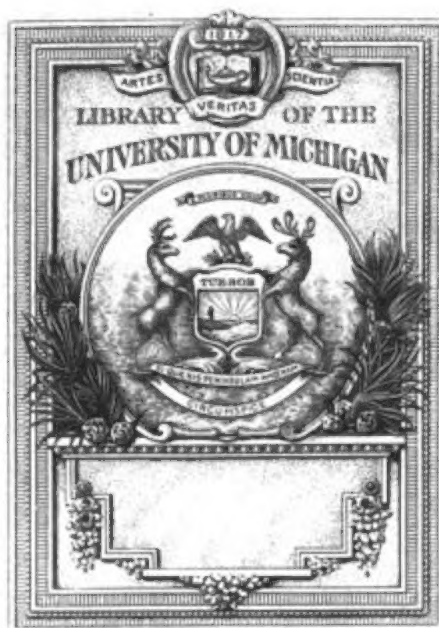
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR

Suidas

ΣΟΥΙΔΑΣ.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

AD FIDEM OPTIMORUM LIBRORUM EXACTUM

POST

THOMAM GAISFORDUM

RECENSUIT

ET ANNOTATIONE CRITICA INSTRUXIT

GODOFREDUS BERNHARDY.

TOMUS PRIOR.

HALIS ET BRUNSVIGAE

SUMPTIBUS SCHWETSCHKIORUM.

(H. BRUHN.)

A. 1853.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

TOMI PRIORIS

PARS PRIOR. (A—E.)

PRÆFATIO
LUDOLPHI KÜSTERI.

Habes hic, Lector, SUIDAE LEXICON, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expolitum et novo quasi habitu indutum, sive textum Graecum, sive versionem Latinam, sive denique Notas et Indices spectes.

Antequam vero quid in nova hac editione a nobis praestitum sit accuratius exponamus, de Suida eiusque aetate, itemque de ipso hoc Lexico et prioribus eius editionibus breviter agemus.

Quis Suidas fuerit aut quando vixerit, frustra quis quaesiverit, si nullus unquam Suidas extitit: ut virum politissimum Angelum Politianum censuisse plures referunt scriptores, respicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epist. XX. *Suidas ipse (si qui modo hic unquam Suidas), non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere extitisse, nec nomen eius fictitium esse, non solum evincunt codices MSti Lexici huius, in quibus Suidae vel Sudae nomen comparet, sed etiam Eustathius, qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties laudat. Quis autem Suidas fuerit, difficile dictu est, cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat, nec in toto hoc Lexico quicquam de se memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. *Σαμοθράκη* patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidae, sed scriptoris anonymi, ex quo locus iste excerptus est.

Quod ad aetatem Suidae attinet, de ea diversae sunt virorum doctorum sententiae, quarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epist. CX. ad Gallos Suidam paulo post Constantinum Leonis filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. *Ἀδάμ* mentio fit Imperatoris Ioannis Zimiscae, et in v. *Κωνσταντινούπολις* Basilii et Constantini fratrum; qui omnes Constantino Leonis filio posteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, et ad Seculum XIV.

a

refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixit, apparet eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem ineunte Sec. XIV. vixisse constat, sed Symeon Metaphrastes Logotheta, qui initio Seculi X. floruit; ut et ante nos observavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in praeclara Dissertatione de Phalaridis Epistolis p. 23. Sententia igitur Wolfii hoc subducto tibicine sponte corruit. Alii, inter quos est vir doctissimus Gulielmus Cave, Nostrum vergente iam Seculo X. sub Basilio et Constantino fratribus vixisse censent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. *Ἀδάμ*, ubi diversas annorum aeras sive epochas recenset, chronologiam perducat usque ad obitum Ioannis Zimiscae, cui anno C. 975. modo dicti Basilius et Constantinus fratres in imperio successerunt. Huc accedit quod Noster in v. *Κωνσταντινούπολις*, annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in regno Basilii et Constantini Porphyrogennetorum, ut illo tempore, quo ea scribebat, adhuc imperantium. Haec sane speciosa sunt et veram Suidae aetatem indicare videntur. Sed si ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de aetate eius iudicandum est, recentiorem eum utique esse oportet: utpote qui exeunte saltem Seculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc observatum esse video) in v. *Γηώρας*, v. *Δέρτρου* et v. *Ἡγήτορες* loca quaedam ex Mich. Psello adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque usque ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psellum utique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo: sub finem nimirum Seculi duodecimi et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli attinet, dubium non est quin a recentioribus Lexico Suidae addita sint; idque de loco primo, qui adducitur in v. *Γηώρας*, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS. Pariss. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi potest, quid tandem hac de re statuendum sit, quaeret Lector. Equidem nos ita censemus: incertum quidem esse, quo tempore verus Suidas sive primus Lexici huius auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio esse, quam vulgo credatur; cum persuasum nobis sit, plurima loca, quae recentiorem aetatem sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium Codicum MStorum Suidae, qui in Bibliotheca Regia Parisiensi asservantur, optimus est et vetustissimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta; et alia, de quibus in Notis nostris lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus, non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, eius meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse cum Suida vetusto historico, cuius praeter Strabonem Scholiastes Apollonii Rhodii et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. *de Historia Poetarum* haec sunt: *Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cuius inprimis a Strabone fit mentio, et ab iis qui in Apollonium Rhodium commentaria scripsere, et a Ste-*

phano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia (nam et Historiam scripsit) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis postea multis locupletata et aucta ad hanc quam videmus libri magnitudinem excrevere, primique Suidae nomen obtinuere, etc. Et paulo post: *Simul etiam abiicendam puto, quam grammatistae quidam faciunt, duorum huius nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit historicus, hic recentior grammaticus.* His verbis duplex continetur sententia, nimirum Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum et auctum esse; et deinde, Suidam historicum et lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; et nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, et Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida historico diversus eoque recentior merito statuitur. Et hactenus de aetate Suidae.

Quod ad Lexicon ipsum attinet, id ex variis compilatum est auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipso Suida Lexico huic praefixus putatur, partim duo nostri Indices posteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forsan Lector, in Indice ultimo sive tertio non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti et Apollonii; cum Reinesius *Varr. Lectt.* p. 479. haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocrationem et Scholiastas veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhausit, et in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi vir magnus locutus est. Tantum enim abest ut Suidas tres Scholiastas posteriores totos exhauserit et collectanea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpserit.

Ceterum ex Scholiastis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit quam Scholiasten Aristophanis; quippe quem totum paene in Lexicon suum transfudit. Quaeritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit: sive, an hodierna Scholia in Aristophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata sint, an vero a Musuro vel alio quodam ex Suidae Lexico consarcinata. Nos ita censemus: hodierna Scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri quodam codice descripta ad nos pervenisse, eademque esse, ex quibus ipse Suidas sua hausit; non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis scriptoribus illis infulta esse. Et sane quae leguntur apud Scholiasten illum ad *Equitt.* 577. *Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι* etc. itemque ad *Acharnens.* 519. *Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος* etc. ex Suida in v. *Στλεγγίς* et v. *Σίκυον* inserta esse, emunctioris naris lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt quam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten interpolatum esse ad verba illa Comici in *Pluto* v. 1111. *Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι* etc. itemque ad verba illa in *Vespis* v. 769. *Εἵλη κατ᾽ ὄρθρον* etc. patet non solum ex eo, quod illic citetur Eustathius, qui Suida utique recentior est, sed etiam ex eo, quod duo ista loca in antiquissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui legitur in iisdem Scholiis v. 142. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit vir in omni doctrinae genere excellens Richardus Bentleius, in Dissert. de Phalaridis Epist. p. 22. Notandum vero est Suidam interdum plura habere quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide Nostrum v. *Ἀκαλήφη*, v. *Ἀκόρητος*, v. *Ἐγκεκορδυλημένος*, v. *Μελλονικιᾶν*, v. *Ναξιουργής*, v. *Πυροῤῥαγής*, v. *Σιβυλλιᾷ*, v. *Στρουθός*, v. *Τίτθαι*, v. *Τραγικώτερος*, v. *Ὑπερακοντίζεις*, etc. Et haec obiter de Scholiaste Aristophanis.

Quod ad modum attinet, quo collectanea haec digesta sunt, in eo non raro iudicium et diligentiam compilatoris desideres. Nam primo Noster, dum loca ex variis scriptoribus decerpta in Lexicon suum congessit, saepe vitiosis codicibus deceptus fuit: unde fit ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic *Ἀμάστης* apud eum habes pro *Ἀκμαστής*; *Ἠρίθμησεν* pro *Ἠρέμησεν*; *Πεπιασμένοις* pro *Μεμιασμένοις*; *Τάλεσιν* pro *Τέλεσιν*; *Ὕστινος* pro *Ὕσγινος*; *Κοιλιδιᾶν* pro *Κυλοιδιᾶν*; *Φρήμας* pro *Αἱ ἐρήμας*; *Λείξαντες* pro *Λήξαντες*; *Ἀλίβυες* pro *Οἱ Λίβυες*; *Ἡμιμαλλόνες* pro *Αἱ μιμαλλόνες*; *Θεσμοτόκον* pro *Ἐσμοτόκον*; *Ἡβὸς* pro *Ὑβός*; *Ἀνάρπαστοι* pro *Ἀνοργίαστοι*; *Λάψατο* pro *Ὀλόψατο*; *Λωτύς* pro *Ἐδητύς*; *Εὐχείμονος* pro *Λευχείμονος*; *Παιόλη* pro *Ἀπαιόλη*; *Παιόλημα* pro *Ἀπαιόλημα*; *Ὀζωτὰ* pro *Ὀξωτά*; *Ὑσίπηρος* pro *Οἰσυπηρός*; *Φόωντα* pro *Ἀφόωντα*; *Φυλοκρινεῖ* pro *Φιλοκρινεῖ*; et alia. Interdum vero lectio Suidae melior est ea, quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gratia apud Aristophanem ***Thesmophor.*** **841.** hodie legitur, — *Τηνίοισι καὶ Σκίροις*: ubi codex Suidae pro *Τηνίοισι* olim habuit *Στηνίοισι*, quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. *Στήνια*. Coniectura enim Biseti, qui *Θησείοισι* illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in ***Thesmophor.*** **205.** versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cuius loco Suidas in serie sua recte habet *τεχνάσμασι*. In fabula ***Ecclesiazusis*** versus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. *Πλειόνων* sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupavit. In fabula ***Thesmophoriaz.*** **521.** inter alia et haec leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Magnus Scaliger cum videret versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔϊγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. *Λέων* pro *εἶγμα* reponendum esse *ἔκμαγμα* in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. III. cap. 14. pag. 343. Epigramma in Protesilaum legitur, cuius pars est hexameter iste:

Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἥν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic *δυσμίμητα* sensui manifesto adversatur: cuius loco Brodaeus reponendum censebat *δυσμήνιτα*, et Obsopoeus *δυσμείλικτα*. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. *Δυσμίσητος* reponendum esse *δυσμίσητα* in notis ad locum illum monemus. Apud Iosephum lib. I. ***de Bello Iud.*** cap. 13. pag. 739. inter alia et haec leguntur: *Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο.* Vox ultima illic in mendo cubat: cuius loco ex Suida v. *Νένακτο* rescribendum esse *νένακτο* sensus manifesto suadet. Plura huius generis exempla studiosus lector ex notis nostris colligere poterit. Nos enim haec speciminis loco tantum proposuimus.

Porro observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare et ad unum caput referre solere: quo fit ut quae ad diversos pertinent uni tribui videantur, et in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, et diligenter animadvertas, ad quos quaeque eclogae referendae sint. Exempla habes in v. *Εὐμένης*, v. *Ἥρων*, v. *Σεβῆρος*, et alibi.

Interdum vero (quod maius est peccatum) grammaticus noster res hominum prorsus diversorum et ne nomen quidem commune habentium miscet, eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cuius *ἀβλεψίας* pauca exempla in medium hic producam. In v. *Μαξιμῖνος* ea quae leguntur ab initio usque ad verba illa, *ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων*, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt; quae vero deinceps absque ulla nota distinctionis subiiciuntur ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. *Hist. Eccles.* lib. III. cap. 14 et 16. In v. *Ἀλυάττης* verba illa priora, *Λυδῶν βασιλεὺς — ἀδελφὴν ᾔσχυνεν*, apud Nicol. Damascenum in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 453. unde locus iste depromptus est, de Sadyatte patre Alyattis dicuntur; quae proinde Noster male ad Alyattem refert. In v. *Νίκων* grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quae apud Pausaniam lib. VI. pag. 364. unde totus iste locus excerptus est, de Theagene Thasio narrantur. In v. *Εὐνομιανός* Suidas Eunomianum quendam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumptus est ex Procopii *Hist. Arc.* cap. 1. sed ubi de Theodosio quodam Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo *Eunomianus* appellato verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philostorgium pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus extitit: ut in notis nostris ad v. *Εὐνομιανός* pluribus docemus. In v. *Πῶρος* verba illa, *Τοῦτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος*, etc. excerpta sunt ex Philostrati lib. II. *de Vit. Apoll.* cap. 11. sed quae Suidas pessime ad Porum refert, cum apud Philostratum de Phraorte Indorum rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo.

Est et alius Lexici huius naevus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla, quae ex scriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositae. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adsuerunt, vel ea quae ad marginem scripta erant absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepserint, et imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector quae notavimus ad v. *Ἀγροιώτης*, v. *Ἀναθεῖναι*, v. *Ἀριστογείτων, Κυδ.*, v. *Εἴλλειν*, v. *Νάννος*, v. *Ὑπνομαχῶ*.

Quamvis autem et alii sint Lexici huius naevi, partim ipsi Suidae, partim librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi, est tamen liber longe utilissimus, et quem thesaurum omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum etc. quae in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno respubl. litteraria carere non possit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quae in lexico hoc nobis conservantur, et pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani, A. C. 1499. Graece tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quae in reliquis editt. reperiuntur. Eam secuta est editio Veneta, sive Aldina, A. 1514. et ea Graeca tantum. Haec nonnunquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse apparet. Deinde Suidas editus est Basileae apud Frobenium, A. 1544. itidem Graece tantum. Haec editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omissis notis mere grammaticis et fragmentis brevioribus) Latine a se versum absque textu Graeco Basileae edidit. Haec versio Suidae, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileae A. 1581. Mirum autem non est Wolfio rem minus feliciter successisse, cum nullis codicibus MStis instructus textum Suidae, ut tunc erat, corruptum in versione sua secutus sit. Tandem Aemilius Portus, Francisci filius, Graecae linguae in Academia Heidelbergensi quondam professor, Suidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, et notis edidit Genevae, A. 1619. Haec editio quoniam omnium earum, quae nostram praecesserunt, novissima est, quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fusius lectori exponemus.

Dicimus igitur Portum non eam, quam par erat, diligentiam in editione sua Suidae adhibuisse, nec idoneo satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis eius non responderet), sed ne omnes quidem editiones tunc extantes inter se comparavit. Ex tribus enim quae tunc prodierant editionibus Mediolanensem (quae omnium prima est et nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inspexit: quae causa est quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Basileensem, quam *κατὰ πόδα* secutus est, postea transfusos, imprudenter in textum receperit, eosque tanquam variantes codicum MStorum lectiones magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec cum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc extat, compositum sit, Portus exiguam plane in investigandis auctoribus, ex quibus Suidas sua sumpsit, diligentiam adhibuit: unde mirum non est sexcentis in locis Lexici huius, quae non nisi ex auctoribus suis illustrari et emendari possunt, aquam ei haesisse. Praeterea (quae maior est negligentia) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; cum saepe contingat ut eaedem *ῥήσεις* bis vel ter apud eum occurrant, hic corruptae forsan et mutilae, alibi vero sanae et integrae: ut proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari et illustrari possit. Hoc cum non observaverit Portus (observare autem debuit), saepe fit ut, quae uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi vitiosam lectionem secutus suique prorsus immemor pessime vertat et a scopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus saltem de re litteraria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet, allatis quibusdam exemplis rem probare et omnem calumniandi suspicionem a me amovere conabor.

Dixi Portum editionem Mediolanensem nunquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἄβαρις* editiones Aldina et Basileensis habent *χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους,* quam lectionem Portus secutus est: cum in editione Mediolanensi rectius legatur *Σκυθικούς.* In eadem voce pro *ἀφάνισαν* MSti et ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαν*, ad quem locum Portus: *Ἀφάνισαν] Aldinus codex ἠφάνισαν. Utrumque vitiosum. Scribendum enim ἠφάνισαν, ab ἀφανίζω.* Recte quidem mones Porte: sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in textum recipere et inutilibus observatiunculis Suidam onerare? In v. *Ἀρουραία*

priores editt. (si Mediolanensem excipias) habent, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν,* quod Portus vertit, ***Rus pedes habere dicitur;*** addita nota solita ***N. L.*** i. e. ***Non liquet.*** Si editionem Mediolanensem consuluisset, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν':* i. e. ***Arura*** (quae est certa agri mensura ita dicta) ***pedes habet quinquaginta:*** quam lectionem non solum confirmant MSti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. *Στάδιον,* ubi idem locus repetitur. In v. *Γηγενεῖς* in omnibus editionibus praecedentibus, si Mediolanensem excipias, ante *Φυσήματι* desideratur vox *γηγενεῖ*, sine qua loci illius sensus omnino est obscurus et mutilus. Haec ratio est quare Portus falso existimaverit, verba illa *φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ* et quae sequuntur non pertinere ad v. *Γηγενεῖς*, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta editione Mediolanensi locum hunc unius vocis adiectione suppleri et sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidae in v. *Σεισμός*, ubi eadem *ῥῆσις* repetitur, discere poterat. Post v. *Ἐπήβολος* in editione Basileensi et Porti legitur, *Ἐπηβολώτατος, προςοικειότατος*: ubi nemo non videt vocem posteriorem esse *παρακεκομμένην*, et nullo modo *ἐκ παραλλήλου* respondere posse voci *Ἐπηβολώτατος.* Rectius igitur in edit. Mediol. cui etiam suffragantur MSti, sic legitur: *Ἐπηβολώτατος. — Ἐπηγάγετο. προςῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο.* Nusquam hic comparet vox adulterina *προςοικειότατος*, quam certum est ex voce *προςῳκειώσατο* esse corruptam et e genuina sede sua, quae est post *Ἐπηγάγετο*, motam alienum locum in editione Basileensi et Porti hodie occupare. In v. *Εἰρύσατο* editiones Aldina et Basileensis mendose exhibent *ἐπικούφου*, quam lectionem secutus est Portus: qui si editionem Mediolanensem consuluisset, in qua recte legitur *Ἐπικούρου*, vidisset utique *ἐπικούφου* esse sphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuisse. In v. *Ὅμηρος* pag. **301.** Edit. Genev. pro *ἀφίκετο εἰς γάμον* (quod Portus bona fide vertit, ***Venit ad nuptias***) reponendum est *ἀφίκετο εἰς Σάμον,* i. e. ***venit in Samum;*** ut in MStis et editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura huius generis exempla in medium afferre: sed cum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portum edit. Mediolanensem nunquam consuluisse, ad alia pergo.

Dixi secundo Portum exiguam diligentiam in investigandis auctoribus, unde Suidas sua sumpsit, adhibuisse: quod omnibus editionem eius inspicientibus per se manifestum est. Si enim Aristophanem eiusque Scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem eiusque Scholiasten, Herodotum, Thucydidem et paucos alios excipias, de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniavit quidem. Ceterum quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumpta sunt, collatione attulerimus, ex notis nostris lectori patere poterit.

Dixi porro Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium allatis probabo.

In v. *Διεκωδώνισε* priores editt. habent, *διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν:* quod Portus vertit, ***tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.*** Sed pro *ἐξηπάτησε* scribendum esse *ἐξήτασε* non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. *Κεκωδωνισμένος*, ubi in omnibus editionibus expresse legitur, *καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.*

In v. *Θέμιν* Portus frustra sese torquet, dum non animadvertit, pro *βούλετα* vel, ut editt Mediol. et Aldina habent, *βούλεται* reponendum esse *Βούχετα*, ut non solum in MStis, sed etiam

alibi apud Suidam in v. *Βούχετα* recte legitur. Locum Suidae, ut in editt. Basil. et Genev. legitur, et versionem Porti subiungam, ut lector in rem praesentem quasi deducatur. *Θέμιν* (inquit Suidas). *δικαιοσύνην. Βούλετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θήμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Λευκαλίωνος κατακλυσμόν.* Portus haec ita vertit: *Θέμιν*, ***Themin. Hoc nomen iustitiam significare vult*** [*i. e.* ***significat. Unde compositum*** *Θεμίσκυρα*, ***Themiscyra. Haec autem***] ***urbs est Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.*** Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra urbe loqui: quod est ab eius mente alienissimum. Neque saniora sunt, quae in notis affert; in quibus locum hunc sic emendare et supplere conatur: *Θέμιν. δικαιοσύνην.*] ***Haec ita fortasse legenda:*** *Θέμιν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου.* ***Consule geographos in*** *Θεμίσκυρα.* ***Sed*** *Βούλετα* ***urbem apud nullos reperio.*** Omnia haec sunt prorsus *ἀπροςδιόνυσα*, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consuluisset Suidam in v. *Βούχετα*, ubi recte sic legitur: *Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πολλαχῶς* (lege *πληθυντικῶς*, ut in v. *Θέμιν*) *λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ* etc. Quam clara hic omnia! Dicit Suidas Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod Themis *ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη*, ***bove vecta***, illuc venisset: quam etymologiam voci *Θεμίσκυρα* minime convenire nemo est adeo hebes quin facile intelligat.

Post v. *Ταγήν. ὄν. ὀρν.* in prioribus editt. mendose legitur, *Ταγὴν ὁ κνισσοθήρας. ὁ Ἰούνιος ἦν.* Ad quem locum Portus: ***Tagen.*** *ὁ κνισσοθήρας.* ***Cnissotheras. q. d. nidoris venator. Iunius mensis. Legendum videtur*** *ὁ Ἰούνιος μήν.* ***Sed N. L.*** Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. *Φαγεῖν ζῶν* constat legendum esse *ταγηνοκνισσοθήρας;* quae est vox comica, eleganter significans lurconem vel parasitum (proprie eum qui sartaginis nidorem captat), qualis erat Iunius iste, quem Portus ridicule in Iunium mensem transformat. Eadem vox in v. *Ἰούνιος*, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur *ταγηνορνιθοθήρας*, in MSS. vero *ταγηνοκνιγοθήρας*: unde unius litterae mutatione facta veram lectionem *ταγηνοκνισσοθήρας* facile erueris.

In v. *Τῷ νῦν λόγῳ* pulchra sententia Polybii (cuius nomen ibi quidem a Suida reticetur, sed alio loco, quem mox indicabo laudatur) pessime corrupta et mendo non leviter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, *ἠτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην?* Portus ea sic interpretatus est, ***Infelix fuit, postquam talem famam iure hereditario consecutus est.*** Quam longe a scopo et mente Polybii? Ex MStis et ipso Suida in v. *Τύχη* patet legendum esse, *ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην:* quorum verborum sensus est, inane esse fortunae nomen, et omnia quae vulgus ei tribuat, divinae providentiae re vera adscribenda esse.

In v. *Καρῖνος* hodie legitur: *Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε* etc. Quem locum non solum omnes editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cuius proinde supplendi spes nulla esset (praesertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. *Μακρῷ* apparet,

non amplius extet), nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. *Μακρῷ* constat locum hunc sic supplendum esse: *ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥςτε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοὔνομα* etc. Quorum verborum sensus est: Carinum tam malum et saevum fuisse principem, ut veterum tyrannorum saevitia, cum eius tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium et frequens apud Graecos scriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum ab Hoeschelio editis p. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens eam a Scythis tam foede devastatam esse ait, *ὥςτε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν*: i. e. ***Ut vetus illa Mysorum praedatio proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.*** Sic enim locus hic reddendus est, quem Cantoclarus ita vertit, ut sensum eius minime intellexisse appareat.

In v. *Λευκὴ ἡμέρα* refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia vel secus gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qua in vita usi fuissent, iudicari posset. Sed in prioribus editt. ante *μέλλοντας* desideratur vox *Σκύθας*, quae totius sententiae cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices MSti non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. *Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν*, ubi de eodem Scytharum more agens expresse inquit, *φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν* etc.

In v. *Ἐχέμυθος* Suidas inquit: *Εἰς τε συναύξησιν ἀρετῆς καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν.* Id est, ***Omne suum studium ad augendam virtutem et imminuenda vitia conferebat.*** Sed pro *κακίας μείωσιν* in prioribus editt. ridicule legitur *κωμῳδίας μείωσιν*: quod Portus, fidus interpres, ***comoediae imminutionen*** vertit. Sana quam dixi lectio apud Suidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. *Ἰδιώτης*, v. *Μεῖον* et v. *Ὅλην ἐξεκέχυτο*: quod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. *Ἡιρεῖτο* pro *ἐσιτοποιεῖτο* legendum est *σῖτον ᾑρεῖτο*: ut in v. *Βιτέλλιος*, ubi idem locus extat. Portus cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliquid deesse; qua de re lectorem hisce verbis monere voluit. ***N. L. Desideratur enim verbum ᾑρεῖτο, cuius causa haec videntur allata.*** Sed nihil deerit, si ut diximus scribatur, *σῖτον ᾑρεῖτο*. Non me quidem latet in Excerptis Ioannis Antiocheni ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi *ἐσιτοποιεῖτο*: sed utra lectio praestet, nunc non disputo. Illud saltem constat ex mente Suidae, qui *ῥῆσιν* istam sub voce *Ἡιρεῖτο* collocavit, legendum esse *σῖτον ᾑρεῖτο*.

Ex hisce paucis (sunt autem alia eius generis quamplurima) manifestum est, operae pretium facturum fuisse Portum, si *ῥήσεις* easdem, quae apud Suidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

Quae autem hactenus dicta sunt, ostendunt Portum non eam quam par erat diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuisse. Sunt autem alia haud sane leviora nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito desideres. Hoc ut lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis nec acuti critici partes implevit, in medium adducam.

In v. *Λυκόφρων* Suidas ait, *διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος:* quorum verborum sensus est, fabulam ***Nauplius***, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam et denuo in scena exhibitam fuisse. *Διασκευὰς* enim sive *διεσκευασμένα δράματα* appellatas fuisse fabulas, a poetis nova lima perpolitas et postea in scena repetitas, accurate ostendit magnus Casaubonus ad Athen. lib. III. cap. 26. quem lector consulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quae sic Latine reddidit: ***Ex his vero diasceue, sive historica narratio, est Nauplius.***

In v. *Ἐωθός* Suidas ait: *Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρὼς ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης ἐώθεσαν.* Quem locum Portus sic vertit: *Ἐωθός.* ***Sine i. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consuevisti.*** Male omnino. Vox enim *Ἀραρὼς* hic non significat ***aptatus***, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit *ἔωθας* absque *ι* legi pro *εἴωθας*, uti *ἐωθὸς* apud Archippum pro *εἰωθὸς* et apud Thucydidem *ἐώθεσαν* pro *εἰώθεσαν* reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam eiusdem *Ὑμέναιος* laudat in v. *Ἀναθεῖναι*, cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat *Ἀραρὼς* ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino *ἀπροσδιόνυσον* addidit: *Ὅτι ἀραρῶς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ ἁρμόσας.* Ceterum errorem priori similem Portus commisit in v. *Γηώρας*, ubi *ψελλοῦ* vertit, ***balbi vel blaesi;*** cum ibi sit nomen proprium viri et Michaëlem Psellum designet.

In v. *Νοθεύει* Portus verba haec Suidae, *ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει*, reddit, ***In interpretatione beati Historici.*** At quis non videt in versione retinendum fuisse nomen ***Logothetae***, cum manifestum sit citari illic *Μετάφρασιν* certi alicuius scriptoris, ab officio quo functus fuerat ***Logothetes*** dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. *Ἄβαξι*, v. *Ἀλκαία*, v. *Ἀναίμονες*, v. *Καταπέλτης*, v. *Ὑπαγορεῦσαι*: in quibus omnibus locis *Λογοθέτης* ***Historicus*** vel ***Historiae Scriptor*** interpretatur. In sola voce *Ἐξαπάτη* cautior fuisse videtur, ubi nomen ***Logothetae*** in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. *Αὐτόλυκος* priores editt. Suidae habent *ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς*: quem locum Portus de locis Charonicis sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit rescribendum ibi esse *ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς*, i. e. ***tempore belli Chaeronensis:*** quae mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. *Σοφοκλῆς, Σοφ.* Suidas inquit, *Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν.* Quae verba Portus sic vertit: ***Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum.*** Quae *ἀβλεψία*! Adeo nimirum obesae naris criticus fuit Portus, ut non animadverteret pro *στρατολογίαν* legendum esse *τετραλογίαν*, et Suidam hic loqui de notissimo more tragicorum apud Graecos, qui *τετραλογίᾳ* sive quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem tragicum primum recessisse et non quaternis sed singulis fabulis certasse Suidas hoc loco observat.

In v. *Τίς τῇδε* Suidas ex Scholiaste Aristophanis refert eos, qui olim diis libaturi essent, ad astantes dixisse, ***Quis adest?*** Eos deinde linguis faventes respondisse, ***Multi et boni.*** Suidae verba haec sunt: *Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί*: quae Portus sic vertit:

Deinde qui aderant sese laudantes dicebant, multique bonique. En peritum interpretem, qui εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis faventes*, vel *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est veteres existimasse religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos qui aderant vel tacere omnino, vel, si loqui quicquam vellent, bona verba (ut aiebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur significatione phrasis *linguis favere*; cui apud Graecos εὐφημεῖν vel εὐφημίζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficientia* interpretatur. Suidae verba in v. *Εὐφημία* haec sunt: *Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεὼς* etc. Portus hunc locum sic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam universas Atheniensium aras et templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim quae de voce εὐφημεῖν et εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus liquet, εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive silentium religiosum vel bona verba significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem et animum religiosum, cuius index et argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam universas Atheniensium aras et templa.

Plura de editione Porti eiusque naevis non addam, cum haec sufficere putem. Venio tandem ad nostram; in qua quid a nobis praestitum sit, paucis lectorem docebimus. Primo textum Graecum cum tribus codicibus MStis Bibliothecae Regiae Parisiensis contulimus; quorum unus (quem in notis nostris MStum A. appellare solemus) optimus est, et quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, et non paucas lacunas in eodem supplevimus; ut ex notis nostris lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis suggessit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis usui fuit. Praeterea usi sumus variantibus lectionibus MSti Vaticani, quas illustriss. Pearsonius, magnus ille Episcopus Cestriensis, ad marginem Suidae sui annotaverat. Sunt eae pauciores quidem, sed interdum bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Adhaec specimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino (qui est in Bibliotheca Colbertina Lutetiae Parisiorum), ex codice Vossiano, qui nunc est Lugduni Batavorum, et Antwerpiano Iesuitarum. Sed omnibus istis codicibus praestat antedictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra extare puto.

Porro versionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, resecta ubique inutili qua luxuriabat paraphrasi. Ultimam tamen limam propter temporis angustiam ei adhibere non potuimus. Unde, si quos forte errores vel reliquimus vel ipsi commisimus, eos aequus lector nobis facile condonabit, reputans, quam difficile sit et lubricum moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est et mutilus.

In notis nostris brevitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam praecipue dedimus, ut Suidam partim ex MStis, partim ex scriptoribus, ex quibus fragmenta sumpta sunt, et partim ex ingenio emendaremus. Transtulimus autem in notas nostras ea, quae Illustriss. Pearsonius, magnum illud orbis litterati decus, ad marginem Suidae sui, qui hic Cantabrigiae in Bibliotheca

Collegii Trinitatis adservatur, annotaverat: addito ubique eius nomine. Perlegerat vir ille magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde observationes eius magno nobis usui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerpsimus, quae ad rem facere et alicuius momenti nobis esse videbantur. Sunt enim annotationes eius leviores plerumque et tironibus tantum aptae; quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Habes instituti nostri rationem, benevole lector. Illud, antequam Praefationem hanc finiam, paucis addam: me per quadriennium et eo amplius in celeberrima hac Academia Cantabrigiensi vixisse, in qua omnium ea fuit erga me humanitas et comitas, ut nusquam maiorem me expertum esse fatear.

Ingratus sane essem, nisi id publice omnibus testatum facerem, et simul profiterer in magna me felicitatis parte ponere, tot viris eruditione, pietate et virtute insignibus hic in Anglia innotuisse. Faxit Deus O. M. ut virtus et eruditio tum hic, tum alibi magis magisque crescant; praesertim hoc tempore, quo ob licentiam seculi in deterius ruentis religio et pietas, ne labefactentur, validis columinibus et illustribus morum exemplis indigent.

PRÆFATIO
EDITORIS OXONIENSIS.

Quum de Suida lexicique ab eo conditi natura ac pretio nihil amplius certiusve proferre possim quam quod ab aliis, quorum praefationes ante hanc meam excudendas curavi, abunde disputatum est, restat solum ut de huius editionis consilio, et de subsidiis quibus usus sim, breviter agam. Küsterus scilicet, iisdem fere, quos mihi versare contigit, codicibus manuscriptis usus, eorum lectiones prae nimia, ni fallor, festinatione negligenter admodum excerpsit, totamque rem ita administravit, ut editio eius, etsi multis ornata dotibus quibus ceterae carent, tamen propter eam quam modo commemoravi incuriam criticae paene inutilis a viris doctis perhibeatur. Huic igitur malo, quantum potui, mederi studui. Primum operam dedi, ne qua varietas lectionis, quam praebent optimi codices, haereat diutius in ambiguo; editionis Mediolanensis ubique rationem habui; ceteras, Aldinam scilicet, Basileensem et Portinam minus diligenter excussi; Porti emendationes, quas Küsterus haud raro tanquam suas tacite adoptat, plerumque indicavi, plures huiusmodi fortasse commemoraturus, si Portus eas paullo distinctius imprimendas curavisset: fallunt enim saepenumero oculos lectoris versioni Latinae interpositae.

Nec minus officium editoris putavi fontes unde hauserit Suidas diligenter persequi atque indagare. Et quanquam huic negotio multum operae impenderim, nullus dubito quin largam praetermissorum messem a posteris colligendam reliquerim. E Küsteri annotationibus nonnulla, sed parce, sustuli: v. g. Epigrammata, quae is ex mendoso codice Anthologiae protulerat, Palatino exemplari iam diligentissime typis vulgato, vix opus erat repetere: nec dubitavi numeros paginarum, capitum et versuum, quos is ex editionibus scriptorum veterum hodie vel non facile reperiendis vel usu minus commodis citaverat, ad recentiores magisque parabiles aptare. Nec pauca huiusmodi tamen, ut reppereram, manere sustinui. Postremo duos de integro indices confeci. Quorum prior exhibet omnes glossas secundum litterarum seriem digestas, ideo inprimis necessarius, quia Suidas usitatiorem litterarum ordinem respuit, et multa vocabula locis non suis exponit. Huic indici inserui vocabula haud pauca notatu digniora sive in grammaticorum interpretamentis, sive in veterum scriptorum exemplis obvia; nomina item propria hominum. Alter auctores a Suida citatos complectitur, quorum fortasse nonnulli per incuriam in priorem irrepserint.

INDEX SUBSIDIORUM.

A. Duo codices mss. Bibliothecae Regiae Parisiensis nn. 2625. 2626. Prius volumen, chartaceum, nec una manu exaratum, continet litteras *Α—Θ*, et quanquam vetustatis nota caret, auctoritatem tamen prae se fert non exiguam, utpote ex optimo exemplari descriptum. Alterum volumen, litteras *Κ—Ψ* complectens, membranaceum est, cuius magna pars saeculo XIII tribuenda videtur. Haec duo volumina simul sumpta exemplar conficiunt omnium quotquot nobis innotuerunt praestantissimum, etsi nonnunquam hiat, glossisque aliquot haud dubie genuinis destituitur, quas agnoscunt codices alii. Notandum porro ubicunque Aldina editio a Mediolanensi discedit, eam varietatem fere semper in hoc codice reperiri.

B. Codex ms. Bibliothecae Regiae Parisiensis n. 2622. bombycinus, formae maximae.

C. Codex ms. Bibliothecae Collegii Corporis Christi Oxonii, chartaceus, duobus voluminibus formae maximae.

D. Codex ms. Bibliothecae Bodleianae, chartaceus, duobus voluminibus formae quartanae.

E. Codex ms. Bibliothecae Regiae Bruxellensis, olim Iesuitarum Antverpiensium, chartaceus, in folio minori. Huius codicis fini haec nota appingitur: *Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ πόνος ἰωάννου. ἐτελειώθη ἐν ἔτει ͵α υ ο ε ἐν κορώνῃ.* Hoc codice usus est A. Schottus in Adagiis Graecis Antverp. 1612. 4°.

F. Florentinus, Bibliothecae Mediceae Plut. LV. Cod. I. [Inscriptus codex, *Βιβλίον λέξεων Σοῦδα συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* Initium, *Ἄ ἄ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετὰ ἐκπλήξεως.* Desinit in litteram *Ψ*. Scripsit eum Mantuae a. 1422. Petrus Cretensis.]

G. H. } Codices 2623. 2624. Bibliothecae Regiae Parisiensis, uterque chartaceus.

V. Codex chartaceus, formae maximae, olim Henrici Stephani, nunc inter Vossianos Bibliothecae Academicae Leidensis servatus, optimae notae, initio, medio et fine mutilus.

M. Editio Mediolanensis.

Horum codicum A. E. totos ipse excussi, V. inde a littera E, in prioribus litteris collatione ab Oudendorpio facta usus sum. In B. conferendo vicaria Theodori Sypsomi opera adiutus sum. Quod ad C. attinet, cum eum codicem, priorum litterarum commissione instituta, ita cum V. consentire deprehendissem, ut utrumque ex eodem archetypo derivari satis intelligerem, nisi quod longiores fere omnes articuli a C. exulant, nolui inutilem laborem exantlare codicem integrum pervolvendi, itaque post quattuor priores litteras iis tantum in locis eum usurpavi, ubi V. hiat. D. locis tantum suspectis consului. Ex F. glossas nonnullas speciminis gratia a me rogatus excerpsit Petrus Elmsleius. Ex G.H. litteram P cum editione Küsteri contulit Sypsomus.

His copiis iam accedat varietas lectionis ad oram editionis Basiliensis 1544. apposita manu Friderici Sylburgii, quae nunc custoditur in Bibliotheca publica Bernensi. Huius libri non infrequens mentio est in annotationibus Iungermanni ad Pollucem. Describendi curam rogatu meo peramice in se suscepit I. A. Cramerus, Aulae Novi Hospitii Principalis.

Lectiones ex margine ed. Basil. 1544. *cuius principio adscriptum, Fuit Fr. Sylburgii, hodie Bongarsii.* *)

Hemsterhusii et Valckenaerii notulas ineditas ex autographis hodie Leidae adservatis descripsi: Wassii paucolas ex margine exemplaris Küsteriani nunc in Bibl. Coll. Aenei Nasi repositi: Bastii et Toupii exemplaria in tabulario Delegatorum Typographei Academici custodita diligenter tractavi; ex Burneianis in Museo Britannico hodie reperiendis ea meam in gratiam excerpsit amicus, quae mihi utilia fore opinatus est. Nonnulla etiam subministravit Frid. Creuzerus, veluti Haloandri observationes ex margine ed. Med., Nokkii observationes criticas infra legendas, et quod maioris momenti est, collationem codicis Harpocrationis Palatini a Frommelio confectam.

Porsoni exemplar, postquam magna operis pars excusa est, usibus meis concesserunt Collegii Trin. Cant. Magister et Socii; Pearsonianum (vide Küsteri praef. extr.) perlubenter commodaturi, si modo is liber hodie Cantabrigiae extaret, quod, proh! dolor, longe secus est. Quod si quis aliquando hunc librum invenerit, et cum excerptis Küsterianis conferri curaverit, affirmare ausim eum pretium operae facturum.

Taylori Appendicem (cuius mentio apud Bruggemannum *View of the English editt.* p. 448.) neque unquam ipse vidi, neque qui viderit, multum licet sciscitatus, reperire potui.

---

*) Quas Gaisfordus varias lectiones in quinque grandibus paginis et dimidia descripsit, eas nefas erat iterum inculcari. Harum enim nulla sive coniectura sive lectio codicis vera aut memorabilis est, quin suis locis et auctoribus idoneis munitam annotatio critica prodat. Decerpsit autem Fr. Sylburgius codicem hodie Vossianum sive Leidensem, tum Henrici Stephani, familiaris sui: nam ad hunc librum redeunt, ut paucis utar speciminibus, varr. lectt. sub vv. *Ἐπιτολμῆσαι*, *Στρόφιον*, *Στύγαξ*, *Τουτάκι*, *Τραχεῖα* et, quae scriptura potest instar reliquarum esse, v. *Ἰούνιος*, ubi cod. V. accessio *ἀπειροκαλίᾳ — παίσω* extat cum ipsa lectione *ὅς ἔνεμε*. Sed rarius quam pro expectatione codex affertur: ut facile suspiceris eum identidem pro re nata consultum fuisse. Ceterum quod Iungermannum in Polluce non infrequenter exempli Sylburgiani meminisse Gaisfordus tradit, equidem observationes illius percurrens rarius id factum video, ut in Poll. IV, 101. „Et sic diligentissimus virorum Sylburgius apud Suidam, ubi est *ἴδισμα*, *λόγισμα*, in suo codice adscripsit, *ἴγδισμα*, *λύγισμα*.“ Et haec quidem in Sylburgianis Gaisfordi desiderantur.

PRÆFATIO

EDITORIS HALENSIS.

Novam Suidae recognitionem viginti abhinc annis Schwetschkii bibliopolae inchoarunt, quorum uterque iam suo fato defunctus est. Hi cum usu diuturno cognovissent exempla modico pretio parabilia (Küsteriana enim quae prae ceteris expetebantur, triginta amplius imperialibus distrahi solebant) dudum votis multorum desiderari, cumque saepenumero arbitros harum rerum intelligentissimos audirent, cum dicerent post tanta studiorum Graecorum incrementa laborem Küsteri vix nostro saeculo sufficere: librarii solertissimi facile sibi persuaserunt longe pleniorem et emendatiorem Suidam instrui posse, qui bona editoris novissimi cum selectis observationibus et coniecturis recentioris aetatis coniungeret neque censum philologorum, praesertim popularium excederet. Constat enim Suidam a Küstero recensum paucis obtigisse, quorum satis lauta res esset; haud ita paucos autem lexicographo prorsus caruisse, nisi forte mediocres Porti copias sibi compararent; eaque causa fuit cur ad haec usque tempora tot viri docti, qui Hesychium, Pollucem ac reliquam grammaticorum supellectilem assidue tererent et suis in scriniis numerarent, raro cum Suida consuetudinem aliquam inierint eiusque rationes interiores habeant perspectas, sed necessitate compulsi singulas fere glossas in usum vocaverint. Quo minus admirari libet eorum iniquitatem et iudicia contemptus plena, quibus scriptor ex longinquo visus olim obruebatur. Sed revertor ad Schwetschkios. Tandem illi consilia sua ad me detulerunt, rogantes ut negotium totum susciperem et ex ipsorum utilitatibus novum opus adornarem. Ego vero tum vacuus eram, neque invitus, fateor, in patulum orbem lectionis et collecticiae doctrinae me coniici patiebar, in quo non modo scholam artis criticae uberrimam sed Graecam etiam antiquitatem latissime patentem liceret peragrare. Porro spem non vanam fovebam, intra paucos annos compendiariam Suidae repetitionem absolvi posse. Ceterum venia debuit errori quantumvis magno concedi, si quis tum temporis operam in illius emendatione vel interpretatione ponendam facilem fore speraret ac sola studii constantia muneri sese suffecturum auguraretur. Etenim nemo potuit difficultatem universi laboris ex vero suspicari ac ne divinando quidem ad eos gradus interpolationis et pravae scripturae pervenire, quos hodie cuivis ostentant collationes optimorum duorum codicum. Proinde nulla solicitudine deterritus ad tantum conatum accessi, quem neque fama scriptoris nec luculentae condiciones (lautis enim praemiis aegre Sosii Halenses invitabant), sed sola litteras Graecas iuvandi voluntas et fiducia rei bene gerendae commendarent.

Primum igitur ut opes a Küstero relictas supplerem, critica subsidia circumspexi, nec poenituit dissitos philologorum angulos perreptare, quantum per librorum penuriam licuit. Sed laboranti tum prae ceteris succurrit liberalis eximii senis Fr. Iacobsii benevolentia. Comparavi principes editiones Mediolanensem et Aldinam, quarum priorem Küsterus festinanter inspexerat, alteram ignorabat; idemque Zonaram, Eudociam, alia grammaticorum Graecorum praesidia, nostris illa temporibus partim evulgata, cum singulis glossis contendere coepi. Deinde non solum libros virorum doctorum illustrando corrigendove Suidae destinatos, quorum principatum tenent labores Toupiani, decerpebam, sed diversissimos etiam commentarios et quicquid libellorum per tria saecula consumptum est in emendandis explicandisque scriptoribus Graecis pervagabar, quo plenior apparatus conficeretur. Porro praeter expectationem feliciter contigit, ut ab insigni humanitate Augusti Seidleri, qui nuper in otio beato decessit, collationem egregii codicis Leidensis impetrarem, marginibus Küsterianae ab Iacobo Gronovio commissam. Dudum autem inter nostrates praestantia libri Leidensis erat celebrata, postquam huius copiis liberalitas Seidleri studia criticorum adiuverat: ut Iacobsii, curis novissimis Anthologiam Palatinam (v. Praef. A. Pal. T. III. p. XIII.) recensentis, et Hermanni, cum Sophoclem edebat. Itaque Küsterianum exemplum cum ille comiter Halas transmisisset, iuveni litterarum antiquarum studiosissimo I. H. Knochio, qui de memoria Babrii poetae bene meruit, negotium iniunximus, ut integram annotationem Gronovii describeret. Is partes mandatas haud vulgari pertinacia laboris implevit molestissimi, cuius taedium miris modis auxerat manus Gronovii pessime litteras pingentis; accedebat etiam summa distractio variarum lectionum, quas homo parum elegans stilum currentem secutus per transversum dissipavit. Adeo saeculum illud, cum vix uno tractu totos codices auderet perlustrare, prorsus incuriosum erat concinnitatis et artis ad usum accommodatae. Tandem praeparatis et in unum collectis quae pro spicilegio Küsterianae haberi possent, lentis gradibus operae Halenses inter multa impedimenta sub a. 1833. fasciculum primum excudebant. Nam etsi crebri rumores ad nos attulerant amplissimam in Britannis recensionem parari, nihil tamen comperti quisquam potuit nunciare.

Vixdum ad plagulam duodecimam perventum erat, cum grandia duo volumina Gaisfordi necopinantibus prodeunt ac Suidam omnibus numeris absolutum ostentant. Simul aspexi et admirabundus dubitavi, quas partes operis magnifici laude vel invidia digniores reputarem. Omnes enim eximio concentu tam inter se colligatae sunt mutuamque sibi lucem affundunt, ut ars Britannica doctrinam ornet, doctrina ditissimum apparatum nunquam destituat, et monumentum assidui laboris dotibus externis commendetur. Itaque non modo tum cum recens exemplar oculis usurpabam, sed saepius inter tot sordes opificii Halensis, dum splendorem chartae luculentae, nitorem formarum, elegantiam et aequabilem concinnitatem Oxoniensis typographiae contendo, felicitatem editoris agnovi, qui subsidiis eruditionis et artium venustarum affluens honestum studiorum fructum animique oblectamentum perceperit. Nostris autem redemptoribus cum Gaisfordi Suidas esset allatus, primum illi vehementer nutabant, nec multum afuit quin pristinum suum consilium prorsus abiicerent. Nempe quae dudum votis communibus erat expetita, recensio Graeci sermonis e purissimis fontibus ducta iam omnibus patebat; porro qui sententias criticorum et interpretum cupiunt integras singulis sibi locis apponi, his perpetuus commentarius cum ipsis hominum doctorum verbis, quotquot Suidam sumpsissent expoliendum vel solam benefaciendi voluntatem ostendissent, affatim suppetebat. Licuit sane largiorem dapem tot epulonum, quae multa falsa cumulet ac supervacua nullique profutura, breviorem in modum contrahere eamque necessitatibus prudentium lectorum

accommodare, qui paucis contenti sapere sciant; sed verendum erat ne compendiaria brevitas in epitomae contemptum apud eos adduceretur, qui haustus e magno flumine quovis pacto requirunt. Quodsi novam et uberrimam copiarum Oxoniensium recensionem instituerent, haud immerito dubitabant bibliopolae, num opus in molem nimiam exiturum finem inveniret exoptatum et tantis sumptibus dignum referret praemium. Contra reputabant illi Suidam Gaisfordianum propter grandissimum pretium (prostat enim paene quinquaginta imperialibus) ad ditissimas tantum bibliothecas accessurum esse, lexicon vero paucis visum et in angulis scriniorum publicorum delitescens rarius etiam fore quam post Küsterum id accidisset. Atqui nemo iam poterat per fortuitas quaestiones Suidam adire, quin sciscitaretur quid apud Gaisfordum extaret. Cum autem didicissent apparatum ibi congestum posse multis partibus in angustius cogi, resectis quae nihil ad scriptorem facerent aut hanc litterarum lucem reformidarent, Schwetschkii perseverarunt meque minus iam obsequentem hortantur, ut mutatis consiliis Suidam reciperem uberius instruendum. Ego vero diu reluctatus ut illorum votis obtemperarem, tandem permovit non modo studium in lexicographo collocatum, quem intellexeram copiis Gaisfordi retractandis ad aliquem perfectionis gradum evehi posse, sed confidentior etiam spes fore ut opera neque insuperabilis existeret et ultra solitum diuturna, nec taedium afferret tanta quaestionum varietas aut otium concessum exhauriret. Nam etsi nolim eorum celeritatem imitari, qui scriptores difficillimos currente stilo perstringunt, libris ducibus orationem emendant, silentibus autem transvolant et annotationis paratae delectum non magno molimine conficiunt, vitam tamen in monumentis antiquis ad amussim perpoliendis exinanire nimium esse videbatur ac prope perversum. Sed expectatione citius sensi laborem a me susceptum fuisse improbum et ut ingenue dicam omnium stultissimum. Id ne quis acerbius pronunciatum incuset, equidem laborem intentissimum reprehendo, qui quamvis largam doctrinae materiam expromat et ad severissimam disciplinae legem ac rationem astringat, adeoque interiorem quasi scholam philologiae patefaciat, utique tam sit ferreus, ut meliorem vitae partem absumat neque iacturam virium annorumque potuerit ullo fructu resarcire. Non enim habet laetum pabulum aut gratum temperamentum ingeniis reficiendis ista perpetuitas et necessitas curarum aequabilis, quam alternis vicibus argumenta dissimillima sibi poscunt, cum glossas sacras et profanas strictim mutamus atque grammaticam, historias litterarum Graecarum, antiquitates veterum populorum, denique farraginem multiplicis eruditionis cogimur peragrare. Quid autem conquerar tot bonas horas frustra consumptas, quoties aut emendari testis Suidae vetus aut locus incerti scriptoris investigari suoque fonti debuit vindicari? neque vero singulis in locis studium irritum fuisse voluimus ambitiose iactare, sed quisquis in societatem similis operae venit, ei silentium nostrum argutum sufficere speramus. Iam quo longius processimus, eo magis incredibile taedium me debilitavit, quod ex aliis et aliis libris continenter evolvendis inter seque comparandis, ut pauculae quaedam scripturae varietates ac dissensiones eruerentur, per singulos lexici versus devorandum fuit. Ah quoties tum in mentem venit distichi Scaligerani (*lexica contexat: nam cetera quid moror? omnes poenarum facies hic labor unus habet*) vel Wyttenbachii, cui cum per gratas vices liceret commentarios suos in Plutarchum, Eunapium, alios suaviter exornare, deinde senectutis et temporum incommoda causatus ille multas in studiis doctis magnasque partes corporis esse vociferatur, *volutari in bibliotheca* (inquit), *librorum sedes nosse, eos inde promere, in pulpitis exponere, evolvere, excerpere; quae plena sunt sudoris, et prorsus illud Hesiodeum subiiciant* τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα —. Quapropter nemo mirabitur quod paulo lentius, praesertim inter diversas occupationes et moras munerum academicorum, opus illud frigidum promoverim; sed ipsa necessitas impulit ut solatia mali tentarem et intervalla laboris

aerumnosi iucundioribus argumentis, quae fessum animum alerent et recrearent, potissimum vero historia litterarum Graecarum, distinguerem.

Iam postquam statum totius negotii post Gaisfordum suscepti declaravimus, summis lineis primarias eius partes licebit monstrare. Paucis igitur rationes criticas et emendationis subsidia, legem annotationis, Latinam interpretationem et indices adiunctos perstringam.

Apparatum Gaisfordi criticum, perpaucis exceptis, universum recepi. Sed multis in locis aliter eum conformavi, longeque saepius in brevitatem coegissem, nisi lectoribus hoc in genere molliter habitis fuisset parcendum. Nam Gaisfordus aut omnes enumerare codices solet, ubi demptis vanis nominibus soli A. V. sufficere debent, aut unum et alterum apponit, tanquam reliqui vulgatam tenerent, ubi hanc sive Küsteri negligentiam par fuit simpliciter annotari. Porro Mediolanensem saepius omisit comparare, contra memorat Aldinam in iis etiam lectionibus, quas cum illa habet communes. Eam ob causam ubique principem respexi, rarius Aldinam attuli, si quando novas et auctiores prodit glossas vel Gaisfordus per silentium in oratione Graeca novaverat. Etenim vir ceteroqui diligentissimus neque glossas ab se restitutas, a Küstero praetermissas, constanter indicat, neque glossulas centenas, praesertim syntactici generis, lectorem monet ex A. illatas esse; idemque haud semel ordinem aut glossarum aut verborum tacite mutavit. Nos igitur spicilegium criticum inviti suscepimus, ut auctoritates glossarum totiusque scripturae quantum licuit consignarentur. Sed nihil antiquius habui quam ut orationem Suidae, resectis hominum studiosorum fraudibus, puram et castigatam ex fide testium incorruptorum exhiberem. Volueram quidem solam exemplarium potissimorum formam cum ipsis erroribus reddere, neque correctiones certas vel probabiles, quotquot ex aliis fontibus ingeniove criticorum repertas Gaisfordus in contextu locavit, tolerare. Iusto licentius enim recensiones quas vocamus diplomaticae sublatis vetustatis mendis contaminantur, ut honori scriptoris et commodis lectorum prospiciatur. Mox tamen rem intellexi maioris fore moliminis, satiusque duxi meam operam angustioribus terminis continere. Quo severius in excludendis vel circumscribendis glossis spuriis et additamentis insitivis versari licuit. Pauca quidem de hoc genere sustulerat Küsterus, qui libros suos nonnunquam inspexit; longe maximam autem partem Gaisfordus, sed parum constanter ille glossas eiusdem fabricae iisdemque libris damnatas nunc exterminat nunc solis cancellis includit. Accessit quod originem earum ex aliis glossis ducendam passim non detexit aut omisit scrutari. Ego vero hanc legem in operis progressu secutus sum, ut optimorum duorum codicum nutu, saltem A. praeeunte, partes suspectas expungerem, contra notarem uncis, quae quamvis ex ipso Suida collecta vel interpolatione nata cum alterutro tamen MS. non satis tuto perspexissem ablegari. Velut satis multas glossas syntacticae disciplinae, quas cum ex A. plerumque Gaisfordus introduxisset, serius adulterinas esse mihi constitit, invitus reliqui. Hac igitur condicione rei criticae cognita minus iam, opinor, Lobeckius (Patholog. serm. Gr. prolegg. p. 21.) novissimis Suidae editoribus succensebit, quod *permulta quae a codd. nonnullis absunt parum salubri consilio in angulos annotationum relegarunt, ubi nimis facile delitescunt*. Nempe fabri fabrilia tractant; ac plurimum eorum qui thesauros Graeci sermonis nunc ex limpidis fontibus nunc e rivulis turbatis eliciunt, interest nosse, quibus saeculis et auctoritatibus proventus linguae luxuriosissimae debeatur. Nec quicquam observatione dignum fugere poterit, sive sursum sive typis minoribus infra positum legitur, cum nemo Suidam posthac sine annotatione queat emetiri.

Longe molestior et perplexior illa criticae pars fuit, quae cernitur in diiudicandis eligendisque codicum lectionibus diversissimis. Nam tanta scripturae varietas omissis additis amplificatis vocibus et membris, ut in opere quibusvis possessoribus exposito, Suidam pervasit et dissipavit, vix ut istas dissensiones speres in concordiam redigi posse. Sed pretium subsidiorum nostrorum subtiliter aestimatum has turbas compescet; nec debet quisquam mirari, postquam summam rei perfecimus, in opere vastissimo hodieque locos superesse controversos, in quibus nutet iudicium et neutram in partem aequa lance deprimatur, scilicet quod tertii codicis quasi libramentum desideramus. Momentum enim in scriptura constituenda sane quattuor habent codices et princeps Mediolanensis; sed propius intuentibus certo constat ex sola duorum librorum auctoritate sincerum Suidae sermonem pendere. Nam E. nemo non perspicit interpolatum et ab homine non illitterato ex ipsis recentissimis poetarum codicibus esse refictum; huic vero qui simillimus est B. saepe cum optimis libris conspirat, saepius deteriora sequitur, nec facile singularem praebet scripturam, quin ab A. V. ea commendetur vel plane reiiciatur. Gaisfordus tamen utrique frequenter fidem habet. His inferioris ordinis MSS. collata Mediolanensis nihil quod proprium sit aut insperatum affert; neque magnam ea nacta fuisset existimationem, si Küsterus fideliter libros suos repraesentasset ac receptam orationem intactam sivisset. Contra Parisinus A. et Leidensis tam manifestas ostendunt bonitatis et altioris originis notas, tantoque consensu nunc verba reddunt castigata, nunc mutilas partes explent, ulcera vero depravatissima quaeque nullo fuco reliquerunt illita, his ducibus ut criticus et debeat et possit cum eventus prosperi fiducia Suidam emendare. Iam etsi praestantiam utriusque vel mediocriter Graece doctus agnoscat, accedit tamen etiam incorrupta vox ipsius antiquitatis, qua luculentior suffragatio fingi non potuit: quicquid enim veterum ac proborum codicum in iis scriptorum fontiumve locis extat, unde Suidas profecerat, eximie cum nostris A. V. consentit. Ceterum longe praestat alteri Parisinus A. qui non modo princeps huius lexicographi liber est, sed inter reliquorum etiam grammaticorum optimos excellit. Huic igitur cum omnium integerrimam et purissimam scripturam ubique servet, libenter obtemperavi, nec facile sprevi, sicubi tot inter dubitationes et suspectas dicendi formulas res fide testium magis quam liquidis rationibus ageretur.

Proinde salvum et bene curatum foret negotium criticum, si codicis utriusque lectiones, id est, instrumentum rei gerendae necessarium, plenas teneremus et accurate notatas. Nunc praeter expectationem cecidit. Nam A. plerumque diligenter collatus est, nec tamen totus nostram in notitiam venit; Leidensis autem V. quam incerta fide sit perlustratus, collatio Gronoviana (* V.) demonstrat mirifice cum Gaisfordo dissentiens. Dudum igitur optaveram ut huius et Parisini meis oculis usurpandi potestas fieret. Frustra: norunt in Germania qui duris munerum et horarum necessitatibus sunt astricti, quam non cuivis homini contingat Corinthum adire. Tandem singularis Eichhornii humanitas, qui tum institutioni publicae per Borussiam regendae praeerat, utriusque voti compotem me fecit. Is enim et opportunitatem itineris Parisini largitus est et intercessione sua Leidensis copiam, quem Leidae paulisper morans intellexeram nec parvo temporis spatio nec satis fructuose illic tractari posse, ab curatoribus academiae Lugdunobatavae impetravit, qui Geelio favente codicem per aliquot menses utendum Halas dimiserunt. Iam librum A. in tantum cognovi, quantum paucis hebdomadibus Bibliothecam Parisinam exploranti licuit, sed ut mihi persuaderem operae pretium esse facturum, si quis iteratam collationem susciperet; interim Gaisfordi varias lectiones in litteris Υ et Φ usque ad gl. *Φῶμεν* (* A.) supplevi. Plura de V. repor-

tavi, quem per otia trium mensium inde ab v. Ὑπερβριθές T. II. p. 1329. contuli, praetereaque non exiguam partem, cuius delectum Addendis inserui, hactenus persecutus sum, ut universam libri condicionem perspectam haberem. Itaque dimidium fere huius volumen profliganti constitit Gaisfordi notationes multis nominibus diligentius esse factas ac pleniores, nec tamen spernendum auctarium Gronovio deberi; novam autem operam in eo minime ponendam esse. Ceterum plurima iam extra controversiam adducta sunt, ut neutrius codicis auctoritatem requiramus: velut glossae grammaticae sive syntacticae, quarum centenae e marginibus immigrarunt, turba glossarum sacrarum haud exigua, magnus proverbiorum numerus sine dubitatione possunt excludi. Omnino sic existimandum est, hodie Suidam ad eum maturitatis gradum pervenisse, ut ingenio magis quam subsidiis codicum adiuvetur.

Annotatio qualis inter ipsa laboris initia prodierit, quem finem quo apparatu spectaverit, undecim priores plagulae satis demonstrant. Nudam et pressam ego narrationem, remoto lectionis et eruditionis fuco, volueram extare, sic ut lectores ex opibus compendiariis nihil discerent nisi quod ad fidem et intelligentiam glossarum faceret. Sed abiiciendum fuit saluberrimum simplicitatis et parcimoniae consilium, postquam Gaisfordus integros omnium commentarios, quotquot de Suida coniecturas vel verba fecissent, duobus voluminibus exprompserat. Is non modo Porti memoriam renovavit et Küsterum, passim tamen mutatum, produxit, sed Bosium etiam, qui parum eleganter exilem tradit doctrinam, Reinesii farraginem et orationem tumultuariam, Abreschium, alios propagavit intactos; quid quod Toupii longissimas animadversiones, mixtis deverticulis et excursibus in omnem Graecam lectionem effusis, et paginas continuas eadem patientia per totum opus explanat. Quamquam istam copiarum silvam inconditam ferremus, si quae prudenter observata vel subtiliter essent inventa, ea breviter perspicue limate, non prolixius et inter molestas ambages exponerentur. Equidem ut notas variorum ab vetere Batavorum philologia ductas nunquam dilexi, neque industriam in recoquendis eorum commentis, qui pro suis facultatibus et condicione superioris aetatis multa falsa vel inerudita nullorum in usus protulerant, opinor honeste collocatam: ita cummaxime in Suida chartae parcendum et necessitatibus virorum doctorum serviendum duxi. Partem igitur inutilis materiae reieci, partem in brevius contraxi vel sententias nimiis verbis distractas paucis narravi, totumque delectum ea mente dispensavi, ut Gaisfordianum corpus nemo posset desiderare. Ceterum Küsteri notulas, a Gaisfordo iam imminutas, quantum licuit servavi, sed resecta refictaque verborum luxurie vel negligentia; Toupianis subtraxi quae nihil ad rem praesentem conferrent quaeque proterve dictis aut testimoniorum abundantia displicerent; Reinesius autem quae privatis scriniis condiderat, ut historicas Suidae glossas illustraret, rudi stilo deducta nec secundis curis concinnata, nolui cum ipsius vocibus inculcare, sed satis visum selectas particulas quaeque haberent aliquam novitatis gratiam inde delibare. His meam annotationem adiunxi, subitariam illam et summis lineis adumbratam. Nam cum Suidam non soleant versare tirones et interioris Graecitatis ignari, neque res grammaticas et palaeographiam singulatim explanare nec locos similes accumulare libuit aut in exquisitis doctrinae multiiugae campis exultare. Sed unice quae demonstratione vel novis quaestionibus egeant, ea iure suo annotatio pertractat atque confirmat; inprimis autem fontes auctoritatem pretium glossarum singularum indagat, glossas diversis in locis repetitas invicem comparat et in fructum emendationis vertit, primitivum fundum ab adventiciis et seris accessionibus secernit, locos incertos ad suos auctores revocat, vitia testimoniorum parum animadversa vel latitantia monstrat ac probabiliter persanat, et ut summatim dicam, quid apud Suidam sincerum verum eruditum

sit, quid interpolationibus foedum quidve falsum ac suspectum, diligenter ostendit. Cuius negotii potissimum eam partem, unde huius lexicographi laus et usus pendet luculentissimus, memoriam dico et vitas scriptorum Graecorum, mihi delegi. Nam ut turbatam eam mendisque pravis affectam esse diuturnus usus edocuit, ita gravissimam omnium ac maxime necessariam habendam etiam inter eos constitit, qui de Suida minus honorifice sentiunt. Quo severius explorandum putavi, quid e puris vetustatis fontibus fluxisset, quid erroribus Suidae vel librariorum debitum perperam traderetur, ut aut emendationem posceret aut reprehensionem. Itaque tot quaestiones et casus dum animo complector, illud mihi consecutus videor tanquam praemium operae molestissimae, primum ut Suidas plurimis stuporis et incuriae criminibus liberetur, deinde critici cauti ut sibi persuadeant longe plures et difficultates et corruptiones in eo superesse quam adhuc creditum fuerat; nec spicilegium sed messem uberrimam invenient, quibus lampada trado. Ceterum Godofredus Hermannus, quoties in locis obscuris eius sententiam sciscitabar, comiter ut solebat senex egregius et ingeniose suas suspiciones impertiebat, quas religiose commemoravi. Alias, numero quidem pauciores quam lectorum interfuit, familiaris noster Augustus Meinekius nobis indicavit, quas *Addendis* inserui. Tandem ipsa diuturnitas operis, quod non uno tenore continuari potuit, numerum attulit satis molestum rerum omissarum vel ex libris nuperis colligendarum; huc accesserunt corrigenda, nec mirum ex annis compluribus meliorem frugem provenisse, cum dies diem ut aiunt doceat atque confutet. Omnino siquas in aerumnas perpetui laboris, in hanc Suidae molem cadit poetae dictum: *Verum operi longo fas est obrepere somnum.* Hinc etiam in externa conformatione fluxerant multa minus aequabilia, praesertim in prioribus fasciculis, qui morem Küsterianum subinde retinuerunt *); donec longior usus ad constantiam quandam et maturitatem adduxit. Ex istis igitur paralipomenis non operose quaesitis auctarium confeci, quod lectores ut malum in rebus humanis inevitabile perferre debent et inter lectionem suos ad locos accommodabunt. Poteram sane plures virorum doctorum sententias et coniecturas, quarum paucissimas probabam, ex libris olim ac recens editis congregare; placuit tamen modum symbolis collecticiis statuere nostrisque successoribus aliquantum opellae reservare.

Latinam Interpretationem verbo memorasse sufficit. Bibliopolae eam iniunxerant, cum sibi persuasissent tali dote vendibiliorem fore Suidam, quamvis liber suapte natura ponderosus tertia fere parte grandesceret, atque hanc accessionem instar commendationis, qua careret Gaisfordiana, suo in lucro deputabant. Sordent sane conversiones lexicographorum, ut Pollucis et Apollonii

*) Non alienum videtur, cum per fasciculos Suidas Halensis emissus sit, fastos singulorum indicare; quo facilius intelligatur, quibus subsidiis per temporum vices carere debuerim. Velut Scholiorum in Aristophanem, quorum eximius est usus in centenis Suidae glossis, recensione Dindorfiana non prius uti coepimus, quam cum in ultimis partibus litterarum *E* et *Π* versaremur. Prodiit igitur Voluminis I. Fasc. I. anno 1834. II. 1835. III. 1836. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1843. Voluminis autem II. Fasc. I. anno 1835. II. 1836. III. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1845. VIII. 1847. IX. 1851. quo lexicon est consummatum. Plerique vero fasciculi plagulis alphabetum quod dicunt complebant. Praeterea hoc loco repetendum est monitum Fasciculo I. praefixum:

Meminerint lectores, exemplum Gaisfordianum non prius ad editorem pervenisse, quam operae in plagula duodecima haererent. praetermissorum igitur recensus cum aliis supplementis olim in Addendis extabit; rationes autem critici negotii summatim editoris praefatio commonstrabit. Interim de significatu notarum per universum opus sparsarum haec observentur. *A. Parisinum* esse principem eundemque Küsteri optimum, item *Parisinos B.* (hunc quidem a Küsteriano cognomini diversum) *G. H. Oxonienses* autem *C. D. Bruxellensem E. Florentinum F. Leidensem V.* et * *V.* quidem e Gronoviana collatione; *Med.* tam ad principem *Mediolanensem* pertinere quam ad *Aldinam*, nisi forte huius scriptura diserte memoratur; *vulg.* lectionem dici Küsterianam, *vulgg. edd.* huius et Gaisfordi consensum.

Sophistae, quos nemo nisi Graece sciens adeat, tantosque progressus iam adulta philologia fecit, ut Latini sequestres non facile Graecis scriptoribus adiungantur. Fatendum tamen Suidam per diversas quaestionum opportunitates non ab uno hominum litteratorum genere posci, qui tuto duce praesertim historicam materiam velint peragrare; porro locos ex antiquis auctoribus desumptos saepe tam mutilos et obscuros esse, vix ut subactus criticus exitum inveniat; denique mira rerum varietas ea brevitate sermonis et insolentia laborat, ut paucis magistris oratio Graeca multorum saeculorum testis nullam obiiciat difficultatem. Cum igitur redemptores Suidam Latine versum remittere nollent, invitus quidem condicionem irrevocabilem accepi, sed meliorem in partem verti: quippe quae mediocrem utilitatem et vicariam commentariorum operam praestaret, in locis autem corruptis, ubi certam medelam neque licuit parare neque in Graecis reponere, sensum pateretur identidem significari. Hoc tamen propositum non sine taedio magnaque iactura temporis explevi. Quae enim Aemilii Porti ferebatur conversio, Küsteri curis passim refecta, sic eam esse comparatam vidi, ut plerumque novam sufficere debuerim. Portus quam imperitus et obtusus fuerit interpres, Küsterus sub finem suae praefationis ostendit, ubi decessoris errores paene ritu ludimagistri exagitat; qui quae specimina decerpsit, eorum unum ex v. *Σοφοκλῆς* petitum instar omnium esto*). Sed praeter tot peccata molestissima fuit verbositas interpretationis, quae solet in paraphrasin et puerilem profluentiam excrescere; siquidem Portus more sui temporis in Suidae glossis lexicon Graeci sermonis eiusque varios significatus, quos intra uncos inculcat, tironibus voluerat explanare. Küsterus autem etsi menda turpissima sustulit, leviter tamen hoc editoris munere perfunctus est et colorem totius interpretationis servavit, neque falsam correxit sententiam, ubi veram e scriptoribus a Suida laudatis, modo libros Graecos inspexisset, promptum erat exhibere; quamquam longioribus fragmentis Valesii saltem elegantissimam orationem e Peirescianis excerptis adhibuit. Nos industriam perseveranter huc intendimus, ut Suidas presse, fideliter, perspicue versus extaret.

Novissimam operis laboriosissimi partem Indices implere debuerunt, quam partem reliquis minus arduam fore speraveram. Nimirum Küsterus inchoaverat, Gaisfordus autem materiam ab illo praeparatam sic perfecisse videbatur, ut Tomus eius tertius (hoc enim Indices et Addenda continentur) doctorum indoctorumque necessitatibus sufficere posset. Qua fiducia motus nihil supplendis indicibus collegeram, tam luculentum scilicet instrumentum ratus levissime mutatum transferri posse. Verum in ipsa calce totius opificii spes nos fefellit. Küsterus enim tres subiecerat indices: primum *rerum*, secundum *auctorum a Suida laudatorum*, tertium *locorum investigatorum, quae absque nomine auctoris in Suidae lexico citantur.* Horum primum Gaisfordus repetiit, nos multis partibus immutatum et auctum retinuimus, ne quis quereretur subsidium olim magni habitum sibi subtractum esse. Tertius autem index a Küstero laudabiliter institutus debuit cum secundo conflari; sed neuter aut plenus est aut sic dispositus, ut scriptorum versus libri capita cum singulis glossis, in quibus eorum manifesta vel tacita extet memoria, coniungantur et in oculos incidant. Immo Küsterus sub nomine *Ἀριστοφάνης*, ut hoc utar, glossas stipavit omnes, a quibus titulus absit fabulae, sub *Βατράχων* autem et reliquarum praescriptiones nudas, nulla versuum

*) Haud temere *Küsterus* in v. *Ἠλέκτωρ* (ubi prodigium extat interpretationis): *Sed tam boni stomachi fuit Portus, ut omnia concoqueret, et vix ulla lectio tam foeda esset et spurca, quae ei nauseam movere posset.* Adde *Reinesii* V. L. III, 7. Iam quo simplicitatis ille praesertim in deformandis nominibus propriis evagerit, Küsterus si libet in omnium conspectu posuit sub vv. *Ἔχιτος*, *Ἰστορῆσαι*, *Ὑπερῆραν*, *Φιμοί*, alibi. Ceterum hic novam versionem contendit sese substituisse, donec in v. *Διονύσιος* fessus resignaret, T. I. p. 598.

distinctione, glossas eas coegit, quae nominatim edant fabulam. Talis autem index neminem iuvare queat, nisi quis otio circumfluat. Gaisfordus vero post indicem rerum novum collocavit eumque spatiosissimum, ***indicem glossarum;*** quem ut supervacuum propter eas rationes, quas in Commentatt. de Suida II, 2. exposui, reiiciendum duxi. Hunc autem excipit tertius, ***index scriptorum a Suida citatorum,*** qui locos aut cum nominibus aut tacite laudatos in unum ut par fuit contraxit et distinctos pro diversitate librorum et versuum singulatim enumerat, sed praeter morem receptum sedes glossarum paginis exempli Gaisfordiani accommodavit. Itaque nemo his uti potest nisi numeros apud Gaisfordum indaget; modo numeri ne sint vitiati, quod per typographum saepius accidit. Illud tamen vehementius displicuit, quod editor materiam collectam ipse noluit diligenter explorare relatamque suos in ordines dispertiri, deinde quod nullam in homonymis discernendis (ut in *Ἀριστοφάνης*, *Διονύσιος*, *Μένανδρος*) curam posuit ac ne Küsterianum quidem indicem post absolutam operam comparavit. Inde factum ut perturbentur ac distrahantur, quae ad eundem locum erant revocanda (vide vel congeriem perversissimam sub nominibus Philostrati, Iuliani, Synesii, ubi quae in annotatione nunc ad paginas nunc ad orationem quampiam vel epistolam referuntur, tanquam diversa seiunguntur); itemque ut libri et fabulae poetarum confunderentur, velut Iliadis versus cum Odysseae, Sophoclis Oed. R. cum Coloneo (peius etiam Trach. **722. 1325.** cum Aiacis et Philoctetae versibus), Iosephi Bellum cum Antiquitatibus permutantur; sed nihil minus expectatum evenit, quam quod hic index auctorum plerumque mancus est ac saepenumero locis iis caret, quos Küsterus congesserat. Ac ne Scripturam Sacram (v. *Γραφή*) longius persequar negligentius habitam, satis est dixisse Timaei, qui sub octo glossis memoratur, quattuor, Symmachi tres, Porphyrii septem locos sileri, quorum sex apud Küsterum extant. His igitur damnis et incommodis serius animadversis infinitum quidem laborem nec libuit nec potui remetiri; quoniam tamen in indicibus Suidae non leve momentum ad iuvanda doctrinae studia situm est, novissimum taedium devorare statui, socio laboris assumpto God. Boehmio, tum scholae Halensis Latinae, hodie Dortmundanae praeceptore, qui fidem et diligentiam accuratissimam hoc etiam in genere mihi probavit. Tot symbolis adiutus materiam auctam et suppletam tutius curis secundis digerere coepi. Prae ceteris autem indicem auctorum expolivimus omnium usibus accommodatum et multis accessionibus locupletatum; plenissimum tamen et integerrimum minime spondemus. Index rerum supra memoratus facilius profligari potuit; indicem annotationis et observationum notabilium ipse conficiendum sumpsi, neque videtur ab eo quicquam abesse quod hodieque vir doctus ab Suidae commentariis exquirat.

Tandem laetamur divino numine nobis contigisse, ut magnis aerumnis exantlatis in portum appelleremus. Superest ut Suidam opibus amplissimis ornatum faustis ominibus et votis prosequamur, eumque fidentius auguremur, postquam in ora hominum doctorum et consuetudinem firmam pervenerit, inter utilissima studiorum Graecorum subsidia numeratum iri.

Scrib. m. Martio a. 1853.

COMMENTATIONES

DE SUIDAE LEXICO.

PROŒMIUM.

Vetus est dictum ab Iusti Lipsii auctoritate ductum, *pecus esse Suidam, sed pecus aurei velleris*. Vocem sane non honorificam viri docti calculis suis comprobarunt. Hinc mos ille plerisque communis increbruit, ut siquando per varias quaestionum opportunitates thesaurum bonarum rerum inexhaustum strictim decerpant (integrum enim lexicon ab nemine suspicor esse cognitum ac ne ab ipsis quidem editoribus continuo labore pertractatum), eximias quidem copias et materiam utilissimam agnoscant, erroribus autem per totum opus sparsis foedisque piaculis omne genus vexati vel impediti non cessent Suidam *stuporis* insimulare, qui praeclaris scilicet opibus prudenter uti nescierit. Ergo non dubitant in unius Suidae caput tot commissorum culpam certatim conferre. Longius etiam progressus, quem par fuit honori scriptoris sui consulere, Küsterus (in v. Θαλά) *pecuinum* ei *stuporem* exprobrabat; quo minus Toupium, hominem protervum et intemperantis linguae, miramur nullis conviciis aut aculeis pepercisse, quibus *virum suavissimum ac fidei Graecae* libenter insectatur. Quodsi Küsterus munere critico qua decuit fide fuisset perfunctus et certissimum ducem, librum dico Parisinum optimum, secutus orationem Graecam infinitis fraudum accessionibus liberasset, idemque paulo frequentius vestigia fabricae recentis ipsis codicibus monstrata rimari coepisset: haud scio an iniqui reprehensores Suidae debitam gratiam rettulissent, abiectis magistellorum sordibus et seiuncto quicquid symbolarum in opiparam coenam confluxit. Nunc secus res cecidit. Nempe paucorum in manibus, de quo supra monitum in praefatione, Suidas versabatur, cumque prae ceteris exempla Küsteriana usurparentur, quae habent levem admodum et exiguum apparatum, pusillis istis annotamentis parum inerat unde tuto primitivas partes ab adulterinis discernere liceret. Misera profecto lexicographi condicio, quem nemo fere citra contumeliam vel suspicionem in gravissimis disputationibus adhiberet; constat autem Suida carere non potuisse, qui vel artem criticam inprimis in poetis Atticis facti-

tarent vel fragmentis librorum perditorum augendis instarent, denique qui historiam litterarum Graecarum in omnia doctrinae genera diffusam perscrutarentur.

Tandem beneficio *Gaisfordi* melior lux tam huic scriptori quam philologorum desideriis affulsit. Etenim Suidas lucem formamque pristinam hactenus recuperavit, ut quid ex librorum auctoritatibus germanum, quid subditum vel suspectum sit, statim oculorum obtutu possit dignosci, nec scripturam codicum in vetustis testimoniis, quibus lexicon affluit, rimantes apparatus destituat locupletissimus. Itaque nemo iam dubitet, qui centenas glossas in annotationem reiectas circumspiciat earumque numerum inire velit, quin opus amplissimum ultra dimidiam partem sedulitate lectorum hominumve studiosorum succreverit et manibus nunc commodis nunc ineptis, quibus non alia cura fuit nisi ut digitis cornucopiae comportarent, foedissimas interpolationes expertum sit. Quocirca non modo criticorum, sed omnium qui caute Suidam adhibere volent, interest primum causas et varia genera multiplicis auctarii nosse, deinde notas et indicia, quibus deterior interpolatorum aetas et fabrica teneatur et ab originibus sinceris distinguatur. His enim finibus recte constitutis suam in possessionem Suidas videbitur esse restitutus, ut eius doctrina, iudicium, dignitas ex merito queat aestimari. Gaisfordus tamen cum susceptum munus dextre posset implere, noluit quaestionem longe fructuosissimam subire. Tantum enim abest ut leges istas et rationes interpolationis paulo severius indagarit, ut ne suppositas quidem glossas, quas omnes consentiunt ex marginibus invectas fuisse, velut onirocriticae poesis commenta, dictiones proverbiales, observationes ex aliis glossis identidem derivatas, constanter exterminarit, etiamsi nullam utriusque codicis (i. e. A. V.) auctoritas tutetur. Satius igitur ei visum hoc negotium sic expedire, ut siquas alteruter omittat, partem in annotationem coniiciat, reliquas autem uncis circumscribat.

Nos ut labores emendationis a Britanno critico laudabiliter susceptae novis curis sumpsimus pertexendos, ita disputationem de Suidae fontibus et subsidiis, de primitiva lexici descriptione, de fraudibus interpolatorum, addita historia codicum et librorum editorum, tanquam provinciam derelictam non libet recusare. Sed brevitatem multo maiorem haec narratio sequetur quam olim destinatum erat. Nam et animus diuturnis taediis et aerumnis, quas per nimiam annorum seriem in Suida devoravimus, vehementer fessus requiem poscit et ad perorationem festinat, et redemptor promptissimus, quem honoris causa par est appellare, morae longioris impatiens urget ac vel invitum facile commovet, ut nihil nisi summam quandam et fastigia rerum perstringam. Itaque commentatio nostra quattuor capita continebit. Primum de Suida historiaque lexici ab illo conditi, ab multis lectitati variosque in usus derivati tradit; secundum de partitione multiplicis materiae, quam Suidae thesaurus nova ratione conflavit, deque subsidiis et auctoritatibus, quibus tanquam emblematis opus tessellatum distinxit; tertium de lexici fatis et interpolationibus, quae librum multifariam ornatum oneratumque mirificam in molem diduxere; quartum in historia critica Suidae versabitur, quae ex indole codicum, ex editorum exemplorum cognitione, denique criticorum ex opusculis pendet.

CAPUT PRIMUM.

DE SUIDAE PERSONA, TEMPORIBUS ET HISTORIA LEXICI AB ILLO CONDITI.

Solent narrationes de scriptoribus antiquis fere sic institui, ut quaestio de persona moribus aetate nunc brevis nunc molestior ac multis ambagibus diducta praetexatur. Hoc tamen loco paucis defungi licet. Suidas enim cuias fuerit et quibus temporibus interfuerit nemo prodidit; neque saeculum hominis constituimus nisi minutis quibusdam significationibus probabiliter coniunctis. Nomen quidem *Σουίδας* (v. Schol. Ven. Il. δ'. 66.) nec recens fuit nec prorsus in litteris obscurum. Extitit autem Suidas scriptor *rerum Thessalicarum*, fabulas et antiquitates rariores diligenter scrutatus, cuius locos congessit C. Müllerus in Fragm. Histor. Vol. II. p. 464. Is quod interdum popularium ambitioni favisse videbatur, propterea Strabo sub finem l. VII. (*Σουίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προςχαριζόμενος*) cum reprehendit, cum oraculum Dodonaeum a Thessalorum stirpe repetisset; nec dissimiliter ab Achille, Dodonaeum Iovem apud Homerum invocanti, Thessalicum deum compellari censuerat. Steph. v. *Δωδώνη: καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι.* Multus omnino fuit in fabulari doctrina, quam loci de Centauris et natalibus Achillis e *duobus* libris *Θεσσαλικῶν* a Schol. Apollonii I, 554. 558. II, 1231. prolati demonstrant; nam tertium librum quod ab iisdem Scholiis IV, 816. memorari perhibent, error est. Porro cursus Argonautarum ille non praeteriit, si quid ex Schol. II, 1015. colligimus. Ceterum ne quis opinetur eum res Euboeae tradidisse, prava scriptura motus Schol. I, 558. *Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι . . . καὶ Δαΐμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς:* periti facile intelligent *οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι* post *Χαλκιδεύς* esse transponenda; neque verior est alter titulus apud Steph. v. *Ἄμυρος*, ubi vulgata *Σουίδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις* Meinekius perspexit post iacturam nonnullorum verborum male coisse. His affinis est observatio Schol. Vatic. in Eurip. Androm. 18. monentis Thetideum esse Thessalorum oppidum, *ὥς φησι Φερεκύδης καὶ Σουίδας.* Accedat alia de civitate Gyrtone, Schol. Apoll. I, 57. ubi accessionem libri Parisini *οὕτως Ἴδας φησίν* recte correxerunt; adde de Larissa quae ex l. I. Eust. in Od. ζ'. p. 1554. memoravit. Tandem in Deucalionis fabula *Σουίδας* affertur ab Hesychio v. *Πυῤῥαία.* Thessalicus autem scriptor hunc nobis usum praestabit, ut Suidae lexicographi nomen ab errore virorum doctorum (v. Fabricii Bibl. Graec. T. VI. p. 391.) vindicemus, qui saeculis superioribus *Sudam* temere dictitabant. Sed fortiter iis repugnavit Casaubonus in Diog. I, 101. cui praeter alios idoneus adest testis Eustathius toties Suidam appellans; eumque post Maussacum in Diss. crit. p. 395. sequitur Küsterus in ipso commentariorum initio, quamquam tres Regios Parisinos et Colbertinum *Sudae* nomen concedit praescripsisse. Similiter Morellius

in Biblioth. MS. (Bassani 1802.) p. 314. *Auctor Σοῦδας in codicibus Marcianis omnibus appellatur.* Tandem Thessalum Suidam, quem principibus Romanis apparet fuisse vetustiorem, quod *Lilius Gyraldus* (v. Küsteri praef. p. II.) non diversum a Suida lexicographo duxit, id infantiae temporum illorum condonandum. Sed quid *Brequignium* (*Notices et Extraits* T. V. p. 10.) censebimus, qui Gyraldi somnium etiam superaverit? quicquid enim glossarum probarum extet, id ad Thessalum istum, christianas autem ac deteriores ad interpolationem serioris aevi simpliciter revocabat.

2. Nomen igitur tenemus, Suidae Byzantini hominis non magis professionem quam aetatem tenemus. Grammaticam et liberales disciplinas eum docuisse vix crediderim, nec persuadet operis color aut interioris notae doctrina. Nihil usquam apparet quod reconditas artes in prosodia, notatione vel fabrica vocabulorum, observatione glossematicae solitariaeve dictionis positas aut vitam diiudicandis et explanandis scriptoribus classicis consecratam arguat. Nam etyma sicubi commemorantur, ea fides librorum aut ignorat (ut appendicem v. Ἀγηοχώς) aut in suspicionem adducit (ut quae v. Ἄαπτος adhaerent expellenda sunt); contra praecepta prosodica, formulae vel significatus rariores, fragmenta poetarum, potissimum scenicorum, exquisita, quibus olim apparatus et existimatio nobilis grammatici censebatur, omnia bonis lexicis rhetoricis ac scholiis lectissimis debentur; neque hac in parte Suidae condicio magnopere discrepat ab Eustathio, qui quicquid in genere grammatico sapit e digestis et commentariis philologorum antiquis haud operose deprompsit. Huc accedit ut Suidas nullos proferat primorum ordinum grammaticos aut magistros antiquitatum, quin eorum nomina sententiasque a scholiis eruditis et glossariis acceperit. Itaque verisimillimum videtur eum ecclesiastico quodam munere functum ac solo litterarum amore ductum grammaticorum etiam studia complexum esse. Rationes ut videtur eaedem *Iosephum Scaligerum* praeter alios moverunt ut Suidam appellaret *monachum* Coniect. in Varron. p. 100. Bip. Sic demum intelligi licet cur ille particulis historiae sacrae, vitis patrum episcoporum haeresiarcharum, glossis sacris, nominatim Theodoreteis explicationibus locum concesserit amplissimum. Ceterum fidem eius orthodoxam et ab iconomachorum furore prorsus alienam profitetur insectatio Theophili Imperatoris acerbissima, quam praestat v. *Θεόφιλος*.

Sequitur ut aetatem Suidae satis probabiliter constituamus. Quodsi quaestionem finibus extremis, ultra quos coniectura non possit evagari, paulo laxius circumscribimus, Suidas iis annis scripsit qui Photium inter et Eustathium interiecti sunt. Illum enim decerpsit, ab Eustathio frequenter adhibitus est; nam quod a Zonara quamvis in paginam lexici sui translatus videtur, id aliorsum spectare demonstrabitur in huius capitis §. 4. Libentius ei sufficeremus Eudociam, Diogenis Romani coniugem (sub a. 1070.), quae plurimum ab Suida profecit, modo constaret illius libellum purum et ab interpolatione vacuum mansisse. Proinde hisce terminis parum lucramur, ut quibus tria saecula contineantur. Sed angustiorem in gyrum vel illud nos compellit, quod Suidas bibliothecis usus est auctoritate Constantini Porphyrogenneti digestis, velut Excerptis historicis et Anthologia Cephalae. Hactenus efficitur ut neque post saeculum XI. neque ante finem S. X. queat collocari. Iam longius progredienti commode succurrit locus v. *Ἀδάμ*, unde H. Valesius in Praef. Collectaneorum iisdem paene temporibus quibus Imperator Constantinus Suidam collegerat vixisse. Namque temporum notatio ibi desinit in haec verba: *ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη κέ.* Ubi *Reinesius*: „A. C. 974. Hoc tempore vixisse Suidam patet ex iis quae habet in *Πολύευκτος*." Dicit autem glossam per

lectores inculcatam, quam cum MS. A. unde pedem intulit in marginem ablegavi: *Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ἀποφράς, ἡμιγύναιος, θεοστυγής, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα.* Sed quisquis istud virus conviciorum evomuit, in aequalem vel suis temporibus non multo superiorem effudit: Polyeuctus autem, patriarcha Constantinopolitanus, homo tetricus et acerbissimus hierarchiae vindex, cuius constantiam Imperatores Nicephorus Phocas et Ioannes Tzimisces experti sunt, admiratorem ille nactus disertum Leonem Diaconum, vita decessit a. 970. Quodsi quis possessor talem annotationem marginibus codicis sui commisit, efficitur ut auctor lexici non ultra posteriorem Saec. X. partem differri possit. Neque huic obest calculo, quod glossae *Ἀδάμ* novissima pars non eiusdem fontis est et aetatis cuius praegressa computatio. Huius enim verba *Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ* et quae sequuntur usque ad Michaelis memoriam debentur Nicephori Breviario; extrema vero, *ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἔτη* [*εὕρηται ρκ'.*] *ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη* [*κέ.*] non modo numeros habent vitiatos, sed desunt etiam quae uncis inclusa sunt optimo MS. A. partim aliis quoque libris. Istam igitur appendicem qui subtexuit, calculos non perfecit; sed sive Suidas Nicephorum continuavit sive homo studiosus (extat autem in Augustano Zonarae codice Nicephorus ad obitum Tzimiscis usque productus, Tittm. Prolegg. Zon. p. XI.), neutrius aetas multum ab imperio Tzimiscis afuit. Alioqui causam non licet invenire cur post tantas epochas tantillum temporum spatium observatione dignum habeatur; nam Romani principatus a Tzimiscis obitu sedecim annis distat. Eadem ratio cadit in librarios audaculos, qui computationem suam usque ad principatum Ioannis Palaeologi Secundi sive a. 1438. in recentissimis duobus MSS. (v. Brequignium in *Notices* T. V. p. 8. Morellium in Bibliotheca supra dicta p. 314. sq.) produxerunt. Ceterum quae disputavimus de conclusione gl. *Ἀδάμ*, ea glossam alteram *Κωνσταντινούπολις* in memoriam revocant; eam vero tam indoles annotationis quam praefixum *ὅτι* serius arguit accessisse. Verba novissima sunt haec: *ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως τῆς νέας Ῥώμης μέχρι τῶν κατεχόντων τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννήτων ἔτη . .* Ubi quod denuo numerum deficere videmus, arguit id planissime ab eiusdem, ad quem redit accessio glossae *Ἀδάμ*, ingenio haec profecta fuisse. Nec iam dubitari potest quin Suidae lexicon, quod huiusmodi notationibus temporum sub dominatu Basilii II. et Constantini IX. (hoc est, post mortem Tzimiscis) repletum est, iam sub a. 976. in manibus et ore hominum versari coeperit. In hac igitur parte discedimus a R. Bentleio, qui in Phalarid. p. 159. ex v. *Ἀδάμ* collegerit Suidam intra annos 975. et 1025. scripsisse. Idem tamen iure Hieronymi Wolfii exagitavit errorem, qui cum *Logothetam* aliquoties a Suida laudatum vidisset, de Theodoro Metochita cogitans auctorem lexici sub Palaeologis vixisse somniavit. Non iniucundum fuerit Bentleii sententiam cognovisse. „Sed quicquid id est (inquit), error Wolfii est. Loca enim quae respicit, sunt in v. *Ἄβαξι* et *Νοθεύει*, ubi quidem citatur Logotheta, non vero iste Logotheta, quem opinatus est Wolfius, *Theodorus Metochita Logotheta*, qui mortuus est a. 1302. sed *Simeon Metaphrastes Logotheta*, qui floruit saeculo X. ineunte. Verba sunt — in v. *Νοθεύει: ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου μεταφράσει τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ.* Ubi ipso nomine *Μετάφρασις* significatur Simeonem *Μεταφραστὴν* respici; sed, quo res demonstratur, extant etiamnum duo isti sermones Simeonis. Adhaec lector observet Simeonem *μακαρίτην* a nostro dici; quo nomine nunquam, puto, usi sunt Graeci nisi de illis, qui non ita pridem, et quidem memoria eius qui dicat, mortui sunt. Floruit autem Simeon tempore Leonis, qui mortuus est 58 annis ante ultima tempora, quorum in rationibus Suidae mentio fit.

Si ergo Simeonis aequalis fuit Suidas, oportet brevi post mortem Zimiscae, CC. ante Eustathium annis, librum suum scripserit.“ His Bentleii verbis nihil adiiciendum praeter unum, quo pars argumentationis elevatur, glossam scilicet unicam in qua *μακαρίτης* Logotheta dicatur esse suppositam. Recte tamen fecit quod Pselli versiculis aliquoties insertis, quos Küsterus monuit esse suspectos, nihil tribuit. Nam praeter alios Oudinus in medium Saec. XII. reiecit Suidam, quippe qui Psellum et Simeonem Metaphrasten laudet, ipse ab Eustathio laudetur. Recentissimus autem nisi fallor auctor est Logotheta, quem Suidas descripserit nomine prolato; nam Oecumenius interpres Epistolae ad Romanos, cuius ad auctoritatem refertur gl. *Περιτομή*, vereor ut in censum veniat. Nempe nihil habet illius brevis observatio quin ex aliis multis fontibus derivari potuerit. Vide vel Photii Epist. 205.

3. Lexicon ab Suida conditum quoniam reliquis insigni rerum et verborum copia multum praestabat, homines id diripere coeperunt et multis additamentis locupletare, postmodum etiam partes tanti thesauri novos in commentarios sermonis Graeci traducebant. Hinc magna vis interpolationum, quas per tertium caput manipulatim enarrabimus, nec substitit in magnis vel fortuitis accessionibus, quarum nullus codex immunis fuit, lectorum et librariorum industria; sed glossas etiam fusiores et amplas, ut ingenium aevi Byzantini semper epitomas et brevissimam disciplinam captabat, membris demptis vel transformatis videmus per ignaviam mutilari. Hanc quidem sortem inprimis liber Vossianus expertus est, graviorem etiam eius gemellus Oxoniensis C. Nunc tamen de studiis doctorum virorum explicandum, qui Suidam Saec. XII. suos in usus converterunt, potissimum Eustathii et si credimus Zonarae. Horum Eustathius leviorem poscit mentionem, quippe qui rarius quam pro mole commentariorum suorum illum excitet; vehementer enim dubitamus num ex vero contendat Küsterus in glossa *Πύνδαξ*, quae iam sublata est, tacito nomine Suidam ab Eustathio saepius compilari. Sed quanti fidem lexicographi fecerit, ostendit eius indicium de v. *Θεαιδέστατον*. Glossas autem cum Archiepiscopi verbis infra posui. Pleraque horum pertinent ad Parecbolas Odysseae.

v. *Ἀνδράχλη. διὰ τοῦ λ̄ ἑνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἴθρανος.* Nam perperam Küsterus alteram *Αἴθρανος*, quae post v. *Αἴθοψ* olim erat intrusa, putabat ab Eust. in Od. *ή*. p. 1571, 25. respici: *καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουίδᾳ αἴθρακος* (sic), *ἡ καὶ ἀνδράχλη ὡς ἐκεῖνος λέγει.*

v. *Ἰννοί. οἱ κολοβοὶ τῶν ἵππων.* Hanc potius quam sinceram glossam *Νάνος* tangere videtur in Il. *λ'*. p. 834, 47. *ἴσως δὲ καὶ τοῦ γίννος ἴννος, ὧν τὸ μὲν παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται —, τὸ δὲ ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦντα ζωΐδια κτλ.*

v. *Θεαίδεστατος* fere totidem vocibus descripsit Eust. in Il. *γ'*. p. 378. *ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέστατον διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου προπαραληγούσης τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ Ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος.*

v. *Κολόκυμα. τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον.* Eustath. in Od. *ε'*. p. 1539, 54. *ὅτι δὲ ταὐτὸν κολόκυμα καὶ κωφὸν κῦμα δηλοῖ ὁ γράψας· κολόκυμα, κωφὸν καὶ μὴ* (hoc deest ed. Lips.) *ἐπικαχλάζον.*

v. *Μάλεος.* *Μάλεος γάρ τις τελέσας τὸν λίθον τοῦτον ἀνιέρωσε τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα προςπελάζειν τῇ Φαιστῷ.* Repetit Eust. in Od. *β'.* p. 1469, 22. *ὅτι δὲ ὁ ὡς εἴρηται μικρὸς λίθος ὁ κατὰ Φαιστὸν τετελεσμένος ἦν πρός τινος Μαλέου, καὶ ὡς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν τῇ Φαιστῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.*

v. *Ὀΐ.* *ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυςχεραινόντων· καὶ οἱ φοβούμενοι δὲ οὕτω λέγουσιν.* Haec sic disposuit Eust. in Od. *ε'.* p. 1538, 45. *πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἶδεν ὁ Σουίδας καὶ τὸ ὀΐ* (sic), *κοινότερον μὲν ὂν τοῦ ὠή, ἐπιφθεγγόμενον δὲ ὑπὸ δυςχεραινόντων καὶ φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων.*

v. *Παραβλήδην.* *ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς.* Eust. in Od. *α'.* p. 1406, 22. *καὶ τὸ παραβλήδην παρ' Ὁμήρῳ . . . κατὰ δὲ τὸν Σουίδαν ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς.*

v. *Ποδηγέστερον.* *ὁδηγητικώτερον.* Eust. in Od. *β'.* p. 1441, 12. *καὶ τὸ ποδηγέστερον ἐκ τοῦ ποδηγός, ἀντὶ τοῦ ὁδηγητικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.*

v. *Πρόεγμα.* *στήριγμα.* Eust. in Od. *ε'.* p. 1528, 27. *ἔστι δὲ πρόεγμα, ὡς δηλοῖ ὁ Σουίδας, στήριγμα.*

v. *Πυρσουρίδας,* addito testimonio historici, interpretatur Eust. in Od. *η'.* p. 1571, 26. *ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς παρὰ τῷ Σουίδᾳ πυρσουρίδας, φανοὺς δηλαδὴ βαρβάρων ἔλευσιν προσημαίνοντας.*

v. *Φιαλεῖς,* ubi novissima sunt, *φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Ἀριστοφάνης· Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.* Hanc respexit Eust. in Od. *α'.* p. 1403, 17. *εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἔξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ Ταχέως ὕπεχε* (editur *ὕπεσχε*) *τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν κτλ.*

Contra quae leguntur in Od. *σ'.* p. 1851, 24. *τοῦ δὲ μεσθὸς . . . καὶ μισθάριον καθ' ὑποκορισμόν, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα,* eorum evanuit omne vestigium, atque videtur Eustathium fefellisse memoria.

4. Eustathium qui paulum aetate superavit, Zonaras primus creditur Suidae thesauros in suum Lexicon transfudisse. De quo nihil aut verbo haberemus monere, si huius editor muneri sic satisfecisset, ut scriptorem ipsum quem titulus ostentat philologi tenerent. Nempe Iohannis Zonarae Lexicon ex tribus codicibus primus in lucem protulit, duos in tomos diductum et observationibus illustratum, I. Aug. Henr. Tittmannus, olim theologus Lipsiensis. Et observationes quidem silentio praetermittimus, quas nemo non intelligit satis exiliter esse confectas, non e diligenti litterarum Graecarum aut ecclesiasticarum usu profectas; minus autem excusare licet, quod multas glossas ille reliquit intactas et infinitam vim corruptionis patienter tulit vel successu mediocri tentavit. Nunc illud unice premendum, quod homo verbosus duobus voluminibus Zonaram nobis venditavit, qui nullus unquam extiterat. Tribus scilicet apographis usus inter se diversissimis, quibus modo glossae continentur breves et ieiunae, nunc observationes semidoctae crebrisque testium veterum exemplis munitae, tantam ille discrepantiam multum afuit ut e dissimillima lexicorum natura interpretaretur, ut potius brevitatem ad ignaviam vel festina-

tionem librariorum referret, pleniorem autem formam lexicographo dignissimam haberet. Longius vero progressus eandem legem etiam ad Suidam traduxit, cuius in glossis et locis omittendis scribae licenter grassati fuerint, antequam Küsterus (mirabile dictu) egregia multa Parisinis ex codicibus repararet. Iam cum Augustanus liber multis partibus brevior sit et indoctior Dresdensi, hunc ut locupletem Tittmannus ducem et fundum Zonarae sui elegit: apparet enim luculentissime (inquit) non Dresdensem interpolatum esse, sed Augustanum multa temere omittere, multa truncata aut in compendio exhibere, genuini vero operis exemplum Dresdensem exhibere. Vide Prolegg. p. XIX. sqq. Adeone quemquam inventum fuisse tam hebetem et inopem ingenii, ut aliquot paginis perlectis paulisper dubitaret uberrimae lexici descriptioni, quam Dresdensis complectitur, nihil nisi Suidam subesse in epitomen missum, exilem contra glossarum congeriem, quae nullo lectionis apparatu splendeat, ipsam Zonarae manum referre? Huius autem rei veritatem facillimo licebit experimento probare. Subiecit enim Tittmannus indiculum auctorum apud Zonaram, sane nec plenum neque commode structum, sed ut usibus nostris sufficere queat. Ibi recurrunt sparsa litterarum profanarum testimonia, quae paucis e scriptoribus classicis clarisve paulo liberalius laudantur, potissimum tamen ex Anthologia, Apollonio Rhodio, Aristophane, Demosthene, Herodoto, Polybio, Procopio, Sophocle, Thucydide; quamquam neque hos nec rariorum nominum locos apparet a studiosa commentatione luminumque vetustorum observatione esse profectos. Sed quicquid speciem eruditionis et elegantis doctrinae iactat, id omne Suidae debetur, sic ut nec poetae epigrammatici versiculus nec Polybii formula lexicographo relinquatur. Atque haud scio an sufficiat vel paucas pagellas 255—274. contemplari, ubi verba ex *ἀπὸ* composita nullis firmantur exemplis nisi quae Suidas suppeditarit. Subtractis igitur gemmulis et luminibus adventiciis nihil ille sibi arrogabit praeter suetas Etymologicorum copias et auctoritates poetarum scholasticas, ut Homeri vel Hesiodi, itemque grammaticorum, ut Herodiani Ori Georgiique Choerobosci; quibus accedit numerus haud exiguus et glossarum sacrarum cum dictis utriusque Testamenti probantibus et definitionum ex interiore philosophia, qualem tum theologi Byzantini tractabant. Quid multa? germanus Iohannes Zonaras, quem apparet profanae lectionis parum degustasse, more vulgari glossarium additis etymologiis condiderat; nec dubium quin modicum unum volumen cum paucis annotationibus, si quidem typis dignus erat, eum capere potuerit. His autem quos dixi finibus omnes lexici codices continentur, nisi quod variis accessionibus passim inter se differunt; iisque debet annumerari codex Bernensis, quem Sinneri perversus error (ab I. Morellio dudum confutatus, v. Tittmanni p. XXXIII. sqq.) olim Iohanni Damasceno tribuit, ipse post C. G. Mülleri Anal. Bernens. Partic. I. p. 9. sq. dum in Bibliotheca Bernensi versor ad unum Zonaram redire mihi persuasi; porro quem *Ducangius* adhibere solet in Glossario labentis Graecitatis, *Suidas in Etymologico*, de quo titulo Bastius in Gregor. Cor. p. 541. ambigebat. Contra quod non dissimiliter *Salmasius* (v. comm. in Hist. Aug. T. I. pp. 779. 837. 935.) *vetus Etymologicum Suidae* posuit, glossis ut aiunt Graeco-Romanis usus, earum nec Suidas habet vestigia neque Zonaras, item ut frustra circumspexeris Suidam, unde Salmasius in Tertull. de Pallio p. 333. dictum traxerit incognitum, *ἀγορανόμοι οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων*. Nempe non ad Zonarae quodpiam apographum ista redeunt, sed ad Etymologica Palatina sive Parisina, quae Gudiano edito maxime cognata sunt. Similiter codex Marcianus Etymologici M. (vide Gaisfordi praefat. p. 4.) inscriptum habet, *Ἀρχὴ σὺν Θῷ τῶν ἐτυμολογιῶν τοῦ Σουίδα*, quarum duas voces novissimas manus recentior adiecerat. Sed non alienum fuerit *Cramerum* in Anecd. Graec. e codd. Bibl. Paris. Vol. IV. p. 59. audire, significantem etiam unde

Suidae nomen irrepserit: „Codex 2636. chartaceus est form. in fol. et saeculo XV. videtur exaratus. — In primo folio minutissimis characteribus miniatis leg. *Λεξικὸν τοῦ Σουΐδα.* — Annotabo tantum eundem titulum invenisse Salmasium in Palatinae Bibliothecae Lexico, e quo quaedam exscripsit, nunc etiam in Bibl. Reg. Paris. asservata. Ego haec Salmasiana Excerpta contuli cum Cod. Reg. 2636. et ea omnia consentire repperi". Iam quae pro speciminibus inde Cramerus decerpsit, ea nihil nisi supplementa praebent et variam scripturam Etymologici Gudiani. Itaque probabiliter ad similem fontem revocabimus, quae tanquam ex Suida protraxit Stephanus in Aristot. Rhetor. ap. Cramer. Anecd. Pariss. Vol. I. p. 272. *τὰ δὲ κοττάβια οἱ μέν φασιν ὡς ἐν τῇ Σουίδα εὕρηται· τύμπανα ἢ σαυλάκια ἢ ἐκπώματα ἢ κωμύδρια οὕτω λεγόμενα.* Quae hodie desiderantur apud Suidam, sed quam Stephanus iste narrationem subiunxit de cottabis, ea totidem vocibus continetur in secunda gl. *Κότταβος.* Neque secus ***ineditum Suidae Etymologicum*** sese habere suspiceris, quod ***Villoisonus*** Anecd. T. II. p. 250. Venetiis sibi visum descripsit, confundens illud cum Suida. Sed revertamur ad Zonaram. Vidimus igitur huius consilium et doctrinam ab Suidae rationibus plane discrepare, nedum ut Zonaras ab hoc potuerit describi, quod ***Valckenarii*** (in Theocr. Adoniaz. p. 297. in Herod. V, 33.) sane temerarium fuit indicium, Excerptis quibusdam in Bibliotheca Leidensi suam in rem abutentis. Nimirum ignorabat vir eximius bipartitum esse genus codicum, quorum alii nudum et principalem glossarum indicem servant, alii copias Suidae cum variis testimoniis admiscent, velut Parisinus ab eodem Cramero Anecd. Pariss. Vol. IV. p. 82. sqq. parum fructuose descriptus. Neque iam attinet in perversissimis Tittmanni commentis (Prolegg. p. LIII. sqq.) inhaerere, qui dignitatem lexicographi sui deterrima comparatione sic exornet, ut lexicon post Hesychium omnium scilicet quae supersunt copiosissimum doctissimum accuratissimum affirmet ab Suida neque rerum copia neque eruditione et grammatica subtilitate superari, sed multis modis vincere, Suidamque frequenter ex illo consarcinatum et interpolatum fuisse. Sufficit quod ostendimus, vanum et commenticium esse Zonaram fabricae Lipsiensis; sincerum autem lexici argumentum verissime declarat inscriptio codicum, si quis simpliciter interpretetur: *Συναγωγὴ λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων παλαιᾶς τέ φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας καὶ αὐτῆς δήπου τῆς θύραθεν.*

5. Superest ut epitomas enumeremus ex Suida confectas. Earum est notissima quam Eudocia Augusta Violario suo tanquam indicem litteratum intexuit. Solet enim post fabulas Graecae mythologiae vitas et libros auctorum clarissimorum ex ordine litterarum hactenus recensere, ut sub praescriptionibus poetarum, historicorum, philosophorum, rhetorum, grammaticorum, aliorum nomina distribuat e Suidae lexico plerumque repetita. Sed raro mulier erudita recessit a tralaticia librorum scriptura, neque saniorem aut emendatiorem servat memoriam locorum, quos apud Suidam legerat: ut usum criticum ea prope nullum afferat. Interim nonnihil inde lucramur, primum quo Suidam modicis additamentis augeamus, deinde leviores ut accessiones ab lectoribus invectae expungantur. Et additamenta quidem non spernenda hinc recuperant voces *Ἀρχιμήδης, Ἄψυρτος, Δαμόκριτος, Δίων Ἱππαρίνου, Μητροφάνης, Νεάνθης, Πρόκλος Μαλλώτης, Ῥοῦφος, Σιβύρτιος.* In his videri potest e plenioribus libris profecisse; alibi tamen Eudocia praebet quaedam auctaria, quae tantum ab Suidae narratione distent, ut ad fontes diversos revocanda sint: dico glossas *Ἐπαφρόδιτος, Κάλλιππος, Μυρώ, Σαλούστιος Μοψεάτης,* quam autem prodit scripturam gl. *Μάξιμος Τύριος,* ea studioso cuidam homini debetur. Longe maiorem fructum in iis glossis percipimus, quas sedulitas lectorum opibus Athenaei cupidius exornavit. Aut enim Athenaei

nomen ignorat Eudocia, velut in v. *Ἔριφος* novissima *ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τῷ ιδʹ τῶν Δειπνοσοφιστῶν*, itemque sub v. *Εὔθυκλῆς*, gl. 2. *Πλάτων*, *Φίλιππος κωμικός*, aut narrationem sic conformavit, ut Suidam interpolatum esse satis appareat. Exemplis defungamur his. Gl. *Δαμόξενος* sic est perscripta: *Δ. Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.* Istorum tria priora nomina, nec quicquam ultra, posuit Eudocia. Sed qui levem cum Suida familiaritatem contraxerit, ab hoc talem citandi morem, quem philologi nostri temporis sequuntur, novit alienum esse; neque dubium quin appendix aliunde fluxerit, ad eandemque normam exigenda sit glossa quarta *Διόδωρος*. Porro iuvat nos luculenter Eudocia, Cicilium poetam tradens: *Κικίλιος Ἀργεῖος ἐποποιὸς ἁλιευτικὰ γεγραφὼς καὶ περιήγησιν Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα.* Brevius etiam in glossae principio Suidas: *Κ. Ἀ. ἐποποιός, Ἁλιευτικὰ γεγραφώς*, at his quae succedunt, *καὶ Νουμήνιος Ἡρακλεώτης, Παγκράτης Ἀρκάς, Ποσειδώνιος Κορίνθιος, Ὀππιανὸς Κίλιξ. καταλογάδην δὲ ἔγραψαν οὗτοι· Σέλευκος Ταρσεύς* et quae sequuntur, nonne manum intempestivam arguunt, quae memoriam Halieuticorum plenissimam ex Athenaeo congesserit? Tertium sit documentum v. *Πυλάδης*, quam ex eadem Athenaei Epitoma misere fabricatam Eudocia dedit nec prudentius indidem amplificavit. Ceterum priusquam mulierem doctam dimittamus, monendum videtur Excerpta quaedam de Dictye, quae cum Eudocia conspirant, de Epimenide, de Rhiano contineri libro Parisino n. 2600. sub inscriptione *Ἐκ τοῦ Σούδα*, unde Millerus in Marciani et aliorum geographorum opusculis p. 311—313. reposuit.

Macarii Hieromonachi Eclogam e Suidae lexico si quis cognoscere cupit, speciminibus sane pusillis satisfaciet Tittmannus post Prolegg. in Zonaram p. XCII—XCVI. Minus indocte brevius lexici corpus concinnavit ex Etym. M. et Suida Constantinus Lascaris, de quo narrat Iriartes in Codd. Matrit. Graec. 21. p. 83. Porro his vetustiorem Episcopum Lincolnii Robertum Capitonem (Grossetête), qui post gravissima rerum discrimina a. 1253. obiit, Suidam Latine vertisse tradit post Vossium de Histor. Graec. II, 26. Schoellius in Hist. litt. Graec. T. III. p. 198. ed. Berol. dubitatque num illius opus adhuc extet. Sed quamvis Matthaeus Paris, quem ille testem edit, Suidam ab Roberto e Graecis translatum et annotationibus illustratum referat, in amplissimo tamen librorum ineditorum indice, quem praeter alios Oudinus de Scriptt. ecclesiast. T. III. confecit, nulla tanti laboris vestigia supersunt. Itaque Fabricio videtur assentiendum, qui nihil nisi lepidam fabulam gl. *Ἰησοῦς*, ab multis Latine versam (cf. Fabricii Cod. apocryphum N. T. I. p. 371. II. p. 547. cui Harlesius addit libellum rarum, De Iesu Christi sacerdotio narratiuncula, Gr. et Lat. ed. 1541.), a Roberto tractatam suspicetur.

Desinat narratio nostra in opusculum Bibliothecae Parisinae, quod ipse Parisiis degens inspexi. Tenet enim codex chartaceus Supplem. 96. quartae formae, medico ambitu, delectum Suidae, qui glossas ad historiam maxime litterarum Graecarum spectantes, sed in compendium redactas non sine verborum mutationibus complectitur. Ostendit subscriptio, *Emanuel scripsit hunc librum*, manum Emanuelis (ut C. B. Hasius suspicabatur) Chrysolorae. Speciminis causa posui glossas, quae litteram Υ complent.

Ὑπατία. *Θέωνος τοῦ γεωμέτρου θυγάτηρ φιλόσοφος πολλοῖς γνώριμος ἐπὶ τῆς* (sic) *βασιλέως Ἀρκαδίου. ὑπόμνημα εἰς Διόφαντον τὸν ἀστρονομικὸν κανόνα. εἰς τὰ* (desunt quaedam) *Ἀπολλωνίου ὑπόμνημα. ὑπῆρχε κατὰ τὴν φύσιν γενναιοτέρα τοῦ πατρός, ἥτις*

καὶ περιβαλλομένη τρίβωνα ὡς φιλόσοφος τοῖς βουλομένοις παρεῖχεν ἀμισθὶ τὴν τῶν μαθημάτων σαφήνειαν καὶ διδασκαλίαν. πᾶν δὲ εἶδος ἐμπράκτου ἀρετῆς πρὸς τῷ διδασκαλικῷ κατορθώσασα, σωφρονεστάτη οὖσα παρθένος διετέλει, καὶ ταῦτα καλή τε οὖσα σφόδρα καὶ εὐειδής. τινὸς οὖν ποτε τῶν προσφοιτώντων ἐρασθέντος αὐτῆς καὶ μὴ δυναμένου κρατεῖν τοῦ ἔρωτος, αὕτη διδασκαλίαις πρότερον χρησαμένη πρὸς αὐτόν, ὕστερον προενεγκαμένη τι τῶν γυναικείων ῥακῶν καὶ τὸ σύμβολον ἐπιδείξασα τῆς ἀκαθάρτου γενέσεως, τούτου ἔφη ἐρᾷς ὦ νεανία. ὁ δὲ ὑπ' αἰσχύνης μετετράπη τὴν ψυχήν, καὶ διετράπη πρὸς τὸ σωφρονέστερον.

Ὑπερέχιος. Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ἐπὶ τῶν χρόνων et quae sequuntur in editis.

Ὑπερίδης. υἱὸς Γλαυκίππου ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν ί κεκριμένων δέκα εἷς, μαθητεύσας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ Ἰσοκράτει τῷ ῥήτορι. καὶ ἀπέβη μὲν — ἡττήθη (ut in editt.). *καὶ ἀνῃρέθη δὲ αὐτὸς — ἔθαψε μνῆμα* (cum edd.). *λόγοι τούτου νς.*

Nihil his inest quod repetitionem totius opusculi commendet. Sed tantam copiam hominibus curiosis Suidas offerebat, ut quaslibet inde particulas decerpere liberet. Velut glossam *Ἰησοῦς*, quam supra diximus a pluribus esse Latine versam, quamque Lambecius Comm. T. IV. p. 391. in Cod. Vindob. 166, 12. inventam tractat, in principio codicis miscelli Biblioth. Paris. Supplem. 64. in chartis formae quartae scripti deprehendi. Continet libellos cum alios theologorum et medicorum, tum Symeonis Seth syntagma de alimentorum qualitate utilitate damno. Ceterum pauca sunt in quibus narratio de Iesu discedat ab editis exemplis Suidae. Et haec quidem de historia lexici.

CAPUT SECUNDUM.

DE PARTITIONE SUBSIDIIS AUCTORITATIBUS

LEXICI A SUIDA CONDITI.

Suidas cum thesaurum eruditionis Graecanicae pararet, opes suas ad captum et usum lectorum apposite secundum seriem elementorum ordinare debuit. Id quidem tunc minime novum ac ne Alexandrinis quidem grammaticis incognitum fuit, ut collectiones rerum et verborum indicesque litterati bibliothecarum ordinem alphabeticum sequerentur. Illud vero severius quam reliqui lexicorum opifices (vide Ritschelii Prolegg. in Thom. M. p. XV.) Suidas peregit, quod glossas singulas sub constantem ternarum vel quaternarum litterarum successionem vocat et ad rigorem exaequat, neque eas tanquam manipulos disciplinae militari subiectos patitur ordines suos tantisper migrare. Nam geographicum Stephani lexicon, quod genus commentarios notum est prae ceteris ad legem elementariam astringi, minus admiramur pari diligentia concinnatum. Habuit tamen Suidas sibi praeeuntem Diogenianum: v. Rankium de lex. Hesych. p. 70. Ergo perturbatus glossarum ordo quaedam arguit ex marginibus alienam in sedem intrusa vel fraude lectorum ascripta, qui lexicon suum quibusvis accessionibus gestirent collocupletare. Huc errores accedunt initio glossarum vel in syllabis earum commissi: de quibus in capite tertio disseruimus. Sunt vero loci nonnulli, quos minus diligenter reposuit, suos fontes secutus: id quod factum in duabus glossis post v. *Ὁ κάτωθεν νόμος* a Photio traditis. Contra cum duas alteras Harpocrationis v. *Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες* accepisset, quasi legi satisfacturus partem posteriorem sub v. *Ὑποχυδής* repetiit. Frequenter sane haec alienae manus indicia iussimus observari, non raro tamen ut fit inter curas diversissimas serius ad istam rem attendimus aut plane nos ea fugit. Quamquam glossis hiantibus, modo cognatione quadam inter se vinciantur et eidem praecepto subiici possint, interdum succurrere licuit inserta *καὶ* vel *δὲ* particula, quam librarii temere negligunt vel inculcant. Ceterum saepius rectum et integrum ordinem servavit optimus liber A.

2. Sed haec litterarum lex et norma minorem habet insolentiam quam coniugatio vocalium finitimarum, sive ut clarius breviusque dicam ordo litterarum *ἀντίστοιχος*. Eum vero nec librarii patienter tulerunt neque homines docti concoxere; quid quod nuper fuit qui voces ab *οι* exordientes cum in consueta sede frustra circumspexisset, eas tanquam per socordiam omissas nunciaret iuberetque postliminio reduci. Sed excusandus erat illius error, quoniam exempla vetera vulgarem ordinem quasi librorum iussu propagaverant ac ne Küsterus quidem dissensum optimi Parisini

commemoravit, quamvis ab *Henr. Valesio* *) admonitus. Omnium vero longissime processit *I. L. Schulzius:* qui cum glossas ordine non satis concinno dispositas esset conquestus, indignabundus vellicavit criticos, tantum iugum sibi imponi passos, ut turbatum vocum ordinem, cuius origo sine dubio repetenda sit ab ignorantia vel supina negligentia, superstitiose conservarent. Huius verba cum aliquem usum praebeant, infra posui **). Neque veri dissimile fuerit inusitatum et perplexum glossarum ordinem eo valuisse, ut multi qui raptim et minimo cum temporis dispendio Suidam adire vellent, non invenirent exoptatum aditum ab eoque deterrerentur; itaque factum ut, qui studia suorum aequalium artificio novo conaretur iuvare, iaceret apud posteritatem ac nimia moliendo sibi ipse deesset. Sed huic et lectorum commodis Gaisfordus operoso secundum alphabeticam seriem recensu sive glossarum indice consuluit, qui in iusti libelli magnitudinem excrevit et ambitum lexici vastissimi possit in conspectu collocare. Nos tamen chartis parcendum rati tam prolixum indicem eo minus repeti noluimus, quod post Aldum, qui tabula quadam ab omnibus ante primordium Suidae renovata successiones litterarum descripsit, paucis monitis sic lectorem instruere licet et praeparare, quilibet ut locus nulla cum haesitatione, nedum horulae iactura statim queat indagari.

Ἀντιστοιχία vocalium sive societas ac permutatio sonorum affinium latissime dominatur in declinandis nominibus et verbis, in fabrica vocabulorum ad euphoniae legem exigenda, denique in campis pathologiae grammaticae spatiosissimis, eaque multum valet ad proprietatem vel licentiam dialectorum Graecarum probe perspiciendam. Huc igitur grammatici sagacissimi, quorum antesignanus fuit Herodianus, mentem intenderant, unde causas observationum de dictionibus poeticis figuratis solitariis explicarent. Satis vetustum huius studii testimonium inest Asclepiadis Myrleani verbis apud Athen. XI. p. 501. B. Nullus tamen interiores sympathiae et antipathiae rationes videtur universe praecepisse; quod ab illis omissum ne quis miretur, monendum est subtilissimam artem et intelligentiam huius disciplinae nostris demum temporibus e primariis linguis inter se comparatis effloruisse. *Herodianus* igitur initia tantum delibavit: de quo genere fuerunt opuscula *περὶ συντάξεως στοιχείων* (v. Lobeckii Paralipp. p. 30. Lehrs. in Musei Rhenani Novi T. II. p. 120.) et aliorum *περὶ ἀσυντάκτων ὀνομάτων* non dissimilia, neque diversum spectat librum Theognostus ab Cramero proditus, ubi *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ τάξει τῶν κδ΄ στοιχείων* p. 26. laudatur, infra p. 78. dictus *ἐν τῇ συντάξει τῶν στοιχείων*. Nam fefellit sola species Göttlingium in Theodos. p. X. cum argutulam *Theodosii* disputationem (apud Bekkerum in Apoll. de Syntaxi p. 351. sqq.) de rationibus, cur singulae litterae hunc ordinem tenerent et invicem exciperent, ad Herodianum revocabat, de cuius prudentia par est melius existimare. Post huius autem tempora minor *ἀντιστοιχίας* cura haberi coepit, donec labes Graecae pronunciationis, quae neglectum et errores orthographiae traxit, Byzantinos magistros advertit. Tum illi regulis

---

*) In Ammiani Marcell. XXIII, 6, 63. *In Lexico etiam Suidae MS. Bibl. Regiae ante litteram Υ observari positum fuisse ΟΙ. quod tamen in editis minime observatur. In singulis quoque litteris is ordo servatur in edd. quoque vulgaribus Suidae, ut οι ante litteram υ proxime collocetur.*

**) *Schulzius* in Specim. obss. in Suid. §. 3. *Alphabeticus quidem ordo litterarum, ut in huius generis libris fieri solet, fundamentum partitionis est, adeo tamen variat, ut qui in Suida hospes est infinitas voces frustra quaesiverit. Non ipsae solum litterae, variato earum recepto ordine, liberrime dispositae sunt, sed etiam in serie glossarum unius eiusdemque litterae maxime arbitraria est vocum successiva combinatio. — Ecquis vero Suidam inspiciens in stuporem non abripitur, si litteram Θ post Ι, litteram Ω post Ο, diphthongum ΕΙ post litteram Ζ, et voces quae cum ΑΙ incipiunt, post litteram Δ demum invenerit? Nihil dicam de arbitraria et lectoribus molesta dispositione singularum vocum, quae sub unaquaque littera itidem ordine suo se excipere debuissent.*

infinitis et tabulis terminationum studia discentium regere conabantur, ut sonos affines sibique respondentes ex artis praeceptis eleganter in eloquendo scribendoque distinguerent, inprimis autem librarii certam haberent normam, quam in propagandis litterarum sacrarum et gentilium exemplis observarent. Itaque valuit necessitas et usus vitae communis, non liberalis et otiosa sermonis Graeci contemplatio, ut locus grammaticus olim ab rudimentis scholasticis remotus in ludum introduceretur; neque iam causa latebit cur litteratores, qui pronunciationem emendatam unice spectarent, non totum huius doctrinae campum amplexi sint, in quo consonantium etiam ratio (velut cum *ἀντιστοιχεῖ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς,* ϑ̄ ῑ, aut permutari quaedam dicuntur *κατὰ ἀντιστοιχίαν τοῦ* χ̄ *εἰς* κ̄, Gregor. Cor. p. 485. Etym. M. vv. *Θάσσονας* et *Δοκός*) constare debet, sed in vocalibus omni corruptioni obnoxiis fere haeserint. Hinc pendet ***Theognostus***, quem Cramerus in Anecd. Oxon. Vol. II. primus edidit, ***continens*** (ut ***Bentleius*** in Ep. ad Millium p. 77. memoraverat) ***mille regulas de recta scribendi ratione, quarum*** XL. ***docent quando*** αι̅ ***scribere oporteat et quando*** ῑ, ***totidemque ubi*** οι̅ ***et ubi*** ῡ. Tot autem canones libri, quem scriptor ad Imp. Leonem Armenium misit, si necessarii fuerunt ad evitandam sonorum perturbationem, merito ***Villoisonus*** Anecd. Gr. T. II. p. 127. colligit pravam istam pronunciationem saeculo nono, quo receptam videmus et inveteratam, etiam anteriorem fuisse. Huc ***Theodosii*** quoque caput ed. Göttl. p. 66—79. spectat, sed prae ceteris commentarius qui vanum nomen iactat, ***Herodiani*** qui fertur ***Epimerismi,*** quorum consilium Boissonadus non est assecutus. Vide vel nostram historiam litt. Graec. T. I. p. 622. Porro non desunt indiculi, qui doctrinam operosam in delectum brevem redegerint: ut (ne Psellum dicam in Boissonadi Anecd. T. III.) in Bibliotheca Matritensi (v. Iriartis Codd. Matr. p. 271.) latet *Τεχνολογία περὶ ἀντιστοίχων*, in Laurentiana (v. Bandin. T. II. p. 570.) *Ἑρμηνεία περὶ ἀντιστοίχων*. Tandem his tabulis et institutionibus effectum est ut quicunque rectam scribendi pronunciandive rationem sive in vocabulorum initio sive in terminationibus per partes orationis cognoscere vellet, celerrime doceretur et in transcursu leges etiam declinandi non spernendas secum auferret: velut quibus nominibus genitivus ω̅νος, quibus ο̅νος conveniat vel ω̄ in commissura vocum compositarum.

Iam facilis et parata fuerit ad Suidam progressio. Hunc igitur apparet, quod praemunisse operae pretium erat, arbitrarias istas litterarum vices nec temere nec per incuriam dispensasse. Sed morem tunc receptum et scholasticis institutionibus tritum ille sequebatur, quem suspicor tanquam regulam alphabeti Byzantini tabulis etiam sive laterculis descriptum fuisse. Suidas tamen si minus primus, at certe nobis unus est, qui thesaurum sermonis Graeci doctrinaeque historicae secundum antistoechiam ordinaret et usu quotidiano quasi per lusum voluerit animis rectam scribendi rationem instillare. Cuius conatus inprimis admonet ***I. A. Schmelleri***, qui legem antistoechiarum ad idiotismos dialecti Bavaricae traduxit eaque duce solus inter nostrates universam verborum familiam per omnes cognationis gradus atque varietates singulari solertia recensuit. Graecus vero lexicographus intra vocalium affinitatem substitit. Is copulavit αι̅ et ε̄, ει̅ η̄ ῑ, ο̄ ω̄, οι̅ ῡ, sic ut αι̅ ει̅ ο̄ οι̅ eos praecedant sonos, quibuscum confundi solebant, eamque legem non solum in successionibus elementorum sed in singulis etiam litteris et constituenda serie glossarum conservat. Quam sicubi violari videmus (quamquam id rarissime factum), id praeter illius voluntatem evenit, et interdum suspicionem fraudis sive manus diversae movet. Ut inter *Δήετε* et *Δήεις*, *Δηία* quaeque recte sequuntur interpositae sunt *Δηθά*, *Δηθάκις*, *Δῆθεν*, *Δηθύνω*, item glossae *Δημοσθένης* ante *Δημοσιεύων* et cognatas, *Διθυραμβοδιδάσκαλοι* et finitimae ante *Διέναι* et reliquas rite dispositas; eandemque rationem in *Λ Λήθαργος* et eiusdem

societatis glossae ante *Λῆμα* et finitimas, in *O* sequuntur *Ὄθεν* cum similibus usque ad *Ὀθρυονεύς*, quas excipiunt *Οἵ* et continuae. Similiter gl. *Ἐπαθαίνετο* et *Ἔπαθλον*, quibus facile caremus, antecedunt glossam *Ἐπαΐειν*. Porro duplex glossa *Εἰδέα*, cum rectum *Ἰδέα* suo loco legatur, quin ab lectoribus sit invecta non dubitamus. Praeterea geminatae litterae, praesertim liquidae non curantur more temporum Byzantinorum: ut ad glossarum ordinem nihil referat, duplex an singula littera vocabulis insit. Defungamur unico exemplo, quod in re minime obscura sufficiat: recte sibi succedunt *Μαλιασμός*, *Μάλλιος*, *Μάλιστα*, *Μαλθακόν* —, *Μαλκίομεν* —, *Μᾶλλον*, *Μάλλωνος*, *Μάλχος*, *Μαμμάκυθος*, *Μάμας* —, *Μάννα*, *Μαναΐμ* et quae similiter conformata sequuntur *). His igitur praemissis apparet tam initio quam in mediis vocibus ordinem elementorum apud Suidam extare talem:

α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

Inde facile colligitur, ut his utar, *Εἰκαία* et similia inter *Εἰκασμένος* et *Εἴκελος*, *Ἐλειίας* et affines inter *Ἔλειψεν* et *Ἐλη*, *Τοιᾶσδε* quaeque a *τοι* exordiuntur inter *Τρυχωθείς* et *Τύανα* esse quaerenda. Reliqua suppeditabit Aldi quam diximus tabula.

3. Post partitionem nihil ad cognoscendum fructuosius aut suavius quam conspectus subsidiorum et auctoritatum, quibus Suidas thesaurum suum extruxit et ornavit. Subsidiorum vero duplex fuit genus, alterum e lexicis scholiis collectionibus petitum, unde vocabula cum explicationibus (*λέξεις*) et lectissima parte testimoniorum delegit; alterum autem ad historiam sacram et profanam itemque historiam Graecorum litteratam spectabat. Medium quodammodo genus, sed ab subsidiis diversum efficiunt observationes et auctoritates, quas Suidas ex lectione plurimorum librorum coacervatas glossis aut receptis aut recens factis attribuit. Tantam eruditionis et industriae varietatem si quis obtutu continuo lustret, fatendum sane post Photium inter Byzantinos non extitisse, qui Suidam diligentia studiorum aut amore doctrinae liberalis aequaret. Itaque huius lectio vel silentium nobis eum praestat usum, ut qui scriptores tum celebrati fuerint vel neglecti, quae grammaticorum institutiones invaluerint, qui scholiastae temporibus illis in certum et absolutum corpus succreverint, notis manifestis intelligamus: nec facile horum omnium codex vetus et praestans invenitur, qui multis annis aetatem Suidae excedat. Nempe saeculum X. mira bibliothecas instruendi, scriptores antiquos excerpendi, compendia doctrinarum et florilegia fabricandi libido corripuerat, quam ingenium ut videtur Constantini Caesaris et obsequium aulae principalis inflammavit. Quo minus fortuitum haberi potest quod Suidas, noviciis collectionibus non mediocriter adiutus, in eandem societatem sarcinas antiquitatis colligendi venit. Apparet igitur studium et benefaciendi voluntas, non ingeniosa Graecarum artium facultas aut iudicium criticum et notandis scriptorum generibus subactum, quod hominibus Byzantinis omnino defuit; nec siquis, ut solebant post renatas litteras tot viri peritissimi, durius pronunciet a Suida *vitia codicum fideliter transcribi et collatis vel corrasis*

*) Iniuria hanc simplicitatem conquestus est *Schweighäuserus* in Opusc. T. II. p. 147. — *in litterarum praesertim duplicandarum ratione (codicum fortasse culpa, quibus usus est) ita negligenter versatum Suidam videmus, ut, quanquam ad collocandos singulos lexici sui articulos secundum litterarum seriem, quibus quodque constat vocabulum, summam curam adhibuit, duplicatarum tamen litterarum in serie articulorum nullam prorsus habuerit rationem.* Ceterum extant in Etymologico M. levia quaedam glossarum *ἀντιστοίχως* dispositarum vestigia (ut quae ab *αει* exordiuntur media sunt inter *ἀετός* et *ἄζω*, porro *ἄκραια* et *ἀκραιφνής* post *ἀκράτῃ* leguntur, *ἀλειπτής* et quae sequuntur usque ad *ἄλεισον* et *ἀλείτης* inter *ἀλεωρή* et *Ἀλήτης*, *ἀμείβω* cum similibus post *ἀμεύσιμον*); sed haec ad diphthongos fere redeunt nec multum valent in eo lexico, cuius ordines non ad rigorem aequabilis successionis sunt exacti.

undecunque laciniis centonem esse consarcinatum, his probris inest quod ad unum lexicographum pertineat. Nobis quidem satis est eius manu pretiosissimas opes non indiligenter servatas esse, neque prudentiam aut subtilitatem ultra captum istius saeculi requirimus; sed stuporem et ignorantiam sensus communis rerumque vulgarium nolumus temere inculcari, nisi forte paucos locos excipimus, in quibus ambigi licet utrum Suidas an lectores culpam sustineant. Huius igitur vindiciis plurimas annotationis partes destinavimus, quibus tanquam supplementum accedat harum quaestionum caput tertium; eodemque mentem advertant, qui in glossis evolvendis rudem et incertam materiam deprehenderint.

Iam videndum quibus subsidiis usus ille thesaurum suum Graeci sermonis sive congeriem *λέξεων* construxerit. Nam ipse fontes suos constanter silet nec philologorum modo, quem Etymologicum Magnum expressit, rariorum saltem observationum auctores edit grammaticos. Itaque nonnulli fidem eius desiderarunt, ut *Lipsius* (de militia Rom. IV, 10.), iniquus ille Suidae reprehensor: *Nam* (inquit) *et nomina fere supprimit, et intendere oportet, quid eius sit, quid alienum.* Sed qui commentarios et lexica superioris aetatis acervatim decerperent et exhaurirent, nolebant nec per angustias spatii poterant singulos ascribere decessores; ac plerumque satis visum eos in prooemio breviter indicari. At enim superesse videtur index virorum undecim, qui copias suas Suidae subministraverint, ab omnibus editoribus praemitti solitus *). Id tamen continuo apparet, quod unus non cepit Fabricius, sed ipsa clamant praescriptionis verba, non a Suida hanc tabulam auctorum esse profectam. Sequitur ut eam coniecturae hominis docti tribuamus; quamvis miremur hos solos appellari, neglectis pluribus et gravioribus subsidiis,

---

*) Per hanc opportunitatem placet primum scripturam codicum afferre, potissimum a Gaisfordo collectam. Paulo maius autem variat codex Matritensis apud Iriartem p. 83. Is in praescriptione, *Τὸ λεξικὸν τοῦ σούδα* (*σούδα* etiam B. *σοῦδα* D. F.) *συνέταξαν ἄνδρες πλεῖστοι σοφοί*: ubi F. *Βιβλίον λέξεων σοῦδα· συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* In Eudemi memoria A. *Εὐδήμου ῥήτορος.* In Helladii Matr. *Ἑλλάδιος ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου.* In Eugenio *παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον* reliquit Gaisfordus, quae desunt Matr. *ὁμοίως* etiam D. In Zosimo *ῥητορικαὶ* F. *περὶ ῥητορικῶν λέξεων* Matr. In Caecilio *Κεκίλιος* A. B. *Κεκίλλιος* (cum D. F.) *μεγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων κ. στ.* Matr. In Longino *Λογγῖνος ὀκάσιμος* (vel *ὁ κάσιμος*) *ὁμοίως* Matr. B. D. F. In Vestino ipsum *Οὐηστῖνος* ex A. dedit Gaisfordus, monens *Ἰουστῖνος* in aliis codicibus extare. Post *σοφιστής* reliqua desunt Matr. Porro *βιβλίων — Πάκατος* om. B. D. F. In Pacato *Πλάκατος* Matr. omissis *κατὰ στοιχεῖον*, cum B. D. F. quae post *Πάκατος* habet A. In Pamphilo *ποικίλων — πέντε* om. B. D. F. *περιοχὴν — πέντε* om. Matr. Sub finem *πεποίηκε* firmant B. D. F. Matr.

Ceterum *Valckenarius* p. 297. *Suidam ego quidem iudico nullum vidisse lexicorum, quae in fronte libri memorantur.* Id quidem ut arbitrarium mitto; quamquam non exputo cur Eugenium Helladium Vestinum, quorum nomina passim recurrunt, ab eo non visos credamus. Horum antiquissimus *Vestinus* (cuius integrum opus a Suida descriptum fuisse Maussacus Diss. crit. de Harpocr. p. 392. temere pronunciat) etsi raro commemoratur, extat tamen apud Basilium in Gregor. Naz. apud Boissonadum (*Notices et Extr.* T. X. p. 233.), *οὕτω Ἰουστῖνος ὁ Ἀττικιστής.* Nam *Οὐηστῖνος* in *Ἰουστῖνος* abisse supra monitum. Alterum tamen Scholium in eundem Gregor. Naz. quod primus edidit Montfauconus Diar. Ital. p. 214. cum tali subscriptione, *ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐσηστίνου Ἑλληνικῶν δδ*, ubi critici Batavi refinxerunt *Οὐηστίνου*, num sincerum sit ambigi potest, cum eandem observationem praeter ullam ambiguitatem Schol. Il. *ι*. 576. sic concludat: *ἐκ τῶν Δ. τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* Nam duplicem Pamphili Epitomen, quam fecerint Diogenianus et Vestinus, iunctim proferri (v. Rank. de Hesych. p. 131.) non est verisimile. Memoriam autem Vestini celebravit inscriptio olim ad viam Ostiensem reperta (ap. Murator. p. 2033. in Corp. Inscr. Gr. n. 5900. cf. Letronnium *Recherches p. servir à l'hist. de l'Egypte* p. 251.): *Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Λευκίῳ Ἰουλίῳ Οὐηστίνῳ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος.* Unus post hos superest *Eudemus*, cuius lexicon Suidas sic collaudavit, ut usurpatum ab eo suspiceris. Sed quae hodie collectiones in bibliothecis sub Eudemi nomine feruntur (v. Ritschelii Prolegg. in Tho. M. pp. 78. sqq. et de Oro p. 78.), tam sunt exilia cumque reliquiis aliorum conspirant, ut Valckenarii iudicium non possint refutare. Neque Küstero satisfecerunt, qui quicquid lexicorum sub Eudemi nomine repperecrat, ea *ψευδεπίγραφα* vocet, hoc est, expectatione minora.

a quibus Suidam profecisse constat. Iure enim Valckenarius mirabatur Pamphili quidem lexicon laboriosum simul cum Pamphili Epitome ab Vestino facta commemorari, Harpocrationis autem quem Suidas adhibuerit nullam fieri mentionem; nedum ut pater istius indicis suspicatus sit huic alias inesse partes praeclaras, quas a nullo tot lexicographorum potuerit derivare. Verum ne coniecturam quidem semidocti hominis agnoscere licet, sed otiosus lector ex ipsius Suidae glossis, quibus memoria lexicographorum continetur, mutatis vocibus opellam suam confecit totam, neque tamen ad finem adduxit qualemcunque. Quid quod parum perite non modo Caecilium arripuit, qui delectum vocum Atticarum composuerat, et Longini *λέξεις* paucis lectas, sed Pamphili notitiam perverse compilavit duplicemque titulum in unum conflavit, *Π. λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε* (sub Vestini nomine *ἐ. ἑνός*, i. e. ut Hemsterhusius vidit, *ἐ. ἑ.*). *ἔστι δὲ — πεποίηκε.* At Suidas distincte, *ἔγραψε Λειμῶνα· ἔστι δὲ ποικίλων περιοχή. Περὶ γλωσσῶν, ἤτοι λέξεων βιβλία ἐ. πέντε κτλ.* Non fugit indicis origo Valckenarium, qui digressione IV. in Theocr. Adoniaz. p. 295—299. prudenter cum disceptavit. Sed ut iusto calidius ille fraudes et clandestina furta suspicari solebat, ita malum indiculum ad mangonem nescio quem revocat, id scilicet spectantem, ut speciosa fronte libri, quem descripsisset vel describendum curasset, emptores alliceret. Huic quidem assensum praebuit Ruhnkenius de Longino p. 343. Opusc. T. I. p. 524. Miretur sane quispiam indiculum grammaticorum, qui copias Suidae suppeditassent (huc enim redit formula satis perplexa, *οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί*), mangonio fingi debuisse; nam quotusquisque Byzantinorum hominum obscura nomina resciit aut curavit? mitto tamen rem levioris momenti. Sed vir sagacissimus, ut erat sui iuris et in litteris Graecis ab omni superstitione vacuus, processit longius ac scriptorem indiculi, quippe magistellum aetatis infimae, contendit etiam mendacem Epistolam ad Eulogium, quae Hesychio praefigitur, vel fabricasse vel a sodali quodam editam legisse. Nempe Diogenianum illic laudari, quem index Suidae praemissus silentio premat. Acumen hercle Valckenarianum agnoscis: ego vero fraudis ne levissimam quidem umbram inveni. Quodsi verum par est fateri, neutrius opusculi manus ad falsarium, ut Valckenario videbatur, ac nebulonem redit. Repugnavit etiam, qui difficillimam de lexici Hesychiani origine quaestionem diligenter inchoavit, C. F. Rankius; quamquam professionem illius Epistolae cum eo Hesychio, quem hodie versamus, concordare non est demonstratum. Nobis interim nostrum opus tueri sufficit, postquam intelleximus laterculum istud, quod Suidae satis mature praemunitum est, nullius usus aut auctoritatis esse.

4. Praevertamur ad subsidia lexicorum, quibus Suidas glossaria debet cum explicationibus et testibus exquisitis. Is in delectu materiae eam fere rationem excoluit, quam Diogenianus epitome Pamphili confecta saeculis otiosis monstraverat. Recte breviter Pearsonus Adversariis Hesych. p. VIII. ***Ante Diogenianum nemo generale lexicon confecit. Diogenianus voces ex Homero, comicis, tragicis, lyricis, rhetoribus, medicis, historicis collectas κατὰ στοιχεῖον disposuit, adeoque et veterum et sui temporis vocabula simul iunxit, et proverbia etiam inseruit.*** Deinde plurimum valuere studia sophistica, cumque flores poetarum et Atticae dictionis tam in scholis et auditoriis quam in libris eleganter compositis iactarentur, certatim grammatici vocabula, formulas, antiquitates rerum Atticarum et quicquid pigmentorum orationisque figuratae superesset in apparatus sophisticos et lexica rhetorica redegerunt. Satis est illorum laborum recensum e Photii Biblioth. Cod. 145—158. peti: qui quod animadvertit conflatis Aelii Dionysii et Pausaniae lexicis pulcherrimum utilissimumque praesidium studiosis

litterarum Atticarum paratum iri, huic consilio celerrime sic est satisfactum, ut doctae superioris aetatis collectiones evanescerent. Iam ignavia temporum Byzantinorum gliscente tot tantaeque contentiones in epitomas vergebant ac minus ampla sufficiebant promptuaria, postquam nec singulis scriptoribus classicis priva lexica sive glossaria destinabantur et imitatio sermonis Attici prorsus exaruerat. Itaque sophisticos apparatus cum lexicis rhetoricis, rhetorica cum lexicis poetarum et commentariis coaluisse videmus, nec mirum quod Suidas, monumentis reconditae philologiae plurimis interceptis, non *ὑπομνήματα* profert, sed magnam partem eruditionis e scholiis sive marginibus auctorum depromere solet. Tandem etiam integra lexicographorum opuscula perierunt aut pristinam formam amiserunt, eoque paulatim res evasit, non ut breviata vel mutilata numerentur et observationi commendentur, sed ut annotetur si quod lexicon malignas manus effugit. Quodsi hanc communem sortem recordamur, prae ceteris idem Suidas nostram movet admirationem, cuius molem nimiam tantum afuit ut epitomatores imminuerent, ut lectores novis potius auctibus exaggerarent. At Etymologicon Magnum quod artes grammaticorum, glossaria et lexica rhetorica consumpsit plura, similem sortem dissimili cum eventu videmus expertum esse: multorum enim industria sic veterem eius mutavit habitum, ut tot symbolas atque varietates non iam liceat constanter unum ad rigorem revocare. Porro doctam antiquae grammaticae hereditatem cum omnes nullo sudore tanquam communia bona distraherent, per manus transditam eam magistri magistellique propagabant, oblitteratis fere temporum notis; nec siqui splendidos testes et observationes minime vulgares ostentant, ipsos fontes et principes litterarum quisquam sibi persuaserit etiamtum aditos fuisse. Velut Eudemus, quem supra memoravimus, quoniam plerumque cum eo libello qui *Λέξεις χρήσιμοι* inscribitur communes habet glossas auctoritates fragmenta locorum, multum fallatur qui de hominis aetate doctrinaque (v. Ritschel. de Oro p. 79.) inde velit existimare. Quamobrem malumus opibus utiliter servatis quam incertis nominibus confidere forte casuque praemunitis. Sed in hoc quasi prooemio quaestionis nostrae subsistamus: non enim historiam lexicorum enarrare libet, sed condicionem et gradus laborum significare, quibus cognitis de Suida recte poterit iudicari. Nam qui notitiam huius generis uberiorem consequi volet, eum iuvabunt diligentissima *Meieri* prooemia duo in academia Halensi vulgata a. 1842. 1843.

Quodsi Suidae fontes ad eos revocamus auctores, qui aetatem tulerunt vel probabili coniectura firmantur, horum gravissimos iam Valckenarius recensuit in Adoniaz. p. 297. Nominavit enim Photium et Harpocrationem, aliud simile lexicon rhetoricum minime contemnendum, item (ut illius vocibus utar) perinsigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande sparsa, conservavit; porro Ruhnkenius eum docuit e Phrynichi Apparatu nonnulla fluxisse; tandem e Zonara (quod in cap. I, 4. refutavimus) partem coniectabat esse descriptam. Brevem indicem his absolvit: *Ab his paucis diversa Suidam istius generis lexica adhibuisse vix opinor.* Hactenus ille scienter, nisi quod vana specie deceptus Atticistis locum concessit. Eundem errorem prodidit etiam Piersonus, nobilissimus Valckenarii discipulus, in Moer. p. 17. *Huiusmodi generis observationes e veteribus Atticistis derivatae apud Suidam sunt plurimae. — Huiusmodi glossae ubique per totum opus veluti totidem gemmulae dispersae sunt.* At Suidas, quoniam iis temporibus interfuit, quibus studia leporis Attici deferbuerant nec formulae selectae quaerebantur, non aliis utitur Atticistarum praeceptis et artibus nisi quas e lexicis rhetoricis et multiplici

congerie *λέξεων χρησίμων* forte derivarat. Tunc enim diversissimae lexicorum opes unum in locum contrahi solebant, interdum etiam eodem volumine iungebantur; de quo genere celeberrimus est codex Coislinianus 345. Saec. X. qui solus pretiosissimum eruditionis Graecae thesaurum custodivit. Codicem illum sive gemellum cum Suidas tractaverit et in suos usus traduxerit, placet eius argumenta summatim in conspectu collocare. Continentur autem 1. Apollonii Lex. Homericum. 2. Phrynichi Apparatus sophisticus in eclogas discerptus. 3. *Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων*. 4. Timaei Lexicon. 5. Antiatticistes. 6. Glossae Herodoteae. 7. Moeris. 8. Lexicon Rhetoricum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 181—318. editum. 9. *Λέξεις* ad libros Vet. Test. et Acta App. spectantes. 10. Tabula Paschalis. 11. *Λέξεις Λυκόφρονος* cum antiquissima poetae recensione. 12. *Λεξικὸν τῆς γραμματικῆς*. 13. Lexicon de Syntaxi a Bekkero proditum. Codex absolvitur libellis grammaticis, quos Bachmannus in Anecd. T. II. recepit. Horum vero 3. 4. 6. Suidas totos, 8. partim usurpavit. Nam a Phrynicho, quod Ruhnkenius contendit, nihil profecit, sed siqua habet uterque communia, fluxerunt ab epitoma quadam. Eadem observatio cadit in Lexicon de Syntaxi. Quodsi summam colligimus, lexicis usus est Harpocrationis, Photii, Timaei, Lexico Rhetorico, Glossis sacris et aliis paucis; plura tamen Scholiis debet poetarum copiosissimis. Contra lexicis de structura verborum abstinuit: quorum etsi vestigia non leviter impressa hodieque cernuntur, demonstrabimus tamen in cap. III. quicquid syntaxin Graecam sapiat ab interpolatione repetendum esse. Porro vix monendum est Suidam fontes suos fideliter ac sine mendorum vel erroris suspicione descripsisse. Quod neque novum est nec tam inusitatum, ut in huius unius lexici condicionem cadat. Nam iusto iniquius pronunciat Ruhnkenius Epp. Critt. p. 180. *Nullus autem grammaticorum, si Hesychium excipias, Suida vel crebrius a librariis deceptus est vel turpius.*

5. Harpocrationem igitur, ut ab hoc exordiar, Suidas non integrum legit, sed epitomen eam cum Photio sequitur, quam liber Palatinus praestat. Epitomen autem minus proprie dictitant id exemplar lexicographi, quod testimonia solet compendifacere vel imminuta supellectile docta, praesertim memoria singulorum librorum, mutat explicationes ac totam orationem extenuat et popularem in habitum convertit. Ac ne longius abeam, specimen esto primum gl. *Ἀγραφίου*.

Harpocr. vulg. *Ἀγραφίου. εἶδός τι δίκης οὕτω καλουμένης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένης τε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ.*

Harpocr. Pal. et Suid. *Ἀγρ. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, πρινὴ δὲ ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. οὕτω Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ Λυκοῦργος.*

Aliam faciem multa praebent exempla, quorum instar sit membrum gl. *Ἀκή*: *ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι. Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ*

τὴν ταύτης ἀκρόπολιν. Sic Pal. et Suidas; at reliqui Harp. libri: *ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι· Δημήτριος δὲ ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος πρότερον Ἀκὴν ὠνομάσθαι φησίν.* Rarius autem epitomes auctor eam brevitatem affectat, quam ostendit gl. *Ἀγνίας*, ubi nihil reliquit praeterquam *ὄνομα κύριον.* Rursus nullum is de suo dedit additamentum: nam quae bis recurrunt gl. *Ἀειεστώ* et *Ἀειεστώ* subtexta vulgatisque Harp. exemplis adiuncta, *ἡ λέξις Διογενειανοῦ* (vel similiter conformata) *ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ*, ea neque codices Harpocrationis agnoscunt et apud Suidam in suspicionem vel hoc nomine debent adduci, quod Diogenianum ille nusquam laudavit. In Harpocrationem tamen olim ex Suida glossae copiosae vel leviores immigraverant, quas Bekkerus tacite sustulit; itaque colorem et vim interpolationum nemo perspexerit nisi collatis priorum criticorum exemplaribus. Rem breviter in v. *Πόριος* observarat *H. Valesius* in notas Maussaci p. 322. confirmavitque *Porsonus* in Aristophanicis Dobraei p. 19. *Ex Suida interpolatus est Harpocration vv. ἐπιτροπή. φασκώλιον. προπεπωκότες. πρυτάνεις.* Idem Porsonus paulo crassiorem fraudem in v. *Γναφεύς* animadvertit, cui partem tantum suggesserit Suidas. Ceterum hic paucas Harpocrationis glossas sprevit, ut v. *Ξυστίς*, quam Photius descripsit.

Photius autem et Lexicon Rhetoricum a Bekkero Bachmannoque evulgatum thesauros formularum ac rerum Atticarum praebuerunt, quos Suidas libenter cum pulvisculo, hoc est, cum mendis codicis utriusque haud exiguis in scrinia sua derivavit. His et observationes lectissimas debet, quibus publicae Graecorum antiquitates illustrantur, additis proverbiorum et comicae dictionis luminibus, et recondita poetarum Atticorum fragmenta, quae philologos oblectant et ingenia criticorum aluerant. Itaque Suidas olim tanquam procurator ditissimus merito suo colebatur, cum neutrius lexici copia doctis esset facta; nunc autem etsi gratiam novitatis amisit, dignitatis tamen partem retinebit, quoniam dimidium fere Photiani codicis intercidit. Ceterum Photius quod elegantiis et antiquitatibus Atticorum, quorum castam orationem neque expressit nec magnopere dilexit, tantam impendit diligentiam, nemo miretur, qui lectionem assiduam ab viro negotiosissimo cum intenta locutionum et figurarum observatione iunctam ex eius Bibliotheca cognoverit. Quam in rem satis est memorari indicia de lexicis et opusculis Atticistarum, eclogas rhetoricas ex Aristide Himerio Damascio congestas (ut quae sub inscriptione p. 349. extant, *ὅσα παρεῖται χρεὼν ταῖς ἐκλογαῖς συντετάχθαι καλλιέπειαν ἔχοντα*), porro disputationes de verborum usu vel auctoritate, quae continentur Epist. 156. et Quaestionibus ad Amphilochium XXI. (ab A. Maio in Collect. Auct. Vatic. T. I. editis) ubi Lexicon suum p. 234. significat. Assumpsit vero cum aliorum collectiones, tum Epitomen Harpocrationis et copiosissimum illud Lexicon Rhetoricum. Haec igitur subsidia cum Suida collata nihil fere nisi apographa eiusdem operis repraesentant.

Minoribus etiam lexicis, inprimis Glossis variorum generum Suidas usus est. De quibus brevis sufficiet narratio, neque habet haec litterarum pars in quo diutius moremur. Extant igitur in codice Coisliniano quem supra memoravi Glossae Herodoteae, secundum ordinem librorum novem dispositae, sane tenues et quae rarius interpretem possint iuvare. Recepit tamen universas fere, nec sine mendis et erroribus, Suidas (quod ab eo mirere factum, qui Herodotum ipse lectitarit et frequenter in usum vocet), non paucas suscepit Timaei lexicon. Notavit quaedam a Suida commissa Wesselingius Diss. Herod. c. 5. cuius adeundus commentariolus cum additamentis Schweighäuseri sub finem Tomi VI. Iam etsi multa temere corrasit, dubito tamen Suidae duplex

peccatum sub vv. *Ζώνη* et *Σκέπη* assignare, quas ille per confusionem explicationis cum lemmate arguitur finxisse. Ceterum expendenti glossas paulo doctiores I, 85. (ubi Diogenianus appellatur) III, 156. ex vetustis lexicis derivatas, item ut eas quae fide nulla sub librum IX. coguntur aut ad suas sedes nequeunt referri, vix credibile videbitur syllogen tam exilem certum et absolutum glossarii corpus effecisse.

Maioris sunt ambitus glossae sacrae, quas dicunt, ad intelligentiam utriusque Testamenti collectae. Iam nobis otium fecisset liber *I. Chr. G. Ernestii* (Suidae et Phavorini glossae sacrae Graece — congessit et illustr. Lips. 1786. pp. 179.), quem post Epistolam de Suidae usu ad crisin et interpretationem librorum sacrorum, L. 1785. ediderat, si sedulitatem et profluentiam verborum iudicio prudenter temperasset. At neque materiam ille probe definierat, ut ratum haberet quid esset glossa sacra, nec fontes agnovit aut distinxit unde Suidas hauserat (nempe Hesychium etiam ab eo fuisse compilatum affirmat), et glossas suas sacras, quarum umbram captat levissimam, ex serie litterarum enumerat, cum deberet libris S. Scripturae singulas pro diversitate fontium aggregare. Hinc opusculum prodiit iusto grandius et raro profuturum. Nec maiorem attulit usum *I. Fr. Schleusnerus*, particulis duabus Auctarii Observationum in Suidam et Hesychium et alios lexicographos Graecos, ratione maxime habita glossarum sacrarum, Viteb. 1809. 1810. 4. Longe maiorem vero fructum ab eiusdem opera percipient theologi, qui glossas Suidae aliorumque lexicorum in Schleusneri Thesauris utriusque Testamenti collectas et inter se comparatas voluerint usurpare. Sed ut negotio nostro brevissime defungamur, Suidas cum neque Hebraicum teneret sermonem nec Novi Testamenti sensus ultra vulgarem interpretum captum assequeretur aut ad interiores theologiae recessus aspirasset, subsidia variorum conquisivit, quibus penuriam suam solaretur ac desideria mediocrium lectorum expleret. Primum igitur historiam quam ferunt biblicam selectis potius narrationibus, quarum lineamenta cum de Graecis interpretibus Veteris Testamenti, de Iosepho, chronicis Byzantinis similibusque rivulis traxit, tum interdum mysticis allegoricis apocryphis nugis et commentis diversarum aetatum (vide specimina prae ceteris luculenta Ἀβραάμ, Ἀδάμ, Ἰησοῦς, Ἰώβ) tanquam nobili sapore infecit, quam plenis et continuis capitibus adumbravit. Deinde non dissimili consilio locos obscuros et controversos Scripturae, quorum oratio recedit a consuetudine vulgari, per glossas sic dispertiit, ut inprimis Psalmos, Euangelia et Paulum Apostolum respiceret. Aderant autem glossaria quaedam minora, quorum nec doctrina neque verborum ambages molestiam crearent: ut illud *Io. Albertii* cura non spernenda proditum, cuius libellus sic inscriptus est, *Glossarium Graecum in sacros N. F. libros. Ed. Io. Alberti. Accedunt eiusdem Miscellanea critica in glossas nomicas, Suidam, Hesychium. LB.* 1735. Alterum glossarium non melioris notae continetur glossis Hesychii sacris, quas omnes esse spurias et opera lectorum adventicia in Hesychium insertas praeclare demonstrat *Bentleius* Epistolarum a Burneio vulgatarum 69. Sed recte fecit Suidas, quod opes eruditorum interpretum ieiunis istis explicationibus adiunxit. Nemini vero tantum debet quantum Theodoreto, quem celato nomine pro viribus descripsit et glossis Psalmorum explanandis libenter accommodavit: si quis enim nostrum Indicem Auctorum sub vv. *Ἀπόστολος*, *Γραφή*, *Εὐαγγέλιον*, *Θεοδώρητος* contempletur, intelliget quod verum est, reliquas Sacrae Scripturae partes praeter Psalmos ab eo strictim contrectari. His tandem finibus operam suam continuit lexicographus; novas autem glossas lectores inculcarunt, a quibus alias identidem sub variis lemmatis repetitas fuisse consensus codicum ostendit.

Glossas nomicas sive publici iuris paucas animadvertimus easque sic comparatas, ut appareat Suidam omni tam sermonis Latini quam antiquitatum Romanarum et actionum legitimarum scientia caruisse. Quo minus admirandum vocabulorum etiam portenta recurrere, quae non modo rudem et in Latinis plane infantem (ut cum Montacutio loquamur) arguant, sed quamlibet etiam medelam aut explicationem aspernentur. Velut Ἰνγρουσία vix divinando potuit expediri; nam perversas notationes, in quibus Graeculi mire sibi placuerunt (v. Κῆνσος — παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω), facile toleramus. Sed utcunque haec deformata sunt, fluxerunt a traditis collectionibus (unde repetenda quoque gl. Πραίφεκτοι, quamvis antiquitus e Polybio manaverit), ac sufficit istam Suidae partem cum *Labbaei* Glossis verborum iuris comparari, quae Glossariis ab eo congestis Lutet. **1679.** adhaerent.

Novissimum in Glossis locum obtineat Timaeus: quem verbo praetermisissem, nisi viri primarii non levis error mentione dignus esset. Etenim glossas Timaei plerasque Suidas recepit, *celato semper nomine*, quod Ruhnkenius p. **113.** factum incusat, tanquam ille reliquorum fontium nomina soleret annumerare. Sed invenerat Timaeum in ea lexicorum sylloge, quam codice Coisliniano custoditam supra (4.) monuimus a Suida esse usurpatam. Huic igitur partim glossas Platonicas refert acceptas, partim observationes quae Herodotum et antiquitates Graecas illustrant. At quis credat scriptorem Platonis studiosum adeo fuisse temerarium, ut in exiguum libellum, quem Photius βραχὺ πονημάτιον dixit, argumentum alienissimum pertraheret neque cum formulis Atticis coniunctum? aut rebus e materia dissimili petitis interpolatorem nescio quem praeposterum, quae Ruhnkenii fuit sententia, stulte abusum esse? atqui glossae istius generis centenarium paene numerum implent. Longius tamen in hac quaestione procedendum erit, quam vir ingeniosus sicco pede praeteriit. Epitomen enim ille nos tenere pronunciat; ac debuit fortasse liber olim amplior ab aliis ad hanc brevitatem redactus videri, si *Wyttenbachius* vere narrat, lexicon breve quidem esse dictionum rariorum et exquisitarum, quae grammatice explicentur, nullo cum eruditionis apparatu, accurate tamen et diligenter, utiliter item cum ad multorum locorum intelligentiam aperiendam, tum ad veram lectionem constituendam. Hem voces suaves et honorificas! in quibus praeter solam veritatem nihil desideres. Nec multis verbis opus, cum hodie nemo speret e Timaeo fructum ad Platonis intelligentiam aut emendationem sese percepturum. Immo perpaucae insunt glossae Platonicae, longe plures autem e communibus lexicis haustae, quales sunt, Ἄγαμαι. ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν. Ἀλαζών. ψευδής. Ἀντικρύ. κατευθύ, ἐπ' εὐθείας. Ἀτάρ. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή. Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ἥκιστα. οὐ πάνυ. Νώ. ἡμεῖς, et, ut unum locum addamus, Οὐχ ἥκιστα. πάνυ, quibus homo semidoctus Porphyrium testem ascripsit. Haeccine per interpolationem admixta putabimus? aut Graecis Romanisque tam inaudita, ut lexicographus in usum sodalis ea colligere debuerit et explicare? sic enim praefatur: ἐξέλεξα τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις. Enimvero parum huic professioni cum delectu glossarum convenit, adeoque verendum ne, quod in Hesychio videmus usu venire, idem in Epistolam cadat operi dissentientem. Nempe huius fundus sine dubio pendet e lexico quodam Platonico, nec quicquam subest observationis rarae, quin id in Scholiis Platonicis recurrat. Sed illa cum modici essent voluminis, postea cum variis glossis et floribus lexici rhetorici coepta sunt conflari, donec haec opusculi facies provenit. Igitur glossarum lemmata, quamvis vox apud Platonem extet, non ubique licet ad huius

auctoritatem revocare: velut *Ἔῤῥε. φθείρου, ἀπαλλάττου.* Apparet iam satis bene se habere codicis inscriptionem, quae Ruhnkenio displicuit, *Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.* Et haec quidem de lexicis a Suida descriptis.

6. Brevius Scholia designare licebit, quibus ille vicem glossariorum sive *ὑπομνημάτων* (v. supra 4.) usus est. Hinc glossas selectas poetarum et historicorum decerpsit, quarum explicationem lectores requirebant, easque nube scholiorum quasi commentariis in epitomen coactis circumdare solet. Sic desideriis hominum Byzantinorum, qui nullas opes nisi parabiles et commode structas admitterent, satis prospectum videbatur. Itaque scholia, hoc est, silvam inconditam ac multis saeculis aggestam, ut invenerat, Suidas bona fide repetiit, nec raro digitos magis quam iudicium secutus plura describit quam lemma locique interpretatio poscit. Velut (nam levissimum exemplum instar aliorum sit) in v. *Ἀναξία* cum Sophoclis *ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ δόμους πατρός*, plura contineat explicatione digna, non substitit in praescriptione *ἀναξία*, sed adiungit etiam quae spectent ad *ἔποικος* et *οἰκονομῶ*, universamque sententiam infra sub v. *Οἰκονομῶ* pertractat. Adde v. *Πάροινος.* Quamquam haud exiguus glossarum est numerus, in quibus scholion eruditum ac diffusum ultra necessitatem finesque concessos adeo recoquitur, ut supervacuae partes ad lectorum industriam revocari debeant. Nam quicquid eruditae frugis in scholiis animadversum esset, id in hunc thesaurum cupide traductum fuisse cum alia docent specimina, tum observatio mire detorta sub v. *Ἐξ ἁμάξης.* Ceterum quod Suidas aliis scholiorum corporibus diligenter, aliis negligentius utitur aut ea prorsus ignorat, id ipsum nobis significat, quae collectiones tum viguerint quaeque nec fuerint consummatae neque consuetudine vulgi celebratae.

Sed nullis commentariis Suidas tantum tribuit quantum Scholiis in Aristophanem. Horum enim magnam et exquisitam partem per totum opus diffudit, eaque multiplicavit etiam industria lectorum, qui particulas copiosissimi cuiusque scholii varias in glossas derivare solent vel glossis singulis tanquam auctarium apponunt. Numerum autem tot scholiorum si cui libet computare vel cum ceteris accessionibus Suidae conferre, satisfaciet Index Auctorum, ubi recensus locorum ex Aristophane laudatorum duas ferme plagulas typis minutissimis implet. Itaque haud fallitur qui Suidam opinetur in poeta comico quasi deliciis litterarum Graecarum oculos defixisse, cum eoque studiose reliquias veterum interpretum coniunxisse. Quibus cum tantum spatii concesserit, ut quodammodo novus interpres inde colligi possit, cumque Scholiis Aldinis observationes immixtae legerentur, quae manifestam proderent interpolationem: non miramur olim (v. Maussaci diss. de Harpocr. p. 396. et A. Schotti praef. in Suid. Prov. p. 329.) dubitatum fuisse, *utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit.* Verba sunt Küsteri praef. p. III. qui fraudes sane quasdam ab editoribus Scholiorum admissas (cf. annot. in v. *Αἴσωπος* gl. 3.) agnovit, nec potuit tamen Musuri temeritatem divinare, quem recensio Dindorfii plane demonstrat multos et longissimos locos (v. Dindorf. p. VIII. et in Addendis) e Suida traduxisse. Perspexit autem Küsterus lexicographum suum plenius atque castigatius Scholiorum exemplar usurpasse; sed ut laborem ille molestum refugiebat, nec scripturae discrepantiam e Scholiis diligenter enotavit neque horum emendationi, cum Aristophanem curabat, utilissimas Suidae copias admovit. Primus eas in Scholiis Pluti *Hemsterhusius* sedulo comparavit, adhibito libro Leidensi; deinde praeceptoris vestigia secutus haud semel (Diatr. in Eurip. pp. 49. 204. in Adoniaz. p. 297.) monuit *Valcke-*

narius apud Suidam cum alias partes largiores extare, tum vetera in Thesmophoriazusas Scholia, quae tum desiderabantur, ex eo colligi posse. Tandem beneficio *Guil. Dindorfii* purum et locupletissimum Scholiorum corpus nobis contigit, quali homines Byzantini multis saeculis ad Comnenos usque utebantur. Idem etiam Suidae affuit, cuius rei saltem admonet *Σχο.* praefixum in v. *Βληχωνία*, nec dubitare patitur utriusque comparatio quin illis temporibus haec ipsa commentariorum Aristophanicorum facies tanquam perfecta valuerit. Nam in Lysistratam et Thesmophoriazusas, ubi Scholia rarescunt et extenuantur, nihil obtulit Ravennas amplius quin id apud Suidam inveniatur. Is enim cum primariis codicibus, Ravennati et Veneto, sic conspirat et Scholiorum nunc scripturam emendatam nunc partes recens editas vel auctas confirmat, ut merito tertii codicis loco habeatur. In quo non minimi est momenti, quod quae seorsim aut Ravennas servat aut Venetus, ea confertim prodit et verbis tradit uberrimis. Sed dispar illius extitit opera, cumque Scholia copiosissima praestet in Pace, propemodum deficit in Vespis, ubi plurimae Musuri fraudes deprehenduntur e solo lexicographo ascitae. Neque vero Suidam exhausit editor aut utriusque codicis consensio tam inutilem reddit, ut non solerter adhibitus etiamnum meliores praebeat lectiones et accessiones qualiscunque pretii (ut in v. *Εὐρωπιῶν*) aut plurimum ad restituendam membrorum iuncturam conferat. Serius autem et confectis aliquot fasciculis (v. supra p. XXII.) exemplar Dindorfianum ad nos accessit; sed ut chartis et tempori parceretur, non libuit Addenda spicilegiis parum commodis onerare.

Similis est condicio Scholiorum in Sophoclem. Horum enim Suidas ut interpretum Comici plenissimam descripsit collectionem, hoc est, eam quam unus liber Florentinus custodivit. Iam post Aristophanem nullum ille poetam studiosius legit et in usus suos convertit quam Sophoclem; nempe pro captu Byzantinorum, qui prae reliquis fabulis Aiacem, Electram et utramque Oedipum terebant et libenter exarabant. Itaque factum ut Suidas locis suis Sophocleis adiungeret etiam Scholia, quae marginibus circumfusa paene cum pulvisculo recepit, praesertim cum brevitas et modesta doctrina syllogen commendaret. Rarius enim mutila proposuit Scholia: cuius rei exemplum est gl. *Ολοβώτης*. Ipse bis ea citavit, in v. *Δύςοργος*, ubi *σχό* optimi libri praefigunt, et in v. *Ἦμαρ*, ubi vulgatum *Σχόλια* (*Σχõ* V.) refingi debuit *σχόλιον*: vide vel Etym. M. vv. *Ἀζείδαο* et *Ἄιδρις*, item Etym. Leid. ap. Gaisf. pp. 156. 160. Iam etsi scripturam interdum praebet emendatiorem, raro tamen accessionem paulo maiorem ex eo memini me annotare: quamobrem opinabar auctarium Scholiorum in Aiacem quod ostendit v. *Θρηνεῖν*, fragmentum dico fabulae Sophocleae, aliunde petitum esse. Sed eundem locum agnoscit plenius scholion in codice Florentino G. quem Dindorfius nuper in utilissimo supplemento Schol. Soph. Vol. II. p. 90. memoravit; itemque p. 42. fragmentum alterum e Schol. uberiore Oed. R. 750. ductum et p. 95. levem observationem in v. *Ἐμφανές*. Contra quae copiose tradit v. *Ἀλύειν* iure negat Dindorfius p. 119. ad scholion poetae plenius esse revocanda. His igitur aliisque vestigiis motus speciose vir eruditus ib. p. V. indicat Suidae codicem, e quo Scholia sumpsit, ipsi Flor. G. quam alteri Florentino sive Laurentiano similiorem fuisse. Cuius sententiam alia iuvant, alia non mediocriter infirmant. Ut in v. *Ῥαψῳδία* quae cum Laurentiano concordant, per dittographiam aucta, *τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν*, omissis autem extremis G. sic redintegravit, *καθ' Ὅμηρον ἦν. ἀνεχρόνισεν οὖν ὁ Σοφοκλῆς:* aliter quam Dindorfius volebat p. 39. adiuvanda duco, *τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥ. μεθ' Ὅμηρον ἦν.* Ceterum Suidas Electrae quidem Scholia selecta decerpsit, Antigonae (quam fabulam obiter inspexisse videtur) neglexit,

Trachiniarum et Philoctetae commentarios, quorum color ab antiquitate multum recedit, fere praetermisit.

7. In ceteris scholiis non attinet multum immorari. Nam longe rarius vestigia Scholiorum in Homerum, Thucydidem, Platonem, Lucianum deprehenduntur. Contra neque Aeschyli Scholiis usus est neque Euripidis; quod minus mirabuntur qui Suidam viderint utriusque poetae fabulas leviter attigisse, neque copiis interpretum nisi paratis et ad facilem usum accommodatis ille mentem advertit. Atqui corpus scholiorum satis absolutum in neutro tragico confectum est, quod cum Scholiis Aristophanis vel Sophoclis posset comparari. Iam observationes doctas quas duo Veneti codices Iliadis servarunt, non infrequenter Suidas in explicandis notionibus philosophorum et glossis vel significationibus repetiit; rarius tamen et paucioribus verbis librum usurpat Veneto A. similem, diligentius alterum B. unde sensus mysticos et sapientiam allegoricam hausit. Quamquam huic codici tot observationes inferioris aevi, quae potuerint e diversissimis fontibus ad Suidam redundare, sunt aspersae (vide vel gl. *Ἀγάθόν*, *Ἀφροδίτη*, *Εἴδωλον*, *Ἡρακλῆς*, *Θυμός*, *Φόβος*): ut minus tuto pronunciari liceat. Sed certum est Scholia Thucydidis multas suppeditasse rerum et verborum explicationes, quae solebant ad apparatum Atticae lectionis et lexicorum rhetoricorum referri. Harum pleraeque breves sunt, nec facile mutat Suidas aut auget scripturam traditam, quae commentariis rhetorum ac sophistarum debetur. Porro cum ordines illorum Scholiorum tam aetate quam bonitate distinguantur, antiquiora tantum assumit, nec sprevit ea quae pertinent ad interpretationem locorum insignium: horum enim dum Thucydidem assidue lectitat numerum non exiguum Suidas decerpsit. Vide specimen insigne gl. *Καταφρόνησιν*. Aliter usus diiudicari debet, quem Scholia Platonis et Luciani videantur attulisse. Iam Scholia Luciani multis in observationibus cum Suidae verbis conspirant, scilicet quod ex communi fonte hauserat uterque grammaticus. Insunt sane Scholiis istis quae magistri parum periti (nempe diversis manibus constat ea congesta fuisse) de Suida corraserint, ut Schol. Amor. 12. ex interpolata gl. *Ἀμφιλαφῆ* miro stupore ductum est aut Schol. Contempl. 7. *τορύνην; εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν*, quae nemo posset expedire, nisi Suidas ostenderet duarum glossarum initia coaluisse. Adde glossas *Ἀριφράδης*, *Κωκυτός*, *Κρησφύγετα*, *Σκολιόν* in Scholia translatas. Sed talia non miramur, cum Scholia Luciani de quibuslibet angulis impari successu fuisse compilata vel potius codicum marginibus allita hodie demonstret syllogo studio Iacobitzii confecta. Suidas autem nec legerat multos Luciani libros, quem raro laudat, nec doctam opinor observationem habet, quae hunc solum ad fontem revocari debeat; immo feruntur in Scholiis narrationes longe meliores et luminibus suis commendatae, quas Suidas non videtur aspernaturus fuisse. Similis est condicio Scholiorum Platonis, quae ipsa de marginibus codicum colligi coepta sunt. Ea iusto rarius philosophi sensus et orationem peculiarem interpretantur, frequentius autem formulas, structuras, proverbia, mores ac personas antiquitatis Graecae tractant et exquisitis opibus, nominatim memoria locisque scriptorum perditorum illustrant. His vero grammaticis testes rerum Graecarum non vulgares praesto fuisse codex Bodleianus ostendit, qui subinde monuit etiam de placitis et arte Platonis; insunt etiam quae prosopographiis accepta referantur, ut narrationes de Socratis aequalibus vel adversariis. Suidas igitur partim cum Scholiis illis consentit et totidem vocibus quasi communem exhibet docrinam, quam studiosi homines e lexicis rhetoricis derivabant; partim brevius eandem eloquitur sententiam. Velut prolixius Scholia tradunt p. 314. (in Annot. II. 1. p. 1186. corrige

numerum vitiatum) proverbium *ὀστράκου περιστροφή*, alterum *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* p. 319. cum auctario quodam, Sibyllas p. 315. Chaerephontem p. 331. formulam *χαλεπὰ τὰ καλά* p. 394. (a quibus differt p. 369.) et iusto loquacius causam dicti *ὄνου σκιά*. Contra longe plenior est Suidas in v. *Παιδικά*. Hic vero consensus talis est, ut alter quidem alterum iuvet et utriusque comparatio cum fructu possit institui, Scholiorum tamen corpus sive flosculos in marginibus Platonis sparsos non videatur Suidas invenisse. Quodsi quis de tot glossis velit, ut his utar, vv. *Τέως* et *Φαῦλον* considerare, non dubitabit quin ille subsidia descripserit aliter digesta pluribusque testimoniis ornata. Fallatur autem qui Suidam, propterea quod locos e diversis Platonis dialogis non parce produxit, in eorum lectione satis versatum suspicetur neque commentarios interpretum qualescunque sprevisse. Horum enim locorum maior pars ad argumenta lexicorum rhetoricorum, praesertim Photii pertinuit, minor ad glossas Platonicas, quas olim a nescio quo collectas supra (5.) diximus in Timaeum et Scholia receptas esse; medium autem ordinem implent observationes Graeci sermonis sive *λέξεων χρησίμων* ex variis collectionibus ductae, quas lector Platonis non plane rudis minime desideraret. Inde fluxerunt animadversiones vulgaris notae, qualem habet p. 375. de formula *ὡς ἔπος εἰπεῖν* ab Suida breviter allata, sed brevius et ut peritum decuit interpretem alterum Scholion p. 397. Denique glossario Platonico debet Suidas non multa quidem, selecta tamen et certis indiciis signata: quorum est *Ἀνδραποδώδη τρίχα* et glossa prae ceteris illustris *Ἀριστίνδην. κατ᾽ ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν*, hoc est, ut demonstravimus, *Νόμων Θ'*.

Superest ut moneamus Scholia Hippocratis et Demosthenis fidei esse nullius vel suspectae. Quorum annotationes in Hippocratem cum paucae sint et parum utiles, tum eas reiici iubet auctoritas librorum. Vide quae diximus in gl. *Ἠβός*, quae glossa portenti instar est. Sincerae quidem glossae Hippocraticae quali fuerint colore, melior pars Erotiani significat vel specimen a Gaisfordo proditum in Addendis Etym. M. p. 975. Ab his diversa Scholiorum in Demosthenem ratio fuit: quae quoties in explicandis formulis et antiquitatibus Atticorum cum Suida consentiant, annotatio frequenter ostendit. Sed tota res merum est commentum et fraus bono quasi dolo *Guil. Morelii* commissa. Nam ut princeps Suidae editor alienissimas geographorum et medicorum opes ausus est inculcare, ne quid eruditionis in copiosissimo lexico desideraretur, ita Morelius in edendis Scholiis Demosthenicis, commoda lectorum magis quam fidem librorum suorum spectans, multis Suidae glossis, aliis etiam ex codice Bavarico sumptis, apparatum auxit: unde factum ut errores Suidae vel deteriorum librorum ab eo propagarentur. Huius igitur interpolationes qui primus detexit et in annotationem relegavit, *Guil. Dindorfius* (v. in Schol. Demosth. T. I., p. 178. sq. exemplorum vim ab eo congestam quaeque in Addendis sub v. *Θεωρικά* monita sunt), idem nova recensione persuasit etiam Suidam Scholiis vetustis caruisse. Sed quascunque rerum et verborum apud oratorem explicationes ille collegit, non ex epitome commentariorum derivavit, sed e lexicis rhetoricis. Proinde variae lectiones ex vulgatis Scholiis identidem enotatae nullius iam usus sunt et auctoritatis.

8. Hactenus e doctis subsidiis Suidas cornucopiae Graeci sermonis et antiquitatum Atticarum collegerat, quod temporibus illis ad intelligentiam litterarum sacrarum et profanarum sufficere posset; idem tamen, nequa pars eruditionis deficere videretur, realis etiam quam dicunt doctrinae thesaurum adiunxit. Historiam igitur gentium antiquarum fabularem, sacram, civilem, potissimum Romanorum et Graecorum usque ad imperatores Byzantinorum clarissimos intexuit;

non ille morem recentium encyclopaediarum secutus, ut infinitam nominum illustrium et ignobilium seriem enarraret plenissime, sed satis habuit fastigia rerum antiquarum et quasi capita decerpsisse. His tamen finibus operam suam non continuit, sed vitas scriptorum, additis librorum indicibus, tanquam historiam Graecorum litteratam haud vulgarem in modum inseruit. Quodsi vastissimam spectamus materiam et molem ex commentariis omne genus accumulatam, profecto miramur temporum illorum assiduitatem et constantiam laboris, in quo vel nostrates manus quamvis exercitata deficiat. Sin vero diligentiam iudicium subtilitatem in tantis tamque dissimilibus copiis digerendis exigimus, voluntatem magis et patientiam agnoscimus quam ingenium prudens et experientia probe temperatum, ac totum negotium sic administratum plerumque videmus, ut casus potius et temeritas lectionis quam sapiens consilium dominetur. Neque iam curamus errores et naevos ex festinatione vel ignorantia rerum singularium natos, ut nomina confusa vel negligenter excepta, narrationes distractas vel a glossis suis alienas, homonymos parum severe distinctos: qualia notant Reinesius Varr. Lectt. p. 362. sqq. et Küsterus praef. p. V. Etenim talia commiserunt et committere pergunt etiam viri cautissimi, nedum ut homines Byzantinos, quorum ingenium ab arte criticaque facultate remotissimum fuit, durius accipiamus per socordiam turpiter labentes. Sed iustissime Suidas potest reprehendi, quod nec delectum in libris excerpendis ullum instituit nec luculentas glossas ex apparatu ditissimo collegit, in quibus imaginem et memoriam antiquitatis adumbraret. Immo qualescunque fontes, modo brevitate commendarentur, ille forte fortuna corripuit, obscura nomina cum claris permiscuit, narrationes fortuitas ac frivolas prolixe descripsit, et, ut generatim dicamus, fractas tabulas ex omni litterarum supellectile sic per universum opus dissipavit, ut neque summae sua ratio constet nec singulis glossis dignitas atque iunctura. Quid quod Christo locum concessurus fabulam ex apocryphis arreptam homo callidus exornat, quasi qui simplicem historiae maiestatem nugis fucatis praetexeret. Adeo saeculum illud inter tristes excerpendi compilandique sudores obtorpuerat.

Sed perstringamus istos flosculos historicae doctrinae. Primum igitur plane desunt fabulae sive capita mythologiae Graecae, quam monachi pietas aversabatur. Partem tamen nominum fabularium servavit tanquam primordia Graecorum annalium, sed mirum in modum allegoriis et artificiis pragmaticorum deformatam. Etenim auspiciis Iulii Africani scriptores christiani chronica mundi fabricaverant, quae prisca tempora gentium Asiaticarum, Graecorum, Romanorum breviter delineata cum historiis sacris conflabant. Non illa perpetuam quandam narrationem et probabilem successionem rerum spectabant, sed epitomen nominum memorabilium et quasi nucleum e fontibus turbidis et commentis umbraticis ductum eoque colore vestitum, qui novellas recentium populorum referre videatur. His igitur chronicis unice homines utebantur Byzantini, qui sententiis verbisque simillimis historiam suam universalem sic propagabant, ut tot manus et aetates ab Eusebio inde usque ad Comnenos nihil nisi familiam unam et eiusdem codicis apographa repraesentent. Maxime tamen consentiunt in rebus priscis barbarorum et Graecorum; adeoque scriptorem infimi aevi Georgium Codinum in Originibus CP. multa totidem litteris, quibus Suidas, videmus consignasse. Quamobrem si fructum historicum, non criticum usum et diversam sequimur scripturam, unus et alter ex isto grege sufficit, cuius antesignani Georgius Syncellus, Chronicon Paschale, Georgius Cedrenus sunt; his accedunt, qui potissimum Graecam mythologiam et memoriam Veteris Testamenti sibi sumpserant ad captum Byzantinorum conformandam, epitomator sub initium Saec. X. cuius *Ἐκλογὴ ἱστοριῶν* opera *Crameri* (Anecd. Pariss.

II. p. 166—230.) innotuit, Georgius Hamartolus (ibidem Vol. IV. editus) et insignis tenebrio Io. Malalas; nam de reliquis temporibus quis nescit ab hoc tantas nugas esse disseminatas, ut cum aliis fabulatoribus componi nequeat? Sed nuper demum intellectum est omnibus viam praeisse Ioannem Antiochenum: qui qua diligentia chronicon mundi per varias populorum ambages ad Iustinianum usque deduxerit, plenissimum eius corpus ostendit ab *C. Müllero* (in Appendice Fragm. Hist. Graec. Vol. IV. 1851.) laudabiliter concinnatum. Is in partitione quidem totius argumenti nihil a communi tramite discessit, in singulis autem periodis unum certumque ducem sibi delegit, a quo brevissimas narrationes sine dubitatione mutuaretur; itaque factum ut opere procedente veros et fideles auctores nactus ipse disertior fieret ac munus suum probabiliter expleret. Hinc Suidas totus pendet, cumque plurimas eius glossas cum Antiocheno, qui locum insignem in Constantini Caesaris Excerptis obtinuit, tam in sensibus quam in membris habituque orationis videamus conspirare, haud temere suspicamur alias etiam particulas ex eodem officina fluxisse. Rudimentis autem huius generis praemunitis iam breviter campos lexicographi historicos peragrare licebit, quorum conspectum *Suidae Historica* per *Hieronymum Wolfium* utcunque Latine versa (Basil. 1564. 1581.) praestant. Itaque Suidas ex vetustate Graecorum paucos heroes selegit, quos pragmaticis artibus tum solebant in ratiunculas populares mutare; porro deos nonnullos vel potius simulacra deorum interposuit, non ut varietatem fabularum enarraret, sed ex instituto temporum Byzantinorum ut mysticas notiones subtiliter illustraret; itemque superstitiones gentiles et occulta sacra cum heroicis nominibus coniungit. Vide vel glossas *Δέρας*, *Κέκροψ*, *Μαρσύας*, *Ὀρφεύς* novissimam, *Παλλάδιον*, *Περσεύς*, *Πῆχος*, *Προμηθεύς*, porro notionum divinarum exempla *Ἑρμῆς* et *Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος*, *Ζεύς*, *Ἥλιος*, *Ἡρακλῆς*, et quae unam efficiunt societatem *Γοητεία*, *Μαγεία*, *Προφητεία*, *Οἰωνιστική*. Accedant de genere cognato *Βραχμᾶνες* et *Σερούχ*. Asiae tamen populos rarius attigit, praeter Iudaeos, quorum historiam nunc e Chronicis supra dictis nunc ex interpretibus Veteris Testamenti et Iosepho illustrat. Vide supra p. XLV. E florentissima Graecorum aetate pauca recurrunt nomina, quae Scholiis vel Lexicis Rhetoricis et historicis, praesertim Polybio debet. Plus autem tribuit imperio Romano, cuius ab cascis initiis exorsus iocularem inscitiam et Latini sermonis et morum ostendit. Vide vel vv. *Βρουμάλια*, *Λίβερνος* et *Φεβρουάριος*, ac si quis specimen nominis detorti quaerat, *Βοριανθος*, quod illi significat *Viriathus*. Sed quid Byzantini homines in antiquitatibus Romanis ausi sint, praeter alios chronicorum opifices ostendere potest excursus Georgii Cedreni p. 167—170. Paulo melius et verius sese habent glossae frequentes de viris clarissimis reipublicae Romanae, quas subsequitur recensus imperatorum usque ad Iustinianum Mauricium Theophilum deductus. Harum plerasque praebuit Io. Antiochenus sive huius Collectanea magnam partem in Excerptis Constantini reposita. Ioannes vero cum Dionem quique Dionem aut continuarant aut in brevitatem coegere, Herodianum, Zosimum, alios descripserit vel in narrationem suam illigarit, non satis tuto decernere licet, utrum comitem illum ducemque perpetuum an ipsos fontes Suidas adierit. Utrique tamen praesto fuit Eutropii breviarium, quod Graecis admodum placuit, eleganter et concinne versum ab homine sermonis utriusque perito, quem criticorum coniectura verisimilis Capitonem Lycium perhibuit. Vide Küsterum in v. *Ἀμύσσειν*, et longiora specimina sub vv. *Αὐρηλιανός*, *Πομπήιος*, *Τιβέριος*, *Φαβρίκιος*. In rebus autem labentis imperii cum alios adhibuit Suidas, tum Procopium, Theophylactum et qui facta post Mauricium tradit Nicephorum Patriarcham (vide *Ἰουστινιανός* gl. 2.) in Corpore Bonnensi cum Pisida iunctum, cuius editor Suidam neglexit.

9. His igitur historiae lineamentis nihil aliud Suidas est consecutus, nisi ut lectores ex uno volumine commode decerpere possent, quae multis in commentariis chronicisque sparsa nollent otiose pertractare. Sed philologorum ille gratiam meruit glossis numerosis, quibus historiam litterarum Graecarum peragravit et instrumento firmavit pretiosissimo. Numerum quidem et insignem earum varietatem in conspectu posuerunt *Βιογράφοι* a Westermanno collecti Brunsv. 1845. Nec vero dignitatem et usum huius partis imminuit misera condicio totius farraginis, quam Suidas magis assidue quam prudenter et cum aliqua iudicii subtilitate compilavit. Nempe Photius adhuc eo valuerat ingenio atque iudicio litterarum, ut vitas scriptorum apte referret, argumenta librorum explicaret, elocutionem et colorem orationis diiudicaret, flosculos etiam et specimina doctrinae suaviter spectanda concinnaret. Noster autem monachus opes ab aliis traditas bona fide describit, vitas et indicem librorum exiliter perstringit, mores dicta placita, quicquid est interioris notae, quod sapore quodam antiquitatis imbuere nos debet, nunc pro modo facultatum per saturam effundit, nunc silet vel minutatim ostentat; idemque si varias narrationes e diversis fontibus collegit, eas non digestas in perpetuitatem redegit, sed singulas in glossas dispertitur, ut subinde talia de diversis personis videatur accepisse. Velut duae glossae, *Τιμοκλῆς, Ἀθηναῖος, κωμικός. — Τιμοκλῆς ἕτερος, καὶ αὐτὸς κωμικός*, quarum neutra tituli fabularum iidem recensentur, non dubium quin ab ipsius Suidae errore ducendae sint. Vehementius tamen miramur de scriptura nominis *Στράβων* fuisse dubitatum: itaque suis locis duplex est reposita glossa, tam haec quam *Στράτων*. Harum perturbationum causam infra (10. coll. III, 2.) docemus. Porro de magnis ac primariis viris paucas servavit narrationes, quibus haud aegre neque cum doctrinae damno carere possis; quamquam intercurrunt rarae quaedam et singulares antiquitatis reliquiae, ut in v. *Σοφοκλῆς* observatio quantivis pretii, quae gravissimis quaestionibus de tetralogiis scenicis et arte Aeschyli praebuit opportunitatem. Sed tametsi Suidas materiam luculentissimam crassa Minerva subegit, et multis in partibus muneri suo defuit, ut qui copias paratas mutilare quam plena manu tradere malit, plurimos autem scriptores secundarios (v. annot. in v. *Ἕρμιππος Βηρύτιος*) plane praetermisit: mediocrem tamen illius operam grati laudamus ac praeclare nobiscum actum opinamur, quod unus saltem homo doctum propagavit instrumentum, cuius per aliorum socordiam omnis propemodum evanuit memoria. Mihi quidem tot errores et commissa videtur fractis tabulis eruditionis Graecae redemisse, quibus notitiam litterarum post Alexandrum Magnum, praesertim rhetorum et grammaticorum, probabiliter instauramus. Vide *Valcken.* in Adoniaz. p. 298. Fruamur igitur bonis huius consilio servatis, citra viri parum solertis iniquam et acerbam quae nonnullis hodieque placet insectationem; ac potius naviter agamus, quod doctrinam aetatis nostrae decet, ut primitivae sinceraeque partes reiectis accessionibus et commentis pravis eruantur, ut emendentur plurima quae labem antiquitus traxerint, ac stamina veteris famae detersis fraudibus contexantur. Id unice nos in annotatione secutos esse verbo monitum praef. p. XXII.

Verum haec facilius assensum invenient quam coniecturae de fontibus ac subsidiis, quibus Suidas in genere glossarum litterato videatur usus esse. Magnus enim numerus fuit commentariorum de vitis clarissimorum auctorum, magnus item acervus narrationum perpetuarum vel miscellarum de singulis litterarum generibus, praesertim de fatis poesis librisque superstitibus; eaque studia diligentissimis Peripateticorum laboribus exculta, disciplina grammaticorum ac thesauris bibliothecae Alexandrinae nutrita, tandem eam in molem excreverant, ut breves tot rerum institutiones et epitomae habiles requirerentur et a doctis etiam viris inchoarentur. His

igitur quicunque fuere Suidas cum indices litteratos historicorum medicorum grammaticorum rhetorum debet, tum vitas poetarum principum, quales hodie poetis scenicis, Hesiodo, Pindaro praefigi videmus ex antiquorum interpretum Prolegomenis decerptas: non enim philologiae tam cupidum eum et accuratum cognovimus, ut copiolas suas e singulis poetarum exemplaribus corrogaverit. Quid quod in memoria sophistarum Eunapium sprevit, Philostratum raro consuluit, in philosophis Diogenem Laertium nec semper neque curiose comparavit; sed philosophorum sectas et placita nonnunquam e libris ecclesiasticis depromit, Pythagoream sapientiam etiam ex anonyma Pythagorae Vita, quam Photius legerat; quod autem maxime mireris ab osore gentilium sacrorum admissum, multas ille glossas novissimis Platonicis eorumque deliris superstitionibus dicavit, auctorem adhibens Damascium, quem idem Photius in capita Bibliothecae studiosissime recepit. Porro non ea mente Suidas Athenaeum perlustrat, ut historiam et fabulas comicorum inde reportet, sed ut exiles quasdam observationes et minime reconditas colligat; quamquam vix credas heluonem istum librorum et antiquitatum, quem Eustathius devoravit, ab conditore thesauri negligi potuisse. Verumtamen ad Athenaeum posthac (cap. III, 4.) redeundum erit; nunc illud monemus, quod ad nostram facit disputationem, interdum eum et in sola comicorum memoria testem adiungi, quorum titulos quospiam attulerit, sed nullum fere locum reperiri, quin suspicione fraudis laboret per lectores invectae. Huc accedit silentium Eudociae, quam supra (I, 5.) diximus saepius appendicem istam *ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς* vel similem ignorare. Vide glossas interpolatas *Διοκλῆς*, *Ἐπίνικος*, *Ἔριφος*, *Εὔφρων*, *Ἡγήμων*, *Ἡγήσιππος*, *Λύσιππος*, *Σώπατρος παρῳδός*, *Στράττις*, et mendacium glossae *Θεόγνητος*: quo magis gl. *Σώφρων κωμικός* adventiciam esse nobis persuademus. Numquis autem a Suida profectam putet aut turpem laciniam gl. *Καρκίνος Ἀκραγαντῖνος* aut talem formulam, quae gl. *Τιμόθεος Ἀθηναῖος* subiicitur? *καὶ Κινάριον Τιμοθέου δρᾶμα, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς αὐτοῖς αὐτοῦ.* His autem locis subtractis vix unus et alter superat; quos ipsa paucitas in suspicionem adducit. Contra habuit Suidas in promptu comicorum indicem, cuius nunc magis vestigia quam auctorem licet indagare. Quamquam non absonum fuerit haec ad amplissimam Dionysii Historiam Musicam referre: de qua disseruit Fr. Ritterus in Didymi Opusc. p. 89. Saltem in gl. *Ἐπίνικος* quae leguntur *καὶ αὐτὸς κωμικός*, non praegressa cuiusquam poetae memoria, facilem habent explicatum, si quis apud Eudociam p. 166. recensum comicorum intueatur: *Ἐπιγένης. Ἐπικράτης. Ἐπίνικος. Ἐπίχαρμος. Ἔριφος. Ἕρμιππος. Εὐθυκλῆς.* Eandem in gl. 1. *Φιλήμων* verborum *καὶ αὐτὸς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας* rationem esse perspexit Küsterus, qui similem ad causam iure revocat in v. *Ἰοῦστος Τιβεριεύς: ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν συντάξαι*, post Iosephum scilicet, quem Sophronii Catalogus cum altero iunxit. Porro redolent indicem sophistarum illa, *Πολέμων ὁ νεώτερος, σοφιστής. γέγονε καὶ αὐτὸς ἐπὶ Κομόδου*, modo copulentur male disiecta *σοφιστὴς καὶ αὐτός*, item ut indicem oratorum v. *Ὑπερίδης* haec, *ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου*: tertium tamen locum in v. *Τήλεφος* negamus satis integrum esse. Ceterum Suidae glossas de comicis Atticorum complexus est Meinekius in Fragm. Com. Gr. Vol. I. p. 547—558.

Sed absolvamus quaestionem de subsidiis, quae Suidas in glossis litteratis videatur usurpasse. Narrationes quidem de patribus ecclesiae nonnullis et haereticis simpliciter ille deprompsit ex Sophronio, Graeco Hieronymi interprete, dein ex Eusebio, Socrate, Sozomeno, Philostorgio quique praeter hos de rebus christianorum tradiderunt; sic tamen in plerisque

capitibus versatus, ut in patribus et historia tam ecclesiae quam dogmatum eum vix mediocriter sapere iudicemus. Sed in reliquis partibus, quae latissime patent, si duces anquirimus, nihil aliud ipse docet nisi forulos et armaria bibliothecarum ab se perlustrata fuisse et in usum vocata. Gl. *Δαμόφιλος. — γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ* (sic) *ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις.* Et gl. *Σέλευκος Ἐμισηνός: καὶ ἄλλον δέ τινα Σέλευκον εὗρον ἐν παραθήκῃ, βιβλία δὲ οὐκ εἶχε.* Quae tamen gl. *Διονύσιος Κορίνθιος* adhaerent, ad tabulam quandam Dionysiorum referenda, *ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα,* lectoribus debentur. Quodsi coniectare licet de ceteris vitarum scriptoribus, **Philonem Byblium** toties a Stephano laudatum etiam Suidae visum esse suspicamur; eaque suspicio corroborari potest indiciis gl. *Ἡρωδιανός*, modo ne redeant ad fontem vetustiorem: *γέγονε κατὰ τὸν Καίσαρα Ἀντωνῖνον τὸν καὶ Μάρκον, ὡς νεώτερον εἶναι καὶ Διονυσίου τοῦ τὴν Μουσικὴν Ἱστορίαν γράψαντος καὶ Φίλωνος τοῦ Βιβλίου.* Superest unus auctor, quem certo tenemus, **Hesychius Illustris**, cuius libellum hodie superstitem de viris eruditione claris Suidas integrum legerat. Nam quod aetatem tulit opusculum, infestam manum epitomatoris subiit et, si cum Suida comparetur, adeo florem suum amisit, ut pauca scriptorum nomina contineat, eorum autem ex vitis singularia quaedam vel frivola tradat; insunt etiam capita, quorum argumentum hisce minutiis totum compleatur. Reliquorum instar haec sunto. *Γενέθλιος ὁ Παλαιστῖνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ μελέτην ὅλην ἀπεμνημόνευσεν. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπής, ὡς ὑπό τινων προςαγορευθῆναι Λαμπετὼ καὶ χαριτοβλέφαρος. Τίμαιος Ταυρομενείτης γραοσυλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.* Verum ne multa profundamus in re manifesta: Homeri memoria continetur omnis uno membro. *Ὅμηρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἡττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἣ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.* Contra longiores idem libellus servat narrationes de philosophis eorumque placitis, magnam partem e Diogene Laertio sumptas, quas Suidas neglexit. Is quoniam exiles istos articulos glossis suis uberioribus intexuit, non dubium est quin Hesychii commentarium reppererit copiosum et illibatum, epitomen autem quam solam hodie versamus, aliorum industria novis partibus, nominatim Diogenis auxerit. Sequitur ut in Suidae v. *Ἡσύχιος Μιλήσιος* illis, *ἔγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον*, cum epitomen ignoret lexicographus, novissima statuamus ex interpolatione studiosi lectoris accessisse. Nam quod *C. Müllerus*, qui Hesychium nuper in Fragmentis Hist. Graec. Vol. IV. p. **155—177**. repetiit, opinabatur p. **144**. a Suida formulam in epitome lectam fuisse, quam nulla mutatione transcripserit, *οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον:* prodigium istud foret inscriptionis. Sed talia lectorem sapiunt, non Suidam; hunc autem vel invitum similibus additamentis auctum esse nemo miretur, qui praeter alia multa glossam probam et sinceram *Σώπατρος κωμικός* didicerit ab homine semidocto sic suppleri: *Σώπατρος παρῳδός. τούτου ἐστὶ δρᾶμα Βακχίς, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.* Novam scilicet et notabilem rem ille comperisse sibi visus inventûm suum in margines effudit, Suidam autem in vituperationem adduxit, tanquam qui imperite comicum a parodo distingueret.

10. Sic apparatum glossarum et thesaurum rerum verborumque Suidas satis amplum construxerat. His tamen copiis vix dimidiam operis partem opinor effici. Sed insuitatam rationem idem utilissimo consilio secutus est, ut voces ac significationes potissimum doctas et minus tritas auctoritatibus scriptorum plurimis magis quam exquisitis illustraret. Nam Atticistae quique

praecepta puri sermonis exemplis auctorum munierant, non omnium aetatum et generum nomina cumularunt, nedum ut locos plenissimis verbis apponerent, sed delectum testium Atticorum inter quaestiones et controversias paulo difficiliores promere solebant neque voces exscribere complures, nisi cum opportunum esset. Eadem condicio fuit Lexicorum, quae Rhetorica vocantur vel Etymologica; nec dubitari potest quin epitomen perpessa sint, siqua nunc plenis utuntur testimoniis, nunc breviter ea nominibus auctorum designant: id quod apud Hesychium usu venit et Harpocrationem Palatinum supra (5.) commemoratum. Contra Suidas omnia litterarum Graecarum genera et saecula pervagatus, quicquid in diffusa scriptorum lectione novi vel eruditi deprehenderat, unde vocabulorum usus fides significatus cognosci posset et stabiliri, id totum in lexici sui penetralia transfudit, in quo negotio neque vetera recentibus, rara vulgaribus, prosam poeticis artibus secrevit ac distinxit, neque constanter auctorum nomina protulit, quasi leve momentum in iis situm esset. Id silentium criticis onus minime gratum, cui post Portam et Küsterum primus incubuit Toupius, iniunxit et iniungere pergit, ut auctores celatos impari successu debeant indagare. Sed quos auctores ille suam in rem verterit continuo docebimus; nunc paucis ac necessariis observationibus summatim ostendamus rationem, quam in testimoniis disponendis et explicandis inierit. Ac primum videtur monendum, quod ab aetate Byzantina nemo non expectet, locos scriptorum rarius integros afferri, plerumque neglectis quae in oratione longiore describentem morarentur vel pro supervacuis haberi possent. Exemplorum instar sint tot Polybiana vel Appiani fragmentum in v. *Ψαφαρόν*. Hinc innumerae criticis dubitationes atque coniecturae subnasci debent, ut locis salebrosis et suspectis si minus integritatem reddant, ac certe sententiam probabilem et explicatum sanum inveniant. Nec tamen defuit versiculis poetarum, praesertim Sophoclis, industria lectorum, qui locos parcius exhibitos addendis pluscculis, sed ultra glossae consilium, tanquam privatos in usus continuarent. Hinc in gl. *Ἀμυνίας. ὄνομα κύριον*, cui sufficere potuit unus Aristophanis versus, amplius sex accesserunt, quos apparet non ad glossae sed ad comici intelligentiam desiderari. Praeterea hoc quoque compendium operae suae fecit Suidas, quod in principiis locorum nominibus cum parte membri pressis nudam formulam *Ὁ δὲ — Οἱ δὲ* — introducit. Ut in gl. *Ἴσῳ ζυγῷ* locum exorditur ab his, *Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ φιληθεὶς* et quae sequuntur; Iulianus autem Caesar cuius orationem decerpsit: *πότερον ὡς ὁ Σκηπίων ἐκεῖνος ὁ τὸν Λαίλιον ἀγαπήσας καὶ φιληθεὶς κτλ.* Quantum ista brevitas studia hominum doctorum eluserit, qui locos mutilos et obscuratos suis auctoribus reddere conarentur, non attinet demonstrare. *Schweighäuseri* *) quidem observatio paucas in glossas cadit. Multo vero magis miramur in gl. *Τετραποδητί* potuisse locum quempiam, *Οἱ δὲ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προςπλεξάμενοι ἐβιάζοντο*, licenter e Polybianis fingi dissimillimis, *διὰ τὸ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους, εἰ μὴ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προςπλεξάμενοι βιάζοιντο κτλ.*, vel ex verbis historici his prolatis, *ὥςτε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ*, prodisse tale frustulum sub v. *Ὑπερωδυνία: Οἱ δὲ συνέπασχον τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.* Ceterum si quis unum de Collectaneis Constantini titulum versavit, non ignorat singulis excerptis particulam *ὅτι* praemitti. Similiter locos non solum historicos, quos ex illius horreo depromit, sed theologorum etiam et philo-

*) Opusc. T. II. p. 214. *In more hoc habuit lexicographus noster, ut veterum auctorum testimonia, in quibus oratio obliqua quodammodo aut infinita esset, a verbis Οἱ δὲ inciperet, quo scilicet oratio recta prodiret et verbum in indicativo modo poneretur, atque ita magis perspicua redderetur dictionis ratio.*

sophorum satis frequenter (non enim constanter id observatum) Suidas ab *ὅτι* exorditur; ac saepenumero Gaisfordus ex codicibus eam voculam reduxit *).

Deinde plures glossas cum Suidas sub eodem lemmate repperit, eas in unam non solet conflare, sed deinceps disponit, servatis etiam si qua insunt falsa sibique repugnant. Ac dixerit aliquis tantam Byzantinorum ignaviam, qui criticam solertiam et iudicii subtilitatem minime desiderarent, boni consulendam esse, quod largiorem materiam et incorruptam nobis ostendat. Verumtamen partem utilitatis ipse minuit confundendis mutilandisque membris, quae propter similitudinem viderentur concidi posse; turbas autem incredibiliter auxit error librariorum et mala lectorum sedulitas: quorum librarii copias a Suida vel possessoribus temere relictas magis etiam omittendo distrahendove permiscuerunt, lectores cumulandis novis accessionibus adeo sui dissimilem fecerunt, ut posteritati stuporis et imperitiae notis obrutus male commendaretur. His tribuendum quod exemplis scriptorum subinde cum explicationibus glossae parum convenit: ut in vv. *Καταβολή*. Cf. III, 6. Nulla tamen labes molestior accidit quam dissipatio homonymorum et confusa hominum domi militiaeque clarorum memoria; quo in genere quam misera glossis litteratis obvenerit fortuna supra (9.) monuimus. Sed satis est specimen perturbationis infinitae posuisse glossas *Δημάδης*, de quibus vide novissimas curas in Addendis. Porro testimonia plura sub unam glossam coniecta nunc indiciis nullis distinguuntur, quae res saepe valuit ut locos diversos nec librarii neque editores dirimerent; nunc interposita formula *καὶ αὖθις*, quam vir doctus Chardonus Rochettus fragmenta de Babylonicis Iamblichi conquirens incaute sic accepit, tanquam auctoris praegressi novus locus subiiceretur. Sed istud *item* Suidae cum lectoribus eius industriis commune fuit, nec raro dubitare licet utrorum habenda sit annotatio locorum, praesertim eorum qui per saturam et extra legitimum ordinem cumulentur. Quamquam, ut his instar centenorum utar, quis in huiusmodi glossa, *Χρήματα χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός. — μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· Ὡς γὰρ . . . καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρῆμά με ποιεῖς. Σκέψαι τοίνυν — ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων. Καὶ Σοφοκλῆς· Τί χρῆμα δρᾷς, Αἶαν;* et quae per sex versus decurrunt, quis igitur diffiteatur Aristophanis et Sophoclis auctoritates alienas et insitivas esse?

In explicationibus afferendis collocandisque non eandem rationem videmus extare. Priores quidem glossographi parcius eas assumebant et operam suam pleromque locis obscuris vel controversis navabant. Suidas vero quoniam materiam ex variorum commentariis derivavit, nunc pauciores ascribit interpretationes, nunc crebras et confertim aggestas, quae vix in unum et alterum testimonium competant; raro nudam statuit glossam nec facile citra suspicionem fraudis ab lectoribus commissae, qui voces insolentes ex aliis scriptoribus vel ex ipsius Suidae glossis satis habeant annotasse. Hinc turpia portenta, quae obelo debent procurari: velut *Ἐραπηίδαυλος* ex Anthologiae versu, quem glossa superior deformarat, vel *Τεγχάρων* e *τεττάρων* male lecto

*) *Schweighäuser*. Opusc. T. II. p. 208. *Quod autem ut alia multa, sic et hoc fragmentum ab v. ὅτι inchoarit lexicographus, id indicio est non ex ipso Polybio haec talia ab illo descripta fuisse, sed ex Constantini Porphyrogenneti Excerptis.* Qui quod morem istum ad solas observationes historicas rettulit, sane Küsterianum exemplar ob oculos habuit. Nam *Gaisfordus* demum ὅτι eclogis addidit diversissimis, quae sub unam Suidae glossam coguntur: de quo monuit in v. *Ἄβαρις* p. 8. *Hanc notam ab editoribus usum eius non intelligentibus perperam omissam in sequentibus restituam saepius e MSS.*

cupidius arrepta. Porro nominibus geographicis iidem appingere solent *ὄνομα πόλεως*, *ὄν. ἔθνους*, *ὄν. ποταμοῦ*, ubi meliores libri breviter *πόλις*, *ἔθνος*, *ποταμός*, nominibus autem propriis saltem *ὄνομα κύριον*, unde monstra syntaxis nascuntur, ut, *Τηλέγονος. ὄνομα κύριον. ὃς πρῶτος ἐφεῦρε τὴν οἰωνιστικὴν κτλ.* Cf. III, 3. Interdum etiam inchoatas et imperfectas explicationes e codicibus didicimus: ut in altera gl. *Καιρός*, quam concludit *ἀντὶ τοῦ . .*, *Διεκερμάτισε*, *Στρῆνος*. Sed interpretationes quas ab ipso Suida profectas credere licet, iusto saepius leviter factae sunt et magis ad sensum locorum quam ad proprietatem verborum accommodatae. Ut *Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν* num quis concoxerit, nisi quod subiicitur exemplum ostendat formulam *πληγὰς ἐνέβαλε* significari? vel *Ἠρίθμησεν. ἀπεδειλίασε, μεθ' ἡσυχίας ἤγαγε*, quae Scholiorum Aristophanis commenta simul respiciunt ad acutam poetae dictionem et eiusdem scripturam deteriorem. Multo tamen magis observandum has explicationes non solum initio glossarum reponi, sed in finem etiam reiici, nec rarius in orationem exemplorum mediam inculcari. Horum tertium genus saepe Mediolanensis editor et Küsterus per interpolationem oblitteraverant, quam optimi codices manifestam fecere. Vide modo v. *Ἀντελαμβάνοντο*. Tandem interpretamenta quasi extra ordinem adhaerent rarissime, quibus singularis exempli vox vel formula tangitur: vide vv. *Ἀντισθένης*, *Καρτερός*, *Κᾆτα*. Nos huiusmodi explicationes, siquae mediis vel extremis testimoniis allinuntur, formis typorum minutis iussimus distingui. Id institutum non solum verbis auctorum disiiciendis vel perperam conglutinandis dedit opportunitatem, sed effecit etiam ut partes exempli cum interpretatione paene coalescerent. Ut, *Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.* Aristophanis verba sunt, *Δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.* Porro, *Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπίσχεις. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.* Eiusdem poetae sunt, *Ἐγκόνει. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι*, reliqua Scholiorum, quae bifariam partiri Suidas omisit. Alibi vel interpretatio locum ipsius testimonii occupavit. Ut in v. *Ἀνέχει: καὶ Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων. ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων.* Expulso *τῶν πόνων*, quod in superiorem ordinem irrepsit, revoca manum Sophoclis in v. *Ἰηίων* plene servatam, *Οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι.* Contrarius error gl. *Ἐπισάξαι* affecit. Plura huius generis praestabit annotatio sub v. *Τριτάλαντον*. Omnino saepius accidisse per librarios ut oratio testium ex interpretationibus obscuraretur, demonstrat altera annot. in v. *Ἐνέκαψα*.

11. Restat ut, id quod in finem huius capitis dilatum est, auctoritates et lectionem Suidae Graecam tanquam in tabula describamus. Eam quaestionem si probabiliter et ingenio temporum illorum convenienter expedire volumus, non sane speciem externam, id est, multitudinem locorum et nominum allatorum sequemur. Etenim partem ex subsidiis et fontibus plane repetiit, partem studiis privatis et adversariis diligenter instructis Suidas commiserat. Atqui certa fuere scriptorum genera, quibus interpretes poetarum et Lexica Rhetorica doctrinam suam ornare solebant, neque horum testimoniorum notae fugere possunt, si quis observet pleraque muniendis narrationibus de Graecorum antiquitatibus, praesertim iuris Attici, denique causis institutorum proverbiorum formularum explicandis fuisse destinata. Velut supra (7.) monuimus longe plurimos Platonis locos, quos nemo prorsus diffiteatur ab ipso Suida lectos annotari potuisse, Glossis Platonicis vel Lexicis Rhetoricis deberi; quibus subtractis pauci quidam et leviores Suidae relinquuntur, ut illud, *Ἔλθη ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'· Μήτε εἰς ἱερὸν ἔλθη μηδέν.* Multo minus dubitari licet quin auctoritates oratorum, quos rarissime videmus propter observationem

sermonis et exquisitas dictiones laudari, iisdem Lexicis Rhetoricis tribuendae sint. Nam Antiphontem Isaeum Lycurgum Hyperidem, quorum fragmenta non spernenda post Harpocrationem aliosque grammaticos Suidas exhibuit, nullus opinor Byzantinus illius aetatis suis oculis conspexit, nec facile horum verba proferuntur nisi propter cognitionem rerum civilium et moris Attici. Hinc iure colligimus et Antiphontis locum, quem v. *Σαμοθράκη* custodivit, et aliorum sub gl. 1. *Διάθεσις* et *Ὀκνῶ* congestos, qui manum eruditam produnt, ex fonte vetustiore fluxisse. Iam rarae glossae quae copiosis oratorum testimoniis usum et significatus vocabulorum illustrant, ut gl. *Ἅμα*, *Ἄττα*, *Δεῦρο*, *Ἐμποδών*, *Ὁμοῦ*, *Τέως*, magnam partem etiam in aliorum horreis recurrunt vel auctaria praebent ex rivis communibus hausta. Accedat gl. *Αἰσθέσθαι*. Contra gl. *Δεῖ* originis est longe deterioris. Nec desunt quae per interpolationem e Lexicis de syntaxi quondam invecta fuerint: ut Isocratea sub vv. *Διαφέρω* et *Ὀνειδίζω* vulgata. Similiter iudicandum de Lysiae testimoniis, item ut de plurimis Demosthenis locis, qui diversissimis in partibus antiquitatum versantur; nisi forte paucos (vide vv. *Δέομαι*, *Διακεχείρικε*, *Διαφέρω*, *Διώκω σε*, *Κληρονομῶ*, *Μεταδίδωμι* ac glossas affines *Ἀντιβολῶ* et *Δικάζω*) excipimus, qui lexicis syntacticis debentur. Quodsi Suidas inter ipsam Demosthenis lectionem lumina quaedam et formulas memoria dignas excerpsisset, non dubitamus quin Scholia quaedam ut solet docta vel ad interpretationem apta de marginibus adiecta fuerint; nunc autem delectus ille Scholiorum, quem supra (7.) tetigimus, eum plane fugit aut parum tenuit. Eandem igitur iudicandi normam ad poetas transferamus. Quorum Aeschylum vix inspexit (immo tres illius fabulas, quas Byzantini prae ceteris describebant, aliorum ex commentariis videtur cognovisse); Euripidis aliquot versiculos leviter perstringit; Comicorum perditorum dicta, quae notitiam morum et locutionum suppeditabant uberrimam, apparatus lexicorum et interpretum doctorum obtulit, ac multum abest ut fabulas poetarum scenicorum hodie desideratas et recondita poesis Alexandrinae monumenta, Callimachi vel Nicandri, suis manibus evolverit. Sufficit vero hanc in rem (ut pauculos Lycophronis et Theocriti versus mittam) et glossas Menandreas explorare, quae numerum efficiunt haud exiguum, et quae in Auctorum Indice latent sub praescriptione *Ποιητὴς ἄδηλος*. Hinc lectionem Suidae finibus non ambiguis includere licebit. Poetarum quidem classicorum, ut aevum illud ab artibus Mussarum erat remotissimum, paucos adhibuit, prae ceteris tamen Homerum, mediocriter Hesiodum et Pindarum, diligenter Sophoclem, nisi quod Philoctetam et Trachinias festinantius percurrit; sed aequabili studio, quod nunquam non mirabar in litteris parum decoris ab homine monacho consumptum fuisse, pertractat Aristophanem eiusque fabulas undecim totas in lexicon digessit. Parem autem industriam in Scholiis Sophoclis et Comici collocavit: de quibus explicavimus supra 6. Porro metricas Aesopiarum fabellarum collectiones, partim hexametris et elegiaco metro conscriptas (quarum reliquias Lachmanni Babrius p. VII. sq. posuit), partim clarissimum Babrii corpus, attente decerpsit. Vide Ind. Auctorum sub vv. *Βάβριος* et *Μῦθοι*, quasque glossas olim Knochius de Babr. p. 50. sq. enumeravit. Hodie constat non raro meliorem Babrii scripturam a Suida servari. Hunc excipit poeta labentis aevi Georgius Pisida, cuius Acroases miro favore lexicographus adhibuit, auctorem plerumque silens. Itaque versiculos sperandum est complures etiamnum apud Suidam indagari posse, siquidem nuper demum, quod suspicatus eram (v. Addenda), ad eundem exemplum gl. *Πρὸ τῶν ὅλων* redire carminum pervestigatio firmavit; ac nunc ipsum animadverto senarium in gl. *Ὕλη*, quem Pisidae tribuit gl. *Ξένας*, sine notatione praetermissum esse. Integrum autem versum supplevit Suidas gl. *Τύχη*, idemque haud semel opportunas vel necessarias lectiones

exhibet, ut in vv. *Παράβασις* et *Τέλμα*. Ceterum quicquid scripturae apud Suidam extat, Bekkerus omisit commemorare. Tandem **Anthologiam** ab Constantino Cephala recens paratam insigni studio perlegit et incredibilem numerum versuum, quem sedulitas lectorum etiam augebat, potissimum ex libris V. VI. VII. in scrinia sua traduxit. Corpus universum, si compendium optimorum codicum sequimur, *Ἐπιγράμματα* solet appellare *). Suidas vero sic cum libro Palatino conspirat, ut eius scripturam firmet vel suppleat; idemque meliores lectiones multas ac notitiam carminum ineditorum subministrabat, cum Anthologia Palatina latitaret in thesauris Vaticanis. Aliquantum operae Küsterus istis particulis impendit, qui frequenter speciminibus *Anthologiae ineditae* animadversiones suas, nunc plerumque deletas, distinxerat; his levius addidit supplementum e quinque epigrammatis doctus Gallus (*Chardon de la Rochette Mélanges de Critique* I. p. 92—113.), qui tunc Vaticanum librum versabat. Criticum tamen Suidae usum ex Iacobsii commentariis T. III. perspicere licebit plenissime, qui summatim eius admonuit A. Pal. T. I. p. XIX. Sed nec librarius codicis Palatini nec Suidas ubique ductus archetypi difficiliores assequi potuit; unde huius aliquot errores fluxerunt, ut in vv. *Ἄχιτιν*, *Ἀκοστήσας*, *Λύγα*, *Ὠμηστῶν*, *Ὕστινος*.

12. Ex prosaicis autem scriptoribus eos maxime tenuit, unde historias populorum et hominum illustrium peteret. Et in sacris quidem litteris, quae diligentissimam utriusque Codicis observationem cum notitia gentium antiquarum ac rerum ecclesiasticarum et doctrina theologica iunctam requirere nobis videantur, mediocriter Suidam sapuisse nec sine ducibus Theodoreto chronicisque Byzantinorum, cum modo (5. 8.) singulatim sit demonstratum, non attinet in hoc argumento morari. Nec pluris ducimus quod raro Patres attigit, memorat tamen aliquoties **Basilium**, **Gregorium Nazianzenum**, **Ioannem Chrysostomum**, atque **Socratem** cum aliis scriptoribus ecclesiae christianae paulo prolixius delibat. Dixeris eum inter theologos philologum, inter philologos quasi theologum et disciplinae divinae magistrum haberi potuisse. Hoc tamen loco repetendum, non paucas narrationes de viris claris et Caesaribus imperii Romani, quas Dio Cassius eiusque sectatores usque ad aetatem Iustiniani tradunt, Suidam ex annalibus Ioannis Antiocheni transtulisse. Iam de principibus antiquae historiae non indiligenter ille, cura sermonis quam historiae maiore motus, **Herodotum**, **Thucydidem**, **Xenophontem** percurrit. Quorum Herodotum etsi suis oculis nec tantum e Scholiis et Lexicis Rhetoricis

---

*) *Gaisfordus* in v. *Ἄ ἄ*: *Titulus libri quem Anthologiam sive Florilegium epigrammatum nuncupare vulgo solemus, antiquitus fuisse videtur vel simpliciter Ἐπιγράμματα vel Βίβλος ἐπιγραμμάτων. Suidae codices, ubicunque iste liber citatur, plerumque exhibent (ἐν) ἐπιγράμμασι vel compendiose ἐπιγρ. Contractam formam fere semper praebet codicis A. pars vetustior, cuius recentior portio plene dat ἐπιγράμμασι. Inveni quidem singularem ἐπιγράμματι, sed rarius. Constantiae causa in sequentibus pluralem ubique non monito lectore reponam.* Huius iudicium etsi probo, quoniam tamen tota res compendiis litterarum agitur et aliquam habet varietatem (nam V. qui plerumque *ἐν ἐπιγρ.* ostendit etiam *ἐν ἐπιγράφῃ* in v. *Ἡμιδαής*, porro sub v. *Αἰθύσσω* appellatur *εἰς Ἀνακρέοντος ἐπίγραμμα*, sub *Φρῦνος* ipsum *καὶ Ἐπίγραμμα*), equidem satius duxi *ἐν Ἐπιγράμμασι* tum demum revocare, cum diserta librorum auctoritas accedebat. Eam ob causam non poenitebit glossas subiecisse consensu codicum munitas hasce: *Ἀπλοΐδας. Ἀπροϊδής. Ἀρασσόμενα. Ἀτρόμητος. Βασσαρίς. Βιαρχέος. Βιοτή* (ubi corr. *Ἐπιγράμμασιν*). *Βολίς. Βόστρυχος. Βοτηρικά. Βουχανδής. Βρέγμα. Βριθομένη. Γαῦλος. Γεωμόριον. Γλάγος. Δαΐ. Αἶσα. Ἐπεισόδιον. Ἐπήλυσιν. Ἐπιρρέξει. Εὐδίνητα. Ἱμερόεντα. Ἴουλος. Ἰοχέαιρα. Θυρεός. Κίστη. Λάας. Λαγαρόν. Λεχώ. Λεπτῖς. Λογάδες. Λογχωτόν. Λόχμιος. Λύγδην. Λυδοί. Λύθρος. Μαίανδρος. Μεθύουσαν. Μεμυκότα. Μεταλλεύεις. Μίτος. Μινύαι. Μνοῦς. Νέποδες. Νομαία. Ὄγμος. Ὄλπη. Ὅμαιμος. Οὐρίαχος. Παρήγορα. Πάρθη. Πετάλοις. Πιδακίων. Πιερία. Πολύγληνον. Πολυσπαθής. Πόππυζε. Πρίαπος. Πρίων. Προχέω. Πυκάζει. Ῥαγολόγος. Ῥίνη. Ῥόπτρον. Ῥυτῆρες. Ῥυτίς. Σειρῆνας. Σίκυον. Συλόνυχας. Τάλαρος. Ταναή. Φήγινος. Φιλήνεμος.*

cognovit, item ut Thucydidem, unde magna vis Thucydidiarum glossarum fluxit, verba tamen saepe negligenter et oblitterata dialecto describit; Xenophontis autem Anabasin dilexit, ad Cyropaediam minus attendit, reliquis libris leviter defunctus est. Ceterum inter Thucydidis lectionem ne Marcellini quidem omisit opusculum, quod sexies respexit. Impensissime vero historicos post Alexandrum M. perlegit et decerpsit, quorum insignes flores par vasta Collectanea Constantini Porphyrogenneti sparsos invenerat. Ac prae ceteris eum tituli de legationibus, de virtutibus et vitiis, tertius sententiarum oblectarunt; nam de reliquis non satis tuto iudicare licet, quamquam et ipse sub v. *Σάμβυκες* ad caput *Περὶ Ἐκφράσεως* ablegat et nuper demum novum exemplorum fontem (v. Add. in v. *Ἐφεστρὶς* et *Ὑστερίζειν*) recuperavimus, titulum poliorceticum ab C. Müllero protractum. Cf. III, 5. His igitur horreis et tabulariis historiarum maximam partem Polybii, Diodori, Nicolai Damasceni, Dionysii Halicarnassensis, Iosephi, Appiani, Dionis Cassii, Eunapii, Prisci, Malchi, Menandri Protectoris et minorum quorundam auctorum, quorum agmen claudit supra (8.) dictus Ioannes Antiochenus, Suidas rettulit acceptam. In singulis quidem locis describendis negotium suum ut solet liberius peregit, subtractis vocibus vel membris; usurpavit tamen apographum bonum, quod emendationem frequenter adiuvat, interdum etiam pleniorem servarat orationem, ut in v. *Θεοδόσιος βασιλεύς*. Nam glossam perturbatam et mutilam *Πρέσβεις*, quam ad epitomen referre possis, imperita manus interiecit. Porro multas fragmentorum accessiones idem praebet, quibus corpora Niebuhrii et aliorum ditare licet; earum autem indicia scrutantibus sub Malchi, Menandri ceterorumque nominibus Index Auctorum aperiet. Ac dudum *F. Ursinus* eoque longe cautior *H. Valesius* (v. Praef. Exc.) hunc Suidae usum agnoverant et multiplicem inde fructum percepere. Iam in tanta historicorum familia fuerunt quos lexicographus non solum ex Constantini Eclogis sed suis etiam laboribus cognitos haberet ac proprio iudicio decerperet. Horum principatum tenet Polybius, quem assidue tractavit; unde tot fragmenta redundarunt, manifestis illa vel incertis notis deprehensa. Nicolai Damasceni, Diodori, Dionysii si forte locos prodit solus, eorum notitiam opinor ex Eclogis esse haustam: quibus quam operam navarit, vel Dionysii fragm. Ambros. XIII, 1. 2. ostendit, sive historia de ludimagistro Faliscorum, unde sex glossas exemplis illustrari videmus, partim emendatius scriptis, cf. v. *Περιποιήσει*, item v. *Κατηθλημένων*, cuius ignarus fr. XIII, 19. Maius corrupit. Eadem observatio cadit in aliquammultos Appiani locos et Dionis Cassii, de quo *Valckenarius* (in Adoniaz. p. 298. *Legeritne libros Dionis Cassii nobis perditos an aliunde Dionea derivaverit, definire non ausim*) caute dubitavit; sed Iosephum, melioribus libris usus, et Arrianum non indiligenter legit. Quo magis miramur Plutarchum (v. Wyttenbachii Praef. Mor. in Opusc. T. II. p. 332. sq.) ab eo vix in transcursu proferri, quamvis auctor Geticorum ignobilis Crito subinde commemoretur. Deinde historicos, qui rerum Byzantinarum initia tradiderant, saepenumero laudat privatis studiis exploratos, praesertim Procopium, cuius ne Anecdota quidem sprevit, Agathiam et Theophylactum Simocattam, cuius orationem ope Suidae refingi posse monuimus in Annal. Berol. a. 1836. p. 460. At Strabonem non attigit; Pausanias tamen glossas aliquot historicas suggessit, quamquam eae tam negligenter sunt administratae tantisque erroribus perfusae, ut alienas manus debeamus suspicari. Cf. III, 4.

Testibus autem rerum civilium Suidas auctores etiam philosophiae, quae tum viguit, scholasticae adiunxit; idemque scriptores quospiam propter suavitatem orationis et leporem sententiarum

utilium peragravit. Huic igitur consilio neque Platonem et Aristotelem neque historicos philosophiae potuit accommodare, sed unice substitit in commentariis Peripateticorum (quamquam ubi Philoponus describitur sub v. *Τρέφω*, praemissum videmus *Τροφή*. [hoc est, *Περὶ τροφῆς*] *Ἀριστοτέλης*), praesertim iis quibus Alexander Aphrodisiensis opus Topicorum et Ioannes Philoponus libros de anima interpretantur. Inde plurimas definitiones dialecticae artis et ontologiae hausit, saepe tamen verbis liberrime conversis ac mutilatis vel minus accurate prolatis, quorum discrepantias parum integras annotatio tradere solet; nam ipse Graecis Alexandri commentariis invitus carebam *). Alias eiusdem generis notiones parum scienter idem e Diogene Laertio (v. supra 9.) deprompsit, cuius editores Suidam paulo rarius in usum criticum verterunt. Quid quod mentem etiam ad sententias Marci Antonini Augusti intendit et Marinum Platonicum evolvit; Porphyrium autem, cuius interdum meminit, aliorum e scriniis petisse videtur. Tandem etiam superstitionibus suorum temporum, cum regia supellex inter necessarias privatae bibliothecae opes *βιβλίον τὸν ὀνειροκρίτην* (vide memorabilem recensum Cerimonialis Constantini p. 467.) circumferebat, Suidas concessit locos sat multos ex Onirocriticis Artemidori, cuius nomen constanter pressit. Mox illius exemplum alii cupidius subsecuti lexicon totum *glossis onirocriticis* repleverunt; quorum fraudes in cap. III, 5. indicabimus.

Postremo Suidas copias eruditionis particulis scriptorum aliquot ornavit, quos elegantia sermonis cum sensibus humanitatis iuncta commendaret. Horum ut libros in manum sumeret decerpendos, non illi persuasit studium elocutionis Atticae, quod modo (4.) monuimus tum prorsus exaruisse, sed valuit etiamtum nomen splendidissimum et auctoritas Photii, qui laboribus ecclesiasticis varias antiquae Graeciae lectiones et quicquid gratam vitae occupatae afferret oblectationem pulchre sociavit. Vide supra p. XLIV. Suidas igitur tanti viri vestigia subsecutus delectum auctorum instituit, unde formulas et dicta haud vulgaria suam in rem converteret. Primum igitur iidem redeunt scriptores, quos Photius studiose legerat et cum intelligentia doctrinae vel suavis orationis (vide supra 9.) exprompserat, Iamblichus Babylonicorum artifex, qui fabulam amatoriam Graeculis probavit, Philostratus de vita Apollonii Tyanei, Damascius qui vitam Isidori iocularibus Platonicorum somniis repleverat, verbis usus admodum affectatis. Quorum ex Iamblicho locos nonnullos Suidas solus servavit, a Chardono Passovioque collectos; Philostrati historias et dictiones notabiles e selectis libri partibus leviter traxit, nec Photium imitatur, qui miras argumenti varietates eadem cura qua reconditas formulas ac structuras

*) Poteram sane variam scripturam e Philoponi commentis enotare; sed labore perpetuo voluminum conferendorum defessus libens id taedium omisi, cum viderem istam Suidae partem ab nemine curari et necessitatibus huius muneris post Küsterum a Gaisfordo sperarem esse satisfactum. Sed ea spes nos fefellit. Nam etsi molestum et infinitum est prolixam Philoponi doctrinam, quam Suidas licenter immutatam contraxit, plenam afferre, multis tamen locis, quorum oratio per nimiam brevitatem vel librariorum socordiam laborat et vitium duxit, integram eam oportuit apponi. Velut in gl. *Φυσικὸς λόγος* p. 1574, 9. inde potuit facillime demonstrari mendosa *καὶ τῆς ὕλης καὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων καὶ τοῦ εἴδους τῆς αἰτίας* sic esse restituenda: *καὶ τῆς ὕλης τῶν φ. π. καὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς αἰτίας*. Deinde p. 1575, 9. corruptum *καὶ γάρ καὶ τὸ σῶμα πανταχῆ γίνεται* ex illo debuit refingi, *καὶ γάρ καὶ ὁ οὐρανὸς π. γ.* In v. *Αἰσθήσεις* p. 57, 1. praestat eiusdem scriptura, *εἰ δὲ καὶ ψόφου λέγομεν αἰσθέσθαι μεγάλου ἢ μικροῦ, ἀλλ' ἐνταῦθα* (editur *ἤδη δὲ καὶ ψόφου λέγομεν ᾐσθῆσθαι μ. ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἐ.*) *κτλ.* Infra p. 57, 18. reddenda, *συναισθανόμενα τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος*. Sed quod maius est, non annotatur in v. *Τρέφω* p. 1198, 19. membrum necessarium et fine glossae firmatum, quod homoeoteleuton hausit: *τὸ μὲν κινοῦν καὶ κινούμενον*, [*τὸ δὲ μόνον κινούμενον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ κινοῦν.*] Porro sub v. *Πῦρ* p. 565, 18. repone *οὐκ ἂν* et sub finem *εἰς τὴν αὐτοῦ οὐσίαν*. Haud paucas etiam librorum optimorum lectiones ex eodem Philopono licuit corroborari. Vicissim ex Suida saepenumero Trincavellianum exemplum, quod satis mendose expressum est, emendari poterit vel suppleri.

(*κάλλει ῥημάτων καὶ συνθήκης διαλάμποντα*) decerpit; sed intentius Damascii naenias pervagatus est, unde caput Photianae Bibliothecae (Cod. 242. autem narrationem de Philostratis excipit) non contemnendis auctariis historiarum et sophisticae phrasis suppletur. Monuit universe Küsterus in v. *Ἀγαθοεργία*. Nec dubitamus quin eiusdem plura latitent apud Suidam, quorum color mysticum quiddam spiret et inflatas Platonicorum argutias. Nam praeter expectationem ille non solum longiores Damascii sermones et notationes ingeniorum (ut vv. *Ἄρχων χρόνιος*, *Ἀσκληπιόδοτος*, *Εὐπείθιος*, *Ἡγίας*, *Ἡραΐσκος*, *Ἱεροκλῆς*, *Ἰλάριος*, *Ἰσίδωρος*, *Θεαγένης*, *Παμπρέπιος*, *Σαλούστιος φιλόσοφος*, *Ὑπατία*), in quibus Photius plerumque deficit, sed singulos etiam locos castigatius vel uberius scriptos consignat. Ut ubi Photius paulo dilutiorem posuit epitomen, *ὅτι φησὶ μετρίως μετέσχε τῶν ποιητικῶν ὁ Ἰσίδωρος, οὐ λίαν σπουδάσας περὶ αὐτά, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς ψυχῆς*, Suidas plene sub v. *Ἄττα*: *Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα κτλ.* Adde praeter alias gl. *Ἑρμείας*. Has igitur lectionis delicias cum Photio habuit communes; novas autem adiunxit non solum e Synesii (cuius nomen silet) dissertationibus et epistolis haustas, quas propter eximiam verborum et sensuum gratiam cupide lectitatas esse constat, oratione tamen interdum licentius immutata (cf. v. *Φιλοσοφίας ὄφελος*), verum etiam lumina quaedam Iuliani Caesaris, quem mireris ab homine religioso tam libenter usurpatum, ut integras *τοῦ Παραβάτου* epistolas (vv. *Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ*, *Ἡρόδοτος*, *Μουσώνιος*) insereret et lepidas ex iis et orationibus sententias, nomine plerumque suppresso (ut in v. *Ἀγελαῖος*, cuius memoriam index locorum auctus praetermisit), non inscite deligeret. Plurimum tamen spatii concessit Aeliano, cuius pietatem et elegantiam fucatam mirifice dilexit. Hinc illa fragmentorum ex libris de providentia et *περὶ θείων ἐναργειῶν* (nam pauca quaeque historiam naturalem attingant praebuit opus de Nat. Anim.) incredibilis vis, quae decursu formularum et sententiarum aequabili (v. Index Obss. v. Aelianus) incedunt et quovis membro superstitionem et affectata tersissimi sermonis pigmenta ostentant. Notavit istum scholasticae facundiae pruritum et argutias cum ab aliis iactatam, tum *Αἰλιανοῦ τινος ἐν τῷ περὶ δαιμόνων προνοίας Ioannes Siceliota* Hermogenis interpres T. VI. p. 229. Itaque sicubi per tot locos anonymos *Valckenarius* (qui Annotatt. in N. Foed. post Oratt. p. 343. f. *praeter alia, forte centum, sine auctoris nomine prolata fragmina, haec quoque sunt ex Aeliani libello perdito περὶ Πρ.*) lumina calamistris inusta deprehendit, Aeliani nomen, teste Gaisfordo, paulo calidius appingere solet. Quamquam verum est, fragmentorum eam collectionem, quam olim *Perizonius* sive *Kühnius* e Suida ductam secundum litterarum ordinem digesserat, nec plenam esse neque copiis eruditionis illustrem, quam hodie post curas doctissimorum Batavorum Toupiique requirimus. Insunt etiam Aelianeis praeclarae quaedam narrationes de vitis Graecorum et Romanorum, quae si discesseris ab artificiis verborum et pietate nimis ambitiosa (huius enim generis nonnulla sunt admodum puerilia, ut locus ex vv. *Ἀσκὸς Κτησ.* et *Βουλυτός* redintegrandus), non displiceant et possint oblectare. Vide glossas ampliores *Ἀρχίλοχος*, *Βραγχίδαι*, *Ἔννιος*, *Ἐπίκουρος*, *Ἰαχήν*, *Ἰούνιος*, gl. 2. *Ἱππίας*, *Θεόπομπος*, *Κορνοῦτος*, *Μέλητος*, *Σιμωνίδης*, historiam e Chrysippo derivatam *Τιμωροῦντος* et ocellum artis comptissimae *Φιλήμων*. Habet igitur iustam et ingenio dignam materiam, qui reliquias Aelianeas velit ad intelligentiam illorum temporum et officinae sophisticae meliorem concinnare.

Sed haec satis fuit perstrinxisse: nihil enim aliud nobis proposueramus nisi ut summis lineis imago studiorum ac subsidiorum describeretur, quae Suidam adiuverunt.

CAPUT TERTIUM.

DE INTERPOLATORIBUS SUIDAE.

In praegressis capitibus aliquoties cursus disputationis nos ad glossas interpolatas et accessiones hominum studiosorum deduxit. Quas cum viri docti saepius in diversissimis lexici partibus observassent, id a plurium symbolis profectum et tanquam ex atomis concinnatum esse suspicabantur, adeoque dubitare coeperunt num fundus primitivus ab adventiciis copiis discerni posset. Velut Reinesius Varr. Lectt. p. 362. farraginem appellat, nomine Suidae cuiusdam praemunitam, *etsi unius auctoris non sit, sed plurium, e diversis omnium aetatum scriptoribus collecta et subinde aucta.* Hasius autem Comment. de Io. Lydo p. XXVII. pro certo habuit tam Suidam quam reliqua magna lexica, quae generis eiusdem sint, *a tot possessoribus progressu temporum aucta suppleta confusa esse, ut iam in illis quem constet a primo lexici auctore proficisci locum, vix inveniamus.* Sed de finibus interpolationis regundis paulo post viderimus; nunc breviter explicandum, quid in hac causa Suidas ab aliorum scriptorum condicione differat. Omnes enim norunt magnam temeritatem ac novandi libidinem frequenter in iis locis cerni, quorum sermo, sententia, numeri fugerent intelligentiam magistrorum; nec facile reperitur scriptor ab vulgi captu remotior aut commerciis scholarum tritus, quin ingenia grammaticorum orationem corruptam vel minus expeditam verbis planis et ex arbitrio factis in formam popularem redegerint. Hanc quidem sortem apparet ab opere Suidae collecticio prorsus alienam esse. Quamquam neque fragmenta scriptorum, quibus lexicon suum distinxit, communem labem effugerunt, nec glossae historicae copiosiores (v. supra I, 3.), quas breviandi studium et ignavia librariorum decurtare solet. Verumtamen iste morbus non ipsum Suidae corpus invasit aut antiquum eius colorem mutavit, sed intacta mansit primitiva glossarum compages et supellex docta testimoniis et observationibus antiquitatis munita. Nimirum Suidas, quod supra (II, 4. p. XLII.) monuimus, unus inter Graecos lexicographos hanc fortunam consecutus est, ut per aliquot saecula plurimis augeretur accessionibus et labor vastissimus, quem in epitomen crederes cogi debuisse, grandem in molem excresceret. Numquis enim miretur aut reprehendat possessores tanti thesauri, quod materiam fortuitam inter lectionem et studia litterarum repertam, item ut nos hodieque cum lexicis agimus, in domesticos usus marginibus commiserint? Itaque minime dolum malum et fraudem his exprobramus, qui librum ad omnium commercia paratum et expositum animi causa variis additamentis auxerunt; nam qui Polyeuctum conviciis obruit aut calculos sub vv. *Ἀδάμ* et *Κωνσταντινούπολις* institutos sumpsit continuandos, ut exemplis utar ex cap. I, 2.

petitis, profecto candidus homo fuit: sed quoniam istis symbolis, quippe quae nullo certo consilio per manus et aetates diversas essent subnatae, multa continentur parum prudenter attexta vel ab confessis Suidae subsidiis aliena, multa plane falsa vel quae probis glossis repugnent et lexici conditorem ignominia premant, aequum est et necessarium ut veteres sincerasque partes ab copiis adventiciis seiungamus, et quicquid ultra fines ac testes capite II. ostensos excurrat, id interpolatum et in Suidae fraudem invectum iudicemus. Hunc igitur postquam duobus saltem saeculis studiosi lectores certatim auxerant, id genus industriae paulatim substitisse videtur, neque post tempora codicum A. V. quorum in ordinem aut margines totum Suidae patrimonium cum auctariis abisse constat, quicquam observatione dignum crediderim irrepsisse.

2. Antequam tamen ad notas et classes interpolationum varias progrediamur, ipsa quaestionum series postulat ut origines errorum persequamur, quibus lex glossarum elementaria perverti videtur vel obscurari. Diximus enim supra (II, 1.) constanter a Suida cautum fuisse, non solum ut glossae secundum ordinem priorum litterarum disponerentur, sed singulatim etiam syllabae sibi succederent; eamque normam adeo diligenter servari, ut confusio qualiscunque manum alienam et imperitam prodat. Iam hoc loco non de glossis male repositis sed de iis quaerendum est, quarum initium mediaeve litterae ex errore natae sunt. Nempe viri docti quondam, ut illi parum honorifice de prudentia lexicographi nostri sentiebant, istos errores in unum Suidam coniecerant. His viam praeierat Casaubonus*), quem sequitur Küsterus praef. p. IV. Suidam pronuncians saepe vitiosis codicibus ita fuisse deceptum, ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis acciperet. *Sic Ἀμάστης apud eum habes pro Ἀκμαστής, Ἠρίθμησεν pro Ἠρέμησεν, Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις, Τάλεσιν pro Τέλεσιν, Ὕστινος pro Ὕσγινος, Κοιλιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν, Φρήμας pro Δἰ ἐρήμας, Δείξαντες pro Διήξαντες, Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες, Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες, Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον, Ἡβός pro Ὑβός, Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργίαστοι, Λάψατο pro Ὀλόψατο, Δωτύς pro Ἐδητύς, Εὐχείμονος pro Λευχείμονος, Παιόλη pro Ἀπαιόλη, Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα, Ὀζωτά pro Ὀξωτά, Ὑσήπηρος pro Οἰσυπηρός, Φόωντα pro Ἀφόωντα, Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ, et alia.* Repetit Küsterus atrum indiculum in v. *Περίεσα*, ubi praeterea commemorat *Ἀοριστύν* pro *Ὀαριστύν*, *Δάσιος* pro *Λάσιος* admissa. Idem nova piacula monstrat in v. *Νία: Solet enim interdum Grammaticus noster miro stupore voces dimidiatas pro integris in serie sua ponere: ut Ἄλα pro Οὔδαλα, Ἀκῖτιν pro Δονακῆτιν, Νῖτιν pro Γυναικωνῖτιν, et alia huius generis plura.* Profecto si lexicon tantae molis tamque diversis auctoribus sive codicibus nisum non pluribus aut foedioribus laboraret peccatis, facile veniam deberet Suidas impetrare. Nam philologi recentium saeculorum, quamvis plurimis artis et doctrinae subsidiis muniti, si toties depravatis lectionibus fidem habuerunt, si perplexos litterarum ductus aegre sunt assecuti monstraque vocabulorum, malis codicibus vel incertis collationibus librorum confisi, iusto serius exterminarunt: cur Suidam, id est, hominem Byzantinum, neque critica subtilitate nec puris grammaticorum copiis instructum, acerbius vellicamus, quod elementis affinibus confusis apud Procopium in v. *Ἄλπειον* detorsit *Λιγούρους* in *Αἰλούρους*, et ξ obscurato

*) Animadv. in Athen. I, 6. *Quam saepe isti cucullato grammatico depravati codices errandi ansam praebuerint, scimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas observavimus, ut cum φοιτάλμιος male apud Sophoclem legit pro φυτάλμιος, cum apud Pindarum φρήμας δἰ αἰθέρος pro ἐρήμας, apud Theocritum δῆτα κοιλιδιόωντες pro κυλοιδιόωντες, in veteri Epigrammate ὑστίνοιο θέριστρα pro ὑσγίνοιο. Pari stupore (cur enim non dicam ligonem ligonem?) σχώλια alibi legit et probavit pro ἀσκώλια, et ῥουβαδίουβος pro σουβαδίουβος subadiuva.*

Ὀξωτά posuit, vel *Δάσιος. ὁ δασύς*, cum infra *Δάσια. λασία* (ubi *δασία* refingi iussimus in Add.) editores fugerint omnes? aut quod crasium et vocum male diremptarum ignarus *Θεσμοτόκον* ab Anthologia Palatina sumpsit, ubi hodie distinguitur *θείης δ' ἰσμοτόκον*, idemque *Παιόλη* et *Παιόλημα* finxit e crasibus Aristophaneis, *Ὠπόσα* e Sophocleo *χὠπόσα*? Enimvero hunc si rudem omnis litteraturae ducimus, quid Hesychium censebimus, aetatis longe melioris testem? a quo palaeographia vel potius anagnostica disciplina contempta glossas portentosas ac dimidiatas (vide saltem vv. *Αἶται*, *Ἠροπᾶν*, *Ὀθῶς*, *Πιτίμια*, *Πίχειρα*, quaeque praebent Küst. in Suid. v. *Ἰλλάδες*, Meinekius in Philologi T. III. p. 321.) singulis in paginis esse fabricatas primus demonstravit *Bentleius* Ep. ad Millium p. 33. sqq. Revertamur tamen ad Suidam. Is partem errorum, sed modicam pro difficultatibus operis infinitis, ipse commisit; partem non exiguam temeritas lectorum introduxit. Hanc vero primum in conspectu ponamus. Lectores igitur e Suidae glossis et testimoniis cum obscuras vel inauditas voces decerpsissent, cupide gemmulas istas inculcabant et in margines coniicere coeperunt, nec solicite de scripturae fide et veritate quaerebant. Inde librarii falsas glossas in ordinem transtulerunt; quarum originem cum intelligamus a solis fere Suidae copiis esse repetendam, perperam egit Küsterus hunc unum omnium facinorum reum postulans. Sed exordiamur ab commmentis minime controversis. Epigrammatum ex Anthologia versiculos Suidas non semel (vide supra II, 11. extr.) mendosos descripsit. Velut Phaniae distichon, *Καὶ ψήκτραν ἄκιτιν* (*δονακῖτιν*) *ἀπέπτυσε καὶ λιποκώπους Φασγανίδας καὶ τοὺς συλόνυχας ὄνυχας* (*στόνυχας*), propter vocabula singularia sub quattuor glossas distractum est, quarum unam nos expulimus, aliam longe pessimam *Ἄκιτιν* Gaisfordus propemodum eiecit. Deinde versus Antipatri ex v. *Ἑανῷ* ductus, *Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίτην* (id est, *ἐὰν ὠλόψατο χ.*), allexit hominem curiosum ut exsculperet hanc glossam, *Δάψατο. Ἁ μεγάλα — χαίτην.* Ignorant eam boni libri. Adde quod infra memorabitur *Τανάχαλκος*. Porro quod exemplum A. in margine v. *Διοχλῶ* reposuerat e Lexico de Syntaxi sumptum, *Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνῖτιν*, cum novissima vox nescio quo casu disiecta fuisset, novae glossae praebuit opportunitatem: *Νῖτιν. Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναῖκα νῖτιν.* Portentum bona fide Küsterus accepit, quod cum A. exterminare debebat. Item sub v. *Αἰθήρ* cum optimi codices exarassent, *καὶ Πίνδαρος· Φρήμας* (*ἐρήμας*) *δι' αἰθέρος*, exortus est lector male sedulus, qui sibi glossam enotaret iamiam expunctam, *Φρήμας. Πίνδαρος· Φρήμας δι' αἰθέρος*, ablegans etiam ad fontem suum gl. *Αἰθήρ*. Similiter boni libri sub v. *Ἀράβιος ἄγγελος* ex imperita ductuum interpretatione traxerant *τεγχάρων*, quod legendum erat *τεττάρων*: unde fluxit prodigium glossae iam rite procuratum *Τεγχάρων. Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεγχάρων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος.* Eandem labem duxit gl. *Δραχαρνεῦ*, quod pro *Δρυαχαρνεῦ* scriptum in tres alias glossas immigravit; eademque ratione repertum in v. *Ἄμιπποι* nomen *Ἀλίβυες*, id est *οἱ Λίβυες*, noviciam glossam *Ἀλίβυες* conflavit, item ut e prava scriptura v. *Ἀργυροκοπεῖον*, quam non intellectam admirabantur, glossam finxerunt *Ἡμαντήριον*. Neque studium intempestivum in iis copiis sese continuit, quas Suidas ostentat, ut olim gl. *Ἀθρέμβολα* homo lippiens e sanissima gl. *Ἀρθρέμβολα* fabricarat, itemque gl. *Ναυμάχιον*, cuius argumentum totidem fere litteris recte tradit v. *Ἀναυμαχίου*: sed aliunde malas observationes derivarunt, quae lexicographo multum obfuere. Hinc *Ἡβός* e glossis Hippocraticis (cf. p. L.) arreptum pro *ὑβός*, *Κορρίδης* e *Κοδρίδης* detortum, *Πεπιασμένοις* libris invitis obtrusum, quod apud Aelianum est *μεμιασμένοις*. At gl. *Ἀοριστύν* vix attinet memorare recens subornatam. Sic pleraque Küsteri crimina dilabuntur. Ceterum quae Casaubonus incusat, facile possunt elevari:

nam *Φοιτάλμιος*, quod unum vocabulum efficit glossam, ex inferiore *Φυτάλμιος* provenit, item ut *Κοιλιδιᾶν* ex altera *Κυλοιδιώωντες*, *Σκώλια* vero glossam ab errore vetusto v. *Ἀσκός* petitam codices aspernantur. Remittamus igitur Suidae iocularem gl. *Ῥουβαΐουβος*, non stultiorem illam tot glossis nomicis (cf. p. XLVI.) male pictis.

His profligatis indicem subiicimus glossarum, quarum in primordio vel mediis in syllabis peccatum est. Erroris quidem culpam nunc Suidas sustinebit, nunc ubi res litteris vulgo permutatis vel in pronunciando confusis agitur, librarios par fuerit in culpae societatem vocare. Sed posthac ordines quosdam et gradus errorum discriminabimus; interim bifariam eos enumeremus.

Ἀπάκτου. Βαβακατρεῦ. Γελάδας. Γώνυμος. Δαξισμός. Δάσιος. Δωτύς. Αἴνικος. Ἐλδυνομένους. Ἐμεχωνῖται. Ἐπαφανάνθην. [*Ἐπίττουν.*] *Ἐφήγησις. Ἡμιμαλλόνες. Ἡνιμᾶσθαι. Ἥρδιον. Ἠρικνωμένον. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἵστωρ. Ἰφίστιος. Θεσμοτόκον. Θεὺς Ἄρης. Θηρατεύεσθαι. Λαιστόν. Λύγα. Λυσθείς. Ὠπύσα. Παιόλη. Παιόλημα.* [*Πλακιάδαι. Πτερυλλίδων.*] *Προστιβάδες. Ῥειαμενῇ. Σπίτταλος. Τευθήν. Τύπη. Ὕπατοι* gl. 1. *Ὑπεκώμασι. Ὑφίστιος. Φάρος* gl. 2. *Φιλόσοφος. Φόωντα. Χοίνικες* gl. 2. *Ψίμαρον.*

Iam ad confusas litteras affines redeunt paucae, *Δάσιος* (*λάσιος*), *Λύγα* (propter exemplum ex Anth. Pal. petitum *λύγα πυρός*, quod legendum erat *αὐγὰ πυρός*), *Τευθήν* (*πευθήν*), *Φάρος* gl. 2. ex incerta nominis obscuri forma derivatum, ut sub gl. 2. *Χοίνικες* locus Synesii referri videmus, ubi *φοίνικος* extat, et *Ψίμαρον* e *Χίμαρον* deflexum. Nec plures ex litteris duarum vocum male coniunctis seiunctisve prodierunt: *Ἀπάκτου*, *Θεσμοτόκον* (ex Epigrammate supra dicto), *Θεὺς Ἄρης* (pro *Δουσάρης*), *Ῥειαμενῇ* (Homericum *εἱαμενῇ*), *Σπίτταλος* (ex Aristophaneis *πρὸς τοὺς Πιττάλου*), *Ὑπεκώμασι* (id est *Ὗς ἐκώμασε*), *Φόωντα* ex Homericis *τόξ' ἀφόωντα*: eodemque referantur *Παιόλη* et *Παιόλημα*. Videtur tamen excipiendum *Ἀπάκτου* nude cum Sophoclis dicto positum; nam alibi rectum extat *Πακτοῦν*. Longe maior autem earum numerus, quarum initiales litterae ex errore vel ignorantia, praesertim in vocabulis raris, sumptae sunt: ut *Αἴνικος*, *Ἐλδυνομένους*, *Ἐμεχωνῖται*, *Ἡμιμαλλόνες*, *Ἥρδιον*, *Ἰβύκινον* et *Ἰβυκανητῶν*, *Ιστωρ*, *Ἰφίστιος*, alia, quae scribi debuerant *Εὔνικος*, *Ἀλδαινομένους*, *Σεμεχωνῖται*, *Αἱ Μιμαλλόνες*, *Ῥήδιον*, *Βύκινον* et *Βυκανητῶν*, *Ἕστωρ*, *Ἡφαίστιος*. Notabilior est glossa *Προστιβάδες*, cuius vicem Diodorus *τρεῖς στιβάδες*, porro *Θηρατεύεσθαι* vetus corruptio verbi *στραγγεύεσθαι*, ac mutilatae voces, capite dempto vel deformato: nempe *Γελάδας*, *Γώνυμος*, *Δαξισμός*, *Δωτύς*. Contra vix ad Suidam referre licet *Ἐπίττουν* (*Ὑπεπίττουν*), glossam perperam collocatam, nedum ut monstra scripturae *Ἡμέκτεον*, *Πλακιάδαι*, *Πτερυλλίδων* feramus, quae plenis vocibus in sua sede, hoc est, in vv. *Περιημάκτεον*, *Ὦ Λακιάδαι*, *Τετραπτερυλλίδων*, exhibentur. Ceterum non apparet quid de glossis vitii suspectis *Ἀπερράπισεν*, *Γάμβορος*, *Λαιστόν*, *Νία* statuendum sit. Tandem relinquitur aenigmatis istar capite truncata gl. *Φιλόσοφος* p. 610. quam cum constet ad Philippum Opuntium spectare, nemo tamen lemmatis rationem explanavit.

Alter ordo glossas vitiosas eas complectitur, quae mediis in vocibus errorem ostendant ex litteris depravatis vel secus acceptis repetendum. Earum magna pars Suidam arguit eosdem in laqueos incidisse, in quos etiam recentioris aetatis critici saepius sese induerunt, dum aut similes litterarum figuras permutant aut errores e pronunciatione vel levitate librariorum natos parum

assequuntur. Hinc apud Suidam Ἀμύειν, Ἀνάρπαστοι, Αἰαιοί, Δαψίδων, Δειδία, Ἐξεπιώκατον, Εὐθυγενής, Ἧεμεν, Θειάσομαι ὅλη, Ὀζωτά, Πιγνύη, Πρόβολος, ubi sincera fuit scriptura Ἀνύειν, Ἀνοργίαστοι, Αἴλιοι, Δαψιλῶν, Δειλία, Ἐξεπιώκατον, Εὐθυτενής, Ἥσμεν, Θιάσῳ μαινόλῃ, Ὀξωτά, Πιτύη, Πρόλοβος, quod infra sub h. v. eodem cum mendo recurrit. Alia per malam pronunciationem vocalium irrepserant, ut Ἐγκαινίδες, Ἐπίλυσιν, Θρηνακία, Κερωτή, Ναίεθος, Ποίθιοι, id est, Πύθιοι, item Τημοῦχος, quod mireris una cum exemplo profectum a sanissima gl. Ἐπίκουρος, et absonum commentum Τοῖιν. Non minimus tamen errorum numerus ad incuriam librariorum redit aut ad fraudes lectorum intempestivas. Aperta quidem illorum peccata sunt Ἐπαιώνιστο (Ἐπεπαιώνιστο), Θρυαλλεῖ (ut apud Hesychium Ἰαλάσι), Κιφησοφῶν (item ut alterum portentum Κησιφῶν), Κολάκρετον, Κολασσαεύς (praemunitum illud glossae sua sede depulsae Κολοσσαεῖς), Κολιάς (quod infra legitur recte scriptum), Μεμακυῖα, Μεμαστιλημένος ex inferiore gl. Μυστιλᾶται fictum, item ut Ὠτοκάταξις. ὄνομα κύριον ab homine curioso fabricatum e glossa proba; porro Στράτων Ἀμασεύς e gl. Στράβων recoctum (cf. p. LIII. et dittographiam Πρίσκος sub v. Κρίσκης inculcatam), Τανάχαλκος ex Epigrammatis versu perperam conflatum, Ψαμίς temere procusum ex altero Ψαλίς: nec dubitamus quin ab eadem officina provenerint et Υἱωνός cum continua Υἱῶσαι malo post v. Ὕων intrusa et Ὑπαίμακε. διέφθειρεν ex Anthologiae versu satis inscite subornatum. V. infra 6. Possunt etiam alia probabiliter ad lectores operis transferri; ne tamen omnes huius generis lapsus a Suida depellamus, cavebunt duae glossae vetustis sub auctoribus admissae, Ταινίαι ante Τένθαις sua in serie, tanquam esset τενίαι, locatum, et Ὑπειρέσιον, Ὑπειρετικοῖς, quae per η debuerant exarari: adeo tum malus pronunciandi mos inveteraverat. Nec plane fugerant talia librarios diligentes: cuius rei significationem elicimus ex observatione marg. A. Πειῖτον. κεῖται ἐν τῷ παι διφθόγγῳ ἐσφαλμένως, respicienti ad praegressam glossam nomicam Παιτῖτα. Porro deceptus libris Athenaei corruptis sub v. Εὔσχημος comicum tradit Euschemum, qui fuit Ephippus et infra suam sedem invenit; contra gl. 2. Ἔφιππος quae prorsus ad Ephorum spectat, error fortuitus effecit ut ad malum lemma pertraheretur. Relinquuntur etiam glossulae quaedam, de quibus non uno modo coniectari potest, ut Ἀδιή, Δείξαντες, Εὐχείμονος. His igitur causis fraudum vel errorum omnibus ut par est expensis sequitur ut ex eo numero, quem Küsterus confecit allatis Ἀμάστης, Δείξαντες, Ἠρίθμησεν, Κοιλιδιᾶν, Ὕστινος, solam novissimam praeter Δείξαντες agnoscamus; nam Ἀμάστης istud paulo post ad suam originem revocabimus.

Itaque posterior glossarum mendosarum ordo hisce glossis continetur:

Ἀδιή. Ἀθρήνη. Ἀμύειν. Ἀνάρπαστοι. Ἄνοιτος. Ἀνιπποσία. Ἀνυπόβλητον. Ἀώρησις. Ἀπευήκασιν. Ἄπειροι γῦπες. Ἀρρηνοφορεῖν. Ἀρρήσιος. Βοώτης gl. 2. Δαψίδων. Δέδοιμι. Δειδία. Δείξαντες. Διαπεράναντες. Δραχαρνεῦ. Δυσδιάλλακτον. Αἰαιοί. Ἐγκαινίδες. Ἐγκυκλήθητι. Ἐκπήγνυσθαι. Ἐμπολεμῶσαι. Ἐναυλήματα. Ἐξεπιώκατον. [Ἐπαιώνιστο.] Ἐπίλυσιν. Εὐθυγενής. Εὔσχημος. Εὐχείμονος. [Ἔφιππος gl. 2.] Ἧεμεν. Θαυμάλωψ. Θειάσομαι ὅλη. [Θρηνακία.] Κιγηλός. Κοιλόσυρτος. Κυνήμιος. Ναίεθος. Ξεναλίζω. Ὀξωτά. Ὀργμεύοντες. Οὐδεναιός. Οὐκ ἐκνεομένως. Πιγνύη. Πιτυάνη. Προβιβάζεις. Πρόβολος. Προεξειρεσία. Ποίθιοι. Ῥομβοστωμυλήθρα. Σαρμυδησσός. Ταονθαρύζειν. Ὑπειρέσιον. Ὑπειρετικοῖς. Ὕστινος.

3. Hactenus aliud agentes in recensu glossarum suspectarum probavimus Suidam variorum accessionibus, qui maiorem fidem diligentiamve quam scientiam afferrent, locupletatum et erroribus repletum fuisse. Sequitur ut diversissimos interpolationis gradus et fontes summatim distinguamus; quibus cognitis leviores etiam formas (nam in omnibus minimis fraudibus nec libet neque vacat immorari) facilius licebit observari. Iam ut a fontibus exordiamur, unde lectores materiam augendo lexico derivabant, magnam quidem partem ipse Suidas obtulit, quem intentissima cura tanquam horreum eruditionis rimabantur; non spernendam autem copiam ex auctoribus omnium ordinum tanquam per saturam adiungebant. Suidas igitur quoties vitas hominum clarorum tradit, quoties observationem prodit morum Graecive sermonis haud vulgarem aut in testimoniis nomina hominum atque voces ostendit paulo rariores, studiosi solent advolare, marginibus aliarum glossarum istas delicias doctrinae Byzantinae committunt, interdum etiam glossis opportunis auctaria subiiciunt, tandem suo Marte nova lemmata condunt, quorum sub praescriptionibus spolia nullo sudore parta reponant, nec falsis corruptisve lectionibus sese deterreri patiuntur. Utamur in re minime recondita tribus exemplis, *Ἐκτραορδιναρίους*, *Ὠρωπία*, *Χαλκέντερος*. Prima quidem glossa, *Ἐ. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους*, si comparetur cum membro novissimo gl. *Πραίφεκτοι* (*τοὺς καλουμένους ἐκτραορδιναρίους, ὃ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους δηλοῖ*), deinde gl. *Ὠρωπία. χώρα* (cf. v. *Σαγγάριος*) quae vetus appendix praeter opinionem est allita, *Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐπεθύμησε ῥητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα*, cum in vita Demosthenis prima recurrat, gl. *Χαλκέντερος* autem cum notissimi cognominis rationem iisdem fere verbis, sed incerta sede iactatis, explicet, quae suo loco gl. *Δίδυμος Διδύμου* posuit: quis credat in observationes intuens per solam curiositatem repetitas Suidam sua ipsius scrinia tanquam fortuitos in discentium usus expilasse? Inprimis vero nomina propria minus pervulgata, quibus nudam formulam *ὄνομα κύριον* addi videmus, sectantur. Hinc perversum extitit facinus *Ἄδμωνι τῷ Μιτυληναίῳ*, ductum illud ex verbis male lectis gl. *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*. In quo studio longius progressi memoriam virorum illustrium supplent, ubi Suidas his peculiares glossas destinare neglexerat; sed tam simpliciter illi suum opus peragunt, ut oratio crasso filo contexta neminem fallere possit. Vide vel gl. 4. *Ποσειδώνιος* et supra p. LVIII. Ut cum Critiam et Stilichonis res gestas inculcant glossis superioribus usi: *Κριτίας. Τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως ἔτυχεν ὁ Θηραμένης τῆς τελευτῆς, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. Στελίχων. ὄνομα κύριον. ὃς σὺν Ῥουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἄμφω τὰ πάντα συνήρπαζον. Μάλεος. ὄνομα κύριον. Φαιστός, πόλις Κρήτης. Ὅμηρος — ἀποέργει. Μάλεος γάρ τις κτλ.* Ubi nemo non intelligit temere compilari, quae unice glossae *Φαιστός* conveniant; ac fraudis admonet Leidensis extra seriem ista reponens. Porro pessimum inventum *Ὠτοκάταξις. ὄνομα κύριον* unde fluxerit supra (2.) dictum est. Quid quod homo curiosior, quem Küsterus ineptum et semidoctum librarium taxat, dum Aristogitonem Harmodii sodalem anquirit, gl. 1. *Ἀριστογείτων Κυδιμάχου* suspicionem nostris codicibus vetustiorem subtexuit hanc: *Ζήτει περὶ τοῦδε τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος.* Ceterum istud commentum facit ut moneamus interdum fontem, unde haec et plura peti possint, subiecto *ζήτει* vel *ἔστιν ἐν τῷ* . . (*καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια* v. *Δόρπεια*) indicari; nam quae huiusmodi formulam prae se ferant ad lectores, non ad lexicographum (ut fit in Etym. M.) esse referenda non modo librorum auctoritas, quibus ista pleraque desunt, sed ipsarum annotationum color persuadet. Velut quae hodie sunt expulsa, *Αὐξίλια. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλός. Αὐξητική. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητική.* Post v. *Γενειάς: ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια κτλ.* nempe vocis exemplum luculentum e Procopianis eruendum

esse. Hue adde *Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'.* Semel originem testimonii nudum indicavit lemma, sub v. *Ζηλῶσαι*, ubi *Ἡρόδοτος* declarat ex v. *Ἡρόδοτος* Iuliani locum esse haustum. Sed observationibus rerum in aliis angulis delitescentium, quae potissimum Byzantinos allicerent, nulla glossa pluribus abundat, quam una *Στήλη*. Nos quantum per codices licuit omnes fere delevimus vel uncis circumscripsimus; eandemque rationem in maxima parte glossarum interpolatarum vel repetitarum, quibus Suidas suas ipse copias expilasse videbatur, constanter secuti sumus, modo cubilia hominum sedulorum mire latitantia maturo possem investigare. Nam incredibilis illorum industria fidem propemodum excedit, qui non solum levissimas res annotatione dignas habuerint ac describant, sed argumentum glossae cuiuspiam ter quaterve dissitas in sedes rapiant; nec vero solicite caveant ne manum clandestinam vestigiis imperitae festinationis notatam deprehendamus. Sic opera facillima perspicitur gl. *Ἀραχαρνεῦ* in tres glossas transfusam, verba gl. *Ἀετίτης* (quae codex A. verisimiliter dedit, *Ἀ. καὶ ἀχάτης καὶ λυχνίτης εἶδος λίθου*) duabus materiam praebuisse, quarum omnium fons fuit v. *Χρυσίτης*, grammaticam autem glossam *Ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικιᾶ ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν*, particulatim in gl. *Ἁπλᾶ, Πολλαπλᾶ, Χρυσᾶ* fuisse distractam: ut mittam supra (2.) commemorata. Sed prae ceteris insigne specimen illius industriae praebet v. *Χημεία*, quam duae manus ex eadem gl. *Διοκλητιανός* sibi sumpserant instruendam. Verum sufficit hanc in rem ad locos in v. *Ἀγαπητόν* collectos ablegare. Ergo cum glossae vel particulae glossarum repetitae per totum opus disseminatae sint, quarum vim et varietatem infinitam paene singulis in paginis annotatio suppeditabit, earum indagatio multiplicem usum criticis affert: primum ut comparatis inter se tot eiusdem praecepti fragmentis fontes glossarum ac primitivae sedes eruantur, deinde loci scriptorum ut emendentur suppleantur redintegrentur socordia librariorum mutilati vel depravati. Hac enim tutissima via plurimis auctorum testimoniis salutem et inopinatam medelam parare licet, ubi sermo hiat neque coniectura quantumvis acuta potest ad probabilem exitum pervenire. Documento sit instar aliarum gl. *Κύκλωσις*, cui lucem et integritatem ex altera *Περιέπτυξαν* recuperavimus serius observata. Nec tantum in his altioribus criticae quaestionibus iuvat ex latebris protraxisse, quae faciem quasi plenissimam unius glossae reddant, sed in levioribus etiam argumentis, ubi particulas cognatas vel finitimas in summam collegimus, regitur ac firmatur iudicium de scriptura ex ambiguis et dissonis codicum lectionibus concinnanda. Vide glossas eiusdem ordinis *Μεσόγεων*, *Ὑπόγεων*, *Χρυσόγεων*. Porro contractiores sunt, quas ex aliis uberrimis suspiceris in epitomen missas, diligentior autem comparatio doceat a diversis fontibus esse profectas: ut vv. *Μηλιακὸν πλοῖον* et *Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον*. Sed nolumus nunc singulatim ista cumulare, cum harum rerum delectum et varias cautiones abunde suppeditent Addenda nostra. Nam ipse procedente demum opere mirabundus in multas lacinias incidi, quas nemo neque expectet alicubi latitare nec facile queat indagare, nisi mentem intentissimam ac memoriam in minutiis parum fructuosis defigat. Numquis enim opinione praesumat locum sub gl. *Καιρός* propter vocem *καίρια* inculcatum, *Ὁ δὲ Ἰουστινιανός, εἴτε ὑπὸ γήρως τὰ καίρια οὐ φρονῶν, εἴτε ἄλλως ἔμελλε τὴν ὀρθογνώμονα περὶ Χριστοῦ δόξαν διακυκήσειν, εἰ μὴ ᾤχετο ἐξ ἀνθρώπων*, ex gl. *Ἰουλιανὸς Ἁλικαρνασσεύς* cum vitiosa scriptura nominis *Ἰουστινιανὸς* ab homine negligentissimo decerpi potuisse, qui per festinationem ne membrum quidem illud, *εἴτε ὑπὸ τοῦ γήρως τὰ καιριώτατα οὐ φρονῶν*, intactum siverit? Sed quantopere Suidas coniunctis lectorum et librariorum fraudibus infectus fuerit, posthac etiam novis exemplis declarabitur.

4. Hinc cursus nostrae narrationis ad alios auctores deflectit, unde non unum genus accessionum manavit. Pauca quidem interveniunt, quorum neque consilium divinare licet neque auctoritates. Saltem conviciorum in Polyeuctum patriarcham iactorum, quae supra I, 2. disceptavimus, architectum appellat codicum annotatio sub v. *Θρασύμαχος: σχόλιον Μιχαὴλ μοναχοῦ τοῦ Νοσσαΐτου.* Contra latet nos quicunque pia mente commercium epistolicum Chrysogoni confessoris et Anastasiae sub v. *Χρυσόγονος* interposuit, quod sive colorem spectamus sive longitudinem digressionis, prorsus a Suidae rationibus abludit. Nec magis intelligitur quo referenda sit annotatio nunc eiecta *Μὰ τὰ λάχανα*, formulam quandam Armeniorum perstringens; fuit enim qui lecta glossa *Ῥαδαμάνθυος ὅρκος* plebeium iurandi morem observari iuberet (*σημεῖον τοῦτο περὶ ὅρκου*), unde prodiit talis sententia: *σ. τοῦτο περὶ ὅρκου. ὃ καὶ νῦν ἐπιχωριάζει. πολλοὶ γὰρ πρὸς λάχανα ὀμνύουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι. ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἐλλογίμοις Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ καλά.* Ubi vel liber A. monet ut duplicem interpolantium manum distinguamus, ab novissima autem aetate suspicemur profecta: *ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι . . . Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ λάχανα.* Porro recentem sapiunt originem et **Ioannis Damasceni** versiculi duo, *Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην* (v. Add. in v. *Ἀγριωπός*), et alter bis inculcatus cum auctario (v. in v. *Ἀνειμέναι* et initium dicti apud Etym. M. v. *Ἀνειμένη*), *Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν Μύστης ὁρᾷ*: et versus politici **Michaelis Pselli**, quos hodie constat tribus in glossis (vide Küsteri praef. p. II.) omni fide destitutos e Zonara illatos esse.

Verum haec leviora sunt. E scriptoribus autem quibus abusi sunt lectores semidocti, primus expendi debet Athenaeus. Illum igitur vidimus (I, 5. II, 9. p. LIV.) in solis comicorum titulis laudari, sic tamen ut istud *ὥς φησιν Ἀθήναιος* aut ab Eudocia praetermittatur aut gravissimas ob causas in suspicionem adducatur; in aliis vero quaestionibus, quarum materiam videtur offerre debuisse copiosissimam, ab lexicographo (II, 12.) non adhibitum fuisse. Nam quod Küsterus levi specie commotus duos priores Athenaei libros, quorum hodie superest Epitoma, sibi persuaserat integriores Suidae praesto fuisse, sola nititur glossa *Αἴρειν.* Atqui formulam convivalem una cum testimoniis poetarum comicorum ille sumpsit ab eo Lexico Rhetorico, quod in Seguerianis extat. Ergo demptis locis, qui pertinent ad indicem poetarum, modicus relinquitur glossarum numerus, isque totus e duobus Epitomae libris decerptus. Quamquam repugnare videntur electa quaedam, quorum tabulam e reliquis libris congestam post decessores nostros in Auctorum Indice servavimus intactam. Sed gl. *Κατέσει* et *Ναΐς* non Athenaeus sed Photius et Harpocratio praebuere. Gl. *Φαλλοφόροι* (quod vel voces *ἐκ βύβλου δέρματος* misere consarcinatae arguunt) e gl. *Σῆμος* fluxit, huic autem post memoriam opusculi *περὶ παιάνων* quae subtexuntur temere quaesita, ea lector l. XIV. sub mala praescriptione, *ἐν τούτῳ δὲ μνημονεύει μουσικῶν τινῶν ἰδεῶν τούτων*, festinans paravit. Gl. *Μενεκράτης* cum notissima libri VII. (in annotatione Küsterus posuit VIII.) narratione nihil commune habet praeter argumentum simillimum. Contra quae eidem libro VII. debetur appendix gl. *Ἀφύα*, satis diligenter huius verbis respondet. Dein auctarium gl. *Τιμόθεος* exorsum ab verbis, *Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μουσικῶν*, quod sedem haud aptiorem invenit inv. *Ἀλέξανδρος*, derivatum illud e glossa collecticia *Ὀρθιασμάτων*, nihil est cur ad Athenaeum revocetur. Perversum gl. *Πολύευκτος* errorem, qui nomen fabulae in poetam scenicum convertit, ne Küsterus quidem ausus est in Suidam transferre. Superest omnium pessima *Σωσίβιος Λάκων*, quam apparet liberius ex copiis l. XIV. p. 621. esse compilatam; ac si quis consideret et narrationem

apud Athenaeum eam subsequi, quae glossae *Σῆμος* augendae pabulum attulit, et observationem ab eadem formula *ἐν τούτοις δὲ ἱστορεῖ καὶ τοῦτο* inchoari, merito coniectet utramque glossam eidem artifici deberi. Sed incredibili socordia quisquis fuit non solum *ἐν τούτοις* inculcat, non praegressa librorum mentione, sed confinxit etiam titulos, cum clausula sueta *καὶ ἄλλα.* His igitur profligatis res ad glossas et eclogas Epitomae duorum priorum librorum redit. De quibus quid existimandum sit vel ex illa congerie, quam gl. *Ἀθήναιος* talibus verbis introducit, *ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν*, facile potest cognosci. Cumulantur enim res mirabiles, quae versantur in antiquitatibus conviviorum, ex Epit. p. 3. et 4. temere nec sine erroribus arreptae et ab aliis lectoribus per varias lexici glossas diffusae. Hanc autem farraginem aliae continuant, ut vv. *Ἀπίκιος, Ὅμηρος* (p. 685.), *Ὄρχησις, Πάμφιλος, Πίθυλλος* (unde profecit aliquis in v. *Περιγλωττίς*), *Τιμαχίδας, Φιλόξενος*, partim per extremam ignaviam corrasae, ut v. *Πυλάδης*, in quibus Byzantini tantopere sibi placuerunt, ut frivolam istam materiam in plurimos glossarum quasi rivulos diducerent. Interdum etiam eiusdem scriptoris nomen adhaeret, velut in pusillo dicto v. *Ῥώμη: Ὅτι τὴν Ῥώμην ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης εἶπεν Ἀθήναιος.* Quodsi tot annotationes unam in summam colligimus, nusquam color earum glossarum apparet, quas certum est a Suida profectas et in consilium operis suscepti quadrare. Nec quisquam opinetur hunc in duobus libris substiturum fuisse, cum largissimam materiam illud antiquitatum cornucopiae decerpendam praeberet. Contra lectores tam effusis studiis raram captabant eruditionem, ut quibuslibet ac levissimis lemmatis Athenaeum ne diligenter quidem lectum appingerent. Vide v. *Καταιονῶσι* et glossam *Ἀκήματα* misero panno decoratam: nam cum Athenaeus priscas balneorum rationes illustrans sic tradat, *ἴσασι (ἥρωες) δὲ καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοῖα* et quae sequuntur, imprudens homo locum subornavit, exordio praemisso puerili, *Καὶ ἄκη πόνων, τὰ λουτρά κτλ.* Quaedam etiam cum codicibus expulsa sunt, ut v. *Βράβηλα.* Itaque speciosas symbolas omnes serius invectas esse contendimus.

Minor Pausaniae fuit usus, quem in vitis hominum illustrium aliquoties adhibitum, sed adeo negligenter monuimus (p. LXI.) esse descriptum, ut manus alienas suspicari debeamus. Nam si quis animum ad glossam nunc sublatam *Ταινία* advertat, quae prolixis verbis rem frivolam e Pausaniae narratione v. *Μίλων* traduxerat, facile coniectet in alias etiam particulas importunam sedulitatem potuisse grassari. Huc accedit alia fraus olim in v. *Λεοντίσκος* a lectore quodam illata, qui per festinationem argumenta gl. *Σώστρατος* misere perturbavit. Nec prudentius egit alter, qui eodem abusus fonte iusto plenius auctarium in gl. *Ἀκροχειρίζεσθαι* immisit; quippe digitos secutus, postquam commenticii nominis *Ἀκροχερσίτης* causam indidem attulerat, subiecit etiam narrationem alienissimam, *ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος, Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμενος. οὗτος δὲ ἐπάλαιε.* Maximus tamen error inest ipsi glossae *Σώστρατος*, ubi novissima *διδαχθῆναι δὲ αὐτὸν παρὰ Κλεάρχῳ μαθητῇ Εὐχείρου τοῦ Κορινθίου καὶ Χείλωνος Πατρέως* primum intercepto membro, quod ad Pythagoram statuarium spectat, conflata sunt; tres autem ultimas voces numquis credat e Pausaniae verbis, quae post longam intercapedinem ad alium athletam transeunt, *Χείλωνι δὲ Ἀχαιῷ Πατρεῖ δύο μὲν Ὀλυμπικαὶ νῖκαι πάλης ἀνδρῶν, μία δὲ ἐγένετο ἐν Δελφοῖς κτλ.*, ab litteratore mentis sanae decerpta cum praegressis sociari potuisse? Nempe Suidas saltem rudimenta litterarum perceperat. Sed plane gemellum stuporis ac temeritatis documentum videmus in gl. *Κλειτόμαχος* (ubi v. annot.) editum, unde colligimus Pausaniam lectores inter Byzantinos infimi subsellii nactum esse. At

nihil huiusmodi commissum in longioribus glossis, quas Suidas suo Marte deprompsit, ut vv. *Πολυδάμας* et *Φιλοποίμην*. Nam quod gl. *Ἆγις* posuit, ubi debuerat *Ἀγησίπολις*, id haud aegre condonabitur. Tandem exortus est extremi ingenii magistellus, qui lemmati *Νίκων* aspergeret narrationem Pausaniae de Theagene copiosam, quasi locus communis *νικῶν* sive clarissimorum victorum esset exornandus.

Nonnulla suggessit etiam Herodianus historicus, cuius interveniunt loci paucissimi. Huic una debetur narratio brevis de Septimio Severo (v. *Σεβῆρος*, cum parte gl. *Βυζάντιον*) quam miror ni Ioannes Antiochenus (v. supra II, 8.) inter tot copiolas historiae augustae suppeditavit. Porro duo tantum flosculi relinquuntur, in vv. *Ἀνάθεσις* (propter formulam *τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν*) et *Καθοσιούμενος*, ubi quod verbis *Ὁ δὲ πρός τε ταῦτα ἀγανακτήσας* interponitur talis explicatio, quam vix potuit nisi lector ipsius Herodiani conficere, *Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς παραλύσει*, dubites num a Suida profecta sit. Sed de hoc iudicium penes alios esto. Nos enim satis habemus gl. *Ἀμάστης* removisse, cuius errorem Küsterus in Suidae piaculis numeravit. Extat vero nudum lemma cum hoc exemplo: *Ἀμάστης. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰςελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.* Apparet auctorem glossae, qui vocis nullam invenerit interpretationem, ad tantum portentum obstupuisse; sed perversis oculis utebatur nullaque Graeci sermonis scientia, qui rectum *ἀκμαστὴν* apud Herodianum non legeret aut depravatum non agnosceret. Verumtamen Byzantini lectores quam obtusis sensibus praediti fuerint, Zosimi demonstrat narratio post gl. *Κρίσκης* olim invecta, quam exordiuntur verba *Πρίσκος ὄνομα τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου:* nempe voluerant *Κρίσπος*, Zosimi scripturam.

Prae ceteris autem Comicus cum Scholiis, quorum vestigia repperissent per totum opus frequenter sparsa, oculos hominum studiosorum advertit; nec post tot specimina quisquam expectet in hac parte cautius eos esse versatos, sic ut iniuriam Suidae nullam inferrent. Enimvero plerumque nihil illi spectasse videntur, nisi quam plurimis opibus ut eum larga manu locupletarent, neque necessitatem et usum ex consilio lexici curabant. Hinc strophae scenicae primordium describunt, tanquam tirones instituendi forent: *Στροφή. ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ὀρνίθων ᾠδή, ἤτοι στροφή· Μοῦσα λοχμαία, Ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ Νάπαισι κορυφαῖς τ' ἐν ὀρείαις Ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου, καὶ τὰ ἑξῆς.* Porro versus novem ex Aristophanis Ranis sub *Τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα*, in quibus splendorem orationis admirabantur, simpliciter apponunt, nec verbum amplius. Iam quis causam eius glossae capiat, quae sub *Εἰ μὲν οὖν ἅνθρωπος* tres Comici tetrametros cum Scholiis interpolavit, nec tamen particulas istas attingit, nisi succurrat auctior gl. *Λοιδορεῖσθαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον*, unde superior manavit. Hactenus merito valet reprehensio *Küsteri*, modo possessores Suidae perstringat: ***Hic et alibi saepe iudicium compilatoris requiro, qui multa auctorum loca lexico huic inseruit, non res et sensum, sed tantum seriem litterarum spectans.*** Multo minoris operae fuit, quod isti versiculum poetae citra necessitatem continuant, proximis adiungendis: ut in v. *Εἶλλειν* accidit, quod Küsterum fugit, ubi post senarium *Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ* et Scholium cum testimonio Thucydidis haec inopinato sequuntur, *ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα κτλ.* Longe maximum tamen additamentum eadem, opinor, manus contulit ad amplificandam gl. *Νομάδες*. Cf. supra II, 10. Plus etiam sibi concessit, qui mirabilem appendicem gl. *Καινοτομεῖ*

subiecit: Ὅτι τὸ καινοτομεῖν ἐπὶ τοῦ ἄρχειν. Ἀριστοφάνης· Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι. καινοτομία. Cf. v. Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς et supra II, 10. extr. Quo minus inexpectatum accidit commentum stulti hominis, qui *Κολάκρετον* appositis poetae versiculis extudit. Similiter gl. *Τυννουτονί* post *Τοὔνεκα* irrepsit, cf. IV, 1. extr. Tot igitur exemplis levitatis et infantiae collectis hoc lucramur, ut errorem plane singularem, qui glossam *Ἔμβολα* turpiter infecit, a Suida liceat amoliri: Ἀριστοφάνης· Ἔμβολον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν. Ubi homo temerarius caeco impetu, quod apud Comicum nemo prodidit inventum, e σίμβλον fabricatus est ἔμβολον. Nec dubitabimus etiam gl. *Τίμων* insiticiis copiis liberare, quorum causa Suidam summi stuporis Porsonus insimulavit. Nam quae feruntur, Τίμων. ὄνομα κύριον. ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθαρός: ex iis nihil lexicographo relinquitur nisi ὁ μισάνθρωπος καλούμενος, quibus aliquis abusus est ad praegressa coloranda, Τίμων. [ὁ μισάνθρωπος καὶ αὐτὸς] φιλόσοφος ἀποστρεφόμενος πᾶσαν αἵρεσιν. Item v. *Στρουθός.* οὕτως Ἀττικοί industria lectoris auxit Scholio Comici prorsus alieno, sed pellexit eum interpretatio στρουθῶν, cum Aristophaneis Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν adiecta vidisset αἱ κίχλαι εἶδος στρουθῶν. Quodsi studia magistrorum nihil intermiserunt, quominus Suidam omnibus modis collocupletarent, licebit etiam Scholium in v. *Κώδιον* ultra fas expromptum ad horum ingenia transferre, praesertim clausulam vulgaris notae, ἦν δὲ ὁ Κρατῖνος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους, τῶν δοκίμων ἄγαν. Etenim istis haud raro satisfecit qualiscunque Scholiorum sermo, unde glossam perficerent vel illustrarent. Itaque gl. *Ταχυναυτεῖ* exemplum ascripserunt, quod Scholium in v. Πάραλος ministravit; item curiositatis causa gl. Κατερρυηκυιῶν γυναικῶν ex v. Φενάκη male ductam; sed miserrime gl. *Διαφορουμένης*, quae plane debet expungi, conformarunt: ubi Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης nata sunt ex Aristophaneis cum Scholio, τῆς κρόκης φορουμένης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διαφορουμένης, διασπωμένης, his vero successit locus Arriani breviter compositus e pleniore glossa praegressa Διαφορῆσαι. Interpretationes autem in lemmatis locum abisse demonstrat etiam gl. *Πλατύπιλος.* κυνῆ Θεσσαλίς. περὶ πίλου λέγει, perperam ex gl. Ἡλιοστερὴς κυνῆ sive Scholio Sophoclis ducta. Addo gl. sublatam *Προςπεφυκότως.* Quo magis verisimile fit ab istis lectoribus profectas esse glossas Herodoteas, quibus lemma praefigitur ex interpretatione natum: ut *Ζυγοί* et *Σκέπη*, vide p. XLV. Verumtamen ista de tot fraudibus ad hoc unum genus accurate cognoscendum sufficiant.

5. Sequitur ut ordines quosdam glossarum et quasi locos communes, unde magna vis interpolationis Suidam obruerat, breviter complectamur. Sunt autem, missis sacris glossis (vide p. XLV.), versus onirocritici, formulae proverbiales, sententiae morales, glossae syntacticae quaeque ad fabricam verborum spectant. His minora quaedam capita sunt affinia, velut *oraculorum* collectio sub glossis Χρησμός.

Exordiamur ab iis glossis, quae simplicem poscunt narrationem, id est, ab versibus onirocriticis. Olim enim aliquammulti senarii per totum opus sparsi ferebantur, qui succinctam somniorum quorumvis interpretationem traderent. Eorum pars ad *Astrampsychum* redit, pars ad *Nicephorum Patriarcham*, utrosque Nic. Rigaltio secundum litterarum ordinem vulgatos, quorum ille numeros quam voces dedit tolerabiliores, hic legem versuum politicorum secutus misere sententias expressit. Specimen Nicephori hoc esto: Ἰχθύας ἔσθειν οὐκ εὐηθές σοι τόδε. Nec differt auctarium, si rem spectes, supervacuum, Σημείωσις ὀνειράτων διὰ στίχων, quod

Millerus nuper edidit *Catalogue des MSS. Grecs de la Bibl. de l'Escurial* p. 168—170. Versus igitur plerique Suidam immigraverant, citra poetae quidem praescriptionem; quos ab alterutro codicum praestantissimorum aut in marginem coniectos una cum formula *λύσις ὀνείρου* aut praetermissos cum Gaisfordus magnam partem uncis notasset, ego prorsus eodem unde pedem intulerant ablegavi. Monuit autem *Küsterus* praef. p. II. de libro A. *In eo enim multa loca, quae in recentioribus MSS. omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt.* Idem paulo magis circumscripte sub v. *Ἀργὸν ἔτος: Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lexico hodie leguntur.* Hinc eius tertiam annotationem recte licebit interpretari post v. *Πολλόν: Ceterum in antiquissimo MS. A. et hic et reliqui versus oneirocritici omnes desunt.* Tandem omnes ille damnat, a recentioribus insertos esse pronuncians post v. *Γελῶν.* Quodsi quis recordetur quanta superstitione principes Byzantinorum (vide p. LXII.) artes et libellos de somniorum interpretatione coluerint, vix maiorem fidem habebit glossis frequenter ex Artemidoro decerptis, quae tacito nomine scriptoris (non enim huc facit v. *Τευτάζειν*) parum fideliter illius orationem reddunt. Quamquam his adeo codicum auctoritas favet, ut satis maturo debuerint inculcari; diversam vero faciem ostendit interpolata glossa *Ὄνειρος*, partim ex Artemidoreis contexta: *Ὀ. Ἀγκῶνες οἵ εἰσι μέρος τῆς οἰκίας, καὶ πάντα τὰ προσπτησσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. Ἐνύπνιον. ὅτι τὰ ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας.* Ab istis vehementer discrepant liberius formatae definitiones Artemidori sub v. *Ἐνύπνιον.*

Pergamus ad proverbia formulasque proverbiales, quibus Suidas abundat. Sunt vero partim germana cumque primordiis lexici coniuncta, magnam tamen eius partem occupant aliena, quorum fraudes certis notis possunt deprehendi. Legitima quidem proverbia, hoc est, communi Graecorum usu tradita, suppeditabant apparatus studiorum sophisticorum et Lexica Rhetorica (v. quae supra breviter significavimus II, 4. 5.), eaque certatim commentariis singularibus post Aristophanem Byzantium explicabantur. Omnino paroemiarum notitia doctrinam postulabat exquisitam, quae non solum in antiquitatibus institutisque populorum habitavit, sed insignem etiam locum in historica philologiae parte coepit obtinere. Sed ipsos ordines et labores scriptorum praestat e *Schneidewini* prooemio peti, quod Paroemiographis Graecis praemisit. Iam postquam et Diogenianus (p. XLI.) id argumentum tanquam necessarium caput eruditionis in thesaurum rerum et verborum introduxerat, et rhetorum disciplina his pigmentis tersam orationem colorabat, nullum iam lexicon inveniebatur quin proverbia cum aliqua causarum explicatione reliquis opibus immisceret. Hinc etiam accidit ut indices proverbiorum et commentationes uberrima historiarum et morum scientia refertae contaminarentur et in epitomarum formulas abirent. Proinde nemo miretur aut tantam Diogeniani nostri tenuitatem aut lexicographos, praesertim Photium et Suidam, tam verbis quam enarratione rerum antiquarum toties cum scriptoribus proverbiorum ac Scholiis aliisque doctis interpretibus conspirare; quorum Diogenianus in hac quoque parte differt a Zenobio, quod varias eiusdem proverbii sententiaeque species (item ut apud Suidam usu venit) annotare solet ad usum citerioris aetatis accommodate. Velut in *Ἀγορὰ Κερκώπων: ὁμοία τῇ Λύκου δεκάς καὶ Κρωβύλου ζεῦγος.* In *Ἀγέλαστος πέτρα: ὁμοία, Στεγανώτερος Ἀρειοπαγίτου, καί, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευσαι.* In *Ἀγαθῶν θάλασσα: τὰ ἐναντία Κακῶν Ἰλιάς καὶ Λέρνη*

κακῶν. Ubi quod liber unus aut alter talibus vacat additamentis, id ipsum arguit ea serius illata fuisse. Sed prae ceteris misera sors afflixit Hesychium: cui quae praefigitur Epistola, post Diogeniani reprehensionem luculentum totius materiae recensum et explicationes originis sperare iubet; at Epitome superstes nunc amplam praebet doctrinam, nunc exilem et nudam dicti memoriam eamque haud raro locis alienis interpositam, ut, *Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. παροιμία.* Verumtamen nostram rem agamus, hoc est, thesaurum Suidae proverbialem. Constat autem *Andream Schottum* integras XIV. centurias adagiorum e Suida congessisse, quas Paroemiographis suis Graecis (Antv. 1612.) inseruit, sic ut pauculis defungeretur annotamentis parumque fructuose confectis. Nam quid Suidas proprium in hoc genere haberet quidve conferret ad auctores similes refingendos vel diiudicandos, aetas illa quaerere neglexit. Nos universe monemus illi fontes novos et uberiores nec praesto fuisse nec tum adesse potuisse; quod enim perditam collectionem indicare videtur sub finem gl. 1. *Ἔρως, τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας ἐν τῷ Ε στοιχείῳ*, respexit nisi fallor ad titulum quempiam inter Eclogas Constantini: v. II, 8. p. LXI. Contra molestam appendicem gl. *Ἦ δ' ὅς* p. 821. *καὶ παροιμία Ἦ δ' ὅς· οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν τίθεται ἀντὶ τοῦ ἔφασαν*, quae verbis vulgaribus observationem recoquit praegressam, e sylloge collaticia, qualem codices Vaticanus et Bodleianus servant, lector quisquis fuit inculcavit. Nempe cum scriptores labentis aevi flagrantissime luminibus proverbiorum (v. nostram Hist. litt. Graec. I. p. 539.) inhiarent, horum corpora coacervata sunt et formulis etiam popularibus aucta, quae similitudinem proverbiorum referre viderentur. Itaque Suidae marginibus non modo *παροιμία* (quod plerumque factum in A. V. nec semper ex iis enotatur), sed magnus paroemiarum numerus (praemisso *παροῖ* vel *παροιμ*) tam ex aliis glossis (vide vel annot. sub v. *Φακαῖ*) quam e multorum rivulis ductus committi solebat; nec raro videmus in ipsum lexicon, ubi repugnat series litterarum (ut *Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις* et *Δ. πρὸς τὸ οὐρανὸν θεῖς* post v. *Δελφοί*), tales observationes immigrasse. Nos quidem indicia codicum secuti plurimas interpolationes cum praescriptione *παροιμία* reiecimus, eademque via plura posthac licebit exterminari. Sed ultra processit hominum studiosorum diligentia lepidisque versiculis Aristophanis appinxit istud *παροιμία* vel explicationem communis quasi dicti: ut in v. *Διοίσειν* vel in *Χοᾶ* factum, *Καὶ παροιμία, Ἐξ χοᾶς χωρήσεται. ἐπὶ τῶν παραληρούντων.* Ibi vide Küsterum, itemque sub vv. *Τῆς μωρίας, Φειδίας, Χοροῖσι, Ψωλὸν γενέσθαι*, aliis. Aetatem istorum commentorum recentissimam prodit luculente glossa posterior *Ὕπνος*, ubi post glossam sacram exhibetur scitula sententia: *Ὕπνος δ' ἀπίστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν.* Huc referendum quoque codicis V. additamentum in v. *Τηλία: διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις. ἐπὶ τῶν πάνυ λεπτῶν. ὁ δὲ ἀντείρηκεν κτλ.* Scilicet magistri haec ornamentis orationis limatae voluerunt annumerari. Sed subsistendum in hisce lineamentis fraudum apertarum, quas multis exemplis non attinet illustrare aut peritis criticis ostentare.

Huic autem generi nullum magis cognatum est quam sententiae morales sub locis communibus accumulatae. Nam saecula Byzantina mirifice collectionibus florum, anthologiis, gnomologiis undecunque decerptis oblectabantur; quam in rem sufficit tituli Constantiniani *Γνωμῶν* meminisse. Neque moribus emendandis thesauri sententiarum prodesse debuerant aut ad prudentiam civilem valere, sed quos pectus non faceret disertos, iis instrumentum elegantiae parabatur, ut cursum orationis luminibus selectis commode distinguerent dictisque gravissimis altius

exaggerarent. Iam ipsas proverbiorum formulas, quae viderentur ad eandem notionem et observationem vitae vulgaris transferri posse, tum solebant sub *τόποις* sive locis annotare: velut quae pertinerent ad *ἀδύνατα*, *ἀνήνυτα*, *ἄχρηστα*. Suidas v. *Ὄνου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥσπερ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἀσκὸν τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κόπρον θυμιᾶν.* Vide nos in v. *Πλίνθος*. Talia vero cupide lectores ex aliis in alias glossas transcribunt, ut, *Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐς τέφραν γράφεις* et similia. Longius tamen progressi glossas singulares, quamquam huic proposito non admodum favebat Suidas, tanquam locos communes sibi delegerunt, quibus utiles vel decoras scriptorum sententias itemque descriptiones morum insererent paulatim augendas. Ut praecepta vocesque moralis doctrinae congerantur sub vv. *Ἀκέραιον*, *Ἄχρηστα*, *Γνώμη*, *Δίκαιος*, *Πλεονεξία*, *Πολιτικός*, *Προδότας*, *Σύμβασις*, *Τύχη*, *Φθόνος*. Ex his *Ἀκέραιον*, quod scribendum erat *Ἀκαριαῖον*, cum dicto D. Marci Caesaris per interpolationem obtrusum esse dudum concessit Küsterus. Item sub v. *Δίκαιος* homo pius opes ecclesiasticae lectionis exprompsit; nec dissimiliter in v. *Πλεονεξία*. Porro sententiis moralibus *Γνώμη* praefigitur in *Πολιτικός* et *Σύμβασις*: unde portentum glossae *Γνώμη* explicatur, in quo Küsterus haeserat, *Γ. Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.* Nempe lector otiosus vocem sententiosam in marginem coniecit, *γνώμη* ut solet praefixo; quod ipsum continuis *παρὰ Σοφοκλεῖ* et seqq. vicem lemmatis denuo praemissum est. Simile quid commissum apparet in appendice gl. *Ἀκροσφαλεῖς*: ubi repositis, *τουτέστιν ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι*, quae ad praegressum historici locum spectant, superest sententia tragica de Philocteta, quam homo studiosus ad ambiguos vitae casus rettulit. Deinde quicquid pulchre sapienterque dictum adesset, sub horreis gl. *Τύχη* et *Φθόνος* (adde tertiam *Χρήματα χρήματ' ἀνήρ*, de qua p. LVII.) paulo liberalius congestum extat. Magis tamen mirere notionem proditoris verbosa Polybii quaestione in v. *Προδότας* eiusdemque auctoritate virtutem boni ducis in v. *Φατέ* declarari, videlicet ob *Φατέον*, quod in Polybianis occurrerat. Praeterea notationes morum et ingeniorum, partim exquisitis et uberioribus locis ornatae, insunt vv. *Ἐρύθημα*, *Εὐνοῦχος*, *Μικροπρεπείας ῥήματα* (qui flosculus est ex Aristophane tractus, similis ille gl. *Ἄχρηστα*), *Μοναχός*, qua describitur vita monastica, *Σμικρολόγος*, *Σοβαρός*, quae luminibus Aelianeis completur, et quae loquacitate circulatoria splendet *Σπάδων*.

Postremo iuvat accessiones eas perlustrare, quae grammaticam dotrinam et fabricam verborum expromunt. Harum numerus longe maximus pertinet ad ***syntaxin Graecam***. Iam quisquis exemplum Gaisfordianum evolverit, mirari debet tot glossas syntacticas, quibus Suidas in singulis fere paginis redundat, additis etiam testibus vel locis nec multis neque copiosis. Gaisfordus enim id glossarum genus reduxit vel auxit, silens ille frequenter auctoritates (plerumque tamen usus MS. A.), postquam Küsterus tacite plurimas expunxerat, iudicium secutus sanissimum. Equidem cum istas glossas, quarum partem non mediocrem Aldus introduxit, in marginibus codicum A. V. extare vel alterutri deesse (vide vel Addenda sub vv. *Διαγράψασθαι*, *Ἐγείρω*, *Ἐναντιοῦμαί σοι* quaeque sub v. *Ὑπόλογον* ex A. enotantur) perspexissem: non dubitavi centenas eiusdem ordinis in annotationem relegare, ceteras uncis separare, quoties earum fides magis internis notis quam dignitate librorum posset convelli. Nam etsi iusto saepius hi silentur me indice recte fecerit editor futurus, qui cunctas a Suida secluserit. Huc accedit quod indicia syntaxis, quae lemmatis idem Gaisfordus subiicere solet, *γενικῇ δοτικῇ αἰτιατικῇ*, ab altero

codice spernuntur et, quod paulo maioris est momenti, plane desunt Photio Lexicoque Seguerano. Quis autem tam tardus ac superstitiosus est ut officinam magistrorum, quamvis codicum ignarus, in mala glossa non odoretur? *Ὑπερκύπτω. αἰτιατικῇ. Ἰστέον ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αὐτὸ αἰτιατικῇ καὶ ὁ Πλούταρχος, ἡ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ· Ὑπερκύψαντες τοῦ ὄρους.* Ubi non modo verborum insolentiam mirere, praesertim cum Suidas ignoret formulam *ἡ ἔσω γραφή*, sed testes etiam allatos, Plutarchum, qui falso laudatur, et Heliodorum, cuius apud lexicographum nulla reperiatur memoria. Deinde multo magis aliquis obstupescat ad tantum errorem: *Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.* Etenim *αὐθεντῶν* male lectum homo festinans in istam observationem detorsit. Porro glossarum auctores exemplis utuntur Scripturae Sacrae, quibus abstinet Suidas, nisi forte voces Bibliorum insignes cum interpretum explicationibus apponit; iidem addunt interdum etiam locos Patrum ecclesiae. Easdem vero produnt auctoritates e litteris sacris petitas quotquot ***Lexica syntactica*** post Suidam nobis innotuerunt: videantur specimina post Etym. Gudianum edita p. **587—592**. (quibus haud raro licuit apud Suidam uti, cf. vel gl. *Βασιλεύω, Βασκαίνει, Ἐντρυφῶ*) aliud lexicon in Crameri Anecd. Oxon. Vol. IV. p. **275—307**. quod interpolatoribus multam praebuit materiam; item *Σύνταξις λέξεων κατὰ ἀλφάβητον συλλεγεισῶν ἐκ διαφόρων βιβλίων* in Cod. Laurent. Pl. 5. Cod. **7**. (cui similis est labor Macarii supra dictus I, 5.) adde Montfauc. Bibl. Coisl. I. p. **238**. Ab his tamen recedunt observationes ***Georgii Lecapeni*** de constructione verborum, quas ab Aldo primum vulgatas e Matthaei Lectt. Mosquensibus et libello post Hermanni quaestiones de emendanda ratione Graecae grammaticae (cf. Bandini Catal. Codd. Laur. T. II. pp. **194**. **266**. **468**. et Epistolas Georgii cum Epimerismis in Cod. Laur. Pl. **57**, **24**. quaeque monuit Peyronus notit. libr. Tho. Valperga-Calusii p. **34**. sq.) in corpus amplissimum redigi licet; eas enim apparet e multiplici lectione sophistarum, ut Aristidis Libanii Synesii, quos tum Byzantini devorabant, in usus imitatorum esse congregatas, cumque variis grammaticorum praeceptis sic coniunctas, ut apparatum quasi sophisticum efficiant. Sed diversissimi coloris est Lexicon de Syntaxi, quod omnium vetustissimum Bekkerus in Anecdota Graeca recepit, Suidas autem non usurpavit, quamvis eandem opusculorum syllogen (II, 4.) adhibuerit. Id plerumque versatur in litteris profanis, ac testimoniis oratorum historicorumque labentis aevi, ut Arriani Appiani Dionis, affluit, quibus grammaticus semidoctus perinde notas ac reconditas structuras illustrat; habetque glossas nonnullas et locos cum Lexico Crameriano communes, unde transierant in Suidam etiam auctoritates oratorum Atticorum: vide p. LIX. His igitur diligenter perpensis nemo dubitabit quin Suidam, qui neque munus grammatici subierit nec partem ullam tanti thesauri rationibus interioris grammaticae concesserit, aliorum industria glossis syntacticis locupletarit. Corollarii loco memoramus paucis quibusdam glossis, quae nescio quid elegantiae vel Atticae proprietatis continere viderentur, ascriptum legi *σύνταξις* simillimumve compendium. Verum has ipsas non modo paucitas in suspicionem adducit, sed color etiam ipsius observationis. Velut in mediam gl. *Τάλαντον* invecta sunt: *Σύνταξις. Ἀριστοφάνης· Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. τουτέστι, χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν.* His quidem nihil inest quod ad syntaxis rationem perducat. Immo novissima docent Aristophanem afferri, qui testetur talento facultatem eloquentiae redemptam fuisse; unde sequitur *σύνταξις* lectoribus deberi. Rem extra dubitationem collocant gl. *Ἀφίκετο* et *Ἀφίστασθαι*, adde *Σπουδαῖον*, ubi nihil animadversione dignum exsculpas. Reliquos huius generis locos collegimus in Addendis v. *Ἀποθάνωμεν*.

Ceterum non ignoro glossas per totum lexicon breviores esse dispersas, quae fabricam et ordines vocabulorum attingant. Sed omnes iis finibus continentur, quos Herodiani qui fertur Epimerismi nunquam migrarunt; idem apparet delectus verborum, eadem praeceptorum lex, tantaque cognatione haec inter se vinciuntur, ut communem scholae Byzantinae locum atque fetum eius aetatis, quae Suidam est subsecuta, non dubitanter agnoscamus. Unam excipimus gl. *Ἐποποῖ*, in qua quicquid interiectionum apud Aristophanem invenitur ultra Suidae morem adeo cumulatur, ut quam compares alteram glossam e tot lexicographi copiis non liceat afferre. Reliqua pertinent ad genus adiectivorum *μετουσιαστικὸν* in *ειος*, quod post dissensiones veterum magistrorum (quibus adiungi debent Herodianus iste, Theognostus et Cram. Anecd. Oxon. Vol. II. p. 285. sq.) primus ad ordines suos Lobeckius in altera ed. Soph. Aiac. 108. revocavit; deinde brevissimae glossae genitivi declinationem in terminatione *ων* (vide Herodiani p. 190. sqq. indiculos) praecipiunt. Prioris autem classis paucae sunt quae nullam fraudis suspicionem moveant (ut epimerismus citra litterarum seriem inculcatus, *Δημήτριος. ὄνομα κύριον. διμίτριος ὁ ἔχων δύο μίτρας*, aut absonum commentum *Χρύσειος χείρ*), nec desunt quae redoleant epimerismos (ut *Σιδήρειος* a *σιδήριον* distinctum); alterius tamen plurimae nituntur bonis codicibus, quorum ex fide nuper demum genitivi pro nominativis lemmatum coepti sunt revocari. Ut, *Λάδωνος. ποταμὸς Ἀρκαδίας* (quo defendi poterit *Θοίνωνος* cum *Συρακούσιος* iunctum): cuius ad normam restitui debent *Μίνωος*, *Μύρωνος*, alia, sublatis nominativis. Hinc suum explicatum habent glossae singulares, quae nudos genitivos tradunt: ut *Λόφωνος*, *Αὔγωνος*, *Λύκωνος*, *Πέρωνος*, *Προάγωνος*, *Πρωτοπείρονος*, *Ποιμνίωνος*, *Ῥεγεῶνος*, *Ῥίζωνος*, *Ῥόθωνος*, *Οἰκτίρμονος*, *Οἰνεῶνος*, *Φοιβάμμωνος*, *Χλίδωνος*, alia. Quodsi quis tabulas epimerismorum levissimis illis annotamentis, quae externam nominum speciem, orthographiam, pronunciationem perstringunt, diligenter adhibeat, hanc etiam partem intelliget totam recens accessisse: velut *Κόμης. ὁ λαοῦ ἄρχων. καὶ κλίνεται κόμητος* (adde v. *Μέλης*), item *Προτέλεια. πρωτόλειον δέ*, aut *Ἔγειραι . . διὰ διφθόγγου —. ἔγειρε δὲ τὸν λίθον διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ* (quamquam aspernantur libri gl. *Ἔνεγκε. ἐνέγκαι δέ*), cuiusmodi praeceptum invasit ipsum Hesychium, *Αἰσθητά. — ἐσθῆτα δέ, ἱμάτιον.* Itaque manifestis, si liberet, exemplis ostendi posset, quantis magistellorum sordibus Suidas fuerit inquinatus; nos tamen ad utiliora properamus.

6. Superant enim adhuc variae partes interpolationis, quas propter usus criticos observasse prodest. Hactenus igitur gradus et fontes incrementorum exploravimus, quibus Suidas invitus adeo pullulavit ac dilatatus est, ut thesaurus ab illo constructus multas etiam citerioris aetatis copias easque deterrimas susceperit. Sed in istis accessionibus, quamquam nec scienter neque cum doctrinae fructu collectae sunt, apparet tamen qualecunque consilium et studium grammaticae civilis; in aliis autem nihil nisi casum et arbitria possessorum agnoscimus. Ac primum miramur alienissimos locos et observationes medias in glossas ab importunis lectoribus intrudi, sic ut e marginibus non potuerint in sedes parum aptas transferri. Nam margines quidem haud pauca servabant, quae bona malave fide librariorum in ordinem videmus traducta. Velut sub v. *Θασίαν* cum ipso lemmate codices iungunt vulgare praeceptum, *Διαφέρει δὲ θάρσος θράσους* et quae sequuntur ad glossam quampiam *θάρσος* referenda. Porro gl. *Θρασύμαχος* adhaeret molesta declamatio, manu Michael monachi (v. p. LXXI.) confecta, quam lumine vocis *θυννοσκοποῦσιν* captus nescio quis perperam reposuit. Nec meliorem causam habuerunt, qui *Θυννοσκόπος* inter et *Θυννοσκοπῶν*, quae glossam unam efficiunt Aristophaneam, Comici tres

tetrametros inculcarent argumenti dissimillimi; quos incertum est num homo studiosus destinarit glossae *Θωρυκίων*. Adde conclusionem v. *Σοῦ*, cui quae subiiciuntur, *καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· Σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ κτλ.* olim post gl. *Σοφία* videntur ascripta fuisse. Longe facilius intelligi licet quo pacto locus ex v. *Μάρκελλος* in marginem coniectus, *ἀντὶ τοῦ ἐπαγρυπνῶ. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὁ Μάρκελλος ὑπνομαχεῖν πεφυκώς*, mediam orationem Synesii sub v. *Ὑπνομαχῶ* interrumpat. Sed a talibus auctariis multum abhorrent ea, quae gl. *Θυάτειρα* ex supervacuo recepit: *Ὅτι Διοσκόριος Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος ἦν πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.* Infra sub v. *Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος* locus incerti scriptoris, *Καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ἐνθέου φιλότητος ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀπόλλων*, non magis habet quo referatur quam sententia ex v. *Παμπρέπιος* in gl. *Ἐμποδών* inculcata, aut clausula lemmatis *Ψᾶν*, cui prior pars gl. *Περιοίσειν* temere subtexitur. Saltem affinitatem soni sub v. *Ψηφίσματα* suspiceris permovisse hominem sedulum, ut annotaret ista, *Συνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο.* Multum omnino valuit argumenti similitudo manusque prurientes allexit ad doctrinam largius explicandam. Iam ut *νικῶν* exempla vidimus (p. LXXIII.) per opportunitatem glossae *Νίκων* ascribi potuisse, non leviorem fraudem in v. *Μιλτιάδης* nescio cuius error intulit, qui quae tradita fuerant de Alcibiade, traduxit ad Miltiadem, *Ὁ αὐτὸς Μιλτιάδης ἐπικομπῶν ἔφη κτλ.* Quamquam haec sine damno licet resecare; sed quid faciendum stultissimis commentis, quae glossam *Ἀθηνόδωρος* turpiter corruperunt? Ubi brevis memoria philosophi, *Ἀ. Στωικὸς φιλόσοφος ἐπὶ Ὀκταουιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων*, movit nescio quem ut e Zosimo non solum infarciret membrum omni compage solutum, *ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείσθη*, sed sententiam etiam de periculoso principatus statu, verbis tamen historici perturbatis et disiectis, quibus et Tiberius Augusti successor inseritur et, quod omnium est ineptissimum, pantomimus recens introductus. Hinc oratio provenit miris modis conglutinata, cuius intelligentiam nemo posset assequi, nisi Zosimus adesset: *ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν. ἐξ οὗ δὴ μάλιστα .. ἐπείσθη. καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον*, et quae sequuntur ad *ἐξέλνον* usque, praesentibus scriptoris temporibus male mutatis. Dein narratio pergit: *Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὔπω πρότερον οὖσα· καὶ προσέτιγε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα.* Neges longius cuiusquam temeritatem esse progressam. Sed peiorem labem suscepit historia litterarum ex v. *Συριανός* (v. Addenda), ubi Syriano prorsus iidem tituli librorum tribuuntur, quos Procli fuisse docet glossa superior; quid quod annumeratur iis commentarius de Procli opusculo, quasi discipulo magistrum credas interpretem obtigisse. Nimirum ut lectores in glossis conferendis et invicem complendis erant assidui, monebat alicuius annotatio *εἰς τὰ Πρόκλου* glossam de Proclo respiciendam esse; successit autem, qui margini paene totum indicem Proclianum mandaret. Inde coaluit utriusque memoria, nec iam liquido constat quid a Syriani laboribus alienum, quid per librarios expulsum sit.

Minus operosa fuit industria, quam lectores in augendis glossarum interpretationibus consumebant. Nempe Suidam vidimus (II, 10.) paulo parciorem in hac parte fuisse vel singulis ocis intentum ad reliquam consuetudinem parum attendisse. Quem qui supplendum sibi sumpserant, iis satis visum si nudas ut fors et ratio ferebat explicationes suas adiungerent; unde maximum

damnum fecit lexicographus, postquam accessiones illorum ipsum ordinem glossarum invaserant. Nam plerumque vix aut tam male testimoniis allatis conveniebant, ut Suidas crimen interpretis deterrimi nullo merito subiret. Huius iniuriae causa ne *Küsterum* quidem latuit in v. *Διοίσειν*: *Sane exploratum est Suidam eo quo diximus modo saepissime interpolatum esse, eamque esse rationem quare ῥήσεις ex auctoribus excerptae tot in locis lexici huius a mente et interpretatione Suidae discrepent.* Idem tamen huius observationis immemor scriptorem suum eorundem facinorum coarguere solet, quorum culpam debebat in lectores conferre. Iam ne gl. *Ἠρίθμησεν* denuo perstringamus (v. p. LVIII.) et *Ἅλα. τὰ κόπρια*, e Scholiis Homericis temere collectam, aut *Αἴθυια. ἡ ἴγδη. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις*, ubi *ἡ ἴγδη* ad lemma *Θυία* sive *Θυεία* referendum ambigas cuius errore sit invectum, non dubito quin in gl. *Εἴτω. πορευέτω, συγχωρείσθω. σημαίνει καὶ τὸ ἐάν τινι*, novissima pars, quae spectat ad alteram glossam *Εἴ τῳ*, e margine surrepserit. Porro depravatam gl. *Ὑπαίμακε. διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γενος εἷλ', Εὐριπίδη . . . ἀλλ' Ἀίδης καὶ γῆρας ὑπαίμακεν*, etsi Suidas posuerit, apparet tamen *διέφθειρεν* male locatum ad *εἷλεν* pertinere, quod aegre credas conditori lemmatis in mentem venisse. Par condicio glossae portentosae *Τοῖιν*, cui quae subiiciuntur *ἀντὶ τοῦ σοί, Δωρικῶς*, malus coniector ariolando subornavit. Omnium vero manifestissimum (cf. p. LVII.) sub v. *Καταβολή. περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ καταβολῆς συνερεισάντων τοῖς βαρβάροις, εὐθέως ἐκκλίναντες ἔφευγον. Καταβολή. Δημοσθένης Θ' Φιλιππικῷ· Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ*, orationem recte sese habituram, modo locus historici deleto inferiore *Καταβολή* ad marginem tertiae glossae retrahatur, quae formulam *ἐκ καταβολῆς* Polybianis dictis confirmat. Nec tamen in additamentis substitit istorum studium, sed maior etiam licentiae gradus in testimoniis scriptorum cernitur quasi per paraphrasin in breviorem formam vel communem locum redactis. Id clarissime monstrat gl. *Στρατηγία*, cuius primitivus habitus fuit hic: *Πολύβιος· Ὅτι τριῶν ὄντων τρόπων, καθ' οὓς ἐφίενται πάντες στρατηγίας οἱ κατὰ λόγον αὐτῇ προσιόντες· πρώτου μὲν διὰ τῶν ὑπομνημάτων — τρίτου δὲ τοῦ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἕξεως καὶ τριβῆς· πάντων ἦσαν τούτων ἀνεννόητοι οἱ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγοὶ ἁπλῶς.* Hinc epitomen commode fabricatam aliquis in margine notarat, quam ipsis Polybianis librarii praemiserunt: *τρεῖς τρόποι εἰσὶ καθ' οὓς ἐφίεταί τις στρατηγίας, κατὰ λόγον αὐτῇ προσιών· εἷς μὲν ὁ διὰ τῶν ὑπομνημάτων — ἕτερος δὲ — τρίτος δὲ ὁ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἕξεως καὶ τριβῆς. οὕτω φησὶ Πολύβιος.* Simplicius sese habet alter Polybii locus inversus in v. *Αὐτοπαθῶς*: *Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων πάσης τῆς προϋπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.* Priorem partem apparet ab homine scholastico confictam esse. Addo gl. *Χημεία* supra p. LXX. memoratam. Neque melioris originis esse videtur prior gl. *Παναίτιος, Ῥόδιος, ὁ πρεσβύτης, φιλόσοφος· οὐ πολὺς ἐν φιλοσόφοις λόγος. φέρεται αὐτοῦ βιβλία φιλόσοφα πλεῖστα.* Subsequuntur: *Παναίτιος ὁ νεώτερος, Νικαγόρου, Ῥόδιος κτλ.* Nam etsi glossas litteratas (II, 9.) interdum tam indocte Suidas administrat, ut narrationes variorum de eodem scriptore diversas in particulas distraxerit, hic tamen nulla fuit dissensio de Panaetiis, qualis usu venit in Posidoniis cognominibus sub vv. *Ποσειδώνιος*, nec priori glossae quicquam inest quod ab antiquo fonte fluxisse contendamus. Itaque huic lectori debentur etiam *ὁ πρεσβύτης* et *ὁ νεώτερος*.

Sed in enumerandis fraudibus et additamentis hominum otiosorum piget diutius immorari. Satis enim constitutis generibus et causis interpolationis provisum est, ut operam lexicographi

multis modis auctam et alienissimis copiis, quae consilium et descriptio totius laboris nec ferret nec desideraret, oneratam intelligatur ab integritate pristina vehementer descivisse. His igitur magna pars temeritatis et iniuriae tribui debet toties iactatae, quam ab viro de nostris studiis bene merito quantum per veritatem licuit omni contentione depelli par fuit. Proinde tantum mihi consecutus esse videor, ut errores et indoctas glossarum perturbationes nemo posthac incaute diiudicare velit, nec quemquam ambiguum Suidae nomen fallat, sed ex indole glossarum et auctoritatibus librorum dignoscatur, quid in Suidam eruditionis Byzantinae sequestrem cadat, quid in ingenia lectorum, qui per summam interpolandi licentiam grassando cumulandoque lexicon illius amplificatum, ut duplo paene maius esse videatur, nobis reliquerint.

CAPUT QUARTUM.

DE SUIDAE CODICIBUS ET LIBRIS EDITIS.

Postquam duo praestantissimi codices ad emendationem Suidae collati sunt, criticam rationem subsidiorum apparet prorsus immutatam fuisse. De qua re breviter praemonitum in Praef. p. XX. Olim igitur ac paene nostram ad aetatem usque magnum pretium vetustis exemplaribus, praesertim Mediolanensi statuebatur, eorumque scriptura religiose solebat anquiri, si quando de glossis a Küstero neglectis vel temere refictis suspicio moveretur, adeoque beati sibi videbantur critici, quibus libros istos paulo rariores adeundi copia fieret. Hodie tamen in latebris bibliothecarum eos placida quiete perfrui sinemus. Nam ex quo Suidas ad fidem MSS. Parisinorum et Leidensis exactus est et apparatus variarum lectionum propemodum integer nobis innotuit, iamiam negotii critici status eo processit, ut libris editis facile careamus, nec Mediolanensis protrahi debeat nisi forte singulis in locis et quaestionibus minoris momenti, cum origo scripturae vel glossae cuiusdam potest addubitari. Quid autem editores antiqui distent ab auctoritate codicum optimorum quantumque multis etiam mediocrium MSS. lectionibus cedant, brevissimo licebit experimento cognosci, si quis tenuitatem undecim priorum plagularum cum Addendis nostris contenderit e penu Gaisfordiano paratis. Quamobrem his ad inferiorem locum detrusis sequitur ut argumentum capitis quarti sive *historia* quam dicunt *critica* scriptoris potissimum in codicibus duobus versetur, reliquos autem itemque memoriam editorum strictim et auctarii loco complectatur. Hunc enim fructum e cognitis scripturae fontibus, quos plerumque constat ad unum et alterum principem ac statorem redire, percepit percipietque bibliographia recentis philologiae, ut vanis titulis omissis, in quibus heluones librorum et aucupes deliciarum sese iactant unice raritatem venantes, usum et solam dignitatem subsidiorum spectare sciat verasque narrationes simplici brevitate commendatas spissis voluminum indicibus praeponat.

Sed priusquam singulas partes persequamur, de communi labe, quae purissimos etiam et vetustissimos codices infecit, quaedam observanda sunt. Repetamus vero quae ad condicionem textus aestimandam inprimis valent, per superiores quaestiones (I, 3. III, 1.) sparsa. Quippe tantus rerum et dictionum thesaurus simulac manibus populi terebatur, accessiones omne genus tam in ordine quam in marginibus dissipari solebant; nec defuere lectores qui glossas ampliores, potissimum historicas, sicubi magis copiose quam concinne de variis auctoribus (II, 10.) collectae diffluerent, excerpendo mutilandove breviorem ad habitum redigerent. Postquam tamen inter-

polationis materiam exhauserant, variis modis et rivulis clandestinis, quos caput praegressum enumeravit, nutritam cessavit istorum industria, sub XIII. opinor saeculum, ultra quod aetas codicum nostrorum vix retrahi potest. Ergo hi Suidam suum, cuius corpus temerariis accessionibus auctum ad finem et ad maturitatem quandam adductum erat, propagare coeperunt, neque posthac eius ambitum multis aut insignibus copiis dilatatum fuisse cognovimus. Quibus monitis intelligitur omnibus libris eundem lexici fundum esse communem, nec reperiri codicem qui vacuus a fraudibus et insitivis observationibus manserit; neque mirum, siquidem ea demum exemplaria vendibiliora gratiorave studiosis hominibus videbantur, quae largissimum ostenderent apparatum. Sed interest aliquantum inter codices primarios et ordinis deterioris: etenim qui principatum tenent, ab criticis haud indoctis recensi satis intelligenter et in ordine glossarum scripturam secuti puriorem, etsi partes adulterinas admittunt bene multas, alias tamen suspicionibus certisve indiciis moti nunc ignorant nunc in margines ablegant; contra quod inferiores MSS. cum edd. vett. glossas primitivas et adventicias omnes perinde habent nulloque discrimine agnoverunt.

Codices autem non solum in servandis interpolationibus et corruptionum ulceribus, quae libros aliorum quoque scriptorum altius obsedere, conspirant, sed pari consensu glossas etiam mutilatas ac mire distractas retinent, quas apparet non minus casu quam socordia turbatas fuisse. Numerus quidem earum non ita magnus est, pars tamen aliquam habet vim et auctoritatem in historia litterarum Graecarum, ut operae sit diligenter nosse. Iam casus, qui saepe valuit ad plagulas distrahendas, effecit ut a gl. *Σιγῶ* divellerentur haud pauca et sub finem gl. *Σίφνιοι* delitescerent; haec tamen annotatio quoniam nihil est nisi repetitum Comici Scholion, dubitari potest utrum ad Suidam an ad officinam erudituloram hominum ea sit revocanda, quos cognovimus (III, 4.) isto Scholiorum genere frequenter abusos esse, nec seriem glossarum accurate servasse. Simplicior est ratio duplicis gl. *Πεποδισμένοι*, quam in unam conflari iubet oratio Xenophontis praeter rem dissipata: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπιτοπολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσί, τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. Π. τοὺς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐστι νυκτὸς στράτευμα Περσικόν· οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται.* Quae ex indicio MS. A. sic erant concinnanda: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν — δέδενται καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί, τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν.* Porro vetus est mendum et *Ἔφιππος* lemma pro *Ἔφορος* (p. LXVIII.) praemunitum, cum oculus a duabus narrationibus, quarum altera suam sedem occuparat, altera marginem, ad praegressum *Ἔφιππος Ἀθηναῖος* aberrasset; et *Φιλόσοφος* (cf. p. LXVII.) omisso *Φίλιππος* sive lemmate de Philippo Opuntio philosopho, quod e tot Philippis incertum quo casu raptum forte fortuna historiis et flosculis philosophorum insertum videmus. Simillima labes invasit unam et alteram glossam, quae propter memoriam et litteras virorum illustrium debet in censum venire. Nam et quae Melissum Eleaticum tradiderat, hodie capite truncata superiorem in paginam delata medias inter glossas *Μέλητος* resedit, et duplex glossa *Σιμωνίδης Κρίνεω*, cuius pars melior in margine latuerat, distracta, cumque per inscitiam pronunciationis de prima syllaba dubitaretur, tam post v. *Σημεῖον* reiecta quam cum glossis *Σιμμίας* confusa fefellit librarios codicum antiquissimorum. Faciliorem aut veniam aut explicationem habet error in gl. *Ἀριστώνυμος* admissus, quam glossam nemo nescit post praestantissimam criticorum operam particulis finitimae gl. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος* auctam fuisse; sed aegre ferimus, quod divulsis

et elapsis membris necessariis primitivum narrationis habitum non iam licet redintegrare. Tantum vero perturbationis si quis miratur lexicon invasisse satis diligenter adornatum et curis secundis veterum inter Byzantinos editorum expolitum, satisfaciet glossa *Κάστωρ:* quae cum suam et rectam sedem obtinuerit, eadem tamen in libris post v. *Καρνεάδης* recurrit, neque causam repetitionis per errorem factae licet comminisci. Quid quod auctarium glossae *Τυννουτονί* destinatum post v. *Τοὔνεκα* traductum est, ubi ne distractas quidem plagulas possis suspicari. Contra lacinia gl. *Ἡγήμων* posteriori subtexta, *Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φίλιννα, ὥς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς*, quam superiori *Ἡγήμων ὁ Θάσιος* oportuit ascribi, non tutior fideve dignior est illis sub finem gl. *Ἶπυς Ῥηγῖνος, Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν καὶ χωλίαμβον καὶ ἄλλα*, quae conclusionem efficere debuerant gl. *Ἱππῶναξ.* Etenim accessiones istae sunt ex earum numero, quas ostendimus (II, 9.) ab hominibus studiosis ex Athenaeo cupidius esse depromptas. Nondum de hac fraudum origine cogitabat *Rankius*, cum utrumque locum transpositione sanari iuberet de Hesychio p. 53. sq.

2. Praevertamur ad codices. Diximus supra (p. XX.), id quod passim in transcursu harum quaestionum est confirmatum, eorum principatum ad codices Parisinum A. et Leidensem esse deferendum, nec tutius habet fundamentum aut emendationis lex aut iudicium de glossis Suidae sinceris vel interpolatis. Nam etsi non eandem prorsus originem referunt neque ab eiusdem critici manu profecti sunt, uterque tamen solam vetustissimorum exemplarium scripturam fideliter praestat. Iidem etiam auctarium glossarum suppeditarunt, quas primus Gaisfordus partim cum aliorum librorum consensu prodidit. Has omnes luminibus verborum et amplitudine vincit quarta gl. *Σοβαρός*, quae deliciis Aelianeis accedat. Contra non multum lucramur novis hisce accessionibus: *Ἐκαπήλευσεν. Ἑσπέριος. Ζεβεδαῖος. Ἴων* gl. 2. *Μαζίσκας. Μενέμαχοι. Ὁμόσε ἰέναι. Ὀνίνησιν. Πανδαίσιον. Παράδειγμα* gl. 3. *Παρεμβαλεῖ. Παροχωχή. Πίφλιξ. Προσκαλέσαι. Στιριεύς. Τζορολλός. Τοῦλδον. Υἱωνός* post v. *Ὕων. Ὑπερπταίη. Χονσά.* His insunt futiles quaedam quaeque suspicionem moveant, similes illae glossis *Μυτιληναῖος, Σακέρδως* et quinque post *Στοιχείωσις* vulgatis. Paulo plus momenti habent additamenta, quibus glossae notae supplentur vel augentur: ut *Διογενειανός. Ἐρώεις. Θυρεός. Ὄντα. Ὡς. Στρατήγιον. Τυννουτονί.* Iam singulos codices deinceps persequamur.

A. Parisinus optimus, olim num. 1852. hodie 2625. signatus, duo volumina grandi forma complexus. Vide Gaisfordi Praef. p. XIV. Hasii Comment. de Io. Lydo p. XXVII. Primus codicem diligenter periteque diversis manibus exaratum adhibuit et quoties libuit Küsterus inspexit (v. Praef. pp. II. XI.); deinde specimina nonnulla Schweighäuserus filius cum patre communicavit, vide huius Opusc. T. II. p. 200. Porro de tot criticis nullus eum usurpavit ante Gaisfordum, cui non modo plenissimam collationem (v. quae monuimus p. XX.) sed, quod pluris est, Suidam debemus ex illius libri copiis emendatum, auctum plurimisque sordibus purgatum. Indidem etiam centenas sumpsit vel revocavit, plerumque per silentium, glossas syntacticas (cf. supra III, 5.), quas praestabat libri marginibus relinqui; nec multum refert, quod earum partem unus A. servavit, ut *Διανύω, Διαπλέων, Διερμηνεύω, Ἐξέρχομαι.* Idem alius generis glossas minores obtulit, hic illic ex vetusto fonte ductas, gl. tertiam *Μεῖον*, priorem *Οὐρίαχος, Ὦρμα* et *Ὡρμενος, Προτέλεια, Ῥεδίων, Σχίδακας* et omnium pretiosissimam *Διονυσιάδης*, saepius tamen editas auget additamentis, ut v. *Λείας.* Rarum exemplum interpolationis ab alia glossa

derivatae praebet v. *Βορᾶς*: ut enim plurimas fraudes ignorat, ita paucissimis in ordine locum concessit, saepius autem in margine posuit observationes e locis superioribus ductas, velut post vv. *Φιλοσοφία* et *Φθόνος*. Sed in nulla parte totius operis tantum virtus et integritas libri principis elucet, quantum in oratione cum Suidae tum testium ab eo prolatorum pure pleneque custodita; nec praestantius emendationis cum fructu factitandae subsidium adhuc repertum est. Uberiorem autem scripturam et reliquis castigatiorem apud illum extare non potest melius cognosci, quam si quis narrationes paulo longiores, praesertim historicas, hoc duce restitutas velit perlustrare; vide vel gl. 2. *Ἑρμείας*, *Ἑρμογένης*, *Εὐθύδημος*. At vero longum est vel potius infinitum eas glossas recensere, quibus idem liber suppletis (vide specimen instar aliorum v. *Σύνθημα*) et in melius conformatis membris salutem reparavit. Quo magis dolendum quod eximius codex identidem hiat et numero glossarum caret non exiguo. Desiderantur enim, quas lacuna complurium foliorum hausit, glossae inter *Ἰγνάτιος* et *Ἰκτῖνος* interiectae, item quae folium singulare complesse videntur *Στακτή* quaeque sequuntur ad *Στερνοτύπτης* usque, *Συνέπεσε* et continuae eiusdem fere spatii, sed particulas earum aliunde sumptas margo servavit, item ut accidit in multis glossis ab initio litterae *Π*, quas A. aut nescit aut mutilatas in margine decerpsit, ut *Παλλάδιος*, *Παλαμήδης*, *Παλαμναῖος*, *Παλαιόν* et sequentes, *Παλαίσμασιν*, *Παλαίστρα*, *Παλαίφατος*, *Παλαιφάτου* et plerasque ante *Παλινσκίῳ* cum narrationibus sub v. *Παμπρέπιος* amplissimis. Ubi sine dubio defuit integrum exemplar, ex quo curis secundis intermissa resarciri possent, quemadmodum manu recentiore factum tradit Gaisfordus in v. *Συντάξας*. Similiter maior glossarum pars inde ab *Ὑπεξηρήσθωσαν* usque ad *Ὑπερίδης* periit; adde nostram annotationem in v. *Ὑπόλογον* et Gaisf. in v. *Φαληρεύς*. Omnino mirum quot et quantis in glossis codex sub *Φ* deficiat: vide vel *Φιλίσκος* gl. 4. 5.

B. Parisinus, in usum Gaisfordi totus excussus, nihil aliud nisi supplementum bonorum librorum praebet, cumque solius accessionis instar habendum esse dictum p. XX. Idem duo alios Parisinos, quos G. H. (p. XIV.) appellat, in littera *P* sibi conferri iussit; sed sumptus, opinor, eum poenituit.

V. Vossianus (in praefixa scheda dictus *Ex Bibliotheca Viri Illustris Isaaci Vossii*) in Bibliotheca Leidensis Academiae inter MSS. Graec. Voss. F. 2. repositus, chartaceus (*in charta serica* tradit male confectus Catal. Bibl. Univ. LBat. p. 391.) vel potius gossypinus, formae magnae, diversis manibus scriptus, binis laterculis sive columnis versuum fere 43—49. Exorditur a gl. *Ἀπείπατο*, desinit in transposita gl. *Χαλβάνη. ἀλοιφή τις ἐνεργητική*, quibus succedit folium a bibliopego submissum, continens initium gl. *Φίλος. ἕτερος αὐτός* laceratum et quae sequuntur usque ad verba *ὁ καλούμενος κημός* in gl. *Φιμοί*, sed omnium illud maxime detritum. Sub finem enim situ vel madore tam misere corruptus est, ut in summis paginis initia vel exitus versuum aliquid damni fecerint. Liber magna diligentia perscriptus et secundis curis, eadem an alterius manu, emendatus, litteris satis grandibus et distinctis, quarum ductus in tanto compendiorum vel siglarum numero aegre licet assequi. Cum tamen diversis manibus exaratus sit, non eadem est legendi difficultas. Nam aliae partes litteris apertis et diductis ita sunt explanatae, ut Gronovium et testes Gaisfordianos mirere toties errasse vel expressas scripturas neglexisse; aliarum vero dispar est intelligentia, praesertim si ductus minuti flexuosique vel coartati siglis vocum obscurentur et aciem oculorum quamvis intentam fallant. Hinc satis

perspicitur quid sit cur in nullo Suidae codice toties erratum fuerit ac scripturae varietates tantis dissensionibus ab iis referantur, qui noluissent lente properare. Glossas uberiores et annotationes generis syntactici rarius V. quam A. in margines coniecit; sed plerumque syntacticas et harum similes ignorat, quas a Küstero praetermissas solet Gronovius silere; similiter tamen apponere consuevit παροιμ. proverbiis et glossas onirocriticas praefixo *λύσις ὀνείρου* seposuit. Ceterum desunt aliquot folia sub gl. *Ἀπόδειξις* (ubi v. Add.), item littera *Ω* cum initio *Π* usque ad p. 11. ac lacunosus est in v. *Ὅμηρος*; raro praebet accessiones aliis incognitas, ut in vv. *Ἡβήσαντες*, unde locus Eunapianis accedit, *Ἰούνιος*, *Σοβαρός* ac gl. 1. *Σωφροσύνη*, nec spernendam affert opem, ubi deficit A. ut in v. *Παμπρέπιος*. Conspirat autem cum A. in quovis fere scripturae genere, meritoque primarius Suidae liber habetur, nec dubium quin uterque communem et integerrimum fontem usurparit; sed praestabilior tamen A. multis est nominibus (vide monitum p. XX.), ut qui pluribus in locis ac maiore diligentia manum scriptoris reddat illibatam. Huc adde non leve Vossiani detrimentum, quod magnam partem glossarum historicarum vehementer contraxit easque gravissimis membris sublatis adeo mutilavit, vix ut umbram in nonnullis relinquat. Velut copiosissimam narrationem gl. *Γέσιος* his complexus est: *ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος τέχνῃ ἰατρικῇ σφόδρα ὡς πάντας νικῆσαι, Πετραῖος τὸ γένος. οὗτος καθεῖλε τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε.* Item ex gl. *Γόργος ὁ Μεσήνιος* nihil servat nisi principium, *ἀθλητής, στεφανίτης καὶ ἀριστεύς*, e gl. *Ἐπίκτητος* amplissima tantum haec, *δοῦλος Ἐπαφροδίτου σωματοφύλακος Νέρωνος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος ἄριστος.* Sed de tot exemplis sufficit comparasse gl. *Βαβυλᾶς*, *Βεσπασιανός*, *Γρηγόριος*, *Δάμις*, *Δεξιός*, *Δείναρχος*, *Δεινοκράτης*, *Δημοκήδης*, *Δημοποίητος*, *Δημοσθένης*, *Δημόφιλος*, *Δομετιανός*, *Δομνῖνος*, *Ἐπίκουρος*, *Ἐπικύδης*, *Εὐπείθιος*, *Ζέρκων*. Possit aliquis causam tantarum praetermissionum ad ignaviam librariorum revocare. Si tamen gl. *Δημήτριος Φανοστράτου* contemplamur vel potius glossae eclogam et paulo longiorem *Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης* adiungimus, cuius fines V. cum deterioribus libris acerbius circumscripsit, dubitari non potest quin criticus iste, qui copias lexici ab Vossiano descriptas recensuit, epitomen nominum memorabilium secutus sit, non dissimilem illam opusculo Hesychiano: v. II, 9.

Hic igitur codex olim ***Henrici Stephani*** fuit, qui lectiones nonnullas in Thesauro L. Gr. protulit; ac Frid. Sylburgio (vide p. XV.) usum eius vel delectum scripturae largitus est. Deinde latuit in scriniis Bibliothecae Leidensis, donec ***Iac. Gronovius*** totum excussit (is in gl. *Χαλβάνη*: ***Hic finis erat MS. Et absolvi ipsis Nonis Ianuarii*** 1710.); nisi quod marginem eius parum curat atque vel longiores omisit observationes; varietatem autem scripturae marginibus Küsterianae commisit, partem etiam (cf. infra 3.) publici iuris fecit. Postea libri praestantiam cum agnovissent, in usum vocarunt ***Hemsterhusius***, qui Scholiis in Aristophanis Plutum emendandis (cf. praef. p. XV.) eum adhibuit, et ***Valckenarius***, ad codicem diligenter conferendum adhortans in Callimachi elegg. p. 182. cf. Diatr. p. 169. Quorum hic iuvenis plura specimina suis Animadversionibus in Ammonium inseruerat; alia Piersonus in Moeride commemoravit. Diutius tamen omnis eius notitia pendebat ex collatione Gronovii sive exemplo Suidae Küsteriani, quod ad Laur. Santenium pervenerat (v. Ruhnk. in Tim. p. 4.); id apud Lenzium Vimariensem vidit Passovius (v. Musaeos p. 23.), dein Aug. Seidlerus possedit, qui G. Hermannum eo donavit. Nobis usuram tanti thesauri humanitas Seidleri concessit: de quo traditum p. XVII.

Alteram collationem curatius institutam (p. XIV.) primus evulgavit Gaisfordus eiusque fructum ad lexicographum refingendum accommodavit. Tandem ipse nactus Leidensem et intra parietes privatos, quantum per tempus licuit, rimatus quid inter Gronovii Gaisfordique laborem interesse cognoverim, paucis exposui p. XX. sq. Ceterum ubicunque siletur codex, velut in glossis a Gaisfordo sublatis ad fidem plurium librorum, V. non memorato, hic putandus est ceteris suffragari. Et partem quidem novarum lectionum inde ab v. *Ὑπερβριθές* commentariis inserui, reliquam autem Addendis reservare coactus sum, ita tamen ut integram scripturam usque ad v. *Ἀρρίχους* enotarem, hinc ea sola quae vidissem in annotatione sileri vel perperam exsignari; cumque progressus ad v. *Γιγαντώδης* intelligerem otium non esse suffecturum, operam in iis continui, quae Gronovius (huius vero dissensum ubique *V. indicat) ac Gaisfordus non eodem modo tradiderant, sic ut graviores glossas perstringerem, in quibus pretium esset codicem memorari, praetermissis levioribus mendis, ubi ductus eius parum fideliter repraesentarentur. Nam Gronovius, qui mediocriter et palaeographiam teneret et grammaticam Graecam, ab litteris diversarum manuum frequenter aberrat, nec recte solet tenores exprimere: quod genus errores ab hoc vel a Gaisfordo commissos raro visum est notari. Sed in hoc spicilegio substitimus ad extremam *Θ*, nec licuit iam quicquam praeter particulas in *K* delibare. Quamobrem etsi dimidiam tantum partem confeci, supplementum tamen annotationis non exile paratum est, unde possit de relictis etiam glossis iudicium praesumi. Verum haec operosius fortasse narrata videbuntur; eaque satis sint ad historiam utriusque codicis praestantissimi cognoscendam; ceteros enim non attinet uberius describi.

C. Oxoniensis in Bibliotheca Collegii Corporis Christi, quem Coxii Catal. Codd. MSS. Oxon. P. II. 1852. inter Codd. illius Collegii n. 76. 77. sic tradit: *Membranaceus partim et partim chartaceus; hodie in duo volumina distinctus, quorum habet primum f. 280. alterum f. 328. S. XV. olim Gul. Grocini; haud eadem manu nec eodem tempore scriptus.* Adhibuit eum *Porsonus* in Appendice curarum Toupianarum, in Euripide (v. Praef. Hecub. p. X.), in Aristophaneis; contulit Gaisfordus (p. XIV.) plerumque ubi V. hiat. Simillimam enim uterque praebet scripturam, quae communem redoleat fontem; quamquam apparet C. minore cum diligentia perscriptum esse, nec tuto licet ex huius lectionibus de libro V. existimare. Porro glossas maiores, potissimum historicas, aut neglexit aut vehementer imminuit, quasi lexicon breviatum (p. XXX.) moliretur. Hodie non alium praestat Oxoniensis usum nisi ut damna codicis Vossiani suppleat.

D. Oxoniensis inter Bibliothecae Bodleianae Codd. Miscell. n. 289. S. XV. duobus voluminibus formae magnae. In locis tantum suspectis ab se consultum dicit Gaisfordus. Liber mediocris notae.

Huic *tertium* Bodleianum subiicit Coxius in Recensu Codd. Graec. Bodl. Oxon. 1853. edito: Cod. Miscell. 290. S. XV. post edit. Oxoniensem in Bibliothecam illatus. Is incipit ab v. *Ἁρποκρατίων*, desinit in v. *Φιλοκράτης*. Passim mancus esse dicitur.

E. Bruxellensis in Bibliotheca Regia servatus, olim Bibl. Iesuitarum Antverpiensis, quem *A. Schottus* in Proverbiis e Suida collectis, utpote *satis vetustum* (hoc est, Sacc. XV. anno 1475. absolutum), saepius adhibuit. Totum comparavit Gaisfordus (p. XIV.), qui iusto

maiorem ei fidem habuit. Etenim liber est ordinis infimi, quem ab critico temerario recensum fuisse breviter monui p. XX. Interdum etiam glossas de suo inculcavit: v. Küst. in v. *Βασίλειος* p. 420. extr.

F. Florentinus, ab Elmsleio visus: v. Gaisf. p. XIV. Alterum a. 1402. absolutum memoravit Montfauconus Diar. Ital. p. 368.

Parisinus Brequignii sive Codex olim Collegii Claromontani Soc. Iesu, cuius lectiones ab homine illo parum perito descriptas suis locis commemoravi. Rettulit eas *de Brequigny Observations sur un manuscrit du Lexique de Suidas, Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale*, T. V. An VII. p. 5—20. Qui quae tradit ad notitiam codicis apta, ea infra posuimus.*) Libri nemo posthac mentionem fecit.

Vaticani codices interdum afferuntur a Küstero (v. Praef. p. XI.), qui lectiones aliquot bonas a Pearsono descriptas iusto rarius usurpat, ab Alemanno in Procopii H. Arc. p. 18. (101.) ab Ang. Maio (v. sub v. *Ἰάμβλιχος*) et aliis fortasse, quorum nunc non recordor. Porro Vaticani duo designantur in eo Bibliothecae Vaticanae indice, quem in Bibliotheca Vratisl. Rehdigerana servatum Haasius edidit in Serapei T. XII. ubi p. 136. affertur n. 13. *Σουίδας λεξικόν*. n. 16. *Σουίδας λεξικὸν μέχρι τοῦ ϑ' στοιχείου. τὸ δεύτερον βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ κ' μέχρι τέλους.*

Veneti codices duo Saec. XV. recensentur ab *Iac. Morellio* Bibl. Manuscr. T. I. Bassani 1802. p. 314. qui mutilos esse narrat. Sed viri litteratissimi tam brevis est descriptio tantaeque levitatis, ut ambigi possit utrum Suidam an epitomen sive Zonaram in manibus habuerit. Zanettii quidem errorem in alio Veneto admissum notat Villoisonus Anecd. T. II. p. 250. In bibliotheca Dominicanorum Venetias visens Montfauconus codicem bombycinum duobus voluminibus Saec. XIV. observavit: v. Diar. Ital. p. 47.

3. Satis dictum de codicibus magnam partem exploratis. Narratio de veteribus libris editis eo brevior erit, quo magis constat nullius praeterquam Mediolanensis et Küsteri memoriam hodie vigere atque criticorum usu celebrari. Nam ut verbo dicam, princeps editor fuit Demetrius Chalcondyles, huius vestigia presserunt Aldus, Basileensis, Portus, primus lexicon novis subsidiis adiutus emendavit multisque mendis vel interpolationibus liberavit Küsterus;

*) *Ce MS. étoit dans la bibliothèque du collége des Iésuites à Paris, sous le n. 74. c'est l'article 352. du Catalogue des MSS. de cette bibl. inprimé en 1764. Par. 8. Je crois qu'il a passé aux mains de Mr. D'Orville. C'est un volume en papier, de petit format in 4°, dont l'écriture paroit être du XVIe siècle, et qui ne contient que 77 feuillets. — Le MS. des Iésuites n'offre que des noms de personnes: tout ce qui appartient à la grammaire en a été exclu, à la réserve de l'article ἀδιαφορία. — Il n'offre pas à beaucoup près tous les noms de personnes qui sont dans les éditions. — Non seulement il contient moins d'articles que les éditions, mais plusieurs de ces articles y sont beaucoup plus courts. — On n'y trouve point non plus quantité d'articles tirés d'écrivains plus ou moins anciens, de Paul Aeginète, de Michael Psellus.*“ Hinc subnatum est lepidissimum hominis semidocti commentum, quod supra p. XXVIII. memoravimus. Itaque liber Claromontanus ad eos codices pertinere videtur, qui vel epitomen historicam fabricarentur vel eclogas ex iis libris, quales modo Vossianum et alios 1, 5. cognovimus, efficiendas sibi proponerent.

sed unus Gaisfordus ad fidem optimorum librorum non singulares glossas sed integrum Suidam recensuit, ut iure primus editor haberi debeat, qui criticam artem scriptori navaverit.

Ed. I. Med. Mediolanensis a Demetrio Chalcondyle Atheniensi curata, quam in chartis magnis et fortissimis expressam non vulgaris typorum et atramenti splendor latique margines ornant, quamque merito redemptor et opifices lectoribus suis in prooemiis Graece Latineque scriptis commendant, iusto caret titulo. Praefixus in folio primo recto *Διάλογος Στεφάνου τοῦ μέλανος*, quasi sermo commendaticius: unde saltem libri pretium cognoscitur, modicum illud pro voluminis amplitudine. Verba sub finem sunt haec: *ἡ οὖν τῆς βίβλου τιμὴ πόση τίς ἐστι;* B. *χρυσῶν τριῶν.* Sequuntur eodem in folio verso disticha quaedam Latina, auctore Antonio Motta. Haec excipit in folio secundo Io. Mariae Catanei epistola ad Albertum Pium, quae Demetrii disciplinam collaudat, deinde Ioannem Bisolum ac Benedictum Mangium Carpenses, ingeniosos typorum artifices, admiratur, postremo Suidae copias tanquam cornucopiae depingit. *Locis enim suis* (inquit) *necessaria complectitur quaecunque fere ab orbe condito supra annos* 5780 *memoranda, Hebraeas, Graecas, Latinas omniumque historias compendiose tangens, philosophorum sectas et dicta, poetarum fabulas mirabili temperamento narrans, somniorum involucra, αἰνιγμάτων latebras, innumera paene proverbia acri intentione dissolvens: opus profecto necessarium tam Latine quam Graece scire volentibus. Nam quid illam multiplicem verborum electorum solutionem demirer? cum satis constet ex probatissimis diversarum rerum auctoribus excerpsisse diffusam ἀνθολογίαν*, et quae sequuntur. Similia continet Graeca *Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου* praefatio in fol. 2. verso, qui laudibus *Βενεδίκτου Μάζου καὶ Ἰωάννου Βισόλου τῶν Καρπαίων* defunctus suam industriam sic describit: *Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης. ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος κἂν τούτοις πᾶσιν οὐ σμικρ' ἄττα ἁμαρτήματα εὑρηκώς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπηνώρθωσεν, ἔστι δ' ὧν οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορθώσεως τετυχηκέναι. — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐχ ὑπῆρχον ἐν Σουίδᾳ, ἄλλοθέν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τε καὶ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτους ἔνθα ἐνεχώρει ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι.* Deinde in laudes lexicographi sui excurrit paulo uberiores iis, quas fecerat Cataneus; monetque sub finem, quanta paucitas exemplarium in ipsa Graecia fuerit: *τὸ δὲ βιβλίον οὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τοῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ' αὐτῷ καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθίας καρποῦσθαι.* Volumen continetur foliis 509. cum hac subscriptione:

Anno ab incarnatione MCCCCLXXXXVIIII die XV novembris, impressum Mediolani impensa et dexteritate D. Demetrii Chalcondyli Ioannis Bissoli Benedicti Mangii Carpensium.

Claudunt opus epigrammata Latina, quibus Ioannes Salandus Demetrio Calchondilo (sic) et lectori valedicit, inter alia tradens Demetrium ab Antonio Motta et Io. Maria Cataneo permotum fuisse, ut tantam operam susciperet. Profecto non extabat maius aut difficilius in Graecis litteris monumentum curis criticis tractatum, nec potest labor comparari, quem Demetrius Homero et Isocrati recensendis impenderat. Et haec quidem de Mediolanensi.

Ipsius autem Demetrii confessio satis arguit quem finem quamque rationem secutus sit. Quamquam Villoisoni (Anecd. Graec. T. II. p. 261.) tam mediocre fuit iudicium, ut illius

licentiam cum Hesychio per Musurum ingeniosissime sed minus fideliter emendato contenderet et narrationem verbosam, quam haud prudentius in Animadv. in Long. p. 152. inchoarat, observatione scilicet erudita consummaret hac: *Scilicet nullum tunc temporis edebant auctorem, nullum Graecum aut Latinum codicem typothetis excudendum tradebant, quin prius eum repurgassent et emendassent.* Demetrius igitur cum codices, ut tum plerisque criticis usu venit, parabiles et inferioris loci contraxisset, quales Italicae bibliothecae vel scrinia privata haud solicite quaerentibus offerrent, diligenter sane sed nec Suidae prorsus gnarus neque ea quae hodie postulatur religione glossas constituit, manifesta vitia correxit fecitque pro viribus, idem vero plenissimum doctrinae thesaurum constructurus, quasi qui lexicon recens omnium in usus digereret, meliore consilio quam fide novas copias inculcavit ex varia lectione submissas. Hac mente partem magnam Stephani Byzantii recepit, Paulum Aeginetam ob notitiam morborum et materiae medicae decerpsit (id vero fraudum genus tetigit Küsterus p. II.), notationes vocabulorum aliaque praecepta traxit ex Etymologico, nec sprevit Zonaram, cui praeter levissima quaeque debet etiam longiores theologorum observationes (vide vel vv. *Ἐφούδ*, *Παράδεισος*, *Προσευχή*, *Ὑπόστασις*), aut alios quos in promptu habebat grammaticos, ut in v. *Ἀντωμοσία*. Porro locos laborantes non raro liberalius suo Marte iuvare conatur (ut in v. *Εἰς λατομίας*), ac declarat ipsa res, quod ingenue fatetur, totum in Suida suo locupletando fuisse: velut, ne longius abeam, sex continuas glossas post *Ἀάσχετος* subornavit. Apparet igitur in Demetrii moliminibus bene merendi voluntas et studium litterarum Graecarum, ut illis temporibus, minime contemnendum; sed quis neget foedis modis ab eo Suidam interpolatum fuisse? Levius tamen illius errorem et temeritatem ferremus, si veterum editorum aliquis tantas fraudes indicare voluisset ac librorum auctoritate sustulisset. Nunc vero paucorum in suspicionem venit Suidas insitivus; adeoque Musurum aequalem nactus est imitatorem, qui plurimas annotationes indidem in Aristophanis Scholia simpliciter invexit. Hodie Mediolanensis quis usus sit in quaestionibus criticis supra monitum in capitis principio: cf. p. XX. Quod autem Hermannus olim (post Brunckium in Aristoph. Nub. 1392.) Praef. in Soph. Trach. p. XV. ex hac una Suidam ab se laudari pronunciavit, contempto Küstero, *cuius nulla sit auctoritas*, solos ille poetarum scenicorum locos in mente habuit, quos Küsterus clam ex vulgatis exemplaribus interpolasset, Demetrius ut fors ferebat recte vel mendose scriptos dedit.

Ed. 2. A l d i n a post inscriptionem SVIDA. | ΣΟΥΐΔΑ. habet indicem grammaticorum, *Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον — κατὰ στοιχεῖον.* Sequitur insigne typographicum Aldi cum subscriptione *Aldus M. R.* Paginae dimidiatae sunt sive per latercula excusae, quod artis compendium opinor institutum ut chartis parceretur; nam quod Gronovius eam *σελίδων* rationem ab ipso Suida profectam arbitratur, id illius acumini condonabitur. Desideres autem nitorem typorum, quem in aliis Graecorum exemplaribus Aldinis agnoscimus. Finem voluminis, quod foliis 391 constat, facit Index tacticus. In novissimo folio custodes ennumerantur, dein,

Omnes quaterniones. Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri. Mense Feb. MVXIIII.

Aldus vel quisquis eum adiuvit tam fideliter vestigiis Mediolanensis institit, ut locis paucioribus in annotatione commemorari debuerit et ab lectionibus editoris principis distingui. Quodsi tenemus universas huius interpolationes ab Aldo propagari, nemo suspicetur ei copiam ullius codicis affuisse. Quid igitur de hominum illorum ignavia vel pristinorum studiorum infantia

censebimus, cum certissimum sit (quod ne Küsterum quidem praeteriit p. VI.) moderatores Aldinae codicem frequenter usurpasse de fonte communi ductum, cui praestantissimus A. deteriorem sui partem debet? Hinc primum fluxerunt glossae syntacticae (v. p. LXXVII.), quas A. (marg.) plerumque confirmat, porro glossae novae, breviores tamen et numero modico, deinde minora quaedam auctaria glossarum editarum, quibus membra vel voces necessariae supplentur, postremo diversitates scripturae, quarum pars ad interpolationem refertur. Et novae quidem glossae, quas apparet non eiusdem esse dignitatis, hae sunt: *Ἄληξ*, *Δαιδάλλω* cum duabus continuis, *Διεπεραιώθη*, *Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς*, *Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς*, *Ἵππαρχος Σταγειρίτης*, *Καθεστώς* cum duabus continuis, *Καθεῖσαι*, *Κατὰ σκοπόν*, *Κόνδυ*, *Ὁ κάνης* cum gl. duabus, longa narratio *Περὶ Πίστεως* sub v. *Πίστις*, tandem *Τούς*. Ex his propter testimonia vel memoriam virorum illustrium solae *Δαίμονα*, *Διεπεραιώθη*, utraque de Dionysiis et *Ἵππαρχος* in censum veniunt. Longe plures autem glossas interpolavit aut additamentis et malis appendicibus aut novicia fabricatus commenta, partim etiam libris usus Zonarae simillimis, has dico: *Ἀλκμαιωνίδαι*, *Δέρω*, *Διασύρω*, *Διαφθορά*, *Διονύσια*, *Αἶγες*, *Αἰγεύς*, *Αἱρεῖς*, *Ἐδημοσίωσαν*, *Ἐμφιλοχωρῶν*, *Ἐπιτοαυτό* cum quinque glossis, gl. 2. *Εἰδέα*, *Κάθαρμα*, *Καταφθορά* post *Καταφωτίζω*, *Καιρὸς λέγεται*, *Μαλθάζει*, *Μάννα*, *Μεταλαμβάνω* et *Μεταλαγχάνω*, *Μεταποιοῦμαι*, *Μωσώ*, *Νύμφιος οἶκος*, *Ὀμβριμοεργός* cum seqq., *Πίτυς*, *Προςβλέπω*, *Τιρήβαζος*, *Ὑφήφασμαι*. Praeterea foedus error peperit gl. *Λακάνη* et *Λαπαδεύεσθαι*, quae ex aliis Suidae locis ductae scribi debuerant *Λεκάνη* et *Λαμπαδεύεσθαι*, ac maiore temeritate compilavit Aldus gl. *Ἰταλία* e Stephano Byz. Pleraque huius generis iam expunxerunt editores. Nec tamen silenda sunt auctaria membrorum locorumve neglectorum, quibus Aldus resarsit glossas *Ἀντίρροπον*, *Βαβακατρεῦ*, *Διεπεραιώθη*, *Δόρυ*, *Ἡδόμενος*, *Ἱστίον*, *Καγχάζει*, *Καδίσκος*, *Κάδμος*, *Κάδος*, *Κάιν*, *Καθαλάμενος*, *Καθαπτός*, *Καθαρῶς*, *Καθαρσιώτερα*, *Καθ' αὑτό*, *Καθαιρήσετε*, *Καθεσταμένος*, *Καθεῖναι*, *Καθείς*, *Καθῆκον*, *Καικίλιος* (quam glossam huc retraxit), *Κομπολακύθου*, *Λεόντιος*, *Πῶρος* gl. 1. Accedunt glossae, quarum scripturam idem dedit emendatam vel puriorem, *Γυρῖνοι*, *Μάχλος*, *Μελαμπύγου τύχοις*, *Μένων*, *Μούννχος*. Nullius autem in oratione tantopere discessit ab Mediolanensi, quantum in v. *Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης*, ubi facit cum A. Parisino, qui quicquid boni vel novi prodit Aldus, id confirmat vel in melius exornat. Sed dum accessiones istas et fraudes reputo, non equidem miror illinc aliquid beneficii in Suidam esse collatum (omnes enim perexiguo sunt numero, si magnitudinem operis spectes), sed illud mirabile videtur vel potius singulare, quod editor codicem suum, unde lectiones nonnullas eruit bonas ac plures etiam melioresque potuit, si vellet, levissime perstrinxit et ubi nulla vel mediocris incideret difficultas usurpavit, centenis autem locis impeditis aut affectis neglexit adhibere. Quamobrem mihi persuasi codicem istum inter emendationis curas non esse cum Mediolanensi comparatum, sed a familiare quodam (constat enim socios Academiae doctae, qua stipatus erat Aldus, in communionem variorum laborum venisse) inde lectiones forte casuque decerptas et in ordinem ut libuit immissas fuisse.

Ed. 3. Basileensis cum Aldinam expresserit totam, ipsum etiam indicem operis repetiit, nisi quod primae paginae subscripsit, Froben. Basileae MDXLIIII. Item in extremo folio: Basileae, apud Hieronymum Frobenium, et Nicolaum Episcopium, mense Augusto, anno MDXLIIII.

Irrepserunt errores e socordia nati, quos nonnunquam perstrinxit Küsterus (ut in vv. *Κλισία* et *Λυκόφρων*); velut cum sigla vocis (v. sub *Κτυπεῖ*) secus accipitur; aliquoties tamen vir

doctus qui Frobenianis operis affuit mendosos locos feliciter correxit, ut gl. *Ἀναλίσκειν*, posterioris *Ἀναξίμανδρος* (adde similem emendationem v. *Κτησίας*), *Ἀρτεμισία*, *Ἑτεραλκέα*, *Εἰςεποιεῖτο* (ubi *Πῶρος ἐφρυάττετο* debuit in ordinem recipi), posterioris *Ἰουστῖνος*, *Κηρύκαινα*, *Κωνσταντινούπολις*, *Λούκιος*, *Μικίψας*, *Ὄπιμα*, quae correctiones hominem indicant in antiquitatis historia versatum; sed multo magis admiramur, quod in v. *Κῶος* malam omnium librorum orationem *ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἔνδον, ὁ δὲ Κῶος ἔξω* persanavit repertis *ἐν* et *ἐξ*.

Suidae historica . . . opera ac studio Hieronymi Wolfii in Latinum sermonem conversa, Basil. 1564. 1581. f. Vide p. LII. et Küst. p. VI.

Ed. 4. Porti, cuius titulus inflatior, demptis supervacuis, hic est: Suidas, cuius integram Latinam interpretationem et perpetuam Graeci textus emendationem Aemilius Portus . . . accuratissime conscripsit, Colon. Allobr. 1619. (Genevae 1630.) II. f.

Expressit Basileensem, notulis parum commode interpositis, quibus auctorum locos indagat vel emendare conatur. Operam sane levem, sed a nullodum inchoatam etsi non contemnimus, parum recte tamen Küsterus arguitur, quasi qui haud raro tanquam suas tacite Porti emendationes adoptet. Nihil enim inest quin homo mediocriter doctus, nedum Küsterus suopte ingenio potuerit excogitare. Ceterum Portus quam obtusae fuerit mentis et impar negotio suspecto, declarat Suidas non vulgari constantia Latine versus; qui quoties a Graecis aberret vel a communi sensu lectoremque destituat, fusius exposuit Küsterus in Praefatione; adde p. XXIII.

Ed. 5. Küsteriana, hoc indice: Suidae Lexicon, Graece et Latine, tribus voluminibus. | *ΣΟΥΙΔΑΣ*. SUIDAE Lexicon, Graece et Latine. Textum Graecum cum manuscriptis codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit, notisque perpetuis illustravit: versionem Latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; Indicesque Auctorum et Rerum adiecit Ludolphus Kusterus, Professor humaniorum literarum in Gymnasio Regio Berolinensi. Cantabrigiae, typis academicis. MDCCV. III. f. Inscripsit laborem suum Friderico, Regi Borussiae primo, verbis magnificis et in panegyrici modum exornatis, quibus animum gratum propter munus in se collatum otiumque liberaliter concessum profitetur. Opus illis temporibus inter splendidissima litterarum antiquarum monumenta referri debuit, quippe quod non solum ars Britannica nitore chartarum et typorum vestita commendare videretur, sed apparatus etiam eruditus ultra Porti mediocritatem evectus et oratio Graeca multis partibus castigata. Laudator autem ei praeclarus obtigit *Bentleius*, quem Küsterus fautorem et ducem in studiis rei metricae nactus erat, quemque nemo nescit in altera Epistola ad Hemsterhusium (Ruhnk. Elog. p. 90.) illius operam in Suida positam, quem emendatissimum dederit, celebrasse.

Sed paulo post editor acerrimum reprehensorem expertus est *Iacobum Gronovium*, opprobrium istud nominis clarissimi, qui contumeliis verborum et rusticitate Pauwios et Burmannos aequiparavit, stupore et impudentia plerisque palmam eripuit. Quodsi vel mediocrem Suidae habuisset notitiam nec plumbeis telis dimicasset, facile poterat existimationem adversarii pervertere. Postquam igitur recensionem novam ad codicem Leidensem sub a. 1710. (ut supra dictum) exegerat, specimina nonnulla protulit in libello sic inscripto: *Decreta Romana et Asiatica pro Iudaeis* . . .

ab Iosepho collecta — in publicam lucem utilitatemque restituta. Accedunt Suidae aliquot loca in literis ΑΒΓΔ ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batavae ab I. Gronovio. LB. 1712. Ubi pp. 56—116. Suidae tribuit, sic ut lectiones numero paucas, perverso iudicio delectas, exprumeret nec praestabilia frivolis discernere sciret. Immo Gronovius quamlibet scripturam (ut ait) *mirabilis illius Lugdunensis* sive *teneritudinem almi codicis academici* eodem loco habet, id est, verissimam, eamque collaudat superstitiosus iste *sacrorum codicum* sectator, qui turpissime labitur, siquando suam sententiam ad explicanda codicis prodigia verbis inquinatis et perplexis interponit; modo sententiam eius *per obscurae et faeculentae orationis nebulas* (ut Bentleianis utar in Hor. A. P. 441.) perspicere liceat. Cum Küstero tamen satis clementer agit, nisi quod *Cantabrigiensem sapientiam* irridet et *Suidas Germano-Gallo-Britannicus* semel traducitur. Nec graviora sunt quae notavit in Latinis eiusdem *Infamia emendatt. in Menandri reliqu.* pp. 89. sq. 157. sq. Huic vero reposuit Küsterus in Io. Clerici *Bibliothèque choisie* T. 24. quae defensio singulatim prodiit, et iterata quidem hoc titulo: *L. K. Diatribe Anti-Gronoviana*, Amstel. 1712. 8. Ubi commissa sua vel omissa callide tegens et extenuans spinas tantum ab calumniatore carpi pronunciat et per ineptam ostentationem vellicari, benefacta vero maligne dissimulari; subiicit etiam curas quasdam secundas, sed minores tam numero quam utilitate.*) Tum Gronovius mirum quantum furoris stimulis exagitatus alterum libellum exsculpsit, in quo livor et male dicendi libido cum acerbissima verborum atrocitate certat: *Recensio brevis mutilationum quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A.* 1705. — LB. 1713. 8. pp. 56. Hominem adeo caecus impetus transversum egit, ut certissimas plagas cum infligere posset, leviores glossas arriperet omissas a Küstero vel mutilatas, nec fidem faceret honestae causae, quam probris foedissimis obscurat, etsi probabiles interdum emendationes attulit. Necdum exsatiatus stilum etiam saeviorem in Küsterum strinxit felle tinctum, cum portentosum Herodotum a. 1716. emitteret; ubi virus iniquissimum et insulsa bile plenum evomuit et adversarium foetoribus verborum obruit, Cantabrigienses accusans, qui suam ovem lupo commisissent. Sed hostem truculentum ultus est Küsterus, qui Herodotum male fabricatum in Bibliotheca Clerici et academica commentatione sic profligavit, ut facile perspicias quantum ille humanitate salibus ingenio praestiterit. Haec tamen hactenus de rixis maiorum nostrorum. Enimvero *hi motus animorum atque haec certamina tanta pulveris exigui iactu compressa*

---

*) Küsterus in Diatr. p. 6. primum gloriatur *se novem circiter vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingenio et collatione aliorum scriptorum feliciter restituisse, emendasse et illustrasse*, seque hoc nomine de scriptore suo praeclare meritum esse. Deinde causidicos vafros imitatus, quod Gronovius locos plures praetermissos exprobrabat, κατορθώματα sua p. 27. sq. sileri conqueritur et supplementa e MSS. petita, pondere numeroque istis omissiunculis longe superiora, quibus tam foedi hiatus expleantur, *ut vel unica* (inquit) *harum restitutionum omnes omissiones meas facile redimere possit. Nam et* paucissima *sunt quae de industria omisi, eademque frivola et levia —, cuius generis quisquilias ab otiosis librariis Suidae additas fuisse, etiamsi MSS. meliores non testarentur, res ipsa clamaret. — Fateor quidem me ad ipsum Suidam hac de re lectorem non monuisse, sed per festinationem vel potius nimiam rerum, quae animum meum distrahebat, varietatem, et alia nonnulla quae in schedis meis ex MSS. notata habebam attentionem meam effugisse video.* Tandem ille p. 30. *Omissiones meae praeter voces interpretatione carentes paucissimae sunt, puta* viginti circiter numero vel summum triginta, ni fallor; *ex quibus (duabus exceptis) nulla est quam infectam velim.* Pollicebatur etiam supplementa se publici iuris facturum una cum curis secundis. His adiungatur unus saltem Gronovii locus, ex quo cognosci potest, ad quem immanitatis gradum homo furiosus processerit: in Herod. p. 62. b. (ed. Wess.) *Vos, Menagiani manes, agitate illum turbatorem quietis Suidae, illum nugacem in tot sacris locis et vanissimum impiumque antistitem, furiis meritis praecipitate in istam voraginem, ubi aere gravi pressus anhelet.* Nempe Küsterus Diatribae suae disputationem de aere gravi subiecerat.

quiescent. Nam paucis ostendere licebit, quid Küsterus in Suida profecerit, quid peccet aut quid temporibus illis condonandum sit.

Hunc igitur virum exquisita linguae Graecae scientia plurimis aequalium praestitisse consentiunt omnes et norunt, qui quamlibet partem observationum in Suidam, Aristophanem, Hesychium, alios vel libellum de verbis mediis inspexerint. Accessit indicandi subtilitas et elegantia, doctrina multiplex, studium litterarum Graecarum ultra captum illius aetatis excultum, quarum historiam ab eo non leviter habitam testantur eius lectae quaedam annotationes a nobis tanquam specimina custoditae: v. sub vv. *Ἀντίμαχος*, *Ἑλλάνικος*, *Ἡρωδιανός*, *Ἡσίοδος*, *Φιλήμων*. Commentarium tamen magis inchoavit quam expolivit; ac more saeculi sui quaestiones fructuosissimas praetermisit vel levi manu perstrinxit, vulgares vel expeditas res plurimis verbis enarravit, omninoque potius grammaticum agit quam magistrum antiquitatis Graecae. Neque vero dixeris iusto festinantius eum opere suscepto defunctum esse; sed postquam Diatriben de Suida (Cantabr. 1701.) quasi praeluserat, quadriennium fere his laboribus et, si litteris ad Fabricium (Bibl. Gr. T. IX. p. 646.) tum datis credimus, quattuordecim plerumque horas per singulos dies insumpsit. Idem in usum suum etiam ineditas aliorum copias vertit, ut *Pearsoni*, cuius exemplum eruditis annotationibus instructum Gaisfordus hodie Cantabrigiae reperiri negat, et *Reinesii*, qui multis in partibus doctam supellectilem obtulerat; nam quod hunc (praeter alios philologos, quorum utitur collecticiis opibus, ut Casauboni, Gatakeri, Menagii) silet Küsterus, reprehensus ab Leibnitio, qui magnifice sentiens de Reinesianis tantum thesaurum pronunciat ab eo requiri debuisse, recte suspicabatur C. G. Müllerus exemplum quidem observationum, quod in bibliotheca Cizensi servatur, non incognitum ei fuisse, sed usurpata tamen excerpta sola, fortasse per Olearium confecta. Quodsi Küsterus orationem Suidae passim refictam et interpolatione liberatam cum apparatu variarum observationum edidisset, itemque selectos flores optimi Parisini vel ex aliis libris petitos, ut Gronovius pater et plerique critici superioris saeculi factitabant, cum integram scripturam neque colligerent, nec recensendis scriptoribus impenderent, omnium profecto calculos ille tulisset. Nunc autem non modo glossas syntacticas, verissimo quidem indicio (cf. p. LXXVII.), sed alias etiam multas grammaticas (ut *Ἐάν*, *Ἔγειραι*, *Εἴατο*, *Εἰδείην*) et leviores sustulit; hinc longius progressus paulo maiores momentique gravioris expunxit, porro testimonia veterum resecuit nec pauca nec spernenda vel suspecta: quam in rem satis est memorasse gl. *Ἀπόπειρα*, *Ἀποστοματίζειν*, *Βορόν*, *Βρόχος*, *Γαῦρον*, *Δειμαίνει*, *Δειρά*, *Δῆθεν*, *Δημαγωγεῖ*, *Διαλαβών*, *Δυσέμβολος*, *Ἐθελοκάκως*, *Ἐκμήνου*, *Ἥκιστος*, *Κατέχρωζεν*, *Κλέπτης*, *Κομψόν*, *Κονιορτωσάμενον*, *Κρίσεως*, *Λόχμας*, *Σκύταλον*, *Τοῖς πολλοῖς*. Accedit quod locos scriptorum frequenter ad vulgatorum exemplarium fidem refingit, ita ut usum Suidae criticum tollat aut incertum reddat, notatus ob eas fraudes a Porsono in Xenoph. Anab. II. extr. aliisque, quos supra monitum est ad unam Mediolanensem redisse. Nec raro maiores explicationes (ut in v. *Συνέβαινεν*) neglexit aut eas, quae mediis vel extremis membris (cf. p. LVIII.) inseri debuerant, ad glossarum initia retraxit, iure reprehensus Gronovio Decr. Rom. p. 115. Sed haec et similia facinora, quae non libet onerare, suum arbitrium secutus Küsterus ubique fere *celato lectore* commisit et fidem ab criticis religiose colendam exemplo novo pessimoque fefellit. Sane vexatus ab adversario primum festinationem aliquam excusat, deinde verbis iis quae infra leguntur *omissiunculas* praetexit, quas paene iocatus vel totius operis oblitus paucissimas esse fabulatur, *viginti numero vel summum triginta*; sed sufficit unum Bosium opponi, qui glossas in sola littera *M* praeter-

missas 38. enumerat Animadv. c. 42. Praeterea quod ignave recusat in tot obscuris vel corruptis locis scriptorum perditorum, quibus Suidas abundat, ingenium periclitari, multis et gravioribus scilicet quaestionibus in opere laborioso districtus (T. I. p. 34. 170. II. p. 327.), id simplicitati temporum illorum dandum videtur. Partem tamen culpae redemisset, si lectiones notabiles optimi Parisini diligenter exscribere libuisset. Sed curam et aequabilem diligentiam iure suo Hemsterhusius (in Arist. Pl. p. XVIII.) in Küstero desideravit, quem taedium laboris continuati iusto celerius moverit, ut in Aristophane diversitates scripturae sibi notatas maluerit in marginibus retinere quam in usum lectorum et emendationis conferre. Quamquam in Suida terminos concessos incredibiliter evagatus optimas quasque lectiones Par. A. silentio praetermisit; si modo librum integrum excussit, quo fideliter usus in centenas editoris principis interpolationes animadvertere debuerat. Atqui pleraque huius commenta patienter propagavit. Adeo Küsterus levitatem et inconstantiam vitae in laboribus suis criticis expressit.

Ed. 6. Gaisfordiana: *ΣΟΥΙΔΑΣ.* | Suidae Lexicon post Ludolphum Küsterum ad Codices manuscriptos recensuit Thomas Gaisford . . . Graecae linguae Professor Regius. Tom. I. II. Oxonii 1834. f. Tom. III. Indices continet et Addenda.

Rettulit de hac prima novissimaque Suidae recensione *Frid. Creuzerus* (in Annal. Heidelb. a. 1834. n. 40.), vir ingeniosus et multarum litterarum, sed in campis grammaticorum hospes. Meum iudicium, quatenus id tum fieri potuit, eodem tempore proposui in Annal. Berol. a. 1834. m. Sept. n. 49—52. Sed quae praestiterit vir diligentissimus, quae desiderari passus sit, ea tam in Praefatione quam in superioribus harum Commentationum capitibus satis significavi. Correxit et sanavit, quae consensu librorum perfici poterant; alia plurima quae disceptationem poscerent operosam et ad iudicium de glossarum statu vel origine constituendum valerent, leviter perstrinxit aut subire noluit, ac raro sententiam suam interposuit explicate. Minime vero placet quod farraginem ex notis variorum instar commentarii consarcinavit et editorum atque criticorum orationem, item ut in Etymologico fecit, integram exhibuit, cumulatissimam verbis, exili vel falsa doctrina, digressionibus alienis (ut cum excursus Toupiani per diversas ambages diffunduntur, vide prae ceteris vv. *Ἀνάστασις*, *Ἀνάστατοι*, *Φορμηδόν*, vel annotatio Schweighäuseri sub v. *Ἐπισταθμευόμενοι* tres implet paginas) nimis oneratam. Postremo ne iuvenilem quidem opellam Laurentii Nokk neglexit, quam commentariis iam absolutis subiunxit. Ceterum inter postumas magnorum virorum copiolas, quas ex autographis Gaisfordus descripsit, exquisitae quaedam et utiles sunt Hemsterhusii; multum autem iis cedunt Valckenarianae, ab iuvene ni fallor in margines coniectae.

4. Restat ut enumeremus eorum virorum opuscula, qui Suidam superiore saeculo (non enim antea neque nostris temporibus materiam ille criticis praebuit libellis) emendandum et illustrandum sibi sumpserunt. Nam quod Salmasius marginibus Basileensis exempli doctas ascripserat observationes, quas Osannus in Auctario Lex. Graec. p. 16. sese editurum promisit, itemque Trendelenburgius quaedam lusit typis excusa (*Neues Archiv für Philol.* 1826. IV. p. 79. sqq.), aut Hoepfnerus aliique in horreis magistrorum, non magis curamus quam quod Beckius, promissor et auspex ille tot inchoatorum operum, in Commentar. de litteris et auctoribus Gr. atque Lat. P. I. Sect. I. (1789.) p. 65. iactavit: *Et huius lexici editionem meliorem iam inde a duodecim annis meditatus sum.*

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

VOLUMEN PRIMUM.

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουίδα,

οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·

Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.
Ἑλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.
Εὐγένιος, Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ, ὁμοίως.
Ζώσιμος Γαζαῖος, λέξεις ῥητορικάς, κατὰ στοιχεῖον.
Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.
Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.
Λούπερκος Βηρύτιος, Ἀττικὰς λέξεις.
Οὐηστῖνος Ἰούλιος, σοφιστής, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.
Πάκατος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς, κατὰ στοιχεῖον.
Πάμφιλος, λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ στοιχείου ἕως τοῦ ω̄. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ δ̄ Ζωπυρίων πεποίηκε.
Πωλίων Ἀλεξανδρεύς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγήν, κατὰ στοιχεῖον.

In praescriptione Brequignius (Notices et Extr. des MSS. de la Bibl. Nat. T. V. p. 9.) tentat, *συνταξάμενοι τούτῳ*: quod ut intelligi posset, conversionem adiecit hanc: *Ce livre est de Suidas; les savans dont on a joint les ouvrages au sien, sont ceux-ci.* Nihil suspicionis vulgato subesse commonstraverit Schaef. in Dionys. C. V. p. 70. sq. 3. *ὁμοίως*] *παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον* vulg.: e Suida ut videtur v. *Εὐγένιος*. 5. *Κεκίλιος* Med. 6. *Κάσιμος* Med. Utrumque Laurent. ap. Bandin. T. II. p. 213. 8. Sic Valck. in Theocr. Adoniaz. p. 294—96. Edd. *Ἰουστῖνος*. *βιβλίων* l. l. om. Med. 9. *κατὰ στοιχεῖον* om. Med. Sed Etymol. M. p. 527. f. *οὕτως Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς ἐν τῷ κ̄ στοιχείῳ*. 10. Cf. Suid. v. *Πάμφιλος*. *ποικίλων ... πέντε* om. Med. *ἐπεποιήκει* vulg. Alterum Laurentianus confirmat. 12. *Πωλίων* quod tum hic tum sub ipsa voce profertur, parum id ab altera forma, quam Photio Bibl. C. 149. consignatam Osannus praef. in Philem. p. XXV. unice probat, discrepasse videtur.

Praesens liber est Suidae:

qui vero ipsum composuerunt viri docti hi fuerunt:

Eudemus Rhetor, de Vocabulis, ordine alphabetico.
Helladius, Theodosii Iunioris tempore, similiter.
Eugenius, Augustopoli urbe Phrygiae oriundus, Miscellaneam dictionem, ordine alphabetico.
Zosimus Gazaeus, Voces rhetoricas, ordine alphabetico.
Caecilius Siciliensis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.
Longinus Cassius, Vocabula ordine alphabetico.
Lupercus Berytius, Voces Atticas.
Vestinus Iulius Sophista, Pamphili Glossarum compendium, libris XCI.
Pacatus, de consuetudine Attica, ordine alphabetico.
Pamphilus, Pratum dictionum, libris XCV. constans. Est autem ab ε elemento usque ad ω: nam quae ab initio litterae α usque ad δ, Zopyrio fecit.
Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

Ἄλδος ὁ Μανούτιος

τοῖς ἀναλεξομένοις εὖ πράττειν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τουτουὶ τοῦ Σουίδα οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἥτις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος, δοκῶ μοι ὠφέλιμόν τι ποιήσειν τοὺς σπουδαίους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐνταῦθα ἕπονται ἀλλήλοις τά τε γράμματα καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἅπαντα, ὡς ἕπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

Α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ α μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. ευ. φ. χ. ψ.

Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ω. υ.

Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.

Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. οι. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ θ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. ν. ο. ω. οι. υι. υ.

Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. υ.

Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. θ. οι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι, ἐν διφθόγγῳ. π. ρ. σ. τ. υ, ἐν διφθόγγῳ. φ. χ. ψ.

Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ωϋ. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. κ. μ. ο. ου. ω. π. τ. υ. φ. χ.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ει. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. οι. φ. ψ.

Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ου. ω. οι. υ.

Haec observatio Aldo debetur, cuius memoriam vulg. obscuravit, monito praefixo: Ὁ χαλκογράφος τοῖς ἀ. εὐπράττειν.

Aldus Manutius

Lectoribus S.

Quoniam in hoc Suida non idem litterarum ordo spectatur, qui et in alphabeto communi cernitur, sed alius quidam et diversus: existimo me litterarum studiosis rem utilem gratamque facturum, si nunc moneam, quonam modo hic litterae singulae et diphthongi aliae alias sequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti litterae simul omnes ordine aliae alias sequantur; deinde vero, quomodo separatim singulae dictae litterae collocentur: sic ut sequitur.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Ἀρχὴ τοῦ Α στοιχείου.

Ἆ Ἀ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως·

Ἀ ἆ, τὴν δᾶδα μή μοι πρόςφερε.

Τὸ ἆ ἆ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται. τὸ δὲ ἃ ἃ θαυμαστικὸν δασύνεται, ὡς ἐν Ἐπιγράμματί φησιν Ἀγαθίας·

Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἴθε. Καλλίμαχος·

Ἆ πάντως ἵνα γῆρας.

Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος·

Ἆ δειλοί, τί κακῶν.

Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ·

Ἆ δέκα ταύρους.

Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα, ὡς παρ' Ἱπποκράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἑαυτοῦ·

Τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

Καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ·

Πραξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.

Εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθέν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν.

Ἀαγές. ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀαδεῖν. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἄλιον δὲ τὸ μάταιον.

Ἄαπτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανός φησι περὶ τοῦ ἄαπτος, ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῐ.

ANNOTATIO.

3. 5. Ἆ Ἀ edd. Ἀριστοφάνει Plut. 1052. 10. ἃ ἃ Eust. in Il. λ'. p. 855, 19. 12. Ἀγαθίας Ep. XXXVIII, 2. (v. Dorvill. in Char. p. 536.) ubi legitur ἀπεπλάσατο, quod extat sub v. Σκοπῶν. 14. Περισπασθὲν δὲ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius desunt in Editione Mediolanensi; eademque desiderantur in tribus Codd. Parisiensibus. Unde precario ista locum in hac editione retinuisse lector sciat velim, quoniam non dubito ea a recentioribus Suidae adsuta fuisse. *Küst.* Immo debentur Aldo. Hoc unum constat e duplici grammaticorum observatione haec coaluisse; id quod de parte posteriore docent Hesych. Phot. et Schol. Plat. Καλλίμαχος fr. CCCXXIII. Hesychius ἆ πάντα συναγείρας. Cum Suida Schol. Plat. p. 393. qui paucis demptis inter se consentiunt. Cf. Exc. Darmst. apud Bastium comm. palaeogr. p. 894. 16. Ὅμηρος Od. υ'. 351. ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; Edebatur Ἆ δειλὴ τι κακῶν. Nostrum Schol. Plat. 18. Ἀρχιλόχῳ fr. LXXXIX.

3. Ὁμήρῳ Od. β'. 258. ἰὰ πρὸς δ. ἕ. 6. καὶ] F. ὡς Μηδείᾳ v. 741. 9. Σοφοκλεῖ Oed. C. 1106. 12. Scribebatur Εὐκλοῦ: alterum Ald. 15. Ἀάδειν Edd. 16. Ἀάλιον vox incomperta, quamquam Hesych. Apollon. Phot. consignata. 18. Herodiani sententia quantopere sit truncata, docet Etymol. M. v. Ἄαπτος: contra cum Suida fere consentiunt Scholia in Il. α'. 567.

Ἆ Ἀ apud Aristophanem est adverbium perturbati atque dehortantis. *Ah, facem ne mihi admove.* Hoc ἃ ἃ divisim, non coniunctim legendum est. Quinetiam utrumque tenui spiritu notandum. si enim una esset orationis pars, et coniunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, sive duobus acutis. Hoc igitur cum est perturbationis tenui spiritu notatur. At ἃ ἃ, quod est admirantis adverbium, denso spiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera finxit.* Circumflexum vero et tenui spiritu notatum significat *utinam.* Callimachus: Ἆ πάντως ἵνα γῆρας. Significat etiam *O.* Homerus: *O miseri, quid malorum.* Significat etiam *multum et magnum*; apud Archilochum: *O decem magnos tauros.* Correptum vero et aspero spiritu notatum significat *quaecunque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum vero significat *propria.* Apud Homerum idem valet ac *sua*; ut: *Suas ad aedes unusquisque profectus est.* Ponitur etiam pro ὧν, *quorum*, ut apud Euripidem in *Medea*: *Peractis his quae sum peractura, et compos facta illorum quae cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quae consequeris.* Si vero tenui spiritu notetur, et sit circumflexum, significat *nunc*: ut in Eucli Vatis poemate. Correptum vero et tenui spiritu notatum significat enunciationem negativam. Ἀαγές. Infractum, firmum. Ἀαδεῖν. Turbare, iniuria affici, inopia laborare, a cibo abstinere. Ἀάλιον. Incompositum, impotens. Ἄλιον vero id quod vanum. Ἄαπτος. Illaesus. Herodianus ait, vocem ἄαπτος deduci a verbo ἰάπτω, quod significat laedo, addito ᾱ vim privationis habente, et subtracta littera ῐ.

Ἄαπτος, ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι. ἢ οὐχὶ κατὰ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ ᾱ, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν, ἵν' ᾖ, ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν. ὥςτε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος κατὰ στέρησιν, ὁ ἄψαυστος.

Ἀαρών. ὄνομα κύριον.

Ἀασάμην. ἥμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.

Ἀάσχετος. ἀκράτητος.

Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκική. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἥρωος Ἄβα.

Ἄβαζος. ἥσυχος, ἤγουν ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν.

Ἀβαήρ. ὁ λεπτός.

Ἀβακήμων. ὁ μωρός.

Ἀβακαῖνον. πόλις Σικελίας.

Ἀβάκησαν. ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἀββακούμ. πατὴρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ Ἀββᾶ σημαίνει πατήρ, τὸ δὲ κουμ ἔγερσις, ὡς καὶ παρὰ τῷ θείῳ Εὐαγγελίῳ· Ταλιθά, κούμ, ἤγουν ἡ παῖς ἐγείρου. ὅθεν δῆλον ὅτι διὰ τῶν δύο ββ γραπτέον τὸ Ἀββακούμ.

Ἀβάλε. εἴθε. ἃ βάλε.

Ἄββαλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν. 3

Ἀβάντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἀβαντίς ἡ Εὔβοια.

Ἄβαξι. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις. Ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ· Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη. [Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.]

Ἀββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλουν πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας διανοίας, ὡς Μωυσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες. καὶ Μαλαχίας, Ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ· οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινούμενοι. Ὥςπερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστί, καθὸ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο· καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας· καὶ πνεῦμα δυνάμεώς ἐστι, καθὸ οἱ

---

7. Il. ε'. 116. 12. Uberiora Bekk. Anecd. p. 321. Schol. Il. ξ'. 271. et al. 13. Haec e Steph. Byz. Cf. Tzschuck. in Strab. IX. p. 524. sq. 17. V. Albert. in Hesych. v. Ἀβάγητρον. 18. ἀβακήμων ὁ ἄλαλος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν Etym. M. cf. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 323. 19. V. Wessel. in Diod. XIV, 78. 20. Ἀβάκησαν ex Odyss. δ'. 249. 21. Ἀββακούμ] Haec ex Patrum aliquo, qui scripsit in Prophetiam Habacuc. Est enim Prophetae nomen cum interpretatione. *Pears.* Similem interpretationem e Graecis fragmentis libri nominum Hebr. apud Origenem T. II. p. 113. ed. Martian. Ἀμβακούμ, πατὴρ ἐγείρων, excitat Schulzius obss. misc. in Suid. p. 16.

2. *Εὐαγγελίῳ* Marci 5, 41. ταβηθὰ Med. ταληθὰ Ald. 5. εἴθε ἀβάλε] „Lego, Ἀβάλε. εἴθε, ἃ βάλε." *Pears.* Huic interim obsecutus sum. Sed praestat deleri ἀβάλε posterius. 6. Ἄβαλεν Etym. M. p. 3, 4. Ἄβαλεν, ἔβαλεν ἢ μᾶλλον ἔλαβεν Bekk. Anecd. p. 321. ἀνέβαλεν Fischer. ad Well. I. p. 101. probabiliter. 10. Λογοθέτης] Cum plures fuerint Logothetae, qui ingenii monumenta reliquerunt, cave alium hic a Suida laudari putes quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio saeculi X. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas litteris mandavit. Hieronymus Wolfius in Praefatione ad *Excerpta Historica Suidae*, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est saeculo XIV. sub Palaeologis vixit; de qua alucinatione nos monuit eruditissimus Bentleius in *Dissertatione de Phalaridis Epistolis* p. 23. *Küst.* 11. *Τρύφαινα δὲ πάθει*] Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis lib. I. *de Vita S. Theclae* p. 266. ed. Paris. in Fol. ubi eandem historiam quam Suidas ex Logotheta hic attingit narrans ait: *Ἡ Τρύφαινα καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλῃ ἀνίας λιποψυχήσασά τε καὶ λιπαυγήσασα, ἀθρόον κατεφέρετο τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἄβακας. τόπος δὲ ἦν οὕτω καλούμενος Ἄβακες.* Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἄβαξιν hic apud Suidam significet: nimirum locum olim in theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Graec. v. Ἄβαξ. *Küst.* 12. *Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων*] Haec verba desunt in MSS. Reg. *Küst.* Forsan inserta ex Etym. M. p. 2. 14. Ἀββᾶ. Totus hic locus sumptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in cap. VIII. Epist. ad Rom. (Opp. T. III. p. 115. ed. Savil.) Ubi cum nonnulla rectius legantur, locum hunc Suidae inde restitui et emendavi. *Küst.* 19. Ὥςπερ πνεῦμα σ. εἶναι Med. Correxit Küst. e Chrys. 21. εἶναι Med. καθὰ καὶ ἀ. καὶ ν. ἤγειρον Med. Vulg. ἀσθενεῖς νεκρούς.

Ἄαπτος, quem nullus laedere potest. Vel illud ᾱ non privationem sed intentionem hic significat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde laedere potest. Quo pacto prius passionem, posterius actionem indicat. Dicitur tamen et ἄαπτος per privationem, is qui intactus est. Ἀαρών. Nomen proprium. Ἀασάμην. Peccavi, lapsus sum, laesus sum, in calamitatem incidi. Ἀάσαι. quattuor significat: Satiare, consopire, laedere, dolore afficere. Ἀάσχετος. Qui retineri nequit. Ἄατος. Illaesus. Ἄβαι. Urbs Phocensis. Vocata autem est sic ab heroe Aba. Ἄβαζος. Quietus: qui videlicet privatus est ipsa τοῦ βάζειν, id est loquendi facultate. Ἀβαήρ. Tenuis. Ἀβακήμων. Stultus. Ἀβακαῖνον. Urbs Siciliae. Ἀβάκησαν. Ignorarunt, non intellexerunt. Ἀββακούμ. Pater excitationis. Nam vox Ἀββᾶ significat Pater, κούμ vero idem est quod excitatio. Ut in divino Evangelio, Ταλιθά, κούμ, id est, *o puella, surge.* Unde manifestum est vocem Ἀββακούμ per duplex ββ scribendam. Ἀβάλε. Utinam. Ἄββαλεν. Dictum pro ἀνέβαλεν. Ἀβάντειος. Qui pertinet ad Abantem. Et Abantiades. Ἀβαντίς. Euboea. Ἄβαξι. Idem significat quod apud nos ἀβακίοις. Logotheta in *sanctae Theclae martyrio: Tryphaena vero animi dolore correpta, mortuis similis ad Abaces conspiciebatur iacens.* Proprie vero ἄβαξ dicitur, qui nullam habet basin. Ἀββᾶ. Abba Pater. Veteres Deum vocabant *patrem* ex mente propria; ut Moyses dicit, *Deum qui te genuit, dereliquisti.* Et Malachias: *Ille Deus et Pater, qui nos genuit.* Illi vero qui gratia praediti sunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sicut enim datur Spiritus sapientiae, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); item Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi etiam mortuos excitarunt, Spi-

ἀσθενεῖς καὶ νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφητείας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας. καὶ ὥςπερ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας, ἀφ' οὗ ὁ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χάριτος κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας, ἀφ' οὗ ὁ λαβὼν πατέρα καλεῖ τὸν Θεόν, ὑπὸ πνεύματος κινούμενος. Ὁ δὴ βουλόμενος δεῖξαι γνησιώτατον ὂν καὶ τῇ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττῃ. οὐ γὰρ εἶπε μόνον ὁ πατὴρ ἀλλ' ἀββᾶ ὁ πατήρ· ὅπερ τῶν παίδων μάλιστά ἐστι τῶν γνησίων πρὸς τοὺς πατέρας ῥῆμα.

Ἄβαπτος. ἀστόμωτος.

Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἕβρου τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμούς· καὶ θεογονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως. Ἧκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα. Τούτου ὁ μυθολογούμενος ὀϊστός, τοῦ πετομένου ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τούτου καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ μνήμην πεποίηται. Φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν νγ' ὀλυμπιάδα. † Ὅτι τοὺς Ἀβάρις οἱ Βούλγαροι κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν. Ὅτι οἱ Ἀβάρις οὗτοι ἐξήλασαν Σαβίνωρας, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανῖτιν ἀκτήν, τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ Ὠκεανοῦ ὁμιχλῶδες γινόμενον καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν. ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων, οἱ τὴν ἔφοδον ὑφιστάμενοι μετανίσταντο, ὥςπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγένοντο. Κλίνεται δὲ Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Ἀβάρις. ζήτει περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Βούλγαροι.

Ἀβαρνίς. ὄνομα πόλεως.

Ἄβας. σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών.

---

4. ἀφ' ὧν Med. Alterum e Chrys. 7. Pro ὃ δὴ quod in prioribus edd. invito sensu legitur, ex Chrysost. substitui Ὁ δέ. In Chrysostomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cuius lectionis sensum in versione expressi. *Küst.* Restitui ὃ δή. 12. ἀστόμωτος] Hactenus cum Hesych. et Anecd. Bekk. Quae subsequebantur Καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος desunt in Med. et Parisz. duobus. 13. *Eudocia* p. 20. sive Zonar. p. 5. πατέρα δ' ἔσχε Σεύθον, καὶ λέγεται ὅτι συνεγράψατο χρησμοὺς τοὺς λεγομένους Σκυθικοὺς καὶ γάμον Ἕυρου . . . θεογονίαν. De oraculis Abaridis Apollonii Histor. Comment. c. 4. et Schol. Aristoph. Eq. 725. attulit Reinesius. 15. καθαρμούς. θεογονίαν Med. καὶ θεογ. Ald. 17. Sic Aldus: Ὑ. κατὰ μέτρον Med. 18. Malim aut τοῦ deleri aut reponi αὐτοῦ. Cf. Lobeck. Aglaoph. I. p. 314. 22. Ἐπιταφίῳ Or. XX. p. 331. Φασὶ δὲ — Ὀλυμπιάδα ex Harpocrat. v. Ἄβαρις. Cf. vv. Εἰρεσιώνη et Προηροσίαι. *Eudocia* p. 143. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαριν φασι τὸν Ὑπερβόρειον — ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προςαγορευομένους Βάριδας.

1. τε om. Med. 5. Τρίτην Ὀλυμπ.] in uno Paris. [accedit Parisinus ap. Brequignium p. 12.] scriptum inveni, κατὰ τὴν νγ' ὀλυμπιάδα, quod congruit cum opinione Pindari, qui teste Harpocratione v. Ἄβαρις Abarin temporibus Croesi in Graeciam venisse tradidit. Sed de Abaridis aetate legendus est Bentleius in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 48. [p. 174. Lips.] *Küst.* Vulgatum τρίτην cum nullius vetusti scriptoris fide defendatur, non dubitavimus id reiicere. Continua narratio, Parisino ap. Breq. p. 13. ignorata, Prisci debetur Exc. Legg. p. 158. Nieb. Quamquam is constanter Ἄβαροι et Ἀβάρους usurpat. 7. τοὺς Σαβίρους Priscus. 17. ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς Priscus; item infra vv. Ἀκατίροι et Σαράγουροι. Ἀκτίροις edd. In Parisz. duobus Ἀκατιίροις sive quod apud Priscum legitur Ἀκατίροις, ut etiam apud *Suidam* locis laud. 21. Schol. Apollon. I, 930. Etym. M. p. 2. Steph. Byz. v. Ἄβαρνος. 22. *Eudocia* p. 51. Ἄβας . . . ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πάνυ γλαφυρὰν κατέλιπεν.

---

ritusque prophetiae, et Spiritus linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et ut novimus Spiritum prophetiae illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus futura praedicit, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum *patrem* appellat. Apostolus vero ostendere volens nos esse vere germanos Dei filios, Hebraeorum quoque voce usus est: non enim solum *pater* dixit, sed *Abba pater*, qua voce liberi germani patres suos plerumque compellare solent. Ἄβαπτος. Cuius acies durata non est. Ἄβαρις. Scytha, Seuthae filius. Conscripsit autem *Oracula*, quae *Scythica* vocantur. Item *Nuptias Hebri Fluvii.* Item *Lustrationes et Theogoniam*, oratione soluta. Item *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, oratione ligata. Venit autem e Scythia in Graeciam. Huius fertur illa fabulis celebrata sagitta, cum qua e Scythia usque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem haec sagitta ipsi data erat. Huius etiam Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Basilium mentionem fecit. Aiunt autem, peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem et Graecis et Barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Cum igitur multae gentes legatos ad ipsos mitterent, etiam Abarin ab Hyperboreis legatum LIII. Olympiade eo venisse dicunt. † Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinores, cum ipsi prius ex suis sedibus expulsi fuissent a gentibus, quae litus quidem Oceano vicinum incolebant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebulosum aerem ex Oceani restagnatione provenientem, quinetiam propter gryporum copiam, quae apparuerat, quam rumor erat non prius cessaturam quam homines devorasset. Quibus malis agitati in vicinos impetum fecerunt, et qui invaderent cum superiores essent, illi qui invadebantur in aliam regionem migrarunt; quemadmodum et Saraguri suis sedibus pulsi Actiros Hunnos petierunt. Declinatur autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, et per apocopen Ἀβάρις. Quaere de iisdem in v. Βούλγαροι. Ἀβαρνίς. Nomen urbis. Ἄβας. Abas Sophista, qui Historicos Commentarios et Artem rhetoricam reliquit

Ἀβασάνιστος. ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος καὶ ἀδοκίμαστος· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής, ἀνεπίφθονος. Ὁ δὲ μαρτυς ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων.

Ἄβατον. ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος.

Ἀβαχθανῆ. λέξις Ἑβραϊκή, ἐγκαταλελειμμένος.

Ἀβδέλυκτα. τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι·

Καὶ μήν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Ἄβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ η. Γάδειρα δὲ καὶ Στάγειρα καὶ Τόπειρα καὶ δότειρα διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Ἀβδιού. ὄνομα κύριον.

Ἀβέβαιος. ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάτρεπτος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ἱερὰ δὲ καὶ ὅσια. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκότες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, οἱ ἀπόῤῥητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρός.

Ἄβελ, υἱὸς Ἀδάμ. οὗτος παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ὧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγὼν καὶ δεχθείς, ἀναιρεῖται φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κάϊν. Ὁ Κάϊν δὲ γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν δίκην χειρόνως βιώσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἄβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιερῶν φιλόθεον μᾶλλον ἢ φίλαυτον ἑαυτὸν καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Κάϊν δυσσεβῶς ἑαυτῷ απονέμων τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ θεῷ δὲ τὰ δεύτερα, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γάρ· Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τινάς, προςήνεγκε Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς. ὥστε διὰ τοῦτο Κάϊν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γεννήματα προςήνεγκε τῷ θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας τινὰς καὶ δεύτερα.

Ἀβελτεροκόκκυξ, ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος, ἀσύνετος. [ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. ὡς δὲ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.] βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· οὐ μὰ Δί' οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ·

1: Integra praebent Bekk. Anecd. p. 321. hac conclusione: ἐν τῷ περὶ Προνοίας τρίτῳ τῷ ἀβασανίστως ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης. Partem Etym. M. p. 3. et Schol. Thucyd. I, 20. 6. Ὁ δὲ — κατορθωμάτων Iosephi B. Iud. I, 7. 9. Bekk. Anecd. p. 321. Incertum an ad Aesch. Prom. 2. respexerit. 11. Ἀβαχθανῆ respicit Matth. XXVII, 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανί. Sed ita Graeci, linguae Syriacae ignari, nonnunquam scripsere, ut apud Epiphanium p. 338. Ἠλί, ἠλί, λημᾶς ἀβαχθανί. Pears. Cf. v. Ἠλί et Glossar. Gr. Albertii p. 9. 12. Bekk. Anecd. p. 321. Zonar. p. 9. 13. δυςχεραίνῃ edd. quaedam ante Küst. 14. Αἰσχύλος fr. 118. 16. [Ἄβδια καὶ] Ἄβδηρα, ἡ θάλασσα: sequitur locus dialogi ut videtur Socratici: Etym. M. p. 3, 8. Res obscura. 18. Particulam huius epimerismi servat Herodian. Boiss. p. 224. Inde Σάπφειρα asciscendum videtur in locum v. Τόπειρα. 22. 23. Suidae quid scribendum fuerit, coniectura significat Valcken. in Ammon. Anim. p. 2. καὶ μὴ ὅσια. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὲν ὅσια, μὴ ἱερὰ δέ. Suspicor tamen Nostrum haec abusu quodam vocis ὅσιος sibi concessisse.

1: οἱ om. vulg. 3. Eundem in significatum v. παρθένος attulit Portus v. Μελχισεδέκ. Adde tertium exemplum v. Νόνναι. Attigit Iacobs. in Anth. Pal. p. 15. f. 13. Φησὶ γάρ] Genes. 4, 3. 12. Cf. Phryn. Segu. p. 27. 19. Ὁ τὸ βέλτιον — βάλλω, βέλτερος cum desint Parisinis, Küst. suspicatur ea de margine irrepsisse. Poterant sane de Etym. M. p. 3, 12. transferri. 23. Simile quid apud Eustath. in Od. β'. p. 1448, 14. Μένανδρος p. 140.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut inexercitatus, et non probatus. Dictum est a lapide aurificum, quo aurum probatur. Aelianus in libro de *Providentia* usus est hac voce de eo qui nullis doloribus cruciatur. Ἀβάσκανος. Non mendax, non invidiosus. *Ille vero recte ab Antipatro factorum testis apud Caesarem minime invidus fuit.* Ἄβατον. Sacrum, inaccessum, desertum. Et ὁδὸς ἄβατος, iter invium. Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, id quod derelictus. Ἀβδέλυκτα. Quae non polluunt, quae quis non abominetur, nec respuat. Est autem vox Tragicis consentanea. Aeschylus Myrmidonibus: *Atqui ego ista (amo enim) nequaquam abominor.* Ἄβδηρα. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicuntur etiam Φάληρα et Κύθηρα per η. Γάδειρα vero, Στάγειρα, Τόπειρα, δότειρα per ει diphthongum scribuntur. Ἀβδιού. Nomen proprium. Ἀβέβαιος. Inconstans et qui facile mutatur. Ἀβέβηλα. Loca quae non licet adire, sed sacra et sancta. Βέβηλα enim dicebantur quae divinis, neque vero publicis usibus essent exemta, sed cuilibet pervia. Et βέβηλοι sacrorum immunes. Et λόγοι ἀβέβηλοι, sermones arcani. Item ἀβέβηλος, purus. Ἄβελ. Abel, filius Adam. Hic castus et iustus erat, et pastor ovium, ex quibus sacrificium Deo cum obtulisset, idque ei acceptum fuisset, a fratre Cain per invidiam interfectus est. Cain vero agricola post iudicium deterius vixit, perpetuo cum gemitu et tremore. Abel enim primogenitos fetus Deo consecrans se Dei quam sui ipsius amantiorem esse demonstravit. Quamobrem etiam ob bonam ipsius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero cum impie sibi ipse primos attribueret fructus, Deo vero secundos offerret, iure reiectus est. Dicit enim Scriptura: *Et factum est post aliquot dies, et obtulit Cain de fructibus terrae.* Itaque eam ob causam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, sed secundas fruges et post aliquot dies natas Deo obtulisset. Ἀβελτεροκόκκυξ. Vanus et stolidus. Ἀβέλτερος. Insipiens, rationis expers, qui meliora non intelligit. (Uti autem a φέρω fit φέρτερος, sic a βάλλω, βέλτερος. Nam βέλτερος significat *prudentem*.) Non profecto superbus et inconsideratus, sed insipiens et fatuus, cum fastu inani. Menander in *Perinthia*:

6 Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ,τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ·

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ,τι βούλει λέγε.
ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.
ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη ἢ ἀνοησία. Μένανδρος· Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων εὔχεσθαι νίκην.

Ἀβελτερώτατος. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκουθοι
Μελιτίδαι κάθηνται.

Ἀβέλτερος νοῦς. χαῦνος, εὐήθης, νέος.

Ἀβέρβηλος ὁ ἀκατάστατος. λέγεται δὲ καὶ ἀβύρβηλον, ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλών, ὄνομα κύριον. ὃς τοῦ ἰδίου πατρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῃρέθη ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἀβειρών. ὄνομα κύριον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀβής. ὁ ἀσύνετος.

Ἀβιά. ὄνομα κύριον.

Ἀβιαδηνός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηνῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοάμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος. ὃς ἐπολέμησεν Ἱεροβοὰμ τῷ δούλῳ Σολομῶντος, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀνεῖλεν ἄνδρας δυνατοὺς αφ'.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.

Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. οὗτος ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐλευθέρων, ἄνδρας ο' ἐπὶ λίθον ἕνα, ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαδράντος. ὃς καὶ παραπορευομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φω- 7 νὴν αὐτοῦ ἔφη πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τοιαύτην. Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσει ὑμῶν ὁ θεός. Πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρῖσαι βασιλέα ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπον τῇ ἐλαίᾳ, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεῖσα τὴν πιότητά μου, ἣν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῆ, ἀφεῖσα τὴν γλυκύτητά μου καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον,

---

4. τὸν ποτ' ὄντ' ἀβ. Scaliger. Malim τὸν τρόπους ἀβ. 5. Anaxandrides quicquid reliquit, certe ἀβελτέριον scripsit, cum productam vocalem recentior aetas invexerit. Cf. Has. in Leon. Diac. p. 193. Ἀναξανδρίδης Iunius ap. Gronov. Hemsterh. in Arist. Plut. p. 324. Toup. I. p. 9. Cf. in v. Ἀρεοπαγίτης. 8. Locus coniecturis tentatus, nec sine librorum ope iuvandus. Iure Porsonus T. IV. p. 440. et Schaeferus in Gregor. p. 877. soloecum illud commentum Toupii I. p. 11. exagitarunt, τἀβελτερίου γ' Ἑλληνικοῦ. Nec felicius opera successit Reisigio, qui Coniect. p. 17. proposuit ἀβελτερίου τεκμήριον, nec qui ἀβελτερίου δηλουμένου, Lobeck. in Phryn. p. 519. Sunt qui malint ἀβελτερίου τοῦ ναυτικοῦ, vel ἀβ. τριημοριχικοῦ. 10. ἀνοσία mendum Aldinae Iungermannum fefellit in Polluc. II, 228. Μένανδρος: cuius locus hinc in eius Exc. Legg. receptus est. V. Nieb. ed. p. 440. 14. Ἀριστοφάνης Ran. 999 — 1001. Cf. vv. Βουταλίων et Μαμμάκουθοι. 20. ἀβέρβηλον Med. Illud e duobus Parisinis Küst. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. et Hesych. infraque v. Ἀβέρβηλον.

6. Ἄνδρας δυνατοὺς αφ'. Portus hunc locum verterat, *mille et quingentos viros*, cum debuisset, *quingenta millia*. Nam 2. Chron. 13. expresse legitur, πεντακόσιαι χιλιάδες. Et Ioseph. Antiq. VIII, 5. πεντήκοντα μυριάδες, i. e. 500000. Unde apud Suidam pro αφ melius scribetur Φ, quippe qua nota numerus modo dictus apud Graecos significatur. *Pears.* Eadem Zonaras p. 5. 7. Ἀβίβας Zonar. p. 6. 9. Ἀβιμέλεχ] Totus locus ex *Iudicum* cap. IX. multa cum scripturae diversitate transcriptus. οὗτος omissum in Med. dedit Aldus. 16. ἀκούσεται Iud. edd. Rom. Ald. 20. ἐν ᾗ δοξάσουσι τὸν θεὸν ἄνδρες Rom. 25. τῇ ἀμπέλῳ Iud. edd. pleraeque.

Quicunque famulus dominum segnem et levem nactus decipit, dubito an iste magnificum opus fecerit, quod in maiorem stultitiam impulerit hominem sua sponte fatuum. Ἀβελτηρίαν vero quidam etiam ἀβελτήριον vocant. Anaxandrides *Helena*: *Ancora, lembus, vas quodcunque vis, dic. o Hercules, amentiam. sed ne magnitudinem quidem eloqui licet.* Et ἀβελτηρία dicitur amentia vel insipientia. Menander: *Eo vesaniae progressi sunt, ut a sese invicem magis quam ab hostibus victoriam reportare optarent.* Ἀβελτερώτατος. Stupidissimus. Aristophanes: *Interea vero stupidissimi, hiantes ut Mammacuthi et Melitidae sedent.* Ἀβέλτερος νοῦς. Stupida mens, inanis, fatua, iuvenilis. Ἀβέρβηλος. Turbulentus. Dicitur etiam Ἀβύρβηλον quod est impudens, invisum. Ἀβεσαλών. Nomen proprium viri, qui in suum patrem Davidem insurrexit, et in bello interfectus est. Ἀβειρών. Nomen proprium. Ἀβηρωθαῖος. Nomen proprium. Ἀβής. Insipiens. Ἀβιά. Nomen proprium. Ἀβιαδηνός. Abiadenus, ab urbe Abiadena sic dictus. Ἀβιάθαρ. Nomen proprium. Ἀβίας. Abias, Roboami filius, Solomonis nepos, qui bellum intulit Hieroboamo, Solomonis subdito, et uno die sustulit quingenta millia fortium virorum. Ἀβίγας. Abigas, fluvius. Ἀβιέζερ. Nomen proprium. Ἀβιμέλεχ. Abimelech. Nomen proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, supra lapidem unum: de quibus nullus relictus est praeter Ioatham, minimum natu, qui aufugit, et, praetereunte Abimelech cum populo, in montis cacumen ascendit, et sublata sua voce talem ad ipsos parabolam dixit. Audite me viri Sicimitae, et Deus vos audiet. Arbores aliquando regem sibi creare constituerunt. Et oleae dixerunt: regnum in nos obtine. Sed ipsis olea respondit, an relicta mea pinguedine, quam in me Deus et homines celebrant, proficiscar ut imperem arboribus? Tunc arbores ficui dixerunt: age, regnum in nos obtine. At ficus ipsis dixit, an relicta dulcedine mea et meo bono fructu proficiscar ut arboribus imperem? Tunc arbores viti dixerunt:

δεῦρο βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος, ἀφεῖσα τὸν οἶνόν μου καὶ τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ, δεῦρο, σὺ βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα, εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίετέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, ὑπόστητε ἐν τῇ σκιᾷ μου. καὶ εἰ μή, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι ἐποιήσατε μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς παιδίσκης αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικίμων, εὐφρανθείητε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθείη γε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν· εἰ δὲ μή, ἐξέλθοι πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγοι τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλθοι πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγοι τὸν Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέδρα Ἰωάθαμ ἀπὸ προσώπου Ἀβιμέλεχ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἦρξεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν Σικίμων. Καὶ ἠθέτησαν οἱ ἄνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα τῶν ο' υἱῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ. Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, ὥστε καθελεῖν, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, συνετρίβη τὴν κεφαλήν, κλάσμα μύλου γυναικὸς ἐνεγκούσης κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ, σπάσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ θανάτωσόν με, μή ποτε εἴπωσι, γυνὴ αὐτὸν ἀπέκτεινε. καὶ κεντήσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον ἀνεῖλε. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀποκτείνας τοὺς ο' ἀδελφοὺς αὐτοῦ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κατὰ τὸν λόγον καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἰωάθαμ.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ διασημότατος σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. τὸ ἀντικείμενον ὄρος ἐκ τῆς Λιβύης τῇ Κάλπῃ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων.

Ἄβιννα. ὄνομα πόλεως.

Ἄβιος. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολὺν τὸν βίον τάττει κεκτημένου. ὥσπερ καὶ Ὅμηρος τὸ ἄξυλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβιούδ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίωτον. κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ ἀβιώτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἀβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίσαρος. ονομα τόπου.

Ἄβιτος. ὄνομα κύριον. Ἄβιτος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως, καὶ ἐν ὑπερθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

---

2. καὶ iisdem abest. τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων Alex. τὸν εὐφραίνοντα θεὸν καὶ ἀνθρώπους Ald. 4. πρὸς τὴν ῥάμνον Alex. Ald. 6. ὑμεῖς εἰς βασιλέα Alex. ἐφ' ὑμᾶς Rom. Ald. 7. ὑπόστητε Rom. πεποίθατε al. ἐξέλθοι καὶ καταφάγοι pleraeque. 9. καὶ τελειότητι eaedem. Inde pleraque summa cum licentia immutata. 10. αὐτῆς Med. 24. Hic locus in uno Paris. sic scriptus est: Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, ἔῤῥιψε γυνὴ κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ συνέτριψε τὸ κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐπιβοήσας ταχὺ εἶπε κτλ. Küst.
6. τὴν κακίαν pleraeque. 9. Ἄβιλα — Ἀβιληνός sumpta e Steph. v. Ἄβιλη. 15. Haec Harpocrationi debentur, unde Reinesius optabat etiam ἀντὶ τοῦ. 16. Ὅμηρος Il. λ'. 155. 19. Ὁ δὲ — κρατήσει τ. πόλεως: idem exemplum ap. Zonar. p. 6. 28. Ὠρίων, similiter sane p. 14. Sturz.

---

age in nos regnum obtine. Sed vitis ipsis respondit, an relicto meo vino, quod homines exhilarat, abibo ut regnum in arbores exerceam? Tandem omnes arbores rubo dixerunt: Age vero, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus arboribus respondit: si vere vos me ungitis, ut regnum obtineam in vos, agite, subite meam umbram. sin minus, ignis ex me egrediatur, et devoret Libani cedros. Nunc etiam, si iuste et pie cum patre meo et cum eius familia egistis, et Abimelech, filium ancillae ipsius, regem Sicimitarum creastis, ex ipso voluptatem capiatis, et ipse quoque ex vobis voluptatem capiat. sin minus, ignis ex Abimelech egrediatur, et devoret principes vestros et familias ipsorum. e Sicimitis etiam ignis egrediatur, et devoret Abimelech. Ioatham autem his dictis e fratris sui conspectu aufugit. Abimelech vero cum tres annos in Israelitas imperium obtinuisset, Deus malum spiritum Abimelech et Sicimitis immisit. Et Sicimitae familiam Abimelech reprobarunt, ut in ipsius caput iniustam caedem LXX. filiorum Gedeonis converterent. Profectus enim ad oppugnandam quandam turrim, ut eius potiretur, cum accessisset ad ostium illius turris, eius incendendi causa, contritum est ipsi caput, cum mulier fragmentum molaris saxi in ipsum deiecisset. Tunc autem dixit ad armigerum suum: stringe tuum gladium, et me interfice, ne fortasse dicant, mulier ipsum interfecit. Puer igitur illum transfixit. Et sic Deus ultus est impietatem, quam Abimelech exercuit in suum patrem, occisis LXX. fratribus suis: pariterque omnem improbitatem Sicimitarum in ipsorum caput convertit, secundum orationem et parabolam Ioathami. *Ἄβιλα* Abila, Phoenices urbs, ex qua erat oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophista. Gentile nomen est Abilenus. *Ἀβίλυξ*, *Ἀβίλυκος*. Africae mons, oppositus Calpae, quae est in Europa, iuxta fretum Gaditanum. *Ἄβιννα*. Nomen urbis. *Ἄβιος*. Apud Antiphontem ἄβιος dicitur ille, qui multas opes possidet: ut apud Homerum ἄξυλος arboribus abundans. *Ἀβιούδ*. Nomen proprium. *Ἀβίωτον*. Malum, iniucundum, molestum. *Ille vero vitam minime vitalem sibi fore putabat, nisi urbe potiretur.* Et ἀβίωτος, non vivens. *Ἀβισάκ*. Nomen proprium. *Ἀβίσαρος*. Nomen loci. *Ἄβιτος*. Nomen proprium. *Abitus casam asceticam sibi exstruxit.* *Ἀβλεμέως*. Negligenter. A verbo μέλειν fit ἀμελέως, et per litterarum transpositionem et pleonasmum litterae β, ἀβλεμέως. Sic Orio.

Ἀβλεπτήματι. ἁμαρτήματι. Ὁ δὲ φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα, τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. Καὶ ἀβλεπτοῦντες. Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον ἐβοήθουν.

Ἄβληρος. ὄνομα κύριον.

Ἀβλῆτα βέλη. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν. Καὶ ἀβλῆτα ὀϊστόν, τὸν κακόβλητον, ἢ τὸν μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλής, ἀβλῆτος, παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος, οἷον ἀβλής, ἀβλῆτος. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα, ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ως ὦσιν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκραται· χαλκοκράς, χαλκοκρᾶτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκράς, νεοκρᾶτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβληται· ἀβλής, ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρωται· ἀτρώς, ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπτωται· ἀπτώς, ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσται· ἀγνώς, ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος. τέθνηκα· ἡμιθνής, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Αἰλιανός. Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως καὶ σὺν γαλήνῃ καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅνπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτωρ, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὄνος ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας. ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ ζῴου. ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον, ** τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότας, οὓς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα. καὶ ἀβόλους τοὺς μηδέπω βεβληκότας ὀδόντας.

Ἀβουλεί. ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀβούλιτος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσία, ἄνοια καὶ μωρία.

Ἀβούλως. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἄνευ λόγου.

---

1. Fragmenta Casaubonus ad Polybium referebat: v. Schweigh. T. V. p. 76. Fr. gr. 1. et hist. 45. 6. Il. ζ. 32. 7. Sedes glossae Il. δ. 117. Ceterum pleraque debentur Etym. M. 8. τὸ μήπω vulg. 9. παρὰ τὸ βέβλημαι] ἀβλῆτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι Med. Ista cum MSS. ignorarent, delevit Küst. Verum etiam haec, Κλίνεται δὲ — καὶ μήπω βεβλημένον aliena esse videntur, praesertim intuenti vel lectionem Aldinam, κλίνεται δὲ ἀ. ἀβλῆτος ἀβλῆτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν κτλ., vel Phavorini locum Eclog. p. 74. sive Philemonem p. 5. 16. εἰσίν recte Phavor.

4. Ὅμηρος Od. λ'. 135. 6. Vetus corruptio locum invasit: quippe requiritur βεβληκὼς τὸν γνώμονα ὀδόντα, quibus verbis utitur Eust. in Od. α'. p. 1405, 19. Vide vel Iungerm. in Polluc. I, 182. 9. κατηνυκότα Med. κατηῤῥυκότα duo Parisini, κατηρυκότα unus. Emendavit, Porto praeeunte, collatis vv. Γνώμονα et κατηρτυκότα Küsterus, uberrime de his rebus olim disputans. Ceterum aliud idque paulo difficilius hic restat expendendum. Quippe cum inauditum sit γνώμονα vocari κατηρτυκότα (nam quod eadem doctrina repetitur vv. Γνώμονα et, quae sua ipsius specie facile convincitur, κατηρτυκότα, haud dubium quin ea nostro loco debeatur, v. nos in v. Ἀγαπητόν), tum illud ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων diversum quendam narrationis tenorem arguit. Quamquam paulo meliora praebet Schol. Plat. p. 453. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ λειπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότας, ἐν οἷς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα. Neque Hesychius obest: Ἄβολος. νέος, οὐδέπω βάλας ὀδόντα. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον. Nimirum prorsus manifestum est complura quae progressionem aetatis novellae maturaeque pro rationibus sermonis proprii ac figurati significarent, in utroque lexicographo locum habuisse, priusquam lacuna interverterentur. 11. οἷς ἐλελίπει Med. 12. ἀβόλους πώλους vulg. 14. V. Polyb. Schweigh. T. V. p. 76. 18. Πλάτων Rep. IV. p. 437. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 20. Desideratur in Herodian. Epim. p. 176. sq.

Ἀβλεπτήματι. Peccato. *Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat, sed prudentiorum ipsum male habebant.* Et ἀβλεπτοῦντες, connibentes. *Illi vero connibentes et verentes Philippo resistere ei opitulabantur.* *Ἄβληρος.* Nomen proprium. *Ἀβλῆτα βέλη.* Sagittae nondum emissae vulnerandi causa. Et ἀβλῆτα ὀϊστόν, sagittam perniciosam, vel nondum iactam vel novam, sed recenter factam et omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλῆτος, a βέβλημαι. Flectitur autem per τος: ut ἀβλής, ἀβλῆτος. Nam nomina in σ desinentia, acuti tenoris, composita, a verbis deducta, et unicam syllabam servantia passivi praeteriti perfecti, declinantur per purum τος, sive in ως desinunt, sive in ης, sive in ας. Ut a *κέκραται et quae sequuntur in Graecis.* *Ἀβληχρόν.* Infirmum. *Βληχρὸν* enim significat firmum. Aelianus: *Vitam igitur finivit placide et tranquille et leni morte, quam et Homerus laudare mihi videtur.* *Ἀβολήτωρ,* et ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur asinus, qui nondum amisit dentes, ex quorum indicio huius animalis aetas cognoscitur. hinc significatur novellus, ut qui per aetatem nondum habeat dentem aetatis indicem. (*Γνώμονα* enim vocabant dentem, per quem animalium aetates explorabant.) Eundem etiam κατηρτυκότα nominabant, per translationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos qui consenuerant, quos aetatis indicium defecerat. Ἀβόλους autem equorum pullos, qui nondum abiecerant dentes. *Ἀβουλεί.* Inconsulte, imprudenter, imperite. *Ille vero, non admodum considerata nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit.* *Ἀβουλεῖν.* Non consultare, vel non velle. Plato. *Ἀβούλητον κακόν.* Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam ille, qui non vult. At Ἀβούλιτος per *I* litteram est proprium nomen. *Ἀβουλία.* Inscitia, amentia et stultitia. *Ἀβούλως.* Imprudenter, imperite, male, sine ratione.

Ἀβώνου τεῖχος: πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ Ἀβωνοτειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβωριγῖνες. ἔθνος Ἰταλικόν. Ἀβωριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν. τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Σικυωνίῳ·

Καὶ ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφειν δὲ χωρίς, ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει.

Ἀπίστῳ·

Ὤιμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην
ἄβραν ἔσεσθαι.

Ἰάμβλιχος· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι.

Ἀβραάμ. ὁ πρῶτος ἐν Πατριάρχαις, εἰς ὃν ἀπεσεμνύνετο δῆμος ὁ τῶν Ἑβραίων τὸ πρότερον, πρὶν τ͂ θεοῦ ἀποσκιρτῆσαι, καὶ γενέσθαι τούτου ἀλλότριοι, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπισπάσασθαι. Οὗτος ἐκ μὲν τῆς Χαλδαίων γῆς ὑπῆρχεν ὁρμώμενος, τῶν περὶ τὰ μετέωρα καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὅλον καταναλισκόντων. Ἀσκηθεὶς οὖν κατὰ τὸν πάτριον νόμον τὰς τῶν ἐπουρανίων ἀστέρων κινήσεις, καὶ στοχασάμενος ὡς οὐκ ἐν τούτοις ἵσταται τὸ μεγαλουργὸν τῆς φαινομένης ταυτησὶ κτίσεως, ἀλλ' ἔχει τινὰ τὸν δημιουργὸν καὶ κινοῦντα καὶ διευθύνοντα τὴν ἐναρμόνιον τῶν ἀστέρων πορείαν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὴν κατάστασιν, καὶ διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς καλλονῆς τῶν κτισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς ἐνῆν, θεωρήσας, οὐκ ἔστη μέχρι τούτων, οὐδὲ τὴν ἔφεσιν εἰς ταῦτα κατεδαπάνησεν, ἀλλὰ τῶν οὐρανίων ἁψίδων ὑπεραρθεὶς καὶ πᾶσαν διαβὰς τὴν νοητήν τε καὶ ὑπερκόσμιον σύμπηξιν οὐκ ἀπέστη τοῦ ζητουμένου, ἕως οὗ ὁ ποθούμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσε, τύποις τε καὶ μορφώμασιν, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει ὁ ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. καὶ μετανάστην αὐτὸν ἐκ τῆς πατρίδος λαβὼν ἐπὶ τὴν Χαναναῖτιν κατέστησε, τὸν ἐνενηκοστόν που καὶ ἔνατον ἤδη χρόνον παρέλκοντα· καὶ ἄπαιδα μέχρι τότε τυγχάνοντα, γεννήτορα τοῦ θαυμασίου καὶ μάκαρος κατέστησεν Ἰσαάκ, ἵν' ἔχοι μονογενῆ υἱὸν καὶ πρωτότοκον, τοῦ μονογενοῦς καὶ πρωτοτόκου μυστικὴν εἰκόνα προδιαγράφοντα· τοῦτο γέρας αὐτῷ κατ' ἐξαίρετον χαρισά-

---

4. Ἀβωριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, et sensus esse, gentem istam dici et Ἀβωριγῖνες et Ἀβωριγῖναι; quam utramque [immo Ἀβοριγῖναι] lectionem agnoscit Stephanus *de Urbibus*. *Küst.* Videtur tamen et in priore parte Ἀβοριγῖνες et Ἀβοριγῖνοι olim extitisse. 5. ἡ accessit ex Etym. M. p. 4, 22: ἁπλῶς ἡ θερ. Anecd. Bekk. p. 322. 7. Μένανδρος p. 182. 9. πατὴρ Med. μήτηρ Med. 12. καὶ Σικυωνίῳ Meinek. in Menand. p. 155. Hoc Küsterus e MSS. restituit, cum antea legeretur Σικυωνίᾳ. 14. αὐτῇ vulg. 16. Ἀπίστῳ] Hanc fabulam Menandri haud temere alibi laudatam reperies. *Küst.* Qui huius tituli denuo in v. Μένανδρος admonuit. Nulla suspicio Meinekium Menand. p. 25. tetigit. Desideratur sane verbum ad τρέφειν referendum. 20. In his neque τοῦτο nec σπάνιον intelligo: hoc quidem levissima mutatione refugi licet ἐπάνιον. Atque haeret etiam in continuis oratio: Toupius in Longin. III, 1. sublato τὸ locum sic interpretatur: *Quoniam autem accessus ad puellam rarus ac difficilis erat, cum diligenter custodiretur et alia ancilla una adesset, persuadet puellae ut clam parentibus aufugiat.* Pertinuit ut videtur ad erotici fragm. c. 13. *Cf.* Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 80. sq. 25. Huius generis quaedam dedit Iacobs. in Anth. Pal. p. 17.

Ἀβώνου τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen est Abonotichita. *Ἄβωρα*. Nomen loci. *Ἀβωριγῖνες*. Gens Italica. Aborigini vero. *Ἄβρα*. Neque simpliciter quaevis neque formosa ancilla ita appellatur, sed domestica et honoratior herae puella, sive est verna sive non. Menander *Pseudo-Hercule*: *Mater obiit duarum sororum harum; alit vero concubina quaedam patris eas, quae ancilla matris illarum fuit.* Idem *Sicyonio*: *Nam cum ancillam vicissim emeret amatam, illi quidem non dedit habendam, sed alendam seorsim, ut ingenuam decet.* Idem *Apisto*: *Existimabam, si aurum accepisset senex, ancillam emptam statim habram futuram.* Iamblichus: *Quoniam autem illud ministerium aedes custodiendi molestum erat et insolens, praesertim cum alia ancilla adesset: persuadet puellae, ut clam parentibus aufugiat.* *Ἀβραάμ*. Abraham, inter Patriarchas primus: quo populus Hebraeorum olim gloriabatur, priusquam a Deo defecissent, atque ab eo alienati fuissent, et ipsius unigeniti filii sanguinis se reos fecissent. Hic oriundus erat ex terra Chaldaeorum, qui totam aetatem in earum rerum, quae in sublimi fiunt, et stellarum observatione consumunt. Exercitatus igitur patrio more in coelestium stellarum motibus animadvertit, vim effectricem rerum conditarum et in oculos incurrentium non in iis consistere, sed habere aliquem opificem, qui moveat et dirigat aptum illum et concinnum stellarum motum et mundi totius constitutionem. Atque ex magnitudine et elegantia rerum conditarum creatorem ipsarum, quantum licuit, contemplatus in his non substitit, neque suum desiderium in his consumpsit, sed supra coelestes orbes evectus et pervagatus omnem rerum conditarum compagem, quae sub intelligentiam cadit mundumque superat, ab eo quaerendo, quem cognoscere cupiebat, non destitit, donec ille, cuius desiderio flagrabat, se ipsi patefecit, typis quibusdam et imaginibus et caeteris rationibus, quibus ille qui cerni conspicique nequit se mortalibus patefacere solet. Ipsum autem ex patria translatum in Chananaea collocavit, cum aetatis annum iam nonagesimum et nonum ageret; cumque ad id usque tempus expers liberorum esset, ipsum admirandi et beati Isaac parentem effecit, ut haberet unigenitum et primogenitum filium, qui unigeniti et primogeniti Filii mysticam imaginem praeformaret; idque munus ei eximium de-

μενος, τὸ δοῦλον καὶ φίλον καὶ πατέρα χρηματίσαι τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ κατὰ σάρκα, τοῦ τὸν κόσμον ὅλον δημιουργήσαντος. Οὗτος εὗρεν ἱερὰ γράμματα, καὶ γλῶσσαν ἐμηχανήσατο, ἧς Ἑβραίων παῖδες ἐν ἐπιστήμῃ ἐτύγχανον, ὡς ὄντες τούτου μαθηταὶ καὶ ἀπόγονοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἑλλήνων γράμ-
11 ματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, κἂν ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες. Καὶ τούτου μαρτύριον ἡ τοῦ Ἄλφα φωνὴ τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντος τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μακαρίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ὀνείρων βιβλία ἐσφετερίσαντο Ἕλληνες. Καὶ μάρτυς Ἰωσὴφ ὁ πανθαύμαστος ὁ τούτου ἀπόγονος, ὁ τοῦ Φαραὼ τὰ ἐνύπνια ὡς ἔμελλον ἀποβήσεσθαι διηγούμενος. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἐξ Ἑβραίων φιλόσοφος, ἐν τῷ τοῦ Πολιτικοῦ Βίῳ συνεπιμαρτυρήσεται· Φίλων, περὶ οὗ ἐῤῥέθη, Φίλων πλατωνίζει, καὶ Πλάτων φιλωνίζει.

Ὅτι ἤρξατο ἡ εἰδωλολατρία ἀπὸ Σερούχ ἕως τῶν χρόνων Θάρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. ὃς Ἀβραὰμ ὑπάρχων ἐτῶν ιδʹ καὶ θεογνωσίας ἀξιωθεὶς ἐνουθέτει τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανᾷς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέρδος ἐπιζήμιον (τουτέστι, τὰ εἴδωλα); οὐκ ἔστιν ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατροῦντας, διήρχετο διαπονούμενος, καὶ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν ἐκζητῶν ἐκ φιλοθέου καρδίας. ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν ποτὲ μὲν λαμπρόν, ποτὲ δὲ σκοτεινόν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστιν οὗτος θεός. ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον καὶ ἀμαυρούμενον, τὴν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπολήγουσαν, ἔφησεν, οὐδ' οὗτοί εἰσι θεοί. καὶ μέντοι καὶ τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς γὰρ ἐπαιδεύετο τὴν ἀστρονομίαν, ἀπορῶν ἐδυσχέραινεν. Ὤφθη δὲ αὐτῷ ὁ θεός, καὶ λέγει αὐτῷ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἴδωλα τοῦ πατρός, καὶ τὰ μὲν κλάσας τὰ δὲ ἐμπυρίσας ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐκ γῆς Χαλδαίων· καὶ ἐλθόντων εἰς Χαῤῥὰν ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐν λόγῳ Κυρίου ἦλθε σὺν τῇ γυναικὶ Σάῤῥᾳ καὶ τῷ ἀνεψιῷ Λὼτ μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς ἀποσκευῆς εἰς τὴν ὀφειλομένην γῆν Χαναάν, ἣν οἱ Χαναναῖοι τυραννικῶς ἀφελόμενοι ᾤκησαν. Λιμοῦ δὲ γενομένου καταλιπὼν τὴν Χαναναίων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπῄει, οὗ καὶ γυναῖκα Σάῤῥαν Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν ὁ βασιλεύς. Τοῦτον ὁ θεὸς ἐκδειματώσας, καὶ πάρεσιν τῶν μελῶν ἐπάξας, ἀπόδος, ἔφη, τῷ ἀνθρώπῳ τὴν γυναῖκα, ὅτι προφήτης ἐστί, 12
καὶ προσεύξεται περὶ σοῦ, καὶ ζήσεις. εἰ δὲ μὴ ἀπο-

18. *Φίλων πλατωνίζει*] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: *Τοσοῦτον δ' αὐτὸν τοῖς Ἑλληνισταῖς παρασχεῖν θαῦμα τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυνάμεως, ὡς καὶ λέγειν αὐτούς· ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.* Suid. v. *Φίλων.* *Küst.* 19. Suffragatur Anonymo huic Ioh. Antiochenus in Excerpt. Peiresc. p. 778. ubi haec leguntur: *Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος, καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκόσι καὶ ἀνδριᾶσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι ἀριστεύσαντας.* Vide etiam Suidam v. *Σερούχ*, ubi hunc locum ex Ioh. Antioch. descripsit. Epiphanius quoque *adversus Haeres.* I, 6. originem Idololatriae ad Seruch his verbis refert: *Φαλὲκ δὲ γεννᾷ τὸν Ῥαγάμ, Ῥαγὰμ τὸν Σερούχ, τὸν ἑρμηνευόμενον ἐρεθισμόν. Καὶ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία.* *Küst.* Hanc disputationem a superioribus plane distinxit Parisinus Brequignii p. 13. *εἰδωλολατρεία* vulg.
3. *ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν*] Gemina his de Abrahamo leguntur apud Mich. Glycam *Annal.* Part. 2. p. 131. qui tamen sua ex Syncello descripsit. 11. ὁ om. vulg. 21. *Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν*] Hic duae historiae confunduntur, ut patet ex Genes. c. XII. et XX. Non enim Abimelech, qui erat Rex Gerarensium, Saram abstulit Abrahamo in Aegypto degenti, sed Pharao, ut c. XII. expresse traditur. Vicissim Abimelech rapuit Saram tempore et loco diverso, nimirum cum Abraham Geraris esset, ut discimus e c. XX. *Küst.*

dit, ut servus et amicus et pater secundum carnem appellaretur unigeniti Filii, qui mundum universum fabricavit. Hic sacras litteras invenit, et linguam excogitavit, cuius notitiam habuerunt Hebraeorum filii, quod essent huius discipuli et posteri. Ab hoc etiam litterae Graecorum originem duxerunt, quamvis Graeci temere ludentes sibi ipsi harum inventionem arrogent. Eius vero rei testimonium est appellatio *Ἄλφα*, primae et principis litterae, ab Aleph Hebraico voce beata, prima et immortali suum nomen sortitae. Ab hoc etiam somniorum libros acceptos Graeci sibi vindicarunt. Testis est Iosephus ille maxime admirandus, huius pronepos, qui Pharaonis insomnia sic exposuit, ut erant eventura. Hoc autem et Philo, Hebraeus Philosophus, in *Viri Politici Vita* suo testimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum est, *aut Philo platonissat, aut Plato philonissat.* Imaginum cultus coepit ab Seruch, et viguit usque ad tempora Tharae, patris Abraham; is autem Abraham natus quattuordecim annos, et Dei cognitione praeditus, suum patrem admonuit his verbis: *Quid fallis homines ob lucrum perniciosum*, (hoc est, ob imagines)? *Non est alius Deus, nisi ille, qui in coelis est, et universum mundum fabricavit.* Cum enim videret homines res creatas colere, magno labore et animo religioso verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret coelum modo serenum, modo nubilum et obscurum, in animo suo dixit, *hoc coelum non est Deus.* Similiter etiam, cum solem et lunam, illum quidem occultari et obscurari, hanc vero deficere et desinere cerneret, dixit, *ne isti quidem sunt Dii.* Quinetiam astrorum motum considerans (a patre enim astronomiam edocebatur) animo dubitans molestia quadam affici coepit. Apparuit autem ipsi Deus, et ipsi dixit: exi e tua terra et ex cognatione tua. Quamobrem correptis patris simulacris, iisque partim fractis partim crematis, ex Chaldaeorum terra cum patre excessit. Qui cum Charram pervenissent, pater ipsius obiit. Illinc autem Domini iussu egressus cum uxore Sara et consobrino Lot et omni ipsorum supellectile in Chananaeam terram sibi debitam pervenit, quam Chananaei per vim occupatam incolebant. Exorta autem fame relictaque Chananaeorum terra in Aegyptum abiit, ubi etiam Abimelech Rex Saram eius uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore iniecto et membrorum laxatione in corpus inducta, *redde*, inquit, *huic homini suam uxorem, quia est Propheta, et pro te precabitur, et vives. quod nisi eam ipsi reddideris.*

δῷς, γνῶθι ὅτι ἀποθανῇ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὕτως ἀπολαβὼν τὴν γυναῖκα ἀμίαντον, καὶ προςευξάμενος ἰαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέσεως τὸν Ἀβιμέλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἔκτοτε τιμῶν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προςέχων ἦν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραὰμ εὐσεβείας καὶ πολυπειρίας Αἰγυπτίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἄβραμ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πολέμου τῆς εὐλογίας τοῦ Μελχισεδὲκ κατηξίωται, τοῦ βασιλέως Σαλήμ, ὃς ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἄβραμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Τῷ δὲ Ἄβραμ ἀτεκνίαν ὀλοφυρομένῳ καθ' ὕπνους ἐπιδείξας ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας, κατὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἔσεσθαί οἱ τὸ σπέρμα προεδήλου. Ὁ δὲ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Ἡ δὲ Σάρα στεῖρα οὖσα συνεχώρησεν Ἄβραμ ἀπὸ τῆς παιδίσκης παιδοποιήσασθαι· καὶ ἔσχε τὸν Ἰσμαήλ. Ἐνενήκοντα δὲ καὶ ἐννέα ἐτῶν ὄντι τῷ Ἄβραμ ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ μετωνόμασεν. Ἄβραμ γὰρ πρώην ὠνομάζετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Σάραν Σάῤῥαν, προςθεὶς καὶ ἕτερον ῥ. Καὶ περιέτεμε τὸν Ἰσμαὴλ καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Κύριος δὲ τῷ Ἀβραὰμ ἐπιξενωθεὶς ἐπηγγείλατο τέξεσθαι Σάῤῥαν αὐτῷ παῖδα. ἡ δὲ ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προςηγορεύθη, φερωνύμως τῷ μεθ' ἡδονῆς γέλωτι κατὰ τὴν Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Ἀβραμιαῖος. ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ, ἢ γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής.

Ἀβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος, βλακευόμενος.

Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει,
ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω.

Ἀβρανῖτις. χώρα.

Ἁβραῖς. ἁπαλαῖς, τρυφεραῖς. Αἰλιανός· Ἐπὶ κλίναις μάλα ἁβραῖς καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρεττανή. χώρα ἡ λεγομένη Μυσία. ἀπὸ Βρετίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανὸς καὶ Ἀβρήλιος, ὀνόματα κύρια.

Ἀβρικέστερον. τὸ ἀληθέστερον.

Ἄβρικτον. τὸ δύςκωφον, ἤτοι ἐκ μέρους ἀκοῦον.

Ἄβρίξαι. τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι. 13

Ἀβριόριξ. ὄνομα κύριον.

Ἀβρογάστης. Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. ἄλλως τε ἦν καὶ

---

7. *πολυπειρείας* vett. Edd.
4. *Ἀβραμιαῖον ἔχειν τὸ φρόνημα* e Cotelerii eccl. Gr. monum. T. I. p. 249. attulit Albert. in Hesych. Adde Eustath. Opusc. XXIV, 189. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 6. *βλακευόμενος* quod Anecd. Bekk. l. l. firmant, probante Iacobs. in Anth. Pal. p. 46. e duobus Pariss. Küst. praetulit: edd. cum Zonara p. 9. *κολακευόμενος*. Cf. Koen. in Gregor. p. 557. 7. 8. In his dimetros binos, Menandri ut putabat, latere vidit Toup. IV. p. 193. Et quod coniecit *εὐδόκει* magis quam alterum *ἔχων τε* placet. 10. *Αἰλιανός*: v. Suid. vv. *Ὑπερήφανος* et *Ὕφει*. 14. Stephanus: *Ἀβρεττίνη. χώρα Μυσίας, ἀπὸ Βρεττίας Νύμφης. τὸ ἐθνικὸν Ἀβρεττηνός*. Strabo XII. p. 576. *Ἀβρεττηνὴν* appellat. 18. *Ἀβρικέστερον*] Fortasse vox errore librariorum corrupta est ex *ἀκριβέστερον*. Küst. Istius erroris culpam Küst. Diatribe p. 31. malebat in Suidam conferre, nova coniectura *ἀτρεκέστερον* adiecta. *ἀβροβέστερον* Hesych. 19. Apparet olim extitisse *τὸν δύσκολον ὕπνον. ἢ τὸν .. ἀκούοντα*. 23. Eustath. in Il. ε'. p. 513. locum hunc [i. e. *Ἀβρ. Φρ. κατὰ ... φλογοειδὴς ἦν*] de Abrogasto, quem *Ἀβρογάστην* vocat, ex Suida ut opinor (nomen enim eius ibi reticet) *αὐτολεξεὶ* descripsit. *Küst.* Eunapii fragmentum: v. Niebuhr. p. 111. sq. Partem affert Zonaras p. 6. 25. L. *ἄλλως δέ*. Contra p. 29, 5. pro scriptura edita *ὅς τε* receptum ex Ald. *ὅς γε*.

---

scito te moriturum, et tua omnia peritura. Sic igitur Abraham, recepta uxore impolluta, Deum precatus effecit, ut Abimelech eiusque familiae paralysis sanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipsum honorare eiusque verbis aures attentas praebere coepit. Abraham igitur pietatis et multiplicis doctrinae magister Aegyptiis extitit. Eidem Abraham ex bello revertenti benedixit Melchisedec, Rex Salem, qui ipsi panes et vinum obtulit. Erat autem Altissimi Sacerdos, eique Abraham decimam omnium rerum dedit. Melchisedec autem erat sine patre, sine matre, sine generis origine, similis Filio Dei. Abraham autem orbitatem suam deploranti Deus in somnis stellas ostendens, progeniem ipsi futuram praedixit tantam, quanta esset illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, et hoc ipsi in iustitiam est imputatum. Sara vero cum esset sterilis, indulsit Abraham, ut ex ancilla liberos susciperet, ex qua natus est ei Ismael. Abram autem cum nonagesimum nonum aetatis annum ageret, Deus apparuit ipsumque mutato nomine vocavit Abraham. Abram enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram vocavit Sarram, addito altero R. Ismael autem et omnes suos Abraham circumcidit. Dominus etiam ab Abraham exceptus hospitio promisit ei fore, ut Sarra filium ipsi pareret. Quibus auditis illa risit: unde filius ex ea natus a *risu* appellatus est Isaac, quoniam ea vox lingua Hebraica *suavem risum* significat. *Ἀβραμιαῖος.* Ab Abraham oriundus; aut Gigantius; sanctimonia praeditus. *Ἀβρὰ βαίνων.* Delicias agens, molliter vivens. *Ille profecto delicatule vivere videbatur, superciliis sursum productis.* *Ἀβρανῖτις.* Regio sic appellata. *Ἁβραῖς.* Teneris, delicatis. Aelianus: *In lectos valde molles et stragula pretiose contexta imponentes.* *Ἀβρέας.* Nomen proprium. *Ἀβρεττανή.* Regio quae Mysia vocatur, a Brettia Nympha. *Ἀβρηλία.* Aurelia, regio. Et Aurelianus et Aurelius, nomina propria. *Ἀβρικέστερον.* Verius. *Ἄβρικτον.* Surdastrum, vel ex parte tantum audiens. *Ἀβρίξαι.* A cibo nutare vel dormire. *Ἀβριόριξ.* Nomen proprium. *Ἀβρογάστης.* Abrogastes Francus, robore corporis ferox, et animi iracundia flammae similis, secundas a Baudone partes agebat: caeteroqui temperantiae

πρὸς σωφροσύνην πεπηγὼς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον, ἀῤῥενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

Ἁβροδίαιτα. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή. καὶ ἁβροδίαιτος, τρυφητής, τρυφερόβιος. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὶ ἁβροδίαιτον ὁ βίος· ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τέ εἰσι καὶ φερέπονοι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν πλουσίως ζῶντα. Καὶ ἁβρότητι, τρυφερότητι, ἁπαλότητι.

Ἁβροκόμας. οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀβρόμιος. χωρὶς οἴνου.

Ἢν ὀλοοῦ διὰ καῦμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατόν σοι
ἠελίους δροσερῶν πίομαι ἐκ λιβάδων,
ἀβρόμιος καὶ ἄοινος·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄβρομος. ὁ θορυβώδης.

Ἁβρόν. παρὰ Ἡροδότῳ καλόν, αὔθαδες, σεμνόν, τρυφερόν.

Ἁβρός. λαμπρός, τρυφερός, ἁπαλός. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ.

†Ὅμως δὲ ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγὼς καὶ λελυγισμένος, καὶ τάς τε κόμας ἀναδούμενος, ὥςπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ ἁβροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους, λαβὼν χρυσίον ἐκ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ὅσον ἱκανὸν ἦν ἐμπλῆσαι καὶ τὸν ἐκ μύθου Μίδαν, εἰσέῤῥει πρὸς τὸν βασιλέα.

†Ἁβρὸς λειμών. ** καινότερος καὶ εὐθαλής.

† Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον, τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

Ἄβρος, παροξυτόνως. ἔθνος πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.

Ἁβροσύνη. φαιδρότης.

Ἁβροτάζω. ἁμαρτάνω.

Ἁβρότερον. Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν.

Ἀβρότη. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν.

Ἀβροτήμων. ἁμαρτωλός.

---

1. *πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος*] Proprie, *temperantiae affixus et ei firmiter iunctus.* *Διαρθροῦσθαι* enim apud medicorum filios dicitur de articulatione et iunctura partium corporis humani, et *ὀστᾶ διηρθρωμένα* Galenus vocat ossa in corpore humano sibi invicem iuncta et cohaerentia. *Küst.* I. e. firmus et propemodum quadratus. 8. *κανόνα* e binis Pariss. revocavit Küsterus, cum legeretur *κιόνα*. 10. *ἁβροδιαίτη* vulg. improbante Schweighäus. Opusc. II. p. 199. Vocem adhuc repertam in inscriptione Aeliani V. H. XII, 24. reddebat Alciphroni I, 22. Iacobs. in Anthol. T. XII. p. 105. Eodem spectat Lex. Seg. p. 322. *ἁβροδιαίτη, τρυφερᾷ ζωῇ καὶ ἁπαλῇ. ἁβροδίαιτος, τρυφητής, τρυφερόβιος.* 11. Verba Menandri Exc. Legg. p. 312. 12. Suspicor scribendum *ἄλλως τε καί.* 16. Ex Harpocratione. 19. Ex Antipatri Sid. Ep. LIX, 3 — 5. *χῦμα* vett. edd. scripturam, quam Iacobsius Anth. Pal. p. 197. in tali poeta ferebat, correxit Küst. 23. *Ὁ θορυβώδης*] Hesychius contra, *χωρὶς βρόμου ἢ ἄνευ θορύβου.* Etymologus tamen cum Suida consentit. *Pears.* Spectat Il. *ν'*. 41.

1. *Ἡροδότῳ* I, 71. IV, 104. 3. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silent. XLVIII, 7. 6. Fragmentum politissimum redit sub v. *Ἀναδούμενος.* 7. *Λελυγισμένος*] Similia quaedam Spanh. in Arist. Ran. 788. Nota permutatione Basil. et Genev. *λελογισμένος.* 9. Legendum *μυροσταγὲς* ex v. *Ἀναδούμενος.* 13. *καινότερος*, quod Küst. suspectum habet, etiam Zonaras p. 7. et Anecd. Bekk. p. 322. Vere *καὶ νοτερὸς* Markl. in Lys. p. 376. et Toup. I. p. 12. qui locum integriorem v. *Ἐρύθημα* indicavit. Dubites tamen de particula *καί*, quae haud scio an vocem *κατανοτερὸς* innuat. 15. *Κατὰ πλοῦτον* puto esse supervacanea, praesertim cum tribus vocibus interiectis *πλοῦτον* iteretur. *Küst.* 17. E Steph. Byz. legendum *Ἄβροι.* 20. *Ἀλλ' — ἦσαν* (Zonar. p. 10.) e Philostr. V. Apoll. IV, 27. petita monuit Toup. I. p. 13. 22. *Ἀβρότη* Il. *ξ*. 78.

---

deditissimus suisque numeris absolutus, quique bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat; eandemque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et iustos suum quoque adiungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regiae normam, ne quid in aula peccaretur, vel res eius detrimenti quicquam caperent. *Ἁβροδίαιτα.* Mollis et delicata vita. Et *ἁβροδίαιτος*, delicatus, molliter vivens. *Romani vero non sequuntur vitam delicatam, cum praesertim sint bellicosi et laborum patientes.* Significat etiam *ἁβροδίαιτος* eum, qui more divitum vivit. Et *ἁβρότητι*, mollitie, deliciis. *Ἁβροκόμας.* Habrocomas. hic satrapa fuit Artaxerxis Persarum Regis. *Ἀβρόμιος.* Abstemius. *Si perniciosi aestum ignis effugero, per centum dies roscidis bibam ex fontibus abstemius vinique expers:* verba Epigrammatis. *Ἄβρομος.* Tumultuosus. *Ἁβρόν.* Apud Herodotum significat pulchrum, arrogans, gravitatem prae se ferens, delicatum. *Ἁβρός.* Splendidus, mollis, delicatus. In Epigrammate: *Suaviter stridens supra citharam sedebat cicada.* † *Verumtamen ille mollis, delicatus, mollitie corporis fractus et distortus, quique vittis comam redimiret, ut lasciviores meretriculae, et faciem cincinnosque mollibus unguentis delibutos haberet, auro ex communibus calamitatibus collecto, quantum sufficeret ad explendum vel illum fabulis celebrem Midam, ad Regem delapsus est.* *Ἁβρὸς λειμών.* *Et roscidus et floridus.* † *Omnes autem splendidissime et ad admirationem usque, saltem illius, qui divitem cultum miratur, vestitos.* *Ἄβρος.* Habri, cum accentu in priore syllaba, gens iuxta Hadriam. *Ἁβροσύνη.* Nitor. *Ἁβροτάζω.* Aberro. *Ἁβρότερον.* *Sed deliciis illos superabant, et Sybaride pleni erant.* *Ἀβρότη.* Nox, sic dicta, quod careat hominibus. *Ἀβροτήμων.* Peccator.

Ἄβροτον. ἄψιχον, ἀναίσθητον.

Ἀβρότονον. εἶδος βοτάνης θαμνώδους. ἔστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, διαφορικῆς τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι᾽ ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου ἀλωπεκίας ἰᾶται, σύν τινι τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων.

Ἀβροχίτων. τρυφερὰ φορῶν.

Ἄβρων. Φρὺξ ἢ Ῥόδιος, Γραμματικός, μαθητὴς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ, γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων, ὥς φησιν Ἕρμιππος.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ τῶν πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ᾽ Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ. Καὶ Ἀβρώνειος.

Ἀβρύνεται. κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα· διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνούς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα, τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν τῶν τε παιδίων κεκραγότων ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ᾽ οὗ εἴθισται λέγειν τὸ προκείμενον.

Ἄβυδος. πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ ἐπίῤῥημα Ἀβυδόθι, ἐν Ἀβύδῳ. Καὶ Ἄβυδον, φλυαρίαν τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ ἀπὸ Ἀβύδου.

Ἀβυδών, Ἀβυδῶνος. χωρίον Μακεδονίας, ὡς Στράβων.

Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος, ἀπ᾽ Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.

Ἀβυρβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές. καὶ Ἀβύρβηλος, ὁ πολύς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορής. Λέγεται δὲ καὶ Ἀβέρβηλος, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκατάστατος.

Ἀβυρτάκη. ὑπότριμμα βαρβαρικόν, κατασκευαζόμενον διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ ῥοιᾶς κόκκων, καὶ ἑτέρων τοιούτων· δριμὺ δηλονότι. Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα.

Ἄβυσσος. ἣν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται. Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσόν φασιν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσσοδομεύειν. παρὰ τὸ δύνω, τὸ ὑπέρχομαι, κατὰ τροπὴν βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός, καὶ ἄβυσσος, οὗ οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

---

1. Sic Zonar. p. 10. ἄψυχον, ἀσθενές Bekk. Anecd. p. 322. 2. Sumpta haec e Pauli Aeginetae III, 7. Pearsonus ad marginem Suidae observavit. Nihil fere dissentit Zonaras p. 11. „Eadem autem desunt in MSS. Pariss., ut fere omnia alia loca, quae in vulgatis Edd. Suidae ex illo scriptore translata hodie leguntur." *Küst.* 10. *Eudocia* p. 62. et Zonaras p. 7. Praestat Ἄβρων. 12. ἐκ δούλου Zon. codd. aliquot, i. e. libertinus. Ἕρμιππος, nimirum Berytius. 13. τῶν om. vulg., item 15. τοῦ. Consentiunt Zenob. Prov. I, 4. et liber Marcianus Harpocrationis p. 1. Legendum Ἄβρωνος, atque hoc dictum similibus quibusdam ap. Hesych. v. Ναύσων addendum. 16. Aeschyl. Agam. 1206. 17. Vide de hoc proverbio Zenobium et Diogenianum; item Athen. XIV. p. 641. A. et ibi Casaub. *Küst.* Usi sunt scriptores quidam aevi Byzantini, velut Theodorus Metochita. 22. L. τῶν δέ. Cf. Arsenii Viol. p. 14. ubi leg. vocibus transpositis κεκραγότων δὲ ... θορύβου γινομένου τῶν τιτθῶν.

1. 2. Bekk. Anecd. p. 215. Zonar. p. 6. Attigit haec Eustath. in Dionys. 513. et Il. β΄. p. 376. qui hausit e Steph. v. Ἄβυδοι. 3. Iungebantur Ἄβυδον ἢ λιμηρίαν: sed v. Bekk. Anecd. p. 322. extr. 5. E Steph. Byz. v. 6. Στράβων Excerptis l. VII, 9. 7. In Il. β΄. 849. Ἀμυδῶνος. 10. δὲ aberat vulg. 15. Θεόπομπος] Afferunt Bekk. Anecd. p. 323. et ex Aelio Dionysio Eustath. in Odyss. τ΄. p. 1854, 18. 16. Ex Anecd. leg. ἵξῃ sive ἥξει. 18. καὶ om. vulg. 19. ἄβυσσος — φασιν e Schol. Arist. Ran. 138. 21. παρὰ — βάθος: paulo plenius expressa dant Etym. M. v. et Zonar. p. 8. unde sumpsi βύσω pro βέσσω: restituendum etiam καὶ et βέβυσμαι ante κατὰ et βυσσός. 24. Βατράχοις v. 137.

Ἄβροτον. Inanimum, sensu carens. *Ἀβρότονον.* Abrotonum, genus herbae fruticosae. est autem amarissimum, calefaciens et siccans in tertio gradu, discutiendi et incidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo periodicos algores per totum corpus sanat, et quidem ustum magis quam non ustum alopeciis medetur, si adhibeatur cum olei parte tenuiori naturae. *Ἀβροχίτων.* Molles sive pretiosas vestes gestans. *Ἄβρων.* Abro, Phryx aut Rhodius, grammaticus, Tryphonis discipulus, Romae litteras professus, e servitute manumissus, ut ait Hermippus. *Ἄβρωνος βίος.* De sumptuosis dicitur: apud Argivos enim Abro quidam dives fuit. Vel petitum est a deliciis. Dicitur etiam Ἀβρώνειος. *Ἀβρύνεται.* Ornatur, deliciis indulget, gloriatur. *Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα.* Abydena bellaria. Cum ex alicuius intempestivo interventu molestia aliqua nobis oboritur, dicere consuevimus, *Abydena bellaria.* Nam Abydeni, cum aliquem civem aut peregrinum excipiunt convivio, post unguentum et coronas illatas, pueros osculandos circumferunt. nutricibus vero tumultuantibus et pueris vociferantibus praesentes molestia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit. *Ἄβυδος.* Urbs. Hoc vocabulum pro Sycophanta ponitur, quod Abydeni tales esse crederentur. Et adverbium Ἀβυδόθι, Abydi. Et Abydum magnam dicunt nugacitatem. Et Abydenus, qui est ex urbe Abydo. *Ἀβυδών.* Locus Macedoniae, auctore Strabone. *Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.* *Ἀβύρβηλον.* Impudens, invisum. Et Ἀβύρβηλος, multus, magnus, satietatem afferens. Ἀβέρβηλος etiam, ut paulo ante dictum est, instabilis vocatur. *Ἀβυρτάκη.* Barbaricum est intritum, confectum e porris, nasturtio et mali punici granis aliisque huiusmodi: nimirum acre. Theopompus *Theseo: Iam venies in Medorum terram, ubi plurimis e nasturtiis et porris abyrtace conficitur.* Idem nomen in Menandri *Cecryphalo* quoque legitur. *Ἄβυσσος.* Quam ne profundum quidem capere potest. Iones enim pro eo quod est βυθός dicunt βυσσός, unde etiam dictum videtur βυσσοδομεύειν. Repetitur a δύνω, id est subeo; unde mutatione litterae fit βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός et ἄβυσσος, quo nemo propter altitudinem penetrat. Aristophanes *Ranis*:

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην ἥξεις μεγάλην πάνυ ἄβυσσον.

καὶ οὐδετέρως φησὶν ὁ αὐτός· Ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ, οὐκ εἰρηνεύσουσιν. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει χίλια τάλαντα ἀπέκειτο.

Ἄβυσσον καλεῖ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἡ θεία γραφή. ἐπεὶ γοῦν ἡ γῆ πανταχόθεν ὕδασι περιέχεται, μεγάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσιν, εἰκότως ἄβυσσον περιβόλαιον αὐτῆς εἴρηκεν ὁ Δαβίδ. Καί, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, ὁ αὐτὸς προφήτης φησίν· τὰ στρατιωτικὰ λέγων τάγματα καὶ τὴν τοῦ πλήθους ὑπερβολὴν τροπικῶς. Ὡς ἐν ἀβύσσῳ τινὶ ὑποβρύχιος ἐγενόμην. Ἄβυσσος οὖν ὑδάτων πλῆθος πολύ.

Ἄβυσσος. Ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεκρυμμένος.

Ἀγάγης. αὐθυπότακτον. καὶ ἀγάγωμεν.

Ἀγάζω. γενικῇ.

Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. Καί, Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν.

Ἀγάθαρχος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων ἢ αἱρουμένων.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός, Μυριναῖος, ὁ γράψας τὴν μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν τὸν Καισαρέα, [τὰ κατὰ Βελισάριον καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις] τουτέστι, τὰ κατὰ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τὰ ἐν Λαζικῇ καὶ Βυζαντίῳ. Οὗτος συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην· τά τε καλούμενα Δαφνιακά, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε δὲ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ, ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

Ἀγαθικά. τὰ σπουδαῖα.

---

1. *ἥξεις μεγάλην* invertenda. 3. 4. Commiscuit Suidas orationem Aristoph. Lysistr. 174. cum explicationibus Scholiorum. 6. *Ἄβυσσον καλεῖ*] E Theodoreto in Psalmum CIII, 6. sumpta, multis immutatis, eaque repetita sub v. *περιβόλαιον:* item quae sequuntur, *Καί, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται κτλ.* eidem Theodor. in Psalm. XLI, 8. deberi Pearsonus observaverat. 8. *μακροῖς* Ernesti Gloss. Suid. p. 5. *πελάγεσσι* vulg. 15. *Ἱερὸν — κεκρυμμένος* (Exc. Legg. et Suid. v. *Πύῤῥος κτίμενος*) Dionys. Exc. A. R. T. IV. p. 2362. Rsk. Cf. v. *Πύῤῥος*, unde meliorem petes scripturam. 20. Bekk. Anecd. p. 121, 30. 21. *ἐπὶ — λέξει* ibid. p. 324, 3. Dixerunt de hoc significatu Küst. in Arist. Ach. 873. Coraës in Isocr. p. 113. aliique. Ceterum attigit hunc locum Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 118.

1. *Ξενοφῶν*, ut Anab. IV, 4, 9. 2. Cf. v. *Κιλίκων* et Paroemiographi. 4. Ex Harpocratione. 6. Parum nos iuvant Proverbiorum scriptores, nisi quod Diogenianus I, 4. *τὰ ὕστερά τισι διδόντων.* 8. Cf. Harpocratio; cuius libri Paris. et Palatinus cum Suida faciunt. 10. *Ἀγαθίας — χρόνων* pleraque cum *Eudocia* p. 59. sq. *Μυριναῖος*] In prioribus Edd. [et Eud.] male legitur *Σμυρναῖος*, pro quo in uno Paris. scriptum inveni *Σμυρηναῖος*, in duobus aliis vero *Μυρηναῖος*. quae, si η in ι mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathiae fuisse Myrinam, urbem Aeolidis in Asia, ipse de se in Praefat. Historiae suae expresse testatur, his verbis: *Ἐμοὶ Ἀγαθίας μὲν ὄνομα, Μυρίνη δὲ πατρίς.* — In Codice etiam Vaticano pro *Σμυρναῖος* recte legi *Μυριναῖος* Pearsonus ad hunc locum annotavit. *Küst.* 12. Coniicit Küst. *τὸν τὰ κατὰ Β. — πράξεις συντάξαντα:* ego vanum additamentum uncis inclusi. 17. Non assentior Hasio in Leon. Diac. p. 250. haec, *ὧν* (vel *ὃν*) *αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν*, interpretanti: *quae ipse collegit ex poetis, qui singulis aetatibus floruerunt.* 18. *δὲ*] *καὶ* vulg. 19. *τῷ ὑπάτῳ*, id est Epigrammatum scriptori: v. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 913. 21. Bekk. Anecd. p. 324. sive Zonar. p. 31. Vocis Lexicographis nostris spretae auctoritatem requiro.

Statim enim ad paludem magnam venies, et valde profundam. Idem etiam neutro genere dixit: *Quamdiu immensa illa pecunia apud Deam recondita erit, pacem repudiabunt.* Quippe in arce mille talenta reposita erant. *Ἄβυσσον καλεῖ.* Abyssum Sacra Scriptura vocat substantiam aquae. Nimirum quia terra undique circumdatur aquis, tam magnis quam parvis maribus, iure David abyssum vocavit terrae amictum. Idem Propheta, *Abyssus*, inquit, *abyssum invocat*: exercitus militum et ingentem multitudinem figura vocans. *Velut abysso quadam submersus eram.* Abyssus igitur aquarum magna copia vocatur. *Ἄβυσσος.* *Aedes fuit Proserpinae, in qua multum auri ab omni aevo intactum servabatur; ubi vis erat auri immensa, vulgo nunquam visa, et sub terra abscondita.* *Ἀγάγης.* De genere *αὐθυποτάκτων*. Item *ἀγάγωμεν*. *Ἀγάζω.* Admiror, aptum genitivo. *Ἀγαθά.* Xenophon hac voce usus est de cibi potusque lautitiis et apparatu convivali. Et, *Ἀγαθὰ Κιλίκων*, deest, *habet*. Cilico vero nomen proprium viri divitis. *Ἀγάθαρχος.* Nomen proprium. Erat pictor insignis, Eudemi filius, genere Samius. *Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.* Post panem ne puls quidem spernenda. De iis dictum, qui partes secundarias aut tribuunt aut assumunt. *Ἀγαθῆς Τύχης νεώς.* Bonae Fortunae templum. Hoc quid significet, haud obscurum est. *Ἀγαθίας.* Agathias, Scholasticus, Myrinaeus; qui historiam scripsit, initio inde sumpto, ubi desiit Procopius Caesareensis [qui res a Belisario gestas ac bella in Italia et Libya literis mandavit], id est, res Narsetis in Italia, item ea quae in Lazica et ad Byzantium acciderant. Idem etiam alios libros ligata solutaque oratione composuit: id est *Daphniaca* quae vocantur, et Corpus novorum Epigrammatum, quae ipse e supparibus poetis collegit. Floruit autem eodem tempore, quo Paulus Silentiarius, Macedonius Consul, et Tribonianus, aetate Iustiniani. *Ἀγαθικά.* Praestabilia.

17 **Ἀγαθοεργία.** Δαμάσκιος· Ὡς δὲ ἑνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο τὴν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας, τὸ δ᾽ αὖ τρίτον ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις.

Ἀγαθοεργοί. αἱρετοὶ κατ᾽ ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ᾽ Ἐφόρων.

Ἀγαθοθέλεια. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης καὶ ἐπιστρεφείας.

Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος· χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῷον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Ὅτι **περὶ τἀγαθοῦ** βιβλίον συντάξας Ἀριστοτέλης τὰς ἀγράφους τοῦ Πλάτωνος δόξας ἐν αὐτῷ κατατάττει. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματος Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐπονομάζων αὐτὸ **περὶ Φιλοσοφίας.**

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν· καὶ ἀγαθῶν μυρμηκιά, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας· καὶ ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἀγάθων. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τραγικός, διεβέβλητο δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ποῦ ἔστιν; ἀπολιπών μ᾽ ἀποίχεται.
Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; ἐς μακάρων εὐωχίαν.

Οὗτος ὁ Ἀγάθων ἀγαθὸς ἦν τὸν τρόπον, ποθεινὸς 18 τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παραχθέντων. Κωμῳδοποιὸς Σωκράτους διδασκάλου. ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

---

1. *Δαμάσκιος*] Hoc fragmentum procul dubio depromptum est ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio olim conscripta, ex qua Photius Cod. CCXLII. excerpta satis prolixa nobis conservavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quae Suidas sub Damascii nomine passim adducit; sed sunt et alia haud pauciora (inter quae etiam hoc fragmentum est), quae in Photio non reperias: unde dubium non est Suidam integra Vita Isidori usum fuisse. *Küst.* Hoc quidem etiam in v. *Ἀναλκις* monuerat. Neque vero persuadet, praesertim turbas v. *πολυήχοος* intuenti. 6. *τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν*] Haec philosophiam Platonicam sapiunt, secundum quam nonnullae animae, postquam e loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundae materiae captae omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes ad coelestia nunquam respiciebant. Hae igitur animae, si ab illa *ὑλικῇ προσπαθείᾳ* liberarentur, et a labe quam contraxerant ope virtutum purgarentur, dicebantur *ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας*, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare *μετάνοια* ab illis vocaretur *φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον*: quoniam nimirum notitia peccati et poenitentia vitae prioris male actae primus ad salutem gradus est. Vide Nicephorum in Scholiis ad Synesium p. 384. *Küst.* Cf. Iacobs. in Anthol. T. IX. p. 280. Wyttenb. in Eunap. p. 243. sq. coll. eiusdem Ep. crit. p. 48. 8. L. *καὶ ἀνοσίου.* 11. Sic Leid. ap. Ruhnk. in Tim. p. 4. Küsterus *ἐκ τῶν ἱππέων* vel *ἐπ᾽ ἐφόρων* coniecerat. Edd. *ἐκ τῶν ἐφόρων*, mediis omissis. 16. V. Piers. in Moer. p. 72. coll. v. *Ἄκρατος.* 18. *καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος*] In edd. vett. haec subiiciuntur: *ἄλλοι δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι*: quae cum non solum seriem orationis interrumperent, sed etiam MSS. deessent, tanquam Scholium e textu eiicienda putavit Küst. 20. Peculiaris esse videtur ista memoria secundi cuiusque diei: nam fanum Thebanum illud esse videtur, quod Lebadeae reppererat Pausanias IX, 39, 5.

1. V. Brandis. de perditis Arist. libris de Ideis et de Bono p. 6. 3. *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς*] cap. 2. 6. *ἀγαθῶν ἀγαθίδες* Phrynich. Segu. p. 9. Pollux VII, 31. Eust. in Dionys. 517. Boisson. Anecd. III. p. 12. Scribebatur *ἀγαθίδες*. Adde vv. *Ἀπ᾽ ἀγαθῶν ἀγαθίδες* et *Τὰ Ταντάλου.* 7. *ἀγαθῶν θάλασσα* cum seqq. habet Zenob. I, 9 — 11. praeter alios paroemiographos: cf. v. *Πόντος* et Arsenii Viol. p. 12. 8. *ἀγαθῶν μυρμηκιά* Eust. in Il. α΄. p. 77, 11. Eudocia p. 298. 13. *Ἀριστοφάνης* Ran. 83. 85. ubi v. Scholia, quae Suidas descripsit. 17. 18. Oratio concisa, cuius exemplum simile praestat Harpocr. v. *Ἴων: ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε.* 20. Vetus mendum *Κωμῳδοποιός*, etiam Schol. commune: *τραγῳδοποιὸς* malebat Küst. Sine suspicione haec accipit Perizonius in Ael. V. H. II, 21. XIII, 4. quem sequitur Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 8.

Ἀγαθοεργία. Beneficentia. Damascius. *Ut autem uno verbo rem omnem complectar, quod Pythagoras dixit, hominem habere quandam cum Deo similitudinem, ad eandem rationem factis perspicue demonstravit promptam benefaciendi voluntatem et prolixam ad omnes benignitatem, potissimum eam qua animus vitiis praegravantibus et deorsum trahentibus ad coelestia revocatur, deinde eam qua corpora ab iniusta et impia servitute liberantur; tertio vero loco externarum quoque rerum pro virili curam gerebat.* *Ἀγαθοεργοί.* Agathoergi: ob fortitudinem ab Ephoris ex equitibus delecti. *Ἀγαθοθέλεια.* Bonorum electio. *Non sufficit ad res gerendas honesta voluntas, sed viribus etiam opus est et solertia.* *Ἀγαθοῦ Δαίμονος.* Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a coena Boni Dei poculum bibere, merum sorbentes, atque hoc *Boni Dei* poculum vocare; cum autem essent discessuri, Iovis Servatoris bibere. Porro cuiusque mensis diem secundum sic appellabant. Fuit etiam Thebis fanum Boni Genii. Aristoteles librum *de Bono* composuit, in quem Platonis sententias scriptis non mandatas retulit. Meminit huius operis idem Aristoteles libro primo *de Anima*, idque *De Philosophia* vocat. *Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.* Bonorum glomi, proverbium Comicis tritum de copia bonorum. Et *Ἀγαθῶν θάλασσα*, mare bonorum, de copia bonorum. Et, *Ἀγαθῶν μυρμηκιά*, bonorum myrmecia, de magna felicitate. Et, *Ἀγαθῶν σωρός*, bonorum cumulus: de bonorum copia et multa felicitate dictum. *Ἀγάθων.* Nomen proprium. Erat autem Tragicus, et ob mollitiem infamis. Aristophanes: *Agatho ubi est? Me derelicto abiit. Quo terrarum ille miser abiit? Ad beatorum convivium.* Hic Agatho bonis moribus erat praeditus, carus amicis, et in victu splendidus. Ferunt autem Symposium in Agathonis convivio peractum a Platone scriptum fuisse, multis simul philosophis eo adductis. Fuit idem Comoediarum scriptor, et Socratis discipulus. Is ob vitam effeminatam a Comicis perstringebatur.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη· ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ μήτε πικρά, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη.

Ἀγαθώνιος. ὄνομα κύριον. ὃς ἐβασίλευσε τῆς Ταρτησοῦ.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

Ἀγαθοκλῆς. οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ ὥς φησι Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἕτοιμος τοῖς ἀκρατεστάτοις, κολοιός, τριόρχης, πάντων τῶν βουλομένων τοῖς ὄπισθεν ἔμπροσθεν γενόμενος. ὃς ὅτε ἀπέθανε, τὴν γυναῖκά φησι κατακλαιομένην αὐτὸν οὕτω θρηνεῖν· Τί δ' οὐκ ἐγὼ σέ; τί δ' οὐκ ἐμὲ σύ; Ὅτι δὲ ἐκ φύσεως ἀνάγκη μεγάλα προτερήματα γεγονέναι περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον δῆλον. εἰς γὰρ τὰς Συρακούσας παρεγενήθη φεύγων τὸν τροχόν, τὸν καπνόν, τὸν πηλόν, περί τε τὴν ἡλικίαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγονώς, καὶ μετά τινα χρόνον ὁρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ὑποθέσεως κύριος μὲν ἐγένετο πάσης Σικελίας, μεγίστοις δὲ κινδύνοις περιέστησε Καρχηδονίους. τέλος ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεὺς προσαγορευόμενος.

Ἀγαθόν. κοινῶς μὲν τὸ τὶ ὄφελος. ἰδίως δὲ ἤτοι ταὐτὸν ἢ οὐχ ἕτερον ὠφελείας· ὅθεν αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν τριχῶς λέγεσθαι. οἷον τὸ ἀγαθόν, ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἀρετήν. ὑφ' οὗ δέ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς. Ἢ οὕτω· τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ ἢ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτο δ' εἶναι τὴν ἀρετὴν ὡς μετέχοντάς τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν καὶ τὸ σπουδαίους εἶναι. ἐπιγεννήματα δὲ τήν τε χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὰ παραπλήσια. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε περὶ ψυχὴν οὔτε ἐκτός. Τὰ μὲν περὶ ψυχὴν ἀρετὰς καὶ τὰς κατὰ ταύτας πράξεις, τὰ δὲ ἐκτὸς τό τε σπουδαίαν ἔχειν πατρίδα καὶ σπουδαῖον φίλον καὶ τὴν τούτων εὐδαιμονίαν, τὰ δὲ οὔτε ἐκτὸς οὔτε περὶ ψυχήν, τὸ αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι σπουδαῖον καὶ εὐδαίμονα. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ τελικὰ καὶ ποιητικά: τὸν μὲν οὖν φίλον καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσγινομένας ὠφελείας ποιητικὰ εἶναι ἀγαθά· θάρσος δὲ καὶ φρόνημα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν τελικά· ποιητικὰ δὲ καὶ τελικά, καθὸ μὲν —

---

1. Hesychius: Ἀγαθώνιον αὔλησιν. τὴν μαλακήν. Cf. Arsenii Viol. p. 13. Spectat hoc abusum generis chromatici, quod ab Agathone ad tragoediam transductum narrat Plutarch. Qu. Symp. III, 1. Cf. v. Μύρμηξ. 4. Ἀγαθώνιος] Scribendum Ἀργανθώνιος dudum Portus monuerat. Iam etsi unus liber vitiosam vocem in Herod. I, 163. praebet, hanc tamen annotationem malo vel propter orationis colorem a Suida abiudicare. 6. Zenob. I, 14. βλεπόντων mendum Arsenii Viol. p. 15. 8. Ἀγαθοκλῆς] E Polyb. XII, 15. ducta. Principium fragmenti usque ad v. 18. extat in v. τριόρχης. 13. Indidem petii φησί: Edd. φασί. 16. παρεγενήθη Küst. cum tribus Pariss., παρ' οἷς ἐγεννήθη Med. 21. μεγίστοις δὲ κινδύνοις περιέστησε Καρχηδονίοις Polyb.

1. Ἀγαθόν — καὶ αἱρετόν Zenonis doctrina, maximam illa partem variis cum mendis et lacunis e Diog. Laert. VII, 94 — 98. descripta. 4. συμβαίνει: supplendum ὠφελεῖσθαι. Item τὴν [σπουδαίαν] πρᾶξιν, quorum loco haud minus vitiose Diog. τὴν πρᾶξιν τὴν κατ' ἀρετήν. De hoc et praesertim de tertii membri defectu constat e Sexti Emp. adv. Math. XI, 22. sqq. sive Pyrrh. Hyp. III, 20. 21. 7. Delendum ἢ. 8. Edd. μετέχον τάς vel μετέχοντας. Küsterus malebat e Diog. ὥστε μετέχοντα, τάς τε — ἀρετὴν καὶ τοὺς σπουδαίους, εἶναι: quae dicendi ratio durissima foret. Equidem praefero: ὡς μετέχειν τάς — τοὺς σπουδαίους. εἶναι δὲ ἐπιγ. 14. σπουδαῖον vulg. 16. τῷ om. vulg. αὐτὸν ἑαυτῷ Diog. Neutrum satis intelligo. 17. 18. Cf. Cic. Fin. III, 16. 19. ἀπ' αὐτοῦ l. cum Diog.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. Agathonius tibiarum cantus: quippe mollis et dissolutus; vel neque mollis neque acerbus, sed bene temperatus ac suavissimus. Ἀγαθώνιος. Nomen proprium viri, qui Tartesi rex fuit. Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Boni viri facile lacrimantur. Dicitur hoc de iis, qui ad misericordiam valde sunt propensi. Ἀγαθοκλῆς. Agathocles. Hic fuit tyrannus, et, ut ait Timaeus, prima aetate publicum prostibulum, incontinentissimi cuiusque libidini expositus, graculus, probe vasatus, qui sicut paedicare liberet, copiam sui praebuerit. Hic ubi mortuus esset, uxorem eum lamentantem haec verba dixisse tradit: Quid non ego tibi? quid non tu mihi? Atqui necesse fuisse, ut ingentibus a natura dotibus esset ornatus Agathocles, manifestum est. Syracusas enim venit, rotam figularem, fumum et lutum fugiens, et aetatis annum circiter duodevicesimum agens; et aliquanto post qui ab huiusmodi principiis esset profectus, totius Siciliae dominus est factus, Carthaginenses in maxima pericula adduxit, et tandem, cum in principatu consenuisset, vitam finivit Rex appellatus. Ἀγαθόν. Bonum generaliter vocatur, cuius sit aliqua utilitas, proprie vero vel idem esse quod utilitas, vel non diversum ab utilitate. unde et ipsam virtutem et id, quod ipsius est particeps, bonum trifariam dici: velut boni, unde utilitas proficiscitur, exempla sint actio et virtus; eius autem quod ad utilitatem confert, vir bonus particeps virtutis. Vel ita: Bonum esse id, quod perfectum sit secundum naturam rationalis tanquam ratione praediti. Huiusmodi vero esse virtutem, ut eius fiant participes cum actiones secundum virtutem, tum ipsi probi. eius autem emolumenta gaudium et laetitiam hisque similia esse. Praeterea bonorum partem animi, partem externa, alia neque animi neque externa. Animi quidem esse virtutes et quae secundum eas fiunt actiones. externa, ut praeclaram habere patriam, amicum probum, et comitem horum felicitatem. neque externa vero neque animi, ut si quis in sese sit vir bonus et felix. Porro esse bonorum alia ad finem ultimum pertinentia, alia autem efficientia, alia utrumque simul. amicum igitur et quae ex eo capiuntur utilitates esse bona efficientia. confidentiam vero, magnitudinem animi, libertatem, oblectationem, laetitiam, tranquillitatem et omnem virtutis actionem, bona ad finem pertinentia. sed efficientia simul et ad finem perti-

ποιοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθά, καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτά, ὥστε μέρη αὐτῆς γενέσθαι, τελικά, οἷον φίλος καὶ ἐλευθερία καὶ τέρψις. Ἔτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν τὰ μέν εἰσιν ἕξεις, τὰ δὲ διαθέσεις, τὰ δὲ οὔτε ἕξεις οὔτε διαθέσεις. διαθέσεις μὲν αἱ ἀρεταί, ἕξεις δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὔτε δὲ ἕξεις οὔτε διαθέσεις αἱ ἐνέργειαι. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν μικρὰ μέν ἐστιν εὐτεκνία καὶ εὐγηρία, ἁπλοῦν δέ ἐστιν ἀγαθὸν ἐπιστήμη. καὶ ἀεὶ μὲν παρόντα αἱ ἀρεταί, οὐκ ἀεὶ δέ, οἷον χαρά, περιπάτησις. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν λυσιτελὲς εἶναι καὶ συμφέρον καὶ δέον καὶ χρήσιμον καὶ εὔχρηστον καὶ καλὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ δίκαιον καὶ αἱρετόν. Ἀγαθὸν δέ ἐστι τὸ πᾶσιν ἐφετόν. Καὶ ἔτι ἀγαθόν ἐστιν, εἰς ὃ πάντα ἀνήρτηται, αὐτὸ δὲ εἰς μηδέν.

Ἀγαθόν. ὁμώνυμός ἐστι φωνή. κατηγορεῖται δὲ τὰ δέκα γένη τοῦ ἀγαθοῦ, τουτέστιν αἱ ι' κατηγορίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποιεῖν, ἐπεί ἐστί τινα ἀγαθὰ ὡς ποιητικά· λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθοῦ ποιητικόν, ἀγαθόν· οἷον τὸ ὑγιείας ποιητικὸν ἢ ἡδονῆς, καὶ ὅλως ὠφέλιμον. τὸ γὰρ ἐν τῷ ἐδέσματι ἀγαθόν, ὡς ποιητικὸν ἀγαθοῦ, ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποιὸν ὑπὸ τὴν τοῦ ποιοῦ κατηγορίαν. ποτὲ δὲ τὸ Ποιὸν ἐπὶ ψυχῆς. ὅταν γὰρ κατηγορήσωμεν τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς, λέγοντες αὐτὴν ἀγαθήν, τὸ ποιὰν αὐτὴν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα ἢ ἀνδρείαν ἢ δικαίαν· ποιότητος δὲ παρουσία τὰ ποιά. Ὁμοίως καὶ ἀνθρώπου. ὅταν γὰρ τὸ ἀγαθὸν κατηγορήσωμεν αὐτοῦ, τὸ ποιὸν αὐτὸν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἀνδρεῖον, δίκαιον, φρόνιμον. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀγαθὸν τὸ Ποτὲ σημαίνει. τὸ γὰρ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ γινόμενον ἀγαθὸν λέγεται. Σημαίνει δὲ ἀγαθὸν καὶ τὸ Ποσόν. τὸ γὰρ μέτριον καὶ μὴ ὑπερβάλλον μήτε ἐνδέον, εἴη ἂν ποσόν, καθόσον τοσοῦτόν τι. Λέγεται καὶ ὡς Οὐσία τὶ ἀγαθόν, ὡς θεός, νοῦς. Λέγεται δὲ καὶ ὡς Πρός τι. τὸ γὰρ σύμμετρον οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάσχειν, ὡς 20
τὸ θεραπεύεσθαι καὶ διδάσκεσθαι. Ἔστι τι ἀγαθὸν καὶ ἐν τῷ Ποῦ· οἷον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι, τὸ ἐν ὑγιεινοῖς χωρίοις εἶναι, τὸ ἐν ἡσυχίαν ἔχουσιν ἢ εἰρήνην. Εἴη δ' ἂν καὶ ἐν τῷ Κεῖσθαι, ὅταν ᾧ μὲν λυσιτελὲς τὸ καθέζεσθαι καθέζηται, ᾧ δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται, τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν.

Ἀγαθός. ὁ φρόνιμος. οὐκ ἐπίσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. ἀγαθὸς γὰρ ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται, ** καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τοὺς δὲ Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστάς, ἀγάθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην.

2. Praestat *αὐτὴν* cum Diog. 8. Cum eodem lege *μικτά*. 17. Hic locus procul dubio ex aliquo interpretum Aristotelis descriptus est, ut multa alia, quae suo loco indicabimus. Docet enim diversis in locis Philosophus ille, bonorum tot esse genera, quot sunt categoriae, sive bonum in omnibus categoriis reperiri: ut *Magnor. Moral.* I, 1. ubi inquit: *τἀγαθὸν ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις ἐστί· καὶ γὰρ ἐν τῷ Τὶ καὶ ἐν τῷ Ποιῷ καὶ ἐν τῷ Ποσῷ καὶ Πότε καὶ Πρός τι καὶ ἁπλῶς ἐν πάσαις.* Vide eundem *Ethic. Nicomach.* I, 1. et *Ethic. Eudem.* I, 8. Ex aliquo ergo interpretum ad haec vel similia loca Aristotelis Suidam articulum istum descripsisse non dubito. *Küster.*

3. *καὶ ἀνθρώπου* dubito an recte se habeat. 19. *τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν*] Loco huic aliqua desunt, et ultimis verbis istis nullus omnino sensus inest. *Küst.* Haec quidem dubitatio vana, cum frequentissima sit grammaticorum dictio *φέρε εἰπεῖν, ut exemplo utar.* Adde rariorem formulam, *φέρε ζητεῖν* apud Theon. Progymn. p. 253. comparandam cum Stoica *ὅμοιον εἰπεῖν* in v. *Ἀδιαφορία.* Küsterum notavit Hasius in Leon. Diac. p. 198. 20 — 25. Eadem Zonar. p. 13. 22. *καὶ οἱ λοιποὶ*] Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit. Clara autem erunt omnia, si cum sic legeris et distinxeris, *καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες.* *Küst.* Apparet quaedam post *λέγονται* intercidisse. 23. *Δαΐους*] Imo *Δάους* potius. Portus hanc vocem pro nomine appellativo accepit. — De hoc errore Porti eruditos monuit Lucas Holstenius in Stephanum v. *Δάοι.* *Küst.*

nentia talia esse, ut quatenus felicitatem absolvant, vocentur efficientia, quatenus vero eandem complent, tanquam partes eius, ad finem pertineant: velut amicus, libertas et oblectatio. Praeterea bonorum animi alia sunt habitus, alia affectiones, alia vero neque habitus neque affectiones. affectiones sunt ipsae virtutes, habitus vero studia; neque habitus neque affectiones sunt actiones. Communiter autem bonorum quaedam sunt mixta, ut liberorum copia et placida senectus, simplex vero bonum scientia. adhaec bonorum alia nobis semper adsunt, ut virtutes; alia non semper, ut gaudium, ut deambulatio. Omne porro bonum esse expediens, conducens, conveniens, utile, commodum, honestum, adiuvans, iustum et expetendum. Bonum est, quod ab omnibus expetitur. Item bonum est, ex quo omnia pendent, ipsum vero e nullo alio. Ἀγαθόν. Est vox homonyma. Nam decem genera, hoc est, decem Categoriae, de Bono dicuntur. Nam I. *Facere* de Bono dicitur, quia quaedam bona sunt efficientia. Dicitur enim bonum id, quod est efficiens boni, ut sanitatis aut voluptatis, aut denique quod est utile. Quod enim in edulio bonum est, id dicitur bonum, ut boni efficiens. II. *Quale* vero sub qualitatis categoria continetur. Interdum vero *Quale* de animo dicitur. cum enim bonum de animo praedicamus, vocantes ipsum bonum, *qualem* ipsum esse significamus, ut temperantem aut fortem aut iustum. *Qualia* enim sunt ea, quibus inest qualitas. Similiter etiam in homine se res habet. cum enim bonum de ipso dicimus, *qualem* ipsum esse significamus, ut temperantem, fortem, iustum, prudentem. III. Interdum vero Bonum *Quando* significat. Quod enim opportuno tempore fit, Bonum dicitur. IV. Bonum etiam significat *Quantum*. Quod enim est mediocre et neque redundat neque deficit, illud est *Quantum*, quatenus est aliquid tantum. V. Dicitur etiam aliquod Bonum tanquam essentia, ut Deus, ut mens. VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid *relatum*. Quod enim aptam habet proportionem, eatenus bonum est. VII. In ipsa etiam perpessione Bonum versatur, ut quod est curari et doceri. VIII. Est etiam aliquod bonum in loci notione, ut in Graecia esse, vel in locis salubribus, in pacatis et tranquillis agere. IX. Est etiam in *Situ*, veluti cum is sederit, cui id expedit, cubuerit vero, cui cubare expedit, exempli causa febricitanti. Ἀγαθός. Prudens. Non tamen idem omnino est bonus et prudens: boni enim vocabulum latius patet. nam bonus dicitur temperans, fortis, et reliqui virtute aliqua praediti; prudentes vero qui rei alicuius periti sunt. *Daos vero tam bonos esse iaculatores, quam pugnas cominus committendae peritos.*

Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου, ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους, ἢ ὡς Πείσανδρος ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἄγαν ἔνδοξος. καὶ Ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. ὁμογενεῖς, ὅμαιμοι, ἀδελφοί. ἄλλοι δὲ τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς καὶ συγγενεῖς. οἱ δὲ συντρόφους.

Αγαλεών. ὄνομα ὄρους.

Ἀγάλλει. ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ.

Ἄγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρας τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος καὶ προειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν.

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστιν ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἔστιν ἄγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Ἀντιοχείᾳ. Καὶ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. καὶ ἄγαλμα Διονύσου, ἐν τῷ Αὐξέντιος.

Ἀγάλματα. τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος·

Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα.

Καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, καλλονή, κόσμος, καύχημα, θαλλοί, ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλμάτιον δέ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοί (τουτέστι χειρουργοί) οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας.

Ἀγαλματοφορούμενος. ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων.

Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἄγαμαι καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Αἰλιανός· Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ οὔτε ἄγαμαι. † Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τούσδε τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. ἃ γὰρ πεισομένους ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωνῆσαι.

Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ Ἀγαμεμνόνειος οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνονεία ναῦς.

Ἀγάμενος. θαυμάζων. Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐπυχοῦσι τῷ ἵππῳ.

---

1. E Steph. Byz. V. Polyb. IX, 27, 10. 2. Ex eodem Stephano (coll. Eust. in Dionys. 310.): unde sermo resarciendus; [κέκληνται δὲ] ἢ ἀπὸ κτλ. 6. Orio ap. Etym. M. p. 5. Zonar. p. 14. cui reddendum ὁμαίμους καὶ ἀδελφούς. Suspicor etiam in Hesychio vulgatum ἀγαλάκτης. ὄνομα corrigendum esse ἀγάλακτες. ὅμαιμοι. 9. Ἀγαλεών Parisini ap. Küst. et Zon. l. l. Edebatur Ἀγαλέον. „Codicum lectio Ἀγαλεών Suidae debetur; veram Αἰγάλεων e Thucyd. II, 19. grammaticus antiquior enotarat." Valck. in Herod. VIII, 90. Hodie tamen istius scriptionis memoria prorsus videtur oblitterata. 10. Bekk. Anecd. p. 324. 11. Definitio plerisque grammaticis communis. 12. Legendum ἐκπονήσαιτο vel ἐκπονήσηται ἄγαλμα. 15. Ἐν Ἀθήναις] Lege ἐν τῷ Ἀθηνᾶς, id est, in voce Ἀθηνᾶς, ubi de simulacro Minervae agitur. Et sic paulo post pro ἐν Ἀντιοχείᾳ legendum ἐν τῷ Ἀντιόχεια. *Küst.* Fallitur: nam reponendum ἄγαλμα Ἀντιόχου ἐν τῷ Βδέλυγμα ἐρημώσεως. 20. Ὅμηρος Il. δ'. 144. 22. Ἡσίοδος] non, opinor, in his carminum reliquiis. Πίνδαρος Nem. X, 125.

1. Εὐριπίδης Alcest. 613. κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα. 4. 5. Bekk. Anecd. pp. 324. 334. 7. Cf. Zonar. p. 14. Apparet ex v. χειρουργοί legendum ἄριστοι καὶ ἀκριβεῖς. 10. Φίλων: v. Ruhnk. in Tim. p. 7. 11. Eodem Anecdotorum loco; Zonaras vero p. 35. subiecit ἢ χαίρων. Verum fidem huius explicationis desidero, ac pristinam scripturam suspicor ἀγαλλιῶν extitisse. Ceterum Herodianus π. μον. λέξ. p. 12, 14. ἀγάλλων ut videtur substantivorum loco habuit. 12. Aristoph. Acharn. 464. Post θαυμάζω haec extabant: Ἄγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῇ. Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕκατι. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι. Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ αἰτιατικῇ (— κὴν vulg.), καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται. In quibus cum Kusterus sententiam tantum hanc, Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ et quae sequuntur usque ad συντάσσεται, exturbari iussisset, monuit ille postea Diatribe p. 45. sq. istam scholastici cuiusdam annotationem ab A. Paris. exulare, alterius autem margini mandatam esse. Novissima quidem huc fere redire debuerunt: γενικῇ δὲ συντάσσεται, ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, cf. Etym. Gud. p. 587. Ceterum posterior locus est defectus, quippe Isocrateus Panegyr. 23. οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. 15. Philostrati locus V. Apoll. IV, 23. unde legendum Μεγιστίαν. Cf. loci huius partem sub v. Ἀκαρνᾶνα. 20. Cf. Aeschyli Cho. 853. et Etym. M. p. 461, 44. quo auctore praestiterit Ἀγαμεμνόνεια. 21. Zonar. p. 34.

Ἀγάθυρσα. Urbs Siciliae, auctore Polybio. Ἀγάθυρσοι. Gens interiora Haemi incolens, vel ab Agathyrso, Herculis filio, vel, ut tradit Pisander, a Bacchi thyrsis sic appellata. Ἀγακλειτός. Valde clarus. Item ἀγακλειτή. Ἀγάλακτες. Cognati, consanguinei, fratres: alii vero, sacrorum participes et cognatos. alii contra, simul educatos. Ἀγαλεών. Nomen montis. Ἀγάλλει. Fabricat, elaborat, ornat. Ἄγαλμα. Omnis res de qua nos iactamus. *Ac dedit illi pecuniam, ut elaboraret statuam summae perfectionis, indicata magnitudine lapidisque natura declarata.* Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς: de quo vide in v. Ἀθηνᾶς. Et de simulacro Antiochi lege v. Βδέλυγμα ἐρημώσεως. De simulacro Apollinis vide v. Ἀπόλλωνος: et de simulacro Bacchi v. Αὐξέντιος. Ἀγάλματα. Deorum imagines, item omnia quae in ornamentis ponuntur. Homerus: *Regi vero tanquam ornamentum id reconditur.* Hesiodus monile ἄγαλμα vocat; Pindarus, cippum; Euripides, ornatum mortuorum sic appellat. Item, omne de quo quis se iactat. Porro, effigies, simulacrum, gaudium, decus, ornamentum, res gloriantis, rami virentes, statuae et inscriptiones sic appellantur. Ἀγάλματα etiam picturas et statuas vocant. Ἀγαλμάτιον vero diminutive, parva statua. Ἀγαλματοποιοί. Statuarii insignes et perfecti fuerunt Lysippus, Polycletus, Phidias. Ἀγαλματοφορούμενος. Imagines sive species rerum mente informatarum in se ferens. Ita Philo. Ἀγάλλων. Magnifice se iactans. Ἄγαμαι καρδίας. Attice dicitur pro miror. Aelianus: *Quippe ne Menelai quidem cum Paride, Priami filio, laudo, neque admiror. — Ego vero admiror etiam hosce viros, impensius vero superque illos Acarnanem: ut qui malorum, quae homines passuros esse norat, in societatem venire cuperet.* Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. hinc dicitur Agamemnonia domus, et Agamemnonia navis. Ἀγάμενος. Admirans. *Admirantes illum ob animi fortitudinem equo imponunt.*

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀγαμήδη.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.

Ἀγάννιφον. Ὅμηρος, τὸ ὄρος τὸ λίαν χιονιζόμενον.

Ἄγανον. προπαροξυτόνως τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι. οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον. Ἀγανὸν δὲ ὀξυτόνως καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ ἱλαρόν. οἱ δὲ ἀθάνατον. ἔνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. [καὶ Ἀγανοῦμεν ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν.] καὶ αὖθις·

Ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι δέλτῳ
κηρός, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Ἀγανόφρονος.

Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας
εὐήμερον πρόσωπον.

τῆς πράου καὶ προσηνοῦς.

Ἀγανοφροσύνη: προσήνεια, πρᾳότης.

Ἀγανώπιδος. πρᾳέα βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον, πρᾳότερον.

Ἀγαπᾶν. ἀποδέχεσθαι. 22

Ἀγαπᾶν. ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπήνορος. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπῶντος.

Ἀγαπησμός: ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος·

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν οἷος ἦν.

Ἀγαπητὰ ἤθη: τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ἀγαπητόν. τὸ ἠγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. καὶ Ἀγαπητῶς. Οὕτω δὲ ἄρα πολὺ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν ἦν, ὥστε ἀγαπητῶς εἶδον, εἰ μὴ μετὰ πάντων ἀγωνιοῦνται τῶν συναραμένων τῆς στρατείας.

Ἀγαπητός. Ἐπίσκοπος Συνάδων, ὃν ἐν ἐπαίνῳ πολλῷ τίθεται Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἐξαισίων μνήμην ποιεῖται, ὀρῶν μεταστάσεις καὶ ποταμῶν καὶ νεκρῶν ἐγέρσεις. καὶ ὅτι στρατιώτην ὄντα ἠβουλήθη Μαξιμῖνος ὡς Χριστιανὸν ἀποκτεῖναι, διὰ τὸ πυνθάνεσθαι πολλοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ τελούμενα ὑπεραγαμένους.

---

1. Ἀγαμήδη haud scio an Eustathio in Il. λ'. 739. vel in Dionys. 322. duce sit Euphorionis fragm. X. restituendum: ὅσσ' ἰδάη Πολύδαμν', ἃ Κυταιὰς ἢ Ἀγαμήδη. 3. Bekk. Anecd. p. 334. addito teste Aristoph. Acharn. 290. αἰτιᾶσθαι] ἐναντιοῦσθαι Anecd. 5. Ὅμηρος: ut Il. α'. 420. Cf. Zonaras. 7. Zonar. p. 32. Anecd. Bekk. p. 335. 10. Cf. Etym. M. et Schol. Aristoph. Vesp. 1458. Cf. Eustath. in Il. β'. p. 200. 11. καὶ — κοσμήσομεν perperam huc invecta vel mendum illud ἀγανοῦμεν, i. e. ἀγαλοῦμεν (v. Ruhnk. in Tim. p. 5. Toup. III. p. 12.) arguit. 13. Distichum Erycii Ep. XIII, 5. 6. unde restituendum ἀέναος et ἔχῃς. δέλτῳ e binis Parss. revocavit Küst.: διαλέκτῳ superiores. 15. Aristoph. Av. 1310, 11. 20. 21. Zonar. p. 23. Bekk. Anecd. p. 324. ἀγανώτερον pertinet ad Aristoph. Lysistr. 885. Ceterum Syntipae p. 16. cui Boissonadus reliquit ἠγαπημενώτερον, reddes ἠγαπημένων ἀγανώτερον.

1. 2. In unum contraxit glossa Bekk. Anecd. p. 324. Posteriorem vim ad citerius aevum alii rettulerunt, v. Eust. in Od. φ'. p. 1910, 31. 4. Il. δ'. 392. 5. Bekk. Anecd. p. 324. 6. Μένανδρος p. 157. 9. Xenoph. Mem. III, 10, 5. ἤθη Bekk. Anecd. p. 324. et Zonar. p. 31. qui καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθὰ dedit. Edd. ἔθη. 10. ἢ] καὶ Bekk. Anecd. p. 324. coll. 209. ἢ καὶ Zonar. p. 14. ubi v. Titm. 14. Post στρατείας haec extabant: Ἀγάπη οὐ περπερεύεται, ὁ Ἀπόστολος Παῦλός φησι, τουτέστιν, οὐ προπετεύεται. Quae cum facile pateat ad v. Ἀγάπη referenda fuisse, Küsterus Diatribe p. 46. docuit ea Paris. A. ignorari, alteriusque in marginem esse coniecta: perperam scilicet de v. Περπερεία exscripta, id quod denuo videmus sub v. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται accidisse. Simillimas fraudes compares in vv. Ἄγγελοι· Ἀγυιεὺς sive Κεραμεικός· Ἀγοράσω· Ἀγροιώτης· Ἀδελφιδοῦς· Ἀθηναίων δυσβουλία· Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου· Ἀλκμαιωνίδαι· Ἀπεκτάκασι· Ἀπηλιώτης· Γνώμονα· Διιπετοὶ· Εὔνοια· Ἰχθῦς· Θυροκοπεῖσθαι· Παῦσις sive Λῆξις· Περιγλωττίς· Πολεμίζειν· Προστοῦλαν· Προσπεφευχότος· Πυραμίς· Τιμαγίδας· Ψῆκτρα· Ψῆφος· Κορικός. 16. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου] Nihil tale apud Eusebium reperio. Apud Philostorgium autem lib. II, 8. similia his de Agapeto leguntur, quem adi. *Pears.* 18. Desideratur λέγων vel similis vox.

Ἀγαμήδης. Nomen proprium. Et femineum Agamede. Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. Alicui vehementer instare: id est, accusare et in aliquem invehi. Ἀγάννιφον. Homerus montem nivosum sic appellat. Ἄγανον. Cum accentu in prima significat lignum fractum aut aridum vel fragile. alii vero indolatum explicant. Ἀγανὸν vero cum acuto pulchrum, bonum aut laetum. alii vero immortale. hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, laetitia. [Et, ἀγανοῦμεν, ornabimus.] In Epigrammate: *Ut tibi fluat perennis in Attica tabella cera, comaeque semper coronis sint redimitae.* Ἀγανόφρονος. Placidi. *Ac Placidae (vel mitis et mansuetae) tranquillitatis iucunda facies.* Ἀγανοφροσύνη. Iucunditas, lenitas. Ἀγανώπιδος. Placidum tuentis. Ἀγανώτερον. Desiderabilius, mitius. Ἀγαπᾶν. Acceptum habere. Ἀγαπᾶν. In re acquiescere, et nihil praeterea quaerere. Ἀγαπήνορος. Fortitudinem amantis. Ἀγαπησμός. Et hoc et ἀγάπησιν vocant benevolentiam. Menander Synaristosis: *Et dolosum illum mutuum amplexum, qualis esset.* Ἀγαπητὰ ἤθη. Mores amabiles et boni. Ἀγαπητόν. Amatum aut unigenitum. Et ἀγαπητῶς. *Tanta erat in ducibus illorum vecordia, ut gratum sibi fore ostenderent, si non cum omnibus expeditionis sociis dimicaturi essent.* Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Episcopus, quem valde laudat Eusebius Pamphili, et insignium miraculorum ipsius mentionem facit, montium videlicet et fluviorum translationes et mortuos resuscitatos commemorans. Idem etiam narrat Maximinum interficere eum voluisse, ut Christianum, cum miles esset, ideo quod audisset multos eius facta supra modum mirari.

Ἀγάπιος. Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μετὰ Πρόκλον ἀποιχόμενον, ὑπὸ Μαρίνῳ, ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ δυσεπηβόλων.

Ἀγάπιος. οὗτος ἦν Ἀλεξανδρεὺς μὲν τὸ γένος, ἐκ παίδων δὲ λόγοις ἐντραφεὶς ἐλευθερίοις καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς, ἀνελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον διατριβήν τε συνεπήξατο μάλα διαπρεπῆ, φύσεώς τε μεγέθει καὶ δεξιότητι τύχης χρησάμενος ἔνδοξός τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέγονε, καὶ χρήματα μεγάλα συνείλοχεν.

Ἀγαπῴην, εὐχτικῶς.

Ἀγγαρεία. καὶ Ἄγγαρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἄγγαρος. καὶ Ἀγγαρεία, ἡ δημοσία καὶ ἀναγκαία δουλεία. Ὥςπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ ἐσθίειν τῆς φύσεως αὐτὸν ἀγγαρευούσης περὶ τὰ βρώματα ἐφαίνετο εἶναι.

Ἄγγαρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέων ἀγγέλους. Πέμπει τῶν πιστοτάτων ἄγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλώνιον, διὰ Περσώνδην τὸν ἄριστον.

Ἄγγαροι. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι·

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπε.

Τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥςπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν·

Ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος.
ἐὰν ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Ἀγαρικόν. ῥίζα ἐστίν, ἐπίφυσις πρέμνου, χαύνη τὴν σύστασιν, σύνθετος ἐξ ἀερώδους καὶ γεώδους οὐσίας, διαφορητική τε τὴν δύναμιν, καὶ πάχους τμητική, καὶ καθαρτικὴ μάλιστα τῶν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐμφράξεων.

Ἀγάσαιτο. θαυμάσειε. καὶ Ἄγασθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν.

Ἀγασθέντος. ἐκπλαγέντος, θαυμάσαντος. Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγα-

---

3. καὶ om. vett. edd. et *Eudocia* p. 55. fere cum Suida consentiens. δυςεπιβόλων MSS. Pariss. Vulg. extat in v. Δυςεπήβολος. 4. Ἀγάπιος, Ἀλεξανδρεύς, ἐξηγήσεις πλείστας ἰατρικῶν μαθημάτων συνέγραψε. Eudocia p. 49. „Huius Agapii cum laude meminit Photius e Damascio, Cod. CCXLII. p. 352." *Küst.* Vereor ut Suidas binos Agapios iure distinxerit. Nam ἰατρικῶν facilem emendationem admittit ῥητορικῶν vel γραμματικῶν: cf. v. Ἀπαγγέλλειν. Ceterum eiusdem meminit vv. Νόμος et Ὑπατία, quos locos Reinesius comparavit. 11. Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς] Quae sequebantur in editionibus ἀγαπῴην ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ἀγαπᾶν δὲ καὶ τὸ ἀρκεῖσθαι. ἀγαπῶ, τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ· ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἀγαθοῖς. αἰτιατικῇ δέ· ἀγαπήσεις τὸν θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς: Küsterus expunxit, quippe vetustissimo Paris. omissa, in altero vero margini adscripta. Cf. Etym. M. p. 6. ἀγαπῴην ἂν Bekk. Anecd. p. 325. Id extat in Platonis Men. p. 75. 12. Bekk. Anecd. p. 325. unde recipiendum τὴν post καί. Voci ἀχθοφόρος cum haec subiungerentur, λείαν ἀγγάρων ἡμιόνων, Küsterus ea fide binorum Parisiensium delevit. 13. Cf. Salm. in H. Aug. I. p. 280. 16. Procopii locus Arcan. c. 13. leviter interpolatus. 20. Locus Nicolai Damasceni Exc. p. 232. in novissimis deformatus. Scribendum vero Παρσώνδην. Cf. Suid. h. v.

1. De Augaris Persarum vide insignem locum apud Herodotum VIII, 98. ubi describitur modus, quo Xerxes cladis suae nuncios ex Graecia in Persidem miserit. De iisdem sat multa collegit Stanleius in Aeschyli Pers. 247. *Küst.* Cf. Etym. M. p. 6. 7. et quem huius observationis auctorem esse comperimus, Ael. Dionys. ap. Eust. in Od. τ. p. 1854, 27. 3. Ἀγαμέμνονι] Vers. 289. ubi vulgo legebatur ἀγγέλου, improbatum etiam Küstero. 10. καὶ Μένανδρος em. Meinek. p. 155. Videntur haec non minus esse affecta (ut colligi licet ex Aristoph. Byz. post Herodiani Epimerismos edito p. 289. καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο, ὡς Μένανδρος) quam versus posterior, quem Bentleius ἐὰν δ' reposito sic interpretabatur: *et supellex, si quam secum detulit, fisco damnatur.* 12. κατήχθη cum Parisinis Küsterus: κατηνέχθη Med. 14. Ἀγαρικόν] Ex Paulo Aegineta lib. VII, c. 3. *Pears.* In MSS. Paris. hic locus deest. *Küst.* 19. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 324. Forsan e Demosth. de Cor. p. 296. 21. Similis locus Polybii XL, 8. extr.

Ἀγάπιος. Agapius, Atheniensis Philosophus, qui post obitum Procli Marinum audiit. hic propter cupiditatem discendi et propositionem quaestionum difficilium in admiratione fuit. *Ἀγάπιος.* Hic erat Alexandrinus genere, et a puero in artibus liberalibus educatus, medicaeque disciplinae enarrator. Byzantium vero profectus ludum litterarium perinsignem aperuit, et tum ingenii magnitudine, tum propensa fortuna usus celebritatem in arte sua nactus est magnamque pecuniae vim collegit. *Ἀγαπῴην.* Optative. *Ἀγγαρεία.* Angaria. Et ἄγγαρος, operarius, minister, baiulus: unde ἀγγαρείαν vocamus, necessitatem invitis impositam et praestationem vi extortam. *Ἄγγαρος.* Et Ἀγγαρεία, publica et coacta servitus. *Nam edere illi quasi quaedam accessio, quae violento naturae imperio imponeretur, esse videbatur.* *Ἄγγαρος.* Sic Regum nuncios Persae vocabant. *Mittit angarum e fidelissimis ad Babylonium, propter optimum Parsondam.* *Ἄγγαροι.* Angari, tabellarii, alii aliis succedentes. iidem et astandae vocantur. Sunt autem haec nomina Persica. Aeschylus *Agamemnone: Fax vero facem huc per vices ignis emittebat.* Ponitur haec vox etiam pro baiulis, et generatim pro stupidis et ingenio servili praeditis. Et Ἀγγαροφορεῖν, id est, onera ferre. Et Ἀγγαρεύεσθαι vocant, quo significatu hodieque utimur, ad onerum gestationem vel simile ministerium cogi. Docet hoc Menander Sicyonio: *Si quis navigans in portum delatus est, illico pro hoste iudicatur, sin molle quid habeat, mulcatur.* *Ἀγαρικόν.* Agaricum est radix, trunco adnascens, indole fungosa, composita ex aerea et terrea substantia, eamque vim habens ut discutiat et incidat crassitiem humorum, et praecipue purget obstructiones in visceribus. *Ἀγάσαιτο.* Miretur. Et ἄγασθαι apud Homerum accipitur pro mirari et invidere. *Ἀγασθέντος.* Obstupefacti, admirati. *Cum autem ille propositum eius admiratus esset.* Et ἀγα-

σθείς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας.

Ἀγασθῶ τινι. ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Ἀγασικλῆς. ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα. σεβάσματα. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται.

Ἀγάστονος. πολυστένακτος.

Ἀγάστορες. ἀδελφοί, ὅμαιμοι, δίδυμοι.

Ἀγαστός. θαυμαστός. Ἀγαστοῦ θανάτου.

Ἀγαυρίαμα. ἔπαρμα.

24 Ἄγαυρος, ὁ κομψός. οἱ δὲ κακός. ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερός.

Ἄγβαρος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς Ἐδέσσης βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. φθονοῦμαι. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος.

Ἀγγαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄγε. δῆτα, φέρε, κόμιζε, δεῦρο. καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα·

Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.

Ἀγέλαστα. τὰ μὴ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτήσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.

Ἀγελαία σταφυλή. ἡ εὐτελής. καὶ ἀγελαῖα τὰ οὐ γενναῖα.

Ἀγελαίη. ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀγέλαιος. προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμαθής, ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. καὶ Ἀγελαίων, ἰδιωτῶν, ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος. ἀντὶ τοῦ εὐτελῶν. καὶ Ἀγελαίων, τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.

---

3. Ξενοφῶν Cyrop. II, 4, 9. 5. Ἀλιμουσίνοις] Lege Ἀλιμουσίοις, ut infra v. Ἀλιμούσιος. Vide etiam Harpocrat. vv. Ἀγασικλῆς et Ἀλιμούσιοι, et ibi Maussacum. *Küst.* Ἀλιμουσίους δικάσαι Bekk. Anecd. p. 329. A Suida libri Par. et Palat. Harpocr. stant. 9. Σοφοκλῆς in Brunckii Lex. Soph. Eadem Bekk. Anecd. p. 324. Equidem vereor ne bini articuli in unum confusi sint, sic distinguendi: Ἀγάσματα. σεβάσματα. [Σοφοκλῆς κέχρηται] Ἀγαστά. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Cf. Hesych. 10. Respicit cum aliis grammaticis Od. μ'. 97. 11. Ἀγάστορες] Lycophron. *Alexand.* 264. Τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων: quam vocem Scholiasta (non Isaacus, ut omnes hactenus crediderant, sed Ioannes Tzetzes, ut demonstrare possum ex epistola Ioannis Tzetzis inedita, quam penes me habeo) per ὁμογαστέρων ibi exponit. *Küst.* Huic tamen et Etym. M. p. 6. ὁμογαστόρων esse reddendum vel Zon. p. 22. docet; atque unus Paris. post δίδυμοι addit ὁμογάστορες. 12. Editum Ἀγάστου. θανάτου (Zon. p. 14.) refinxit et cum superioribus continuavit Toup. I. p. 419. et App. in Theocr. p. 4. f. Viderat etiam Gronovius. Küsterus de loci huius molestiis conquestus quovis pignore contendebat, id quod etiam Pearsonus suaserat et Bekk. Anecd. p. 324, 26. praestant, Ἀγαστοῦ. θαυμαστοῦ scribendum esse. 13. Bekk. Anecd. p. 325. οἴησις interpretationis loco subiecit Hesychius. 14. Praestat ἀγαυρός: v. vel Eust. in Od. β'. p. 1444. 15. Ἀττικῶν κοῦφος Etym. Dorv. ap. Sturz. praef. in Gud. p. X. τρυφερός] κοῦφος Etym. M. p. 6. Cf. Gaisf. P. Min. T. III. p. 439. 16. Ἄγβαρος] Promiscue tam Ἄβγαρος quam Ἄγβαρος Regem hunc Edessae a scriptoribus vocari constat. *Küst.* V. Casaub. in Capit. Pio 9. Ἄκβαρος etiam in v. Φυλάρχης. 18. φθονοῦμαι falsum: desideramus φθονῶ. χολοῦμαι. ἀγαῖος Etym. p. 8. ἄγαιος Bekk. Anecd. p. 334.

1. Distinximus inter κόμιζε et δεῦρο: item post Ἄγε. 3. Epigramma hoc in Diogenem extat apud Laertium VI, 79. [A. Pal. VII. 116.] unde id Suidas descripsit; idemque repetitur infra vv. Διογένης et Ὀδάξ. Male autem in Med. [et Zonar. p. 35.] post κυνὸς omissa est vox ἄγριον, quam Laertius et ipse Suidas infra locis laudatis agnoscunt. *Küst.* 6. Respicit ad Od. θ'. 307. ubi v. Schol. et Eust. Cf. Zonar. p. 29. 8. Ut apud Pausan. VIII, 35. Polyb. V, 103. et in locis Homeri nonnullis. 10. Zonar. p. 26. Videntur haec e lexico Pausaniae, quem Eust. in Il. σ'. p. 1165, 14. attulit, fluxisse. 12. Hoc praeter usitatius Ἀγελείη etiam Zon. 13. Zon. p. 14. sq. Idem praecepit Eust. in Od. ξ'. p. 1752, 62. coll. Etym. M. p. 7, 42. 15. Cf. Harpocr. v. ἀγελαίων, cuius ad Suidam proxime ut solent accedunt Paris. et Palat. libri; et Bekk. Anecd. p. 325. qui locum respexerunt Isocratis Panath. p. 236. laudatum illum etiam Polluci IV, 43. 19. V. prae ceteris Aristot. H. A. VIII, 15, 2.

σθείς. *Ille vero admiratione et urbis et hominum percussus mansit ibi tres dies.* Ἀγασθῶ τινι. Id est, miratus sim aliquem. Xenophon: *Cum aliquem militum admiratus fuero.* Ἀγασικλῆς. Nomen proprium. Qui fertur Halimusiis patrocinatus, et propterea, cum esset peregrinus, in illorum civitatem adscriptus esse. Ἀγάσματα. Res veneratione dignae; quas quis admiretur. Sic usurpavit Sophocles. Ἀγάστονος. Multum gemens. Ἀγάστορες. Fratres, consanguinei, gemelli. Ἀγαστός. Admirandus. *Mortis admirandae.* Ἀγαυρίαμα. Elatio animi. Ἄγαυρος. Superbus, quod aliis est malus. Ionibus vero sic appellatus inops; Atticis vero delicatus. Ἄγβαρος. Nomen proprium. Edessae Rex. Vide in v. Αὔγαρος. Ἀγαίομαι. Invideo. Et Ἀγαῖος, invidiosus. Ἀγγαῖος. Nomen proprium. Ἄγε. Verum, age, affer, huc. Conferendum Epigramma in Diogenem Cynicum: *Diogenes, age, dic, quaenam te correptum mors ad Plutonis domum deduxit? Mortuus sum saevo canis morsu.* Ceterum id Epigramma brevibus syllabis constat. Ἀγέλαστα. Res non risu, sed indignatione dignae. Ἀγέλαος. Nomen proprium. Ἀγελάρχης. Boum armento praefectus. Ἀγελαία σταφυλή. Vilis uva. Et ἀγελαῖα dicuntur, quae sunt non eximia. Ἀγελαίη. Minerva. Ἀγέλαιος. Cum accentu in antepenultima significat imperitus, sed ἀγελαῖος qui est ex grege. Ἀγελαῖος. Idiota vel gregarius. Et ἀγελαίων, idiotarum, circumforaneorum. *Iste ex numero hominum gregariorum* (id est vilium) *esse videtur.* Et ἀγελαίων, plebeiorum atque vulgarium. Ducta videtur metaphora ab animalibus gregalibus, vel a piscibus, quos promiscue et gregatim pasci tradunt.

Ἀγελαιών. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. οἱ εὐτελεῖς καὶ μικροί.

Ἀγελείη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ ἄγειν λείαν· τουτέστι στρατιωτική.

Ἀγεληδόν. ἐπίῤῥημα.

Ἀγελήτης βοῦς. ὁ ἐξ ἀγέλης.

Ἀγέληφι. ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγγελιαφόρος. πρεσβευτής.

Ἀγγέλιος. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποστολικὸν βιούς. ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἑνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν.

Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μόνον τῇ τοῦ νοὸς καταλήψει εἰσὶ περιγραπτοί, οὔτε δὲ ἐν τόπῳ, οὐδὲ ἐν σώματι, οὐδὲ χρόνῳ. πρὸ γὰρ τοῦ ἡλίου ἡ γένεσις αὐτῶν. Ἀγγέλους πονηροὺς τοὺς τῆς τιμωρίας ὑπουργοὺς ἡ γραφὴ καλεῖ, ὥςπερ ἡμέραν πονηρὰν
123 τὴν τῆς τιμωρίας. [Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλίψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ. οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσιν φησιν.]

Ἀγένεια. ἡ δυςγένεια.

Ἀγεννῶς. ἀνάνδρως. καὶ ἀγεννὲς ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐπὶ δυςγενοῦς. καὶ Ἀγεννία ἡ ἀνανδρία καὶ ἡ δειλία. Ἔθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς διὰ δέος πρὸς Οὔννους.

Ἀγενής. Ἰσαῖος. ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

Ἀγέραστος. ἄτιμος.

Ἀγέροπτος. ὁ σπανίως ἐρχόμενος.

Ἀγερωχία. ὑπερηφανία. Ὅτι οἱ Σκύθαι εἰσὶν ὑπεροπτικοὶ καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἀγέρωχος, ἔντιμος, ἀνδρεῖος. Ἀγαθίας· Ἵππου ἐπιβὰς εὐηνιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου καὶ οἵου οὐκ ἄτακτα ἐξάλλεσθαι καὶ σκιρτᾶν. Καὶ αὖθις· Ὡς ἂν ἔσοιτο εὐκλεὴς τοῖς μετέπειτα καὶ ἀγέρωχος. ἢ Ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζών.

Ἄγεστα. πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον. Οἱ δὲ Ἀγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

Ἄγεται. μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός· Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτῷ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται.

Ἄγετε. τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴεσθε.

Ἄγετος. ὄνομα κύριον.

Ἄγευστος θοίνης. ὁ τῆς εὐωχίας μὴ μετασχών. Ἄγευστος θοίνης. ἀστείως βίου ἔχων. Καὶ ἄγευστοι, ἄπειροι. Ἄγευστον διχῶς. ἢ γὰρ τὸ ἀχέμω-

---

3. ἡ ἀπὸ vulg., adversante vel Zonara p. 26. 5. Il. π'. 160. 6. Fidem vocis requirimus. 7. Il. β'. 480. 9. Ἀγγέλιος] Haec ex Socratis Histor. Ecclesiast. IV, 9. descripsit Suidas. *Pears.* 14. οὔτε δὲ ἐν τόπῳ] Contrarium de Angelis docet Athanasius Catena in Iob. c. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσίν, ἢ ἔνθα ἀποστέλλονται ἐκεῖ πάρεισι. Hunc locum acceptum refero Suicero in *Thesauro Ecclesiastico* v. Ἄγγελος: ubi plura lege. *Küst.* 15. ἐν χρόνῳ vulg. 16. Cf. v. Ἡμέρα πονηρά. Ceterum vehementer fallor aut nostrum in locum quod in Suidae plurimos (v. supra v. Ἀγαπητόν) cadit, ut integram sententiam, quamquam proposito scriptoris repugnantem, importuni lectores e comparatione posterioris articuli traduxerint. 18. καὶ θλίψιν post τιμωρίας reposuit vulg.
3. Sic Anecd. Bekk. p. 328. et verbis paulo copiosioribus Harpocratio. Cf. Schömann. in Isaeum p. 204. 4. Respicitur Il. α'. 119. vel Hesiodi Theog. 395. 5. Ὁ σπανίως ἐρχόμενος] Apud Hesychium legitur ὁ σπανίως εὐχόμενος, i. e. qui raro vota facit: quod amplector. *Küst.* Hoc unum mihi constat glossam esse mendosam. 7. καὶ . . ἀνδρεῖος ante locum illum Ὅτι — ἀγέρωχοι transferenda videntur. Ὅτι — ἀγέρωχοι haud scio an ex Eunapii sententia quadam p. 47. sint adumbrata. 8. Ἀγαθίας I, 21. Posterior vero locus est diversi scriptoris; quamquam Agath. III, 7. habet οὐ μόνον εὐκλεᾶ καὶ ἀγέρωχον. 13. Ἄγεστα] Vide Suidam infra vv. Ἄκεσσα et Ἔγεστα: item Ducangium in Glossar. Graec. et Meursium itidem in Glossar. v. Ἄκεστα. *Küst.* 14. Ἀγεστά] Lege Ἄκεσσα vel Ἔγεστα. *Küst.* Hoc probandum. 16. Eust. in Il. ξ'. p. 960, 22. οὕτω καὶ παρὰ τῇ συνηθείᾳ γυναῖκά τις ἄγεται. Cf. Valck. in Herod. IV, 78. 17. αὐτοῦ Küsteriana. Id est Alexandri, Antonio Triumviro nati: cf. Plut. Anton. 87. 19. Corruptionem quandam cum arguat illud τὸ Nostro parum familiare, tum comparatio Bekk. Anecd. p. 326. Ἄγεται. τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἴεσθαι. Suspicor equidem ἄγετε deleto novissima superioribus esse continuanda: ut quaedam interciderint, quae spectarent ad notionem sentiendi declarandam. 22. Recte Portus vidit esse versum iambicum, in quo pro ἀστείως, tam propter metrum quam sensum, scribendum puto ἀθλίως, i. e. misere. *Küst.* Commentum mirificum. Bekk. Anecd. p. 326. ἀγεύστου (l. ἄγευστος, cf. Phrynich. Segu. p. 12.) θοίνης. ἀστείως βίου ἔχων. 23. διχῶς] Immo τετραχῶς, ut in uno MS. Paris. recte scriptum inveni. Ceterum cum hoc loco conferenda sunt quae leguntur infra v. Ἀόρατον. *Küst.* Adde v. Φαιόν.

Ἀγελαιών. Locus gregis. Ἀγελαῖοι ἰχθύες. Viles et parvi pisces. Ἀγελείη. Minerva, sic appellata, quod praedam agit; sive militaris. Ἀγεληδόν. Adverbium. Ἀγελήτης βοῦς. Bos ex armento. Ἀγέληφι. Ex grege. Ἀγγελιαφόρος. Legatus. Ἀγγέλιος. Angelius. Hic Valentis tempore Constantinopolis fuit Episcopus, et vitam apostolicam vixit. semper enim discalceatus incedebat, et unicam gestabat tunicam, Euangelii praeceptis obsecutus. Ἄγγελοι. Angeli tantum mentis comprehensione circumscribi possunt. neque enim in loco, neque in corpore, neque in tempore existunt; ante solem quippe creati. Angelos malos tanquam supplicii ministros Scriptura vocat; quemadmodum diem malum appellat diem ultionis. [Cum autem iram, indignationem, afflictionem Deo tribuit, sic vocat acerbas poenas, non autem naturam et voluntatem eius.] Ἀγένεια. Generis obscuritas. Ἀγεννῶς. Ignave. Et ἀγεννὲς accipitur pro infirmo et ignobili. Et ἀγεννία, ignavia et timiditas. *Propter metum igitur Romani turpe foedus cum Hunnis inierunt.* Ἀγενής. Isaeus. De eo qui liberis caret. Ἀγέραστος. Inhonoratus. Ἀγέροπτος. Raro veniens. Ἀγερωχία. Superbia. *Scythae sunt supra modum fastuosi et superbi.* Item Ἀγέρωχος, honoratus, fortis. Agathias: *Cum equum conscendisset, frenis obedientissimum et generosum, et qui non indecore exultaret subsiliretque.* Et alibi: *Ut apud posteros clarus et gloriosus haberetur.* Praeterea significat ostentatorem. Ἄγεστα. Agger usus bellici e lapidibus, lignis et aggesta terra strui solitus. Alii vero machinam huiusmodi vocant egesta. Ἄγεται. Uxorem petit, in matrimonium accipit. Aelianus: *Sororem vero eius Iuba Mauretaniae rex in matrimonium ducit.* Ἄγετε. Ducitis vel putatis. Ἄγετος. Nomen proprium. Ἄγευστος θοίνης. Qui convivii particeps non fuit. Ἄγευστος θοίνης. i. e. elegantiis vitae perfruens. Item ἄγευστοι, inexperti. Ἄγευστον quadruplici sensu

τον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι, ὡς τὸ ὕδωρ· ἄποιον γὰρ ὂν δύναται χυμωθῆναι. ἢ τὸ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν ὑποκείμενον, ὡς ὁ ψόφος. ἢ τὸ μικρὰν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ ὑδαρῆ τῶν ῥοφημάτων. ἢ τὸ κακὴν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ δηλητήρια. Καὶ δῆλον τίνων τούτων ἀντιλαμβάνεται ἡ γεῦσις, καὶ τίνος μή. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ αἰσθήσεων τὰ δ' ταῦτα γινώσκεται σημαινόμενα. Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν τὸ ποτόν φασι καὶ τὸ ἄποτον· εἰς ταῦτα γὰρ πρότερον διαιρεῖται τὸ γευστόν· καὶ γὰρ ἐν τῷ ὑγρῷ μάλιστα καὶ ὁ χυμὸς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τῶν ξηρῶν προσγενόμενος· καὶ ὥσπερ τὸ ποτὸν πότιμον γίνεται διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ χρηστοῦ χυμοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄποτον διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ ἀπότου χυμοῦ. Ἀμφότερα δέ, τό τε ἄποτον καὶ τὸ ποτόν, γευστά. γευστὸν δὲ τὸ ἄποτον οὐχ ὡς τελειωτικόν, ἀλλ' ὡς φθαρτικὸν τῆς γεύσεως διὰ μοχθηρίαν χυμοῦ· τὸ δὲ ποτὸν ὡς σωστικόν τε καὶ τελειωτικὸν τοῦ κατὰ φύσιν γευστικοῦ. Ἄρχει οὖν τῶν γευστῶν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὸ ποτὸν καὶ τὸ ἄποτον. Ἐπεὶ δὲ τὸ ποτὸν ὑγρόν, τὸ δὲ ὑγρὸν τῇ ἁφῇ ἀντιληπτόν· ὡς μὲν ὑγρὸν ἁπτόν, ὡς δὲ τοιόνδε χυμὸν ἔχον γευστόν. Τοῦτο οὖν κοινὸν ἁφῆς καὶ γεύσεως, τῆς μὲν ἁφῆς ὡς ἴδιον αὐτῆς αἰσθητόν, τῆς δὲ γεύσεως ὡς ὕλη καὶ ὄχημα τῶν γευστῶν.

Ἀγγείδιον. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον.

Ἄγειν καὶ φέρειν. τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. Ὁ δὲ ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ κατ' ἀντικρὺ τοῦ ῥείθρου, παραχρῆμα τάς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν καὶ ἐδῄου τοὺς ἀγρούς, ἦγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαρρήσαντος ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευγότων.

Ἀγείρας, ὁ χωλός.

Ἀγείρει. συνάγει. καὶ ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον, καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβών, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἠμφίενται, καὶ σεῖστρον ἐπισείων καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων καὶ τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφάς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων.

---

8. 9. Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν τὸ ποτόν φασι] Haec procul dubio sumpta sunt ex aliquo interpretum Aristotelis, ad verba illa Philosophi de Anima II, 10. Δοκεῖ δ' εἶναι ἀρχὴ τὸ ποτὸν καὶ ἄποτον· γεῦσις γάρ τις ἀμφότερα etc. Quis autem sit iste interpres investigare non potui. Simplicius quidem et Iohannes Philoponus similia his ad locum istum Aristotelis afferunt: non tamen inde Suidam sua descripsisse apparet. Küst. 10. καὶ γάρ] immo καὶ γίνεται.
5. Eadem Bekk. Anecd. p. 325. Zonar. p. 34. pari verborum confusione: cf. Kulenkampiana in Ammonio Lips. p. 5. 7. Menandri Exc. Legat. p. 405. 12. λάσια δὲ Menand. 14. Ἀγείρας, ὁ χωλός] Locum hunc esse corruptum recte monuit Portus, qui pro ὁ χωλὸς legendum putat ὁ πτωχός: quod non displicet. Potuit tamen etiam Suidas scripsisse, Ἀγείρας, ὀχλαγωγός, quoniam Hesychius vocem ἀγύρτης sic interpretatur, addens, ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον. Küst. Alberti misc. in Suid. post gloss. Gr. p. 267. contulit Ioseph. B. Iud. VI, 12. sive V, 11. Ἀγείρας (sive Χαγείρας), ὅπερ σημαίνει χωλός. Schulzius obss. misc. in Suid. p. 21. Ἀγείρας, ἀγ. 15. In Ἀγείρουσιν explicationem frustra desiderat Schweighäus. opusc. acad. II, p. 37. Philostrati locus V. Apoll. IV, 39. 16. ἦν] ἔδοξε Philostr. 17. Probabiliter hanc incerti scriptoris narrationem ad casus Volusii (v. Appian. B. Civ. IV, 47.) refert Schweigh. l. l. p. 139. Color quidem orationis cum Aelianum redoleat, tum prodit etiam vox illi dilectissima θεραπευτήρ, de qua v. Toup. p. 287. et v. Θεραπευτῆρες. Partem levi cum varietate repetit v. Σεῖστρον: probandum certe Suppl. 20. 21. Quae Küsterus alibi prolixe de metragyrtis exposuit, disertius persecutus est Ruhnk. in Tim. p. 10. 11.

---

accipitur. Aut enim significat id quod saporis quidem expers est, sapore tamen imbui potest, ut aqua: quamvis enim aqua sit expers qualitatis, potest tamen accipere saporem. Aut id quod aliis sensibus subiectum est, ut strepitus. Aut quod exiguum habet saporem, ut sorbitiones aqua multa dilutae. Aut quod malum habet saporem, ut venena. Manifestum autem est, quaenam ex his gustum afficere possint, quae contra. Atque in caeteris etiam sensibus hae quatuor significationes locum habent. Principia autem rerum, quae gustatu percipiuntur, aiunt esse id quod sive potui est sive non: in haec enim primum dividitur id, quod sub gustum cadit. Quippe etiam sapor in humido potissimum consistit, siquidem ex aridorum accessu concreverit. Iam ut quicquid est potui propter admixtionem boni saporis fit potu gratum, ita potui non est, si cui malus sapor accesserit. Utrumque vero, sive quid potui est sive non, sub gustum cadit; posterius quidem non ut efficiens, sed ut destruens gustum, propter malum saporem; prius autem ut conservans et efficiens facultatem naturalem gustandi. Quapropter res gustatus sunt ei subiectae, quod et potui est et contra. Quoniam vero, quicquid est potui, liquidum; liquidum vero tactu percipi potest: quatenus quidem est liquidum, sub tactum cadit, quatenus autem aliquem saporem praebet, sub gustatum cadit. Hoc igitur tactui et gustatui commune est: tactui quidem ut proprium eius sensile, gustatui vero ut materia et vehiculum rerum illi subiectarum. Ἀγγείδιον. Parvum vas. Ἄγειν καὶ φέρειν. Praedari et rapere. Ceterum tam de rebus quam de personis usurpantur promiscue ἄγειν, ἀπάγειν, κομίζειν. *Ille vero cum in adversam fluminis ripam pervenisset, confestim incensis Sclavenorum vicis agros vastavit, omniaque diripuit, nemine barbarorum proelium cum ipso inire audente, quippe qui in densa et opaca silvarum fuga se recepissent.* Ἀγείρας. Claudus. Ἀγείρει. Colligit. Item ἀγείρουσι. *Ille enim pecuniae colligendae mos sacer erat, et nullo modo similis mendicantium instituto.* Et rursus: *Ille vero latere volens caput barbamque rasit, et Aegyptia veste assumpta, qualem Isidis cultores gestant, et sistrum quatiens de urbe in urbem profectus est, Deae stipem colligens, et necessaria alimenta ad propulsandam famem libenter accipiens.*

Ἀγή. θαῦμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος. παρ' Ἡροδότῳ βασκανία, παρ' Ὁμήρῳ ἔκπληξις, πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. ἔνιοι ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως ἡ ἔκπληξις, ἀγὴ δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος.

Ἀγηγέρατο. συνηθροίζοντο.

Ἀγηλατεῖν. διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν.

Ἀγηλατεῖν. ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἀπελαύνειν. ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν.

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν.

Καὶ Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.

Ἀγηλατοῦ. τοῦ κεραυνοῦ. ἀγηλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ ἢ διώκει.

Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Οὕτως Εὔπολις Δήμοις·

Ἀναθῶμεν νῦν ἡμεῖς τούτοις ταςδὶ τὰς
εἰρεσιώνας,
καὶ προςαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε.
Πάντες δεχόμεσθα.

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προςόδοις τε
μεγάλαις ἰδίᾳ
πάντας ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισιν·

Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἔσθ' ἐγὼ
καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Ἀγήλεσθαι. τιμᾶσθαι. Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑπ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο εἰ μή τις οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγήλειεν.

Ἄγημα. τὸ πρὸ τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ κράτιστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὅπλοις καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ.

Ἀγηνορία. ἀλαζονεία.

Ἀγηνόριον. ὄνομα τόπου.

Ἀγήνωρ. ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος ἢ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ· παρὰ τὸ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστιν ἀνδρείᾳ χρῆσθαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον καὶ αὐθάδη. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἀγηοχώς. ἐνέγκας.

Ἀγήραον. ἄφθαρτον.

---

1. Ἀγή — ἱερεῖα Bekk. Anecd. p. 326. et Etym. M. p. 9. Ἡροδότῳ VI, 61. cuius nomen Etymol. M. reddidit Valck. Opusc. II. p. 124. 2. παρ' Ὁμήρῳ Il. ψ'. 221. ἄγη μ' ἔχει, quae formula binis Odysseae locis repetitur. πληγὴ et quae sequuntur nihil ad Homerum faciunt. 3. ἱερεῖα quo spectet incertum. 6. Il. δ'. 211. 7. V. Gloss. Herod. p. 354. Schw. 8. Ἡρόδοτος V, 72. quem locum v. 14. ascripsit. 10. 11. E scholiis Sophoclis, cuius orationem infra posuit, Oed. R. 402. haec ita sunt restituenda, ut ἀπελαύνειν in superioris ἀπελάσειν locum succedat, posteriore [illegible] succedat. Ad eundem veterum spectare videtur Etym. M. p. 10, 34. nam quod editur ἀγηλατεῖν nihil est. 16. ἀγηλάτου Küst. coniecit. Nihil reliquum esse videtur quam ut ἀγηλάτου, κεραυνοῦ ad Lycophronis normam v. 436. (ubi v. Bachm.) restituatur. V. Phavorini Ecloga p. 76. 18. ἀγῆλαι, quod praestant Etym. M. et Anecd. Bekk. p. 328. (ubi quae in v. 31. extant, [illegible] apparet a superioribus divulsa fuisse) deinceps comparandi, Suidas in Tho. M. p. 5. Edd. ἀγλαΐσαι. 20. Emendavit Porsonus ap. Gaisf. in Hephaest. p. 278. Edd. τὰς δ' εἰς εἰρ. 23. δεχόμεσθα Küst. δεχόμεθα Edd. Ceterum reliqui vulgarem distinctionem, χαίρετε πάντες, δεχ.

1. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ v. 400. sqq. 2. μεγάλαισι διὰ παντὸς Aristoph. 6. εἶθ' ἐγὼ Edd. [illegible] quod fore vidit Ruhnk. in Tho. p. 5. correxit Dobr. Aristophan. p. 238. 8. Dionis Cassii LXVI, 2. 11. ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ Dio, qui scribebat ἀλλὰ μὴ οὐ. 12. ἄγημα — συντάξεως Bekk. Anecd. p. 327. Etym. M. p. 10, 36. Cf. Leopard. Emend. I, 23. 17. V. Arrian. Exp. Alex. II, 24, 3. 18. Concordant Etym. M. Bekk. Anecd. l. l. et alii. 20. Leg. καὶ τόν. 22. ἀγηοχώς allatum vidimus e Macc. 3, 5, 45. Post ἐνέγκας in vett. Edd. extant iis quae technici (cf. Etym. M. p. 9. Moschop. π. σχ. p. 187.) tradunt simillima haec: Κανόνισον. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ παρακείμενος ἦχα, καὶ Ἀττικῶς ἄγηχα, καὶ ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔδει ἔχειν ἐν τῇ β' καὶ γ' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, πλεονάζει ἡ γο συλλαβή, καὶ γίνεται ἀγήγοχα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγήοχα. ἡ μετοχὴ ἀγηοχώς. Ista cum binis Parisinis eiecit Küst.

Ἀγή. Admiratio, gaudium, diffidentia, aemulatio. Herodotus refert ad invidiam, Homerus ad stuporem, plagam, rupturam, fractionem, perniciem; quidam ad hostias. Ἄγη igitur cum accentu in penultima dicitur admiratio, ἀγὴ fractio fluctus. Ἀγηγέρατο. Congregati fuerant. Ἀγηλατεῖν. Persequi, exilio afficere, imperare. Apud Herodotum contumeliose tractare. Ἀγηλατεῖν. Ut piaculum et obnoxios piaculo aliquos expellere. Id verbum cum aspero spiritu scriptum significat piacula expellere, cum tenui, regnare. *Flens mihi videris cum eo qui haec machinatus est regnaturus esse.* Et Herodotus: *Ille vero cum magna manu profectus septingentas Atheniensium familias expellit.* Ἀγηλατοῦ. Fulminis. Verbum autem Ἀγηλατεῖ, agit, fulminat, vel persequitur. Ἀγῆλαι. Deum condecorare, celebrare. Sic Eupolis *Demis*: *Nos vero iam suspendamus illis haece iresionas, eosque adeuntes ornemus. Vos salvete. Omnes accipimus.* Aristophanes *Pace*: *Et te, Diva, sacrificiis sanctis supplicationibusque magnificis nos semper venerabimur.* Hermippus *Pistricibus*: *Age iam muneribus Deos colam, et suffitum faciam, filio servato.* Ἀγήλεσθαι. Honorari. *Mucianus Romanus ab omnibus supra omnes honorari volebat, et iniquo animo ferebat, non modo si quis ipsum contumelia affecisset, sed etiam iusto parcius honorem praestitisset.* Ἄγημα. Agmen fuit regem antecedens, elephantis, equis et peditibus iunctis. alii vero praestantissimam aciei Macedonicae partem intellexerunt, tum armatura tum corporum robore firmam. Ἀγηνορία. Arrogantia. Ἀγηνόριον. Nomen loci. Ἀγήνωρ. Valde virilis vel ob fortitudinem admirandus; sic dictus, quod valde munitus est fortitudine, id est τῇ ἠνορέῃ. Significat vero etiam superbum et arrogantem. Est etiam nomen proprium. Ἀγηοχώς. Qui attulit. Ἀγήραον. Incorruptum.

Ἀγηρηναῖοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀγήρῳ. τὰ μὴ γηρῶντα. καὶ σὺν τῷ ν ἀγήρων. οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ν θηλυκόν φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ν τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτῶσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τήν γενικήν τε καὶ δοτικήν. καὶ ἀγήρως, ὁ ἄφθαρτος Ἀττικῶς, καὶ οὐδετέρως ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. ὄνομα κύριον.

Ἀγησίλαος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς, καὶ ᾄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἀγήτας. ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

Ἀγητός. ὁ θαυμαστός.

Ἁγιάσατε. προευτρεπίσατε, κηρύξατε.

Ἁγιάσαι. καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.

Ἁγίασμα. ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Καὶ Ἁγιαστία, ἡ ἁγιωσύνη. Ἁγιστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον.

Ἁγίζων. ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης·

Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.

Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων ἱκοῦ.

Καὶ Ἁγιασθέντων, ἀφιερωθέντων. Καὶ Ἁγιάζω, αἰτιατικῇ.

Ἀγινάρειος. ὄνομα κύριον.

Ἀγίνεον. ἔφερον. ἀγινῶ γὰρ ὁ ἐνεστώς.

Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας, μυριάκις ἐστὶν ἅγιος ὁ θεὸς, καὶ τοὺς παρερμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τό, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κύριε ζητήσω, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. καὶ τό, Θῦσον τῷ θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ διὰ τούτων καὶ δι' ἄλλων πολλῶν ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες ἅγιος ἀθάνατος ὁ σταυρωθεὶς ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἰσχυρὸν τὸν ζῶντα.

Ἆγις Ἄγιδος, ὁ Παυσανίου. Οὗτος ἐμβαλὼν ποτε εἰς τὴν Μαντινικὴν αὐτοὺς μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ παραῤῥέοντα ποταμὸν εἰς τὸ τεῖχος παρατρέψας παρέλυσεν. ἦν γὰρ ἐξ ὠμῆς πλίνθου, ἥτις 29 πρὸς μὲν τὰς ἑλεπόλεις ἀσφαλεστέρα ἐστὶ τῆς ὀπτῆς καὶ τῶν λίθων· οἱ μὲν γὰρ κατάγνυνται καὶ ἐκπηδῶσι τῶν ἁρμονιῶν, ἡ δὲ ὠμὴ πλίνθος οὐχ ὁμοίως πονεῖ, διαλύεται δὲ ὑπὸ ὕδατος οὐχ ἧσσον ἢ ὑπὸ ἡλίου κηρός.

Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι. τὸ καρπῶσαι. [Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς.]

2 — 4. Horum partem habet Lex. Seg. p. 327. Quae ibi desiderantur, οἱ δὲ ἄνευ — φασὶν εἶναι prorsus adulterina duco. 8. V. Etym. M. p. 449. et Phot. v. θαυμάζεται. 9. Sic Harpocrationis liber Palatinus. 12. V. Polyb. V, 91. 14. V. Ioel I, 14. sive Ep. Petri I. 3, 15. Cf. Tittm. in Zon. p. 35. Item proxima inter sacras glossas referenda, cum v. Ἁγίσαι. 16. Δαβίδ Psalm. 114, 2. 19. Ἀριστοφάνης Plut. 681. 21. 22. Apparet aliquid ante hunc versum Soph. Oed. C. 1495. excidisse. Videtur etiam Ἁγιασθέντων, invitis licet vetustis grammaticis, scribendum esse: cf. Diodor. IV, 73. 25. Respicitur Il. ω. 784.

1. Pleraque cum Zon. p. 16. communia. 4. Psalm. 26, 13. 7. Ib. 49, 14. 12. Vide Ephraemum apud Photium Cod. CCXXVIII. Pears. Alienum ab hoc loco ἀθάνατος. 13. Ps. 41, 2. 15. Οὗτος ἐμβαλών ποτε] Vide Pausaniam in Arcadicis p. 466. (VIII, 8.) ubi eadem historia ipsissimis pene verbis non de Agide, sed Agesipoli (uti etiam apud Suidam legendum est) narratur. Vide quoque Suid. infra v. Πλίνθος, ubi locus hic αὐτολεξεὶ repetitur. Küst. Adde Xenoph. Hell. V, 2. Ceterum suspicor ista Ἆγις Ἄγιδος ad pleniorem quandam observationem pertinuisse, cuius indicia praebet Choeroboscus p. 1193. 16. Μαντινικὴν Pausan. 24. Ἁγίσαι — καρπῶσαι Zonar. p. 36. cf. Etym. M. p. 10, 41. Novissima prorsus abiicienda.

Ἀγηρηναῖοι. Nomen gentis. Ἀγήρῳ. Quae non senescunt, et ἀγήρων addita littera ν, alii dicunt, dempta ν littera, femininum existere; alii vero, si cum ν scribatur, significari accusativum casum; sin minus, genitivum et dativum. Et ἀγήρως Attice senii expers et neutrum ἀγήρων. Ἀγησαγόρας. Nomen proprium. Ἀγησίλαος. Nomen proprium. Is fuit illustris et generosus Lacedaemoniorum rex, qui multis ab oratoribus celebratur. Ἀγήτας. Aetolorum dux quispiam. Ἀγητός. Admirandus. Ἁγιάσατε. Praeparate, praedicate. Ἁγιάσαι. Sacrificare et sancte adolere. Ἁγίασμα. Templum Dei. David: *Iudaea facta est ipsius sanctuarium.* Et ἁγιαστία, sanctimonia. Ἁγιστεία vero, per diphthongum, initiatio per sacras ceremonias. Ἁγίζων. Consecrans. Aristophanes: *Deinde haec tanquam rem sacram in saccum coniiciebat.* Item: *Sin forte aram bovina caede plenam consecras, veni.* Et ἁγιασθέντων, consecratorum. Et Ἁγιάζω aptum accusativo. Ἀγινάρειος. Nomen proprium. Ἀγίνεον. Ferebant: a praesenti ἀγινῶ. Ἅγιος. Sanctus, Sanctus, Sanctus est Dominus. Qui dicunt Deum millies sanctum esse, et haec verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc convincit: *Exquisivi faciem tuam; faciem tuam Domine quaeram; ne avertas faciem tuam a me.* Istis igitur verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo sacrificium laudationis, et persolve Altissimo vota tua,* et quae sequuntur. Cum his locis, tum aliis multis Vetus Testamentum aperte docet, se non unius personae dominatum significare, sed trium, unius tamen essentiae. Contra qui dicunt, *Sanctus idem qui crucifixus,* iis os obturet dictum hoc: *Sitivit anima mea Deum fortem et viventem.* Ἆγις. Agesipolis, Pausaniae filius. Hic aliquando in Mantinensem agrum irruptione facta ipsos in oppido conclusit, et murum, cum praeterlabens flumen immisisset, dissolvit. Erat enim structus latere crudo, qui quidem adversus tormenta firmior est coctili et saxis: ea enim franguntur, et ex iuncturis exsiliunt, crudus vero later non proinde laborat, verum ab aqua, non minus quam a sole cera, dissolvitur. Ἁγίσαι et καθαγίσαι. Sacrificare. [Ἁγίζω est enim praesens.]

Ἁγιστεύειν. ἁγιάζειν. καὶ Ἁγιστεύσαντες, τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἁγιστείας. ἁγιωσύνης, καθαριότητος, λατρείας.

Ἀγκαλίδα. μερίδα.

Ἀγκάσασθαι. ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι.

Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνάκειται.

Ἄγκη καὶ ἄγκεα. οἱ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ ἄγκεσι, συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. ἐν Ἐπιγράμματι.

Θηροβολεῖν ταύτῃ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Ἀγκιστρεύει. δελεάζει.

Ἀγκοπήνια. τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἄγκος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος.

Ποσσὶ δ' ἐπελθεῖν
ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.

Ἀγκών. ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἦν σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλουν οἱ Καρχηδόνιοι. ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες οἷς ἂν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν ἑῴων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. † Καὶ διετίθει τὰς μηχανάς, ᾗ μάλιστα ἐδόκει καίριον, ἀγκῶνάς τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. † Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ προςπηξσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ αἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις. Ἴσως οὐ δυνατὸν ἦν πρὸς ἐναντίον τὸν ῥοῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν προςπιπτόντων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ Ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν.

Οἱ δ' ἑσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.

Καὶ παροιμία· Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος· ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ Γλυκὺς ἀγκών.

Ἀγκρατὸς ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

[**Ἄγγρις.** ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν.]

1—5. Bekk. Anecd. p. 328. 3. Plurali utitur Schol. Plat. p. 466. τῆς ἁγιστείας inter alios Plut. Numa 8. vel Priscus Exc. p. 159. 5. Sic etiam Cyrillus; ἀγκαλίδας, μερίδας ἢ δράγματα Zon. p. 24. Non videntur hi certum locum spectasse. 7. Pancratis Ep. II, 2. Cf. v. Ῥωστήρ. 8. Zonar. p. 30. qui plerumque cum Suida faciens posteriora tamen Ἄγκος — ἐδίζετο huic articulo subiungit. ἀγκυλοειδεῖς nova vox, quae non magis altero vocabulo ἀγκωνοειδεῖς, quo Zon. utitur, ad interpretationem glossae commoda videtur. Etym. M. quidem p. 588, 41. τὸ περὶ κοῖλον, Eust. in Il. δ. p. 497. κοῖλος τόπος: similiter alii. Possis igitur κοιλώδεις, quod Schol. Soph. Philoct. 937. 10. Ἐπιγράμματι Dioclis II, 4. in Anal. Br. II. p. 182. unde restituendum δικτυβολεῖν. Edd. Θηροβολεῖ, Zon. Θηροβόλει. 14. Hoc vel quod subsequitur ἀγκοπήνια cui Suidas debeat nescimus. 16. Edd. Ποσὶ δ' ἐπελθεῖν — ἐδίζετο. Emendata metricam in formam redegit Toup. III. p. 13. ἐδιδίζετο Zon. ἄγκος ὑψικάρηνον poeta ap. Schol. Hephaest. p. 171. 18. Ἀγκών: cf. Hamak. Miscell. Phocaic. p. 302. Procopii de Bello Vandal. I, 20. locus in epitomen contractus. Priora Zon. p. 17.
5. Ἀγκῶνες — σημαίνει descripta ex Artemidori lib. I, 74. 6. προςπηξσόμενα Venetus Artem., προςπτυσσόμενα Rigaltius: Edd. προςπτησσόμενα. 13. Sophocl. Aiac. 805. 6. unde ἑσπέρους revocandum. 15. E Diog. Laert. IV, 46. ubi Menagius proverbium, Cubito se emungere, multis auctorum locis illustrat. Küst. 18. Cf. Suid. v. Γλυκὺς ἀγκών. 20. Cf. v. Ἀνακράτος. Bekk. Anecd. pp. 329. 337. Ξενοφῶν Anab. I, 8, 1. vel H. Equ. 8, 10. 22. Ἄγγρις. ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν] Haec desunt in MSS. Parisiensibus. Küst. Repugnat etiam ordo verborum.

Ἁγιστεύειν. Sanctificare. Et ἁγιστεύσαντες, qui sacrificium rite peregerunt. **Ἁγιστείας.** Sanctimoniae, puritatis, cultus. **Ἀγκαλίδα.** Fasciculum. **Ἀγκάσασθαι.** Ulnis gestare. **Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ.** Dicatum est Vulcano: pro ἀνάκειται. **Ἄγκη καὶ ἄγκεα.** Loca abrupta et quae figuram cubiti referant, cava et latebrosa. Vel Ἄγκεσι, locis arboribus consitis et silvosis, ut in Epigrammate: *Retibus venare, secundo per convalles ferarum procreatrices.* **Ἀγκιστρεύει.** Inescat. **Ἀγκοπήνια.** Apum favi. **Ἄγκος.** Excelsus montis locus. *Pedibus autem escendere in excelsum montis verticem cupiebat.* **Ἀγκών.** *In aula regia Gelimeris erat carcer valde tenebrosus (Ancones Carthaginenses vocabant), in quem coniiciebantur omnes, quibus Tyrannus infensus esset. Eo in loco tempore Belisarii multi mercatores orientales inclusi erant; qui cum illo temporis articulo a tyranno interficiendi essent, carceris custos eos liberatos dimisit.* † *Et disposuit machinas, qua maxime opportunum videbatur, anconesque et fossas utrinque urbi circumdedit.* Ἀγκῶνες etiam partem quandam domus significat. † Cubitalia vero et quaecunque solent appangi, in somnis vitae ornamentum significant. † Item dicuntur fluviorum anguli sive eminentiae ad ripas. *Fieri fortasse non poterat, ut adverso flumine navigarent, ob magnitudinem flexuum cubiti instar imminentium, quos praeterveh i oportebat, navibus oblique tractis.* Item Ἀγκῶνας dicunt montium angulos. *Alii vero recessum tum in occasum, tum orientem versus accedite, quo malam viri huius profectionem exploretis.* Et proverbium, *Cubito se emungentes.* Bio Philosophus: *Pater meus, inquit, libertus erat, cubito se emungens.* quibus significabat patrem ipsius fuisse salsamentarium. Est et aliud proverbium, *Dulcis cubitus.* **Ἀγκρατὸς ἐλαύνοντα.** Sic Xenophon pro πάνυ ἐλαύνοντα, i. e. vehementer agitantem. [**Ἄγγρις.** Dolor. Et Ἀγγρίζειν, dolore afficere.]

Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου. καὶ Ἠγκυλωμένος, ἀγκύλην ἔχων. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωυσέως.

Ἀγκύλαι. οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων.

Ἀγκυλομήτης. καὶ ἀγκυλομῆται, οἱ σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον. καμπύλον, ἐπικαμπές.

Ἀγκυλοχείλης καὶ ἀγκυλόχειλος, σκολιόχειλος. ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων τοῖς χείλεσι· ἐπὶ δὲ Κλέωνος, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν.

Ἀγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης φιλόσοφος εὗρεν ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν. ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου.

Ἄγκυρα. πόλις. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο.

Ἀγκυροβόλιον. τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.

Ἀγκύρισμα. εἶδος παλαίσματος. καὶ Ἀγκυρίσας, ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρῃ καταβαλών. Ἔστι δὲ ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης·

Διαβαλών, ἀγκυρίσας,
εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας.

τουτέστι προσέκρουσας ἢ καταπέπωκας, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἀκόλον ἔλεγον.

Ἀγκύριον. πόλις Ἰταλίας. καὶ ὁ πολίτης Ἀγκύριος ἢ Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. λαμπρότης. καὶ ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.

Ἀγλαΐσασθαι. καλλωπίσασθαι. δοτικῇ. ὁ ἐνεστὼς ἀγλαΐζω.

Ἀγλαόκοιτος. πάνυ τίμιος.

Ἀγλαομητία. ἡ μεγάλη βουλή.

Ἀγλαότιμον. λαμπρόν, τετιμημένον.

Ἀγλαοφῶν. ὄνομα κύριον.

Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.

Ἀγλευκές. τὸ ἀηδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστι πάλιν παρὰ τῷ Ῥίνθωνι. Καὶ Ἀγλευκέστερον, ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον, Ξενοφῶν Ἱέρωνι.

---

1. Ἀγκύλη· εἶδος ἀκοντίου: cf. Schol. Aristoph. Equ. 262. Ἠγκυλωμένος] Quod Küst. scribendum esse coniecerat ἠγκυλημένος, praestitit cum Zon. p. 38. Schol. Arist. Av. 1180. Idem in notione vocis Ἀγκύλη conferri iubet Vales. in Euagrii lib. III. c. 25. 3. ἔργον τι τῆς σκηνῆς] Vide Exodi c. 38, 17. 19. 4 — 7. V. Bekk. Anecd. p. 329. 8. E Schol. Aristoph. Equ. 197. ubi iure sunt omissa illa τοῦ χείλους. 13. Ὅτι Ἀνάχαρσις] Ancorae et rotae figulinae inventionem Anacharsidi etiam tribuit Plinius; item Diogenes Laertius lib. I, 105. unde Suidas haec sumpsisse videtur. Dissentiunt tamen alii, et eorum usum Anacharside longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menagius ad Laertium in Vita Anacharsidis. Küst. Haec opinor ex v. Ἀνάχαρσις decerpta: id quod multo certius constiterit de panno v. Κεραμεικός. Desideratur vero κεραμεικόν. 16. Post ἐλέγοντο Ald. cum sequacibus edd. ἄγκυρα πλοίου. Boisson. Anecd. I. p. 412. Ἄγκυρα, πόλις· ἄγκυρα δὲ ἡ τοῦ πλοίου. 17. ἀγκυροβόλιον vulg. Respicitur vox Democriti, de qua v. Lobeck. in Phryn. p. 644. Eust. in Od. p. 1620. τὸ ἀγκυροβόλιον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 18. E Schol. Arist. Equ. 262. 19. Praestat Schol. lectio, ὅταν τῇ ἀγκύρᾳ καταλαβών. 20. Ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος] Scribe Ἀγκυρίς. Hesychius: Ἀγκυρίς, ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν. Küst. Repugnat Schol. cum Zonara p. 32. 21. Ἀριστοφάνης l. 1. ubi iam ἐνεκολάβησας emendate legitur.

5. Doctrina parum testibus firmata Stephano Byz. debetur. 7. Ἀγλαΐαις Pindaricum. 9. Il. ζ'. 331. καλλωπίσασθαι praestat cum Etym. M. 11. Bekk. Anecd. p. 329. 12. Etym. M. p. 11, 30. ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ βουλή Zon. p. 27. λαμπρόβουλον mendose Hesych. 14. V. Böttig. Archäol. d. Mal. p. 268. 15. Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ] Haec etiam αὐτολεξεὶ leguntur in lexico Harpocrationis [et Bekk. Anecd. p. 329.]. Moniti hic sunt lectores, eandem Cecropis filiam ab aliis scriptoribus vocari Ἄγραυλον, non Ἄγλαυρον, ut hic a Suida et Harpocratione. Ulpianus ad Orat. Demosth. περὶ Παραπρεσβείας p. 264. edit. Morell. ad verba illa Oratoris, καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον, ait: Ἐκ μιᾶς μὲν τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. Et paulo post: Ἄγραυλος καὶ Ἕρση καὶ Πάνδροσος, θυγατέρες Κέκροπος, ὥς φησι Φιλόχορος. Plura de hac Agraulo, nec non iureiurando, quo olim ephebi Atheniensium, postquam lexiarchico inscripti erant, in eius aede se obstringere solebant, vide apud Sam. Petitum de Legibus Atticis p. 163. 164. et Maussacum ad Harpocrat. v. Περίπολοι. Küst. Priorem scripturam firmabat Brunckius in Aristl. Thesm. 533. 17. Expungo articulum cum Bekk. Anecd. p. 329. nam Zonaras (p. 32.) morem diversum sequitur. Equidem id genus annotationum, quorsum pertinet v. c. Ἀγλαΐα, τὸ ἐμφανές, serius admixtum opinor. τῷ Οἰκονομικῷ] ut opinantur eo c. 8, 3. loco, quo nunc ἀτερπές consignatum est. 18. τὸ addidit Med. Oratio manca. Hesychius ex emendatione Valckenarii: ἀγλευκές, ἀηδές. Λάκωνες. Ceterum hoc specimen exquisitae doctrinae eo mirabilius accidit, quod Rhinthonem Suidas semel appellavit. 19. Non habeo quod faciam isto πάλιν. 20. Ἱέρωνι c. 1, 21. ubi vulgabatur ἀγλευκέστερον.

Ἀγκύλη. Ancyle, species iaculi. Et Ἠγκυλωμένος, ancylen habens, sive amentatus. Significat etiam opus quoddam tentorii Mosaici. Ἀγκύλαι. Annuli catenarum. Ἀγκυλομήτης. Item Ἀγκυλομῆται, dolosis consiliis utentes. Ἀγκύλον. Curvum, inflexum. Ἀγκυλοχείλης et ἀγκυλόχειλος. Curvum rostrum habens. Epithetum aquilae, quae aduncos habet ungues. In Cleonem vero dictum est curvas habens manus ad furandum et rapiendum. Ἄγκυραν. Anacharsis Scytha philosophus ancoram et rotam figulinam invenit. is Croesi tempore vixit. Ἄγκυρα. Urbs, cuius cives vocantur Ancyrani. Qui hodie Ancyrani vocantur, olim Gallograeci appellabantur. Ἀγκυροβόλιον. Ferrum navis. Ἀγκύρισμα. Genus luctae. Et Ἀγκυρίσας, qui lucta adversarium superavit, aut nodo oppressit. Est etiam Ἀγκύρισμα instrumentum quoddam, quo ficus capiuntur. Aristophanes: *Differens, supplantans, deinceps humerum avertens cum soles profligare.* Id est, offendisti aut deglutisti, metaphora ducta a buccella, quam ἄκολον vocabant. Ἀγκύριον. Urbs Italiae, cuius civis vocatur Ἀγκύριος vel Ἀγκυριεύς. Ἀγλαΐα. Splendor. Et ἀγλαΐαις, laetis certaminibus. Ἀγλαΐσασθαι. Gloriatarum esse. dativo aptum. Praesens est ἀγλαΐζω. Ἀγλαόκοιτος. Valde honoratus. Ἀγλαομητία. Magnus Senatus. Ἀγλαότιμον. Illustrem, honoratum. Ἀγλαοφῶν. Nomen proprium. Ἄγλαυρος. Aglaurus, filia Cecropis. Est etiam Minervae cognomen. Ἀγλευκές. Iniucundum. Xenophon usus est in *Oeconomico*. Videtur autem nomen esse peregrinum, nominatim Siculorum: quippe frequens eius usus apud Rhinthonem. Et Ἀγλευκέστερον, iniucundius. Xenophon *Hierone*.

Ἄγλιθες. αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. Ἀριστοφάνης· Ὡς ἀρουραῖοι μύες ὀρύσσετε πασσάλῳ τὰς ἄγλιθας.

Ἀγλωττία. ἡσυχία, σιωπή. καὶ Ἄγλωσσος, ὁ ἄναυδος, ἄφωνος.

Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι, μιμητὴν ζῆλον ἀνιεμένη.

Ἄγμασι. κλάσμασι, τροπαῖς. Ἄγματα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐξεβλήκεσαν.

Ἀγμούς. τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους.

Ἀγναπτότατος βάτος αὖος. ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἁγνεία. καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης.

Ἁγνείας. ὄνομα κύριον.

Ἁγνίζων. αἰτιατικῇ.

Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται·
θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.

ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραγματευομένων.

Ἀγνόημα. Ἀγνόημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὅσον οὐδεὶς ἂν ἠγνόησεν, ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσον ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῆς ἔχων.

Ἄγνος. φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι. καὶ ἀρσενικῶς. Χιονίδης Ἥρωσι·

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Πλάτων· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ 32 σύσκιον πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ καθαρός.

Ἁγνότερος πηδαλίου. ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων· παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον.

Ἁγνούσιος. Ἁγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἁγνούσιος.

Ἀγνώμονες. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι. Σοφοκλῆς·

Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

Ἀγνωμόνως. ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. Καὶ ὁ Θεολόγος· Ὦ καὶ Ἰουδαίων ἀγνωμονέστερε. ἀντὶ τοῦ ἀνοητότερε.

---

1. Ἀριστοφάνης] Integer locus Acharn. 728. sic habet: Ὀχχί, κεφαλῆτε, τῶς ἀρουραῖοι μύες, — πασσάκι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε; Noster paraphrasin e Scholiis exhibuit. Eadem Zon. p. 24. 6. Archias Ep. XXVIII, 5. 6. Cf. v. Ἀναυδόν. 7. Peccat in dialectum epigrammatis. 8. τρυπαῖς sic Valck. Animadv. ad Ammon. p. 117. Frustra, quoniam τροπὴ glossema fuit vocis ὀπή: v. Schol. Arist. Plut. 714. Vesp. 139. Nullam suspicionem Wesselingius movet in Itinerar. Rom. p. 60. neque Bekk. Anecd. p. 329. Zon. p. 32. Possit tamen audacior aliquis suspicari παλαίστραις coll. Eust. in Od. σ'. p. 1414, 28. vel τρώγλαις. 10. Attigit Elmsleius in E. Bacch. 1092. 11. Ἀγναπτότατος βάτος αὖος] Erasmus Adagg. Chil. 2. Cent. 1. Adag. 100. opportune monet legendum ἀγναμπτότατος, vertitque, Rigidissimus rubus aridus. Aut ἀγναμπτότερος βάτου αὔου, Rigidior arido rubo. Portus. Ἀγναπτότατος etiam exhibent MSS. Sed apud Zenobium rectius legitur Ἀγναμπτότερος: et apud Diogenianum I, 13. [cf. Arsen. p. 16.] Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου. Küst. 13. Ex Ep. I. Tim. 4, 12. 14. Ἁγνίας Isaeo: id quod libri Harpocrationis Par. et Pal. confirmant. 15. ἁγνίζω. αἰτιατικῇ Aldo debemus. 16. Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη] Aristoteles Histor. Animal. V, 22. et Plin. XI, 24. nos docent, phalangia vel phalangios genus aranearum ita vocatum matres suas post partum necare: de quibus locus hic poetae anonymi intelligendus est. In Vaticana Proverbiorum Appendice I, 9. corrupte legitur, Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδα ἕως παιδεύει. Küst. πρὸς τοῦ φιλτάτου Macarius ap. Walz. in Arsen. p. 17. 19. Locum auctorem praestat v. Ἐπαΐειν: unde licet ὅσα pro ὅσον asciscere. Partem etiam v. Διαλεκτική delibavit.
2. Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι] Haec verba alieno loco posita sunt, et procul dubio ex margine in textum irrepserunt. Küst. καλοῦσιν Ἀττικοί Alresch. Actis Soc. Trai. I. p. 214. ex Eust. in Od. κ'. p. 1638, 11. 3. Χιωνίδης Ἥρωσι] Fabulam hanc Chionidae laudat etiam Pollux. Docuerant eiusdem nominis fabulam Crates (Suid. v. Ἄμαξα), Cratinus (Suid. v. Ἀττικῶς) et Menander, teste eodem Suida v. Ἀναλυθῆναι. Küst. 4. γέ Porsonus Adversar. p. 38. et in Phoen. 1638. Edd. τέ. Idem οὐδέν: οὐδὲν Edd. 6. Πλάτων Phaedro p. 230. B. 7. καὶ τοῦ ἄγνου δὲ] καὶ τοῦ τε ἄγνου Plato. 9. Diogenian. I, 11. Arsen. Viol. p. 15. 12. Sic Harpocratio Palatinus, coll. Bekk. Anecd. p. 329. Cf. Steph. v. Ἁγνοῦς. 14. Σοφοκλῆς Oedipo C. 86. ubi paria Schol. Cf. Hesych. 18. Πλάτωνι Rep. V. p. 450. D. cf. Bekk. Anecd. p. 334. Ἀσύγγνωστοι quod post ἀγνώμονες extabat, typorum illud errore satis manifesto ab Aldo repetitum, etiam Küsterus expungi iussit, duorum Pariss. fide. 18. 19. Ex Harpocratione Palatino. Δημοσθένης Olynth. II. p. 25. 20. ὁ Θεολόγος Gregor. Naz. Or. XLII. p. 695. D.

Ἄγλιθες. Alliorum capita. Aristophanes. Ut agrestes mures effodiis paxillis allia. Ἀγλωττία. Taciturnitas, silentium. Et Ἄγλωσσος, elinguis, mutus. *Nunc humi elinguis et muta iaceo, imitationis studio deposito.* Ἄγμασι. Fragmentis, ruinis. *Fragmenta amphorarum in palustria loca clam coniecerant.* Ἀγμούς. Montana et praerupta loca. Ἀγναπτότατος. Rubus aridus est inflexibilis ac rigidus: de homine duri pervicacisque ingenii. Ἁγνεία. Puritas, castitatis consummatio. Ἁγνείας. Nomen proprium. Ἁγνίζων. Aptum accusativo. Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη. *Ignorat aranea liberos se educare: nam postquam eos nutrivit, a carissimis interit.* De iis dicitur, qui contra se ipsi aliquid emoliuntur. Ἀγνόημα. *In tantum peccatum delapsos, quantum commisisset, qui dialecticam vel mediocriter attigisset, et leviter tantum de ea aliquid audivisset.* Ἄγνος. Planta quam etiam λύγον sive viticem vocant. est etiam avis genus. Attici ἄγνος quam λύγος dicere malunt, item masculino genere. Chionides *Heroibus*: *Atqui per Iovem nihil amplius mihi videor a vitice differre in torrente nata.* Plato: *Nam et platanus ista bene patula et alta, viticisque altitudo et opacitas est peramoena.* Ἁγνὸς autem acute significat purus. Ἁγνότερος πηδαλίου. Gubernaculo purior: de illis dictum, qui pure casteque vixerunt. nam gubernaculum est perpetuo in mari. Ἁγνούσιος. Agnus est pagus tribus Acamantidis, cuius tribulis vocatur Agnusius. Ἀγνώμονες. Iniqui, implacabiles. Sophocles: *Phoebo mihique nolite vos infestos praestare.* Ἀγνωμόνως. Stulte vel ingrate. Apud Platonem tamen Ἀγνώμονες dicuntur imperiti. Demosthenes *Philippicis* hac voce utitur pro inconsiderate et imprudenter. Et Theologus: *O vel Iudaeis durior*; i. e. stultior.

Ἀγνώνειος. ὁ τοῦ Ἅγνωνος παῖς, καὶ Ἀγνωνίδης.

Ἄγνωτα. ἀπὸ τοῦ ἄγνωτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζει ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γένος. Ῥήματα ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Ἀγνῶτας. μὴ ἐπιγινωσκομένους. Ἀγνῶτα δέ μοι προσεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτοῦ ἀγνὼς ἐτύγχανεν ὤν. † Οἱ δὲ ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι ἐς κίνδυνον τοῦ πολέμου κατέστησαν, ἀγνῶτα σφίσι τὰ πρότερα ὄντα. Καὶ αὖθις· Φάσκουσα εἶναι μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι. φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας. Ἀγνὼς γὰρ ἀγνῶτος ὁ ἄγνωστος.

Ἄγνοια. Εἴ τις λέγει ἄγνοιαν εἶναι στέρησιν ἐπιστήμης, ἁμαρτάνει. ἔστι δὲ ἄγνοια ἕξις μοχθηρὰ καὶ ἠπατημένη.

Ἀγνῦθες. οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ.

Ἄγνυται. κλᾶται. καὶ ἄγνυτον, ὁμοίως. καὶ ἀγνυμενάων, συντριβομένων.

Ἀγολαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων μαστιγοῦται.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομένων καὶ λῃστευομένων. Ἄγοντες καὶ φέροντες, διὰ 33 πάσης ἰδέας ληλατοῦντες καὶ πορθοῦντες τὴν χώραν. Καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν.

Ἀγόμφωτον. τὸ ἀνήλωτον.

Ἀγονία. ἀτεκνία, ἀγεννησία. Αἰλιανός· Διεφθείρετο ἡ νεολαία, καὶ ἦν ἀγονία, καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετράποδος. — Ἀγόνων χοῶν ὁ Θεολόγος φησί. τουτέστι τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἀγόνων. — Καὶ Ἀγονία, ἡ ἀφορία. Τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτὸν γῆς ἀγονίᾳ.

Ἀγγοπήνια. Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἀγορά. ἡ ἐκκλησία. ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια.

---

1. Forsan: ὁ τοῦ Ἅγνωνος (ut apud Thucyd. V, 11.) καὶ ὁ παῖς Ἀγνωνίδης. Nisi supplendum παῖς post Ἀγνώνειος. 3. Ἄγνωτα] In MSS. legitur Ἄγνωτα, cum acuto in antepenultima. Apud Scholiast. Aristophanis Ran. 957. [loco deinceps laudato] unde Suidas ista descripsit, locus hic ita legitur: Ἀγνῶτα, ἀπὸ τοῦ ἀγνῶτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Küst. Adde Philem. p. 5. Correxi tenorem. 7. ἑαυτοῦ] Videtur legendum αὐτῷ vel αὐτοῦ. Küst. Obstant vel Plato Legg. VI. p. 751. D. et Pausan. IX, 39. p. 792. ἀγνῶτα ὁμοίως αὐτοῦ τε καὶ τῶν πέλας. 8. Locus Procopii de B. Persic. I, 18. p. 55. deformatus: ἄπειροι γὰρ τοῦ ἔργου πολλῷ ἐγένοντο, ἐπεὶ ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι εἰς κίνδυνον πολέμου κατέστησαν κτλ. 10. Integrum Aeliani fragmentum praestat v. Παραβαλεῖν. 12. Ἀγνὼς — ἄγνωστος quamquam exigui sunt momenti, firmant tamen Zonar. p. 16. et Schol. Plat. p. 325. ἀγνῶτος, ἀγνώστου Schol. Luciani Vitt. Auct. 22. Om. Küst. Cf. v. Ἀβλῆτα. 14. V. Zonar. p. 25. Videtur esse de genere glossarum sacrarum. 17. Ἀγνῦθες] Potius Ἀγνύθες, cum acuto in antepenultima. Pollux VII, 36. Ἀγνύθες δὲ καὶ λίθοι, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. Lapides illos textorios sive ἀγνύθας Seneca vocat pondera, Epist. XC.: deinde, quemadmodum tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat. Küst. Idem fusius in Hesych. v. Ἀγνῦθες. Sed vulg. vel potius Zonarae scripturam ἀγνῦθες iuvat Choeroboscus p. 1208. δεῖ σημειώσασθαι ἐν τῷ κανόνι τὸ ἀγνὺς ἀγνῦθος. ἀγνῦθες δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖς καὶ πεπηγμένοι, οἱ κείμενοι ἐν τοῖς ἱστοῖς. 18. ἄγνυτον Il. μ'. 148. ἀγνυμενάων Il. π'. 769.

2. Ἀγόμενος διὰ φρατόρων] Erasmus Adag. Chil. 3. Cent. 6. Adag. 93. Ductus per phratores canis. In Aldino [et Mediol.] codice legitur δι' ἀμφοτέρων. Quae lectio non temere damnanda: subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem: Canis per ambas aures ductus scutica caeditur. Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum suo periculo damnoque faciunt. Port. Sic etiam legitur apud Diogenianum, qui proverbium hoc ita exponit [II, 45. add. Arsenii Viol. p. 16.]: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εἰσερχομένων καὶ τιμωρουμένων. ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εἰσελθὼν τιμωρεῖται. Pearsonus ad marginem Suidae sui hic annotaverat, MS. Ro. διαφράτορων. Küst. 3. Bekk. Anecd. p. 330. 9. Αἰλιανός: cuius integrum locum vide sub v. Νεολαία, unde petii licet διεφθείροντο. 10. νεολέα Med. 12. Ὁ Θεολόγος] Orat. XL. p. 646. D. (Ed. Paris. A. 1609.) ubi baptismum dicit non solum vivis prodesse, sed etiam mortuis, quippe quibus sit δῶρον ἐντάφιον, ἐσθῆτος λαμπρότερον, χρυσοῦ τιμιώτερον, τάφου μεγαλοπρεπέστερον, ἀγόνων χοῶν εὐσεβέστερον κτλ. Küst. Locus perperam inculcatus. Cf. v. Ἄγονον. 14. Locus paulo plenior in v. Δικαιοῦσαν, ubi legitur αὐτοὺς τῆς γῆς. 16. Cf. v. Ἀγχοπήνια. Post κηρία quae sequebantur in vett. Edit. τουτέστιν ἀγγεῖα ἱερατικά, ὡς τὰ χρυσοπήνια, cum ab optimis duobus Parisinis abessent, ea Küsterus eiecit. 17. Append. Photii p. 664.

Ἀγνώνειος. Agnonis filius. Et Agnonides. Ἄγνωτα. A nominativo ἄγνωτος: non enim formatur ab ἀγνώς, ut in genus neutrum deflectatur. Verba ignota spectatoribus: Aristophanes Ranis. Ἀγνῶτας. Ignotos. Ignotum vero mihi adduxit hominem, qui vel sui ipsius ignarus esset. † Qui cum modo ab agricultura digressi essent, in belli discrimen incurrerunt, quod ipsis antea ignotum fuerat. Et alibi: Dicens praemium esse meretricium, quo corrupta ignoto viro se prostitueret: quae verba sunt Aeliani de Providentia. Ἄγνοια. Si quis dicit ignorantiam esse privationem scientiae, errat: est enim habitus pravus hominis semet ipsum fallentis. Ἀγνῦθες. Lapides telae appensi. Ἄγνυται. Frangitur. Et ἄγνυτον, eodem sensu. Et ἀγνυμενάων, contritarum. Ἀγολαῖος. Agolaeus. Nomen proprium. Ἀγόμενος διὰ φρατόρων. Canis per phratores ductus flagellatur. Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. Dum res nostrae raperentur et in praedam cederent. † Omnia diripientes, et in vastanda populandaque regione nihil sibi reliqui facientes. Et rursus: Nullo eim propulsante, secure et impune vastare et diripere pergebant. Ἀγόμφωτον. Nullis clavis compactum. Ἀγονία. Liberorum sterilitas, subolis defectus. Aelianus: Interibat iuventus, et vero sterilitas mulierum pariter et armentorum gregalium erat. Ἀγόνων χοῶν. Sterilium libationum. Sic Theologus eas libationes vocat, quae mortuis funduntur, ideoque fructu carent. Et Ἀγονία, sterilitas. Dianam iratam esse, et terrae sterilitate de eo poenas sumpsisse. Ἀγγοπήνια. Apium favi. Ἀγορά. Concio: unde Nestor vocatus concionator. Sic et locus dicitur, ubi res venales prostant, et ipsae res venales.

Ἀγοράζειν. τὸ ὠνεῖσθαί τι. καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι·

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον.

Ἀγορὰ Κερκώπων. οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης· οὓς ἀποκτεῖναι ᾐδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

Ἀγορανομῶ. γενική.

Ἀγορανομίας. λογιστίας. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. καὶ Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν.

τουτέστι λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τῆς ἀγορᾶς. Λεπρῶν δὲ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν· οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρίου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις·

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.

Οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. οἱ δὲ ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν· οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται·

Τί δ' οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετε;

Ἀγοράς. Ὑπερίδης. ἀντὶ τοῦ συνόδους. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα.

Ἀγοράσαι. Ὑπερίδης τὸ ὠνήσασθαι. ἀγοράσαι λέγουσι, τὸ δ' ἀγορᾶν βάρβαρον. παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα· εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος·

Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
ἁπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις ὦ γύναι.

καὶ Ἀγοράσματα, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγοράσω. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίψω. Ἀριστοφάνης·

Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι.

ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογεί-

1. Schol. Arist. Ach. 625. 720. 750. (cf. Antiattic. p. 78.) aliique Dukero in Equ. 1370. sive in Thucyd. VI, 51. indicati, qui significatum publicae consuetudinis antiquiorem esse tradunt. Fuerunt etiam inter grammaticos, qui discrimen utriusque notionis pronunciando, hoc est tenoris elatione vel productione (quasi verbum ἀγοράζειν fingeretur) efficerent: v. Herodian. π. μον. λέξ. p. 23. Draco p. 21. extr. Regg. Prosod. 94. quorum sententia fugit Piersonum in Moer. p. 70. 3. ἐν Πλούτῳ v. 985. 5. Ἀγορὰ Κερκώπων] Eust. in Odyss. β'. p. 1430. Ἦν δέ φασι καὶ ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι πλησίον Ἡλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο· τοιοῦτοι γάρ καὶ οἱ Κέρκωπες περιᾴδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι. Küst. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1303. sq. 10. Ἀγορανομῶ, γενική quae locum non suum invaserunt, om. vulg. Exemplum praestat Plutarchus comp. Dem. et Cic. 3. cui aliud accedat apud Tittm. prolegg. in Zon. I. p. LXXIX. 11. λογιστίας] Nam Ἀγορανόμοι etiam Λογισταὶ dicebantur, teste Schol. Aristoph. Acharn. 720. Küst. καὶ post δὲ Zonara p. 27. et Bekk. Anecd. p. 330. auctoribus omisi. 13. Sic Harpocratio Pal. 14. Ἀχαρνεῦσιν v. 689. sq., ubi quod vulgabatur λαχόντας, τοὺς δ' ἱμάντας etiam Suidae Edd. servant. Ceterum Suidas integrum locum e Scholiis descripsit. 18. τοῖς τῆς vulg., quod Küst. perperam ab Schol. Aristoph. accepit. 21. Ὕμνοις in Iov. 39.

1. Λέπριον Med., quod olim in Callimacho ferebatur. 5. Λεπρὸς] Haec vox desideratur apud Scholiast. Aristophanis, eademque deest in Edd. Basileensi et Genevensi; extat autem in MSS. Pariss. (in quorum uno scriptum est Λεπρός, in duobus aliis vero Λεπρεοί), uti et in Edd. Mediolanensi et Veneta. Küst. 6. βυρσεῖα vox novicia. οὗ — οἰκίζετε ad v. 20. referendum fuisse vidit Brunckius. Ὄρνισι v. 149. 7. οἰκίζετον Aristophanis libri. 8. Ex Harpocratione Pal. derivata. 9. Πολυεύκτου Med. Οὗτοι οὗτοι Bekk. Anecd. p. 330. Nihil mutat Append. Photii p. 664. aut Zonar. p. 27. 11. Harpocratio: Ἀ. ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Ὑπερίδης ἐν τῷ Δηλιακῷ. Cuius e libro Palatino correxi vulgarem distinctionem hanc: Ὑπερίδης, τὸ ὠνήσασθαι ἀγοράσαι λέγουσι. Contra Bekk. Anecd. p. 331. ἀγοράσω. ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον: coll. p. 326. ἀγοράσω οὐκ ἀγορῶ. Quibus apparet tum Ἀγοράσω, novi articuli principium, excidisse (cf. Zonar. p. 36.), tum saltem ἀγοράσω esse reponendum. Ceterum nulla cum suspicione futurum ἀγορῶ tradit Etym. M. p. 536. 13. Αἰολοσίκωνος fr. 110. 15. Malis μέλλειν σ' ἐχρῆν. 16. ὁπόσα Toup. I. p. 14. ὅσ' ἂν κελεύῃς Bekk. Dubitatio frequens in hoc emendandi genere. 18. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 634.

Ἀγοράζειν. Emere aliquid. Item, in foro versari. Aristophanes *Pluto* hanc vocem usurpat in eo significatu, qui nobis familiaris est, pro *emere*: *Et sororibus emere tunicam.* Ἀγορὰ Κερκώπων. Forum Cercopum. Hi ad Ephesum agebant, quos Hercules Omphalae iussu vinxit; sed matre illorum deprecante exoratus est, ut ne occideret. Proverbium vero dictum in homines malitiosos et improbos. Ἀγορανομῶ, aptum genitivo. Ἀγορανομία. Rerum venalium inspectio. Quae vox ad eos pertinet, qui rerum venalium in urbibus curatores sunt. Et Ἀγορανόμοι dicuntur magistratus, quibus cura rerum venalium in foro commissa est. Aristophanes *Acharnensibus*: *Rerum venalium curatores constituo tres sorte lectos, lora haecce de Lepris.* Ubi significat *lora* vel *flagella.* olim enim fori curatores flagris caedebant. Vocem autem Λεπρῶν alii repetunt a λέπειν, quod significat verberare; alii ab Leprio, oppidulo Peloponnesi, cuius etiam Callimachus *Hymnis* meminit: *Cauconum oppidum, quod Leprium vulgo vocatur.* Rursum alii a leprosis bobus, quod pelles boum leprosorum sint firmae. alii vero quod Megarenses, cum quibus (Dicaeopolis) foedus init, scabro essent corpore. Verius autem locum fuisse extra Urbem, Leprum vocatum, ubi coriariorum officinae erant; cuius etiam *Avibus* meminit: *Quin Eleorum Lepreum inmigratis?* Ἀγοράς. Hyperides, conciones significans: dicit enim in oratione contra Polyeuctum: *Isti saepe conciones habent.* Ceterum hoc nomen varia significat. Ἀγοράσαι. Hyperides de mercatu dixit. Legitimum autem ἀγοράσω: cum ἀγορᾶν sit barbarum. Exemplorum omnia sunt plena: verumtamen unum ex Aristophanis *Aeolosicone* depromatur: *Sed festina, deposita cunctatione: quippe cuncta quae iusseris, mulier, coemam.* Et Ἀγοράσματα res ipsae quae emptae sunt. Ἀγοράσω. In foro versabor. Aristophanes: *In foro versabor armatus, iuxta Aristogitonem.* Id est, in myrteo ramo gladium absconditum feremus, ut Harmodius et Aristo-

τονος. ἐγγὺς Ἀριστογείτονος, τουτέστιν ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομεν, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον.

Ἀγορᾶς ὥραν, οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἕωθεν ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης·

Πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

Ἀγοραίαν δίκην, τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖος νοῦς, ὁ παντελὴς καὶ συρφετώδης καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος οὐδὲ πεφροντισμένος. Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. Ἀριστοφάνης·

Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

τουτέστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος.

Ἀγοραῖος, προπερισπωμένως, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ παρίστατο καὶ ἐξῄτει τοῖς ἀποστερηθεῖσι μέχρι καὶ δικαστῶν ἀγοραίων. Προπαροξυτόνως δὲ Ἀγόραιος, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται.

Ἀγορῆθεν, ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορήν, ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί, σύμβουλοι, φρόνιμοι.

Ἄγος, μίασμα· [ἢ ἀγκών.] λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἱερεῖαι παναγεῖς καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης· Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι. — καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἡγεμών.

---

1. τουτέστιν — κατέβαλον haec a nostro quidem loco prorsus aliena tum in v. Φορέσω tum in Scholiis ad versum Aristophanis praegressum extant; neque dubitamus quin a studioso quodam lectore profecta sint. 2. φορέσομεν vulg. Praestat φορέσω. 6. Consentit Bekk. Anecd. p. 330. 7. κατ' ἀγορὰν ἕωθεν] Interpunctio ponenda est inter ἀγορὰν et ἕωθεν. Nam ἕωθεν est nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut ex sensu loci satis manifestum est. *Küst.* Verum superest ut emendetur, ἕωθεν καὶ πρὶν vel ἢ πρὶν ἤ: quo ducit ipsa Pherecratis auctoritas. 9. Pherecratis versus Eupolideus. De sententia *Küsterus*: „Tempus ἀγορᾶς πληθούσης sive *fori frequentis* medium erat apud Graecos inter mane et meridiem, et in horam circiter tertiam a sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc fragmento eos perstringere videtur qui ante illud tempus, sive primo mane, cum alii homines negotiis seriis vacare solent, vino iam madent, et meliorem diei partem potando consumunt: quod hominum est vitam maxime dissolutam agentium. Athenaeus l. XIV. c. 1. Dipnosophistas ob sobrietatem et temperantiam laudare volens, ait, eos fuisse οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων οὔτε τῶν ἕωθεν γινομένων πληθούσης ἀγορᾶς, i. e. neque ex eorum numero qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino iam maderent. Aelianus V. H. lib. XII. 30. Tarentinorum summam temulentiam notare volens ait: Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. In Actis Apostolorum c. 2, 15. cum nonnulli Apostolos, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos et variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet fieri non posse, ut vino iam sint madidi, cum nonnisi tertia sit diei hora (sive ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς), innuens scilicet neminem eorum tam mane vino sese ingurgitare solere." 10. Consentiunt Zonar. p. 27. et Append. Phot. p. 664. Sed Noster exigendus ad scripturam Bekk. Anecd. p. 330. Ἀγοραίαν. τὴν δίκην, τὴν δικαιολογίαν. cui Hesychius accedit ab Albertio sinistre tractatus. Rectius tamen habet, ἀγόραιον (ut ἀντιλέγειν vel μισθαρνία), quod praecipitur in v. Ἀγοραῖος. 11. τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους . . . . nam Aristoph. fr. 397. παντελὴς leg. e Bekk. Anecd. p. 339. 12. καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος] Verba haec mendi suspecta habeo, nec video quomodo ea loco huic conveniant. *Küst.* Id est, sensus minime reconditus et ab vulgi sordibus secretus: cf. Wyttenb. in Plat. Phaed. p. 137. sq. Fefellit hic explicatus Dorvill. in Charit. p. 237. Ceterum haec absunt Bekk. Anecdotis, ubi glossa videtur Euripidi tribui. 13. Ἀριστοφάνης Equ. 297. sq. 16. Cf. Bachmanni Anecd. T. II. p. 375. sive Schol. Luciani Iov. Trag. 33.

2. Δαμάσκιος: cf. v. Παρίστασθαι, ubi Küsteri Toupiique prostant coniecturae. Mihi non ambiguum quin ἐξῄτει restituendum, in fine sententiae ἐκτίνων vel consimile participium sit sufficiendum. Iam vero Mediol. repetens ἐξῄτει, non ἐξήτει vulg. extare video. 4. ἡ ἀγόραιος, *dies iuridicus*, illustravit Casaubonus in Theophr. Char. 6. p. 83. 6 — 8. Glossae Homericae, quarum Ἀγορηταί spectat ad Il. γ'. 150. 9. Ἢ ἀγκών] Hesychius quoque, Ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: ubi tamen viri docti una voce legendum monent, Ἀγοστόν, ἀγκῶνα, quod valde arridet. Ἀγοστὸς enim non solum ipse Hesychius, sed etiam Suidas, Eustathius et alii ἀγκῶν interpretantur; at ἄγος significare cubitum haud alibi legas. *Küst.* Interim uncos admovi, repugnantibus licet Bekk. Anecd. pp. 212. 330. 11. παναγεῖς: cf. v. Παναγέες. Sequuntur priore in loco Bekk. Anecd. καὶ ἄγη τὰ μιάσματα. καὶ ἄλλα τινά: ut v. ἐναγὴς vel ἀναγής, de quibus cf. v. Ἐναγής, quorum illa de Thucydide sumpta καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς spectare videntur. Θουκυδίδης I, 126. cuius ipsius oratio est continua, in brevitatem tamen compulsa: quamquam dissensit *Küsterus*: „Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα] Haec et quae sequuntur usque ad τὸν πάλαι parenthesi inclusi, quia sunt verba ipsius Suidae, qui ea quae Thucydides prolixius narrat in paucissima conferre voluit. Quae vero antecedunt et sequuntur parenthesin, sunt ipsius Thucydidis." 14. Praestat τῶν πάλαι Thucydideum.

---

gito, qui cum gladios ex myrti ramis extraxissent, Tyrannum interfecerunt. *Ἀγορᾶς ὥραν.* Id significat non modo tempus, quo res veneunt, sed quo reliqua negotia forensia, hoc est, mane vel antequam forum ab hominibus frequentatur, solent expediri. Pherecrates: *Bibere semper et ebrium esse, foro nondum frequente.* *Ἀγοραίαν δίκην.* Causam forensem. *Ἀγοραῖος νοῦς.* Sensus vilissimus et plebeius, neque doctrinae interioris aut exactus. Et Mercurius Ἀγοραῖος, forensis. Aristophanes: *Quinetiam, per Mercurium forensem, peiero hominum in conspectu.* Ubi dicit eum qui in foro colitur. *Ἀγοραῖος.* Cum circumflexo tenore penultimae hominem significat in foro versantem. Damascius: *Ille rem vindicabat, et si qui debitum solvere recusarent, eos ad iudices usque forenses exigebat.* Sed tertia syllaba cum acuitur, dies notatur, quo negotia forensia tractantur. *Ἀγορῆθεν.* E concione. *Ἀγορήν.* Concionem. *Ἀγορηταί.* Consiliarii, prudentes viri. *Ἄγος.* Piaculum [vel cubitus]; dicitur tamen etiam id quod est honore et veneratione dignum: unde sacerdotes dicuntur παναγεῖς, i. e. maxime venerabiles; ut et aliae voces. Thucydides: *Lacedaemonii missis legatis iusserunt Athenienses piaculum Deae expellere. Intelligebatur autem piaculum Cylonium, ortum illud ab Cylone Olympionica, prisco quopiam Atheniensi. Et expulerunt piaculi reos.* Ἀγὸς vero, cum acuitur ultima, dux vocatur.

Ἀγοστῷ. τῷ ἀγκῶνι. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τὴν ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Ἄγουσαν. ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας Νίκην χρυσῆν, ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Δήμῳ.

Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας.

Ἀγωγεύς. ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. καὶ ἀγωγεύς, ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ, ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος.

Ἀγωγή. φορά τινων· ὃ καὶ παρακομίζειν λέγεται· ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ ἢ οἴνου. Ἀγωγή. ἀναστροφή, τρόπος, ἢ ἡ κομιδή. καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος. ἀγωγὴ λέγεται καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις· ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. καὶ ἡ μεταβολή, ἐφ' οὗ σημαινομένου ὁ ὁριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν κέχρηται τῷ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι. Πολύβιος· Ἤγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον.

Ἀγώγιον. τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀγώγιμον, καὶ ἀγώγιμος. ἄγων, ἀγόμενος, φερόμενος. καὶ Ἀγωγίμων, φορτίων ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν διασώσασθαι.

Ἀγωγόν. ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης·

Πρὸς τοὺς ἀγωγοὺς ἐτράπη τοῦ Τίγριδος.

περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. καὶ Ἀγωγούς, προπομπούς.

Ἀγωαῖος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγωαῖόν τε κυνάγχαν.

Ἀγώμενος. θαυμαζόμενος. Ἀγόμενος δέ, φερόμενος.

Ἀγών. ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ Ὅμηρος τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀγωνίζονται φησι. Θουκυδίδης πέμπτῃ· Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

Ἀγωνάρχαι, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς·

---

1. *Ἀγοστῷ*] Sic legitur in MSS. et Edit. Mediol. Male vero in Edd. [Ald.] Basil. et Genevens. *Ἀγωστῷ* per ω. *Küst.* *ἐν Ἐπιγράμμασι* Simonidis LXIV, ubi versus nostri rectius sic leguntur: *καλλιχόρους δ' ἔλαθες Χάριτας οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.* Novissima dedit Zonar. p. 17. 5. *Ἄγουσαν, ἰσοσταθμοῦσαν*] Sic locum hunc ex MSS. restitui. In prioribus enim editionibus *ἰσοσταθμοῦσαν* post vocem *κατασκευάσας* legitur. *Küst.* 9. *ἑορτὴν* eadem ratione dictum, qua Thucyd. I, 70. *μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι*, coll. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 10. Aeschyli Eum. 186. Procop. Gaz. Ep. 80. Coniunxit etiam Dio Chrys. T. I. p. 127. *εὐφροσύνην τε καὶ ἑορτήν*. 10. *πεπαιγμένη* Bekk. Anecd. p. 331. male *πεπαιδευμένη* Arsenii Viol. p. 16. 12. *ὁ ἐνάγων τὴν δίκην*] Melius fortasse *ὁ εἰσάγων τὴν δίκην*. Nam *εἰσάγειν δίκην* interdum apud Graecos significat actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida infra v. *Ἀγωγίμου δίκη*. *Küst.* Huic etsi Nostrum v. *Ἐπαγωγή* vel Timaeum v. *Ὑπάγειν* opponere licet, in plerisque tamen huius generis exemplis (ut in collectis Lond. Thes. Steph. c. 1019.) parum roboris inesse patet. 13. Locus defectus: v. Phrynich. Segu. p. 22. *ἀγωγεῖ* Xenoph. R. Equ. 6, 5. *τῷ ἱμάντι* leg. e Photio p. 6. 16. *Ἀγωγή. ἀναστροφή*] i. e. conversatio sive ratio vivendi; quo sensu vox ista capitur 2. Tim. 3, 10. *Küst.* 18. *διὰ* om. Zonar. p. 27. 20. *ὁ ὁριζόμενος*] „Aristoteles est, qui *τὴν γένεσιν* ita definivit, ut eam diceret *ἀγωγὴν εἰς οὐσίαν* Topic. VI. 2. Verba autem Suidae ducta sunt ex Alexandri Aphrodisi. comment. in Top. VI. cuius ipsius verba apposuit Budaeus Comm. L. Gr. p. 371. ed. R. Steph." *Schweigh.* Opusc. II. p. 109. Attigit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 309. *οὕτω* locum non suum obtinuit. 21. *Πολύβιος* I, 32. verbis superioribus paulum contractis.

1. *τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς*, proprie dictae, ut a Plutarcho Phoc. 20. adde Müller. Dor. T. II. p. 300. 4. *Ξενοφῶν* Cyropaed. VI, 1, 54. 7. *τοὺς* om. vulg., adversante Zonar. p. 32. Is *διασῶσαι*. 9. Consentit Zonar. p. 19. Sed post *ἐπακτικὸν* quaedam excidisse locus Pisidae significat. Nisi forte huius versiculus ab aliena manu accessit. 10. *τοῦ Τίγριδος*] Sic in MSS. scriptum inveni: In prioribus Edd. vero legitur *Τίγρητος*, quam vocem metrum versus huius, qui est iambicus, respuit. *Küst.* 11. *ἀγωγοὺς* Herodot. III, 26. vel Thucyd. II, 12. 13. *Ἀγωαῖος.*] Ex praecedentibus Suidae verbis apparet hic legendum *ἀγωγαῖος*, et paulo post *ἀγωγαῖον*. Quam lectionem habemus in Epigrammate Leonidae Tar. XXXIV, 5. unde locus hic depromptus est: *Γαύλους τε γλαγοπῆγας ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν.* *Portus.* 15. Spectat ad Hesiodi Ἔ. 619. cf. Etym. M. p. 15. *Ἀγώμενος*] Sic in MSS. exaratum est. In prioribus vero edit. contra literarum seriem legitur *Ἀγάμενος*. *Küst.* 18. Phot. p. 7. *Ὅμηρος* Od. Θ. 200. 260. et alibi. *Θουκυδίδης* V, 50. 22. *Σοφοκλῆς* Aiac. 572, 73.

Ἀγοστῷ. Cubito. In Epigrammate: *Non latuisti Gratias, neque Academiam laetificam, cuius in sinu beneficium tuum accedenti cuique narro.* *Ἄγουσαν.* Pondus exaequantem. *Quamobrem confecta Victoria aurea, cuius pondus fuit aureorum decies mille, legatos Romam misit, Populo hanc allaturos.* *Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται.* Artem suam fures celebrant. Venustissima dictio, suaviterque inventa pro ratione comicae festivitatis. Dicitur autem de iis qui securo furantur. *Ἀγωγεύς.* Litem intentans, actor. Et ἀγωγεύς, lorum; ἀγωγεῖ, loro, quo ducitur equus. *Ἀγωγή.* Rerum vectura (de qua etiam *παρακομίζειν* dicitur): ut cum dicitur frumenti vel vini vectura. *Ἀγωγή.* Conversatio, mos, advectio; item onus ipsum quod vehitur; item puerorum institutio, quae moribus formandis continetur. Item mutatio: quam significatam Philosophus, generationem definiens, in voce ἀγωγὴ usurpavit. Polybius: *Adduxit vero militum mercenariorum conductor virum Lacedaemonium, disciplina Laconica imbutum, et qui rei militaris usum idoneum haberet.* *Ἀγώγιον.* Onus quod plaustro vehitur. Ita Xenophon. *Ἀγώγιμος.* Ducens, qui ducitur, qui vehitur. et *Ἀγωγίμων*, onerum mercatoriorum. *Mercatores illaesos servare, mercesque conservatas iis reddere.* *Ἀγωγόν.* Alliciens. Et Pisides: *Ad canales Tigridis se convertit.* Sermo de Chosroe. Et *Ἀγωγούς*, deductores. *Ἀγωαῖος.* In Epigrammate: *Et lorum, quo canes ducuntur.* *Ἀγώμενος.* Qui est in admiratione. *Ἀγόμενος* vero, qui ducitur. *Ἀγών.* Exercitatio quae ad certamina tendit. Sed Homerus ἀγῶνα vocat locum certaminis. Thucydides lib. V. *Progressus in stadium aurigam coronavit.* *Ἀγωνάρχαι.* Certaminum iudices ac praesides. Sophocles:

Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

Καὶ παροιμία· Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων εἰ σκήψαιντο. καὶ, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων.

Ἄγγωνες. ἐπιχώρια δόρατα παρὰ Φράγγοις.

Ἀγκωνίσκοι. σκεύη τιμωρητικά.

Ἀγωνίᾳ. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγωνιᾶν. Ἰσοκράτης. ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνιος. ὁ ἐν ἀγῶνι. καὶ θηλυκὸν Ἀγωνία, ὁ φόβος. ἀγονία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἡ στείρωσις.

Ἀγωνιούμενοι. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιούμενοι ἀποτράποιντο ἀμαχεί.

Ἀγωνιῶ. κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Πολύβιος· Πολλαὶ δὲ πόλεις προςετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις. καὶ Ἀγωνιῶν, δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα. † Ἠγωνία δὲ τοὺς στρατιώτας μὴ ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια. καὶ Ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἰσοκράτης.

Ἀγωνίς. ὄνομα ἑταίρας.

Ἀγώνισμα. σπουδὴ, ἐπιμέλεια. Ἀγώνι- 37
σμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι (λείπει θηρίῳ)
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. (ἔπαθλον)

Ἀγώνων ἐπιταφίων. ἀγόνων δὲ χοῶν.

Ἀγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἄγραι. Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.

Ἄγραυλοι. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἄγραφα ἀδικήματα. οἱονεὶ ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

Ἀγραφίου. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, πρινὴ δὲ ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. οὕτω Δημοσθένης καὶ

3. Utramque paroemiam illustrarunt Schol. Plat. p. 370. Leopardus Em. XIII, 7. Bergler. in Alciphr. I, 39. Ad prioris formam propius accedit Aristoph. Ach. 367. Posterioris originem ab Ibyco repeti narrat Zenobius II, 45. cf. illius inter fragmenta ed. Schneid. XXIII. 6. ῥαθύμων καὶ ἀπαθῶν vulg. ab Aldo ducta, firmante Scholiaste. 8. Ἄγγωνες] Vide Agathiae II, 5. Adde Meursium et Ducangium in Glossariis. *Küst.* 9. Videntur haec cum superiore voce coniuncta fuisse. 10. Ξενοφῶν Cyrop. II, 3, 15. 11. Ἰσοκράτης: de Antidosi; adde v. 3. Utrumque melius coniunxere Phot. p. 7. et Harpocratio. 16. Πολύβιος I, 20, 6. 18. Πεζικὰς δυνάμεις] In prioribus Editt. pessime legitur Περσικάς, cuius loco non solum ex 2 MSS. sed etiam ex Polybio πεζικὰς reposui. Eodem mendo priores Editiones Suidae laborant in v. Τελέσαι, ubi Περσικῶν pro πεζικῶν legitur. Ceterum Casaubonus cum nesciret unde locus hic depromptus esset, corrupta Suidae lectione deceptus, verba ista Polybii de Perseo Rege Macedonum accepit; quem errorem recte notavit Iacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii a Casaubono collecta p. 455. *Küst.* Accedit Zonar. p. 37. 19. Locus Polybii III, 78. repetitus v. Ἀθεσίαν.
1. μὴ τοὺς στρατιώτας vulg. Praestat ἐπιλείπῃ. Fragmentum, si dictionem spectes, Polybianum. 3. Ἰσοκράτης Panegyr. p. 59. §. 91, secundum librum Urbinatem. 5. Zonar. p. 33. 6. Ἀριστοφάνης Ran. 282, 83. unde recipiendum ἐγὼ δέ γ' εὐξ. 9. Irrepserunt haec ex v. Ἀγόνων χοῶν. 10. Idem praeceptum Hesychii, Zonarae, Photii, Ammonii, Bekk. Anecd. p. 333. aliorumque. 12. Ἄγραι] Praeter Berkelium et Holstenium ad Stephanum v. Ἄγρα vide etiam Petavium ad Themist. Orat. XII. p. 657. edit. Paris. in 4. *Küst.* Adde Ruhnk. in Tim. p. 223. 14. Il. σ΄. 162. sive Hesiodi Ἔ. 26. 16. Hanc litis formam potissimum in rhetorum scholis agitatam fuisse tradunt Suid. v. Εἰςαγγελία, Lex. Rhet. p. 244. Schol. Plat. p. 417. Afferunt etiam Pollux VIII, 51. et Hesychius. De quo dixerunt Schömann. de comit. Athen. p. 183. et Heffter. *die Ath. Gerichtsverf.* p. 215. 18. Haec cum Harpocratione Palatino; reliquos grammaticos vide apud auctores de lite Ath. p. 353. Verbosam narrationem quae secundo loco proponitur, nullus lexicographorum agnoscit; nisi quod prius membrum τῶν — τὸ ὄφλημα consignavit Zonar. p. 33. 20. οὕτω Δημοσθένης] Demosthenis verba oratione contra Theocrinem p. 1338. haec sunt: Ὅτι ὁ νόμος οὐ κατὰ τῶν ὀφειλόντων καὶ μὴ ἐγγεγραμμένων κελεύει τὰς γραφὰς τοῦ ἀγραφίου εἶναι, ἀλλ' ὅπως ἂν ἐγγραφέντες καὶ μὴ ἐκτίσαντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα ἐξαλειφθῶσι. Hic locus pulchre Harpocrationem et Suidam illustrat, quem proinde a viris doctissimis Maussaco et Valesio ad Harpocrationem praetermitti non oportebat. *Küst.* Superior illius loci sententia fefellit Hesychium atque Hemsterhusium in Pollucem.

Et arma mea nec ludorum praesides Achivis proponent, neque hostis meus perniciosus. Et proverbium: Certamen non admittit praetextum; quod dicitur de illis, quos nihil iuvat tergiversari. Et alterum, Certamen praetextum non expectat; quod proverbium ad homines spectat natura segnes, vel de illis dicitur qui sermonem multa causantium non concedunt. Ἄγγωνες. Sic Franci hastas ipsis peculiares vocant. Ἀγκωνίσκοι. Instrumenta quibus sontes torquentur. Ἀγωνίᾳ. Xenophon pro ἀγῶνι. Ἀγωνιᾶν. Isocrates pro ἀγωνίζεσθαι. Ἀγώνιος. Qui in certamine versatur. Et femininum Ἀγωνία, metus. ἀγονία vero, per o parvum, sterilitas. Ἀγωνιούμενοι. Ad certamina degressuri. *Cum hostibus certaturi averterentur sine pugna.* Ἀγωνιῶ. Periclitor, et metuo. Polybius: *Multae autem civitates mediterraneae se Romanis adiunxerunt, terrestres copias formidantes.* Et Ἀγωνιῶν, metuens. *Metuens Gallorum levitatem, et ne vitae suae insidias struerent.* † *Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.* Et Ἀγωνιῶντες, certantes. Isocrates. Ἀγωνίς. Nomen meretricis. Ἀγώνισμα. Studium, diligentiam. *Certatim eum comprehendere student.* Aristophanes: *Ego vero optem ut incidam in aliquem (ferum dicit), et contentionem (hoc est praemium) inveniam hac via dignam.* Ἀγώνων ἐπιταφίων, certaminum funebrium. Ἀγόνων χοῶν vero, sterilium libationum. Ἀγωνοθέτης. Qui scenicis ludis praeest. Ἀθλοθέτης vero, qui gymnicis. Ἄγρα. Cereris templum extra urbem, ad Ilissum. Ἄγραυλοι. In agro pernoctantes vel stationem agentes. Ἄγραφα ἀδικήματα. Id est crimina, de quibus lex non est scripta. Ἀγραφίου. Genus iudicii, quod instituebatur adversus aerarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine inscriptos, sed ante factam solutionem expunctos. Sic Demosthenes,

Δείναρχος καὶ Λυκοῦργος. — Ἀγραφίου δίκη. Τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πᾶσαν ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ἐπὰν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. Ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ᾽ αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὁπόυ βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ᾽ ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρέμιος. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας.

Ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

Ἀγρεσία. ἡ ἄγρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ᾽ ἀγρεσίης.

Ἀγρεύς. ὁ ἐπὶ τῆς θήρας.

Ἀγρετά. ληπτά. 38

Ἄγρει. ἄγε δή.

Ἀγρεῖα ἀοιδή. ἡ ἀγροικική.

Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου·

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Ἀγρεῖος, ὁ ἄγροικος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὡς ἀγρεῖος εἶ
καὶ σκαιός.

[Γράφουσι δὲ καὶ ἀγροικὸς, ἤγουν ὁ ἄγροικος] καὶ μέγαν πώγωνα ἔχων. καὶ αὖθις·

Ἄλλως τ᾽ ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν.

Ἀγρεῖφνα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι᾽ οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, καὶ φιλοδούπου
φάρσος ἅμα στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεον.

Ἀγρία μέλιττα. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν καὶ ὠμῶν.

Ἀγρία συκῆ. ζήτει ἐν τῷ Ἀνερίναστος.

Ἀγριᾶνες. τάξις στρατιωτική.

Ἀγρίδιον.

Ἀγριόθυμος. ὁ ἄγριος τῇ ψυχῇ.

---

11. Ἀγράφου μετάλλου] Vide Petitum de Legibus Attic. lib. VII. Tit. XII. *Küst.* Attigit hanc litem, quae γραφὴ dicenda fuerat, Böckhius (*über d. Laur. Silberbergwerke*) p. 129. Veterum tamen qui disertius rem exposuerit desideratur. 12. Malim εἴπου. 20. Versus Theodoridae Ep. II, 2. laudatus Zon. p. 19. 21. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tar. XIX, 1. 2. Cf. v. Ὅμαιμος. Attulit etiam Zonar. p. 28.

1. Id est Apollo, seu quem alii ferebant Apollinis natus: Etym. M. p. 13, 20. Aeschyli fr. 379. Apollon. II, 307. et alii. 2. Ἀγρετά. ληπτά] In prioribus Editt. [et Zonara p. 32.] male legitur λεπτά, quod Portus verterat, *tenuia et subtilia*; inepte prorsus et sensu ab hoc loco alienissimo. Facile enim videre potuisset unica litera mutata scribendum esse ληπτά: quam lectionem jacentibus licet MSS. me huic loco recte restituisse puto. Idem mendum occurrit apud Hesych. v. Ἑλέτη, ubi λεπτὴ pro ληπτὴ legitur. *Küst.* Speciosa correctio, sed videtur ἀγρετὰ repugnare analogiae; quamquam Hesychianum ἀγρεῖαι possit advocari. Illam tamen dubitationem facile removemus, cum ipse litterarum ordo ministret ἀγρετά. 3. Glossa Homerica. Vide vel Apollonii Lex. p. 23. 5. τὸ σκέτος ἀ. εἴνεκα τῆς πλατάνου Edd. Correxit e Leonidae Tarent. Ep. XXXIV, 2. Toup. III. p. 13. 6. ἄγροικος vett. edd. scripturam H. Stephanus emendari iusserat, quem sequitur Küst. tacite. 7. Νεφέλαις v. 651. „Quin et Scholiastes deperditus, cuius notam Suidas in suam farraginem coniecit, apud Aristophanem pro ἀγρεῖος ἄγροικος legit." Porson. Adv. p. 306. Id nunc poetae restituerunt. 10. Hanc scripturae varietatem neque deprehendimus apud Comicum, et infirmat verborum tenor parum congruus. Debentur ista homini male feriato, qui tonicum discrimen hunc fere in modum (quippe nostra mutila sunt) praeciperet: γράφουσι δὲ καὶ ἀγροῖκος, ἤγουν ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν, καὶ ἄγροικος, ὁ ἀπαίδευτος. Non enim crediderim reponenda quae Ammonius et Etym. M. p. 13, 22. de discernendis ἄγροικος et ἀγροῖκος tradidere. 12. Versus Aristophanis Thesm. 165, 66. Cf. v. Ἄμουσα. 16. Phaniae Ep. IV. pr. in A. P. I. p. 284. n. 297. (coll. v. Φάρσος) — φιλοδούπου φάρσος ἅμα στελεοῦ χ. ἐ. 19. ἀγριμέλισσα, si lectio certa, Hegesiae cognomen memorat Hesychius. 23. ἀγρίδιον, ab Suida Zonaraque p. 33. sic appositum, pagi nomen inter Aetolos fuisse tradidit Hesychius.

Dinarchus et Lycurgus. — Ἀγραφίου δίκη. Nomina illorum qui multam aerario debebant tabulis inscribebant huic negotio pro tempore praepositi, addito quantum singulorum esset debito; quo persoluto nomen illorum e tabulis expungebatur. Quod si nomen hominis inter debitores esset relatum, expungeretur tamen, antequam debitum persolvisse videretur, licebat cuilibet civium actionem *expuncti nominis* adversus eum instituere. Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Inscripti metalli actio. Qui argenti fodinas exercebant, cum ad novum opus aggressuri essent, rem ad illos deferebant, quos populus metallis praefecerat, eorumque nomina tabulis inserebantur, ut vicesimam quartam novi metalli publico penderent. Si quis igitur clam metalla exercere videretur, cuius nomen in tabulas relatum non erat, eum cuilibet licebat accusare et convincere. Ἀγρέμιος. In venatione captus. *Qui te praedam in cani maris nactus est.* Ἀγρεσία. Venatio. In Epigrammate: *Tres tibi haec retia dedicarunt fratres, Pan agrestis, alius ab alia venatione.* Ἀγρεύς. Qui venationi praeest. Ἀγρετά. Quae capi possunt. Ἄγρει. Age iam. Ἀγρεῖα ἀοιδή. Agrestis cantio. *Pellem super agrestem platanum extendit*: in Epigrammate. Et Ἀγρεῖος, rusticus, imperitus vel agrestis. Aristophanes Nubibus: *Quam agrestis es et moribus sinistris.* [Scribunt et ἀγροῖκος et ἄγροικος.] Item, qui promissam habet barbam. Idem alio loco: *Praesertim vero turpissimum poetam videre, qui rusticus sit et hirsutus.* Ἀγρεῖφνα. Rusticum instrumentum, quo foenum colligitur. *Alcimus rastrum dentibus carens, et frustum striduli ligonis, manubrio carens oleagino [dedicavit.]* Ἀγρία μέλιττα. Agrestis apis: de hominibus admodum improbis et atrocibus dictum. Ἀγρία συκῆ. Agrestis ficus. Quaere in voce Ἀνερίναστος. Ἀγριᾶνες. Corpus quoddam militum. Ἀγρίδιον. [Pagus.] Ἀγριόθυμος. Efferus animo.

Ἄγριον ὑποβλέπει με. μᾶλλον χρηστέον ἢ ὑποβλέπεται. Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴπον κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Ἀγριοποιόν. ἀγρίους εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας. Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου·

Ἐγὼδα τοῦτον [κἀξεπίσταμαι] καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.

Ἄγριος. ὄνομα κύριον. καὶ ἄγριος, ἄμικτος, ἀνήμερος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας ὑπερβολῇ. Αἰλιανός· Ἀποστείλας τοὺς ἀγριωτάτους τῶν δορυφόρων ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βίαν ᾔσχυνε ποτνιωμένην καὶ θρηνοῦσαν. Καὶ ὁ Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος.

Ἀγρίους. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. Ἀγρίους καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστάς. [Ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί, καὶ ἔστιν ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῦσι.]

Ἀγριότης. ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας. Ἀγριώτατος. ὁ ἀνήμερος.

Ἀγριωπός.

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην.

λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. [ἐκ τοῦ ὤψ ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν.] τοῦτ' ἔστιν ὁ ἀναιδὴς καὶ ἄγριος.

Ἀγρίππας. ὄνομα κύριον.

Ἀγριππος. ἡ ἀγρία ἐλαία. καὶ παροιμία· Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.

Ἀγρίφη. δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν πολύγομφον.

Ἀγρολέτειρα. ἡ Ἄρτεμις.

Ἀγρόμενοι. συναθροιζόμενοι.

1. Ἄγριον — ὑποβλέπεται etiam Bekk. Anecd. p. 331. Hoc etsi Platonis auctoritate (Crit. p. 53. B. cf. Lucian. Lap. 6.) nititur et apud ipsum Suidam v. Ὑποβλεπόμενος exstat, grammatici tamen significatum potius quam verbi genus respexisse videntur. 2. Similem narrationem praebet Appianus B. Annib. 42. cui reddendum ἀγριαίνοντες. 4. Locus ut opinor ex v. Ἀπορῆσαι repetitus. 5. Mendosam syntaxin γένηται vel γένοιτο depellet. 7. Ἀριστοφάνης Ranis p. 844 — 48. 8. κἀξεπίσταμαι, vocem interpretis an memoriter laudantis, Suidas ignorat in v. Ἐγᾦδα. 11. ἀπύλωτον deterior Comici vulgata. V. Suid. sub ἄμικτος Med. utrisque vocibus. 12. Edd. κομπηφακελλορήμονα: cum veriorem scripturam v. Κομποφακελοῤῥήμονα praestet. 13. καὶ ἄμικτοι ἀνήμερος vulg. 14. ὑπερβολῆς conjecit Küst. haud inscite. 15. ἀγριωτάτοις Edd. 17. E Sophoclis Al. 1035. Adde v. Δημιουργός. Haud scio an poetae nomen obrutum sit. 19. Ἀγρίους — ἐσπουδακότα hic et Lex. Seg. p. 332. ex Harpocratione Palatino descripserunt. Αἰσχίνης p. 8. sive 76. Rsk.

1. Μένανδρος fragm. inc. 335. 2. Ἀγρίους — παιδεραστάς, e Schol. Arist. Nub. 348. 3. Καλοποδιώκτας] Sic vocantur qui pueros sectantur. Pueros enim interdum appellare solebant καλόποδας, i. e. pulchrum pedem habentes. Schol. Aristoph. Av. 722. Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμέν τινας τῶν θεραπόντων καλόποδας λέγειν καὶ καλοκνημίδας: quae verba Suidas exscripsit in vv. Ὄνος ὄρνις et Οἰωνοί. Fallitur ergo Portus, qui existimat καλόπους in voce καλοποδιώκτας significare liguam formam podis: quae significatio, licet alias frequenter usitata, hic locum non habet. Küst. Temere Bosius Animadv. ad Hes. Or. p. 141. qui καλοποδιώκτας proposuit. Verum κολλοποδιώκτας Porsonus invenit Aristoph. p. 12., coll. Eust. in Od. φ'. p. 1915, 16. καλοποδιώκτας Med. 4. Recens annotatio, cui similem suppeditabit Etym. M. p. 738. Accessit in Aldina, formata ex vv. Ἀχαρνεῦ et Σκληρός. Irrepsit item in Prov. App. Vat. III, 80. 7. μέρος καὶ ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας Toup. I. p. 18. qui fragmentum Polybio tribuit. Sed Med. ignorat illa, Ἀγριότης ἐπὶ φιλαργυρίας, quae Aldo debentur; neque suspicione carent finitima, ἀγριότατος (sic vett. Edd.), ὁ ἀνήμερος. Igitur probabile κίνησις in locum pristinae lectionis ἀγριότης successisse. 10. Ἀγριωπός. τὴν ἀγριωπόν] Locus hic, ut multa alia apud Suidam, est penitus turbatus et confusus, et, quod dici solet, calx absque arena. Sic autem in ordinem redigendus est: Ἀγριωπός. τουτέστιν ὁ ἀναιδής. Ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ἄγριος. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Küst. At medela multo lenior, ut vana vocabuli notatio ἐκ — ὀφθαλμόν ejiciatur. 15. Καὶ παροιμία: cf. v. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. 17. Cf. v. Ἀγρείφνα. Addit Zonar. p. 28. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀκάφη. Cf. Etym. M. p. 44, 23. sive Arcadius p. 115. ἀγρίφη, τὸ σκάφιον. 19. Vocem rarissimam Hesychius confirmat. 20. Dictum Il. υ'. 166. ubi minus proba distinctio, ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος, repugnante Schol. Ven. A. συναθροίζοντες male Bekk. Anecd. p. 331.

Ἄγριον ὑποβλέπει με [Torvum me intuetur] potius dicendum quam ὑποβλέπεται. Elephanti autem recurrebant, et efferati trucibusque oculis intuentes barriebant. Item: Ille vero feritatem et immanitatem illorum excitabat et acuebat, si forte locum in suam potestatem redigere posset. Ἀγριοποιόν. Heroes in scenam truces inducentem. Aristophanes de Aeschylo: Ego novi istum et perspexi iampridem hominem, saevos heroes inducentem, contumaci ore praeditum, habentem effrenatum, impotens et nullo quasi obice clausum os, temere quidvis effutientem, et sesquipedalia verba iactantem. Ἄγριος. Nomen proprium. Item Ἄγριος, insociabilis, inhumanus. Dicitur etiam de summa malitia. Aelianus: Missis satellitum saevissimis rapuit mulierem, et per vim stupravit quiritantem et plorantem. Et Orcus opifex saevus.

Ἀγρίους. Aeschines in oratione contra Timarchum sic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam κυβευτὴν ἄγριον vocat aleae studio nimis deditum. Veteres ἀγρίους et κολλοποδιώκτας dicebant paedicones. [Acharnenses ut agrestes et asperi ab comicis perstringebantur: quod usu venit in Acharnensibus fabula.] Ἀγριότης. Impetus. Mirus enim quidam hominis motus, ut apparet, ad hanc partem. Item de avaritia dicitur. Ἀγριώτατος. Valde immanis. Ἀγριωπός. Oris truculenti (hoc est, impudens et dira), cuius impotens superbia. dicit autem peccatum. [Derivatur ab ὤψ ὠπός, quod oculum significat.] Ἀγρίππας. Nomen proprium. Ἀγριππος. Oleaster. De quo proverbium: Sterilior oleastro. Ἀγρίφη. Ligo, instrumentum rusticum, multis clavis compactum. Ἀγρολέτειρα. Diana. Ἀγρόμενοι. Congregati.

Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. σύνταξις πρὸς σχῆμα· ὁ δῆμος ἀγρόμενοι· ἐπεὶ ὁ δῆμος πλῆθος σημαίνει.

Ἀγρόνομοι. οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

Ἠχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς
ἀγρόνομον μέλπει μοῦσαν ἐρημολάλον·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγρότας. ἀγροίκους. καὶ ἀγρότης ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.

Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης.

Θηλυκὸν δὲ ἀγρότις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος —
Τεῦκρος Ἄραψ, κἀυτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Ἀγροτέρας. ἀγρίου. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταῦτά σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
θῆκε ῥόπαλον.

Ἄγροφον. ὀρεινόν.

Ἀγρώσσω. τὸ ἀγρεύω. καὶ Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος·

Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγροῦ πηγή. ἐπὶ τῶν λιπαρῶν καὶ ἐπιμόνως φτινιοῦν ἔργῳ προςκαθημένων.

Ἀγρωνίδης. Ἄγρωνος παῖς.

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία.

Ἀγροικίζω. καὶ Ἄγροικος, ἄφρων, δύσκολος, σκληρός, καὶ ἀπαίδευτος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγροικίαν σκληρότητα ἤθους· ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων.

Ἄγροικος ἐξ ἄστεος. οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ· ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν διὰ τούτου λεληθότως τὴν εὐπορίαν παρίστησιν τὴν αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἂν εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. Ἔπειτα δὲ κἀκείνην θεραπεύει τὴν ἀντίθεσιν τῷ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῇ γυναικί· δεσπόζειν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν, ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας ἀγροι-

2. πρὸς τὸ σημαινόμενον Küst. in Addendis. Immo σύνταξις πρὸς σχῆμά ἐστιν usitata ratione dictum, structura verborum ad figuram redit. 4. ἀγρονόμοι vulg. 7. ἐν Ἐπιγράμματι Meleagri Ep. CXI. pr., unde restituendum μέλπεις. 10. Versus ut nunc est vacillat. Reposito ἀνεκλίνθης choliambum, Babrii forsan, effeceris. Zonar. p. 20. ἀντεκλίθης. 11. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XLVII, 3. 4. Cf. vv. Αἰγανέα et Κἀυτήν. Suidas constanter αἰγανέαν pro αἰγανέην. 14. ἐν Ἐπιγράμματι Dionysii VI, 3. ubi recte scribitur ἀγροτέρης, quod exhibet Zon. p. 28. Posterior versus sic se habet: χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον. 17. Vox nullius coloris, teste licet Galeno Lex. Hippocr. p. 412. Hesychius cum praestet ἀγρός. χωρίον. χωρίον, facile haec ad Homericum usum (cf. ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ) revocamus tali correctione: Ἀγρός. χωρίον ὀρεινόν. 18. Καὶ ἀγρῶσται] Schol. Apollonii Rhodii (quem Sophoclem vulgo appellant) ad v. 175. lib. IV. Argonauticorum: Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πεποίηκεν. Ὅμηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. Quae simillima prorsus sunt iis, quae Suidas hoc loco adducit. Ceterum versus Homeri extat Od. ε'. 53. Küst. καὶ ἀγρῶσται — ῥήματος quae medium locum invaserunt, olim a reliquis secreta fuisse significat Zonar. pp. 18. 37. ἀγρῶται sola Med. 20. Ἰχθῦς ἀγρώσσων] Quae in vulgatis Edd. (inde ab Ald.) sequuntur, καὶ αὖθις. Ἄλλως τ' ἄρουσαν — καὶ δυσίν. καὶ ἐν ἐπιγράμματι· οἱ τόσσοι — ἐπ' ἀγροτέρης, supra etiam leguntur, vv. Ἀγρεῖα et Ἀγρεῖφνα, eademque ad hunc locum nullatenus pertinent: quae ratio est quare ea hic inducenda putaverim, praesertim cum et partem eorum in MSS. deesse cernerem. Küst.

1. Ἀγροῦ πηγή] In 2 MSS. scriptum repperi πυγή. de qua lectione, quam veriorem puto, cogitent eruditi. In Vaticana Proverbiorum App. codice [I, 2. add. Arsen. p. 16.], in qua proverbium hoc paulo prolixius exponitur, legitur etiam πηγή ut in vulgatis Edd. Suidae. Ceterum adagium hoc omisit Schottus in Collectione proverbiorum, quae ex Suida excerpsit et una cum aliis paroemiographis edidit Antverp. 1612. in 4. Küst. Sophronis dictum esse Hesychius arguit, qui fundus huius articuli: Ἀγροπηγή (l. ἀγροῦ πυγά). παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προςκειμένων (hoc lectioni Suidae praeferendum: cf. Schaef. in Aesop. p. 131.). ὁ δὲ Σώφρων τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μετὰ τῶν ὀρῶν (l. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων), καὶ τὰ πρόπεα (emendant πέτρεα) τοῦ ἀγροῦ. καὶ ἀπάγεται ἀγροῦ πυγαί. De consilio proverbii dissenserant grammatici: v. Eust. in Il. ζ'. p. 310. 4. ἡ κοινῶς ἀγρία] Schol. Theocr. XIII, 42. ad verba illa poetae, εἰλιτενῆς ἄγρωστις: Ἡ ἀντισημαινόμενη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς χαμαιπετῶς. ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. Küst. ἡ κοινῶς ἀγρία debentur Aldo. 9. Haec a Scholiis in Aristoph. Nub. 47. paulo plenioribus ac meliorem in ordinem digestis profecta. 13. παρίστησιν vulg. δείκνυσι Schol. Arist. 15. αὐχοῦσα] In Edd. Basileensi et Genevensi legitur καυχοῦσα: cui lectioni alteram merito praetuli, quippe quae non solum in MSS. sed etiam Scholiasta Aristophanis et Ed. Mediolanensi reperitur. Küst. 16. ἀδοξεῖν . . . ἀγροίκοις] δοξεῖν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἧττω τῶν γυναικῶν Schol. In quibus excidit tale quid, ut ἀπὸ τοῦ γένους.

Totus populus congregati: est constructio figurata; quippe δῆμος multitudinem significat. Ἀγρόνομοι. Qui in agris degunt. *Canora cicada, roscidis guttis ebria Musam canit rusticanam et in solitudine loquacem.* In Epigrammate. Ἀγρότας. Rusticos. Et ἀγρότης, qui ruri degit. *Sed tanquam temulentus rusticus accubuisti.* Femininum est ἀγρότις. In Epigrammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer Arabs, ipsumque simul iaculum rusticum.* Ἀγροτέρας. Agrestis. In Epigrammate: *Hanc tibi, Hercules, clavam Dionysius dedicavit, ab agresti olea recisam.* Ἄγροφον. Montanum. Ἀγρώσσω. Venor. Et Ἀγρῶσται, venatores, ab ἀγρώσσω. Homerus: *Pisces venans.* Ἀγροῦ πηγή. Agri fons: dictum de assiduis et constanter operi cuicunque assidentibus. Ἀγρωνίδης. Agronis filius. Ἄγρωστις. Genus herbae, quae vulgo ἀγρία vocatur. Ἀγροικίζω. Rusticum ago. Et Ἄγροικος, stultus, morosus, durus et indoctus; vel qui ruri vivit. Per figuram vero ἀγροικίαν quidam definiunt duritiem morum; durities enim proprie de corporibus dicitur. Ἄγροικος ἐξ ἄστεος. Rusticus uxorem ex urbe. Non otiose nunc istam compositionem usurpavit; non enim tanquam ipse se vituperare velit, appellat se rusticum (quippe stultum et ineptum se ipsum vituperare); sed primum hoc ipso tacite suam opulentiam declarat. nisi enim valde dives fuisset, haud sane nupsisset ei mulier, et splendore natalium et urbanae vitae deliciis superbiens: etenim fieri solet ut propter genus rusticum contemnamur. Deinde verborum istam oppositionem emollit, quod uxori se obnoxium ostendit; cum viri uxoribus imperare soleant. Ille contra fidem eius rei fecit op-

κον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδέν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀγροικίας δίαιταν γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

Ἄγροικος ὀργήν: φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης·

Νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργήν.

καὶ Ἀγροίτης, ὁ ἄγριος.

Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν.

Ἀγροιλῆθεν. Ἀγροίλη δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς
41 Ἐρεχθηΐδος· ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγροιλεύς.

Ἀγροιώτης. ὁ γεωργικὸς λεώς, ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἀγροιώτᾳ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ.

Θηλυκῶς δὲ ἀγροιῶτις διὰ τοῦ ι.

Ἄγοι. πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψε γάρ με, φησί, Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας· Τοὺς νόμους μεγάλως ἄγοι.

Ἀγυιαί. ἄμφοδα, ῥύμαι, ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν. Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν

---

1. αὐτὸν vulg. 2. εἰ om. Med. 5. Pertinet ad Aristophanis Equ. 41. Eadem Zonar. p. 19. Küsterus: „Cave putes voces φιλόδικος et ἀκρόχολος esse interpretationes v. ἄγροικος ὀργήν. Nam φιλόδικος quidem est expositio vocis κυαμοτρώξ, quae apud Aristophanem post ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκρόχολος vero est vox ipsius poetae, quae exponitur per ea quae sequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo ἄγροικος ὀργήν, quod est articuli caput, interpretatione carere, et reliqua nullo iudicio loco huic addita esse, utpote nihil ad rem pertinentia: quo quidem nomine Suidas vel quisquis est lexici huius compilator merito reprehendendus est." Satis verbosa criminatio hominis, qui cum iusto saepius orationem Suidae hiare vel perturbatam fuisse ponat, striblíginem taxare quam removere maluerit. Sic enim scribendum opinor: Ἄ. ὀργήν. — Ἀριστοφάνης· Νῷν γὰρ — ὀργήν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος, τουτέστιν ἄγριος * * (v. Schol. Arist.), φιλόδικος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. 9. Immo ἀγροιώτης. ὁ ἀγρὸς Med. cum Zonara. 12. Vide Harpocrationem v. Ἀγρύλη, et Meurs. de Populis Atticae v. Ἀγραύλη. Küst. Grammatici Ἀγρυλῆθεν ac similiter reliqua, cum Nostro Zon. pp. 19. 28. et Harpocr. Pal. τῆς φυλῆς vulg. 14. ἐν ἀγορᾷ mendose Zonar. p. 20. 15. Diodori Zonae Ep. III, 5. A. P. T. I. p. 192. n. 22. Cf. v. Ἠρίαπος. Utrobique ἀγρειώτᾳ, praeter carminis dialectum. 16. Quae post Πριήπῳ edebantur, Στόρθυγξ γὰρ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον Küsterus eiici iussit. „Desunt in 2 MSS. Pariss. et in uno ad marginem scripta leguntur. Unde apparet verba ista esse glossema et ex margine in textum irrepsisse." Sunt autem ex v. Στόρθυγξ petita. 17. Paulo uberius haec Harpocratio v. Ἄγει, cuius libri Par. et Pal. item ἄγοι; hic etiam in sqq. accurate cum Nostro consentiens.

1. Fragmentum in edit. Isaei Schöm. p. 161. Eumathis mentio fit in fr. II. quod pertinet ad orationem adversarii. 2. ἀφελόμενος] Graeci asserere in libertatem vocant ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν. Harpocratio: Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. Pro eodem etiam dicebant ἐξαιρεῖσθαι et ἐξαίρεσις; testibus Harpocratione et Suida v. Ἐξαιρέσεως δίκη. Küst. 5. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 419. μεγάλους Harpocr. 6. Consentiunt Bekk. Anecd. p. 331. sq. et Zonar. p. 20. Observatio Suidae, quantum locis grammaticorum intelligitur, quadripartita; cuius novissimam memoriam ipse sibi habet peculiarem. 9. Cf. intpp. Demosth. Mid. 15. Hinc Harpocr. Palatinus ad v. εὐρυαγυίας usque plerumque cum Suida consentit. 11. ἀγυιεὺς δέ ἐστι] Totus hic locus sumptus est ex Schol. in Aristoph. Vesp. 870. Vide etiam Harpocrationem v. Ἀγυιᾶς. Küst. 13. Ἀπόλλωνος] Ἡλίου Bekk. Anecd. De qua permutatione disseruerunt Bastius Epim. III. ad Gregor. Cor. et Gaisford. in Hesiodi Θ. p. 113. Intelliguntur vero dii qui ferebantur ἀντήλιοι. 17. ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί] Helladius Besantinous apud Photium Cod. CCLXXIX. (p. 535.) Τὸν Λοξίαν γὰρ προσκυνοῦσιν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες καὶ μυρσίναις στέφοντες ἵσταντο οἱ παριόντες. τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον ἀγυιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ad quem locum vide Meursium. Huc pertinet illud Hesychii: Προστατήριος. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο. Küst. Idem in Hesych v. Ἀγυιάτιδες. Adde Meinek. in Menand. p. 256. Nondum tamen illud vidimus accurate demonstratum, ἀγυιεῖς (quo pertinent etiam ἑρμαῖα et ἑκάταια) iuxta viam an ipsis in vestibulis tanquam πρόπυλα vel ἐνόπια fuerint collocati.

---

positis, se rusticum, coniugem urbanam esse dicens. non enim mirum est, hominem minime curiosum, et modestum moribus per vitae rusticae consuetudinem ab urbana muliercula redactum in servitutem et obsequium fuisse. Ἄγροικος ὀργήν. Litigiosus, bile tumidus, ad iram pronus. Aristophanes: *Nobis enim dominus est valde durus ingenio.* Et Ἀγροίτης, ferus. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Noli rusticum oratorem contemnere. Sententia, ne viles quidem homines esse contemnendos. Ἀγροιλῆθεν. Agroele est pagus tribus Erechtheidis, cuius popularis olim dicebatur Agroelensis. Ἀγροιώτης. Rusticus populus; ruri agens. *Rustico huic Priapo, qui ex uno trunco dolatus est.* Feminino vero genere dicitur ἀγροιῶτις per ι. Ἄγοι. Multa significat. Isaeus vero sumpsit, ut esset ferre, ducere, trahere. *Xenocles enim,* inquit, *me laesit asserens Eumathem in libertatem, quem in servitutem abducerem.* Antiphon autem ἄγοι retulit ad existimationem, cuius hoc est in libro *de Veritate*: *Leges summo loco habeat.* Ἀγυιαί. Vici, plateae vel longae viae: inde dictae, quod nullos articulos nec flexus aut circuitus ullos habent. Vici vero utrimque habent exitus: et hoc differunt ab viis. Ἀγυιᾶς autem sunt qui acuant, genere feminino utentes, quasi viae sint; sed praestat circumflectere, utpote dictum pro ἀγυιέας: ἀγυιεὺς autem est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas nonnulli Apollini, alii Baccho, alii utrique sacras esse dicunt. Integrum igitur vocabulum ἀγυιεύς, accusativus ἀγυιέας, unde per contractionem fit ἀγυιᾶς. Ceterum vox est Dorum propria; quos autem ἀγυιεῖς Attici vocant, videri possunt arae fuisse ante aedes collocari

βωμοί. ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας.

καὶ ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μοι.

Ἀγυιάν, τὸν στενωπόν, Ξενοφῶν. καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

Ἀγύλαιος. ὄνομα κύριον.

Ἀγύρηνα. πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγυρηναῖος. Διονύσιος δὲ τὸ Ἀγύριον ἔφη.

Ἀγύρριος. ὄνομα κύριον, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβέβλητο, ὡς καὶ πέρδεσθαι αὐτόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς θρασύτητα. καὶ Ἀγύρριος, δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.

Ἀγύρριος τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθεν.

ὁ Ἀγύρριος, στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ, ὃς τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμεν. ὁ δὲ Πρόνομος αὐλητὴς ἦν μέγαν πώγωνα ἔχων.

Ἄγυρις. ἄθροισις. καὶ Ἀγυρισμός. Ὁ δὲ ἐσπούδασεν εἰς τὸ δυνατὸν πρὸς ἀγυρισμὸν τῆς ἀπορρήτου τῶν θείων θεραπείας. καὶ Ἀγυρμός, ἐκκλησία, συναγωγή.

Ἀγυρτείαν. Ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην.

Ἀγύρτης. πτωχός, ὀχλαγωγός, ἐπαίτης, φιλοκερδὴς ἢ σκιρετιώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυβευτικός, καὶ Γάλλος, καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Κεκράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς
ἀγύρτης.

Καὶ αὖθις·

Δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε.

Καὶ αὖθις· Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῷ ὄντι καὶ φιλομαντευτής. Ἀγύρτης. ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιαγείρειν τὸ περιιέναι καὶ

1. Σοφοκλῆς] Laocoontis fr. I. ubi Harpocr. σταλαγμοῖς βαρβάροισ, σταλαγμοὺς liber probus. 3. Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσιν odores incendere vel victimas immolare, ut lucrum mancipum a diis impetrarent. Aristoph. Equ. 1317. cum Scholiis. De hoc ergo more videtur accipiendum esse fragmentum illud Sophoclis, quod emendatius apud Harpocrationem legitur. Küst. Vide vel Monk. in Alcest. 1174. 5. πυλείων Schol. Aristoph. αὐλίων Edd. 8. In corruptione huius versus consentiunt grammatici. Legerim: ταῦτα νῦν μέμνησό μοι. 9. Ξενοφῶν, a Polluce IX, 35. allatus, Cyrop. II, 4, 3. Pausanias V, 15, 2. τοὺς γὰρ δὴ ὑπὸ Ἀθηναίων καλουμένους στενωποὺς ἀγυιὰς ὀνομάζουσιν οἱ Ἠλεῖοι. Quorum loco Schol. nescio quod in Od. β. 388. Argivos posuit. Pertinet ad Doriensium morem etiam Aeschyleum ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων. Usus est Soida Lobeck. in Phryn. p. 90. 11. Forsan Ἀγύλλαῖος ex Herod. I, 167. 12. Fallitur Suidas vel potius Stephanus: v. Wessel. in Diod. I, 4. 14. Immo Ἀγύρριος. Collecta haec e Scholiis ad utrumque locum Aristophanis. Posteriora decerpsit Zonar. p. 21. 15. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 176. 17. Meminit huius Agyrrhii Harpocratio [sub ipsa voce et] v. Θεωρικά, et Plato Comicus apud Plutarchum in Πολιτικ. Παραγγέλμ. p. 801. Küst. Attigit Meinek. Quaest. Scen. II. p. 11. 18. Ἀγύρριος — λέληθεν Eccles. 102. Προνόμου scribendum esse monuit Küst. Id quod comprobatur v. Πρόνομος, unde noster locus mentionem de Pronomo suscepisse videtur. Cf. v. Ἀγυιώτης. 18. Πατρονόμου] Vide Meurs. in Lect. Attic. VI, 4. qui recte legendum monet Προνόμου, uti etiam legitur in 2 MSS. Pariss. Errorem ex compendio scripturae natum esse manifestum est. Küst. Idem infra v. Lego Πρόνομος, et sic. Correxi vulgata Πατρονόμου et Πατρόνομος. 20. Λήμνῳ] Λέσβῳ Meursius Lect. Attic. VI, 4. legendum docuit.

8. Ἀγυρισμός, συναριθμός (l. συναθροισμός) Zonar. p. 21. Vocabulum satis ambiguum, cuius notionem colligi licet ex Hesychio: Ἀγυρίζειν, ἀγυρτάζειν. Accedit quod ἀγυρμὸς et cognatae voces (v. Pollux III, 111. 129.) ad ἀγυρτείας genus referuntur. 4. πρὸς] εἰς Zon. 7. Ὁμιλίαν ad locum scriptoris ignoti Hemsterh. in Schol. Luciani D. D. XIII, 1. adiungi iussit. Nondum tamen omnis dubitatio exempta; οἵαν quidem opinor e superiore voce subnatum. Ceterum cf. Themistii Or. V. p. 70. B. 9. Duplex observatio, variis e fontibus temere constipata. Horum partem dederant Schol. Soph. Oed. R. 388. et Luciani Asin. 41. ἐπαίτης inter et φιλοκερδὴς distinxit Hemsterh. 10. βόλος: v. Suid. h. v. Pollux VII, 205. Eust. in Od. β. p. 1430. Etym. M. p. 14. 11. Edd. ὡς Ἀπίων. Ἐν Ἐπιγρ. Divellit Toup. II. p. 421. coll. Hesychio. Ἐν Ἐπιγράμματι Alcaei Messen. VIII. A. P. I. p. 255. n. 218. 15. Soph. Oed. R. 388, 89. unde leg. δέδορκε. 20. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιάγειν] In 2 MSS. legitur Τὸ δὲ ἀγύρτειν καὶ τὸ περιαγείρειν, quae vera lectio est. Vide Suidam infra v. Περιαγειρόμενοι, unde loci huius illustrationem pete. Küst. καὶ περιαγείρειν Bekk. Anecd. p. 331. Molestum tamen σεμνύνειν, quod nisi probaris σεμνυνόμενον praestat delere cum Etym. M. p. 14. (cf. Ruhnk. in Tim. p. 216.) et Zon. p. 18. qui notationem vocis disertiorem proposuerunt: παρὰ τὸ ἀγείρειν, τὸ περιιέναι — τοιούτῳ.

solitae: ut Sophocles Atheniensium ritus ad Troiam transferens ait: Lucent altaria pro foribus, ac fumum barbaricae myrrhae fragrantem, dum igne adolentur, exhalant. Ἀγυιεὺς vocatur columna in conum assurgens, quam Apollini sacram ante vestibuli fores collocant. Item ipse deus. Pherecrates Crapatalis: O domine Apollo, ob haec memento mei. — Ἀγυιὰν angiportum dixit Xenophon; apud quem magna sane vis glossarum exstat. Ἀγύλαιος. Nomen proprium. Ἀγύρηνα. Urbs Siciliae. Gentile Agyrenaeus. Dionysius vero dixit Agyrium. Ἀγύριος. Nomen proprium viri, qui propter mollitiem erat infamis, adeo ut etiam pederet. Sic Aristophanes Pluto. Traducebatur etiam ob audaciam. Idem Agyrrhius demagogus Athenis fuit non obscurus. Agyrrhius furtim Pronomi barbam gestat. Is dux fuit effeminatus; Lesbi exercitui praefectus, qui poetarum mercedem imminuit. Pronomus vero fuit tibicen, barba insignis. Ἄγυρις. Congregatio. Item Ἀγυρισμός. Ille vero pro viribus intendit ad celebrationem arcani deorum cultus. Et Ἀγυρμός, concio; coetus. Ἀγυρτείαν. Consuetudinem qualem ille concupiscebat, quae petulantem in mendicationem verteret. Ἀγύρτης. Mendicus, circulator, praestigiator, lucri cupidus, vel obscenus. Sic etiam iactus quidam tesserarum appellatur, et Gallus et vates. Alcaeus in Epigrammate: Matris deorum pauperculus minister, qui sibi venam genitalem amputaverat. Alibi: Dolosum sacrificulum, cuius acies in lucris tantum videt. Et alio loco: Nam profecto fuit ille agyrta vaticinandique studiosus. Ἀγύρτης. Iactator et impostor. ἀγείρειν vero et περιαγείρειν significat circumire, et ob victo-

περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβευτικοῦ βόλου ὄνομά ἐστιν. Ἐμέμφετο αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον καὶ βουλόμενον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. Καὶ ἀγυρτικά, χυδαῖα ψεύσματα. καὶ ἀγυρτώδη, συρφετώδη.

Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας, ἀνακουφίσας, ἀναβαστάσας.

Ἄγχαυρος. ὁ παχνώδης ὄρθρος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. Ὅμηρος·

Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.

Ἀγχίσειος. ὁ τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχηστῖνοι. πυκνοί. καὶ ἀγχηστῖνος, ἡ εὐθεῖα.

43 Ἄγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιάλεια. πόλις. καὶ ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσιν· οἷα ἐστὶν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν οὐκ ἀμφίαλος δέ, αἱ δὲ νῆσοι ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσι. Σοφοκλῆς·

Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος.

καὶ αὖθις·

Θεῖον Ὅμηρον
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Ἀγχιάλη. πόλις, ἣν ἔκτισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλος ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεύς· ὁμοίως ἔκτισε καὶ τὴν Ταρσὸν ὁ αὐτός.

Ἀγχιβαθής. ὁ ἐγγύβαθος.

Ἀγχιβατεῖν. Ἴωνες τὸ ἀμφισβητεῖν· καὶ Ἀγχιβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀγχίθυρος. πλησιαίτατος, γείτων. Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες ἀλλήλων αἱ δυνάμεις ἐγένοντο.

Ἀγχίμαχος. ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχίμολον. ἐγγὺς ἐλθόν.

Ἀγχίνους. συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν. Δημηγορήσαντος τοῦ βασιλέως, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγχίνουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος. Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. καὶ μνήμη μέν ἐστι τήρησις ὧν ἔμαθέ τις, ὀξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ ἐξ ὧν ἔμαθε θηρεύειν καὶ ἃ μὴ ἔμαθεν.

Ἀγχίνοια. σύνεσις, ἡ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἡ εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ. καὶ Ἀγχίνουν. Δαμάσκιος· Ὀξεῖαν δὲ

---

1. ἐπὶ] καὶ ἐπὶ vulg. 7. Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας] Locus mendosus. Portus corrigit Ἀγχαλάσας, Ἀναχαλάσας, putatque priorem vocem per syncopen dictam esse pro Ἀναχαλάσας: cuius coniecturam confirmat Etymol. M. [sive Zon. p. 36.] Ἀγχλάσας, ἀναχαλάσας. Küst. Malim, Ἀγχάσας. ἀναχλίσας. 9. Attulit Portus Schol. Apollon. IV, 111. Ἄγχαυρον, τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας. ὥσπερ τὸ καλούμενον λυκόφως. περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ποιητοῦ· Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. ὄρθρος] Zon. p. 21. male ὄμβρος. 10. Ὅμηρος Od. ε, 469. 13. Locus perperam insertus. 14. Ἀγχηστῖνοι natum e falsa scriptura locorum Homericorum, ut Il. ε, 141, item in Etym. M. p. 15, 3. 19. Scribebatur οἷα. Malim tamen οἷόν ἐστιν. 21. Σοφοκλῆς Aiac. 134. Edd. ἀμφιρρύτου.

2. Pauli Silentiarii LXXX, pr. A. P. I, p. 303. n. 4. 4. Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus et infra v. Σαρδανάπαλος. Küst. Nota disputatio Naekii de Choerilo p. 237. sqq. 7. Ἀγχιβαθής] In prioribus Edit. legitur Ἀγχιβαθύς. Sed MSS. maior apud me fuit auctoritas, quae ἀγχιβαθής exhibent. Küst. Repugnat vulgaris lectio Pollucis I, 100. Accedunt vero Zonaras et Etym. M., unde reponendum ὁ ἐγγὺς βάθους. Hanc vocem haud scio an Eustathius Opusc. p. 225, 34. ubi editum ἀγχιμαθεῖς, ad prudentiam rettulerit. Nimirum ἀγχιβαθής, cuius notionem veteres obscurius exposuerunt, sive de mari sive de portubus vel insulis dictum (cf. nos in Schol. Dionys. Perieg. 607.), recessum interiorem et anfractus sinuosos innuebat. 8. ἀγχισβατεῖν Hesychio Musurus obtrusit. 10. Locus Theophylacti Simocattae II, 8. 12. ἀγχιμάχοις Zonar. p. 22. forsan ex varia scriptura Il. π, 248. cf. Lobeck. in Phryn. p. 685. 14. Menandri Exc. Legg. p. 283, apud quem prava scriptura δημηγορήσας ὁ βασιλεύς hinc emendetur. 17. Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας] Haec sumpta sunt ex Vita Pythagorae apud Photium Cod. CCXLIX. pag. 1320. (440. extr.) Edit. Rotom. Ultima autem apud Photium minus recte se habent, quae ex Suida emendanda sunt. Küst. Repetuntur vv. Μνήμη et Ὀξύτης. 23. Δαμάσκιος apud Photium p. 337. a. (1033.) Cf. v. Ἔρως.

---

riam vel aliud quid magnificum dona exigere. Porro ἀγύρτης etiam nomen est iactus tesserarum. † *Reprehendebat vero ipsum, quod impensius esset vaticiniis deditus, et agyrtis semper negotia sua committere vellet.* Adde ἀγυρτικά, trivialia mendacia, et ἀγυρτώδη, obscena. Ἀγχαάσας. Sublevans, erigens, attollens. Ἄγχαυρος. Mane pruinosum: sic dictum quod propinquam habeat auram. Homerus: *Aura vero frigida spirat ante auroram.* Ἀγχεῖος. Vicinus. Ἀγχίσειος. Anchisae soboles. Ἀγχηστῖνοι. Densi. Casus rectus est ἀγχηστῖνος. Ἄγχι. Prope. Ἀγχιάλεια. Anchialia, urbs. Et ἀγχίαλος, sita prope mare. Omnino civitates quaecunque mari vicinae non continuo mari circumluuntur: ut Alexandria, urbs quamvis maritima, mari tamen non est utrimque circumdata; cum insulae mari tum finitimae sunt tum circumfluae. Sophocles: *Telamonis nate circumfluae Salaminis* [*solum tenens*]. Alibi: *Divinum Homerum inclitus tumulus habet ad saxum mari vicinum.* Ἀγχιάλη. Urbs quam uno die Sardanapalus Assyriorum rex condidit; perinde ac Tarsum idem exstruxit. Ἀγχιβαθής. Prope vadum. Ἀγχιβατεῖν. Apud Iones id quod contendere; et Ἀγχιβασίην extat apud Heraclitum. Ἀγχίθυρος. Proximus, vicinus. *Copiae contiguae sibique vicinae factae sunt.* Ἀγχίμαχος. Cominus pugnans. Ἀγχίμολον. Quod propius accessit. Ἀγχίνους. Solers, ingeniosus. *Rege concionato, cum sacrum consistorium ingenium eius et prudentiam collaudasset.* Tres sunt docilitatis partes, solertia, memoria, acumen. quarum memoria talis est, ut memori mente serventur quae quis didicerit; acumen velocitas cogitandi: solertia vero facultas, qua quis ex iis quae didicerit, etiam ea quae non didicit investigare possit. Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas e vestigio inveniendi id, quod aptum sit, vel sagacitas quaedam extemporalis. Et Ἀγχίνουν, solertem. Damascius, ubi

καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, ἑτοιμοτάτην συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θηρωμένων. περὶ Ἰσιδώρου ὁ λόγος.

Ἀγχίσης, Ἀγχίσου. καὶ Ἀγχισίδης.

Ἀγχίσπορος. ἐγγὺς γένους. Δαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμῃ γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου.

Ἄγχιστα. ἔγγιστα.

Ἀγχιστεύς. καὶ ἀγχιστεία, συγγένεια. καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχιστεία. ἡ μετουσία τῆς οὐσίας παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι·

Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν.

καὶ ἀγχιστεύω ῥῆμα, γενικῇ.

Ἀγχιστίνδην. τὸ κατὰ ἀγχιστείαν. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄριστος ἀριστίνδην, καὶ πλοῦτος πλουτίνδην.

Ἀγχίστροφοι. συστραφέντες, ἢ ταχὺ ἐπιστρεψάμενοι. Προκόπιος· Ἡ τε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει καὶ ἐκ χειρὸς ἦν. ἀγχιστρόφους τε τὰς διώξεις ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι. καὶ αὖθις· Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. καὶ αὖθις· Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης. † Ὁ Θηραμένης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν.

Ἀγχιτέρμων. ὁ γείτων.

Ἀγχόνη. ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, παροξυτόνως. ἀγχονὴ δὲ τὸ πρᾶγμα ὀξυτόνως.

Ἀγχονήσας. πνίξας.

Ἀγχότερος. ἐγγύτερος. Ἡρόδοτος· Στεινοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη. ἡ εἰσβολή.

Ἀγχοῦ. ἐγγύς.

Ἀγχούροις. πλησιοχώροις. παρὰ τὸ ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι.

Ἄγχουσα. εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά. ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.

Ἡ ἄγχουσ' ὀδυνήσει καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον.

Ἀγχώμαλον. καὶ Ἀγχωμάλου, ἴσης, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ συμμίξαντος. Καὶ ἀγχώμαλα ἀγωνισάμενοι, καὶ μήτε ζωγρήσαντές τινα μήτε ἐπὶ τὸ πλέον ἔτι προχωρήσαντες διελύθησαν. καὶ αὖθις· Ἱππομαχία γίνεται κρατερὰ καὶ πλήθει τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος καὶ ἀρεταῖς ἐμφερής.

Ἄγχων. περισφίγγων, θλίβων. Ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Ἄγχω. αἰτιατικῇ.

4. Ἀγχισίδης ex Homero Valck. Diatr. p. 287. 5. Δαμάσκιος apud Photium p. 338. a. (1036.) Cf. p. 336. b. 6. Edebatur ἀγχ[illegible]. Cf. v. Ἡλιτόμηνος. In Aeschylea formula mirifice sibi placuerunt scriptores sophistici: cf. Iacobs. in Philostr. p. 685. 8. ἡ συγγένεια Schol. Luciani Tim. 51. 10. τοῦ om. vulg. 11. οἱ ἔξω sola Med. 12. Haec paulo distinctius Ammonius p. 3. Neque tamen fuit cur grammaticos reprehenderet Wachsmuth. H. A. II, 1. p. 214. Cf. Harpocr. v. Γεννῆται. Praestabilius [illegible] Zonar. p. 21. et sic vulg. firmatur Schol. Luc. Bekk. Anecd. pp. 213. 333. et Phot. p. 6. 14. ἐν Ὄρνισι v. 1648. 16. Exemplum huius structurae dedit e Deuteronomio Lex. de Syntaxi Bekk. p. 126. 17. Cf. Valck. animadv. in Ammon. p. 9. 20. Περσικῶν B. Pers. I, 15. 23. ὑμεῖς Med.

1. Petiit haec lector quidam studiosus ex v. [illegible] 5. Ἀγχόνη] Aristophanes Acharn. 125. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ubi Scholiasta: ἡ διαφορὰ τοῦ τόνου ἐν τῷ [illegible]. [illegible] μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ [illegible], [illegible] δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος. Quae paene eadem sunt cum iis, quae Suidas hic habet. Kust. Adde Philemon. p. 35. Schol. Eur. Androm. 800. et Etym. M. v. [illegible] 6. ὀξυτόνως. ἡ ἐνέργεια inde ab Aldo vulg. Debebat, ut est apud Zon. p. 28. τὸ πρᾶγμα, ἡ ἐνέργεια. 8. Ἡρόδοτος VII, 176. ἡ εἰσβολή a superioribus duxi separandum, ut continuo fit in v. Ἀδελφοῖς. 13. Cf. Schol. Arist. Lysistr. 46. 15. Locus contractior ex verbis Aristophanis Eccles. 960. Οὐ τοίνυν ὀδυνήσει σε γ' [illegible]. Ἀλλὰ τί; Ἡ ἄγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον. Cf. Etym. M. v. Ἔγχουσα. 16. ἀγχώμαλον] τὸ [illegible] pro interpretatione subiunga Zon. p. 31. ἀγχωμάλου, ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ Bekk. Anecd. p. 333. Respiciunt ad Thucyd. IV, 134. unde Suidae reddendum συμμίξαντος. Cf. Schol. Luciani Hermot. 12.

de Isidoro dicit: *Celerem et solertem ingenii vim, quae brevi tempore multa complecti poterat, promptissimam ad intelligendum cognoscendumque vestigia rerum indagandarum.* Ἀγχίσης, Ἀγχίσου. Et Ἀγχισίδης. Ἀγχίσπορος. Genere propinquus. Damascius: *Sed robore naturae generosae diisque cognatae.* Ἄγχιστα. Proxime. Ἀγχιστεύς. Et ἀγχιστεία, generis propinquitas. Et ἀγχιστεῖς qui defunctum cognatione proxime contingunt, fratrum, consobrinorum et patruorum aut avunculorum liberi. Reliqui vero tantum agnati συγγενεῖς dicuntur. Denique qui familias inter se connubio iungunt, affines vocantur. Ἀγχιστεία. Ius adeundae hereditatis significat apud Aristophanem *Avibus*: *Spurio non esse ius succedendi.* Et ἀγχιστεύω verbum, aptum genitivo. Ἀγχιστίνδην. Secundum ius propinquitatis. Formatum hoc eodem modo, quo ἀριστίνδην ab ἄριστος, πλουτίνδην a πλοῦτος. Ἀγχίστροφοι. Conglobati, vel celeriter conversi. Procopius: *Iam proelium acerrimum cominus committebatur, et utrique celeri conversione facta se vicissim persequebantur.* Alio loco: *Deinde phalangibus evolutis, celeriter conversi, adversa fronte hostibus occurrite eos insequentibus.* Et alibi: *Celeri mutatione fortunae.* † Theramenes homo varius et mutabilis inserviebat temporibus, parti feliciori sese semper adiungens. Ἀγχιτέρμων. Vicinus. Ἀγχόνη. Laqueus, funis, cum acuto in penultima, ἀγχονὴ vero, cum acuitur ultima, significat suspendium. Ἀγχονήσας. Qui strangulavit. Ἀγχότερος. Propinquior. Herodotus: *Angustior et propinquior videbatur*: aditus scilicet. Ἀγχοῦ. Prope. Ἀγχούροις. Vicinis. Ita dictum, quod prope habent fines. Ἄγχουσα. Anchusa, genus herbae, cuius radix est rubra, qua mulieres faciem illinunt. *Anchusa te dolore afficiet cum tua cerussa.* Ἀγχώμαλον. Aequale. Ἀγχωμάλου, aequabilis [pugnae], ut ab utrisque pari Marte certetur. *Et cum aequo Marte pugnassent, neque quemquam virum cepissent, nec longius processissent, discesserunt.* Et alibi: *Equestre proelium acre committitur, et multitudine pugnantium et fortiter factis aequabile.* Ἄγχων. Stringens, comprimens. *Ille mulieris dextram stringens et circumagens gladium eripit.* Ἄγχω. Aptum accusativo.

Ἀδαήμονες. ἄπειροι. Ὁ δὲ τὴν τῶν Αἰγυπτίων σοφίαν ἦν ἀδαημονέστερος. ὁ Ἀσκληπιόδοτος.

Ἀδαϊστί. ἀπείρως.

Ἄδακρυς πόλεμος. ἐπὶ τῶν ἔξω παντὸς κινδύνου καὶ ῥᾷστα καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων.

Ἀδακρυτί. ἀκλαυστί.

Ἀδαλίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ χειρὶ θεοῦ πλασθεὶς καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν μορφωθεὶς τοῦ δημιουργοῦ τε καὶ κτίσαντος, ὁ καὶ τιμηθεὶς τὴν εἰς Παράδεισον οἴκησιν. οὗτος δικαίως ἂν πρῶτος καλοῖτο σοφός, ὡς πρωτόκτιστον ἄγαλμα καὶ εἰκὼν οὖσα θεόγραφος· ὡς τῶν χαρίτων ὅλων ὑπάρχων ἀνάπλεως, καὶ πάντα καθαρὰ καὶ ἀκίβδηλα περιφέρων τὰ τῆς ψυχῆς τε καὶ σώματος αἰσθητήρια. μαρμαρυγαὶ γάρ τινες, ὡς εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἐκείνου ψυχῆς ἀπαστράπτουσαι καὶ θείων ἐννοιῶν τε καὶ ἐνεργειῶν πλήθουσαι κατὰ πᾶσαν εἰσέτρεχον φύσιν, εὐστόχως καὶ ἀναμαρτήτως τὸ οἰκεῖον ἑκάστης πλεονέκτημα φθάνουσαι. ὃς οὐ παρὰ ἀνθρώπων ἐδοκιμάσθη τῶν τὰς κρίσεις πολλάκις ἐπισφαλῶς ποιουμένων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ τοῦ πᾶσαν γνῶσιν καὶ κρίσιν ὀρθῶς ποιουμένου, καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἐννοίας κινηθῆναι παρὰ τῆς ὠδινούσης τὰ τοιαῦτα ψυχῆς καὶ ἀποτικτούσης νοήματα· καὶ ἧ φησιν ἡ γραφή, Ἐποίησεν ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινά, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδάμ, ἰδεῖν, τί καλέσει αὐτά· καὶ ὡς ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. Τί τῆς φωνῆς ταύτης καὶ μαρτυρίας ἀριδηλότερον; τί τῆς σοφίας ταύτης καὶ διαγνώσεως ὑψηλότερον; Ἐκάλεσεν ὀνόματα, τὴν φύσιν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπόστασιν ἑκάστου ζώου ὥσπερ ὑπογραφόμενος, οὐ μελετήσας, οὐ προσκεψάμενος, οὐδέν τι προπεπονθὼς τῶν ὅσα μεταμανθάνουσιν ἄνθρωποι. καὶ πολλῶν καὶ ἀναρίθμων γενεῶν παραδραμουσῶν οὐκ ἴσχυσεν οὐδεὶς ὑπαλλάξαι κἂν τοῦ τυχόντος ζώου τὸ ὄνομα, οὐδὲ τῆς ἐκείνου δράξασθαι μεγαλονοίας καὶ διαγνώσεως. μᾶλλον μὲν οὖν μένουσιν ἅπαντες κατὰ πᾶσαν ἐσπαρμένοι τὴν γῆν ἄνθρωποι τοῖς ἐκείνου στοιχοῦντες ἀμεταθέτοις θεσπίσμασι. Καὶ οὐδὲ μέχρι τούτων ἔστη τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου τὸ ὑπερβάλλον ἐν πᾶσιν ἀξίωμα· ἀλλὰ καὶ σπερμάτων καὶ φυτῶν διαφορὰς ῥιζῶν τε καὶ βοτανῶν δυνάμεις, καὶ ὅσα εἰς ἀντίληψιν καὶ θεραπείαν ἡ φύσις ἑκάστῳ προσαρμόττει τῶν ζώων, διέκρινέ τε καὶ διεσάφησεν. Οὗτος καὶ τὴν γυναῖκα πρῶτος ἰδὼν οὐχ ὥσπερ ἐκ στόματος ἀνθρωπίνου περὶ ταύτης ἐφθέγξατο, ἀλλ' ὡς ἔκ τινος θείας ὀμφῆς ἐνη-

1. Glossa Homerica: v. Il. κ'. 811. Damascii locus integer in v. Ἡραΐσκος: unde Suidae restituendum Ἀσκληπιάδης. 3. ἀδαηστί Zon. p. 49. sed adversante canone Herod. Epimer. p. 256. 4. V. paroemiographi, ut Zenob. I, 28. 8. Ἀδαλίδης vulg. Aldo auctore: Ἀδαμίδης Med. 9. Ἀδάμ] In hoc articulo nonnulla sunt obscura, nec satis inter se cohaerentia; quibus lucem dare et remedium adhibere non potui, quoniam auctorem unde haec sumpta sunt ignoro, nec in MSS. hic quicquam praesidii est: de quo ideo lectorem moneo, ne quis forte putet me hic dormitasse, vel difficultates huius loci dissimulare. *Küst.* Quam obscuritatem dicit, ea tantum a colore sermonis mystico figuratoque pendet. Velut quod ille de sententia verborum *μαρμαρυγαὶ — φθάνουσαι* desperat, nihil nisi nominum inventio, quae Adam congregatis animalibus divinitus ferebatur indidisse (cf. vel Chronogr. principium in ed. Malalae et Pollucem Hardtii p. 24.), celebrari videtur. Ceterum memorabilis hominis oratio litteris Graecis haud leviter imbuti.

5) καὶ ὃς Med. 11. *μεταμανθάνουσιν* hoc loco non videtur significare, cognitis erroribus sententiam emendatam admittere, sed *relictis pristinis institutis ad nova delabi, moribus recentibus assuesse.* Cf. Dio Chrys. T. I. p. 227. Pausan. IV, 24, 3. Agathias I, 13. aliique apud Iacobs. in Philostr. p. 560. 23. Vulg. *διεσάφισεν.*

Ἀδαήμονες. Imperiti. *Ille vero Aegyptiorum sapientiae fuit imperitior.* Asclepiodotus scilicet. Ἀδαϊστί. Imperite. Ἄδακρυς πόλεμος. Bellum lacrimis carens: dictum de iis qui citra omne periculum et facillime et praeter spem res suas feliciter administrant. Ἀδακρυτί. Sine lacrimis. Ἀδαλίδης. Nomen proprium. Ἀδάμ. Adam primus homo, Dei manu formatus, et ad imaginem et similitudinem opificis et conditoris exactus, idemque habitatione Paradisi honoratus. hic iure primus sapiens appellari possit, ut primo conditum simulacrum et imago divinitus picta: ut omnium beneficiorum plenus, et omnes animi corporisque sensus puros et incorruptos circumferens, nam radii quidam (ut ita loquar) ex illius animo effulgentes et divinarum cogitationum et actionum pleni omnes ad animantes penetrabant, quorum sagaciter et sine errore propria cuiusque bona praeciperet. Qui non ab hominibus probatus est, qui in iudiciis suis saepe labuntur; sed a Deo maximo, qui de rebus omnibus recte sentit atque iudicat, vel priusquam cogitationes subnascuntur in animo nostro, ubi conceptae gignuntur. Idque ut Scriptura dicit: *Deus fecit omnia iumenta et feras et serpentes et volucres, et ad Adam adduxit cogniturus, quibus ea nominibus esset nominaturus. Iam ut Adamus vocavit, ita nomen ipsis mansit.* Quid hac voce testimonioque fieri potest evidentius? quid hac sapientia et intelligentia sublimius? Nominibus enim impositis, naturam ipsam et substantiam quasi circumscripsit uniusque animantis, non meditatus neque commentatus, nec quicquam animo affectus, ut accidit hominibus in iis quae addiscunt. Quamvis autem multae, atque innumerae aetates praeterierint, nullus tamen ne vilissimi quidem animalis nomen mutare, neque amplitudinem ingenii atque cognitionis quae in illo fuit assequi potuit, immo vero homines per universum terrarum orbem dispersi omnes immutabilibus eius effatis utuntur. Neque tamen in his substitit hominis primogeniti dignitas in omnibus excellens; sed et seminum et plantarum discrimina radicumque et herbarum vires, et quaecunque ad auxilium et medicinam unicuique animali natura tribuit, distinxit et explicavit. Hic etiam uxore primum conspecta confestim de ipsa non ut fit ore humano locutus est, sed tanquam afflatus voce quadam divina

χούμενος, εὐστόχως τὸ πολυύμνητον ἐκεῖνο καὶ θαυμαστὸν ἀπεφοίβασε λόγιον· Τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. Οὗτος τοίνυν ἐστὶν ὁ δοκιμάσας ἕκαστα, καὶ πᾶσιν κανόνας καὶ στάθμας ἀκριβεῖς καὶ ὅρους ἀναντιῤῥήτους ἐναρμοσάμενος. Τούτου τέχναι καὶ γράμματα, τούτου ἐπιστῆμαι λογικαί τε καὶ ἄλογοι, τούτου προφητεῖαι, ἱερουργίαι καὶ καθαρμοὶ καὶ νόμοι γραπτοί τε καὶ ἄγραφοι, τούτου πάντα εὑρήματα καὶ διδάγματα καὶ ὅσαι κατὰ τὸν βίον ἀναγκαῖαι χρεῖαί τε καὶ δίαιται. Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἀνδριάς, τὸ θεόκλητον ἄγαλμα, ἀφ' οὗπερ ἀπευθύνονται πᾶσαι ἀνθρώπων ἀγαλματουργίαι, κἂν πρὸς τὸ ἧττον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτωσιν ἐκείνου τοῦ μακαρίου καὶ θεοειδοῦς ἀπεικάσματος, μηδεμίαν ἔχοντος ἀφορμήν, ἧς ἂν ἐπιλάβοιτο ὁ μετ' ἐκεῖνον διαπλαττόμενος ἢ ζωγραφούμενος. ἕως ὁ παλαμναῖος καὶ ἀποστάτης καὶ πλάνος διάβολος τοῦτον ἐξεκύλισεν τῆς οἰκείας ἱδρύσεώς τε καὶ στάσεως καὶ κατὰ τοῦ πρανοῦς εἴασε φέρεσθαι καὶ πρὸς βαραθρώδεις τινὰς καὶ ἀλαμπεῖς χώρους καὶ μέχρι τῶν ἀμειδήτων τοῦ ᾅδου κευθμώνων ἐγγίζοντας. κἀντεῦθεν ἤρξατο φύσις ἡ τῶν ἀνθρώπων παραχαράττεσθαι καὶ διακιβδηλεύεσθαι καὶ τυποῦσθαι τοῖς τοῦ τυράννου μορφώμασί τε καὶ σχήμασιν. Ἐντεῦθεν ἡ νόθος σοφία τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, τῆς θείας δραπετευσάσης καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀναπτάσης, ὅθεν τὸ πρότερον ἦν ἀφορμήσασα. Ὅθεν ὁ πλάνος τὸ τοῦ θεοῦ σφετερισάμενος ὄνομα εἰς πολλὰ κατεμέρισε, Κρόνους τε καὶ Ζῆνας καὶ Ποσειδῶνας ἑαυτὸν μετακαλῶν, καὶ (τὸ δὴ πάντων ἀνοσιώτατον) εἰς ὀνόματα θήλεά τε καὶ ἄσεμνα τὴν μακαρίαν καὶ ἄῤῥητον συγκατασπάσαι φύσιν ὁ ἀλιτήριος κατετόλμησεν, εἴς τε τὰς Ῥέας ἐκείνας καὶ Ἀφροδίτας καὶ Ἀθηνᾶς καὶ εἰς ἄλλας μυρίας καὶ ἀλλοκότους ἀλόγων ἰδέας τε καὶ μορφάς, ἃς ὁ κακίας δημιουργὸς καὶ τὴν ἀποστασίαν νοσήσας ἐπέχρωσέ τε καὶ διεχάραξεν. Ἐντεῦθεν Αἰγυπτίων τὰ περὶ Ὄσιριν καὶ Τυφῶνα καὶ Ἶσιν μοχθηρὰ διηγήματα, καὶ Περσῶν μαγικὰ μαγγανεύματα, καὶ Βραχμάνων γυμνοσοφιστίαι καὶ ἄκαιροι φαντασίαι, καὶ ἡ θαυμαζομένη Σκυθῶν ῥῆσις, καὶ τὰ Θρᾳκῶν ὄργια, καὶ οἱ Φρυγῶν αὐλοὶ καὶ Κορύβαντες. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ σφαλερά τε καὶ πολυώδυνος. Ἐντεῦθεν ἡ τοῦ ψεύδους λοχεύτρια ποίησις, ἡ τῶν Ἑλληνικῶν ληρημάτων σεμνομυθία. Ἐντεῦθεν Ὀρφεύς τε καὶ Ὅμηρος καὶ ὁ τῶν ἀθεμίτων γονῶν ζωγράφος Ἡσίοδος. Ἐντεῦθεν ἡ Θάλητος δόξα, καὶ ὁ κλεινὸς Πυθαγόρας, καὶ ὁ σοφὸς Σωκράτης, καὶ Πλάτων,

13. Malim θεόκλυτον vel θεόκτιστον. 17. Immo κατ' ἐκεῖνον. 21. Inutilis particula καὶ post φέρεσθαι. 22. χώρους μέχρι vulg. 24. παραχαράττεσθαι: v. Lobeck. Aglaoph. p. 603. 25. καὶ . . τυποῦσθαι om. vulg.

6. τὸ καὶ τοῦ vulg. 17. Cf. v. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. 20. πολυώδυνος] Auctorem hunc anonymum exiguo iudicio praeditum fuisse, et vere de eo dici posse proverbiale illud, Flumen verborum et gutta mentis, ex tota hac de Adamo Ecloga satis apparet. Quare licet eiusmodi scriptores corrigere et emendare velle res sit lubrica et aleae plena, quoniam saepe incertum est, utrum vox aliqua quae ineptam reddit sententiam sit ingenii illorum ἀλλοκότους non raro sensus parturientis abortus, an vero librariorum σφάλμα: conabor tamen pro πολυώδυνος aliam vocem hic substituere, qua auctorem nostrum potius quam altera illa usum esse existimo. Ea autem est πολυώνυμος, i. e. nominibus abundans, quod epithetum astronomiae propter multitudinem stellarum variasque earum appellationes haud inepte tribui potest. Qui enim τὸ πολυώδυνος ei conveniat non video; nisi forte quis astronomiam sic appellare velit, quod multos homines dolore afficiat, ob tristes rerum eventus ex astrorum inspectione praedictos: quod tamen coactum esse et longo petitum quivis facile videt. *Küst.* Nempe significantur aut crimina Chaldaeis obiecta aut astrologia iudiciaria sive mathematicorum artes in periculis annisque fatalibus definiendis vel procurandis versatae. Quod Philopatridis auctor c. 25. τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν dixit, idne huc pertineat in medio relinquimus.

sagaciter celeberrimum illud et admirabile oraculum protulit: *Hoc est os ex ossibus meis, et caro ex carne mea; vocabiturque virago, quod ex viro sumpta est.* Hic igitur est ille, qui singula probavit et omnibus regulas et amusses exquisitas et limites minime controversos assignavit. Huius inventa sunt artes et litterae, huius sunt disciplinae tam liberales quam illiberales, huius vaticinia, ritus, lustrationes, leges tam scriptae quam voce traditae, huius omnia inventa, doctrinae et quicquid ad vitam degendam est utile et necessarium. Haec est prima statua, simulacrum divinitus excitum, ad quod omnes humanae simulacrorum artes diriguntur; quamvis ab imagine illa divina beataque magis ac magis in peius deflectant, quippe quae nullam habeat ansam, cui applicetur qui illius ad exemplum fingitur aut pingitur. Tandem scelestus homicida, defector ac pellex Diabolus de propria sede statuque eum deiecit, et praecipitem deturbavit ad profunda quaedam et obscura loca tristibusque orci latebris vicina. hinc coepit hominum natura depravari et adulterari signarique tyranni formis et figuris. Hinc autem materiam suscepit adulterina sapientia, postquam divina aufugit et in coelum, unde prius descenderat, avolavit. Quamobrem impostor ille Dei nomen cum usurpasset in multas voces divisit, Saturnos, Ioves, Neptunos cognominari sese passus; et quod vel maxime impium, ad nomina feminea et inhonesta beatam illam et ineffabilem naturam sceleratus detrahere ausus est, Rheas nimirum, Veneres et Minervas, et alias infinitas et monstrosas brutorum species et formas, quas ille improbitatis opifex et perfidia mersus coloribus exornavit et signis caelavit. Hinc illae Aegyptiorum de Osiride et Typhone et Iside improbae narrationes, Persarum magicae fraudes, Brachmanum Gymnosophistiae et importunae vanitates, dictum Scytharum celebratum, Thracum orgia, Phrygum tibiae et Corybantes. Hinc illa lubrica et exitiosa Chaldaeorum astrologia. Hinc illa mendacii obstetrix poesis, quae Graecanicas nugas fabulosa pompa decoravit. Hinc Orpheus et Homerus et qui impias deorum generationes depinxit Hesiodus. Hinc Thaletis gloria, clarus Pythagoras, sapiens Socrates, et Plato,

τὸ τῆς Ἀθηναίων Ἀκαδημίας πολυθρύλλητον σεμνολόγημα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδαι καὶ Πρωταγόραι καὶ Ζήνωνες, ἐντεῦθεν αἱ Στοαὶ καὶ οἱ Ἄρειοι πάγοι καὶ Ἐπικούρειοι. Ἐντεῦθεν οἱ τραγῳδῶν θρῆνοι καὶ κοπετοί, καὶ τὰ κωμικῶν παίγνια καὶ τωθάσματα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ τοῦ Λοξίου καὶ ψευδηγόρου θεσπίσματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν νομισμάτων ἐρεσχελία καὶ τερατεία. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν ἀποτείνω τὸν λόγον, εἰς σαπροῖς τε καὶ ὀδωδόσι μύθοις ἐνασχολούμενος, πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορτισάμενος καὶ λαβὼν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνδράποδον, καὶ διερχόμενος τὴν ἐπ' οὐρανὸν καὶ περιπατῶν τὴν γῆν, καὶ ὡς ὠὰ πάντα κατέχων, ὡς αὐτός πού φησιν ἀλαζονευόμενος, ᾤετο δεῖν τὸν ἑαυτοῦ θρόνον θήσειν ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔσεσθαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Ἀλλ' ὁ τοῦ θεοῦ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ προαιώνιος οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον ὡς ἠπατημένον ὑπὸ τοῦ δράκοντος ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων ἑαυτὸν ἐκένωσεν, καὶ σαρκωθεὶς ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, καὶ καταβὰς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς ἐκεῖθεν ἑλκύσας τὸν παραπεσόντα Πρωτόπλαστον, ἀποδοὺς τῇ εἰκόνι τὸ πρῶτον κάλλος καὶ τῇ φύσει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Κἀντεῦθεν ἠφάνισται πᾶσα ἡ τοῦ τυράννου δυναστεία καὶ συμμορία, τοῦ τῆς εὐσεβείας φωτὸς διαυγάσαντος πάσῃ τῇ κτίσει τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τηλαυγέστερον. Ἐκ τούτου τοῦ φωτὸς ἡ κατὰ θεὸν σοφία πάλιν διέλαμψε, καὶ γλώσσας ἁλιέων ἐστόμωσε, καὶ τῶν σοφῶν διδασκάλους τοὺς ἀσόφους εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροντῆς γόνος τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος ἐξ οὐρανίων νεφελῶν ἀπαστράψας ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐλάμπρυνε. Ἐκ τούτου τοῦ φωτὸς Παῦλος εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀναφέρεται, καὶ θεᾶται τὰ ἀθέατα, καὶ τῶν ἀῤῥήτων ὑπακούει λογίων, καὶ διατρέχει πᾶσαν τὴν γῆν ὡς πτηνὸς καὶ ἀέριος, τὸν Ἰησοῦν εὐαγγελιζόμενος. Ἐντεῦθεν ὁ Πέτρος τὸν Χριστὸν υἱὸν θεοῦ τοῦ ζῶντος ὠνόμασε, καὶ τὰς κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν πιστεύεται βασιλείας, ἵνα ἀνοίγῃ μὲν τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείῃ δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν θείων ἀνακτόρων τὴν εἴσοδον. Ἐντεῦθεν ἀγέλαι μαρτύρων καταβάλλουσιν εἴδωλα, καὶ τρέχουσιν ἕτοιμοι πρὸς τὸν θάνατον, ὡς στεφάνους τὰς πληγὰς καὶ ὡς πορφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα περιφέροντες οἱ καλλίνικοι. † Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστος ἀρχηγὸς τοῦ γράμματος, κατά γε τὸν ἐμὸν ὅρον καὶ λόγον ὡς ποταμὸς πηγή τε καὶ θάλαττα καὶ ῥίζα καὶ κλάδοι καὶ ὅρπηκες καὶ πάσης ὑπάρχων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. † Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη δισχίλια σ' τεσσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἔτη φκε'. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας ἕως τοῦ Ἀβραὰμ ἔτη υκε'. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν

9. Insolens structura. Dativum usurpat Procem. Exc. Legatt. λόγοις ἐνασχολήθημεν. Item notabilis vox ἐμφορτισάμενος. 14. ὠὸν vulg. 15. ᾤετο δεῖν θήσειν vix politulo huic scriptori tribueris. Lego ᾤετο δεῖν. 22. στράτηγοῦ Ald.
20. Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλ.] Haec a superioribus distinguenda sunt, quoniam ex alio auctore et quidem lexicographo quodam descripta esse apparet. *Küst.* 24. Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ] Pearsonus ad marginem Suidae sui recte observaverat locum hunc, qui varias annorum epochas complectitur, descriptum esse ex Nicephori Patriarchae CP. Chronographia Compendiaria; quae in Corpore Historiae Byzantinae Georgio Syncello subiuncta est. In ea enim pag. 404. (753. sq.) paucissimis verbis mutatis eadem leguntur, quae Suidas usque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ L. P. hoc loco tradit. *Küst.* 27. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας] Hic omissa est epocha annorum 76. quae ut ratio summae constet ex Nicephoro huic loco addenda est. Apud eum enim recte sic legitur: Ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας ἕως τῶν διχοτομημάτων Ἀβραὰμ ἔτη υκε'. Ἀπὸ δὲ τῶν διχοτομημάτων Ἀβραὰμ ἕως τοῦ τέλους Ἀβραὰμ ἔτη ος'. Si ad calculum revoces summas annorum hic percensitas, iisque epocham modo dictam addas, videbis exacte inde emergi summam annorum 4890. quantam Suidas paulo post colligit. *Küst.* Apparet repetitam vocem Ἀβραὰμ defectui locum dedisse.

de quo tantas laudes Atheniensium Academia iactat. Hinc Parmenidae, Protagorae, Zenones, hinc Porticus, Areopagi, Epicurei. Hinc Tragicorum lamentationes et planctus, et Comicorum ioci ac ludicra. Hinc dolosa Apollinis obliqui et mendacis oracula, et reliquae vanitatis Graecanicae garrulitas et portenta. Denique ne longius producam orationem, putidis exoletisque fabulis immorans, omnes creaturas veterator ille in se suscepit, et hominem ut mancipium in suam potestatem redegit, viamque ad coelum permeans et terram obambulans, et omnia tanquam ova continens, ut ipse alicubi gloriatur, putabat suum solium supra coeli nubes esse collocandum, seque Altissimo fore parem. Verum unigenitus Dei filius, et Verbum aeternum, miseratus hominem ut a serpente deceptum, e Patris sinu se ipsum demisit, et assumpta carne per Spiritum Sanctum et virginem sanctam deiparamque Mariam, postquam in veneranda cruce et suppliciis suis prostravit adversarium, in infimas terrae partes descendit, unde prolapsum illum primum hominem eduxit, ita ut pristinam pulchritudinem imagini naturaeque veterem dignitatem restitueret. Hinc abolitus est omnis tyranni principatus et societas, postquam verae religionis lux radiis solaribus splendidior omni creaturae illuxit. Per hanc lucem divina sapientia rursus resplenduit, et linguas piscatorum acuit, et insipientes sapientium doctores effecit. Hinc ille Tonitrus filius, *in principio erat Verbum*, e coelestibus nubibus coruscans intonuit, et universum orbem terrarum illustravit. Hac etiam luce Paulus in tertium coelum evectus oculis negata contemplatur, et secretas voces audit et totam terram ut volucer et sublimis percurrit, Iesum evangelizans. Hinc Petrus Christum Dei viventis filium vocavit, regnique coelestis claves servandas accepit, ut fidelibus aperiret infidelibus occluderet aditus ad templum divinum. Hinc greges Martyrum deiiciunt simulacra, et alacres ad mortem decurrunt, qui plagas tanquam coronas, sanguinem suum ut purpuram circumferunt victoria potiti. † Esto igitur primus ille homo princeps et caput litterae, qui meo quidem e decreto et sermone fluvius, fons, mare, radix et rami surculique et totius humanae naturae primitiae ac flos habetur. † Ab Adam usque ad diluvium sunt anni 2242. A diluvio usque ad Turris aedificationem anni 525. a Turris aedificatione usque ad Abraham anni 425. ab Abraham usque ad ex-

υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου ἔτη υλ΄. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξόδου ἕως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σολομωντείου ναοῦ ἔτη ψνζ΄. ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραὴλ υκε΄. ὁμοῦ ἔτη τετρακισχίλια ω΄ ὀγδοήκοντα. ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας ἕως Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος τοῦ βασιλέως τιη΄. ἀπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν τγ΄. ὁμοῦ ἔτη εφ΄. ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τιη΄. ἀπὸ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαὴλ υἱοῦ τοῦ Θεοφίλου φνε΄. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ϛτοε΄. ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἔτη [εὕρηται ρκ΄.] ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη κε΄. καὶ Ἀδαμιαῖος ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα τὰ στεῤῥά. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὥςπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, οἶδα, ἔλεγε, καί, δοκεῖ μοι, καί, ποῖ φέρεσθε; καί, χρὴ εἰδέναι. καὶ δόξαι βραχεῖαι, καὶ ἀδαμάντιναι.

Ἀδαμαστί. ἐπίῤῥημα.

Ἀδάμαστος. παρθένος, ἄζυξ. Σοφοκλῆς·

Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ.

Ἀδαμίθειος.

Ἀδαξῆσαι. τὸ κνῆσαι. οὐχ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. καὶ ἀδαχεῖν, τὸ κνήθειν.

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὴν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί·

Ἀριστοφάνης.

Ἀδαῖον. ἄκαυστον. καὶ Ἀδαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἄδαιτρον. ἀμέριστον.

Ἄδεν. ἤρεσκεν. ἐν Μύθοις·

Οὐδὲ οἱ οὐδ' αἴθων ἅδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ
ἐμπλείη.

Ἀδεές. ἀσφαλές, οὐ φοβερόν. ὡς ἡ παροιμία, Ἀδεὲς δέδιας δέος. λεγόμενόν τι ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων.

Ἀδέητος. ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν ά Ἀληθείας· Διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται, οὔτε προςδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδέητος.

---

8. ἔτη εφ΄] Lego ἔτη ,εφα΄, i. e. 5501. Tot enim anni ex praecedentibus colliguntur. Causa et origo mendi est α in voce ἀπό, quod alterum α proxime praecedens absorpsit. *Küst.* ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Io. Massonus bene me monuit verba haec Suidae vel potius Nicephori non esse intelligenda de obitu Constantini, quasi a nato Christo ad id usque tempus anni 318. tantum effluxissent; sed de anno imperii eius vicesimo: quoniam in eum annus a nato Christo trecentesimus duodevicesimus incidit, secundum sententiam ipsius Nicephori, qui p. 401. tempus Concilii Nicaeni in annum Christi 318. Constantini vero vicesimum confert. *Küst.* 12. ἔτη εὕρηται ρκ΄.] De hoc loco modo laudatus Io. Massonus sequentem observationem mecum communicavit. „In Ed. Mediolan. εὕρηται ἔτη tantum [immo deficiunt εὕρηται ρκ, quae dedit Ald.] absque annorum numero legitur. Nec sane ρκ΄ bene se habet. Etenim testibus Glyca, Cedreno etc. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6468. Ind. 3. mense Sept. iniit; obiit vero, cum 3 annos et 6 fere menses regnasset, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno aerae vulgaris 963. quo ea indictio ad Septembrem usque decurrebat. Iam si annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, secundum Suidam, emortualem, et A. M. 6471. Romani itidem emortualem interiectos computemus, annos tantum 97. non 120. inveniemus. At si ab initio Michaelis, anno nempe M. Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaele usque ad Romanum reperiemus; quod proxime ad calculum Suidae accedit." *Küst.* 14. ἔτη κε΄] Hic numerus cum veritate chronologiae pugnat, sive cum de initiis sive obitu utriusque Imperatoris accipias. Constantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. i. e. aer. vulgaris 960. mense Sept. excessit, 55. circiter annis postquam imperium susceperat: Tzimisces vero secundum Glycam, Cedrenum etc. A. M. Cp. 6484. i. e. aer. vulg. 976. obiit. Itaque inter Constantini Porphyrog. mortem et Tzimiscis obitum anni tantum 16. intersunt; at circiter 50. inter utriusque initia. *Küst.* His adde praesertim v. Κωνσταντινούπολις. 16. Leviter haec deflexit ex verbis Philostrati V. Apollon. I, 17. quae in v. Κατεγλωττισμένον integra leguntur.

1. Σοφοκλῆς Aiac. 451, 52. Cf. Etym. M. p. 220, 36. ἀδμής: ἀδάμαστος, παρθένος, Hesych. 2. ἀδάμαστος in locum editi παρθένος suffeci: v. annot. in v. Ἐνέχαψα. 3. Sophoclis lectio, λυσσώδη νόσον. 4. Vide ne scribendum sit: Ἄδαμος. ἄνθρωπος. Cf. Iosephi A. I. 1, 2. 5. ō add. Pierson. in Moer. p. 41. quem sequuntur Bekkerus in Anecd. p. 340. Porsonusque in Photio. Kusterus coniectabat, ταὐτόν ἐστι τῷ ὀδαξῆσαι. 7. Edebatur ἤχωρα. 8. Ἀριστοφάνης fragm. 360. 9. Idem Zon. p. 48. Sed non dubitandum quin ἄκαυστον sit reponendum: cf. Hesych. et Eust. in Od. α΄. p. 1394, 37. De Adaeis v. Iacobs. in Catalogo poetarum epigramm. 11. Videtur huc ad Fab. Aesop. 356. ed. Fur. pertinuisse: cf. Tyrwh. de Babr. p. 6. 14. Proverbium afferunt Photius p. 8. Schol. Platonis p. 375. Diogen. I, 16. et Arsen. p. 19. 15. λεγόμενόν τι ἐστιν dictio suspecta. 17. Brevius haec Harpocratio. 19. Immo οὐδέ. ἄπειρος] εὔπορος subdubitans Ruhnk. de Antiph. p. 252. Verum recte se habet ἄπειρος, verecunda quadam brevitate positum ab Soph. Trach. 143. et Eurip. Med. 1091. nec distat cognata vox ἀπείρων (cf. intpp. Oed. R. 1088.) a notione vacuitatis.

---

itum gentis Israel ex Aegypto anni 430. ab exitu usque ad Salomonii templi aedificationem, anni 757: ab aedificatione templi usque ad captivitatem Israelitarum anni 425: qui anni in summam collecti sunt 4880. A captivitate usque ad Alexandrum Macedonem regem 318. Ab Alexandro usque ad Christum Deum nostrum 303. In summa 5500. A Christo usque ad Constantinum Magnum 318. A Constantino usque ad Michaelem Theophili filium 555. Tota summa est annorum 6375. A Michaele usque ad Romanum Constantini Porphyrogenneti filium anni constant 120. A Porphyrogenneto usque ad obitum Ioannis Tzimiscae sunt anni 25. Ἀδαμιαῖος, ab Adam oriundus. Ἀδάμας. Adamas, lapis. Et Ἀδαμάντινα, dura. *Apollonius cum dissereret, quasi oracula proferens, Novi, aiebat, et, Videtur mihi; et, Quo ferimini? et, Oportet scire; et sententiae eius erant breves et quasi adamantinae.* Ἀδαμαστί. Adverbium. Ἀδάμαστος. Innupta. Sophocles: *Nunc vero illa Iovis filia et terribilis aspectu Dea me in errorem induxit, furore immisso.* Ἀδαμίθειος. Ἀδαξῆσαι. non cum ō littera ὀδαξῆσαι. Fricare. Et ἀδαχεῖν, scalpere. Aristophanes: *Solet enim furfures illi capitis scalpere atque colligere.* Ἀδαῖον. Non ustum. Porro Adaeus, nomen proprium. Ἄδαιτρον. Indivisum. Ἄδεν. Placuit. Ex Fabulis: *Ac ne panthera quidem fervens illi placuit, quod irae esset plena.* Ἀδεές. Tutum, expers periculi: ut est in proverbio, *non metuendum metuis metum*, quod de iis dicitur, qui non timenda timent. Ἀδέητος. Qui nulla re indiget omniaque habet. Antiphon primo de Veritate: *Propterea nulla re indiget, neque a quoquam quidquam accipit: sed talium expers ac nullius indi-*

Ἀδεκάστως. ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκήτως, ὀρθῶς.

Ἀδεκατεύτους. Ἀριστοφάνης. ἀτελωνήτους. τὰς γὰρ δεκάτας τῶν κοιλιῶν τῶν θυομένων ἐδίδοσαν τὴν δεκάτην μοῖραν ἐν τῷ πρυτανείῳ.

Ἀδεκτώ. ὄνομα δαίμονος.

Ἀδελφά. οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα.

Ἄδελφιος. ὄνομα κύριον.

Ἀδελφειός. ὁ ἀδελφός. Ἀδελφιδοῦς δὲ ὁ ἀνεψιός, καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν, καὶ Ἀδελφίζειν ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος Ἑκαταῖος καὶ Ἀπολλοφάνης ἐχρήσαντο. καὶ τὸ θηλυκὸν ἡ ἀδελφιδῆ.

Ἀδελφὸς παρείη. ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν ἐν καιρῷ περιστάσεως.

Ἀδένη. ἡ φλύαρος. ἡ δεῖνα.

Ἀδερβός. ὄνομα κύριον.

Ἄδερ, ὁ ἀλιτήριος, ὁ ἐπαναστὰς Σολομῶντι. παῖς οὗτος ἦν Ἰδουμαῖος, γένος ἐκ βασιλικῶν σπερμάτων. Καταστρεψαμένου δὲ τὴν Ἰδουμαίαν Ἰωάβου τοῦ Δαβὶδ στρατηγοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ φέρειν ὅπλα δυναμένους διαφθείραντος μησὶν ἕξ, φυγὼν οὗτος ἧκε πρὸς Φαραὼ τὸν Αἰγύπτου βασιλέα. ὁ δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξάμενος οἶκόν τε αὐτῷ δίδωσι καὶ χώραν εἰς διατροφήν, καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα, ὡς καὶ τῆς αὑτοῦ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἀδελφήν, ὄνομα Θαφίνην· ἐξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γενόμενος τοῖς τοῦ βασιλέως παισὶ συνανετράφη. Ἀκούσας οὖν τὸν Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸν Ἰωάβου, προσελθὼν ἐδεῖτο τοῦ Φαραὼ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίζειν εἰς τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνος ἐνδεὴς ὢν ἢ τί παθὼν ἐσπούδακε καταλείπειν αὐτόν, τότε μὲν οὐκ ἀφείθη. ὕστερον δὲ καθ' ὃν ἤδη καιρὸν Σολομῶντι τὰ πράγματα κακῶς εἶχε διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας καὶ παρανομίας καὶ τὴν ὀργὴν τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ θεοῦ, συγχωρήσαντος τοῦ Φαραὼ ὁ Ἄδερος ἧκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὃς τῆς Συρίας βασιλεύσας κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθεται δὲ Σολομῶντι.

Ἀδέρκων. πόλις Ἰβηρίας.

Ἀδέρκτως. οὐ προσβλέποντες, ἀλλ' ἢ καταμύοντες.

Παραμειβόμεθ' ἀδέρκτως.

---

1. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 8. 3. Ἀριστοφάνης Equ. 301. Futilis explicatio Suidae, nec mendis aut defectibus libera; certe τὴν δεκάτην excludendum. Aliter Hesychius, Bekk. Anecd. p. 342. sive Phot. p. 8. 6. Ἀλεκτώ, novam daemonis formam, Alberti in Misc. Obss. Vol. IX. p. 143. 9. Ἀδελφιός Photius Bibl. C. 52. Sed evincit ordo litterarum haec ut apud Zonar. p. 40. extant conflanda fuisse: ἀδελφειός, ὁ ἀδελφός. Ἄδελφιος δὲ ὄνομα κύριον. 10. Videtur desiderari περισπωμένως post ἀδελφιδοῦν. 11 — 13. Uberiora Harpocratio Photiusque p. 8. partem tradunt Bekk. Anecd. p. 341. Zon. p. 49. Ἰσοκράτης p. 390. 12. Ἑκαταῖος Creuz. p. 75. Quae post ἡ ἀδελφιδῆ sequebantur, Ὅτι Ἀλυάττης ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς ἤχυνε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφήν, omisi. Kusterus: „Haec verba in uno MS. Parisiensi desunt, et in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo indicio, haec non ab ipso Suida sed interpolatoribus eius profecta esse." Ceterum ab Nicolao Damasc. p. 260. haec de Sadyatte, non Alyatte narrantur. 14. Ἀδελφὸς παρείη] Haec auctoritate duorum MSS. inductus a capite reposui, cum in ceteris Editt. superiori articulo annexa sint. Küst. Proverbium e Plat. Rep. II. p. 362. petitum, ubi Scholiastes eadem profert, quae contraxit Diogenian. III, 29. 16. Ἀδένη. ἡ φλ.] Vocabulum hoc apud alios grammaticos non reperio. Küst. Suspicor alicubi glossam Doricam ἁ δέννα extitisse, quam grammatici ambigebant a δέννος an a δέννα sive δεῖνα repeterent. Id quod Etym. M. p. 16, 41. confirmat, subiungens voci Ἀδήν: καὶ ἡ δεῖνα. Nimirum Apollonius de Pronom. p. 335. cum afferat e Sophrone, οὐχ ὁ δεῖν, adiici licet gemellam formam ἁ δεῖν, cuius haud scio an productio fuerit δείνη, instar illarum, ἐγώνη, ἐμίνη, τύνη. 18. Descripsit haec ex Iosephi Antt. Iud. VIII, 7, 6. cum aliqua scripturae varietate. Negligenter excerpsit Zon. p. 40.

10. ἀνακρίναντος Ioseph. 12. Iosephus: ἐνοχλῶν πολλάκις καὶ παρακαλῶν τότε μὲν οὐκ ἀφ. 13. Σολομῶνι bis Med. 15. συγχωρήσαντος τοῦ Φαραὼ] Hinc puto emendandum esse Iosephum, apud quem legitur συγχωρήσαντος τοῦ θεοῦ Φαραῶνι. Apparet enim vocem θεοῦ per errorem librarii ex loco proxime praecedenti hic repetitam esse. Küst. 16. Extrema Noster ex ampla Iosephi narratione contraxit. 19. Nititur auctoritate Steph. Byz. 20. Pariter Zon. p. 49. Pleniora Scholiastes Sophoclis ἀλλ' ἢ καταμύοντες ἢ κύπτοντες. 22. Παραμειβόμεθα vulg. παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως Sophocles Oed. C. 130.

---

gus. *Ἀδεκάστως.* Sine divisione, iuste, incorrupte, aeque. *Ἀδεκατεύτους.* Apud Aristophanem de rebus, quarum decimae non solutae. Decima enim pars victimarum quae immolabantur pro portione convivantibus in Prytanio dari solebat. *Ἀδεκτώ.* Nomen Daemonis. *Ἀδελφά.* Cognata, apta, convenientia. *Ἄδελφιος.* Nomen proprium. *Ἀδελφειός.* Frater. *Ἀδελφιδοῦς* vero fratris vel sororis filius; unde ἀδελφιδοῦν. Et *Ἀδελφίζειν*, fratrem vocare: sic Isocrates, Hecataeus Milesius, Apollophanes voce sunt usi. Porro femininum *Ἀδελφιδῆ*. *Ἀδελφὸς παρείη.* Frater adsit. Significat inprimis cognatos tempore necessitatis in auxilium assumendos esse. *Ἀδένη.* Garrula; vel mulier nescio quae. *Ἀδερβός.* Nomen proprium. *Ἄδερ.* Ader, sceleratus ille, qui insurrexit in Salomonem. Is gente fuit Idumaeus, et genere regio oriundus. Cum autem Ioab, Davidis dux, Idumaeam subegisset, atque omnes adultos quique armis ferendis essent occidisset sex mensibus: hic fuga elapsus ad Pharaonem regem Aegypti se contulit. Qui cum homini comiter excepto domum dedisset et agrum unde viveret, adultum adeo dilexit, ut uxoris suae sororem, nomine Thaphinen, in matrimonium ipsi daret: ex qua natus ei filius cum regiis liberis est educatus. Audita igitur in Aegypto Davidis et Ioab morte Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permitteret. At Rex cum de eo quaereret, quo desiderio vel animi affectu ipsum deserere cuperet, tunc quidem dimissus non est, postea vero, Salomonis rebus iamiam afflictis propter causas ante dictas et eius flagitia Deique indignationem inde commotam, permissu Pharaonis Ader in Idumaeam advenit; regnoque Syriae potitus Israelitarum terram incursionibus vexavit, et Salomonem bello adortus est. *Ἀδέρκων.* Urbs Iberiae. *Ἀδέρκτως.* Non intuentes, sed oculos claudentes. *Praeterimus clausis oculis.*

Ἀδέψητον. τὸ ὠμόν.

Ἄδεια. ἄνεσις, ἀφοβία. Ἰώσηπος· Οἱ δὲ στασιασταὶ τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες κακῆς ὁμονοίας κατάρχοντας καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐνδιδόντες, τί μένοιεν ἢ τί παθόντες ἀνέχοιντο τρία ταῖς ἀναπνοαῖς αὐτῶν ἀναφρασσόμενα τείχη, καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας ἀντεπολεμίζοντος ἑαυτόν. — Ἄδεια. ἡ ἀφοβία. Ἐκέλευον αὐτὸν λέγειν ὅτι χρήζει μετ' ἀδείας. † Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χάριν ὡμολόγει, τὸ δὲ ἑαυτοῦ πάθος ἐπὶ μέγα ἐξάρας Ῥωμαίοις ἐμέμφετο.

Ἀδειάς. εἶδος ἐσχάρας.

Ἀδειής. ἄφοβος. καὶ ἄδειος, ὁμοίως.

Ἀδείμαντα. ἄφοβα. καὶ ἄδειμος, ὁ ἄφοβος.

Ἀδείμαντος, Κορινθίων στρατηγός, ὃς ἀπολιν εἶπε τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δέ, τίς (εἶπεν) ἄπολις, ἔχων σ' τριήρεις. Τούτου καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ· ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων. Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ Κλέων, Μύρμηξ καὶ Νικόμαχος καὶ Ἀρχέμορος μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου.

Ἄιδειν κελεύονθ' ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα. διότι πολύλαλόν ἐστι τὸ ζῷον. Ἀδεῖν δέ, ἀρέσαι.

Ἀιδεὶς ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων. ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδοῦντος.

Ἀδηκότες. ταλαιπωρήσαντες.

Ἀδήλητος. ἀσινής, ἀβλαβής. Ἀγαθίας· Καὶ ἐπεδείκνυντο σῷοί τε καὶ ἀδήλητοι. δηλῶ γὰρ τὸ βλάπτω.

Ἀδηλία. ἀοριστία, ἀπειρία. Τῷ δὲ ὑπερηφανίᾳ χρωμένῳ καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδηλίαν ἥκιστα εἰς νοῦν βαλλομένῳ, ἠλπίζετο ῥᾳδίως αἱρήσειν τὸν βάρβαρον. Ἀδηλία δὲ καὶ ἡ κρυφιότης.

Ἀδηλώσας. ἀγνώριστον ποιήσας. Ὁ δὲ ἀδηλώσας ἑαυτὸν πιναρᾷ στολῇ καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης.

Ἀδημονία. ἡ φροντίς.

Ἀδημονῶ. τὸ λίαν λυποῦμαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠδημόνει, καὶ ἡσυχίαν εἶχεν ὑπὸ τοῦ παρόντος κακοῦ. καὶ ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

Ἀδημονῶν. ἀγωνιῶν, ἀκηδιῶν. καὶ Ἀδημονέστερος, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστικώτερος. Ὢν δὲ τοῦ προσήκοντος ἀδημονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ.

Ἄδην. ἅλις, ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἢ λάβρως, κατακόρως. Ἐν Χαρμίδῃ· Ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν. καὶ Ἡρόδοτος· Ὡς δὲ ἄδην

1. Respicit ad Od. υ'. 2. cf. Apollon. Lex. Hom. p. 36. τὸ] ἀνέργαστον Etym. M. p. 16. Zon. p. 46. 2. Ἰώσηπος B. Iud. V, 2, 4. [VI, 9. p. 908.] 3. τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες κακῆς] Iosephus: τοὺς Ῥωμαίους ἀφορῶντες στρατοπεδευομένους τριχῇ, κακῆς. 5. ἢ τί παθ. Iosephus. 6. ἀναφρασσόμενα] Iosephus ἐπιφρασσόμενα. 7. ἀντιπολεμίζοντος repetitum etiam sub v. Πολεμίζειν. Sed ex Iosepho restituendum ἀντιπολίζοντος. Ceterum haec in media sententia desinunt. 12. Ἀδειάς) εἶδος ἐσχάρας] Apud Hesychium post v. Ἀδιάφθωρον legimus Ἀδία, ἐσχάρα, βωμός. Et alibi, Ἄδις, ἡ ἐσχάρα. Küst. 13. Ex Il. η'. 117. 14. ἀδείματα Phot. p. 8. ἄδειμος] ἀδείμαντος Zon. p. 40. 15. Ὃς ἄπολιν εἶπε τὸν Θεμ.] Vide Herodotum VIII, 61. et Plutarchum in Themistocle p. 117. Küst. 17. Apparet hic quaedam intercidisse, quae facerent ad Adimantum Leucolophi filium. 18. ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ p. 315. E. 19. Ἐκωμῳδοῦντο δὲ κτλ. collecta ex Aristoph. Ran. 1525. sqq. 20. Κλέων] L. Κλεοφῶν. Ἀρχέμορος] Aristoph. Ἀρχένομος. 22. Versus Aristoph. Nub. 1364. Editum τέττιγα correxit Porsonus post Küsterum in Addendis.

2. Similiter Arsenius p. 19. Zenobius vero II, 37. addit: εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὸν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον. Meliora significabit Plutarchus Nic. 3. 3. Ex Il. κ'. 98. coll. Od. μ'. 281. 4. Zon. p. 41. Ἀγαθίας I, 13. 7. Zon. p. 43. 10. καὶ om. vulg. 11. Oratio scriptoris incerti de Codro rege. 15 — 20. Zonar. pp. 40. 41. 17. Hanc glossam codices aliquot in Harpocrationem intulerunt. Spectat ad Demosth. F. Leg. p. 402. 21. Adde δαψιλῶς e Schol. Plat. p. 323. 22. ἐν Χαρμίδῃ p. 153. D. Nuda libri significatio cum abhorreat ab instituto Suidae, praegressa esse suspicamur quae Photius p. 9. affert, Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. cf. Anecd. Bekk. p. 341. Unde sumpsimus εἴχομεν pro edito ἔχομεν. 23. Ἡρόδοτος IX, 39.

Ἀδέψητον. Crudum. Ἄδεια. Remissio, metus vacuitas. Iosephus: *Seditiosi vero Romanos conspicati malitiosam concordiam inire coeperunt, sermonesque invicem miscentes quaesiverunt: quid expectarent? quave de causa spiritum sibi tribus muris intercludi paterentur? cum autem bellica munimenta summa cum licentia adversus eos exstruerentur.* Ἄδεια. Securitas. *Iusserunt eum libere quae vellet dicere. † Ille vero gratiam quidem impunitatis se habere confessus est, suam tamen calamitatem vehementer extollens Romanos incusabat.* Ἀδειάς. Genus foci. Ἀδειής. Metus expers. Item ἄδειος. Ἀδείμαντα. Metu libera. Et ἄδειμος, metu carens. Ἀδείμαντος. Corinthiorum dux, qui Themistoclem vocavit patria carentem. At ille, numquis, inquit, patria caret, qui ducentas triremes habet? Huius etiam Plato meminit in Protagora, fuit enim de eorum numero, qui temporibus illis exercitus regerent. Propter improbitatem autem perstringebantur Cleophon, Myrmex, Nicomachus, Archemorus cum Adimanto, Leucolophi filio. Ἄιδειν κελ. Canere iubentem, quasi cicadam convivio excepisset. Dictum quod valde garrulum hoc animal. Ἀδεῖν vero placere. Ἀιδεὶς ὥσπ. Canis ut qui Delum navigat. De homine festivo et voluptuario. Ἀδηκότες. Aerumnas perpessi. Ἀδήλητος. Illaesus, incolumis. Agathias: *Et ostendebantur salvi et illaesi.* δηλῶ enim significat laedo. Ἀδηλία. Incertitudo, ignorantia. *Is, homo superbus et incertos belli eventus minime recordans, sperabat se barbaros facile superaturum esse.* Significat etiam rem occultam. Ἀδηλώσας. Occultans. *Ille vero sordida veste indutus, et falce sumpta tanquam agricola foret ignotum se reddidit.* Ἀδημονία. Sollicitudo. Ἀδημονῶ. Vehementer doleo. *Ille primum quidem dolore commovebatur et in praesenti malo quiescebat.* Et ἀδημονούσης, cum ad angustias redactam se sentiret. Ἀδημονῶν. Animo anxius, tristis. Et Ἀδημονέστερος, certaminis cupidior. *Cum autem supra modum esset certaminis cupidus, illi restitit.* Ἄδην. Satis, vel ad satietatem usque, sufficienter, abunde, vel vehementer, affatim. In Platonis Charmide: *Cum vero talium satietatem haberemus.* Et Herodotus: *Cum autem*

εἶχον κτείνοντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἤλαυνον. † Ἐπινεμομένου τε ἄδην τοῦ πυρὸς τὰς ἀγχοῦ τειχῶν οἰκίας, ταραχῆς ἐπλήσθη ἡ πόλις. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο ἑσπέριοι καὶ ἐς νύκτα τελευτῶντες. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου. καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ. Καὶ αὖθις· Τοῦ δὲ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἄδην ἐνεπίμπλαντο οἱ Κελτοί, τήν τε φύσιν ὄντες ἀκρατεῖς καὶ χώραν ἔχοντες ὅτι μὴ πρὸς δημητριακοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων ἄγονον καὶ ἀφυᾶ. τά τε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα καὶ τρυφηλὰ καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστὰ [καὶ] ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο, ἐς δρόμους δὲ καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν. καὶ ἀπὸ ἱδρῶτος καὶ ἄσθματος, ὅπου τοι δέοι κάμνειν, ἐξελύοντο ταχέως. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν.

Ἀδηνέως. ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως. κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδήριτος. ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταπόνητος. Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιαιρεῖν. ἀντὶ τοῦ ἄμαχον. καὶ ἀδηρίτως, ἀφιλονείκως.

Ἄδης.

Ἄδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίραν
ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

Ἀδήσεις. ἀρέσεις.

Ἀδηφαγία. ἡ ἀπληστία. καὶ Ἀδηφάγος, ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος. Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμῳδοτρα- 52 γῳδίῳ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδήωτον. ἀπόρθητον, ἀπραίδευτον. Οἱ δὲ τὴν γῆν ἀδήωτον ἔχειν ἐθέλοντες ὡμολόγησαν ἀργυρίου σταθμὰ δισχίλια δώσειν.

Ἀδιαβηνή. αὕτη ἡ χώρα κεῖται πρὸ τῆς Μεσοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τίγρητος. ἐν αὐτῇ δέ ἐστι καὶ ἡ ἄσφαλτος ἡ λεγομένη νάφθα. λέγεται δὲ Ἀδιαβηνή, διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. ἐκεῖ πού ἐστι καὶ ἡ Νινευί. Τοσαύτην δὲ

5. Eadem fere leguntur in vv. Ἀνατραπέντες et Σπῶντες. 7. Fragmentum Appiani e Peiresc. Excerptis ab Valesio editis p. 557. sq. Ed. Schweigh. T. I. p. 81. ἐνεπίπλαντο Ald. cum sequacibus. 10. δημητρίους App. ἄγονα Med. ἀγώνων Ald. 11. τρυφηρὰ App. καὶ eiiciendum cum App. 13. καὶ πρὸς δρόμους . . . πάμπαν ἐγίγνετο App. Vellem saltem εἶχεν asciscì. 14. ὑπὸ melius App. 15. ὅπου τι App. κάμνειν Edd. omissum ex App. assumpsit Küst. 16. Locum integrum auctoris (Malchi, ut Niebuhrio visum in Exc. Legg. p. 277.) ubi Suidas adducit in v. Ζήνων βασιλεύς, scribit ἀδδην. 19. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 9. 21. ἀδήριος sola Med.

1. Haec stilum Polybii sapiunt, qui lib. III, 93. de Fabio ipsissimis paene verbis inquit: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηρίτως περιαιρεῖν: quem locum acceptum refero Iac. Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suida collecta observavit. *Küst.* 3. Epigr. adesp. DCLX. extr. A. P. I. p. 240. n. 221. 6. Edebatur ut in Hesychio ἀδήσεις: v. Herod. V, 39. 8. De significatione vocis ἀδηφάγος eadem habent Harpocratio, Hesychius et Eustathius in Odyss. α'. p. 1394, 36. Vide etiam Polluc. I, 121. *Küst.* Adde Bekk. Anecd. pp. 203, 343. Phot. p. 9. Pierson. in Moer. p. 90. Eandem narrandi rationem sequitur Palatinus Harpocrationis; uberiorem Arsen. Viol. p. 19. 11. Legendum ex fide meliorum auctorum τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ. Eodem ducit κωμῳδοτραγῳδιῶν Med. — γῳδεῖ Ald. 13. ἀπραίδευτον add. Pariss. ap. Küst. Diatribe p. 41. et Bekk. Anecd. p. 341. Id quod etiam Zonarae reddendum p. 46. Loci partem repetiit Suidas an lector eius curiosus in v. Σταθμά. Zonaras ἀργύριον σταθμὰ β. 16. Quae de Adiabena regione hic tradit Suidas, iisdem paene verbis leguntur etiam apud Codinum de *Origg. Constantinopol.* p. 13. ut vix dubitem ex eodem auctore utrumque sua descripsisse. Praeter Codinum cum hoc loco Suidae conferendus est Ammianus Marcellinus XXIII, 6, 20. itemque legendi sunt Salmasius in Solinum p. 492. ed. Ultrai. Holstenius et Berkelius in Stephanum v. Ἀδιαβηνή, et Lambecius in modo indicatum locum Codini: a quibus viris doctis omnia praerepta esse video, quae ad locum hunc illustrandum dici poterant. *Küst.* Quem fugit haec, exceptis prioribus, Dionis Cass. LXVIII, 27. esse, verbis tamen aliquantum variatis. Eadem Zon. p. 44. 18. Cf. Eratosth. Geogr. CI. 21. Τοσαύτην κτλ. Sermo Dionis Cassii.

caede satiati essent, reliqua bona hominum abegerunt. † *Igne autem aedes muris vicinas longe lateque depascente, urbs tumultu repleta est.* Alibi: *Illi vero et vesperi et nocte vino sese ingurgitabant.* Et rursus: *Illi vero cum affatim et ultra modum vinum hausissent, prostrati ut fors ferebat temere iacebant.* Alio loco: *Galli autem vino reliquisque affatim sese replebant, quippe qui natura essent intemperantes et terram incolerent nullius rei praeter cereales fruges feracem ac potentem. Quare cum illorum corpora magna, delicata et molli carne distenta essent, per aviditatem cibi et potus in molem et pondus iners soluta, cursus et labores neutiquam ferre poterant, sed anhelitu et sudore, quando aerumnas tolerare deberent, cito diffluebant.* Et alibi: *Aulici vero potestatem nacti pecuniam publicam perdendi effecerunt, ut adolescens more Sybaritico ebrietati se daret.* Ἀδηνέως. Simpliciter et sine molestia. Dictum a privatione δηνέων, i. e. curarum. Ἀδήριτος. Invictus, qui neque proelio nec labore vinci potest. *Praedam hostium se nullo cum proelio ablaturum speravit.* Et Ἀδηρίτως, sine contentione. Ἄδης. *Orce inexorabilis, cur amabilem amicam rapuisti? an tuam quoque mentem Venus percussit?* Ἀδήσεις. Placebis. Ἀδηφαγία. Aviditas edendi. Et Ἀδηφάγος, cibo se ingurgitans, edax, gulosus. Triremes ἀδηφάγοι dici possint eae, quae stipendium integrum accipiunt, et multa consumunt; per figuram ab equis perfectis et certamini assuetis ductam. Alcaeus etiam in *Comoedotragoedia* bibulas lucernas ἀδηφάγους vocavit. Ἀδήωτον. Non vastatum, non expilatum. *Illi cum agros ab vastatione immunes habere cuperent, bis mille argenti pondo daturos promiserunt.* Ἀδιαβηνή. Adiabene. Haec regio sita est ante Mesopotamiam, orientem versus, ultra Tigridem. In ea vero reperitur etiam bitumen, quae naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod illic plures sunt fluvii, qui transitum eius difficilem reddant. Illic etiam exstitit Ninive. Tantam vero firmi-

ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτίσμασιν ἡ ἄσφαλτος, ὥστε ταῖς ὀπταῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσα ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. ἐκεῖσε δέ ἐστι καὶ τὸ Ἄορνον στόμιον, ἐξ οὗ δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδοται, ὥστε πᾶν μὲν ἐπίγειον ζῷον, πᾶν δὲ πτηνὸν ἀποφθείρειν, καὶ εἰ πρὸς τὸ τυχὸν ὀσφρήσαιτο. καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος. ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἄνεισι, καὶ ὀλίγον ἀνερχόμενον πάλιν ἀντανακλᾶται· καὶ ἐκ τούτου τά τε ἐν ὑψηλοτέρῳ πετόμενα σώζεται καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα. καὶ Ἀδιαβηνός.

Ἀδιάδραστον. ἄφυκτον. Καταπλαγείη δ' ἄν τις τὸ ἀδιάδραστον τῆς δίκης ἐκ τῆς συμβάσης τούτῳ τιμωρίας.

Ἀδιάκριτος. ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων.

Ἀδιάλειπτον.

Ἀδιαλώβητον. ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον. ἄσημον, ἀτράνωτον.

Ἀδιάσκευον. ἀκόσμητον, ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαντον, βάδην προςήλαυνεν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ἀδιάστατον. τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιαφορία. ἀμέλεια, χωρὶς παρατηρήσεως. Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λέγεται· ἅπαξ μὲν τὸ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργοῦν· ὡς ἔχει πλοῦτος, δόξα, ὑγεία, ἰσχὺς καὶ τὰ ὅμοια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χωρὶς τούτων εὐδαιμονεῖν, τῆς ποιᾶς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἢ κακοδαιμονικῆς· ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάφορον, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς κινητικόν· ὡς ἔχει τὸ ἀρτίας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας ἢ περιττάς, ἢ ἐκτεῖναι τὸν δάκτυλον ἢ συστεῖλαι· τῶν προτέρων ἀδιαφόρων οὐκ ἔθ' οὕτως λεγομένων. ὁρμῆς γάρ ἐστιν ἐκεῖνα καὶ ἀφορμῆς κινητικά. διὰ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκλέγεται, τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἐχόντων πρὸς αἵρεσιν καὶ φυγήν. Τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγούμενα. προηγούμενα μὲν τὰ ἔχοντα ἀξίαν, ἀποπροηγούμενα δὲ τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. ἀξίαν δὲ τὴν μέν τινα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον, ἥτις ἐστὶ περὶ πᾶν ἀγαθόν· τὴν δὲ εἶναι μέσην τινὰ δύναμιν ἢ χρείαν συλλαμβα-

2. καὶ ἄλλοις λίθοις Zon. 7. καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος desunt apud Codinum, extant apud Dionem paulo auctiora. 8. ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν] Codinus, καὶ οὐ κατ' εὐθεῖαν ἐξέρχεται· ὀλίγον δὲ ἀνερχόμενον ἄνεισι καὶ πάλιν ἀντανακλᾶται. Dio, νῦν δὲ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἀνακυκλούμενον κατὰ χώραν μένει. 10. καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα] Post ista verba codex Vaticanus Codini addit: Λέγει δὲ ὁ Δίων τοιοῦτον ἑωρακέναι ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας, ὅπου πάντα τὰ ἐμφυσώμενα φθείρει, πλὴν τῶν εὐνούχων. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video praetermissum esse locum Philostrati V. Apollon. II, 10. p. 58. qui huc facit. Küst. V. Ukerti Geogr. II, 1. p. 13. sq. ὁ πολίτης Ἀδιαβηνός Zonar. 12. Zon. p. 47. 15. Zon. p. 39. Phot. p. 10. Hinc restitues Bekk. Anecd. p. 341. φλυαρούντων. 16. ἢ ἀφρόνως φλυαρ.] Idem significat ἀκριτόμυθος apud Homerum Il. β'. 246. Küst. Etym. M. p. 538. κρῖναι γὰρ τὸ διαχωρίσαι καὶ διακρῖναι· ἔνθεν καὶ ἀκριτόμυθος ὁ ἄκριτα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων καὶ μὴ διακρίνων τὰ λεγόμενα.

1. πρὸς e duobus MSS. Küsterus; εἰς Edd. vett. 2. Sic Harpocratio. τὸ ἀχώριστον ἢ τὸ μήπω δ. Zon. p. 46. ἀδιαστάτου reddas Polybii fr. Vat. XII, 21. 4. Ἀδιαφορία: Zon. p. 42. Bekk. Anecd. p. 341. 5. Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λ.] Totus hic locus, in quo de rebus indifferentibus disputatur, sumptus est ex Laertii lib. VII, 104. Küst. Cf. Fabric. in Sexti P. H. III, 24, 191. adv. Math. XI, 59. 14. οὕτω Ald. Küst. 16. τῶν δὲ ἑτέρων Ald. 18. Προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγ.] Lege ex Laertio προηγμένα καὶ ἀποπροηγμένα: et sic in locis sequentibus ubi eaedem voces recurrunt. Quid autem illae voces apud Stoicos significent notum est non solum ex hoc loco Suidae vel potius Laertii, sed etiam ex Cicerone, Seneca, Sexto Empirico et aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipsium in Manuductione ad Philosoph. Stoicam Diss. XXIII. et XXIV. Gatakerum in Marc. Antonin. III, 11. et commentatores in laudatum locum Laertii. Küst. Adde Görenz. Exc. I. ad Cic. Acad. I. I. προηγούμενα quidem etiamnum plurimis libris insidet, ut Themist. Or. XXXIV, 6. 20. Immo ἀπαξίαν. V. Schweigh. in Arriani Epict. I, 2, 10. ἀξίαν] V. Gatak. in Antonin. III, 11. et Schweigh. ind. in Arr. Epict. 22. συλλαμβανομένην] Apud Diog. Laertium legitur συμβαλλομένην.

tatem aedificiis affert bitumen, ut cum coctis lateribus parvisque lapillis commixtum quovis ferro validius evadat. Illic etiam est Averni ostium, ex quo dirus halitus emergit, adeo ut omnes animantes tam terrestres quam volucres interimat, si forte vel minimum inde odorem perceperint. qui si spargeretur, locus non posset habitari. sed cum ille recta linea surgat, et paululum ascendens in anfractus dispergatur, volucribus sublime volantibus et pecoribus circum pascentibus id saluti est. Hinc dicitur Adiabenus. **Ἀδιάδραστον.** Inevitabile. *Huius in poenam si quis intueatur, inevitabilem numinis vindictam perhorruerit.* **Ἀδιάκριτος.** Indiscretus. Dicitur etiam de iis qui quid loco temporique conveniat nesciunt, vel qui stulte quidvis effutiunt. **Ἀδιάλειπτον.** **Ἀδιαλώβητον.** Illaesum. **Ἀδιάρθρωτον.** Indistinctum, non perspicuum. **Ἀδιάσκευον.** Incultum, squalidum. *Is cum equum incultum cepisset et armaturam nullo ornatu insignem, pedetentim ad hostes accessit.* **Ἀδιάστατον.** Sic quod nondum est divisum neque discretum *Antiphon* dixit. **Ἀδιαφορία.** Indifferentia sine diligenti cura. Ἀδιάφορον vero duplici modo accipitur: uno quidem, cum aliquid neque ad felicitatem neque infelicitatem conferre dicitur, ut sunt divitiae, gloria, bona valetudo, robur et similia. licet enim vel sine istis felicem esse, cum pro diverso eorum usu ad felicitatem vel infelicitatem perveniamus. Alio vero sensu dicuntur ἀδιάφορα, quae neque appetitum neque aversationem sui movent: ut pares habere capitis pilos aut impares, extendere digitum vel contrahere. Prius enim illud genus haud eodem modo se habet, quoniam appetitum et aversationem movet. Inde fit ut horum quaedam eligantur, cum illa sive eligas sive asperneris, parum intersit. Iam indifferentium quaedam *praeposita* dicunt, quaedam *reiecta*. illa, quae habeant aliquam existimationem; haec, quae nullam. sed existimationem vocant aliam quidem, quae conferat aliquid ad vitam rationi consentaneam; eaque ad omne bonum pertinet; aliam vero, vim quandam mediam sive

νομένην πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. ὅμοιον εἰπεῖν, ἥντινα εἰςφέρεται εἰς τὸν κατὰ φύσιν βίον πλοῦτος, ὑγεία. τὴν δὲ εὐεξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ, ἣν ἂν ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων τάξῃ. ὅμοιον εἰπεῖν, ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς. προηγούμενα μὲν οὖν εἶναι, ἃ καὶ ἀξίαν ἔχειν. οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφυΐαν, τέχνην, προκοπὴν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν ζωήν, ὑγείαν, ῥώμην, εὐεξίαν, ἀρτιότητα, κάλλος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν καὶ τὰ ὅμοια. ἀποπροηγούμενα δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν ἀφυΐαν, ἀτεχνίαν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν θάνατον, νόσον, ἀσθένειαν, καχεξίαν, πήρωσιν, αἶσχος καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πενίαν, ἀδοξίαν, δυσγένειαν καὶ τὰ παραπλήσια. οὔτε δὲ προήχθη οὔτε ἀποπροήχθη τὰ μηδετέρως ἔχοντα. Ἔτι τῶν προηγουμένων τὰ μὲν δι' αὑτὰ προῆκται, τὰ δὲ δι' ἕτερα, τὰ δὲ καὶ δι' αὑτὰ καὶ δι' ἕτερα. δι' αὑτὰ μὲν εὐφυΐα, προκοπὴ καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ πλοῦτος, εὐγένεια καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ καὶ δι' αὑτὰ ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης· δι' αὑτὰ μέν, ὅτι κατὰ φύσιν ἐστί, δι' ἕτερα δέ, ὅτι περιποιεῖ χρείας οὐκ ὀλίγας. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ἀποπροηγούμενον κατὰ τὸν ἐναντίον λόγον.

Ἀδιαίτητος. ἀλλότριος, ἀήθης.

Ἀδιεξίτητον. ἀδιεξέλευστον.

Ἀδιή. λύπη.

Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυνάμενον δι' ὑπερβολὴν κακοῦ διηγηθῆναι. Ὥςτ' ἀδιήγητον κακὸν γενέσθαι. 54

Ἀδικεῖν. αἰτιατικῇ. τὸ βλάπτειν ἑκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἔνδοξον καὶ ἐναργές. ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται.

Ἀδικία. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ ἡ τῶν εἰδώλων ἀπάτη. ἐκεῖνοι οὖν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχουσιν, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ παραπέμπουσιν εἰδώλοις. τὸ δὲ κατεχόντων ἀντὶ τοῦ φυλαττόντων.

Ἀδικίου. οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐννάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται.

Ἀδικία. Πλάτων φησὶ τὴν ἀδικίαν νόσον ψυχῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ὠφέλιμός ἐστι· καὶ οὕτως πᾶσα κακία βλαβερά ἐστι τῷ ἔχοντι αὐτήν. ἡ δὲ ἀδικία κακία. οὐκοῦν βλαβερόν. ἡ γὰρ ἀδικία καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αὕτη σφετερίζεται. ἔστι δὲ καὶ φθαρτική, τοῦτο μὲν τῆς ἐν πόλει κοινωνίας, τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς.

---

3. ἡ ὑγεία Diog. τὴν δὲ εὐεξίαν] L. τὴν δ' εἶναι ἀξίαν cum Laert. 5. ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς] Locus est obscurus et ὕπουλος, quem omnes interpretes Laertii silentio praetermiserunt, praeter Kuhnium, qui in eo restituendo vires ingenii sui periclitatus est, et pro ἡμιόνῳ legendum contendit ἡμιόλῳ vel ἡμιολίῳ, quae vox sesquplum significat. Existimat enim pretium tritici habuisse rationem sesqupli ad pretium hordei, et legitimam compensationem fuisse, si e. g. sex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Coniectura ista viri docti mihi non displicet. Küst. 15. Editum δυςμένειαν e Diogene correxi. 17. ac deinceps αὐτὰ Edd. τὰ μὲν] μὲν τὰ Ald. 23. ἀποπροηγούμενον] In caeteris edd. male legitur προηγούμενον, pro quo ex Laertio reponendum est ἀποπροηγμένον. Küst.

1. Vox infrequens. Eadem Bekk. Anecd. p. 341. ἀήθης (ed. ἀήδης) καὶ ὁ μὴ διαιτώμενος Zon. p. 41. 2. Bekk. Anecd. p. 341. τὸ ἀπόρευτον addit Zon. p. 47. Utitur Aristoteles. 3. Portentum vocis, quod recondere videtur ἀνίη. 4. Attigit Pollux III, 88. 8. 9. Miror sermonis redundantiam. 10. Ex Oecumenio in Ep. ad Rom. I, 18. τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων. Adde Zonar. p. 42. sq. 12. παραπέμπουσιν Oecum. 14. Ex Harpocratione sive Bekk. Anecd. p. 341. V. der Att. Prozess p. 345. sq. 16. ἐνάτης Med. 18. Scholastici hominis additamentum, satis illud exiliter compositum neque litterarum ordini consentaneum. Πλάτων Gorg. p. 477. sqq. 19. L. cum Zon. p. 43. οὐδεμία.

---

utilitatem, quae vitam secundum naturam agendam adiuvet: ut si exemplo utaris, quem usum ad vitam secundum naturam agendam conferunt opes vel sanitas. aliam autem existimationum esse compensationem aestimatoris, quamcunque homo rerum peritus statuerit: ut si exemplo utaris, permutare triticum cum hordeo et mulo. Igitur *praeposita*, quae et aestimationem habeant: ut in iis quae ad animum pertinent, naturae praestantiam, artem, profectum et similia; in rebus cum corpore iunctis, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, membrorum integritatem, pulchritudinem; in externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem et similia. *Reiecta* vero esse, in iis quae ad animum pertinent, ingenium tardum, inertiam et similia: in rebus cum corpore iunctis, mortem, morbum, infirmitatem, malam habitudinem, debilitatem, turpitudinem et similia; in rebus autem externis, paupertatem, obscuritatem, ignobilitatem et similia. Neque *praeposita* vero neque *reiecta* sunt, quae neutro modo se habent. Porro *praepositorum* alia propter se ipsa *praeposita* sunt; alia propter alia; alia denique et propter se ipsa et propter alia. Et propter se ipsa quidem, naturae praestantia, profectus et similia; propter alia divitiae, generis nobilitas et similia; propter alia denique et se ipsa, robur, sensuum vigor, membrorum integritas: propter se ipsa quidem, quia secundum naturam sunt, propter alia vero, quia non paucas utilitates afferunt. Eodem modo se habet et *reiectum*, contraria ratione. Ἀδιαίτητος. Alienus, insuetus. Ἀδιεξίτητον. Transactu difficile. Ἀδιή. Tristitia. Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudinem narrari non potest. *Ita ut malum verbis exprimi non posset.* Ἀδικεῖν. Accusativo iunctum de eo dicitur, qui prudens alterum laedit. *Deum vero laedi non posse clarum et perspicuum est: ab nullo enim Deus laedetur.* Ἀδικία. Apud Apostolum significat fallacem idolorum cultum. Illi igitur veritatem in iniustitia detinent, qui cultum Deo debitum ad idola transferunt. Quod vero dictum est κατεχόντων, id significat conservantium. Ἀδικίου. Id quod ἀδικήματος. Est autem actionis nomen, secundum quam simplum solvitur, si ante nonam prytaniam redditum fuerit; si minus, duplum. Ἀδικία. Plato dicit iniustitiam esse morbum animi. atqui nullus animi morbus est utilis: unde sequitur omne vitium noxium esse habenti. Iniustitia vero cum sit vitium, noxium est. Iniustitia enim ipsam etiam naturam laedit, quatenus aliena sibi vindicat. Destruit etiam partim societatem civilem, partim cuncta commercia. Re-

ἐναντία δὲ καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ ἄνθρωποι φύσει κοινωνικοί.

Ἀδικοδοξία. παράλογος λοιδορία. Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι, πάντες. ἢ Ἀδινῶς, οἰκτρῶς. καὶ Ἀδινόν, τὸ ἀθρόον ἢ γοερόν.

Ἄδιον. τὸ πλάγιον.

Ἀδίοπον. ἄναρχον, ἀφύλακτον, ἀπὸ τοῦ διέπω. δίοποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

Ἀδιόριστον. τὸ ἀδιαχώριστον.

Ἀδμεύειν. ὑγιαίνειν.

Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμαστος. ἀδμῆτις δὲ γυνή, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἄδμητος. ὄνομα κύριον.

Ἀδμήτου μέλος, καὶ Ἁρμοδίου. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

Ἀδμωλεῖν. ἀγνοεῖν, ἢ ἀγνωμονεῖν, ἢ ἀκηδιᾶν.

Ἀδμωλία. ἡ ἄγνοια, παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ Ἀδμωλεί, χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. καὶ Ἀδμωλῶ, τὸ ἀκηδιῶ.

Ἄδμωνι τῷ Μυτιληναίῳ.

Ἀδνούμιον. ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ ἀνουμῖνος τὸ ἀδνούμιον.

Ἀδόκητον. διεψευσμένον. Δεδιὼς μὴ ἀφυλάκτοις αὐτοῖς ἐπιπέσοιεν· ὃ δὴ οὐκ ἀδόκητον ἐγεγόνει, ἐπεὶ καὶ λῃστήριον αὐτῶν προέβαινε. καὶ ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος.

Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Λυσίας οὕτως.

Ἀδόκιμος. ἀδοκίμαστος.

Ἀδολεσχία. ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ᾱ. Ἀδολεσχία δὲ παρὰ τῇ Γραφῇ ἡ συνεχὴς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς μελετήσω.

Ἀδόλως. ἁπλῶς, ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδόνητον. ἀσάλευτον.

Ἀδοξεῖται. οὐ τιμᾶται, οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι. Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ἄνευ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

Ἀδοξότατα. τὰ παράδοξα, τὰ ἀδύνατα παρὰ

3. Zon. p. 44. Fragmentum ad Polybium refert Valesius Excerpt. Peiresc. p. 212. (Schweigh. Fr. gramm. 5.) 6. L. καὶ ἀδινῶς. Ceterum glossae Homericae sedes Il. τ'. 314. Cf. Eust. in Il. β'. p. 178. et Od. ω'. p. 1949. Schol. Il. χ'. 430. 8. Similia Hesychius. 9. Sic Aeschylus ap. Hesychium; adde Zon. p. 46. Bekk. Anecd. p. 344. ἄναρκτον Etym. M. p. 18. 11. ἀχώριστον Hesych. 12. Ἀδμεύειν. ὑγ.] Sic etiam Etymologus. [Zon. p. 49.] Apud Hesychium vero legimus, Ἀδμαίνειν. ὑγιαίνειν, ζῆν. In MSS. vox ista deest. Küst. ἀμεύειν Med. 13. Pertinet ad Il. ψ'. 266. unde reddendum Zonarae p. 43. ἀδμήτην. ἀδάμαστον, et Etym. M. p. 17. ubi scribendum quoque, καὶ ὁ ἀδμήτης. Cf. Apollonii Lex. Hom. p. 36. sive Hesych. Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμ.] Unus MS. Paris. post hunc articulum addit, Ἀδμησοκράτιος. ὁ τῶν Σιλενταρίων πρῶτος: quae etiam legi in MS. Romano Pearsonus in notula ad marginem Suidae sui monet. Küst. 16. Ἀδμήτου μέλος] Vide Zenobium (I, 18.), qui fabulam de Admeto, quae proverbio huic locum dedit, prolixe narrat. Significat hic autem Ἀδμήτου μέλος scolium sive carmen convivale in Admetum cani solitum, cuius mentio fit apud Aristophanem Vesp. 1277. Küst. V. Scoliorum coll. Ilgen. X. XIII. XIV. Ἁρμοδίου] ἐπὶ τῶν δυσκόλων v. Ἁρμόδιος. Apparet vero potissimum Diogeniano II, 68. collato scriptum olim fuisse ἐπὶ τῶν σκολιῶν. 19. ἢ posterius om. vulg., tuetur Zon. p. 48. 20. ἀδμωλία Zon. p. 45. cum Etym. M. ἀδμωλή Hesychius cum Arcadio p. 109. Καλλιμάχῳ fragm. 338. 21. δούλου Schneid. Lex. Gr.

1. Ἀδμώνῳ extat in Boisson. Anecd. III. p. 328. Μυτιληναίῳ Edd. 2. Ἀδνούμιον] De significatione huius vocis abunde egerunt Meursius et Ducangius in Glossariis; quos vide. Küst. Adde Salmas. in H. Aug. T. I. p. 411. 4. διεψευσμένον quod parum idoneum esse videtur, suspicor fuisse διεξευγμένον. 5. Cf. Themistii Or. X. p. 139. C. 8. Sic Harpocrationis liber Palatinus ac fere Zon. p. 41. Cf. v. Δοκιμασθείς. τὸ εἰς om. vulg. 9. ἀδοκίμαστος δὲ Bekk. Anecd. p. 341. Malim οὖν suppleri. 10. Λυσίας in Alcib. p. 523. 12. φλυαρία. συνέχεια] Legendum est φλυαρίας συνέχεια, vel φλυαρία συνεχής. Küst. Repugnat Lex. Seg. p. 341. 13. τῇ Γραφῇ] Debentur haec Theodoreto in Psalm. 54, 2. 118, 15. 20. Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμ.] Hoc fragmentum Casaubonus ad Polybium refert: in quo vir doctissimus fallitur. Sunt enim verba Iosephi *de Bello Iudaico* l. VI. p. 912. ubi locus iste sic legitur: Ὅτι καὶ τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις δίχα παραγγέλματος ἀδοξεῖται. Unde apparet praecedentia illa οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι esse verba ipsius Suidae, quibus vocem Ἀδοξεῖται interpretatur, non autem partem fragmenti ex alio quodam scriptore deprompti, ut Casaubonus et Portus putarunt. Küst. Abiciendum igitur γάρ, confirmatum licet a Zon. p. 49. 22. Immo ἄδοξα, auctoribus Hesychio et Bekk. Anecd. p. 344. Videndus etiam Suidas in v. Ἔνδοξα.

pugnat quoque hominibus eorumque naturae; quippe hi natura societatem amant. Ἀδικοδοξία. Absurdum convicium. *Cum autem imperator iniustam eorum qui haec dicebant maledicentiam ferre non posset.* Ἀδινοί. Conferti, frequentes. Et Ἀδινῶς, miserabiliter. Et Ἀδινόν, confertum, vel luctuosum. Ἄδιον. Obliquum. Ἀδίοπον. Rectore carens, custode liberum; a διέπω dictum: δίοποι enim navis custodes vocabantur. Ἀδιόριστον. Indistinctum. Ἀδμεύειν. Valere. Ἀδμήτης. Iugo non subactus. Ἀδμῆτις vero per ι de femina dicitur. Ἄδμητος. Nomen proprium. Ἀδμήτου μέλ. Admeti et Harmodii cantilena: de rebus suavibus atque iucundis, talis enim indoles carminum scoliorum. Ἀδμωλεῖν. Ignorare, vel durum aut socordem esse. Ἀδμωλία. Callimachus de ignorantia dixit. Et Ἀδμωλεί, sine dolo vel servitute. Et Ἀδμωλῶ, socordem ago. Ἄδμωνι. Admoni Mytilenaeo. Ἀδνούμιον. Descriptio nominum apud Romanos; quam alii ἀνουμῖνος vocant. Ἀδόκητον. Incredibile. *Metuens ne in ipsos incautos irruerent: id quod haud inexpectatum fuit, quia latronum manus eos praecesserat.* Et ἀδόκητος, inexpectatus. Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι dicitur in virorum album referri: inde ἀδοκίμαστος, qui in album nondum relatus est. Sic Lysias. Ἀδόκιμος. Non probatus. Ἀδολεσχία. Intempestiva loquacitas, garrulitas continua: Attici producto ᾱ. Sed in Sacra Scriptura ἀδολεσχία vocatur assidua meditatio; et ἀδολεσχήσω, assiduo meditabor. Ἀδόλως. Simpliciter, ex vero: mendacium enim perplexum est et doli plenum. Ἀδόνητον. Inconcussum. Ἀδοξεῖται. Non habetur in pretio, non probatur. *Apud Romanos praeter ducis imperium hostem vincere improbatur.* Ἀδοξότατα. Apud Aristotelem sic vocantur paradoxa et quae fieri

Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ παράδοξα τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἐναντία, ἃ οὐ πάντως ἤδη καὶ ἀδύνατά ἐστιν.

Ἀδοραξία. ἡ ἀστρατία. κυρίως δὲ ἡ ἀργία.

Ἀδωροδόκητος. ὁ μὴ δωρολήπτης ὤν.

Ἀδορεί. ἀνεκδαρτί.

Ἄδορος. κώρυκος. καὶ Ἄδορον τὸ ἀνέκδαρτον. καὶ ἀδόροις, ἀνεκδάρτοις.

Ἀδδώ. ὄνομα κύριον. Ἄδω δὲ ῥῆμα, δοτικῇ.

Ἄδου κυνῆν. ἔστιν ἐν τῇ Κυνῇ.

Ἀδωναΐ. Ἑβραϊστί.

Ἀδωναῖος. ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην.

Ἀδώνειοι κηποί. λέγονται οἱ μετέωροι κῆποι.

Ἀδώνια. συνεσταλμένως.

Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν·

Φερεκράτης. Καλοῦσι καὶ τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδώνιδος Ἀδώνιον. καὶ Ἀδωνίδειος καρπὸς ὁ τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, Ἀδώνιδος. ὄνομα κύριον. Καὶ πένθος ἦν ἱερόν, οἷον ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι καὶ Βύβλῳ.

Ἀδώνιδος κῆποι, ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δ' ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ. Ἀδώνιδος κῆπος. ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων.

Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον. ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

Ἄδωρα. κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφοκλῆς·

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσθαι ἔχειν, τῶν δὲ φίλων καὶ τὰ ἐλάχιστα. καὶ Αἰλιανός· Λαβόντες ἑκάτερος τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν τῷ ἑαυτῶν λέχει, τραγικὸς ἂν εἶπε ποιητής, ἑαυτοὺς κατέσφαξαν.

---

3. Zon. p. 45. Vox e poeta ut videtur ducta. 4. E Thucyd. II, 65. Cf. Piers. in Moer. p. 38. sq. 5. Praestat ἀνεκδάρτως cum Zon. p. 49. 6. Zon. p. 47. τὸ μὴ ἐκδεδαρμένον δέρμα Lex. Seg. p. 345. 7. ἀδόροις ex Antimachi fr. LVI. 8. Ἀδω … δοτικῇ praestat Med. Sed scribendum ἀδῶ: cf. Villois. in Apoll. Lex. p. 35. 10. Ἔστιν ἐν τῷ Κυνῇ] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias. Küst. Excidit Ἄιδος ante Κυνῆ. 11. Insero θεὸς e Zon. p. 49. 12. V. Hesychius. Ἀδωναῖος] Pro Ἀδωναῖος. Ἀδωνεὺς enim idem est quod Ἅδης, i. e. Infernus vel Orcus. V. Etymol. M. v. Ἀϊδωνεύς. Küst. His parum lucramur. Sed videtur huc referendum Ἀδωναῖοι apud Plutarch. Erot. p. 756. C. 13. καρποί] Legendum κῆποι Portus monuerat. Adde Zon. p. 41. Obest tamen Etym. M. p. 19, 16. neque dubium quin lactuca (Ἀδωνίς· ἡ θριδακίνη, Hesych. coll. Athen. II. p. 69.) dici potuerit. 14. Ἀδων(α)] Immo potius Ἀδώνια, quod est nomen festi, in honorem et memoriam Adonidis olim celebrati. Küst. Hoc diserte confirmat Lex. Seg. p. 345. 15. Ἀδώνιαν ἄγομεν] Versus hic iambicus ita constituendus et legendus est, Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Küst. Mirum istud Ἀδώνιαν apud Dracon. p. 11. et Zon. p. 45. extare. 17. Ἀδώνιον: v. Lex. Seg. p. 340. Ἀδωνίδειος Küsterus e binis MSS. Legebatur Ἀδώνιδος. Cf. v. Ἀμαράντινος. Verum quod ordo litterarum significabat, planissime docet Zon. p. 42. (Ἀδωνίδειος … Ἀδώνιδος, ὅ ἐστι τοῦ … ἡ εἰδέα ὁ Ἄδωνις, τοῦ Ἀδώνιδος.) quaedam in perpetuo narrationis ordine intercidisse.

1. Integriorem locum praebet v. Πένθος. 2. οἷον e binis MSS. Pariss. revocavit Küsterus. 3. Βύβλῳ] Cave cum Wolfio putes Βύβλος hic esse nomen proprium hominis, cuius gratia luctus aliquis a veteribus fuerit institutus. Adonidem enim in urbe Byblo olim lugeri solitum fuisse expresse testatur Lucianus de Dea Syr. 6. his verbis: Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καί σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. Idem etiam testatur Procopius Gazaeus in Esaiam c. XVIII. Küst. Cf. Valck. in Theocr. p. 193. et Burm. in Anth. Lat. I. p. 43. 4. Haec in meliorem ordinem digesta tradit Hesychius v. Ἀδώνιδος κῆποι, ubi v. Intpp. Attigit Bast. Ep. Cr. p. 193. 6. 7. Schol. Plat. p. 319. unde κῆποι scribendum. Fusius explicuit Diogen. I, 14. sive Arsen. p. 20. Proverbium tractavit Wytt. in Plut. S. N. V. p. 79. 12. Σοφοκλῆς Aiac. 665. Cf. vv. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα et Ἀλλ' ἐστ' ἀληθής. 13. Locum hunc Sophoclis respexit Theophyl. Simocatta l. VII, 15. Ὁ δὲ Χαγάνος … τὰ βασιλικὰ καταδέξασθαι δῶρα, μονονουχὶ τὸ τῆς τραγῳδίας ἐπιφθεγγόμενος· Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Ἄδωρα δῶρα autem eleganter dictum est: ut μήτηρ ἀμήτωρ apud Sophocl. Elect. 1154. Ἄνεως ἄνεως apud eundem Philoct. 848. Ἄχαρις χάρις in Epigramm. Leonidae Tar. XLVII, 2. Κόσμος ἄκοσμος in Epigr. Antipatri Sid. XXIX, 3. Ἄπολις πόλις in alio Epigrammate Io. Barbuc. VIII, 1. Γάμος ἄγαμος infra vv. Ἀδίκους et Ἀναξαίνειν: aliaque multa huius generis. Küst. 14. 15. Haec, omisso ἔχειν, Schol. Sophoclis. 17. ἐν τῷ vulg. Pendet dativus ab ἄδωρον.

---

nequeunt. Paradoxa autem sunt quae vulgi fidei repugnant, ut tamen continuo non sint omnino ea quae fieri non possint. Ἀδοραξία. Cessatio a militia, proprie vero otium. Ἀδωροδόκητος. Qui donis corrumpi non potest. Ἀδορεί. Sine excoriatione. Ἄδορος. Uter. Et Ἄδορον, non excoriatum; ἀδόροις, non excoriatis. Ἀδδώ. Nomen proprium. Ἄδω contra verbum, dativo aptum. Ἄδου κυνῆν. Adi vocem Ἄιδος κυνῆ. Ἀδωναΐ. Hebraica vox. Ἀδωναῖος. Subiectus Orco. Ἀδώνειοι καρποί. Pensiles horti sic vocantur. Ἀδώνια. Ultima correpta. *Adonia celebramus et Adonidem lugemus*: Pherecrates. Porro simulacrum Adonidis vocant Adonium. Et fructus Adonideus, i. e. Adonidis. Ἄδωνις. Ἀδώνιδος. Nomen proprium. *Erat autem sacer luctus, qualis in Libano et Byblo Adonidis in memoriam instituitur.* Ἀδώνιδος κῆποι. Adonidis horti, ex lactucis et feniculo confecti, quae in testis seminabant. Hoc autem proverbio utuntur de rebus superficiariis atque levibus. Ἀδώνιδος κῆπος. De rebus immaturis et exigui temporis quaeque radices nondum egerunt dictum. Ἄδων τὴν σπιθαμήν. Cantans vitae spithamam ad anethum. De tenacibus et sordidis dicitur. Ἄδωρα. Mala dona, quae in perniciem dantur. Sophocles: *Inimicorum dona perniciosa sunt et inutilia.* Sensus autem docet ne maxima quidem inimicorum dona expetenda esse, cum amicorum sint vel minima. Item Aelianus: *Uterque cum indotatum, quod tragicus aliquis poeta dixisset, puellae manus in lectum suum essent experti, ipsi sese iugularunt.*

Ἀδωρεύς. πόλις.

Ἀδραμύττειον. οὕτως Εὔπολις. καὶ Ἀδραμυττηνός. καὶ Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον.

Ἀδρανές. ἀσθενές. καὶ ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

καὶ αὖθις·

Ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῖν
ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ. Ἀδράνεια δὲ δίφθογγον ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ.

Ἀδράστεια Νέμεσις. ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Ἀδραστείας αὐτῷ Νέμεσις τιμωρὸς ὑπερόγκων καὶ ἀχαλίνων λόγων ἠκολούθησεν. Ἀδράστεια οὖν Νέμεσις, ἀπὸ Ἀδράστου. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. τῶν γὰρ ἀπογόνων Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

Ἀδράστεια. οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο. ἱδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδράστεια. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει·

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον.

Ἔνιοι μέντοι ὡς [μὴ] διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος.

Ἀδραστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδραστίνη. ἡ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ.

Ἄδρησις. ἡ ἀπραξία.

Ἀδριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ πατρὸς ἐστρατηγηκότος Ἄφρου· οὕτω γὰρ ὠνομάζετο. φύσει δὲ φιλόλογος ἦν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, καὶ τινα πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. φιλοτιμίᾳ τε γὰρ ἀπλήστως ἐχρῆτο, καὶ κατὰ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα καὶ τὰ

---

1. *Adoreo monte* Liv. XXXVIII, 18. 2. V. Steph. Byz. et Eust. in Il. ζ. p. 649. Cf. Creuz. in Xanthi fr. p. 198. 3. Ὁ δὲ Θουκυδίδης vulg. Huius loci sunt V, 1. et VIII, 108. Cf. tamen v. Ἀτραμύττειον. 5. ἐν Ἐπιγράμματι Iuliani Aegypt. in Anth. Pal. VI, 29, 2. 7. καὶ αὖθις] Leonidae Tar. XII, 5. 6. 8. τὸν πλοῦν reposuit Toup. I. p. 20. 10. Tacit. A. I, 56. *flumen Adranam.* 12. Cf. Etym. M. p. 663, 8. 13. Ἀδράστεια vulg. Color sermonis facile prodit Aelianum: qui pigmentum suum ἀχαλίνων λόγων duxit ab Euripidis loco celebratissimo Bacch. 385. ubi v. Elmsleium, coll. Huschkii Ep. Crit. p. 108. sq. 15 — 18. Sunt haec frusta narrationis continuae, quam ne Zenobius quidem (I, 30. coll. Diogen. I, 54.) integram servavit. 17. Ἀπογόνων] Portus cum Eustathio Ἐπιγόνων. 18. V. Heyn. in Apollod. p. 255. sq. 19. Male haec consarcinata, quae Lex. Seg. p. 342. iisdem fere nominibus praestat, castigatius dedit, quamquam eius libri Paris. Palatinusque cum Suida consentiunt, Harpocratio. „Multa etiam de Adrastia habet Eustath. in Il. β'. p. 355. quae cum hoc loco Suidae conferenda sunt. Nec abs re erit legere, quae hanc in rem notavit Henr. Stephanus ad Adagia Erasmi p. 17." *Küst.* ταὐτὸν τῇ V. Med. cum Palatino Harpocr. 20. λαβεῖν τε Harpocr.

4. Lege cum Harpocr. et Lex. Seg. Ἀδραστείας. 5. ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην] Sic etiam apud Harpocrationem. Sed meo quidem iudicio locus iste non satis integer nec sanus est: quem proinde ex Eustathio sic restituendum putem: ἀπὸ Ἀδράστου Μεσοῦ, ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. *Küst.* 7. Ἔστι δέ τις Νέμεσις] Iidem versus de Adrastia vel Nemesi leguntur etiam apud Harpocrationem h. v. Strabonem l. XIII. p. 588. et Eustath. in Homer. loco paulo ante laudato: ex quibus post ποταμοῖο παρὰ ῥόον addendum est Αἰσήποιο· ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. *Küst.* V. Antimachi fr. XXIII. δέ om. Med. 10. Eadem libri Harpocrationis attulit, nisi quod hi cum Lex. Seg. μὴ recte praeterierunt. 12. Ἀδραστείδης Etym. M. p. 18, 46. h. e. Ἀδρηστείδης, Herodiano teste ap. Phavor. Ecloga p. 78. 13. Immo Ἀδρηστίνη: quamquam alterum tuentur Philemo p. 14. Moschop. π. σχ. p. 98. et forsan Herod. Epimer. p. 226. 14. ἄδρασις vulg. Hoc cum ἄδρησις iungit Zon. p. 45. 15. Ἀδριανός] Vide Collectanea Constantini Porphyrog. *de Virtutibus et Vitiis* p. 713. [Dion. LXIX, 3.] ubi inter Excerpta ex Dione omnia paene αὐτολεξεὶ ea leguntur, quae Suidas hic de Hadriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum scrinia compilare: unde dubium non est, quin et hunc locum inde deprompserit. Ex ipso enim Dione (quod Casaubono visum in Spartiani Hadr. 1.) haec eum non descripsisse satis patet ex eo, quod non alia excerpserit quam quae apud Constantinum leguntur. *Küst.* 18. καὶ πεζὰ Dio. 19. ἀπλήστως] Apud Constantinum in Excerptis Peiresc. et Xiphilinum rectius legitur ἀπλήστῳ. *Küst.* ἀπλείστως Med.

Ἀδωρεύς. Urbs. *Ἀδραμύττειον.* Adramytium: sic Eupolis. Et Adramytenus. Thucydides etiam Atramyttium. *Ἀδρανές.* Infirmum. Et ἀδρανία, per ι, infirmitas, imbecillitas. In Epigrammate: *Dedicavit, formidans senectutis imbecillitatem.* Et alibi: *Cum praeterierit maiorem pubertatis partem, et senectutis imbecillitate constrictus sit.* Significat etiam nomen fluvii. Ἀδράνεια vero per diphthongum a masculino ἀδρανής. *Ἀδράστεια.* Adrastia Nemesis: hoc est, quam nullus effugerit. *Adrastiae Nemesis cum ultrix superborum et immoderatorum verborum subsecuta est.* (Adrastia igitur Nemesis dicta est ab Adrasto.) Dicitur hoc de iis qui de pristina rerum felicitate post in calamitates inciderunt. Ex Epigonis enim, qui Thebanis bellum intulerunt, solus periit Aegialeus, Adrasti filius. *Ἀδράστεια.* Adrastia. Nonnulli tradunt Adrastiam et Nemesin eandem esse, quae nomen ab rege quodam Adrasto acceperit; vel ab illo antiquo Adrasto, qui Nemesis vindictam perpessus est ob iactantiam adversus Thebanos, qui Nemesi templum exstruxerant, quod postea vocatum est Adrastiae. Demetrius vero Scepsius Adrastiam esse Dianam narrat, sic vocatam ab Adrasto, qui ei templum consecraverat. Antimachi dictum: *Est sane Nemesis magna dea, cui imperium in omnia haec a diis datum est. Aram vero primus ei posuit Adrastus iuxta fluvium.* Quidam illam tanquam diversam cum Nemesi coniungunt, ut Menander et Nicostratus. *Ἀδραστίδης.* Nomen proprium. *Ἀδραστίνη.* Adrasti filia. *Ἄδρασις.* Vacuitas a negotiis. *Ἀδριανός.* Hadrianus, Romanorum Imperator, genere quidem filius fuit viri Senatoris et praetorii, nomine Afri; natura vero doctrinae in utroque sermone amans, et scripta quaedam oratione soluta et omnis generis poemata reliquit. Nam supra modum laudis et honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus vel minutissimis operam daret. quippe et fingebat et pingebat, et nullum

βραχύτατα ἐπετήδευε. καὶ γὰρ ἔπλασσε καὶ ἔγραφε, καὶ οὐδὲν ὅ,τι οὐ καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιωτικὸν εἰδέναι ἔλεγε. καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲν που τοὺς ἀνθρώπους ἔβλαπτεν. ὁ γὰρ δὴ φθόνος αὐτῷ δεινότατος ἐς πάντας τούς τινι προέχοντας ὢν πολλοὺς μὲν καθεῖλε, συχνοὺς δὲ ἀπώλεσε. βουλόμενος γὰρ πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι ἐμίσει τοὺς ἔν τινι ὑπεραίροντας, κἀκ τούτου καὶ τὸν Γαλάτην Φαβωρῖνον τόν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφοὺς καταλύειν ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα τῷ τοὺς ἀνταγωνιστὰς σφῶν ἐξαίρειν, τοὺς μὲν μηδενός, τοὺς δὲ βραχυτάτου τινὸς ἀξίους ὄντας. † Οὗτος ἐν ἐπιστολῇ ἔγραψε τά τε ἄλλα μεγαλοφρονησάμενος καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν δημοσίῳ συμφερόντων ποιήσειν, μήτε βουλευτήν τινα ἀποσφάξειν, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ, ἂν καὶ ὁτιοῦν αὐτῶν ἐκβῇ, προσεπαρασάμενος. ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. † Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων γλώττῃ ἄριστα χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἄγαν ἐθαυμάζετο· περί τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακὼς ἄθροισιν. † Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν, ὥςτε μὴ μόνον τοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν 58 γοῦν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰςῆγεν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Ἠτιῶντο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς τό τε περίεργον καὶ πολύπραγμον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ καὶ προνοίᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ δεξιότητι, καὶ τῷ μήτε τινὰ πόλεμον ταράξαι καὶ τοὺς ὄντας παῦσαι, μήτε τινὰ χρήματα ἀδίκως ἀφελέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρίσασθαι. † Ἦν δὲ περιεργότατος, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο. παιδικά τε αὐτῷ ἐγεγόνει Ἀντίνοός τις· ἔκτισε δὲ πόλιν καὶ συνῴκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. καί τινα ὁρῶντα Ἀντίνοον λέγειν. † Οὗτος ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

Ἀδριανός. Σοφιστής, μαθητὴς Ἡρώδου, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου. ἀντισχολαστὴς Ἀρι-

2. ὁτιοῦν Med. cum Exc. 4. Scribe cum Exc. ὁ δὲ δή. 5. προέχοντας] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Excerpta Constantini; itemque Xiphilinus, cuius haec de Adriano sunt verba: Ἐκ τούτου καὶ τῶν ἔν τινι προεχόντων πολλοὺς μὲν καθεῖλε κτλ. In prioribus Edd. inepte legitur προσέχοντας. *Küst.* 6. ὧν vulg. 10. σοφιστὰς vulg. inde ab Aldo, cum Dione. 14. καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Constantini [Exc. Peir. p. 713. sive Dion. LXIX, 2.] in integrum restitui, qui in caeteris Edit. duobus mendis obscuratus est. Nam et pro ἐπομόσας legitur [in Ald.] ἀπομόσας, et vox ἔξω prorsus omissa est, in qua tamen totius sensus cardo vertitur. *Küst.* In Latina de male Graecis haec dedit: *se neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret.* Audiendus erat Spartianus Hadr. 7. *Damnatorum bona in fiscum privatum redigi vetuit, omni summa in aerario publico recepta.* Quamobrem reposui scripturam Parisini Brequignio p. 13. commendatam; quamquam haec aliter paulo proferenda fuerant, τῶν τῷ δημοσίῳ (ut edd. Dionis) διαφερόντων. Ceterum ποιεῖν ἀργύριον Platonis est Rep. IX. p. 581. D. 18. Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν] Haec et quae sequuntur usque ad ἐσπουδακὼς ἄθροισιν, sunt verba Ioannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis Peiresc. p. 818. unde ea Suidas deprompsit. *Küst.*

2. Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν] Haec sunt Dionis, ut discimus e Xiphilino (LXIX, 4.) et Collectaneis Constantini p. 713. *Küst.* Rectius Exc. οὕτω τῇ φύσει. 7. πολύτροπον Xiphilinus. 11. μήτε τινός χρ. recte Xiph. et Zon. 12. Xiphilinus plene καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις καὶ βουλευταῖς τε καὶ ἱππεῦσι χαρίσασθαι. 12—16. Dio LXIX, 11. male breviatus. 16. Locus mutilus, qui in Exc. Peir. rectius se habet: καὶ τέλος ἀστέρα τέ τινα αὐτὸς ὁρᾶν ὡς καὶ τῶν Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε κτλ. Cf. v. Παιδικά. 17. Pervertit Suidas narrationem Dionis LXIX, 9. hic enim: Οὕτω γὰρ καλῶς ἤσκητο τὸ στρατιωτικὸν αὐτῷ, ὥςτε καὶ τὸ ἱππικὸν τῶν καλουμένων Βαταούων τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξαντο· ἃ ὁρῶντες οἱ βάρβαροι τοὺς μὲν Ῥωμαίους κατεπλήττοντο. 20. His ampliora de Philostr. V. Soph. II, 10. descripsit *Eudocia* p. 50. 21. ἀκμάσας δὲ vulg. ab Aldo.

non studium, vel ad pacem vel ad bellum vel ad publicas res vel privatas spectans, scire se profitebatur. et hoc quidem parum molestiae hominibus afferebat. Sed summa persecutus invidia si quis in aliquo genere excellebat, multos eorum depressit, multos etiam occidit. nam cum omnes vellet in omni re superare, viros in aliquo studio praestantes oderat. hinc et Favorinum Gallum, et Dionysium Milesium, homines eruditos, opprimere studebat, cum aliis modis, tum adversariis eorum, hominibus partim nullius partim minimi pretii, extollendis. † Hic in epistola quadam tum reliqua magnifice iactans, tum etiam iureiurando fidem suam astringens scripsit, se neque quicquam eorum quae ad publicum aerarium pertinerent ad se pertracturum, neque Senatorem quemquam interfecturum; exitium sibi imprecatus, si vel levissime secus egisset. Nihilominus multa ei crimini data sunt. † Hic in colloquiis erat suavis, et gratia quadam florebat, Latinam et Graecam linguam optime edoctus. Non tamen magnam clementiae laudem adeptus est; et concervandae publicae pecuniae fuit studiosus. † Hic eo fuit ingenio, ut non solum viventibus, sed etiam mortuis invideret. Homerum quidem cum abolitum iret, Antimachum ei sufficere coepit, cuius ne nomen quidem multi antea noverant. Haec igitur cum in eo reprehendebantur, tum nimia subtilitas et curiositas studiumque rerum alienarum. Sed vitia ista molliebat et compensabat tum caetera diligentia, prudentia, magnificentia, dexteritate, tum eo quod nullum bellum concitavit, et exorta sedavit, neque opes cuiquam iniuste eripuit, sed multis et civitatibus et privatis hominibus multa largitus est. † Admodum fuit curiosus, ac divinationibus et magicis artibus variis usus est. In deliciis habuit Antinoum quendam, urbemque exstruxit et condidit, quam eius nomine appellavit. Stellam etiam quandam Antinoi commentus est. † Hic in Pannoniam venit, et Istrum armatus tranavit, cuius rei admiratione barbari qui aderant perculsi sunt. **Ἀδριανός.** Hadrianus, Sophista, Herodis discipulus. Floruit sub Marco Antonino, et Athenis in declamando aemulus fuit Aristi-

στείδου τοῦ ῥήτορος, ἐν Ἀθήναις γενόμενος. ἐσοφίστευσε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἔγραψε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἑπτά, περὶ ἰδεῶν λόγου ἐν βιβλίοις πέντε, περὶ τῶν ἐν ταῖς στάσεσιν ἰδιωμάτων ἐν βιβλίοις τρισίν. ἐπιστολὰς καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς. Φάλαριν. παραμυθητικὸν εἰς Κέλερα.

Ἀδριανοί. πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας.

Ἀδρίας. πέλαγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀρέθουσα.

Ἀδρόν. πολύ, μέγα, δαψιλές, πλούσιον. καὶ ἁδρότης, ἡ ὑψηλότης. Ἁδροῖς μισθοῖς προαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἁδροῦ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. καὶ αὖθις· Ἑκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς.

Ἁδρύνοιτο. αὐξάνοιτο.

Ἁδύ. τὸ ἡδύ. Θεόκριτος·

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἀδύνατα εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον· πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα δ' ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Ἀδύνατον δέ ἐστιν, ὃ μή ἐστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι. οἷον ἡ γῆ ἵπταται. † Ἀδύνατα ἔχοντος τοῦ στρατηγοῦ κύβον ἀναῤῥῖψαι πολέμου τοσούτου.

Ἀδύνατα θηρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτούς.

Ἀδυνατεί. ἀδυνάτως.

Ἀδύνατοι. οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ἀπὸ τῆς βουλῆς, οἱ μὲν [πεντακόσιοι] ἑκάστης ἡμέρας ὀβολοὺς δύο, οἱ δὲ ὀβολόν. Φιλόχορος δέ φησιν ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἀδυσώπητον. ἀπροσωπόληπτον.

Ἄδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

Ἀεκήλια, οὐχ ἥσυχα, οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη; κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκήλου, ἐφ' οἷς οὐχ

2. *ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν*] Id est, dictator epistolarum. Non enim ἀντιγραφεὺς manum scribendis epistolis ipse commodabat, sed sub se habebat scribas et librarios, quibus verba dictabat. Suidas infra Γραμματεὺς per ἀντιγραφεὺς exponit: sed fallitur. Erant enim haec duo diversa ministeria, ut pluribus ostendit Salmasius in Flavium Vopiscum p. 785. *Küst.* 7. λόγους διαφόρους ἐπιδ. Eud. 9. Hic locus Suidae male intellectus in errorem induxit Ortelium, existimantem Bithyniam fuisse Mysiae urbem, eamque Adrianos vocatam auctore Suida: quod tamen secus est. Vide Holstenium in Stephanum v. Βιθύνιον, qui errorem istum Ortelii ibi observavit. *Küst.* Dicit Hadrianotheras: cf. intpp. Spart. Hadr. 19. 10. *Ἀδρίας. πέλ.*] In uno MS. Parisiensi locum hunc sic scriptum inveni: Ἀδρίας. Σικελικὸν πέλαγος, ὃ διαδέχων ὁ Ἀλφειὸς ἀπὸ Ἀρκαδίας τῇ Σικελικῇ πηγῇ Ἀρεθούσῃ μίγνυται εἰλικρινέστατος. *Küst.* 11. Schol. Luciani Asin. 12. 12. ἡ δαψιλότης I. Gronov. Pro vulg. Lex. Seg. p. 342. 16. Quae vulgabantur post ἁδροῖς; Ἄδρεσις. ἡ ἀδρόασις. ἡ ἀπροςεξία debentur Aldo, haec ex v. Ἄδρασις repetenti. „Locus est corruptissimus, quem sic in integrum restitues: Ἄδρησις, ἡ ἄδρασις, ἡ ἀπραξία. Vide supra v. Ἄδρασις. Vocem primam et ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur ἄδρησις et ἀπραξία. Non mirum est autem ἄδρεσις pro ἄδρησις hic scriptum esse, quoniam ε et η ob affinitatem pronunciationis apud veteres scriptores saepissime locum invicem permutasse constat." *Küst.* 17. Zon. p. 48. Lex. Seg. l. l. Varia lectio ut videtur Nicandri Ther. 877. ubi vulgatur ἀδρύνηται. 18. Θεόκριτος I, 1.
1. Zon. p. 47. attigit Lex. Seg. p. 342. praeter Schol. Eur. Hipp. 268. 3. Ἀδύνατον δέ ἐστιν — ἵπταται sunt Diogenis Laert. VII, 75. 5. Fragmentum ex hoc opinor loco repetitum sub v. Κύβον. 7. Zenob. I, 29. 10. Eadem Harpocratio Palatinus; nam reliqui libri cum Lex. Seg. p. 345. copiosius ac doctius in his versantur explicandis. Cf. Tayl. in Lys. p. 738. sq. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I, p. 262. 11. ὑπὸ vulg. 12. *πεντακόσιοι*] „Deest haec vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contendat, legerim cum Wolfio, ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων. Ad Senatum enim quingentorum cura τῶν ἀδυνάτων eorumque examen pertinebat. Vide Petit. *de LL. Attic.* p. 559." *Küst.* φ^ς i. e. φασίν Vatic. [Palat.] Harpocr. ap. Bast. Ep. Cr. p. 176. ἐφ' Zonar. p. 42. 13. Φιλόχορος p. 44. Sieb. 15. ἢ ἀπαραίτητον subiungit Zon. p. 47. ac paulo disertiora Lex. Seg. p. 345. 16. V. Hesychius. Reliquis accuratius haec tractavit Etym. M. p. 19. 18. Parilis explicatio Zon. p. 52. diligentior Etym. M. p. 19, 37. unde novissima ἐφ' οἷς — ταράσσεσθαι recens subdita cognoscimus. Cf. Hesychius. 19. ταραχώδη, πρὸς τὴν συναλοιφῇ ἐκληπτέον. κατὰ ἀ. vulg. ab Aldo. „Legendum esset συναλοιφήν. Sed ut breviter dicam, verba haec expungenda sunt, quoniam sensui loci huius minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem prorsus modo quo Suidas vocem hanc enarrat, verba illa non reperias." *Küst.*

dis rhetoris. Docuit etiam Romae rhetoricam, et ab epistolis Commodo fuit. Scripsit Declamationes et Metamorphosium libros VII. De Formis orationis lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epistolas et Orationes declamatorias. Phalarin. Consolationem in Celerem. **Ἀδριανοί.** Urbs Mysiae eius quae nunc Bithynia vocatur. **Ἀδρίας.** Hadria, mare. Quaere sub voce Ἀρέθουσα. **Ἀδρόν.** Multum, magnum, copiosum, opulentum. et ἁδρότης, altitudo. *Cum magna mercede hominem ad id facinus induxisset, eum interfecit.* Et Aelianus: *Cum quosdam ascivisset, ampla mercede proposita, ut Byzantium irent, persuasit.* Item: *Cum quilibet artem suam amplis praemiis propositis ostentaret.* **Ἁδρύνοιτο.** Augeatur. **Ἁδύ.** Dulce. Theocritus: *Dulcis est susurrus, et pinus, o caprarie,* illa. **Ἀδύνατα εἶναι.** Pro ἀδύνατον. Thucydides enim cum saepe plurali pro singulari utitur, tum id praecipue facit in hac dictione. Ἀδύνατον vero dicitur id quod nullo modo verum esse potest: ut si terram volare dicas. † *Cum imperator tanti belli aleam subire non posset.* **Ἀδύνατα θηρᾷς.** Impossibilia venaris. Proverbium de iis dictum, qui res viribus suis maiores aggrediuntur. **Ἀδυνατεί.** Imbecille. **Ἀδύνατοι.** Corpore mutilati, qui a Senatu probati accipiebant quotidie alii duos obolos, alii vero obolum; Philochoro quidem auctore novem drachmas singulis mensibus. **Ἀδυσώπητον.** Quod nullum personarum respectum admittit. **Ἄδυτον.** Spelunca. Vel secreta pars templi. **Ἀεκήλια.** Quae neque quietem neque pacem sed turbas praestant: dictum per negationem vocis

οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ταράσσεσθαι. ἢ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ἢ Ἀεικέλια, οἷον ἀπεοικότα. Ὅμηρος·

Ἀεκήλια ἔργα.

Ἀέκητι. τῇ ἀβουλίᾳ.

Ἄελλα. ἀνέμων συστροφή.

Ἀελλώδεες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπέων. οὐκ ἐλπίζων.

Ἀελπτέοντες. ἀνελπιστοῦντες. Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν, δυσχερές. Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες·

Αἴας λέγει. καὶ Ἄελπτα, ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα. Ἀριστοφάνης·

Ἡ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Ἀέναον. τὸ ἄπαυστον. καὶ ἀέναος, ὁ ἀεὶ ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀέναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐδῄου τε καὶ ἐληΐζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ηὐξάνετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίρειν.

Ἀεργηλή. ἀργή, ἄπρακτος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δάφνις ὁ συριγκτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομέναν,
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι.

Ἄερκτον. ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὁρώμενον. Λυσίας.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Ἀριστοφάνης.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Ἀέροψ, Ἀέροπος.

Ἀερσίπους. ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Ἀέσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἐκοιμήθημεν. Ὅμηρος·

---

4. Ἀεικέλια ἔργα cum nusquam Homerus praestet, Schulz. obss. misc. in Suid. p. 24. vidit ex Il. σ'. 77. (ubi cf. Eust.) restituendum Ἀεκήλια ἔργα. Adde Toll. in Apollonii Lex. p. 37. 7. ἀελλάδες Lex. Seg. p. 346. Cf. intpp. Soph. Oed. R. 467. 9. Respicit ad Homericum Ἶρις ἀελλόπος, ut Il. θ'. 409. Cf. Etym. M. p. 20, 14. 10. Zon. p. 53. 11. Ἡρόδοτος VII, 168. Cf. Il. η. 310. Superiora Ἀελπέων, οὐκ ἐ. sintne ex Od. ε'. 408. derivata, non ausim definire. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 648, 49. 18. ἡ σκληρά. Ἀριστοφάνης ab Aldo vulg. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 256. 20. E Zon. p. 54. sic supplenda: ὁ ἀεὶ νάων καὶ ῥέων. Cum Suida vulgato Etym. M. p. 20, 32. 21. Procopius Histor. Arc. c. 19. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀέναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐκδηϊούμενος κατεληΐζετο τοὺς ὑπηκόους. 24. Glossa Homerica.

1. Haec, apud Zon. p. 53. vel Hesychium paulo pleniora, nescio quis praeter usum atque litterarum seriem inculcavit. 2. ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων Eust. in Il. υ'. p. 1215, 54. Adde Maii Collect. Vat. T. IV. (1831. 8.) p. 527. et Theod. Metoch. p. 371. coll. Boisson. Anecd. II. p. 437. Adde Gregor. Naz. Or. XXI. p. 376. οὐδὲ ταὐτὸν παθεῖν τῶν ἀθλητῶν τοῖς ἀπείροις, οἳ τὸν ἀέρα πλείω παίοντες ἢ τὰ σώματα τῶν ἄθλων ἀποτυγχάνουσι. 3. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii XXV. pr. Verba mutilavit Zon. p. 51. 7. ἀνέθηκα Maced. κορύαν Edd. vett. 8. Il. ι'. 320. 11. Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 347. 12. Λυσίας p. 283. R. ἄερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτον. 13. Zon. p. 53. nihil nisi εἰς τὸν ἀέρα βαίνειν, priorem explicationem tenent Lex. Seg. p. 347. et Hesych. 14. ὁ Σωκράτης Aristoph. Nub. 226. Cf. v. Περιφρονεῖν. Extrema nescio quo casu superioribus ex v. 237. assuta sunt. 17. Uberiora Hesychius. 19. Zon. p. 51. Ἀριστοφάνης Nub. 336. 21. V. Hesychius. 22. Glossa Homerica. Ἀερσίπους Küst. suis e MSS. ἀερίπους Edd. vett. 23. Ὅμηρος Od. γ'. 151. cf. Apollon. Lex. p. 39.

ἑκηλος. Vel invita, quae quis nolens patitur. Vel quasi Ἀεικέλια, i. e. indigna. Homerus: *Indigna facinora.* Ἀέκητι. Praeter voluntatem. Ἄελλα. Ventorum turbo. Ἀελλώδεες ἵπποι. Veloces equae. Formula Tragicorum et ipsa. Ἀελλόπους. Velox pedibus. Ἀελπέων. Non sperans. Ἀελπτέοντες. Desperantes. Herodotus: *Desperantes fore ut Graeci vincerent.* Ἄελπτον. Desperandum. Vel durum, difficile. Aiax apud Sophoclem: *Nihil est quod quisquam fore desperet, sed expugnantur etiam rigidum iusiurandum et praefracta consilia.* Et Ἄελπτα, Insperata, inexpectata. Aristophanes: *Profecto multa inexpectata per vitam perpetuam accidunt.* Ἀέναον. Quod nunquam cessat. Et ἀέναος, perennis. Ab verbo νάω, i. e. fluo. *Iustinianus vero instar fluvii perennis subiectorum fortunas quotidie vastabat et populabatur.* Ἀέξετο. Augebatur. Ἀερέθονται. Valde instigantur. Ἀέρα δαίρειν. Ἀεργηλή. Otiosa, negotiis vacua. In Epigrammate: *Daphnis fistulator tremula senectute confectus hanc, quae manus cessantes gravaretur, Pani rusticorum sodali pastoralem dedicavit clavam.* Ἀεργός. Otiosus. Ἀέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et ἀέριος, qui est in aere. Ἄερκτον. Non septum, et quod undique conspici potest. Lysias. Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare, in aere conversari: sic enim Socrates: *Per aerem ambulo, et contemplor Solem, ne trahat humorem in nasturtia.* Ἀερόεν. Magnum. Ἀερονηχεῖς. In aere natantes nubes. Aristophanes. Ἀερόπη. Nomen proprium. Ἀέροψ, Ἀέροπος. Ἀερσίπους. Qui pedes in altum tollit. Ἀέσαμεν. Requievimus, dormivimus. Homerus:

Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

Ἄεσις. πόνος τις.

Ἀεσίφρων. ματαιόφρων, ἐπηρμένος, ἢ βεβλαμμένος τὴν φρένα. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἢ ἄσαι, τὸ βλάψαι.

Ἀετασία. λύπη.

Ἀέτειον πτερόν, καὶ κρέας.

Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.

Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκαλος Εὐνομίου, ἀπὸ πενιχρῶν καὶ εὐτελῶν γονέων τυγχάνων. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερος ἐνειλεγμένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κομιδῇ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἔσχατον ἀπορίας ἥκων ἐπὶ χρυσοχοΐαν ἐχώρησεν, ἀκρότατός τε ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις αὐτῷ μειζόνων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτράπετο. καὶ δῆτα συγγίνεται Παυλίνῳ, ἀρτίως ἀπὸ Τύρου εἰς Ἀντιόχειαν ἀφικομένῳ, ἔτι κατὰ τοὺς Κωνσταντίνου χρόνους. τούτου ἠκροᾶτο, πολλὴν ἐπιεικῶς φαίνων τῆς ἀσεβείας τὴν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς διαφορουμένους ζητήσεις· καὶ οὐχ ὑπόστατος ἤδη τοῖς πολλοῖς ἦν. ἐπεὶ δὲ Παυλῖνος ἐτεθνήκει, Εὐλάλου τρίτου καὶ εἰκοστοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀετίου ἐλεγχομένων δεινὸν ποιησάμενοι πρὸς ἀνδρὸς δημιουργοῦ καὶ νέου κατακράτος ἐλαύνεσθαι, συστάντες ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ εἰς Ἀνάζαρβον ἀφικνεῖται. ὁ δὲ ἤδη τάχιστα δυνάμεως πάσης πιμπλάμενος μείζους ἀεὶ τῶν διδομένων ἀφορμῶν εἰςέφερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπαύετο τοὺς μὲν διελέγχων, φαύλως δὲ ἀμπισχόμενος καὶ ὡς ἔτυχε ζῶν. † Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ ἄθεος ἐπεκλήθη, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρόνει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν, πρὸς δὲ ἀρειανίζοντας διεκρίνετο. ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευδεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μικρὰ παιδευθεὶς ἀναζεύγνυσι, καὶ καταλαβὼν τὴν ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχειαν, ἐντεῦθεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Λεοντίου τοῦ τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. εὐθὺς οὖν συνεξεφώνει τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν διαλεγόμενος, τοὺς ἐριστικοὺς κατωρθωκὼς λόγους. ἐπιστολάς τε συνεκάττυεν πρὸς βασιλέα Κωνστάντιον. ἀλλ' εἰ τὰ

---

2 *Ἄεσις. πόνος τις*] Sic etiam Hesychius et Etymologus. [cum Zon. p. 51.] Existimabam autem aliquando legendum hic esse, *ἄνεσις, τόνος τις*: quoniam Suidas infra vocem *ἄνεσις*, quae tonum quendam apud musicos veteres significabat, exponit per *ἄνεσις*. *Küst.* 3. *Ἀεσίφρων*] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholiasta Hesiodi ad Ἔργων α'. 313. p. 78. *Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν ἤτοι τὸν ἀερσίφρονα ῥητέον, ὅ ἐστιν ὁ μετέωρος καὶ πρὸς μηδὲν τῶν ἀναγκαίων συντεταγμένος· ἢ τὸν βλαψίφρονα· τὸ γὰρ ἄσαι τὸ βλάψαι σημαίνει.* *Küst.* *ὀξύφρων ἢ ματ.* Zon. p. 50. *φρενοβλαβὴς ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας* ex Lex. vet. Eust. in Il. υ'. p. 1202. 6. *Ἀετασία*] Apud Hesychium et Etymologum legitur, *Ἀετώσιον, λύπη μεμιγμένον.* Unde quis fortasse suspicetur legendum hic esse apud Suidam *Ἀετωσία.* *Küst.* Obest vel Zon. p. 51. 7. *ἀέτειον πτερὸν* ad figuram quandam dicendi, cuius vestigia licet in Boisson. Anecd. T. II. p. 451. IV. p. 215. deprehendere, videtur pertinuisse. Malim tamen haec ad disciplinam epimerismorum revocari: ut supplendum sit, *Ἀέτιος δέ.* 8. V. Valck. in Theocr. p. 401. sq. Eadem fere v. *Πελαργιδεῖς.* 10. *Ἀέτιος.*] In eandem sententiam, verbis tamen mutatis, haec dedit Philostorgius III, 15. Initium narrationis sumpsit Zon. p. 50. tali cum conclusione: *ὥτινι ἀνάθεμα ἐγώ φημι.* Cf. Photii Bibl. C. 40. 12. *ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρατιᾷ*] Apud Philostorgium legitur: *Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατείᾳ δυςπραγέστερον ἐνηνεγμένων.* Sed utraque lectio dura est et insolens, nec ut puto satis placebit auribus puriori Hellenismo assuetis. *Küst.* 16. *αὐτῷ* om. vulg. 18. *Παυλίνῳ ἀρτίως ἀπὸ Τύρου*] Vide Valesium in Histor. Eccles. Euseb. p. 100. *Küst.* 23. Immo *Εὐλαλίου.*

7. *πιπλάμενος* vulg. ab Aldo. 10. *Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν κτλ.*] Haec, observante Pearsono, ex Socratis Hist. Eccl. II, 35. in compendium sunt redacta. 15. *διαπύρως* Küst. ex MSS. et Socrate: *διαπείρως* Edd. vett. 17. *ἀναζεύγνυσιν* vulg. 20. *συνεξεφώνει*] Socrates *ἐξενοφώνει.*

Noctem quidem dormivimus iniquis consiliis agitati. *Ἄεσις.* Labor. *Ἀεσίφρων.* Vanus, inflatus, vel non sana mente praeditus. Ab *ἄω*, spiro, vel ab *ἄσαι*, quod significat laedere. *Ἀετασία.* Dolor. *Ἀέτειον πτερόν.* Aquilina ala, et caro. *Ἀετιδεῖς.* Aquilarum pulli: Aelianus. Et *πελαργιδεῖς*, ciconiarum pulli. *Ἀέτιος.* Aetius, natus Antiochiae, urbe Syriae, magister Eunomii, pauperibus et vilibus parentibus ortus. Eius autem pater cum caeteris ad militiam delectis infelicior fuisset, obiit, hoc admodum puero relicto. Ipse vero ad extremam inopiam redactus aurificum artibus sese applicuit, ac princeps evasit. Cuius ingenium cum sublimiores disciplinas affectaret, ad erudita studia se convertit. quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, sectari coepit, Constantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis suae vires evidenter demonstrans in quaestionibus, quae cum adversariis agitabantur: neque vulgus hominum ei amplius resistere poterat. Post obitum vero Paulini, cum Eulalius vicesimus tertius ab Apostolis sedem teneret, multi eorum qui ab Aetio confutabantur indignati se ab homine opifice et adolescente prorsus exagitari, conspiratione facta illum Antiochia expulerunt. expulsus is Anazarbum pervenit. tum vero iam brevissimo tempore summam facultatem consecutus maiores e datis opportunitatibus fructus semper reportabat, nec cessabat unquam alios redarguere, cum vili amictu et victu uteretur. † Hic haeresiarcha fuit, cognomine atheus vocatus, Constantini M. tempore, qui eadem sentiebat quae Arius, eiusque opinionem tuebatur. controversiae tamen ei cum Arianis intercedebant. Fuit autem et ante homo haereticus Aetius, Arii dogma summo studio defendens. Cum enim Alexandriae leviter studiis imbutus fuisset, illinc discessit, et Antiochiam, unde oriundus erat, profectus ab Leontio, tunc Antiochiae Episcopo, Diaconus creatur. Statim igitur auditores, quibuscum e categoriis Aristotelis disserere coepit, sermonum novitate perculit, quippe in disputationibus contentiosis probe versatus. Epistolas quoque composuit ad Imperatorem Constantium. Quamvis au-

αὐτὰ τοῖς ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οἰκείων οὐ δυναμένων συνιέναι τὸ περισκελὲς τῶν λογισμῶν ὡς αἱρετικὸς ὁ ὁμόφρων αὐτοῖς ἐνομίζετο. καὶ διὰ τοῦτο ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας ἔδοξεν αὐτὸς μὴ βούλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν εἰσιν ἐξ ἐκείνου οἱ τότε μὲν Ἀετιανοί, νῦν δὲ Εὐνομιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνόμιος γὰρ ταχυγράφος ὢν ἐκείνου καὶ ὑπ' αὐτῷ παιδευθεὶς τὴν αἱρετικὴν λέξιν, τοῦ στίφους τούτου προέστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ ἀχάτης καὶ λυχνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς μείζονας προκατάρξαντας κακοῦ. λέγεται γὰρ τὰ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· παρόσον ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Ἀετός. οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης. παρόσον καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα πτέρυγας καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης· 62

Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν.

Ἀζαλέας δρῦς. πρὸς τὸ σημαινόμενον. πότερον ὅτι φυλλοῤῥοεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα, ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάῤῥων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαρίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς Ἀζείδας.

Ἀζείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζείρει. τὸ ζέει. Ἀζήρει δέ, τὸ ξηραίνει.

Ἄζειρον. ἀποίκιλτον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον. ἢ τὸ ἄχρωστον.

Ἀζειῶται. Τρωικὸν ἔθνος.

Ἀζήιος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

---

5. *αὐτὸς* MSS. et Socrates: *αὐτοὺς* vett. Edd. 10. Cf. vv. *Ἀχάτης* et *Χρυσίτης*. 12. Zenob. II, 49. Arsen. p. 20. quorum praestat scriptura *ἐγχειρούντων*. 15. Usus est Aristoph. Lysistr. 695. Cf. Eust. in Il. ω'. p. 1352. sive Schol. in Arist. Pac. 128. sq. Hesych. v. *Αἰετὸν κ. μ.* Zenob. I, 20. 18. Proverbium Aristophanis irrisione celebratum, *αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα*: v. Eq. 1018. 1093. Av. 979. cf. Schol. Aristid. Fr. p. 114. et qui vocibus iisdem quibus Suidas utuntur, Zenob. II, 50. Diog. I, 67. Arsen. p. 21. Adde v. *Αἰετὸς ἐν νεφ.* 20. Iungebantur *ἀετὸς οἰκοδομημάτων*. Excidit etiam *τῶν*. Verum quod gravioris est momenti, docent vel Harpocratio et Arsenius p. 20. haec cum Aristophanis versu, cui glossa *Ἀετώματα — καλοῦσιν* (ascita partim e Zon. p. 52.) praefigitur dissentanea, continuanda fuisse. Ceterum cf. Lex. Seg. p. 348. coll. 202. *Ἀετὸς προπύλαιος· τὸ νῦν λεγόμενον ἀέτωμα ἢ δέλτα.* V. Intpp. Pind. Ol. XIII, 21. 22. Excidit in novissimis *νεάζοντος*, v. Zenob. II, 38. Arsen. p. 21. *κόρυδον* tanquam avis vilissimae significationem in proverbiis quibusdam extitisse docet Ruhnk. in Tim. p. 164.
2. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1100. *τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν.* 5. Glossa Il. Λ'. 494. ubi scholia Veneta cum Suida conspirant, ut operam sibi mutuam praestent. Schol. *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον*, id est, nota propter sensus ambiguitatem apposita. Küsterus figuram pervulgatissimam innui putabat. 6. Legas utrobique, *καὶ ξηραινόμενα — ἀναβάλλεται*. 8. I. *οἱ δρυτόμοι*. 12. Lex. de Spiritt. p. 208. 15. *Ἀζείδας* quod Zonarae reddendum, pendet ab Il. β'. 513. Sed aliud hic olim obtinuisse tum *πατρωνυμικῶς* arguit, tum Etym. M. p. 22. f. *εἰς τὴν Βοιωτίαν εὗρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον· Ἀζεύς, Ἀζείδης· τὸ πατρωνυμικόν*: adde p. 54, 49. 18. Cf. v. *Ἀζήρει*: unde h. l. *ἀζεῖθει* editum refinxit Schulz. obss. misc. in Suid. p. 25. confirmante Zon. p. 55. V. infra Küsterum. 20. *ἄχρωστον*] Repraesentavi lectionem Editionis Mediolanensis, quoniam reliquae mendo typographico [*ἄγρωστον*] hic inquinatae sunt. Suspecta mihi autem est vox *ἄχρωστον*, quoniam Hesychius [cum Zon. p. 55. qui deinceps cum Suida consentit] in diversa abit, et *Ἀζειροῦ* exponit *ὀζώστου*. Quare si quis et hic pro *ἄχρωστον* scribendum censuerit *ἄζωστον*, me non habebit dissentientem. *Küst.* Obest Etym. M. p. 22. 21. Zon. p. 55. et Steph. Byz. Sophoclis fidem affert Hesychius. 23. *ἄζον. μέλαν* Hesych. Affecta Suidae glossa videtur ad Laconismum revocanda, de quo dixit Valck. in Adoniaz. p. 292.

---

tem eadem quae Ariani profiteretur, tamen a suis, qui praefractum eius argumentandi modum assequi non poterant, pro haeretico habitus est, quantumvis cum ipsis sentiret. Expulsus igitur ex illorum ecclesia prae se tulit, se illorum communioni sponte renunciasse. Sectatores eius qui hoc tempore supersunt, olim Aetiani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim illius notarius, ab eo haeresin edoctus, sectae isti postea praefuit. **Ἀετίτης.** Lapidis genus: ut et achates et lychnites. **Ἀετὸν ἵπτασθαι διδ.** Aquilam volare doces: de illis dictum, qui se peritiores docere conantur. **Ἀετὸν κάνθαρος.** Aquilae scarabaeus obstetricabor. Dictum de illis, qui potentiores, a quibus priores iniuria sunt affecti, ulciscuntur. scarabaeus enim ut ferunt aquilae ova perdit. **Ἀετὸς ἐν νεφέλαις.** Aquila in nubibus. De iis qui difficulter capiuntur: aquila enim inter nubes volans capi nequit. **Ἀετός.** Fastigium aedificiorum, quod sunt qui etiam *αἴτωμα* vocent. **Ἀετοῦ γῆρας.** Aquilae senectus, corydi iuventus. Nimirum aquila vel senex reliquis avibus praestantior est. **Ἀετώματα.** Templorum tecta vocant aquilas et pinnas. Aristophanes: *Domus vestras contegemus ad aquilam usque.* Id est ad tectum. **Ἀζαλέας δρῦς.** Aridas quercus. Dictio verborum ad sensum insignis. Ideone dictum, quod arbores eodem tempore a torrentibus radicitus evulsae folia amittant; vel quod eas lignarii caesas in fluviorum fossas coniiciant, ut simul cum pluvia deferantur? quorum hoc praestat. **Ἀζαλέη.** Arida. **Ἀζαρίας.** Nomen proprium. **Ἀζαίνεσθαι.** Arescere. **Ἀζέμιλκος.** Nomen proprium. **Ἀζειάδης.** Nomen proprium. Et patronymice *Ἀζείδας*. **Ἀζείδης.** Nomen proprium. **Ἀζείρει.** Fervet. *Ἀζήρει* contra, arefacit. **Ἄζειρον.** Non variegatum (*ζειρὸν* enim varium significat), vel colore vacuum. **Ἀζειῶται.** Aziotae, Troica gens. **Ἀζήιος.** Nomen proprium. **Ἀζηλόεν.** Ni-

Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν.

Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι μέ φῄς.

καὶ Ἄζηλος βίος, ὁ εὐτελής.

Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ.

Ἀζήμιθρον. ἀζήμιον.

Ἀζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος;

ἢ Ἀζήμιος ὁ ἀληθὴς καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πάθους.

Ἀζηνᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀζηνεύς.

Ἀζηνιεύς. Ἀζηνία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος, ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. καὶ Ἁζηνιεῖς καὶ Ἑρχιεῖς καὶ Ἁλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον.

Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.

Ἀζήρει. τὸ ξηραίνει. Ἀζείρει δὲ τὸ ζέει.

Ἀζησία. ἡ Κόρη. Ἀμαία δὲ ἡ Δημήτηρ. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

Ἀζήτητον. τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀζητός. ὁ σεβαστός.

Ἀζηχές. ἀδιεχές, ἀδιαλείπτως.

Ἀζημώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀζουρός τις.

Ἄζωρος. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὔκρατον οἶνον.

Ἄζυξ. ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ. καὶ ὁ κέλης ἵππος.

Ἀει. πνέει. Ἀεὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι.

Ἀεί. εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.

τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

---

2. Sophoclis Trach. 747. 4. Eiusdem Trach. 284, 85. βίων vulg. 8. μικρὸν Editiones. Recepimus e MSS. Pariss. μιαρόν. Videndum tamen ne glossae subobscurae Ἀζήμιθρον haec sit interpretatio, ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 271. Küst. omiserat Aristophaneum ἀζήμιος. 12. Observaverat Portus haec e Schol. Sophocl. Elect. 1102. esse descripta, unde legendum ζημίαν τοῦ ψεύδους. 15. Harpocratio Pal. cum Lex. Seg. p. 348. Attigit Hesychius. 17. Cf. Steph. v. Ἁλαί ac simile Nostri praeceptum in v. Ἁλύειν. 19. Polemonis opus ab Athenaeo frequenter adhibitum; quamquam huius generis observationem apud illum non licet reperire. 21. Kusterus Diatr. p. 41. aut ἄ. ὁ ξηρός aut putabat ἄξηρος esse reponendum. Interim malo ἄζηρος. 22. Vide paulo ante v. Ἀζεῖθει, et nota varietatem lectionis. Edit. Mediolanensis utroque in loco agnoscit τὸ Ἀζεῖθει: sed ἀζείρει esse veram lectionem non dubito. Küst. ἀζαιρεῖ Hesych. ἀζείρει Ald.

1. Lex. Seg. p. 348. Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται. Accedit Hesychius; tueri studuit Lobeck. Aglaoph. II. p. 822. Sed quamquam eadem repetantur in v. Ἀμαία et paulo fusioribus verbis Didymi extent apud Zenob. IV, 20. horum tamen originem a corruptis nominibus Αὐξησία καὶ Δαμία (v. Valck. in Herod. V, 82.) fluxisse contenderim. Ceterum ἡ μήτηρ Med. 4. Sic Harpocratio. 5. Αἰσχίνης in Ctesiph. p. 57. 7. Quod Hesychii vv. Ἀζαχές, Ἀζεχές (Ἀζεχῶς) et Ἀζηχές Kusterus affert, his nihil inest quo ἀδιεχές tueare. Equidem nisi hoc ipsum ἀδιεχής Eustathius inculcaret, legerem cum Etym. M. p. 22. coll. Apollon. Lex. Hom. p. 45. ἀδηχές. 10. Ἄζωρος — καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς: Hesychius. 14. Pertinet haec explicatio, id quod Hesychius docet, ad formulam δεῦρ' ἀεί. In novissimis desideramus μέχρι νῦν, coll. Schol. Eur. Med. 665. 16. Haec nescio quis ex Schol. Sophoclis Oed. Col. 1584. petita subiecit. Neque ista ut nunc se habent satisfaciunt. Grammaticus in Maii collect. Vatic. T. IV. (R. 1831. 8.) p. 526. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διηνεκῶς ἐργάζεται, τὸν ἀεὶ χρόνον ἐργάζεται λέγουσιν. 17. Ὅμηρος Il. γ. 517. unde legendum ἔχει. 19. Σοφοκλῆς Oed. l. l.

---

grum. **Ἄζηλον.** Quod nemo aemulari velit. *Tam indignum facinus me perpetrasse dicis?* Et Ἄζηλος βίος, vita contemnenda. *Quae fortunatae fuerant, nunc ad miserum vitae statum redactae te accedunt.* **Ἀζήμιθρον.** Damni expers. **Ἀζήμιος.** Illaesus. Proprie tamen ζημία dicitur imminutio facultatum vel damnum vitae. Aristophanes: *Putasne vero, postquam nobis illuseris, te illaesum hinc discessurum?* Et Ἀζήμιος, verax, qui mendacii poenam non patitur. **Ἀζηνᾶς.** Nomen proprium. Et Azeneus. **Ἀζηνιεύς.** Azenia pagus est tribus Hippothoontidis, cuius tribulis vocatur Azeniensis. Ἁζηνιεῖς autem, Ἑρχιεῖς, Ἁλιεῖς et similia quaevis aspero spiritu veteres Atticos pronunciare ferunt: de quo Polemo libris iis quos ad Adaeum et Antigonum scripsit. **Ἄζηρος.** Non siccus. **Ἀζήρει.** Arefacit. Ἀζείρει vero, fervet. **Ἀζησία.** Proserpina. Ἀμαία vero Ceres. Unde proverbium: Ceres Proserpinam quaerit. dictum de iis qui diuturnis in quaestionibus versantur. **Ἀζήτητον.** Res de qua quaestio et accusatio institui vetita est. Sic Aeschines. **Ἀζητός.** Augustus. **Ἀζηχές.** Perpetuo, sine intermissione. **Ἀζημώθ.** Nomen proprium. **Ἀζουρός τις.** **Ἄζωρος.** Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum. **Ἄζυξ.** Nondum matrimonio iunctus. Item, equus singularis. **Ἀει.** Flat. At Ἀεὶ usque ad, adhuc. **Ἀεί.** Solent enim hanc vocem etiam de exiguo tempore usurpare. Ut Homerus: *Perlingeem semper iram alens.* Et Sophocles: *Illum de perpetuo vitae cursu decessisse scias.* ubi dicit longaevam vitae senectutem.

Ἀεί. τούτου ιά φωναί. †Ἀεὶ δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις· οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. †καὶ παροιμία· Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀεὶ γλήνησιν. ταῖς διηνεκέσι ῥυπαρίαις.

Ἀείδαμνα. ὄνομα κύριον.

Ἄειδε. ᾆδε, λέγε.

Ἀείδελον. ἀόρατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀειδέστερον, ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον εἰς μορφὴν ἐντείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι.

Ἀειδής. ὁ ἀφανής. Ἀειδὴς ψυχή. καὶ Ἀειδία ἡ ἀμορφία.

Ἀειδίνητος. ὁ πάντοτε στρεφόμενος.

Ἀειθώνιος. ὄνομα κύριον. 64

Ἀειεστώ. Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι· ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Ἀειθαλής. ἀεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιος. ὁ εὐκαταφρόνητος.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικὲς δὲ τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὔτι ἀεικές.

καὶ αὖθις·

Εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως ἀεικῶς.

---

1. ἴσ' Bastius in Gregor. p. 349. quem vide. Hermannus olim vulgatum tuebatur, si quidem Pindaricum δέ demptum esset. Ἀεὶ — νόσοις conformata sunt ex verbis Marci Anton. I, 8. καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον, ἐν ἀ. ὀ. ἐν ἀ. τέκνου ἐν μ. νόσοις: nam absunt illa, οἷος . . ὁ Τυανεύς. De quibus Küsterus: „Ea sunt assumentum inepti cuiusdam hominis, qui cum eodem loco Apollonii cuiusdam mentionem factam vidisset, a quo Marcus Antoninus se didicisse profitetur ea, quae tota illa paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem sub Nerone iam floruisse constat, non potuit ad Marci Antonini aetatem usque pervenire." 4. Sophoclis versus in fr. inc. LXXXIV. Adde Zenob. II. 44. Diog. I. 58. subiungit Arsenius p. 22. μεταγεγραμμένον τοῦ εὖ πίπτουσιν εἰς τὸ ἐμπίπτουσιν. Ceterum hi iure nesciunt superiora ἀξίως καί. 7. Zenob. II, 43. Philemoni tribuit Arsen. p. 22. 10. Ἀεὶ γλήνησιν] Hic articulus in uno MS. Paris. deest; in duobus aliis vero sola vox Ἀειγλήνησιν, nulla addita interpretatione, legitur. Küst. Idem Diatribe p. 42. ἀειγλείοισιν coniiciebat, ignarus ad Nicandri Ther. 373. ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν (ubi cum MSS. l. γλήνεσσι) respici. Quamobrem vulgatam dissolvi. Ceterum Zon. p. 51. ἀειγληνῆσι, quod praeferendum, siquidem γλήνη pro ῥύπος dictum referunt Suid. v. Γλήνη et Eust. in Il. ώ. p. 1344. 11. Edd. Ἀειδάμνα. 13. V. Etym. M. in v. 14. Locum integriorem vide sub v. Δημιουργός: ubi legitur, quod praeferendum, ἐκτείνουσι.

4. Hoc, nisi fallor, scribendum Ἀειδωνεύς. 5. Ex Harpocratione: nisi quod novissima, ἡ — δευτέρῳ, ab huius MSS. absunt. Ceterum integra fere repetuntur in v. Ἀιεστοῖ, partim in v. Εὐεστώ. Formam vocis attigit Valck. in Herod. I, 85. 7. Maussacus in Harpocrationem locum hunc sic legendum et supplendum esse recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de veritate scripserat. Diogenianus vero in Lexico suo notaverat vocabulum illud legi apud Antiphontem libro secundo *de Veritate*. Hunc enim esse verum huius loci sensum vel ex ipso Suida patet v. Ἀιεστοῖ: Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. *Küst.* Is aliter rem diiudicavit in v. Ἀειεστώ. „Si vera est coniectura Reinesii Varr. Lectt. II. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ: et sequentia illa τοῦ Ἀντιφῶντος tanquam supervacanea ex textu eiicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat: cui operi nomen Ἀμάλθεια vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari modo laudatus vir doctissimus suspicatur. Sed coniecturae huic quamvis ingeniosae haud temere tamen subscripserim, existimoque locum potius hunc sic constituendum et legendum esse: Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima τοῦ Ἀντιφῶντος adiecta esse a sciolo quodam —." Fugit hunc Glossa Herodotea (p. 343. Schw.): Εὐεστώ. εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Qui locus dubitationem movere possit, utram vocem Diogenianus tractarit. Cf. Bank. de Lex. Hesych. p. 44. Utcunque est, extrema ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ non ambiguum quin ad primum versum retrahenda sint. 9. ἐς ἀεὶ θ. Hesychius. 10. Sic interpretatur Hesych. v. Ἀΐκελον. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Immo Il. ί. 70. οὔτι ἀεικές. Neque praegressa recte se habere crediderim, nisi quis discrimen istud tenoris aliunde pervicerit. 14. καὶ αὖθις] Soph. El. 215, 16.

Ἀεί. Undecim formis variatur. † *Semper autem sapientem sui similem esse oportet, et in acerbis doloribus, et in amissione liberorum, et in diuturnis morbis.* Talis erat Apollonius Tyaneus. † Et proverbium: *Semper bene cadunt Iovis tesserae.* quamdictum de iis qui merito et in omnibus rebus felices sunt. quamquam alii hoc ad eos referunt, qui merito puniuntur. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλ. Semper agricola in proximum annum est dives. Dicitur de iis qui perpetuo spe sustentantur, fore ut e calamitatibus evadant, et tamen iidem in eas denuo recidunt. Ἀεὶ γλήνησιν. Perpetuis sordibus. Ἀείδαμνα. Nomen proprium. Ἄειδε. Cane, dic. Ἀείδελον. Quod non cernitur. Et Ἀηδές, molestum. Et Ἀειδέστερον, informe. *Cum acceperint aes rude et informe, formant illud et varias in figuras convertunt.* Ἀειδής. Qui non videtur. *Anima quae cerni non potest.* Et Ἀειδία, deformitas. Ἀειδίνητος. Qui undique circumagitur. Ἀειθώνιος. Nomen proprium. Ἀειεστώ. Antiphon sic dicit perpetuitatem et in eodem statu permansionem: ut εὐεστώ vocatur felicitas. Vocabulum extat apud Diogenianum, sumptum illud ex libro secundo *de Veritate*. Ἀειθαλής. Perpetuo florens. Ἀεικέλιος. Contemnendus. Ἄεικες. Dissimile. Ἀεικὲς vero, indecorum. In Epigrammate: *Nihil indecori.* Alibi: *In calamitates tam indigne incidis.*

Ἀεικέστερος. ἀπρεπέστερος.

Ἀείκεια. ἡ ἀπρέπεια.

[Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.]

Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀεικίσουσι. ὑβρίσουσιν.

Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς, ἀσυνήθως.

Οὕτως
ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ ἐπιβουλευθέντα, ἀεικῶς δὲ διότι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐπίσαντο.

Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πολυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ διαπαντὸς ἐξεῖναι λέγειν. Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

Ἀεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Ἀείμνηστος.

Ἀείνων. τὸ ἀέναον.

Ἀειπαρθένους. τὰς Ἐριννῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο.. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ τὰς ἀδωροδοκήτους καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Σοφοκλῆς·

Καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας.

Ἀείπλανα. πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας.

Ἀείπλανα χείλεα γρηός.

Ἀείρακος. ἡ ἔλαφος παρὰ Κρήταις.

Ἄειρε. πρόςφερε. Ὅμηρος·
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα.

Ἄειρεν. ἔβαλε.
Καὶ ἵππια λύματ' ἄειρεν.

Ἀειρός. ὁ ἄπειρος.

Ἀείρω. τὸ ἐπαίρω καὶ κουφίζω καὶ βαστάζω.

Ἀείρων. ἀθώπευτος.

Ἀείῤῥυτος. ὁ ἀεὶ ῥέων.

Ἀείτης. ὁ ἑταῖρος.

Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.

Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν σύνεσμεν. Ἀριστοφάνης περὶ ὀρνίθων. διὰ τὸ τοὺς ἐραστὰς ὄρνιθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ

---

3. Perperam haec intrusa videntur a glossa superiore Ἀεικὲς fluxisse. 4. Etym. M. p. 22, 8. τὰς ἀπρεπεῖς ὕβρεις Zon. p. 51. Pertinet ad Od. υ΄. 308. 5. ἀεικίσω Zon. p. 54. Homerus ἀεικίσσωσι, quo spectare credas lexicographos: cf. Etym. M. p. 22. 7. Versus Sophoclis El. 101. sq. Cuius Schol. Suidas descripsit, augendus voce καὶ post βίᾳ. 11. ἀειλογεῖς (Hesych.) reiicit Phrynichus Seg. p. 21. 13. Sic cum Harpocratione Hesych. Zon. et Etym. M. 15. πολέμιοι Küst. cum MSS. πόλεμοι Edd. vett. cum Zenob. II, 52. Diog. I, 70. Arsen. p. 22. 18. Ἀεὶ νῶν] Antea corrupte legebatur Ἀεινόν: pro quo duabus distinctis vocibus scribendum esse ἀεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus. *Küst.* Ipsa mendi similitudo perducit ad formam Atticorum ἀείνων, quam grammatici potissimum Aristophane Ran. 146. auctore commendant. Vide vel Lex. Seg. p. 347, 48. 19. Ἀεὶ παρθένους vulg. 22. Σοφοκλῆς Aiac. 835, 37. cuius interpreti sua debet Suidas.

6. παρὰ Κρήταις] Insolens prorsus est Κρήταις pro Κρησί. Quare licet vocem istam suspectam haberem, nolui tamen absque auctoritate MSS. quicquam mutare. *Küst.* Κρησί laudat Koenius in Gregor. p. 593. quem videas. Si tamen fidendum Aldinae compendio $\frac{\varepsilon}{\eta}$, legere praestat Εὐριπίδης Κρήσσαις. 7. Ὅμηρος] Versu inter grammaticos (cf. vel Hesych. et Schol. Soph. Aiac. 545.) decantato Il. ζ΄. 264. Adde v. Αἶρε. 9. Ἄειρεν. ἔβαλε] L. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔβαλε cum Zon. p. 54. 10. Est Callimachi fr. CCXVI. Cf. v. Ἴπνια, unde hic locus emendandus: v. Toup. I. p. 267. sq. Adde Schol. Arist. Ach. 927. 11. ἀΐδρός collato Hesychio Küster. Diatr. p. 42. Ἀειρον, ἄῤῥητον, ἀπαραίτητον, ἀθώπευτον Etym. M. p. 21, 43. ac similiter Hesych. (quamquam is alibi ἀείροις, ἀπείροις) vv. Ἀειρόν et Αἰῤῥόν. Fuit cum corrigerem ὁ ἄπορος. 12. In Boisson. Anecd. IV. p. 367. v. 28. Ἄρω (l. αἴρω) τὸ ἐπαίρω. 13. V. Boisson. Anecd. III. p. 328. Cf. Hesych. v. Αἰῤῥόν. 14. Ex Soph. Oed. C. 469. Rectius simplici ῥ Zon. p. 52. Cf. etiam v. Ἀποκναίειν. 15. Ἀείτης etiam Zon. p. 50. et Lex. Seg. p. 348. Scribendum Ἀΐτης Portus monuit. 16. Haec fere repetuntur in v. Τίς. 19. Ἀριστοφάνης Av. 704. cuius Scholiastis, si discedimus ab novissimis quinque vocibus, Suidas sua debet.

Ἀεικέστερος. Turpior. Ἀείκεια. Turpitudo. [Ἀεικέλιον. Indecorum.] Ἀεικίας. Contumelias significat. Idem, nomen proprium. Ἀεικίσουσιν. Contumelia afficient. Ἀεικῶς. Indigne, praeter morem. *Adeo indigne et miserabiliter illo mortuo.* Ac miserabiliter quidem, quod per vim et ex insidiis est interfectus; indigne vero, quod securi cum ignominiose percusserunt. Ἀειλογεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία, loquacitas, vel inepta iteratio, vel perpetuo loquendi venia. Ἀειλογία. Siquis semper rationes et defensionem sustineat. Sic Demosthenes et Isaeus. Ἀεί με τοιοῦτοι. Semper me tales hostes persequantur. Dictum de imbellibus et nullius pretii hominibus. Ἀείμνηστος. Ἀείνων. Perpetuo fluens. Ἀεὶ παρθένους. Furias. Hoc autem ex fabulis petitum est, atque intelligendum ita ut nullis muneribus nec donis ab improbis corrumpi se patiantur. Sophocles: *Imploro autem opem semper virginum, venerandarum et velocium Furiarum.* Ἀείπλανα. Errantia, vana, futilitatis plena. *Futilia labra vetulae.* Ἀείρακος. Cerva apud Cretenses. Ἄειρε. Offer. Homerus: *Ne mihi vinum offeras suave.* Ἄειρεν. Abiecit. *Et stercore sordes sustulit.* Ἀειρός. Imperitus. Ἀείρω. Tollo, levo, porto. Ἀείρων. Difficilis ad blanditias. Ἀείῤῥυτος. Semper fluens. Ἀείτης. Socius. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Semper aliquis ad Cydonem: dictum de hominibus hospitalibus, et quosvis excipere paratis. nam Cydo Corinthius hospitalitatis amantissimus fuit. Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν. *Semper cum amatoribus consuerimus*: sic Aristophanes de avibus. quippe amatores suis amasiis generosas aves donare solent; porro pica et si qua est consimilis avis bonum amantibus omen esse videntur.

μὲν ὦ Λευκίππη δεξιὰ σίττη. ἣ νῦν οἶμαι λεγομένη σιταρίς.

Ἀείυπνος. ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.

Ἀείφρουρος.

Ἀειφυγία. ἡ εἰς ἀεὶ φυγή. Χωρήσειν δ' αὐτοῖς ἅπαντα κατὰ νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσουσι τοῦ στρατοῦ ἀειφυγίᾳ. τουτέστιν ἐξορίᾳ.

Ἀηδής. ὁ ἀνεύφραντος, ὁ δυσειδής. καὶ Ἀηδὲς τὸ ἀνέραστον.

Ἀηδία. ἡ ἀνορεξία. Ἀειδία δὲ ἡ ἀμορφία.

Ἀηδίζομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἀηδόνειος ᾠδή, καὶ ἀηδόνειον μέλος.

Ἀηδών. καὶ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφώ, κατὰ Μυτιληναίους. Σοφοκλῆς·

Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἄσει δύσμορος· ἀλλ' ὀξυτόνους ᾠδὰς
θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ
στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι.

καὶ αὖθις· Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. καὶ αὖθις·

Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

[Ἀττικῶς ἄραρέ με. αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν. τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.] Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδών, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὅμηρος·

Χλωρηὶς ἀηδών.

ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελος, οἷον τέρας τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ·

Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

Ἀηδὼν δὲ ἀηδόνος συστέλλει.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

Ἀήθεσσον. ἀήθεις ἦσαν. καὶ Ἀηθέσσουσιν, ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀηθέσσω ἐνεστώς, ἀηδίζομαι, ἀΐω, ἄω, οὐ τρέπουσι τὸ ᾱ εἰς η κατὰ τὸν παρατατικόν. καὶ τὸ μὲν ἀήθεσσον καὶ ἀηδιζόμην, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η. τὸ δὲ ἄω, τὸ πνέω καὶ ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συνεμπέσωσιν ἑτέρῳ σημαινομένῳ. τὸ γὰρ ἀίω συνέπεται τῷ ἤιε, τῷ ἐπορεύετο, τὰ δὲ ἄω τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες. τὸ ἠκονημένον ξίφος.

---

1. ὡς Λ. δεξιὴ Schol. Recens lectoris cuiusdam annotatio. 4. V. Porson. in Arist. Nub. 518. 5. Zon. p. 52. 11. Verbum ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον dicit Etym. M. p. 23. f. 12. V. inprimis Lex. Seg. p. 349. coll. Blomf. gloss. Agam. 1113. 13. Ἀηδὼν καὶ ἀηδοῦς] Locus hic procul dubio sic legendus et integritati suae restituendus est: Ἀηδών. καὶ Ἀηδώ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδὼ quae in omnibus Editt. desideratur, ad sensum huius loci supplendum necessariam esse manifesto patet. Küst. Enimvero si quis Eustathium in Il. ε'. p. 601. extr. θ'. p. 716. contulerit, is nihil nisi forte ἀηδὼ vel Σαπφοῦς intellexerit desiderari. Mytilenaeos (Edd. Μιτυληναίους) quis in hac causa praeter Schol. Soph. Ai. 628. (ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μ.) advocarit, ignoro; quamquam similitudo vetustissimarum vocum apud Lobeck. Aglaoph. p. 733. sq. suppetit. Ceterum ista κατὰ Μυτιληναίους ut subdita relici iussit Küst. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 630 — 33. Suidas dedit ἄσει pro ἥσει, omisitque μὲν ante ᾠδὰς et ἐν ante στέρνοισι. 19. Proverbium paulo amplius disseruit v. Οὐδ' ὅσον ἀ. ὑ. Locum Hesychii v. Ἀηδόνων mendosum sic refinxerim: Ἀηδόνων ὕπνον· ἐπὶ τῶν ὑπνούντων ἐλάχιστον. ἐπεὶ διὰ λύπης τὸ σφοδρότατον αἱ ἀηδόνες ἀγρυπνοῦσιν. Ἀηδονίς. νεοσσός. Ceterum ἀηδόνες Med. 20. καὶ αὖθις] Sophocl. Electr. 147 — 49. cuius ex Scholiis Suidae verba deprompta sunt. 22. Ἴτυν γ' ὀλοφ. vulg.

1 — 5. Ἀττικῶς — στενάζουσαν quae abhorrent ab huius articuli consilio, Suidas binis locis (vv. Ἄραρε et Ἀτυζόμενος) et commodius apposuit et emendatius scripta: quippe corrupta sunt αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσὶν et τὴν ἀξίως, quae imperito homini deberi videntur. 5. τὸ om. vulg. 6. Ὅμηρος Od. τ'. 518. Locus apud Schol. Soph. integer. 10. παρ' αὐτοῦ, id est Διός, recte Schol. Rom. 11. Σαπφὼ fr. XXXVI. ἱμερόφωνος Schol. 15. Il. κ'. 493. 16. In hac doctrina consentit Etymol. M. quod quibus in locis sit ope Suidae iuvandum, occupavit dicere Fisch. in Well. II. p. 283. 23. Assentior Henrico Stephano putanti excidisse hic vocem μή, et legendum esse, τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος: ubi enim ἄηκες significat ὁ καλῶς ἠκονημένος, teste Suida, sic ἀήκης sive ἀήκες erit ὁ μὴ ἠκονημένος. Küst. μὴ codd. Zon. p. 57. Hesychius tamen: ἄηκον. σιδήρειον ἐγχειρίδιον.

Equidem, Leucippa, fausta tibi sum pica. Est autem avis ista quae nunc puto σιταρὶς appellatur. Ἀείυπνος. Qui semper dormit. Ἀείφρουρος. Ἀειφυγία. Perpetuum exilium. *Omnia autem ex animi sententia ipsis successura, si homicidam ex exercitu pulsum multarent exilio perpetuo.* Id quod est ἐξορία. Ἀηδής. Iniucundus, deformis. Et Ἀηδές, non amabile. Ἀηδία. Fastidium. Ἀειδία autem, deformitas. Ἀηδίζομαι. Voluptatis expers sum. Ἀηδόνειος ᾠδή, ἀηδόνειον μέλος, lusciniae cantus. Ἀηδών. Item ἀηδοῦς, ut declinatur Σαπφώ, e Mytilenaeorum dialecto. Sophocles: *Neque miserabilis gemitum avis lusciniae fundet infelix, sed acutos eiulatus vociferabitur, percussaque sonabunt manuum plangore pectora.* Et aliud: Vix tantum dormit, quantum luscinia: dictum de illis qui multum vigilant. Et alibi: *Sed gemebunda illa meis sensibus convenit, quae Ityn semper, Ityn luget avis infortunata, Iovis nuncia.* [Attico dictum est ἄραρέ με: i. e. haec animo meo perplacuit, id est, paria nos in luctu facimus ego et luscinia, quod ad luctum attinet. aliter: congruit animo meo, hoc est, admiror illam quae merito Ityn luget.] Iovis vero nuncia dicitur luscinia, quia ver praenunciat vel diem. Et Homerus: *viridis colli luscinia.* Vel quia propria nunciat mala, et celebratam illam calamitatis fabulam. vel nuncia, quasi prodigium quoddam ab Iove missum ad potentiam naturae significandam. Item Sappho: *Veris nuncia suaviter cantans luscinia.* Ἀηδὼν vero ἀηδόνος, correpta vocale. Ἀηδῶς. Inutiliter. Ἀήθεσσον. Insueti erant. et Ἀηθέσσουσιν, insueti sunt. ἀηθέσσω, ἀηδίζομαι, ἀΐω, ἄω, non mutant in imperfectis ᾱ in η. et ἀήθεσσον quidem et ἀηδιζόμην ideo, ne η in duabus syllabis proximis geminetur; ἄω vero, i. e. spiro, et ἀΐω, audio, ad evitandam ambiguitatem: nam ἀίω concurrit cum ἤιε, id est, ibat, ἄω vero cum ἦε, i. e. erat. Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

Δεινόν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
στένοντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα· τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.

Ἄημαι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἄημαι
νηῷ ὑποῤῥοφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ τοῦ ἀνάκειμαι.

Ἀήμεναι. πνεῦσαι.

Ἀηνές. τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρόν.

Ἀηνόβαρβος. ὁ χαλκοπώγων.

Ἀήπιον. τὸ μὴ πρᾶον.

Ἀήσσατος. ἀήττητος.

Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

Ἀήσυλον. τὸ ἄδικον, ἁμαρτωλόν.

Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον, τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων.

Ἀήσυρον γόνυ κάμψει.

Ἀήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὥσπερ ἡγήσω ἡγητής, ποιήσω ποιητής· οὕτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής. ἀλλ' ἡμάρτηται.

Καρπαθίην ὅτε νυκτὸς ἅλα στρέψαντος ἀήτου.

Ἀήττητος. ὁ ἀκαταπόνητος. 67

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

Ἄητος. ὁ ἀκόρεστος.

Ἀηδᾶς. ὁ δεσπότης.

Ἀΐδας. ὁ τάφος.

Ἀϊδές. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἀΐδηλον πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ ἀϊδήλως, ἀφανιστικῶς.

Ἀΐδης. ὁ ᾅδης, κατὰ διάλυσιν. καὶ Ἀϊδωνεῖ καὶ Ἀϊδωνῆϊ, τῷ ᾅδῃ.

Ἀΐδιος. αἰώνιος.

Ἀϊδνής. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἄϊδος κυνῆ. παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

---

2. Versus Sophocl. Aiac. 674. sqq. Ubi recte legitur δεινῶν. A Suida proficere sibi videbatur Boisson. in Anecd. IV. p. 150. 3. Soph. ἐν δ' ὁ π. 5. γνωσόμεσθα Med. 7. ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην] Interpretes non observaverant versum hunc Sophoclis in mendo cubare, et pro ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην legendum esse ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν. Emendationem hanc confirmat ipse Suidas v. Ἐχθραντέος, ubi idem versus, sic recte scriptus, repetitur. *Küst.* ἐχθαρτέος Soph. a Porsono correctus. 12. ἐν Ἐπιγράμματι Hegesippi III. pr. A. P. I. p. 227. n. 124. 13. Τιμάνορος Küst. Priores Edd. cum Palat. Τιμάνωρος: quod mendum ex hoc loco nescio quis traduxit in v. Τιμάνωρ. ἄημαι] In Antholog. legitur ἥμαι. Sed utrumque mendosum est. Legendum enim est ἧμμαι, ab ἅπτω, annecto, appendo: quae vox de dedicatione donariorum frequenter usurpari solet. *Küst.* 14. ὑποῤῥοφίας] In Antholog. [et in v. Ἀλκιμάχη] scriptum est ὑπωροφίας. Sed cum Brodaeo legere malim ὑπωροφία, eamque vocem ad ἀσπὶς referre. *Küst.* 16. Od. γ'. 176. 17. λαμπρόν] λαβρόν Hesych. 21. Versus Mnasalcae III, 6. A. P. I. p. 273. n. 264. 22. Etym. M. p. 23, 33. 39, 31. Pertinent grammaticorum placita ad Il. ε'. 870. 23. V. Toll. in Apollon. p. 47. Blomf. in Aesch. Prom. 461.

4. Pariter Etym. M. p. 23, 30. „Pro ἡγητὴς scribendum ἡγητὴς ex Eustath. p. 1724, 35." Lobeck. in Phryn. p. 256. Equidem contra faciendum censeo. Ceterum pendet haec glossa a disputatione vetusta criticorum de Il. ο'. 626. v. Toll. in Apollon. p. 47. 7. Versus Diodori Sard. I, 1. in A. Pal. VI, 245. 10. Hesych. et Etym. M. p. 23, 17. Respiciunt ad Il. φ'. 395. 11. Glossa corrupta. Hesychius: αἰδάας. δεσπότης. 14. Cf. Etym. M. p. 41. Pertinet glossa ad Il. β'. 455. 17. Ἀϊδωνῆϊ Il. ε'. 190. 18. Hesiodi Scut. 310. 19. L. ἀϊδνός cum Zon. p. 73. Nisi huc referimus Etym. M. p. 41. f. καὶ πηλὸς ἀϊδνής, ὁ ἀστήρικτος —. ἢ ἀφανής: quamquam continua potius ἀφανιστικὸς scribendum arguunt. 20. Ἄϊδος κυνῆ — ἐδειροτόμησεν Zenob. I, 41. Diog. I, 89. Eudocia p. 30. et Schol. Victor. in Arist. Ach. 397. Doctam explicationem dedit Hesychius, conf. Eust. in Il. ε'. p. 613. Plura congessit Boissonadus in *Notices et Extr.* T. XI. p. 28. Aliter tamen Etym. M. p. 42. 21. γὰρ] καὶ Eud.

Ἄημα, Venti flatus. *Et vehemens ventorum flatus tranquillitati restituere solet aestuans mare, et invictus somnus quos vinxerat solvit, nec semper constrictos tenet. Nos vero nulla moderatione uti sciemus? Immo vero nuper demum cognovi tum inimicum ita nobis odio prosequendum esse, ut qui rursus amare possit; tum in amicum tantum officiorum conferre iuvabit, quantum in eum par est, qui non sit persiiturus. Plerisque enim mortalium incertus est amicitiae portus.* Ἄημαι. Id est consecratus sum. In Epigrammate: *Clipeus, quem mortalis gestarit humeris Timanor, nunc suspensus sum sub tecto templi Palladis bellatricis.* Ἀήμεναι. Spirare. Ἀηνές. Perpetuum, illustre. Ἀηνόβαρβος. Aenobarbus. Ἀήπιον. Immite. Ἀήσσατος. Invictus. *Sum autem prorsus, ex quo nascebar, scutum invictum.* Ἀήσυλον. Iniustum, iniquum. Ἀήσυρον. Tenue, sublime ac leve. Dicitur de avibus, quod aere suspensae ferantur. *Leve genu flectet.* Ἀήτης. Ventus. Iam ut ab ἡγήσω fit ἡγητής, a ποιήσω ποιητής: sic ab ἄω ἀήσω oportebat formari ἀητής. Sed discessum est ab regula. *Cum ventus noctu Carpathium mare agitaret.* Ἀήττητος. Nullis laboribus victus. Ἄητον. Ventis perflabile. Ἄητος. Insatiabilis. Ἀηδᾶς. Dominus. Ἀΐδας. Sepulcrum. Ἀϊδές. Quod comprehendi non potest. Ἀΐδηλον πῦρ. Ignis perniciosus. Item ἀϊδήλως, perniciose. Ἀΐδης. soluta diphthongo, Orcus. Et Ἀϊδωνεῖ vel Ἀϊδωνῆϊ, Orco. Ἀΐδιος. Aeternus. Ἀϊδνής. Qui non videtur. Ἄϊδος κυνῆ. Orci galea. Proverbium de illis dictum qui se artibus quibusdam occultant. Talis enim extitisse fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum praecidit.

Ἄιδος κυνῆ. Ἀριστοφάνης·

Λάβε δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄιδος κυνῆν.

ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἴρηται ἡ παροιμία. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἄγαν κομώντων. Οὗτος γὰρ ὁ Ἱερώνυμος μελῶν ἦν ποιητής, καὶ τραγῳδὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος, διὰ [δὲ] τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι, ἐδόκει κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν, διόπερ Ἄιδος κυνῆν ἔφη αὐτὸν κωμῳδικῶς, ὡς κουριῶντα.

Ἀιδρείη. ἡ ἀπειρία.

Ἄιδρις. ἀμαθής, ἄπειρος.

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄιδρις,
κατημέλησα.

ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος. Ὁ Θεολόγος·

Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις.

Ἀιδρόν. τὸ διαφανές.

Ἀίδυλος. ὁ θρασύς.

Ἄιεν. ἐξέπνεεν.

Ἀΐειν. ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι.

Ἄιθες. ἐθνικόν.

Ἄικες. αἱ ὁρμαί.

Ἄικες. ἐθνικόν.

Ἀίω. ἀκούω.

Ἀΐξας. ὁρμήσας.

Ἀΐξας ἔκτοσθε χεροσσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις.

Ἄιρος, ὄνομα κύριον. 68

Ἄις. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἀίσθων. ἐκπνέων.

Ἀΐσσουσιν. ὁρμῶσι, φοιτῶσι. Πολύβιος· Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς ἀριστείας Σκιπίωνος, εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον· τί ἀκήκοας; οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

Ἀϊστί. ἀφανῶς.

Ἄιστος. ἀνιστόρητος, ἀφανής.

Ἀιστωθείη. ἀφανισθείη.

Ἀίστωρ, ἄπειρος, ἀμαθής.

Ἀιστῶσαι. ἀφανίσαι.

Ἀίτης. ὁ ὁρμητικός.

Ἀιτία. ἡ χορδή.

Ἄιτος. ὄνομα κύριον.

Ἀιχθήτην. ὡρμήθησαν.

Ἀθαμαντίδης. πατρωνυμικόν.

1. Ἀριστοφάνης Acharn. 364. sq., ubi Scholia similibus verbis eadem tradunt. 3. Edd. σκοτοδ. Nostrum fide nititur MS. ap. Schottum in Prov. Suid. p. 340. Aristoph. σκοτοδ. τιν' Ἄ. 4. ἐπὶ τῶν ἀφανῶς τι ποιούντων Schol. Plat. p. 422. 5. ὁ deest vulg. 8. δὲ post ἐδόκει ex Schol. inseruit vulg. Verum pertinet ista vox ad superiora διὰ τὸ ἄγαν κτλ. 10. Schol. Arist. παίζει κωμικῶς τὸν κουριῶντα. 11. Olim apud Homerum vulgatum: l. ἀιδρείῃ cum Etym. M. p. 42, 44. et Eustathio. 13. Versus Sophocl. Aiac. 911. Haec Ἐγὼ δ' — ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος ante Küsterum post v. Ἐγῷμαι repeti solebant. 15. ὁ Θεολόγος Gregor. Naz. T. II. p. 187. Bill. Unde restituendum κακῶν πολλῶν. 18. Ἀιδρόν, τὸ διαφ.] Lege et emenda, Ἀιδνόν. τὸ ἀφανές. Vide Etymologum v. Ἀιδνός. Küst. Adde Zon. p. 90. Hic tamen p. 97. ἀιδρῶς. διαφανῶς. ἢ ἀπείρως. 19. Ἀίδυλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Hesychius, Etymologus et ipse Suidas infra in diphthongo Αι. In prioribus vero Editt. legitur ἀίδηλος. Küst. 20. Immo ἄιον, ἐξέπνεον, ex Il. ο. 232. 22. V. Wassium in Thuc. I, 101. 23. Glossa ex Il. δ. 709. ducta: quam latius persequuntur Zon. p. 79. Etym. M. p. 42.

1. 2. Ἄικες — ἀκούω om. vulg. Zon. p. 63. Ἄιθες καὶ Ἄικες. ἐθνικά. 4. Distichum Antipatri Sidon. LXIII, 3. 4. A. P. I. p. 367. n. 210. 6. Respicit Od. σ. 73. De tenore vocis egit Etym. M. v. Πενταέτηρον. 7. Ἀίς. ὁ μὴ βλεπ.] Vox ista mihi suspecta est. Vide paulo ante v. Ἀιδνής. Küst. Frustra: v. Etym. M. v. Ἄιδι. Ceterum uberiora Zon. p. 63. 8. Ex Il. π. 468. cf. Etym. M. p. 43, 22. 9. Πολύβιος XXXVI, 6. 11. εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρ.] Locus hic male affectus est, eique aliqua deesse videntur. Küst. τί ἀκήκοας certe νέον vel νεώτερον requirit. 12. Οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ] Gravissimi huius iudicii ac testimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem prosecutus est, etiam alii scriptores meminerunt. Livius in Epitome libri XLIX, *Scipionis virtutem et Cato, vir promptioris multo ad vituperandum linguae, in Senatu sic prosecutus est, ut diceret, reliquos qui in Africa militarent umbras militare, Scipionem vigere.* Plutarchus Praec. polit. p. 804 F. Καὶ Σκιπίωνα δὲ Κορνήλιον, οὐκ ἀφ' ἧς ἔτυχεν ἀρχῆς ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ἐξαίφνης ὕπατον ἀπέδειξε παρὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ θαυμάσας αὐτοῦ μειρακίου μὲν ὄντος τὴν ἐν Ἰβηρίᾳ μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ὕστερον τὰ πρὸς Καρχηδόνι χιλιαρχοῦντος ἔργα· περὶ ὧν καὶ Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἀνεφώνησεν· Οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν. Vide etiam Suidam infra v. Κάτων. Küst. 15. Vide vel Apollon. Lex. p. 63. 16. Sic Lex. Seg. p. 363. 17. V. Ruhnk. in Tim. p. 15. 19. Adiungit ὁ ἐρώμενος cum aliis Zon. p. 74. 20. V. Etym. M. v. Ἀιτίας χορδάς. 22. Ex Il. ω. 97. 23. Cf. Apollon. de Synt. p. 156.

Ἄιδος κυνῆ. Orci galea. Aristophanes: *Accipe vero, per me quidem licet, ab Hieronymo tenebricosam densisque pilis horrentem Orci galeam.* De rebus occultis hoc proverbium usurpatur; hoc autem loco de iis qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat poeta meliens et tragicus, qui fabulas inaequales et inconcinnas scriberet; quod autem argumenta admodum tragica proferebat et terribilibus personis utebatur, plausibus excipi videbatur. ab Comicis autem perstringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam eum comice vocavit, tanquam nimis comatum. Ἀιδρίη. Imperitia. Ἄιδρις. Ignarus, imperitus. *Ego vero ad omnia surdus et omnium ignarus haec neglexi.* Ubi significat stupidum, cum ἴδρις sit peritus. Theologus: *Senex sum et multorum malorum gnarus.* Ἀιδρόν. Obscurum. Ἀίδυλος. Audax. Ἄιεν. Exspirabat. Ἀΐειν. Audire. sentire. Ἄιθες. Nomen gentile. Ἄικες. Impetus. Ἄικες. Nomen gentis. Ἀίω. Audio. Ἀΐξας. Aggressus. *Irruens in nidum pullos foventem abstulit matrem a partu quaternas in spiras convolutus serpens.* Ἄιρος. Nomen proprium. Ἄις. Qui non videtur. Ἀίσθων. Exspirans. Ἀΐσσουσιν. Impetu feruntur, vagantur. Polybius: *Romae enim M. Porcium, cum res a Scipione praeclare gestas audisset, dixisse ferunt: Solus sapit, reliqui vero ut umbrae vagantur.* Ἀϊστί. Obscure. Ἄιστος. Incompertus, obscurus. Ἀιστωθείη. Aboleretur. Ἀίστωρ. Imperitus, ignarus. Ἀιστῶσαι. Delere. Ἀίτης. Impetuosus. Ἀιτία. Chorda. Ἄιτος. Nomen proprium. Ἀιχθήτην. Impetum fecerunt. Ἀθαμαντίδης. Patronymicum.

Ἀθάμας. ὄνομα κύριον. Εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας ἐστεφανωμένος ὥσπερ ἱερεῖον, σφαγιασθησόμενος διὰ Φρίξον. καὶ ῥύεται αὐτὸν Ἡρακλῆς, εἰπὼν ζῆν τὸν Φρίξον. παραδείγματι οὖν χρώμενος ὁ Στρεψιάδης δεδιέναι φησὶ τῷ Ἀθάμαντι παραπλήσια μέλλοντι θύεσθαι.

Ἀθαμβής. ἄφυβος.

Ἀθανάριχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἅγιον Νικήταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστοῦ πεποίηκεν.

Ἀθάνατος. τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι. †Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι ἐπιφέρει. διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειάν ἐστιν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ' οὐσίαν μὲν οἶδεν ἀθάνατον, οὐκέτι δὲ καὶ κατ' ἐνέργειαν. οὕτω δ' ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ὁμώνυμα. μεταβάλλει γὰρ καὶ αὐτά, εἰ καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. †Ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἡ ἀθανασία καὶ σύμπτωμά τι. ἐπὶ ὑποθέσει γάρ τινι δείκνυται, ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι, οὐ μεταλήψει ἄλλης ζωῆς τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίγνεσθαι. ἐγράφη ἐν τῷ πι στοιχείῳ περὶ πάθους. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ὁριζόμενος στέρησιν θανάτου ἁμαρτάνει. οὐ γὰρ στέρησις θανάτου ἡ ἀθανασία, ἀλλ' ἐν ἕξει καὶ διαθέσει.

Ἀθᾶνες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀθάνατοι. μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Δαρείου.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἡψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

> ἀλλά με
> ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
> ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γραΐδίου.

Ἀθάρην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης Ἥρωσιν·

> Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρύβλιον φέρειν
> καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμαστί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε. εὐχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἴθε.

Ἀθέατος. μὴ τεθεαμένος. Ὢν γὰρ εἰς τέλος ἀθέατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμους κατὰ τοὺς ἐν Λιγυστικοῖς, προῆγεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀθεεί. χωρὶς θεοῦ.

Ἀθέλσεται. παρηθεῖται, διεκλύεται.

Ἀθέλιμνος. ὁ κακός.

---

1. Sunt haec ex novissima parte Scholiorum in Arist. Nub. 258. compilata. 3. καὶ — τὸν Φρίξον om. vulg. 5. ὁ Ἀριστοφάνης vulg. ab Aldo. 10. 11. Eadem Schol. Il. ζ. 186. repetita sub v. Ἄφθιτον. 19. Ὅτι δὲ — ἀθάνατον γίγνεσθαι ignavus homo transcripsit ex v. Πάθος, unde huic loco tum integritas petenda tum emendatio. 20. δείκνυνται vulg. ab Aldo. Subsequi debebat τῇ. Peius etiam sese habent extrema ἀθάνατον γίνεσθαι.

4. μύριοι: v. Valck. in Herod. VII, 31. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδ.] Historiam quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Hist. Eccles. VII, 20. qui post expositam ibi Persarum cladem addit: Οὕτω μὲν οὖν οἱ λεγόμενοι παρὰ Πέρσαις ἀθάνατοι θνητοὶ πάντες ἐδείχθησαν. Küst. 6. οὓς εἶχε Ξέρξ. ὁ Δ.] Haec verba, loco suo mota, reponenda sunt post Περσῶν ἐπίλεκτοι. Küst. 9. Πλούτῳ v. 672. Suidas sua de vocis declinatione ex Scholiis deprompsit: posteriora cum Lex. Seg. habet communia. 12. Scribebatur τοῦ γραιδίου. 13. l. οὐκ ἀθάραν: v. Lex. Seg. p. 351, 21. Philem. p. 291. apud quem scr. p. 295. τὴν ἀθάραν περίγραψε. 18. Ἄθε] Portus legendum suspicatur Αἴθε: quae coniectura non est aspernanda. Küst. Cum Suida Zon. p. 63. ἄθε Etym. Gud. p. 484, 27. Fortasse hoc Doriensibus tribuendum: cf. Salm. in H. Aug. T. II. p. 760. extr. 21. κατὰ] Legendum καὶ monuit Küst. Substantivum tamen etiamnum desideratur. Mirifice nescio quis abutitur his in v. Λιγυστικός. 22. Glossa Homerica: γνώμης sublungit Hesychius. 23. Hic articulus [ab Aldo proditus] non solum in 2 MSS. Pariss. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλσεται autem legendum est ἀθέλγεται, quae vox apud Hippocratem occurrit, ut grammatici observarunt. Phavorinus: Ἀθέλγεται, διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus in Glossis Hippocratis: Ἀθέλγεται, [παρηθεῖται,] διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in Oeconom. Hippocratis. Küst. Qui glossam Ἀθεεί huic cum Aldo postposuit. Ceterum ἀθέλδεται, διηθεῖται Zon. p. 62. Etym. M. p. 26, 5. Lex. Seg. p. 350. quamquam hic p. 353. etiam ἀθέλβεται commemoratur, quod ipsum Hesychio reddidit Heringa Obss. p. 202. Cf. Erotian. p. 72. Inde vulgatum παραθεῖται correxi. παραθεῖσα (Ald.)] In uno MS. Paris. scriptum est παρηθεῖσα. Sed legendum est vel παρηθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρίεται, ut apud Galenum loco laudato. Küst. 24. ἀθέλιμος Ald.

Ἀθάμας. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur tanquam victima, propter Phrixum iugulandus. Sed Hercules eum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Strepsiades dicit se metuere eadem, quae Athamas, cum esset iamiam immolandus. Ἀθαμβής. Impavidus. Ἀθανάριχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciavit, et magnum Christi martyrem effecit. Ἀθάνατος. Philosophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis, ἄφθιτος vero de brutis usurpant. †Plato cum animam immortalem vocat, immortalitatem ei solo nomine tribuit: nam quod proprie est immortale, tam ad essentiam quam ad actionem est immutabile. animam vero cum ad essentiam ille statuat immortalem, non tamen ad actionem eius id ponit. Eadem igitur ratione vel coelestia dixeris aequivoce esse immortalia: nam et ipsa si minus essentia, loco certe mutantur. Immortalitatem autem vitae quandam affectionem esse et accidens, demonstrari poterit, si ponamus aliquem ex mortali immortalem fieri: non enim assumptione alterius vitae mortale fit immortale; de quo dictum in littera π sub voce Πάθος. Siquis immortalitatem definit privationem mortis, errat: non enim immortalitas est privatio mortis, sed in habitu et dispositione consistit. Ἀθᾶνες. Nomen gentis. Ἀθάνατοι. Immortales, dicti decies mille delecti Persae, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodosio Imperatore perdidit et delevit. Ἀθάρα. Puls triticea. Declinatur autem ab Atticis per η, ἀθάρης, in communi vero dialecto per α, ἀθάρας. Aristophanes Pluto: *Sed me pultis olla quaedam vehementer excitabat, non adeo procul a capite vetulae posita.* Ἀθάρην non ἀθήραν legumina fresa vocant. Crates Herolbus: *ergo leguminum elixorum huc patellam et pultis oportet afferre.* Ἀθαυμαστί. Sine admiratione. Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἴθε. Ἀθέατος. Qui non vidit. *Cum enim omnino nunquam Graeciam vidisset propter bella Iberica et Ligustica, in Graeciam profectus est.* Ἀθεεί. Sine Deo. Ἀθέλσεται. Laxatur, resolvitur. Ἀθέλιμνος. Malus.

Ἀθέμιστα. ἄδικα. Ἀθέμιστος. ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἄθεσμος ὁ παράνομος. Ἠράσθη Πίασος Θετταλὸς Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἄδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον. διφορεῖται.

Ἄθεον. Ἄθεόν ἐστι τὸ μὴ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς διασώζειν καὶ ἀνάγειν εἰς τὸ θεοειδές, καὶ συνάγειν αὐτὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀῤῥήκτοις καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τἀναντία τούτων, τὸ κατασπᾶν καὶ καθέλκειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενὲς καὶ ἀλιτήριον καὶ γιγαντῶδες ἢ Τιτανικὸν δεσμωτήριον.

Ἀθεωρητί. χωρὶς θεωρίας. καὶ Ἀθεώρητος, ἀθέατος.

Ἀθεραπευσία. ἡ παντελὴς καταφρόνησις. Τὸ δὲ στρατόπεδον ταῖς τῶν σωμάτων ἀθεραπευσίαις κακῶς ἀπήλλαττεν.

Ἀθέρες. εἶδος σπέρματος.

Ἀθέρισον. ἀποδοκίμασον.

Ἀθερώσσει. ἀγρυπνεῖ.

Ἀθεσίαν. παράβασιν. Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας. [Ὅτι Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, ἔστιν ἐν τῷ Γεραίστερος.] † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῶν Γαλατῶν ἀθεσίαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα.

Ἀθέσμιον. τὸ ἄδικον.

Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. [γενικῇ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.]

Ἀθήλυντον. ἀδάμαστον, σκληρόν.

Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἡ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλλει.

Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κρατεῖ. διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης. φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

---

1. Vocem ab criticis Homericis explicitam fuisse vel Apollon. Lex. p. 49. sq. significat. 2. Repetitur locus in v. *Πίασος*. V. Meinek. in Euphor. p. 60. 5. *διφορεῖται*] Sensus est, dici et *ἀθέμιτον* et *ἀθέμιστον*. *Küst.* Cf. Lex. Seg. p. 353. 7. Sapit hoc fragmentum disciplinam Platonicorum. 13. Affert Herodianus *π. μον. λέξ.* p. 27. f. Extrema praebent Harpocratio Palatinus et Lex. Seg. p. 349. 15. Antiattic. p. 78. *Ἀθεραπευσία. Πλάτων πολιτείας τρίτῳ.* L. *τετάρτῳ.* 16. Locus Polybii III, 60, 3. 18. Inductam explicationem praestat etiam Zon. p. 59. V. Ruhnk. ap. Musgr. in E. Bacch. 1208. 19. Sic Zon. p. 61. Sed Etym. M. p. 24. *ἀθύξοντ' ἀπεδαρίμαζον*: ex Il. α'. 261. 20. *ἀθερώσσει*, sive quod apud Hesychium exstat *ἀγρώσσει*, ex *Εγρήσσει* corruptum duxit Küst. Diatribe p. 41. Tuetur Zon. p. 61. 21. Glossam firmat Lex. Seg. p. 350. Locus Polybii III, 78. supra prolatus in v. *Ἀγωνιῶ*. 22. *τὰς καὶ ἐπισειομένας*] Polyb. *τὰς περὶ τὸ σῶμα.*

1. *Ὅτι Ἀθηνᾶ — ἔστιν ἐν τῷ Γερ.*] Haec verba desunt in 2 MSS. Pariss., nec sane ad hunc locum ullo modo pertinent, sed ad articulum paulo post sequentem, ubi de Minerva agitur. *Küst.* 3. Locus Polybii II, 32, 8. *τήν τε Γαλατικὴν* Polyb. 4. *Πολύβιος* fragm. gramm. VI. ubi Schweigh. novissima *καὶ τὴν ἀβεβαιότητα* interpretationis loco subiecta putat; porro dativus *ἅπασι*, nisi *ἐν* intercidit, pro neutro videtur esse habendus. 8. *γενικῇ — τοῦ τολμήματος* uncis inclusi. Nimirum haec ab ignavo quodam lectore ascripta fuisse praeclare monstrat Etym. Gud. p. 588. *Ἀθετῶ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. γενικῇ μέν, ὡς, κατάρχων μὲν καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολμήματος· αἰτιατικῇ δέ, δούλων αὐθεντεῖν δεσποτείαν.* 10. Sic Lex. Seg. p. 349. 11. Eadem Zenob. II, 25. et Arsen. p. 24. pauciora Diogen. II, 37. 14. *συμβάλει* Ald. *συμβάλῃ* vulg. Possis *συμβάλοι.* 15. *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ*] Haec totidem verbis leguntur apud Codinum *de Origin. Constantinop.* p. 13. *Küst.*

Ἀθέμιστα. Iniusta. *Ἀθέμιστος*, iniustus. Id quod etiam *ἄθεσμος* significat. *Piasus Thessalus filiam suam Larissam incesto et infelici amore amavit.* *Ἀθέμιτον.* Iniustum. Inde *ἀθεμιτώτατον.* Nam dupliciter exstat. *Ἄθεον.* *Impium est, immortalitatem animae non conservare, nec eam ad Dei similitudinem reducere, neque cum numine firmis et invictis vinculis coniungere; aut, quae sunt his contraria, id quod in nobis divinum est detrahere et detrudere in terrestrem, sceleratum, giganteum atque Titanicum carcerem.* *Ἀθεωρητί.* Sine contemplatione. Et *Ἀθεώρητος*, qui nunquam contemplatus est. *Ἀθεραπευσία.* Summus contemptus. *Exercitus autem propter neglectum corporum curationem male se habebat.* *Ἀθέρες.* Seminis genus. *Ἀθέρισον.* Reiice. *Ἀθερώσσει.* Vigilat. *Ἀθεσίαν.* Perfidiam. *Metuens enim Gallorum perfidiam, et ne vitae suae insidias struerent.* [Minerva et Neptunus de Attica contenderunt: de quo vide v. *Γεραίστερος.*] † *Romani vero considerantes Gallorum levitatem in pactis servandis.* Alibi idem Polybius: *Omni modo perfidiam suam et inconstantiam occultare.* *Ἀθέσμιον.* Iniustum. *Ἀθέτησις.* Reiectio. Et *Ἀθετῶ*, aptum accusativo. [Genitivo tamen in hoc exemplo: *Princeps et signifer patrandi facinoris.*] *Ἀθήλυντον.* Indomitum, durum. *Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον.* Minervae felem comparas. Dictum hoc proverbium de iis qui propter exiguam similitudinem praestantissima cum deterioribus comparant: ut si quis propter caesios oculos felem Minervae comparet. *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα.* Minervae simulacrum hastam tenet: propter eius constantiam et fortitudinem. Similiter etiam clipeum: quia per sapientiam omnes insidiae repelluntur. Minerva enim et mens idem sunt. Galeam etiam illi tribuunt, quia summa sapientia oculos hominum latet; item oleam, quia natura purissima est: nam olea lucis est materia. Gorgonem etiam pectori assignant, propter mentis velocitatem.

Ἀθηναία. ἡ θεά, ἡ δὲ γυνὴ ἀστή.

Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικὰς, ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς. μόνους γάρ, φησί, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς· ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις.

Καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι·

Τὰς Ἱππονίκας τάσδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς καὶ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεάν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτάς φασι λέγεσθαι Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν. καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ. Ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει.

Ἀθήναιον. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων ἐστίν.

Ἀθήναιος. Ναυκρατίτης, γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου, ἔγραψε βιβλίον, ὄνομα Δειπνοσοφισταί, ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν

---

1. ἡ θεά om. vulg. Obstat Etym. M. p. 24, 54. cum Hesychio. Quae sequuntur specimina vetustae eruditionis, binis e partibus conflata videntur. Breviter eandem sententiam exposuit Schol. Arist. Av. 829. 2. Eustath. in Il. α'. p. 84. idem argumentum, de quo auctor noster hic agit, erudite pertractat, cuius verba digna sunt, quae ad locum hunc illustrandum adducantur. Ἰστέον δέ, inquit, ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ λέγεσθαί ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα διὰ τὴν τοιαύτην Ὁμηρικὴν Ἀθηναίαν, ἤτοι Ἀθηνᾶν. ἀνὴρ μὲν γάρ φασιν Ἀθηναῖός ἐστιν, ὥσπερ καὶ Θηβαῖος· οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή, ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττική. τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη προκατείληπται. — Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν, ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Varro apud Augustinum de Civitate Dei lib. XVIII, 9. (fragm. Bip. p. 360.) aliam reddit rationem, quare feminae Atticae non fuerint vocatae Ἀθηναῖαι. Küst. Antiattic. p. 77. Ἀθηναίαν, οὐκ Ἀττικήν. Μεγακλείδης] Hunc Eustathius loco laudato vocat [cum Edd. vett. et Suida sub v.] Μεγακλείδην. Sed lectionem Suidae confirmant Athenaeus XII. p. 513. B. et Hesychius. Küst. 9. Eadem correptione diphthongi φιλαθήναιος dedit Arist. Vesp. 291. Irrisionem comici vel Schol. Arist. Av. 881. illustrat. 11. Editam scripturam γυναῖκα Ἀθηναίαν κ. τ. καὶ ἀγ. refingi iussit Küst. 12. Φιλήμων p. 877. Recte Πτερυγίῳ Steph. Byz. v. Ἀθῆναι. 13. καὶ Ναυσιστράτας idem Steph. 14. λέξω Med. sola. 16. καὶ abest. Contra delendum καὶ ante ἡ. 18. Malim — Ἀθηναίας ἀστὰς φ. λ. τὰς Ἀττικάς.

5. ξένην quo spectet dubito. Πίνδαρος ἐν σχολῇ] Foedus error. Lege Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. — Quomodo autem vox σκολιοῖς in σχολῇ degeneraverit paucis docebo. Cum initio in codicibus Suidae recte scriptum esset ἐν σκολιοῖς, festinantes librarii eius loco ἐν σχολίοις legentes vocem istam ad hunc modum contraxerunt, ἐν σχō (sic enim vox σχόλια in MSS. breviato scribi solet), unde alii tandem effecerunt ἐν σχολῇ. Coniecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν σχολῇ scriptum est ἐν σχō, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. Küst. Dictum illud Scoliorum (inter fragm. 89.) contineri verbis κελάδεσσιν Ἀθηναίαισι monuit Schneiderus. 6. Φρύνιχος] Eadem habet Stephanus Byz. v. Ἀθῆναι, ex quo Suidam emendavi, et pro ἀντὶ τοῦ ἀττικῶν, ut antea corruptissime legebatur, reposui ἀνάττικον. Küst. Praeceperat Reinesius. Dubitas tamen an opusculum περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων voluerit significari. 7. καὶ om. Med. 9. Haec translata sunt ad vv. Ἀπολλώνιον, Δημήτριος et Ποσειδώνιον, nec discrepant Eustathiana in Od. ζ. p. 1562. Ab Eugenii Temenicis repetiit Lobeck. in Phryn. p. 368. 10. Θουκυδίδῃ II, 91. 13. τὰ om. vulg. 14. Ποσειδάνιον Pind. Ol. X, 32. 18. Cf. v. Συμπόσιον: unde suspicio merito suboritur, istam verborum laciniam ἐν ᾧ μνημονεύει — ἐστιᾶν serius accessisse.

Ἀθηναία. Sic Dea vocatur; femina vero Athenienfis ἀστή. *Ἀθηναίας.* Megaclides in commentariis in Homerum dicit feminas non Athenaeas sed Atticas vocari: cuius rei hanc rationem reddit: *solos enim*, inquit, *viros illinc oriundos vocant Ἀθηναίους, feminas vero Ἀττικάς, ne Minervam virginem nuptae hac appellatione dedecorent.* Sed ecce Pherecrates in *Vetulis*: *Feminis Atheniensis simulque sociis.* Et Cantharus *Tereo*: *Feminam Athenaeam pulchram et bonam.* Et Philemo *Pinna*: *Hipponicas istas et Lysistratas et Nausinicas. Atticas mulieres dico.* Sed qui negant feminas Atticas vocari Athenaeas, rationem afferunt hanc, quod appellationem istam cum Minerva communem habiturae essent, nam Athenaea vocatur dea, non igitur Ἀθηναίας eas vocandas esse sed Ἀττικάς. Verumtamen apud antiquos frequens est usus huius vocis in feminis: id quod et ante laudati poetae testantur et Diphilus *Amastride*. Is enim vel Themistoclis filiam Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Pindarus in Scoliis. Phrynichus tamen hoc vocabulum negat esse Atticum, ac miratur quod Pherecrates, observantissimus ille Atticae dialecti, vocem usurpet. *Ἀθήναιον.* Vocis Ἀπολλώνιον, quod est Apollinis templum, ῑ corripitur: id quod apud Thucydidem legendum est. Porro Ποσειδώνιον, Neptuni templum, et Ἀθήναιον, Minervae templum, item Διονύσιον et Δημήτριον et omnia huius generis eandem quam nomina virorum sequuntur terminationem. Ποσειδάνειον vero Doricum esse manifestum est. *Ἀθήναιος.* Athenaeus, Naucratites, grammaticus, qui Marci temporibus vixit. Scripsit librum, qui inscribitur *Δειπνοσοφισταί*, in quo commemorat quotquot inter

παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν. † Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κἀκείνην νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν ἅπασαν εἱστίασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεώφρων Ὀλυμπιονίκης. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Πυθαγορικὸς ὢν καὶ ἐμψύχων ἀπεχόμενος, Ὀλύμπια νικήσας, ἐκ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν πολυτελῶν ἀρωμάτων βοῦν ἀναπλάσας διένειμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαντήσασι. καὶ ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον. καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Τελλίας, φιλόξενος ὤν, καταλύσασί ποτε πεντακοσίοις ἱππεῦσιν ὥρᾳ χειμῶνος ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ὅτι Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων στιχίδια καὶ παροιμίας ἔλεγε. Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς Δειπνολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα, ἄλλοι Ὀψολογίαν, Χρύσιππος Γαστρονομίαν, ἄλλοι Ἡδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῷ Συμποσίῳ Πλάτωνος εἰκοσιοκτὼ ἦσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσβουλία. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας καὶ ἀναξίως εὐτυχούντων. τὸ γὰρ κακῶς βουλεύεσθαι Ἀθηναίοις ἤσκητο, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὰ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλῖναι καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. καὶ Εὔπολις·

ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

[Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι, ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, ἤτοι τὴν γῆν ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο, ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας.]

Ἀθήνησιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις καὶ τῆς Λακωνικῆς.

Ἀθηνόδωρος. οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ἔγραψε δὲ διάφορα. καὶ ἕτερος σοφιστής, ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀθηνόδωρος, Στωικὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὀ-

1. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος] Quae hic de Alexandro M. referuntur, Athenaeus I. p. 3. unde locus Suidae depromptus est, Cononi Atheniensi, et quidem recte tribuit. Ratio diversitatis est, quod apud Suidam omissa sint verba quaedam (ipsiusne Suidae an vero aliorum culpa, haud facile dixeris), quae apud Athenaeum leguntur; ex quo proinde locus hic ita supplendus et integritati suae restituendus est: Τοιοῦτος ἦν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum sensus a praecedentibus apud Athenaeum pendet). Κόνων δὲ τῇ περὶ Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας κτλ. Locum hunc Suidae eo quo diximus modo ex Athenaeo emendandum esse observavit etiam Reinesius V. Lectt. III. p. 477. *Küst.* Frustra. Nimirum Suidae has lacinias lectorum stupor ex Epitome libri I. petitas subornavit; ac scitamentum istud fuerunt etiam qui voci Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου adsuerent: cui simile flagitium licet in v. Κιντούρεις deprehendere. Cf. nos in v. Ἀγαπητόν. 4. Eadem in v. Ἀλκιβιάδης extr. 6. Λεώφρων Ὀλυμπίων Athen. 11. Cf. v. Χῖον. Idem subiecit MS. Leid. voci Ἴων. 12. κεράμιον extat in v. Χίου κερ. 13. Cf. v. Τελλίας. Athenaeo Γελλίας restitutum est. Vide Leopardum Em. XII, 15. 15. ἱμάτιον Küst. e binis Pariss. et Athenaeo. Editt. vett. χειμάτιον. Cf. v. Χάρμος. 17. Κλέαρχος ap. Ath. I. p. 4. E. ubi dicit carmen Archestrati. 19. Ath. Ὀψοποιΐας. 20. Ath. ἀριστῖνδην.

2. Differunt in nonnullis Scholia ad eum quem Suidas affert locum Aristoph. Nub. 583. Cf. Schol. Eccl. 471. 5. ἐπιχώριον· ὦ πόλις vulg. Videntur sane haec, ὦ πόλις πόλις, intercidisse. 6. εὐτυχεῖν — φρονεῖν Med. Idem fragmentum Eupolidis apud Athen. X. p. 425. B. rectius sic legitur: Ὦ πόλις πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Hinc ergo Scholiasta Aristophanis et Suidas emendandi sunt. *Küst.* Idem contulit vv. Γεραίτερος et Μῶρα. 10. ἐξαμάρτητε Edd. 11. Ὅτι — ἐπήλυδας cum aperte manus intempestiva de v. Αὐτόχθονες alluserit, uncis cohibui. 15. V. Steph. Byz. v. Ἀθῆναι. 17. Sic cum Lex. Seg. p. 349. Harpocratio Palatinus. 18. *Eudocia* p. 51. ἔστι καὶ ἕτερος σοφιστὴς Ἀθηνόδωρος, ἀδελφὸς .. Θαυματουργοῦ, τὸ γυμνάσιον τοῖς ῥητορικοῖς τῶν λόγων καὶ πολυμαθὴς περὶ τὰ ῥητορικὰ μέτρα. Cf. v. Γρηγόριος. 21. De hoc locus classicus Strabonis XIV. p. 674. Adde Fabric. in Dion. LII. p. 689.

veteres magnifici convivatores fuerint. † Alexander Magnus cum navali proelio Lacedaemonios vicisset, et Piraeeum muro circumdedisset, et hecatomben immolasset, omnibus Atheniensibus epulum dedit. Alcibiades etiam cum Olympia vicisset, totum conventum epulis excepit. Item fecit Leophro, cum Olympiis victor extitisset. Empedocles Agrigentinus, Pythagoricus, qui ab omnium animalium esu abstinebat, in Olympiis victoriam adeptus, bovem e ture, myrrha pretiosisque aromatis concinnatum iis distribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item Io Chius cum Athenis tragoedia vicisset, unicuique Atheniensium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir hospitalis, quingentis equitibus, qui hiberno tempore ad ipsum deverterant, viritim dedit tunicam et pallium. Charmus Syracusanus ad singula conviviorum fercula versiculos et adagia pronunciavit. Clearchus autem Solensis id poema vocat *Δειπνολογίαν*, quod alii appellant *Ὀψολογίαν*, Chrysippus *Γαστρονομίαν*, alii *Ἡδυπάθειαν*. Tradit idem in Platonis Convivio XXVIII. convivas fuisse. **Ἀθηναίων δυσβουλία.** Atheniensium consilii temeritas: dictum de iis quibus praeter spem et dignitatem res procedunt. Nam Athenienses ut mala consilia caperent morem habebant; Minervae vero beneficio quod male decreverant feliciter cedebat, idque vulgari dicto celebrabatur. Porro Eupolis: *ut meliora fortuna quam prudentia uteris.* Et Aristophanes Nubibus: *Ferunt autem huic civitati temeritatem consiliorum insitam esse; deos vero quae a vobis peccata sint in melius convertere.* [Athenienses vocabantur Αὐτόχθονες, uti et Arcades et Aeginetae et Thebani: vel quod primi terram ante incultam coluissent, vel quod non essent advenae.] **Ἀθήνησιν.** Athenis. Ἀθήνη fuit etiam urbs Laconicae. **Ἀθηνόδωρος.** Hic fuit miles Atheniensis. Alius vero discipulus Dionysii Areopagitae, qui varia scripsit. Tertius Sophista, frater Gregorii Thaumaturgi. **Ἀθηνόδωρος.** Athenodorus, Stoicus Philosophus, sub

κταουιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν, ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείσθη· καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον, οἵ τε ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονες, μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἱρούμενοι βίον, εἰκότως ἐσχετλίαζον, οὐ τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντες. ὥστε ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις στάσεων πληροῦσθαι καὶ ταραχῶν, τὰ δὲ πολιτικὰ κέρδους ἥττοσιν ἄρχουσιν ἐκδιδόμενα τὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν τοῖς χαριεστέροις ἐποίουν, τὴν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προθυμίαν ἐξέλυον. Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὔπω πρότερον
73 οὖσα· καὶ προςέτι γε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα. † Ὅτι τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα παρεσκεύαστο πρὸς φιλοσοφίαν, τά τε ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιεικοῦς προαιρέσεως, ὅτε Πρόκλος ἔζη καὶ διαφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαλούστιος θαυμάζων ἐπὶ σπουδῇ ἔλεγεν, ὅτι πυρὶ ἄρα ἔοικεν ὁ ἄνθρωπος ἐξάπτοντι πάντα τὰ παρακείμενα. ἀλλ' ὅμως ἔπεισεν Ἀθηνόδωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηρηλοιγός. τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον.

Ἄθηρον. τὸ ἀθήρατον.

Ἀθησαύριστον. ἀνεπιτήδειον εἰς ἀπόθεσιν.

Ἀθιμών.

Ἀθλητάς. ἀγωνιστάς, ἀσκητάς. Αἰλιανός· * Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προςῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;

---

1. *ἐφ' οὗ* et quae deinceps sequuntur usque ad verba illa *πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα* negligenter admodum et turbato prorsus ordine excerpta sunt ex Zosimi Hist. I, 5. 6. adeo ut, quod ad sensum et historiam attinet, nihil in illis sit sani, sed omnia ab veritate et mente Zosimi prorsus aliena. Is enim de Octavio Augusto post Caesarem summa rerum Romae potito verba faciens, Romanos ait ingenti aleae se et sua omnia commisisse, totius imperii potestate ad unum hominem translata. Sive enim talis monarcha recte et bene imperium administrare velit, eum tantae rerum et negotiorum moli solum non sufficere dicit: sive ad tyrannidem deflectat, *τότε δὴ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἄλογον ἐξουσίαν. οἵ τε γὰρ κόλακες κτλ.* Ex his apparet, quam mala fide Suidas sensum et mentem verborum Zosimi repraesentaverit. Quae enim is in tempore praesenti de malo principe in genere et *γνωμικῶς* profert, ea Suidas tempus praesens immani audacia in imperfectum mutans Tiberio tribuit: quamvis de Augusto, ut diximus, non vero Tiberio Zosimum ibi loqui manifestum sit. Hinc ergo lectores discant, quam parum fidei veteribus illis lexicorum compilatoribus tribuendum sit, et in quam crassos errores incidere nos saepe necesse sit, si eorum auctoritatem temere et absque examine semper sequamur. *Küst.* Istis tragoediis abstinuisset vir perspicax, nisi prava opinio, quam de scriptore suo semel praeceperat, transversum eum egisset. Scilicet Suidas cum nihil posuisset nisi haec *Α. — Ῥωμαίων, οὗ δὴ μάλιστα ταῖς συμβουλίαις ἐπείσθη:* lector quispiam accessit, cuius indocta manus operi huic ingentem et labem et ignominiam aspersit, atque Athenodori mentione commotus, quam apud Zosimum deprehendisset, querelas illas de suorum opinor temporum iniquitate libenter exprompsit (neque cuiquam nostrorum hominum id institutum prorsus ignotum): unde etiam Suidae oratio interpollari turbarique est coepta. Similes huius generis fraudes praebent vv. *Ἀκροσφαλεῖς, Ἐμπεδών, Ἰαχὴν* et *Παχὺς*. 2. *τοῦ κρατοῦντος* Zosim. 3. *ἐξ οὗ μάλιστα — συμβουλίαις ἐπείσθη* Zosim. p. 12. alio eoque commodo narrationis ordine, progressus inde ad Tiberium eiusque successores. 6. *τῶν μεγίστων* Zosim. 11. *πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ* Zosim. *καὶ τὸν* idem, hinc emendandus. 13. *τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐν τοῖς πολέμοις* idem. 15. Vide Salmasium in Histor. Aug. T. II. p. 828. ubi de pantomimis eorumque saltatione et gesticulatione erudite agit, locumque hunc Zosimi ad examen revocat. *Küst.* Cf. v. *Πυλάδης*. 17. Cave haec de eodem Athenodoro dici putes, cuius Suidas initio huius articuli meminit. Hic enim priore longe recentior est, et aequalis fuit Procli et Sallustii Philosophorum, qui saeculo V. sub Leone Thrace vixerunt. Minime autem dubium mihi est, quin Suidas haec deprompserit ex Damascii Vita Isidori Philosophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium supersunt. *Küst.*
8. Od. λ'. 128. quem locum illustrant Suida paulo disertiores Hesych. Apollon. p. 48. Zon. Etym. M. 10. *ἀθήρευτον* Hesych. Quod Suidae etiam reddendum videtur, ut illo respexerit ad usum Aeschyleum in Lex. Seg. p. 351. Differunt exempla Pollucis V, 13. 11. Lex. Seg. p. 349. Poll. I, 243. Ductum e Plat. Legg. VIII. p. 844. D. 12. *Ἀθιμών* abest vulg. 13. *Αἰλιανός*] Nescio quomodo nomen Aeliani in hunc locum irrepserit. Verba enim, quae sequuntur, non sunt Aeliani, sed Theopompi apud Polybium in Excerptis Peiresc. p. 22. (VIII. 11. 8.) unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athen. VI. p. 260. *Küst.* Licet tamen ex v. *Ἄσκησις* colligere locum aliquem inter testes huius significatus (v. Gatak. in Antonin. p. 94. Reisk. in Dion. Chrys. I. p. 46. Schaef. in Dionys. C. V. p. 415.) etiam Aeliano concedi potuisse. 14. *τοῦτ'* vulg. *τοιαῦτ'* Athen. 16. *εἶναι*] *ἐποίησε* Polyb. et Ath. 17. *ἢ δεινῶν* iidem.

Octaviano Romanorum Imperatore: sub quo necesse fuit omnino temerariam imperantis licentiam in perniciem reip. redundare, ex eo potissimum tempore, quo consiliis Athenodori coepit obtemperare. Ei Tiberius in imperio successit. Tunc enim adulatores muneribus et honoribus ab Imperatore affecti summos magistratus capessiverunt, cum viri modesti et minime ambitiosi, qui eandem sectam non sequerentur, inique ferrent se non iisdem dignos haberi. Hinc autem fiebat ut urbes seditionibus et turbis complerentur, et civiles magistratus ad homines lucro servientes translati, pace quidem viris elegantioribus vitam molestam et acerbam redderent, bellis vero alacritatem enervarent. Iisdem quoque temporibus invecta est saltatio pantomimica, aliaque nondum cognita, quae multis malis causam praebuerunt. † Athenodorus omnibus ad philosophiam subsidiis tam ab ingenio quam rectis institutis compositus erat, quo tempore Proclus vivebat; idemque dilucide sectatoribus suis disciplinas tradebat. Hunc Sallustius ob studium admiratus igni similem esse dixit, omnia propinqua incendenti. Verumtamen is Athenodoro persuasit, ne philosopharetur. *Ἀθηρηλοιγός.* Ventilabrum, quo paleae dissipantur. *Ἄθηρον.* Quod capi non potest. *Ἀθησαύριστον.* Quod est tale ut recondi nequeat. *Ἀθιμών.* *Ἀθλητάς.* Bellatores, certaminum principes. Aelianus: * *Itaque non solum effecit, ut haec tenerent, sed etiam in omni nequitiae ac spurcitiae certamine principes eos reddidit. Quod enim turpitudinis et flagitii genus fieri potuit quod in illis non inesset? quod contra honestatis et virtutis quod non deesset?*

Ἀθλητής· ὁ τοὺς ἄθλους ἐξησκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν.

Ἄθλον· ἀγώνισμα, ἡ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. καὶ Ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἀθμωνίς· ὄνομα κύριον.

Ἀθμωνία· δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος· ὁ ἀτάραχος.

Ἄθων· τὸ ὄρος σὺν τῷ ν λέγουσιν.

Ἀθωνίς· πόλις.

Ἀθῷος· ὁ ἀζήμιος. παροιμία· Ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου, ἀντὶ τοῦ, ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα, οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. ἀθῷος οὖν ἀναίτιος.

Ἀθώπευτον· ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας.

περὶ κάπρου φησὶ τοῦτο.

Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν τινας λυπούντων ἢ βλαπτόντων. ἐπειδὴ τὴν βοῦν τὴν ἐν Λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένην δ' Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

Ἄθραυστον· ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἀθρέμβολα· ὄργανα τιμωρητικά, ἄρθροις ὡς ἔοικεν ἐμβαλλόμενα, καὶ διασπῶντα καὶ πλήττοντα.

Ἄθρει· ὅρα, βλέπε. καὶ ἀθρείοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἀθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

Ἀθρήνη· εἶδος μελίσσης.

Ἀθρηνί· χωρὶς θρήνου.

Ἀθρήνιον· ὁ μουσῶν τόπος.

Ἀθρήσειεν· ἀπίδοι.

Ἀθριβίς· πόλις Αἰγύπτου.

Ἀθρίμματα· δῶρα πεμπόμενα ταῖς γεγαμημέναις.

Ἀθρόως· ταχέως.

Ἀθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως.

Ἄθρους· εἰς ἅπαν συνηγμένους, ὁμοῦ. καὶ ἀθρόως. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος.

Ἀθροίζει· συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες ἀλλήλους παρεκρότουν· Ἰώσηπος.

---

2. Haec coldrem referunt Diodorum. 4. Eadem Lex. Seg. p. 349. „Locum hunc, in quo nonnulla turbata sunt, sic ingenium et constituendum esse non dubito: Ἄθλον: ἡ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον, καὶ Ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδ." Küst. Non recte hic prius ἀγώνισμα sustulit, quod et Hesychius et error aetatis ulterioris tuentur, cum praesertim ἀγώνισμα καὶ ἄθλον Philo de honor. parent. 25. coniunxerit; delenda vero καὶ τὸ ἔπαθλον. Cf. Ammon. p. 4. Moschop. π. σχ. p. 74. unde resarcies Lex. Rhet. p. 210. 9. Glossa suspecta. 10. Ἀθμονία — Ἀθμονεύς Florens in Arist. Pac. 188. confirmantibus Harpocr. et Lex. Seg. p. 349. 13. V. Wessel. in Herod. VI, 44. Quae praebet Lex. Seg. p. 352. Ἄθων, τὸ ὄρος, θηλυκῶς, vide ne spectent ad Thucyd. V, 35. 14. V. Steph. v. Ἀθωνίς. 15. Ἐνιψάμην κτλ.] Sunt verba Davidis Ps. XXV, 6. Küst. Immo neque hoc neque eo quem Ernesti Gloss. sacr. p. 10. affert 72, 13. loco, sed 25, 6. 19. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XLIV. extr. A. P. I. p. 238. n. 168. 23. Sophoclis versus, de quo v. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 197. Pierson. in Moer. p. 207. sq. καλύπτει etiam Arsenius p. 25. σκιάζει Etym. M. et Zon. p. 58. παροιμία — βλαπτόντων: haec praeter fidem vetustam, opinor, excogitata.

4. Falsa scriptura vocis ἀρθρέμβολα, quam annotavit Zon. p. 61. 7. V. Etym. MS. Basilii in Gregor. p. 378. Zon. p. 62. Etym. Gud. p. 13. 9. Lex. Seg. p. 350. 11. 13. ἀνθρήνη — ἀνθρήνιον. ὁ μελισσῶν τόπος Toup. I. p. 21. adversante tum Zon. p. 61. tum auctoritate Philostr. Iun. Im. 13. ubi v. Iacobs. Ἀθήνιον temere Küst. Verum ut ἀνθρήνη et ἀνθρήνιον fuisse scribendum constat, ita demonstrat Etym. Gud. p. 13. quaedam excidisse, quibus inter ἀθρήνη et ἀνθρήνη discrimen efficeretur. 14. Glossa Homerica. 15. Ἀθριβίς] Ἄθλιβις Stephanus v. Ἄθλιβις Choerobosc. p. 1192. sed Suidam adiuvant Zon. p. 60. et Etym. M. v. Ἀθριβής. 16. Ἀθρίμματα] Lege ἀθρήματα, ut apud Hesychium. Eadem autem dona dicebantur etiam ὀπτήρια, de quibus vide Pollucem, Hesychium et Spanhemium ad Callimachum p. 180. Küst. Adde θεώρετρα ex Harpocr. v. Ἀνακαλυπτήρια et Pollucem III, 36. τοῖς γεγαμημένοις Zon. p. 61. 19. L. ἄθρους cum Lex. Seg. p. 350. Adde Piersonum in Moer. p. 19. 20. Edd. ἢ ἀθρόως. Zon. p. 59. ἢ ἀθρόους — ἄθρους. 21. Τοιαῦτα — ἀθρόως δεδισσόμενος Iosephi B. Iud. IV, 4. Edebatur ἄθρους δεδ. 24. Ἰώσηπος B. Iud. VI, 2, 4. Repetitus locus in v. παρεκρότουν.

Ἀθλητής. Certaminibus subactus. *Romani virum in bellis exercitatum adversus Hannibalem mittunt.* Ἄθλον. Certamen, honor, merces, et certaminis praemium. Ἄθλος vero genere masculino, certaminis actio vel praemium. Differt hoc ab nomine neutro, quod ἆθλον proprie significat praemium certaminis, ἆθλος ipsum certamen. Ἀθμωνίς. Nomen proprium. Ἀθμωνία. Pagus est tribus Cecropiae; cuius popularis dicitur Athmonensis. Ἀθόλωτος. Non turbatus. Ἄθων. In montis nomine cum littera Ν. Ἀθωνίς. Urbs. Ἀθῷος. Indemnis. Proverbium: Lavi manus meas inter innocentes; id est, innocentem me ipse conservavi, nullius mali facinoris socius fui. ἀθῷος igitur significat, crimine vacuus. Ἀθώπευτον. Nullis blanditiis mitigandum, misericordiae expers. In Epigrammate: *Ferae immitis pellem Pani suspendit.* De apro dictum. Ἄθως καλύπτει. Athos obumbrat latera Lemniae bovis. Proverbium de iis dictum qui aliquos molestia afficiunt aut laedunt. Inde natum quod vaccam in Lemno ex albo lapide factam mons Athos obumbrat. Ἄθραυστον. Firmum, infractum. Ἀθρέμβολα. Instrumenta sontibus torquendis, scilicet inde dicta quod articulis membrorum iniiciuntur, eosque lacerant et percutiunt. Ἄθρει. Aspice, vide. Et ἀθρείοντες, videre cupientes. Ἀθρεῖν. Circumspicere et cum intentione intueri. Exempla ubique sunt obvia. Ἀθρήνη. Genus apis. Ἀθρηνί. Sine luctu. Ἀθρήνιον. Musarum sedes. Ἀθρήσειεν. Aspexerit. Ἀθριβίς. Urbs Aegypti. Ἀθρίμματα. Dona quae nuptis mittuntur. Ἀθρόως. Celeriter. Ἀθρόους. Dicitur etiam ἄθρους, binis syllabis. Ἄθρους. In unum coactos, simul. Et ἀθρόως. *Talia ille comminiscebatur, terrorem in universos diffundens.* Ἀθροίζει. Congregat. Iosephus: *Hos dum congregant, mutuo se plausu exhortabantur.*

Ἀθροίζω. ἀπὸ τοῦ θροῦς θροὸς θροΐζω καὶ θροίζω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀθροίζω.

Ἄθροι καταῤῥέοντες. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. καταῤῥέοντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατερχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. Ὅμηρος·

Τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν.

Ἄθροισμα. τὸ σώρευμα.

Ἄθρυπτος. ἀνδρώδης, μὴ βλακεύουσα, μηδὲ μαλακιζομένη, μηδὲ χαυνουμένη. Δαμάσκιος· Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν, οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν καὶ τὸν Δώριον τρόπον ὡς ἀληθῶς ἡρμοσμένην.

Ἄθυμος. ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων Πολιτείας ε'. ἤγουν ὁ λελυπημένος. Οἱ δὲ στρατιῶται καίτοι ἄθυμοι δοκοῦντες καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, παρεβάλοντο καὶ ἐνίκησαν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν κακοί.

Ἀθυμότερος. ἀψυχότερος, κακοψυχότερος.

Ἄθυρμα. παίγνιον. Ἰώσηπος· Ὃς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθυρμα, καὶ πρὸς τὰ σκώμματα καὶ τοὺς ἐν τοῖς πότοις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἀθύρμασιν ἐμφιλοχωρεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι·

Νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα.

Ἀθύρειν. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις· Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα, εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθῦραι. Ἀθύρω ὁ ἐνεστώς.

Ἀθύρμιον. παίγνιον.

Ἀθυρογλωττία. ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα.

Ἄθυρος. ὄνομα κύριον.

Ἀθύρωτον στόμα. οὕτως ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἠνεῳγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, τοῦτ' ἔστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ἀθύτους. ἄνευ θυσιῶν. Καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους γάμους ἐκείνους, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαντι, καὶ διοσημίας ἄλλας κατεγνώσα ὧν ὑφ' ἡλίῳ ἔτι καὶ τυραννῶν. † Ἐδεῖτο μὲν οὖν τὸ σῶμα

1. θροΐζω, θροός, θροΐζω vulg. Contraxit haec Zon. p. 61. sive Etym. M. p. 26. amplificavit Gud. p. 13. 3. Ἄθροι] Immo, Küstero monente, ἄθροοι cum Schol. Aristoph. Acharn. 26. cuius verba Suidas reddidit. 6. ἐπερχόμενοι Schol. 7. Ὅμηρος Il. Λ', 724. 8. ἐπέῤῥειν vulg. et Schol. 11. Hoc fragmentum extat apud Photium in Excerptis ex Vita Isidori, a Damascio conscripta, p. 338. b. (1037.) repetitum illud in v. Δώριος. Partem Zon. p. 60. 14. Apud Photium, item in v. Δώριος legitur τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης. Cf. Plat. Lach. p. 188. 16. Lex. Seg. p. 350. Ἄθυμος, ὅ τε ἀόργητος παρὰ Πλάτωνι καὶ ὁ περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ. Corrupta vox ἀθυμήτης (l. ἄνευ θυμοῦ, ἤπιος), pertinuitque ἤγουν ad alia quaedam iam oblitterata. Πολιτείας ε'. p. 456. A. 17. ἤγουν] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Editt., excepta Mediolanensi, corrupte legitur ἦος vel ἧος. Ed. Mediolanensis notam, qua vox ἤγουν in MSS. breviate scribi solet, retinuit. Observavi autem librarios in veterum libris describendis notam illam perperam non raro interpretatos esse, et veram eius lectionem ignorantes ἦος vel ἧος pro ea plerumque scripsisse. Quare si corrupta ista vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro), eius loco ἤγουν legendum esse lector meminerit. Küst. Cf. Bastii Comm. palaeogr. p. 787. 21. Dionysii A. R. fr. Ambr. XIV, 14. 22. Ἰώσηπος Antiq. Iud. XII, 4, 9. ubi pro ἐπεδείκνυτο legitur ἀνεδέδεκτο, h. e. ἀνεδέδεικτο.

6. ἐν Ἐπιγράμματι adesp. CXXV, 3. A. P. I. p. 197. n. 37. Versus clausulam praebet v. Ῥεῖα. 7. νεοχμόν τι Elmsleius in E. Med. p. 208. 8. Νόμοις VII. p. 790. V. Lex. Seg. p. 350. 12. Glossa suspecta. 13. Vox Polybiana. 14. Ἀθύρας quidem praebet Agathias V, 14. firmante Stephano sive Zon. p. 58. cf. Wessel. in Itin. Rom. p. 570. Sed opinor Suidam ut solet genitivum nominis Ἀθύρ posuisse. 15. Repetita sub v. Ἀπύλωτον στόμα. 16. Ἀριστοφάνης Ran. 846. ubi praelatum est ἀθύρωτον, probante etiam v. Ἀγριοποιόν. Schol. Arist. Φρύνιχος ἀθύρωτον, οἱ δὲ γραμματικοὶ (l. γράφουσιν) ἀπύλωτον κτλ. Unde facile conlicitur olim hanc fere scripturam extitisse, Ἀ. στόμα, οὐκ ἀπύλωτον. Ἀρ. ἐν Β. οὕτω καὶ Φρύνιχος, οἱ δὲ γρ. 20. Fragmentum hoc ex opere Aeliani de Providentia depromptum esse et sensus et stilus verborum suadet. Küst. Id confirmat etiam v. Διαζαίνειν, unde hic locus est augendus.

Ἀθροίζω. A nomine θροῦς θροὸς fit θροΐζω sive θροίζω, et addito α intensivo ἀθροίζω. *Ἄθροι κατ.* Id est confertim descendentes. Vocabulum prima syllaba acuendum et aspirandum est, Attico more. καταῤῥέοντες vero id quod est crebro descendentes, figura sumpta de cursibus amnium. Homerus: *Pullitum autem copiae ruebant.* *Ἄθροισμα.* Acervus. *Ἄθρυπτος.* Virilis, non ignava neque delicata aut infinita. Damascius: *Cibo autem usus est mediocri et minime delicato, nec propter exilitatem noxio, nec propter luxuriem voluptario, sed medio quodam et musico quique prorsus Dorio modo temperatus esset.* *Ἄθυμος.* Imbecillis apud Platonem de Republ. l. V. Vel afflictus. *Milites vero quamvis animis cecidisse viderentur et in priore pugna viribus exhausti essent, periculum subeuntes hostem vicerunt.* *Ἀθυμότερος.* Animo demissior, ignavior. *Ἄθυρμα.* Ludicrum. Iosephus: *Qui regis erat ludicrum, et dicacitatis risusque in conviviis movendi gratia suum ingenium ostentabat.* Alio loco: *Non decet viros, puerorum crepundiis immorari.* Et in Epigrammate: *Affabre vero politum, ut Panis esset simulacrum decorum, in via dedicarunt.* Cratinus Ulixis: *Novum introductum esse ludicrum.* *Ἀθύρειν.* Ludere. Plato Legibus: *Nostra tamen virgo et domina, choreae ludo delectata, manibus inanibus non putavit oportere ludi.* A praesenti ἀθύρω. *Ἀθύρμιον.* Ludicrum. *Ἀθυρογλωττία.* Effrenata lingua. *Ἄθυρος.* Nomen proprium. *Ἀθύρωτον στόμα.* Os nullis foribus clausum. Sic scribendum, non ἀπύλωτον: ut Aristophanes *Ranis*, item Phrynichus. Alii vero scribunt ἀπύλωτον, i. e. apertum et porta destitutum, sive os effrenatum quodque regi nequit. *Ἀθύτους.* Sacrificiis carentes. *Et cum nuptias illas inauspicatas et infaustas celebrasset, propter quas terram tremuisse novi, multaque alia prodigia accidisse animadverti, cum adhuc rex essem.* † *Sane corpus eius indigebat*

κρεωφαγίας, ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνέσχετο μεταλαβεῖν. Δαμάσκιός φησιν.

Ἀκαδημία. Γυμνάσιον ἦν ἐν Ἀθήναις, προάστειον ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν. πρότερον δὲ διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εἰς Ἑκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
76 ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.

Ἀκαδημία. τρία ἦπηχον γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδήμου. καὶ οὐδετέρως Ἀκαδήμειον. λέγεται δὲ ἀκαδημία ἡ τῶν φίλων διατριβή.

Ἀκάθαρτος. ἁμαρτητικός. ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακός, καθαρὸς δὲ ὁ ἐναντίος.

Ἀκαθαίρετος. ἀκατάβλητος. Πύργος ἀκαθαίρετος.

Ἀκάθεκτος. ἀκατάσχετος. Ἦν γὰρ ἀκάθεκτος ὁρμὴ περὶ αὐτὸν διὰ τὰς τῶν Περσῶν ἐπάρσεις.

Ἀκαθοσίωτον. ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.

Ἀκακήσιον. ὄνομα ὄρους.

Ἀκάκητος. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἰατρικὴ βοτάνη.

Ἀκάκιος. ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. αἰδέσιμος ἦν ὡς οὐκ ἄλλος τις. ὀρφανοτρόφος γὰρ γεγονὼς καὶ καλῶς τὰ τῶν ὀρφανῶν διοικῶν πᾶσιν ἐφαίνετο καθ' ἡδονήν. καὶ δὴ καὶ τῷ βασιλεῖ Λέοντι συνήθης γεγονὼς ὑπερφυῶς ἤρεσκε. καὶ τούτῳ πρώτῳ ἀεὶ πάντα ἀνεκοινοῦτο τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια, καὶ ὅτε τὴν βουλὴν ἤθροιζε, συνεκάλει καὶ τοῦτον, καὶ τῆς σκέψεως ἀρχὴν ἐξ αὐτοῦ πάσης ἐτίθετο. Ὃς Ἀκάκιος τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Μακέλλη ὠμότητα συνιδὼν πρὸς τούς τι λυπήσαντας, καὶ τὸ ἦθος ἀκριβῶς τὸ ἐκείνου φωράσας, ὅτι τοῖς ἐπαινοῦσι μόνον ὑπάρχει εὐάλωτον, ἐπετήδευε πάντα τὰ ἐκείνου θαυμάζειν. Τοιγαροῦν πειθήνιον αὐτὸν εἶχεν ἑτοίμως, τόν τε θυμὸν αὐτοῦ ῥᾳδίως κατέστελλεν, καὶ πολλοῖς προσκεκρουκόσι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύετο, καὶ τοὺς ἐξορίαν ἀΐδιον ἔχοντας ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν πατρίδα. Οὗτος μετὰ θάνατον Γενναδίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σπουδῇ Ζήνωνος ἱερᾶσθαι προεβλήθη. Ὃς ὢν ἀρχικὸς καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν

1. κρεοφαγίας Med. 2. Fragmentum hoc Damascii non memini me legisse in Excerptis Photianis ex Vita Isidori Philosophi: quare Suidas id ex integro Damascii opere descripserit. *Küst.* Cf. v. Σαρκοφαγία. 3. Ἀκαδημία — ὀνομασθέν: e Diog. Laert. III, 7. 4. Ἑκαδήμου] In vulgatis Laertii Edit. minus recte hodie scriptum est Ἀκαδήμου. Quae enim sequuntur verba, πρότερον γὰρ διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο, lectionem Suidae veram esse ostendunt. *Küst.* Cf. Schol. Arist. Etym. M. p. 44. Lex. Rhet. p. 212. coll. Lex. Seg. p. 363. Equidem non dubito quin ubique restituendum sit, quod Harpocratio cum Schol. Plat. p. 319. praestat, ἀπὸ Ἀκαδήμου. 6. Νεφέλαις v. 1005 — 8. ubi legitur Ἀκαδήμειαν. 15. V. Harpocratio cum Lex. Seg. sive Arsen. p. 36. Adde v. Γυμνάσια. 17. Ἀκαδήμειον Etym. M. p. 44. 18. φίλων] Scribendum hic esse φιλοσόφων etiam Portus recte monuit. Error natus est ex compendio scribendi. *Küst.* Cum vulg. Zon. p. 102. 20 — 23. Zon. p. 98. 24. Zon. p. 102.

4. Legendum Ἀκακήτης aut Ἀκάκητα. 6. Ἀκάκιος.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho descripsisse suspicatur Valesius in notis ad Theod. Lector. p. 167. *Küst.* Neglexit Niebuhrius. Adde v. Παρενθέμενος, coll. v. Ἰαμβλίχος. 7. Acacium ex orphanotrophii praefecto ad thronum patriarchalem post Gennadium evectum fuisse testatur etiam Euagrius Hist. Eccl. II, 11. Ἀνατολίου δὲ τελευτήσαντος τὸν θρόνον τῆς βασιλευούσης διαδέχεται Γεννάδιος, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀκάκιος, ὃς τοῦ κατηχουμένων τῶν ὀρφανῶν προεστήκει κατὰ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν. *Küst.* 12. Suspectum συνεκάλει. 13. Λέοντος τοῦ Μακέλλη] Leo hic dictus Μακέλλης, quod ante imperium in macello carnes vendidisset, ut nos docet Codinus de Origg. Constantin. p. 53. Ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὃς ἑρμηνεύεται σφαγεύς, πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι λέγεται ὅτι κρέα ἐπώλει. *Küst.*

carnium esu, nunquam tamen nisi immolatis vesci sustinuit. Verba Damascii. Ἀκαδημία. Academia, gymnasium fuit Athenis, suburbium nemorosum, in quo Plato versabatur, ab Hecademo quodam heroe nominatum. olim enim per ε Hecademia vocabatur. Aristophanes *Nubibus: At in Academiam descendens sub oleis sacris decurres, coronatus albo calamo, comitante sodale modesto, milacem redolens et apragmosynen albamque populum folia iactantem, veris tempore ridens, quando platanus cum ulmo susurrat.* Ἀκαδημία. Fuerunt tria gymnasia, Lyceum, Cynosarges, Academia. Nomen cepit ab Academo, qui eam dedicavit. Dicitur etiam Ἀκαδήμειον neutro genere. Academia locus vocatur, ubi philosophi versantur. Ἀκάθαρτος. Proclivis ad peccandum: improbus est enim animo impuro, probus vero puro. Ἀκαθαίρετος. Qui dirui non potest. *Turris quae dirui non potest.* Ἀκάθεκτος. Qui vinci nequit. *Impetus eius enim retineri non poterat, propter elatos Persarum animos.* Ἀκαθοσίωτον. Iniustum, turbulentum, abiectum. Ἀκακήσιον. Nomen montis. Ἀκάκητος. Mercurius. Ἀκακία. Bonitas. Item herba medica. Ἀκάκιος. Acacius, Patriarcha Constantinopolitanus, vir fuit si quisquam alius venerandus. Cum enim orphanotrophio praepositus esset et pupillorum res praeclare administraret, omnibus gratus fuit. Quinetiam familiaris fuit Leoni Imperatori, quem mirabiliter cepit. is enim omnia et publica et privata cum eo primo semper communicabat, et cum Senatum convocaret, hunc etiam arcessebat, omnisque consultationis initium ab ipso faciebat. Hic Acacius cum animadvertisset Leonis Macellae crudelitatem in eos, qui ipsum aliqua in re offendissent, eiusque ingenio diligenter explorato observasset, cum tantum laudibus capi, omnia eius magni se facere prae se ferebat. Quamobrem illum sibi obtemperantem habuit, iramque eius facile compressit, et multis qui eum offenderant salutis auctor fuit, quique ad perpetuum exilium damnati erant in patriam revocavit. Hic post obitum Gennadii, Patriarchae Constantinopolitani, studio Zenonis successor eius designatus est. Hic cum rerum publicarum peritus esset et omnes ecclesias sibi subiectas

ποιήσας, πεφροντισμένως τῶν ἐν αὐταῖς κεκληρωμένων ἐποιεῖτο τὴν κηδεμονίαν, οἱ εὐχαριστοῦντες ἐν γραφαῖς ἀνέθηκαν αὐτὸν κατὰ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους. Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἐδείχθησαν αὐτοῦ εἰκόνες, ᾠήθησάν τινες κενοδοξοῦντα τὴν ἀνάθεσιν προςτεταχέναι, οὐ μικρὰν ἔχοντες τὴν ὑπονοίας πίστωσιν τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ· τοῦ γὰρ ἔργου παντὸς ἐπὶ Γενναδίου τελεσθέντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπωσαν αὐτὸν τοῦ νεώ, καὶ μεταξὺ τοῦδε τὸν Σωτῆρα λέγοντα τῷ Γενναδίῳ· λῦσον τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ σὲ ἐγερῶ αὐτόν. Ἐκ τῶν τοιούτων οὖν εἰκόνων Ἀκάκιος, εἰ καὶ εὐμετάδοτος ἦν καὶ προστατικός, ἀλλὰ δοξομανὴς ἔδοξεν ὑπάρχειν.

Ἀκάκιος. Ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανόν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

Ἀκαλανθίς. εἶδος ὀρνέου. ἢ ὁ κύων· παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους.

Ἀκαλαῤῥείτης. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμός.

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Ἀκαλός. ἥσυχος. ἀπὸ τοῦ ἦκα, τὸ ἠρέμα καὶ ἡσύχως. ὅθεν παράγωγον ἤκαλος, ὡς πέμπω, πέμπελος· καὶ κατὰ συστολὴν ἄκαλος.

Ἀκαλήφη. ἡ ἄκανθα, ἡ κνίδη.

Παυσάμενον τῆς δυςκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

Ἀκαλήφη. ἡ κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία. ἥτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις·

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἶφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

Νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν γ' ἦν τὸ κακῶς
ᾄδοντος ἀκούειν.
βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον
ἐστεφανῶσθαι.

Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζῴων καὶ Θεόφραστος ἐν ζ' Φυτικῶν.

---

1. κεκληρωμένων] Significat κληροῦσθαι vel κληρωθῆναι apud scriptores Graecos mediorum saeculorum Clero adscribi, ut monuit Henr. Vales. in Euagr. IV, 36. *Küst.* 2. εὐστοχοῦντες vulgatum, forsan ab Aldino εὐχαριστοῦντες derivatum. 4. Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησ.] De hoc loco Suidae legendus est Henricus Valesius in Notis ad Theodor. Lectorem p. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur Acacium orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuisse, cum ei Imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Ecclesiis ponerentur. Non video enim, quomodo orphanotropho convenire possint verba illa praecedentia, καὶ πάσας τὰς Ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας: quod de solo tantum Patriarcha dici posse manifestum est. Praetereà quis sibi persuadeat orphanotropho in omnibus ecclesiis publice imagines fuisse collocatas? quoniam honor iste tantus est, ut non nisi fastigio patriarchali convenire potuerit. Porro est et aliud, de quo eidem viro doctissimo non assentiar. Videtur is enim obiter tantum legisse locum illum qui paulo sequitur, τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Horum enim verborum sensus non est is, quem Valesius iis affingit, nimirum Ecclesiam iuxta navale sitam tessellato opere fabricatam fuisse, sed imaginem Acacii in illa Ecclesia opere tessellato sive musivo effectam fuisse. *Küst.* 6. Omitto τήν. 12. ἐπὶ τοῦ] Legebat, nescio quo pacto, Küsterus ἐπὶ τούτου. 14. MSS. Pariss. προστατικός: Edd. προςτακτικός. 16. De Acacio, quem Eunapius Vitis Sophist. p. 100. tradidit, eadem fere extant in v. Λιβάνιος, quae Boisson. in Eun. p. 545. scriptori suo vindicabat. 18. σὺν τῷ Τ. vulg. 20. E Schol. Aristoph. Av. 873. coll. Schol. Pac. 1078. ubi legitur partim ἡ κύων, partim ὄνομα κυνὸς ἐπισήμου, cum Etym. M. p. 44. et Hesychio. Articulum om. Zon. p. 102.
1. Omittendum ποταμός cum Zon. p. 98. aliisque (v. etiam v. Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο); neque enim videtur πρᾴως, quo Apollon. Lex. p. 81. utebatur, locum habuisse. 2. Versus Od. τ'. 434. 3. Docet tum Zon. p. 98. atque Etym. M. p. 44. comparatio tum ordo litterarum haec a superioribus apta fuisse, sic fere restituenda: ἀπὸ τοῦ ἀκαλός, ὁ ἥσυχος. ἔστιν ἦκα —: coll. v. Ἠκαλόν. 7. Versus Aristophanis Vesp. 916 — 18. 10. Profecit Suidas e Schol. Aristoph. Equ. 420. Cf. Zon. p. 102. Lex. Seg. p. 370. Iisdem e fontibus hauserat Athen. III. p. 90. pr. 11. κογχυλίδιόν τι etiam Zon. κογχύλιόν τι Schol. Ἀριστοφάνης fragm. 473. 13. φύα libri cum Lex. Seg. Correctum ex Athenaeo. 16. γ' tacite Küsterus inseruit. 20. Ἀριστοτέλης H. An. I, 1, 6. 22. Φυτικῶν e Schol. Küsterus: ante legebatur Φυσικῶν. De urticis etsi scriptor agit libro VII. tam de Hist. quam de Causis Plantarum, huius tamen rei notitiam deprehendi nullam.

---

haberet, diligentem eorum qui nomina inter clericos erant professi curam gessit; qui grato animo imaginem eius in oratoriis dedicarunt. Cum igitur in omnibus simul ecclesiis eius imagines ostenderentur, quidam existimarunt eum vana gloriae cupiditate ductum imagines suas dedicari iussisse; quam suspicionem non leviter confirmavit pictura tessellata in templo, quod adiacet navali. cum enim totum illud opus sub Gennadio esset absolutum, in maxime conspicuo templi loco imaginem eius effinxerunt, et medium Servatorem Gennadio dicentem: Destrue templum hoc, et successoris tui temporibus illud restaurabo. Ob huiusmodi igitur imagines Acacius, quamvis esset beneficus et prudens moderator, nimia tamen gloriae cupiditate flagrare videbatur. **Ἀκάκιος.** Acacius, rhetor peritissimus, temporibus Iuliani et Libanii Sophistae: qui Iulianum vituperabat, eiusque iudicia reprehendebat, una cum Tusciano Phryge, qui et ipse bonus erat rhetor. **Ἀκαλανθίς.** Genus avis; vel canis. Nomen fortasse cepit ab αἰκάλλειν, quia notis blanditur, peregrinos vero allatrat. **Ἀκαλαῤῥείτης.** Amnis placide fluens. *E placidis et profundis Oceani fluentis.* **Ἀκαλός.** Quietus ab ἦκα, quod est placide et quiete. unde derivatur ἤκαλος (ut a πέμπω πέμπελος), et per correptionem ἄκαλος. **Ἀκαλήφη.** Spina, urtica. *Fac ut acerbitate depulsa ab ingenio suo remittat aculeos.* **Ἀκαλήφη.** Urtica tam terrestris quam marina, quae est exigua quaedam concha. Aristophanes *Phoenissis*: *Aequum est profecto primum omnium iphya et asperas urticas extitisse.* Pherecrates *Transfugis*: *Per Cererem, molestum erat male canentem audire; mallem enim vel urticis tantundem temporis coronatus esse.* Marinas autem urticas etiam Aristoteles primo de Animalibus vocat ἀκαλήφας, item Theophrastus libro septimo de Plantis.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκαταπόνητον.

Βοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον.

Ἀκαμαντίς. καὶ Ἀκάμας. μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

78 Ἀκάματα, ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. ἢ οὐ κεκμηκότως. Σοφοκλῆς·

Ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ' ἄτεκνος
τάλαινα.

Ἀκαμάτιος. Ἡλιουπολίτης, ἐπιεικέστερος τῶν ἄλλων πολιτῶν, οὕτω δὲ ἰδιωτικῶς εἶχεν, ὥστε οὐδὲν προμαθὼν οὐδὲ ἐπιμαθὼν τῶν ἐς λόγους ἡκόντων οἵους δή τινας, ἠξίου καλεῖσθαι φιλόσοφος, καὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ πρὸς ἅπαντας ἑαυτὸν κατεμήνυε. καὶ οὐδὲ τῶν Ἡλιουπολιτῶν ἄλλος οὐδεὶς αὐτὸν ἐπωνόμαζεν ἢ τὸν φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν τοίνυν ὄνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παραγεγονότων δὲ ἡμῶν εἰς Ἡλιούπολιν ἀπέβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. Ἠβούλετο δέ τις εἶναι καὶ τῶν ἱεροσκόπων· τοῦτο μέντοι συγγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσοῦν ἠδύνατο τοιαῦτα περιλαβεῖν· ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

Ἀκάματον πῦρ. σφοδρόν. Ὅμηρος·

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

Ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος.

Ἄκανθα. τὸ φυτόν, καὶ ἡ ῥάχις τοῦ κήτους. Τὸ δὲ θηρίον ὁρμῇ βιαίᾳ προσπεσὸν διακόπτει τῇ ἀκάνθῃ τοὺς δεσμούς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ.

Ἄκανθα. ἡ ἁμαρτία. Δαβίδ· Ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν. ὡς ἄχρηστον βλάστημα καὶ ὡς κεντεῖν πεφυκός.

Ἀκανθίας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις. ὥσπερ καὶ ὁ ἀχέτας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν.

Ἀκαπήλευτον. ἄδολον, καθαρόν, ἀρρᾳδιούργητον.

Ἄκαρ. ἀντὶ τοῦ μικρόν, ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκαρές. βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἷόντε κεῖραι. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι,
ὃς πολλῶν ἄρχων —
οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές·
καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἔλαιον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι.

1. ἀκόσμητον ad glossam deperditam ἀκαλλῆ pertinuisse suspicor, inductus Schol. Luciani Prom. 14. Ceterum ἀκαλλιερήτων legitur Aeschin. in Ctes. p. 72. 3. Versus Pauli Silentiarii XLIV, 1. unde βοτρυόων legendum, adversante licet etiam v. [illegible]. 4. Consentit Harpocratio Palatinus sive Lex. Seg. p. 363. 7. Σοφοκλῆς Electr. 164—66. 8. ἀκάματα Med. 18. [illegible] Ruhnk. in Tim. p. 40. qui fragmentum ad Damascium referebat. 24. Ὅμηρος Il. ε', 4. Edebatur δαῖε δέ οἱ.

1. Vide Hesych. vv. Ἀκαμπίας et Ἀκαμπιόδρομοι. Zon. p. 98. Lex. Seg. p. 363. ἀκάμπιος bis Etym. M. p. 45. 6. Ἀκάνθιος τέττιξ] Sic etiam apud Diogenianum [et Arsen. p. 36.] legitur. Zenobius vero habet Ἀκάνθιος τέττιξ, cui cave credas. Ἀκάνθιος enim vera lectio est, quoniam epitheton hoc mutis cicadis tributum est ab urbe Acantho, cuius ἐθνικὸν est Ἀκάνθιος, non autem Ἀκάνθινος. Stephanus v. Ἄκανθος: Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· Ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες. Küst. Ἀκάνθιος voluit etiam Etym. M. p. 45. 7. Peccatum apud scriptores ecclesiasticos saepe cum spinis comparari solet, ut pluribus exemplis demonstrat Suicerus in Thesauro Ecclesiastico v. Ἄκανθα. Küst. Δαβίδ] Psalm. XXXII, 4. quem affert Zon. p. 103. 8. ἄκανθα Med. 10. Vide vv. Ἀχέτας et Τέττιξ. Ceterum obloquebatur Küsterus, abusus illo locis Aristophanis (v. Bergl. in Av. 1095.) et Aristot. H. A. IV, 7, 7. ubi deleri iussit ἀπὸ post ἀχέτας. 13. Lex. Seg. p. 357. Zon. p. 109. 15. Ἄκαρ] Corrupte pro ἀκαρές. Apud Harpocrationem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod est adverbium significans ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, teste Etymol. M. v. Ἀμαρεῖ. Küst. ἀκαρῆ Pierson. in Moer. p. 43. cum eoque nuperus Harpocrationis editor; utrumque exstat in Boisson. Anecd. I. p. 405. Sed ἄκαρ retinent Zon. p. 115. et Lex. Seg. p. 363. 17. Interpretantur iisdem fere vocibus Lex. Seg. p. 363. Schol. Plat. p. 465. et Luciani Amor. 10. 18. Ἀριστοφάνης Vesp. 719. sqq., secundo versu defecto. 19. ὅποι Aristoph. Cf. v. Ἐγκεκύκλησαι. 21. ἀκαρῆ libri Arist. 24. ἔλαιον Med. Ἔλαιον] Apud Aristophanem hodie legitur ἄλευρον. Sed lectio Suidae sana est et alteri praeferenda, quam etiam agnoscit vetus enarrator, cuius ad eum locum haec sunt verba: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὦτα ἀλγούντων, καὶ δι' ἐρίου ἐνσταζομένων ἔλαιον κατὰ βραχύ. Küst.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. Victima, qua non rite litatum est. Ἀκάμαντα. Indefessum. *Vitium indefessum vastatorem aprum.* Ἀκαμαντίς. Acamantis. Una ex decem tribubus, ab Acamante Thesei filio dicta. Ἀκάματα. Indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Sophocles: *Quem ego misera, liberum immunis, perpetuo expectans.* Ἀκαμάτιος. Acamatius, Heliopolites, caeteris quidem civibus cordatior, ita tamen illiteratus fuit, ut cum neque iuvenis nec provectior aetate cum eorum qui doctrinae laude florerent quoquam consuetudinem iniisset, philosophus vocari vellet, idque nomen ad omnes iactaret. Ita nemo non Heliopolitarum eum nisi philosophum cognominabat. Hoc igitur inscitiae humanae probrum. Cum autem Heliopolin venissemus, falsum philosophiae nomen, quo Acamatius sese exornabat, iam paene evanuerat. Voluit etiam esse unus ex hieroscopis: quod quidem ei potest ignosci, quoniam aptus erat ad talia utcunque suscipienda, praesertim apud homines imperitos. Ἀκάματον πῦρ. Ignis vehemens. Homerus: *Ac galeam eius et clipeum igne vehementi adolebat.* Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et ἀκάμπιος δρόμος cursus longus et rectus. Ἄκανθα. Planta, item spina dorsi cetacei. *Cum autem bellua impetu violento irruisset, spina dorsi vincula dirupit.* Et Acanthia cicada, proverbium de mutis et illiteratis. Ἄκανθα. Peccatum. David: *Dum infixa est mihi spina.* Quia spina est planta inutilis, quae natura sua pungit. Ἀκανθίας. Non est species sed epitheton cicadae, sic dictae, quod cantat inter spinas. Perinde ut ἀχέτας non est cicadae species, sed epitheton, ab verbo ἠχεῖν. Ἀκαπήλευτον. Sincerum, purum, non adulteratum. Ἄκαρ. Exiguum, vel nihil. Sic Antiphon. Ἀκαρές. Exiguum, acutum, quod secari nequit. Aristophanes: *Nescio quo pacto circumventus sis, qui multis imperans nullum inde fructum percipis praeter minutulum illud quod aufers: et hoc quidem tanquam oleum in lana particulatim tibi instillant, ut vitam trahas.* quippe volunt te pauperem esse.

igno-
sertim

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ, ἐπίῤῥημα. ἐν ἀκαρεῖ δὲ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Γυμνὸς θύραζ' ἔπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ,

ἤτοι ἐλαχίστῳ, ὃν οὐχ οἷόν τε διακεῖραι καὶ κόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν, τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα. Καρὶ δέ, τῷ ἐκ τῆς Καρίας.

Ἀκαριαῖος. ὁ βραχύτατος. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκαριαῖον. μικρόν, βραχύ, ῥοπή. καὶ ἀκαριαῖος ὁ βραχὺς καιρός. Ἀκαριαῖον. τὸ μὴ δυνάμενον καρῆναι, ἢ τὸ οἷον ἀκέφαλον διὰ σμικρότητα, ἢ ἀδιάστατον κατὰ μέγεθος καὶ οὐδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἡ κεφαλὴ κατὰ γλῶσσάν τινα, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκαρνᾶνα. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. καὶ Ἀκαρνᾶνες· ζήτει ἐν τῷ Ἀπαλγοῦντες.

Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρακα φυτευόμενα.

Ἄκας. ποιητὴς τραγῳδίας.

Ἄκαστος. Ὁ δὲ Ἄκαστος λόχον ὑφήνας ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κατέστη. ζήτει ἐν τῷ Ἀταλάντη.

[Ἀκατάληπτον. ἀπροσίτου διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀπρόσιτον.]

Ἀκατάβλητον. ἀήττητον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τοῦτ' ἔστι, τὸν μηδένα καταβάλλοντα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταλλήλως. ἀναρμοδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ὠκυμαχόμενος.

Ἀκαταιτίατος. ὁ ἀναίτιος.

Ἀκατεύναστος. ἀκοίμητος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάτιον. εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ.

Ἀκατῖροι. ἐθνικόν. Ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγένοντο.

1. Haec admodum esse turbata binisque partibus conflata docent vel Lex. Seg. et Schol. Luciani, coll. Zon. p. 115. unde nomen ἀκαρῆς et adverbii formas perpetuo tenore comprehensas fuisse liquet. In principio si quis duplex adverbium tueatur, scripserit ille ἀκαρῆ καὶ ἀκαρῶς. Novissima quidem ἔστι δὲ — ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα sensu carent ac litura sunt emendanda. 2. Πλούτῳ v. 244. Legendum ἐξέπεσον. Quae sequuntur ἐλαχίστῳ — ὄνομα traducta sunt e Schol. Arist. 6. Schol. Luciani Iov. Conf. 8. 8. Καρὶ ... Καρίας perperam ex v. Ἀκαριαῖον invecta, pertinent ad epimerismum κέρη et καρί. 10. ἀκαριαῖος bis (nam edd. ἀκαρίδιος) Toup. II. p. 423. ex M. Antonini, cuius hic locus est, l. XI, 18. Praeivit Küsterus Diatribe p. 43. Simile vitium in v. Ὀνιδία. Ceterum etsi haec Zon. p. 98. agnoscit, litterarum tamen series ab recentiore manu accessisse coarguit. Cf. in v. Ἀκέραιον. ἀνθρώπειος Marcus. 12. ῥοπή defendit Lex. Seg. p. 363. ἐν τῇ αὐτῇ ῥοπῇ auctor de Hom. in Galei Opusc. myth. p. 345. Cf. Boisson. in Anecd. IV. p. 230. 16. καρία] L. κάρη, coll. Etymologicis v. Καρος. Eadem repetuntur in v. Καρία. Mirifice vero Leid. post v. καταγλωττίζειν: κατὰ γλῶσσαν. ζήτει ἐν τῷ Ἀκαριαῖον. Scilicet eodem stupore glossa κατὰ μέθος manavit ab v. Ἀμύξεις. 18. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι — fragmentum repetitum ex v. Ἄγαμαι. 21. Zenob. I, 60. Cf. v. Ἄγριππος. 24. Zenob. I, 49. Cf. v. Ἀδώνιδος κῆποι. Novissima sapiunt fraudem hominis indocti.

3. Ἄκας] cf. v. Σάκας. 4. Hoc fragmentum deprompsit Suidas e Nicolai Damasceni Excerptis ab Valesio editis p. 446. Contulit Küst. etiam Schol. Aristoph. Nub. 1064. ὑφήνας idem legebat cum Nicol. et v. Ἀταλάντη. Praestat ὑφείς. 7. Recens haec invecta praeter ordinem litterarum. 10. Schol. Arist. τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον. 11. Νεφέλαις v. 1229. sq. 12. ἐξηπίστατο Med. 15. Haec a superioribus distingui iussit Alberti Misc. Crit. p. 267. et in Hesychium. V. Zon. p. 115. Lex. Seg. p. 363. 19. Iosephi locos affert Alb. in Hesychium. 20. ἀκοίμιστος male Lex. Seg. p. 364. 22. Integrum Prisci locum praestat v. Ἀβαρίς. 23. ἐλαθέντες Med. κατὰ ζήτησιν] adde γῆς e Prisco. πρὸς τοὺς Ἀκατίρους Οὔννους παρεγένοντο Küst. utrobique malebat. Nihil autem differt v. Σαράγουροι.

Ἀκαρῆ. Temporis momento vel puncto, brevissimo tempore, adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ vero dixit Aristophanes *Pluto*: *Nudus foras eiectus sum in brevissimo tempore.* — Vel quod tam exiguum est, ut propter paucitatem dividi secarique non possit: ducta metaphora ab minimis pilis, qui propter brevitatem secari non possunt. Est autem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adverbiale ἀκαρὲς deductum est. Καρὶ autem id quod est, e Caria oriundo. Ἀκαριαῖος. Brevissimus. *Brevissima est humana vita, et post exiguum tempus omnes exiensi iacebimus.* Ἀκαριαῖον. Parvum, breve, momentum. Et ἀκαριαῖος de brevi tempore. Ἀκαριαῖον. Quod secari non potest, vel quod propter parvitatem quasi capite caret, vel quod extendi non patitur, neque habet initium. Nimirum καρία vox est insitata, caput significans, unde κέρατα fluxit. Ἀκαρνᾶνα. *Ego vero viros illos admiror, impensius tamen ac super illos Acarnanem.* Et Ἀκαρνᾶνες: quaere sub voce Ἀπαλγοῦντες. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. Sterilior oleastro: dictum de iis qui sunt valde pauperes. Lacones enim agrestem oleam ἄγριππον vocant. Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. Sterilior Adonideis hortis: dictum de iis qui nihil praeclari gignere possunt. Sic autem vocant quae testis inseruntur. Ἄκας. Poeta tragicus. Ἄκαστος. *Ille vero subornata manu insidias struxit Peleo: qui re animadversa ad bellum se comparavit.* Quaere in v. Ἀταλάντη. Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab v. ἀπρόσιτον, de quo vocem ipsam adeas. Ἀκατάβλητον. Invictum, ut quem nemo deiiciat. Aristophanes *Nubibus*: *Tum enim Phidippides nondum callebat invictam illam disserendi rationem.* Ἀκαταλήκτως. Indesinenter. Ἀκαταλλήλως. Inconcinne. Ἀκαταμάχητος. Laboribus inexpugnabilis. Ἀκαταῖος. Equus celeber. Ἀκαταιτίατος. Culpa vacans. Ἀκατεύναστος. Insomnis. Ἀκάτειρα. Nomen urbis. Ἀκάτιον. Piscatoriae naviculae genus. Ἀκατῖροι. Nomen gentis. *Quemadmodum et Saraguri expulsi, cum novas sedes quaererent, Acatiros Hunnos petierunt.*

Ἀκατονόμαστος. ὁ μὴ ὠνομασμένος.

Ἀκαχείατο. ἐλυποῦντο. καὶ ἀκαχίζεο, λυποῦ.

Ἀκαχημένη. λυπουμένη. καὶ ἀκαχήμενον, οὐδέτερον.

Ἄκαψις. ὄνομα πόλεως.

Ἀκαίη. ῥάβδος θαλαττία.

Ἄκαινα. μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, δι' ἧς κεντοῦσι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων.

Ἄκαιρος. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καί, Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Ἱππόλυτόν φασι ταύτην εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν, φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτόν.

Ἀκεανός. εἶδος ὀσπρίου.

Ἀκελιμᾶς.

Ἀκενόσπουδον. Παρὰ Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ ἀπιστητικόν. Φησὶ Μάρκος ὁ φιλόσοφος βασιλεύς.

Ἀκέων. ἡσυχάζων. παρ' Ὁμήρῳ κατὰ μεσότητα ἐξήνεγκται, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας. ** καὶ ἐν ἄλλοις·

Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.

Ἀκερδὴς χάρις. ἡ μὴ δεόντως διδομένη· ἧς φαῦλον τὸ κέρδος.

Μηδ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἄντ' ἰδὼν μετάσχοιμί πως.

Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔξω κήρας, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε.

Ἀκέραιον συνειδός. τὸ καθαρὸν καὶ εἰλικρινές. Δαμάσκιός φησιν· Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῶν ἀνθρωπείων ἀκεραίου συνειδότος ἀντάξιον. δεῖ δὲ τὸν εὐσχήμονα τρόπον συνδιαιτᾶσθαι τοῖς πέλας. εἰ καὶ ἐναντίον εἴη τῷ φαινομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθόν, μηδέποτε ἐκεῖνο τούτου ἐπίπροσθεν ἄγειν, μηδὲ ἄλλο ὁτιοῦν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ἀληθείας, μήτε κίνδυνον ἀγῶνος ἐπιφερομένου μήτε ὄκνῳ ἀποστρεφόμενον ἔργον ἐπίπονον, μηδὲ κέρδος ἐπαίνου ἀδίκου, μηδὲ συνήθειαν φιλίας, μηδὲ συγγενείας τινὸς ἀνάγκην.

[Ἀκέραιον. ἐκ τῆς Μάρκου Ἀντωνίνου συγγραφῆς· Κἂν τρισχίλια ἔτη βιώσεσθαι μέλλῃς καὶ

---

1. Ἀκατονόμαστος] Haec vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, *nomen non habens*: eo nimirum sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, obscurus, ignobilis et cuius nulla est fama. *Küst.* Immo prior significatus erat ponendus: cf. Plut. adv. Colot. p. 1118. E. Plac. phil. IV, 3. 2. ἀκηχέατο Il. μ'. 179. ἀκαχίζεο Il. ζ'. 486. 3. ἀκηχεμένη quidem Il. ε'. 364. ἀκαχήμενον vero, quamquam Zon. p. 112. agnitum, ex ἀκαχημένον deformatum opinor. 6. Ἀκαίη] Lege ἄκαινα. *Küst.* Non iuvat refutare Tittmanni commentum in Zon. p. 103. 8. Apollon. Rhod. III, 1323. Πελασγίδι νύσσειν ἀκαίνῃ. Ad quem locum eruditus Scholiasta: Ἀκαίνῃ, ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρημα. ἡ ῥάβδος ποιμενική, παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη· περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν· Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Vide etiam Etymolog. M. v. Ἄκαινα. *Küst.* ὡς om. Lex. Seg. p. 357. retinet Zonaras. Ceterum etiam ἄκαινα Hesych. 11. ἔχθρας διαφέρει] Sic etiam Diogenianus et Apostolius [cum Arsen. p. 34.] habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθροῦ. *Küst.* V. Pors. in Hec. p. XIX. 14. ἀκέανος Etym. M. p. 46. Lex. Seg. p. 371. et imprimis Eust. in Od. ε'. p. 1528. 15. Ἀκέλης. ὄνομα ποταμοῦ: Etym. M. p. 81. Choerobosc. p. 1189. 16. Παρὰ Διογνήτου κτλ.] Locus Marci Antonini I, 6. Διογνήτου] Sic recte apud Marcum Antonin. et in MSS. legitur. Priores vero Editt. exhibent Διογνήτῳ. *Küst.* Διογνήτῳ Med. sola. 17. ἀπιστητικόν Küst. e binis Pariss. et Marco; cum legeretur ἐπιστητικόν. Accedit utrobique Zon. p. 109. Sequuntur apud Marcum τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων καὶ γοήτων λεγομένοις. κατὰ μεσότητα] Sensus est vocem illam et pro participio et pro adverbio accipi posse. Sic enim Grammatici loqui solent, cum significare volunt vocem aliquid ad duas orationis partes referri posse. Hinc Etymologus τὸ ἀκήν vocat ἐπίῤῥημα μεσότητος. *Küst.* Vide disertum locum Etym. M. p. 581, 9. coll. v. Ἀμαρτῆ. 20. καὶ ἐν ἄλλοις expungi iussit Küst. Verum interciderunt nonnulla, quibus exemplum notissimum, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, conciliari debuit cum altero loco, Ἀλλ' ἀκέων δ. ex Od. φ'. 89. petito. Cf. Schol. Il. δ'. 22. et Apollon. de Adv. p. 553. sq.

2. Prior explicatus in Lex. Seg. p. 364. alter in Schol. Soph. extat. 4. Μηδ' — πως: perturbatus Sophoclis Oed. C. 1483, 84. locus, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν | ἀκερδῆ χάριν μ. πως. Pariter Zon. p. 103. 7. κήρας etiam Lex. Seg. p. 364. Legebat Küst. post Portum κηρός: de quo dubitat Ruhnken. in Tim. p. 18. 10. Damascii locus non extat apud Photium. εἶναι] F. ἐστί. 11. ἀνθρωπίων Med. Hiat oratio, neque convenit εἴη 14. ἐκείνου Med. 16. ὄκνον Med. 20. Μάρκου l. II, 14.

Ἀκατονόμαστος. Qui nomine caret. Ἀκαχείατο. Contristati erant. Et ἀκαχίζεο, tristis esto. Ἀκαχημένη. Tristis. Et ἀκαχήμενον, neutrius generis. Ἄκαψις. Nomen urbis. Ἀκαίη. Virga marina. Ἄκαινα. Mensura decem pedum. est autem baculus, quo stimulantur boves, Pelasgorum inventum. Ἄκαιρος. Inopportunus. Ut: *Intempestiva benevolentia nihil ab odio differt.* Hippolytum aiunt hanc sententiam ad Phaedram dixisse, cum illa contenderet ab se ipsum amari et diligi. Ἀκεανός. Genus leguminis. Ἀκελιμᾶς. Ἀκενόσπουδον. *A Diogneto didici, ne rebus inanibus studium impenderem, nere (praestigiis) fidem adhiberem.* Sic Marcus Imperator philosophus. Ἀκέων. Quiescens. Vox apud Homerum ita conformata, ut participium cum adverbio misceat. significet autem quiete. ** et alibi: *Sed quiete epulamini sedentes.* Ἀκερδὴς χάρις. Gratia male tributa; cuius damna nos percipimus. *Ne cirum nefarium conspicatus in malum aliquod ea causa incidam.* Ἀκέραιον. Innocens, integrum, purum. significat etiam illaesum, id quod liberum est κήρα, mutato η in ε. Ἀκέραιον συνειδός. Conscientia pura et sincera. Damascii verba: *Nihil est inter res humanas illaesae conscientiae comparandum. Oportet autem honesta ratione cum aliis hominibus versari. Ac siquidem verum bonum ei quod boni speciem habet contrarium est, nunquam hoc [illi decet] anteponere, neque quicquam pluris faciendum quam veritas, ita ut nec periculum certaminis instantis nec laborem aerumnosum prae ignavia recusemus; neque fructum laudis iniustae aut coniunctionem amicitiae vel necessitudinis vincula curabimus.* Ἀκέραιον. E Marci Antonini commentariis: *Quamvis annorum tria millia victurus esses et*

τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο ὅτι οὐδεὶς ἄλλον ἀποβάλλει βίον ἢ τοῦτον ὃν ζῇ, ἢ ἄλλον ζῇ ἢ ὃν ἂν ἀποβάλλῃ. εἰς ταὐτὸν οὖν καθίσταται τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον· καὶ τὸ ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον. καὶ τὸ ἀποβαλλόμενον οὕτως ἀκαριαῖον ἀναφαίνεται. οὔτε γὰρ τὸ παρῳχηκὸς οὔτε τὸ μέλλον ἀποβάλλοι ἄν τις. ὃ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς ἄν τοῦτό τις αὐτοῦ ἀφέλοιτο;]

Ἀκέραιος. ὁ ὁλόκληρος. Ἀκεραίοις τε καὶ οὐ προςδεχομένοις ἐπιγινόμενοι τῆς γῆς ἐκράτουν. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ μέλι, ἅτε οὐκ ἀκέραιον οὔτε ἀπὸ ἀκανθῶν ἀλλ' ἀπὸ ἑρπετῶν συμπεπορισμένον, ἀνέστρεφε τὰ σπλάγχνα. Πολύβιος· Τοὺς μὲν γὰρ ἀηττήτους ὄντας ἐξ ἀκεραίου διαγωνίσασθαι πρὸς σφᾶς· ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐκόλου. Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθαι ταῖς τῶν Κελτῶν ὁρμαῖς· ἐξ ὁλοκλήρου. Καὶ αὖθις· Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀπραγίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἠναγκάσθη φ' τάλαντα προτεῖναι. καὶ δὴ συγκατέθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. Καὶ αὖθις· Οὐ βουλόμενοι ἀκέραιον ἐπενεγκεῖν τὴν φήμην αὐτοῦ, ἤρξαντο διασύρειν αὐτόν.

Ἀκεραιοσύνη. ἀκερωσύνη δέ.

Ἄκερως βοῦς. ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ ἄκερων, οὐδετέρως, μονόπτωτον.

Ἀκερσεκόμης, ὁ καὶ ἀκειρεκόμης, ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἄκεσσα. Ῥωμαϊκόν τι μηχάνημα, ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα μετασκευαζόμενον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ξυνέθεσαν τὴν λεγομένην ἄκεσσαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ. δενδροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα στελέχη τῇ ξυνθήκῃ καταστορέσαντες, ἀπετείχισαν ὡς ἐνῆν τὴν ἐνθένδε πορείαν τῆς πόλεως.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι. ἰάσασθαι. ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἠπήτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν.

Ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θεραπεῦσαι.

Ἀκέσιος. Ναυατιανῶν Ἐπίσκοπος, ὃς παρῆν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἠρώτα αὐτόν, εἰ δέχεται τὰ τῆς συνόδου, τόν τε ὅρον τῆς πίστεως καὶ τὸν ὁρισμὸν τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς. ὁ δὲ συγκατέθετο. ἐπανερομένου δὲ τοῦ βασιλέως, διὰ τί οὖν χωρίζει; ἐκεῖνος τὰ ἐπὶ Δεκίου γενόμενα κατὰ τὸν

---

2. οὐδὲ ἄλλον ζῇ ἢ ὃν ἀποβάλλει Marc. 3. καθίστηται male Marci edd. 4. οὖν ἴσον probante Küst. 5. ἀπολλόμενον Ald. ἀπολλύμενον vulg. 6. ἀκαριαῖον] Sic etiam apud Marcum scriptum est. Quare merito quis miretur supinam oscitantiam compilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον subiecit, cum sub voce Ἀκαριαῖον collocari debuisset. [Monuit Gatakerus.] Negligentiae autem huius non ipsum Suidam reum perago, sed interpolatores eius, quoniam totus iste articulus in Pariss. A. B. deest: unde colligo eum a recentioribus lexico huic insertum esse. *Küst.* Cf. in v. Ἀκαριαῖος. 9. ἀκεραίοις τε Schweigh. Opusc. II. p. 200. et Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 138. Immo, ἀκέραιοι ὄντες καὶ οὐ. 12. ἀλλ' ἑρπετῶν vulg. Locus, ut ex hac potissimum significatione colligitur, Iamblichi Babyloniacis: v. Phot. Bibl. p. 74. Unde haud obscure licet existimari de fragmento v. Κυψέλη servato, quod si probabiliter Iamblicho tribuimus, cum hac ipsa sententia continuabitur. 13. Πολύβιος XV, 11, 11. ἐκείνους μὲν — διηγωνίσθαι π. σ. 15. ἀντὶ τοῦ — καὶ αὖθις] Harum vocum perturbationem manifestam facile sic tollimus: ἀντὶ τοῦ ἐξ ὁλοκλήρου. καὶ αὖθις· Θέλων — ὁρμαῖς. καὶ ἐξ εὐκόλου· Οὐ δυν. κτλ. Cf. v. ἐξ ἀκεραίου. Θέλων — ὁρμαῖς Polybii III, 70, 9: ubi legitur ἀποχρήσασθαι. 17. Hunc quoque locum ad Polybium refert Casaubonus. 20. συγκατέθετο Med. — θετο Ald. 21. Immo ἔτι ἐνεγκεῖν.

6. Ἄκεσσα] Corrupte pro Ἄγεστα, id est, si Latine scribatur, *Aggesta*. Vide supra v. Ἄγεστα et Ducangium in Glossario Graeco v. Ἄγεστα: qui tamen errore memoriae ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi legi apud Procopium *B. Pers.* II, 26. quod secus est. Fit enim ibi quidem mentio aggestae, sed fragmentum auctoris anonymi a Suida hic citatum ibidem non reperitur. *Küst.* 7. μετασκευαζόμενον] Scribe κατασκευαζόμενον. *Küst.* 12. Cf. v. Ἠπήτρια, Lex. Seg. p. 364. Etym. M. v. ἀκέστρα et Phrynich. p. 91. 14. ἀκεσίας ἀντὶ τοῦ ἰατρός Lex. Seg. p. 371. Sed aut leg. ἀκέστωρ cum Etymologicis v. ἀκεσσίδυνος aut ἀκέστας. ἰατρούς. Ipsum proverbium explicuerunt, Aristophane Byzantio auctore, Zenob. I, 52. Diog. II, 3. Arsen. p. 35. 17. Locus de Acesio descriptus ex Socratis Hist. Eccles. I, 10. Initium habet Zon. p. 98. 21. διὰ τί οὖν χωρίζει ἐκεῖνος, iunctim edita, correximus probante Küst. e Socrate.

---

totidem insuper myriadas; tamen memento neminem amittere vitam aliam quam illam quam vivit, aut aliam vivere quam eam quam amittit. eodem igitur recidit et longissimum vitae spatium et brevissimum: tempus enim praesens omnibus est aequale: Ita quod amittitur aequale est omnibus. unde fit ut id quod amittitur instar momenti esse appareat, neque enim praeteritum neque futurum quisquam amittere potest. quod enim deest, quomodo hoc aliquis eripiat? Ἀκέραιος. Integer. *Integros et inopinatos aggressi terram in suam potestatem redegerunt.* Alio loco: *Mel autem cum nec sincerum esset neque a spinis sed reptilibus comparatum, viscera torquebat.* ⁜ Polybius: *Illos enim, antehac invictos, viribus integris secum dimicasse.* At alibi: *Integra Gallorum alacritate uti volens.* Significat etiam, *levi opera*: *Cum autem ei haud facile rem persuadere posset, quod dictus rex timidior erat et alienus ab vita negotiosa; quingenta talenta dare coactus est: quo facto Seleucus promisit opem se laturum.* Alibi: *Cum nollent ipsius existimationem esse illaesam, coeperunt eum probris lacerare.* Ἀκεραιοσύνη. contra ἀκερωσύνη. Ἄκερως βοῦς. Bos nulla habens cornua. Et ἄκερων, generis neutrius, et unica forma praeditum. Ἀκερσεκόμης, id quod ἀκειρεκόμης, intonsus. Ἄκεσσα. Agger Romanus, ex arboribus caesis in munitionem constructus. *Romani vero exstruxerunt lingua ipsorum vocatum aggestum. Cum enim arborum caesarum truncos alios aliis iunctos stravissent, urbem ut licuit ab aditu citeriore intercluserunt.* Ἀκέσασθαι et ἀκέσαι. Sanare. Unde Attici vulgo dictam ἠπήτριαν vocant ἀκέστριαν. Ἀκεσίας ἰάσατο. Acesias sanavit. Dicitur de illis qui medendo morbum augent. Fertur enim Acesias aliquem in deterius curasse. Ἀκέσιος. Acesius, Novatianorum Episcopus, qui cum tempore Constantini Magni concilio interesset, princeps eum interrogavit an probaret decreta Synodi, et formulam fidei et festi paschalis definitionem. Ille vero assensus est. Quem cum iterum rogaret Imperator, quid igitur se a communione seiungeret: tunc ille quae sub Decio acciderant et rigorem

διωγμὸν ἐδίδασκε καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ αὐστηροῦ κανόνος, ὡς ἄρα οὐ χρὴ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἁμαρτίαν, ἣν πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί, τῆς κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τῆς ἀφέσεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων ἀλλὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐκδέχεσθαι, τοῦ δυναμένου συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίου ἐπειπεῖν τὸν βασιλέα· θὲς ὦ Ἀκέσιε κλίμακα, καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτων οὔτε Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου οὔτε ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν. ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ παραλιμπάνουσιν, ἢ προσπάσχοντές τισιν ἢ προσώποις χαριζόμενοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ.

Ἀκεσίλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀκέσιμον. θεραπευτικόν.

Ἄκεσιν. ἴασιν.

Ἀκεσίπονον. θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα. ἰάματα, ἰατρεύματα. Ἡ δὲ λαθοῦσα τὰς φυλακὰς ἅμα τῇ θυγατρὶ ἀνέδραμεν, ἄκεσμα τῆς ἐσομένης ἐνδείας ἐπιφερομένη. † Ἀνὴρ ἦν ἐν τῇ Γαλεώτιδι, δεινὸς λύσαις τε νόσων εἰπεῖν καὶ ὥραν ἀκαιρίας ἀκέσασθαι ἀγονίαις καὶ ἀκαρπίαις διά τινων ἱερουργιῶν ἐπινοῆσαί τε καὶ δοῦναι μεταβολὰς καί τινας εἰς εὐπορίαν ἀγαθὰς ὁδούς. Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλεῖ, φασίν, ἐπὶ δώροις, ἵνα τοῦ Γλαύκου τὴν κεκρυμμένην ἀπώλειαν ἀνιχνεύσῃ. Καὶ Ἀκεσμόν, ἰατρείαν.

Ἀκεσώ. ὄνομα κύριον θηλυκόν.

Ἀκεσώδυνον. θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν.

Ἀκέστας. ἰατρούς. καὶ ἀκέστωρ ἀκέστορος, ὁ ἰατρός.

Ἀκέφαλος. αἵρεσίς τις, ἧς ἦν Σεβῆρος ἔξαρχος. ἔστιν ἐν τῷ Εὐτυχής.

Ἀκέφαλος. ὁ ἄτιμος. καὶ παροιμία· Ἀκέφαλος μῦθος. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

Ἀκειόμενος. θεραπευόμενος.

Ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἀκεῖσθαι. θεραπεύειν.

Ἀκή. ἀκμὴ σιδήρου. καὶ ἀκήν, ἡσυχίαν.

Ἀκή. πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι, Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκήδεστοι. μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι. καὶ ἀκήδιστοι ὁμοίως.

Ἀκηδής. ἄταφος, ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι

6. περὶ bis Ald. 16. θεραπευτόν, quod est sanabile, maluit Küst. ἀκέσιμον Hesych. 18. θεραπευτικὸν πόνων Küst. Diatribe p. 46. invitis lexicographis. Vid. etiam Ernest. de usu glossar. cap. II. 19. Il. ο. 394. 22. Non repperi qui hunc Aeliani ut videtur locum adhiberet Polyidi casibus illustrandis; neglexit etiam Valck. Diatr. p. 201. De Galeotis, familia Siculorum augurum, praeter Stephanum v. Γαλεῶται eiusque interpretem Holstenium v. Müller. Dor. I. p. 341. 23. καὶ ὥραν ἀκαιρίας suspecta habuit Küst. Mendi sane suspicio loci huius nescio quam sedem premit, siquidem desideratur vox ἄκεσμα: nisi fragmentum temere putes irrepsisse. Ceterum καὶ post ἀκέσασθαι vulgo positum cum Edd. vett. ignorent, videndum ne deleto ἀκαιρίας, quod ex v. ἀκαρπίας natum videtur, scribendum sit, καὶ ὥραν ἀκέσασθαι ἀγονίας καὶ ἀκαρπίας διά τινων ἱερουργιῶν. ἐπινοῆσαί τε κτλ.

2. καλεῖν vulg. Vitio demum animadverso Küsterus in Add. proposuit τὸν Μίνωα. 5. Ἀκεσώ. Filia Aesculapii; cf. v. Ἠπιόνη et Valcken. Diatr. p. 291. 6. De vocis aetate v. Eust. in Il. ο. p. 1022, 30. 7. ἀκέστας Edd. secundum Arcadii praeceptum p. 27. Ἰατροὺς Küst. e Pariss., firmante Lex. Seg. p. 364. Ἰατρός vett. edd. [illegible] ἀκέστην τὸν ἰατρόν Eustath. et Schol. Il. χ. 2. Etym. M. p. 51. 10. ἐν τῷ Εὐτυχής] Sed ibi nulla Severi huius mentio fit. In voce autem Ἰουλιανὸς Ἀλικαρ. quaedam de eo leguntur. *Küst.* 11. ὁ ἄτιμος Pearsonus ex verbis Artemidori I, 35. ἀκέφαλον γὰρ λέγομεν τὸν ἄτιμον, hausta putabat. Reliqua cum Zon. p. 98. constituenda, καὶ παροιμιωδῶς ἀ. — εἴρηται. 12. V. Heind. in Gorg. 131. Stallb. in Phileb. p. 230. Consentiunt de hoc proverbio Zenobius, Diogenianus, Arsenius, Platonem appellantes, quem ipsum adhibuit Pollux II, 43. Adde Lex. Seg. p. 371. 14. Glossa Homerica: v. Etym. M. p. 46. Apollon. Lex. p. 74. Requiritur vero θεραπεύων, ἰώμενος: v. Schol. Apollon. IV, 1082. 16. Lex. Seg. p. 364. Ἀκ. λέγειν θεραπεύειν [illegible] f. λέγεται τὸ 3. κ. Cf. Hemst. in Thom. M. p. 26. sq. 17. Cf. Valck. in Herod. IV, 196. 18. Eadem Harpocratio Palatinus et Lex. Seg. p. 364. cf. Etym. M. p. 47. Wessel. in Diod. XV, 41. 22. Respicit Il. ζ. 60. ω. 417. Cf. Apollon. Lex. Hom. p. 75. Iacobs. in Anth. Pal. p. LXII. Unde legendum ἀκήδιστοι ὁμοίως apparet. Perperam ἢ ἀκήδεστοι Lex. Seg. p. 364.

severae illius regulae exposuit, eos nimirum qui post baptismum tale peccatum commisissent, quod sacrae litterae mortiferum vocant, ad divinorum mysteriorum communionem admitti non oportere: sed ad poenitentiam quidem adhortandos esse, remissionis vero spem iis non a sacerdotibus expectandam, sed a Deo, penes quem venia peccatorum esset condonandorum. Quae cum dixisset Acesius, ferunt Imperatorem subiecisse: Erige scalam, Acesi, qua solus in coelum ascendas. Haec neque Eusebius Pamphili neque alius quisquam memoriae prodidit: ut qui multa soleant praeterire, vel ob affectum in aliquos vel personis gratificantes. Sic autem tradit Socrates Ecclesiastica Historia. Ἀκεσίλαος. Nomen proprium. Ἀκέσιμον. Medicabile. Ἄκεσιν. Sanationem. Ἀκεσίπονον. Vi medendi praeditum. Ἀκέσματα. Medicamenta, remedia. *Illa vero custodes fallens cum filia aufugit, egestatis futurae remedium secum afferens.* † *Fuit in regione Galeotide homo morborum propulsandorum peritus, quique intemperiei anni mederi et ope quorundam sacrificiorum foetuum frugumque sterilitatem depellere nosset, ut in opportunas quasdam felicitatis vias ea transferretur. Hunc in Cretam ab Minoe muneribus propositis invitatum ferunt, ut celebratum illum Glaucum amissum investigaret.* Et Ἀκεσμόν, artem medendi. Ἀκεσώ. Nomen proprium feminae. Ἀκεσώδυνον. Quod medetur doloribus. Ἀκέστας. Medicos. Et ἀκέστωρ, ἀκέστορος, medicus. Ἀκέφαλος. Secta quaedam, cui praefuit Severus. De qua vide vocem Εὐτυχής. Ἀκέφαλος. Honoris expers. Unde proverbium: Fabula sine capite; dictum de iis qui imperfecta narrant. Ἀκειόμενος. Qui curat. Ἀκειρεκόμης. Intonsus. Ἀκεῖσθαι. Mederi. Ἀκή. Acies ferri. Et ἀκήν, quietem. Ἀκή. Urbs in Phoenice, quam nonnulli fuisse putant eam, quae nunc Ptolemais vocatur, Demetrius vero non ipsam urbem, sed arcem eius appellatam. Ἀκήδεστοι. Quorum nulla habetur cura, vel immunes sepulturae. Item ἀκήδιστοι. Ἀκηδής. Insepultus, neglectus. *Romani*

τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς οὐχ ὑπέμειναν παριδεῖν. Καὶ ἀκηδῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτάφως. Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐῤῥιμμένον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα, ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα, θέαμα τῷ ἡλίῳ οὐδαμῆ φίλον ἀποκρύπτων ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ. Λέγεται καὶ ἀκηδὲς ἐν Μυθικοῖς·

Πικρὴ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής.

Καὶ αὖθις· Διαλύει τὸν τάφον ἀκηδῶς καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἀπὸ τῶνδε τῶν λίθων ἀνίστησι πύργον. ἐκεῖθεν ἑάλω ἡ πόλις.

Ἀκήδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκηδία. ἡ ῥαθυμία, ἀχθηδών, λύπη. Δαβίδ· Καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου.

Ἀκήκοα. αἰτιατικῇ, ἠνωτίσθην. καὶ εἰςακήκοα.

Ἀκήλητον. ἄθελκτον, ἀπηνῆ. ἐν Ἐπιγράμματι περὶ Ὀρφέως·

Ὅς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρᾳ.

Ἀκηλίδωτον. ἄσπιλον, ἀκήρατον. ἀκηλιδώτερος δέ.

Ἀκήματα. ἰάματα. Καὶ ἄκη πόνων, τὰ λουτρά. καὶ κόπον μὲν θαλάττη λύουσιν, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόςφορος, ἀναχαλῶντες δὲ τὰς τῶν μυῶν συστάσεις, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τῷ μὴ ῥανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα.

Ἀκήν. ἡσύχως.

Ἀκήρατον. ἀκέραιον, ἄφθαρτον, ἀθάνατον. καὶ Ὅμηρος·

Ἡδύν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.

Ἀκήρατος. ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος. Ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ.

Ἀκηρυκτεί. ἄνευ κήρυκος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους λαβόντες ἀκηρυκτεὶ πόλεμον αὐτοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκηρύκτως ἐμίγνυντο, παρὰ Θουκυδίδῃ· τοῦτ' ἔστιν ἄνευ κηρυκείου, ὡς πρὸς φίλους δῆθεν. οἱ γὰρ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀπιόντες 84 ἀσφαλείας ἕνεκεν ὅσοι ἐβούλοντο μετὰ κηρυκείου ἀπῄεσαν, οὓς ἀνόσιον ἡγοῦντο καὶ ἀσεβὲς κακουργεῖν.

Ἀκηχέδαται. λυποῦνται.

Ἀκίχητος. ἀκατάληπτος.

Ἀκίβδηλον. καθαρόν. Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδαίους, φυλακτικούς τε εἶναι τοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ περὶ αὐτοὺς παριστάναι διὰ

2. Pearsonus ad hunc locum in margine haec notavit: *Apud Nilum, si bene memini.* Sed fefellit virum eruditissimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare ausim; quamvis nesciam, ex quo auctore Suidas id excerpserit. *Küst.* Cf. v. Ἐκτίνων. 4. οὐκ ἐτόλμησεν, ἀλλ' ἔθαψεν Zon. p. 115. 6. καὶ ἀκηδὲς] Imino καὶ ἀντὶ τοῦ ἀηδής. Improspere Küst. in Add. λέγεται καὶ ἀκηδής. ἐν Μυθ. Ceterum opinor comparandam esse Fab. Aesop. 103. 7. αὐτὰρ vulg. Recepi Küsteri coniecturam λύκοισιν: Edd. λύκοις. 11. Il. ξ. 427. 12. ἡ ἀθυμία Ernesti Gloss. sacr. p. 11. Δαβίδ Psalm. 142, 4. Quem locum recens accessisse puto, nunc quidem ab v. Ἠκηδίασεν exulantem. 16. ἐν Ἐπιγράμματι Damagetae V, 7. 8. Cf. v. Κλύμενος. Corrupit haec Zon. pp. 105. 109. 20. V. interpp. Hesychii. ἀκηλιδώτερος δὲ accessit ex Med. Id ipsum reddendum puto Herodiani Epim. p. 203. 22. Glossa Homerica: v. vel Apollon. p. 72. 23. καὶ κόπον Med. γὰρ κόπον vulg. ab Aldo. Quae sequuntur, ut plura de Athenaei Epitome, temere sunt ascripta. „Locus hic, in quo de balneorum utilitate agitur, pessime a librariis acceptus et foedis mendis inquinatus est; de quo emendando utique desperassem, nisi observassem eundem multo emendatius legi apud Eustathium in Od. δ'. p. 1481, qui eum, uti et Suidas, ex Athenaei l. I. p. 24. C. descripsit. Ex istis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus et in integrum restituendus est: Ὅτι ἴσασιν Ἥρωες καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοῖων· κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόςφορος, ἀναχαλῶντες δὲ ταῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα." *Küst.* Idem monuit Athenaeum respexisse ad Il. κ'. 572. Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

3. ῥανθέντος mendum vetustum. ἀπεσκληρημένα Med. ἀπεσκληρυμμένα Athen. 7. Ὅμηρος Od. ι'. 205. 8. ἀκηράσιον Toup. I. p. 27. post Schulz. Obss. misc. p. 27. 14. Θουκυδίδῃ l. I. extremo: ubi legitur ἐπεμίγνυντο. Quae subsequuntur huius Scholiastae debentur. 16. ὁσάκις Schol. Thuc. Neutrum intelligo. 19. Il. ρ'. 637. Eadem Apollon. Lex. p. 73. reddenda. 21. Locum hunc e Diog. Laert. VII, 118. depromptum Küsterus ad exempla Laertiana, ne illa quidem prorsus castigata, satis audacter emendavit: ut qui reposuerit, φυλακτικούς τε τοῦ ἐπὶ — παρασκευῆς τῆς τὰ φαῦλα — ποιούσης. ἀπλάστους δὲ εἶναι. περιῃρ. In principio cum Palatino Diog. reponere praestat φ. τε εἶναι αὐτούς, subiuncta particula καίτοι.

vero hostes suos non passi sunt insepultos iacere. Et ἀκηδῶς, sine sepultura. *Conspicatus naufragi corpus, quod contemptim et temere abiectum erat, praeterire non sustinui, sed mortuum sepulturae mandavi, spectaculum Soli minime gratum ex humanitatis legibus abscondens.* Significat etiam ingratus in Fabularum collectione: *Lupis quidem amara, sed capellis non ingrata.* Et alio loco: *Sepulcrum sine reverentia et misericordia diruit, et e saxis eius turrim excitat: unde urbs capta est.* Ἀκήδεσεν. Neglexit. Ἀκηδία. Incuria, dolor, tristitia. David: *Et tristis fuit in me spiritus meus.* Ἀκήκοα. Aptum accusativo: auribus percepi. Et Εἰςακήκοα. Ἀκήλητον. Implacabilem, immitem. In Epigrammate de Orpheo: *Qui durum implacabilis Plutonis mentem eiusque rigidum animum lyra permulsit.* Ἀκηλίδωτον. Maculae expers, incorruptum. Contra ἀκηλιδώτερος. Ἀκήματα. Medicamenta. [Heroes norunt] balnea lassitudini mederi. Quae enim nervis est saluberrima, aqua marina sudorem abluunt; laxantes vero musculos distentos, deinde oleo se ungentes, ne cum aqua fuerit siccata, corpora rigescant. Ἀκήν. Quiete. Ἀκήρατον. Illaesum, incorruptum, immortale. Homerus: *Suavem, incorruptum et divinum potum.* Ἀκήρατος. Qui corrumpi nequit, malo vacuus, integer. Ἀκήρωτος vero, expers cerae. Ἀκηρυκτεί. Nullo praecone misso. *Romani vero cum captivos cepissent, bellum contra eos decreverunt, nullo feciale misso.* Apud Thucydidem legitur, ἀκηρύκτως ἐπεμίγνυντο, hoc est, sine caduceatore ad se tanquam ad amicos commeabant. siqui enim hostes adibant, securitatis causa secum caduceum ferebant: quos laedere nefas et impium putabatur. Ἀκηχέδαται. Dolore sunt affecti. Ἀκίχητος. Quem non assequimur. Ἀκίβδηλον. Purum. *Atque simplices esse aiunt viros bonos, eosque cautos esse homines, qui res suas meliorem in partem possint commendare, hoc quidem*

παρασκευῆς δυναμένοις, τῆς τὰ φαῦλα μὲν ἀποκρυπτούσης, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φαίνεσθαι ποιούσης ἀπλάστως. περιῃρηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ τῷ εἴδει.

Ἀκιδαλία. ὄνομα κρήνης.

Ἀκίδας. τῶν βελῶν τὰς ὀξύτητας. καὶ Ἀκιδωτόν, τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδνόν, τὸ ἀσθενές. καὶ ἀκιδνότερον ὁμοίως.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀκκιζόμενος. προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων, ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Αἰλιανός· Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ᾄσμασι θαυμαζομένων ἐκρίθη δευτέρα, ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Καὶ παροιμία· Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον· ἐπὶ τῶν βδελυττομένων λόγῳ μέν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδών γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα· δεῖπνόν τι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μέν, ὕστερον δὲ * ἐπονεῖτο. Καὶ Ἀκκισμούς, προσποιήσεις. ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

Ἄκικυς. ὁ μὴ ὀξύς· καὶ ἐστερημένος δυνάμεως.

Ἄκιμον. ἀθεράπευτον.

Ἄκιμος. ὄνομα κύριον.

Ἀκινάκης. μικρὸν δόρυ Περσικόν.

Ἀκίνασις. ὄνομα τόπου.

Ἀκινδυνί. χωρὶς κινδύνου. καὶ Ἀκινδυνότατος.

Ἀκίναιδος. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων. καὶ ἀκίναιδα.

Ἀκινησία. ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προςέταξεν, ὡς διαλύσαι σφίσι τὸ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.

Ἀκινητίζω. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ.

Ἀκίνητα κινεῖν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν. ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμοὺς κινεῖν ἢ τάφους.

Ἄκιτιν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ ψήκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσεν.

Ἀκίχητα. ἀκατάληπτα.

Ἀκλαυστί. χωρὶς κλαυθμοῦ.

Ἀκλείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀκλειῶς. ἀδόξως.

Ἀκληρεῖ. οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται.

Ἀκληρήμασι. συμφοραῖς, δυστυχίαις. Διὰ

3. ἀπλάστως] [δεῖ] legendum vel sequentia docent. 4. ἐν τῷ vulg. 5. Servius in Virg. Aen. I, 720 attulit Küst. 8. ὁμοίως] Ne dubites scribendum esse Ὅμηρος. Versus enim qui sequitur, sumptus est ex Odyss. σ'. 130. Simile mendum recurrit infra v. Ἦδος, ubi monemus pro ὅμως legendum esse Ὅμηρος. Saepe autem observavi, nomen Ὅμηρος a librariis in ὁμοίως vel ὅμως mutatum esse; cui errori compendium scripturae occasionem praebuit. Küst. Cf. Etym. M. p. 48. 10. Etym. M. p. 49. et Lex. Seg. p. 364. f. coll. Zon. p. 114. 11. Exsequuntur haec paroemiographi, velut Zenob. I, 53. 12. τὸ vulg. — τὸν λέγοντά τι πρ.] Verissima est coniectura Henrici Stephani, qui pro λέγοντα hic apud Suidam legendum putat θέλοντα. Küst. In Anecd. (coll. Etym. M.) καὶ τὸν λέγοντα θέλοντα (τὸν θέλοντα μέν), προσποιούμενον δὲ μὴ ἐ. Haec, expuncto λέγοντα, recipi iussit Ruhnk. in Tim. p. 19. 13. Aeliani locum praestat integrum v. Ἡρῷος, prioribus leviter immutatis. 18. Repetuntur haec sub v. Σκύθης ὄρῃ (cf. Prov. App. Vat. III. 80.), unde licet novissima sic resarcire, ὕστερον δὲ παλιμπαθμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο. Similia quaedam v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον. Ceterum tetigit historiolam Eustathius praef. ad Il. p. 2. 20. δεῖπνόν τοι Vat. App. (nam in Suida v. Δεῖπνόν τοι hoc vulg. edd. debetur). F. δεῖπνόν ὁρᾷς. 21. ἀκισμούς, — ἀκισμὸς Med.

1. Glossa Homerica. 2. Haec procul dubio corrupta sunt, pro quibus scribendum puto, Ἀκέσιμον. θεραπευτόν. Küst. 10. ὑπὸ τὸν παράπλουν Toup. III. p. 19. Malim ἐπὶ reponi; quamquam nihil mutat Zon. p. 104. 13. Sic fere Schol. Plat. p. 364. et Zenob. I, 55. omissis ἐπὶ τῶν breviora Diogen. II, 6. diversa Arsen. p. 36. Cf. Boisson. in Anecd. I. p. 395. 14. Post δεῖ excidit ἔδη. ᾧ ὅρους Schol. Plat. (prave scriptum apud Arsen. ὀρουφήν) ἢ ἧκῶν Zenob. 15. ἐν Ἐπιγράμμασι Phaniae VI, 3. A. P. I. p. 288. n. 307. καὶ ψ. δονακῖτιν ἀ. Cf. vv. Στλέγγιδας, Ἀάσφαλτον et Ψήκτραν: quibus locis mirere monstrum illud vocis ἄκιτιν confirmari. Küsterus tamen id procurare conatus ἄκητιν, quod esset acutum, proposuit, suspicatus etiam Suidam in Anthologiae suo codice legisse καὶ τὴν ψήκτραν ἄκητιν. 17. Il. ρ'. 75. unde ἀκίχητα διώκεις prov. in Boiss. Anecd. I. p. 395. Cf. Etym. M. in v. 18. Boisson. in Herodian. p. 257. rettulit ad Callim. fr. CCCCXVIII. 19. Ex Aeliani N. A. VIII, 6. secundum veterem lectionem. 20. Glossa Homerica: v. Etym. M. p. 49. 21. οὐ κεκλήρωται] Unus Paris. οὐκ ἐκληρώσατο, repugnantibus Zon. p. 114. et Lex. Seg. p. 365. 22. Ἀκληρήμασι Küst. e binis Pariss. restituit, cum bis legeretur ἀκληρώμασι, vel serie litterarum repugnante. Idem attulit documenta vocis ἀκλήρημα Suid. v. Ἐπινεμόμενος et Marcum Anton. X, 33. quibus adde Wesselingiana in Diod. III, 12. Ceterum haec et quae v. Ἀκληρούντων continentur dudum Ursinus, orationis colore permotus, ad Polybium referenda vidit.

artificio, ut occultent vitia, bona vero sua ostentent; eosdemque minime fictos esse, quippe qui simulationem omnem ex voce et vultu sustulerint. Ἀκιδαλία. Nomen fontis. Ἀκίδας. Telorum spicula. Et Ἀκιδωτόν, cuspide munitum. Ἀκιδνόν. Infirmum. Et ἀκιδνότερον. Homerus: *Nihil infirmius terra alit homine.* Ἀκκιζόμενος. Simulans, muliebriter agens, vel desipiens. Dictum propter feminam quandam fatuam, Acco vocatam. Significat etiam eum, qui cum velit aliquid, simulet tamen se nolle. Et Aelianus: *Nulli eorum qui cantu excellebant secunda habebatur, ut quae rudis non esset rei amatoriae, tempestive dissimulans et virum in suspicionem amorum callide pelliciens.* Extat etiam proverbium: Scytha asinum fastidiens; dictum de illis qui verbis quidem aliquid aversantur, re ipsa vero concupiscunt. nam cum videret aliquis asinum mortuum, ad Scytham qui aderat dixit: *En coenam, Scytha.* is vero tunc quidem id se abominari simulavit, postea tamen magno studio sibi eum apparavit. Et Ἀκκισμούς, simulationes. ἀκκισμὸς tamen etiam significat stultitiam. Ἄκικυς. Qui non est velox, vel viribus privatus. Ἄκιμον. Insanabile. Ἄκιμος. Nomen proprium. Ἀκινάκης. Exigua hasta Persarum. Ἀκίνασις. Nomen loci. Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et Ἀκινδυνότατος. Ἀκίναιδος. Qui pudenda non movet, castus. Et ἀκίναιδα. Ἀκινησία. Quies. *Et equos foras educi iussit, ut membrorum torpor ex nimia quiete tempore navigationis contractus discuteretur.* Ἀκινητίζω. Quiescere cupio. Ἀκίνητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dictum de facinoribus admodum protervis: scilicet neque decet aras nec sepulcra movere. Ἄκιτιν. In Epigrammate: *Et strigilem arundineam respuit.* Ἀκίχητα. Quae comprehendi nequeunt. Ἀκλαυστί. Sine fletu. Ἀκλείδης. Nomen proprium. Ἀκλειῶς. Sine gloria. Ἀκληρεῖ. Exsors est, sorte non accepit. Ἀκληρήμασι. Calamitatibus, rebus adversis. *Hac*

τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν τοῖς ἀκληρήμασι, διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στοχάζεσθαι καὶ μερίζεσθαι εἰς διάφορα.

Ἀκληρίας. δυστυχίας. Ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας.

Ἀκληρούντων. δυστυχούντων. Τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.

Ἀκλητί. χωρὶς κλήσεως. καὶ παροιμία·

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους φίλοι.

ὁμοία τῇ·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται.

Ἄκλητον. ἀνώνυμον. Δέδωκας σεαυτὸν ἄκλητον ... τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνώνυμον.

Ἄκλητος ὁ θεὸς καὶ καλούμενος παρέσται. οὐ παρορᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. οὕτω γὰρ ἐδόθη χρησμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις· Καλούμενός τε κἄκλητος θεὸς παρέσται. ἔξω πάσης αἰσθήσεως. οὐ γὰρ φωνῆς δεῖται πρὸς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα, οὐδὲ ἀκοῆς πρὸς τὸ μαθεῖν.

Ἀκλόνητον. ἄσειστον, ἀδόνητον.

Ἀκμάζει. νεάζει. ἀκμάζεις, τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερίδης καὶ Λυσίας.

Ἀκμαῖος. νεανίσκος, σφριγῶν, ἀκμάζων. καίριος, κατὰ καιρόν, περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ.

Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι.

τοῦτ' ἔστιν, εὐκαιρότατος, ἐν ἀκμῇ καιροῦ, ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου. Καί, ἀκμαιότατος καιρὸς ὁ πρωινός. καὶ Ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

Ἀκμαιονίδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκμή. ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία. οὕτως Ἰσοκράτης· Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερίδης. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα.

ἀντὶ τοῦ ἔτι. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

1. ἐμπεσεῖν Zon. p. 110. 5. δηώσασθαι Med. 6. Locus repetitus in v. Παρεκστῆναι. 8. ὑπεροδυνίᾳ edd. vulgatum correximus vel ex v. Ὑπεροδυνίᾳ, coll. Zon. p. 114. 11. ἐς φίλων Zenob. II, 46. Alterum proverbium, a Platone celebratum, levi cum varietate scripturae protulerunt Athen. I. p. 8. pr. ab Eust. p. 1148. descriptus, Zenobius, Schol. Plat. p. 373. Diogen. I, 60. Arsen. p. 34. Inde δ', quod desiderabatur inserui, ἵενται pro eo quod perperam editur ἴεν[illegible] non ausus sum reponere. 14. Locus Iuliani Epist. LIX. non integris verbis allatus. „Cave hic Suidae credas, qui ἄκλητον interpretatur ἀνώνυμον: cum ea vox hic significet invocatum vel non vocatum, ut ex sensu loci apud Iulianum patet." Küst. ἄκλητον, ἀνώνυμον Hesych., unde refinges Lex. Seg. p. 371. 17. Historiam ad quam Suidas respicit, narrat Thucydides I, 118. Περὶ δὲ ... ἐς Δελφοὺς ἐπηρώτων τὸν θεὸν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος. Vide etiam vv. Καλούμενος et Κλητός. Küst.

2. Ἀκμάζεις — Λυσίας cum Harpocratione Palatino. Differt aliquantum Zon. p. 114. cf. Lex. Seg. p. 365. 4. νεανίσκος om. vulgo; tuentur Zon. p. 100. et distinctione iuvantium Lex. Seg. p. 365. καίριος — καιροῦ e Schol. Soph. sumpta; quamquam ibi recitius legitur καιρί[illegible]. 6. Versus Sophoclis Aiac. 921. 8. Ad Polybium (III, 102.), dubitanter tamen, refert Schweigh. Opusc. II. p. 200. 9. Agnoscit Hesych. Easdem explicationes Lex. Seg. p. 376. mendosae glossae Ἀκμαίων adiunxit. Aldus etiam cum v. Ἀκμαῖον ad calcem vocis Ἀκμαιονίδαι allevit. Neque tutius Hesychianum (cf. Arcad. p. 45.), Ἀκμαῖος, νεανίας. 11. Mendosa, opinor, scriptura nominis Ἀκμαιονίδαι. 14. Ἰσοκράτης ad Nicocl. p. 21. Κράτιστον μὲν] τὸ μὲν Lex. Seg. p. 365. 16. Σοφοκλῆς] In Philoct. 12 — 14. ex quo loco Suidas male probare conatur ἀκμὴν significare etiam ἔτι, cum ibi non ἀκμὴν legatur sed ἀκμή. Praeterea cum ipse sensus loci et constructio verborum apud Sophoclem sententiam istam refutet, non potest hic Suidas a supinae negligentiae crimine absolvi. Küst. Maluit etiam Piersonus in Moer. p. 79. Suidae suos naevos relinquere quam refingendo delere. Ego vero nondum adducor ut grammaticum tanti stuporis insimulem, cum praesertim omnes poetae codices in ἀκμὴ consentiant. Atqui multo probabilius librarios, quae sub finem leguntur ἀντὶ τοῦ ἔτι, oculorum errore praecepta superiorem in ordinem temere traduxisse. Omnino haec, si quid in loco perturbatissimo video, sic fere debuerant proponi: καὶ ἡ νεότης. καὶ ὁ καιρός. Σοφοκλῆς — σόφισμα. ἀκμὴ δὲ καιροῦ — Ὑπερίδης. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ceterum in Ὑπερίδης desinit articulus Lex. Seg. 21. ἐν Ἐπιγράμματι Antiphili VIII, 3. 4. A. P. I. p. 269. n. 252. Cf. vv. Ἀκρεμόνες et Ἄσπιλος.

potissimum de causa in calamitates incidisse mihi videtur, quod quaslibet res appetebat diversisque negotiis animum semper distringeret. Ἀκληρίας. Calamitates. Ille vero putabat se rationem invenisse, qua calamitates propulsaret. Ἀκληρούντων. Infelicium. Senatores perculsos obmutuisse, et mente concussos fuisse, quippe qui cum extremi doloris sensu, quo infelices premebantur, conspirarent. Ἀκλητί. Sine vocatione. unde proverbium: Amici ad amicos invocati veniunt. Quod accedit ad illud: Boni ad bonorum convivia ultro veniunt. Ἄκλητον. Nomine carentem. Dedisti te ipsum nomine carentem secundo. Ἄκλητος ὁ θ. Deus nec vocatus et vocatus aderit. Non enim virtutis studiosos deus negligit. hoc autem oraculum Lacedaemoniis redditum est: Vocatus et non vocatus Deus aderit. Id est, praeter sensuum opem: neque enim voce alterius indiget, ut quae facienda sint edoceat, neque auribus, ut ea audiat. Ἀκλόνητον. Inconcussum, non agitatum. Ἀκμάζει. Aetate viget. Item ἀκμάζεις, facis ea quae iuvenes decet. Sic Hyperides et Lysias. Ἀκμαῖος. Iuvenis, viribus valens, aetate florens, opportunus. item tempestive, in ipso temporis articulo. Teucer ubi est? nam opportune, si veniat, accesserit. Ubi significat, maxime opportunus, in ipso temporis articulo, tempore praesentis periculi. Porro: maxime opportunum est tempus matutinum. Et Ἀκμαίων, robustorum, fortium, generosorum. Ἀκμαιονίδαι. Nomen gentis. Ἀκμή. Acies, ipsum momentum temporis, quo res ad extremum perducta est. item vigor et iuventus. Inde ἀκμὴ καιροῦ, felix opportunitas, ut Isocrates: Optimum est in rebus agendis tempus maxime opportunum captare. Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc: ut apud Hyperidem. Item usurpavit Sophocles: Non enim opportunum est tempus multorum verborum; ne forte me hunc venisse intelligat, irritamque reddam omnem machinationem. Et in Epigrammate:

Ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν
ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσι.

καὶ αὖθις·

Ὅσσος ἐν ἡρώεσσι πότ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. ἐπὶ οὖν τῆς ὀξύτητος Αἰλιανός φησιν· Ἐν ἀκμῇ δὲ ὢν τῆς τότε ὀδύνης καὶ ὧν ἤλγει, οὐκ ᾔδει τὴν ὁδὸν τὴν πορεύουσαν εἰς αὐτοῦ. εἰ δέ τινι καὶ θῦσαι ἐξ ἐνυπνίου ἐκελεύετο, καὶ τούτων ὀλίγωρος ἦν, φύσει τε ἀμαθὴς ὢν καὶ φιλοχρήματος. † Ἐν ἀκμῇ τοῦ κακοῦ μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθράκων. καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένω αὐτοῖς ἤστην. ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, δυϊκῶς. καὶ αὖθις· Ὑπὸ πολλῶν δακρύων τὴν ἀκμὴν τῶν ὀμμάτων ἀφῄρημαι. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκμήν. ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμὴν ἀναστειρμένας πόλεις πρὸς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν, τῷ φόβῳ κατασβεννύων. Προκόπιος· Ὁ δὲ τοῦ καιροῦ τὴν ἀκμὴν ἐν τῷ παραυτίκα μεθῆκεν, ἧς γε οὐκ ἔτι ἀντιλαβέσθαι οἷός τε ἐγεγόνει. [Ἀκμή, ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει.]

Ἄκμηνος. ἄγευστος.

Ἄκμηνος δόρποιο.

Ἀκμῆτες. μὴ κάμνοντες. καὶ Ἀκμής, ὁ μὴ κοπιῶν.

Ἀκμητί. ἀκαμάτως. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἄκμονος.

Ἄκνηστις. ἡ ῥάχις· ἣν οὐ δύναταί τις εὐκόλως κνήθεσθαι.

Ἀκοή. τὸ μέρος τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ φήμη. Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοή, ἣν ἀκούω περὶ ὑμῶν. ὁ Ἠλεὶ ὁ ἱερεύς φησι πρὸς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζήτει περὶ ἀκοῆς ἐν τῷ Αἰσθήσεις ε.

Ἀκολασία. καὶ ἀκολασταίνω τὸ μωραίνω.

Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν. Ἀκόλαστον [87] καὶ ὕβριστον πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος. λέγοι δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν.

Ἀκόλαστος. κολάσεως ἄξιος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους.

Λέγεται καὶ ὁ τολμηρός. καὶ Ἰάμβλιχος· Ὁ δὲ ἔγελα νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα, νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα αὐθάδη. Καὶ Αἰλιανός· Ἀνὴρ Ἀρκάς, Εὐτελίδας τοὔνομα, ἀκολάστῳ τῇ γλώττῃ

1. ἀρτιγόνοισιν] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin vox haec sit corrupta, et pro ea scribi debeat ἀρτιγενείοις, i. e. pubescentibus, quorum lanugini auctor epigrammatis huius lanuginem mali cotonei comparat. Ἀρτίγονος autem significat recens natus, quam vocem a sensu loci huius alienissimam esse nemo non videt. Küst. 4. Distichum Antiphili XXXVII, 7. 8. A. P. I. p. 345. n. 141. 6. ἐχθρῶν Med. 7. Ἀκμὴ .. καλεῖ Hesych. Lex. Seg. V. Eurip. Hec. 1042. 13. Post Σαμοθράκων etsi facillime potuit θεῶν perire, id quod accidisse videtur ante vocem θῦσαι, tamen ut lenissimum Σαμοθρακίων praeferendum. 14. τετελεσμένων Med. ἀντὶ τοῦ ὑπ. δυϊκῶς om. vulg. 17. αὐτοῦ extat in v. Ἐπὶ ξυροῦ. 18. Ἀκμήν. ἔτι.] Haec et quae sequuntur in prioribus Edit. cum praecedenti articulo cohaerent, quae auctoritate librorum MSS. inductus inde separavi et a capite reposui. Küst. Prior locus ut videtur Polybii, cf. eius fragm. hist. 66. 20. Προκόπιος B. Goth. IV, 9. 22. Uncis inclusa debentur Aldo.

2. Voluit ἄκμηνος σίτοιο Il. τ, 163, δόρποιο tamen etiam Zon. p. 100. 3. Glossa Homerica. 5. ἄκοπος interpretatur Zon. p. 116. 6. Ἄκμονος om. vulg. Cf. Steph. Byz. v. Ἀκμονία et Lobeck. in Aiac. p. 351. 7. V. Apollon. Lex. p. 73. addito Tittm. in Zon. p. 104. 10. Locus I. Sam. 2, 24. 13. ἀκολασία. ἀκρασία Lex. Seg. p. 365. 14. Locus hic turbatus mihi videtur; quem sic in ordinem redigendum puto: Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. Quod si pro ἢ ἄνθρωπος legendum quis censeat ὁ ἄνθρωπος (ut in Codice quodam MS. legi Pearsonus ad hunc locum notavit), nihil mutandum, et locus iste sic vertendus est: Petulans et iniuriosum animal est homo. Küst. Contra πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος Toup. I. p. 23. 15. λέγοι δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν, quae tanquam supervacanea et ab inepto aliquo librario superioribus assuta damnat Küsterus, videri possint ad vocem ἀκολασταίνω pertinuisse, collato Zon. p. 114. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρατοῦς καὶ ὑβριστοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀξίου κολάσεως. Sed constat e Lex. Seg. p. 368. (coll. 365.) haec ex versibus Platonis comici esse deprompta, qui sic disponendi sunt: — γυνὴ γάρ, ἢν μὲν αὐτὴν | κολάσῃς, ἀεὶ κράτιστόν ἐστι κτημάτων ἁπάντων· | ἐὰν δ' ἀνῇς, ὑβριστικόν γε χρῆμα κἀκόλαστον. Itaque pro edito ὑβριστικὸν reposui ὕβριστον, quo Pherecrates alicubi usus est; ἢ ἄνθρωπος grammatici subiecerunt. 17. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 1050. ubi αἰεὶ vulg. 20. De Iamblichi loco v. Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 86. Hinc iuvanda huius fragmenti laudatio in v. Ἰταμός, ubi legitur Ἡ δέ. 22. καὶ] γὰρ Ald.

Macula carens, rugarum expers, lanugine vestitum tanquam recens natum, frondosis adhuc ramis adhaerens [malum]. Et alibi: *Quanta olim in heroibus fuit ira, cuius vestigia ramis inanimatis inimicitiarum testibus adhuc servantur.* Ἀκμὴ καλεῖ. Opportunum tempus vocat. Aelianus utitur voce pro *vehementia.* *Cum igitur dolor eius aerumnaeque essent vehementissimae, viam quae ad ipsius domum ducebat, ignorabat. quod si deorum alicui sacra facere somnio monebatur, etiam illa negligebat; natura quippe homo imperitus et avarus.* † *In summis malis animum memoria subiit Samothraciorum, quorum quidem sacris ambo initiati erant.* Et alibi: *Multis ego lacrimis oculorum aciem amisi.* Et iterum Aelianus: *Et ipsum imperium in acie novaculae versabatur.* Ἀκμήν. Adhuc. *Urbes autem quae adhuc excitabantur ad Romanorum odium, metu continens.* † Procopius: *Ille vero occasionis momentum tunc neglexit, quod postea nunquam recuperare potuit.* Ἄκμηνος. Qui non gustavit. *Qui coenam non gustavit.* Ἀκμῆτες. Non defatigati. Et Ἀκμής, non laborans. Ἀκμητί. Sine lassitudine. Quaere sub v. Ἀπονητί. Ἄκμονος. Ἄκνηστις. Spina dorsi, inde dicta, quod non facile scalpi possit. Ἀκοή. Pars quaedam corporis, item rumor. *Non est bonus rumor, quem de vobis audio.* Sic Eli ad filios suos dicit. Quaere de auditu v. Αἰσθήσεις ε. Ἀκολασία, et ἀκολασταίνω; fatuus sum. Ἀκόλαστον. Incontinentem, protervum. *Iniuriosa res et procax, vel homo:* ubi possit etiam ὑβριστικὸν dici. Ἀκόλαστος. Castigatione dignus. Aristophanes *Pluto*: *Non, sed intemperantibus semper est moribus.* Dicitur etiam audax: ut Iamblichus: *Tunc autem ridebat nunc impudentem et effusum risum, modo vero superbas voces proferebat.* Et Aelianus: *Arcas quidam, nomine Eutelidas, eo morbo laborabat, ut petulanti*

καὶ ἀκράτορι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀῤῥώστημα ἔσχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράττοντας.

Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι.

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας·

Ὅμηρος. καὶ αὖθις·

Τὸν κύνα δ' ὡς ξώοντα πάλιν ποτὶ ταὔλιον ἄξω,

ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Ἀκόλῳ τὰ χείλη, οὐ σύκῳ βύσαι. παρεγγυᾷ ὁ λόγος ἐῤῥωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

[Ἀκολουθῶ. δοτικῇ.]

Ἀκόλουθον. ὅμοιον. Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Καὶ ἀκολουθήσας, ὁμοίως διαπραξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἔτι μετεωρίζοντος τοῦ Κελτοῦ τὸ ὅπλον, ἀκολουθήσας κάτωθεν ὑποφέρει τὸ ξίφος, καὶ διαχείρει πᾶσαν ἀπὸ τοῦ βουβῶνος ἕως ὀμφαλοῦ τὴν λαγόνα. Καὶ Πολύβιος· Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασιν καὶ λόγχαις, βουλόμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. Ἀκόλουθόν ἐστιν, ὃ ἀναγκαῖον τῷ ἑτέρῳ εἶναι· μαχόμενον δὲ ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

Ἄκομψον. εὐτελές, ἀπάνουργον. Ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραίτωρος ἐπιβάντα βημάτων. ἀρχὴ δέ τις αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ ἄκομψος.

Ἀκόνη. λίθος. καὶ παροιμία· Ἀκόνην σιτίζεις. ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

Ἀκονιτί. χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι.

Ἀκόνιτον. εἶδος βοτάνης φαρμάκου.

Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε· τοῦτ' ἀκονιτί. τουτέστι χωρὶς κόπου.

Ἀκοντί. ἀκουσίως.

Ἀκοντίζω. ἀκόντιον βάλλω.

Ἀκοντιστύς. ἡ ἀκόντισις.

Ἄκοπος ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνωχλημένος ὑπό τινος. οὕτως Ἀμειψίας.

Ἀκόρεστος. ἀπλήρωτος.

Ἀκόρητος. ἀκαλλώπιστος, ἀκόσμητος. κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. οὗτος δέ ἐστιν ἀκόρητος, οἱονεὶ πολὺς καὶ μὴ κορούμενος, αὔξων καὶ πληθύνων καὶ τεθηλώς. ἀπὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρείληφε πάντα. παρ' οἷς γὰρ ἂν ᾖ στέμφυλα καὶ πρόβατα, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πολλὰ πάντα.

Ἄκορον. ἰατρικὴ ῥίζα.

Ἀκόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυδὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει.

Ἄκος. ἴασις, θεραπεία. Λέονται δὴ παρὰ

---

3. ἄκολους Leonidae Tar. XLV, 4. 4. μὴ κολλᾶσθαι] Aptiora Etym. M. et Zon. p. 100. Plerisque vero grammaticis ἄκολος visum referri ad μὴ κολοῦσθαι. 6. Ὅμηρος Od. ρ'. 222. 7. Macedonii Ep. in Anth. Pal. VI, 176. 3, 4. Leg. κύνα δὲ ζ. ζώοντα Med. 12. ἀκολουθῶ. δοτικῇ Ald. invexit. 13. V. Polybii fragm. T. V. p. 77. 15. Locus Dionysii Halic., cuius fragm. Ambros. XV, 2. e Suida resarciendum. 22. Post ἀναγκαῖον add. εἶναι Med. 25. Posteriorem fragmenti partem affert Zon. p. 110.

2. τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμ. vidit Küst. legendum e Zenobio. 4. Diodori locum XV, 51. extr. significari Toup. I. p. 24. contendebat. Eadem Lex. Seg. pp. 213. 365. 8. φαρμάκου] φαρμακώδους Kusterus emendat, Portum secutus; δηλητηριώδους Zon. p. 110. et Etym. M. Sed nihil novandum: v. Schol. Apollon. II, 354. 9. Hexameter est Diogenis Laert. V, 8. 13. Cf. Il. ψ'. 622. 14. Lex. Seg. p. 365. 17. Haec uberiora sunt Scholiis iis, quae hodie leguntur, in Aristoph. Nub. 45. 18. οὗτος quo faciat non expedio. 19. κειρόμενος Reinesius, frustra. 21. πάντα e sequentibus opinor irrepsisse. 23. V. Bekk. Anecd. p. 1096. 24. Vox suspecta. 25. Locus incerti scriptoris ex v. Χρησμός redintegrandus.

---

et impotenti lingua omnibus malediceret; idem etiam illos oderat, quibus res erant secundae. Ἄκολος. Parva buccella: et ἀκόλους, fragmenta et frusta panis. dictum inde, quod ea non conglutinantur. Homerus: *Mendicans panis frustula, non enses neque lebetes.* Et alibi: *Sed canem vivum rursus ad stabulum ducam, quo siccis in frustulis communi socio fruar.* Ἀκόλῳ τὰ χείλη. Frustulo panis, non ficu obturare labra. Proverbium iubet nos in rebus gerendis strenuos esse oportere. [Ἀκολουθῶ. Aptum dativo.] Ἀκόλουθον. Consentaneum. *Finis prioribus factis consentaneus exstitit.* Et ἀκολουθήσας, actionem alicuius imitatus. *Romanus vero Gallum, qui gladium adhuc elevatum teneret, secutus inferne traiecto ense totum ventris latus ab inguine ad umbilicum usque discidit.* Et Polybius: *Hos autem vestibus auratis et hastis honoravit, promissa sua factis consentanea esse volens.* † Consequens est, quod necesse est ab altero pendere; dissentaneum vero, quod contra se habet. Ἄκομψον. Vile, simplex. *Virum, qui praetoris tribunal escenderat. hic autem magistratus non est vilis apud Romanos.* Ἀκόνη. Cos. Et proverbium: Cotem pascis. dictum de his qui cibo quidem multo utuntur, sed ut corpore nihil inde proficiant. Ἀκονιτί. Sine pulvere, sine certamine et pugna, vel facile. Sumpta translatione ab athletis, qui tam facili negotio victoriam consequantur, ut ne pulvere quidem aspergantur. Ἀκόνιτον. Herbae venenatae genus. *Sed aconito hausto effugit, id profecto fuit sine pulvere:* hoc est, praeter laborem. Ἀκοντί. Animo invito. Ἀκοντίζω. Iaculor. Ἀκοντιστύς. Iaculatio. Ἄκοπος ἀνήρ. Nondum a quoquam vexatus. Sic Amipsias. Ἀκόρεστος. Inexplebilis. Ἀκόρητος. Non ornatus, immundus, cum κορεῖν sit mundare. Ἀκόρητος autem hic accipitur ut sit multus, sine deliciis, crescens, multitudine abundans et florens. quod notiones omnes ab consequentibus derivavit: apud quos enim multa sunt vinacea multaeque oves, ad hos omne bonorum genus pertinet. Ἄκορον. Radix medica. Ἀκόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes, ut in hedera. Ἄκος. Sanatio, curatio. *A Deo remedium*

θεοῦ ἄκους. καὶ αἰτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς λέγων δεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν.

Ἀκοσμα, ἀπρεπῆ, ἄτακτα.

Ἀκοστήσας, κριθιάσας. ἢ ἀκολαστήσας κατὰ συγκοπήν. ἢ ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὼς τρητὼς δόνακας, καὶ ἀκοστακτεῖο κορύναν.
ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος.

Ἀκοστώσαις ἡμιόνοις. δι' ἀργίαν καὶ πλησμονήν. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι κριθιώσαις. ἀκοστὰς γὰρ λέγειν τὰς κριθὰς, ἀπὸ τοῦ ἄκος λαμβάνειν, τουτέστιν ἀνάπαυσιν λιμοῦ καὶ δίψης. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἐν ἄχει γενομέναις· εἴγε ἐπιφέρει·

δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

τινὲς δὲ ἄδην πληρωθείς.

Ἀκουάζεσθε, παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθε. ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ ὁδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως, ὡς τό,

Οἱ δὲ πληγῆς ἀίοντες.

Ἀκούει καλῶς. ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος. Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται οὐ κατ' εἴσοδον τοῦ ἐκτὸς ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ κατὰ ἁφὴν πρὸς τὸν ἐγκατῳκοδομημένον ἀέρα ἐν τοῖς ὠσί. τούτου δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, οὐκ εἰσιόντος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθῃ, φθείρει μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκατῳκοδομημένον ἀέρα, ὃς ὑπηρετεῖ τῇ ἀκοῇ· ἀμέσως δὲ τῆς μήνιγγος ἁπτόμενον βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ, καὶ προσέτι ἐναπομένον ἐν ταῖς κοιλότησι φθείρει καὶ βλάπτει τὸ αἰσθητήριον· πολλοὶ γοῦν ἐντεῦθεν ἐβλάβησαν.

Ἀκουιλία. ὄνομα τόπου.

Ἀκούω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Πᾶς ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους. Καὶ, Ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου καὶ μὴ πιστεύων· τουτέστι διδασκόμενος. Ὅτι τὸ ἀκούω εἰ μὲν σημαίνει τὸ πυνθάνομαι καὶ μανθάνω, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, εἰ δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μετὰ γενικῆς. καὶ τοῦ μὲν μανθάνω παράδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου· Ἀκούσατε λόγον ἀνδρὸς, οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα πεπαιδευμένου. Καὶ ἐν τῷ Ἥττημαι· Τοῦτό με ἵστη κάτω, καὶ εἶναι βέλτιον ἔπειθε φωνὴν ἀκούειν αἰνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶναι τῶν ὑπὲρ δύναμιν. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ· Ὡς ἐγώ τινος ἤκουσα ἀνδρὸς οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα. καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἔστιν ἐν τῷ Μῆνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς.

---

4. His similia Schol. Il. ζ. 506. unde corrigi licet Apollon. Lex. p. 80. 6. Ἐν Ἐπιγράμματι] Eratosthenis Schol. Ill. pr. A. P. I. p. 212. n. 78. 8. καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν] Monstrum lectionis haud iniuria dixit Küsterus, cum Eratosthenis haec sit oratio: Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος, τόδε, τάν τε κορύναν | ὤρθεσο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλα. | ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. Verum haud scio an hoc quoque loco curiosorum hominum grassata sit temeritas, quoniam ista laudatione tenor Homericae interpretationis dissolvitur. 10. ἀκοστώσαις ἡμιόνοις ad quem scriptorem pertinuerit ignoramus. 11. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι] Confer Hesych. v. Ἀκοστήσας. 12. λέγειν] suppleas vel Θεσσαλοὺς vel Κύπριοι, quos grammatici prodiderunt. 13. In novissimis consentit Hesychius. 15. θείῃ πεδίοιο, 17. παρ' Ὁμήρῳ Od. ι. 9. 19. τοὶ δὲ πληγῆς ἀίοντες Il. Λ. 532. 20. Sic Lex. Seg. p. 366. et Antiatt. p. 77. etiam Ἡρόδοτος. Fidem huius memoriae desiderat Valcken. Phalar. p. XXII. Sed grammaticus nihil commisit nisi quod usurpavit adverbium καλῶς: vide potissimum Herod. III. 131. de quo egit idem Valck. Callim. p. 112. 21. Quae sequuntur e Philoponi commentariis in Aristotel. de Anima II. 8. petita sunt. 22. ἁφὴν τὴν πρὸς vulg.

2. Cf. Aristot. Probl. 32. 2. 5. ἐναπομένον e Philopono restituit Küst. Vetus lectio ἐγκαπτόμενον. 7. Huc referri debuerant quae ad finem v. Ἀκούω aberrarunt: ἔστιν ἐν τῷ Μῆνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς. 8. Cf. Steph. v. Ἀκυληία. 9. καὶ αἰτιατικῇ vulg. Haec defecta esse apparet (cf. Lex. de Synt. p. 122. ἀκούω. αἰτιατικῇ. — γενικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ συνιέναι), quippe ab homine religiosiore quam doctiore compilata. Loci laudati sunt Ev. Matth. 7, 24. et ut videtur Ioh. 12, 47. ἐάν τίς μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ. 16. Locus Gregorii in Orat. IV. p. 128. c. 17. Καὶ ἐν τῷ ἥττημαι] Haec et quae sequuntur usque verba illa ὑπὲρ δύναμιν quid sibi velint nescio. Küst. ἐν τῷ ἥττημαι, id est in Orat. I. quae ab verbo ἥττημαι orditur p. 32. nam Gregorii sermones ne mireris a primis vocibus designari, compara vv. Ἀντίοχος et Ἀπαρχὴ μὲν. 18. Post ἀκούω haec supplenda, καὶ τοιαύτην ἐπ' ....

---

petentibus oraculum redditum est, Aetolis iniuste caesis inferias faciendas esse. Ἀκοσμα. Indecora, confusa. Ἀκοστήσας. Hordeo pastus, vel per syncopen pro ἀκολαστήσας; vel qui aegre fert necessitatem stabulandi, vel qui a necessitate standi liberari cupit. Et in Epigrammate: Perforatos calamos et vellus hocce cum hac clava, dona Daphnidis, Pan, accipe. Ἀκοστώσαις ἡμιόνοις. Dictum de mulis, quae abundant otio ciboque. Glossographi vocem exponunt, hordeo pastis: ἀκοστὰς enim significare hordeum, quo vescentes remedium accipiant famis et sitis. Aristonicus autem interpretatur, dolore affectis; quoniam poeta subiungat: Vincula rupto per campum currit, pedibus humum pulsans. Sunt qui tradant, abunde repletus. Ἀκουάζεσθε. Apud Homerum significat, sentitis: auditus est enim via sensus. quo pertinet etiam dictum: Illi vero verbera sentientes. Ἀκούει καλῶς. Id est, bonam habet existimationem: apud Herodotum. † Auditus fit non per exterioris aeris ingressum in aurem, sed per contactum aeris auribus inclusi. cuius rei hoc argumentum est, quod in aqua audimus, aqua in aures non ingressa. nam si fuerit ingressa, corrumpit et expellit aerem inclusum, qui auditui inservit; quod si membranam etiam directo attingit, ipsam ictu laedit. praeterea si quidem in cavitatibus permanet, auditus instrumentum corrumpit et laedit: quae res multis nocuit. Ἀκουιλία. Aquileia, nomen loci. Ἀκούω. Aptum genitivo et accusativo. Quisquis audit haec verba mea. Et, Qui audit sermonem meum, neque ei credit: id est, qui docetur. Verbum ἀκούω si significat comperio et disco, accusativo iungitur, sin solis auribus percipio, genitivo. Ad significatum vero discendi exemplum sit Gregorii Theologi: Audite sermonem viri, non mediocriter in his eruditi. Eiusdem in Oratione prima: Hoc me deprimebat, in eamque persuasionem inducebat, ut mallem laudis vocem audire quam rerum, quae vires meas superarent, interpretem profiteri. In significatu vero auribus aliquid percipiendi extat eiusdem hoc exemplum: Ut ego audivi ex viro quodam, non mediocriter harum rerum perito. et alia plurima. De auditu in v. Μῆνιγξ fusius agitur.

Ἀκουρον.

Μισόδημε, μοναρχίας ἐραστά,
καὶ φορῶν κράσπεδα
στεμμάτων, τήν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων.

Ἀριστοφάνης φησί.

Ἀκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον.

Ἦν δέ μ' ἀνάψας
εὔχηται, λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον.

Ἀκουσίλαος. Κάβα υἱός, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως οὔσης Αὐλίδος πλησίον, ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀκουσίλαος. Ἀθηναῖος ὤν, Ἀγαθοκλείας. οὗτος ἠράσθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἐπὶ Γάλβα διέτριψεν ἐν λόγοις ῥητορικοῖς. καὶ χρηματισάμενος ἐν τῷ τελευτᾶν κατέλιπεν Ἀθηναίοις δέκα μυριάδας ἐκ τόκων.

Ἀκουτίσαι. διδάξαι.

Ἄκουφις. ὄνομα κύριον.

Ἀκκώ. γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ σπόγγῳ πάτταλον κρούειν.

Ἀκωδώνιστον. ἀντὶ τοῦ ἀπείραστον, ἀβασάνιστον. κωδωνίσαι γὰρ τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπολούντων καὶ κώδωσι διαπειρωμένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ ἀπὸ τῶν ὀρνίγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν.

Ἀκωκή. ἡ ὀξύτης τοῦ δόρατος, τὸ ὀξὺ τῆς λόγχης. Ἀρριανός· λόγχας δὲ εἶχον πάχος ἑξαπήχεας, ἀκωκὴ δὲ οὐκ ἐπῆν σιδηρῆ, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ αὐταῖς πεπυρακτωμένον ταὐτὸ ἐποίησεν.

Ἀκρα. τελεία. Ἧκε παρὰ βασιλέως παῖς Αὐγάρου, καλὸς καὶ μέγας καὶ ἐν ὥρᾳ ἀκμῆς.

Ἀκραγαλεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκράδαντον. ἀσάλευτον, ἀκίνητον.

Ἄκρα κόρυμβα. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν, τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρύμναν ἢ πρῷραν, ἐν οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον.

Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.

Ἄκραντον. ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον.

Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐπὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὦκα δόναξ.

---

1. Debuerant commemorari quae pertinent ad glossam Homericam: v. Hesych. et Apollon. p. 80. 6. Ἀριστοφάνης Vesp. 492. sqq. Horum versuum integriorem scripturam praestat v. Μισόδημος; nisi quod utrobique legitur ἐραστὰ pro ἐραστά. 7. Versus Antipatri Thessalon. XIII, 3. 4. A. P. I. p. 267. n. 249. ubi legitur εὔξηται. Affert Zon. p. 110. 11. Ἀκουσίλαος] totidem fere verbis Eudocia p. 49. Addas etiam v. Ἑκαταῖος. 12. Κεκάδος Eud. Nomen obscurum. 13. Nimium tabulis istis aeneis an plumbeis, quasi chartarum primordiis, tribuit Nitzsch. de hist. Hom. p. 73. 21. Glossa sacra. 23. Sic Schol. Luciani Lexiph. 19. Habent quaedam huius argumenti Zenob. I, 53. Diogen. II, 4. pauciora tamen Scholia Platonis p. 333.
1. Novissima reiiciuntur v. Σπόγγος. 3. Consentiunt haec cum Schol. Aristoph. Lysistr. 486. adde Lex. Seg. p. 374. Cf. Schol. Av. 843. Bis saepius attigit Suidas, ut vv. Ἀκωδώνιστα, Ἀκωδώνιστε, Ἐκωδώνισεν, Κωδωνοφορῶ, Κωδωνίζω. 10. Ἀρριανός Indicorum c. 24. Unde Küsterus vidit Suidam emendandum esse sic, λόγχας δὲ εἶχον (ἄστε ὀρόντην) παχείας (vel παχέας), μέγεθος ὡς ἑξαπήχεας. 11. οὐκ ἐπῆν ... αὐτῇσι π. τὸ αὐτὸ ἐποίεε Arrianus. 13. Dici Arbandum: v. Dio Cass. LXVIII, 21. cui hunc ipsum locum ex indiciis Exc. Ursin. tribui licet. Adde v. Ἐλλόβια. 14. μέγας ἐν Zon. p. 105. 16. ἀκίνητον] Sic recte in libris manu exaratis et ed. Mediol. scriptum est. In editt. vero [Ald.] Basil. et Genev. mendose legitur ἀκόνητον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros scriptos nec ed. Mediol. hic inspexerant, ex ingenio emendare conati sunt. Gatakerus enim in Cinno Part. I. p. 397. eius loco scribendum censet ἀκλόνητον, Portus ἀδόνητον, Henricus Stephanus vero in Thes. Ling. Gr. ἀκίνητον: qui prae caeteris rem acu tetigit. Küst. 17. Zon. p. 111. ἀκροκόρυμβα Hesych. Pertinet ad Il. ι. 241. ubi Schol. ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Novissima tamen ἐν οἷς — ἐνέγραφον omittit Lex. Seg. p. 366. Deorum autem imagines tam in prora quam puppi collocari solitas fuisse contra Scaligerum eiusque sectatores Küst. vel ex hoc Suidae loco probatum ibat, allato erroris socio Stanleio in Aesch. S. Th. 214. Sed v. Ruhnk. Opusc. p. 289. sqq. 20. E Sophoclis Oed. C. 1492. 22. Pars Epigrammatis in Anth. Pal. VII, 92.

Ἀκουρον. Populi osor, regni amator, fimbriasque lanarum gestans, et barbam intonsam alens. Aristophanes ait. Ἀκουσίθεον. Quod divinitus exauditur. Si me accendens vota fecerit, emittam lumen, quod dei gratiam advertat. Ἀκουσίλαος. Acusilaus, Cabae filius, Argivus, e Cercade urbe prope Aulidem sita, historicus antiquissimus. Descripsit autem Genealogias ex aeneis tabulis, quas fama ferebat eius patrem invenisse, cum locum quendam suae domus foderet. Ἀκουσίλαος. Acusilaus Atheniensis, Agathocliae filius. Hic litteras Athenis amare coepit, Romamque profectus Galba principe in studio rhetoricae se exercuit, qui cum multas divitias sibi comparasset, moriens Atheniensibus quadringenta sestertia ex usuris reliquit. Ἀκουτίσαι. Docere. Ἄκουφις. Nomen proprium. Ἀκκώ. Mulier e stultitia famosa, quam aiunt, cum speculo se contemplaretur, suam imaginem tanquam alteram quampiam alloqui consuesse: unde ortum est verbum ἀκκίζεσθαι. Hanc etiam spongia clavum trudere solitam fabulantur. Ἀκωδώνιστον. Non exploratum, intentatum: κωδωνίσαι enim significat rem explorare. Metaphora ducta est a circuitoribus, qui tintinnabulis explorant, an ii quibus excubiae mandatae sunt vigilent. Commentatores tamen dicunt vocem a coturnicibus translatam esse. Ἀκωκή. Hastae cuspis, lanceae summitas. Arrianus: Hastas vero gerebant crassas, sex cubitos longas, quibus non suberat cuspis ferrea, sed summae illarum partes praeustae cuspidis vicem praestabant. Ἀκρα. Perfecta. Venerat ab rege filius Abgari, formosus, procerus, aetate florens. Ἀκραγαλεῖς. Nomen gentis. Ἀκράδαντον. Inconcussum, immotum. Ἄκρα κόρυμβα. Extremas navium partes, a puppi vel prora eminentes, in quibus numina tutelaria pingebant. Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. In summa rupe. Ἄκραντον. Imperfectum, non absolutum. Illum autem sermone quem coeperat nondum absoluto volucris sagitta cito ad deos rapuit.

Ἀκρασίας. ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι. Ἰώσηπος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται.

Ἀκρασία καὶ ἀκολασία διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρὰ, ἡ ἀκολασία, ἡ δὲ παρὰ προαίρεσιν. λέγεται δὲ καὶ ἀκράσιος. Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖα τρίβον.

Ἄκρας νυκτός. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι
λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾖθον.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.

Ἀκράτεια. ἀκρατιεῖσθε. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

τουτέστιν ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε, ἀντὶ τοῦ ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. ἐπεὶ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε ὡς τράγοι.

Ἀκρατίζω. τὸ ἄκρατον πίνω. καὶ ἀκρατισαμένη, ἀκράτου σπάσασα. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν ἦγεν. Ὅτι δεῖπνον τὸ πρωινὸν ἄριστον, ᵃ ἀκρατισμὸς λέγεται, ζήτει ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀκράτισμα. ἔμβρωμα.

Ἀκρατοπότης. ὁ μέθυσος, ὁ τὸν ἄκρατον αἶνον ἀπλήστως πίνων.

Ἄκρατον. διειδῆ, ἀκραιφνῆ. Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐκ Μακεδόνων, ὃς λέγει ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα, ἀποστέγειν αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα, ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα, καὶ ὅτε ὕοι τὸν πολὺν ὑετόν.

Ἄκρατος. Ξενοφῶν· Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις·

Ἡ τρὶς ἐφεξῆς
εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικα.

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν αἰωροῦντα, ὡς στέγειν τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

Ἄκρατος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος. Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατος οἶνος περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμονος. οἱ δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. καὶ Ἀκρατώτερος.

---

1. Sic Lex. Seg. p. 366. et Hesychius. 2. Ἰώσηπος B. Iud. V, 3, 4. unde loci tenor sic supplendus: Ῥωμαῖοι δὲ, οἷς δι' εὐταξίαν καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας εὐπειθὲς ἀεὶ δουλεύει καὶ τύχη, νῦν ὑπὸ τῶν ἐναντίων πταίουσι, καὶ διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται τὸ πάντων αἴσχιστον. Zon. p. 105. ἀκρασίας. 5. ἤτοι ἡ ἀκολ. Zonar. 6. Locus Procopii Hist. Arc. c. 15. ubi legitur ἀκρασίας. 9. Versus Sophoclis Aiac. 285. sq. Cf. v. Λαμπτῆρες. 11. ἀστέρες addi iusserunt Abresch. in Aeschyl. I. p. 30. et Toup. III. p. 20. e Schol. Soph. λύχνοι supplebat Küst. 14. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 295. 16. Confusam orationem sic restituebat Hemsterhusius: Ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστι τράγοι δ' ἀπεψ. κτλ. Immo Suidam putamus temere de Scholiis descripsisse haec, τουτέστι, τράγοι δ' ἀπεψ. ἀκρατιεῖσθε, quae nunc parte defecta supersunt. Ceterum haec redeunt sub v. Ἀπεψωλημένοις. 21. ἀκρατίζω usurpat etiam Schol. Aristoph. Equ. 51. 22. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 15.

2. Excidit ὅπερ ante ἀκρατισμός. 3. Ἀκράτισμα firmat Lex. Seg. p. 366. coll. Athen. I. p. 11. D. In MSS. [Zon. p. 111.] et editt. prioribus, excepta Genevensi, legitur Ἀκράτισα. Sed vox illa procul dubio mendosa est; cuius loco Portus legendum esse Ἀκράτισμα recte monuit. Glossae veteres: Ἀκράτισμα, ientaculum." Küst. Qui protulit etiam Schol. Hom. Il. β. 381. Δεῖπνον, τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα. Adde Schol. Il. ω. 124. et Eust. in Od. π. p. 1791. 9. Haec ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα superiorem in locum transferenda fuisse tum repetitio fragmenti continua v. Ἄκρατος ἡλίου ἀκτὶς significat, tum uberrima narratio v. Λάγος, unde constat istam esse particulam ornatissimae fabulae de Ptolemaei Lagi infantia. Ceterum si litterarum ordini consulimus, articulus iste post v. κύλικα sic fuerit instituendus: Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. Διαῤῥεῖ δὲ λόγος . . . ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα, στέγειν αὐτοῦ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ . . . ὑετόν. 11. Ξενοφῶν Anab. IV, 5, 27. Cf. v. Μέζει. 13. ἡ τρὶς ἐφεξῆς εἰδυῖ' . . . κύλικα Thyilli Ep. 7, 8. in A. Pal. I. p. 372. n. 223. Cuius epigrammatis ignarus (de quo Toupius I. p. 25. admonuit) Küsterus, qui neglexit ἐφεξῆς, assumpta etiam scriptura κύλικας, quamquam alteram lectionem e Parisinis enotarat, ἡ τρὶς scribi iussit tanquam in clausula hexametri. 18. Aristoph. Equ. 85. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος. Vulg. inter οἶνος et ἀγαθοῦ distinguebat. Quae sequuntur, supra in v. Ἀγαθοῦ δαίμονος recepta, pleraque Schol. Arist. agnoscit.

Ἀκρασίας. Inaequalitatis: dictum quod res eiusmodi non sunt temperatae. Iosephus: *Romani vero sua ipsorum intemperantia manuum vincuntur.* *Ἀκρασία* et *ἀκολασία* differunt. Nam ἀκολασία turpia consulto facit, illa vero praeter voluntatem. Dicitur etiam ἀκράσιος. *Sic autem in omnem intemperantiam prolapsa.* *Ἄκρας νυκτός.* Circa primum somnum. *Nam ille prima nocte, cum vespertina lumina non amplius ardebant.* Id est, cum non amplius lucerent stellae vespertinae; vel cum exstinctae essent lucernae. hoc enim tempus insidiarum et invasionis. *Ἀκράτεια.* Ἀκρατιεῖσθε. Aristophanes Pluto: *Libidini indulgebitis ut hirci.* Id est, nudato pene obscoena peragetis. hirci enim post coitum pudenda sua lingunt. Extremas partes ut hirci lingetis. *Ἀκρατίζω.* Merum bibo. Et ἀκρατισαμένη, quae merum hausit. *Theodora vero cum merum hausisset, quievit.* † Ientaculum matutinum, quod dicitur ἀκρατισμός; δεῖπνον esse patebit ex hac voce. *Ἀκράτισμα.* Ientaculum. *Ἀκρατοπότης.* Ebriosus, qui mero se avide ingurgitat. *Ἄκρατον.* Pellucidum, sincerum. *Sparsa autem est inter Macedones fama, quae fert aquilam advolantem et alis expansis in aere suspensum tam fervidos solis radios, quam cum plueret imbres ab eo propulsasse.* *Ἄκρατος.* Merus. Xenophon: *Erat autem vinum hoc meracum, nisi quis aqua dilueret.* Et alibi: *Quae callebat triplici vice continuas meri haurire calices.* *Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς.* *Ferunt autem aquilam, alas expandentem et in aere suspensum, fervidos solis radios ab eo arcuisse.* *Ἄκρατος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος.* Mensa post coenam sublata vinum merum circumferebatur, quod boni Dei poculum vocabatur. alii autem tradunt primum poculum sic appellatum fuisse. Et Ἀκρατώτερος.

Ἀκράτου. ὑπερζεούσης. Μή ποτε ἀλόγιστος ζῆλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τὴν ἀποτυχίαν.

Ἀκράτωρ. ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ αὖθις· Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐξήλατο ἐς τὸν νεών. † Φιλοχρηματίω τε ἤστην καὶ ἡδονῶν ἀκράτορε. Ἀκράτωρ ἀκράτορος συστέλλει.

Ἀκρατῶς. ἐπιτεταμένως, συντόνως. Ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἀνεβόων.

Ἀκραιβατηνή. ὄνομα πόλεως.

Ἀκραιφνές. καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον. Φάβιος δὲ κατατιθέμενος τὴν ἀρχὴν παρῄνει τοῖς περὶ τὸν Αἰμίλιον, τριβαῖς τοῦ πολέμου μακραῖς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἀκάθεκτον τῆς τοῦ Ἀννίβου καταναλίσκειν φύσεως.

Ἀκραιφνῆ. ἀκραιφνῶς, ἐπίρρημα.

Ἀκραιφνής. Βοήθεια τῆς παραγίνεται, καὶ ἀκραιφνὴς γενομένη πολλὴν ἐποίησε τὴν ῥοπὴν τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἀθυμότερον, τοῖς δὲ βαρβάροις ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον. τουτέστι δυνατή, ὁλόκληρος.

Ἀκραιφνοῦς. ἀκηροφανοῦς, οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος ἀλλὰ δικαίης

Κύπρι ταῦτα δέχευ δῶρα Λεωνίδεω·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀκραίφνιον. ὄνομα πόλεως.

Ἀκρεμόνες. βλαστοί, κλάδοι.

Ἰσόχνοον,

ἀκμὴν εἰ πετάλοις σύμφυες ἀκρεμόσιν.

ὀξύνεται ἀκρεμὼν ὡς ἡγεμών.

Ἀκρήβης. ὁ νέος.

Ἀκρησία. ἡ ἀκρασία.

Ἀκριβής. δοκεῖ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀναγκαῖον σημαίνειν. καὶ εἰ κατασκευάσαι βουλοίμεθα, ὅτι πᾶσα ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβής· ἀκριβὴς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἡ δι' ἀναγκαίων γενομένη καὶ ἣν πᾶσα σπουδαίου ὑπόληψις ἔχει· γίνονται γὰρ ὑπολήψεις τῷ σπουδαίῳ καὶ περὶ τῶν ἐνδεχομένων. μεταλαμβάνοντες τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς ἢ εἰς τὸ ἀληθὲς εὐχολώτερον τὸ προκείμενον δείξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψις σαφής τε καὶ διηρθρωμένη καὶ ἀληθής. ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν οἰκείαν τινὰ ὑπόληψιν περί τινος ἐκτιθέμενον, οἷον περὶ ἡδονῆς, ὁποίαν αὐτὴ εἶναι δοκεῖ· ὁ μὲν λέγων ἀκριβῆ αὐτοῦ τὴν ὑπόληψιν εἶναι, οὐδέπω γνωρίμως λέγει· εἰ δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς μεταλάβοι, γνώριμον ἂν ὃ λέγει ποιήσειεν. ἔστι δὲ τὸν μὲν σπουδαῖον φιλοπράγμονα δεῖξαι, μεταλαβόντα τὴν φιλοπραγμοσύνην εἰς πολυπραγμοσύνην. τὸ γὰρ καὶ περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ φύσει συνεστώτων ἐτάζειν τε καὶ ζητεῖν πολυπραγμονεῖν ἐστι· τοιοῦτος δὲ ὁ σπουδαῖος. τὴν δὲ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψιν οὐ σαφῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σα-

1. Locum Dionysii Hal. ex A. R. VIII, 54. delibatum Burnelius indicavit. 3. Vox Aeliano, potissimum in genitivi structura, familiaris: v. Iacobs. in N. A. IX, 48. 4. Aeliani locus, de quo constat ex v. Ἀκμαίνει. Repetuntur haec in v. Ἐξήλατο. 5. Ἐξήλατο, dein φιλοχρηματίω A. 8. Glossam in suspicionem Gaisf. adducebat, ut e discrepantia v. ἀκρατῶς natam: v. Schneid. Ind. Graec. ed. Xenoph. T. VI. v. ὀξύ. 10. Ἀκραιβατηνή] Ἀκραιβατηνή A. B. recte. Vide notata ad Ioseph. Antiq. XII, 8. Gaisf. 12. Fragmentum Casaubonus ad Polybium referebat. Attulit Gaisf. Maii Exc. Vat. p. 608. quod quo spectet nescio. 13. Αἰμίλιον A. 17. Eidem Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus. παραγίνεται, γενομένη A. 22. Lex. Seg. p. 366. 24. Ex Epigrammate Longi I. pr. in A. P. VI, 191. 26. Κύπρι Parisini ap. Küsterum, l. c. B. δέχε A. Λεωνίδεω om. A. B.

1. V. Pausan. IX, 23, 3. Steph. v. Ἀκραιφία. 2. Locum Antiphili vide integrum in v. Ἀκμήν. 4. πετάλοισιν A. B. 5. De tenore monet eadem Arcad. p. 14. Quanquam hodie nullus huic praecepto locus est relictus, ut in exemplis Bernardi in Nonn. I. p. 349. 8. Locus e commentariis Alexandri Aphrod. in Aristot. Top. II. p. 84. satis negligenter sumptus. L. δοκεῖ τὸ ἀκριβές. 12. τῶν σπουδαίων A. 13. δὲ post μεταλαμβάνοντες omisi cum A. et Alex. 18. Malim ὁποία. 24. καὶ add. Gaisf. cum A. Alex.

Ἀκράτου. Supra modum ferventis. Ne forte temeraria turba ira excandesceret ad nuncium calamitatis. Ἀκράτωρ. Impotens. Erat autem vino aliisque voluptatibus inferior. Et alibi: Sui impos in templum saltu se immisit. † Ambo erant avari et modum in voluptatibus servandi nescii. Ἀκράτωρ, ἀκράτορος: vocalem corripit. Ἀκρατῶς. Intente, vehementer. Equites praecipiti cursu ferebantur, et simul clamorem tollebant. Ἀκραιβατηνή. Nomen urbis. Ἀκραιφνές. Purum, excelsum, perfectum. Fabius autem cum magistratu decederet, Aemilium monuit, ut longis belli moris violentum et indomitum Hannibalis ingenium frangeret. Ἀκραιφνῆ. i. e. ἀκραιφνῶς, adverbium. Ἀκραιφνής. Subsidia militum adveniunt, quae cum integris essent viribus, magnum ad Romanorum animos minuendos, barbarorum vero fiduciam augendam momentum attulerunt. Ubi nomen significat, validus, integer. Ἀκραιφνοῦς. Dictum quasi ἀκηροφανοῦς, illaesi. κὴρ enim significat mortem. Viri qui ut nosti cum summa sed iusta paupertate consuerat, Venus, Leonidae dona haec accipe. Ἀκραίφνιον. Nomen urbis. Ἀκρεμόνες. Germina, rami. Lanuginosum, et frondosis adhuc ramis adhaerens. Ἀκρεμών acuitur ut ἡγεμών. Ἀκρήβης. Iuvenis. Ἀκρησία. Pro ἀκρασία. Ἀκριβής. Ἀκριβὲς videtur etiam significare id quod est necessarium: ut si velimus probare, omnem boni viri opinionem esse accuratam: talis enim illa videtur opinio esse, quae e necessariis conficitur aliisque quae omnis opinio viri boni habet. nam viro bono sunt etiam opiniones de contingentibus. sed si mutata vocis significatione ἀκριβὲς accipiamus pro perspicuo aut pro vero, rem propositam facilius demonstrabimus. Nam omnis viri boni opinio est et perspicua et distincta et vera. Similiter etiam dicendum est de illo, qui opinionem suam de re aliqua exponit, cum qualis voluptas ipsi videatur esse. qui enim dicit suam opinionem esse accuratam nondum manifeste dicit, qualis illa sit; sed si pro notione accurationis dicat esse perspicuam, facile omnes quae dicit intelligant. Licet etiam probare virum bonum eum esse, qui curiose res tractet, ut φιλοπραγμοσύνη pro πολυπραγμοσύνῃ sumatur. nam res coelestes et naturales scrutari et indagare hominis est curiosi: id quod cadit in virum bonum. Perinde demonstrari licet viri boni opinionem esse [non perspicuam,] ut ἀκριβὲς pro σα-

φὲς εἰς τὸ ἀκριβές· εἰ γὰρ τὸ μὲν ἀκριβὲς ἀναγκαῖον, οὐ πᾶσα δὲ ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβὴς εἴη, ὥστε οὐδὲ σαφής.

Ἀκριβής. βέβαιος. Ἐλέγετο γὰρ ἀκριβὴς ζηλωτὴς τῆς τοῦ Μάνεντος δόξης. Καὶ ἀκριβοῦς, ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβὲς δυναμένου. [καὶ] ἀκριβοῦν ὁμοίως. καὶ Ἀκριβῶς. Θροῦς ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἀκριβῶς κοιμωμένων. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ. αἰτιατικῇ. Ἀκριβωθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται. Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἂν προβαίη τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται.

Ἀκρίζω. τὸ ἄκρον κόπτω.

Ἀκρίς. εἶδος ζωυφίου. Ἤσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος, καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

93 Ἀκρισία. ἡ ἀδιακρισία, ἡ κακὴ κρίσις. καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρισία μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν. Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Ἀκρίσιος. ὄνομα κύριον, ὁ ἡμίθεος ἀνήρ.

Ἀκρισιώνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἄκριτα. ἀχώριστα.

Ἀκριτί. ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτόμυθος. πολυλόγος, ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἄκριτος. ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀκριτόφυλλον. σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρῖναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ ἀκροᾶσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ μανθάνειν. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. καὶ Ἀκροαμάτων, τουτέστιν ἀκουσμάτων. Καὶ διαμένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολιτευόμενον τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀκροαμάτων, αὐλὸς ἢ κιθάρα, τέρψεως ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. εἶδος ἀκοντίου.

Ἀκροβολίζεται. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκρωβελίζω δέ.

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον

3. εἴη A. Alex. ἢ Edd. ante Gaisf. εἰ, οὐδὲ σαφὴς ἄρα E. 4. καὶ post γὰρ om. Gaisf. cum A. B. E. 7. ἀκριβοῦ B. δὴ add. A. 9. Ἀκρ. αἰτ. A. in marg. 10. Ἀριστοφάνης Eccles. 161, 62.: οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα | τὸν ἕτερον, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. Iam cum Zon. p. 114. praestet τὸν πόδα τὸν ἕτερον, id lectioni editae τὸν ἕτερον πόδα suffeci, firmantibus A. B. E. 13. Cf. Etym. M. p. 52. Schol. Eur. Or. 275. 14. Ἤσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ πρόδρ.] De loco Matth. III, 4. et Marci I, 6. ubi Iohannes Baptista dicitur edisse ἀκρίδας, variae olim Patrum et Haereticorum fuerunt sententiae, quas succincte enarrat Suicerus in Thesauro Eccles. v. Ἀκρίς. Küst. Attigit Zon. p. 106. Adde Wessel. in Diod. XIX, 94. Hanc gl. post seq. ponit A. dein καὶ μέλι post ἀκρίδας B. 18. ἡ κακὴ A. καὶ κ. reliqui. 19. Λιβάνιος Ep. XVIII. p. 6. W. 20. καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν] Haec verba aliis interpretanda lubens relinquam: meam enim aciem hic obtusam esse fateor. Küst. καὶ ἄλλοι. Toupius II. p. 422. Equidem suspicor quampiam Polybii, qui mirifice sibi hac in voce placuit, laudationem esse obscuratam: velut II. 35. καὶ τὴν ἀκρισίαν τοῦ κατὰ μέρος χειρισμοῦ. 21. V. Luciani Demonax 47. Cf. v. Δανάη. „Hoc exemplum non pertinet ad v. Ἀκρισία, sed Ἀκρίσιος." Küst. Immo videtur ex altero loco huc temere translatum esse.

2. ὄνομα κύριον A. B. E. Il. ξ'. 319. Cf. Eust. in Il. ι'. p. 776. 3. Glossa Homerica: cf. Il. γ'. 412. ξ'. 205. ἀδιαχώριστα Lex. Seg. p. 366. Apollon. Lex. p. 77. 5. Ex Il. β'. 246. V. praesertim Hesych. 7. Sic Harpocratio Palat. et Zon. p. 100. Δημοσθένης de Cor. p. 231. 9. Ex Il. β'. 868. Zon. p. 111. 12. V. Harpocratio et Zon. p. 115. cum Lex. Seg. p. 366. coll. Phryn. p. 22. γενικῇ post Ἀκροᾶσθαι olecl: αἰτιατικῇ A. 15. Δαμάσκιος a Phot. p. 1032. (337. a.) ex parte laudatus; nam illa καὶ... κεκραμένων Suidas servavit. 17. Locum hunc depravatum esse vel ex eo colligi potuit, quod vox ἀκροαμάτων desiderabatur. Eam vero in sedem pristinae lectionis ἀκροωμένων (ἀκροαμένων B. E.) non modo A. suffecit, sed probavit etiam reperta Iuliani auctoritas Or. VII. p. 206. μέχρι καὶ νῦν Iul. 18. τὸ πρᾶγμα Suidas interposuit. 19. ἢ καὶ Iul. 21. Zon. p. 100. Sed Etym. M. p. 53. ἀκροβελίδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀβελῶν, ἢ τοῦ ὀβελίου ἄρτου: quibus firmandis est Archippus in Lex. Seg. p. 371. ἀκροβολίδες Hesych. ἀκρωβελίς A. B. 22. ἀκροβολίζεται varia cum explicatione Lex. Seg. p. 366. et A. ἀκρωβελίζεται B. ἀκροβελίζεται reliqui. 23. ἀκροβολίζω δέ, om. vulg., Med. ἀκροβολίζειν, τοξεύειν, ἀκοντίζειν Zon. p. 115. V. Albert. in Hesych. I. 204. Nos cum A. marg. et B.

φὲς sumatur; si enim accuratum est necessarium, neque omnis tamen viri boni opinio est accurata: sequitur ne perspicuam quidem esse. Ἀκριβής. Constans. *Dicebatur enim constans sectator opinionis Manetis.* Et ἀκριβοῦς, qui verum dignoscere potest. Et Ἀκριβοῦν similiter; addo ἀκριβῶς. *Strepitus erat, tanquam non vere dormientium.* Ubi significat id quod est *vere.* Ἀκριβῶ. Aptum accusativo. Ἀκριβωθήσεται, accurate peragetur. Aristophanes: *Non promoverim hinc alterum pedem, nisi haec rite pertractata fuerint.* Ἀκρίζω. Summum caedo. Ἀκρίς. Locusta, genus animalculi. Christi Praecursor comedit locustas et mel silvestre, quod ab arboribus collectum multi manna vocant. Ἀκρισία. Defectus iudicii in discernendo, atque pravum iudicium. Libanius: *Ergo ambo quidem iudicii defectu laboramus; meum tamen factum aliquam habet humanitatem.* Et alibi sensu mediocri. † *Cum quaedam mulier, nomine Danae, aegre sibi persuaderi pateretur, ut se in iudicio sisteret, sapiens quidam ad eam dixit: Iudicium tu quoque subi; haud enim es Danae, Acrisii filia.* Ἀκρίσιος. Nomen proprium; semideus vir. Ἀκρισιώνη. Nomen patronymicum. Ἄκριτα. Indiscreta. Ἀκριτί. Sine iudicio. Ἀκριτόμυθος. Verbosus, qui sine iudicio loquitur. Ἄκριτος. Indiscretus. Sic Demosthenes. Ἀκριτόφυλλον. Multis arboribus consitum, ita ut quae folia insint, discerni non possint: vel umbrosum. Ἀκροᾶσθαι. Vocem de obtemperatione posuit Antiphon. Ἀκροατής. Discipulus. Et ἀκροᾶσθαι, discere. Damascius: *Ille vero audiebat sermones usu maturos et qui sapientia quadam temperati essent.* Et Ἀκροαμάτων, acroamatum. *Apud illos vero id institutum etiamnum permanet, quemadmodum reliqua acroamata, tibia vel cithara, voluptati serviunt et oblectationi.* Ἀκροβελίς. Iaculi genus. Ἀκροβολίζεται. Summas corporis partes feritur. Contra ἀκρωβελίζω. Ἀκροβολισμός. Velitatio. Vel percus-

βάλλειν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγούμενος ἐγνωμάτευε σὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι, σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβυστία. τὸ μὴ περιτετμῆσθαι. περιτομὴ δὲ τὸ περιτετμῆσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκρογωνιαῖος.

Ἀκρόδρυα. καρποὶ δενδρικοί, πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποί. Ἐπέῤῥιπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάνδυν, οἱ δὲ ἀκρόδρυα.

Ἀκροθίνια. αἱ τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχαί. ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι τὰς ἀπαρχάς, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινὸς (τουτέστι τοῦ αἰγιαλοῦ) σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν, ἢ τὰ λάφυρα. Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς ἔφη, Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος· ἀγνοήσας ἀκροθίνια πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων.

[Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν. ζήτει ἐν τῷ Χοῖρος.]

Ἀκροκελαινιόων. τὸ ἄκρον τοῦ κύματος μελαίνων.

Ἀκρόκομοι. μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

Ἀκροκώλια.

Ἀκρόλειον. ἀπαρχή· ὥσπερ πρωτόλειον. Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ αὖθις· Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια.

Ἀκρολοφία. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, τουτέστι τοῦ βουνοῦ.

Ἄκρον ἐπιλίγδην. μεσότητος ἐπίῤῥημα. ἀντὶ

1. Idem fragmentum repetitum in v. Ἐγνωμάτευε, unde etiam explicatio vocis ἐγνωμάτευε irrepsit. Habet A. in marg. 2. ἐγὼ] ὡς ἐγὼ altero loco. 5. ἀκρόβολοι Med. et Zon. p. 100. Cf. Blomf. gloss. S. Th. 146. 8. V. Epist. ad Ephes. II, 6. I. Petr. II, 6. 9. Vide Petav. ad Synes. Encom. Calvit. pag. 29. *Küst.* V. Etym. M. p. 288, 24. Nicias. in Geopon. X, 74. 10. Iamblichi fragmentum integrius extat in v. Σκοτιαῖος. κάνδυν] Florens Christianus ad Aristoph. *Pac.* 122. pro κάνδυν legendum hic suspicatur κάνδυλον, quae vox significat cibum ex lacte, melle et caseo. Sed cave viro illi docto assentiaris. Nam κάνδυν legitur etiam infra v. Σκοτιαῖος, quo loco auctor anonymus praeter alia diversi generis etiam chlamydes a populo favente in aliquem coniectas fuisse refert. Si igitur chlamydes tunc inter missilia fuisse credimus, nullam video rationem, quare non etiam de aliis vestibus, quarum species erat candys, idem concedendum sit. Solebant enim olim Graeci in eos, quos plausu et honore prosequi volebant, cum alia omnis generis, tum etiam vestes in locis publicis conilcere. Suidas infra v. Ἀβράκιον· Οὗτος . . . εὐφημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιῤῥιψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη. Item v. Περιαγειρόμενοι· Ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας. Frequentissimum autem erat florum et foliorum coniectione plausum et favorem suum testari, quod φυλλοβολεῖν vocabatur: cuius moris auctores passim meminerunt. Arrianus *Indic.* c. 42. (cf. 36.) Νέαρχος ὅποι παραφανείη τῆς στρατιῆς, ἄνθεσί τε καὶ ταινίῃσιν ἐβάλλετο. Suidas v. Περιαγειρόμενοι· ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους. Plura de hoc φυλλοβολίας more notavit Casaubonus ad Suetonium. *Küst.* Addere licet etiam Ruhnkenium in Tim. p. 216. et quos excitavit Boisson. in *Notices et Extr.* T. X. p. 194. Sed ista non solum ab Iamblichi narratione discrepant, id quod facile constiterit Phot. inspicienti Bibl. p. 74. b. sed evertuntur etiam diserta v. Κάνδυλος significatione hac, καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκρόδρυα: ubi tricatur Küst. 12. Suida videtur usus esse Eustathius in Od. ι΄. p. 1862. Adde Schol. Eur. Phoen. 203. ac praesertim Lex. Seg. p. 366. sq. 13. καλεῖσθαι A. 17. Cf. Bastii Comm. palaeogr. p. 822.

1. Haec novissimis exceptis repetita sunt in vv. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος et Νικήτης. Debentur vero Philostrato V. Soph. I. 19. extr. τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις ὕστερον Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος ἐπέγραψε Νικήτην τὸν κεκαθαρμένον. ἠγνόησε δὲ ἀκροθίνια Πυγμαῖα Κολοσσῷ ἐφαρμόζων. 3. κολοσσῶν A., in marg. παροιμία. 5. Gl. in marg. A. Ἀκροκορίνθεια Med. „Portus hic legendum putat Ἀ Κορινθία: quod quidem non aspernor, sed tamen ferri etiam potest Ἀκροκορινθία, quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνεκδοχὴν Acrocorinthia pro Corinthia satis apte dici potest. Corinthum autem meretricibus olim abundasse cum ex aliis scriptoribus constat, tum etiam ex Strabonis lib. VIII. p. 378. [addo Ath. XIII. p. 573. sq. Schol. Arist. Plut. 149.] Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiae appelletur Ἀκροκορινθία." *Küst.* 7. Pertinet ad Il. ψ΄. 249. ubi Schol. τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος. Adde Hesych. et Etym. M. p. 54. 9. Respexit ad Il. δ΄. 533. Θρήικες ἀκρόκομοι, ubi Schol. Ἀκρόκομοι. ἤτοι ἄκρως κομῶντες, ἢ οἱ μὴ κομῶντες ἄγαν, μήτε πάλιν ἐψιλωμένοι τὴν κεφαλήν. Cf. Apollon. Lex. p. 74. Etym. M. p. 53. Zon. p. 101. Lex. Seg. p. 367. 11. Sic A. Ἀκροκώλεια B. Med. Ἀκροκόλεια Aldus, om. vulg. Lex. Seg. p. 371. f. ἀκροκώλια. δίεφθα. Τηλεκλείδης. Sed ἀκροκόλια Etym. M. p. 53. mendose, opinor. Affert Gaisf. Casaubonum in Athen. II, 23. p. 132. 12. Horum partem tradit Zon. p. 111. ἀκρόλιον et πρωτόλιον A. 15. Vox Polybiana. 17. Haec ad alienum locum accommodata Suidas delibavit e Schol. Il. ρ΄. 599. Particulas istius doctrinae praebent vv. Ἐπιλίγδην et Λίγδην.

sio superficiaria. *Barbarorum vero dux*, *cum fratre rem deliberavit*, *et*, *Ego*, *inquit*, *insidias struam*, *tu vero velitationibus utere et sagittis rem gere.* Ubi ἐγνωμάτευε significat consilia sententiasque agitabat. Ἀκροβόλοι. Iaculatores, sagittarii. Ἀκροβυστία. Praeputium. Περιτομή vero circumcisio membri virilis. Ἀκρογωνιαῖος. Ἀκρόδρυα. Fructus arborei, omnes arborum fructus. *In eos alii candylum*, *alii omne genus arboreorum fructuum coniecerunt.* Ἀκροθίνια. Fructuum annuorum primitiae. Proprie autem sic vocant primitias, quas mercatores deo dedicant, inde dictas, quod e litore (θινὸς) servatae sint. Alii vero tradunt spolia bellica, quod multi per bella laedantur (h. e. σίνεσθαι). vel acervorum summae partes; vel spolia. † Heraclides Lycius Sophista librum inscripsit hoc titulo, *Nicetes purgatus*: ignorans se spolia Pygmaeorum aptare Colosso. Proverbium de iis qui frustra laborant dicitur. [Ἀκροκορινθία. *Tanquam Corinthia videris vulgato corpore quaestum factura.* Quaere sub voce Χοῖρος.] Ἀκροκελαινιόων Summis in undis nigricans. Ἀκρόκομοι. Modicam, vel nimiam comam alentes, vel qui verticem capitis comatum habent. Ἀκροκώλεια. Ἀκρόλειον. Primitiae: quemadmodum πρωτόλειον dicitur. *Graecos immolasse Polyxenam victoriae primitias.* Et alibi: *Quaecunque deorum erant donaria et primitiae.* Ἀκρολοφία. Collis vertex. Ἄκρον ἐπιλίγδην. Est adverbium cum nominis

τοῦ ἐπιψαύδην· ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον. καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ.

Ἀκρόκηρον. τὸ τῆς νεὼς ἄκρον.

Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.

Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ ἀκρονυχία ὁμοίως διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ καὶ ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀκροποδιτί. ἄκροις ποσίν.

Ἀκρόπολις. Δαμάσκιος· Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν. γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων. αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακήν· γίνονται δὲ καὶ πολλάκις αἴτιαι δουλείας καὶ κακῶν ὁμολογουμένων, ὥς φησι Πολύβιος.

Ἀκροπόλοισιν. ἀκρωρείαις.

Ἀκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηός. Τὰ δὲ ἐμπρόσθια τῆς σχεδίας ἠρέμα πρὸς τὸ μετέωρον ἐς πρώρας τύπον περιαγαγόντες καὶ ὑποκάμψαντες ὥσπερ ἀκροστόλια [νηὸς] καὶ προέμβολα ἐκμιμησάμενοι. Καὶ Ἀῤῥιανός· Τά τε ἀκροστόλια τῆς βασιλίδος νηὸς χρυσᾶ.

Ἀκροσφαλεῖς. ἄκρως ἐσφαλμένους. Ὁ δὲ ἐκέλευσε χωρεῖν ἐπὶ τοὺς ἄποδας καὶ ἀκροσφαλεῖς Οὔννους. ἄνευ γὰρ ἵππων οὐ ῥᾳδίως ἂν Οὖννος τὴν γῆν πατήσειεν.

[Ἀκροσφαλεῖς. ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι. Τουτέστιν οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ·

Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.]

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ

1. Repetita sub v. Ἐπιψαύδην. 2. ἐν Ὀδυσσείᾳ (Edd. ante Gaisf. Ὀδυσσείᾳ) χ'. 278. ubi λίγδην extat. 4. Zenobius I, 57. Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις. ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν· οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾤκησαν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ. Contraxit haec Arsen. p. 35. Auctorem edit etiam Prov. App. Vat. I, 5. ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδῃ (l. Ἀλεξανδρίδῃ cum Hemst. in Plut. p. 324.) ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἀσυλήτων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. 6. Zon. p. 106. ἀκρονυχία hinc observari iussit Schaef. in Soph. Ai. 285. addas Tzetzen in Hesiod. p. 276. Sed increbruit ἀκρωνυχία, de quo Iacobs. in Philostr. p. 489. 10. Zon. p. 116. 11. Damascio quid rei fuerit cum tali narratione haud assequor, nec sermonis color scitamenta redolet sophistica. Polybio haec ascripta sunt inter fragm. gramm. 9. 15. Polybius more suo scribere debuit ἀσφάλειαν ἀπὸ τῶν π. Alii probant πολιτῶν. 17. καὶ add. A. 19. Sic Lex. Seg. p. 369. Pertinet ad formulam Homericam ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Il. ε'. 523. Od. ι'. 205.

1. νηός mirum usurpari pro νεώς. Uberiora Lex. Rhet. p. 202. Etym. M. p. 53. cf. Wess. in Diod. XVIII, 75. Locus Agathiae V. 21. p. 167. C. cuius novissimam partem repetit v. Προέμβολα. 2. Immo τῶν σχεδιῶν. 4. Excidit καὶ ante ὥσπερ. Deinde νηός irrepserat ex versu continuo. 5. Ἀῤῥιανός;] Particula de integriore loco decerpta, quem praestat v. Ναῦς. 7. Schol. Plat. p. 401. 8. ἄποδας καὶ ἀκροσφ.] Hunni hic dicuntur ἄποδες, quod equis semper vehi assueti, raro pedibus ad ambulandem uterentur. Ammianus Marcellinus XXXI. 2. 6. *Ad pedestres parum accommodati sunt pugnas, verum equis prope affixi, duris quidem sed deformibus; et muliebriter iisdem nonnunquam insidentes, funguntur muneribus consuetis.* Loquitur ibi de Hunnis. Küst. Cf. v. Ἄποδας. 12. Τουτέστιν. οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ.] Hic locus in prioribus editt. [et A. B.] sic legitur: Τουτέστι φιλόχιστοι οἱ Οὖννοι. Sed nemini dubium fore puto lectionem illam esse corruptissimam, et pro φιλόχιστοι recte me reposuisse Φιλοκτήτῃ: quoniam ea quae sequuntur ex Sophoclis Philoctet. 502 — 6. descripta sunt. Küst. Quem miror primum id quod in oculos incurrit latuisse, haec lectoris cuiusdam manu repetita perperam ab superioribus divulsa fuisse, sic fere sananda: Ἀκροσφαλεῖς Οὖννοι. οἱ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι: eaque tanquam studiosi hominis annotationem, quae pertineret ad superiorem glossam, in marginem amandanda. Non enim Gaisfordum probamus, qui exemplum illud Ὁ δὲ — πατήσειεν ad inferiorem locum detrudi iusserit. Deinde vellem Küsterus explicuisset, quorsum pertineret ista Sophoclis laudatio. Quam cum parum sit credibile de v. θάτερα traductam esse, suspicor hominem non indoctum seu voci ἀκροσφαλεῖς (quod colligi licet e Lex. Seg. p. 367.) sive Hippocrateis αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραί (v. Ruhnk. in Vellei. I, 17. Boisson. in *Notices et Extr.* T. XI. p. 154.) cum alios locos de sortis humanae vicissitudinibus allevisse, tum Sophoclis auctoritatem. Vide nos in v. Ἀθηνόδωρος. 18. Priorem significatum e Phrynicho tradit Lex. Seg. p. 369.

proprietate mixtum, significans strictim, quatenus leviter attingimus. Notandum id semel in Iliade, semel in Odyssea legi. Ἀκρόκηρον. Summa navis pars. Ἄκρον λάβε. Summum cape, quo medium habeas. Proverbium de rebus ad explicandum et intelligendum difficilibus usurpatum. Ἀκρόνυξ. Primae noctis tempus. Idem ἀκρονυχία, sed cum ŏ littera. Ἀκρώνυξ vero et ἀκρωνυχία, quod significat summam unguis et montis partem, cum ω. Ἀκροποδιτί. Summis pedum digitis. Ἀκρόπολις. [Arx urbis.] Damascius: *Nam munimenta vel maxime insignia ancipitem plerumque natura sua habent usum: id quod quivis facile intelliget, qui casus arcium consideraverit. Hae enim cum multum ad securitatem urbium, in quibus extant, et ad libertatis conservationem conferre videantur, tamen saepenumero servitutis et manifestorum malorum causae existunt, ut ait Polybius.* Ἀκροπόλοισιν. Montium verticibus. Ἀκροστόλια. Extremae navis partes. *Cum autem anteriores ratis partes in prorae speciem leniter circumegissent, incurrassentque, acrostolia quasi et rostra navis imitantes.* Et Arrianus: *Aurea navis imperatoriae acrostolia.* Ἀκροσφαλεῖς. Vehementer titubantes. *Ille autem eos ire iussit ad Hunnos, pedibus ingredi nescientes et in incessu labantes. sine equis enim Hunnus non facile terram contigerit.* [Ἀκροσφαλεῖς. De Hunnis dictum, qui saepius inter eundum labuntur. [Sophocles] *Philoctete: Nimirum res mortalium omnes casibus et periculis sunt obnoxiae: quo fit ut nunc bene nunc male cum illis agatur. Oportet vero, quando calamitatum expertes sumus, mala prospicere; et donec res prospere succedunt, tum maxime cavendum ne vita nos fallat pessumdata.*] Ἀκροτελεύτιον ἔπος. Proprie sic vocatur extrema versus pars, dicitur tamen etiam de oratione

πεζοῦ. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου. καλεῖται δὲ ἄκρον ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου.

Ἀκρότομος. σκληρός, ὑψηλός. ἢ ὀξύτατος λίθος, ὁ τέμνων. καὶ ἀκρότομος πέτρα ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος. ἀκρότομον δὲ ὄρος τὸ δυνατὸν παρὰ τῷ Ἰώβ. Ἐν Αὐρασίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσον ἀνέχουσα· οὗ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι καταφυγὴν εἶναι ἰσχυρὰν καὶ ἀμήχανον, τῆς τοῦ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης, ἐδείμαντο.

[**Ἀκροφυσίων λόγους.** ἔστιν ἐν τῷ Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι.]

Ἀκροχειρίζεσθαι. πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. καὶ Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος· λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἠφίει, πρὶν αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος. Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμενος. οὗτος δὲ ἐπάλαιε. καὶ Ἀκροχειρὶς τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκρόχολος. ὁ πρὸς ὀλίγον ὀργιζόμενος. Ἀκρόχωλος δὲ ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων.

Ἀκρωλένιον. τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἄκρων. Ἀκραγαντῖνος, ἰατρός, υἱὸς Ξένωνος. ἐσοφίστευσεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ. ἔστιν οὖν πρεσβύτερος Ἱπποκράτους. ἔγραψε περὶ ἰατρικῆς, Δωρίδι διαλέκτῳ· περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον α'. ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῶν τινὰ πνεύματα σημειωσαμένων. εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλῆς τωθαστικὸν ἐπίγραμμα·

> Ἄκρον ἰατρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον, πατρὸς ἄκρου,
> κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

> ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Ἀκρώνυξ. τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ ἀκρωνυχία ὁμοίως. Ὁ δὲ φυλακῇ τινι ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχὼν ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. Ἔστι δὲ ἀκρωνυχία καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. καὶ Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. † Ἐνδοτέρω χωρούντων, ἀκρωνυχία τοῦ ὄρους ἐπανίστατο.

Ἀκρώρεια. ἐξοχή, κορυφή. εἰς τρία γὰρ διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα καὶ πόδες.

1. Sic A. Edebatur ante Gaisf. καὶ παρὰ Θ. Θουκυδίδῃ II, 17. cuius e Schol. profecit Suidas. τοῦ τέλους] L. cum Schol. τὸ τέλος. 2. καὶ ante ἢ om. A. 3. Glossa sacra. Zon. p. 101. λίθος recte collocavit ante σκληρός. Cf. inprimis Hesychii. 4. V. Schweigh. in Polyb. IX, 27, 4. 5. δυνατὸν] Probo coniecturam Pearsoni, qui ad marginem Suidae hic annotaverat scribendum esse δύσβατον. Küst. Immo significat vires potentissimas. 6. τῷ Ἰὼβ A. et Med. unde nescio quis confecit vulgatum τῷ Ἰωάννῃ. Vide Iob. XL, 15. de quo monuit etiam Burneius. Qui sequitur locus est Procopii B. Vand. II, 20. Atque haud scio an exciderit καὶ Προκόπιος. 7. ἐς μέσον Procop. Indidem correxi scripturam editam ὃ δή. 11. Om. gl. A. ἐν τῷ om. B. 12. λόγους ἐνδ. om. vulg. et Gaisf. 13. V. Ruhnk. in Tim. p. 19. Lex. Seg. p. 370. 15. καὶ Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος] Sic appellatus est Sostratus Sicyonius, nobilis Pancratiasta, ut discimus e Pausaniae l. VI, 4. unde Suidas locum hunc descripsit. Vide etiam infra v. Λεοντίσκος, ubi eadem repetuntur, sed male ad Leontiscum referuntur. Küst. Adde v. Σώστρατος. 16. λαμβανόμενος Paus. 17. κατέκλα v. Λεοντίσκος. 18. ἀνίει Paus., ἀφίει v. Σώστρατος. πρὶν αἴσθοιτο bis Suidas: πρὶν ἢ hoc loco Küst. et Gaisf. invitis A. B. E. Med. 19. De Leontisco Pausanias l. l. et Athen. XIII. p. 578. F. Μέσσης ἐκ Σικελῶν A. Μεσσηνιανὸς B. 22. Zon. p. 101. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀξὺς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλος. Paulo uberius Schol. Platonis p. 452. Ἀκρόχωλος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου ὁ πρὸς vulg. ab Aldo. 25. Ἄκρων — βιβλίον α'] Totidem fere verbis Eudocia p. 49.

4. πνεύματος error Aldinae, e compendio Med. natus. 6. Epigramma sumptum e Diog. Laert. VIII, 65. Cf. Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 317. A. P. II. p. 761. n. 21. 7. ἄκρον bis Med. 15. ταύτῃ A. 17. Ξενοφῶν Anab. III, 4, 37. 38. verbis minus diligenter relatis. ὁ om. B. 18. τοῦ ante ὄρους om. A. qui mox om. ἀφ' ἧς — τοῦ ὄρους. 19. [illegible] Xenophon. 21. Eadem doctrina Hesychii, Eustath. in Od. ι'. p. 1862. et Lex. Seg. p. 370. quae recoquitur vv. Τέρμα et Ὑπώρεια. διῄρηται A.

soluta. Apud Thucydidem autem vocatur finis, versus extremus. Verum potest ipsum versus initium ἄκρον dici. **Ἀκρότομος.** Durus, excelsus. vel acutissimus lapis, qui secat. Et ἀκρότομος πέτρα, dura rupes quaeque perfodi non possit. Apud Iobum vero ἀκρότομον dicitur de monte, cuius est robur validissimum. *In Aurasio monte fuit aspera rupes, in medio praeruptorum saxorum eminens: ubi prisci homines cum turrim admodum exiguam exstruxissent, receptaculum sibi munitum et expugnatu difficile pararunt, loci natura eos adiuvante.* [**Ἀκροφυσίων λόγους.** Quaere in v. Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι.] **Ἀκροχειρίζεσθαι.** Pugilatu vel pancratio certare cum altero sine nexibus, vel omnino levi digitorum motu cum altero certare: ut Acrochersites, homo sic vocatus, quod extremas adversarii manus arreptas elideret, nec prius dimitteret, quam sentiret illum animum despondere. Extitit etiam Leontiscus Messenius Siculus, qui similiter certare solebat, et lucta quidem. Ἀκροχειρὶς porro, extrema manus pars. **Ἀκρόχολος.** Qui leviter irascitur. Ἀκρόχωλος vero, qui leviter claudicat. **Ἀκρωλένιον.** Extrema pars cubiti. **Ἄκρων.** Acro, Agrigentinus, medicus, filius Xenonis: qui Athenis eodem quo Empedocles tempore litteris vacavit. fuit igitur Hippocrate antiquior. Scripsit de arte Medica, dialecto Dorica; item de salubri victus ratione librum unum. Ceterum hic in eorum fuit numero, qui ventos quosdam observarunt. In hunc Empedocles tali epigrammate lusit: *Summum medicum Acronem, Agrigentinum, summi patris filium, tegit summus vertex summae patriae.* Sunt qui versum secundum sic proferunt: *Summi culminis summum habet sepulcrum.* Hoc epigramma quidam Simonidis esse dicunt. **Ἀκρώνυξ.** Summa unguis pars, item montis cacumen. Similiter ἀκρωνυχία. *Ille cum in praesidium quoddam in summo montis cacumine collocatum incidisset, id subita impressione in fugam vertit.* Ἀκρωνυχία vero montis cacumen significare docet Xenophon: *Cum autem videret Chirisophus occupatum esse montis verticem, ex quo descensus erat in planitiem.* † *Cum interius recederent, montis vertex obstabat.* **Ἀκρώρεια.** Summa montis pars, vertex. In tres enim partes mons dividitur, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, τέρμα: quarum ἀκρώρεια est montis vertex, ὑπώρεια latera montis, τέρμα vero partes extremae et quasi pedes.

Ἄκρος. ἀντὶ τοῦ τέλειος. Εἰς ἄκρον ἐληλακώς.

Ἀκρωτηριάζω. αἰτιατικῇ. τέμνω τὰ ἄκρα. καὶ ἀκρωτηριασμός.

Ἀκρωτήριον.

Ἀκταίη. ἡ παραθαλασσία. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τάδ' ἐπωφελίης.

καὶ αὖθις·

Καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων.

Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκταίων, Ἀκταίωνος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀκταιονίδων.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων·

ἐν Ἐπιγράμματι. συνέστειλε δὲ τὸ ω διὰ τὸ μέτρον.

Ἀκτή. αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

Ἀκτή. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως καὶ τὴν Ἀττικήν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἄκτια. ἀγὼν παλαιός· ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

[Ἀκτίτης λίθος. ἄνω ἐν τῷ Ἀκτή.]

Ἀκοινώνητος. ὁ ἀκριβής.

Ἀκοίτης. ἀρσενικῶς ὁ ἀνήρ. ἄκοιτις δὲ θηλυκῶς ἡ γυνή. καὶ τὸ πληθυντικὸν τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Φιλόσοφος. Σχόλια λογικὰ γεγραφὼς περὶ συλλογισμῶν.

Ἀκύλας. Γραμματικὸς καὶ μουσικός.

Ἀκυληία. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, προκειμένη ἐν θαλάττῃ. καὶ Ἀκυλήσιοι οἱ πολῖται.

Ἀκύλλιος. ὄνομα κύριον.

Ἄκυλος. τῆς πρίνου ὁ καρπός. Ἔκυλος δὲ εἶδος βοτάνης.

Ἀκύμονα. ἀτάραχον. καὶ ἀκύμων μὴ γεννῶσα· ὡς ἐγκύμων ἡ συνειληφυῖα. καὶ ἀκυμότερος.

Ἄλα. θάλασσαν.

Ἀλλά. ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ γέ.

Ἄλα. τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.

Ἀλαβαστοθήκας. τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων Δημοσθένης λέγει. ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. Ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐχ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα. Ἀριστοφάνης·

---

1. Locus ab ordine litterarum alienus. De formula εἰς ἄ. ἐ. varia congessit Gaisf. in Add. Quae sequebantur ἄκρως δὲ ἐπιρρηματικῶς omisi cum A. 5. V. Salm. in Hist. Aug. T. I. p. 678. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Maecii VII, 2. in A. P. I. p. 195. n. 33. Cf. v. Ἠρίανος et Zon. p. 107. 9. Versus Babrii: v. Tyrwh. p. 33. 10. V. Ruhnk. in Tim. p. 21. ἀκολασταίνειν ignorant grammatici. 13. Ἀκταιωνίδων bis A. 15. ἐν Ἐπιγράμματι Damocharidis A. P. I. p. 365. n. 206.: cf. v. Ἀνδροβόρων. Haec indocta manus in v. Ἀλκμαιωνίδαι invexit. συνέστειλε . . . μέτρον om. A., Ἀκταιονίδων διὰ τοῦ ο μικροῦ διὰ τὸ μέτρον mg. Similiter B. 16. Differt Zon. p. 107. 17. Harpocratio et Lex. Seg. p. 370. Causas nominis disceptavit Stephanus Byz. sive Eust. in Dionys. 423. Cf. Etym. M. p. 54. 18. De lapide actite sive Pentelico satis obscure Hesych. v. Ἀκταία. ἐκάλει A. 19. Ἀκταίονος Lex. Seg. et Harp. Pal. Sed v. Bekk. Anecd. p. 1313. deque Actaeo Siebel. in Pausan. I, 2, 5. 20. Küsterus μοῖραν post πλείω ex Harpocrationis libris vulgatis recepit. 23. Sic Harpocratio et Lex. Seg. p. 373.: de ludis Actiis vide Stephanum in v. Ἄκτια Med. 23. V. Eratosth. p. 252.

1. Habet A. in marg. 2. ὁ ἀμιγής Toup. 5. Cf. Eudocia p. 56. 7. καὶ Eudocia p. 62. praebuit. 9. Ἀκυλήσιοι Zon. p. 107. Immo cum Steph. Byz. Ἀκυλήσιοι. 11. Repetita sub v. Ἔκυλος. Ceterum haec aliorumque grammaticorum observata pendent ab Od. κ'. 242. 13. ἡ μὴ leg. cum Lex. Seg. p. 373. Spectat ad Eurip. Iph. T. 1444. et Androm. 158. 14. ἀκοιμότερος A. 15. Glossa Homerica. Copiosius Lex. Seg. p. 374. 16. Ἀλλά — γέ om. vulg. invito Zon. p. 139. Schol. Plat. p. 336. τὸ ἀλλά λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα δέ. Adde Zon. p. 139. Quod affert Lex. Seg. p. 376. ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ὅταν. Σοφοκλῆς, Brunckius ibi reponebat κἄν. 17. Sic Zon. p. 130. Vidit Küsterus glossam esse profectam ab Callistrati commento, qui Schol. et Eust. testibus in Odysseae versu deinceps apposito ρ'. 455. οὐδάλα iunctim proferret, ut esset τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῷ κεῖται. 18. ἂν om. A. B. E. Med. cum Zon. „In proverbium abiit οὐδ' ἅλα δοίης, i. e. ne rem vilissimam quidem dederis: quod dicitur de homine sordido et avaro. Eustathius in Od. ρ'. p. 1827, 37. Τὸ δὲ οὐδ' ἅλα δοίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ ἅλας τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον, ἵνα λέγῃ παροιμιωδῶς, ὅτι οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. Proverbio hoc Homerico usus est Theocritus XXVII, 60. Φῂς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης: ad quem locum vide Casaubonum." Küst. 20. Sic Harpocratio Pal. 21. Δημοσθένης de F. Leg. p. 415. ubi vulgabatur ἀλαβαστροθήκας. Cf. Brunck. in Arist. Ach. 1053. Excidit ὡς post λέγει. 23. Ἀριστοφάνης Acharn. 1021.

Ἄκρος. Perfectus. *Qui ad summum pervenit.* Ἀκρωτηριάζω. Aptum accusativo. Extrema abscindo. Item ἀκρωτηριασμός. Ἀκρωτήριον. Ἀκταίη. Maritima. In Epigrammate: *Haec tibi dona de maritimo quaestu.* Et alibi: *Ranarum turbam vidi litoralium.* Ἀκταίνειν. Lascivire, ferocire, incomposite saltare, vel in venerem ruere. Ἀκταίων. Actaeon, Actaeonis, nomen proprium. Et Ἀκταιονίδων. *Una es canum Actaeonidum*: in Epigrammate; ubi ω littera propter metrum corripitur. Ἀκτή. Litus maritimum. Ἀκτή. Acte, proprie sic vocata maritima quaedam Atticae pars, unde etiam actites lapis. Sic autem ipsam Atticam vocabant, aliis auctoribus de Actaeone rege, aliis, quod maior regionis pars esset maritima. Ἄκτια. Actia, certamen antiquum, de quo Callimachus libro *de Certaminibus.* Ἀκτίτης λίθος. De quo vide supra vocem Ἀκτή. Ἀκοινώνητος. Rigidus. Ἀκοίτης. Genere masculino, vir. Ἄκοιτις vero genere feminino uxor; cuius pluralis ἀκοίτις. Ἀκύλας. Aquila, philosophus, qui commentarios logicos de syllogismis scripsit. Ἀκύλας. Aquila, grammaticus et musicus. Ἀκυληία. Aquileia, urbs Italiae populosa, ad mare sita: cuius cives Aquileienses. Ἀκύλλιος. Nomen proprium. Ἄκυλος. Ilicis fructus. Ἔκυλος vero genus herbae. Ἀκύμονα. Tranquillum. Et ἀκύμων sterilis: ut ἐγκύμων, quae gravida est. Et ἀκυμότερος. Ἄλα. Mare. Ἀλλά. Usurpatur etiam pro *cum autem* et *quidem.* Ἄλα. Sordes. In Odyssea: *Tu profecto ne micam quidem salis a te petenti ex domo tua dares.* Ἀλαβαστοθήκας. Ampullas unguentarias dixit Demosthenes, quas vulgo μυροθήκας appellare solent. Ἀλάβαστοι autem sunt ampullae, ita dictae quod propter levorem prehendi nequeunt. Aristophanes:

'Ες τὸν ἀλάβαστρον κύαθον εἰρήνης ἕνα. ὡςεὶ ἔλεγε κοχλιάριον ἕν.

'Αλάβαστρον. ἄγγος μύρου, μὴ ἔχον λαβάς, λίθινον. ἢ λίθινος μυροθήκη.

'Αλλὰ γάρ. ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις. * * 'Αλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔποτε τρόπαιον ἐστήσαντο. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

"Αλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρόσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας, κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐριννύας.

["Αλλαγμα. ὁ Προφήτης φησί· καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν ἡμῶν.]

'Αλαζονεύεσθαι. γενικῇ.

'Αλαζονεία. ὑπερηφανία. Πολύβιος· Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπεγεγόνει τις ζῆλος οὐκ εὐτυχὴς ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀλαζονείας καὶ ἀκαιρίας. Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχουσιν αὐχοῦντας, ὡς ἔχοντας, ἀλαζόνας νοητέον. Καὶ Ἰώσηπος· Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλαζονεία ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς, καιομένης τῆς πόλεως.

'Αλαζών. πλάνος, ὑπερήφανος, ψευδής. παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν. καὶ ἀλαζονοχαυνοφλύαρος ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. ἢ ἀλαζών, ἄλλως ζῶν, ὅ ἐστι ματαίως. ἰδίως δὲ ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας ἐκάλουν, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν μὴ ἴσασιν. 'Αλαζών. ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος. Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύσταις. ἢ Ἀλαζὼν ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν προςιόντων ἠλαζονεύετο, συμπλάττων ἀπὸ τῶν εἰκότων.

'Αλαλαγμός. ἐπινίκιος ὕμνος. ἢ φωνὴ ὑπὸ τῶν θαῤῥαλεωτέρων κατὰ τῶν δειλιώντων. ἀλαλαγμὸς οὖν ὕψωμα φωνῆς. καὶ Ἀλαλάξατε, κροτήσατε.

'Αλαλαλαὶ ἰὴ παιήων· ἐπιφώνημα χοροῦ.

'Αλάλημαι. τεθορύβημαι, πεπλάνημαι. καὶ Ἀλαλύκτημαι ὁμοίως.

'Αλαλητόν. θόρυβον. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ.

'Αλαλκεῖν. ἀποδιῶξαι, ἀποσοβῆσαι.

Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν;
ἡνίκ' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων ἀίδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

1. τὸ ἀλάβαστρον B. 2. E Schol. Arist. ἕν om. vulg. 4. λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη Lex. Seg. p. 374. et Zon. p. 130. 5. Eupolidis fragmentum quod Gaisf. ab Suida consulto praetermissum putat, praestat Lex. Seg. p. 377. κοὐδὲν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων. Similiter scriptores aevi citerioris multi, quos attigit Iacobs. in Aelian. XIII, 11. Ἀλλὰ — ἐστήσαντο locus Platonis Critia p. 108. ubi verius ἔστησαν legitur. Monuerunt Abreschius et Porsonus: quippe haec pro verbis Eupolidis habebantur, emendarique coepta sunt etiam a Piersono in Moer. p. 461. 6. οὐδέποτε B. E. 9. E Schol. Sophocl. Oed. C. 43. Cf. v. Εὐμενίδες. 11. νομίζεται] νομίζονται A. E. Med. 14. Explicationis loco Zon. p. 130. ἀντεισαγωγή. Vulg. ἄλαγμα et ἀλάγμασιν. Locus Psalm. 43, 12. subdifficilis. Om. gl. A, is in mg. ἄλλαγμα ὁ ἀδ ψ, deim ἀλαλάγμασιν cum B. 16. Ἀλαζ. γενικῇ om. vulg. 17. Πολύβιος XI, 8, 4. cuius locus plenior extat in v. Ζηλοτυπία. 19. Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ κτλ. habet Oecumenius in Ep. ad Rom. I, 30. adde Zon. p. 124. 21. Ἰώσηπος B. Iud. VI, 7, 2. negligenter excerptus: ἦν γὰρ αὐτοῖς μετάνοια μὲν οὐδεμία τῶν κακῶν, ἀλαζονεία δ' ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. καιομένην γοῦν ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις εὔθυμοι τὴν τελευτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον κτλ.

1. Cf. v. Εἴρων. 2. Vox Archestrati ap. Athen. I. p. 29. C. 4. E Schol. Arist. Nub. 102. mediis quibusdam omissis. Cf. Lex. Rhet. pp. 197. 243. et v. Σαλάκων. ἀλαζόνας — ἴσασιν om. A. 6. Πλάτων: v. Ruhnk. in Tim. p. 21. sq. 7. E Schol. Aristoph. Equ. 269. 8. Locus repetitus in v. Εἰκότων. 13. Glossa sacra: v. intpp. Hesychii et Zon. p. 134. οὖν om. B. 14. Subiungit A. καὶ δὸ ἀλαλάξατε. 15. ἀλαλαὶ vulg. Pertinet ad Aristoph. Lysistr. 1294. et Av. extr. παίων A. 16. Il. ψ'. 74. πεπλάνημαι om. B. ἀλαλύκτημαι (eadem ratione explicantibus Apollon. p. 89. Zon. p. 134. cf. Etym. M. p. 56.) Il. κ'. 94. 18. Ut in Il. δ'. 436. ubi Schol. brev. κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλφα ἐπιτατικόν. 21. Distichum Antipatri Sidon. LXVII. 7. 8.

In ampullam cedo mihi cyathum pacis unum. Quasi diceret unum cochleare. Ἀλάβαστρον. Vas unguentarium lapideum, quod nullam habet ansam; vel lapidea myrotheca. Ἀλλὰ γάρ. Pro sed, apud Eupolin. *Sed homines qui animum despondent, nunquam tropaeum statuerunt.* Proverbium de iis dicitur qui propter ignaviam nihil praeclari perficere possunt. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. *Alia enim alibi pulchra censentur.* Hoc inde dictum, quod Eumenidas alii aliter vocant: igitur alia nomina apud alios pulchra existimantur, apud nos vero haec, ut boni ominis eas gratia vocemus Eumenides, quae vulgo sunt Erinnyes. Ἄλλαγμα. Propheta dicit: *Non apud nos erat multitudo in commutationibus.* Ἀλαζονεύεσθαι. Aptum genitivo. Ἀλαζονεία. Arrogantia. Polybius: *Plerisque enim inerat quaedam infelix aemulatio, propter reliquorum arrogantiam et importunitatem.* Sed apud Apostolum ἀλαζόνας intelligere oportet eos, qui quae non habent, iactant quasi habeant. Et Iosephus: *Tanquam praeclaris facinoribus gloriabantur, cum urbs incenderetur.* Ἀλαζών. Impostor, superbus, mendax. dictus quod in erroribus vitam agit. Et ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ebriosus et nugator. Vel ἀλαζών dictus, quasi temere vivens. Singulatim vero ἀλαζόνας vocant mendaces, quia profitentur dicturos de rebus, quas ignorant. Ἀλαζών. Qui hinc et inde vagatur. Sic Alcaeus. Plato vero ἀλαζόσι dixit de mendacibus. Vel Ἀλαζὼν is dicitur qui maiora sibi arrogat, et magnificentius de se sentit quam pro meritis. *Ille vero apud unumquemque accedentium gloriabatur, ex verisimilibus fidem sibi colligens.* Ἀλαλαγμός. Carmen de parta victoria; vel vox, quae ab audacioribus contra timidiores editur. Significat igitur vocis elationem. Et Ἀλαλάξατε, plaudite. Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων. Acclamatio Chori. Ἀλάλημαι. Turbatus sum, vagor. Idem quod ἀλαλύκτημαι. Ἀλαλητόν. Tumultum. Per pleonasmum ᾱ intensivi. Ἀλαλκεῖν. Repellere, propulsare. *Quid mortuos gemimus ob filios? quando propulsare ab filiis mortem ne diis quidem licet.*

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων.

Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν ἢ προςορμεῖσθαι, ἐς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

Ἀλάνεια. ἡ ἀλαζονεία. παροιμία.

vi Ἀλλαντοπώλης. ὁ εἴδη ἐντέρων πωλῶν, ἐντεροπώλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἔντερον, ἀλλᾶντος. Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. Ἀριστοφάνης·

Ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ δημοτελὴς ἀγομένη παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀλλὰ νῦν.

Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ἀντὶ τοῦ διὰ τάχους. ἡ Τραγῳδία φησί.

Ἀλλαξάμενος. Ἀππιανός· Ὅτι πατρίδα καὶ γένος ἀλλαξάμενος ἥκοι, τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολούσκων ἀντὶ τῆς πατρίδος αἱρήσεσθαι βουληθείς. Ἀλλαξάμενος. προτιμήσας. Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακοδαίμων τὴν πήρωσιν ἀλλαξάμενος· καὶ ἦν παράδειγμα καὶ παίδευμα πᾶσιν, ὥστε μὴ τολμᾶν μηδὲ κερδαίνειν παραπλήσια.

Ἀλαός. ὁ τυφλός, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν. καὶ Ἀλαοσκοπιήν. Ὅμηρος·

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε.

παροιμιακῶς, ἀντὶ τοῦ οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

Ἀλαοτόκος. ὁ τυφλὰ γεννῶν.

Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.

ἡ δὲ παροιμία· Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει· φυλάσσεο.

Ἀλαπάξαι. πορθῆσαι, κενῶσαι, ὁμαλίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς λαπάθου βοτάνης, κενωτικῆς γαστρός.

Ἀλλαρίοις. σιτηρεσίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος συνέταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαρίοις ἀποτρέφεσθαι.

Ἀλλᾶς ἀλλᾶντος. εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου. καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν.

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία ἐπὶ τῶν

1. De hoc proverbio sic Zenobius I.74. cum Diogeniano II.21. (unde formam dicterii hanc effici licuit, ἄλλα μὲν οὖν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων) et Arsen. p. 41.: Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐπέμιξεν Ἀθήναζε, κριθὰς [οὖν] τοῖς φορμοῖς ἐμβαλών, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον ἀπεραχθησόμενος τέλος. τοῦ δ' ὄνου πεσόντος οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι ἔμαθον, ὅτι μέλι ἐστί, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον. Ad Leuconis fabulam Ὄνος ἀνοφ όρος respici vidit Toup. I. p. 383. „Posui φέρει cum A. post ὄνος, quod volgo post Λεύκων." Gaisf. 3. ἀντέπεσεν, ut in iambico senario, tacite Schottus in Prov. e Suida I.91. post H. Wolfium. τὴν δ' Küst. legebat cum Wolfio: cf. Ruhnk. in Rutil. Lup. p. 123. Portus tamen ἀντέπεσε, praeeunte eodem Schotto in Prov. metr. 442. id quod Gaisf. recepit. 7. ἀλάνεια — παροιμία om. Küst. Gaisf. Contra post Λεύκων B. Ἀλαιεία. ἡ ἀλαζονεία, A. marg. Ἀλανεία. ἡ ἀλαζ. Sensum glossae, quae vocum ordinem interpellat, alii divinabunt (nam Is. Vossius perperam haec accommodavit Hesych. v. Ἀλανές): παροιμία quidem ad praegressa retulerim. 8. Repetuntur haec infra v. Ἀλλᾶς: ut dubites, utro loco horum fides convelli queat. Verum collocato Zon. p. 117. vix ambigi licet, resectis Ἀλλαντοπώλης — τὸ ἔντερον, glossae praefigendum esse ἀλλᾶντας. 10. Locus Procopii de B. Pers. II.18. Inde legendum τοῦ στρατηγοῦ. 12. Ἀριστοφάνης Acharn. 146. Cf. v. Ἀπατούρια. 17. συγγένεσθ' ἀλλὰ νῦν A. B. Med. cum Suida v. Συγγένεσθε. 18. ἡ Τραγῳδία, i. e. Sophocles El. 411. 19. Ἀππιανός in fragmentis T. I. p. 31. 20. Puto legendum, ταῦτα μηδὲν ἡγησ. καὶ τὰ κτλ. Küst. ταῦτα facile intelligi vidit Schweigh. T. III. p. 143. 22. Fragmentum Küst. depromptum e libro Aeliani περὶ Προνοίας putabat. Ceterum si Zon. p. 134. quamquam in proximis depravato utimur, ὑπὲρ τοῦ κέρδους referendum ad προτιμήσας, deinde corrigendum: Ὁ κακοδαίμων . . ἀλλαξάμενος ἦν π.

4. Etym. M. p. 57. unde resarciendus Zon. p. 116. 5. Ὅμηρος Il. κ'. 515. et alibi. 7. παροιμιακῶς id invaluisse cum alii Byzantinorum scriptorum loci probant, tum Eunapius Exc. Legg. p. 96. 8. Rem illustrabat Burneius coll. Aesop. f. 69. ὁ τυφλὰ γεννῶν om. A. 9. Versus Aristophanis Thesmoph. 533 — 36. unde supplendum erat δ', quod Gaisfordo praebuit A. 11. λίθῳ B. 13. V. in v. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ. εὕδει· φυλάσσεο memoriter allatum. 15. Ex Il. τ'. 136. 278. V. Lex. Seg. p. 374. Zon. p. 134. 18. Zon. p. 130. 19. ἐκκλησιαστικοῖς B. 20. Schol. Luciani Epp. Saturn. 23. quo firmatur lectio A. B. ἐσκευασμένου. Edd. κατεσκευασμένου. 22. Zenob. I.23. Diog. I.21. (qui cum ἐπαναβῆναι iungunt σελήνη) Arsen. p. 37. qui proverbium posterius, ἀλῶν . . . ἐνθ' ἔβη, alibi cum Suida sub v. latius persequuntur. Attigit paroemiographos Hemst. in Luciani Tim. 4. extr.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος. Alia Leuconis asinus, alia Leuco ipse gestat. Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν. Sed reflavit ancorae deus: de rebus, quae praeter spem accidunt. Nautae enim existimantes se anchoram proiicere et ad portum appulsuros esse, saepe retro vela dare coguntur. Ἀλλαντοπώλης. Qui insicia vendit, farciminum venditor: ἀλλᾶς ἀλλᾶντος enim intestinum significat. *Pro tropaeo imperatoris vexillum statuerunt, et suspensis ex eo farciminibus cum risu hostibus insultarunt.* Aristophanes: *Cupiebat edere farcimina de Apaturiis.* Ἀπατούρια autem festus erat dies publice apud Athenienses celebratus. Ἀλλὰ νῦν. *O dii patrii nobis adeste nunc saltem.* Tragici dictum: pro celeriter. Ἀλλαξάμενος. Appianus: *Se patria et genere suo abdicato venisse, quae nihili faceret, ut qui Volscorum potius quam patriae suae partes sequi animum induxisset.* Ἀλλαξάμενος. Qui rem anteposuit. *Infelix ille mutilatione corporis lucrum redemit: ut omnibus exemplo esset et documento, ne quis talia conaretur et similibus lucris inhiaret.* Ἀλαός. Coecus: dictum a privatione visus (h. e. τοῦ λάειν). Inde Ἀλαοσκοπιήν. Homerus: *Neque in vanum excubias egit.* Quod in proverbium cessit: id est, non obscure speculatus est. Ἀλαοτόκος. Qui coecos fetus gignit. Ἀλλ' ἅπαν γέν. *At quidvis fieri iam posse crediderim. Antiquum vero proverbium laudo: cavendum ne quis nos sub lapide quovis orator mordeat.* Proverbium autem est: *Sub omni lapide dormit scorpius: [quare] cave.* Ἀλαπάξαι. Vastare, exinanire, solo aequare: dictum per translationem ab herba lapatho, quae facit ad alvum evacuandam. Ἀλλαρίοις. Salariis. *Macedonius vero constituit, ut ecclesiasticis stipendiis alerentur.* Ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. Genus intestini conditi. et ἀλλαντοπώλης, qui ea vendit. Ἅλας ἄγων καθ. Salem vehens

ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.

Ἅλας θυμίτας. ἐκ θύμου κατασκευασθέντας. καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἅλασιν ὕει. ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας.

Ἄλαστε. ἀνεπίληστε.

Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

100 Ἀλαστήσειεν. ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν.

Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή. ἀντὶ τοῦ πονηρά, πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

Ἀλάστωρ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰ οὕτως αἰσχρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντες ἢ ἰδόντες κακόν. Ἢ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι.

Ἀλᾶται, πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

Ἀλλαχῇ. ἀλλαχοῦ.

Ἀλλάχθητε. ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς.

Ἀλλὰ χρή. ἔατω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν· οἷον καὶ μάλα.

Ἀλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόσε, τὸ εἰς τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχόθι τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα. οἱ μάργαροι.

Ἀλβανοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τὴν γῆν εὐδαίμονα καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβιος. ὄνομα κύριον. Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππάδα τελῶν, τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην.

Ἄλγεα. κακά, λυπηρά.

Ἀλγεινόεις. ὁ λυπηρός. καὶ ἀλγεινός.

Ἀλγεῖν τοῦ πονεῖν διαφέρει. ἀλγεῖν μὲν κατὰ σάρκα, πονεῖν δὲ τὸ ἐνεργεῖν.

---

4. ἔνθεν ἦλθεν ed. Gaisf. addita notatione: ὅθεν] ἔνθεν A. Puto nihil requiri nisi ὅθεν ἄρ' ἦλθεν. 6. Aristoph. Ach. 1067. Cf. v. Ἡσίδου. 7. καὶ ἑτέρα — εὐθηνίας retrahenda videntur post superiora ἔνθ' ἔβη: nisi forte scribendum ἀλλᾶσιν ὕει cum Prov. Strom. 964. et habet quidem ἅλασιν ἢ ἀλλᾶσιν Schottus in Prov. Suid. I. 95. ὕεια A. B. Med. 10. Zon. p. 116. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 87. „Est Callimachi H. in L. P. 87. Sed ἐμόν delendum." Cf. Il. χ'. 261. ἄλαστον A. 11. Vox Homerica, sed diversis tamen formis consignata. Neque crediderim ἀνεπιλήστως aliunde quam e superiore glossa provenisse. 12. Aristophanis Acharn. 704. ubi Scholiorum eadem est explicatio. Cf. v. Μεγαρικαὶ σφίγγες. 13. καὶ πανοῦργος Gaisf. correxit cum A. B. διεβάλοντο A. 16. De h. v. grammaticorum quasdam sententias praebet Blomf. gloss. Pers. 360. adde Schol. Eur. Hec. 675. Attulit Gaisf. Heraldum Anim. in Salmas. p. 396. Wyttenb. in Plut. p. 297. A. 17. Locus inter Polybii fragmenta gr. 10. auctore Casaubono, dubito an iure, repositus. Partem decerpsit v. Παραστάται. ἀνέγραφε Zon. p. 116. 21. Cum Harpocrat. Pal.

1. Lex. Seg. p. 374. 2. Sophoclis versus Trachin. 467 — 69. qui vereor ne sint ex v. Οὖρον asciti. 4. πρὸς δέ μ' ὡς αἰεί Edd. ἀεί B. qui supra μὴ εἶναι. 6. Lex. Seg. p. 376. V. Brunckii Lex. Soph. Σοφοκλεῖ A. 8. V. Menandri fragm. p. 277. Eadem ratio praeter alios Lex. Seg. pp. 376. 378. Opinor integram fuisse dictionem ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν, per me licet. 10. ἀλλαχοῖ Lex. Seg. p. 378. et A. ἀλλαχῇ ante Gaisf. Idem ἄλλον ante τόπον expunxit cum iisdem et B. 12. Hoc sensu vocem alba dictam Küst. excitat e Lampridii Heliogab. 21. Fabam cum electris et orizam cum albis exhibens. Ubi vide Casaubonum. 13. Mirabilis alucinatio. Scribendum vel Λατίνων (cf. Steph. v. Ἄλβα) vel ἔθνους τῶν Ἰταλῶν. Causam erroris haud scio an repeti liceat a Dionysii Halic. fr. Ambr. XIV, 12. „Fors. Ἰταλῶν. Albanum vinum celebrator Dionys. I, 66. Strab. V. p. 357. Dioscor. V, 10. p. 325, Steph. Byz. v. Ἄλβα. Athen. I. p. 26. D." Burn. 14. Sic Zon. p. 117. Malim tamen εὐδαίμονα εἶναι, καρποῖς . . . καὶ οἶνον κτλ. 16. Glossam habet A. in marg. Fragmentum Aeliani, ut videtur, alibi repetitum, ut in v. Ὑπαικάλλων. Eiusdem Albii mentio fit in v. Βομβοῦσι. Compares etiam v. Ἰούνιος. 20. ἀλγηνόεις E. Med. Nec melius ac habet ἀλγεινόεις. Valck. ἀλγινόεις. 22. τὸ πάσχειν post σάρκα Gaisf. delevit cum A. B. coll. Ammonio.

---

dormis: proverbium de illis qui in magno periculo dormiunt et negligenter agunt. Cum enim mercator quidam salo navem onerasset, accidit ut sentina succederet et salem liquefaceret. Unde natum proverbium: Salis onus unde venit, eo rediit. Ἅλας θυμίτας. Salem ex thymo confectum. Et aliud proverbium: Sale pluit: quod de annonae abundantia dicitur. Ἄλαστε. Non obliviscende. *Fili mi nunquam obliviscende.* Ἀλαστήσειεν. Indigna neque unquam obliviscenda se passum conqueratur. Ἀλλ' ἔστιν ἡμ. Verum est nobis Megarica quaedam machina. Id est, maligna et versuta machina. Megarenses enim ob improbitatem male differebantur, quod aliud dicerent, aliud facerent. Ἀλάστωρ. Acerbus et sanguinarius daemon, ultor et auctor facinorum non obliviscendorum. *Ille autem acerbe cum indignatione scripsit, sceleratos eos et nefarios in epistola compellans, si tam turpiter essent loca prodituri, quamquam nullum malum passi vel experti.* Vel ἀλάστωρ dicitur is qui facinora periclitatus est nulla oblivione delenda. Ἀλᾶται. Vagatur, errat. Ἀλλὰ ταῦτα. *Sed haec quidem prospero cursu succedant. Te autem iubeo fraudes in alium exercere, mihi vero semper fidem praestare.* Ἀλλαχῇ. Alibi. Ἀλλάχθητε. Reconciliamini. Sophocles. Ἀλλὰ χρή. Esto, quod significat assensum: id est, sane vero. Ἀλλαχοῖ et ἀλλαχόσε: motum significant ad locum; ἀλλαχοῦ vero et ἀλλαχόθι, quae in loco sunt. Ἄλβα. Margaritae. Ἀλβανοί. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt esse uberrimum, et aptum ad fruges ferendas, qui vinum largum et suave procreet. Ἄλβιος. Nomen proprium. *Albius equestris ordinis vir, Antonii praesepe colens eique blandiens.* Ἄλγεα. Mala, molesta. Ἀλγεινόεις. Molestus. item ἀλγεινός. Ἀλγεῖν differt a πονεῖν. nam ἀλγεῖν significat corporis affectionem, πονεῖν vero rem elaborare.

Ἀλγηδόνες. λῦπαι.

Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά.

Ἄλγησις. ἡ λύπη. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ὦ πρέσβυ πρέσβυ, τοῦ φθόνου * τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην.

Ἀλγητὸν καὶ ἀνάλγητον.

Ἀλγίστατον. Τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.

101 Ἀλγύνω. δοτικῇ. Ἀλγῶ σοι, καὶ τὸ Ἀλγῦνον.

Ἀλδῆσκος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω.

Ἁλαιεύς. ὄνομα δήμου.

Ἀλαινής. ὁ μαινόμενος.

Ἀλέα. θέρμη, ἔλλαμψις. Πυρὰ δὲ ἀνεκαίετο, ὡς ἅμα μὲν φῶς, ἅμα δὲ ἀλέα παριοῦσιν ἦν. κρύος γὰρ ἦν.

Ἀλεάζειν. ἐκκλίνειν.

Ἀλέας. πόλις Θεσσαλική: οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.

Ἀλέγοις. ἀρήγοις, βοηθοίης.

Ἀλέγοις δ' ἀνέρι καὶ πενίην.

Ἀλέγω. σημαίνει καὶ τὸ * φροντίζω. Ὅμηρος·

Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ.

Ἀλεαίνοιμι. θερμαινοίμην.

Ἐπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι τοῦτ' ἠμπισχόμην

Ἀριστοφάνης. [Ἀλεαίνειν ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμέραις. καὶ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία δικαστήριον ἦν, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν καὶ διαχεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους· ὃ λέγεται αὔειν καὶ ἄζειν, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῆς ἐκ τοῦ στόματος.] Ἀλεαίνωσιν. ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιντο. Πῦρ ἀνέκαυσαν, ὅπως αὐτοί τε ἀλεαίνωσι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ χώραν μένειν δόξαν παράσχωσιν.

Ἀλεεινός. θερινός, θερμός. Ξενοφῶν· Χιό-

---

1. λῦπαι om. A. B. 2. Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. contra seriem litterarum legitur ἀλγεινά. *Küst.* 3. Zon. p. 124. ἄλγησις καὶ ἀλγηρά. ἡ λυπηρά: ubi reiectis καὶ ἀλγηρά, quae profecta sunt a superioribus, legendum ἡ λύπη. Quae extabant ante Ἀριστοφάνης, καὶ ἄλγος om. Gaisf. cum A. B. — ἐν Θεσμοφοριαζούσαις v. 152. sq. 5. Excidit μὲν post φθόνου. Deinde Edd. δέ. 7. Quae post ἐλυπήθην sequuntur Ἀλγ. καὶ ἀ. om. vulg. 10. τοῦτο δ' ἦν ἀλγίστατον Küsteri coniectura. τοῦτο δ' ἐστ' ἄλγιστον ἡμῖν ex Aristoph. Vesp. 1156. reposuit Toup. III. p. 20. Contra Ruhnkenius Epp. Critt. p. 136. meram his eorum verborum corruptionem, quae v. Μαλκίστατον continentur, τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ, subesse pronunciat: cuius ratio potius in Hesychium cadit quam in Suidam. 10. Ἀλγύνω. δοτ. haud frustra neglexit vulg. Ἀλγῶ . . . Ἀλγῦνον add. Gaisf. cum A. 11. V. nos in Dionys. Perieg. p. 597. Ἄλδησκος ποταμὸς Eust. in Il. θ'. p. 720. et in Od. σ'. p. 1837. f. Itaque recte Gaisf. om. πόλεως καὶ post ὄνομα cum A. B. 12. Ἀλδίσκω ante Gaisf. ἀλδήσκω A. B. cum Zon. p. 135. coll. 137. V. Schaef. in Theocr. XVII, 78. 13. Sic Harpocratio, quocum scripsimus aspiratum Ἁλαιεύς: cf. v. Ἀζηνιεύς. δήμου] Immo potius δημότου. Nomen enim populi sive δήμου erat Ἁλαί. *Küst.* Nihil mutant Zon. aut Lex. Seg. 14. Zon. p. 117. 15. Haec qui contenderit cum Prisci verbis in Exc. Legg. p. 184. (de quo loco monuit Toupius) facile perspexerit a Suida germanam sententiam esse servatam, ab Exc. confectoribus obscuratam.

1. Ἀλέας πόλις Med. A. B. quod distinctione iuvandum erat, non emendandum cum vulg. Ἀλέα, quoniam Demosthenem haec glossa spectat: vid. Harpocrationem. Ceterum Θεσσαλονίκη A. Ἀλεῖς] Ἀλεῖς Reinesio probatum A. B. cum Harp. Zon. p. 124. Lex. Seg. p. 375. Vide Valck. in Herod. VII, 173. Stephanus Byz. ὁ πολίτης Ἀλεύς. 2. Ἀλέγοις] ἀλέκοις malebat Küst. invito Zon. p. 136. cuius fide licet etiam propinquum Ἀλέγω abiicere. Cum eodem scripturam editam βοηθείης refinxi: accedit Gaisf. cum A. 3. Ἀλέγοις . . . πενίην ex epigrammate Diodori Sard. I. extr. A. Pal. VI, 245. ubi legitur ἀλέκοις. πενίην Küst. reposuit: πενίῃ Edd. 4. οὐ φροντίζω. Sic A. B. C. Unde apparet grammaticum in capite glossae negativam repperisse ut in exemplo. Καὶ ante Ὅμηρος posui cum iisdem MSS. *Gaisf.* Parum probabiliter. Nam partem glossae fuisse interceptam patet vel collato Hesych. vv. Οὐκ ἀλεγίζω, Οὐκ ἀλέγοντες. Sic igitur locum refingi placet: Ἀλέγω. σημαίνει τὸ φροντίζω· καὶ Οὐκ ἀλέγω, οὐ φρ. Ὅμηρος. Ὅμηρος Il. λ'. 389. unde restituendum βάλοι. 8. Ἀριστοφάνης Eccles. 562. quem locum Phrynichus, Lex. Seg. p. 381. Zon. p. 135. annotarunt propter significatum neutralem, cuius auctoritatem praestat etiam Aristoteles de partt. anim. II, 10. Ἀλεαίνειν — τοῦ στόματος ineptus lector appinxit ex v. Ἥλιος sumpta, cuius vocis ad notationem istae nugae referuntur. 16. τὲ om. B. 18. Zon. p. 117. coll. Lex. Seg. p. 375. Ξενοφῶν Anab. IV, 4, 11. satis deformatus: Νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους· καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιών. καὶ πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι. κατακειμένων γὰρ ἀλεεινὸν ἦν ἡ χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη. Ubi quod vulgabatur ἐλεεινὸν iam e Suida corrigi coeptum est. Χιόνος δὲ l. Gaisf. cum A. B. C. quibus auctoribus omisit ἡ χιὼν post παραῤῥυείη: edebatur χ. γὰρ πεπτωκυίας.

Ἀλγηδόνες. Dolores. Ἀλγηρά. Molesta. Ἄλγησις. Dolor. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *O senex senex, invidiae quidem vituperationem audiri, nullo tamen dolore meum animum affeci.* Quae significant, haud aegre tuli. Ἀλγητόν et Ἀνάλγητον. Ἀλγίστατον. *Hoc autem nobis maximo fuit dolori.* Ἀλγύνω. Aptum dativo. item ἀλγῶ. extat etiam Ἀλγῦνον. Ἀλδῆσκος. Fluvii nomen. Ἀλδήσκω. Augeo. Ἁλαιεύς. Nomen tribulis. Ἀλαινής. Insanus. Ἀλέα. Calor, splendor. *Rogus autem accensus simul lumen et calorem praetereuntibus praebebat: erat enim frigus.* Ἀλεάζειν. Vitare. Ἀλέας. Alea urbs Thessalica, cuius cives Alenses vocantur. Ἀλέγοις. Opituleris, succurras. *Propulses vero etiam ab viro paupertatem.* Ἀλέγω. Significat etiam curo. Homerus: *Non id magis curo quam si femina me percutiat.* Ἀλεαίνοιμι. Calefiam. *Deinde ut calefierem, hanc vestem indui*: Aristophanes. [Ἀλεαίνειν dictum est inde quod interdiu congregamur: et Athenis tribunal erat, quod a congregatione hominum Heliaea vocabatur; quamquam alii volunt esse ab ἀλεαίνειν, i. e. calefacere et corpus resolvere. Quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus; quod αὔειν et ἄζειν vocatur, per imitationem soni qui ore redditur.] Ἀλεαίνωσιν. Calefiant. *Ignem accenderunt, ut et ipsi calefierent et Romanis opinionem praeberent, tanquam essent in loco mansuri.* Ἀλεεινός. Aestivus, calidus. Xenophon:

νος δὲ ἐπιπεπτωκυίας ὄκνος ἦν πολὺς ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ἀλεεινὸς ἦν ὁ χειμών, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη.

Ἀλεείνω. ἐκκλίνω.

Ἀλεκινός. ὁ δυνατός.

Ἀλεκτορίδες. αἱ θήλειαι ὄρνις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μηνῦσαι τὸν μοιχόν. καὶ Ἀλεκτορίδης, ὁ τοῦ ἀλέκτορος. [Ὅτι Περσικὸς ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ λέγεται διὰ τὴν λοφιάν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Περσικὸς ὄρνις.]

Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ· Μυξὸς οὐ πίνει καὶ οὐρεῖ. λέγεται ἡ ἐπῳδὴ αὕτη εἰς δυσουρίαν ὄνου.

Ἄλεκτρα καὶ ἄνυμφα. ἀντὶ τοῦ παράνομα καὶ οὐ νενομισμένα διὰ τὴν μοιχείαν. τουτέστι δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα. Σοφοκλῆς·

Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη
μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα.

Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. ᾄδονται δὲ εὐγενεῖς οὗτοι. Ἀφῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνάθημά τε καὶ ἄθυρμα εἶναι, οἱονεὶ θεράποντα καὶ οἰκέτην περιπολοῦντα τῷ νεῷ τὸν ὄρνιν, ὁ Ἀσπένδιος ἐκεῖνος. καὶ παροιμία·

Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.
ταχὺ γὰρ κατεψεῖς τἀργύριον.

[καὶ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον. ζήτει περὶ πλήκτρων αὐτῶν ἐν τῷ Αἶρε πλῆκτρον.]

Ἀλλ' ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτὸς ἔλθῃ πόκα πορπησάμενος. ὁ ἐμὸς (φησὶν) ἀνὴρ οἷον περονησάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποβαλὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης.

Ἀλεξάνδρεια. ὄνομα πόλεως. καὶ ὁ πολίτης Ἀλεξανδρεύς. καὶ Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. ζήτει ἐν τῷ Ἀντωνῖνος.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας Μακεδόνων ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιή, τελευτήσας δὲ ἐτῶν λγ΄. Οὗτος ἦν τό τε σῶμα κάλλιστος καὶ φιλοπονώτατος καὶ ὀξύτατος τὴν γνώμην, ἀνδρειότατος καὶ φιλοτιμότατος καὶ φιλοκινδυνότατος καὶ τοῦ θείου ἐπιμελέστατος, ἡδονῶν τε τῶν μὲν τοῦ σώματος ἐγκρατέστατος, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἁπλούστατος· ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν τῷ ἀφανεῖ ὢν δεινότατος, καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ἐπιτυχέστατος, καὶ τάξαι στρα-

1. ἐπίστασθαι A. 5. Ἀλεκινός quod Küst. adulterinum ducebat et ex voce ἄλκιμος corruptum, etiam Zon. p. 117. Simile mendum Hesych. ἀλκῖνος. δυνατός. Quae subiiciebantur ὁ καὶ ἄλκιμος cum A. B. C. delevit Gaisf. 6. Eust. in Od. μ΄. p. 1710. f. ab Hemst. indicatus: ὡς δὲ καὶ τοῦ κελαδεῖν τοῦ τε ἄλλως καὶ τοῦ κατ' ὄρνιθας διαφέρει τὸ ᾄδειν, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω· Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μηνῦσαι τὸν μοιχόν. 9. Immo ἀλεκτορίδεύς: v. Valck. in Theocr. p. 401. et Ruhnkenii Analect. p. 102. Eadem labes infecit v. Αἰγίδης. Vitium satis increbruisse debuit, siquidem regulam e similibus mendis collegit Philemo p. 70. Ὅτι — ὄρνις habent A. in marg., C. post gl. seq. 10. Edd. λοφίαν. 12. Cf. v. Μύξος. 15. Zon. p. 130. Hic τουτέστι .. κακόνυμφα et mox καὶ ἐπέβη om. C. 16. Σοφοκλῆς Electr. 492. 93. 19. Cf. v. Ταναγραῖοι (unde haec invecta crediderls; certe καὶ supplendum post ἀλεκτρυόνα), et de gallis Tanagraeis intpp. Luciani Gall. 4. atque Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 82. 20. Aeliani locus (v. Kühn. ad huius fragm. p. 789.) quem C. sic contraxit, καὶ Ταναγραῖον ἀνάθημα Ἀσκληπιῷ ἀφῆκεν. ἀνάθημά τε Med. 23. καὶ παροιμία nisi fallor cum novissimis καὶ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον coniungenda.

1. 2. Aristophanis versus Vesp. 826. 27. unde restitues ταχὺ γοῦν (vel potius ταχύ γ' οὖν) καθέψεις, servato τἀργύριον. κατεψῇς C. 3. Haec om. B. περὶ πλήκτρων αὐτῶν accesserunt in Gaisf. ex A. 5. Mira verborum corruptio: cum locus hic sit Aristophanis Lysistr. 105. Ὁ δ' ἐμός γα κἂν ἐκ τᾶς τραγὰς ἔλθῃ πόκα, πορπακισάμενος. ἔλθῃ ex A. pro ἔλθοι dedit Gaisf. 7. ἀποβαλὼν] E. Schol. Arist. legendum ἀπολαβών. 11. Uberius haec rettulit Steph. v. Ἀλεξάνδρεια. 15. ἐτῶν E. 16. Post ἐτῶν desideratur ὤν. Οὗτος ἦν et quae sequuntur usque ad ὁπλίσαι δαιμονιώτατος, fluxerunt ab Arriani Exp. Alex. VII, 28. 17. Arr. ὀξύτατος γενόμενος καὶ τὴν γνώμην ἀνδρειότατος: ubi καὶ ponendum fuit post γνώμην. καὶ post γνώμην om. cum A. B. E. Gaisf., qui τὴν γνώμην ἀνδρειότατος coniunxit. 18. καὶ φιλοτιμ. — ἐπιμελέστατος om. B. E. Edd. ante Gaisf. φιλοκινδυνώτατος. 19. ἡδονῶν δὲ Arr. 20. ἐγκρατέστερος A. τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἁπλούστατος] Locus ex Arriano sic emendandus, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαίνου μόνου ἀπληστότατος. 23. Inter στρατιὰν et δαιμονιώτατος quaedam suppressa sunt, quorum illa καὶ ὁπλίσαι tum addidit ex A. Gaisf., tum servat v. Δαιμονιώτατος. καὶ τάξαι — ἐπιτηδειότατος om. B. E.

Cum enim nives cecidissent, valde erant ad surgendum tardi; iacentibus vero hiems erat tepida, quibus quidem nives non defluxissent. Ἀλεείνω. Declino. Ἀλεκινός. Potens. Ἀλεκτορίδες. Gallinae. *Quinetiam ipsas gallinas interfecerunt, ne strepitum edentes et canentes super ovis adulterum proderent.* Et Ἀλεκτορίδης, pullus gallinaceus. [Gallus propter cristam avis Persica vocatur: de quo videnda v. Περσικὸς ὄρνις.] Ἀλέκτωρ πίνει. Gallus bibit, nec mingit: Myxus non bibit et mingit. Dicitur haec formula in difficultatem mingendi, qua asinus laborat. Ἄλεκτρα καὶ ἄνυμφα. Iniusta moribusque et legibus contraria, propter adulterium. Vel infausta et coniugibus infelicia connubia. Sophocles: *Nam cruenti matrimonii certamina subierunt, infelicia illa et coniugibus infausta.* Ἀλεκτρυόνα. Gallum et athletam Tanagraeum: hi enim ut generosi celebrantur. *Aspendius dimisit gallum, qui donarium esset et ludicrum Aesculapii, voluitque alitem tanquam famulum et ministrum eius templum obire.* Extat etiam proverbium: *Galli gallinacei me dixit ventrem habere: mox opinor etiam argentum concoquis.* Et Galli gallinacei calcar: quod in v. Αἶρε πλῆκτρον quaeras. Ἀλλ' ἐμός. *At meus quam primum ex acie domum rediit, scuto se armans* [rursum evanescit]. Meus (inquit) maritus scutum ansa restringens, id est arrepto scuto, simulatque adest, ad bellum rursus proficiscitur, neque unquam a proelio recesserit. Ἀλεξάνδρεια. Nomen urbis. Eius civis Ἀλεξανδρεύς: inde Ἀλεξάνδρειος. Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. Quaere sub v. Ἀντωνῖνος. Ἀλέξανδρος. Alexander, Philippi et Olympiadis filius, cum anno aetatis octavo decimo Macedoniae regnum suscepisset, obiit tricesimo tertio. Hic et corpore pulcherrimus fuit et laboriosissimus et ingenio acutissimo et fortissimus et honoris cupidissimus et audacissimus, et cultor numinis studiosissimus; iam circa voluptates corporis moderatissimus, earum vero quae ad animum pertinent laude inexplebilis. solertissimus quoque ad pervidendum in rebus adhuc obscuris, quid facto opus esset, et mira sagacitate

τιὰν καὶ ὁπλίσαι δαημονέστατος, καὶ πρὸς πᾶν καλὸν ἐπιτηδειότατος. πρὸς τούτοις ἦν ἐπιεικὴς καὶ θεοσεβής. Ὀργισθεὶς γάρ ποτε Θηβαίοις ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τοὺς μὲν οἰκήτορας ἐξανδραποδίσασθαι, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, τῆς γε πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας οὐκ ὠλιγώρησε περὶ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μηδ' ἀκούσιον ἁμάρτημα γενέσθαι περὶ τὰ ἱερὰ καὶ καθόλου τὰ τεμένη.

Ὅτι τὸ μεγαλήγορον τοῦ Ἀλεξάνδρου οὐχ ὑπέρογκον μᾶλλόν τι ἢ εὔθαρσὲς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐφαίνετο. Ῥωξάνης δὲ ἠράσθη τῆς Ὀξυάρτου τοῦ Βακτριανοῦ· ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιανῶν γυναικῶν λέγουσιν ὀφθῆναι οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες, μετά γε τὴν Δαρείου γυναῖκα. καὶ ταύτην ἰδόντα Ἀλέξανδρον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν αὐτῆς, ἐρασθέντα δὲ οὐκ ἐθελῆσαι ὑβρίσαι καθάπερ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ γῆμαι γὰρ οὐκ ἀπαξιῶσαι. "καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἐπαινῶ μᾶλλόν τι ἢ μέμφομαι. καίτοι τῆς γε Δαρείου γυναικός, ἣ καλλίστη δὴ ἐλέγετο τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἢ οὐκ ἦλθεν εἰς ἐπιθυμίαν, ἢ καρτερὸς αὐτοῦ ἐγένετο, νέος τε ὢν καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὁπότε ὑβρίζουσιν ἄνθρωποι. ὁ δὲ κατῃδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σωφροσύνῃ τε πολλῇ διαχρώμενος καὶ δόξης ἅμα ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπῳ ἐφέσει. Καὶ τοίνυν καὶ λόγος κατέχει ἀποδράντα ἐλθεῖν πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῦχον τὸν φύλακα αὐτῷ τῆς γυναικός. καὶ τοῦτον ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα μὲν πυθέσθαι εἰ ζῶσιν αὐτῷ αἱ παῖδες καὶ οἱ υἱοὶ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζώσας τε ἐπύθετο καὶ βασίλισσαι ὅτι καλοῦνται, καὶ περὶ τῆς θεραπείας, καὶ ὡς σωφρονεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· ἐπὶ τούτοις ἀνατεῖναι τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας, καὶ εὔξασθαι ὧδε· Ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ὅτῳ ἐπιτέτραπται τὰ βασίλεια πράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ φύλαξον Περσῶν τε καὶ Μήδων τὴν ἀρχήν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ δὴ ἐγὼ οὐκ ἔτι σοι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ παραδοῦναι τὸ ἐμὸν κράτος. οὕτως οὐδὲ πρὸς τῶν πολεμίων ἄρα ἀμελεῖται ὅσα σώφρονα ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀῤῥιανός. Νέαρχος δέ φησιν ὅτι χαλεποὶ αὐτῷ τῶν φίλων ἐγένοντο ὅσοι ἐκόμιζον αὐτὸν ἀῤῥωστοῦντα, ὅτι αὐτὸς πρὸ τῆς στρατιᾶς κινδυνεύοι· οὐ γὰρ στρατηγοῦ ταῦτα ἀλλὰ στρατιώτου εἶναι. καί μοι δοκεῖ ἄχθεσθαι Ἀλέξανδρος τοῖσδε τοῖς λόγοις, ὅτι ἀληθεῖς τε ὄντας ἐγίνωσκε καὶ αὐτὸν ὑπαίτιον τῇ ἐπιτιμήσει. καὶ ὅμως ὑπὸ μένους τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, καθάπερ οἱ ἄλλης τινὸς ἡδονῆς ἐξηττώμενοι, οὐ καρτερὸς ἦν ἀπέχεσθαι τῶν κινδύνων.

Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. πίστιν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐχέγγυον ἡ τῶν ἀγώνων παρέσχε πρᾶξις. οὐδὲ γάρ ἐστιν εὑρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἕνα ἄνδρα τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις συμφοιτήσας ἀνδράσιν, εἴς τε λόγους οὐ μείων τῶν εἰς

12. ὁ Ἀλέξανδρος post ἠράσθη omisi cum B. E. Med. 13. ἣν δὴ καλλίστην et quae sequuntur subinde variata usque ad verba ὅσα σώφρονα ἔργα debentur Arriani Exp. IV, 19. 20. 18. γὰρ om. vulg. Contra quod sequitur γὰρ vestigia servat pristinae apud Arrianum lectionis τὸ ἔργον. 19. τι add. A. item γε: καίτοιγε irrepsit in libros Arriani. Ceterum alia quae referuntur ad eundem historiarum locum, ex Arriano praestat v. Περιποιεῖν. 22. αὐτοῦ Med. αὐτὸς μέτοι Arr. Malim νέος γε. 27. πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῦχον ἀποδράντα ἐλθεῖν vulg., invitis vel Arriano et A. B. αὐτῷ cum optimis Arriani libris, αὐτοῦ malebat Küst.
1. Sic Gaisf. cum Arr. Libri οἱ παῖδες: καὶ οἱ υἱοὶ add. A. 4. ἐπὶ τούτοις, etiam B. om., Aldus prodidit. 6. Ἀλλ' om. A. 7. βασιλέως B. E. pr., βασιλείας m. s. 8. ἅμ' ἐμοὶ (sic B.) μάλιστα E. 10. ἄλλῳ B. 11. περιδοῦναι vulg. 12. παρὰ] πρὸς A. cum Arr. 13. Νέαρχος δέ φησιν et quae sequuntur ad τῶν κινδύνων item Suidas delibavit ex Arriani Exp. VI, 13. 15. Lege cum Arr. ἐκόμιζον. αὐτῶν A. 21. ἡδονῆς Arriano reddendum. ἡττώμενοι] ἐξηττώμενοι A. cum Arr. Ceterum quem iambicum versum Arrianus tradit Alexandro acclamatum esse, fugit editores cum ad Aeschylum (fragm. 268. coll. Schol. Pind. Nem. IV, 31.) pertinuisse, hac formula, δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 28. Immo εἰς τοὺς λόγους, nisi praestat deleto τὲ coniungere εἰς λόγους cum συμφοιτήσας. μείων Med.

ex verisimilibus futura coniectans; idem aciei tum instruendae tum armandae peritissimus, et ad omnia pulchra et honesta aptissimus. Praeterea fuit humanus et religiosus. Cum enim Thebanis olim adeo esset iratus, ut et cives in servitutem redigeret et urbem eorum solo aequaret: pietatem tamen erga deos in urbis occupatione non neglexit, sed summa diligentia cavit, ne milites vel imprudentes templa et in universum lucos violarent. — Alexandri magniloquentiam non tam e superbia quam ex fiducia natam fuisse inter pericula apparebat. Alexander amavit Roxanen, Oxyartae Bactriani filiam, quam Alexandri comites Asianarum mulierum, post uxorem quidem Darii, pulcherrimam sibi visam dixerunt. hanc cum Alexander aspexisset eiusque amore captus esset, noluisse tamen eam ut captivam stuprare, sed contra uxorem ducere non dedignatum fuisse: quod Alexandri factum laudo potius quam reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quae formosissima omnium Asiae mulierum habita est, vel amore captus non est vel ab ea sibi temperavit, quamvis et iuvenis et in summo felicitatis culmine constitutus, cum homines maxime insolescere solent. ille tamen verecundatus est ac mulieri pepercit; magna usus continentia et gloriae studio non reprehendendo impulsus. Porro etiam fama tenet, eunuchum Darii uxoris custodem fuga elapsum ad Darium venisse: quem ut viderit Darius, primum quaesivisse, an sui liberi, uxor et mater viverent. ut autem audierit vivere, reginas vocari, honorifice tractari, pudicitiamque uxoris salvam esse, manibus cum in coelum sublatis sic precatum esse: O rex Iuppiter, cui regum inter mortales imperia curae sunt, tu mihi potissimum Persarum et Medorum regnum prout dedisti conserva; quod si tamen amplius me regem Asiae esse nolis, nemini certe nisi Alexandro meum tradideris imperium. Ita temperanter acta vel ab hostibus intelligas laudari. Hactenus Arrianus. Nearchus autem tradit amicos qui aegrotantem curabant, eum obiurgasse, quod ipse in prima acie pericula subiret: militis enim id esse munus, non imperatoris. Et Alexander quidem haec verba gravatus mihi videtur, quod et vera haec esse agnoscebat et merito se ab amicis reprehendi; verumtamen propter animi fortitudinem in proeliis et gloriae cupiditatem, ut si qui voluptati cuicunque succumbunt, imperare sibi non potuit quin periculis se committeret. † Alexander Macedo cursum vitae peregit admirabilem: id quod abunde testantur res eius bello gestae. neque enim in toto terrarum orbe virum unum reperire licet, qui tot res tam praeclare gesserit. Nam sive cum viris praestantissimis versaretur, eruditione non inferior

ἄκρον ἐπαινουμένων εὑρέθη, πρός τε τὰ πολέμια διελθὼν θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ πειθοῦς ἄξια διεπράξατο. καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. κἀκεῖνος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεψάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περσικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν ἐς Πέρσας μεταῤῥυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελεῖν. Ὕστερον δὲ εἰς Ἰνδίαν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελή-
104 φθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποιήσατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν.

Ὅτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίοις ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, οὓς μεγάλαις δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὄμβρου πολλοῦ καταῤῥαγέντος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη· καὶ οὕτως ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετήλλαξεν. [Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μουσικῶν. Τιμόθεος γὰρ ὁ αὐλητὴς ἔτι πρόσθεν, ὅν ποτε αὐλοῦντα λέγουσι τῆς Ἀθηνᾶς τὸν ὄρθιον νόμον ἐπικαλούμενον ἐς τοσόνδε ἐκπλῆξαι Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὥςτε μεταξὺ ἀκούσαντα ἀναΐξαι ἐπὶ τὰ ὅπλα· τὸν δὲ φάναι ὅτι τοιαῦτα χρὴ εἶναι τὰ βασιλικὰ αὐλήματα. οὗτός τε δὴ ὁ Τιμόθεος ἀνεληλύθει πρὸς αὐτόν, σπουδῇ μετάπεμπτος γενόμενος.] [Ὅτι οὗτος ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νικήσας ναυμαχίᾳ Λακεδαιμονίους καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους.]

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας, ὑπ᾽ ἐκείνῃ πάντα διῴκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν ἀρχήν. δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἔπειθεν ἐπὶ πλεῖστον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι καιρὸν ἐς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων. ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον ἔς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιῤῥεπές. Ἐς τεσσαρεσκαιδέκατον οὖν ἔτος ἄρξας τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἦρξε, καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων· ὡς μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρου. Ἠτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἤσχαλλεν ὁρῶν αὐτὴν φιλοχρήματον οὖσαν καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρειῶν θησαυρίζουσαν. πολλὰ δὲ ὑπ᾽ αὐτῆς ἠναγκάζετο πράττειν, ἦρχε γὰρ

3. *καὶ πρὸς Δαρεῖον — κοινωνίαν* repetita sub v. *Δαρεῖος*. *τῶν*] *τὰν* A. E. 6. Hunc errorem notavit St. Croix *Exam. crit.* p. 161. *εἰς γάμου* B. E. 7. *καταστροφωσάμενος* libri praeter A. Mirus hic usus plebeiae vocis *καταστροφῶσασθαι*, Scholiastis haud ignotae. *Περσικήν τε σ.* Gaisf. ex A. 10. *τε* A. 11. *τὴν βασ.* B. E. 12. *μεταῤῥυθμίσαι* Med. 13. Historiolam de Candace praebuit Io. Malalas p. 194. sq. Contulit Bern. Glycae Ann. II. 141. D. 19. *Ὅτι* add. A. B. 22. *τὴν ἐν Βαβυλῶνι* Reinesius, allato Appiano B. Syr. 56. 24. *πολλοῦ* accessit ex A. commendatum ab Schweigh. Opusc. II. p. 200. 25. *στρατηγοῦ* om. vulg. invitis vett. edd. et MSS., item Paris. Brequignii p. 14.

2 — 10. Horum pleraque repetuntur in v. *Ὀρθιασμάτων*, unde tum in nostrum locum (habet A. mg.), tum traducta sunt, opinor, in v. *Τιμόθεος Θερσάνδρου*. 3. *Ἴστη πρόσθεν αὐτοῦ* scripturam tralaticiam et Suidas alibi refutat et fides MSS. A. B. 4. *ὄρθριον* A. 6. *ὡς*] *ὥστε* A. 8. Immo *οὗτός γε*. 10. *Ὅτι οὗτος ὁ μέγας — Ἀθηναίους*] V. nos in v. *Ἀθήναιος*. 13. Narratio de Alexandro Severo descripta ex Io. Antiocheno in Excerptis Peir. p. 830. *Μαμμαίας* vulg. cum B. 14. *τὰ πάντα* Exc. Peir. Mox *ἔπειθον* A. 16. Indidem receptum *ἐν*, firmantibus A. B. E. Dein *ἔχῃ* E. 20. *Πάσας ἔτος* Exc. Peir. 26. *ὑπῆρχε* B. E.

deprehendebatur hominibus laude consummatis; sive ad bellica transiret, res admiratione quam fide digniores gerebat. Bello autem adversus Darium Persarum regem suscepto, penitus eum devicit, qui pacem ab ipso petiit, et Roxanes filiae nuptias ei obtulit. Idem omnibus gentibus subactis animum vitiis corrupit, et in corporis voluptates se immersit. Persica stola indutus, et decem millibus iuvenum stipatus, et trecentis pellicibus utens: ita ut instituta regum Macedoniae prorsus cum Persicis commutaret, et nonnullos suorum falsi criminis insimulatos e medio tolleret. Postea in Indiam profectus a Candace regina privati hominis habitu deprehensus est; quae ad eum dixit: Rex Alexander, tune qui orbem occupasti, captus es a muliere? Quacum pacem fecit, et regnum eius illaesum conservavit. † Idem in octingentos viros incidit, a Persis olim in Graecia captos, et manibus praecisis mutilatos; quos magnis muneribus exceptos consolatus est. Cum autem ad paludem Alexandrinam pervenisset, diadema amisit, et imbre ingenti effuso aegre ad terram enatavit. A Cassandro duce cum venenum ei propinatum esset, vehementer cruciatus post tot praeclara facinora vita excessit. [Alexander si quisquam alius musicis audiendis oblectabatur. Nam cum aliquando Timotheus tibicen, aetate superior, carmen Minervae quod orthium vocatur tibia caneret, adeo Alexandrum commovisse dicitur, ut inter audiendum ad arma prosiliret, diceretque tales tibiae cantus regibus convenire. Hic autem Timotheus ad eum venerat, impensius arcessitus et invitatus.] [Alexander hic Magnus cum Lacedaemonios navali proelio vicisset, Piraeeum muro cinxisset et hecatomben immolasset, omnes Athenienses convivio excepit.] *Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας*. Alexander Mamaeae filius, qui cum matre imperium adeptus eius arbitratu rem administravit. namque mulier omnia quae in imperio gerebantur observabat, filioque persuadebat ut frequentissime ius diceret, quo talibus occupato nihil temporis atque otii ad peccandum superesset. Praeterea inerat etiam ipsi lene a natura et mansuetum ingenium et ad humanitatem propensum. Ita factum est ut per XIV. annos incruentum gereret imperium, quamvis multi gravissimorum criminum rei fuissent: quamobrem a principatu Marci potuit imperium Alexandri celebrari. Matrem vero incusabat, et moleste ferebat quod ea pecuniae esset avidior, et malis artibus maximas sibi divitias compararet. ipse multa facere invitus ab ea cogebatur, quippe qui

αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ. ἥτις ἀπῆγε τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, ὁ δὲ παλαίστραις τε καὶ γυμνασίοις ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεσόβει, ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς δὴ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς μεγίστας. διὰ τοῦτο ἐμυσάττοντο αὐτόν.

Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος, ὃς Πολυίστωρ ἐπεκλήθη καὶ Κορνήλιος· διότι Κορνηλίῳ Λεν-
105 τούλῳ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπράθη καὶ αὐτῷ παιδαγωγὸς ἐγένετο· εἶτα ἠλευθερώθη. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν Σύλλα χρόνων καὶ ἐπὶ τάδε. ἀνῃρέθη δὲ ἐν Λαυρενταῖς, ὑπὸ πυρὸς τῆς οἰκίας φθαρείσης. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἑλένη μαθοῦσα τὸ συμβὰν ἀπήγξατο. ἦν δὲ γραμματικὸς τῶν Κράτητος μαθητῶν. Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω. καὶ περὶ Ῥώμης βιβλία πέντε. ἐν τούτοις λέγει ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσώ, ἧς ἐστι σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ'. λόγος νοημάτων γέμων.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ὃς συμβαίνουσαν εἶχε τῇ ἀρχιερωσύνῃ τὴν πολιτείαν. ἐν ἀσκητικῇ γὰρ παλαίστρᾳ τὸν πρὸ τῆς ἐπισκοπῆς διατελέσας χρόνον καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖστον, ὤφθη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ λόγῳ παιδεύων καὶ βεβαιῶν τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφύριον διεδέξατο. ἐκεῖνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέπρεπε τῶν φρενῶν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀσκήσει καὶ φιλοσοφίᾳ καὶ ἀκτήμονι βίῳ καὶ τῷ ῥεύματι τῆς γλώττης καὶ μυρίοις ἑτέροις πλεονεκτήμασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, φιλόσοφος Περιπατητικός, διδάσκαλος Νέρωνος τοῦ βασιλέως ἅμα Χαιρήμονι τῷ φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔσχε Καίλιον ὄνομα. οὗτος ἐκάλει τὸν Νέρωνα πηλὸν αἵματι πεφυρμένον. κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμαι, κακίονες οἱ

---

1. Quae post μήτηρ subiiciuntur, eadem Excerptorum pagina praecedunt superiorem particulam, idque specioso cum procemio Ὅτι ἡ Μαμαία τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπῆγε κτλ. Verum nisi color historiae, conclusio certe fragmenti, ἐπιφθονεστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον, nos moneret Heliogabalum notari. 4. Hic locus in Excerptis sic legitur: λάθρα μετεπέμπετο. παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [ἐπεῖχεν.] ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος ἠγάλλε καὶ μετεγίνωσκε, τούς τε διδασκάλους ἀπεσόβει. — ὡς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς κτλ. πάνυ post γυμνασίοις omisi cum A. B. E. 8. Novissima leviter de sententia copiosiore decerpta. 9. Haec habet A. mg. Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος] De hoc scriptore praeter Vossium legendi sunt Meursius in notis ad Chalcidium p. 7. et Ionsius Scr. Hist. Philos. II, 16. *Küst.* Ἀλέξανδρος ὁ Μ. ὃς καὶ Πολυΐστωρ καὶ Κορνήλιος; deinde mediis omissis γραμματικὸς — νόμος *Eudocia* p. 62. Idem Küsterus monuit a solo Suida civem Milesium referri Polyhistorem Alexandrum, quem reliqui Κοτιαέα vel Κοτυαέα vocent. Inter quos Stephanus v. Κοτιάειον: Τὸ ἐθνικὸν Κοτιαεύς. ἔνθα (l. ἔνθεν) ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων. 12. Servius in Aen. X, 388. *Hoc totum Alexander Polyhistor tradit, quem L. Sylla civitate donavit.* 14. Λαβρενταῖς A. E. Med. 17. Scripserat inter alia opus de Iudaeis, ex quo insignia fragmenta leguntur apud Eusebium de Praepar. Euang. IX, 17. seqq. *Küst.* Adde Steph. v. Ἰουδαία. Alia memorat Reinesius p. 11. βίβλους ἀ. κρείττους. καὶ περὶ A. 18. Eadem leguntur in v. Μωσώ.

1. Editum λόγον ν. γέμοντα cum A. B. refinxit Gaisf. Cuius varietatis ipsa species fraudem lectoris cuiusdam arguit. 3. Narratio de Alexandro Antiocheni deprompta est e Theodoreti H. Eccl. V, 35. Ἀντιοχίας A. 4. συμβαίνουσαν] Theodor. συμπαχοῦσαν. 8. λόγον] λόγῳ cum Theodor. Küsterus legebat, edidit Gaisf. ex A. B. 12. Rectius Theodoretus, καὶ μυρίοις ἑτέροις ἐκλεονέκτει χαρίσμασιν. 14. Ἀλέξανδρος — Πλειάς *Eudocia* p. 62. 18. Ἀλέξανδρος — φιλοσόφῳ cum *Eudocia* p. 56. Huic libros διαδοχῶν, a Diogene laudatos, tribuebat Reinesius. 20. Καίλιον A. id est Καικίλιον. 21. Iterum haec affert in v. Νέρων. Sed alii dictum referunt ad Theodorum Gadarenum: v. Casaub. in Suet. Tib. 57. αἵμασιν, quo numerus iamborum existeret, Burneius. 22. Respexit πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων. *Burn.* Initialem Κ in rubrica scriptam habet E, ubi in marg. apponitur σχο. *Gaisf.*

---

supra modum matri obnoxius esset: filium enim a rebus turpibus et quae principem dedecent avocabat, et omnium disciplinarum magistros clam arcessebat. Ille vero cum palaestris et gymnasiis maxime gauderet, doctores exegit. Tandem vero eo vecordiae provectus est, ut omnes scenicos artifices ad summos magistratus extolleret. Qua de causa civibus invisus fuit. Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος. Alexander Milesius, qui Polyhistor et Cornelius cognominatus est, quia captus ab Cornelio Lentulo emptus est eiusque paedagogus fuit, postea tamen manumissus. Fuit autem Romae Sullae temporibus et postmodo. Laurenti periit, aedibus eius ab igne consumptis. quod cum Helena uxor cognovisset, laqueo vitam finivit. Fuit autem grammaticus Cratetae disciplinae. Libros paene innumeros scripsit: inter quos de Roma libros V. in quibus tradit fuisse feminam Hebraeam, nomine Moso, quae legis Hebraeorum auctor fuerit. Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπ. Alexander, Hierapolis Episcopus et martyr. Scripsit librum novem capitibus constantem, de rebus novis, quas Christus in mundum intulerit. is sententiis refertus est. Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπ. Alexander, Antiochiae Episcopus, Ioannis Chrysostomi temporibus: qui vitam summo sacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam in austeris exercitationibus ante episcopatum constanter exegisset, eamque vitae sectam diu tolerasset, generosum se athletam praebuit, et verbis erudiens et vita confirmans verba. Hic Porphyrio successit, qui cum eximia quadam prudentia excelluisset, Alexander rigore vitae, studio sapientiae, opum contemptu, eloquentia et innumeris aliis dotibus praestitit. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Alexander Aetolus ex urbe Pleurone, Satyri et Stratocleae filius, grammaticus. Hic etiam tragoedias scripsit, ita ut etiam septem tragicis, qui *Pleias* cognominati sunt, ascriberetur. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Alexander Aegaeus, philosophus Peripateticus, praeceptor Neronis Imperatoris una cum Chaeremone philosopho. Filium habuit nomine Caelium. Hic vocavit Neronem *lutum sanguine maceratum.* Malis discipu-

διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ ἀρετή, καὶ κακία ἀσκητή. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφος· καὶ ἄλλος, ὁ Νουμηνίου, σοφιστής· καὶ ἄλλος, Κλαύδιος χρηματίσας, σοφιστής. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλωνος, σοφιστής, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ, μαθητὴς δὲ Ἰουλιανοῦ. καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρου δικηγόρου, Κίλιξ Σελευκεύς, σοφιστής, ὃς ἐπεκλήθη Πηλοπλάτων.

Ἀλέξασθαι. ἐπαμύνειν. Ξενοφῶν· Πολὺ γὰρ διέφερεν, ἐκ χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ προπορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.

100 || Ἀλέξαι. βοηθῆσαι. ἀλλέξαι δέ, ἐπιλέξαι.

Ἀλέξειν. ἀποτρέπειν.

Ἀλεξήσοντα. βοηθήσοντα.

Ἀλεξητῆρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ. ἡ τοῖς ἀνδράσι βοηθοῦσα.

Ἀλεξιβέλεμνον. τὸν τὰ βέλη ἀπερύκοντα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον, κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν. καὶ ἀλεξίκακε, τουτέστιν ἀποτρόπαιε, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων.

Ἄλεξις Θούριος. [ὅςτις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο.] κωμικός. ἐδίδαξε δράματα σμέ· γέγονε δὲ πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔσχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ·

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτω περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξόμενον. ἀμυνοῦντα, τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν. Καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῶν συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τὸν ἀλεξόμενον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἄρχοντα χειρῶν ἀδίκων ἀναφέρουσι. καὶ ἀλεξομένους παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἀμυνουμένους ἢ ἐπιβοηθοῦντας. Τριτημορὶς δὲ τῶν Μασσαγετῶν τοὺς περιληφθέντας τῆς Κύρου στρατιᾶς ἀλεξομένους ἐφόνευε. καὶ ἀλέξασθαι, κωλύειν, ἀπείργειν. Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεύγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἐπελαύνοντας ἀλέξασθαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὖθις· Εὔχετο δὲ ὁ Κῦρος τοσοῦτον ὑπερζῆν, ἔςτε νικῴη τοὺς εὖ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

---

2. Ἀφροδισεὺς vulg. 4. „Tiberius Claudius Quir. Alexander, philosophus Stoicus, Grut. Inscr. p. 388." *Reinesius.* 5. Εὐσηβίου vulg. Hunc ab Eunapio V. Soph. p. 48. innui putat Gaisf. 7. De Alexandro Cilice diligenter Philostratus V. Sophist. II, 5. p. 570. quem descripsit Eudocia p. 52. sq. 9. Ξενοφῶν Anab. III, 4, 33. ubi recentes edd. πολὺ γὰρ διέφερον. . . ὁρμῶντες ἀ. ἢ πορευόμενοι —. Partem dedit Zon. p. 135. 12. ἀλλέξαι] Sic ex MSS. [cum Zon. p. 135.] reposui. In prioribus enim edd. legitur ἀλέξαι, quod mendosum est. Voce autem ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι usus est Homerus Il. φ'. 321. *Küst.* Confudit tamen Hesychius. ἀλέξαι sine δὲ C. 14. Il. ζ'. 109. 15. Il. ι'. 396. Male Zon. p. 117. ἀλεξιτῆρα. 16. Respexit ad Hesiodi Ἔργ. 462. 18. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XLVI, 3. A. Pal. I. p. 213. n. 81. 21. καὶ ἀλεξίκακε κτλ. e Schol. Aristoph. Nub. 1375. κακίας καθαρτικὸν B. E. καὶ θεραπευτικὸν om. C. 22. ὁ etiam Zon. p. 118. καὶ ὦ Schol.

1. Ἄλεξις — κωμικὸν *Eudocia* p. 60. Θούριος, κωμικός, ὅςτις π. Σ. ἐκαλεῖτο Eud. Uncis novissima circumsepsi, quae Gaisf. etiam e marg. irrepsisse suspicabatur. Atque ὅςτις invitis libris vett. in vulg. ἥτις inde a Bas. conversum est. 3. πάτρως Küst. etiam suis e MSS. defendit; πατρὸς mendum Basil. et Genev. Cf. Meinek. Menand. p. XXVI. 5. Edd. ἀλεξητήρια: Ἀλεξιφάρμακον ἀλεξητήριον A. Quod mendi genus attigit Hemst. in Plut. p. 301. Μένανδρος Παιδίῳ· Ἐφέσια Küst. cum Grotio, Meinek. p. 132. probante, reponi iussit, reposuitque Gaisf. ex B. E. Παιδίῳ, cum haec perperam distincta sic extarent: Μένανδρος. παιδίον Ἐφέσια. Praeterea malunt alii οὗτος. 9. Mirus hic usus partic. futuri ἀμυνοῦντα et ἀμυνουμένους: et posteriore quidem loco Glossa Herod. ἀμυνομένους. „Legendum est, τὸν κακῶν ἄρξαντα κακῶσαι θέλοντα." *Küst.* 10. Καθάπερ et quae sequuntur cum adhuc superioribus iungerentur, ut locum scriptoris cuiuspiam separavi. 14. Ἡροδότῳ I, 211. verbis non accurate servatis. 16. ἐπιληφθέντας temere vulg. τούς τε λειφθέντας Herod. 19. ἐπελαύνοντας A. Gaisf. Reliqui ἀπελαύνοντας. 20. καὶ αὖθις] Xenophontis locus Anab. I, 9, 11. ubi germanae verborum formae haec εὔχετο . . . ὑπερζῆν Suidas substituit. 21. καὶ om. B.

---

lia, ut opinor, peiores extitere magistri. virtus enim doceri, vitiumque usu addisci potest. Fuit etiam alius Alexander, Aphrodisiensis, philosophus. Alius, Numenii filius, Sophista. Item alius, Claudius cognomine, sophista. Item alius, rhetor, Casilonis filius, frater Eusebii rhetoris, Iuliani vero discipulus. Item alius Alexander, Alexandri causidici filius, Cilix Seleuciensis, rhetor, qui Peloplato cognominatus est. Ἀλέξασθαι. Propulsare. Xenophon: *Multum enim praestabant, si facta de plano impressione hostem reprimerent, quam inter proficiscendum adversus persequentes dimicarent.* Ἀλέξαι. Opitulari. ἀλλέξαι vero: colligere. Ἀλέξειν. Avertere. Ἀλεξήσοντα. Opitulaturum. Ἀλεξητῆρα. Auxiliatorem. Ἀλεξιάρη γῆ. Terra viris opitulans. Ἀλεξιβέλεμνον. Arcentem tela. In Epigrammate: *Et propulsantem tela a pectore loricam.* Ἀλεξίκακον. Quod malum propulsat, remedium veneni, quod ab vitio purgat et liberat. Et ἀλεξίκακε, o malorum propulsator, malorum averrunce. Ἄλεξις Θούριος. Alexis Thurius. [Thurium autem prius Sybaris vocabatur] Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patruus Menandri comici, habuitque filium Stephanum, qui et ipse comicus fuit. Ἀλεξιφάρμακα. Remedia venenorum. Menander *Puero*: *Obambulat Ephesia nubentibus alexipharmaca venditans.* Ἀλεξόμενον. Vim propulsantem, volentem ulcisci eum qui prior iniuriam intulit. *Quemadmodum in privatis delictis omnibus legislatores et iudices damna, quaecunque accidunt, non ei qui vim propulsavit, sed qui prior iniuria lacessivit tribuunt.* Et ἀλεξομένους apud Herodotum, vim propulsantes vel opem ferentes: *Exercitus autem Massagetarum tertia pars milites e Cyri copiis derelictos, qui illis resistebant, interfecerunt.* Et ἀλέξασθαι, impedire, prohibere. *Sed equorum ei erat nullus usus, sive ad fugam capessendam, sive ad hostes impressione facta depellendos.* Et alibi: *Optabat autem Cyrus, ut tamdiu superstes esset, donec bene vel male de se merentes gratia referenda vicisset.*

Ἀλεωρή. ἔκκλισις καὶ φυλακή. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ χιόνος ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἥτισοῦν ἀλεωρὴ ἦν, ἑκάστων ἑαυτοὺς διασώζειν ἱκανὸν ἡγουμένων.

Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις. ὅτι δεῖ χώρας ἑκάστης, ἐν ᾗ ἄν τις γένηται, μιμεῖσθαι τὰ ἔθη.

Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. ὡς εἰ εἶπε, τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει διὰ τούτων ὅτι 107 οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη εἰ μὴ ἡ αὐλή. ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. οὗτοι γὰρ μόνοι κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα φαγόντι. λέγει δὲ ὁ πρεσβύτης πρὸς τὸν υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῶν ἀνειμένως διαιτωμένων ὁ λόγος.

Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Αἴας φησίν. [Ζήτει ἐν τῷ Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.]

Ἀλετρεύουσιν. ἀλήθουσιν.

Ἀλετρίβανος. οἱ μὲν δασέως, παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν· οἱ δὲ ψιλῶς, παρὰ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικόν, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ·

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα.

καὶ ἀλετρὶς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλέοιμι. ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιμι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφευγεν. Ἀλεύειν Ἴωνες τὸ φυλάξαι οὕτως λέγουσι. καὶ παροιμία· Ἀλεῦ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλευρότησις. τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ἡ πασπάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. ἡ ἄγρευσις.

Ἀλείατα. τὰ ἄλευρα.

Ἄλειμμα. ἐκ τοῦ ἀλείφω. ἄλιμα δὲ βοτάνη.

Ἅλειον. τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἄλειος ὁ Ζεύς.

Ἀλειπής. πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ.

---

1. V. praeter alios Apollon. Lex. p. 88. ἔκκλησις A. ἔκκλυσις C. 2. ἀλεωρὰ B. C. E. 3. ἑαυτὰς C. ἱκανῶς] In binis Pariss. rectius legitur ἱκανόν. Küst. ἱκανῶν B. C. Nos cum Gaisf. 6. Versus Aristophanis Nub. 814. ubi in eandem fere sententiam Scholia. Hinc orta glossa Μεγακλέους κίονας. 7. εἰ Küst. e Schol. Aristoph. adiecit. τοῦτον B. m. s. τοῦτο C. 8. ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους alterius interpretationis initium esse Küst. monet. ἀντὶ τοῦ — αὐτῷ omissis C. παντάφαγόν τι λέγει ὁ πρεσβύτερος. Ἀριστ. ἐν ἐπιγράμμασι. 13. Versus Sophoclis Aiac. 664, 65. Cf. v. Ἄδωρα. Sed totum hunc locum om. B. E. 15. Ζήτει — ὀνήσιμα accesserunt in Aldina. 17. Ἀλήθουσιν] Sic etiam Hesychius. Perperam autem in prioribus Edd. [et B.] legitur ἀληθεύουσιν, Küst. praeeunte Porto. V. Schol. Od. ή. 104. 18. Haec Schol. Aristophanis Pac. 258. Diserte Schol. Nicandri Ther. 109. ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος: ac petiit ab Aristophane vocis auctoritatem etiam Antiattic. p. 79. Idem praeceptum Helladii apud Photium p. 532. Ὅτι ὁ τῆς θυΐας τριβεὺς δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ.

1. ἀλετρίβανος Med. 3. Aristonis Ep. I, 7. in A. P. I. p. 288. n. 306. 4. παρὰ Καλλιμάχῳ: in v. Ἀποβράσματα sive fragm. CCXXXII. 5. Lex. Seg. p. 376. Nihil hoc differre videtur ab v. Ἀλεαίνοιμι. 7. Immo ἀλεύατο, quippe glossa Homerica. Vide vel Zon. p. 136. Med. tamen et Gaisf. cum A. B. C. ἐξέφευγεν pro ἐξέφυγεν. Cum eodem Zon. p. 135: reponendum etiam ἀλεύειν Ἴωνες τὸ φυλάξαι. Quamquam et vulgatum extat apud Aeschylum et praesidium affert Hesychius, ἄλευε, φύλαξι. 8. Proverbium tractarunt Diog. II, 56. Vat. App. I, 6. Arsen. p. 39. 10. Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσσῃ] V. Lex. Seg. p. 375. et Timaeus p. 22. ibique Ruhnk. Θεσσαλίας A. 12. Doctrina Suidae peculiaris; nisi quod partem dedit Zon. p. 125. Ceterum haec in v. Πασπάλη pessime transfusa sunt. τὸ χαλεπὸν A. B. τῆς ἀλ. A. πασπάλη Toup. ap. Gaisf. 14. Zon. p. 124. ἀλεία ἡ ἄγρευσις. ἀλία δὲ μόνον ι. Edd. ante Gaisf. ἀλεία. Adde v. Σαγηνεία. Ceterum Portus cum ἀλεία ut oportuit piscationem significare monuisset, Küsterus extitit, qui ἡ ἄθροισις legendum affirmaret, ἀλεία scilicet comparans cum formis vocum ἀλέν, ἀλέντων ac similibus. Verumtamen Portum recte sensisse monuit etiam Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 141. probante Hemsterh. in Xenoph. Eph. p. 261. 15. Ex Od. ύ. 108. V. Etym. M. p. 62. 16. ἄλιμα Iobi c. 30, 4. 17. Scribendum Ἅλιον Küst. edixit, comparato Eustath. in Od. ζ. p. 1562, 58. addas Athen. XIII. p. 561. E. De quo nuper disseruerunt Näkius in Musei Rhenani Vol. I. p. 58. et Heffterus *die Götterdienste auf Rhod.* III. p. 9. sq. τὸν τῶν Ἁλείων ἀγῶνα Diogenis Ep. VIII. restituebat Boissonadus p. 252. Nunc accedit etiam τὸ κοινὸν τὸ τῶν Ἁλιαδᾶν καὶ τῶν Ἁλιαστᾶν, Rhodiorum institutum, cuius rei notitiam debemus monumento Rhodiaco recens invento. Igitur Ἅλειον refinxi cum Zon. p. 131. 18. σημαίνει ὕδωρ] Scribendum est, σημαίνει δὲ καὶ ὕδωρ ἀθροισθέν. Sponsorem huius coniecturae do Hesychium, qui vocem ἀλεῖον ὕδωρ interpretatur ἠθροισμένον καὶ συλλεκτόν. Küst. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὕδωρ Zon. Ἄλειος, opinor, firmante Steph. Byz. v. Ἦλις: ἀφ' οὗ Ἄλειος ὁ Ζεύς. 19. Etym. M. p. 60.

Ἀλεωρή. Mali declinatio et cautio. *Multi autem nive exstincti sunt, nec ulla ratione malum vitari poterat, cum singuli satis haberent suae quisque saluti consuluisse.* Ἀλλ' ἕπου χώρ. At sequere regionis mores. Quo iubemur cuiusque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari. Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθών. *At abi, Megaclisque columnas ede.* Quasi dixisset, divitias. His autem verbis significat, nihil illi relictum fuisse praeter aulam. Vel dicit lapides domus Megaclis. hi enim soli ipsi relicti fuerant, postquam omnia consumpsisset. Sunt senis ad filium suum verba, apud Aristophanem Nubibus. Dictum in eos valet, qui dissolute vivunt. Ἀλλ' ἔστ' ἀληθής. *At verum est illud mortalium proverbium: inimicorum dona infausta sunt neque cuiusquam usus.* Haec Aiax. [Quaere in v. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.] Ἀλετρεύουσιν. Molunt. Ἀλετρίβανος. [Pistillum.] Alii cum spiritu aspero scribunt, a sale terendo; alii vero cum leni, a molendo. Et δοῖδυξ Atticorum est, ἀλετρίβανος Asiaticum. Dicitur etiam ἀλότριψ. *Et hoc biceps pistillum.* Et ἀλετρὶς molitrix apud Callimachum. Ἀλέοιμι. Calefaciam. Aristophanes. Ἀλεύετο. Effugiebat. Ἀλεύειν apud Iones significat *cavere*. Et proverbium: Cave a maiore viro. Ἀλευάδαι. Aleuadae, familia nobilissima in urbe Thessaliae Larissa, qui ab Aleua rege genus duxerunt. Ἀλευρότησις. Tenuissima farinae pars; quae a multis πασπάλη vocatur. Ἀλεία. Piscatio. Ἀλείατα. Farina. Ἄλειμμα. ab ἀλείφω. ἄλιμα vero herba. Ἅλειον. Solis templum apud Rhodios. Significat etiam aquam. Et Iuppiter Aleus. Ἀλειπής. Fons quidam Ephesi.

Ἀλεῖπται. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος· Ἀλεῖπται τῆς ἀρετῆς. καὶ ἀλείπτης, ὁ ἀγωνοθέτης.

Ἀλειπτόν. ἐσκευασμένον θυμίαμα.

Ἀλεὶς. ἀντὶ τοῦ συσταλεὶς. καὶ ἀλεῖς ἀντὶ τοῦ ἀλιεῖς. Ἀλεῖς σοφιστάς.

Ἄλεισον. τὸ ποτήριον.

108 **Ἀλεῖται.** πηδήσει. Καὶ χωλὸς ὡς ἔλαφος ἀλεῖται.

Ἀλειτεία. ἡ ἁμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν διὰ διφθόγγου σημαίνει τὸν ἁμαρτωλόν, τὸ δὲ διὰ τοῦ η σημαίνει τὸν πλανήτην. ἀλιτρὸς δὲ διὰ τοῦ ι.

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ
μεμυημένος ἐστὶ νῦν εὔξασθαι καλόν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἢ κύνας ἔθυον. ἐδόκουν δὲ ταῦτα οἱ μεμυημένοι ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων. Ἀποστραφῆναι δὲ ἀντὶ τοῦ διαστραφῆναι καὶ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν δοίδυκα. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδόν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέψαι.

Ἀλείφατι. ἐλαίῳ, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Κανών· ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀλειπτόν, ἀλείπτης· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὦσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι γράφονται· πισσαλιφής, ἀνηλιφής· εἰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. αἰτιατικῇ, διεγείρας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. [Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῶν ταῖς νουμηνίαις.

διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.]

Ἄλη. ἡ πλάνη. Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρίᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδε ἡ ἄλη ἐκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. Καὶ Ἀλώμενος ἀντὶ τοῦ πλανώμενος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁλὸς τύραννε σοὶ Πόσειδον Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε λήξας τῆς ἀπ' ἠόνων ἄλης.

Καὶ ἀλήτης βίος, διὰ τοῦ η.

---

1. Zon. p. 118. 2. Ὁ Θεόλογος Gregor. Naz. Or. XX. p. 319. C. Cf. Segaar. in Clem. Alex. Q. D. S. p. 360. sq. Quod sequebatur λέγει om. Gaisf. cum A. B. C. 4. ἄλειπτον φάρμακον Etym. M. p. 61, 3. 5. ἀλεὶς Il. π. 403. Eadem, dempto scriptoris incerti loco, Zon. p. 135. coll. 120. Sed probabiliter Hemsterhusius ap. Oudend. in Thom. M. p. 32. ἀντὶ τοῦ ἀλέες. Quo accedit σοφιστάς ex A. B. C. receptum pro scriptura edita σοφισταί. 8. Oratio Iesaiae 35, 6. 10. Sic libri Zon. p. 124. ἀλητεία nescio quo pacto Valckenarius. 11. V. Herodiani Epimer. pp. 182. 263. Zon. p. 118. Indistincte haec tractat Lex. Seg. p. 375. διὰ om. A. 14. Versus Aristophanis Pac. 277 — 79. unde restituendum: ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν: quae emendate leguntur in v. Σαμοθρᾴκη cum explicationibus iisdem, consentiente Schol. Arist. magnam partem defecto vel corrupto. 18. ἀλεξιφάρμακα leg. e Suida sive Schol. Arist. 20. Lege cum Schol. Arist. καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον. Cf. Schol. Nicandri Ther. 460. Adde v. Ζηρυνθία. καὶ om. A. ᾗ] ἐν ᾧ vulg. 21. Rectius altero loco οἱ μεμυημένοι ταῦτα. 23. Desideratur τὼ πόδε.

1. Legendum ἢ ἐναντίαν. 3. Glossa Homerica: v. Apoll. Lex. p. 95. Κανών: v. Etym. v. Ἀλείπτης et Eust. in Od. ζ. p. 1561. Comparavit haec Osannus in Philem. p. 17. cum Lex. Paris. et emendationes quasdam protulit. 4. τοῦ π Etym., quod recepit Gaisf. Idem ἐκφέρονται — γράφονται cum A. B. C. Olim ἐκφέρεται — γράφεται. 5. ἀλειπτὸν om. vulg. — 7. γράφονται add. A. B. C. ὑπαλιφής, ἀνυπαλιφής Etym. ἀνηλιφής tamen Eustathius. 10. αἰτιατικῇ omittendum cum Lex. Seg. p. 375. 11. Similes locos congesserunt Reiskius in Constant. Cerim. p. 610. et Creuzer. *ein alt-ath. Gefäss* p. 70. sq. sive Wessel. in Diod. XVI, 73. Huius tamen loci scriptorem nondum deprehendi licuit. 12. Ἀριστοφάνης Acharn. 967. εἶτ' ἀλείψασθαι σ' ἀπ' αὐτῶν χἀμὲ ταῖς νουμηνίαις. Apparet tum temerariam esse hanc laudationem, tum ineptam, quippe quae derivata sit ab v. Νουμηνία. 15. Locus Malchi, quem integrum dedit Suidas in v. Ἀφυΐτης. 16. ἀνδρίᾳ C. et inter versus A. Ceteri ἀνδρείᾳ. ἤδε A. B. C. ἐκράτει A. C. ἤδη — ἐπεκράτει libri ante Gaisf. 18. περιβαίνειν A. 19. ἵππον] Infra legitur οἶκον, quod hic quoque servant A. B. C. E. Neutrum ita comparatum, ut sententiam expedias. 20. Ἐπιγράμματι Philippi Thessal. V, 7. 8. in A. P. I. p. 215. n. 90. 22. ἠόνων duo ap. Küst. Parisini (quorum A. nominat Gaisf.): Edd. ἠόνος. ἄγρης Philipp. 23. Cf. v. Ἀλήτης.

Ἀλεῖπται. Qui ad certamina alios instruunt. Theologus dixit: *Aliptae virtutis.* Et ἀλείπτης, certaminis moderator. **Ἀλειπτόν.** Praeparatus suffitus. **Ἀλεὶς.** Contractus. Et ἀλεῖς pro ἀλιεῖς. *Sophistas confectos.* **Ἄλεισον.** Poculum. **Ἀλεῖται.** Saltabit. *Et claudus ut cervus saltabit.* **Ἀλειτεία.** Peccatum. **Ἀλείτης.** Cum per diphthongum scribitur, significat peccatorem; cum vero per η, erronem. Ἀλιτρὸς vero ι habet. **Ἀλλ' εἴ τις.** *At si quis vestrum in Samothrace initiatus est, nunc precandi tempus opportunum, ut deflectantur pedes huius, qui pistillum petit.* In Samothrace erant initia quaedam, quibus homines in periculorum effugium initiari ferebantur. Illic etiam erant Corybantum et Hecates mysteria; item Zerynthium antrum, ubi canes immolabantur. His igitur sacris initiatos e periculis et tempestatibus salvos evadere putabant. Ἀποστραφῆναι vero id quod est distorqueri et frangi, pedes nimirum illius qui pistillum petit; vel, iter illius in diversam partem fieri, ut nunquam redeat. **Ἀλείφατι.** Oleo, vel alio unguento. Regula. Nomina ab verbo ἀλείφω ducta si per π proferuntur, diphthongo scribuntur, ut ἀλειπτόν, ἀλείπτης: sin per φ, si quidem composita fuerint, per ι scribuntur, ut πισσαλιφής, ἀνηλιφής, sin vero simplicia, per ει diphthongum, ut ἄλειφαρ. **Ἀλείψας.** Aptum accusativo, qui excitavit, per translationem ab athletis ductam. *Ad tolerantiam praeparans eos, qui iniuriis afficiebantur.* [Et Aristophanes: *Ut illorum oleo noviluniis uterque ungamur.* Ideo quod dies illi prae ceteris in honore habebantur.] **Ἄλη.** Error. *Ille vero putabat, neminem sibi fortitudine praestare: quae falsa eius persuasio adeo iam invaluerat, ut habitum Achillis indueret, et equo vectus ubique se conspiciendum praeberet, et in circo cum fastu se ostentaret.* Et Ἀλώμενος, errans. In Epigrammate: *Maris arbiter Neptune, tibi Archicles haec dedicavit, postquam finem imposuit erroribus nauticis.* Et ἀλήτης βίος, vita vaga, per η scribendum.

Ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἄλλως ἢ κατὰ ἄλλα. Θουκυδίδης.

109 Ἀλλ' ἤ, ἀντὶ τοῦ εἰ μή, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἤ. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ἄρα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων· Ἀλλ' ἢ κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἀλληγορία, ἡ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ γράμμα καὶ ἄλλο τὸ νόημα. Καὶ ἀλληγορικοὶ ὄνειροι οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, θεωρηματικοὶ δὲ οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες.

Ἄλλη δόξα ἡλίου. Ἥλιον λέγει τὴν νέαν διαθήκην, ὡς τέλειον φῶς ἔχουσαν τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Ἀληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον, οἷον ὄντως.

Ἀληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
(Αἰσχύλος φησὶ πρὸς Εὐριπίδην)
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυρραπτάδη.

Ἀληθὲς δὲ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ψεύδει. Ἀλήθεια δέ ἐστι θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων ἡγεμών.

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆς Λοκρίδος. Μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκόρους, τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κελευσθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκόρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερόν, καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν οὐ πιστευομένοις δέ. Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

Ἀλήθεια, καὶ ἀληθής. ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·
Εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγει.

---

1. Priorem partem dedit Lex. Seg. p. 377. τὰ post κατὰ omisi cum A. ἄλλοθεν. Θουκυδίδου C. 3. καὶ om. vulg. τοῦ ante ἁπλοῦ Gaisf. cum MSS. et Lex. Seg. p. 376. 5. Iisdem libris auctoribus castigavi scripturam editam, Ἀλλ' ἢ τὰ λεγόμενα κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Πλάτων initio Gorgiae, ubi libri ἦ: Schol. ἀλλ' ἦ, ἀλλ' ἄρα. Vide etiam Diogenianum V, 73. 7. Disertiora tradit Lex. Seg. p. 377. atque comparanti Zon. p. 125. videntur haec aliter pronunciari debuisse: quo ducit etiam B. C. E. pr. et Med. scriptura λέγων. 8. Doctrina de somniis petita ex Artemidori l. 1, 2. quam repetiit Eust. in Od. δ. p. 1878. 11. Locus 1. Corinth. 15, 41. 12. τὸ ante τοῦ omiserunt A. B. C. 15. τὸ expungi malim. 16. ἀληθῶς post ὄντως omisi cum A. Vide praeter alios Thomam M. 17. Versus Aristophanis Ran. 848 — 50. 18. Haec Kusterus temere collocatum ibat post vocem ῥακιοσυρραπτάδη. Sed Zonaras, ne quid dissimulem, cum in his ipsis p. 131. desinat, haud immerito suspiceris posteriores versus serius accessisse. 21. Locum a superioribus distinxi, quippe qui vel referatur ad vocem Ἀλήθεια, vel negligenter alienae glossae sit adiectus. 22. Plato Legg. V. p. 730. ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις: quem imitatur Philo de Vita contempl. II. 477. et de Mose II. 162, 3. Burn.

1. Expressit hanc narrationem Zenobius II, 17. ubi vide Scholium; Suidam usque ad partem novissimam, quam ab lectoribus additam esse putam opinor, sequitur Arsenius p. 38. Annotarat etiam Pearsonus Simeonis Logothetae locum Ep. V. καὶ πιστὰ μοι ἔδοξε ταῦτα μᾶλλον τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. 4. Μένανδρος p. 17. ἐν Ἀνατιθεμένῃ om. C. qui mox φησι. 8. Διοσκόρους ac deinceps Διοσκόρων dedi cum A. Reliqui Διοσκούρους et Διοσκούρων. τοὺς A. δὲ C. 9. ναῦν ἀποπλεῦσαι C. Idem mox om. αὐτῶν, inseritque ἀπὸ Ἰταλίας post διαγγελθείσης, τὴν παροιμίαν post ἐπιλέγειν. 20. καὶ τὰς ἀληθείας] In prioribus Edd. (et A. B. E.) legitur κατὰ τὰς ἀλ., quod mendum ab incuria librariorum profectum est, qui voces καὶ et κατὰ saepissime inter se confundere solent. Küst. Nimirum ille contra Edd. fidem distinxerat ἀληθής, ἀληθῆ, καὶ τὰς ἀλ., repugnante vel Lex. Seg. p. 376. Praeterea non ambiguum quin legendum sit καὶ τὸ ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πλ. λέγ., nisi praeferimus ἀληθῆ δὲ καὶ τὰς ἀλ. Nam formulae τὰς ἀληθείας et τὰς ἀληθείας, ut nos accidit, dicaces, ne quis decantatum illud ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας conferat, non multum distant ab notione adverbii secundaria. Cf. intpp. Aristaeneti p. 413. sq., adhibito etiam Hemsterh. in Tim. p. 113. Ceterum ἀληθῆ om. B. E. 21. Μένανδρος p. 32. 23. ἀληθείας ἁπλῶς A. B. E. Med.

Ἄλλη. Aliter vel alia ratione: sic Thucydides. Ἀλλ' ἤ. Nisi; et pro simplici aut. Ponitur etiam interdum ut sit at vero, vel simplex igitur. Plato: *Ergo post festum venimus?* Ἀλληγορία. Translatio: cum aliud dicitur, aliud intelligitur. Et allegorica somnia dicuntur, quorum significatio a verbis discrepat; theorematica vero quorum eventus viso nocturno respondet. Ἄλλη δόξα ἡλίου. *Alia est gloria Solis.* Solem appellat novum Testamentum, ut quod perfectum solis, id est iustitiae lumen habeat. Ἀληθες. Revera. Primam syllabam acui iubent, cum per interrogationem accipitur, ut sit vere? Aeschylus cum Euripide colloquens: *Itane dicis, nate ruralis deae? Tune mihi haec, o inanes verborum argutias captans, et mendicorum poeta pannosque consuens?* Ἀληθὲς vero significat id quod mendacio est relatum. *Veritas autem est divinarum et humanarum rerum dux.* Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Veriora quam quae ad Sagram. Proverbium de rebus dictum, quae quamquam sint verae, tamen fidem non inveniunt. Sagra autem locus est Locridis. Huius proverbii meminit Menander in Ἀνατιθεμένῃ. Aiunt autem Locros Epizephyrios, qui bellum cum finitimis Crotoniatis gererent, auxilium ab Lacedaemoniis petisse: qui cum respondissent, exercitum quidem se nullum habere, sed illis dare Dioscuros; Locros dictum in deteriorem partem interpretatos navi aversa precatos esse Castores, ut secum navigarent. Sed cum eodem die vicissent, victoriaeque fama Spartam usque perlata fuisset; primum nullam ei rei fidem adhibitam fuisse; cum tamen facto veritas constitisset, id dici solitum de rebus, quae quamquam verae sunt, non creduntur. [Veriora quam quae ad Sagram: usurpatur de iis qui prorsus verum dicunt. Fertur enim victoriae illius fama eodem die ex Italia Spartam usque perlata esse. unde dictionem istam etiam in proverbium vertisse, quod rebus veris conveniret.] Ἀλήθεια, ἀληθής. Quod autem est ἀληθῆ, dicunt etiam in plurali τὰς ἀληθείας. Menander in *Aphrodisio*: *Si quis simpliciter rem ut evenit tibi dicat.*

Ἀληθίζω. τὰ ἀληθῆ λέγω. καὶ ἀληθινός, ὁ ἀληθής.

110 Ἀληθινὸς ἔρως. ὁ μὴ περὶ κάλλη σώματος ἐπτοημένος. Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας, καὶ πάντα γηγενῆ δεσμὸν ἀπορρήξας ἐλπίδας τε πάσας τιμῶν τε καὶ χρημάτων καταπατήσας ἀφικνεῖται πρὸς Πρόκλον.

Ἀλήθω τὸν σῖτον.

Ἀλήιον. τὸ πεδίον. καὶ ἀλήτας, ὁ πλανητικός.

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Σοφοκλῆς.

Ἄληκος. ποταμός.

Ἄληκτα. τὰ ἀμέριστα μὲν κοινὰ δὲ πρός τινα ὄντα, πρὶν ἢ διανεμηθῆναι, ἄληκτα λέγεται.

Ἀληλεσμένον. Θουκυδίδης· Σῖτόν τε ἀληλεσμένον τὸν βουλόμενον ἀργυρίου πολλοῦ ἐσάγεσθαι. Καὶ ἀληλεσμένον βίον οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων, οἷον κατειργασμένον, πρὸς τροφὴν ἕτοιμον. Καὶ ἀληλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Ἄλλη δὲ παροιμία φησίν· οὐ γὰρ ἄκανθαι. ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολήν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν ἀπὸ τῆς ὕστερον ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸ ἀληλεσμένον βίον.

Ἀληλιμμένος. ἐκ τοῦ ἀλείφω.

Ἀλληλούϊα. αἰνεῖτε τὸν κύριον παρ' Ἑβραίοις, ἤγουν τὸν ὄντα.

Ἀλληλουχία. ἡ ἀλλήλων κράτησις καὶ κληρονομία.

Ἀλλήλων. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ Θουκυδίδης· Καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

Ἀλλήλοιν. δυϊκόν. Ὁρῶσιν ἐν τῇ λάρνακι σώματα ἀλλήλοιν περικείμενα.

Ἄλημα. παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ ἐπίτριμμα.

Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τούς τε δισσάρχας βασιλεῖς
ὀλέσας

1. τὰ Gaisf. cum A. B. C. Reliqui τό. 3. κάλλος vulg. et ut videtur A. κάλλους C. κάλλη B. unde puto scripturam veterem κάλλει fluxisse: nondum enim dativum in hac structura deprehendi. 4. Locus Damascii apud Photium Bibl. p. 1057. (346. a.) ἐμφυτεύεται — πάσας ὁμοῦ πάντων Phot. 5. Doctam orationis figuram attigit Valck. in Herod. IX, 82. 6. ... om. C. 8. Quae post glossam extabant, ἤγουν ἄλευρον ποιῶ ἢ ἄλλο τι, delevi cum A. B. et qui glossam ipsam om. C. Verum etiam τὸν σῖτον ad explicationis ordinem opinor referri, locumque ad normam Etym. M. p. 62. esse corrigendum. 9. Glossa litterarum ordini repugnans. Ἀλήϊ πεδίον A. τὸ πεδίον: Il. ζ. 201. ἀλήϊος aliter explicat Schol. Il. ι. 125. 10. Versus Sophoclis Aiac. 479, 80. Cf. v. Εὐγενής. 13. Genitivum pro more posuit: Ἄληξ Zon. p. 119. Non ideo tamen scribendum ποταμοῦ pro ποταμός. Saepe enim rectis casibus utuntur glossographi, etsi in contextu obliqui reperiuntur. Vide Schol. Soph. Philoct. 393. 549. et alibi. *Gaisf.* Aliud tamen Suidae institutum. 14. Ἄληκτα peculiari sensu bona vocari, quae nondum in portionem aliis cesserint, monuit Küst. praeeunte Eust. in Il. ά. p. 64. ἄλληκτα Lex. Rhet. p. 202. ἀληκτὰ habet Hesychius. Quae subsequebantur Ἄληκτον, ἀκατάπαυστον, Gaisf. delevit cum A. B. C. 16. Θουκυδίδης loco paullum uberiore IV, 26. προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτόν τε τὸν βουλόμενον ἀληλεσμένον καὶ οἶνον οἷον ἄν ἐς πολιορκίαν ..., τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ κτλ. 18. De hoc proverbio vide Zenobium, Diogenianum aliosque paroemiographos [unde formam dicti hanc auctiorem addiscimus, ἀληλεσμένος βίος καὶ μεμαγμένος]; item Casaub. in Athen. XIV, 12. *Küst.* Adde Eust. in Od. σ. p. 1859. 21. Haec cum continuis augenda sunt ex v. Βίος ἀκανθώδης.

2. οὐ γὰρ ἄκανθαι: vide v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι, et Eust. in Od. σ'. p. 1859, 58. *Küst.* 6. τὸ Gaisf. cum A. Olim τόν. 7. Ex Atticistarum observationibus ducta. Praemittit autem A. gl. Ἀλεκαργασεύς. 8. Gl. om. C. 9. τὸν ὄντα] Id est, Deum, qui vocatur ὁ ὤν, non solum a scriptoribus sacris sed etiam a Platone, teste ipso Suida infra v. Πλάτων. Vide etiam Suicerum Thes. Eccl. v. Ἀλληλούϊα. *Küst.* Mirifica Zon. p. 132. Plura inpp. Hesychii. 10. Obscuram vocem tractat Göller. in Dionys. C. V. p. 187. Addere licet Iamblichi Protrept. p. 346. Sed ubique significatur rerum continuitas. 12. Observatio perversa, qua ne recentiores quidem grammatici prorsus abstinuerunt, Suidae communis cum Philem. p. 19. et Lex. Seg. p. 378. Haud male C. praetermittit illa Εὐριπίδης καί. Eadem imperitus homo in v. Ἐγεύσαντο transtulit. 13. Θουκυδίδης II, 70. καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγέγευντο. 15. ἀλλήλοιν bis B. E. Med. 16. παρακείμενα probabiliter legebat Küst. Editum tamen Gaisf. explicat, *circumfusa*, *complectentia*. 17. Malebat Küst. περίτριμμα cum Schol. Soph. Vulg. tenet Zon. p. 131. ἐπίτριμμα ἀγορᾶς, ut hoc utar, Theod. Prodromus in *Notices* T. VIII. p. 141. 19. Locus Sophoclis Aiac. 388. sqq. Ubi quod σρατοῦ post ἄλημα edebatur, id A. C. auctoribus est deletum. Porro libri poetae ὀλέσσας βασιλεῖς.

Ἀληθίζω. Vera dico. Et ἀληθινός, verus. Ἀληθινὸς ἔρως. Verus amor, id est, qui non pulchritudini corporis inhiat. *Cum verus philosophiae amor in eius animum insinuasset, omnibus terrenis vinculis abruptis omnique honorum et pecuniae spe conculcata ad Proculum se confert.* Ἀλήθω. [Triticum vel aliud frumenti genus molo.] Ἀλήιον. Aleius campus. Et ἀλήτης, erro. Ἀλλ' ἢ καλ. *At vel honeste vivere vel honeste mori generosum decet: totam sententiam audisti.* Sophocles. Ἄληκος. Fluvius. Ἄληκτα. Sic bona vocantur non divisa, quae sint inter quosdam communia, antequam dividantur. Ἀληλεσμένον. Thucydides: *Ut quisquis vellet frumentum molitum importaret, magno pretio constituto.* Et ἀληλεσμένον βίον alii acceperunt, ut essent qui glandibus victitant, alii, qui sine laboribus vivunt, ut intelligatur victus paratus et promptus. Item, ἀληλεσμένος βίος dicitur de iis qui copia necessitatum abundant. Aliud proverbium hac sententia: *Non enim amplius spinae,* quo mutata vivendi ratio nobis videtur in memoriam revocari, quae prius erat agrestis et quasi spinis plena, quam terra coleretur et semina sulcis mandarentur: diligentiae igitur posterioris aevi factum esse, ut *victus molitus* usurparetur. Ἀληλιμμένος. Ab ἀλείφω. Ἀλληλούϊα. Apud Hebraeos significat, Laudate Dominum, sive eum qui est. Ἀλληλουχία. Mutuus rerum tenor et consequentia. Ἀλλήλων. Pro sui ipsorum. Sic Euripides. Item Thucydides: *Et quidam mutuo se devorarant.* Ἀλλήλοιν. Dualis. *Vident in arca corpora, quorum alterum alteri adiacebat.* Ἄλημα. Machinatio callida, vel homo fraudulentus. *Utinam inimico meo pellace fraudum architecto et geminis regibus occisis, tan-*

111 τέλος θάνοιμι κἀυτός;
Ὦ τέκνον Λαερτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦπου πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
ἀντὶ τοῦ πανοῦργε καὶ περίεργε. κακοπινέστατον δὲ κακόηθες.

Ἀλήμεναι. συναθροισθῆναι.

Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει. ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεώς.

Ἀλληνάλλως. ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. καὶ ἑτέρα παροιμία· ἅλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

Ἄληξ. ὄνομα τόπου.

Ἄληπτος. ἀκράτητος. Εἰπὼν τὴν αἰτίαν, ὑφ' ἧς ἄληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀριστοφάνης.

Ἄληπτος. ὁ ἀκατάληπτος. ἀλήπτως δέ, ἀκαταγνώστως.

Ἄληστος. ἀλάθητος.

Ἀλητεύω. πλανητεύω. καὶ Ἀλητεία, ἡ πλάνη.

Ἀλῆται. πλανῆται. Αἰλιανός· Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες.

Ἀλήτης. ὁ πλανήτης. Ἀλήτην βίον τρίβοντας ἤθροισε. Καὶ αὖθις· Ἀλήτας καὶ φυγάδας ἀποφήναντες. Ἀλῆτις δὲ θηλυκὸν ἡ πλανῆτις.

Ἀλία. πορεία.

Ἀλιάδας. μικρὰ σκαφίδια.

Ἀλιακή. ἁλιευτική.

Ἀλίαρος. ὁ ἠρτυμένος ἅλατι.

Ἀλιάρτας. ἀπὸ Ἀλιαρτίας χώρας.

Ἀλλίας. ὄνομα κύριον.

Ἀλίαστος. ὁ μὴ ἐκφεύγων.

Ἀλίβας. ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν ᾅδου λέγεται. ἢ ἀλίβας καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἰνός ἐστιν.

Ἀλιβδύειν. κρύπτειν. [Ἀλιβδύειν. τὸ καταδύειν εἰς τὴν θάλασσαν. μεταφορικῶς δὲ καὶ τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ δύειν, πλεονασμῷ τοῦ β Αἰολικῶς, ὡς σίδη, σίβδη, οὕτως καὶ ἀλιδύειν ἀλιβδύειν.]

Ἀλίβρωτος. ὁ ἅλας ἐσθίων.

3. κακοπινέσται' C. Versus eiusdem Aiac. 380 — 82. Legendum τέκνον Λαρτίου. 4. Plerique γέλων: γέλωθ' Gaisf. cum A. sive MS. ap. Elmsl. 5. κακοπινέστατε A. B. καὶ κακοπινέστατε καὶ C. ἀντὶ τοῦ κ. B. 7. Glossa Homerica. 8. De hoc uberrime Zenobius I, 75. ἐξαντλοῦμεν plerique cum Bachm. Anecd. II. p. 347. ἐπιρρέει Schol. Luciani Hermot. 61. et Arsen. p. 41. Cf. Leopardi Em. VI, 12. 11. ἀλληνάλως Med. 12. V. Epigr. adesp. LX, 1. Id proverbium idem Zenob. II, 41. latius exsequitur. Cic. ad Att. II, 19. contulit Schottus. 15. δὲ neglexit vulg. ὕστερον δὲ Eust. in Od. τ'. p. 1859. Ceterum novam dedit Suidas explicationem, quae ab meliore paroemiographorum sententia (ut Diogeniani, ἐπὶ τῶν εἴς τινα βελτίονα δίαιταν μεταβαλλομένων) recedit. 16. τόπου] Immo ποταμοῦ: v. Wass. in Thucyd. III, 99. Adde Zon. p. 119. Ceterum post hanc glossam Aldus (cum MSS, teste Gaisf.) reposuit haec, ὧδε ἀλίπεδον, τὸ τέως μὲν — καταχρηστικῶς δὲ πᾶν: quae Küst. inducenda putavit, quoniam ab hoc loco aliena sunt et in v. Ἀλίπεδον ordine leguntur. 17. Iosephi hanc esse orationem A. I. V, 8, 11. μαθεῖν . . . τὴν αἰτίαν τῆς ἰσχύος, ὑφ' ἧς ἄ. κτλ. animadvertit Alberti Misc. Crit. p. 268. εἰπεῖν . . δι' ἧς Zon. p. 119. illud C. εἰπὼν δὲ B. Hemsterhusius εἰπὼν illud, ut inutile, suspicabatur ex v. Ἰωάννη, esse natum. 18. Ἀριστοφάνης quorsum spectet incompertum habeo: Toupius quidem exemplum poetae absumptum putabat. 19. Ἄληπτος δὲ ἀκαταγνώστως.] Sic etiam Hesychius; apud quem Scaliger ad Graeca Eusebii p. 428. pro ἀκαταγνώστως legit ἀκαταγωνίστως. Sed nihil mutandum. Nam ἄληπτος idem interdum significat quod ἀκατάγνωστος sive ἀκατηγόρητος, i. e. qui nullius criminis insimulari potest: eoque sensu vox ista capitur a Thucydide I, 37. ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, ubi Scholiasta exponit ἀκατηγορητότεροι: quod locum hunc Suidae pulchre illustrat, et lectionem vulgatam ἀκαταγνώστως confirmat. Küst. praceunte Salm. in H. Aug. T. II. p. 380. Accedit Zonaras cum Lex. Seg. p. 375. f. 22. Cf. Valck. in Hipp. 1029.
7. ἡ ante πορεία om. Gaisf. cum A. B. E. Lex. Seg. 8. Hoc ad Iosephi B. Iud. II, 21, 8. frustra Toupius referebat. 9. Opinor ἡ ἁλιευτική cum libro Zon. p. 125. 10. V. Titm. in Zon. p. 119. 11. Ἀλιάρται A. Nova, sed suspecta gentilicii nominis forma. 13. Glossa Homerica. 14. Vide v. Κήρ. Distingue cum Lex. Seg. p. 376. λέγεται ἀλίβας καὶ τὸ ὄξος. 15. Indidem lege λείβεσθαι θεοῖς. Ceterum vide Callimachi fr. 88. 17. Zon. p. 136. Pertinet glossa ad Lycophronis v. 351. ubi Küst. vidit pro ἀλιβδῆσαι vulgato legendum ἀλιβδῦσαι, comparato etiam Etymol. M. Posterius Ald. scripsit ἀλιδύειν. Ceterum glossa deest A. C, E. 20. Cf. v. Λιβδιστήρ. τῶν β. Med. 21. τὸ ἀλιδύειν vulg. ab Aldo. 22. Haec auctiora apud Zon. p. 120.

dem et ipse moriar. — O fili Laertae, homo sordidarum fraudum in exercitu callidissime, risum opinor effusum in summo gaudio edis. Ubi significat astute et versute. κακοπινέστατον vero maligne. Ἀλήμεναι. Congregari. Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν. *Aliam exhaurimus, alia vero insuper affluit.* Dictum de iis qui labore suo nihil proficiunt: velut qui navis sentinam exhauriunt. Ἀλληνάλλως. Ut casus fert. Ἄλλην δρῦν βαλ. *Aliam quercum excute.* Dictum de iis qui perpetuo flagitant, vel ab iisdem mutuum semper poscunt. Et aliud proverbium: *Sat quercus.* quod dicitur de iis qui magna cum repugnantia fastidiunt aliquid, quamquam meliorem cibum sibi pararint. Ἄληξ. Nomen loci. Ἄληπτος. Invictus. *Cum dixisset causam, propter quam ab inimicis capi non posset.* Aristophanes. Ἄληπτος. Qui comprehendi non potest. ἀλήπτως vero, sine condemnatione. Ἄληστος. Non obliviscendus. Ἀλητεύω. Vagor. Et Ἀλητεία, erratio. Ἀλῆται. Errones. Aelianus: *Illi vero a Romanis attriti et dissipati sunt, huc et illuc errando vitam transigentes.* Ἀλήτης. Erro. *Homines vagam vitam agentes congregavit.* Et alibi: *Cum declarasset illos vagos et exules.* Ἀλῆτις vero femininum, vagabunda. Ἀλία. Profectio. Ἀλιάδας. Parvas scaphas. Ἀλιακή. Ad piscationem pertinens. Ἀλίαρος. Sale conditus. Ἀλιάρτας. Profectus ab regione Haliartia. Ἀλλίας. Allia, nomen proprium. Ἀλίαστος. Non effugiens. Ἀλίβας. Mortuus. vel fluvius apud inferos ita dictus. vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibetur, quia vinum est mortuum. Ἀλιβδύειν. Occultare. [Ἀλιβδύειν. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare et e medio tollere: ab vocibus ἅλα et δύειν ductum, inserta litera β more Aeolum. ut enim pro σίδη dicitur σίβδη, sic ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν.] Ἀλίβρωτος. Salem edens.

112 [Ἀλίβυες Ζευγῖται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγοντο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ ἄμιπποι. ἦν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται.]

Ἀλιγενής. ὁ ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς.

Ἀλιγέρνης. ὄνομα κύριον. Τούτου τοῦ Γότθου βέλη ἀφιέμενα ῥοίζῳ τε πολλῷ καὶ ταχυτῆτι οὐ σταθμητῇ ἐφέρετο, ὡς εἴπερ ἐς λίθον τινὰ ἐμπέσοιεν ἢ ἕτερόν τι σκληρὸν καὶ ἀτέραμνον, διαῤῥήγνυσθαι ἅπαν τῇ βίᾳ τῆς ῥύμης. Ῥωμαῖον οὖν τινα ἰδὼν τεθωρακισμένον, ἀφίησι βέλος αὐτῷ ἐκ τοῦ μετεώρου, καὶ αὐτίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ θώρακι καὶ ἀσπίδι. οὕτω δή τι δυνάμει τε τῶν πολλῶν περιῆν καὶ καρτεραὶ αὐτῷ ἐρῶσαι τόξον αἱ χεῖρες. Ἀγαθίας φησίν.

Ἀλίγκιος. ὅμοιος.

Ἀλιεύεσθαι. τὸ ἁλιεύειν. λέγουσι δὲ ὡς ἡμεῖς.

Ἁλιεύς ἁλιέως. καὶ ἁλιεῖς καὶ ἐπὶ ποταμῶν. Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῇ ἀναγωγῇ ἡμέραν ἠθροισμένοι ἁλιεῖς ἐφειστήκεισαν. Ἀῤῥιανός φησι. Καὶ παροιμία· ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσω. ἁλιεὺς τοὺς ἁλισκομένους ἰχθύας μεταχειρίζετο, καί ποτε ὑπ' αὐτῶν πληγείς, νοῦν οἴσω φησίν. ὁμοία ἐστὶ τῷ· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἀλιζώνου. τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένης.

Λαΐδ' ἔχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου.

Ἀλίζωστις. εἶδος βοτάνης θαλασσίας.

Ἁλίη. ἡ θαλασσία.

Ἀλιήτορες. οἱ ἁλιεῖς.

Ἄλιθον. Ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ εὔγειον τὸ πεδίον. Ἀῤῥιανός φησιν.

---

1. Vidit propemodum Küsterus haec ex v. Ἄμιπποι, id quod etiam ἐλέγοντο . . . τῷ τραχήλῳ in A. perscriptum confirmat, ducta fuisse, cum errore pessimo quod illic scribendum erat οἱ Λίβυες, abisset in portentum lectionis Ἀλίβυες. Idem contulit etiam Hesych. v. Βαρκαίοις ὄχοις. Λιβυκαῖς. οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. Neque vero suspicione vacuum istud Ζευγῖται: atque haud scio an rectius haec omittenda fuerint, cum A. in marg. habeat, C. collocet post Ἀλίμενον. 4. περὶ ἀρχῆς extat in utroque loco. Quod Küst. proposuit ἀπ' ἀρχῆς, ut sensus esset, Libyes iam inde ab initio binos equos iungere solitos fuisse: id apparet non posse cum particulis καὶ νῦν δὲ consociari. Toupii autem commentum οἱ περὶ Βάρκην Λίβυες III. p. 21. refingentis ex periculo mihi petitum videtur. 6. ἁλιγεννής Med. Cum vulg. Zon. p. 119. Cf. Plutarchi Qu. Symp. V. extr. 7. Locus Agathiae I, 9. cuius pars superior repetitur in v. Οὐ σταθμητῇ. Ceterum non dubito quin principium glossae sic emendandum sit: ὄνομα κύριον Γότθου. Τούτου τὰ βέλη. 8. Huius et optimorum librorum auctoritate iam Agathiae redditum οὐ σταθμητῇ, cum olim vulgaretur οὐκ ἀριθμητῇ. 11. Praestat γοῦν. 14. τῇ δυνάμει ante Gaisf. editum ex Agath. et A. correctum est.

1. λέγουσι δὲ (καὶ add. Lex. Seg. p. 381. et tacite Gaisf.): ὡς ἡμεῖς, vulg. omissa. quid sibi velint obscurum: nisi forte duplex verbi genus concessum fuisse docent. Thomas M. sive Philemo p. 287. ἁλιεύομαι, οὐχ ἁλιεύω. Mediae quidem formae vetustissimam auctoritatem praestat Ἀλιευομένη, Antiphanis fabula, praeter Aristotelis H. A. VI, 14, 2. nam glossae in Lex. Seg. p. 383. ἁλιευόμενος: ἀντὶ τοῦ ἁλιεύων. Πλάτων, sedes nobis incomperta. 3. Ne ista quidem καὶ ἐπὶ ποταμῶν intelligo, quamquam ducibus Eustath. in Od. π'. p. 1804. f. et Schol. Od. ω. 419. in promptu fuerit coniectare, καὶ ἁλιεῖς οἱ ἐπὶ ποταμῶν πλέοντες. Subest fortasse significatio gentilis Laconici, de quo Steph. v. Ἁλιεῖς, coll. Hesych. v. Ἁλικός. 5. Ἀρριανὸς Med. 6. Alludit ad proverbium Nicephorus Progymn. p. 525. Sed diligentius id exposuit Schol. Platonis p. 378. unde reponendum οἴσει (al. φύσει) cum Paroemiographis similia tradentibus Zenob. II, 14. Diogen. II, 31. Arsen. p. 41. Ac possis hoc additamentum, quae Gaisf. fuit suspicio, e Scholio quodam derivare, cum verbis Ἁλιεὺς πλ. ν. οἴσω A. praefixerit σχ. 8. ὑπὸ σκορπίου Zenob. 9. Compara v. Ῥεχθὲν δέ τε νήπ. ἔγνω. 12. Versus Antipatri Sidon. LXXXIII, 3. Cf. vv. Πειρήνη et πολιῆτις. Quae post Κορίνθου sequebantur: Ἀλιζῶνες. οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ἀπὸ Εὐξείνου τῆς Προποντίδος διεζευγμένη), ex Etym. M. p. 64. petita, Gaisf. expunxit cum A. B. C. E. Zon. p. 120. Hanc ipsam vocis notationem Arrianus praeierat apud Eustathium in Il. β'. p. 364. Ἀῤῥιανὸς δὲ τοιαῦτα περὶ Ἀλιζώνων ἱστορεῖ· οὓς Ὅμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν Ἀλιζῶνας, Βιθυνοί εἰσιν, ὧν Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον. — Ἀλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φησί, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιέρχονται, ἀπὸ μὲν ἄρκτου καὶ ἀνατολῆς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ τῷ πρὸς Νικομήδειαν, πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον τῇ Προποντίδι καὶ τῷ Βοσπόρῳ· ὡς μὴ πόῤῥω χεῤῥονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιότατα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Porro χερσὸν νησὸς Ald. Dein ὑπὸ vulg. Praeterea legebat Küst. καὶ τῆς Προποντίδος cum Etym. M. 14. Tangit Il. σ'. 86. 432. Cf. Apollonii Lex. p. 85. 15. V. Hom. Epigr. 16, 1. 17. Integrum Arriani locum videas in v. Κολωνός.

[Ἀλίβυες. Libyes, dicti Zeugitae. Olim duo equi collis sub iugo constrictis vocabantur ἄμιπποι: quorum alteri rector moderabatur, alteri vero miles armatus. Iis hodieque utuntur Libyes, Zeugitae vocati.] Ἀλιγενής. In mari genitus. Ἀλιγέρνης. Nomen proprium Gothi. *Huius sagittae manibus emissae stridore multo et celeritate incredibili ferebantur: adeo ut si in aliquem lapidem, aut aliud quid durum ac praefractum incidissent, id omne violentia impetus perfringeretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conspicatus, de superiore loco sagittam in illum emisit, quem confestim per thoracem et scutum traiecit. Adeo is viribus plerosque superabat, tamque validae ad intendendum arcum manus erant.* Sic Agathias. Ἀλίγκιος. Similis. Ἀλιεύεσθαι. Piscari. Utuntur tamen etiam activo genere. Ἁλιεύς ἁλιέως, et ἁλιεῖς dicitur de fluvialibus. Arrianus: *Ex urbibus circumiacentibus ad diem statutam, qua portu solvendum erat, piscatores congregati aderant.* Et proverbium: *Piscator ictus sapiam.* Piscator enim cum pisces captos manu contrectaret, ab iis aliquando ictus dixit, sapiam in posterum. Proverbium illi simile: *Stultus sane post eventum sapuit.* Ἀλιζώνου. Mari cinctae. *Laidem recondo, civem Corinthi maribus cinctae.* Ἀλίζωστις. Herbae marinae genus. Ἁλίη. Dea marina. Ἀλιήτορες. Piscatores. Ἄλιθον. Arrianus: *Erat enim ager ille natura lapidosus et minime fertilis.*

Ἄλλικα. χλαμύδα κατὰ Θεσσαλούς.

Ἄλλικα χρυσοῖσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

οἱ ἰδιῶται γάλλικα ταύτην φασί.

Ἁλικαρνασσεύς. ἀπὸ τόπου.

Ἀλικρούδα. παρὰ Ῥωμαίοις ἡ σχεδία τροφὴ καὶ ἄπυρος. κρουδαῖα γὰρ τὸ ἀνέψητον.

113 Ἀλίμενα. τὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν οὐδὲ ὅρμον.

Ἄλιμον. βοτάνη δενδροειδὴς παρὰ θάλασσαν. πληθυντικὰ δὲ τὰ ἄλιμα.

Ἀλιμενότης. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.

Ἁλίμικτον. τὸ πεπασμένον.

Ἁλιμούσιος. Ἁλιμοῦς δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Λέγεται δ' Ἀγασικλῆς τοῖς Ἁλιμουσίοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἁλιμυρήεις. ὁ εἰς θάλασσαν ῥέων.

Ἀλινδεῖσθαι. κυλίεσθαι. καὶ Ἀλινδήθρα, κυλίστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κονίονται. Ἀριστοφάνης·

Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

καὶ αὖθις·

τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

περὶ Αἰσχύλου φησίν.

Ἁλινήκτειραν. τὴν ἐν ἁλὶ νηχομένην.

Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἁλινήκτειραν ἐλαίην.

Ἁλινηχέος. ἐν θαλάσσῃ νηχομένης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁλινηχέος ὄργανα τέχνης
ἄνθετο.

Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀκταίης νηΐδος ἁλιξάντοισι
χοιράσιν.

Ἅλιος. ὁ θαλάσσιος. ἢ ὁ μάταιος. ἢ ὁ ἥλιος κατὰ τροπὴν Δωρικήν.

Ἁλίωσε. μάταιον ἐποίησεν.

Ἀλιπαρῆ. ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ ταλαίνης μικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἄχω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα
καὶ ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

[Ἁλίπεδον. τὸ τέως μὲν θάλασσα, αὖθις δὲ

1. Zon. p. 123. 2. Callimachi fragm. 149. repetitum in v. Ἐνέτῃσι. 3. Errorem Suidae taxavit Salmasius in Hist. Aug. T. II. p. 233. 4. Ἀλικαρνασεύς A pr. et sola Med. ἀπὸ τόπου A. B. Edebatur ante Gaisf., ut in his solet, Suida refragante, Ἀλικαρνασσεύς. ἀπὸ Ἀλικαρνασσοῦ πόλεως. 5. Ex uno Suida protulit Ducangius. Cf. Hesych. v. Ἄλλην. ἀλικοῦρδα B. Dein ἄπειρος A. B. E. 7. Ex Schol. Aristoph. Av. 1400. θάλασσαν post ἄλιμον expulit Gaisf. cum A. B. C. Ceterum v. Wessel. in Diod. I, 31. 8. In spiritu vocis fluctuant Edd. Superiora habet Lex. Seg. p. 376. 9. πληθυντικὸν C. Quae post ἄλιμα sequebantur, ἔστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος καὶ σπέρματος delevit cum A. B. C. Gaisf. laudans etiam Rittersh. in Porphyrii V. Pyth. 34. Locum e Paulo Aegineta depromptum, ut plurimos eiusdem generis, serius accessisse vel ordo literarum clamat. 10. ἀλιμενότης] Xenoph. Hell. IV, 8, 7.] ἀλιμένωτος, τόπος . . ἔχων Toup. III. p. 21. Sed ἀλιμένωτος, quamquam ἀλιμένωτος opitulatur cum paucis eiusdem notae exemplis, haud facile concesserim, cum vacillet etiam Hesychii auctoritas. Nam quod in hoc Musurus edidit, Ἀλιμένωτα, λιμένα μὴ ἔχοντα, iuvante MS. lectione Ἀλιμενωτῷ sic videtur refingendum, Ἀλίμενα. [τὰ] λ. μὴ ἔ. Ceterum Abreschius Diluc. Thuc. p. 185. ad Thucyd. II, 25. opinatus respici, satis infeliciter emendabat, Ἀλιμένῳ γῆς τόπῳ λιμένα μὴ ἔχοντι. ὁ ante λιμένα C. 12. Cf. Harpocr. 13. Vide quae dicta sunt in v. Ἀγασικλῆς. Ἁλιμουσίοις A. τὴν ἀλιμοσύνην C. 16. Od. ζ, 460. 18. κυλίστρα C. omisso Aristoph. loco. κυλίονται Zon. p. 126. 21. καὶ αὖθις — ἐπῶν om. post Aldum (invitis etiam A. B.) vulg. et Gaisf. De hisce Comici versibus, qui Ran. 911 — 14. (cf. vv. Αὐτόπρεμνον et Λῆμα) continentur, iudicium possit nutare, sitne posterior pars, id quod a veri specie remotissimum, omnino tollenda, an credamus memoriam loci cuiuspiam occupatis, ut moris est librariorum, verbis subsequentibus obrutam fuisse. Hanc quidem sententiam id commendat, quod Zonar. p. 136. affert locum Aristophanis Nub. 32. Cf. v. Ἐξαλίσας cum Eust. in Od. Λ p. 1538. et Philem. p. 230.

4. ἀλλ vulg. 5. Versus Gaetulici Ep. III, 5. A. P. VI, 190. Cf. v. Ἀπέτηλον, πελάγεσσιν ἀ. ἐλέγχει C. 6. Ἐπιγράμματι Iuliani Aegypt. in Anth. Pal. VI, 28. pr. 10. V. Ruhnk. Epp. Critt. p. 151. Zon. p. 120. ξηραινομέναις] Vel caecus videat legendum esse ξαινομέναις. Küst. 11. ἐν Ἐπιγράμματι Q. Maecii VIII. pr. A. P. VI, 89. locus ita perscriptus: Ἀκταίης νηΐδος ἁλιξάντοισι, Πόληπε, χοιράσι καὶ τρηχεῖ πετρόμενος σκοπέλῳ. 14. V. Apollon. Lex. p. 85. 16. Küsterus rettulit ad Sophoclis Trach. 258. Immo v. Il. π'. 737. 17. Zon. p. 126. 18. Σοφοκλῆς Electr. 450 — 52. Cf. vv. Ἄχω et Ζῶμα. 19. σμικρὰ Med. 20. ἄγχω mendum Edd. sustulit Küst. ἄχω firmat A. 22. Cf. Etym. M. p. 64.

Ἄλλικα. Chlamydem vocant Thessali. *Chlamydem aureis constrictam fibulis.* Vulgus vero hanc dicere solet caligam. Ἁλικαρνασεύς. Nomen ab urbe ductum. Ἀλικρούδα. Alimenta cruda: ab Romanis vocatur cibus ex tempore et sine igne paratus. *Crudum* enim vocant quod non est coctum. Ἀλίμενον. Mare nec fine nec portu terminatum. Ἄλιμον. Herba fruticans, quae nascitur iuxta mare; in plurali dicta τὰ ἄλιμα. Ἀλιμενώτης. Locus portu carens. Ἁλίμικτον. Sale conspersum. Ἁλιμούσιος. Halimusius. Halimus Leontidis tribus est pagus. *Fertur Agasicles Halimusiis patrocinatus, et propterea, qui peregrinus fuisset, in civium numerum adscriptus esse.* Ἁλιμυρήεις. In mare fluens. Ἀλινδεῖσθαι. Volutari. Et Ἀλινδήθρα, volutabrum, locus ubi equi in pulvere volutantur. Aristophanes, ubi de Aeschylo dicit: *Illum vero sermonibus radicitus avulsis aggressum multas verborum areas dissipaturum.* Ἁλινήκτειραν. In sale natantem. *Et istam foliis carentem et in sale natantem oleam.* Ἁλινηχέος. In mari natantis. In Epigrammate: *Artis instrumenta nautica dedicavit.* Ἁλιξάντοις. Ab mari verberatis. In Epigrammate: *Litoralis insulae scopulis ab mari verberatis.* Ἅλιος. Marinus, vel vanus, vel Sol, Dorice mutatione litterae ἡ. Ἁλίωσε. Irritum fecit. Ἀλιπαρῆ. Squalidam, vel supplicem, per quam eum exorabimus. Sophocles: *Meique miserae parva quidem haec dona, sed tamen quanta habeo: hanc illi dona comam squalidam et cingulum meum nullo ornatu insigne.* [Ἁλίπεδον. Sic vocatur locus, qui cum ante

πεδίον γεγονὸς ἠροτριωμένον. κυρίως μὲν οὖν τὸ παραθαλάσσιον πεδίον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν πεδίον.]

Ἀλίπεδον. ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσσῃ. τινὲς δὲ τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην· ἔστι γὰρ οἷον ἁλὸς πεδίον. οἱ δὲ τὸ παραθαλάσσιον πεδίον οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ
111 ἵππους ἀλινδεῖσθαι, τουτέστι κονίεσθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

Ἀλίπλαγκτος. οὕτως καλεῖται ὁ Πάν, ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν, ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα ὡς νόμιον θεόν, ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ ὡς ἁλίβρομος, ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν πρόξενος.

Ἀλίπλοα. ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέοντα.

Ἀλιρρόθιον. κῦμα θαλάσσης.

> Ἀγήραντον στόμα κόσμου
> παντός, ἀλιρροθία, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

περὶ Ὁμήρου ὁ λόγος. Ἀλιρρόθιος δὲ υἱὸς Ποσειδῶνος.

Ἄλις. δαψιλῶς, ἱκανῶς. Ὡς δὲ ἄλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν εἰς τὴν πόλιν ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον. Ἀριστοφάνης·

> Ἄλις μοι ἀφύης· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων·

ἐν Ταγηνισταῖς φησι. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἄλις ἔχειν.

Ἀλίσας. συναθροίσας, ἢ κυλίσας, κονίσας. καὶ ἀλίσασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σεμίραμις ἀλίσασα τὴν δύναμιν τὴν πόλιν αἱρεῖ κατὰ κράτος.

Ἀλισγηθέν. ἑστιαθέν, ἢ μισηθέν, ἢ λυπηθέν. καὶ ἀλισγηθεὶς, σπιλωθείς.

Ἀλισγημάτων. τῶν μιασμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἀλισθεῖεν. συναθροισθεῖεν. Ὁ δὲ Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως ἀλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀλισθείσης. συναθροισθείσης.

Ἀλίσκει. νικᾷ. καὶ Ἀλίσκεται, καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

Ἀλισμένοι. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ συνηθροισμένοι· Ἠκηκόεε δὲ ὡς ἀλισμένη εἴη ταύτῃ στρατιή.

Ἀλιταίνω. ἁμαρτάνω.

Ἀλιτενής. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι

---

1. γεγονὸς καὶ ἠρ. vulg. et Gaisf. Aldus supra post v. Ἀλῆξ dedit παρὰ θάλασσαν π. κ. δὲ πᾶν. Ceterum gl. om. A. B. Sed A. mg. ζήτει ὀπίσω ἐν τῷ Ἀλῆξ. Sub finem C. κυρίως μὲν τὸ παρὰ θάλασσαν πεδίον, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν. 4. Haec Harpocratio Pal. Adde Ruhnk. in Tim. p. 23. 5. κοινὸς etiam plerique Harp. libri cum Lex. Seg. p. 376. 10. κονίσασθαι A. B. cum grammaticis, κονίσθαι Ald. κονίεσθαι reliqui praeter Gaisf. 12. Zon. p. 120. Haec ad verbum fere descripsit Suidas e Schol. Sophocl. Aiac. 695. Novissima quidem ἔστι δὲ ... πρόξενος pertinent ad superiorem poetae versum. 19. τῇ ante ἐν om. A. C. Vid. Ἅλμη. 20. Cf. Apollon. Lex. p. 89. 20. θαλάσσιον Zon. p. 132. alterum Lex. Seg. p. 376. ἀλιρρόθους· κύματα θαλάσσης Hesych. 21. Versus Antipatri Sidon. Ep. LXVIII, 3. A. P. VII, 6. de quo v. Toup. I. p. 28. et Ruhnk. in Tim. p. 17. Huius ad coniecturam proplus accedunt librorum scripturae, ἀγήραστον A. E. ἀγήρατον B. C. et MS. Pal. Gaisf. ἀχήραντον reliqui. 22. ἀλιρρόθιος vulg. Gaisf. et ut videtur A. 23. Ζήτει ἐν τῷ Ἄρειος πάγος A. mg.

1. ἱκανῶς, ἀρκούντως] ἱκανῶς A. B. Lex. Seg. p. 376. (cf. Zon. p. 139.) neutrum C. Locus Dionysii Halic. fr. Ambros. XIII, 2. 2. ἀπάγειν Dionys. 3. Ἀριστοφάνης fragm. 421. 4. Cf. vv. Ἀφύα ἐς πῦρ et Παρατέταμαι. Versus integer hic: ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων: et μοι quidem add. C. qui om. γάρ. Noster vero cum Schol. Arist. Ach. 640. 5. ἐν Ταγηνισταῖς Küsterus e MSS. Ἀνταγωνισταῖς Edd. vett., quod quo pertineat docet ἐν τ' ἀγωνισταῖς B. 6. ἑαυτὴν (quod miror) Valcken. 8. ἄλλοι quod Pollux, Lex. Seg. p. 383. et Eustathius afferunt, addubitat Pierson. in Moer. p. 52. 10. Cf. v. Ἠλισγημένον. 12. Pertinet ad A. A. XV, 20. ἀλισγημάτων A. τῶν servatum Lex. Seg. p. 377. aut expunge cum Zon. p. 132. aut repetendum ante ἐκ. 14. Locus Herodoti I, 63. 15. Herod. ὅκως μήτε ἀλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι. 17. Sic Hesych. 20. ἀλισχημένοι et ἀλισχημένη B. E. Ἡροδότῳ VII, 208. 21. Ἀκηκοὼς] Immo ἀκηκόεε vel ἠκηκόεε; quorum hoc reposui: Gaisf. cum A. ἤκηκοε. 24. Vide de hac voce Wessel. in Diod. III, 44. Ἀππιανὸς Bell. Pun. c. 124.

---

hac esset mare, postea conversus est in terram aratro cultam. itaque proprie ager mari vicinus sic vocatur, improprie autem quivis ager.] *Ἀλίπεδον*. Planities iuxta mare. sunt tamen qui id referant ad Piraeeum. est etiam in genere locus, qui cum ante fuerit mare, postea fit terra. quare prima syllaba spiritu aspero notanda est, quippe cum dictum sit quasi ἁλὸς πεδίον. Alii agrum mari vicinum sic vocant. alii vero inde nomen ortum putant, quod equi in pulvere se volutare possint. *Ἀλίπλαγκτος*. Sic vocatur Pan, vel quod Atheniensibus opem tulit in navali proelio, vel quod Typhonem retibus cepit, vel quod piscatores Pana venerantur ut pastoralem Deum, vel quod in choreis sonoram vocem edit, quasi maris instar strepens: vel quod amator fuit Echus. mare autem valde fremit. Est autem Pan choreatum praeses. *Ἀλίπλοα*. In mari navigantia. *Ἀλιρρόθιον*. Fluctus maris. *Os mundi totius immortale, o hospes, maritimus tegit pulvis.* quae de Homero dicuntur. Halirrothius autem filius erat Neptuni. *Ἄλις*. Abunde, satis. *Cum autem hoc supplicio satiatus esset, iussit eum in urbem duci, manibus a tergo vinctis.* Aristophanes in Tagenistis: *Satis aphyarum: edendo enim distentus sum.* Et alibi: *Mulier autem dicit sibi satis honoris et praemii esse.* *Ἀλίσας*. Qui congregavit. Item, qui se in pulvere volutavit. et ἀλίσασα, quae congregavit. *Semiramis coactis copiis urbem per vim cepit.* *Ἀλισγηθέν*. Convivio exceptum, vel exosum, vel dolore affectum. et ἀλισγηθεὶς, pollutus. *Ἀλισγημάτων*. Pollutionum e detestandis idolorum sacrificiis contractarum. *Ἀλισθεῖεν*. Congregarentur. *Pisistratus autem artibus efficere conatus est, ut Athenienses iterum congregarentur.* *Ἀλισθείσης*. Collectae. *Ἀλίσκει*. Vincit. Et Ἀλίσκεται, capitur, vincitur. *Ἀλισμένοι*. Apud Herodotum significat congregati sunt. *Audierat autem exercitum illic esse congregatum.* *Ἀλιταίνω*. Pecco. *Ἀλιτενής*. *Appianus: Carthaginienses*

ἐξέδραμον ἐπὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, οὐ κατὰ γῆν, οὐ γὰρ ἦν δίοδος, οὐδὲ ναυσίν, ἀλιτενὴς γὰρ ἦν ἡ θάλασσα, ἀλλὰ γυμνοί, οἱ μὲν ἄχρι τῶν μαζῶν βρεχόμενοι, οἱ δὲ διένεον.

Ἀλιτεύω, τὸ ἁμαρτάνω.

Ἀλίτημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀλιτήμων, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ συστέλλει.

115 Ἀλιτήμορος. παράφρων γεγονώς.

Ἀλιτήριος. ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκὼς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φη-
μι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί. Ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλιτηρίους, ἀποτυχόντας, ἁμαρτόντας, ἀστοχήσαντας. Οὐ μόνον ἀπράκτους παρεσκεύασας ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τῶν αὐτοῖς ἐντεταλμένων ἀπέδειξας. καὶ αὖθις· Ἦ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ὁ ἄνθρωπος δαίμων τις ἀλιτήριος εἶναι;

Ἀλιτηροῦ. ἁμαρτωλοῦ, μιαρᾶς.

Νῦν δ' ἔκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός.

Ἀλιτόμηνος. ὁ τοῦ τελείου μηνὸς διημαρτηκώς, ὁ ἠλιτόμηνος.

Ἀλιτρία. ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀλιτρός, ἁμαρτωλός.

Ἀλίφειρα. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀλιφειρεύς, ὄνομα ποταμοῦ.

[Ἀλιφῆναι. ἀντὶ τοῦ ἀλείψασθαι, β' ἀόριστος.]

Ἀλθαία. ὄνομα κύριον. κατὰ δὲ ἰατροὺς ἀγρία μαλάχη.

[Ἀλθαίνοντα. ἰώμενον, θεραπεύοντα.

Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα.]

Ἄλθαινος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλθηφιάς. ἡ ἄμπελος, ἀπὸ Ἀλθηφίου τινός.

---

3. 4. Post γυμνοί aliquammulta sunt praetermissa; item post βρεχόμενοι supplendum διεβάδιζον. μαστῶν vulg. 5. Sic Gaisf. cum A. et partim C. Ἀλιταίνω, τὸ ἁμαρτάνω ante Ἀλιτεύω Edd. post Aldum: nam Med. om. 6. ἀλιτήμων: v. Apollon. Lex. p. 88. 7. καὶ συστέλλει om. vulg. Suppleas τὸ ῐ. V. Eust. in Od. ἑ. p. 1529. Eadem tamen breviloquentia συστέλλει subiecit Leid. voci Μεγαλήτωρ. Cf. v. Αἰχμήμων et supra v. Ἀκράτωρ. 8. ἀλιτημόρου, παράφρονος γεγονυίας Zon. p. 126. Vitiose ἀλιτήμερος Eustathius modo laudatus. 9. ἀνεχόμενος μιάσματα] ἐνεχόμενος μιάσματι A. B. C. cum Zon. p. 120. 10. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν v. 448, 49. 11. ἡ τῶν A. 13. Ἀλιτήριοι — γενομένης Eudocia p. 36. Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί A. C. Lex. Seg. Edebatur Ἀλιτήριος. ἁμαρτωλός. Ceterum universa haec narratio fluxit ab eodem fonte, quo Schol. Aristophanis l. l., adde Schol. Platonis pp. 406. 454. Etym. M. p. 65. Zon. p. 120. Lex. Seg. p. 377. Arsen. p. 40. Quibus refragatur Plutarchus Qu. Gr. 25. p. 297. οὐ γὰρ πιστέον τοῖς λέγουσιν, ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας: quae paulo copiosius idem exsequitur de Curios. p. 523. 16. καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀνοσίους καὶ μιάσματι ἐνεχομένους ἀλιτηρίους ἐ. Eud. 18. τῆς add. A. C. cum grammaticis. 20. Veriora Etym. M. ἔστι δὲ καὶ παράγωγον ἀπὸ τούτου ἀλιτραίνειν, τὸ ἁμαρτάνειν. 21. Quae post ἁμαρτάνειν sequebantur, ἢ ἀπὸ τοῦ τοῖς ἀλοῦντας τηρεῖν, om. Gaisf. cum A. B. C. Lex. Seg. ἢ . . . τηρεῖν merito absunt a Schol. Arist.

1. Zon. p. 121. ubi male editum ἁμαρτάνοντας. Huc pertinent extrema verba Schol. Aristoph. loco laudato: λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυχόντων. 4. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 12. ubi legitur πῶς δὲ οὐκ ἔ. Indidem ascivi. 6. ἀλιτροῦ Med. μιαρᾶς Schol. Soph. et A. C. E m. s. μιαροῦ Edd. ante Gaisf. 7. Sic Suidas cum MSS. Sophocl. Oed. C. 371. του κἀξ] τ' καὶ A. τὰ κἀξ C. 8. Cf. v. Ἠλιτόμηνον. ἢ post διημαρτηκὼς om. A. B. C. 10. Lex. Seg. p. 377. Ἀριστοφάνης Acharn. 907. (873.) 11. ὁ post Ἀλιτρὸς om. A. 12. E Stephano Byz. Gl. om. C. 13. ποταμοῦ: opinor πολίτου. 14. In his acumen magistelli cuiusdam versatum apparet. Editum ἀλιφῆναι correxi cum B. E. ἀλειφθῆναι C. 16. κατὰ δὲ (τοὺς add. C.) ἰατροὺς et quae sequuntur, ut solet, e Paulo Aegineta. Addit Burneius Dioscor. III, 163. et Geopon. III, 6. εἶδος ἀγρίας μαλάχης] ἀγρία μαλάχη Gaisf. cum A. B. C. E. Iisdem auctoribus expuncta quae subsequebantur e Paulo Aegineta et Steph. Byz. congesta: διαφορητικὴ καὶ πεπτικὴ φυμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἀλφῶν ῥυπτική. τὸ δὲ σπέρμα λίθους θρύπτει. καὶ Ἀλθαία, πόλις Ὀλκάδων. οἱ δὲ Ὀλκάδες ἔθνος Ἰβηρίας. 18. Gl. om. B. C. E., praecedenti anteponit A. 20. Uberius Etym. M. p. 63. „Ubi MSS. Dorv. et Voss. egregie, ὃν φησὶν ὀνομασθῆναι Τιμαῖος διὰ τὸ κτλ. Similia Schol. Lycophr. 1050." *Gaisf.* 21. Zon. p. 126. Locus depromptus ex Athenaei lib. I. p. 31. B. cui paria tradit Plutarchus Quaest. Gr. 19. p. 295. E. ἡ delendum.

---

autem excurrerunt in Romanorum machinas: non itinere terrestri, non enim erat transitus, neque navibus quod ibi mare vadosum erat, sed nudi, quorum alii summo tantum pectore vadis extabant, alii vero tranabant. Ἀλιτεύω. Pecco. Ἀλίτημα. Peccatum. Et Ἀλιτήμων, peccator, correpta syllaba secunda. Ἀλιτήμορος. Qui delirus est factus. Ἀλιτήριος. Impius, qui piaculi reus est et in deos peccavit. Aristophanes: *Ex impiis illis te ortum pronuncio, qui in Deam piaculum commiserunt.* Ἀλιτήριοι. Peccatores. Nomen autem hinc ortum est. Cum Athenienses aliquando fame laborarent, pauperes molentium farinas diripuerunt: unde malos improprie dicere solebant ἀλιτηρίους. Nomen autem illud propagabatur etiam ad illos, qui per vim aliquid facerent; nimirum ab annonae penuria, quae tempore belli Aetolici fuit. Licet id aut ab verbo ἀλιτραίνειν, i. e. peccare, deduci. Ἀλιτηρίους. Qui spe exciderunt, qui aberrarunt, qui scopum non sunt assecuti. *Non solum eos re infecta redire coegisti, sed etiam effecisti, ut nihil eorum quae iis praecepta erant ad exitum perveniret.* Et alibi: *Numquid iste homo non poterat malus aliquis genius videri?* Ἀλιτηροῦ. Peccatoris; sceleratae. *Nunc autem ab aliquo deorum et sua ipsorum mente perversa.* Ἀλιτόμηνος vel ἠλιτόμηνος. Qui ante iustum mensis tempus natus est. Ἀλιτρία. Peccatum. Aristophanes. Et Ἀλιτρός, peccator. Ἀλίφειρα. Nomen urbis. Et Ἀλιφειρεύς, nomen fluvii. [Ἀλιφῆναι. Se unxisse: aoristus secundus.] Ἀλθαία. Nomen proprium. In medicorum autem usu sic vocatur agrestis malva. [Ἀλθαίνοντα. Medentem, curantem. *Aegrotae medentem.*] Ἄλθαινος. Nomen fluvii. Ἀλθηφιάς. Vitis Althephia, cuius nomen ab Althephio quo-

καὶ Ἀνθηδονιὰς καὶ Ὑπεριὰς ἀπὸ Ὑπέρου καὶ Ἀνθηδόνος. Χρησμός·

Πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις,
οὐδ' ἱερὰν Ὑπέραν, ὅθι τ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

116 Ἀλκαμένης. ὄνομα κύριον. ὁ Λήμνιος.

Ἀλκάνης. Ἀνὴρ τῶν ἐν μέσῳ πολιτῶν τῆς Ἐφραῒμ κληρουχίας, Ἀρμαθὲμ πόλιν κατοικῶν, γαμεῖ δύο γυναῖκας, Ἄνναν τε καὶ Φένανναν. ἐκ δὴ ταύτης καὶ παῖδες αὐτῷ γίνονται· τὴν δ' ἑτέραν ἄτεκνον οὖσαν ἀγαπῶν διετέλει. Ἀφικομένου δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀλκάνου εἰς Σιλὼ πόλιν θῦσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἡ σκηνὴ τοῦ θεοῦ ἐπεπήγει· καὶ πάλιν κατὰ τὴν εὐωχίαν νέμοντος μοίρας κρεῶν ταῖς τε γυναιξὶ καὶ τοῖς τέκνοις, ἡ Ἄννα θεασαμένη τοὺς τῆς ἑτέρας παῖδας τῇ μητρὶ περικαθισαμένους εἰς δάκρυά τε προὔπεσε καὶ τῆς ἀπαιδίας αὑτὴν ὠλοφύρετο καὶ τῆς μονώσεως, καὶ τῆς τἀνδρὸς παραμυθίας τῇ λύπῃ κρατήσασα εἰς τὴν σκηνὴν ᾤχετο, τὸν θεὸν ἱκετεύουσα δοῦναι γονὴν αὐτῇ καὶ ποιῆσαι μητέρα, ἐπαγγελλομένη τὸ πρῶτον αὐτῇ γεννησόμενον καθιερώσειν ἐπὶ διακονίαν τοῦ θεοῦ, δίαιταν οὐχ ὁμοίαν τοῖς ἰδιώταις ποιησόμενον. Εὐχομένης δὲ ἦλθεν Ἠλεὶ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὡς παροινοῦσαν ἐκέλευσεν ἀπιέναι· τῆς δὲ πιεῖν ὕδωρ φαμένης, λυπουμένην δ' ἐπὶ παίδων ἀπορίᾳ τὸν θεὸν ἱκετεύειν, θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, παρέξειν αὐτῇ παῖδα τὸν θεὸν καταγγέλλων. Καὶ γίνεται αὐτῇ παιδίον, ὃν Σαμουὴλ ἐκάλεσαν, θεαίτητον ὡς ἄν τις εἴποι.

Ἀλκαία. Ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος ὢν τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατῃκίζετο, ὁ δὲ λέων ἤλγει μὲν καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο. Ὁ Λογοθέτης φησὶν ἐν τῷ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου βίῳ.

Ἀλκαῖος. Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους. ἐγένετο μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ τὰ πολέμια γενναῖος.

Ἀλκαῖος. Ἀθηναῖος, τραγικός, ὅν τινες θέλουσι πρῶτον τραγικὸν γεγονέναι.

Ἀλκαῖος. Μυτιληναῖος, εἶτα Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας [πέμπτος], υἱὸς δὲ Μίκκου. ἔγραψε δράματα δέκα.

---

4. ὅθι γ' Athenaeus, quod haud temere mutandum. 5. ὁ Λήμνιος Müller. de Phidia p. 40. sic interpretatur, ut Alcamenes, civis Atheniensis, inter cleruchos Lemni receptus fuerit. Mihi haec videntur esse defecta. 6. Locus, si recesseris ab levioribus quibusdam, integer Iosephi Antiq. Iud. V, 10, 2. ubi Ἐλκάνης vocatur, qui Suidae Ἀλκάνης est. τῆς Ἐφρὶμ κληρουχίας] Quae in prioribus Edd. sequuntur, οὐ [immo ὅτι] ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βίβλου τῶν ζ' βασιλειῶν Ἐλκανᾶς [τῶν δ' βασ. ἐλκανᾶς A. mg. et qui post κληρουχίας haec reponunt, B. E.] κεῖται τὸ ὄνομα, tanquam manifestum glossema et scholium e textu eiicienda putavi. Nam verba haec apud Iosephum non reperiuntur; eademque in uno MS. Paris. prorsus desunt, in altero vero ad marginem scripta leguntur: quod certissimum est argumentum, ea ab imperitis librariis loco huic temere intrusa fuisse. *Küst.* Voluerunt illi Ἐλκανᾶς ex usu LXX. interpretum. 7. Ἐφρὶμ] Ἐφραὶμ A. B. D. Dein Ἀρμαθαὶμ A. Ῥαμαθὰν Ios. 8. Φεννάναν vulg. Φεννάνναν Med. Φένανναν A. B. cum Ios. 9. καὶ ante παῖδες add. A. B. 11. τῶν om. A. Σιλὼ Ioseph. Σηλὼ A. σκῶν B. κῶν E. Edebatur Σηλῶμ. 14. τε add. A. καὶ ante ἡ Ios. ignorat, omissum cum A. B. 15. Sic A. E. Ios. περικαθησαμένους B. περικαθημένους Edd. 19. ἱκετεύσουσα vulg.

1. Lege cum Ios. διακονίᾳ. τοῦ add. idem et A. τῆς ἰδίᾳ A. 3. αὐτὴν post παροινοῦσαν om. A. 5. λυπουμένης A. E. Med. 8. ἐκάλεσε] ἐκάλεσαν A. προσαγορεύουσι Ios. 9. In v. ἀλκαία Küst. contulit Etymolog. MS. Bibliothecae Reg. Paris. (adhibitum etiam Bekk. in Etym. p. 724.): Ἀλκαία, ἡ οὐρά. κυρίως ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν προτρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ὑφ' οὗ παροξύνεται, ὥς (καθά) φησιν Ἱερώνυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν Ὑπομνήματι (ὑπομνήσει) Ἀσπίδος Ἡσιόδου: porro Schol. Apollon. IV, 1614. et Schol. Nicandri Ther. 123. praeterea locum Il. υ. 170. cum Schol. Ceterum gl. habet A. in marg. 12. ἐν τῷ . . . βίῳ om. B. 16. Eadem *Eudocia* p. 60. Haec etsi non dubito quin cum sequentibus confunda sint, portentis tamen istis ac tenebris narrationis quid originem dederit haud promptum fuerit explicare. Verum si ponamus τραγικός errore quem non raro deprehendimus confusum esse cum germana scriptura κωμικός, suspicari licet Alcaeum comicum, cuius extitisset fabula Κωμῳδοτραγῳδία, principem fuisse habitum qui disciplinam tragoediae cum arte comica sociaret. 18. Ἀλκαῖος — δέκα *Eudocia* p. 60. omissis εἶτα Ἀθηναῖος et πέμπτος, υἱὸς δὲ Μίκκου. Edebatur Μιτυληναῖος. Ceterum quae Meinekius de loco perturbatissimo coniecit, videas in eius Quaest. Scen. II. p. 54.

---

dam ductum: ut Anthedonias et Hyperias ab Hypero et Anthedone. Oraculum: *Bibe vinum fecatum, quia non habitas Anthedonem, neque sacram Hyperam, ubi defecatum vinum bibebas.* Ἀλκαμένης. Nomen proprium viri Lemnii. Ἀλκάνης. Vir mediocris inter suos cives fortunae, de tribu Ephraim, Armatham urbem incolens, duas uxores duxit, Annam et Phenannam. ex qua cum ipsi nati essent liberi, alteram tamen, quamvis sterilem, constanter amavit. Cum autem Alcanes cum uxoribus in Silo urbem sacrificatum profectus fuisset (ibi enim fixum erat tabernaculum Domini), et in convivio portiones carnium uxoribus et liberis distribueret, tum Anna filios alterius uxoris conspicata, qui undique matri assiderent, in lacrimas prorupit suamque sterilitatem deploravit. cumque moestitia eius consolationem viri superaret, tabernaculum adiit, Deum suppliciter orans, ut ipsi prolem daret, promittens, qui primum editus esset filius, eum se ministerio divino consecraturam esse, ita ut usitata victus ratione non esset usurus. Illa autem precante Eli summus sacerdos advenit, eamque ut ebriam abire iussit. cui cum dixisset, se aquam bibisse, contristatamque ob sterilitatem Deo supplicare: iussit eam bono animo esse, denuncians Deum ipsi daturum esse filium. Natus autem ei filius est, quem vocarunt Samuelem, quasi dicas a deo petitum. Ἀλκαία. *At draco qui magnitudinis esset ingentis, leonem cauda verberabat; at leo dolore irritatus ad ultionem cauda se stimulabat.* Logothetae verba in S. Marcelli vita. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Omphales et Herculis filius. fuit magnus, robustus et bellica fortitudine praestans. Ἀλκαῖος. Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum tragicum fuisse putant. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Mytilenaeus, deinde Atheniensis, comicus antiquae comoediae [quintus], Micci filius. scripsit fabulas decem.

Ἀλκέτας. Μολοττῶν βασιλεύς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκείδης. ὁ Ἡρακλῆς, παππωνυμικῶς. Ἀλκέως γὰρ παῖς Ἀμφιτρύων.

Ἀλκή. ἰσχύς, δύναμις. Ἡσίοδος·

117 Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ Ἀτρείδῃσι.

καὶ Πολύβιος· Οἶδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκὴ θανάτου καταφρονεῖν.

Ἀλκήεντας, εὐρώστους, δυνατούς.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας διστούς.

Ἄλκηστις. ὄνομα κύριον.

Ἀλκιβιάδης. υἱὸς Κλεινίου καὶ τῆς ἀδελφῆς Περικλέους, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, μαθητὴς πρῶτον Σωφίλου, εἶτα Σωκράτους, οὗ καὶ ἐρώμενος, ὥς τινες. καὶ ἐκ δούλων δὲ τεχθέντα τινὲς ἱστορήκασιν. οὗτος ἐστρατήγησεν Ἀθηναίων· καὶ λυπηθεὶς διὰ τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς στρατηγίας, τῆς τῶν Ἑρμῶν ἀποκοπῆς ἕνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς Τισαφέρνην τὸν Πέρσην καὶ πολέμου αἴτιος γενόμενος Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εὔνους ἐγένετο. Μέλλοντος δὲ Λυσάνδρου αὐτὸν ἀναιρεῖν, παρ' ᾧ διέτριβεν εἰς κώμην τῆς Φρυγίας ἑταίρᾳ συνών, ὄναρ ἦν τεθεαμένος τοιόνδε· ἐδόκει τὴν ἐσθῆτα τῆς ἑταίρας ἔχων καίεσθαι δίχα τῆς κεφαλῆς. οἱ δορυφόροι δὲ ἐπιστάντες ὑφῆψαν τὴν σκηνήν, ὁ δὲ ἐξελθὼν βίᾳ τιτρώσκεται διωχθείς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφελόντες αὐτοῦ Φαρναβάζῳ κομίζουσιν. [Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν.]

Ἀλκιμάχη. ἡ Ἀθηνᾶ ἡ ἐν πολέμοις κραταιά.

Νηὸν ὑποῤῥοφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Ἀλκιδάμας. ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, φιλόσοφος, Διοκλέους υἱὸς Μουσικὰ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκίμαχος. στρατηγός ἐστιν οὗτος, Ἀναγυράσιος τῶν δήμων. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης.

---

1. *ὑποστράτηγος* Küsterus ad eam vocem et Diatribe p. 46. Vulg. firmat Harpocratio Pal., repugnante Lex. Seg. p. 378. De utroque Alceta tradidit Diodorus. 3. V. Perizon. in Aelian. II, 32. Heyn. in Apollod. p. 140. Eust. in Il. ά. p. 128. coll. v. *Ἀμφιτρύων*. 5. *Ἡσίοδος* fragm. XLVIII. item memoratus Nicolao Damasc. in Exc. Vales. p. 445. 9. *Πολύβιος* Fragm. gramm. 11. „*λόγων ἀλκὴ* perperam vertitur, *vis doctrinae et rationis*: reddi oportuit, *vis orationis*, uti recte conversum apud Theoph. Simoc. V, 5. qui totum descripsit si fuerit Polybii, cuius ceterum eandem in rem haec legas XI, 8. *εἷς λόγος εὐκαίρως ῥηθεὶς ὑπ' ἀνδρὸς ἀξιοπίστου πολλάκις οὐ μόνον ἀποτρέπει τῶν χειρίστων, ἀλλὰ καὶ παρορμᾷ πρὸς τὰ κάλλιστα τοὺς ἀνθρώπους.*" *Abresch.* in Aesch. T. II. p. 38. 12. Damagetae Ep. II, 1. in A. P. VI, 277. 14. Narratio de Alcibiade misere consarcinata. *ἀδελφῆς* in disceptationem vocavit Wessel. in Diod. XII, 38. 16. *Σοφίλου* A. B. E. Med. 17. *καὶ ἐκ δούλων . . . ἱστορήκασιν* de Alcibiade dicta tam incredibilia accidunt, ut in Alcmanis memoriam ante voces *ἀπὸ οἰκετῶν δέ*, quae hoc demum orationis tenore satis recte procedunt, ea detrudi malim. Videas illic simile facinus in vv. *καὶ Κολυμβώσας* admissum.

4. *Λυσάνδρου* A. B. E. Med. Id nolui vulgato *Φαρναβάζου* posthabere, quod etsi propius ad fidem historiae accedit, reliqua tamen narrationis pars ita negligenter est perscripta, ut doctam diligentiam vix possis requirere. Interim vide Plut. Alcib. 39. *ὡς οὖν ὁ Λύσανδρος ἐπέμψε πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ταῦτα πράττειν κελεύων.* Quae supersunt *παρ' ᾧ*, particulam quandam videntur recondere, velut *ὥσπερ*. 10. *Οὗτος — εἱστίασεν* ex v. *Ἀθηναῖος* repetita in marg. amandarunt A. B. hic quidem tali cum notatione, *σημείωσις ἱστορική*. 12. *πολέμῳ*] *πολέμοις* A. C. 13. Pentameter Hegesippi relatus in v. *Ἄημαι*, unde *ναῷ* reponendum. Item *ὑποῤῥοφίας* pro *ὑπωροφίας* reductum ex A. B. C. 14. Haec cum *Eudocia* p. 56. *Ἐλεάτης ἀπὸ Ἐλέας*] Legendum est, *Ἐλαΐτης ἀπὸ Ἐλαίας*, ut Casaub. in Athen. XIII, 7. recte monuit. Elea enim erat urbs Italiae, cuius *ἐθνικὸν* est *Ἐλεάτης*: Elaea autem (unde *Ἐλαΐτης*) erat urbs Asiae, ex qua Alcidamas oriundus fuit. Recte Tzetzes Chil. XI, 746. *Ὁ Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου Ὁ Ἐλαΐτης, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους. Küst.* Addatur Suidae v. *Γοργίας* sive *Alcidamas Elaites* apud Quintil. III, 1, 10. Sed *Ἐλαΐτης* ignorant Edd. vett. et Eudocia: silet de MSS. Gaisf. 17. Eandem in brevitatem quae reliqui Harpocrationis libri de Alcimachis uberiora tradiderunt, Pal. MS. redegit cum Lex. Seg. p. 378. 18. *τῶν δήμων* A. B. ut in hac formola codd. vett. constanter. Vide Menagium in Diogen. II, 18. Vulgo *τὸν δῆμον*, cum Lex. Seg. p. 378. ubi veram tamen lectionem vix dubitem Bekkerum ex industria celasse, qui in Platonis Euthyphr. p. 2. B. ediderit *τὸν δῆμον Πιτθεύς*, licet ei alteram subministrarent codices optimi. *Gaisf.* Qui de Lex. Seg. postea suspicionem suam retractavit.

Ἀλκέτας. Alcetas, Molossorum rex. Extitit etiam alter Alcetas, inferior dux copiarum Alexandri. *Ἀλκείδης.* Hercules, sic dictus ab avo suo. Amphitryo enim Alcei filius fuit. *Ἀλκή.* Robur, vis. Hesiodus: *Robur enim Aeacidis dedit Olympius, mentem vero Amythaonidis, at divitias Atridis.* Et Polybius: *Vis enim etiam doctrinae mortem contemnere novit.* *Ἀλκήεντας.* Robustos, validos. *Diana arcus sortita cum validis sagittis.* *Ἄλκηστις.* Nomen proprium. *Ἀλκιβιάδης.* Alcibiades, filius Cliniae et sororis Periclis, Atheniensis, philosophus et orator. discipulus primum Sophili, deinde Socratis, cuius etiam (ut quidam ferunt) amasius fuit. quinetiam nonnulli ex servis parentibus eum natum tradiderunt. Hic Atheniensium imperator fuit; et cum iniquo animo ferret imperium sibi abrogari propter Hermarum mutilationem, ad Tissaphernem Persam defecit, et belli adversus Athenienses gerendi auctor fuit; postea tamen cum iis in gratiam rediit. Cum autem Lysander eum interfecturus esset, in Phrygiae deversantem vi[illegible], ubi cum meretrice consuerat, tale somnium ille vidit: me[illegible]ricis istius veste indutus visus est sibi capite dempto combu[illegible]. Satellites autem astantes tentorium incenderunt: ex quo egressus per vim in fuga vulneratur. tum illi caput eius amputatum ad Pharnabazum pertulerunt. [Hic in ludis Olympicis victor totum conventum convivio excepit.] *Ἀλκιμάχη.* Minerva bellica fortitudine praestans. *Sub tecto templi Palladis bellatricis.* *Ἀλκιδάμας.* Asianus ex Elea, philosophus, filius Dioclis eius, qui Musica scripsit, et discipulus Gorgiae Leontini. *Ἀλκίμαχος.* Dux exercitus, Anagyrasia tribu. Alius vero Macedo ille, cuius meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Μεγαρεύς, τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖος, κωμικός.

Ἄλκιμος. ἰσχυρός.

Ἀλκίνοος. ὁ δυνατός.

[Ἀλκίππα. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.]

Ἀλκίφρων. Μάγνης τῆς παρὰ Μαιάνδρῳ Μαγνησίας, φιλόσοφος.

Ἀλκμάν. Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Λυρικός,
118 υἱὸς Δάμαντος, ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός. καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ. ἔγραψε βιβλία ϛ' μέλη, καὶ Κολυμβώσας. πρῶτος δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. κέχρηται δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. ὅπερ πεπλεόνακε παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ κατ' ἀμφότερα ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τεταχέναι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Ἀλκμαιωνίδαι. γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος. Ἀλκμαιωνίδαι. λαμπροί τινες Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος τοῦ κατὰ Θησέα. [καὶ Ἀκταιωνίδων Ἀκταιωνίδος.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων·

ἐν Ἐπιγράμματι.]

Ἀλκμήνη. ὄνομα κύριον.

Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες.

---

1. Alcimenis comici levem notitiam aperuit Ptolemaeus Heph. ap. Phot. Bibl. p. 150. a. τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος (Ἀλκιμένους Meinek. Qu. Scen. I. p. 33.) πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως εὑρεθῆναί φασιν. Unde Welcker. de Alcmane p. 9. recte collegit, quae deinceps Alcmani tribuuntur, Κολυμβώσας ad comicum esse referendas. Ceterum Ptolemaeo, vanissimo homini, noli nimium confidere: vereor enim ut Tynnichus, quem Porphyrius Aeschylo paulo superiorem aetate fuisse significat, comoediae scriptores attingere potuerit. 4. Sic Zon. p. 121. agnoscens quae in fine extabant καὶ ὄνομα κύριον, omissa cum A. B. C. Explicatio tamen suspecta: ὁ δαΐφρων Eust. in Od. η. p. 1568. 5. Gl. in marg. A. 7. Ἀλκίφρων ὁ Μαιάνδριος Athen. I. p. 31. D. cf. Marc. Anton. X, 31. 9. De Alcmane partem excerpsit Eudocia p. 60. 10. πταίοντα] Pearsonus apud Küsterum: *Fort. legendum τῷ ὄντι, i. e. re vera. Erat enim Alcman re vera Lydus, Sardibus oriundus, sed Messoae apud Spartanos enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Plutarchum περὶ φυγῆς, quod emendatum est a Salmasio in Plin. Exerc. p. 825.* Haec ille, Scaligero in Euseb. n. 1360. praeeunte. Idem Pearsonus annotavit, in MS. Vat. legi πταίοντα, quod receptum ab Gaisf. ex A. mireris Hemsterhusio et Toupio II. p. 89. probari potuisse. Equidem nihil nisi libri (velut περὶ ποιητῶν) significationem in ipsis litterarum vestigiis agnoscere mihi videor. Ceterum πτόοντα E. 12. Λύδιος Med. 13. ἐρωτικῶς A. Vide Welcker. p. 8. 14. ἀπὸ οἰκετῶν δέ: cf. dicta in v. Ἀλκιβιάδης. Formulam post Periz. in Aelian. XII, 50. attigit Küst. in v. Ἰάμβλιχος. 15. μέλη] Lege μελῶν. Küst. Suidas utramque dicendi rationem in libris numerandis est secutus: et hanc quidem saepius oportebit reduci, velut in v. Ζηνόβιος. Sed βιβλία ἕξ in marg. A. 15. Κολυμβώσας Küst. sine dubitatione ex loco Photii confirmabat, de quo disputatum in v. Ἀλκιμένης. 16. Attigerunt hanc notitiam editores quidam Lyricorum, sed ut parum quaestionis obscuritatem removerint. Recte vero doctus auctor, quem Suidas expilavit: nam Alcmanica καινοτομία cum minutos ludicrosque numeros praesertim in cantus virginum introduxerit, aperte hexametrorum usus, quem Stesichorus sequebatur, ab eius ingenio recedebat.

1. Edd. Λακεδαιμόνιοι: Eudocia ὡς Λακεδαιμόνιος. Quae subsequuntur nescio cuius solertiae debentur, qui Μεσσήνην opinaretur ab Μεσσόα multum distare: v. Strab. VIII. p. 364. Errorem observavit etiam Baylius. 4. Quid esset Ἀλκμανικὸν εἶδος docuerunt Eustathius et alii Suida disertiores grammatici, quos appellat Valck. in Lesbon. p. 179. sq. sive Welck. l. l. p. 20. sq. 6. παρ' Ὁμήρῳ Il. ε. 774. 9. Superiora Harpocratio, Zonaras, Lex. Seg. p. 378. In posterioribus conf. Hesych. v. Ἀλκείδαι. Ἀλκμαιονίδαι A. B m. a. E. Item post Ἀλκμαιονίδαι et Ἀλκμαίονος A. B m. a. C. ἐστὶν add. A. et Lex. Seg. 10. Ἀλκμᾶνος iidem; quod probabat Gaisf., collato Hesychio, Ἀλκμᾶνα, τὸν Ἀλκμᾶνα. 12. Restitui scripturam vetustam, quam vulg. sic incrustarat: ὡς Ἀκταιωνίδαι ἀπὸ Ἀκταίωνος. Legebatur scilicet τῶν Ἀκταιονιδῶν. Ἀκταιονίδες. Verum haec observatio perperam est invecta ex v. Ἀκταίων. Aliud Aldinae sive MS. A. commentum vide supra relatum in v. Ἀκμαῖος. Contra C. subiunxit, Ἀλκμαίων, ἰσχυρῶν, δυνατῶν, ἀνδρείων τε καὶ γενναίων. 15. His subiungunt A. Ἀλκμαιωνίδες, B. Med. glossam Ἀλκμαιωνίδες: quae ad fabricam istam in v. Ἀλκμαιωνίδαι notatam redire putamus. 16. Zon. p. 121. Corruptio mirabilis: scilicet versum ap. Athen. XIII. p. 602. C. θείας ἀγητῆρες ἐφ' ἀμιλλαις φιλότατος flagitiose detortum observavit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 180. Quod in pagina fraudum referta non miror accidisse.

Ἀλκιμένης. Megarensis, tragicus. Est et alius Alcimenes Atheniensis, comicus. Ἄλκιμος. Robustus. Ἀλκίνοος. Mente valens. [Ἀλκίππα. Alcippa, Alcyonidum una. Adeas v. Ἀλκυονίδες.] Ἀλκίφρων. Alciphro, Magnes Magnesia iuxta Maeandrum, philosophus. Ἀλκμάν. Alcman, Laco ab Messoa, secundum Cratetem vero (qui quidem fallitur) Lydus Sardibus oriundus. Lyricus, filius Damantis vel Titari. Vixit Olymp. XXVII. Ardye, Alyattis patre, in Lydia regnante. qui cum amoribus valde esset deditus, amatoriorum carminum inventor extitit. idem libertinus fuit. Scripsit carminum libros sex: item *Natatrices*. Primus instituit ut melica non amplius versibus hexametris componerentur. Usus est dialecto Dorica, ut homo Lacedaemonius. Est etiam alter Alcman, unus lyricorum, quem Messena tulit. Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alcmanica figura, quae apud Alcmanem est frequentissima, cum verbum, quod utrimque referatur, inter duo nomina ponit. Ut apud Homerum: *Ubi Simois committuntur et Scamander.* Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens illustris inter Athenienses, ab Alcmaeone ducta. Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens Athenis nobilis, ab Alcmaeone, qui Thesei tempore vixit, profecta. [ut Actaeonis, Actaeonides. *Actaeoniarum es una canum*: in Epigrammate.] Ἀλκμήνη. Nomen proprium. Ἀλκτῆρες. Custodes.

Θείας ἀλκτῆρες ἱμερτῆς φιλότητος.

Ἀλκτήρια λιμοῦ. τὰ δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιειναί. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ιά φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ΄, καὶ Φιλόχορος θ΄. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ Γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀστερίη. αὗ-
110 ται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔῤῥιψαν αὑτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται. καὶ ἀλκυόνειος ἡμέρα.

Ἀλκυών. ὄρνεον θαλάσσιον.

Ἅλμα. πήδημα.

Ἁλμάδες. κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

Ἁλμυρόν. Ὅτι τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἀλοάων. καὶ Ἀλοάσαντα εἶπεν ἐν τῷ ᾱ Φερεκράτης·

[Ἵππον] ὑποζύγιον ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η̄.

Ἀλογεῖν. γενικῇ. ἀφροντιστεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγγις ὅπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἔκρινεν ἀλογεῖν, πόρναις δὲ καὶ ἀθυρογλώττοις ὁμοδίαιτος ὑπάρχειν.

Ἀλογῆσαι. ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι. καὶ Ἀλογήσει, γενικῇ, ἀμελήσει, οὐ φροντίσει.

Ἀλογία. ἡ ἀφροντιστία. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ κατάσκοπος εὗρε τοὺς Λακεδαιμονίους κτενιζομέ-

---

2. Ἀλκτήρια λιμοῦ: cf. v. Λιμός. Zon. p. 133. ἀλαλκτήρια λιμοῦ. ἀλκτήρια τύχης reddendum opinor Euripidis Telephi fr. II. τὰ om. vulg. A. B. firmatum. 4. Eadem ex Pausaniae lexico Eustathius in Il. ί. p. 776. et Lex. Seg. p. 377. sq. cum Arsenio p. 40. *Eudocia* p. 35. ad ἐκλήθησαν usque cum Suida fere consentit. 5. Σιμ. μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης Eud. Σιμωνίδης fragm. XVIII. Eustathius loco laudato ex Pausania refert Simonidem quinque dies Alcyonios numerasse. Sed nec Suidae nec Pausaniae tanta est apud me auctoritas, quanta Aristotelis, qui *Hist. Anim.* V, 8, 2. expresse testatur, numerum dierum Alcyoniorum secundum Simonidem esse XIV. Praeter Simonidem et Aristotelem plerique etiam alii scriptores dies alcyonios numero XIV. esse dixerunt: v. Schol. in Aristoph. Av. 251. et in Apollon. Rh. I, 1086. Ovidius *Metam.* XI, 745. Sed notandum est Ovidium hic tantum loqui de septem diebus posterioribus, quibus halcyon pullos suos excludit, nam septem prioribus nidum struit, ut testatur Plinius X, 32. *Küst.* De his nuper diligentiora Bodius in Mythographos suos Latinos. 6. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων] Paulo ante ostendimus Aristotelem XIV. dies alcyonios numerare: qui proinde numerus, incuria librariorum omissus, loco huic restituendus est. *Küst.* Apertum ΙΔ scribendum fuisse, reposito ὡς pro καί. 7. Φιλόχορος δὲ θ΄. ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρές εἰσιν, ἕτεροι λέγουσι. Πανσανίας δὲ μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν: Eud. καὶ om. Lex. Seg. Φιλόχορος fragm. p. 93. 8. Ἀγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνήμασι Lex. Latet numeri τῶν ὑπομνημάτων, quae nullus Athenaeo studiosius versavit, indicium. 10. Φθονία (sic Lex., addito Χθονία; cum vulgaribus Suidae edd., Φωσθονία Küst. c. Pariss. et Med. ac Suida sub v.) . . Ἀλκίππη, Π., Δρυμώ Eud., in seqq. minus etiam emendate. 11. Παλλήνη Suid. in v., probatum Holstenio in Steph. p. 239. Παλλίνη Lex. Παλήνη Edd. Δριμώ cum reliquis nominibus singulatim ab Suida commemoratur. 13. Lege Παλλήνης, ut apud Eustathium. Vide etiam Stephanum v. Κάναστρον. 16. Tenuis magistri recentioris annotatio: cui sub finem Med. subiunxit a Küstero neglecta, Gaisf. servata Ἀλκυονὶς καὶ ἀλκυονίεις ἡ τῆς ἀλκυόνος μήτηρ. ἀλκυονιτίδες Arsenius. 18. θαλάσσης Lex. Seg.

2. V. Phrynich. p. 118. αἱ κολ. Zon. p. 127. 3. Attigit Eust. in Od. τ΄. p. 1859. Opusc. p. 139. et alibi. Hinc corrigendum quod habet Zenob. I, 63. ἐπὶ τοῦ ἁλικοῦ. 5. Ὅτι accessit ex A. C. nempe haec aliunde decerpta sunt, forsan ex v. Φαιὸν χρῶμα. γλυκέως A. Contulit Gaisf. Aristot. Probl. 23, 7. 7. Sic Gaisf. ordine verborum ex A. mutato. Edd. Ἀλοάων καὶ ἀλοάσαντα. Ἀλοάσαντα εἶπεν Φ. ἐν τῷ ἄλφα: quorum alterum ἀλοάσαντα ignorant B. E. 9. Lex. Seg. p. 379. Φερεκράτης Ἴπνῳ· Ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκπ. Fabulae nomen (cf. Meinek. Qu. Sc. II. p. 36.) latere videtur in praegresso εἶπεν, id est εἴπνῳ: et A. quidem Ἵπποι ὑποζύγιοι. Praeterea editum ante Gaisf. ἀλοάσαντά τ' εὐθύς, invitis MSS. Ceterum ἐσθίειν ἐκποιήσει. *edere licebit*, lusus ingenii Toupiani. 12. ὅπλων τε καὶ μαχ. in v. Τάλιγγις, ubi haec repetuntur. Nihil mutat Zon. p. 137. 13. ὁμογλώττοις A. E. pr. 15. Lege οὐ φροντίσαι: v. Lobeck. Phryn. p. 622. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι vulg. adversantibus A. B. C. (unde accessit γενικῇ) Lex. Seg. p. 379. Hesychio et Etym. M. p. 69. 17. Edd. ἀφροντισία. V. Lobeck. l. l. p. 510. ἀφροντισία Dindorfius nuper Themistio p. 230. reddidit. Ἡρόδοτος VII, 208. sq. cuius verba Suidas vehementer breviavit, magis etiam Zon. p. 127.

Divinae inter mortales amicitiae custodes. Ἀλκτήρια λιμοῦ. Quae famem propulsare et arcere possunt. Ἀλκυονίδες ἡμέραι. Alcyonii dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in *Quinquertionibus* undecim esse dicit, ut Aristoteles in *Historia Animalium*. Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem. Hegesander in suis commentariis hanc de iis fabulam narrat. Alcyonei Gigantis filiae fuerunt, Phosthonia, Anthe, Methone, Alcippa, Pallene, Drimo, Asteria. hae post patris obitum de Canastraeo, quod est Pallenes promontorium, in mare se praecipites dederunt; ab Amphitrita vero in aves mutatae de patre Alcyones appellatae sunt. Ab his dies sereni et tranquilli Alcyonii vocantur. Ἀλκυών. Avis marina. Ἅλμα. Saltus. Ἁλμάδες. Olivae in muria natantes. Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. Sale caret: dictum in hominem insuavem et insulsum. Ἁλμυρόν. Aqua salsa calidior est dulci. Ἀλοάων et ἀλοάσαντα, quod Pherecrates dixit per ᾱ: *Iumentis eum trituraris statimque elocari.* Cum vero significat plagis contundere, scribitur per η̄. Ἀλογεῖν. Contemtui habere. *Talingis autem armorum virorumque fortium nullam rationem habere, cum scortis vero scurrisque consuetudinem servare decrevit.* Ἀλογῆσαι. Non curare, negligere. Et Ἀλογήσει, negliget, nullam rationem habebit. Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: *Explorator vero offendit Lacedaemonios se pectentes*

τους, καὶ ἐθαύμαζεν, ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης ἀκούων ταῦτα οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν.

Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακεκραγότες ἐξαυτῆς οἱονεὶ παρελήλυθεισαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος οὐκ ἔτι συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς πρεσβευτὰς ὥρμων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων, οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμόν, οἱ δὲ πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλογιστία παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Ἀλόγιστα παροίσομεν. ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν. Σοφοκλῆς·

Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν.

Ἀλογιστία. παρὰ Πολυβίῳ· Οἱ δὲ πλείονες
120 ἀντέπιπτον, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλογίου δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι. ἐρανισταὶ οἱ μήπω ἐξειλεχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. καὶ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις. ζήτει ἐν τῷ Βούλησις.

Ἀλλοδαπά. ξένα, παντοῖα. καὶ ἡ ἀλλοδαπὴ τῆς ἀλλοδαπῆς κλίνεται.

Ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθῃ·

Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.

Κράτης Παιδιαῖς·

Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος
ἄλλος ὅδ' ἐστίν.

[**Ἄλλως.** μάτην.]

Ἀλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος. καὶ θηλυκὸν ἀλλοειδέα.

---

1. ἐθαύμαζεν A. C. Gaisf. 2. οὐχ vulg. 4. Haec Polybio tribuit Casaubonus, cuius coniecturam veram esse non dubito. Quisquis autem sit auctor ille anonymus, certum est fragmentum hoc referendum esse ad eam historiam, quam refert Appianus Punic. 92. Küst. Vide Polybii XXXVI, 5. ἀταξία: immo ἀφασία, silentium e stupore natum. Ceterum praefigas ἡ cum Zon. ἀνακραγόντες] ἀνακεκραγότες A. B. 5. ἐξαυτῆς iunctim Portus. παρελύθησαν post Casaubonum Toup. I. p. 29. 7. In his aliquid ad orationis integritatem desideres. πρεσβύτας] πρεσβευτὰς in Polyb. receptum e Casauboni coniectura, firmante A. 10. Immo ἀπερείσοντες. 11. Post πόλεως Schweigh. Opusc. II. p. 201. ἔδραμον vel simile verbum requirit. Gaisf. tamen novissima continuabat cum ὥρμων. 13. Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 380. quanquam hic legitur ἀλογιῶν. 14. Δημοσθένης in Aristocr. p. 676. 15. βαστάζομεν B. C. 16. Σοφοκλῆς Oed. C. 1675. 18. Πολυβίῳ Fr. gramm. 12. Quae his antecesserant voces extant in v. Καταινέσαντος. 20. Horum novissima praestat auctiora v. Ἀνεννόητος, in sententiae vero formam redacta v. Κύβος. 21. Locus eiusdem Polybii XVII, 15, 16. quem videas integrum sub v. Ἄνθρωπος: unde legendum ἁμαρτάνει.

3. Eadem Hesychius, Zon. p. 133. Etymol. M. Cf. Pollux VIII, 54. Verum haec refutat ordo litterarum. δίκην C. 5. Zenobius I, 69. proverbium hoc sic exponit: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις (lege ἀλλήλοις) οὐ συμφωνούντων. Diogenianus II, 16. ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν: cf. Arsen. p. 44. 7. Uberius haec tradidere Harpocratio et Lex. Seg. pp. 203. 380. cuius et priorem locum et Etym. M. p. 70. secutus distinxi post Ἄλογοι. ἐξειληχότες Edd. Nostrum praebuit Zon. p. 121. De re praeter interpretes Theophrasti v. Vales. in Harpocr. p. 285. 10. παντοῖα, cum Burneius desiderarit ἀλλοῖα, frustra Gaisf. munilt ope Herodiani I, 14. καὶ — κλίνεται om. vulg. ἀλλοδάπη et ἀλλοδάπης Gaisf. Differt Zon. p. 128. ἀλλοδαπή, ἡ ξένη, contra p. 121. tradens Ἀλλοδαπής, ὁ ξένος. Hoc etiam Etym. M. p. 68. protulit. 12. λέγουσιν om. vulg. Ceterum ἄλλος ἕτερος ad res natura sua diversissimas referri docet inprimis Plato Cratyl. p. 438. D. et Legg. VI. p. 780. E. Μένανδρος p. 110. 15. Edd. ἄλλο τι οὐδ' ἕτερον cum Lex. Seg. p. 379. Correxit Porsonus Tracts p. 200. 16. Cratetis versum emendatum dedit Lex. Seg. p. 380. 17. Edd. πᾶσι λόγος ἄλλος δ' ἐστιν. Malim ἔσται. 19. Glossa temere invecta. Ἄ. δὲ τηνάλλως, μάτην C. 20. καὶ θ. ἀ. om. vulg. Equidem aliam lectionem desidero, si quidem haec tendunt ad Od. ν. 194.

---

et eos admirabatur, ac summam sui negligentiam deprehendit. Quibus auditis Xerxes conicere non poterat, quidnam hoc esset. Ἀλογία. Taciturnitas. *Illi vero confestim omnes simul clamore sublato velut attoniti stabant. Sed isto rumore celeriter per vulgus sparso non amplius silentium obtinuit, sed alii in legatos irruebant, tanquam horum malorum auctores, alii vero in Italos, quos retinuerant, rabiem suam effundebant, alii ad urbis portas currebant.* Dicitur etiam Ἀλογιστία apud Polybium. Ἀλογία. Nullam rationem rei habere, sed inconsiderate agere. Sic Demosthenes et Plato. Ἀλόγιστα παροίσομεν. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: *Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus.* Ἀλογιστία. Apud Polybium: *Plerique vero refragabantur, quorum alii temeritatem, alii insaniam esse dicerent, caput obiicere periculis et vitam tanquam aleae committere.* Et iterum: *Humanum vero genus non pauciora per inconsiderantiam peccat quam per naturam.* Ἀλογίου δίκη. Actio in eos dari solita, qui rerum a se in magistratu gestarum rationes non reddant. Ἄλλο γλαύξ. Aliud noctua, aliud cornix sonat. Proverbium de rebus dictum inter se discrepantibus. Ἄλογοι. Eranistae qui portionem sibi tributam nondum solverunt. † De irrationalibus animae facultatibus vide v. Βούλησις. Ἀλλοδαπά. Peregrina, multiformia. Et ἀλλοδαπὴ ἀλλοδαπῆς. Ἄλλο ἕτερον. iunctim usurpant. Menander *Temulentia*: *Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quicquam.* Crates in *Ludis*: *Tragicis autem actoribus universis aliud iam argumentum suppetit idque magnificum.* [Ἄλλως. Temere.] Ἀλλοειδής. Qui peregrinam habet speciem. Item ἀλλοειδέα de femina.

Ἀλόη. εἶδος μυρεψικόν.

Ἀλοῆος. καὶ Ἀλοάων. καὶ Ἀλοητὸς ὁ καιρὸς τοῦ θέρους.

Ἀλλοθρόους. ἀλλοφώνους.

Ἄλοκι. αὔλακι. τομῇ ἀρότρου.

Ἀλοκίζειν. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πόαις γάρ τισιν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι διὰ τὸν λιμὸν ἐπεπονήκεσαν. Ἀππιανός· Οἱ μέντοι ὕπατοι καὶ ὄκνῳ μὴ ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον· ἔτι δὲ καὶ τὴν πόλιν ἄνοπλον οὖσαν λήψεσθαι ἡγοῦντο.

Ἀλλόμενον ὕδωρ. καὶ Ἀλλόμενοι, πηδῶντες.

Ἀλόννησος. νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἁλόντες. ληφθέντες.

Ἄλοξ. ἡ αὖλαξ.

Ἀλοῶ. τὸ κλῶ. καὶ ἀλοῶν, ἔξωθεν ἐν κύκλῳ
121 περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. ἢ τύπτων, ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς στάχυας. Ἀριστοφάνης·

Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.

Αἰλιανός· Οἱ μέν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις, οἱ δὲ ὅτι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον, ἀλοῶντες αὐτῶν ἀποῤῥαγῆναι τὴν ψυχὴν ἠνάγκασαν. Καὶ Ἀλοώμενος, πατούμενος, συντριβόμενος. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ ὑπέκλιναν αὐτόν, ἵνα δεδιώς, ὡς μέλλων ὑπὸ τοῦ θηρὸς ἀλοώμενος ἀποθνήσκειν, ὕπνου μὴ τύχῃ.

Ἀλόπη. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων, ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἄλοπον. ἴσως πιστόν.

Ἐπὶ τὴν ἀμόργην τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.

Ἀλλοπρόσαλλος. εὐμετάβλητος, ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος. Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Προυσίας βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος.

Ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τις·

Ὁππότε κεν καὶ ἄλλος.

---

1. Quae subiungebantur, θερμαίνει μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, ξηραίνει δὲ κατὰ τὴν τρίτην. ἔστι δὲ καὶ εὐστόμαχος καὶ ῥυπτικὴ καὶ διαφορητικὴ καὶ γαστρὸς ἐκκοπρωτική. πλυθεῖσα δὲ ἧττον μὲν ῥύπτει, εὐστόμαχος δὲ μᾶλλον, e Paulo Aegineta deprompta Küst. monuit cum reliquis locis, qui ab eodem auctore fluxerint, in MSS. Pariss. desiderari; expunxit Gaisf. 2. Perperam haec adiecta, quae scribenda fuerant Ἀλωῆος et ἀλωάων: v. Il. ε'. 386. 90. ἀλοητός Pollux I, 226. 4. Od. α'. 183. 5. Haec Schol. Aristoph. Av. 235. 6. Sic A. B. C. E. Olim edebatur: Ἀλοκίζειν. ἀρότρῳ τέμνειν αὔλακα (ubi MS. ἐξ ἄλλου). Ἀριστοφάνης Vesp. 882. 8. Similia Schol. Aristoph. Vesp. 471. et Schol. Plat. pp. 364. 407. ἐξ ἄλλου lege cum Lex. Seg. p. 378. ἀλλ' ἄλλου A. 9. Dio Cassius LV, 33. ἐπεθύμησαν μὲν καὶ οἱ Δαλμάται καὶ οἱ Παννόνιοι συμβῆναι, διὰ τὸ τὸ μὲν πρῶτον λιμῷ, εἶτα καὶ νόσῳ ἀπ' αὐτοῦ, πόαις τέ τισιν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι, πονηθῆναι. 10. τῶν A. ἐπεπονήκεισαν vulg. 11. Ἀππιανός: Appiani locus in Punic. 94. ita legitur: Οἱ δ' ὕπατοι τάχα μέν τι καὶ ὄκνῳ μὴ εὐθὺς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον, ἅμα δὲ καὶ τὴν πόλιν ἄνοπλον οὖσαν λήψεσθαι κατακράτος ὅτε θέλοιεν ἡγούμενοι διέμελλον ἔτι. Et ὄκνῳ pro ὤκνουν praebuit A. 12. τὴν om. vulg. 14. ἀλλόμενον ὕδωρ ad Ev. Ioannis IV, 14. retulit Toup. III. p. 24. post Alb. in Hesych. Id confirmat vel Lex. in Boisson. Anecd. IV. p. 368. Ἀλλόμενοι ad ordinem quendam epimerismi referri significat Zon. p. 137. ἀλώμενος δὲ ὁ πλανώμενος. 15. Sic Pal. Harpocr. Cf. Steph. Byz. v. Ἀλλόννησος Zon. p. 127. Ἀλόννησος correctum ex A. B. 18. Similia Schol. Rav. in Aristophanis l. infra laud. Adde Lex. Seg. p. 384. 20. ἀστάχυας vulg. Ἀριστοφάνης Thesmoph. 2.

1. Horum partem repetit v. Ὑποχείριον: ubi ῥοπάλοις, non κορύναις. 3. αὐτὸν vulg. et ut videtur A. 6. καὶ μέλλων B. E. ἀλώμενος A. 8. Ἀλοπή Edd. vett. Ceterum eadem Harpocratio et Lex. Seg. p. 380. Cf. Pausanias I, 5, 2. Τῶν δὲ Ἐπωνύμων ἐστὶ μὲν Ἱπποθόων Ποσειδῶνος καὶ Ἀλόπης, θυγατρὸς Κερκύονος. 11. ἴσως πιστόν] Scribendum est [cum Florente in Arist.] ἀλέπιστον, ut infra v. Ἀμοργίς et apud Scholiastam Aristophanis, unde Suidas haec deprompsit, recte legitur. Küst. Malim Ἀριστοφάνης. ἀλέπιστον. Cf. Lex. Seg. p. 379. unde Gaisf. ἀλέπιστον recepit. ἴσως om. C. Aristophanis versus Lysistrat. 738. 13. Grammaticorum explicationes referuntur ad Il. ε'. 831. 14. Polybii (XXXVII, 2.) fragmentum, depromptum e Collectaneis Constantini de Virtt. et Vitt. p. 173. Quamquam ibi legitur ἀλλότριος, non ἀλλοπρόσαλλος, idque eo mirabilius accidit, quod item ἀλλότριος extat in v. Προυσίας. 15. ὁ Προυσίας βασιλεύς Suidas an alius adiecit. 17. Ὅμηρος Il. ι'. 313. unde legendum κεύθῃ. 21. Ὁπότε κ. (ὁππότεκας A.) κ. ἄ. libri, quae vulg. neglexit, exhibuit vero Lex. Seg. p. 379. omissis καὶ ἄλλος. Dubites quem locum haec significent; Gaisf. dubitanter ad Od. λ'. 126. ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, referebat; equidem suspicor afferri Il. δ'. 39. 40. ἄλλο δέ τοι ἐρέω — ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ κτλ. Quae subsequuntur καὶ ἄλλως τε ἀντὶ τοῦ μάλιστα perperam immigrasse manifestum est.

Ἀλόη. Medicamenti genus. *Ἀλοῆος.* et *Ἀλοάων.* Et *Ἀλοητός*, tempus messis. *Ἀλλοθρόους.* Utentes alia lingua. *Ἄλοκι.* Sulco aratri. *Ἀλοκίζειν.* Aristophanes: *Ego vero sulcare cupiebam agrum.* *Ἀλλόκοτον.* Contrarium, inusitatum, peregrinum, aliis inconcinnum, alienum. *Herbis enim quibusdam insolitis et radicibus propter famem vescentes male se habebant.* Appianus: *Consules vero dubitabant facinus tam insolens aggredi; quo accessit etiam ut urbs inermis iis facilis videretur ad expugnandum.* *Ἀλλόμενον ὕδωρ.* Aqua saliens. Et *Ἀλλόμενοι*, saltantes. *Ἀλόννησος.* Parva insula in mari Aegaeo. *Ἁλόντες.* Capti. *Ἄλοξ.* Id quod *αὖλαξ*, sulcus. *Ἀλοῶ.* Frango. Et *ἀλοῶν*, in orbem circumducens, eorum more qui in areis versantur; aut verberans, quod ab illis petitum, qui spicas in areis terunt. Aristophanes: *Perdet me homo a primo mane obtundens.* Aelianus: *Alii pugnis, alii clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo quod in manus forte incideret verberantes animam eos efflare coegerunt.* Et *Ἀλοώμενος*, qui conculcatur, qui conteritur. *Elephanto cicuri eum subiecerunt, ut metuens, quasi a bellua conculcatus mortem esset obiturus, somnum capere non posset.* *Ἀλόπη.* Cercyonis filia, ex qua et Neptuno natus est Hippothoon, a quo tribus Hippothoontis nomen accepit. *Ἄλοπον.* Non decorticatum. *Ad linum non decorticatum egreditur.* *Ἀλλοπρόσαλλος.* Mutabilis; qui nunc huius nunc alterius partibus se adiungit. *Rex Prusias non solum erat timidus, sed etiam in laboribus ferendis minime constans.* *Ἄλλος.* Interdum id significat quod est diversus, alter. Homerus: *Qui aliud in pectore clausum, aliud vero in ore promptum habet.* Ponitur etiam ut sit *aliquis.* *Aliud vero tibi declarabo* —:

[καὶ ἄλλως τε, ἀντὶ τοῦ μάλιστα] καὶ αὖθις·

Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλον εἴρηκεν.

Ἄλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

Ἁλὸς ἄχνη. ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης, διὰ τοὺς παλαιοτέρους.

Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται.

Ἁλοσύδνης, τῆς θαλάσσης.

Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν δυςπραγούντων ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος·

Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον.

οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τι τοῦ ὅλου μικρὸν ἀτελές.

Ἀλλότρια βάλλειν. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν διαμαρτανόντων.

Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Ἀλλοτριοπραγεῖν. ἐχθρῶς βουλεύεσθαι. Ἐσημειοῦντο μηδὲν αὐτὸν ἀλλοτριοπραγεῖν, μηδὲ καινοτομεῖν.

Ἀλλοτριῶ. αἰτιατικῇ.

---

2. Il. γ'. 103. 104. ubi Eustathius p. 389. εἰς δ γράφει ὁ παλαιὸς οὕτω· Τὸ ἄλλον ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν, ἐπὶ δὲ δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν ἑλληνικῶς. Quorum novissima continentur Schol. Ven. A. 5. Grammatici uno quasi ore omnes praecipiunt ἕτερος usurpari tantum cum de duobus, ἄλλος vero, cum de tribus vel pluribus verba fiunt. Ammonius: Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν γὰρ ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος δὲ ἐπὶ πλειόνων. Athen. XI. p. 493. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων Μαχάονος καὶ Νέστορος τέθηκεν· δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν· ἀλλ' εἶπεν ἂν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς καὶ ἐπὶ τούτων· Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sed observationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudicare et vocem ἄλλος interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἕτερος. Küst. Ἑλληνικῶς ab vetusta criticorum quaestione pendet, qui poetam contenderent in Graecam consuetudinem peccasse. Verum Atticos istum canonem neglexisse monuit Schol. Arist. Pac. 11. cf. Eust. in Od. η. p. 1573. et Philemo p. 61. 7. Haud infrequens observatio: v. inprimis Antiattic. p. 81. Contulit Gaisf. Aesch. S. Th. 346. ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει. Ceterum B. ἄλλην [o] — ἀλλήλους [ω]. 8. Il. δ'. 426. 10. εἰς om. A. μεταβαλόντων A. B. μεταβαλλόντων Edd. Diogenianus I, 20. et Arsen. p. 45. μεταβαλλομένων. Vide Terent. Andr. I, 2, 18. Burneio comparatum. 11. Originem proverbii huius sic refert Ptolemaeus Hephaestio apud Photium C. CXC. p. 485. Μενέδημος Ἠλεῖος Βουνέα υἱὸς ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τοῦ Αὐγείου κόπρου, ὥςτε ἀπεστρέψαι τὸν ποταμόν· ὃν καὶ συμμαχήσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ φασί, καὶ ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ παρὰ πεύκης δένδρῳ. Ἀγῶνα δὲ θεὶς ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ, ἰσοπαλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου ἐλέχθη παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησέως, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Plura de hoc proverbio vide apud Meursium in Theseo c. XXIII. Küst. Aliter explicuit Schol. Luciani Conscr. Hist. 34. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κρατιμῶν Diogen. I, 63. cum Arsenio, quibus Hesychius concinit. 13. τῆς post τῷ omiserunt A. B. C. 14. Küst. legebat κατὰ τοὺς παλαιοτέρους. Sed gravissimum mendum aliam poscit medelam, tali fere ratione instituendam: διατείνει ἐπὶ τοὺς παλαίοντας. Dissentiunt Hemsterhusius et Toupius ap. Gaisf. Quorum ille: „Usurpat hoc proverbium, inquit Suidas aut is quem descripsit, de Alcmenes filio propter vetustiores Hercules, qui mirifica virium fortitudine inclaruerant." Toupius vero: „Verte propter; et f. διὰ τὸν παλαιότερον." 12. Locus nondum ad liquidum perductus. Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται Toup. II. p. 201. III. p. 22. „In uno Paris. legitur Ἀλοστατεῖ, in altero [A. cum Lex. Seg. p. 381. et Zon. p. 137.] ἀλοστατεῖ, in tertio [B. E.] ἀλοστρατεῖ. [Adde ἀλλοστατεῖ C.] — Quare iudica, annon scribendum sit Ἀγοστρατεῖ, στρατηγεῖ." Küster. Diatr. p. 46. sq. 16. Od. δ'. 404. Cum Suida Zon. p. 127. 17. Hesiodi ἔ. 823. Similia Diogen. II, 76. et Arsen.

3. Ὅμηρος Il. χ'. 322. 5. εἴωθε non licet firmari nisi altero loco Il. ψ'. 454. 6. ἀτελές] τέλος Schol. Ven. Coniicias εἰς τέλος. 7. Diogen. II, 60. Arsen. p. 44. 45. 9. Cf. Hesiodi θ. 599. Fluxerunt haec ab Scholio quodam in Aristoph. Equ. 391. Auctiora Diogen. II, 75. ἀμᾶσι A. 11. Glossa Platonica, e Timaei p. 24. fontibus ducta. 14. Fragmentum coloris Polybiani. 17. Ἀλλοτριῶ. αἰτ. om. vulg.

---

siquando. [Et ἄλλως τε, maxime.] Idem alibi: *Immolate agnos, unum album, alterum vero nigrum Terrae et Soli; nos autem Iovi alium immolabimus.* Ubi cum de duobus dicit, voce ἕτερος distinctionem effecit, de tertio vero ἄλλον posuit. Ἄλλος ἄλλον. Invicem. Ἁλὸς ἄχνη. Maris spuma. Ἄλλος βίος. Alia vita, alia vivendi ratio. Proverbium de iis dictum qui melius vivendi genus amplexi sunt. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. En alterum Herculem. Proverbio dictum in eos qui per vim aliquid faciunt, et primum quidem id usurpatum de Theseo, vel de Idaeorum Dactylorum Hercule, vel de Alcmenae filio traductum est ad luctatores. Ἀλλοστρατεῖ. Militat. Ἁλοσύδνης. Maris. Ἄλλοτε μητρυιή. *Dies quandoque parens existit, quandoque noverca.* Dicitur de iis qui nunc adversa nunc secunda fortuna utuntur. Ἄλλο τόσον. Fere pleraque. Homerus: *Huius etiam satis magnam partem.* Sic solet dicere, cum toti nonnihil deest, ut sit imperfectum. Ἀλλότρια βάλλειν. Dictum de iis quibus aleae iactus infeliciter cadunt. Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος. Dicitur de iis qui partis alieno labore fruuntur. Ἀλλοτριονομοῦντες. Nomina permutantes, vel omnino aliis quae non convenit distribuentes. Ἀλλοτριοπραγεῖν. Inimica consilia fovere. *Observabant illum in praesenti reip. statu acquiescere, nec rebus novis studere.* Ἀλλοτριῶ. Aptum accusativo.

Ἀλλοτρίως. πολεμίως. καὶ ὁ Δαβίδ· Καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου. τουτέστι, τῶν δυσμενῶν.

Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄλλαι γυναῖκες. τουτέστιν εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κατακείσομαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. τουτέστιν, οὐ μὴ ἀθυμήσω· οἷον, οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν.

Ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ὀφειλόντων τιμωρίαν, ἢ ἐφ' οἷς αὐτοὶ προβάλλονται οἱ κατηγορούμενοι.

Ἀλλ' οὐ θέμις. ἀλλ' οὐ δυνατόν.

Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγειν. ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν, οἷς τὸ κοινωνεῖν περὶ πάντων ἀφθόνως.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ εἰς πάγην. καί, Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδὴ ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου· ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Ἄλλως. Ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. φησὶν οὖν· ὡς ἂν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου· ὡς τούτων χειρόνων ὄντων καὶ θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται. 123

Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ι φυλῶν. οἷον ἡ πρώτη τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον, ἡ δευτέρα τὸ β, μέχρι τοῦ κ. δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν δέκα ἐγίνοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σύ, φησι, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες ἀλλ' ἔπινες.

Ἀλουργά. θαλασσοπόρφυρα.

Αἱ μίτραι τό θ' ἀλουργὲς ὑπένδυμα οἵ τε Λάκωνες πέπλοι.

1. πολεμίως. δυσμενῶς C. omissis sequentibus. ὁ Δαβίδ] Psalm. XIX, 13. Cf. Zon. p. 140. 4. Versus Aristophanis Thesmophor. 537, 38. unde legendum πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες. 8. Aristophanis Nub. 126. cum explicatione Scholiorum. Lege κείσομαι. 11. Soph. Oed. R. 1409. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν κτλ. His praefigunt Γν A. γνώμην vel γνωμικὸν B. ἃ μὴ vulg. ἢ ante καλόν expunxit C. ubi legitur ἂν μ. 13. Usus est Plato (Clitoph. p. 407.) apud Plutarch. de vit. pud. p. 534. E. 14. ἀμαρτίαν] ἀμετρίαν A. ὑπέρ, superne ἀπό, A. 15. ἐφ' οἷς] ἀφ' ἧς inter versus A. 18. Versus Aristophanis Nub. 141. Item interpretatio cum Scholiis communis, praeter novissima. Indidem, C. firmatum, accessit τῶν. μαθηταῖσι Edd. 21. Ad sensus integritatem Küst. desiderabat, οἷς τὸ κοινωνεῖν πᾶσι πρέπει. Idem: „περὶ πάντων] Haec vox deest in uno MS. Paris. eamque per me deleas licet." Silet Gaisf. 22. Disertiora Zenob. I, 67.

1. Versus Aristophanis Plut. 886. additis Scholiorum sententiis, quas Suidas expilavit. Repetit haec v. Οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος. 2. ἀνηνύτων] Loci huius sensui potius convenit ut scribatur ἀνονήτων. Küst. „Immo longe opportunius retinebimus ἀνήνυτα potestate activa, quae virtutem medendi morsibus sycophantarum et efficaciam nullam habent neque praestant, ἄπρακτα." Hemsterh. Non opinor: sed respexit auctor ad classem quandam eorum proverbiorum, quibus significantur τὰ ἀδύνατα: cf. v. Ὄνου πόκαι. Edd. ὁ φάρμακον: quod correximus ex altero loco et Schol. Arist. 6. ἀλεξιτήριον Edd. vett. 9. Schol. recte κἂν ἔχῃς. 11. Idem firmat pristinum καὶ θηρίων: τῶν θ. vulg. 12. Versus Aristophanis Plut. 973. cuius e Scholio recentiore Suidas sua descripsit. 13. Vid. der Att. Prozess p. 127. 15. Ante μέχρι cum A. B. E. omisi καὶ ἐφεξῆς: quamquam aliquid etiamnum desideramus. 16. ἐγένοντο] ἐγίνοντο A. Praeterea δικαστήρια iussit Hemst. reponi, coll. Schol. Plut. 277. et Apostolio. 17. οἱ ἄλλοι recte Mich. Apostolius sive Arsen. p. 45. idque recepit Gaisf. 20. Cf. Albert. in Hesych. v. Ἁλιπόρφυρα. 21. Versus Hedyli Ep. VI. pr. A. P. VI, 292. Cf. vv. Λακωνικαί et Μίτρα, unde recipiendum τοί τε.

Ἀλλοτρίως. Inimico animo. David: *Et servum tuum ne tradas in manus hostium.* Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι. *At enim mulieribus suapte protervis nullum est universe peius animal, praeterquam aliae mulieres.* Ἀλλ' οὐδ' ἐγώ. Aristophanes in Nubibus: *At ego cum ceciderim, tamen non iacebo.* Hoc est, animum non despondebo, sive animum moerori non tradam. Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδ. *Sed ne dicere quidem licet ea quae facere non est honestum.* Ἀλλ' οὐ διὰ τ. Proverbium in eos dictum qui alterius criminis rei sunt, quam cuius accusati causam dicunt. Ἀλλ' οὐ θέμις. At nefas est. *At nefas est praeterquam discipulis haec dicere.* Haec introducit irridendi criminandique causa. alienum est enim a philosophis livor et invidia, quos omnia liberaliter communicare cum aliis deceat. Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. At non iterum vulpes. Deest, laqueos inciderit. Et: Semel vulpes laqueo capitur. Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκ. *At non inest adversus sycophantae morsum.* Dicitur de rebus nullius usus. Deest autem vox remedium. Famulus nimirum personae suae convenienter dicit, nullam esse in annulo vim aut efficaciam adversus morsum sycophantae. Solent enim qui amuleta vendunt dicere, hoc illi vel illi morbo mederi. Aliter. Ostendit ei annulum pharmaciten vocatum, quo remedium adversus venena paretur et fascinum avertatur; dicit igitur: Habeas licet annulum pharmaciten, contra morsum tamen sycophantae nihil is prodest; quasi scilicet sycophantae peiores sint ipsis feris, contra quas annulus iste factus erat. Ἀλλ' οὐ λαχ. *Ecquid vero sortito in littera bibisti?* Aristophanes. Quod pronunciandum erat, ius dixisti. Athenienses enim e decem tribubus iudices sortiebantur secundum litterarum ordinem: ut primae tribui assignabatur A, secundae B, et sic deinceps usque ad K. Cum enim essent decem tribus, decem deligebantur iudicia. qui litteram igitur A sortitus erat, primus ius dicebat, et sic reliqui. Forsan igitur, inquit, litteram sortita non ius dixisti sed potasti. Ἀλουργά. Muricis colore tincta. *Vittae et purpureum indumentum atque pallae Laconicae.*

Ἀλουργιαῖον. ἀντὶ τοῦ ἀλουργές. Ἀντιφάνης.

Ἀλουργίς. πορφυρᾶ χλανίς. ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφυροῦν, τῷ στεφάνῳ τῶν ῥόδων τὴν ἀλουργίδα ἐπήγαγεν Ἀριστοφάνης. Ἀλουργὴς δὲ ἐσθής, τῆς ἀλουργοῦς, τῇ ἀλουργεῖ. Ἐσθῆτα ἀλουργῆ.

Ἀλουργοπωλική. ἡ πορφυροπωλικὴ λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος.

Ἄλουτος. χωρὶς τοῦ σ̄.

Ἀπαράτιλτος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων· Ἀριστοφάνης. Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος· ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ.

Ἀλοφάζω. σκιρτῶ, παροινῶ.

Ἀλλόφωνος.

Ἀλλόφυλος. ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς, ὁ ἀλλογενής.

Ἀλόχευτος. ἀγέννητος. Ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθών. καὶ λοχευθεὶς τὴν πλευράν.

Ἄλοχος. γαμετή. Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας·

Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.

Ἄλω, ἡ εὐθεῖα ἡ ἄλω. τὸ γὰρ ἅλως παῖσμα νεωτερικόν.

Ἀλῶ. ἀντὶ τοῦ ἀλέσω. Φιλύλλιος.

Ἁλῷ. πιεσθῇ, καταγνωσθῇ. [**Ἁλῷ.** κατὰ περιποίησιν γενικῇ. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπαχθοῦς τῶν γονέων κακώσεως ἁλούς. καὶ Ἐὰν δέ τις ἁλῷ παρανόμων ἢ κλοπῆς.]

Ἀλῶα. ἑορτή ἐστιν Ἀττική. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι.

Ἀλωάς. ἀλωνίας, τοὺς τόπους ἔνθα ὁ σῖτος ἀλοᾶται. ἔστι δὲ καὶ ἡ δενδροφόρος γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ ἐστιν ἀλφή σὺν τῷ ῑ.

Ἔθων Οἰνῆος ἀλφήν.

---

1. Sic Lex. Seg. p. 380. nisi quod legit Ἀριστοφάνης. Sed malim istud ἀλουργιαῖος, quod analogiae Graecae parum convenit, ab vulgari librariorum errore repetere, qui ἀκαριαῖος et ἀκαρίδιος cum similibus temere permiscerent. Itaque lexicographis ἀλουργίδιον commendamus ab ἀλουργὸν deflexum, unde provenit etiam ἀλουργοειδὴς in Constant. Cerim. p. 710. non quod in Plat. Tim. p. 68. vulgatur ἀλουργοῦν, ubi recipiendum fuit ἀλουργόν. 3. E Scholiis in Aristoph. Equ. 963. πορφυρᾶ Med. 5. Ἀλουργὴς — ἀλουργῆ om. vulg. Sed disertior Zon. p. 128. ἀλουργὴς δὲ [ἡ] ἐσθὴς ἡ, καὶ κλίνεται τῆς ἀ. τῇ ἀ. Ceterum cf. v. Μάγγης. et exemplum Dionysii Halic. fr. Ambr. XVIII, 4. χλαμύδα — ἀλουργῆ τε οὖσαν καὶ χρυσόπαστον. 8. Harpocratio, Lex. Seg. p. 379. Zon. p. 128. 10. χωρὶς τοῦ σ̄ neglexit vulg. 11. Exemplum est Aristophanis Lysistrat. 280. Cf. vv. Ἀπαράτιλτος et Ἐξ ἐτῶν. 13. Ἀριστοφάνης Avium v. 1117. Locus integrandus e Schol. Comici: οὕτω συντόνως τρέχει, ὥσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἢ ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ δίκην ῥεύματος ταχέως φερόμενος. Partem supplevit is qui v. Ἀλφειός hac annotatione ditavit. 15. Zon. p. 137. Ἀλοφάζω] Scribendum puto Ἀλλοφάσσω: quod Erotianus exponit ἀποροῦμαι καὶ θορυβοῦμαι, Galenus in Gloss. Hippocr. παραφρονῶ, Eustathius ἄλλοτε ἄλλα φράζω, Etymologus θορυβοῦμαι, ἀλλαχοῦ τὰ φάη περιφέρω. Vide Foesium in *Oeconomia Hippocratis* v. Ἀλλοφάσσοντες. *Küst.* Adde viros doctos in Hesych. ἀλλοφάζω H. Steph. in Thes. 16. 17. Haec conflabat Schulz. Obss. misc. p. 29. Ἀλλόφυλος, ὁ . . φυλῆς. Ἀλλόφωνος, ὁ ἀλλογενής. 18. Ἐξ ἀσπόρου . . προελθών] Haec verba scriptoris anonymi de Servatore nostro eiusque aeterna generatione intelligenda sunt. Vide Suicerum in *Thesauro Eccles.* v. Λοχεία. *Küst.* Sed legendum cum Zon. p. 128. Ἀλόχευτον, ἀσπόρου. Ἐξ ἀλοχ. προελθών. καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευράν. Novissima Küst. interpretabatur de Baccho, quem ex Iovis femore natum fuisse fabulae tradant. Ceterum ὁ γέννητος B. E. Gaisfordus tamen et cum A. E. recepit λογχευθείς, et mirabilem in sententiam haec cuncta de Servatore intelligebat, cuius πλευρὰν εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ ἔνυξεν.

3. Ἀνδρομέδας fr. XII. Ἄγου (edebatur ἄγοῦ) δέ μ' ὦ ξέν' εἴτε πρόςπολον θέλεις, εἴτ' ἄλοχον, εἴτε δμωίδα. 5. Nescio ex quo grammaticastro notam hanc hauserit Suidas: alii enim bonae notae grammatici contra sentiunt, et casum rectum dicunt esse ἅλως. *Küst.* Tamne barbarum et omnis litteraturae rudem cuiquam visum esse Suidam credibile? Apparet vero talem in sententiam haec refingi oportere: Ἅλω. ἡ εὐθεῖα ἅλως. τὸ γὰρ ἅλων π. ν. Compares Etym. M. p. 74. 7. Sic Piersonus in Moer. p. 17. Edd. Ἄλω. ἀντὶ τοῦ ἅλες. 8. Quae excipiunt vocem καταγνωσθῇ: Ἁλῷ. κατὰ περιποίησιν γενικῇ — κλοπῆς, quamquam E. post v. Ἀλῶα collocavit, A. B. autem ad marginem reiecerunt: nolui tamen ea cum Küstero et Gaisf. de contextu detrudere. Ceterum si quis vel scripturam A. B. E. ἐὰν δέ τις ἐπαχθῇ . . . ἠλωκώς vel Lex. de Synt. p. 123. contulerit, non dubitarit quin e Demosth. in Timocr. p. 733. reponendum sit, Ἐὰν δέ τις ἀπαχθῇ τῶν γ. κ. ἁ. 12. Haec cum Harpocratione Lex. Seg. p. 381. Φιλόχορος fragm. p. 86. Cf. Bergler. in Alciphr. I, 33. II, 3. Sed amplior est narratio Schol. Luciani D. Meretr. VII. p. 228. 14. τοῦ διατρ. A. 18. Pars versus Homerici Il. ι. 540. ubi scribitur ἀλωήν.

Ἀλουργιαῖον purpureum dixit Antiphanes. *Ἀλουργίς.* Purpurea laena. Quoniam autem rosa est purpurea, ideo Aristophanes post coronam rosarum mentionem purpureae vestis subiecit. Contra vestis ἀλουργής: *Vestem purpuream.* *Ἀλουργοπωλική.* Ars quam exercent purpurarii. Sic Isaeus. *Ἄλουτος.* *Squalidus et per sex annos illotus.* *Ἀλλ' οὑτοσὶ τρ.* *At hicce currit tanquam qui Alpheum spiret*: Aristophanes. Id est, ut qui Olympiae stadium currit: ducta figura ab fluvio, qui praefluit Olympiam. *Ἀλοφάζω.* Salto, debacchor. *Ἀλλόφωνος.* *Ἀλλόφυλος.* Qui alius est gentis, peregrinus. *Ἀλόχευτος.* Non generatus. *Progressus ex eo qui nullo patre genitus est.* Et: *Qui de latere in lucem editus est.* *Ἄλοχος.* Uxor. Euripides *Andromeda: Duc me, hospes, sive me famulam vis esse sive uxorem.* *Ἄλω.* Rectus casus ἅλως. nam ἅλων est recentiorum erratum. *Ἀλῶ,* quod vulgo est ἀλέσω: Philyllius. *Ἁλῷ.* Comprehensus, damnatus fuerit. [Ad possessionem relatum genitivo iungitur. *Sin vero quis contumeliosae parentum violationis damnatus sit.* Et: *Si quis autem iniuriarum vel furti convictus fuerit.*] *Ἀλῶα.* Solennis Atticorum dies, quem Philochorus inde vocatum auctor est, quod tunc homines in areis versari soleant. *Ἀλωάς.* Areas, sive loca, ubi triticum tunditur. Item locus fructuum ferax. Ab verbo ἀλοιῶ deducitur ἀλφή, addito ῑ. *Qui vastare solebat vineam Oenei.*

τὸ δὲ ἁλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἄνευ τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος καὶ ἅλωνι ἡ δοτική.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην.

Ἀλώβητον. ἄμωμον, ἀβλαβές.

Ἀλωαί. ἁλωνίαι ἢ παράδεισοι.

Ἁλῷεν. ληφθεῖεν, συλληφθεῖεν.

Ἀλωεύς. ὄνομα κύριον.

Ἀλωή. σιτοφόρος χώρα. [ἀλόη δὲ τὸ μυιηψιχόν]

Ἀλώμενος. πλανώμενος. Οἱ δὲ Γήπαιδες σποράδην ἀλώμενοι προσεχώρουν αὐτῷ κατ' ὀλίγους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ θεοσυλὴς λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος διετέλει. Καὶ αὖθις· Ἀλώμενος δ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων ἦλθον εἰς Φαραάν.

Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἐκεῖ ἔβη. ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς χρωμένων τοῖς οὖσι καὶ μηδενὶ μεταδιδόντων.

Ἁλῶναι. ληφθῆναι, συνδεθῆναι. Καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος.

Ἀλωνευόμενος. Ἀππιανός· Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ θέρους ἀμφότεροι περὶ σιτολογίαν ἐγίνοντο, Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἀλωνευόμενος, Ῥωμαῖοι δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. †* ὁ δὲ Περσεὺς ἐμπρῆσαι ἐβούλετο τὰ ἄχυρα.

Ἀλώνητον. τὸ ὑπὸ ἁλῶν ἐωνημένον, ἴσον τῷ βάρβαρον. καὶ παροιμία· Ἀλώνητον ἀνδράποδον. ἐπὶ τῶν οὐδενὸς λόγου ἀξίων· παρόσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαιαν ἅλας, ἀντὶ τούτου οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ ἁλώνητος ὁμοίως βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἀλωνία. ἡ τῆς ἅλωνος. καὶ ἀλωνοτριβῶ, ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατρίβω.

Ἀλωπεκῆθεν. δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος, καὶ ὁ δημότης Ἀλωπεκεύς. Ἀλωπεκιανός. καὶ Ἀλωπεκία, ἡ περικεφαλαία.

Ἀλωπεκίζειν. ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων.

Ἀλωπεκόννησος. πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν 225
Χεῤῥονήσῳ. [Ὅτι Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μυτιλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους.]

---

1. Partem Etym. M. p. 74. λέγεται — ἐκτισάμην, ac deinceps Ἀλωνευόμενος — στρατοπέδῳ non eo qui vulgo fertur ordine proponuntur in MSS. et Edd. vett. Nimirum voces ἄνευ τοῦ ι excipit Appiani laudatio, Ἀππιανός — στρατοπέδῳ. ὁ δὲ Περσεὺς ἐμπρῆσαι ἐβούλετο διὰ τὰ ἄχυρα: quorum novissima pars quae Schweighäuserum fugit, Livio XLII, 64. aperte consentit. Iam sequuntur Ἀλώβητον — φυλαττόμενος· λέγεται δὲ ἅλωνος· Ἀλωνευόμενος καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Αὐτοῦ — ἐκτισάμην. Ἀππιανός — στρατοπέδῳ. Unde primum illud liquido conficitur, totam verborum λέγεται — ἐκτισάμην appendicem interpolantis fraude, cui debetur etiam glossa posterior, Ἅλως — Ἀττικῶς, alienum in locum fuisse coniectam; deinde haud temere suspicamur alterius scriptoris (Polybii forsan, si quid ex istis ἐμπρῆσαι ἐβούλετο existimamus) dictionem post v. στρατοπέδῳ collocatam lacuna damnum fecisse. 3. Distichum Antipatri Sid. CXI. pr. A. P. VII, 209, repetitum in v. [illegible]. 6. ἀβλαβές om. B. 10. ἀλόη — τὸ μ. om. C. [illegible] habet A. 14. Locus (Aeliani, ut Toupio et Valck. in Herod. VIII, 11. videtur) ex v. Θεοσυλής (editum θεοσύλης) redintegrandus. ἤμβα A. 15. ἐτέλει] Probo coniecturam Porti διετέλει hic legentis. Küst. τὰ ζῆν ἐτέλει Toup. III. p. 91. idem alias ἐτελεύτα. 16. Φαράν A. B. E. Subsequuntur haec in Ald. ἀλώπεκες τὸ πηδᾶν. 17. Differt tum paroemiographorum explicatio, tum ipsius Suidae sub v. Ἅλας ἄγων καθεύδεις. 20. ἐνδεθῆναι Hesych. 22. Ἀππιανός T. I. p. 528.

3. Vide supra ad v. Ἀλωάς. 5. Similia Zenobius II, 12. Cf. Meineck. in Menandr. p. 257. ἐπὶ τῶν vulg. 9. Immo οἷον βάρβαροι cum Lex. Seg. p. 380. 13. Horum priora Harpocratio et Lex. Seg. p. 381. Cf. Steph. Byz. v. 15. Immo ἀλωπεκέα: v. Bosii Ellips. p. 115. 16. Oratio collatis Zenob. I, 70. Diog. II, 18. Arsen. p. 48. sic integranda, Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα· ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις [illegible]. Et verba ἀλωπεκίζειν mutatum cum B. C. E. ἐπιχειρούντων C. E. Idem verbum restituatur Parm. Seg. p. 10. ubi editum ἀλωπεκήσαι. 18. Harpocratio, Zon. et Lex. Seg. χερροννήσῳ Med. 19. Ὅτι — ἐποίκους lector nescio curiosior invexit ex v. Αἶνος. 20. τὰ πρῶτα] τὸ πρῶτον C. τοῖς B. E. 21. Μιτυλήνης Edd. ἀποίκους B. E.

Ἀλωὰς vero, ab ἅλως, praeter ι scribitur. Dicitur etiam ἅλωνος, in dativo ἅλωνι. Hic tibi apud aream, formica laboris aerumnosi, sepulcrum ex arida gleba condidi. Ἀλώβητον. Labis vel vitii expers. Ἀλωαί. Areae, vel horti amoeni. Ἁλῷεν. Caperentur, diriperentur. Ἀλωεύς. Nomen proprium. Ἀλωή. Ager frumenti ferax. [Ἀλόη vero est arena.] Ἀλώμενος. Errans. Gepidae vero sparsi et vagantes ad eum paullatim accedebant. Et alibi: Ille vero sacrilegus relicta patria vitam vagam degebat. Item: Ego vero post irruptionem barbarorum Pharaam profectus sum. Ἁλῶν δὲ φόρτος. Salis vero onus unde venit, eo rediit. Dicitur in eos qui bonis suis soli utuntur, nec quemquam eorum participem faciunt. Ἁλῶναι. Captum, constrictum esse. Et maxime sibi cavens, ne periurii convinceretur. Ἀλωνευόμενος. Appianus: Reliquo vero aestatis tempore utrique in annona colligenda occupati fuerunt, Perseus quidem in areis, Romani vero in castris frumenta terentes. †* Perseus autem stramina sibi proposuit incendere. Ἀλώνητον. Sale emptum, sive barbarum. Et proverbium: Sale emptum mancipium: quod dicitur de hominibus nullius pretii, quia mercatores salem in loca mediterranea advehere solebant eoque pretio mancipia comparare. Et ἁλώνητος, idem quod barbarus. Thraces enim mancipia sale vendebant. Ἀλωνία. Locus areae. Et ἀλωνοτριβῶ, in area versor. Ἀλωπεκῆθεν. Ἀλωπεκὴ est pagus Antiochidis, cuius popularis vocatur Alopecensis. Nomen Alopecianus. Et Ἀλωπεκία, galea. Ἀλωπεκίζειν. Qui conatur alios decipere. Ἀλωπεκόννησος. Urbs est Chersonesi. [Aenus urbs est Thraciae, quam Graeci primum Alopeconnesiis inhabitandam dederunt, postea vero e Mytilenis et Cuma colonos eo deduxerunt.]

Ἀλώπηξ. ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία· Ἀλώπηξ [οὐ] δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρατῖνος Νόμοις·

Ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων. [Κερδοῖ συνὼν τε κερδοσύνην προσδόκα.]

Ἀλωπόχρους. ὁ πολιός.

Ἀλωρῆται, οἱ τὰς ἅλως φυλάσσοντες.

Ἄλλως. μάτην, ἢ μάλιστα, ἢ κατ᾽ ἄλλον τρόπον. εἴρηται δὲ καὶ τἠνάλλως μετὰ τοῦ ἄρθρου. καὶ ἄλλως τε. Οὐδὲ ὤλισθον ἄλλως αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ κατὰ τοῦ θεῷ ἐχθροῦ ἀραί.

Ἄλλως. ματαίως. Ἐπόνουν δὲ ἄλλως.

Ἅλως, τῆς ἅλω, κλίνεται Ἀττικῶς.

Ἄλλως. Οἰόμενος τοῦτο [οὐ δυνατὸν] εἴτε ἄλλως εἴτε καὶ δυνατὸν φανείη, συμφέρον αὐτῷ γενέσθαι. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄλλον τρόπον· ἢ μάτην, ἢ μάλιστα. καὶ αὖθις· Ὑπὲρ δὴ τούτων τί φατε οἱ τὴν πρόνοιαν ἀλᾶσθαι ἄλλως καὶ μῦθον εἶναι λέγοντες; καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπήρκουν καὶ τοῖς δεομένοις, ἄλλως δὲ ἐπιείκειαν καὶ ἐλευθέραν προαίρεσιν.

Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἐπὶ τῶν μάτην ἐν λόγοις πονούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

Ἁλώσιμα. εὔληπτα. Ἀρριανός· Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμώμενος ἦγέ τε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ᾽ ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἁλώσιμος.

Ἅλωσις Ἱερουσαλήμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀντίοχος.

Ἄλλως τε. μάλιστα.

Ἁλωτόν, τὸ ληφθῆναι δυνάμενον. [illegible] Τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. καὶ ἁλωτοί, ληπτοί, χειρωτοί. καὶ Εὐριπίδης·

Οὐ μή ποθ᾽ ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Ἄλλῳ τῳ. ἀντὶ τοῦ ἄλλῳ τινί.

1. In proverbii explicatione conspirant Paroemiographi. 2. οὐ ῥᾳδίως A. 4. Arsenius p. 46. ὑμῶν εἷς μέσον V. A. δωροδοκεῖται. Qui cum et Cratini locum apposuerit proverbio ἀλώπηξ δωροδοκεῖται, et lectionem istam sensus et hexametri species commendent, οὐ ante δωροδοκεῖται cum A. expunxi. „Deest item negativa in capite gl. apud Lex. Seg. p. 218. Utroque modo Apostolius II, 48. Deleta negativa versus erit Glyconeus cum Pherecrateo." *Gaisf.* 5. Agnoscit haec Arsen. p. 47. addito tamen probabiliore explicatu (cf. Diogen. II, 73. ἢ ἐπὶ δολερῶν καὶ μικρῶν, ὅμως δὲ μεγάλα καταγωνιζομένων ἄφρονας. 7. Versus onirocriticus ex opusculo Astrampsychi, id quod saepius accidit (vide nos in v. Ἀθηνόδωρος), in locum forte oblatum intrusus. Om. C. cum lemmate Λέων ὀνειρον habet A. marg. Ceterum lege συνὼν τὴν κερδοσύνην cum Astramps. In vulg. Edd. irrepsit κερδοσύνην μὲν πρ. 8. ἀλωπόχρους quod pro ἀλφόχροις dictum sit, suspicatur Küster. Diatr. p. 47. Frustra: v. Eust. in Od. ω. p. 1968. Zon. p. 123. Lex. Seg. p. 381. 9. Etym. M. p. 74. Quod scripsimus τὰς ἅλως, pro ταῖς ἅλως, debetur A. 10. τηνάλλως A. C. ἢ μάλιστα, expuncto quidem ἤ, ad dictionem illam continui versus pertinent, quam om. vulg. καὶ ἄλλως τε: etsi nihil variat Lex. Seg. p. 379. Recurrit idem error in v. 18. 13. Lego κατὰ τοῦ θεοεχθροῦ. Vox αἱ autem quae sequitur, est superflua et proinde expungenda; nisi forte quis legendum censeat καὶ ἀραί. *Küst.* Fugit eum paulo castigatius in v. Ὤλισθον haec esse repetita, quae ad Aeliani librum de Providentia (unde v. Ἄλλως) referebat Toup. I. p. 30. Inde [illegible] cum A. Sed θεοεχθρον quanquam Schaefero in Dionys. p. 230. [illegible] antiquitatis usum [illegible], qui cum publicum convicium θεοῖς ἐχθρός [illegible] insolentius istud apud Demosthenem in Androt. p. 611. θεοῖς ἐχθρὸς [illegible] stabilisset, non longo videtur afuisse ut recens scriptor novaret θεοεχθρος. [illegible] tamen eratum ad [illegible] 15. Vide in v. Ἁλώσιμα. 16. Mirum profecto tantam interpolationis vim adiuis [illegible] offensionem [illegible] hanc fere speciem orationis existere debuisse, εἴτε δυνατὸν εἴτε καὶ ἄλλως φανείη, apposuit nonnemo [illegible] ἄλλως interpretationem οὐ δυνατὸν (sive quod Gaisf. ex A. ἀδύνατον): quae cum in ipsum verborum ordinem [illegible] locus perturbari coeptus est.

1. Tentabat in hoc Aeliani loco Valckenarius ἀλᾶσθαι ἄλλως. 2. Partem affert v. Ἐπήρκουν. 3. Legendum ἄλλως τε. [illegible] 5. Utitur Aristaenetus I, 27. v. Ruhnk. in Tim. p. 199. Ceterum consentiunt paroemiographi [illegible] Diogenian. II, 61. [illegible] πονούντων om. A. ἐν λόγοις om. B. 9. Arriani locus quem de [illegible] Hemsterhusius accepit, repetitur in v. Ἦγε καὶ ἔφερε. 10. τοῖς ὑπ᾽ ἐκείνῳ C. 11. αὐτῷ add. A. Quae vocem ἁλώσιμος subsequuntur [illegible] Ἀντίοχος om. vulg. Haud infitiaria: cum postmodo [illegible] repudiet, eandem annotationem v. Ἱερουσαλήμ subiectam. 16. Versus Sophoclis Oed. R. 110. sq. ubi III E. dederunt τὸ δὲ ζ. Edd. vero πᾶν τὸ ζ. 16. ἐκφεύγει μητέρι [illegible] A. 17. Euripidis (v. fragm. XCVI. coll. v. Παλαμᾶσθαι) locus perperam infertus. ποθ᾽ A. B. Euripidea in Med. et Gaisf. excipit haec annotatio, Ἀλωτὰ ῥῆμα. 19. ἀντὶ τοῦ om. C.

Ἀλώπηξ. Nomen proprium. Et proverbium: *Vulpes corrumpitur muneribus*, dictum in eos qui non facile capiuntur donis. Cratinus Legibus: *Nullus enim vestrum non tanquam vulpes donis est obnoxius.* Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. Vulpes bovem agit. Proverbium de rebus dicitur, quae praeter ordinem mirabiliter eveniunt. [*Cum vulpe versans astutiam exspectai.*] Ἀλωπόχρους. Canus. Ἀλωρῆται. Arearum custodes. Ἄλλως. Temere, [maxime,] vel alia ratione. dictum etiam τηνάλλως cum articulo; item ἄλλως τε. *Neque irritae fuerunt preces et dirarum adversus diis inimicum imprecatio.* Ἄλλως. Frustra. *Frustra laborabant.* Ἅλως. Attice declinatur ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. Ἄλλως. Aliter. *Existimans fore ut res ipsi conduceret (sive effectum habitura sive aliter ei videretur).* Significat etiam temere, vel maxime. Et iterum: *Ad haec vero quid dicitis vos, qui providentiam temere vagari dicitis et fabulam esse?* Et alibi: *Cetera vero philosophis et egentibus abunde suppeditabant, maxime propter morum integritatem et liberalem animum.* Ἄλλως ᾄδεις. Frustra canis. De vanis laboribus dicuntur. Ἄλλως ἀναλ. Frustra consumis aquam. de iis dicitur qui frustra verba faciunt. quod ab illis translatum est, qui in iudiciis ad clepsydram dicunt. Ἁλώσιμα. Quae facile capi possunt. Arrianus: *Ab castellis profectus non exiguam vastabat regionis partem, quae eius imperio parebat; neque ipse, quamvis [illegible], umquam ab eo se capi [illegible].* Ἅλωσις Ἱερουσ. De Hierosolymorum expugnatione adi v. Ἀντίοχος. Ἄλλως τε. Maxime. Ἁλωτόν. Quod capi potest. *Quippe diligenter quaesitum capi licet; effugit vero quod negligitur.* Et ἁλωτοί, quos capere nostramque in potestatem redigere possumus. Euripides: *Neque vero ego unquam in facinore deprehendar.* Ἄλλῳ τῳ. Id est, alii alicui.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἄλπεις, ὄρη ἐπιμήκη, ἃ ὥσπερ τεῖχος Ἰταλίας ἡ φύσις ἤγειρεν, ὑπερνεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκέστατα δὲ ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διειληφότα καθήκειν: ἃς εἰςβολὰς καλοῦσι. Καὶ Ἄλπεις, ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ Αἰλούρους, ἔνθα ξυνέβαινε φρούρια συχνὰ εἶναι. οὗ δὴ Γότθοι ἐκ παλαιοῦ ᾠκημένοι φυλακὴν εἶχον.

Ἄλση. τεμένη.

Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί. ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ τοῦ οἴνου, ὅσοι ἅλες βάλλονται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι, μηδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἐπειδὴ τοὺς ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ Στρεψιάδου μὴ καθεστηκότος, ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὃς ἐπὶ ὡμολογημένοις ἔξαρνός ἐστιν, οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθείη διαβρεχθεὶς ἁλσίν. ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ τὸν λόγον ποιούμενος, οἵτινες σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται. ἅμα δὲ καὶ παραφρονοῦντας βρέχομεν ἐλαίῳ καὶ ἁλσί, καὶ ὠφελοῦνται. ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει: τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνεται. Ὄναιτο οὖν (φησὶν) ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα.

Ἄλσος. ὁ σύνδενδρος τόπος. Αἵ τε νῆες, ἃς ἐπήξαντο ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀλσέων καὶ τοῦ χώρου τοῦ τῷ Διὶ κομῶντος, κατεσάπησαν.

Ἄλτειον. ὄνομα ὄρους.

Ἀλοία. ἡ τύπτουσα. καὶ ἀλοιᾶν, τύπτειν.

Ἁλοίη. κρατηθείη. καὶ ἁλοῖεν, ληφθεῖεν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

Ἀλλοῖος. ὁ παρηλλαγμένος, ἢ ἀλλοδαπός. ἀλλοιοφανής.

Ἀλοιῶν. τύπτων, κρούων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἶθ' ἑτέρῳ τρόπῳ τοῦτον ἔκτεινεν. Ἔνθεν

---

2. ἃ] ἃς correxit Küst. ἤγειρας A. 5. Locus Procopii de Bello Goth. II, 28. Αἰλούρους] Nomen gentis huius corruptum quidem esse vidit acutissimus Reinesius V. Lectt. III, 2. p. 364. sq., sed minus recte Ἰρούλους vel Ἰλλούρους eius loco reponendum putat. Ignorabat enim verba ista deprompta esse ex Procopio, apud quem recte legitur Λιγούρους. *Küst.* 7. Γότω A. 9. Versus Aristophanis Nub. 1238. Quae sequuntur explicationes iisdem fere nominibus extant in poetae Scholiis (sive Arsen. p. 46.) comprehensae, sed minore sententiarum concinnitate ac distributione. Redeunt autem ad tripartitum interpretationis ordinem. 10. ὅσοις Arsenius et C. Schol. οἷς ἅλες βάλλονται, ubi quod Küst. malebat ἐμβάλλονται, Hermannus recepit. Frustra: v. Lobeck. Aglaoph. I. p. 633. Suidas ipse habet quo se tueatur v. Κεραςβόλα. Certissimus vero Nicandri locus Ther. 919. nam quae proferri licet βάλλειν τινὶ φιλότητα, λύπην, ἄχθος e Soph. Philoct. 67. Eurip. Phoen. 1530. aliisque exemplis, diversi sunt generis. 12. ἐξόζειν C. B mg. ἐπειδὴ] Schol. ἢ ἐπεί. 14. Στρεψιάδου] Lego δανειστοῦ, ut in Scholiis. *Küst.* Equidem Strepsiadis nomen suspicor in membro continuo, quod sive ὃς retinemus sive ὡς probatur admodum hiat, aliquem locum habuisse: velut hoc exemplo, ὁ Στρεψιάδης ἐπεὶ ἐπὶ ὡμολογημένοις (sic pro ὁμολογουμένοις cum Schol., item libri ἐχρήσατο pro vulg. ἐχρῆτο) κτλ. 17. ὅτι post οὖν om. MSS.

1. Oratio suspecta. 2. Electis istis καὶ παραφρονοῦντας (ὑπὸ μέθης addit Arsen.) ... ὠφελοῦνται opinor haec esse iunctim proferenda: ἅμα δὲ καὶ ὡς παχύδερμον κ. τ. λ. 4. Haec cum auctario quodam repetuntur in v. Παχεῖς. 6. Schol. distinctione iuvandus, ὄναιτο δὲ (immo δὴ) διὰ τὸ βάρος τοῦ δέρματος οἷον ἀποκαθαρθεὶς τὴν π. Lego vero cum Arsenio ὄναιτ' ἂν οὖν. Quae post hanc gl. edebantur, Ἀλσίνη. βοτάνης εἶδος, ψύχουσά τε καὶ ὑγραίνουσα, παραπλησίως τῇ Ἑλξίνῃ. ὅθεν πρὸς τὰς θερμὰς ἁρμόζει φλεγμονάς, ex Pauli Aegin. VII, 2. sumpta, MSS. ignorant. 7. Notabilis rei ut videtur incompertae memoria. 8. Ὀλυμπικῶν B. 10. Ἄλτειον] Scribendum est Ἄλπειον. *Küst.* 11. Ἀλλοιῶσα] Lege ἀλοιῶσα, et ἀλοιᾶν, per unum λ. *Küst.* cum *Gaisf.* Vereor tamen ut hi locum sanarint, si quidem superior glossa refertur ad Il. ι. 568. et series litterarum ἀλοία efflagitat. Huc facit glossa in Bachm. Anecd. I. p. 438. Ἀλλοία. ἀλλοίωσις: id est, si recte interpretor, ἀλοία, ἀλοιῶσα. Item corrigendus Zon. p. 138. Itaque primum ex A. C. reposui Ἀλοία ... ἀλοιᾶν: deinde Suidam sic opinor esse restituendum, praesertim Etym. Gud. p. 37. l. iuvante: ἀλοιῶσα. ἡ τύπτουσα. καὶ ἀλ. τύπτειν *. ἀλλοιοῦσα δὲ [ἡ ἀλλάσσουσα, καὶ ἀλλοίωσις.] Vide praeterea quae collegit Boisson. in Herod. Epim. p. 253. 14. Addunt Zenobius et Diogen. τὰ ἀλλότρια. Arsenius p. 44. etiam ἄλλοι δ' ὤναντο. 16. ἀλλοιοφανής quod singularem articulum effecerat, superioribus adiunxit Alberti Misc. Cr. p. 268. collato Hesych. Adde Etym. M. p. 72, 42. Pertinent haec ad Od. π'. 181. 17. Ad Dionysii A. R. I, 39. Ἡρακλῆς δὲ ἀλοιῶν αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει referebat Toup. III. p. 24. Cf. v. Ἀλοῶ. 18. εἶθ' vulg.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et Ἄλπεις, montes longissimi, quos natura velut murum Italiae obiecit, quique nubes altitudine superant, tantae vero sunt longitudinis, ut interceptam totam Italiam concludant. eaedem vocantur fauces Italiae. † *Alpes sunt montes, qui Gallos et Ligures dividunt: ubi crebra erant castella. ibidem Gothi ex longo tempore habitantes praesidia habebant.* **Ἄλση.** Nemora. **Ἁλσὶν διασμηχθ.** *Sale detersus hicce profecerit.* Dictum in eos qui desipiunt: translatione ducta ab vasis fictilibus atque vino, cui sal inicitur, ne celerius vappescat aut acescat. vel propterea quod ebrietate quasi desipientes oleo sale mixto perfundere solemus. igitur tanquam mens Strepsiadi non constaret, sed desiperet, ut qui pacta manifesta negaret, hac translatione usus est. Iam pronunciat haud exiguos fructus ipsum esse laturum, si sale abstergatur; quasi foret sermo de utribus, qui sale defricti meliores fiunt. Quo accedit ut desipientes etiam oleo et sale conspersi melius sese habere soleant. Vel tanquam hominem crassae cutis irridet. nam quae pelles pinguedine sua crassiores sunt, sale maceratae distenduntur. Haec igitur sententia: melius sese habebit a crassitie liberatus. **Ἄλσος.** Locus arboribus consitus. *Quasque naves compegerant ex Olympiacis lucis et nemore Iovis in honorem pullulanti, putruerunt.* **Ἄλτειον.** Nomen montis. **Ἀλοία.** Verberans. Et ἀλοιᾶν, verberare. **Ἁλοίη.** Caperetur. Et ἁλοῖεν, caperentur. **Ἄλλοι κάμον.** Alii laborarunt, alii fructum perceperunt. Dictum in eos qui praeter spem quaedam consecuti sunt. **Ἀλλοῖος.** Variatus, vel alienigena, vel qui formam mutat. **Ἀλοιῶν.** Verberans, percutiens. *Ille vero cum clava eum percussisset, alio quodam modo eum interfecit.* Hinc

καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοιῶσα, ἡ τύπτουσα. καὶ Ὅμηρος·

Ἄχρις ἀπηλοίησεν.

Ἀλύω δὲ τὸ χαίρω, καὶ ἀλύω τὸ λυποῦμαι, βαρυτόνως.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσίς ἐστι μεταβολὴ ἐξ εἰδοπεποιημένου εἰς εἰδοπεποιημένον, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος. διττοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγομένου, τὸ μὲν εἰς φθορὰν ἄγον κυρίως λέγεται πάθος τε καὶ ἀλλοίωσις, τὸ δὲ εἰς τελειότητα οὐ κυρίως λέγεται πάθος οὐδὲ ἀλλοίωσις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

Ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ γόμφοι. παροιμία. παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

127 Ἀλοίτης.

Ἄλοιτο. κινοῖτο, ὁρμῷτο.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.

Ἀλοιφή. τὸ λίπος.

Ἀλυάττης. Λυδῶν βασιλεύς, ὃς ἦν μὲν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλαστος. καὶ γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ᾔσχυνεν. ἐγέννησε δὲ Ἀλυάττην, ὅστις ἕως μὲν νέος ἦν ὑβριστὴς ἦν καὶ ἀκόλαστος, ἐκβὰς δὲ ἐς ἄνδρα σωφρονέστατος καὶ δικαιότατος. ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίοις, καὶ εἷλε τὸ ἄστυ. οὗτος δὲ γεννᾷ τὸν Κροῖσον. στρατεύσας δὲ ἐπὶ Καρίαν περιήγγειλε τοῖς αὐτοῦ στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροίσῳ, ὅστις ἦν αὐτοῦ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἀποδεδειγμένος Ἀδραμυττείου τε καὶ Θήβης πεδίου. † Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν.

Ἀλύβη. ὄνομα στήλης.

Ἀλύδαινος. ὁ κακὸς ἄνεμος.

Ἀλύδιμος. ἡ οἰκουρός.

Ἀλύει. ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ. Ἀλύουσα καὶ ἀσχάλλουσα παῦσαι. καὶ ἀλύω, τὸ χαίρω ἐνίοτε.

Ἀλύειν. τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος·

---

1. ἀλοῖαι A. ἀλοῖα C. 2. Ὅμηρος Il. δ'. 522. 4. ἀλύω Med. Sed vide vel glossam Ἀλύειν: cuius de significatibus post veteres grammaticos (ut Schol. Eur. Or. 267.) laudasse sufficit explicantem Wyttenb. in Plut. p. 230. sqq. Negligenter haec Ἀλύω — λυποῦμαι deinceps post φάγοι in v. Ἀλύω coniecta om. A. B. C. Α. δὲ βαρυτόνως τὸ ἀδημονῶ καὶ τὸ χαίρω C. 6. Attulit Burneius Aristot. de Gen. Anim. I, 1. 4. ad eundemque Io. Gramm. p. 3. Eust. in Od. π'. p. 1799. Gatak. in M. Ant. p. 291. n. 7. 8. Cf. vv. Μεταβολή et Πάσχειν. 13. γόμφιοι Diogenianus II, 20. (addas Arsenium p. 44. sive Apostolium) qui cum simpliciter tradat, οἱ μὲν γὰρ λάλοι, οἱ δὲ φάγοι, promptum est coniectare, παροιμία, οἷον οἱ . . . φάγοι; nam παροιμία cum παρόσον confusum videas in v. Εὐχή. Interim παροιμία inseruimus: nam Med. καὶ παροιμία subiecit voci μᾶλλον. 14. λαοὶ A. 15. De omissis quibusdam vide nos in v. Ἀλοιῶν. Ἀλοίτης om. vulg. V. Callim. fr. 475. Quod θάνατον ἀλοιτὴν ex Empedocle Plut. adv. Colot. p. 1113. B. affert, vide ne scribendum sit ἀλοιτάν; de qua vocabuli forma dixit Bachm. in Lycophr. 136. De priore v. Basi. in Gregor. p. 605. 16. ὁρμοῖτο A. ὁρμήτω C. 17. 18. Distichum Erycii Ep. XIII. pr. A. P. VII, 36. Cf. v. Σκηνή. Attigit Zon. p. 138. 19. Post λίπος om. A. B. C. et Lex. Seg. p. 379. καὶ ἡ ἀλείφουσιν. 20. Verba misere decerpta Nicolai Damasceni in Exc. Peiresc. p. 453. „Notandum autem est verba illa priora, Λυδῶν βασιλεύς — ἀδελφὴν ᾔσχυνεν, apud Constantium de Sadyatte, patre Alyattis dici: quae proinde cum Suidas hic ad Alyattem referat, apparet eum mala fide locum istum excerpsisse." Küst. Equidem istam fraudem ad eundem auctorem refero, cui debetur interpolatio voci Ἀσελγαιός submissa. Quocirca repudianda quae pertinent ab ὃς ἦν ad ὅστις usque.

4. ἄνδρας] ἄνδρα A. Exc. cum iisdemque et B. omissa καὶ ἀνδρικώτατος post δικαιότατος. Rarior dicendi formula μεταβαίνειν εἰς ἄνδρα Heraclidis Allegor. 61. reddenda Scholiis in Pind. Isthm. IV, 120. Χρύσιππος διαφαμεὶ τὸν νοῦν, ὅτι δεύτερον ἐνίκησεν εἰς ἄνδρα μεταβάς. Inest vero praedicati notio, velut in illo Antonini Liber. 41. loco, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα εἰς ἄνδρα. 6. Haec redintegranda coll. v. Κροῖσος. δὲ prius addidit, posterius om. A. 7. παρήγγειλε] περιήγγειλε, altero loco stabilitum, recepi ex A. Exc., item αὐτοῦ cum iisdem pro αὐτῷ. 10. Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν, nec apud Constantinum in Excerptis reperiuntur, nec sententiam integram sed mutilam prorsus continent. Küst. Nomen Prienensium eo mirabilius accidit, quo disertius eos ab Ardye captos Herodotus narravit. Horum loco E. αὐτὸς Πριήνην πολιορκῶν. 12. Alybeu alteram Herculis columnam qui memorarunt, eorum unum satis est attulisse Eustathium in Dionysii v. 64. 13. ἀλύδενος Zon. p. 123. ἀλιδινός Valcken. 14. Ἀλύδιμον, πικρόν Hesychius. ἡ] ὁ B. 16. ἀλύουσα debetur etiamnum Aeliano V. H. XII, 1. cuius loci correctio, cum legeretur ἀκούσα vel ἀκούσασα, fefellit ipsum Ruhnkenium in Tim. p. 221. 18. In hac disputatione comparandum Lex. Seg. p. 380. unde perspicias, quae illic extant Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως, ea defectu verborum haud exiguo laborare. Cf. Schol. Il. ε. 352. ἄλη B. ἄλει A. 20. Ὅμηρος Od. σ'. 333.

---

etiam πατραλοίας, parricida. Et Ἀλοιῶσα, verberans. Et Homerus: *Prorsus confregit.* Ἀλύω autem, quod est gaudeo, item doleo, cum accentu gravi. Ἀλλοίωσις. Ea tum existit, cum una species in alteram mutatur, eodem subiecto manente. Cum autem ea mutatio duplex sit: altera quae res destruit proprie sic vocatur et perpessio, ea vero quae res ad perfectionem adducit, proprie neutra ratione dicitur, sed potius generatio. Ἄλλοις μὲν γλ. Aliis lingua, aliis dentes molares. proverbio dictum, siquando sunt alii loquaces, hi contra voraces. Ἀλοίτης. Ἄλοιτο. Moveretur, saliret. *Semper splendidum tuum super sepulcrum, divine Sophocles, scenica hedera mollibus exultet pedibus.* Ἀλοιφή. Pinguedo. Ἀλυάττης. Alyattes, Lydorum rex, erat quidem bello fortissimus, sed alioquin intemperans: quippe qui sororem etiam suam stuprasse dicatur. Genuit Alyattem, qui in adolescentia petulans fuit et libidinosus, idem vero cum ad aetatem virilem pervenisset, summam moderationem atque iustitiam exhibuit. Hic bellum gessit cum Smyrnaeis, quorum urbem cepit. idem genuit Croesum. cum expeditionem in Cariam susciperet, cum suis tum Croeso, qui filiorum maximus esset natu, quique Adramyttio et Thebes campo praefectus erat, mandavit ut exercitum Sardes adducerent. † Cum Alyattes Prienen obsideret, tradunt *. Ἀλύβη. Nomen columnae. Ἀλύδαινος. Malus ventus. Ἀλύδιμος. Domus custos. Ἀλύει. Moeret, stomachatur, animum despondet, fluctuat. *Moerere indignarique desine.* Interdum etiam significat *gaudeo.* Ἀλύειν. Errabundum animo contristari; significat etiam interdum laetari, quod animus calore quodam laetitiae diffunditur. Homerus:

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς·

Ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν.

ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν καὶ ψιλοῦται. Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύοντι δέ οἱ καὶ γνωματεύοντι ἕκαστα ἔδοξε χρῆναι ἀποπειρᾶσθαι ἀμφιγενῆ τοῦ φρουρίου. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα ψιλῶς· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαί φησιν, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφότερα δασύνειν· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

Ἁλυκόν. δριμύ.

Ἁλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ἀλυκρά. χλιαρά.

Γένετο δ' ἀλυκρά.

Ἀλυκτεῖν. δυσφορεῖν, ἀγανακτεῖν.

Ἄλυκτον. τὸ ἄφυκτον.

Ἀλυκτοπέδη. ἡ χαλεπὴ πέδη.

128 Ἀλυκτοσύνη. ἡ ἔκκλισις.

Ἀλύξαι. ἐκφυγεῖν ἢ καταξῦσαι.

Ἀλυπότερος. ὁ μὴ λυπούμενος.

Ἀλυσείδιον. καὶ ἀλυσειδωτὸς θώραξ.

Ἄλυσις, ἀλύσεως.

Ἁλύσιον. πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῃ·

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον τίς σοι δότω.

Ἀλυσιτελές. ἀσύμφορον.

Ἀλυσκάζειν. περιίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν.

Εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
ἄγριον Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες.

Ἄλυτα. ὄνομα πόλεως.

Ἄλλυτος. δυσχερῶς λυόμενος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη.

Ἄλφα. ὅτι τὰ ἄκλιτα, οἷον τὸ ἄλφα, χωρὶς ἄρθρου δίδωσιν ὑπόνοιαν εὐθείας, εἰ δὲ σὺν ἄρθρῳ, πλαγίας πτώσεως. [Ὅτι ἡ τοῦ ἄλφα φωνή, τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ ἄλεφ Ἑβραίου τὴν ἐπίκλησιν ἔλαβεν. ὥστε τὰ ἱερὰ γράμματα εὑρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραάμ, κἂν ἄλλως καὶ ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες.]

Ἀλφάνει. εὑρίσκει. Μένανδρος Ὁμοπατρίοις·

Ἦν δῆλον οὔτι νυμφίος τε ἀλφάνει.

2. ὅθεν καὶ recte se habet. Σοφοκλῆς Electr. 135. Huic loco praefigenda fuerant continua, ἐπὶ δὲ τοῦ δ. ψιλοῦται. 4. Agathias I, 10. 6. χρῆναι desideratur in v. Ἀμφιγενῆ, ubi hic locus repetitur, neque id puto satis caute cum libro Rehd. in Agathia reductum esse. 9. τὰ ἀμφότερα male Gaisf. cum A. C. cautior ille factus in v. Ἀνάθημα. 10. τὰ τοιαῦτα: vide accuratius haec definientem Eust. in Il. α. p. 16. 30. et in Od. π. p. 1387. 11. Ἀλυκὸν Edd. 12. Ignotus versiculus, cuius sonus proxime abest ab Homericis θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Nihil in hac aut continua glossa mutat Zon. p. 133. adde Etym. M. p. 71. Galliam Callimachi Toupius in novissimis captasse sibi visus est. 17. Zon. p. 128. Glossa Hesiodea. 18. ἔκλυσις C. 19. Lex. Seg. p. 380. Homerica glossa. 20. ἄλυπος vel ἀλύπητος Lex. Seg. p. 385. 21. ἀλυσίδιον (Ald.) καὶ ἀλυσιδωτὸς θώραξ vulg. Cf. Pollux p. 68. 22. Vide Zon. p. 128. ἀλύσις Med. Sed v. Schol. Dionys. Thr. p. 716, coll. Valck. Schol. in Luc. p. 140. Ceterum glossa vel ad superiorem sic referenda, Ἄλυσις δὲ ἀλύσεως, vel quod malim cum v. Ἁλύσιον copulanda, καὶ inserto.

2. Καρίνη Edd. Καρίνῃ legendum esse monuit Küst. V. Menandri fragm. p. 92. 3. τὶς recte Bentleius; v. Porsoni Adv. p. 297. τί Edd. δότω metrum Edd. vulg.; quod sanaturus proposuit Küst. δώσω τί σοι. 7. Distichum Iuliani Aegypt. Ep. LX, 3. A. P. I. p. 327. n. 70. Cf. v. Λυκαμβάδες. ἔλιπον A. B. C. Med. Mirum quod λυομένη habet Ald. post ἰάμβων. 9. Ἄλυτα B. Gl. om. C. Fluvii Ἄλυτα meminit Ptolemaeus III. 8. Gaisf. 10. ἄλυτος] ἄλλυτος bis A. B. λυομένη C. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii XXVIII. extr. A. P. VI, 30. 13. ἄλλυτος Maced. ἡβάσκοι libri praeter recentes edd. omnes. 16. Haec in A. omissa fere ducta sunt ab v. Ἀβραάμ. 19. Delenda καὶ ἄλλως. 21. Cf. v. Τιμαλφέστερον vel potius Timaeus p. 259. Μένανδρος Ὁμοπατρίοις p. 127. Cuius fragmentum nondum a quoquam est restitutum. Vide tamen quae sub finem articuli proposuimus. In sequentibus adhibendum Lex. Seg. p. 382.

An iactaris, quod Irum erronem vicisti? Unde spiritus etiam asper adiicitur; lenis contra, cum aegritudinem significat. Sophocles: Sinite me sic dolori indulgere. Agathias: Fluctuanti ergo et singula perpendenti visum est expugnationem propugnaculi aliquo modo tentare. Didymus autem utrobique spiritum lenem probat: nam alterius quidem originem ducit ab ἀλεαίνεσθαι, alterius ab ἄλη repetit. Magis tamen Atticum est utrumque denso spiritu notatur; nam et ἀλεαίνεσθαι et omnia huius generis cum spiritu aspero Attici scribunt. Ἁλυκόν. Acre. Acris autem ei excidit lacrima. Ἀλυκρά. Tepida. Facta est autem tepida. Ἀλυκτεῖν. Moleste ferre, indignari. Ἄλυκτον. Inevitabile. Ἀλυκτοπέδη. Molesta pedica. Ἀλυκτοσύνη. Declinatio. Ἀλύξαι. Declinare, vel radere. Ἀλυπότερος. Qui non dolet. Ἀλυσείδιον. Et ἀλυσειδωτὸς θώραξ. Ἄλυσις, ἀλύσεως. Ἁλύσιον. Monilis genus, quod in collo gestatur. Menander Carina: Circa collum aliquis tibi monile afferat. Ἀλυσιτελές. Non conducibile. Ἀλυσκάζειν. Cavere, declinare, fugere. Si enim lucem reliquerunt fugientes iamborum Archilochi truculentium Lycambi filiae. Ἄλυτα. Nomen urbis. Ἄλλυτος. Qui difficulter solvitur. In Epigrammate: Sed nobis in mala senectute recrudescit aerumnosa paupertas. Ἄλφα. Nomina indeclinabilia, ut ἄλφα, sine articulo posita casum rectum indicant; cum articulo vero, casum obliquum. [Littera Ἄλφα, quae primum et princeps est elementum, ab Hebraico aleph appellationem duxit. Quamobrem sacrae litterae sunt Abraham inventum, quamvis Graeci variis modis ludificantes eas sibi adscribant.] Ἀλφάνει. Invenit. Sic Menander in Homopatriis: Neque apparuit quis puellam sibi conciliaret.

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέ μ' ὁ κῆρυξ οὗτος ἀλφάνει.

Εὔπολις Ταξιάρχαις·

Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
* ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνῃ.

Καὶ ὁ Ποιητής·

Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνει.

120 Ἀλφεσίβοια. εὑρετικὴ βοῶν.

Ἀλφειός. ποταμός. Ὅμηρος·

Ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

ὃς ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρύπτεται, καὶ πολὺν ἐνεχθεὶς τόπον ὑπὸ γῆς ἐκβάλλει περὶ Λυκόαν τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποσχὼν τῆς πηγῆς καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους πάλιν ἐκπίπτει, καὶ τὸ λοιπὸν φερόμενος διὰ τῆς Μεγαλοπολίτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρός, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν καὶ διανύσας ἐπιφανῶς πᾶσαν τὴν προειρημένην χώραν ἐπὶ δέκα σταδίους, ἐκφανεὶς γίνεται πρὸς Λυκόαν, ἤδη προσειληφὼς καὶ τὸ τοῦ Λουσίου ῥεῖμα, παντελῶς ἄβατος ὢν καὶ βαρύς.

Ἀλφειός. ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, ἣ κεῖται κατὰ τὴν Πελοπόννησον. δυόμενος δὲ διὰ τῆς Ἀδριάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος μηδαμῶς τε τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, κατὰ τὴν νῆσον ἀναδίδοται Σικελίας περὶ τὴν πηγὴν τὴν λεγομένην Ἀρέθουσαν, ὡς ἂν ταύτης ἐρώμενος.

Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

οὕτω συντόμως τρέχει ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ.

Ἀλφηστής. εὑρετής.

Ἄλφι. ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἄλφιτα. τὰ ἀπὸ νέας κριθῆς ἄλευρα. Πολλὰ μὲν ἄλφιτα ἀπέκειτο πεφρυγμένα, πολλαὶ δὲ κριθαὶ ἀλεῖν. μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι.

Ἀλφιταμοιβούς. Ἀριστοφάνης·

Ἢν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν, —
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακρά.

---

1. Küsterus vehementer conquestus, quod in his Thesmophoriazusis nihil extaret simile, Suidam memoria deceptum fuisse pronunciavit. Probabilius Θεσμοφοριαζούσαις β'. (fr. IX.) Toup. I. p. 31. 6. ἄγων supplet Lex. Seg., ἐὰν volebat Toup. — ἔστ' ἂν vel ἕως ἂν Toupius, ὅ, τι ἂν Lex. 7. καὶ ὁ Ποιητής] Unus Paris. ap. Küst. Καὶ Εὔπολις. Sic A. cum brevi lacuna. 8. Ἑκ. δέ τοι ἦλφον Lex. Suidas quo pacto Homeri scripturam detorsisset mirum videretur, nisi vicinorum ductuum similitudo causam erroris aperiret. Quod si versum circumspicimus, ad quem potuerint referri ὅς τ' ἀλφάνει, haud dubie Menandri locus occurrit, qui rectam verborum conclusionem facile recuperabit probata vetere lectione ὅστις ἀλφάνει: ut fere talis divinatio subnascatur: ἦν δὲ δῆλον οὔτι τὴν νύμφην πόθ' ὅστις ἀλφάνει. Ceterum nihil iuvat scriptura ἦν.., οὔτι B. E. pr., aliquantum tamen quod iidem in novissimis dant, ἑκατόμβοι ὅς τἀλφάνει. „Vertendum est, qui centum boum pretio dignus est. Apud Graecos enim eleganter τιμὴν εὑρίσκειν (sive quod idem est, ἀλφάνειν) dicuntur res vel merces, quae certo pretio dignae sunt, ut erudite observavit Salmasius in Vopiscum p. 546. Eadem phrasi usus est Homerus Il. ψ'. 79. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, i. e. si proprie vertas, centum boum pretium tibi inveni. Sensus autem est: Magno pretio a te venditus sum." Küst. Addit Hemsterh. Plutarch. T. II. p. 668. C. κεχαρμένον τι γὰρ πωλοῦσι τιμῆς, ὅσον οὐκ ἂν ἑκατόμβη βοῶν ἀλφοι καταχοπεῖσα. 9. V. Schol. in Il. σ'. 593. et ζ'. 236. 10. Ἔστι περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ Ἀρέθουσα B. mg. Ὅμηρος Il. λ. 545. 12. Haec et quae sequuntur verba sunt Polybii XVI, 17. tum Zenonem refellentis tum suam ipsius doctrinam afferentis. 16. Vide v. Μεγαλοπολίτιδος. 19. σ' σταδίους Polybius ignorans v. ἐκφανείς. Ἐκφανεὶς γίνεται πρὸς erasa in A. 21. Λουσίου A. B. cum Exc. Vales.

1. Περὶ τούτου οἶμαι τὸν Θεολόγον λέγειν (p. 331.), καὶ εἴ τις ποταμὸς πιστεύεται δι' ἅλμης ῥέων γλυκύς: B. mg. Cf. Eudocia p. 40. Deinde legebat Küst. τῆς Ἀρκαδικῆς χώρας. Sed obstat Suid. v. Ἀρέθουσα, praeter Zon. p. 123. ubi pleraque repetuntur, et Nonni Narr. in Creuz. Melett. I. p. 79. 2. Vide potissimum Pausan. V, 7. VIII, 54, 2. 7. Haec repetita sunt ex v. Ἀλλ' οὑτοσί. 11. Lex. Seg. p. 381. a quo non multum discedit Hesychius. Verumtamen vide Strabo VIII. p. 364. ubi genus apocopae pertractat, neque inversum illud neque vocem ἄλφι refert ad Epicharmum, cuius auctoritatem potius ab Antimacho petit, firmante huius fragm. LVI. Schellenb. Ceterum hinc perversa glossa Ἀπότρωκτον ἄλφιτον originem duxit. ἀπόκοπτον A. 13. Cf. Pierson. in Moer. p. 18. Numerorum incessum facilius est animadvertisse quam iusta distributione commonstrare. Ἄλφιτα — ἄλφιτα om. A. νέας] τῆς Zon. p. 133. cf. Lex. Rhet. p. 202. Suidae tamen favet Hesychius. 16. Ἀριστοφάνης Ecclesiaz. 441, 45, 46. quippe verba Ἢν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν intervallo quodam ab versiculis illis duobus separantur. Cuius facti causam intelligi licet ex v. Τετραστατήρου.

Aristophanes Thesmophoriazusis: *Heu me infelicem illius diei, quando dixit praeco: hic accipit.* Eupolis Taxiarchis: *Quin citius aliquis lictorum eam huc adductam pronunciabit, si quis licitetur?* Et Poeta: *Centum vero boum pretium tibi comparari.* Ἀλφεσίβοια. Quae plurimum boum reportat. Ἀλφειός. Fluvius. Homerus: *Qui late fluit Pyliorum per terram.* Hic non procul a fontibus occultatur, et longum iter sub terra emensus iuxta Lycoam Arcadiae emergit. Hic vero fluvius haud longe a fontibus progressus terram subit, et postquam per decem stadia ex occulto manavit, rursus erumpit, ac deinceps per Megalopolitanum agrum decurrens, initio quidem modicus, post autem incrementis acceptis universam illam regionem manifesto flumine permeat per ducenta stadia, et ad Lycoam emergit, adiuncto iam Lusio flumine, quo difficilis omnino transitu et rapidus existit. Ἀλφειός. Alpheus, fluvius regionis Arcadiae, quae sita est in Peloponneso. Hic ad Hadriaticum mare in pelagus delapsus, nec cum aqua salsa permixtus, iuxta Siciliam insulam emergit ad fontem Arethusae vocatum, quasi eius amore captus. † *At hicce currit tanquam qui Alpheum spiret.* Id est, tam concitato cursu fertur, ut qui Olympiae stadium currit, translatione ducta ab vicino fluvio. Ἀλφηστής. Inventor. Ἄλφι. Farina. Quod referunt ad genus verborum detruncatum, eoque primum dicunt Epicharmum usum fuisse. Ἄλφιτα. Farina ex novo hordeo confecta. *Magna autem vis farinae mixtae ibi recondebatur, itemque magna vis hordei ad molendum. erat enim ibi mola quaedam.* Ἀλφιταμοιβούς. Aristophanes: *Quod si fores clauserit — Farinae venditores pauperibus universe tres choenices ad coenam praebere aut in malam rem abire.*

Ἀλφιτεῖς. οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης.

Ἀλφιτόπωλις. ἡ τὰ ἄλφιτα πωλοῦσα.

Ἀλφιτοσιτῶ. Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει: Ξενοφῶν.

Ἀλφοὺς λευκούς. ἢ λευκάς.

Ἅμα. δοτικῇ. Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα ἔταξε, καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Ῥητόρων λόγῳ εἰπών· Οὐ γὰρ ὁ θάνατος τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός· τοῦτο γὰρ ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Ὡς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τήν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα κεῖται ἐπὶ τὸ αὐτό. φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίοις· Ἀλλ' εἰ τοτὲ πρᾶγμά μοι κρεῖττον φαίνεται, ἅμα τε μαρτυρία ἀρετῆς πράξομαι. Καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου· Πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεχρημένου.

Ἅμα δίδου καὶ λάμβανε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

Ἀμάδοκος. δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός· ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον. παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

[Ἀμάλη. ὁ καρπός. καὶ παροιμία· Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις.

Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.]

Ἀμαζόνειον ἱερόν. ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος. καὶ Ἀμαζόνειον κέρας.

Ἀμαθέσιν. ἀνηκόοις. Ὁ δὲ ἤλαυνε νυκτός, ἀμαθέσι τῶν ποιουμένων χρήζων τοῖς πολεμίοις ἐπιπεσεῖν.

Ἀμαθέστερος. καὶ Ἀμαθής, ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. Πλάτων. τάσσεται δὲ καὶ

1. Zon. p. 123. Lex. Seg. p. 381. 3. Haec in compendium redegerunt Lex. Rhet. pp. 183. 216. Zon. p. 164. 5. Ξενοφῶν Cyropaed. VI. 2, 28. Integrum locum praestat v. Μᾶζα. 6. Sic Lex. Seg. p. 381. ac similiter Hesych. Immo λεύκας. De quo genere morbi vide vel Theoph. Nonn. c. 239. Primus descripsit Hesiodus fr. V. 8. καὶ mallem expungi, nisi laudatio τοῦ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγου nomen diversi scriptoris argueret excidisse. τῶν add. A. B. 9. Küst. legendum putabat τοῖς ἀγνοοῦσιν, vel τοῖς εὖ φρονοῦσιν οὐδεν οἰκτρόν. Lenior tamen Clintoni Fast. Hell. T. I. p. 357. coniectura, qui cum olim ederetur ὁ γὰρ θάνατος, repugnantibus A. B. C. suaserit οὐ γὰρ ὁ θάνατος —: idemque sententiam ex oratione Hyperidis funebri petitam suspicabatur. 12. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος p. 61. HSt. Cf. Ammonius p. 13. 14. Vulgares quaedam editiones χειροτονίαν. 16. Legendum esse ἐπὶ τὸν αὐτὸν monuit Küst. De quo dubitare licet in obscuritate huius exempli. 17. In Antiphontis Prooemiorum Epilogorumque fragmento, quorum memoriam Suidas conservavit, τοτὲ sive adverbii loco habes sive τό τε, cum Spengello συναγ. τεχν. p. 105. explicas, sensum aegre perspexeris. Ego superiore membro tantisper seposito non dubito quin extrema hunc in modum sint persananda, μαρτυρίαν [τῆς] ἀρετῆς πράξομαι. 18. παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου] pag. 237. ubi legitur: Πάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις. παρὰ τοῦ Στεφ. A. 20. Post vocem Ἅμα quae praebent MSS. et Edd. vett. Ἀμαχία (Ἅμαχα cum MSS. Gaisf.) — συναγαγόντες, de eo loco decerpta, qui paulo copiosior extat post v. Ἀμαχοχία, Küst. tacite removit, Gaisf. restituit.

1. Vide Diogenianum II, 77. et Gatakerum in Adversariis Posthumis X. p. 510. Küst. Adde Arsen. p. 51. Huic sententiae videtur Epicharmeum illud ab Axiochi scriptore p. 366. aliisque celebratum praeisse. 3. Ex Harpocratione, qui praestat integriora cum Eudocia p. 37. καὶ ὁ υἱὸς A. 6. Consentiunt paroemiographi. Dictum illustrarunt Valck. in Herod. III, 135. et Boisson. in Aristaen. p. 608. Adde v. Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. 8. Haec, si recesseris ab verborum principio, praeter rem descripta sunt ex v. Αὐταῖς ἀμάλαις. Ἀμάλη et ἀμάλαις A. 11. Vide Zenobium et Diogenianum. Ἅμ' ἠλέηται autem hic significat, simul atque aliquis in calamitates incidit, vel infelix esse incipit, infelicium enim misereri solemus. Inde tritum illud: Malo invidiam quam misericordiam. Küst. Menandri versus fragm. p. 299. Non erat praetereundum ista quoque litterarum ordini repugnare. Ceterum ἠλέητε A. ἠλέει B. Deinde καὶ ταχὺ τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων MS. 177. 14. Ἀμαζόνειον — Ἰσαῖος] Ex Harpocratione, ad quem vide Maussacum. Praeterea de Amazonio legendus est Stephani mutilator v. Ἀμαζόνιον. Küst. Cf. Plutarchi Thes. 27. et Wess. in Diod. IV, 28. 17. τοῖς] αὐτοῖς A.

Ἀλφιτεῖς. Qui farinam faciunt. Hyperides. Ἀλφιτόπωλις. Mulier farinam vendens. Ἀλφιτοσιτῶ. Xenophon: Quicunque enim farina vescitur, placentam aqua mixtam semper edit. Ἀλφοὺς. Vitiligines albicantes. Ἅμα. Dativo iungens Demosthenes pro statim et confestim usus est in oratione pro Oratoribus, dicens: Viris enim prudentibus mori minime videtur esse miserandum; quippe quod simulac nascuntur homines omnibus sit decretum. Aeschines autem in oratione contra Ctesiphontem pro eodem tempore: Ut triginta minis simul et iniuriam sibi illatam et suffragia populi condemnantis vendidit. Item apud Demosthenem in Midiam eodem significatu accipitur; adde Antiphontem in Prooemiis, cuius exemplum hoc: Verum et res mihi talis apparet, ut dubitatione maior sit, et simul testimonium virtutum eius proferam. Praeterea apud Demosthenem in oratione de Corona: Cum ille omnibus conviciis simul et maledictis contra me usus sit. Ἅμα δίδου καὶ λ. Simul dederis, accipies. Proverbium in ingratos et infidos. Ἀμάδοκος. Amadoci duo fuerunt, pater et filius: quorum hic etiam Philippo auxilium tulit in bello contra Cersobleptem. Ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον. Dictum factum. Proverbium de iis quae celeriter ac rapide expediuntur. [Ἀμάλη. Manipulus frugum. Et proverbium: Cum ipsis manipulis; quod dicitur de iis, qui ad internecionem delentur; cui simile, ab ipsis fundamentis. Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθν. Simulatque miseritum est, periit gratia. Dicitur in eos qui acceptorum beneficiorum cito obliviscuntur.] Ἀμαζόνειον ἱερόν. Templum ab Amazonibus conditum. Sic Isaeus. Et Amazonium cornu. Ἀμαθέσιν. Ignaris. Ille vero noctu iter faciebat, quod hostes ignaros eorum quae gerebantur aggredi cupiebat. Ἀμαθέστερος et Ἀμαθής, indoctus et incultus. Plato. Ponitur non solum de

ἐπὶ τοῦ δυσμαθοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαθεί, ἀδιδάκτως.

Ἀμαθής. ἀμύητος. Ὁ δὲ ἀκούει ταῦτα, καὶ μὴ ὢν ἀμαθὴς οἰωνῶν, τὸν παῖδα ἐπανάγει καὶ ἐκτρέφει ὡς γνήσιον.

[Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.]

Ἀμάθητος. ἀδίδακτος. Ὁ δὲ Ἰουστῖνος ἀμάθητος ἦν γραμμάτων ἁπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος. Καί,

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας.

ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. τὸ δὲ πατῆσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρῖψαι, ὡς τὸ ἀφικέσθαι που λέγομεν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

παρὰ τὴν παροιμίαν, Σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον.

Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων.

Ἄμαθος. ἡ τῆς πεδιάδος κόνις. Ψάμαθος δὲ ἡ τῆς θαλάσσης.

Ἀμαθοῦς. πόλις Κύπρου.

Ἅμα κνέφα. ὄρθρου. καὶ κνέφαιον λέγουσι τὸν ὄρθριον.

Ἀμαλασοῦνθα. αὕτη μήτηρ Ἀταλαρίχου. ἡ τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ πλεῖστον ἐλθοῦσα τῆς τε φύσεως ἐς ἄγαν καὶ τὸ ἀρρενωπὸν ἐπιδεικνυμένη, ὅσον χρόνον τῆς πολιτείας προὔστη, οὐδένα τῶν πάντων Ῥωμαίων ἐς τὸ σῶμα ἐκόλασεν ἢ χρήμασιν ἐζημίωσεν· οὐ μὴν οὐδὲ Γότθοις ξυνεχώρησεν ἐς τὴν ἐκείνων ἀδικίαν ὀργῶσιν. ἐβούλετο δὲ καὶ τὸν παῖδα τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι τὰ ἐς τὴν δίαιταν ὁμότροπον καταστήσασθαι, καὶ φοιτᾶν ἐς γραμματιστοῦ ἤδη ἠνάγκαζε, τρεῖς τε ἀπολεξαμένη τῶν ἐν Γότθοις γερόντων, οὕσπερ ἠπίστατο μᾶλλον ἁπάντων ξυνετούς τε καὶ ἐπιεικεῖς εἶναι, ξυνδιαιτᾶσθαι Ἀταλαρίχῳ ἐκέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῇ ἤρεσκε. τῇ γὰρ ἐς τοὺς ὑπηκόους ἀδικίας ἐπιθυμίᾳ βαρβαρικώτερον πρὸς αὐτοῦ ἄρχεσθαι ἤθελον. καί ποτε ἡ μήτηρ ἁμαρτάνοντά τι ἐν τῷ κοινῷ τὸν παῖδα λαβοῦσα ἐρράπισε. καὶ ὃς δεδακρυμένος ἐς τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐνθένδε ἀπῆλθε. Γότθοι δὲ αὐτῷ ἐντυχόντες

---

1. δυσμαθοῦς Med. Quo comprobatur A. B. C. et Zon. p. 140. scriptura δυσμαθοῦς, quod Eust. in Il. ζ. p. 554. f. et Moschop. π. σχ. p. 18. dicunt ὀλιγομαθής. 3. ἀδιδάκτως A. B. E pr. 4. Ἀμαθής, ὁ ἀμύητος. ἀδίδακτος (ἀδίδακτος) vulg. ab Aldo profecta, cuius loco Med. exhibuerat ἀμύητος. Excidit glossae significatio: id quod Zonaras luculenter demonstrat, qui locos utrosque, et incerti scriptoris et Procopii, conflavit, his praemissis, Ἀμαθής, ἀδίδακτος, ἀμύητος. Omnino haec omnia tenore perpetuo continuanda. 5. Aliud exemplum genitivi Ioseph. A. I. VI, 9, 2. 6. τρέφει Zonar. sive MS. Par. 2551. 7. Aldinae commentum, auctore Zon. p. 140. Omisit C. subiunxit autem Gaisf. cum A. B. E. glossae Ἀμαθεί, addito δὲ post Ἀμαθί. Herodianus quidem Epim. p. 255. nihil agnoscit nisi formam adverbii. 8. Locus Procopii Hist. Arc. c. 6. hinc illatus etiam in v. Ἀναλφάβητος, et mirabili quidem errore in v. Ἰουστινιανός. ἀμάθητος Phrynichi comici auctoritate munivit Antiatt. p. 79. 11. Versus Aristophanis Av. 474. hinc ut videtur in v. Πατῆσαι cum explicationibus quibusdam invectus. γὰρ ignorant A. B. E. Med. Contra τὸν ante Αἴσωπον ex alterius loci fide sustulimus. 13. τὸ δὲ πατῆσαι — λέγομεν: verba Scholiastae Aristophanis, alieno loco proposita. 15. Ἀριστοφάνης Ran. 1466. Cf. v. Σαφέστερον et Eudoc. p. 29. Ταύρου dictum id esse tradit Arsen. p. 51. 19. Πλάτων] Incertum quem de compluribus (vide vel Legg. III. p. 689. et Buttm. in Men. p. 50.) locum disertiorem spectarit; nam quod Küsterus Timaei p. 86. appellat, equidem causam non pervideo. 20. Repetita sub v. Ψάμμαθος. Differentiam similiter tradunt Hesychius, Eustathius, Ammonius p. 15. Schol. Il. ζ. 587. et Zon. p. 148.

2. ἅμα κνέφα vel κνέφᾳ Schweigh. Opusc. p. 201. Hoc probandum: v. Xenoph. Cyrop. IV, 2, 15. Probavit etiam Gaisf. „Plene scriptum (inquit) in suo codice κνέφαι reppererat grammaticus, quod pro more in κνέφε mutavit." Cum eodem Schweigh. distinctionem fecimus ante ὄρθρου. κνεφαῖον recte corrigebat Küst. coll. v. Κνεφαῖος. 4. Integrum locum de Amalasuntha suppeditavit Procopius de Bello Goth. I, 2. Ἀμαλασύνθα ac deinceps Ἀμαλασύνθη vulg. Recens Procopii editio Ἀμαλασοῦνθα. ὕτης A. 5. Recte Procop. τῆς δὲ φ. 6. ἐς ἄγαν vulg. καὶ add. A. 7. Legebat Küst. cum Procopio τῆς πολιτείας; accessit A. Reliqui τῆς πόλεως. 9. ἐκείνων] ἐς ἐκείνους A. B. 11. τὴν cum Procop. add. A. qui deinde dedit καταστήσασθαι φοιτᾶν. 18. ἄρχεσθαι ἤθελον Procop. 19. E Procopio reponendum ἐν τῷ κοιτῶνι. 20. καὶ ὡς Med. δεδακρυμμένος Gaisf. ex A. recepisse mirum. 21. Γότθοι A.

---

stupido, sed etiam de homine eo, qui rei disciplina caret, quamquam ingenium attulit. Ἀμαθεί. Sine disciplina. Ἀμαθής. Non initiatus. *Qui cum haec audisset, nec divinationis esset imperitus, puerum receptum ut filium suum educavit.* [Ἀμαθί. Nomen proprium.] Ἀμάθητος. Indoctus. *Iustinus autem omnium litterarum erat expers, et, quod vulgo dicitur, analphabetus.* Et: *Etenim imperitus es natura, neque curiosus, ac ne Aesopum quidem trivisti.* dictum de imperitis. πατῆσαι autem significat rei immorari: quemadmodum usurpamus illud, aliquo pervenire. Idem Aristophanes alibi: *Rudius et planius aliquanto mihi rem narra*; ad similem proverbii speciem conformatum. Ἀμαθία. Stupor apud Platonem. Ἄμαθος. Arena campi, cum ψάμαθος maris sit. Ἀμαθοῦς. Urbs Cypri. Ἅμα κνέφα. Prima luce. Et κνεφαῖον vocant matutinum. Ἀμαλασοῦνθα. Atalarici mater, quae cum iustitiae esset observantissima, et virile ingenium magnopere prae se ferret, quamdiu rempublicam administravit, nec poena corporis nec pecunia quemquam Romanorum multavit; quinetiam cupiditatem illis nocendi, qua Gothi ardebant, repressit. Filium autem ad Romanorum principum vitam et mores institui voluit, ita ut ludum quoque litterarium frequentare eum cogeret; et tres senes e Gothis delectos, quos omnium prudentissimos et optimos esse norat, familiariter cum Atalarico versari iussit. Gothis autem haec minime placebant: nam propter cupiditatem iniuriis afficiendi homines subiectos more barbarico ab eo regi malebant. Accidit vero ut mater, cum in cubiculo peccantem aliquid deprehendisset, colaphum filio impingeret. tum ille flens se inde in conclave virorum proripuit. At Gothi qui ei cum inciderant

δεινὰ ἐποιοῦντο, καὶ τῇ Ἀμαλασούνθῃ λοιδορούμενοι ἰσχυρίζοντο, βούλεσθαί γε αὐτὴν τὸν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζειν ὅτι τάχιστα, ὅπως αὐτὴ ἑτέρῳ ἀνδρὶ ἐς κοίτην ἐλθοῦσα ξὺν αὐτῷ ἄρχοι. ξυλλεγέντες δὲ ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν ὧδε οἱ τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι. γράμματά τε γὰρ πολὺ κεχωρίσθαι ἀνδρίας, καὶ διδασκαλίαν γερόντων ἀνθρώπων ἔς τε τὸ δειλὸν καὶ τὸ ταπεινὸν ἀποκρίνεσθαι ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον. δεῖν τοίνυν τὸν ἔν τινι ἔργῳ τολμητήν τε καὶ δόξῃ μέγαν ἐσόμενον, φόβου τοῦ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγέντα, τὰς ἐν τοῖς ὅπλοις μελέτας ποιεῖσθαι. ἔλεγον δὲ καὶ ὡς ἤπερ αὐτοῖς τὸ ἀπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος, οὐ μήποτε ξίφους ἢ δορατίου ὑπερφρονεῖν ἀξιώσουσιν. οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, ἔφασαν, παιδαγωγοῖς μὲν τούτοις χαίρειν ἔα, σὺ δὲ Ἀταλαρίχῳ παῖδας ὁμοδιαίτους ἥλικας δίδου, οἵπερ αὐτῷ τὰ ἐς τὴν ἡλικίαν ξυνακμάζοντες ἐς τὴν ἀρετὴν κατά γε τὸν βάρβαρον νόμον ὁρμήσουσιν. Ἡ δὲ οὐκ ἐπῄνεσε μέν, δείσασα δὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλὴν ξυνεχώρησε πάντα ὅσα οἱ βάρβαροι ἤθελον.

Ἀμαλὴκ, ὄνομα κύριον. καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀμαληκίτης.

Ἀμάλθακτον. ἀνένδοτον, ἰσχυρόν.

Ἀμαλθείας κέρας: ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων καὶ εὐθηνούντων καὶ εὐπραγούντων. ἐν Μύθοις·

Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείης κέρας αἰγός.

Ἀμάλθεια γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ Διὸς, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

Ἀμαλδυνθήσομαι. ἀφανισθήσομαι. καὶ ἀμαλδύνεσθαι, ἀφανίζεσθαι.

Ἀμαλκείδης.

Ἀμαλλοδετήρ. ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

Ἀμάμυξις. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀναδενδράδα οὕτως καλεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ παρὰ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

[Ἀμάν. οὗτος προεστὼς τῶν βασιλικῶν πρα-

2. βούλεσθαί τε A. B. γε om. Procop. Hoc cum inutile sit, rectius se habebit τέ, si quidem loco superiore reposueris, referendum illud ad ξυλλεγέντες τε. τὸν neglexit vulg. 4. Locus et corruptus et mutilus, qui apud Procopium recte legitur: Ξυλλεγέντες τε ὅσοι δὴ ἐν αὐτοῖς λόγιμοι ἦσαν, καὶ παρὰ τὴν Ἀμαλασούνθαν ἐλθόντες ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν οὐδ' ᾗ ξυμφέρει τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι. Igitur desideramus certe οὐδ' ᾗ σφίσι δεῖ: id quod firmat A. corruptus: [illegible]. 6. Excidit πολὺ post γάρ. 7. διδασκαλίας] διδασκάλων A. διδασκαλία — ἀποκρίνεται Procop. 12. Orationem iusto severius breviatam licebit instaurare verbis Procopii: ἔλεγον δὲ ὡς οὐδὲ Θευδέριχός ποτε Γότθων τινὰς τοὺς παῖδας ἐς γραμματιστοῦ πέμπειν ἐῴη· λέγειν γὰρ ἅπασιν, ὡς ἤπερ αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος κτλ. Deinde quaedam post v. ἀξιώσουσιν Suidas compendifecit. Et ἤπερ αὐτοῖς quidem praestat A. Reliqui ἅπερ αὐτῷ. 15. παιδαγωγοῖς μὲν τούτοις, quod mireris, etiam Procop. 16. παῖδας abest a Procop. 18. τὴν ἀρχὴν Procop. 19. ὁρμήσουσιν A. οὐκ ἐπῄνεσε] Emendatior A. et Procopii lectio οὐκ ἤρεσε.

3. Ἀμαλήκ: usum nominis typicum illustrat Iacobs. in Anth. Pal. p. 16. Ἀμαληκίτης A. Ἀμαληκίτης B. Med. Vide Steph. v. Ἀμαληκῖται. 5. Ἀμάλθειον A. 6. Ἀμαλθία A. Ἀμαλθείας κέρας uberius multo praeter ceteros Paroemiographos enarrant Zenobius II, 48. et, qui novissimis apud Suidam explicandus est, Eust. in Dionys. 431. coll. Zon. p. 148. Etym. M. p. 76. Attulit Brunckius Socratis sententiam ap. Stob. p. 209. 7. εὐθηνούντων A. Med. Dein ἐν μύθοις ex A. (μυ) addidit Gaisf. Debebat ἐν μύθῳ cum (C.) Ox. ap. Porson. Tracts p. 286. (v. Kiddii Add.) qui Tyrwhittum de Babr. p. 11. contulit. Is e libro Bodlejano haec profert: τὸ κέρας οὐκ ἔστι τῆς Ἀμαλθείας ὡς ποιητικὸν ἐπ[illegible] ὡς θέλεις πανταχοῦ. 8. Ἔνθ' ἵνα Kidd. in Pors. p. 391. et Dobraeus Adverss. T. I. p. 613. Recepit Gaisf. Ἀμάλθεια] Ἀμάλθεια A. 12. Ἀμαλδυνθήσομαι pertinet ad Aristophanis versum, quem videas sub v. Τρυγῳδοί. 14. Vide v. Τρυγηφόρος, coll. Lobeck. Aglaoph. I. p. 754. 15. Glossa Homerica; v. Apollon. Lex. p. 111. sive Hesych. Quae his subiungit MS. 2551, videas apud Zon. p. 141. 16. Ἀμάμυξις] Lege ἀμάμαξυς. Sic enim apud alios Grammaticos vox haec scripta reperitur. Scholiasta Aristophanis Vesp. 325. εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἢν λέγουσιν ἀναδενδράδα. Eustathius in Od. ζ. p. 1524. Ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασί. Küst. Cum Suida Zon. p. 148. et ut videtur Hesychius. 18. Utrumque locum dedit Etym. M. p. 77. Cf. Sapph. fr. syll. Neu. CXII. Et Sappho quidem cum Choeroboscus tradat ἀμάμυδος usurpasse, suspicamur eam scripsisse ἀμαμύξιος, cuius vocis notitia videtur ab Aegyptiaca mercatura (Etym. M. v. Ἀλεξανδρεωτικὴ Βαμβάκιον ἔσθ' ὤν) fuisse propagata. Ceterum lectoris cuiusdam annotatione factum est ut omnia haec perperam ad glossam Ἀναδενδράδα referrentur. 19. Ἀμάν (non Ἀμάνης) etiam Zon. p. 140. Historiae summam confecit Noster ex libro Esth. c. 7. sive Ioseph. A. Iud. XI, 6. Articulum tamen in marg. reiecit A. qui sub finem add. Ζήτει (Ζητεῖ B.) ἐν τῷ Ἐσθήρ cum B. οὗτος Ἀμαλήκιος ἦν MS. 2551.

graviter indignari, in Amalasuntham convicia iacere, denique arguere, quod filium iret quamprimum e medio sublatum, ut ipsa posset alteri viro nubere, quicum imperaret. Quamobrem congregati queruntur, regem ipsis non recte neque qua decuit institutione educari. nam cum literae vehementer abhorreant a fortitudine, tum seniorum hominum institutionem plerumque ad timiditatem animique humilitatem vergere. oportere igitur eum, qui deberet in rebus gerendis audacem et gloria conspicuum se praebere, a magistrorum metu liberatum in armis exerceri. negabant praeterea unquam fore ut, qui scuticam timuissent, hastam vel gladium contemnerent. Quare, Regina, inquiunt, paedagogis istis valere iussis Atalarico convictores aliquot aequales adhibe, qui aetatis eodem in gradu constituti more cum barbaro ad virtutem incitent. Regina tametsi haec minime probabat, verita tamen ne insidiae sibi ab illis struerentur, quaecunque barbari postulārant concessit. Amalek. Nomen proprium: unde dicitur Amalecites. Amalthacton. Cedere nescium, pervicax. Amaltheae cornu, dictum de hominibus rerum copia circumfluentibus, foreturnis feliciterque degentibus. In Fabula: Huc ubi mihi victum suppeditat Amaltheae caprae cornu. Amalthea enim nutrix erat Iovis, sic dicta quod molliri non posset. Amaldynthesomai. Delebor. Et ἀμαλδύνεσθαι, deleri. Amalceides. Amallodeter. Qui frumenti manipulos colligit. Amamyxis. Uvae genus. alii tamen vitem arbustivam sic appellant. cuius exempla leguntur apud Epicharmum et Sappho. Aman. Hic regni administrationi

γκάτων Δαρείου ὑπέσχετο τῷ βασιλεῖ μύρια τάλαντα εἰσοίσειν, εἰ ἀπολέσοι Ἰουδαίους. ὡς δὲ ἔπεισεν, ἐπεστάλη τοῖς ἔθνεσιν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας ἐξαφανίσαι. πρὶν δὲ συντελεσθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαῖος τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν διὰ τῆς Ἐσθὴρ ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ τὰ ἐπισταλέντα ἀνεκαλεῖτο τόν τε Ἀμὰν ἀνεσταύρωσε, μέλλοντα σταυροῦν τὸν Μαρδοχαῖον· πλεῖστοί τε τῶν ἐχθρῶν ὑπὸ Ἰουδαίων ἀπώλοντο· καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἑορτάζουσιν Ἰουδαῖοι. Ζήτει ἐν τῷ Ἐσθήρ.]

Ἀμᾶν. θερίζειν· παρὰ τὸ ἅμα. Βάβριος:

Νῦν ἐστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὐ φίλοισι πιστεύει.

Ἀμμανῖται. ὄνομα ἔθνους. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας.

Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. [παροιμία, ὅταν τὸ κρεῖσσον ὑπὸ τοῦ χείρονος ἄγηται.]

Ἁμαξεία. ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος.

Ἁμαξίς. εἶδος πλακοῦντος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμεν. Σύμμαχος δὲ καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις:

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Ἁμαξιτόν. ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος. Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδός, ὀρθία ἰσχυρῶς καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.

Ἁμαξουργοί. ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς 131 ἀγριοπηγούς. εἶδος δὲ οἱ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

Ἀμάρη. ἡ ὑδρορρόα.

Ἁμαρτάδας. ἀπὸ τῆς ἁμαρτὰς εὐθείας. Προκόπιος· Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἵενται μόνον, ἀλλὰ καὶ παίδων ἅπτονται μᾶλλον, οἷς γε καὶ δόξαν τινὰ φέρεσθαι ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον συμβήσεται, ὡς φύσει τρόπον ταῖς γειναμέναις ἐοίκασιν.

Ἁμαρτεῖν. [γενικῇ καὶ δοτικῇ.] ἀποτυχεῖν.

Ἁμαρτῆ. αὐθυπότακτον. ἁμαρτῇ δὲ ἐπίρρημα. Ἁμαρτήσει οὐχ ὑποτάσσεται.

Ἁμαρτία. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, ἁμαρπτία τις οὖσα.

Ἁμαρτίαν. οἱ Ἀττικοί. ἁμαρτάδα, Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι Ἴωνες.

2. Ἀπολέσαι A. ἀπολέσαι B. 3. ἐπεστάλει A. 5. καὶ αὐτοῦ, i. e. κατ' Ἀρταξέρξου, quod exiat in v. Ἐσθήρ. Male Gaisf. cum A. B. κατ' αὐτῶν. 8. Ἰουδαίων ἀπώλλυντο] τῶν Ἰ. ἀπόλλυντο A. B. 11. Sic Lex. Seg. p. 386. ἀμᾶ] Immo ἀμᾶ et ἀμᾶν: v. Etym. M. p. 76. Zon. p. 158. Βάβριος: v. Tyrwh. p. 41. Aesop. Schneid. p. 122. Zon. p. 140. 15. τοὺς μύκητας: vide Nicandri fragm. IX. Adde v. Ὀρέστης. Quae in Edd. subsequebantur, Ἄμανον. ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ. ἐκλήθη δὲ Ἄμανος ἀπὸ τοιαύτης ἱστορίας· Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἀρτέμιν κομίσας ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει τῆς μανίας τὴν λύσιν ἔσχεν, cum MSS. delevit Gaisf. Haec a Stephano Byz. v. Ἄμανον ducta repetiit Zon. p. 153. 16. ἐπὶ τῶν ἀτιμοτέρων ὡς τι ποιούντων Diogen. III, 30. sive Arsen. p. 50. V. Hemst. in Luciani D. Mort. VI, 2. Malam interpretationem om. A. B. 18. ἁμαξίς MS. 2551. 19. E Scholiis Aristoph. 20. καὶ defendum. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 863. Ubi quod Suidas σοι pro χοιρίον affert, itemque sub v. Διάσια, nescimus an memoriter versum laudarit.
1. Lex. Seg. p. 386. V. Il. χ'. 146. Μάλχος: immo de quo Abresch. Diluc. Thuc. p. 594. et Toupius I. p. 32. monent, Xenophon Anab. I, 2, 21. Sed Malchi nomen cum haud fortuito sedem involarit, credibile locum huius scriptoris interceptum fuisse, postquam similis Xenophontis exemplum accesserat. 2. ἰσχυρῶς Xenoph. A. B. et C. ap. Pocson. IX. p. 437. ἰσχυρὰ Edd. ante Gaisf. 5. Haec debemus Scholiis Aristoph. Equ. 462. unde revocandum quod ante λέγουσι intercidit Ἀττικοί. 9. Glossa Homerica: v. Apollonii Lex. p. 100. et Schol. Ven. Il. φ'. 259. 10. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 2. 12. Ἰενται. 14. φύσει τὸν τρόπον Procop. 16. γενικῇ καὶ δοτικῇ (in quibus δοτικῇ mirere positum loco αἰτιατικῇ. v. Lex. de Synt. p. 125.) E. Med. solam γενικῇ Gaisf. cum A. additis tamen post ἀποτυχεῖν his, ἁμαρτήσεται καὶ δοτικῇ. Item Küst. neglexit quae sequuntur Ἁμαρτῆ — διφθόγγου: quamquam ipse post v. ἐπίρρημα praeteramisi sententiam hanc, ἁμαρτάνω δὲ δοτικῇ, quibus syntactica disciplina temere interpellaretur. Praeterea quod scribebatur, ἁμαρτήσει οὐχ ὑποτάσσεται. ἐὰν ἁμαρτήσει διὰ διφθόγγου (sive ἁμαρτήσει. οὐχ ὑποτάσσεται ἐὰν κτλ.), cum ἁμαρτήσω (v. Choerobosc. p. 1087.) inter ἀνυπότακτα habeatur, apparet orationem esse mendosam vel additis novissimis ἐὰν — διφθόγγου interpolatam. Haec tamen abire iussi, motus ipsa varietate scripturae: nam ἁμαρτήσει. οὐχ ὑποτάσσει A. ἁμαρτῆσαι. οὐχ ὑποτάσσεται, οὐκ ἔστι γὰρ ἀόριστος E. is ab alia manu in mg. ἐὰν ἁμαρτήσει διὰ διφθόγγου. Ceterum interpretationem Latinam nemo requiret. 19. Zon. p. 147. Etym. M. p. 78. 20. λαμβάνω B. C. 21. Ἀττικῶς A. ἁμαρτάδα A. B. C. Iidem οἱ post καὶ omiserunt. Ἡρόδοτος: velut praeter alios locos VIII, 140, 1. Atticorum usum tetigit Antiatt. p. 79. Vide vel Plat. Rep. I. p. 340.

a Dario praefectus regi promisit se decies mille talenta in aerarium illaturum esse, si Iudaeos perdidisset. quod cum ei persuasisset, litterae cunctis gentibus redditae sunt, ut omnes uno die delerent. Priusquam vero illa perpetrarentur, Mardochaeus per Estherem regi aperuit insidias adversus ipsum comparatas. quo facto hic mandata revocavit, et Amanem in crucem egit, qui Mardochaeum eo supplicio tollere decreverat: plurimique inimicorum ab Iudaeis caesi sunt. Hinc dies illos Iudaei solenniter celebrant. Plura vide sub v. Ἐσθήρ.] *Ἀμᾶν.* Metere. ab ἅμα, i. e. simul. Babrius: *Nunc, liberi, hinc fugiendi tempus est, quoniam ipsi metere libet, neque amicis amplius credit.* *Ἀμμανῖται.* Nomen gentis. Significat etiam fungos. *Ἅμαξα τὸν β.* Currus bovem trahit. [Proverbium dici solitum, cum praestantior ab deteriore ducitur.] *Ἁμαξεία.* Plaustrorum onus. *Ἁμαξίς.* Genus placentae, quam nunc κοπτὴν vocamus. Symmachus vero etiam parvum plostellum appellari tradit. Aristophanes in Nubibus: *Quando tibi Diasiorum in solennia plostellum emi.* *Ἁμαξιτόν.* Viam publicam. Malchus. *Fauces vero Ciliciae erant plaustris perviae, vehementer arduae, quasque exercitus, siquis prohiberet, intrare non posset.* *Ἁμαξουργοί.* Sic Atticis vocantur, qui vulgo sunt ἀγριοπηγοί. hi autem sunt fabri lignarii, qui cum omne rusticum opus lignearum instrumentorum conficiunt, tum etiam plaustra. *Ἀμάρη.* Canaliculus. *Ἁμαρτάδας.* Ab recto ἁμαρτάς. Procopius: *Mulierum flagitia non solum in maritos redundant, sed etiam multo magis ad liberos pertinent, quippe de quibus alii hunc opinionem plerumque concipiant, eos moribus et ingenio matrum similes esse.* *Ἁμαρτεῖν.* [Aptum tam genitivo quam dativo.] Aberrare. *Ἁμαρτία.* Boni alicuius privatio. ductum ab verbo μάρπτω, quod est apprehendo: quasi dicas ἁμαρπτία. *Ἁμαρτίαν.* Attica vox. Herodotus autem cum aliis Ionibus] ἁμαρτάδα.

Ἁμαρτωλοί. οἱ παρανομίᾳ συζῆν προαιρούμενοι καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἁμάρτοιν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι·

> Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες,
> οὐκ ἂν ἁμάρτοιν;

καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀμαρυγάς. ὄψεις. οἱ δὲ ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ ἀμαρυγή, λαμπηδών. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κίνησις·

> Ὠκεῖα Μουσάων φάτις, οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά.

τουτέστιν, ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππος ὠκεῖα· ἐπεὶ πτερόεντες οἱ λόγοι.

Ἀμαρυγκεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμαρυγκείδης.

Ἀμάρυγμα. φόρημα, εἴδωλον, κίνησις. οἱ δὲ λαμπηδόνα.

Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτούντων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἐξαρνουμένων.

Ἀμάσεια. ὄνομα πόλεως. Ἄμασις δέ.

Ἄμασις. ὄνομα κύριον. Ὃς εἷλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν.

Ἀμάστης. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.

Ἄμαστος. ὁ ἀμάσητος. ὡς ἄπαστος, ὁ ἄγευστος. 134

---

1. Differt explicatio Zon. p. 141. 3. 5. Edebatur ἁμαρτεῖν: quod cum A. et C. corr. emendant Pors. ap. Dobraeum Add. in Aristoph. p. 143. et Gaisf. hic quidem ἁμαρτεῖν. ἀμάρτοις B. ἀμάρτοις καὶ ἁμάρτοις E. Item deinceps ἁμαρτεῖν A. ἁμάρτειν E. Δραπέτισι E. 5. ποδαποὺς vulg. Quod fefellit Piersonum in Moer. p. 262. et Gaisf. in Hephaest. p. 50. Ceterum novissima quo spectent satis est incertum; nam eiusdem generis exemplum frustra circumspexeris, nisi forte τρέφοιν opinamur Euripidi recte tributum fuisse. Itaque reponendum certe αὐτῷ. Nam ad diversam quaestionem referuntur quae Gaisfordus disseruit. „Ἀττικοῖς Hemsterh. in Lucian. I. p. 260. Vulg. breviter [allato Hephaestionis loco simillimo p. 18.] defendere conatus sum ad Heph. p. 50. Alia suppeditabit ipse Hemsterhusius in Luciani Ep. ad Nigr. init." 8. Zon. p. 141. Malim Ἀντιφῶν, praeeunte Hemst. 10. Utramque glossam vide apud Zen. p. 148, coll. p. 153. et Lex. Seg. p. 386. 11. Ἀριστοφάνει Av. 921, 22. Ἀλλά τις ὠκεῖα κτλ. Cuius Scholiis novissima sua Suidas debet. 13. ὡς ante ὠκεῖα om. A.

1. Ἀμαρυγκεύς] Il. ψ'. 630. et Pausan. V, 1. Ἀμαρυγκείδης: Il. β'. 622. Hesiod. fragm. XXX. 3. Hinc sanandus Lex. Seg. p. 386. locus, coll. Schol. Apollon. III, 288. Inde sumptum κίνησιν pro κινήσεις, firmantibus A. C. Ceterum v. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 130. 5. Vide Schottum in Zenob. I, 83. Idem versiculus, quamquam alieno loco, in Schol. Arist. Pac. 298. 6. Planius apud Zenobium et alios proverbiorum confectores, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτουμένων, ἄλλα δ' ἐχόντων ἀρνουμένων, quae fere redduntur in v. Ἄμη. Ceterum παροιμία om. B. σκάφας A. Huic glossae subiecit ex A. Gaisf. Ἄμασις. Ὄνομα κύριον. Καὶ Ἄμαστος ὁ ἀμάσητος, ὡς ἄπαστος ὁ ἄγευστος. Quorum fraudes in oculos incurrunt. 8. Sic A. et, omissis Ἄμασις δέ, E. Quae inter duplex ὄνομα intercedunt om. B. Editor contra Med. e Steph. Byz. interpolarat: Ἀμάσεια, πόλις Πόντου, ὁ πολίτης Ἀμασεύς. 9. Ὃς εἷλε — ἀπαγωγήν: verba Herodoti II. extr. ἀπαγωγὴν A. 11. ἔστι δὲ καὶ Ἄμαστρις πόλις ἐν Πόντῳ, κληθεῖσα ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαστριανός: ab Ed. Med. his subiecta, quae Stephano (sive Herodiano) debet etiam Etym. M. p. 79. et Zonaras (p. 147.), quo pacto cum Amasidis memoria coaluerint, significat idem Zon. p. 141. huic narrationi subiungens talia, ἔστι δὲ καὶ Ἄμασις ὄνομα πόλεως. a Gaisf. recepta cum E. qui totam gl. in mg. habet a m. rec., contra A. marg. ὄνομα πόλεως. Nimirum lector aliquis cum monstrum scripturae Ἄμασις, nescio unde pro Amastride acceptum, annotasset; exstitit paulo prudentior homo Demetrius, qui mendo sublato doctrinam suam exprimeret quantumvis alienam ab Suidae consilio. Nos expulimus. 12. Locus decerptus ex Herodiani libro I. extr. 13. ἀμάστην] Apud Herodianum recte legitur ἀκμαστήν, quae vox huic loco restituenda est, ut iamdudum ante monuerat Stephanus in Lexico Graeco et Reinesius Varr. Lectt. III, p. 474. Küst. Error adeo incredibilis, ut ne mediocris quidem iudicii grammaticum abripere potuerit. Nunc cum Herodianum historicum intelligamus neque nomine a Suida prolatum esse, nec siquid ab illius historiis duxit id suspicione fraudis vacare: merito videmur locum foedissimum excipere tanquam ab scriptoris causa remotissimum. Κόμμοδον vulg. Νάρκιας (i. e. Νάρκισσος) A. B. ὄνομα Νάρκισσον om. E. 15. Vocis fidem requirimus. Repetuntur haec in v. Ἄμαστος.

Ἁμαρτωλοί. Qui iniquitatem sequi malunt vitamque flagitiosam vivunt. *Ἁμάρτοιν.* Sic Cratinus in *Fugitivis* dixit pro ἁμάρτοιμι: *Cuiates vos esse, puellae, si dixero, non errem?* Omnino autem hoc illis familiare est. *Ἀμαρτυρήτους.* Antiphanes dixit pro ἀμαρτύρους, testimonii expertes. *Ἀμαρυγάς.* Visus; alii vero id referunt ad oculorum radios. *Ἀμαρυγή* etiam vocatur splendor; et apud Aristophanem motus: *Tam velox est Musarum fama, quanta pernicitas equorum.* hoc est, Musarum fama celerrima tanquam equus velox; quia verba sunt alata. *Ἀμαρυγκεύς.* Nomen proprium. Inde Ἀμαρυγκείδης. *Ἀμάρυγμα.* Gestamen, simulacrum, motum. alii tamen ad splendorem referunt. *Ἄμας ἀπήτουν.* Falces petebam, at illi se ligones habere negabant. Proverbium de iis dictum qui alia se habere negant quam quae poscantur. *Ἀμάσεια.* Urbis nomen. Contra Ἄμασις. *Ἄμασις.* Nomen proprium viri, qui primus omnium Cyprum cepit, et subactam tributum pendere coegit. *Ἀμάστης.* *Persuadent viro strenuo et robusto, qui Narcissus vocabatur, ut ingressus Commodum strangularet.* *Ἄμαστος.* Qui non manducavit; ut ἄπαστος, qui non gustavit.

[Ἀματροχία, ἡ ἁρματοτροχία.]

Ἄμματα. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πηλουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. κασιώτῃ ἴσον. Ἄμματα, δεσμά. ἐν Ἐπιγράμματι·

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.

Καὶ αὖθις·

Ἁβρῶν τε στρεπτῶν ἅμματι κεκρυφάλων.

Καὶ Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν ἐντὸς ἦν τῶν ἁμμάτων,
δεσμοῦσιν αὐτὸν ἀσφαλεστέρᾳ δέσει.

Ἀμαυρά. σκοτεινά. ὅθεν καὶ ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές. καὶ Ἀῤῥιανός· Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς, ὅτι καλῶς μοι ἕξει.

Ἀμαχεί. ἀμάχως.

Ἀμάχιος. οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἄρχων ἦν μικρᾶς πόλεως Φρυγίας, Ἕλλην γοργός. τῶν ἱερῶν ἀνοιγομένων Μακεδόνιός τις καὶ Θεόδουλος καὶ Τατιανὸς ζήλῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ νυκτὸς εἰσπηδήσαντες συντρίβουσι τὰ ἀγάλματα. οἳ πολλὰς αἰκίας καὶ τιμωρίας διὰ τοῦτο ὑπομείναντες, ἐσχάραις τε ἐπιτεθέντες καὶ πυρὶ ἐκαμινοῦντο. τὴν δὲ ἀνδρίαν ὑπέδειξαν τηνικαῦτα εἰπόντες· εἰ ἐπεθύμησας, ὦ Ἀμάχιε, ὀπτῶν κρεῶν ἀπογεύσασθαι, στρέψον ἡμᾶς καὶ εἰς τὰς ἑτέρας πλευράς, ἵνα μὴ εἰς τὴν γεῦσιν ἡμίοπτοι ὀφθῶμέν σοι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Ἄμαχον. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος·

Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ ἀπηνέγκαντο πλῆθος ἄμαχον, 135 καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον καὶ βωμοὺς ὤρθωσαν. Καὶ

1. Gl. habet A. mg. „Hic duae voces diversae significationis confunduntur. Ἀματροχία enim, vel uti ab aliis scribitur ἁματροχιά, significat concursionem rotarum vel curruum; ἁρματοτροχία vero sive ἁρματροχία orbitam sive vestigium rotae. Vide Ammonium p. 11. sq. Schol. Il. ψ'. 422. coll. Eustath. pp. 1309. 1313. et Schol. Nicandri Ther. 263. [Addendus Zon. p. 148. cum Etym. M. p. 79.] Insignis est etiam hanc in rem locus apud Porphyrium in *Quaestionibus Homericis*, cuius haec sunt verba: Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα· τροχοὺς γὰρ (lego τρόχους) τοὺς δρόμους ἔλεγον· ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν· Ἀλλὰ θεόντων ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας. βούλεται μὲν γὰρ λέγειν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος, διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non solus autem Callimachus peccavit, quod ἁματροχία pro ἁρματροχία dixerit, ut Porphyrius hic observat, sed etiam Nicander, qui loco paulo ante laudato eidem voce ἁματροχία pro ἁρματροχία usus est." Küst. Idem ex hoc locorum modo descriptorum corrigi iussit ἁρματροχία. Sed repugnat v. Ἁρματωλία: adde Zon. p. 301. 2. Haec omnia cum ipso Silentiarii disticho translata sunt in v. Κάσιον, partim etiam in v. Πηλούσιον. Cf. annot. in v. Ἅμα extr. Excidit vero πλέκεις post Ἄμματα: v. Arsen. p. 50. Quae Gaisf. e MS. 2551. affert, habet ut solet Zonaras. 3. φυσικῇ A. 4. Zon. p. 153. et Arsenius l. l. Kusterus in v. Κάσιον: „Scribendum potius est δόχους ἐπὶ δόχοις, ut Portus quoque monuit." Idem tamen, ut erat inconstans, in v. Πηλούσιον: „Mira lectio et mirus sensus. An potius, βρόχους ἐπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi fateor." Nihil succurrit quod obscuritatem sensus tollere possit; nisi forte placet aut fabulam Luciani Philops. 35. nobilissimam advocare, aut ludibria magorum, qui liminibus in negotiis venereis aliquem usum concederent, v. Vossium in Virg. E. VIII, 91. Quamobrem intactam etiam reliqui in continuo membro lectionem vetustam, quam Küsterus tacite obliteravit: nam quod ille dedit καί, eius loco A. B. C. E. Med. praestant κασιώτῃ ἴσον, firmanta vel Leid. in v. Κάσιον. Hinc sine dubio fluxit quod in Prov. metr. 1290. extat, ἅμμα Κασιωτικόν. Ceterum Ἄμματα, δεσμά ad singularem glossam referri docet Lex. Seg. p. 386. 5. δεσμά (suprascr. ω) E. Ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XVI. pr. A. P. I. p. 147. n. 217. 7. ἀθραύστοιο Leid. in v. Κάσιον. 11. Versus Antipatri Sidon. XXVII, 4. A. P. VI, 219. ubi quod legitur ἀβρῶν τε, restitutum ex A. B. C. pro ἁβρῶν καί. 12. Πισίδης apud Fogginium v. 56. 15. ἀμαυρόν pertinet ad Od. δ'. 824.

2. Totum hunc locum de Amachio a Suida depromptum esse puto ex Malcho, ex quo non pauca alia loca in lexicon hoc translata sunt. Küst. Error profecto mirabilis de Malcho. 3. τῆς μικρᾶς Φρυγίας, quod deinceps auctum sit additamento πόλεως, quoniam res in parva civitate Mero acciderit (Hemsterhusius contra ἄρχων ἦν Μηροῦ κ. τ. λ.). Wesseling. in Itiner. Rom. p. 676. Eandem fere sententiam praeierat Küsterus in v. Γοργός, ubi principium loci repetitur. 4. Post τῶν excidit particula. Ceterum huius loci fides tur advocatur, in vv. Θεόδουλος, Μακεδόνιος, Τατιανός. 7. Eandem historiam de admirabili trium horum martyrum in perferendis cruciatibus constantia narrat Sozomenus in Hist. Eccl. V, 11. his verbis: Ὁ ἄρχων πολλοῖς αὐτοὺς ᾐκίσατο τρόποις. τελευταῖον δὲ ἐσχάραις ἐπιθεὶς πῦρ ὑφῆψεν. οἱ δὲ καιόμενοι, εἰ χρεῶν ὀπτῶν, ἔφασαν, ἐπιθυμεῖς, ὦ Ἀμάχιε, τοῦτο γὰρ ὄνομα ἦν τῷ ἄρχοντι, καὶ ἐπὶ τὰς ἑτέρας πλευρὰς πρὸς τὸ πῦρ ἡμᾶς στρέψον, ἵνα μή σοι γευομένῳ ἡμίοπτοι γενόμενοι ἀηδεῖς φανώμεθα. καὶ οἱ μὲν ὧδε γενναίως διαγενόμενοι ἐν ταῖς τιμωρίαις τὸν βίον ἀπέθεντο. Küst. 9. ἀνδρείαν] ἀνδρίαν dedi cum A. B. 11. τάς add. A. 14. Ἄμαχον — ἦθος: Zon. p. 153. Lex. Seg. p. 386. Πίνδαρος Ol. XIII, 16. Horum Πίνδαρος — ἦθος loco C. καὶ ἄμαχον κάλλος καὶ ἄμαχον πλῆθος χιόνος. 15. In Aeliani loco conferendus Tacit. A. XII, 63. ubi v. intpp. 16. Post ἄμαχον Gaisf. cum A. B. C. delevit ἤγουν μέγα.

[Ἀματροχία. Rotarum collisio.] Ἄμματα πλέκεις. Dictum de hominibus ingenii non recti sed perplexi. quod a Pelusiotis ad Casium fluxit, qui naturali arte nodos fingebant, trabes trabibus nectendo. Et ἄμματα, vincula. In Epigrammate: *Aureus Iuppiter intactae virginitatis rupit vinculum, penetrans Danaes aereos in thalamos.* Et alio loco: *Mollium et tortorum nexu reticulorum.* Item Pisides de Chosroe: *Iam vero postquam nodis constrictus erat, vinxerunt eum vinculis firmioribus.* Ἀμαυρά. Obscura. unde etiam ἀμαυρόν, quod non est perspicuum. Arrianus: *Quamobrem non dubia spes animum meum tenet, fore ut etiam reliqua mihi bene succedant.* Ἀμαχεί. Sine pugna. Ἀμάχιος. Amachius. Hic sub Iuliano Apostata parvae Phrygiae praefectus erat, Graecanicarum religionum tenacissimus. Cum igitur templa aperirentur, Macedonius quidam atque Theodulus et Tatianus, fidei Christianae studio noctu ingressi statuas confregerunt. qui cum multas aerumnas atque cruciatus ideo perpessi essent, craticulis impositi ignis supplicio affecti sunt. tunc autem animi sui fortitudinem ostendentes: si, Amachi, inquiunt, carnes assas comedere cupis, in alterum etiam latus nos converte, ne gustanti tibi semiassi videamur. sic tandem consummati sunt. Ἄμαχον. Inexpugnabile. Pindarus: *Mores enim natura insiti aegre se vinci patiuntur.* Aelianus: *Piscium vim incredibilem cum reportassent, tropaeum statuerunt, arasque erexerunt.*

αὖθις· Ἐτίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ἀποδεῖξαι. ἑώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἱέρεια τῷ θεῷ κάλλος ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἀδοκήτου χειμῶνος καταῤῥήγνυται πλῆθος ἄμαχον. Καὶ αὖθις· Οὐ δυναστεία ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἐς ὑπεροψίαν δὲ ἐξαρθεὶς ἄμαχον, τοῦ μὲν ἔτι ἄνθρωπος εἶναι κατεφρόνει.

Ἄμαχος, ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν. καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μήπω μεμαχημένοι.

[Ἀμβακούμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀββακοὺμ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.]

Ἄμβασις. ἀνάβασις.

Καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.

Ἀμβάτας. ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἔλειπον τοὺς ἀμβάτας· ἤσθιον γὰρ αὐτούς. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ καὶ τοὺς ἀμβάτας δι' ἔκπληξιν ἀποσεισάμενοι.

Ἄμβινα. ὄνομα πόλεως.

Ἀμβλήδην. μεγάλως βοῶσα.

Ἀμβλίζω. ῥῆμα.

Ἀμβλίσιον. τὸ μάννα.

Ἀμβλίσκουσιν. ὑποβάλλουσιν. ὃ συμβαίνει ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κυήματα. Πλάτων Θεαιτήτῳ. καὶ ἀμβλίσκειν καὶ ἐξαμβλοῦν, τὸ διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν.

Ἀμβλωθρίδια. ἐκτρώματα, τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα. καὶ ἀμβλωθρίδιον, αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἀμβλώσκειν, καὶ ἀμβλῶσαι καὶ ἐξαμβλῶσαι, τὸ ἀτελὲς γεννῆσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος.

Ἀμβλύ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἀλλὰ καὶ αὖτις
ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

Ἀμβλυωπίας. ὁ ἀμυδρῶς ὁρῶν.

Ἀμβλύνω. τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ ἐπιπολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου τριβαῖς. καὶ Ἀμβλύνεσθαι. Μήθ' ὑπὸ νεότητος θρασύνεσθαι, μήθ' ὑπὸ γήρως ἀμβλύνεσθαι.

Ἀμβλυώττει. τυφλώττει. καὶ ἀμβλυωπέστερον.

Ἀμβλύς. ὁ μὴ ὀξύς, σκοτεινός.

---

1. Aut ordo verborum perturbatus aut articulus, opinor, eximendus. 3. Cf. intpp. Aristaeneti p. 344. et Wyttenb. in Plut. p. 887. ἄμαχον C. 4. καταῤῥαγέντος κατηνέχθη πλῆθος χιόνος ἄμαχον C. 5. καὶ — ἄμαχος om. C. Οὐ δυναστεία ἄμαχος: Vox Damascii, cuius integer locus affertur in v. Ἐναγεῖς. 6. Locus ex v. Κλέαρχος decerptus. 7. ἔτι εἶναι καὶ ἄνος C. 8. Zon. p. 141. Ξενοφῶν Cyrop. IV, 1, 16. coll. VI, 4, 14. 10. Habet A. mg. 13. Auctiorem locum vide sub v. Ἀποῤῥῶγας. εἶεν Med. 16. καὶ διὰ vulg. 18. Voluit Ἄβιννα, de quo vide vel Eust. in Dionys. 64. Quae πόλεως explebant, Ἀβίνη ἡ τῆς πέτρας ὀφρύς, e Zon. p. 149. ut videtur ab ed. Med. inculcata, Gaisf. libros suos secutus abiecit. 19. Ἀμβλήδην βοῶσα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως] Recte Paarsonus in margine notaverat legendum esse ἀμβλήδην γοόωσα, ex Homero Il. χ'. 476. Vide etiam Etymologum. Küst. Adde Apollon. Lex. p. 104. Nunc et Zon. p. 165. docet βοῶσα post μεγάλως esse reponendum, et emendationem iuverunt A. B. C. 20. Ἀμβλίζω. ῥῆμα om. vulg. 21. Zon. p. 154. Ἀμβλίσιον recurrit sub v. Μάννα. „Videtur corruptum esse ex ἀμβρόσιον. Sic ἀμβροσία τροφὴ apud Hesychium exponitur μάννα." Alberti Misc. Crit. p. 268. sive in Hesych. v. Ἀμβροσίη.

1. Zon. p. 159. Lex. Seg. p. 380. 3. Πλάτων Θεαιτήτῳ p. 149. D. 5. Vide Maussacum in Harpocrat. v. Ἀμβλωθρίδιον et Schol. Arist. Nub. 137. τε quamquam Etym. M. p. 80. tenet, delendum cum Lex. Seg. p. 386. 8. τὸ post Ἀμβλώσκειν fuit permutandum cum καὶ (auctoribus A. B.), eademque vox (sive ἢ) adiicienda post γεννῆσαι: v. Zon. p. 158. 10. ἀσθενὲς olim interpretando ἀμβλὺ subiunctum omisi cum A. B. ἐν Ἐπιγράμμασι Philippi Thess. XIX, 3, 4. A. P. VI, 36. Cf. v. Καλαμητομίης. 11. αὖθις vulg. 13. Ἀμβλυωπίας] Immo Ἀμβλυωπής. Subsequebantur καὶ ἀμβλυωπός, cum A. B. et Zon. p. 141. omissa. Hinc autem retrahenda, quae voci Ἀμβλυώττει subiiciuntur, καὶ ἀμβλυωπέστερον, vulgo neglecta: ubi καὶ ἀμβλώτερο A. 14. Integriora praestat locus Ioannis Antioch. in v. Διῆγε. 15. πολέμου etiam Zon. p. 158. Küst. vero πολεμίων. Altero loco τοῦ Ἀννίβου. „Demosth. c. Timocr. p. 400. Tayl. ταῖς ὀξύτησι καὶ ταῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν. Hinc corrigendus Photius Ep. I. p. 43. ἤμβλυνε δὲ πολλαχοῦ καὶ λόγων ἰσχὺς ὀξύτατα πολέμου. Leg. ὀξύτητα. Sed recte Küsterus. Plut. Pomp. p. 659. τὴν δ' ὀξύτητα τοῦ πολεμίου καὶ τὸ τάχος δεδοικώς." Toup. MS. 17. Verba Dionis, quae paulo pleniora v. Πλύνειν continentur, eademque repetita sub v. Μήθ' ὑπὸ νεότητος. 21. Post σκοτεινὸς Gaisf. addidit Ἀννίβας cum A. B. Habet E. mg. Ἀννίβας ἐπ. „A nomine fortasse dictus Hannibal ἀμβλύς, postquam oculorum aciem amisisset." De hoc promptissimum foret iudicium, praegressae sententiae Ὁ δὲ ἐπιπολὺ κτλ. si locus in Appiani Ἀννιβαϊκῇ relictus esset. Nunc opinor id ex v. Ἀμβλύνω transcriptum fuisse.

Alibi: *Sua quisque referre ducebat, ut id commonstraret; quoniam regem vehementer intentum ei rei esse videbant.* Et alibi: *Erat autem illa dei sacerdos pulchritudine incredibili praedita.* Rursus: *Vehementissima tempestatis vis praeter opinionem ingruit.* Et iterum: *Non potestatis magnitudo.* Alibi: *Fasta immodico elatus humana condicione maiora affectabat.* Ἄμαχος. Qui non pugnat, apud Xenophontem. Et Ἀμάχητοι, pugnae experies. [Ἀμβακούμ. Quaere sub v. Ἀββακοὺμ in ipso libri principio.] Ἄμβασις. Id quod est ἀνάβασις. *Neque ullus erat ascensus.* Ἀμβάτας. Id quod est ἀναβάτας. *Equos vero mortuos aegre non ferebant sessores, quippe quos comederent.* Et alibi: *Illi vero territi sessores excusserunt.* Ἄμβινα. Nomen urbis. Ἀμβλήδην. Magnum clamorem tollens. Ἀμβλίζω. Verbum. Ἀμβλίσιον. Manna. Ἀμβλίσκουσιν. Eiiciunt. Quod accidit mulieribus, fetum corrumpentibus et ante tempus proiicientibus. Sic Plato in *Theaeteto.* Ad eandem abolendi notionem pertinent tam ἀμβλίσκειν quam ἐξαμβλοῦν. Ἀμβλωθρίδια. Fetus abortivi, vel immaturi. Et ἀμβλωθρίδιον, cum ipsum pharmacum fetum corrumpens, tum vero fetus corruptus. Ἀμβλώσκειν. Idem quod ἀμβλῶσαι vel ἐξαμβλῶσαι, fetum imperfectum gignere, vel corrumpere. Ἀμβλύ. In Epigrammate: *Verum etiam posthac ab culmorum sectione falcem ferat obtusam.* Ἀμβλυωπίας. Qui oculorum aciem obtusam habet. Ἀμβλύνω. Hebeto. *Ille vero bellum in longius protraxit, hostis impetum lenta et diuturna laborum mora frangens.* Item Ἀμβλύνεσθαι. *Et neque propter iuventutem superbum se praeberet, neque senectute rigor eius obtunderetur.* Ἀμβλυώττει. Caecutit. Ἀμβλύς. Non acutus, obscurus.

130 Ἀμβολάδην. ἀναβάλλων. Ἡρόδοτος, καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμβολὰς γῆ. ἡ ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἐκφορηθεῖσα. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κῦρος πύργους ἐποίει ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι πλεῖστα φυλακτήρια εἴη.

Ἀμβολίαις. ὑπερθέσεσιν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.

καὶ Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, ὁ τὸ ἔργον ἀναβαλλόμενος.

Ἀμβούλιος. ὄνομα κύριον.

Ἀμβωμοῖσι. περὶ τοῖς βωμοῖς.

Ἀμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἀμβροσία. ξηρὰ τροφή.

Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Νέκταρ δὲ, τουτέστι νεόκταρ, τὸ νέους ποιοῦν τοὺς πίνοντας.

Ἀμβρόσιαι. ἃς οὐδεὶς δύναται βροτῶν ἔχειν. Ὅμηρος·

Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος

κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

Ἀμβρόσιον. θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀκήρατον, ἢ ἄφθαρτον.

Καὶ αὖθις· Ἡ γὰρ Πρώτη

Καὶ αὖθις· Καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.

Ἀμβρόσια. θεῖα, ἄφθαρτα.

Ἀμαία. ἡ Δημήτηρ. Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν· ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

Ἀμαιμακέτου. ἀκαταπολεμήτου. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐ δίχα βύρσας

Θῆκεν ἀμαιμακέτου κρατὸς ἐρείσματα κέρας.

Ἀμεβώνη. ὄνομα κύριον.

Ἀμέλγειν. [αἰτιατικῇ.] ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἀώρους τοὺς καρποὺς ἀποσπᾶν, ὅπερ οἱ κλέπτοντες ποιοῦσι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους.

Ἀμελεϊστί. χωρὶς βραδυτῆτος. Διαμελεϊστὶ δέ, μεληδόν, κατὰ μέλος.

Ἄμελει. τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μηδὲ σοι μελέτω διὰ τοῦτο. 131

---

1. Vide Eust. in Il. ψ', p. 1241. ἀμβολιχῶς Zon. p. 165. Ἡρόδοτος IV, 181. 3. γῆ om. vulg. Sed v. Zon. p. 148. 4. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 5, 12. 5. Quae post εἴη sequebantur, [illegible] omisit A. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii [illegible] A. P. V, 233. 8. Pertinet ad Hesiodi [illegible] 411. V. Zon. p. 141. 9. Ἀβούλιος, opinor. Comparas tamen Gaisf. Pausan. III, 13, 4: [illegible] 10. Pertinet ad Il. [illegible] 441. V. Etym. M. p. 81. A. B. 11. Ex Harpocratione. 14. Versus Od. ι. 359. ubi legitur [illegible] 16. Haec multo copiosiora praestat [illegible] τὸ νέον B. 19. Ὅμηρος Il. α'. 529, 30.

2. Versus Hedyli A. P. VI, 292. Eadem repetuntur in v. [illegible] unde fait cum A. B. legendum, quod scribebatur [illegible] 6. De [illegible] nominibus dictum in v. Ἀζησία, unde haec [illegible] Quod habet [illegible] haud scio an scribendum sit [illegible] idemque reddendum Hesychio [illegible] 11. Ἐπιγράμματι A. P. VI, 115. 14. αἰτιατικῇ debetur Aldo. 17 Ἰδίως [illegible] excerpta sunt e Scholiis in eum Aristophanis locum quem continuo laudat, Equ. 326. 15. [illegible] Scholiis reddendum. 19. Ἀμελεϊστί] [illegible] Legendum enim est [illegible] Küst. [illegible] Alius error. Dicere enim debuisset Suidas [illegible] qua voce usus est Homerus Od. ι. 291. [illegible] In hoc versu praepositio διά non pertinet ad vocem μελεϊστί, ut Suidas putavit (quem ad hunc locum poetae vel alterum ei similem Od. σ', 338. respexisse non dubito), sed iungenda est verbo [illegible] Illum Scholiastes ad eum locum recte, sic ait: [illegible] Küst. Non adeo recondita videtur esse medela, qua praeceptum de genere [illegible] Suida recentius sublevetur. Scribendum enim: Ἀμελεϊστί. χωρὶς βραδυτῆτος. διαμελεϊστὶ δέ, μεληδόν, κατὰ μέλος. Vocem μεληδόν non annotavi nisi ex vilissimo quodam Schol. Eur. Hec. 1054. 21. Excidit hic vox [illegible] legendum cum est, τοιγαροῦν. [illegible] Küst. Melius hoc loco consuluisset, si lectionem interpolatam [illegible] permutasset. V. Zon. p. 163. Lex. Seg. p. 387. sive Moer. p. 66. Ceterum Schol. Arist. Nub. 988. [illegible] μὴ ἀθύμει. καὶ μηδέν σοι μελέτω διὰ τοῦτο E.

Ἀμβολάδην. Sursum faciendo. Apud Herodotum significat vehementiam. Ἀμβολὰς γῆ. Agger ex terra effossa excitatus. Xenophon: Cyrus vero fecit turres supra terram egestam, ut quam plurima essent custodiarum loca. Ἀμβολίαι. In Epigrammate: Cum assuetae procrastinationi magis magisque indulgeres. Et Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, qui negotium semper procrastinat. Ἀμβούλιος. Nomen proprium. Ἀμβωμοῖσι. Circum aras. Ἀμβρακία. Urbs est in Ambracico sinu, Corinthiorum colonia. Ἀμβροσία. Siccus cibus. Sed hoc est ambrosiae et nectaris latex. Νέκταρ vero dictum est, quasi νεόκταρ, quod iuvenes reddit bibentes. Ἀμβρόσιαι. Quae mortalibus negatae sunt. Homerus: Divini autem capilli regis concussi sunt de capite immortali. Ἀμβρόσιον. Divinum, vel immortale, vel admirandum, vel expers interitus, vel incorruptum. Erat enim [illegible] illa puella dicinum quoddam germen. [illegible] incorrupta. Ἀμαία. Ceres. Azesia vero Proserpina. Unde proverbium: Ceres Azesiam quaesivit; in eos dictum qui diuturnis in quaestionibus versantur. Ἀμαιμακέτου. Indomiti. In Epigrammate: Non sine pelle cornua dedicavit, indomiti capitis munimen. Ἀμεβώνη. Nomen proprium. Ἀμέλγειν. [Apud accusativum.] Proprie significat, intempestive fructus immaturos avellere, id quod fures faciunt. Aristophanes: Emulgis peregrinorum opulentissimum quemque. Ἀμελεϊστί. Sine mora. Διαμελεϊστὶ vero, membratim, per partes. Ἄμελει. Itaque. Proprie vero, noli sollicitus esse. Item, hanc ob causam.

Ἀμέλεια καὶ ἀμελία. ἀμφότερα Ἑλληνικά. καὶ γὰρ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται.

Ἀμελλητί. ἀνυπερθέτως, ταχέως. καὶ ἀμελητέα, γενικῇ.

Ἀμέλιος, Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ καὶ Ὠριγένει.

Ἀμελῶ σοῦ.

Ἀμενηνός. ἀσθενής. Ὅμηρος·

Ἀμενηνῶν ὀνείρων.

καὶ ὁ καπνὸς ἀμενηνός. [καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγούμην· ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίων.]

Ἀμενήνωσεν. ἀσθενῆ ἐποίησεν.

Ἀμενητί. χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι.

Ἀμεριμνία. ἡ ἄνεσις.

Ἀμερμηρεί. χωρὶς φροντίδος.

Ἀμετάκλητον. Ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλῆθος εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότρια φρονεῖν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Ἀμετάπτωτον. κυρίως ἐπὶ σωμάτων λέγεται τῶν δι' ἰσχὺν μὴ τρεπομένων, ἢ διὰ ἰδιότητα μὴ μεταβαλλόντων. κατὰ μεταφορὰν δὲ λέγεται ἡ ἐπιστήμη ἀμετάπτωτος.

Ἀμεταποίητον. ἀμετάθετον.

Ἀμεταστρεπτί. [ἀμελητί,] μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τοὐπίσω. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἀμετρί. χωρὶς μέτρου. καὶ παροιμία· Ἀμετρὶ μάζαν ἔδοντες.

Ἀμετροκάκου. πλεῖστον πληθυνούσης περὶ κακίαν. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥςτε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπόλει.

Ἀμείβεσθαι. αἰτιατικῇ. ἀποκρίνεσθαι, καταβάλλεσθαι. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε, Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε. ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Τούτους ὥςπερ τῆς εὐσεβείας ὁ θεὸς ἀμειβόμενος.

---

1. Arcadius p. 195. ἀμελία qui firmet est potissimum Eur. Iph. A. 850. et Antiop. fr. XXIII. 2. καὶ ante διὰ add. A. 5. Ἀμελητί.] Lege ἀμελλητί, a μέλλω, cunctor. *Küst.* Sic A. et Lex. Seg. p. 387. V. Boisson. in Marin. p. 102. et Alb. in Hesych. „Deinde edd. ridicule, Ἀμελητέα γενῇ Mutavi cum A. B." *Gaisf.* Vide Lex. de Synt. p. 129. 5. Ἀπαμεύς] Magis credendum est Porphyrio in *Vita Plotini*, qui Amelium Tuscum fuisse tradit his verbis: Ἔσχε δὲ ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας Ἀμέλιόν τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανός. Meursius in *Bibliotheca Graeca* existimat Suidam, cum Amelium Apamensem scriberet, respexisse ad verba ista Porphyrii eodem opere oscitanter nimis lecta: Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας. *Küst.* Adde Boisson. in Eunap. p. 167. Ceterum cf. vv. Πλωτῖνος et Πορφύριος. Quod sequitur διδάσκαλος Πορφυρίου refutat Baylius Lex. I. p. 229. 7. Ὠριγένη vetus lectio, quam deseruit A. 9. Ὅμηρος Od. τ'. 562. ἀ. εἰσὶν ὀνείρων. 12. Cf. v. Καπνοῦ σκιά: unde novissima καὶ παροιμία — ἀξίων malo sunt consilio transcripta. 14. Il. ν'. 562. Cf. Etym. M. p. 81. f. et Hesych. 15. Zon. p. 164. Vox suspectae fidei. Deinde quae sequebantur, Ἀμεργές. τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὀρφνὴν ἀμορφνής, καὶ ἐκλείψει τοῦ ν̄ καὶ τροπῇ τοῦ φ̄ εἰς β̄ ἀμεβής, Gaisf. delevit cum A. B. Annotabat Kusterus: „Scribendum potius est ἀμορβὲς vel ἀμορβόν: v. Schol. Nicandri Ther. 28." Pariter Zon. p. 154. comparandus cum Etym. M. p. 85. Post ἀμεργές vero B. et Med. praestant Ἀμεργῇ (l. c. Ἀμερπῇ) σώματα. ζήτει (ἐγράφη B.) ἐν τῷ Ἄτομα. 17. V. Bekk. Anecd. p. 1318. Eust. in Od. ύ. p. 1881. Phavorinus infra laudandus. 18. Locus Polybii XXXVII, 2. extr. servatus in Excerptis Vales. p. 174. quem integrum praestat v. Προυσίας. — τὴν ὁρμὴν A.

8. V. Ruhnk. in Tim. p. 25. qui tradidisset vellem cuius esset coloris ἀμελητί, agnitum illud Lex. Seg. p. 387. in hac ipsa glossa et, si credimus, Luciani Tim. 12., ubi mecum reponas ἀμελλητί. Equidem id vocabulum e superioribus illatum opinabar, cum vidi ex A. ἀμελητί annotatum. Ad glossam vid. etiam Iacobs. in Achill. p. 658. Ceterum quod huic cognatum est ἀνεπιστρεπτεί diserte praebuit ed. Romana Frontonis Epp. ad Marc. II, 5. 10. Integrum proverbium eiusque originem Suidas refert in v. Ἀμέτρῳ ὕδωρ, ubi legitur ἀμέτρως, uti etiam apud Zenobium. *Küst.* Eadem Zon. p. 164. ἀμετρῆ B. bis, ἀμετρεί Herodian. Epim. p. 256. et Phavor. Ecl. p. 103. extr. Sed verissime nuper Schaeferus, correcto etiam Diodoro, hanc in sententiam redegit versiculum: μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρὶ δὲ μάζαν ἔδοντες. 12. πληθεούσης B. πληθούσης E. 13. Locus Eunapii in Exc. Legg. p. 112. sive ed. Boisson. p. 513. redintegrandus ex v. Ῥουφῖνος. 14. δημοσίᾳ librorum mendum ope v. Ῥουφῖνος sustuli. ἀπημπόλει] Lego ἀπεμπόλα, et vide Pierson. in Moer. p. 156. *Porsonus*: ipse videndus in Advers. p. 215. 15. Locus Procopii de Bello Goth. IV, 24. repetitus in v. Θευδίβαλδος. 17. ἀποκρίνεται] ἀνταποκρίνεται A. B. E. 18. Habet A. in mg. Fragmentum Aeliano Gaisf. addixit, comparato Plutarcho T. II. p. 108. F. τῆς θεοῦ τὸν θάνατον αὐτοῖς τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν δωρησαμένης, ubi tradit de Bitone et Cleobi.

Ἀμέλεια. Perinde probum atque ἀμελία, nam et per diphthongum et simplici ι scribitur. *Ἀμελλητί.* Sine dilatione, cito. Et ἀμελητέα, genitivo aptum. *Ἀμέλιος.* Amelius, Apamensis, philosophus, Plotini discipulus, magister Porphyrii, aequalis fuit Ammonii et Origenis. *Ἀμελῶ σου.* *Ἀμενηνός.* Infirmus. Homerus: *Vanorum somniorum.* Et, *Fumus inanis.* [Etiam proverbium: *Fumum esse putabam*; quod in homines nullius pretii dicitur.] *Ἀμενήνωσεν.* Infirmum reddidit. *Ἀμενητί.* Morae impatienter. *Ἀμεριμνία.* Animi remissio. *Ἀμερμηρεί.* Sine cura. *Ἀμετάκλητον.* *Multitudo impetu irrevocabili non solum ad defectionem, sed etiam ad poenas de rege sumendas ferebatur.* *Ἀμετάπτωτον.* Proprie dicitur de corporibus, quae propter firmitatem non vertuntur, vel propter suam proprietatem non mutantur; per translationem vero sic scientia dicitur immutabilis. *Ἀμεταποίητον.* Irrevocabile. *Ἀμεταστρεπτί.* Sine cura, vultu non retrorsum converso. Quaere sub v. Ἀπονητί. *Ἀμετρί.* Immoderate. Et proverbium: *Immoderate placentam edentes.* *Ἀμετροκάκου.* Supra modum improbae. *Eo autem immoderata eius avaritia progressa est, ut etiam mancipia publica venderet.* *Ἀμείβεσθαι.* Aptum accusativo significat respondere, item persolvere. *Quae cum Leontius dixisset, Theodibaldus sic respondit.* *Ἀμείβομαί σε τοῦδε.* *Deus pietatis mercedem illis rependens.*

Ἀμείβων. ἀλλάσσων. καὶ Ἀμοιβὴ ἡ ἀντέκτισις.

[Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων.]

138 Ἀμειδές. στυγνόν, σκυθρωπόν. καὶ ἀμειδής, σκοτεινός. καὶ κλίνεται εἰς ους.

'Οργὴν οὖν πρήυνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν (κακόν).

Ἀμείδητος. σκυθρωπός. καὶ Ἀμειδήτων, σκυθρωπῶν, ἀγελάστων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις, Περσεφόνη.

Ἀμείλικτον. ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. καὶ Ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Ἀμείλιχος. σκληρός, ἀκολάκευτος.

Ἀμεινίας. ὄνομα κύριον.

Ἀμειψίας, Ἀθηναῖος, Κωμικός.

[Ἀμειψιρυσμεῖν. μεταμορφοῦσθαι.]

Ἀμειψόμεθα. ἀνταποδώσομεν.

Ἄμη. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς πυράμην λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. καὶ παροιμία· Ἄμας ἀπῄτουν. οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἕτερα δὲ μὴ ἔχειν ἰσχυριζομένων.

Ἀμηγέπη. ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμουγέπου, καὶ ἀμηγέποι, καὶ ἀμωσγέποι. Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέποι.

ἀντὶ τοῦ ἁπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχοι, καθ' οἷον δήποτε τρόπον. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἀμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀπογευσάμενος ἀωρὶ νύκτωρ περιήρχετο τὴν βασιλικὴν αὐλήν. καὶ ἀμηγέπη Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύοντι δὲ καὶ ἕκαστα γνωματεύοντι ἔδοξεν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου.

Ἀμήν. πεπιστωμένως, ἀληθῶς.

Ἀμήρυτον. πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον. τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμησάμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χῶμα σείσας καὶ τὴν γῆν ἀμησάμενος ἐζήτει τὸν νεκρόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ χερσὶ σωρεύσας.

Πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. 139

1. Glossa Homerica. ἀμειδὴ A. 3. Futilis glossa litterarumque seriei repugnans, quam ex inferiore loco delibatam esse apparet. Nec scriptura ἀμειδῆς A. B m. s. quicquam proficimus. 4. Lex. Seg. p. 387. His tertio loco Zon. p. 154. addit, quod Hesychius bis usurpavit, ἀγέλαστον. Cf. Etym. M. p. 82. Deinde quod extabat ἀμειδές, σκοτεινόν, emendatum cum A. B. 6. Versus (quem A. mg. habet, Gaisf. notavit) ex oraculo quod integrum affertur in v. Ἀλογίας: unde refutatur vulg. ὑποτείνειν. 7. κακὸν ex interpretatione adiectum. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Iuliani Aegypt. LXVI. 1. A. P. VII. 58. 12. Priora pertinere videntur ad Il. λ'. 137. 13. Εὐνάπιος in fragm. ed. Nieb. p. 102. Boisson. p. 515. 17. Nomen inter Athenienses non infrequens. 18. V. Meinekii Qu. Scen. II. p. 42. 19. Ἀμειψιρυσμεῖν] Idem est ac si dicas ἀμείβειν ῥυσμόν, i. e. mutare formam. Ῥυσμὸς enim erat vox Democrito eiusque sectatoribus propria, significans formam vel figuram: ut Suidas docet infra v. Ῥυσμός. ubi plura de hac voce notamus. Küst. Qui similia protulit in Hesychio. Eadem glossa Etym. M. p. 81. omisit autem A. 19. 20. Utrumque versum transposuit Med., ac similiter fere Zon. p. 159. cum Hesychio. 21. τεκτονικὸν] Salmasius in Trebellii Pollionis Claudium p. 392. ὀρυκτικόν. Lex. Rhet. p. 206. ἄμη, τὸ ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ ὀρύττουσι τὴν γῆν. Schol. tamen Aristoph. Pac. 298. in v. ἄμας interpretanda usurpat, quod ubi Romana dictione duxit, πυράμην. Observationem nescio quis transcripsit in v. Πυραμίς.

1. Vide supra v. Ἄμας. 4. Haec ad vocem usque ἀμόθεν Lex. Seg. p. 387. Dixerunt de notioribus illis vocibus intpp. Thomae M. p. 40. sq. et Schneid. in Plat. Vol. II. p. 112. 5. καὶ ἀμοθηγέπου καὶ ἀμηγέπη καὶ ἀμουγέπου Elmsleius in Acharn. 608. καὶ ἀμουγέπου καὶ ἀμοιγέποι καὶ ἀμόθεν Schol. Plat. p. 372. ἀμουγέπου dederunt A. B. pro ἀμωσγέπου. ἀμοιγέποι agnoscit Hesychius. 6. Ἀριστοφάνης Acharn. 584. ubi nunc legitur ἀμηγέπη, olim etiam ὑμᾶς μὲν ἤδη. ἀεὶ vulg. 8. Immo ὅποι, quamquam adversatur Schol. Arist. 11. Ἀγαθίας: vide huius locum sub v. Ἀλύοντι. 14. πεπισμένως Zon. p. 164. Quae post ἀληθῶς extabant, Ἀμήριον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ἀμηριῖνος, ducta illa de Steph. Byz. sive Zon. p. 154. omiserunt A. B. 15. Haec nota referenda est ad locum illum Apollonii Rhodii II. 221. καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀμήρυτον, τουτέστιν ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον, ὃ τὸ τέλος μὴ ἔχον, λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων λίνων. Küst. ἀτέλεστον] ἀπλήρωτον Lex. Seg. p. 387. Cf. Phryn. Appar. p. 20. Hesych. et Etym. M. 17. Glossa Homerica ex Od. ξ'. 247. Cf. v. Διαμησάμενος. 20. Distichum Antipatri Sidon. XCIX. 3. 4. A. P. VII. 241. Cf. vv. Δνοφερὸν et Τιθῆνας. τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο B. (τιθηνήτειρα δὲ mg.) E. ταῖς χερσὶν A. 21. Ἀνδρομάχης] Brunckius Ἀνδρόμαχος, Palat. ἀνδρομάχοις, probatum Küstero, quod E. corr. praestat, significat etiam ἀνδρομάχοιο A. B.

Ἀμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβή, gratiae relatio. [Ἀμοιβηδής. Qui permutat.] Ἀμειδές. Triste, tetricum. item, obscurum. declinatur autem genitivus per ους. *Tristem igitur iram tempera, nec malum intende.* Ἀμείδητος. Tetricus. Et Ἀμειδήτων, tetricorum, risus osorum. In Epigrammate: *Quamvis in mortuos risus expertes regnum obtineas, Proserpina.* Ἀμείλικτον. Durum, implacabilem. et Ἀμείλικτος, inhumanus. Eunapius: *Adeo fuit uterque re vera inexorabilis, et facinus evadebat illustrius.* Ἀμείλιχος. Durus, nullis blanditiis flexibilis. Ἀμεινίας. Nomen proprium. Ἀμειψίας. Atheniensis, Comicus. [Ἀμειψιρυσμεῖν. In aliam formam mutari.] Ἀμειψόμεθα. Gratiam referemus. Ἄμη. Fossorium instrumentum, quod nos perperam ad hamas referimus. Hinc proverbium: *Falces repetebam, illi vero ligones se habere negabant;* quod in eos dicitur qui alia se habere negant quam quae ab ipsis petuntur. Ἀμηγέπη. Quomodocunque, quacunque ratione. Dicuntur etiam ἀμωσγέπως, et ἀμόθεν, et ἀμουγέπου, et ἀμηγέποι, et ἀμωσγέποι. Aristophanes: *Qui vero fit, ut vos quidem ubique stipendia mereamini?* ubi significat ubivis, quacunque id acciderit, quomodocunque. Et alibi: *Sed cum appositos cibos utcunque degustasset, intempesta nocte regiam aulam circuibat.* Et ἀμηγέπη dixit Agathias: *Fluctuanti vero et singula perpendenti visum est expugnationem castelli quomodocunque tentare.* Ἀμήν. Fideliter, vere. Ἀμήρυτον. Multum, extensum, imperfectum, perpetuo durans, infinitum. Ἀμησάμενος. Qui effodit. *Ille autem aggere quassato terraque effossa mortuum quaerebat.* Dicitur etiam de eo qui manibus accumulavit. *Multum nutricius luxit manibusque bellipotentibus cumulavit atrum super caput pulverem.*

Ἀμήσαντες. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποτεμόντες. καὶ Ἀμήσαντι, θερίσαντι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐδέποτ' ἀμήσαντι Κορινθικὸν, οὔποτε πικρᾶς
γευσαμένῳ πενίης.

Ἀμησός. καὶ Ἀμισός. Ἀμησὸς δὲ, καὶ Ἀμισηνός.

Ἀμητα. Ἄμης, εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἄμητα προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί.

Οὐ μόνον ἔτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον πρὸς τούτῳ· ὡς ἂν λέγοι, μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Ἄμης οὖν ὁ πλακοῦς· οὐχ ὁ ἰπνός.

Ἀμητῆρες. θερισταί.

Ἀμητός. αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὀξυτόνως· οἷον ὁ στάχυς. καὶ τρυγητὸς, βότρυς ὁ τρυγώμενος. προπαροξυτόνως δὲ ἄμητος, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν· ὡς καὶ τρύγητος, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμήχανα. Οἱ δὲ ἐπεὶ τὰ ἀμήχανα τῷ λιμῷ ἔπασχον, ἐκεχειρίαν ὀλίγων τινῶν ἡμερῶν ᾔτουν διαπράξασθαι.

Ἀμηχάνητοι. ἀντὶ τοῦ πολλοί. Ξενοφῶν.

Ἀμηχανία. ἀπορία.

Ἀμήχανον. ὑπὲρ λόγον. ἢ ἀνεπιχείρητον, ἀδύνατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμήχανος ἡ χαρὰ παρέστη πρὸς τὸ πάθος. καὶ Ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Δαμάσκιος· Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βακχείας οἷον ἐπιμαντευομένῳ ἐῴκει τὴν τῆς ἀληθείας εὕρεσιν.

Ἄμμιγα. ἀναμεμιγμένως.

Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ πελιχρὸς
ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Ἀμίδα. οὐρητρίδα, οὐρητὸν ἀγγεῖον. καὶ ἀμίδας, τὰ ἐπηρέσια.

σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

Ἀριστοφάνης.

Ἀμὶς μὲν ἣν οὐρητιάσῃς αὑτηὶ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

---

1. Pertinet ad Od. ψ. 301. Latet aliquid in voce μή, quam tolli iusserant Portus et Küst. omisitque Apollon. Lex. p. 116. Equidem subesse putarim ἀμῆ. 2. ἐν Ἐπιγράμματι: distichum Macedonii in A. Pal. VI, 40, 7. integrius repetitum in v. Κορινθικόν. 6. A. mg. [illegible] Ἀμισὸς δὲ κτλ. Cum his nominum turbis componenda quae paulo postmodo sequuntur in vv. Ἀμινσὸς et Ἀμισηνός. Inde sponte videtur emendatio talis derivari: Ἀμησὸς καὶ Ἀμισός. Ἀμισὸς δὲ καὶ Ἀμισηνός, ἀπὸ τόπου. Distinguit enim inter Amisum, Ponticam civitatem, et Amesum vel potius Amnesum, de quo v. in Dionys. Perieg. 498. Ceterum καὶ posterius vulgo negligebatur inde ab Aldo. 9. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 1000. ubi vide Scholia, quibus Suidas sua debet. Haec misere coniecta sunt in v. Προπεπόλων. 10. Ἀμητά τε vulg. Legendum [illegible] A. 11. [illegible] vulg. et Gaisf. 12. πρὸς τούτῳ] [illegible] A. [illegible] B. Unde prodiit monstrum glossae Προυτούλων. [illegible] ὡς ἂν A. B. Schol. 14. οὐχ ὁ ἰπνός Toup. MS. οὐχ οὗτος mire Piersonus in Moer. p. 85. 15. Ex Il. λ. 67. 16. Similiter idem praeceptum exprimitur in v. Τρυγητός. Sed comparando Lex. Seg. p. 387. cum alia recentius invecta cognoscimus, tum illa fraudis arguuntur, οἷον ὁ στάχυς. 20. Post vocem τρυγᾶν suo ordine consequebantur: Ἀμήτωρ. ἀμήτορος. ἐπὶ μητρὸς, μητρὸς ἐστερημένος. Ὅτι Φρουρίαν ἡ θυγάτηρ Ἐπιάρχου ἀμήτωρ ἐλέγετο. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βάττος. Quorum principium Ἀμήτωρ ... ἐστερημένος abest ab Med. et A. qui exemplum Ὅτι — Βάττος in mg. habet, cum in textu servent B. E. (hic quidem ἔγραψε pro ζήτει) Nempe nihil antiquitus exstabat nisi monitum istud, Ὅτι Φρουρίαν — Βάττος, quod incredibilis hominis inertia collegerat e sententia quadam v. Βάττος: Ἐπίαρχος [illegible], ὅς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι. τῇ ὄνομα ἦν Φρουρίαν. Successit tamen alterius industria, qui cum annotationem ἀκέφαλον esse nollet, caput illi praefixit magistello dignissimum. Nos commentum prorsus ad auctorem suum redire iussimus. 21. Locus e Procopio de Bello Goth. III, 16. breviatus.

1. Uberiora Procopius: [illegible] ὀλίγων τινῶν ἐκεχειρίαν διαπράξασθαι σφίσι. 3. Ἀμηχάνητοι] Scribendum est ἀμήχανοι. Apud Xenophontem enim in Cyrop. VII, 5, 38. legitur ἄνθρωποι τὸ πλῆθος ἀμήχανοι, quem locum fortasse Suidas respexit. Küst. praeeunte Porto. Cum vulg. Zon. p. 142. 4. Apollonii Lex. p. 114. 5. ἢ ἀδύνατον Zon. p. 154. 8. μηχανήσασθαι] οὐκ αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι add. A. qui [illegible] pro Δαμάσκιος. Verba Damascii apud Photium p. 338. a. (1036.) 9. τῆς τε περὶ B. 12. Distichum Simmiae ep. II, 5. A. P. I. p. 312. n. 22. Cf. v. Πινυτός. πελίχρος: vulg. adversante Zon. p. 164. 15. E Schol. Arist. Ran. 549. 18. ἐξηῦρες] ἐξεῦρες A. B. Med. 19. Ἀριστοφάνης: huius quattuor versus ex Vesp. 839. sqq. petiti, quorum bini repetuntur in v. Ἀτεχνῶς, praemittendi illi superioribus verbis σοφόν — στραγγουρίας. 20. οὐρητιάσεις vulg. 21. κρεμήσεται Med. ἠλάκατ' A.

Ἀμήσαντες. Resecantes. Et *Ἀμήσαντι*, qui messuit. In Epigrammate: *Qui nunquam demessuit arvum Corinthium, nec gustarit unquam paupertatem amaram.* *Ἀμησός.* Amesus, quae item dicitur Amisus, contra Amnesus, cuius est gentile nomen Amisenus. *Ἀμητα.* *Ἄμης*, genus placentae ex lacte confectae. Aristophanes in *Pluto*: *Placentamque praeterea misit nobis istam.* Id est, non modo accepit mea dona, sed etiam de suo misit mihi aliam insuper placentam: quasi moneret, ut ne amplius illuc venirem. *Ἄμης* igitur est placenta, non autem caminus. *Ἀμητῆρες.* Messores. *Ἀμητός.* Ipsae fruges demessae, ut spicae: cum acuto in ultima. Et *τρυγητός*, racemus qui vindemiatur. Sed *ἄμητος*, cum acuto in prima, significat tempus aestatis, quod ad metendum est opportunum: ut *τρύγητος*, tempus vindemiandi. *Ἀμήχανα.* *Illi vero fame in summas angustias redacti paucorum dierum inducias petierunt.* *Ἀμηχάνητοι.* Significat multos apud Xenophontem. *Ἀμηχανία.* Difficultas. *Ἀμήχανον.* Maius quam ut verbis explicetur: vel inexpugnabile, quod fieri non potest. *Romani vero propter illam cladem incredibili laetitia perfusi sunt.* Et *Ἀμήχανος*, qui nullis machinis superari potest. Damascius: *Propter desiderium incredibile divina pervestigandi speciem eius praebebat, qui veritatis inventionem divinaret.* *Ἄμμιγα.* Mixtim. *Propter doctrinae sapientiam quam suavis ille coluit, Musis ac Gratiis comitibus.* *Ἀμίδα.* Matulam, vas mingendo. Et *ἀμίδας*, matulas. Aristophanes: *Matula quidem, si micturias, haec iuxta te suspendetur ad ligneum clavum. Prudens hoc et seni commodum excogitasti profecto remedium stranguriae.*

110 Ἀμίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀμιθρῆσαι. μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἄμικτος. ὁ μὴ μιγνύμενος.

Ἅμιλλα. ἀντάγωνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις. Καί ποτε ἀγῶνα ἐπιτελοῦντες τούτω τὼ μειρακίω, ἐς ἅμιλλαν ἀκοντίσεως ἀποδυσαμένω, εἶτα μέντοι τῆς σπουδῆς θερμότερον ὑπεπλήσθησαν· καί πως ὁ Ἀργείου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τἀδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.

Ἁμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἁμιλλῶνται.

Ἀμίλκας, ὁ καὶ Φαβέας, Καρχηδονίων στρατηγός, ὃς ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων καὶ κατὰ τὴν ἕξιν ἐῤῥωμένος, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον πρὸς πολεμικὴν χρείαν, ἱππεὺς ἄγαν ἀγαθὸς καὶ τολμηρός.

Ὅτι τούτου τοῦ Ἀμίλκου παῖδα γεγενῆσθαί φασιν Ἀννίβαν, τὸν χρόνοις ὕστερον μακρῷ πολέμῳ τὴν Ἰταλίαν κακώσαντα Ῥωμαίοις τε φοβερὸν ἐς τὰ μάλιστα γενόμενον.

Ἁμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαί σοι.

Ἀμιναδάμ. ὄνομα κύριον.

Ἀμινσός. ὄνομα πόλεως. οἱ δὲ Ἀμησὸς διὰ τοῦ η. καὶ Ἀμησηνός.

Ἄμιπποι. ξυνωρίς. φασὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγετο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῶν τραχήλων. ἦν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Λίβυες οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἅμιππον καλεῖται. οὕτω Θουκυδίδης.

Ἄμιπποι. κατὰ τὸν Ἰσαῖον οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οἱ δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται μέν τινες ἵπποι, καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτοὺς τοῦ μὲν ἐποχεῖται, τὸν δὲ παρέλκεται. καὶ καλοῦνται οὗτοι ἅμιπποι. πεζοὺς δὲ τοὺς ἁμίππους Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν ὑποδηλοῦσι. καὶ μή ποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν οἱ ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι.

---

1. Nomen depravatum: vide scripturae varietatem in Zon. p. 146. 2. Eustath. in Od. π'. p. 1801. Καινολόγος τις ποιητὴς μεταθεὶς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Poeta ille καινολόγος vel videtur esse Callimachus vel Phoenix Colophonius. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι usum esse testatur hoc loco Suidas. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod extat apud Athen. XII. p. 530. *Küst.* V. Callim. fr. 339. sive annot. in h. Cer. 87. Adde Etym. M. p. 83. 5. ἀγώνισμα Lex. Seg. p. 387. 9. In his ὁ Ἀργείου (Ἀργαίου A.) υἱὸς latere videtur adolescentis nomen. Ceterum haec particula transiit in v. Ἀργέου υἱός. 13. Cf. v. Φαβέας. Sed intellexit Schweighäus. Opusc. II. p. 202. quaedam hic aut turbata fuisse aut defectu verborum absumpta. Itaque bipartitum locum ita constituit, ut partem priorem obtinerent Ἀμίλκας (vel potius Ἰμίλκων) ὁ καὶ Φαβέας — τολμηρός, quae pro Polybianis habuit coniunxitque cum fragm. sub v. Ἀ... servato; quae autem subsequerentur Ἀμίλκας ὁ Βάρκας. τούτου κτλ., iis tantum ut de vetustiore Hamilcare ageretur. Cuius suspicionem nonnihil confirmat A. ὅτι addens ante τούτου τοῦ Ἀ. Conferri iussit Gaisf. etiam Drakenb. in Liv. T. V. p. 979. sq. 16. Vide Appiani Pun. 100.

3. Gl. om. B. 4. I. Sam. 7, 1. 5. Vide nos in v. Ἀμησός. 7. Pausanias apud Eustath. in Od. ε'. p. 1539. quem ascripsit Küsterus: Ἄμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί φησιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνίοχος, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέροις καθίζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέροις, ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ceterum haec ab homine curioso cum pulvisculo traducta sunt in v. Λίβυες, unde recipiendum et φασὶν ὅτι ... ἐλέγοντο et τῷ τραχήλῳ. 9. τοῦ ἑτέρου ante ἡνίοχος A. τοῦ ἑνὸς B. E. ἑνὸς reliqui. 10. οἱ Λίβυες vulg. auctore Bas. 13. Ex Harpocr. Pal. sumpta. „Vox ἅμιπποι diversas habet significationes. Interdum enim sic vocantur equi celetes simul iuncti, quorum altero vehitur rector, altero vero miles armatus, ut Suidas in praecedenti nota docuit. Interdum vero sic appellantur equi desultorii, ex quorum altero in alterum sessor transilit: quo pertinent verba illa Harpocrationis, ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται τινες κτλ. τοῦτ' ἔστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Interdum vero sic vocantur dimachae, sive milites nunc ex equis nunc pedibus pugnantes. Optime Hesychius: διμάχαι, οἱ λεγόμενοι ἅμιπποι, οἵτινες ὅτε μὲν πεζῇ ὅτε δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Hoc sensu accipitur a Thucydide et Xenophonte, sed apud quos culpa imperitorum librariorum [quo spectat praeceptum Lex. Rhet. p. 205.] pro ἅμιπποι non paucis in locis hodie legitur ἄνιπποι. In Xenoph. Histor. Graec. VII, 5, 23. male legitur ἀνίππους πεζούς, pro quo reponendum esse ἁμίππους πεζοὺς vel ex Harpocratione patet. Apud Xenophontem bis praeterea eadem pagina pro ἅμιπποι male legitur ἄνιπποι. Idem mendum recurrit apud Thucydidem V, 57. ubi pro ἄνιπποι ἴσοι legendum est ἅμιπποι ἴσοι, ut recte Hudsonus monuit." *Küsterus*, fere consentiens cum Kühnio in Pollux. I, 131. Gaisf. addit Hemsterh. Anecd. I. p. 225. Cf. v. Ἱππική. 15. ὁ et mox οὗτοι om. A.

Ἀμίδης. Nomen proprium. Ἀμιθρῆσαι. Metiri, numerare significat apud Callimachum. Ἄμικτος. Qui non miscetur. Ἅμιλλα. Certamen, contentio, aemulatio. *Cum autem aliquando hi duo adolescentes certamen instituerent, et iaculando inter se contendere coepissent, ac paulatim studio vel magis magisque accenderentur, forte accidit ut Argei filius, alio iaculari volens, pectus fratris infeliciter feriret eumque interficeret.* Ἁμιλλητήριον. Locus in quo certatur. Ἀμίλκας. Hamilcar, idem qui Phabeas dictus, Carthaginiensium imperator, non solum aetate et viribus florebat firmoque corporis habitu erat praeditus, sed etiam eques valde strenuus et audax, id quod ad bellicos usus maximum est subsidium. † Huius Hamilcaris filium fuisse tradunt Hannibalem, qui aliquot annis post Italiam longo bello vexavit, Romanisque maxime formidabilis fuit. Ἁμιλλῶμαί σοι. Tecum contendo. Ἀμιναδάμ. Nomen proprium. Ἀμινσός. Nomen urbis. Alii vero scribunt Ἀμησὸς per η. Et Amesenus. Ἄμιπποι. Sic olim bigam equorum vocatam tradunt, ita cervicibus iunctorum ut alterum auriga regeret, alterum vero miles armatus. Iis hodieque Libyes utuntur, Zeugitae vocati. Idem etiam vocatur ἅμιππον; quo Thucydides usus est. Ἄμιπποι. Apud Isaeum qui cum equis militant. Alii vero dicunt sic vocari equos singulares; qui cum iunguntur, eorum altero sessor vehitur, alterum vero alligatum trahit. Ex Thucydide autem et Xenophonte colligitur, ἁμίππους fuisse pedites. Videndum tamen ne illi sint praecursores quidam, equitibus adiuncti.

Ἀμισηνός. ἀπὸ τόπου.

141 Ἀμισθί. χωρὶς μισθοῦ.

Ἀμισώδαρος. ὄνομα κύριον.

Ἀμιτροχίτων. ὁ μὴ χρώμενος μίτρᾳ.

Ἀμναμός. ἀπόγονος, κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων, παρὰ τὸ ἀμνός.

Ἀμνειός. ὁ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.

Ἀμνημονῶ σου. γενικῇ.

Ἀμνησός. ὄνομα ὄρους.

Ἀμνηστεῖ. ἀμνημονεῖ. Σοφοκλῆς·

Οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας, Ἑλλήνων ἄναξ.

Ἀμνηστία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.

[Ἀμνίον. τὸ αἱμοδόχον ἀγγεῖον.

Ἀμνισός. ποταμὸς Κρήτης· διὰ τοῦ ῖ. Τὰ εἰς ος τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα εἰ μὲν καθαριεύουσι, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον Ἀλφειός, Ἀλμειός· εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ῖ· οἷον Ἀμνισός, Κηφισσός, Ἰλισσός.]

Ἀμνοκῶν. προβατώδης, μωρός, εὐήθης. τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ πρόβατα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅςτις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος καὶ μὴ πονηρὸς καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

τουτέστιν, εὐλαβούμενος καὶ φοβούμενος καταστῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρόπων ἐπιείκειαν αἱροῦνται ζημιωθῆναι μᾶλλον ἢ χωρῆσαι διὰ δίκης. καὶ τοὺς τοιούτους (φησὶ) συνεπιλεγόμενος ὁ Κλέων, καταστήσας εἰς φόβον τοῦ παρέξειν πράγματα, ἐπηρέαζε ῥᾳδίως.

Ἀμνόν. τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς· Ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα. μοσχίον δὲ τὸν πρῶτον. καὶ ἀμνὸς ἀρσενικῶς πρόβατον τὸ μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἀμνὴ τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρνός, ἀμνός, ἀρνειός. καὶ Ἀμνὼς Ἀμνώ, Ἀττικῶς, ὄνομα κύριον.

Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πραεῖς, εὐή-

---

1. ἀπὸ τόπου om. B. qui ante hanc gl. inserit: Ἀμίς, τὸ κλωκίον. Ceterum vide nos in v. Ἀμησός. Quae post v. τόπου sequebantur male concinnata, Ἀμίσγαλος. ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος. καὶ ἀμίσαλος, οἷον, Ἀμίσαλλοί τε γέροντες, κατ' ἔνδειαν τοῦ γ, nos eiecimus, cum Küsterus a Parisinis (A.) abesse tradat; quamquam habet Zon. p. 143. Idem Ἀμίσαλλοί τε γέροντες ex Etym. M. emendarat, cum olim legerentur ἀμίσαλός τοι γέροντες. 2. Ἀμισθεί Boisson. Anecd. T. I. p. 404. Alterum Zon. p. 164. Herodiani Epimer. p. 255. et Arcad. p. 183. 3. Vide quae collegit Fischerus in Palaeph. 29. p. 115. 4. Pertinet ad Il. π'. 419. Cf. Etym. M. p. 83. et Hesych., inprimis vero Eustath. p. 1068. μίτραν A. 5. Vide Etymologum. Apud Hesychium male legitur, Ἀμναμός, υἱός. Scribendum enim est ἀμναμός. *Küst.* Adde Zon. p. 143. et v. Θείας. 7. V. Etym. M. p. 84. et Appiani Mithrid. 18. Ἀ. ὁ ποταμός, καὶ Ἀμνισσός, καὶ Ἄμνης, καὶ ἀμνός Paris. ap. Bast. Ep. Crit. p. 154. 8. Ἀμνημονῶ σου repetit Med. etiam ante v. Ἀμνειός. 9. V. Dionys. Perieg. 498. coll. Od. τ. 188. quibus iungenda v. Ἀμνισός. 10. Σοφοκλῆς Electrae v. 482. 13. καὶ ὄνομα κύριον quid faciat ad Ἀμνηστία non expedio. Verum suspicor excidisse nomen Ἀμνησία, vel si Hesychium audimus Ἀμνισία, doctam Ilithyiae inter Cretenses significationem. 14. Ἀμνίον] Hanc et seq. gl. om. A. Compara v. Ἄμνιον. Spectat ad Od. γ'. 444. ubi vide Eustath. p. 1476. 15. Eadem oratio Zon. p. 143. Neque vero dubito quin praeceptum grammaticum, cuius ratio prorsus est ab Nostro remota, lectoribus quibusdam debeatur. 18. Ὀλμειός quod Zon. p. 143. comprobavit, etiam Bastius et apud Gaisf. ipse liber Parisinus, qui supra ποτ. Κρήτης. τὸ μνι ἰῶτα, διατί. 19. Sic Herodianus Epimer. p. 180. Κηφισός, Ἰλισός Zon. et Arcad. p. 77. Quae Bastius Ep. Crit. p. 153. ex eodem Parisino subiungit, technicorum artibus debentur, id quod Arcadius p. 44. significat, nec faciunt quicquam ad Suidae consilium.

2. Ἀριστοφάνης Equ. 264, 65. cuius Scholia Suidas descripsit. 3. γε om. Ald. 8. πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλ' ἦθος καὶ τρόπων ἐ. Schol. πολλοὶ δὲ B. E. 9. συγχωρῆσαι] Schol. recte χωρῆσαι cum A. qui mox add. τούς. Idem ἐπιλεγόμενος. 13. Eustath. in Od. ί. p. 1627. Φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί, ὅτι οὐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι, ἀρήν, ἀμνός, ἀρνειός· καὶ ὅτι τοῦ ἀμνοῦ καὶ θηλυκὸν ἡ ἀμνή, πρόβατον τὸ μέσον τῇ ἡλικίᾳ· καὶ ὅτι αὐτὴ ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ. — ἀλλὰ καὶ ὅτι Ἴστρος ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν Ἄρνα, φησίν, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα. Ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριός. Quae relata sunt inter Istri fragm. p. 76. 15. Cf. Lex. Rhet. p. 205. μοσχίονα] Vox suspecta: sed μοσχίων cum in A. B. E. extet, recte Gaisf. μοσχίον cum Poll. VII, 184. 17. Ordine diverso ἀμνός, ἀρνός Zon. p. 143. qui media Ἴστρος — θῆλυ praetermisit. 18. Ἀμνών idem. 19. Schol. Aristoph. Pac. 934. cui haec debentur, εὐήθεις, δειλοὶ ὡς οἱ κριοί· ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. Novissima Hesychius.

Ἀμισηνός. Nomen a loco ductum. *Ἀμισθί.* Sine mercede. *Ἀμισώδαρος.* Nomen proprium. *Ἀμιτροχίτων.* Qui non utitur zona. *Ἀμναμός.* Nepos. Proprie de ovibus, ut ab nomine ἀμνὸς ductum. *Ἀμνειός.* Fluvius quispiam. Item agnus. *Ἀμνημονῶ σου.* Aptum genitivo. *Ἀμνησός.* Nomen montis. *Ἀμνηστεῖ.* Immemor est. Sophocles: *Non enim immemor est pater, rex Graecorum.* *Ἀμνηστία.* Oblivio. Item nomen proprium. [*Ἀμνίον.* Vas ad victimarum sanguinem excipiendum. *Ἀμνισός.* Cretae fluvius, per ῖ scribitur. Nomina fluviorum trisyllaba in ος desinentia, quorum acuitur ultima si purum ος servant, per diphthongum ει scribuntur, ut Ἀλφειός, Ἀλμειός: si minus, per ῖ, ut Ἀμνισός, Κηφισσός, Ἰλισσός.] *Ἀμνοκῶν.* Ovino ingenio praeditus, stultus, fatuus: tales enim sunt oves. Aristophanes: *Et observas siquis civium sit ovinis moribus, dives, neque malus, et lites reformidans.* Hoc est, qui cavet et metuit ne in molestias incidat. multi enim propter timiditatem et naturae humanitatem damnum pati malunt quam ius suum iudicio persequi. Huiusmodi igitur homines (inquit Poeta) Cleo speculatus et litis intentandae metu perterrefaciens facile calumniis vexabat. *Ἀμνόν.* Unius anni agnum. Ister in *Atticis* gradus aetatis hos recenset: ἄρνα, deinde ἀμνόν, inde ἀρνειόν, denique λιπογνώμονα. primum vero vocant etiam μόσχιον. Et ἀμνός masculinum, ovis mediae aetatis: cuius femininum est ἀμνή. Tres enim sunt ovium aetates, ἀρνός, ἀμνός, ἀρνειός. Et Ἀμνὼς Ἀμνώ, Attice, nomen proprium. *Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους.* Id est placidi, stupidi,

θεις, ἁπλοῖ, ὡς οἱ κριοί, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄῤῥεν πρόβατον ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

Ἀμμοάτιν. εἶδος ὄφεως.

Ἀμογητί. ἀκόπως.

Ἀμόγητοι.

Ἀμόθεν. ποθέν.

Ἀμολγός. τὸ μεσονύκτιον, ἤτοι καθ' ἣν ὥραν ζῷα οὐκ ἀμέλγονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ̄, καθ' ἣν 112 οὐδεὶς μολεῖ. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ λ̄, καθ' ἣν οὐδεὶς μογεῖ.

Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων.

Ἀμορβάς. ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, ἀμορμὸς καὶ ἀμορβός.

Ἀμόργεια. χρώματος εἶδος, ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος. ὡς Θήραια ἀπὸ Θήρας νήσου.

Ἀμόργη. ἡ τρυγία.

Ἀμόργινον. ὅμοιον βύσσῳ καὶ πολυτελές. λέγεται καὶ ἀμοργίνα θηλυκῶς.

Ἀμοργίς. κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου. ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὸ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον.

Ἀμοργοί. πόλεως ὄλεθρος. Κρατῖνος Σεριφίοις. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ ᾱ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαυρὸν γὰρ τὸ ἀμαυρόν, καὶ σφόδελον τὸ ἀσφόδελον καλοῦσιν.

Ἀμοῤῥαῖος. τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμοῤῥαίων. Ἀμώριον δὲ καὶ ὁ ἐκεῖθεν Ἀμωραῖος διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου.

Ἀμορῖτις. θηλυκόν. ὄνομα πόλεως.

Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

Ἄμοτον. ἀμότως, ἀκορέστως.

---

4. Zon. p. 143. Ἀμμοάτιν petitum ex v. Ἀμμάς. Voluit Ἀμμοβάτην. Neque vero temere videtur Hesychius in glossa Ἀμμών, quamquam vitiis inquinata, posuisse haec: καὶ ὄφεις. Κυρηναῖοι. 5. Il. λ'. 637. Callimachi h. Dian. 25. Differt Zon. p. 165. His subiiciunt libri vulgo neglecta, Ἀμόγητοι. ἀμνοὶ πρᾶοι, quorum pars ad superiora refertur. Vero Zon. p. 143. Ἀ. ἀκακοπάθητοι. Interpretationem istam expunxi. 7. Od. α'. 10. 8. Articulum om. A. Glossa Homeri celebrata νυκτὸς ἀμολγῷ, de qua similia Suidae persequuntur Schol. Il. λ'. 173. Apollon. p. 110. sive Etym. M. p. 84. Eust. in Il. ό. p. 1018. Novissimam explicationem tetigit Zon. p. 146. 12. V. praeter alios Zenob. I, 80. Cf. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 307. Buruclus affert Libanii Ep. 258. p. 127. 14. καὶ ἀμορβός om. vulg. Sed v. Zon. p. 143. Cf. Schol. Nicandri Ther. 349. 16. Locus hic apud Scholiastam in Aristoph. Lysistr. 150. unde Suidas eum descripsit, sic legitur: οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος τοὺς ἀμοργίνους χιτῶνας, ὡς τὰ Θήραια ἀπὸ Θήρας νήσου. Praeter Scholiastam hunc alii etiam scriptores Ἀμόργινον genus coloris esse dixerunt. Stephani mutilator v. Ἀμοργίς· τὸ δ' ἀμόργινος χιτὼν χρώματος εἶδος. Sic enim ibi lego pro ἴδιον. Eustath. in Dionys. Perieg. 526. Ἀμόργινος, χιτῶνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου τινός. Salmasius tamen in Solin. p. 793. colorem hac voce denotari negat. Küst. Salmasium merito sequitur Berkelius. Sed de colore medicato diserte tradidit Etym. M. p. 129. Ceterum mirabilis accidit civitatis appellatio Ἀμοργοῦς. 17. Edebatur Θήρεια, quod tenet etiam Zon. p. 149. Id Etym. Magni p. 85. ope correxit Piersonus in Moer. p. 44. Adde Valcken. de Aristob. p. 115. sq. 1. καὶ omittas cum Zon. p. 155. Verum Etym. M. p. 85. ὅμοιον βύσσῳ — σημαίνει δὲ καὶ τὴν πολυτελῆ ἐσθῆτα. 2. Incredibilis observatio, quamquam optimo quoque Harpocrationis libro comprobata. 3. Schol. Platonis p. 464. Consentit Eustathius l. l.: Παυσανίας δὲ οὐ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν ἄλλο τι ἐμφαίνει, λέγων· Ἀμοργὸς ὅμοιον βύσσῳ· καὶ ὅτι ἀμοργὶς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμοργίδια καλούμενα, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. 4. Confundit hic Suidas [cum Zon. p. 149.] duas voces, ἀμόργη et ἀμοργίς. Illa enim, non haec faecem olei significat. Küst. Haec fusius more suo disseruit Barker. in Etym. M. p. 733. sqq. 5. Debentur ista Scholiis Aristoph. Lysistr. 736. Cf. v. Ἄλοπον. 7. ὑπὲρ Schol. Cf. Aeschin. in Timarch. p. 14. quo referri videtur glossa Lex. Rhet. p. 204. 9. Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium in Il. λ'. p. 838. Ὅτι Παυσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. οἱ δ' αὐτοὶ (φασὶ) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοί, ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ἤγουν καρπολογεῖν. Idem in Od. ϑ'. p. 1608. Ἀμοργοί, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοί, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ ἐκμυζῶντες. Vide etiam Hesychium, et infra v. Μολγός. Küst. Miror superiora πόλεως ὄλεθρος Hemsterhusium pro verbis Cratini habuisse. 10. Repetitur haec doctrina v. Μοργούς. 13. Cf. v. Σηών. Spectat ad Iosuae XII, 2. Σιὼν β. τὸν Ἀμ. A. Idem praeceptum Etym. M. p. 86. Adde v. Ἀμώριον. 17. Glossa Homerica. 18. Item glossa Homerica: vide vel Zon. p. 155.

---

simplices, ut agni, vel molles. nam ovis mas, cum mediae est aetatis, vocatur ἀμνός. Alii vero agnum unius anni vocant ἀμνόν. Ἀμμοάτιν. Genus serpentis. Ἀμογητί. Sine labore. Ἀμόγητοι. Laborum immunes. Ἀμόθεν. Alicunde. Ἀμολγός. Media nox, illud videlicet tempus, quo animalia non mulgentur. Vel subtracto γ̄: tempus quo nemo ambulat; vel subtracto λ̄, quo nemo laborat. Ἄμμον μετρεῖν. Arenam metiri. Dictum de rebus quae fieri nequeunt et inanes sunt. Ἀμορβός. Qui aliquem comitatur, quasi ἀμορμός. Ἀμόργεια. Coloris genus, ab insula Amorgo dictum: ut Theraea ab insula Thera. Ἀμόργη. Amurca. Ἀμόργινον. Linum simile bysso, idque pretiosum. dicitur etiam femininum ἀμοργίνα. Ἀμοργίς. Proprie sic vocatur linum, ex quo fiunt vestes amorginae dictae. Item faex olei vel vini. Est autem amorgis lino non decorticato similis; sed cortice detracto vestes ex eo conficiunt. est autem valde tenuis, ad speciem byssi vel carbasi. Ἀμοργοί. Reipublicae pernicies. Cratinus Seriphiis. Eosdem etiam vocant μοργούς, sublato ᾱ: id quod etiam in aliis vocibus accidit; nam μαυρὸν dicitur, quod est ἀμαυρόν, et σφόδελος, quod est ἀσφόδελος. Ἀμοῤῥαῖος. Seon regem Amorrhaeorum. Ἀμώριον vero et qui inde dicitur Ἀμωραῖος, per ω̄ scribitur. Ἀμορῖτις. Femininum, ab Amorio, urbis nomine. Ἄμμορος. Infelix. Ἄμοτον. Indesinenter, insatiabiliter.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρῃτεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προςηκόντων παρῄνουν μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα ἄγεσθαι, πείθεται καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ πείθει αὐτὴν πρὸ τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῷ βίῳ τῷ κοσμικῷ: καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας χωροῦσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκοῦντες, ἰδίᾳ τὴν ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τὴν ψυχὴν ἀναλαμβανομένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτός ποτε ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων ἀπρεπὲς εἶναι τῷ μοναχῷ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι. Ἐγένετο δὲ καὶ Δίδυμος ἄλλος μοναχός, ὃς ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι τῆς τελευτῆς.

[Ἀμουργοὶ λαμπτῆρες.]

Ἄμουσα. ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαίδευτα. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἈνακρέων ὁ Τήιος. καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἀμοχθεί. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμενοι. θερίζοντες. καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυας τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι λέγεται.

τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς καρπούμενος.

Ἄμωμον. Ἀῤῥιανός· Πέμπει παρὰ βασιλέα ἵππον χρυσοχάλινον καὶ ψέλια καὶ ἀκινάκας καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμος. ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δαβίδ· Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη,
Φοῖβος Ἀπόλλων· (ταῦτα μαντεῖα)
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς
ἔργα τράπεσθε.

Ἀμμωνιανός, Γραμματικός, κοσμούμενος τῇ συγγενείᾳ Συριανοῦ, καὶ ἅμα τῇ συμφύτῳ ὁμοιότητι τῶν τε ἠθῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν Ὅμηρον,

εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

τό τε γὰρ σῶμα καλός τε καὶ μέγας ἦν ἑκάτερος, ἔτι προςῆν ὑγεία καὶ ἰσχὺς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης εὐφυΐας τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν μερῶν· ἥ τε ψυχὴ ἔῤῥωτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον. ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανὸς καὶ τῷ ὄντι

1. De Amo sua delibavit Suidas e Socratis Histor. Eccles. IV, 23. Addit Reinesius Palladii Laus. 9. sqq. 7. Νητρίας A. 9. Ἀμῶν Med. Ἀμοῦν B. E. 16. Gl. om. A. B. irrepsitque in Zon. p. 141. λαμπτῆρες φωταγωγοί etiam huius liber Par. 2551. Ceterum haec Empedoclis fuit dictio: v. Sturz. p. 618. sq. Distinguebatur ante λαμπτῆρες. 17. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις v. 165 — 7. Vide supra v. Ἄγριος. 23. V. Blomf. gl. Prom. 216. 25. Ἀριστοφάνης] Versus Aristoph. Equ. 391. negligenter habitos Suidas descripsit ex Schol. Eccl. 146. Similiter v. Ἀμφαναθήσομαι, ubi quaedam emendatius auctiusque leguntur.
5. Ἀῤῥιανός, Parthicorum puta scriptor. 6. ψέλλια vulg. 8. Δαβίδ Psalm. LXIII, 5. Eadem Zon. p. 146. 10. Kùstero videbatur legendum Λιβυκοῦ: nisi placeret Ἑλληνικοῦ sic interpretari, ut esset idem quod ἐθνικοῦ, i. e. *gentilis*. Haec quidem Reinesii fuit Var. Lectt. III. p. 474. (v. in Ἡσύχιος Μιλήσιος) sententia, in qua habuit sibi assentientem Böckhium *die Staatsh. d. Ath.* II. p. 258. Sed Ἄμμων Λιβυκὸς θεός Eudocia p. 48. 10. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν v. 721, 22. 13. ταῦτα μαντεῖα om. vulg. et Gaisf. 14. πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε Aristoph. Porsonus tamen ab Suida duxit coniecturam πρὸς τἄργα τρ. 22. Displicet membrorum iunctura: malim equidem ἐπεὶ προςῆν, assumpta scriptura A. καὶ ἔτι ἰσχύς. 24. Oratio me iudice tum corruptione verborum tum defectu laborans. Supplendum certe κατὰ post αὐτοῖς. 25. Cf. v. Συριανός.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Amus. Hic cum esset adolescens, nuptias aversabatur. sed cum nonnulli ex propinquis eum hortarentur, ut ne coniugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit ille et nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis adhortatus, ei persuadet ut ante concubitum vitae saeculari renunciaret. Cum igitur ambo renunciassent, in montem Nitriae secesserunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam simul egissent, postea seorsim eandem sectam instituerunt. Huius Ami cum anima reciperetur in coelum, Antonius eam vidit. Idem nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens vel suum ipsius corpus nudum conspicere. Fuit etiam alius monachus Didymus, qui cum annos XC. vixisset, ad obitum usque nullius hominis contubernio usus est. [Ἀμουργοὶ λαμπτ. Lucernae.] Ἄμουσα. Iniucunda, ingrata, agrestia. Aristophanes *Thesmophoriazusis: Ceteroquin illepidum est, poetam videre agrestem et hirsutum. Cogita vero Ibycum illum et Anacreontem Teium*: et quae sequuntur. Ἀμοχθεί. Sine labore. Ἀμώμενοι. Metentes. Et Ἀμῶσιν, metunt. Aristophanes: *Deinde visus alienam metere messem. Nunc autem spicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatus siccat, et vendere vult.* Hoc est, Cleo fructum ex alienis laboribus capiens. Ἄμωμον. Arrianus: *Mittit regi equum aureo freno ornatum et armillas et acinacas et amomum.* Ἄμωμος. Purus et innocens. David: *Ut in locis occultis innocentem sagittis confodiat.* Ἄμμων. Nomen dei Graecanici. Aristophanes in *Avibus: Sumus enim vobis Ammon, Delphi, Dodona, Phoebus Apollo: nulli enim operi vos accingitis, priusquam aves consulueritis.* Ἀμμωνιανός. Ammonianus, grammaticus, insignis propinquitate, quem naturali tam morum quam corporis similitudine referebat, quippe similis ei quam maxime, ut cum Homero loquar, *et specie et statura et habitu.* nam et corpore pulchro atque procero uterque praestitit, et vero contigerat illis sanitas et robur reliquis naturae dotibus non inferius, sive totum sive partes spectarentur; et vigor aderat animorum propter affinitatem morum ad bona consequenda. At Syrianus deo carior erat et vere

φιλόσοφος, ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Σακκᾶς. οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλλην, ὥς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεύς, Ἀλεξάνδρου γνώριμος, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου, πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον.

Ἀμωντιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγονώς.

Ἀμωρίης. Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον καὶ Ἀμωραῖος. Ἀμοῤῥαῖος δέ.

Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε, ἔν γέ τινι, καθ' ὁντιναοῦν τρόπον.

Ἀμπαλίνορος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ·

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐτοὺς, ὅσον τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προελθεῖν.

Ἀμπελειών. ἡ ἀμπελόφυτος γῆ.

Λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελειών.

Ἀμπέλειος βότρυς, δίφθογγον. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῑ. καὶ θηλυκὸν ἀμπελόεσσα, γῆ ἀμπελόφυτος. καὶ ἀμπελουργεῖον.

---

1. ὁ δὲ ἠγάπα — τέχνην servavit etiam Photius p. 330. b. (1040.) Cuius rei proximaeque memoriae animadversio facile Küstero persuasit, ut integrum articulum de Ammoniano ad auctoritatem Damascii referret. 2. καθημένην A. B. et Photius: καθειμένην Edd. ante Gaisf. 3. Idem Photius uberiore sermone portentum istud asini collaudavit, qui studio poesis adeo captus fuerit, ut ea causa pabulum saepe negligeret: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ συνέβη κεκτῆσθαι ὄνον, ὃν φασιν ἀκροώμενον πολλάκις τῶν ποιητικῶν μαθημάτων τροφῆς ἀμελεῖν, καίτοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμώττειν ἠναγκασμένον· οὕτως ὤφθη φιλομαθὴς ποιητικῆς ἀλοὺς ὁ ὄνος. Quae repetuntur in v. Ὄνος λύρας. 5. De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Valesium in Ammian. Marcellinum XXII, 16, 16. et Ionsium de Scriptoribus Hist. Philos. III, 13. Küst. Adde his diligentiorem Ruhnkenium de Long. §. 5. 6. Küsterus cum de nomine Σακκᾶς excitasset Ammianum et Theodoretum Θεραπευτ. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τούτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπίκλην Σακκᾶς, τοὺς σάκκους καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοὺς πυρούς, τὸν φιλόσοφον ἠσπάσατο βίον, his observationem suam absolvit. „De huius Ammonii scriptis nihil hodie exstat. Nam commentarii in Aristotelem alterius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium C. CLXXXI. in fine), et Vita Aristotelis quae hodie sub nomine Ammonii circumfertur, an eius sit non satis constat, quibusdam eam Philopono tribuentibus." Ib. οὗτος ... Πορφύριος.] Ammonium hunc a Christiana fide ad gentilium religionem descivisse contra Porphyrium negant Eusebius Hist. Eccl. VI, 19. et Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. Küst. οὕτως Med. Omnia cum vulg. Zon. p. 146. 8. Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in prioribus edd. vox Ἀμμώνιος [adde etiam Ἀλεξανδρεύς], et quae deinceps sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla distinctionis nota cohaerebant; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus. Lacuna huius loci suboluerat sagacissimo Ionsio II, 11. Küst. Eudocia vero p. 56. Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλεξάνδρας· οὗτος διεδέξατο — Αὔγουστον. Ἀλεξάνδρου] Alexandrum Milesium hunc Anonymus ap. Gaisf. esse putat, de quo supra Suidas tradidit. 9. Schol. Il. κ'. 397. Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολήν. 11. Sub Commodo, monente Reinesio. Ῥώμος vel Ῥῶμος A. E. 13. Legendum est Ἀμόργης, Πισσούθνου νόθος υἱός, ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem v. Ἀμόργης. Küst. Suidas optimorum Harpocr. librorum scripturam expressit. 14. Sic A. B. Ἄμμωρος, πόλις, Ἀμοῤῥαῖος δέ (mg. Ἀμώριον καὶ) E. Reliqui libri: Ἀμώριον καὶ Ἄμοιρος. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πολίτης Ἀμωριεύς. Cf. v. Ἀμοῤῥαῖος. Veriorem scribendi rationem secutus est Steph. Byz. v. Ἀμόριον. Deinde Zon. p. 157. Ἀμωριατές; quo referri possit illud Suidae Ἀμωραῖος.

1. ἐνί γε Reinesius ex Harpocr. et Etym. M. p. 95. Obstant Schol. Plat. p. 312. et Lex. Seg. p. 389. Nec dubito quin vulgatum confirmetur voce μερικῶς, quam Eust. in Od. ά. p. 1383. usurpat, ubi vitioso scribitur μετρικῶς. Malebat tamen Gaisf. ἐνί γε, subiecta Porsoni annotatione. „Lege ἐνί γέ τινι τρόπῳ. Sic infra v. Ἀποπλήσας pro ἐνὶ δὲ τῷ τρόπῳ reponendum ex Med. ἐνί γε τῷ τρόπῳ. Vocula τῷ Timaeo quoque restituenda p. 20. et τρόπῳ Etym. M. p. 95, 20." 3. Ἀμπαλίνωρος] Ἀμπαλίνωρος B. E. item in exemplo, ἀμπαλίνορος post Toup. I. p. 33. edidit Gaisf. Sed Blomfieldus gloss. Aesch. Prom. 149. ἀμπαλίνοῤῥος. 5. ὄχλος Toupius, ὁ χορὸς probabilius Porson. Advers. p. 295. Nihil iuvat Zon. p. 146. 8. προδιελθεῖν libri quidam Zon. p. 159. 10. Vocem ἀμπελειών illustrat Eust. in Od. ή. p. 1573. ἡ om. vulg. 11. Verba Leonidae Tar. LIV, 2. A. P. VI, 226. ὁ σχεδὸν distincte Küst. ὁσχεδ' Med. Porro λιτός θ' Suid. in v. Λιτός et Zon. p. 146. repositum a Gaisf. cum A. B. E. pro vulg. λιτὸς δ'. Idem post Ἀμπελειών expunxit cum MS. Ζήτει ἐν τῷ Αἶγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶον τῇ ἀμπέλῳ: quamquam Αἶγα articulum frustra quaesieris. 12. 13. δίφθογγον et διὰ τοῦ ῑ praebuit SGerm. liber apud Bastium in Gregor. p. 35. Cf. Zon. p. 146. Ceterum Ἀμπέλειος et quae sequuntur cum superioribus olim coaluerant. 14. Perperam haec ita distinguebantur ἀμπελόεσσα, γῆ ἀμπ. Cf. Etym. M. p. 86, 40. ἀμπελουργείῳ Aeschines de F. Leg. p. 49. ubi Bekkerus e libro mediocris notae praetulit ἀμπελῶνι.

---

philosophus, alter vero diligebat artem, quae in poetarum enarratione Graecaeque dictionis emendatione haereret. Hic est Ammonianus ille, cui obtigerat asinus sapientiae discendae cupidus. Ἀμμώνιος. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano factus est ethnicus, teste Porphyrio. Ἀμμώνιος. Ammonius, Ammonii filius, Alexandri discipulus, qui in schola Aristarchi successor fuit, antequam Augustus principatum adeptus est. Ἀμωντιανός. Senator fuit Romanus. Ἀμωρίης. Spurius Pisuthnae filius. Ἀμώριον. Ἀμωραῖος: contra Ἀμοῤῥαῖος. Ἀμωσγέπως. Quomodocunque, aliqua ex parte, quacunque ratione. Ἀμπαλίνορος. Qui eadem via revertitur. Philetaerus *Meleagro*: *Non decet mulierem in publicum prodire: domum abi, puella, revertens unde venisti.* Ἀμπαύσας. Quiescere iubens. *Ille cum iussisset eos tantum requiescere, donec prima noctis vigilia praeterisset.* Ἀμπελειών. Vinea. *Et macra haec quae finitima est vinea.* Ἀμπέλειος βότρυς, per diphthongum scribitur; contra Ἀμπέλιος nomen proprium, per ῑ litteram; item ἀμπελόεσσα femininum, ager vite consitus; porro ἀμπελουργεῖον.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρῃτεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων παρῄνουν μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα ἄγεσθαι, πείθεται καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ πείθει αὐτὴν πρὸ τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῷ βίῳ τῷ κοσμικῷ. καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας χωροῦσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκοῦντες, ἰδίᾳ τὴν ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τὴν ψυχὴν ἀναλαμβανομένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτός ποτε ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων ἀπρεπὲς εἶναι τῷ μοναχῷ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι. Ἐγένετο δὲ καὶ Δίδυμος ἄλλος μοναχός, ὃς ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι τῆς τελευτῆς.

[*Ἀμουργοὶ λαμπτῆρες.*]

Ἄμουσα. ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαίδευτα. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἈνακρέων ὁ Τήιος. καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἀμοχθεί. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμενοι. θερίζοντες, καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυας τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι λέγεται.

τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς καρπούμενος.

Ἄμωμον. Ἀῤῥιανός· Πέμπει παρὰ βασιλέα ἵππον χρυσοχάλινον καὶ ψέλια καὶ ἀκινάκας καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμος. ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δαβίδ· Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη,
Φοῖβος Ἀπόλλων· (ταῦτα μαντεῖα)
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς
ἔργα τράπεσθε.

Ἀμμωνιανός, Γραμματικός, κοσμούμενος τῇ συγγενείᾳ Συριανοῦ, καὶ ἅμα τῇ συμφύτῳ ὁμοιότητι τῶν τε ἠθῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν Ὅμηρον,

εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

τό τε γὰρ σῶμα καλός τε καὶ μέγας ἦν ἑκάτερος, ἔτι προσῆν ὑγεία καὶ ἰσχὺς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης εὐφυΐας τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν μερῶν· ἥ τε ψυχὴ ἔῤῥωτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον. ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανὸς καὶ τῷ ὄντι

1. De Amo sua delibavit Suidas e Socratis Histor. Eccles. IV, 23. Addit Reinesius Palladii Laus. 9. sqq. 7. Νητρίας A. 9. Ἀμῶν Med. Ἀμοῦν B. E. 16. Gl. om. A. B. irrepsitque in Zon. p. 141. λαμπτῆρες φωταγωγοί etiam huius liber Par. 2551. Ceterum haec Empedoclis fuit dictio: v. Sturz. p. 618. sq. Distinguebatur ante λαμπτῆρες. 17. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις v. 165 — 7. Vide supra v. Ἀγρεῖος. 23. V. Blomf. gl. Prom. 216. 25. Ἀριστοφάνης] Versus Aristoph. Equ. 391. negligenter habitos Suidas descripsit ex Schol. Eccl. 146. Similiter v. Ἀμαυρωθήσομαι, ubi quaedam emendatius auctiusque leguntur.
5. Ἀῤῥιανός, Parthicorum puta scriptor. 6. ψέλλια vulg. 8. Δαβίδ Psalm. LXIII, 5. Eadem Zon. p. 146. 10. Küstero videbatur legendum Λιβυκοῦ: nisi placeret Ἑλληνικοῦ sic interpretari, ut esset idem quod ἐθνικοῦ, i. e. gentilis. Haec quidem Reinesii fuit Var. Lectt. III. p. 474. (v. in Ἡσύχιος Μιλήσιος) sententia, in qua habuit sibi assentientem Böckhium *die Staatsh. d. Ath.* II. p. 258. Sed Ἄμμων Λιβυκὸς θεός Eudocia p. 48. 10. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν v. 721, 22. 13. ταῦτα μαντεῖα om. vulg. et Gaisf. 14. πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε Aristoph. Porsonus tamen ab Suida duxit coniecturam πρὸς τἄργα τρ. 22. Displicet membrorum iunctura: malim equidem ἐπεὶ προσῆν, assumpta scriptura A. καὶ ἔτι ἰσχύς. 24. Oratio me iudice tum corruptione verborum tum defectu laborans. Supplendum certe κατὰ post αὐτοῖς. 25. Cf. v. Συριανός.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Amus. Hic cum esset adolescens, nuptias aversabatur. sed cum nonnulli ex propinquis eum hortarentur, ut ne coniugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit ille et nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis adhortatus, ei persuadet ut ante concubitum vitae saeculari renunciaret. Cum igitur ambo renunciassent, in montem Nitriae secesserunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam simul egissent, postea seorsim eandem sectam instituerunt. Huius Ami cum anima reciperetur in coelum, Antonius eam vidit. Idem nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens vel suum ipsius corpus nudum conspicere. Fuit etiam alius monachus Didymus, qui cum annos XC. vixisset, ad obitum usque nullius hominis contubernio usus est. [*Ἀμουργοὶ λαμπτ.* Lucernae.] *Ἄμουσα.* Iniucunda, ingrata, agrestia. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Ceteroquin illepidum est, poetam videre agrestem et hirsutum. Cogita vero Ibycum illum et Anacreontem Teium*: et quae sequuntur. *Ἀμοχθεί.* Sine labore. *Ἀμώμενοι.* Metentes. Et Ἀμῶσιν, metunt. Aristophanes: *Deinde visus alienam metere messem. Nunc autem spicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatus siccat, et vendere vult.* Hoc est, Cleo fructum ex alienis laboribus capiens. *Ἄμωμον.* Arrianus: *Mittit regi equum aureo freno ornatum et armillas et acinacas et amomum.* *Ἄμωμος.* Purus et innocens. David: *Ut in locis occultis innocentem sagittis confodiat.* *Ἄμμων.* Nomen dei Graecanici. Aristophanes in *Avibus*: *Sumus enim vobis Ammon, Delphi, Dodona, Phoebus Apollo: nulli enim operi vos accingitis, priusquam aves consulueritis.* *Ἀμμωνιανός.* Ammonianus, grammaticus, insignis propinquitate, quem naturali tam morum quam corporis similitudine referebat, quippe similis ei quam maxime, ut cum Homero loquar, *et specie et statura et habitu.* nam et corpore pulchro atque procero uterque praestitit, et vero contigerat illis sanitas et robur reliquis naturae dotibus non inferius, sive totum sive partes spectarentur; et vigor aderat animorum propter affinitatem morum ad bona consequenda. At Syrianus deo carior erat et vere

φιλόσοφος, ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Σακκᾶς. οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλλην, ὥς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεύς, Ἀλεξάνδρου γνώριμος, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου, πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον.

Ἀμωντιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγονώς.

Ἀμωρίης. Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον καὶ Ἀμωραῖος. Ἀμοῤῥαῖος δέ.

Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε, ἔν γέ τινι, καθ' ὁντιναοῦν τρόπον.

Ἀμπαλίνορος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ·

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρας· οἴκαδ' ὦ κόρη ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐτοὺς, ὅσον τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἡ ἀμπελόφυτος γῆ.

Λιτὸς θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών.

Ἀμπέλειος βότρυς, δίφθογγον. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι. καὶ θηλυκὸν ἀμπελόεσσα, γῆ ἀμπελόφυτος. καὶ ἀμπελουργεῖον.

---

1. ὁ δὲ ἠγάπα — τέχνην servavit etiam Photius p. 330. b. (1040.) Cuius rei proximaeque memoriae animadversio facile Küstero persuasit, ut integrum articulum de Ammoniano ad auctoritatem Damascii referret. 2. καθημένην A. B. et Photius: καθειμένην Edd. ante Gaisf. 3. Idem Photius uberiore sermone portentum istud asini collaudavit, qui studio poësis adeo captus fuerit, ut ea causa pabulum saepe negligeret: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ συνέβη κεκτῆσθαι ὄνον, ὅν φασιν ἀκροώμενον πολλάκις τῶν ποιητικῶν μαθημάτων τροφῆς ἀμελεῖν, καίτοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμώττειν ἠναγκασμένον· οὕτως ὤφθη φιλομαθίας ποιητικῆς ἁλοὺς ὁ ὄνος. Quae repetuntur in v. Ὄνος λύρας. 5. De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Valesium in Ammian. Marcellinum XXII, 16, 16. et Ionsium de Scriptoribus Hist. Philos. III, 13. Küst. Adde his diligentiorem Ruhnkenium de Long. §. 5. 6. Küsterus cum de nomine Σακκᾶς excitasset Ammianum et Theodoretum Θεραπευτ. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τούτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπίκλην Σακκᾶς, τοὺς σάκκους καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοὺς πυρούς, τὸν φιλόσοφον ἠσπάσατο βίον, his observationem suam absolvit. „De huius Ammonii scriptis nihil hodie exstat. Nam commentarii in Aristotelem alterius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium C. CLXXXI. in fine), et Vita Aristotelis quae hodie sub nomine Ammonii circumfertur, an eius sit non satis constat, quibusdam eam Philopono tribuentibus." Ib. οὗτος . . . Πορφύριος.] Ammonium hunc a Christiana fide ad gentilium religionem descivisse contra Porphyrium negant Eusebius Hist. Eccl. VI, 19. et Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. Küst. οὕτως Med. Omnia cum vulg. Zon. p. 146. 8. Ἀμμώνιος. Ἀμμωνίου Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in prioribus edd. vox Ἀμμώνιος [adde etiam Ἀλεξανδρεύς], et quae deinceps sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla distinctionis nota cohaerebant; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus. Lacuna huius loci suboluerat sagacissimo Ionsio II, 11. Küst. Eudocia vero p. 56. Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλέξανδρος· οὗτος διεδέξατο — Αὔγουστον. Ἀλεξάνδρου] Alexandrum Milesium hunc Anonymus ap. Gaisf. esse putat, de quo supra Suidas tradidit. 9. Schol. Il. κ. 397. Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολήν. 11. Sub Commodo, monente Reinesio. Ῥώμος vel Ῥῶμος A. E. 13. Legendum est Ἀμύργης, Πισισάνδρου νόθος υἱός, ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem v. Ἀμύργης. Küst. Suidas optimorum Harpocr. librorum scripturam expressit. 14. Sic A. B. Ἄμμωρος, πόλις, Ἀμοῤῥαῖος δέ (mg. Ἀμώριον καὶ) E. Reliqui libri: Ἀμώριον καὶ Ἀμωρος. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πολίτης Ἀμωριεύς. Cf. v. Ἀμοῤῥαῖος. Veriorem scribendi rationem secutus est Steph. Byz. v. Ἀμόριον. Deinde Zon. p. 157. Ἀμωριανός: quo referri possit illud Suidae Ἀμωραῖος.

1. ἑνί γέ Reinesius ex Harpocr. et Etym. M. p. 95. Obstant Schol. Plat. p. 312. et Lex. Seg. p. 389. Nec dubito quin vulgatum confirmetur voce μετρικῶς, quam Eust. in Od. ἀ. p. 1383. usurpat, ubi vitiose scribitur μετρικῶς. Malebat tamen Gaisf. ἑνί γέ, subiecta Porsoni annotatione. „Lege ἑνί γέ τινι τρόπῳ. Sic infra v. Ἀπολλύσας pro ἑνὶ δὲ τῷ τρόπῳ reponendum ex Med. ἑνί γέ τῳ τρόπῳ. Vocula τῷ Timaeo quoque restituenda p. 20. et τρόπῳ Etym. M. p. 95, 20." 3. Ἀμπαλίνωρος] Ἀμπαλίνωρος B. E. item in exemplo, ἀμπαλίνορος post Toup. I. p. 33. edidit Gaisf. Sed Blomfieldus gloss. Aesch. Prom. 149. ἀμπαλίνοῤῥος. 5. ὄχλος Toupius, ὁ χορὸς probabilius Porson. Advers. p. 295. Nihil iuvat Zon. p. 146. 8. προδιελθεῖν libri quidam Zon. p. 159. 10. Vocem ἀμπελεών illustrat Eust. in Od. ή. p. 1573. ἡ om. vulg. 11. Verba Leonidae Tar. LIV, 2. A. P. VI, 226. ὁ σχεδὸν distincte Küst. ὁσχεδ' Med. Porro λιτός θ' Suid. in v. Λιτός et Zon. p. 146. repositum a Gaisf. cum A. B. E. pro vulg. λιτὸς δ'. Idem post Ἀμπελεών expunxit cum MS. Ζήτει ἐν τῷ Αἶγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶον τῇ ἀμπέλῳ: quamquam Αἶγα articulum frustra quaesieris. 12. 13. δίφθογγον et διὰ τοῦ ι praebuit SGerm. liber apud Bastium in Gregor. p. 35. Cf. Zon. p. 146. Ceterum Ἀμπέλιος et quae sequuntur cum superioribus olim coaluerant. 14. Perperam haec ita distinguebantur ἀμπελόεσσα. γῆ ἀμπ. Cf. Etym. M. p. 86, 40. ἀμπελουργεῖον Aeschines de F. Leg. p. 49. ubi Bekkerus e libro mediocris notae praetulit ἀμπελῶνι.

---

philosophus, alter vero diligebat artem, quae in poetarum enarratione Graecaeque dictionis emendatione haereret. Hic est Ammonianus ille, cui obtigerat asinus sapientiae discendae cupidus. Ἀμμώνιος. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano factus est ethnicus, teste Porphyrio. Ἀμμώνιος. Ammonius, Ammonii filius, Alexandri discipulus, qui in schola Aristarchi successor fuit, antequam Augustus principatum adeptus est. Ἀμωντιανός. Senator fuit Romanus. Ἀμωρίης. Spurius Pisaeus filius. Ἀμώριον. Ἀμωραῖος: contra Ἀμοῤῥαῖος. Ἀμωσγέπως. Quomodocunque, aliqua ex parte, quacunque ratione. Ἀμπαλίνορος. Qui eadem via revertitur. Philetaerus *Meleagro*: *Non decet mulierem in publicum prodire: domum abi, puella, revertens unde venisti.* Ἀμπαύσας. Quiescere iubens. *Ille cum iussisset eos tantum requiescere, donec prima noctis vigilia praeterisset.* Ἀμπελεών. Vinea. *Et macra haec quae finitima est vinea.* Ἀμπέλειος βότρυς, per diphthongum scribitur; contra Ἀμπέλιος nomen proprium, per I litteram; item ἀμπελόεσσα femininum, ager vite consitus; porro ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. ἡ οἰνόφυτος γῆ.

Ἀμπεχόμενος, περιβαλλόμενος. καὶ Ἀμπέχῃ, ἀντὶ τοῦ περιβέβλησαι.

Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ;

ἐπεὶ (φησί) τοὺς βόας ἀπώλεσας, καὶ λευχειμονεῖς;

Ἀμπεχόνη. ἄμφιον, ἱμάτιον. καὶ Ἀμπεχόνιον, λεπτὸν ἱμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίσχω, ἐνδύω.

Ἀμπλάκημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀμπλακίαις, ἁμαρτίαις. Ὅτι ἀρέσκει τοῖς Στωικοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλλον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· οὕτως οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἁμάρτημα ἁμαρτήματος. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἁμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Οἱ δέ φασιν, ὧν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταρσεύς, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ Ἀμπλακών, ἁμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῄει· μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην συνᾷδον τὸ Ἰβύκειον τουτὶ ῥησείδιον.

Ἀμπνοὰς ἔχοντα. ζῶντα, ἀναπνέοντα.

Ἄμπωτις. λῆξις, ἢ ξηρασία, ἢ πλημμύρα. Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκούντων τι παραδόξων, οἷον Χαρώνεια καὶ ἀμπώτιδας καὶ πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ 145 μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ βιώσεται ὁ σπουδαῖος, κοινωνικὸς ὢν φύσει καὶ πρακτικός.

Ἀμπρεύοντες. παρακομίζοντες. ἄμπρον γὰρ σχοινός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομίζειν μεγάλα φορτία. Ἀμπρεύειν δὲ κυρίως τὸ μετὰ ἁμάξης πορεύεσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωτοφόρων ζῴων λαμβάνεται. ἢ ἀμπρεύειν τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν. καὶ Ἄμπρον, σχοινίον, ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ἀπὸ τῶν ζυγῶν ἕλκεσθαι· ἄμπερόν τι ὄν, τὸ διαπερῶν τὸν ζυγὸν δεδεμένον. καί, Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου, ἀντὶ τοῦ ἕλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.

Ἄμπυκας. χαλινούς. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν ἢ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὅμηρος.

Ἀμοιβαδόν. ἐξ ἀμοιβῆς, ἐφεξῆς.

---

1. Om. A. 2. Sic etiam Med. Vulg. nihil nisi, Ἀμπεχόμενος. δοτικῇ (hoc ab Aldo cum A. profectum). περιβέβληται. ἀμπέχῃ] ἀμπίσχειν A. 4. Ὦ τρισκακοδαίμων κτλ. Aristophanes Acharn. 992. Quae verborum paraphrasis subsequitur, eam Comici Schol. ignorant. 6. Auctiora haec praebent Etym. M. et Zon. p. 150. Probabiliter tamen ἀμπέχονον scribendum cum Eustathio in Il. ζ. p. 641. et Od. ζ. p. 1560. 9. Ὅτι ἀρέσκει et quae sequuntur usque ad verba illa, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα, e Diog. Laertii VII, 120, 21. decerpta sunt. Haec lector male sedulus, ut solet in Suida, commode sibi tanquam in loco disciplinae moralis reposuisse videbatur. Cf. nos in v. Ἀθηνόδωρος. Adde v. Ἴσον. 11. ψεῦδος ψεύδους Diog. 12. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν . . . κατορθοῦν ex hoc loco repetuntur in v. Κάνωβος. 13. ἑκατὸν] ρω A. 14. Lege cum Diog. καὶ ὁ πλεῖον καὶ ὁ ἔλαττον ἁμαρτάνων. 19. Locus Damascii: id quod constat ex vv. Μήτι et Ἰβύκειον, ubi quae Küsterus dixit de pulcherrima Ibyci sententia, iis adde Ruhnkeniana in Tim. p. 90. Hemsterhusio tangi videbatur locus Synesii Ep. 115. p. 247. A. 20. ἔστι δὲ . . . ῥησείδιον, quae recoquuntur in v. Ἰβύκειον, ingenium sapiunt hominis ecclesiastici.

1. Glossa ad Sophoclis Aiac. 417. referenda. 2. „Plura Schol. Gregorii Naz. Stelit. p. 96. ubi pro ἐκφυτοῦντος lege ἐκφοιτῶντος." Gaisf. ἡ ξηρ. vulg. inde ab Aldo. ἢ πλημμύρα mireris huc esse collata. Vide vel Moschopul. π. σχεδ. p. 186. 3. Locus Diogenis Laertii VII, 123. leviter mutatus. 4. ἄμπωτις Med., i. e. ἀμπώτιδας. Edebatur ἀμπώτεις. 6. κοινὸς B. E. 8. In recensendis veterum sententiis Suida diligentius est versatus Zon. p. 160. sq. sive Etym. M. p. 86. 12. τῶν κατηφόρων B. E pr. 13. Zon. p. 155. Disertius haec tradit Eust. in Il. ζ. p. 623. 15. ὑπὸ τῶν ζευγῶν vulg. Verum haec inutilibus quibusdam additamentis apparet esse locupletata: quibus eiectis reponi mallim: — διατείνουσιν, ὥστε ὁμοτόνως τὰ φορτία ἐφ' ἁμάξης ἕλκεσθαι. 16. Glossa ad locum Aristophanis Lysistr. 289. referenda, χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου: ubi Scholia partem huius doctrinae praestant. 19. Lex. Seg. p. 388. quocum et A. B. E. Gaisf. delevit δεσμοὺς post χαλινούς. Cf. Schol. Il. ε. 358. et Lex. Rhet. apud Eust. in Il. χ. p. 1280, 36. ἄμπυξ γὰρ A. 20. Pertinent haec ad disputationem de loco Homeri Il. χ. 469. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 98. 21. ἐξαίφνης, ἐφεξῆς perperam Lex. Seg.

Ἀμπελών. Vinetum. Ἀμπεχόμενος. Indutus. Et Ἀμπέχῃ, indutus es. *O miser, etiamnum indutus es alba veste?* Id est, etiamsi boves amiseris, tamen albatus procedis? Ἀμπεχόνη. Vestis, pallium. Et Ἀμπεχόνιον, tenuis vestis, palliolum. Et Ἀμπίσχω, induo. Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίαις, peccatis. *Placet autem Stoicis, aequalia esse peccata. Ut enim neque vero verius quicquam est, nec falso falsius: sic nec fraus fraude, nec peccatum peccato maius est. qui enim centum stadiis abest a Canobo quique uno tantum, aeque non sunt in Canobo: sic etiam qui maius quique minus peccat, aeque absunt a recta faciendi ratione. Alii vero, inter quos est Heraclides Tarsensis, aiunt peccata esse inaequalia.* Et Ἀμπλακών, qui peccavit. *Sed Ibyci dictum animum eius subibat, qui verebatur nequid in deos committeret, ut gratiam ab hominibus consequeretur.* Hoc autem Ibyci dictum muneri sacerdotali convenit. Ἀμπνοὰς ἔχοντα. Viventem, respirantem. Ἄμπωτις. Cessatio aestus, vel aquae recessus. item, aestus maris. *Sapientem virum non decet quicquam admirari eorum, quae praeter fidem accidere videntur: ut cavernas Charonias marisque fluxum et recessum atque calentium aquarum fontes et ignis eruptiones. Idem vero sapiens ne in solitudine quidem vivet, natura ad societatem et actionem factus.* Ἀμπρεύοντες. Transportantes. ἄμπρον enim funis est, quo magna onera trahi et transportari solent. Ἀμπρεύειν vero proprie significat currum trahere, per abusum tamen etiam sumitur de iumentis vectoriis. vel significat id iumenta laborantia iuvare. Ἄμπρον praeterea vocatur funiculus, quem per iuga traiiciunt, et onera in currum deducunt, ut aequaliter ab iugis distendantur: quasi dicas ἄμπερον, i. e. quod per iugum ligatum traiectum est. Et illud, Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου, significat, sine asino lignum baiulabimus. Ἄμπυκας. Frena. ἄμπυξ vero fascia est capillis vinciendis, vel ornamentum capitis: ut Homerus usurpat. Ἀμοιβαδόν. Vicissim, deinceps.

Ἀμοιβαία. ἔκτισις, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία. Ὅρκοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει, οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγινομένοις ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων διαλλαγῆς ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν· Πρίσκος φησίν.

Ἀμοιβή. ἀντέκτισις, ἀνταπόδοσις. Ἀμοιβὴν τοῦ θεοειδεστάτου τρόπου θαυμαστὴν ἐφέρετο. ἔῤῥει γάρ οἱ κατὰ πρύμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν οἷς ἐπέθετο, τούτων ἥμαρτεν οὐδενός.

Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων. ἀμοιβαδὶς δέ, κατὰ ἐναλλαγήν.

Ἀμοιβόν. ἀνταποδοτικήν. Πρὶν κακῶν ἔργων ἀμοιβὸν τιμωρίαν ἐκτῖσαι.

Ἀμοιρῆσαι. γενικῇ. ἀποτυχεῖν. ἀμοιρῶ γὰρ τὸ οὐ μετέχω. καὶ Ἄμοιροι, ἀμέτοχοι, ἢ κακόμοιροι.

Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον.

ἀντὶ τοῦ κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι.

Ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός.

Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι.

Ἀμυγνόν. τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς.

Ἄμυδις. ὁμοῦ.

Ἀμυδρά. ἀφανῆ, σκοτεινά. καὶ Ἀμυδρῶς, σκοτεινῶς, λεπτῶς, ἀσαφῶς.

Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς· καὶ δασύνεται.

Ἀμύητος. ἄπειρος, ἀτέλεστος.

Ἀμύκλαι. κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτως ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς περὶ θεοῦ βουλόμενος. ὃς ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρός, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα, τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος. ἐκαλεῖτο δὲ κωλυσανέμας, διὰ τὸ πολλοὺς ἀνέμους ἐπιθεμένους τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Ἀμυκλαῖος. ἀπὸ τόπου.

Ἀμύμων. ἄψογος, ἄμεμπτος.

1. Sic Lex. Seg. p. 387. Iungebantur ἀμοιβαία ἔκτισις. Notabilis vero forma substantivi per ellipsin procusi, cuius ad similitudinem proxime accedit ἡ ἰσαία apud Philostrat. Iun. Imagg. 3. extr., quamquam id Phrynichus Segu. p. 73. f. cum exemplis paragogae composuit. ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία] Verba haec suspecta mihi sunt, et per me deleantur licet, quoniam sensum loci huius turbant potius quam illustrant. Quod si tamen quis urendum hic et secandum esse neget, legendum saltem videtur, ἀνταπόδοσις, ἡ ἐκ διαδοχῆς, ἡ ὁμοία. *Küst.* Poterat vel leniore medela, ἢ ἀνταπόδοσις ἐκ δ. ὁ. 2. Haud iniuria Küsterus de verborum obscuritate conquestus est. Locus si quidem pertinet ad novicium istud nomen ἀμοιβαία, non dubito quin aliqua sint affecta: velut πίστει, cum expectes καὶ πίστεις (cf. Priscus p. 145.). item in extremis ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν, ubi putamus reponendum esse: ἐκ τῶν βασιλείων, τῆς .. ἕνεκα καὶ τ. ἀ. 3. ἀλλὰ τοῖς B. τῶν παραγινομένων A. 4. τῶν Ῥωμ. E. Ῥωμ. τῆς διαλλαγῆς A. Vacillat igitur Ῥωμαίων. 5. Πρίσκος ed. Nieb. p. 222. Sed Προκόπιος E mg. 6. De vocis usu dixit Piersonus in Moer. p. 81. 7. Novissima repetuntur in v. Ἔῤῥει. 10. ἀμοιβηδὴς inane commentum, etiam post v. Ἀμείβων propositum. Hoc expuncto scribendum ἀμοιβηδίς, ductum illud ex Il. σ'. 506. Quamquam ἀμοιβαδὶς agnoscunt Apollon. p. 106. Etym. M. p. 676. et tanquam poeticam vocem Eustath. in Od. ἐ. p. 1547. 12. οὐδέτερον post ἀμοιβόν (quod quo faciat ignoro) Gaisf. delevit cum A. B. E. idemque mutavit ἀνταποδοτικόν cum A. E. χάριν ἀμοιβὸν Atticis tribuit Eustathius in Il. ν'. p. 960. 14. ἀμορῆσαι. ἀποτυχεῖν. καὶ ἀμοιρῆσαι, τὸ αὐτό E. Dein ἀμορῶ B. E. 16. Versus Sophoclis Oed. R. 248. ubi ἄμορον restitutum est. 19. Zon. p. 150. Vide Athen. II, p. 52. Herodian. π. μον. λ. p. 6. aliosque apud Sallier. in Moer. p. 9. 10. 21. Dictum Crinagorae Ep. VI, 3. A. P. VI, 232. δάκνεσθαι Med.

1. μὴ om. B. E pr. Eadem extant in v. Ἀμιχθόν. cf. v. Ἀμύσχαρον. Nostram tamen vocabuli formam reiicit Brunckius in Lex. Sophocleo. 5. λεπτῶς] χαλεπῶς malebat Burneius, coll. Schol. Nicand. Ther. 158. Sed opponit Gaisf. Glossam Dionysii Areop. Ἀμυδρῶς. ἀσθενῶς, λεπτῶς, οὐ σαφῶς, ἀλαμπῶς, σκοτεινῶς. 6. Immo scribendum ἀνύειν: locum enim temere de v. Ἀνύειν traductum esse vidit Toup. I. p. 39. post Piersonum in Moer. p. 179. 9. ἐμπόσιον (i. e. ἐμποσί) B. E. 10. Horum pleraque nullo iudicio constipata fluxerunt ab v. Ἐμπεδοκλῆς. Principium habet Zon. p. 150. cui restituendum εἶχεν. 11. Vide Meursii *Laconic.* I, 18. qui pro ἀμύκλας hic scribendum putat ἀμυκλαΐδας: quae vox quid significet, docent Hesychius, Pollux, Eustathius aliique. *Küst.* Sed opponit Alberti Misc. Critt. p. 209. et in Hesych. Theocr. X, 35. eiusdemque Schol. 16. τοῦ δὲ .. ἐκβρ.] Horum verborum iniqua brevitas Küsterum commovit, ut excidisse quaedam opinaretur. Ac supplevit inter versus E. ἐφωράθη. δὲ om. A. 17. καὶ λυσανέμας B. E. Med. 18. αὐτοῦ: librorum scripturam tacite Küsterus refinxit ex v. Ἐμπεδοκλῆς.

Ἀμοιβαία. Retributio, vel par gratiae relatio. Ut apud Priscum est: *Fides mutua iureiurando confirmata est cum aliis, tum etiam iis qui ex aula regia venirent pacis inter Romanos atque viros illos componendae causa.* *Ἀμοιβή.* Gratiae relatio, retributio. *Praemium admirabile morum sanctissimorum consecutus est. omnibus enim coeptis eius fortuna secunda aspirabat, et quascunque res aggrederetur, voti sui compos fiebat.* *Ἀμοιβηδής.* Qui alterum altero permutat. ἀμοιβαδὶς autem, alternatim. *Ἀμοιβόν.* Quae vicissim redditur. *Priusquam poenas malis facinoribus debitas persolveret.* *Ἀμοιρῆσαι.* Cum genitivo. Propositis excidere. ἀμοιρῶ enim significat expertem esse. Et Ἄμοιροι, expertes, vel infelices. *Et malus ille malam disperdat vitam.* ubi vox significat vel infelicem, vel non consecutum munera defunctorum sed insepultum proiici. *Ἀμυγδαλῆ.* Arbor amygdalus. ἀμυγδάλη vero fructus amygdalae. *Et amygdalae frangi difficiles.* *Ἀμυγνόν.* Non pollutum, sed castum et purum. Sic Sophocles. *Ἄμυδις.* Simul. *Ἀμυδρά.* Evanida, obscura. Et Ἀμυδρῶς, obscure, tenuiter, non clare. *Ἀμύειν.* Properare apud Atticos, cum aspero spiritu. *Ἀμύητος.* Imperitus, non initiatus. *Ἀμύκλαι.* Ornamentum quoddam pedum, quo usus est Empedocles. Is enim auream coronam in capite, amyclas ferreas in pedibus, coronas Delphicas manibus gestans urbes peragrabat, ut opinionem de se tanquam deo praeberet. Idem in crateres Aetnae se coniecit, ut corpus eius non amplius appareret; quamquam una ex crepidis eius est eiecta. Dictus est etiam ventorum averruncus, quod multos ventos Agrigentum vexantes propulsaret, urbe pellibus asinorum munita. *Ἀμυκλαῖος.* A loco dictus. *Ἀμύμων.* Non reprehendendus, criminis expers.

Ἀμυμώνειος. ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος. καὶ Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον.

Ἀμύνα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.

Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλέξῆσαι. ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι, ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, καὶ Ἀμύναιντο, ἀμύναιεν. Κρατῖνος Πυλαίοις. Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν εἰς ἥβην, ἵνα οἵ ποτε λοιγὸν ἀμύναιντο. Καὶ ἀμύνειν παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ βοηθεῖν, ἀμύνεσθαι δὲ τὸ κολάζειν.

Ἀμυνίας, ὄνομα κύριον. ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι.

Ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐκ τῶν κρωβύλων· Ἀριστοφάνης.

[οὗτος, ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοις τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τοῖς Θετταλῶν,
αὐτὸς Πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.]

Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πο- 147
λέμους. Καὶ αὖθις·

Ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι,
ἔργοις πεπονθώς, ῥήμασιν ἀμύνομαι.

Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. ἀμύνομαι δὲ σε ἀντὶ

1. V. Eurip. Phoen. 198. ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος suis ex MSS. prodidit Küst., qui vellem etiam Ἀμυμῶνος quo spectaret aperuisset: nam ὕδατα Ἀμυμώνια Eustathio in Il. δ'. p. 461. commemorata ab hoc negotio prorsus abhorrere facile constat. Quos affert Stephanus v. Χαονία, Ἀμύμονες huccine referendi sint dubitamus. Itaque rationibus subductis censeo verbis paulum mutatis esse scribendum: καὶ Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον, ἐκ τοῦ ἀμύμονος. Etym. M. p. 87. Ἀμυμώνη, ἡ θυγάτηρ Δαναοῦ· ἀπὸ τῆς ἀμύμονος γενικῆς. 3. Eadem Timaeus p. 26. Huc corrigendus Zon. p. 150. 5. Philemo p. 235. et Zon. p. 160. ubi quaedam ascripsit Tittmannus. V. Valck. in Schol. Eur. Phoen. 695. Θουκυδίδης I, 42. 6. Σιμωνίδης: addenda haec memoria poetae fragmentis. Cf. Alcmanis fr. CXVI. 7. Σοφοκλῆς: cf. v. Ἀμυνόμενοι. Editam scripturam προηδικηκότων Valckenarius ope Lex. Coisl. p. 231. corrigi iussit. 8. Lex. Rhet. p. 217. diligentius in his versans. ἐπὶ τοῦ ἀντιπράττειν τοῖς κακόν τι προδιαθέντας. Zonaras προδιατιθέντας. 10. ἀμύναιεν addidere MSS. iidemque παίδευσεν: praeterea ἔθρεψεταί A. Πυλαίοις] Immo Πυλαίᾳ. Quae subsequuntur adeo nullum metri vestigium ostendunt, ut sophistae cuipiam scriptori, velut Aeliano, malim ea vindicare. Praeterea legendum videtur Ὅς αὐτοὺς κτλ. 12. ἀμύναιτο A. ἀμύναιο B. D. E pr. (mg. ἀμύναιντο). Θουκυδίδῃ I, 40. ubi similiter Schol. 15. ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. Equ. 573. ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. ubi Scholiasta: Ἀμυνίας, ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι. [Adde Eust. in Il. κ'. p. 804. et Suid. v. Ἠλίθιος σεμνοπ.] Küst. L. καὶ ὁ. 16. Versus Aristophanis Vesp. 1306. sqq. οὐκ ἐν τῶν κρ. Med. Verum illud paulo maioris est momenti, quod B. et Med. Ἀριστοφάνης, vulgo detrusum illud sub finem istum sententiae, Πάττων οὐδενός, continuo post κρωβύλων reponunt. Quid est enim manifestius quam loci partem reliquam, etsi prorsus ab argumento glossae dissideret, ab lectoribus esse subiectam?

1. γ' om. Med. et MSS. 4. ἧπερ B. E. Med. ἧπερ vulg. et Gaisf. 5. Φάρσαλον A. B pr. εἶτ' om. A. Med. ᾤχετεκεῖμόνος B. 7. μόνοισι vulg. et Gaisf. cum E. ut videtur. ξυνῶν A. ξυνὼν B. Med. τοῖς Θετταλοῖς B. Med. τοῖς praestat scripturae τῶν librorum Aristoph. 10. Ἀντιδιατιθέντες e duobus Pariss. revocavi. In prioribus enim edd. mendose excusum est ἀντὶ τοῦ διατιθέντες. Eust. in Il. ε'. p. 540. τὸ ἀμύνασθαι οὐ μόνον τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι κτλ. Significat autem ἀντιδιατιθέναι τινὰ aliquem iniuria vel beneficio vicissim afficere, uti προδιατιθέναι aliquem prius iniuria vel beneficio afficere, quo sensu accipitur Suidae v. Ἀμύνασθαι. Küst. Addicit Zon. p. 161. qui desinit in v. ἀμυνόμενοι. Hanc vocem cognatamque ἀντιδιάθεσις, lexicographis adhuc neglectam, satis illustrat usus Apollonii de Syntaxi p. 291. 11. Hoc fragmentum ad Polybium referunt Ursinus, Casaubonus, Valesius: idemque repetitur infra v. Ἐμβαίνειν, ubi pro ἔθος εἶχον rectius legitur πρόνοιαν ἐποιοῦντο. Küst. Schweigh. Polyb. T. V. p. 70. Maius in Add. ad Coll. Vatic. T. II. p. 689. nescio quo modo Dioni tribuebat. Locus in superiore parte supplendus ex v. Ἠλίας: atque haud scio an πολέμους quod Med. post ἀμυνόμενοι inculcat, defecisse verba quaedam arguat, quae continentur v. Ἀναμφιλεγής: μηδ' ἀναμφιλέγμενοι τοῖς πολέμοις. Ceterum extremorum scriptura talis est in Med. ἐμβαίνειν εἰς τοὺς αὖθις. ὁρῶσι —, in Aldina vero ἐ. εἰς τ. πολέμους καὶ αὖθις καὶ τὰ ἑξῆς ὁρ., interpolationis manifesta. 15. Soph. Oed. C. 872. sq. 16. ῥήμασιν σ' Soph. 17. Cf. Boiss. Anecd. II. p. 350. et Lex. de Syntaxi p. 125. ἀμύνωσι . . ἀμύνομαί σε δέ A. Post σοι add. E. καὶ ἀμυνάθω.

Ἀμυμώνειος. Et Ἀμυμώνη, nomen proprium, ductum ab genitivo ἀμύμονος. Ἀμύνα. Significat et relationem gratiae et exactionem poenae. Ἀμύνασθαι. Apud Thucydidem id quod est rependere, apud Simonidem gratiam referre, apud Sophoclem propulsare. Apud Oratores refertur ad eos qui ulciscuntur iniuriam ipsis illatam, cum mala perpessi vindictam ab aggressoribus suis petunt. Item ἀμύναιντο legitur apud Cratinum in *Pylaea*. *Illos instituit aluitque pecunia publica, olim ut perniciem sibi propulsarent.* Ἀμύνειν apud Thucydidem significat opem ferre, ἀμύνεσθαι autem punire. Ἀμυνίας. Nomen proprium, vel paratus ad iniuriam vindicandam. Aristophanes: *At Amynias, Selli soboles, potius, crobylis ille comptus. [is quem ego quondam vidi, pomis malisque granatis relictis, coenantem cum Leogora, esurit enim pariter atque Antiphon. At enim legatus Pharsalum profectus est; illic vero solus cum solis Penestis Thessalicis versabatur, cum ipse non minus quam alius quisquam esset Penesta.]* Ἀμυνόμενοι. Qui malum iis rependunt, a quibus iniuria affecti sunt. *Romani cavere solebant, ne alios iniuria lacessere, sed vim illatam semper propulsare et necessitate coacti bella suscipere viderentur.* Et alibi: *Vident et me et te, itaque sentiunt, me factis laesum verbis te ulcisci.* Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At ἀμύνομαί σε, ulci-

τοῦ τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Ἀμύντης καὶ Ἀλκήστης. Τραγικὰ καὶ Αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

Ἀμύξεις. λυπήσεις, τρώσεις, πλήξεις. καὶ παροιμία· μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς. καὶ Ἄμυξις, ἀμυχίς, σπάραξις, ξέσις. ἀμύσσω γὰρ παρὰ τὸ αἷμα αἱμύσσω, καὶ ἀμύσσω.

Ἧς ἔπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος Ἀφρογένεια ἀντὶ τοῦ ἐσπάραξεν, ἔξεσε. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἵστασο καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου.

Ἄμυρις μαίνεται. ἐπὶ τοῦ φρενήρους λέγεται ἡ παροιμία. Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι, θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον, καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὃ γοῦν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προςποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν, ἑλκοῦν, ξέειν, σπαράσσειν. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς, ὁτὲ δὲ τῷ ῥύγχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκοπτεν. † Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος, κόραξ ἐφιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, ἀντιπρόςωπος τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ ταῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ

---

1. Psalm. 117, 10. Haec in textu omissa sic in marg. A. reiecit: Ἀμύνω τῷ (τὸ?) βοηθῶ δοτικῇ. ἀμύνω δὲ τὸ τιμωρῶ αἰτιατικῇ. καὶ τῷ ὀνόμ. κτλ. 3. Hic locus suam salutem ab ingeniis felicioribus expectat. 5. V. Hesychius. Glossa Homerica. 6. Pertinet ad Il. α'. 243. 7. Proverbii huius formam breviorem attulit Diogenianus VI, 69. Hinc profecta glossa Μηδ' ἄκανθα κτλ. 8. ἀμυχίς delendum ut e diversa scriptura natum: id quod significat etiam ἀμυχῆς in B. E. Gaisfordus tamen recepit ἀμυχή ex A. 9. αἰμύσσω] Immo αἱμύσσω cum Phavorini Ecl. p. 101. καὶ ἀμύσσω neglexit vulg. et ut videtur E. Sed v. Etym. M. p. 88. 10. Versus Antipatri Sid. LXXXIII, 11. A. P. VII, 218. Ex nostro loco fluxit absurda glossa Κατὰ ῥέθος, εἶνο quod praebent A. B. E. κατάρρεθος. Ceterum ἡ ἔπι quod Küsterus malebat, postmodo Leid. praestitit. 11. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XXI, 5. A. P. V, 262. 14. Eandem de Amyride historiam ex Pausaniae Lexico αὐτολεξεὶ paene refert Eustathius in Il. β'. p. 298. his verbis: Ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ Θάμυρις μαίνεται τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ. περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς κτλ. Haec Pausanias: ex quo etiam Suidas sua procul dubio descripsit. De eodem proverbio consule Diogenianum III, 20. [ex qui Suidae verba fere recolit Arsen. p. 53.] Küst. Addas Athen. XII. p. 520. quaeque diximus in Dionys. Perieg. p. 613. Hinc lector quidam ineptus glossam petiit Συβαρῖται μαίνονται. 15. Σαμαριτῶν A. omissis πεμφθεὶς — Συβαριτῶν.
4. Praestat πατρῷον cum Diogen. sive πατρικὸν Eustathii in Dionys. 374. 6. ὃ vulg. ὃ οὖν A. cum Arsenio. 7. μετέστρεψαν Arsen. Quod sequebatur ὅπερ delevit Gaisf. cum A. Id nobis olim emendaturis oratio hunc in modum instituenda videbatur: ὃ δ' οὖν λογισμῷ πεποίηκε, τοῦτο . . . μετέστρεψαν, ὅπερ λέγοντες, Ἄμυρις μαίνεται. 10. ταράσσειν expungendum, quippe varia lectione subortum pro σπαράσσειν: v. Gloss. in Herod. III, 76. Quamquam id agnoscit Philemo p. 286. Verum etiam Albert. in Hesych. v. Ἀμύσσειν alterum alterius esse correctionem sensit. 11. ποτὲ μὲν τοῖς ὄ. ἀμύττων τὰς π. ὁτὲ δὲ . . . ἔκοπτεν: oratio Dionysii Halic. fr. Ambros. XV, 1. 13. Integrum locum praebet v. Κελτοί, unde partem extremam locupletare licet. Vidit autem Maius haec Dionis esse, quantum coniectanti pateat ex Vatic. Dionis Exc. T. II. p. 534: eodemque referri fragmentum v. Ἀποσοβεῖ servatum. Quae hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum paene translata sunt ex Eutropii Breviario (II, 6.). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt: unde patet extitisse olim versionem Graecam Eutropii, antiquiorem et elegantiorem ea quae hodie in manibus eruditorum versatur et Paeanium auctorem habet. Ex eadem versione Ioannes Antiochenus quoque multa loca in Historiam suam transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrog. p. 115. Existimem autem cum Valesio versionis illius, qua Suidas et Ioannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium, scriptorem antiquum et Iustiniano Imperatori σύγχρονον, quem Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου conscripsisse Suidas infra testatur. Küst. Eandem sententiam repetiit in v. Αὐρηλιανός, praeeunte tamen Casaub. in Vopisci Aurel. p. 514. 16. τοῖς μὲν ὄν. A.

---

scor te. *Et in nomine Domini ultus eos sum.* Ἀμύντης et Ἀλκήστης. Nomina Tragica et Aeschylea. Ἀμύντωρ. Auxiliator. Ἀμύξεις. Dolore afficies, vulnerabis, percuties. Et proverbium: *Ne spina quidem vulneret bonos.* Et Ἄμυξις, vulneratio, laceratio. ἀμύσσω enim ductum est ab αἷμα, quasi dicas αἱμύσσω. *Cuius gratia pulchram Venus faciem laniarit.* id quod est laceravit, vulneravit. Et in alio Epigrammate: *Consiste et speculare, frustra autem cor tuum lacera.* Ἄμυρις μαίνεται. Amyris insanit. proverbium de homine cordato dictum. Amyris enim legatus a Sybaritis Delphos est missus ut de fortuna reip. consuleret: cui deus respondit, tunc Sybaritas perituros esse, cum homines quam deos pluris fecissent. qui cum aliquando vidisset servum iuxta templum flagris caesum, nec postquam is ad aedem confugisset dimissum, eundem vero, cum ad paternum eius monumentum, qui flagris eum caedebat, confugisset, dimitti: mentem oraculi perspexit, omnibusque bonis venditis in Peloponnesum abiit. quod igitur ratione fecerat Amyris, id Sybaritae cum insaniae tribuerent, vulgo cecinerunt, Amyris insanit. Tandem vero simulatam eius insaniam admiratione prosecuti sunt. Ἀμύσσειν. Ulcerare, vulnerare, lacerare. *Nunc unguibus genas lacerans, nunc oculos rostro tundebat.* † *Cum autem (Valerius) ex acie sua prodisset, corvus in dextro eius brachio consedit, qui in Gallum pugnantem adversa fronte involans, unguibusque faciem lanians et alis oculos obtegens, hostem impune feriendum*

841 Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παρέδωκεν, ὁμοῦ τήν τε νίκην καὶ τὴν ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κόρβιος γὰρ ἐντεῦθεν ἐκλήθη.

Ἀμύσχαρον. τὸ ἁγνόν.

Ἀμυστὶ πιεῖν. ἐπίῤῥημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἀμυστὶ Φερεκράτης εἶπεν. Ὅτι Κόμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔπιεν, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμών, κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβών, ἀμυστί· ἐφ' ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν· Ζήσειας. [Τὸ Ζήσειας ἐπὶ τοῦ τελειώσειας τὴν ζωήν φασιν οἱ γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι, καταρᾶσθαι.] καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἄμυστιν ἐξέλαψα.

οἷον, ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστὶ ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλώδους. ἄμυστις γὰρ ἡ ἀπνευστὶ πόσις.

Ἀμυχή. ἐπιπόλαιον ἕλκος.

Ἀμυχνόν. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. ὄνομα κύριον.

Ἀμφασία. ἀφωνία, ἀλαλία.

Ἀμφ' αὐτούς. περὶ αὐτούς.

Ἀμφέχανε. κατέπιωκε.

Τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

Ἄμφηκες. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας.

Οἷος ἐμοὶ τρέφεται παῖς ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Ἀμφηρεφές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον, ἢ κατάσκιον.

Ἀμφηρικόν. Πέμπει δὲ σκαφίδιον ἀμφηρικόν. καὶ Θουκυδίδης· Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν ὡς λῃσταί, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἁμάξῃ.

---

1. πόλεμον Edd. Quod Küst. cum B. E corr. (unde recepimus etiam παρέδωκεν pro παραδέδωκε) reponi iusserat, praestat etiam v. Κελτοί. ὁμοῦ add. A. 2. τὴν add. B. E. Κόρβιος] Κορβῖνος legendum esse diserta significatione constat v. Κορβῖνος. 4. Cf. v. Ἀμυγνόν. Zon. p. 155. tamen arguit haec voci Ἀμυχνὸν subiicienda fuisse. 6. Haec fere repetuntur in v. Ἐξαμυστίσαι. 8. δὲ add. A. B. E. 9. Haud probabile vocis satis pervagatae ἀμυστὶ auctorem excitari Pherecratem. Itaque vereor ne haec ad principium gl. revocata sic corrigenda sint: Ἀμυστί. ἐπίῤῥημα. καὶ ἀμυστὶ πιεῖν Φερεκράτης εἶπεν. 9. Ὅτι Κόμοδος — ἐξεβόησαν] Locus Dionis LXXII. 18. repetitus in v. Κύλιξ ῥοπαλωτή, ubi rectius iunguntur ἀμυστὶ ἔπιεν. Κόμμοδος vulg. et ut videtur B. 10. Sylburgius in Xiphilinum et Portus κύλικα ῥοπαλωτὴν putant esse calicem in clavam formatum sive clavae speciem habentem: a qua opinione dissentire me fateor. Existimo enim potius ῥοπαλωτὸν idem hic significare quod ῥαβδωτόν, i. e. ut Latini vocant virgatum, sive lineis quibusdam intercurrentibus distinctum. ῥόπαλον enim et ῥάβδος idem significant. Küst. Videtur tamen ῥοπαλωτή, si probabilem Schneideri sequimur sententiam, in genere poculorum gemmatorum, quae ποτήρια λιθοκόλλητα vocantur, locum habuisse. 14. Importunam doctrinam manifesto agnoscit v. Ζήσειας. Sed extant ista Τὸ Ζήσειας — καταρᾶσθαι in marg. A. B. 17. Ἀριστοφάνης Acharn. 1190. 19. ἔπιον] ἐπὶ A. Ceterum haec Scholiis in Aristoph. Ach. 1227. ad finem usque debentur, excepto tamen membro novissimo, quod extat in Etym. M. p. 87. 21. V. Boisson. Anecd. I. p. 423. ac potissimum Valcken. in Callim. Elegg. p. 252. sqq. Disertissime vero Schol. Vat. in E. Rhes. 419.

2. Extat in E. marg. Vide v. Ἀμυγνόν. 3. ἀμυχρὸν Parthenio videtur restituendum ap. Hephaest. p. 9. In Hesychio tamen Ἀμυσχρὸν quam Ἀμυχρὸν probabilius esse scribendum. 4. Ἀφάρης B. E. 5. Homerus Il. ρ'. 695. Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. Ubi Scholiasta: Ἀμφασίη, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία. Küst. Adde Apollon. Lex. p. 112. et Hesych. 6. Neglexit vulg. Sed tuentur Hesych. et Lex. Seg. p. 388. Spectat ad glossam nisi fallor Homericam. 8. Zon. p. 163. Versus Leonidae Tarent. XXIV, 4. A. P. VI, 131. 9. Pertinet ad Il. κ'. 256. vide vel Apollon. p. 108. et Hesych. 13. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 1161, 63. omissis mediis τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι. 14. Phrynichus Segu. p. 24. ἀμφήμερος πυρετός· ὃν ἀμφημερινὸν οἱ ἰατροί. cf. Sallier. in Moer. p. 46. Sed Phrynichum confutat Plato Tim. p. 86. A. Gl. om. B. 15. Ποιμέσι κρυμὸν φ. Edd. Primus distinxit verba Toup. III. p. 27. quem secutus est Brunckius Lex. Soph. 17. ἀμφιρεφές Med. Cf. Schol. Il. α'. 45. ἢ om. A. 20. Θουκυδίδης IV, 67. Ἀκάτιον . . . τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ . . . διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν.

Valerio praebuit, eique non solum victoriam sed etiam cognomen dedit. inde enim Corvinus appellatus est. Ἀμύσχαρον. Castum. Ἀμυστί. Adverbium. Ἀμυστὶ πιεῖν dicuntur hi qui uno haustu et sine interspiratione bibunt: quasi qui oculos non claudant. huic cognatum est verbum ἐξαμυστίσαι. Dicitur etiam ἀμυστίζειν et quae inde derivantur. Voce Ἀμυστὶ vero Pherecrates usus est. † *Commodus imperator Romanorum, si certamine defatigatus esset, vinum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno haustu bibit. confestim igitur omnes more in conviviis solito exclamarunt: Ζήσειας, i. e. vivas.* [Grammatici Ζήσειας illud interpretantur, ut sit, vitam consummes. non multum igitur abest, quin eo dicto non bene sed male alicui precemur.] Et Aristophanes: *Amystidem exhausi.* id est, uno haustu spirituque bibi. vox autem inde ducta, quod sine respiratione vel oculis non clausis exhauriatur. Praeterea genus est poculi phialae similis. Ἄμυστις dicitur haustus uno spiritu absolutus. Ἀμυχή. Vulnus in summa cuti. Ἀμυχνόν. Non pollutum sed castum et purum. Sic Sophocles. Scribitur etiam ἀμυχρόν. Ἀμφάρης. Nomen proprium. Ἀμφασία. Vocis defectus, stupor, obmutescentia. Ἀμφέχανε. Absorbuit. *Illos vero atra absorbuit mors.* Ἄμφηκες. Utrimque acutum. Ab recto ἀμφήκης. *Quoniam talis mihi alitur his in aedibus filius, ancipiti lingua conspicuus.* Ἀμφήμερον. Quotidianam febrem. Sophocles Pastoribus: *Frigus e quotidiana febri dentibus perferens.* Ἀμφηρεφές. Undique tectum, vel opacum. Ἀμφηρικόν. *Mittit vero scapham utrimque binis remis aptam.* Et Thucydides: *Naviculam parvam veluti latrones, cum a longo tempore portae ut aperirentur sibi conciliassent, plaustro impositam deportarunt.*

Ἀμφήριστον. ἄνισον, ἀμφίβολον, ἐπιφιλόνεικον. Πολίτης ἀμφήριστος Εὐρυβάτῃ, τῷ προεμένῳ Κροῖσον ἐπὶ πονηρίᾳ. Καὶ αὖθις· Ἤτοι τὸ 140 νικᾶν ἢ τὸ μὴ λειφθῆναι, ἀλλ' ἀμφήριστον ἀπολιπεῖν τὸ κράτος ἀφαιρεθέντες. † Ἀμφήριστος ἰσχὺν καὶ μέγεθος, φρονήσει δὲ καὶ ἀνδρείᾳ λίαν ὑπερφέρων.

Ἀμφί. περί, ἐξ ἑκατέρου μέρους.

Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προοιμιάζειν, διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Περίανδρος·

Ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα.

καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε.

Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς. συνεχῶς γὰρ ἐκεῖνοι ταύτῃ ἐχρῶντο τῇ λέξει. Ἀμφιανακτίζειν. ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν·

Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω φρήν.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀμφιάρεων. Ἀττικῶς. Ἀμφιάρειον δέ.

Ἀμφίας. μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ καὶ Σωσικράτης.

Ἀμφίβιον. ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσσῃ καὶ γῇ. καὶ ἀμφίβια ζῷα, ὅσα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῖ, οἷον ἵππος ποτάμιος, κροκόδειλος. δύναται δὲ καὶ ἄνθρωπος. εἰσὶ γὰρ οἷα ἅμα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐν τῷ ξηρῷ διαιτᾶσθαι, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ.

Ἀμφίβληστρον. τὸ δίκτυον.

Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως, ὥσθ' ἅμα πλείονα ἐκδέξασθαι κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν· οἷον, αὐλητρὶς πέπτωκε. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ οἰκία τρὶς πέπτωκε καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα.

Ἀμφίβολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι, ἢ ἀπορούμενοι, διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοίᾳ τοῦ αἱρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. Ἀῤῥιανός· Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβο-

---

1. ἄνισον] Scribendum est ἴσον. *Küst.* assentiente Alb. in Hesych. Quorum crisin equidem miror. Cum vulg. Lex. Seg. p. 388. Aptius Apollon. Lex. p. 111. coll. Schol. Il. ψ'. 382. τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον. Gl. om. A. ἐπιφιλόνεικον recte suspectum habuit Küst. Conliciebam ἐμφιλόνεικος, cuius patrocinium sustinuerit adverbium apud Schol. Eur. Androm. 289. 2. Huius narrationis fidem praestat v. Εὐρύβατον. 3. In fragmento propter brevitatem obscuro Küst. putabat deleto μὴ legendum esse ἢ τὸ λειφθῆναι: quo nihil potuit perversius excogitari. Polybius cum λείπεσθαι de hostibus pugna deficientibus usurpet, quem significatum Salmasius in Hist. Aug. II. p. 380. allatis Artemidori exemplis munivit, hanc fere sententiam nobis videmur elicere: *aut vincendum aut loco consistendum, ut palmam quam ipse relinquas, saltem incertam reddas eiusque fructum imminuas.* 4. ληφθῆναι vetustam scripturam e duobus Pariss. refinxit Küst. 5. Ratio grammatica poscit ἀφαιρεθέντας: quamquam integritatem loci minime praestamus. Item in fragmento continuo quaedam desiderantur, ut μὲν ὢν post Ἀμφήριστος. 9 — 20. En disiecta membra solidae doctaeque observationis, ab auctore de Scholiis multo copiosioribus, quam quae hodieque leguntur, in Aristophanis illum locum Nub. 591. depromptae. Hesychius: ἀμφὶ ἄνακτα. ἀρχὴ νόμου κιθαρῳδικοῦ. 10. Vidit Küsterus legendum esse Τέρπανδρος: quamquam nihil mutat Zon. p. 163. δὲ post Περίανδρος om. A. et ipsa laudationis formula Τ. δὲ satis coarguit levitatem grammatici. 11. αὖθις] αὖτις A. B. 13. Φοῖβε Edd. 17. οὗ τὸ πρ. vulg. nescio unde, MSS. invitis. Videtur προοίμιον expellendum esse. 19. αὐτὸν (sive αὖ τὸν A. B.) posthabendum superiori lectioni αὖτις: Hermannus αὖτε reposuit, idemque deinceps, Dorica dialecto quod miror usus, ἑκαταβόλον ᾀδέτω ἁ φρήν. ἀοιδέτω A. ἀιδέτω B. 14. ἐν Ἀναγύρῳ fragm. 151. ubi Dindorfius ut in ambigua causa suspicabatur ἐν Εὐνείδαις vel Πελαργ: ἐν Σκηναῖς Valckenarius. „In prioribus Edd. male excusum est ἐν ἀργύρῳ: cuius loco in uno MS. Paris. [immo ἐν ἀναγύρῳ A.] exaratum est ἐν ἀγύρῳ: in duobus aliis vero [B. E.] ἐν ἀναγύρῳ. Vera autem lectio est ea, quam in textum recepi, quoniam intelligitur hic fabula Aristophanis *Anagyrus* vocata." *Küst.*

1. Ἀμφιαρεῖον] Ἀμφιάρειον A. B. quod cum libris Straboni IX. p. 399. reddendum. Ἀμφιάρεων E. 2. Athenaeus I. p. 31. E. Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Οἰνοπίωνι Meinek. Quaest. Scen. III. p. 12. praceunte Meursio, cuius sententiam attulit Küst. in v. Φιλέταιρος. 4. καὶ post βιοῦν om. A. B. Lex. Seg. p. 388. 5. ζῷα sitne glossae iungendum, tam in Suida quam in Hesychio dubites. Ceterum v. Aeliani N. A. XI, 37. 7. γὰρ] δὲ A. 8. οἷον B. ὑγρῷ A. 11. Haec excerpta sunt e Diog. Laert. VII, 62. ac satis fideliter repetita sub v. Αὐλητρὶς πέπτωκε. 12. κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος Diogenes: immo, siquid video, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἔθος. 13. ἐκδέξασθαι critici apud Diogenem restituere, cum legeretur ἐκλέξασθαι. 15. ἡ posterius om. vulg. 17. In v. ἀμφίβολος Toup. MS. cum alia contulit tum Arrian. II. p. 146. 18. ἢ διαφόροις Zon. p. 144. 19. τοῦ αἱρετοῦ om. Lex. Seg. p. 388. 20. Arriani locum significavit Eustath. in Od. α'. p. 1405.

Ἀμφήριστον. Iniquum, ambiguum, controversum. *Civis talis ut certare possit cum Eurybate, qui Croesum scelerate prodidit.* Et alibi: *Aut vincere aut loco non concedere, sed dubiam certe victoriam, qua privati simus, hostibus efficere.* † *Robore et magnitudine multi cum eo contendere poterant; prudentia vero et fortitudine alios longe superabat.* *Ἀμφί.* Circa, ex utraque parte. *Ἀμφιανακτίζειν.* Hymnos in Apollinem edere: sic dictum, quod in prooemio tale quid proferebatur. Terpander: *Regem Apollinem rursus celebrabo.* Et Aristophanes *Nubibus*: *Adsis mihi rursus, Phoebe, rex Delie.* Ἀμφιάνακτας etiam vocabant poetas dithyrambicos, quod frequenter vocem illam usurpabant. *Ἀμφιανακτίζειν.* Canere Terpandri modum, orthium vocatum, cuius initium hoc erat: *Apollinem regem arcitenentem prae ceteris mens mea canat.* Extat vox etiam in *Eunaea et Anagyro.* *Ἀμφιάρεων.* Attice. [Fanum vero Amphiarai] Ἀμφιάρειον. *Ἀμφίας.* Mediocris notae vinum apud Nicostratum in *Oenopione* et Sosicratem. *Ἀμφίβιον.* Quod tam in mari quam terra vivere potest. Item ἀμφίβια ζῷα vocantur animalia, quae et in aqua et in terra vivunt, ut equus fluvialis et crocodilus: id quod etiam in homines cadit. sunt enim quaedam animalia, quae et in aqua et in terra degere possunt, cum in Aegypto, tum multis aliis in locis. *Ἀμφίβληστρον.* Rete. *Ἀμφιβολία.* Est dictio duas aut etiam plures res tum verborum tenore tum proprie significans, ita ut eandem dictionem ad complures sensus transferri liceat. Ut αὐλητρὶς πέπτωκε: quod tam significare potest, *domus ter cecidit*, quam *tibicina* [*cecidit.*] *Ἀμφίβολοι.* Qui undique telis petuntur, vel in angustiis haerent, variis sententiis districti, quippe qui nesciant quid eligendum sit, et hoc an illud facere debeant. Arrianus: *Mardi vero cum telis tam*

λοι γιγνόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς βραχὺ παρεωρᾶτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρεγμένος, τουτέστι μεθύων.

Ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ.

151 Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφιβάλλει. Ἀγαθίας· Καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα τοῦτο δράσειεν ἀμφιγνοούντων. ἀντὶ τοῦ ἀμφιβαλλόντων. ἀμφιγνοεῖν οὖν ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν.

Ἀμφιγυήεις. ὁ Ἥφαιστος.

Ἀμφιγυίοισιν. τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γυιῶσαι δυναμένοις.

Ἀμφιδαής. ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα.

Ἀμφίδεα. ψέλια.

Ἀμφιδέας. ἁλύσεις, παρ' Ἡροδότῳ. οἱ δὲ ψέλια. Ἀμφιδέας. περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησίν· Οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν, διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδέδηεν. ἐξῆπτο, διεγήγερτο.

Ἀμφιδεές. περιδεές.

Ἀμφιδείκελον. ἀμφίδηλον δέ.

Ἀμφιδήριτον. ἀμφίδοξον, ἰσοστάσιον. Συνέβη γενέσθαι τὴν μάχην ἀμφιδήριτον.

Ἀμφίδοξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐχ ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυναμένοις προδήλως νικᾶν. Καί, ἀμφιδοξούμενα βιβλία, τουτέστιν ἀμφιβαλλόμενα.

Ἀμφίδορον. τὸ πανταχόθεν περιέχον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω.

τουτέστιν ἐλάφου δέρμα. ἀχαΐνη γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἀμφιδρόμια. τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς

3. Dubites fragmentum Malchine an Damascii sit habendum. 5. Zon. p. 144. 7. Versus Antipatri Sidon. LXXIII, 7. A. P. VII, 25. 8. Ammonius p. 3. Ἀγνοεῖν καὶ ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν. Adde Schol. Plat. p. 345. Ἀγαθίας I, 13. (p. 24.) 9. δὲ vulg. Gaisf. et ut videtur A. ἐναμφιγνοούντων A. 10. Novissima Harpocrationi debentur. ἢ post οὖν omiserunt A. B. 12. Ἀμφιγυίης] Apud Homerum pluribus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυήεις, uti etiam hic scribendum non dubito. Vide Etymologum et Scholiastam Homeri Il. α. 607. Küst. Non vidit ille glossam Ἀμφιγυήεις temere cum altera Ἀμφίγυος esse commixtam, id quod planissime vincunt explicationes Apollonii Lex. p. 109. Zon. p. 155. Lex. Seg. p. 388. et Eust. in Il. ν. p. 925. Recte vero Gaisf. ἀμφιγυήεις cum A. (ἀμφιγυιήεις B. E.) ideinque auctoribus A. B. mutavit editam scripturam, ὁ Ἥφ., ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γ. δυνάμενος. 17. Scribendum potius est Ἀμφιδέαι. Küst. V. tamen Etym. M. p. 87. (quo de loco, quoniam is pertinet ad Hippocratem, vide Galeni Voc. Hipp. p. 428. et Gaisford. P. Gr. M. III. p. 230.) Zon. p. 157. Praeterea Lex. Seg. p. 388. ἀμφιδέξια. Neque dubitavit ipse Küsterus in Hesych. v. Ἀμφιδέξια: ubi nihil mutandum, si quidem ἀμφιδέξια videntur appellata, quae παρὰ δεξιὰ ἀμφίδεα dicuntur in Inscriptt. Attic. 150. 151. ψέλλια] ψέλια his A. B. 18. Vide Harpocrationem, cuius scrinia Suidas hic compilavit; item Casaubonum in Athen. p. 323. Küst. παρ' Ἡροδότῳ] Locus extat in l. II, 69. ubi Historicus ornamenta sacri crocodili describens ait: ἀρτήματά τε λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα ἐς τὰ ὦτα ἐνθέντες, καὶ ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Valla Suidam secutus per ἀμφιδέας hic intelligit catenas. Casaubonus vero in Athenaeum vocem hanc apud Herodotum significare putat circulos aureos, quibus seu annulis Aegyptii pedes anteriores crocodili sacri exornaverint: a qua interpretatione non abhorreo. Küst.

1. ψ. ἀμφιδέας. περισκελίδες κτλ. Edd. ante Gaisf. ψέλια, ἀμφιδέαι περισκ. correxit Koen. in Gregor. p. 523. Verum Harpocratio Palatinus cum ἀμφιδέας confirmet, hoc ut lemmatis indicium erat retinendum, quippe petitum ex Aristoph. Fragm. 309. 11. Koenio tamen in verborum distinctione obtemperavimus. Compendifecit Zonar. p. 151. οἱ δὲ ψέλια ἢ περισκελίδας. Λύσιας A. B. 3. δ' post δυνάμενος praebet Harp. vulgatus, non Palatinus. Dein ἀμφιδέας B. E. Med. 5. Ἀμφιδέδην] Ἀμφιδέδηε quod Portus ex Il. ζ. 329. monuit legendum, firmarunt A. B. διεγήγερτο Med. 7. Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκετον, ut ἀριδείκετον. Küst. Exemplum quidem aut vocis ἀμφιδείκελος aut ἀμφίδηλος nullum in promptu, quamquam obversatur Homericum illud δείελος: sed epimerismorum tamen lege perspicua videtur ἀμφιδείελον satis comprobari. ἀμφίδηλον] Sic ex MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edd. mendose excusum est ἀμφίδηιον. Küst. 8. Zon. p. 151. V. Moeris p. 86. Exemplum om. A. 11. δυνάμενοι] δυναμένοις A. B. et Zon. p. 144. quod probavi. 14. ἀμφίδωρον Med. ἐν Ἐπιγράμματι Phalaeci Ep. III, 2. A. P. VI, 165. 16. σκῦτος] In Anthologia inedita legitur σκύλος, cuius loco scribendum videtur σκῦλον. Hesychius: Σκῦλον, δέρμα, κώδιον. Sed et lectio Suidae σκῦτος recte se habet. Küst. Frustra. ἀμφιδόρου] Vir quidam doctus (quem puto esse Emericum Bigotium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Parisiis partem Anthologiae ineditae descripsi, notaverat: Fort. ἀμφιδόρου, i. e. recens excoriati: quae coniectura mihi non displicet. Küst. ἀχαίνεω] Infra v. Ἀχαΐνη, ubi pentameter hic repetitur, scriptum est ἀχαίνεω. [item A. adde Zon. p. 156. ipsumque Pal.] Sed utrobique legendum est ἀχαΐνεω, ut Portus etiam monuit. Küst. 18. Ἀμφιδρόμια] Horum posterior pars ab fonte Harpocrationis v. Ἀμφιδρόμια fluxit, cui similia tradit Hesychius vv. Ἀμφ. et Δρομιάμφιον ἦμαρ. Verum pleraque Suidas consentit cum Schol. Plat. p. 360. et Eudocia p. 39. ἣν] τὴν Gaisf. ex A.

utrimque peterentur, et tum ab iis, qui ascenderant ferirentur, quam ab iis qui a tergo instabant urgerentur, peribant. Et alibi: *Pamprepius vero cum illis visus esset animo fluctuare, paulisper contemnebatur.* Ἀμφίβροχος. Undique madidus, id est ebrius. *Dulce merum evomens, et vestimenta vino madidus.* Ἀμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: *Illis vero dubitantibus, cuius rei causa hoc faceret.* ἀμφιγνοεῖν igitur vel ignorare vel dubitare significat. Ἀμφιγυήεις. Vulcanus. Ἀμφιγυίοισιν. Quae membra utrimque laedere possunt et mutilare. Ἀμφιδαής. Gladius utrimque caedens. Ἀμφίδεα. Armillae. Ἀμφιδέας. Catenas sic dixit Herodotus; alii vero de armillis. Item vocatur genus periscelidum. Peculiari tamen modo Lysias in oratione contra Euthydicum ait: *Cum eum non posset elicere, quod fores pessulis erant munitae.* Ἀμφιδέδηεν. Exarsit circumcirca, excitatum est. Ἀμφιδεές. Formidolosum. Ἀμφιδείκελον. Contra ἀμφίδηλον. Ἀμφιδήριτον. Anceps, aequale. *Accidit ut proelium esset anceps.* Ἀμφίδοξον. Ambiguum. *Illi vero non censuerunt dubiam proelii aleam cum iis esse subeundam, qui victoriae possent extra controversiam potiri.* Et ἀμφιδοξούμενα βιβλία, libri dubii. Ἀμφίδορον. Undique circumvestiens. In Epigrammate: *Et pellem maculosam hinnuli Baccham ambientis.* Id est nebridem: nam ἀχαΐνη significat cervum. Ἀμφιδρόμια. Quintus ab natis infantibus dies,

βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας. τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται.

Ἀμφίδρομον. ἑλικοειδές.

Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

ἑλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

Ἀμφὶ ἒ γινώσκων ἑτάρους. ἴσον τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμιμνησκόμενος. καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον προενεκτέον τὴν ἀμφὶ ἕ. ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος.

Ἀμφιέννυμι. [αἰτιατικῇ.]

Ἀμφὶ ἔτει. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Ἀμφιετηρίς. ἑορτὴ κατ' ἔτος γινομένη.

Ἀμφιθαλής. ἑκατέρωθεν θάλλων. Ἀμφιθαλὴς Ἔρως, ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, μηδενὸς ὠρφανισμένος.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν περισκοπούμενος. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν ἔς ἀμφιθέατρόν τι, ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένου τοῦ δήμου πρὸς θηρία διαγωνίζεσθαι.

Ἀμφίθετον φιάλην. κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένην, ἀπύθμενον. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφίκλαστον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης.

Ἀμφίκορος. ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἀμφίκουρος δέ, ἣν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφίκρημνος. περίκρημνος, ἢ βραχυτάτη.

Ἀμφικτυόνες. οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι. Ἀμφικτυόνες. Συνέδριόν ἐστιν [ὁ Ἀμφικτυὼν] Ἑλληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθησαν δὲ Ἀμφικτυόνες ἀπὸ Ἀμφικτυόνος τοῦ Δευκαλίω-

---

1. συνεφαψάμεναι Hemsterh. cum Schol. Plat. 2. καὶ (hoc cum Schol. Pl., idque recipiendum fuit, nisi δὲ MSS. dedissent cum Arsenio p. 53.) τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσι τρέχοντες κύκλῳ, καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδί, καὶ ἐπιτοπλεῖστον πολύποδας, οἵ τε φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες: Eud. ac fere Schol. Pl. Sed merito Suidas praetermisit illa καὶ τοὔνομα τ. τούτῳ, melioribus assumptis. 4. πουλύποδας hic et in Harp. legendum cum Pal. σηπίας A. qui mox om. δέ. 5. τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται] Vide Harpocrationem v. Ἑβδομευομένου, et ibi Maussacum; item Suidam in vv. Ἑβδομευόμενα et Δεκατεύειν. Küst. 6. Zon. p. 156. Locus Sophoclis Aiac. 351 — 53. ubi Schol. pariter exponit Om. Ox. 11. Ex Il. ὀ. 241. Ἀμφὶ Med. Ἀμφί ἑ vulg. bis. γιγνώσκων vulg. Ceterum haec observatio continetur etiam Scholiis Homericis. 14. μέρους A. 15. αἰτιατικῇ. τὸ ἐνδύω] δοτικῇ A. αἰτιατικῇ B. Apparet igitur etiam αἰτιατικῇ reliciendum esse. 16. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει] Puto legendum ἑκάστῳ τῷ ἔτει. Vide Etymol. v. Ἀμφιετῆ. Küst. Contulit Gaisf. ἀμφιετῆ Βάκχον Orph. Hym. 53, 1. Rarus sed integerrimus tamen usus formulae ἀμφὶ ἔτει: nam Edd. ἀμφιέτει. Pindarus Ol. XIII, 51. ἄλιφ' ἀμφ' ἔτει. 17. Copiosior Zon. p. 151. interpretatio. 18. V. Il. χ'. 496. Ruhnk. in Tim. p. 28. Ἀμφιθαλὴς Ἔρως κτλ.] Ex Schol. Aristophanis ad Avium dictum illud v. 1720. (1735.) 19. ὁ ἐν ἀμφ. θάλλων, ἢ φίλοις ἢ γονεῦσι, Arsen. p. 53. ἐν ἀμφοτέροις] ἀμφοτέροις A. ἐπ' ἀμφ. Apollonius Lex. p. 103. et Hesychius.

2. Ἀγαθίας 1, 14. Post ἀμφ. τι pauca sunt omissa; Zon. p. 156. de suo v. ἀνήγετο subiecit. 6. Ἀμφίθετον φιάλην: glossa Homerica Il. ψ'. 270. Eadem Zon. p. 151. et ex parte Lex. Seg. p. 388. In Etym. M. p. 92, 37. Gaisf. supplevit cum Dorv. μεταθεμένη, ubi τιθεμένη MS. Voss. τίθεται vulg. 7. τιθεμένης A. et Arsen. p. 53. 8. Post λέβητος Schol. Hom. addit ἐκπέταλον cum Athen. XI. p. 501. qui doctas grammaticorum contentiones exprompsit. 11. Zon. p. 156. Hexameter Antipatri Sidon. Ep. XIV, 1. A. P. VI, 223. ubi legitur σκολοπένδρας. 13. τῶν om. Hesych. 14. Ἀμφίκουρον. ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον: idem Hesychius. Obscurior Suidae ratio, sed ut πηνίκη vel tondendi genus illud πεντεφύλλα (de quo Näkius Choeril. p. 138. sqq.) intelligi queat. 15. βραχύτατον Edd. Id quo tendat ignoro; interim reduxi βραχυτάτη cum A. et Lex. Seg. p. 389. 16. Ἀμφικτύονες plerique libri Harpocrationis, cui posterior narratio plane debetur. Addas Arsen. p. 54. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοί Timaeus p. 28. 17. ἀμφικτυόνες editum correxit Polit. in Eustath. p. 547. V. Schol. Thucyd. III, 104. coll. Müll. Aegin. p. 30. Quamquam expensa Etym. M. p. 90. doctrina de necessitate correctionis addubitari licet. Post v. περίοικοι Med. proponit observationem neque literarum ordini consentaneam neque doctrinae vetustatis: Ἀμφικτυών Ἀμφικτυόνος. Ἀμφικτίων δὲ Ἀμφικτύωνος. Haec A: mg. 18. ὁ Ἀμφικτυών] Duae hae voces delendae sunt, quoniam a sensu loci huius alienae sunt, nec apud Harpocrationem leguntur. Küst. Ignorat Zon. p. 145. 20. Sic A. B. E. Olim edebatur ὠν. δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος: Ἀμφικτίονος Harp. et Zon.

---

quem ita celebrant, ut illo die manus purgent obstetrices, et infantem circa focum currentes ferant; item propinqui dona mittunt, polypodes plerumque et sepias. decimo vero die infanti nomen imponunt. *Ἀμφίδρομον.* Quod in gyrum rotatur. *Videte, qualis modo fluctus funesto turbine circumstrepens irrumpat.* ubi dicit fluctum vorticosum, qui naves demergit. *Ἀμφὶ ἒ γινώσκων ἑ.* Id perinde valet quod perpendens et reminiscens: ubi ἓ recto tono notandum est, quippe quod significet, in utramque animi partem. *Ἀμφιέννυμι.* [Accusativo iungitur.] *Ἀμφὶ ἔτει.* Per ipsum annum. *Ἀμφιετηρίς.* Festum quoquoque anno rediens. *Ἀμφιθαλής.* Utrimque florens. Sic Amor dictus, quod utroque parente gloriatur, orbatus neutro. *Ἀμφιθέατρον.* Locus ad circumspectandum aptus. Agathias: *Francorum vero dux in quodam amphitheatro, quod iis erat destinatum, qui spectante populo cum feris ex instituto dimicabant.* *Ἀμφίθετον φιάλην.* Pateram huiusmodi, quae ex omni parte statui possit et fundo careat. non enim vulgare illud poculum significatur, sed genus aeni, quod per utrumque latus statui potest. *Ἀμφίκλαστον.* Undique fractum. *Frustum undique fractum marinae scolopendrae.* *Ἀμφίκορος.* Inter tres fratres medius. *Ἀμφίκουρος* vero, quam ab utraque parte viri sibi circumdant. *Ἀμφίκρημνος.* Praerupta, vel brevissima. *Ἀμφικτυόνες.* Ex civitatibus populisque selecti iudices, quasi circumhabitantes. *Ἀμφικτυόνες.* Concilium fuerunt in Graecia, quod ad Thermopylas conveniebat. Vocati autem sunt de Amphictyone,

νος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιῶται, Μολιεῖς, Δόλοπες, Αἰνειᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δέ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας. καὶ Ἀμφικτυώνειος χώρα, Ἀμφιτρυώνειος δὲ μάχη. Ἀμφικτύων δὲ Ἀμφικτύωνος.

Ἀμφίκοιτος. ὁ τάπης.

[Ἀμφίκοιλον ξύλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. ἀμ-
152 φίκυρτον οὖν γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.]

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. καὶ θηλυκῶς ἀμφιλάφεια, ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφής, μεγάλη, οἷον ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἰτέαι ἥ θ' ἱερὰ κἀμφιλαφὴς πλάτανος.

Ἀμφιλεξάντων. ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. οὕτως Ξενοφῶν· Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Ἀῤῥιανός· Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀμφιλύκη. ἡ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμάθυνε δὲ χαίτην,
ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.

ἀμφιλύκη οὖν τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαινεν οὔπω λαμπρά, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἀμφιλύκην ἦν ἡ νὺξ καὶ ἀπέληγεν.

Ἀμφιμάσχαλος. χειριδωτὸν ἱμάτιον. οἱ δὲ δουλικὸν ἢ μικρὸν χιτωνίσκον. ἦν δὲ ἑτερομάσχαλος

3. Μολιεῖς] Scribe Μηλιεῖς: item Αἰνιᾶνες. Illud nomen quas quantasque mutationes subierit, docet uberrimus Santenii excursus in Catulli Eleg. ad Maul. 54. 6. καὶ Ἀμφικτυώνειος (Med. Ἀμφικτυόνειος;) — Ἀμφικτύωνος om. vulg. In quibus A. pro μάχη habet χάχη, post Ἀμφικτύωνος solus addit φυ̃, quod Gaisf. suspicatur esse φυλάττει (i. e. servat ω in casibus obliquis), sed E. marg. διάστημα. 8. Glossa suspecta. 9. Haec lector inepte curiosus transcripsit de v. Ἀνάφορον. Omisit A. 12. Cf. Lex. Seg. p. 389. Zon. p. 157. 13. Quae post βοηθούμενον sequebantur, οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν, omiserunt A. B. Habet Phavorinus Ecl. p. 105. De voce ἀμφιλαβής recte Schaeferus sensit Melett. p. 49. 13. ἡ ἀμφοτέρωθεν vulg. καὶ ἀμφ. A. 15. Consentit Schol. Luciani Amor. 12. id quod labem inveteratam huius loci testatur. Nempe fragmentum ex v. Σεβηριανός propter usum vocis ἀμφιλαφῆ, quam videtur istud διπλοῦν interpretari, huc traductum turbas excitavit, a Küstero primum animadversas. „Locus hic (inquit) turbatus est et mutilus, qui infra v. Σεβηριανός recte sic legitur: Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους τοὺς μείζους καὶ πολυτιμοτέρους, οὐ τὸν τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν ἀλλὰ τὸν ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν κτλ. Hinc ergo patet verba illa τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν extra seriem et ordinem suum hic apud Suidam legi, eaque non esse interpretationes vocis Ἀμφιλαφῆ, ut Portus putavit, sed verba scriptoris illius, ex quo etiam ea quae sequuntur a Suida deprompta sunt. Eum autem scriptorem esse Damascium monemus in v. Σεβηριανός." Ceterum haec ut nunc extat Damascii particula repetitur in v. Εὔρους: ut ambigas, utro de loco portentum illud laudationis provenerit. 19. Ab his demum verbis glossam inchoari docet Lex. Seg., referendam illam ad celeberrimum Platonici Phaedri p. 230. B. lumen.

2 ἐν Ἐπιγράμματι Thyilli vel Tulli qui ferebatur Milės. III. 2. A. P. VI, 170. Haec om. A. 5. Phrynich. Seg. p. 28. 6. Ξενοφῶν Anab. I, 5, 11. unde τῶν addendum post καὶ. 7. Μένωνος] Μένωνος A. E. Μέμνωνος B. 10. Repetitus locus, qui ex Arriani Parthicis (cf. v. Γνῶσις) sumptus est, in v. Ἀξιδάρης. Structura vero posterioris membri tam est contorta, ut eiciendo σε videatur esse subveniendum. 12. Ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XXIX, 3. 4. A. P. V, 281. 14. τρισὴν A. 15. Haec a paraphrasi Homerici loci Il. η. 433. ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, profecta suspicor; nisi referri placet ad interpretationem Apollonii II. 669. sqq. Cf. Apoll. Lex. Hom. p. 108. Novissima quidem sic opinor esse refingenda: πρὸς λύκην τι καὶ νὺξ ἀπέληγεν. 17. ἡ om. vulg. et ut videtur A. 18. Zon. p. 144. Ex Scholiis ad eum Aristophanis versum, quem iam iam excitat, Equ. 889. Attigit Moer. p. 64. „Pollux, Hesychius et Etymologus ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuisse dicunt, ἑτερομάσχαλον vero servorum: quorum potior est apud me auctoritas." Küst. Copiose de hac quaestione disserunt Salmasius in Hist. Aug. II. p. 566. sqq.

Deucalionis filio, qui cum regnaret, populos congregavit. Hi autem erant numero duodecim: Iones, Dores, Perrhaebi, Boeoti, Magnetes, Achivi, Phthiotae, Malienses, Dolopes, Aenianes, Delphi, Phocenses. Alii vero dicunt nomen inde ductum, quod qui convocabantur circa Delphos habitarent. Extat Ἀμφικτυώνειος, perinde atque Ἀμφιτρυώνειος. Ἀμφικτύων vero Ἀμφικτύωνος. Ἀμφίκοιτος. Vestis stragula. [Ἀμφίκοιλον. Lignum, ex quo operarii onera suspensa gestant. scribendum igitur ἀμφίκυρτον, quod verum est.] Ἀμφιλαφές. Umbrosum, cui utrimque succurritur. Et femininum ἀμφιλάφεια, auxilium quod utrimque praestatur. Ἀμφιλαφῆ. Consummatum. *Mihi autem exponebat orationes Isocratis, non artificiosa illa ratione et sophistica, sed gravi et philosopha: quando quidem hominem vidi tum facundum, tum mentis ubertate praestantem ad civilem prudentiam explicandam.* Et Ἀμφιλαφής, magna, quasi dicas ἀμφιλαβής, quod ambabus prehendi potest. *Neque vero excidit ne copiosis quidem divitiis.* In Epigrammate: *Salices et sacra platanus comisque densa.* Ἀμφιλεξάντων. Inter quos controversia intercessit et dissensio. Sic Xenophon: *Cum autem eo loco aliquid controversiae Menonis inter et Clearchi milites ortum esset.* Ἀμφίλογον. Ambigentem, dubitantem. Arrianus: *Quin autem Axidarem Armeniae praeesse oporteat, non debes, mea quidem sententia, dubitare.* Ἀμφιλύκη. Nox. In Epigrammate: *Conturbavit vero comam, quam vix trinam dierum spatio composueramus.* ἀμφιλύκη omnino est noctis finis. *Dies autem sublucebat nondum clara, sed adhuc erat crepusculum, et nox desinebat.* Ἀμφιμάσχαλος. Vestis manicata. alii vero de veste servili vel parva tunica acceperunt. Ope-

ὁ τῶν ἐργατῶν, οὐ τὴν μίαν μασχάλην ἔῤῥαπτον. Ἀριστοφάνης·

Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας.

Ἀμφιμάτορας. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος.

Ἀμφίξουν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον.

τὸ καλῶς ξέον.

Ἄμφιον. ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ Ἄμφιος, ὄνομα κύριον.

Ἀμφιορκία. ἐπειδὰν ὅ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οἱ Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, χιλίας διδόναι δραχμὰς τοὺς ἁλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινας ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν εἰ συκοφαντοῦντες ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.

Ἀμφίων. οὗτος παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετής. περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ· Περίεστι γάρ σοι καὶ σχολή, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς, εἴπερ τις ἄλλος τῶν πώποτε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν· χρόνος, θεοῦ πνεῦμα, ἔρως ὑμνῳδίας. οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀντιτάττεσθαι. καὶ ταῦτα ῥᾳδίως ἂν ὁ τῶν τριῶν τούτων μέτοχος ἐξεύροι. ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, εἴτε δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, εἴτε τινὶ θείᾳ δόσει διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλεῖστοι τοῖς τρισὶ τούτοις ἐοίκασι μάλιστα προσσχόντες, οὔτι πλασιῶς φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεόμενοι.

Ἀμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἑτέρας δὲ μητρός.

---

3. τὸν Δῆμον] τὸν δ' vel τόνδ' A. B. E. Med. 5. Fallitur Suidas sive Lex. Seg. p. 389. quamquam non sine auctore, si quidem fidendum Hesychianae glossae, [Ἀμφιμήτωρ.] ἄμφω τοὺς γονεῖς ἢ ἔχων ἢ ἀποβεβληκώς. Contra ὁ ἐξ ἑτέρας μητρὸς ἀδελφός, Phryn. Seg. p. 6. ac similiter Pollux III,23. Mox ὁ ἑτερομήτωρ item Zon. p. 144. recteque Hesychius, ὁ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονώς, iuvante Eurip. Androm. 465. Adde Etym. M. p. 91. 7. Ἀμφιματῶσαι] Scribe ἀμφιματίσαι, ut infra suo loco. Küst. Cum vulg. Lex. Seg. p. 389. 8. Αἰσχύλος] Ἡρακλείδης, teste Hesychio. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tar. IV,9. A. P. VI, 205. V. Zon. p. 157. 12. Ἄμφιον (cf. v. Ἀμπεχόνη) hic tenere Lex. Seg. p. 389. cum Zon. p. 156. agnoscit: de quo vide quae collegit Boisson. in Eunap. p. 578. et in ind. p. 542. Vox ut videtur plebeii coloris (id quod etiam Sophoclis usus in Momo satyrica fabula significat), et potissimum Byzantinis scriptoribus celebrata. Ἄμφιος Il. β. 830. De quo late disputat Choeroboscus ap. Etym. M. p. 92. 14. Summatim de tali nomine expositum in Lex. Rhet. pp. 184. 311. nec dissimiliter ab Hesychio (cf. eum in v. Ἀμφωμοσία) et Poll. VIII,122. Igitur Suidae peculiaris universa haec doctrina: de qua propter locorum defectum neutram in partem licet pronunciare. 19. τοὺς ἁλόντας] Salmasius *de Modo Usur.* p. 777. legit [barbare] τοὺς μὴ ἁλίσκοντας, cuius coniecturam probo. Multa enim mille drachmarum non erat statuta in eos qui furti convicti fuissent, sed in eos qui quos furti accusaverant, criminis eius convincere non poterant. *Küst.* ἀλλὰ καὶ τοὺς] Constructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ εἰ τὰς οὐσίας ἀπογράψαντες. *Küst.* Debebat certe, ἀλλὰ καὶ οὐσίαν ἀπογράψαντες . . τινὰ κτλ., nam προσηκούσας temere vulg. et ut videtur A. Itaque reposui cum B. E. οὐσίαν pro οὐσίας.

3 Haec repetuntur in v. Μουσικῆς παλαιᾶς. B. mg. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἕτεροι. ζήτει ἐν τῷ Ἀντίων. Voluit Ἀντιόπη. 4. ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ] Iulianus in epistola iam perdita: v. fragm. ed. Spanh. p. 125. 8. Haec Küsterus quo senarium, Euripidis ut opinabatur in Antiopa, efficeret, sic constituebat: χρόνος, θεοῦ τε πνεῦμ', ἔρως θ' ὑμνῳδίας. Favet Philostratus V. Apoll. VII,34. a Toupio comparatus: χρόνος, ἔφη, καὶ θεῶν πνεῦμα καὶ σοφίας ἔρως, ὦ ξένοι. „Versum omisit Musgravius, nec observavit Valckenarius, qui tamen in Diatr. p. 82. hanc epistolam citat." *Burn.* 10. Oratio labe quadam affecta. 13. Observanda haud frequens particularum οὐ μόνον . . . δὲ — relatio, Menandro p. 103. vindicanda: v. Ast. in Pl. Legg. p. 123. 15. εἰ δέ τινι Med. συμμαχίαν] Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat, se in quodam MS. [A.] scriptum repperisse συντυχίαν, quae lectio non est aspernanda. *Küst.* Immo reiicienda: siquidem apparet imitatio loci Platonici (Phileb. p. 16.) cum aliis tum Iuliano trita: v. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 17. Edebatur προσχόντες. 19. Zon. p. 145. Dissentit Pollux III,24. quamquam aperte confessus vocis huius fidem ab sola analogia pendere.

---

rariorum autem tunica unam habebat manicam: quoniam partem alteram consuebant. Aristophanes: *Non unquam Populum tunica manicis utrimque apta dignatus es.* **Ἀμφιμάτορας.** Qui parentem utrumque viventem habent. **Ἀμφιματῶσαι.** Vestibus spoliare. **Ἀμφιμήτωρ.** Frater ex eodem patre, sed alia matre. Aeschylus. **Ἀμφίξουν.** Bene dolans. In Epigrammate: *Et ab utraque parte ad dolandum ascia confecta.* **Ἄμφιον.** Pallium, vestis. Et Ἄμφιος, nomen proprium. **Ἀμφιορκία.** Cum et accusator et is unde petitur iurant, furti crimen invicem intentantes. Hoc autem saepe temere factum esse constitit. Athenienses igitur legem tulerunt in eos qui furti crimine aliquos in carcerem abducerent, ut qui causa cecidissent mille drachmas persolverent. Quinetiam illi, qui civium bona ut ad populum pertinentia publicas in tabulas rettulissent, si calumniae convicti fuissent, mille drachmis multabantur. **Ἀμφίων.** Hic antiquae musicae fuit inventor: de quo Iulianus Apostata in quadam epistola dicit: *Nam et otio abundas, et praeclaris ingenii dotibus es praeditus, et philosophiae si quis alius amore teneris. Haec autem tria simul coniuncta facile potuerunt Amphionem antiquae musicae inventorem efficere: nimirum tempus, dei spiritus, amor cantandi. Haud enim ipsa musicorum instrumentorum penuria his obesse potest, quippe quae trium istorum compos nulla opera possit invenire. Annon enim hunc ipsum fama accepimus, non solum harmonias, sed postea lyram quoque excogitasse: sive divina ingenii vi usum, sive dono quodam dei et admirabili modo divinitus adiutum? Et veterum plerique cum ad haec tria potissimum animum advertissent, nec quicquam aliud requirerent, non simulata specie videntur esse philosophati.* **Ἀμφιπάτορες.** Qui ex eodem patre, alia matre sunt nati.

Ἀμφιπλήξ. ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλασία, ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός. Σοφοκλῆς·

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά.

τουτέστιν, ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Ἀμφίπολις, πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης. πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι διὰ τὰ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον. κλίνεται δὲ Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολος. θεράπαινα, δούλη.

Ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθι.

[οὕτως ὡς ἔχετε. καί,

Στῆθ' οὕτως .. ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.]

Ἀμφιπρύμναις. εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.

134 *Ἄμφιπυρον.* πανταχόθεν πυρούμενον. Σοφοκλῆς·

τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον.

Ἀμφιῤῥῶγας. πάντοθεν διεῤῥωγότας, ἠνεῳγμένους.

Κλωβούς τ' ἀμφιῤῥῶγας.

Ἀμφιρύτη. περιῤῥεομένη κύκλῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμφιρύτη Κῶς,
καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

Ἄμφις. Κωμικός, Ἀθηναῖος. Ἀμφὶς δέ, χωρίς.

Ἄμφισσα. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἄμφισσα δὲ ὠνομάσθη, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφισβατεῖν. ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Ἴωνες δὲ καὶ ἀγχιβατεῖν· καὶ ἀγχιβασίην Ἡράκλειτος.

Ἀμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας, ἀμφισβητῶν ταύτης. ἤλπιζε γὰρ τὴν ἀδίκῳ πολέμῳ πρότερον ἀνειμένην τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Καὶ Αἰλιανός· Ἠμφισβήτουν γὰρ τοὺς ἑτέρους ἕτεροι προβαλλόμενοι. † Οὐκέτι οὖν ἦν

2. Σοφοκλῆς Oed. R. 417, 18. cuius Scholia Noster descripsit. Mireris tamen etiam novissima, τουτέστιν ... ἐμποιοῦσα, accessisse, quae redeunt sub v. Δεινόπους. 7. Haec Palatinus Harpocratio. 12. Versus Odyss. ζ. 218. ubi Küst. ἀπόπροθεν ex Homeri libris tacite vulgavit. *Gaisf.* „οὕτω ἀπόπροθεν] οὕτως ἀπόπροθεν B. οὕτως ἀπόπροθι E. Med." Alter versus Od. ρ΄. 447. Sed tota dictio οὕτως — τραπέζης huc perperam e Scholiis Homericis ad nostrum locum est revocata. Ceterum v. Eberti Σικελ. p. 113. sqq. 15. Zon. p. 151. Cf. Hesych. v. Ἀμφίπρυμνον. Menandri locus in Exc. Legg. p. 405. Ἔμπαλιν — ἐν ταῖς [καλουμέναις] ἀμφιπρύμνοις τῶν νεῶν. 18. Σοφοκλῆς Aiac. 1404 — 6. 20. τοὶ δ' duo MSS. ap. Elmsl. [D. E.] edidItque Küst. τὸ δ' unus Par. i. e. A. τὸν δ' Med.

1. Ἀμφιῤῥῶγας] Vide Schol. Apollon. I, 995. Ἀμφιρῶγας A. 3. Dictum Antipatri Sidonii XVII, 8. A. P. VI, 109. Non sine mendo repetit Zon. p. 145. 4. Ἀμφιῤῥύτη] Ἀμφιρύτη A. cum Lex. Seg. p. 389. firmantibus vel glossis Homericis, unde pendet haec observatio: v. Apollon. Lex. p. 111. et Hesych. cum Eust. in Od. ά. p. 1389. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii LXXXI, 3. A. P. I. p. 485. n. 588. unde Toup. I. p. 40. scripturam editam Ἀμφιρύτη Κῶος ἡ Κῶς. καὶ πάλιν Πένθος — correxit. Et accessit A. om. ἡ Κῶς, propius vero ἀμφιῤῥύτη κῶς καὶ πάλιν E. 8. Zon. p. 145. De Amphide v. Meinekii Quaest. Scen. III. p. 42. Super hoc nomine Etym. M. p. 93. Zon. p. 165. et Phavor. Ecl. p. 105. doctam Herodiani tradunt observationem. 10. Ἄμφισσα bis Med. cum Zon. p. 151. Memoria civitatis fluxit ab Harpocratione. 13. ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφ.] Locus sine dubio corruptus. Sed quoniam duobus in Pariss. ap. Küst. legitur, Ἴωνες τὸ ἀμφισβητεῖν, quod Gaisf. ex A. recepit, ipsa medela in promptu est posita, Ἴωνες τὸ ἀμφ. De quo vide Wessel. in Herod. IV, 14. Ionum vero mentione nescio quis adductus est, ut novissima subiiceret de v. Ἀγχιβατεῖν petita. 15. Lex. Seg. p. 389. Cf. Eust. in Od. β΄. p. 1445. 16. Polybii fragmentum, indice Ursino: cf. huius l. XXVIII, 1, 5. Sed monuit Valesius orationem esse Diodori Exc. Legg. c. 18. T. II. p. 624. idemque de historia rerum tradidit in Excerpta Const. p. 49. 17. ἑαυτῶν vulg. 19. ταύταις vetusta lectio, Küstero clam sublata. ἤλπιζέ τε Diod.

Ἀμφιπλήξ. Plaga utrimque percutiens, tam a patris quam matris parte. Sophocles: *Et te duplices tam patris quam matris terribilesque dirae ex hac terra aliquando expellent.* ubi diras dicit eas, quae terrorem incessu movent. *Ἀμφίπολις.* Amphipolis, urbs Thraciae, quae prius *Novem viae* vocabatur. quidam autem tradunt eam Amphipolin esse dictam, quod alii circa eam habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως. *Ἀμφίπολος.* Ancilla, serva. *Ancillae consistite huc procul a me.* [Id est, ita ut nunc statis. Et, *State hic mea procul a mensa.*] *Ἀμφιπρύμναις.* Est genus navium. *Effecit ut Istrum navibus bipuppibus traiicientes reverterentur.* *Ἀμφίπυρον.* Quod igne undique calefit. Sophocles: *Alii vero tripodem excelsum, flammis adolendum ob lavacra mortui, nunc opportune collocabitis.* *Ἀμφιῤῥῶγας.* Undique ruptos, apertos. *Et retia rupta.* *Ἀμφιρύτη.* Circumflua. In Epigrammate: *Mari circumflua Cos, luctum rursus concepisti, qualem olim de Hippocrate.* *Ἄμφις.* Amphis, Comicus, Atheniensis. Ἀμφὶς vero, seorsim. *Ἄμφισσα.* Amphissa, urbs Locridis. Nomen autem inde ductum est, quod locus ille montibus circumdatur. *Ἀμφισβατεῖν.* In Ionum usu id est quod ἀμφισβητεῖν. Iones etiam dicunt ἀγχιβατεῖν, item Heraclitus ἀγχιβασίην. *Ἀμφισβητεῖν.* Non consentire, sed quasi diversas in partes discedere et dubitare. *Ptolemaeus vero cum sciret maiores suos tenuisse Coelesyriam, ingenti apparatu bellum molitus est: sperabat enim fore ut, quae iniusto bello ante esset praerepta, eam tunc iisdem legibus iuste recuperaret.* Et Aelianus: *Ambigebant enim, alii alios in medium proferentes.* † *Non amplius igitur*

ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ οὐ τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν τεθνηκότα.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται, οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι, ἢ γόνῳ ἢ ποιήσει· οἱ δέ, ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν αὐτοὺς τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκῃ δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγει, λέγει δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

Ἀμφισβήτησις. Οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω, ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω, ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω,
155 ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω, τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω, τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις· καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Ἀμφισβητῶ καὶ σοὶ καὶ σοῦ.

Ἀμφίσκω. ἐνδύω.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος.

Ἀμφίσταται. περιίσταται.

Ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος.

Ἀμφιστεφέες. πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

Ἀμφιστείδης. ὄνομα κύριον. ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Γελοῖος.

Ἀμφίστομος αὕτη ἡ φάλαγξ καλεῖται, ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι.

Ἀμφίταποι. τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. περὶ τὴν αὐγήν.

Ἀμφίτρητον. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον. Ἀμφιτρίτη δέ, ἡ θάλασσα.

Ἀμφιτρύων. παῖς Ἀλκέως.

Ἀμφιτρυγῆ. κατεῤῥωγότα.

Ἀμφιφορεῦσιν. κεραμίοις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιφορῆα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

3. Ex Harpocratione: eademque similiter Lex. Rhet. p. 197. Ἀμφ. καὶ τὸ παρακ. Med. 4. Immo καὶ παρακαταβ. 8. αὐτοὺς Harpocr. cum A. B. E. Olim αὐτοί. 10. περὶ τοῦ καταβάλλειν] Lege τὸ παρακαταβάλλειν. Küst. Horum unum sufficiebat, quod Iungermannus etiam Harpocrationi restituerat. 12. Hanc explicationem sequitur Zon. p. 162. recte tamen omisso λέγεται post παρακαταβάλλειν, cum A. B. 16. μὴ εἶναι λέγῃ, λέγῃ δὲ — vulg. Nos indicativum loco scripturae vetustae εἰσάγῃ reposuimus, auctore Zonara. Sed εἰσάγοι A. B. E. λέγοι unus E: utrumque probavit Gaisf. ἑαυτῷ Zon. 18. Cf. v. Ἀντιγραφεύς. ἀντιλογίας: quam Phrynichus Segu. p. 28. dicit ἀμφιλογίαν, firmante Zon. p. 163. 21. Hic locus integer exiat in v. Βάσανος, et apud Zon. p. 151. partim etiam in v. Κρίσις.

4. Ἀμφισβητῶ — σοῦ om. vulg. Conferatur Lex. de Synt. p. 120. 5. Ἀμφίσκουσιν, ἐνδύουσιν Zon. p. 162. Ἀμφίσκοντες, ἐνδυόμενοι Hesych. 6. Ἀμφίσβατα Hesychius et Zon. p. 157. probante H. Stephano Ind. Thes. v. Ἀμφίσβατος. Teligit Sturz. de Hellan. p. 24. 7. Zon. p. 163. 8. Versus Sophoclis Oed. C. 1478. qui ubi repetitur v. Ὄτοβος, irrepsit περιίσταται. ὄτοβος] ὄτροβος A. B. 9. Glossa ex Il. λ'. 40. ducta: ubi similiter Schol. cum Apollon. Lex. p. 102. Adde Hesych. Zon. p. 152. et Lex. Seg. p. 389. 11. Horum nihil vetustum: ζήτει — Γελοῖος om. B. ἡ δοτικὴ τῷ Ἀμφιστείδῃ subiungit A. 13. Zon. p. 152. cf. Hesych. Oratio Arriani Tact. p. 67. ed. Blanc. Cf. Polyb. II, 28. 29. 16. Sic Lex. Seg. p. 389. Salmasium in Capitol. Pertin. p. 550. laudat Küst. ἀμφιτάπητες Zon. p. 145. Utrumque agnoscit Eustathius. V. Interpp. Polluc. X, 38. et Alb. in Hesych. 17. Lex. Seg. p. 389. 18. Parum iuvat Sophocleum ἀμφιτρῆτος αὐλίου in Philoct. 19. 20. Vide v. Ἀλκείδης. 21. Ἀμφιτρυγῆ] Lege ἀμφιτρυγῆ, ut apud Hesychium. Küst. Nihil mutat codex Lex. Seg. Vide Valck. in Phoen. 328. 22. Od. β'. 290. et alibi. κεραμίοις] κεραμίοις A. Lex. Seg. coll. Etym. M. p. 95, 7. Differt tamen Eust. in Il. ψ'. p. 1289. κυρίως δὲ (φασὶν) ἀμφιφορεὺς τὸ μέγα κεράμειον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται τῶν ὤτων αἰρόμενον. Praeterea distinximus ante ἀμφορεῦσιν. 23. ἀμφιφορῆα Od. ω'. 74. ἐν Ἐπιγράμματι Antiphili VII. A. P. VI, 257.

dubium erat, quin ille ipse esset, qui mortuus erat. Ἀμφισβητεῖν. Qui de hereditate inter se in iudicio contendunt, ἀμφισβητεῖν vel παρακαταβάλλειν dicuntur. horum illi quidem asseverant, defuncto esse filium, vel natura vel adoptione, ad quem ius hereditatis pertineat; alteri vero negant defunctum reliquisse liberos, ita sui potius iuris esse hereditatem quam eius qui abiit, ut qui vel cognati sint vel ex testamento heredes. Sic Demosthenes et Hyperides notionem vocis παρακαταβάλλειν intelligi iubent. Ἀμφισβητεῖν et παρακαταβάλλειν in hereditatis controversia dicuntur. Nam si quis sine liberis decessisse videatur, cuius aliquis se filium esse contendat, is hereditatem sibi vindicare dicitur. quod si non ipsum defuncti filium se esse contendat, sed reliquo cognationis iure hereditatem ad se pertinere dicat, cum leges iubent sponsione facta litigare. Ceterum utraeque voces ad disceptationem referuntur. Ἀμφισβήτησις. Dictum est gentilium: *Controversia ad iudicium referatur, iudicium argumenta diligenter exigat, exactio quod aequum est definiat, definitum illud scriptum esto, scripta rata fiant, quae rata facta sunt ipsis factis confirmentur; et omnis controversia e medio tollatur, et amicitia renovetur. ab iudicando autem omnis inconsiderantia debet abesse.* Ἀμφισβητῶ. dativo personae, genitivo rei aptum. Ἀμφίσκω. Induo. Ἀμφίσματα. Hellanicus de rebus controversis dixit. Ἀμφίσταται. Circumstat. *Circumstat vehemens strepitus.* Ἀμφιστεφέες. Undique plenae, invicem innexae. Ἀμφιστείδης. Nomen proprium. Quaere sub voce Γελοῖος. Ἀμφίστομος. Sic appellatur acies, in cuius manipulis milites ita sunt collocati, ut vicini vicinis terga obvertant. Ἀμφίταποι. Tapetes ab utraque parte villosi. Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa diluculum. Ἀμφίτρητον ἄντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφιτρίτη vero, mare. Ἀμφιτρύων. Alcei filius. Ἀμφιτρυγῆ. Discissa. Ἀμφιφορεῦσι. Fictilibus, amphoris. Ἀμφιφορῆα. Amphoram. In Epigrammate:

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόχον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου;
ἢ σπάνις οἰκείου κεύχεος ἀσταχύων;
ἀμφοτέρους ἤσχυνε· σφάλλεται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος. οἵτινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτόν, δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἄμφοδον. δίοδον, ῥύμην.

Ἀμφόδοντα ζῷα. οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα οὐκ ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας ἔχει· οἷς συμβέβηκε πιμελὴν ἀλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφορεαφόρους: τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων·

Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ, καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι·

Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τὸν ἔνδοθεν καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·

Περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων.

Ἀμφορεὺς οὖν ἄγγεῖον, μέτρον κεράμιον. σημαίνει καὶ ἀσκόν. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἀμφορεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορείδια, τὰ κεράμια. Ἰώσηπος· Συνωνούμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος, ὃ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς, ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμιαμφόριον, καὶ πλῆθος συνῆγε χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης ἀμφορεῖς λέγει τὰ μέτρα·

Χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.

καὶ ἀμφορεῖς νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι. Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι
πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι.

καὶ ἀμφιφορῆας, καὶ ἀμφορείδια, τὰ κεράμια.

Ἀμφότερα. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφότερα. Θουκυδίδης.

---

2. Ἀδριακοῦ] ἀνδρικοῦ libri praeter A. omnes, quod ex Anthol. correxit Oudend. in Thom. M. p. 818. 6. Versus repetitus in v. Σφάλλω. 8. De hoc placentarum genere Athenaeus egit XIV. p. 645. conferendus cum Etym. M. p. 95. Attigit Lobeck. Aglaoph. p. 1062. 10. αὐτόν] Praestat legere αὐτούς, et paulo post ἐπ' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit. Küst. Immo περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν, monstrante v. Ἀνάστατοι, unde haec delibata sunt. 11. Ἀπολλόδωρος fragm. p. 402. 12. Ex Il. ύ. 145. Vide Apollonii Lex. p. 104. 13. Ἄμφοδον] Vide quae de significatione huius vocis disputat Casaub. ad Athen. l. XII. c. X. Küst. Cf. v. Ἀγυιαί, quaeque collegit Wetst. in Marci XI.4. 14. V. Etym. M. p. 493. 15. ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας] Quos dentes Graeci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat *serratos et pectinatim coeuntes*, quales sunt tigridum, serpentum et canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius *continuos* vocat, quales sunt hominum, equorum, et reliquorum animalium, quae Graeci ἀμφόδοντα appellant. Küst. Eadem Zon. p. 157. Cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 327. et v. Ἡμιέξ. 17. τοὺς μισθωτοὺς Lex. Seg. p. 389. 18. Cf. Pierson. in Moer. p. 62. 21. Μένανδρος p. 153. Ἀριστοφάνης fragm. 285.

1. τεῦχος A. 2. Legendum τὸν ἔ. καὶ βύσμα demonstrat Pollux X. 75. 4. Μαρικᾷ Med. 5. Hanc Piersoni verissimam emendationem recepit Gaisf. Edd. καὶ περιήλθομεν, καὶ φῦλον ἀμφορεᾶ φέρον. Et φῦλον quidem A. 6. κεράμιον. σημαίνει] Sic A. B. E. nisi quod κεράμιον B. E. κεράμιον Μεγαρικόν. οἷον τὰ ἀμφιφορῆ ἄγγεια διὰ τὸ μέγεθος Edd. Notandum autem E. in marg. exhibere Ἀμφορεῖς τὰ κεράμια Μεγαρικά. Gaisf. κεράμιον Μεγαρικόν iungebat Hemsterh. in Plut. 808. Nomen istud Μεγαρικὸν mireris Buttmanno in Schol. Odyss. β'. 290. fraudi fuisse. Denuo B. marg. sub finem glossae: Ὅτι ἀμφορεῖς λέγει τὰ Μεγαρικά. Quae sequebantur poterant sic esse corrigenda videri, οἷον ἔστι ἀμφίφορα ἄγγεια. Ceterum manifestum est novae glossae Ἀμφορεύς indicium cum interpretatione quadam excidisse: v. Zon. p. 145. et Lex. Rhet. p. 210. 7. ἀσκόν Gaisf. cum A. B. E. Reliqui ἀσκίον. — ἔστι καὶ ὄνομα κύριον: haec si quis idoneum locum attulerit, fidem sibi conciliabunt. Interim extitisse puto scripturam non prorsus obscuratam ἔστι καὶ ὀνομαζόμενος κύριος. Vide Schol. Aristoph. Vesp. 981. 8. Dictum Aristophanis Eccl. 1154. Vulg. ἀμφορίδια correxit Gaisf. cum A. Idem ex A. reposuimus in v. 14. Videndus Brunckius in Pac. 202. 9. Ἰώσηπος de B. Iud. II, 21, 2. 10. Scribendum ex Iosepho, τῆς αὐτῆς ἐπίπρασκε τιμῆς. Exempli conclusio liberius est conformata. 14. Aristophanis Pace v. 202. 15. Scribendum νενησμένοι ex Aristophane, cuius affertur locus Nub. 1202, 4. neglectis his, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός. E m. pr. νενοισμένοι. 19. καὶ ἀμφ. κτλ. Gaisf. cum A. Accedunt alii libri, nisi quod καὶ ἀμφοράδας καὶ ἀμφορίδια B. E. καὶ ἀμφιφορῆς κ. ἀμφορίδια Med. Om. vulg. 20. Θουκυδίδης I.13.

Quis me Baccho destinatam amphoram, quis me, Hadriaticum nectar capere solitam, Cerere replevit? quaenam invidia mihi Bacchum abstulit? an quod desideratur vas condendo frumento? Utrumque sane deum violavit, nam et Bacchus laesus est, et Ceres meri societatem aspernatur. Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quae tunc parabantur, cum sol et luna mane supra terram apparerent. Vel sic appellatae, quod eas circumferebant, faculis ardentibus circum eas undique fixis, ut Apollodorus docet. Ἀμφίχυτον. Aggere cinctum. Ἄμφοδον. Bivium, vicum. Ἀμφόδοντα ζῷα. [Animalia utrimque dentata] ut homo, equus, asinus, et quaecunque non habent dentes serratos, eademque etiam pinguedinem, non vero adipem habent. Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et ἀμφορεαφόρος, qui amphoras mercede fert. *Deinde amphorarius pensionem praestans*: Menander in *Verberata*. Et Aristophanes *Heroibus*: *Curre ad vinarium forum, et cum amphorarum quae intus sunt unam vacuam sumpseris et bysma, et pocillum, iam operam tuam loca ferendis amphoris.* Eupolis *Marica*: *Nos ambulavimus, coetus amphorariorum.* Ἀμφορεὺς igitur est vas, mensura fictilis, item significat utrem. est etiam nomen proprium. Ἀμφορεῖς, vasa fictilia. item Θάσια ἀμφορείδια, amphorae. Iosephus: *Tyrio autem nummo, qui Atticas quattuor valet, quattuor amphoras coemens, eodem pretio dimidiam amphoram vendebat: quo pacto magnam pecuniae vim sibi comparabat.* Aristophanes etiam ἀμφορεῖς vocavit mensuras: *Et ollulas et tabellas et parvas amphoras.* Item ἀμφορεῖς νενημένοι, testarum cumulus, apud Aristophanem: *Quid sedetis, o stolidi, tanquam brutae pecudes et amphorarum acervus.* Porro ἀμφιφορῆας et ἀμφορείδια vasa fictilia. Ἀμφότερα. In utramque partem: sic Thucydides.

[Ἀμφοτεροδέξιος: ὁ δὲ τὴν λαιὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων ἀῤῥωστοτέραν ἔχει αὐτήν.]

Ἀμφοτερόπλουν: ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀμφότεροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρου, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πράγματος, τὸ δ᾽ ἀμφότεροι ὡρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφοῦδις. ὄνομα κύριον.

Ἄμφω. ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγιαι ἀμφοῖν. καὶ ἄμφω τὼ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ᾽ ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

Ἀμφῶες. καὶ Ἀμφωτίδες, καὶ ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὦτα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία· Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων· ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὤτων.

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν ποδοῖν, ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀνιπτάμεσθ᾽ ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως· προληπτικῶς τῇ τῶν ὀρνέων χρώμενος μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδετικός. Ἀῤῥιανός· Καὶ ἂν ἤδη ἀφῖχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκει Πάρθους.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων.

ἀντὶ τοῦ, ἀλλ᾽ ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

Ἀναβάδην. ἐφ᾽ ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. καὶ αὖθις·

Πῶς ἔνδον, εἶτ᾽ οὐκ ἔνδον; —
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ᾽ ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

---

1. Glossam ab omni parte suspectam om. A. ἀμφοτεροδέξιος quod in explicanda voce ἀμφιδέξιος usurpant grammatici, vereor ut scriptor idoneus munire possit: nisi velis Aristaeneto (v. Boisson. p. 343.) confidere. 2. His subiicit Med. (cum MSS. ut videtur) ὅπερ ἐν τῷ Δύσερχος. 3. Locum hunc illustrat Salmasius de Modo Usur. c. I. p. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. Küst. Cf. Boeckh. d. Staatsh. d. Ath. I. p. 147. 4. ποι] ποῖ A. ποιεῖν B. E. Med. Zon. p. 157. et Pal. Harp. 5. Δημοσθένης in Dionysodor. p. 1284. 7. Locum hunc egregie illustrat Etymologus v. Ἔγωγε: Διότι τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου (lego, ἀγνοουμένου) τινὸς καὶ ἀπόντος ἀναπόλησις. ἡ δὲ ἀντωνυμία πρώτην δεῖξιν δηλοῖ. Inavita dè ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. Küst. Nihil vero mutandum: v. Apollon. de Synt. I, 16. Unde colligitur etiam in Suida reponendum esse ἐγνωσμένου. ζητοῦσιν B. ποιοῦσι E. 10. Ἀμφοῦδις A. E. Zon. p. 145. Ἀμφοῦδις Edd. Scribendum tamen ἀμφουδίς, cum glossa significetur Od. ρ'. 237. de qua docti disseruerunt in Hesychium. Novissima ὄνομα κύριον alii expedient. 11. V. Apollonii Lex. p. 112. 12. πλάγιοι A. ἄμφω τὼ χεῖρε] Hoc pertinet ad Il. δ'. 523. V. Hesych. vv. Ἀμφοῖν et ἄμφω χεῖρε. 14. Dicto Damascii, cuius integrum locum servat v. [illegible] 17. Vide praesertim Eustath. in Il. ψ'. p. 1324. Pollux. X, 175. Etym. M. p. 93. et Zon. p. 152. comparato Valcken. ad Roever. p. 25. sq. 18. Vat. App. II, 73. 20. Post ὤτων libri repetunt, quae Küst. omisit: Ἀμφοῖν. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δ. ἀλλ᾽ ἀμφοῖν. Quae cum appareat ab v. Ἄμφω aberrasse, revocavimus ad illum locum verba similitudine literarum intercepta, καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, addita voce μιᾷ.

1. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι v. 35. 3. Libri praeter Küst. ἀνιπτάμεσθ᾽: qui nihil differunt in scriptura ἀνεπτόμεσθ᾽ sub v. Νομάδες. 6. Sic Med. ἢ post προληπτικῶς om. etiam A. B. E. Deinde χρῶνται Küst. cum Schol. Aristophanis: χρώμενος A. E. χρώμενοι B. 9. ἴδη B. E. 11. Zon. p. 194. Ὅμηρος: passim; vide vel Eust. in Il. α'. p. 75. Σοφοκλῆς Aiac. 194. Om. MS. apud Pors. 15. ἐφ᾽ ὕψ. et mox νῦν Med. Videndus potissimum Hemsterhusius in Hesych. 16. Ἀριστοφάνης Plut. v. 1124. 19 — 22. Versus Aristoph. Acharn. 372 — 75. 21. δ᾽ om. vulg.

[Ἀμφοτεροδέξιος. Qui sinistra pro dextra utitur et hanc illa debiliorem habet.] Ἀμφοτερόπλουν. Hoc vocatur, cum quis fenore nautico pecuniam alicui mutuam dat, ea lege, ut eam hinc aliquem in locum navigarit, illinc huc redeat. Sic Demosthenes. Ἀμφότεροι. Vox articuli expers, siquidem articuli renovant cognitae rei notitiam, vocabulum autem ἀμφότεροι duas res certas significat. Ἀμφοῦδις. Nomen proprium. Ἄμφω. Id quod ambo et ambos. Praeterea forma casuum obliquorum ἀμφοῖν. item ἄμφω τὼ χεῖρε, id est ambas manus, dualiter. [Proverbium:] Non una manu donans, sed ambabus. dictum de iis qui liberaliter magnificeque aliis donant. Ἀμφῶες et Ἀμφωτίδες, vasa utrimque ansis apta. Hinc proverbium: Usque ad amphotides; id est, ad ambas aures usque: dictum de iis quae ad summum repleta sunt. Ἀμφοῖν. Amborum. In medio amborum intercepti multi perierunt. Et Ἀμφοῖν ποδοῖν, quod significat omni vi. Aristophanes Avibus: Avolavimus e patria qua pedum fuimus celeritate. dictum per figuram ab avibus ductam quasi ambabus alis. vel ab navibus, quae cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. vel id est quod omnino: ut per anticipationem metaphora ab avibus ducta sit. Ἄν. Coniunctio copulativa. Arrianus: Et vero ipsum ab rege iam adventurum fuisse, nisi Parthos formidasset. Ἄνα. Surge. Sic Homerus; et Sophocles: At surge de sedibus: id est, thronum relinque. Ἄνα etiam dicitur in vocativo, ξ abiecto. Ἀναβάδην. Desuper, pedes in altum sublatos habere et dormire. Aristophanes: Nunc autem esuriens pedibus in altum sublatis quiesco. Vel, in excelso loco sedens. Et iterum: Quomodo fieri potest, ut idem sit intus et non intus? Mens quidem dum foris colligit sensiculos, non est intus; ipse vero intus est, et sublime tragoediam componit.

Σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικὸν, καὶ ὃ ἂν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἷον·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὁμηρικῶς· Ὅμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς . . .
αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης· ὁ νοῦς μὲν ἔξω, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. καὶ Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλειν. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιατικῇ. ὑπερτιθέμενος. ἀναβαλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ προοιμιασάμενος. Ἀναβαλόμενος οὖν, ὥσπερ εἰώθει, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ Ἀναβολάς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Ἀνάβαινε. ἰστέον ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ 158 ἐπὶ λόγιον εἰσιέναι, καταβαίνειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἤθους. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀναβιβάζω. αἰτιατικῇ.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. Ἤδη δὲ τινές φασιν,

---

1. *Σκώπτει* et quae sequuntur usque ad finem Scholiis Aristoph. debentur. οὗ ἂν recte Schol. ὃ ἐὰν A. 3. ἡ μὲν γλῶσσ' ὀμώμοχ' Med. Dicit Hipp. 612. 8. Haec invitis A. B. sic interpolata dederant Edd. *Πολλὰς δ' ἰ. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων αὐτοὺς κτλ.* δὲ Gaisf. 10. οὕτως cum vulg. Gaisf. 11. Expunge cum Schol. *ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας*. τραγῳ A. ἀναβάδην καθῆσθαι ap. Athen. XII. p. 529. *Reines.* Plura viri docti ad Hesychium et Wyttenb. in Plutarch. II. p. 386. C. 13. Theodoretus in Ps. CXIX. *Ὠιδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. ὁ Θεοδοτίων ᾆσμα τῶν ἀναβάσεων, ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Ἀκύλας εἰς τὰς ἀναβάσεις. δηλοῦσι μέντοι αἱ ἀναβάσεις ἢ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ αἰχμαλωτευθέντος λαοῦ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον.* Adde Zon. p. 166. 15. Priora Harpocratio sive Ulpianus in Demosth. p. 272. ἀναβάλλειν αἰτιατικῇ A. Illud cum praeberent etiam Harp. Pal. et Zon. p. 194. edito ἀναβάλλει praetuli. Dein οἱ Ἀττικοὶ post ἱμάτιον om. A. B. et Zon. Verbum ἀναβάλλεσθαι Casaub. in Athen. I, 8. Salmas. in Tertull. pp. 113. 307. Wolf. et Tayl. in Demosth. F. L. p. 451. illustrarunt, a Küst. et Gaisf. prolati. 16. Locus Philostrati de V. Apoll. IV, 39. *ἀναβαλλόμενος οὖν ὅπως εἰώθει, καὶ βρ. διεξελθὼν ὕμνον.* Nihil mutat Zon. p. 195.

2. *Ἀναβολάς: τὰ πρ.*] Respexit forsan ad locum illum Aristoph. in *Pac.* 830. *Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.* Ubi Scholiasta inquit: *Ἀναβολάς, τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων.* Küst. 3. Post haec Med. *Ἀναβάλλομαι. αἰτιατικῇ*, quibus καὶ praefixit Gaisf. Omisi cum Küst. 4. *Ἀναβάσεις, αἱ προκ.*] Cave existimes apud ullum probatum scriptorem ἀνάβασις idem interdum significare quod προκοπαί: sed haec ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam ascensus in locum superiorem felicem rerum successum portendere credebatur; ut discimus ex Artemid. IV, 28. unde Suidas hunc locum mutuatus est. *Küst.* Pervertit haec Zon. p. 178. 6. *Δαβίδ* Psalm. LXXXIII, 6. ubi vide Theodoretum. Formulam Byzantini scriptores usurparunt, ut Constant. Corim. p. 626. et Eust. in Dionys. Ep. p. 68. 8. Ex Schol. Aristoph. Equ. 149. 9. τὸ λογεῖον vulg. Edd. λογεῖον Med. et Zon. Nos cum A. Schol. λόγιον etiam Scriptor de Comoed. in Beckianis Comm. T. II. p. 34. ἀναβαίνειν post εἰσιέναι omisi cum A. B. E. et Zon. p. 195. qui nescit etiam ἰστέον ὅτι. τοῦ ἀπαλλ. A. 10. τοῦ addidi cum A. Schol. Zon. ἔθους] ἤθους dedi cum A. Zon. 12. Aristophanes Equ. 148. sq. ἀλλαντοπώλα Edd. 15. Ξενοφῶν Hipparch. I, 4. 16. ἀναβιβάζω. αἰτ. om. vulg. 17. Cf. Phrynich. Segu. p. 28. 19. *Ἤδη δέ τινές φασιν* et quae sequuntur irrepserunt in v. *Ἀίσωπος*.

Ille perstringit Euripidem, ut ratiocinandi studiosissimum, quique iis quae diceret contraria rursus affirmaret. Velut: *Lingua iuravit, mens autem iniurata.* Sensus igitur: Ipse quidem domi agit, mens autem eius foris aliquid ratiocinatur et in sublimi versatur. Id vero dictum Homerice: Homerus enim animas a corporibus distinxit sic: *Multas autem fortes animas (ad inferos demisit), ipsos vero canibus dilaniandos praebuit.* Sic etiam Aristophanes: Mens quidem, inquit, foris est, ipse vero domi tragoedias sublime componit. Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in sublimi sedere. Ἀναβαθμοί. Gradus. Sic etiam vocant populi Iudaici ex Babylone reditum. Ἀναβάλλειν. Dilationibus uitur. Vestem vero vel pallium induere dicunt ἀναβάλλεσθαι, non περιβάλλεσθαι. Ἀναβαλλόμενος. Accusativo iunctum: qui rem differt. Ἀναβαλόμενος vero per unicum λ, qui carmen inchoavit. *Initio igitur facto canendi, ut solebat, brevem hymnum absolvit.* Et Ἀναβολάς, hymnorum initia. Ἀναβαλοῦ. Attici ultimam circumflectunt. Ἀναβάσεις. Progressus. Contrarium vero significat καταβάσεις. Et Ἀναβάσεις καρδίας, piae de Deo cogitationes. David: *Gradus in corde suo disposuit.* Ἀνάβαινε. Notandum est veteres, quod est in pulpitum ascendere, ἀναβαίνειν dixisse: καταβαίνειν vero illinc abire: ex ratione loci antiqui. Aristophanes: *O farciminum venditor, huc, huc, dilectissime, ascende, qui servator reipublicae et nobis apparueris.* Ἀναβεβαμένοι. Qui sessorem habent. Ita Xenophon. Ἀναβιβάζω. Accusativo aptum. Ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Amipsias. Ἀναβιῶναι. Reviviscere. Quidam tra-

ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός·

Καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμ'. Ἐγώ·
Ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεσθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστωνῆσαι. τὸ ἀναβλύσαι. Εὔπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες. καὶ Ἀναβλαστωνῆσαι, ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.

Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν.

ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Ὅμηρος·

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

καὶ Ἀριστοφάνης·

Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.

περὶ ψυχῶν λέγων διθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβολεύς. ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ᾔτησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου σπασάμενος πλεονάκις ἐνέφαινεν ὡς εἰς τοὔμπροσθεν προάξων. Ἀναβολεὺς καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μασσανάσσης γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη.

Ἀναβράσσουσιν. ἀναδιδοῦσιν.

Ἀνάβραστα. ἑψημένα, ζεστά. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· 150

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων κατακεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχύς, ὑφ' ὧν πάσχουσιν, ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενεστέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

1. Malim ὡς ἐς τοσ. 2. οὖν om. B. E. 3. Πλάτων] Fragmentum e Λάκωσι Platonis Comici reddiderunt Schol. Aristoph. Vesp. 1251. et Av. 471. pari corruptione. Küsterus tum alia tentat in v. Αἴσωπος, tum h. l. coniecit: Καὶ νῦν ὀμοσόν μοι σῶμα μὲν τεθνηκέναι, Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Alii: Καὶ νῦν . . . τὸ σῶμ'. Ἐγώ. (Edd. σῶμα ἐγώ) Ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὥσπερ Αἰσώπου π. 8. Eustath. in Il. ψ'. p. 1095. auctore Lex. Rhet. scribit ἀναβλεσθονεῖν: a quo propius abest scriptura Etym. M. p. 200. f. ἅμα βλυσθονῆσαι. τὸ delet Toup. 9. παρόντες] Pearsonus παίζοντες, probante Toup. in Longin. XIV, 2. 10. Novissima nihil continent nisi varietatem superioris scripturae: id quod evincit Zon. p. 195. Ἀ. τὸ ἀναβλύσαι καὶ τὸ ἀναβλαστῆσαι. 11. V. Titm. in Zon. p. 195. qui Albertium in Hesych. tacite descripsit. 13. Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus observavit haec esse detorta e loco Aristophanis Av. 1371. Ὑπό σου πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Complet haec Lex. Seg. p. 395. 14. Ὅμηρος Od. α'. 155. ubi ἀνεβάλλετο Med. 16. Ἀριστοφάνης Pac. 815. cuius Schol. videas et Platonis p. 363. 18. ψυχῆς E. ψυχρῶν Reinesius. τῶν post λέγων add. vulg. 19. τὸν ἵππον] Praestat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum se repperisse Pearsonus monet. Küst. Sic e Phavorino Reinesius. Accessit A.
1. πιεῖν A. ἀκράτου σπασ. vide sub v. Σπασάμενος. 2. εἰς add. A. 3. Ἀναβολεὺς . . . σκάλα] Intelligit Suidas instrumentum illud ferreum, stapes vulgo vocatum, cuius ope in equum ascendimus. Eustath. in Od. α'. p. 1406. Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ σιδήριον, ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὃς εἰς τοιοῦτον ἔργον καθυπουργεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipsium *de Milit. Rom.* III, 7. Salmasium in Spart. Caracall. p. 719. [et in Trebell. Valer. p. 180.] et Ducangium in Glossario Graeco v. Σκάλα [et Suid. h. v.]. *Küst.* Addunt Toupius Vales. in Euagr. III, 25. Gaisfordus Cuperum in Lactant. T. II. p. 434. 4. Ὁ δὲ Μασσίας] Lipsius *de Milit. Rom.* loco laudato et Reines. V. L. III. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse ὁ δὲ Μασανάσσης. De Masanissa enim rege Numidarum scriptores testantur, cum grandem etiam natu tam robusto et agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset. *Küst.* Leviter haec decerpta ex Appiani Pun. 106. loco, quem integrum proposuit Suidas in v. Μασανάσσης. Quod reposui tum similis firmat corruptio v. Ἀνάστασις, tum librorum scripturae: Μασ, A. μασσιά B. E. μασσα MS. 2551. Μασσάλιος Zon. p. 167. 5. Haec verba αὐτολεξεὶ leguntur apud Euseb. *de Praepar. Euang.* V, 35. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. XIII. p. 602. et praecipue Aelian. V. H. II, 4. ubi historia de Charitone et Melanippo prolixe narratur. *Küst.* Cf. v. Ἀντέρως. Adde Zon. p. 178. 9. His subiungit A. καὶ ἀναβολαὶ τὰ προοίμια. 10. Confert Toupius Procop. p. 308. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις v. 560. cf. Eust. in Il. φ'. p. 1241. 13. τούτοις Med. et Zon. p. 187. 14. ἀναβρυχώμενοι bis A. idem συγκαθήμενοι pro καθήμενοι. 20. Zon. p. 196. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 1, 45.

dunt Aesopum adeo deo carum fuisse, ut etiam revixerit, quemadmodum Tyndareus, Hercules et Glaucus. Item Plato Comicus: *Nunc igitur iura mihi tuum corpus non esse mortuum. Ego faciam. Atque animum redisse, ut quondam Aesopi.* Ἀναβιώσκεσθαι. Reviviscere. Ἀναβλυστωνῆσαι. Scaturire. Eupolis in *Demis*. Omnino huiusmodi verba ab Comicis multa ioci causa finguntur. Et Ἀναβλαστωνῆσαι, repullulare. Ἀναβοθρεύουσιν. Emoliuntur. Ἀναβολάς. Prooemia. *Nova prooemia assumam.* Vel carminum principia. Homerus: *Ille vero cithara ludens pulchrum carmen ingrediebatur.* Et Aristophanes: *Colligebant nova carminum principia volantes.* ubi de dithyrambicorum animabus loquitur. Ἀναβολεύς. Strator qui in equum levat. *Rex autem cum stratorem ad se vocasset et in equum celeriter ascendisset, potum petiit. cumque merum saepius hausisset, significavit se ulterius progressurum esse.* Ἀναβολεὺς etiam significat id quod Romani *scalam* vocant. Et alibi: *Masanissa vero, licet senex, equum sine stratore conscendebat.* Ἀναβολή. Dilatio. Aelianus: *Apollo et Iuppiter pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset.* Ἀναβράσσουσιν. Ebulliunt. Ἀνάβραστα. Cocta, elixa. Aristophanes *Ranis*: *Et carnis frusta praeterea elixa viginti.* Ἀναβρυχώμενοι. *At confertim sedentes, et propter calamitatem frementes similes erant feris, quae ad venationis spectaculum sunt conclusae: quarum ira quidem fervet ac tumet in malis quae patiuntur, effectus tamen coercenti necessitate debilitatur.* Ἀναγαγών. Xenophon dixit de eo qui abduxit

Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματική, ἥτις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι.

Ἀναγάστης. ὄνομα κύριον. ζήτει ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνάγαιον. τὸ οἴκημα. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον, διὰ διφθόγγου καὶ ō μικροῦ. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνώγεων σαφέστερον.

Ἀναγγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

> Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον
> πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ [ἐκ Βυζαντίου] ἀπαίρειν. Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ ᾱ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε̄ τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀναγινωσκομένους. ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἡρόδοτος.

Ἀναγκαία τράπεζα. ἡ εὐτελὴς καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν·

> Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης
> οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον· ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς εἰ εἴποιμεν, ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν· ποτὲ 110 δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου, ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἅλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀναγκαία, προσέπεμψά σοι.

[**Ἀνάγκῃ** οὐδὲ θεοὶ μάχονται.]

Ἀναγκαῖον. οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. † Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης.

---

1. Haec descripta sunt ex Athen. I. p. 14. D. ubi Grammaticae mulieris nomen extat Ἀγαλλίς. Vide etiam infra vv. Ὄρχησις et Σφαῖρα. 3. Quae post ἀνατίθησιν sequebantur, Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττή. ἑκατέρα φυτικῆς ἐστι δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ ὑπόθερμον καὶ ἑλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς, ducta e Pauli Aegin. VII. p. 231. Küst. ut suspecta notarat, omisit Gaisf. cum A. B. 4. Ζήτει . . Ἀ. om. B. 6. Ἀνώγαιον . . Ἀνώγαιον καὶ κατώγαιον Edd. Ἀνάγαιον prius A. Gaisf. post Albertium. Reliqua posuimus cum B. E. καὶ om. A. 7. διὰ — μικροῦ] διφ̃ E., mg. διὰ διφ̃ (ου) καὶ μικροῦ: et ō om. Med. V. Lobeck. in Phryn. p. 297. 9. Ante gl. Ἀναγγελήσεται Edd. praeter Küst. omnes, Ἀναγγέλλω. δοτικῇ, quae A. reiecit post Ἀνάγγελον. 10. Zon. p. 178. 11. Dictum A. P. I. p. 378. n. 244. 14. ἐκ Βυζαντίου ut e sequentibus huc translata deleri iusserunt Portus et Küst., delevit E sec. m. 15. Προκόπιος] Locum hunc Suidas mutilum repraesentavit, qui apud Procopium in *Histor. Arc.* 25. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφιέμενον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν. *Küst.* Nihil mutat Zon. p. 196. 16. Ἀνάγειν, τὸ μην.] Ex Harpocratione [Pal.], ubi consule Maussacum. Vide etiam Hesych. v. Ἀναγωγή, Harpocrat. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγὴ οἰκέτου. *Küst.* Adde Lex. Seg. p. 214. 19. Item ex Harpocratione. Eadem in v. Ἐναγεῖς inculcabantur. Habet Zon. p. 167.

1. Pertinet ad Aeschinis locum p. 69. 3. Ἀναγινωσκομένου . . ἀναπειθομένου] Nostrum A. et Pal. Harpocrat. cum Zon. p. 196. 4. Ἀντιφῶν p. 631. De usu Herodoti Küst. attulit Thomam M. p. 47. collatis Suida vv. Ἀναγνωσθεὶς et Ἀνέγνωσαν et Eustath. in Il. γ'. p. 957. Cf. intpp. Gregorii p. 503. sq. 5. Cf. Aelianus in v. Ἀγέλαι. De mediocritate potissimum Thucydides vocem usurpat. 6. Σοφοκλῆς Aiac. 485. ubi legitur Αἴας. Sequentia Scholiis Soph. debentur. Inde suppleri licet δὲ post διπλῶς. Breviavit haec Zon. p. 178. 11. ξανθὸν] Schol. θερμόν. 14. De Iamblichi loco v. *Chardon de la Rochette Mélanges* T. I. p. 81. 16. Gl. mer'to om. A. De hac sententia, quam Pittaco Diog. Laert. I,77. tribuit, vide Schol. Plat. p. 453. Adde Heind. in Protag. p. 593. 17. Οὕτω καλεῖται σύμβολον] Dictum Artemidori 1,45. repetitum tum in v. Αἰδοῖον, tum ab Eust. in Od. ω' p. 1968. τὸ αἰδοῖον] Euseb. *Hist. Eccl.* VIII,12. καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτώμενοι quod Rufinus recte vertit: *usque ad loca pudenda, quibus naturalis egestio procurari solet. Küst.* V. Boisson. in Anecd. T. IV. p. 245. 18. σύμβολον Küst. ex Artemidoro: superiores Edd. A. et ut videtur omnino MSS. συμβόλαιον.

Ἀναγαλλίς. Corcyraea Grammatica, quae sphaerae inventionem Nausicaae Alcinoi filiae tribuit. *Ἀναγάστης.* Nomen proprium. Quaere sub voce Ὑποστάς. *Ἀνάγαιον.* Conclave in superiore domus parte. Ἀνάγαιον et κατάγαιον scribitur per diphthongum et ō parvum. Clarius haec exponuntur in v. Ἀνώγεων. *Ἀναγγελήσεται.* Narrabitur. *Ἀνάγγελον.* Ne nuncio quidem relicto. *Ubi pugnam pugnavimus, alius super alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto.* *Ἀνάγεσθαι.* Portu solvere. Procopius: *Neque enim fas est quemquam Byzantio discedere.* Et Ἀνάγειν, indicare venditorem eumque petere. Sic Lysias et Dinarchus. *Ἀναγεῖς.* Per ᾱ scriptum significat impuros, per ε̄ vero piaculo obstrictos. Sic Aeschines in Ctesiphontem. *Ἀναγινωσκομένους.* Quibus aliquid persuadetur. Sic Antiphon, Isaeus, Herodotus. *Ἀναγκαία τράπεζα.* Mensa vilis et paupercula. Sic Sophocles: *O domine Aiax, necessitate non est ullum maius hominibus malum.* Sed ἀναγκαῖον duplicem habet sensum: interdum enim de iis dicitur, quae secundum naturae ordinem existunt, ut si dicamus ignem necessario esse rutilum et lac candidum; interdum vero de eo quod necessitate fit, velut hoc loco dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus· *Catenam vero, quippe cum nobis minus sit necessaria, misi tibi.* [*Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.*] *Ἀναγκαῖον.* Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † *Illi vero necessitate cogente ad vim propulsandam se parabant.*

Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπε. καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. † Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὂν οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι· ἢ ἐπιδεκτικὸν μέν ἐστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῷ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι, οἷον, ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ψεῦδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον, περιπατεῖ Δίων.

Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἅπερ οὖν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στεῤῥότητα. πάντα δὲ κατὰ ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει.

Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸν ἄνθρωπον ζῷον εἶναι. ὃ γὰρ παντί τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων τὰ μὲν ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιοῦσθαι; τὰ δὲ ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι· ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα· ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μή.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀΐδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ· Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιουσίας διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἐκ περιουσίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἄναγνος. μιαρός.

Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν.

Ἀναγνωσθείς. ἀναπεισθείς. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις ἢ ἀνάπεισις. Ἡρό-

---

1. Ἰσαῖος δὲ — καὶ οὕτω δεῖ μ. λέγ.] Sic Harpocratio vulgaris, Palat. tamen Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης οὕτω καλεῖ τὸ δεσμωτήριον, qui iure potiore hic audiendus videtur, cum ab eodem sive Suida v. Βοθύνος iterum copulentur, Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης. Praeterea suspicamur Harpocrationem aliquid interpolationis e Suida suscepisse. Disputant de vocis scriptura Küst. in Hesychium et Suidae v. Ἀνάκαιον et Schöm. in Isaeum p. 493. sq. Tetigit Wessel. in Diod. III, 13. Καλλισθένης hic et vv. Ἀναρᾶσθαι et Ἀνώγεων vulgatum: Καλλίστρατος emendat Hemsterhus. V. L. III. p. 366. Ceterum haec irrepserunt in v. Ἀνώγεων. ἀνώγεον . . . δὴ A. 3. Ἀναγκαῖόν ἐστιν et quae sequuntur usque ad illa περιπατεῖ Δίων debentur Diog. Laert. VII, 75. 4. ἐπιδεκτικὸν τοῦ A. 7. ψεῦδος δὲ τὸ αὐτὸ οἷόν τε E. Immo expungendum αὐτό. 10. Ὅτι Δημόκριτος et quae sequuntur usque ad illa, ἣν ἀνάγκην λέγει, exstant apud eundem Diogenem IX, 44. 11. μὴ ὂν Diog. μὴ δέον A. μηδὲν ὂν ceteri. 13. δινουμένοις Med. 16. οὖν e B. E. Med. recepi: εἶναι reliqui cum vulg. Diog. 18. οὔσης om. A. 20. Διαιρεῖ et quae sequuntur verba sunt Alexandri Aphrodis. in Aristot. Top. II. p. 95. διαιρεῖται E.
5. ἐνδάκτυλον B. 9. ἐν Ἐπιγράμματι. Antipatri Sidon. XXVII, 23. A. P. VI, 219. Ἐπιγράμμασι constanter Gaisfordiana: de quo dicendum erit in Praefat. 14. Repetuntur haec in v. Ἂν μή: de scribendi ratione v. nos in v. Τάριχα. Cf. Arsenius p. 58. 17. Formula Platonis Rep. X. p. 616. D. 19. Senarius Sophoclis Oed. R. 823. 20. Vide supra v. Ἀναγνωσθησομένους. Sequitur locus Herodoti IV, 154. decerptus ex v. Βάττος: id quod vel apparet ex inutili additamento ἦν — Θηραῖος. 22. Θηραῖος ex Herodoto Küst. reposuit, cum vett. Edd. et MSS. haberent Θηβαῖος, quod mendum repetitur in v. Θεμίσων. Novissima recte neglexit Zon. p. 196. 23. Lex. Seg. p. 389. κατὰ φιλοσόφους ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναμ. ἢ ἀ. Zon. p. 178 Ἡρόδοτος I, 116.

Isaeus autem ἀναγκαῖον vocat carcerem, quod Callisthenes ἀνώγεων appellavit: quae vocis forma probanda. † Necessarium est, quod cum verum sit, nulla ratione falsum fieri potest; aut potest quidem, sed ut quae extrinsecus sunt ei repugnent, quominus falsum sit: ut, *Virtus prodest*. Non necessarium autem est, quod verum est, idemque falsum esse potest, dum externa non repugnent; ut, *Dio ambulat*. † Democritus Abderita contendit nihil ex eo quod non sit fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Porro atomos et magnitudine et numero esse infinitas, quae cum in universo rotentur, inde omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, terram. nam et haec esse corpora ex atomis composita, et quidem omnis affectionis et mutationis propter soliditatem expertia. Omnia autem secundum necessitatem ita fieri, ut quam ipse necessitatem vocat, vertigo generationis omnium rerum sit efficiens. † Dividit autem res in ea quae existunt, et ea quae necessario existunt: ut hominem esse animal. quod enim omnes in homines et semper cadit, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium est deum omnis corruptionis expertem esse. Alia vero contingenter fieri: contingentium autem alia plerumque fieri, ut, hominem quinque digitis praeditum esse, et senescentem canescere; alia vero rarius, ut his contraria, nimirum hominem quattuor aut sex digitos habere (nam et haec aliquando usu veniunt); aut hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci, aut lavari, aut non lavari. Ἀνάγκη. Necessitas. In Epigrammate: *Vide quomodo necessitas sapientissima docuerit Orci effugium invenire.* Et proverbium: *Necessitati ne dii quidem repugnant*; quo cautum est, ut in praesentibus acquiescamus. huic simile dictum: *Si carnes non affuerint, salsamenta sufficiant.* Ἀναγκαῖον. Id quomodo differat ab eo quod dicitur ἐκ περιουσίας, vide sub v. Ἐκ περιουσίας. Ἀνάγκης ἄτρακτον. Necessitatis fusum, de polo dictum. Ἄναγνος. Impurus. *An non totus impurus sum? si quidem oportet me fugere.* Ἀναγνωσθείς. Persuasus. *Ille vero ab uxore inductus facinus impium in filiam est molitus. Erat enim Themiso Theraeus.* Ἀνάγνωσις. Agnitio vel persuasio, apud

δοτος. καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν. ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

[Ἀνάγω. τὸ φέρω. αἰτιατικῇ.]

Ἀναγωγή. ὁ τῶν νεῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῷ στρατιᾶς ἢ κατὰ τῶν ὅπλων λαμπρότητα ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε. τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. † Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

Ἀναγώγῳ. φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάροις, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράπτους.

Ἀναγυράσιος. δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Ἀναγυράσιος. καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. [Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος.] ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνηρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδιοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα.

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὃ

3. Ἀνάγω .. αἰτιατικῇ quae A. suppeditat, uncis inclusa relicere noluimus. 4. νεῶν vel Schol. Luciani Necyom. 9. Id cum posteriore loco A. E. Zon. p. 179. exhibeant, utrobique scripturam editam νηῶν refinxi. Fragmentum Ursinus et Casaubonus, repugnante Schweighaeusero, ad Polybium referebant. 6. Apparet ἐπιβαινούσης αὐτῶν, deinde τὴν τῶν ὅ. λ. esse legendum. 8. Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι κτλ.] Et haec Fulvius et Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legatt. c. 32. [T. II. p. 630. Wess.] ut Pearsonus recte observavit. Küst. 9. τὰ] τὴν A. B. E. Med. 10. ἐποιήσατο B. E. 11. Ἀ. ἡ ἀπαιδευσία Zon. p. 179. 14. Attigit Wessel. in Diod. T. II. p. 600. δ.] ἀγωγῆς ἡ ὁ MS. 2551. sive Zon. p. 167. ἀναγωγῆς A. B. E. Lex. Seg. p. 390. Zon. sed ἀγωγῆς Etym. M. p. 96. et Hesych. 15. Athen. XIII. p. 585. A. Maccab. II. 12. 14. ἁμαρτικώτερον Lex. Seg. 17. V. Hesychius. 18. Ξενοφῶν Cyrop. I, 5, 10. „Sed hic ἀναγώνιστος non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante certaverit." Küst. Doctiora Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 247.

1. τὸ ἀναγεγραμμένον om. Zon. p. 188. 2. Locus Menandri Exc. Legg. p. 406. 5. Duos superiores versus habet ab Harpocratione. 6. In vitio ἧς (ἔνθεν Harp.) libri conspirant. 7. V. Arsenius p. 54. 10. Ἀναγυράσιοι — τὸ ἄλσος non melius hoc in loco haerent quam quae in principio v. Ἀνάγυρος extant, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Agnoscit tamen Arsenius p. 319. 14. ἐγκατῳκοδόμησεν] Quod Graeci ἐγκατοικοδομεῖν, id Latini parietibus struere vocant. Vetus interpres Iuvenalis ad versum illum de Vestali viva defossa: Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos. Haec virginibus Vestae poena fuit decreta, si vitiatae fuissent, vivae parietibus struebantur. Capitolinus in Macrino c. 12. Viros etiam homines parietibus inclusit et struxit. Vide ibi Salmasium. Pro ἐγκατοικοδομεῖν Graeci etiam περιλιθοῦν dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐμπαρόντες. Küst. sive, quem tacitus expilat, Valesius in Harp. p. 106. extr. Locus non sine verborum defectu translatus in v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Adde Valcken. Diatr. p. 269. Ceterum prolixam eiusdem argumenti narrationem e Lex. Coislin. 177. Gaisf. protulit, quam repetere nihil attinet. 17. τραγῳδοποιῶν] τραγῳδιοποιῶν ut in altero loco A. B. 19. Attigerunt Schol. Arist. Lys. 67. Lex. Rhet. p. 210. Lex. Coisl. 177. ap. Gaisf. Ἀνάγυρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἦν βοτάνη τις ὀσμώδης, κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε καὶ παροιμία, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων κακά. ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ συμβαίνει ὄζει καὶ δυσωδίαν ἐμποιεῖ τῷ τοῦτο κινήσαντι, οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱερείας πρὸς τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιῶσα καὶ βακχεύουσα τῇ δαίμονι ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον· καὶ ἅμα ἐμβάλλουσα τοῖς ἐκ τοῦ φυτοῦ λόγοις ἐμάστιξεν ἑαυτὴν ὡς δῆθεν τὴν Ἑκάτην ἐκ τούτου λιποῦσα· καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά.

Herodotum. Et Ἀναγινώσκειν ab oratoribus accipitur, ut sit persuadere. est enim ἀναγινώσκειν, colloquendo cognoscere aliquid. [Ἀνάγω. Gesto: aptum accusativo.] Ἀναγωγή. Navium profectio. Tum naves ex portu egrediuntur, non adeo dignas multitudine copiarum, quae iis vehebantur, aut armorum splendore, aut apparatu reliquo, qui ornatui potius quam necessariis usibus inserviebat. Et alibi: Qui cum res Aegypti essent contemplati, Cyprum versus et inde in Syriam redituri e portu solverunt. Ἀναγωγία. Ille vero haec propter vitae licentiam perpessus est. † Habens exercitum temulentia et soluta disciplina corruptum. Ἀνάγωγος. Qui debitam disciplinam non est nactus. Ἀναγωγότερον. Vitiosius, dissolutius. Ἀναγώγῳ. Voluptatibus dedito, dissoluto. Ἀναγώνιστος. Qui non certavit: sic Xenophon. Ἀνάγραπτον. Scriptis mandatum, manifesto scriptum, vel omnibus notum. Iubens eos Avaris parere, et in numerum tributariorum referri. Ἀναγυράσιος. Anagyrus est pagus tribus Erechtheidis, cuius popularis vocatur Anagyrasius. Et Anagyrasius daemon. Porro lucus Anagyri, qui fuit in Anagyro pago. Anagyrasius daemon inde dictus quod Anagyrus heros vicinum senem, qui lucum ipsius exscinderet, ultus est. [Anagyrasii, pagus Atticus. huius lucum aliquis evertit.] Tum effecit, ut pellex filium eius deperiret, quae cum frustra iuvenem solicitaret, ut impudicum apud patrem criminata est; qui oculis eum privatum parietibus struxit. postea vero pater se suspendit, pellex autem in puteum se praecipitavit. Historiam refert Hieronymus libro de Tragoediarum scriptoribus, horum casuum in comparationem Euripidis Phoenicem afferens. Ἀνάγυρος. Pagus Atticae. Item

τριβόμενον ὄζει. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν· Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον καὶ δυςῶδες. οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτό φασιν.

Ἀναγχιππαῖν. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὔπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδενδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαι. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸ τέμενος κατεσκήνωσεν, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθμεῖα. Καὶ Πολύβιος· Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος. Καὶ αὖθις· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς. Ἀναδέξασθαι. ὑπενεγκεῖν, ὑπομεῖναι. Πολύβιος· Πᾶν γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὑτοῦ προαίρεσιν. ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προςδοκᾶν.

Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμην. ὅμοιόν τι διαδήματι· ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φυρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, φυράσει, μαλάξει. Αἰλιανός· Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων τὴν σποδὸν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὺν καὶ τὸν θώρακα πάντα καταδήσει ταινίαις.

Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει, στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδῆσαι, τὸ ταινιῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδήσοντες, στέψοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. Καὶ οἱ Σαμοθρᾷκες κηρύττουσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην. 163

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσσώμενος.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι.

1. Horum pleraque repetuntur v. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. Παροιμία] Vide Zenobium II, 55. Diogenianum I, 25. Theod. Metoch. Misc. 10. 4. Post δυςῶδες quae sequebantur, καὶ δριμύ· θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι καὶ ἐμετικόν, ab Gaisf. deleta, descripsit editor Med. e Paulo Aegineta VII, 3. Ceterum cf. v. Κίνησον. 8. Repetita ex v. Ἀμάμαξυς. 9. ἀμάμαξυν] ἀνάμιξιν, superiorum Edd. mendum, removit Küst. ἀνάμυξιν A. ἀμάμυξιν B. [φασὶν] post καλεῖσθαι inculcarunt edd. vulgg. 10. σαμφοῖ A. 12. Sic A. et Zon. p. 197. Reliqui κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος. 14. Πολύβιος I, 52. 18. Πολύβιος XIII, 5, 3. πάνυ vulg. 20. ἣ (ὃ Schweigh.) καὶ editum repetitur etiam v. Ἀπέλυσεν. ἣ scripsi cum A. Nonnulla tamen idem Schweigh. Opusc. II. p. 142. intercidisse suspicabatur. Rem tractarunt Valesius in Harpocr. p. 167. et Menagius in Diog. V, 24.

1. Quamvis etiam Hesychius [et Zon. p. 197.] ἀναδέρω per ὑπερτίθημι exponat, vocem tamen illam suspectam habeo. Küst. Ἀναβέρω Schulz. Obss. misc. p. 32. 2. ἀναδέσμη — μίτρα] ἀναδέσμην — μίτραν Gaisf. cum A. B. Lex. Seg. p. 390. Spectat ad Il. Χ. 469. vide Apollonii Lex. p. 125. διαδήματος B. Hanc explicationis partem attigit Hemsterh. in Arist. Pl. p. 189. 5. μαλάξει] In uno MS. Paris. legitur μίξει. Küst. Aeliani locus repetitur in vv. Καταδεύσας et Στίγματα, quem Küst. referebat ad illius librum de Providentia. 7. ἐκτεθηλυμμένων] ἐκτεθηλυμμένων A. B. σπουδὴν B. ἀναδεύσει etiam MSS. in vv. Στίγματα et Καταδεύσας, quem articulum hinc invectum fuisse sponte apparet; quo probato concidit etiam fides Aeliani loci v. Ταινίαι inserti. 9. Post hanc gl. Aldus sive A. Ἀναδέχομαι. αἰτιατικῇ. Compara Zon. p. 197. 10. Cf. Lex. Seg. p. 390. coll. 213. Philem. p. 245. Addit Zonaras: Ἀναδήσονται. στέψονται. 12. V. Ruhnk. in Tim. p. 246. 15. ἀγαγόντα αὐτὸν A. 17. Vocem cum similibus comparavit Valck. in Herod. VIII, 63. Lege cum Lex. Seg. p. 390. ἐπιτατική, invito Zon. p. 197. 19. Glossa Platonica de Legg. V. extr. 20. Explicatio mutila, quamquam Zon. p. 188. repetita. Sequitur locus Procopii Hist. Arc. c. 14. p. 42. ubi perperam legitur δεδοκιμασμένα. Ἀνάδικα] Synes. p. 112. δίκας τε ἐκδεδικασμένας ἀναδίκους ἐποίει. Iulian. p. 411. Procop. Arc. hist. p. 122. 123. Dio Chrysost. p. 463. Κρίσιν ἀνάδικον ποιήσαντες ita lego. Eunap. in Orib. p. 142. (?) Toup. MS. 23. Ἀναδικάσασθαι] Ex Harpocratione. τὰ ἄνωθεν A.

tos, qui tritus olet. Unde proverbium: *Anagyrum moves*; dictum de iis qui sibi ipsi mala arcessunt. Anagyrus autem planta morbis medetur, estque foetida; quam alii onogyrum vocant. Ἀναγχιππαῖν. Ex necessitate equitare: sic Eupolis. Ἀναδάσασθαι. Dividere. Ἀναδενδράδα. Genus uvae. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod ἀμάμαξυς appellatur. Vox autem reperitur apud Epicharmum et Sappho. Ἀναδέξασθαι. Excipere, expectare. *Ille vero tentorium in luco posuit, cum naves vellet expectare, quibus se traiici iusserat.* Et Polybius: *Et expectans eos, qui Messana navi proficiscentem eum assequi non potuerant.* Et alibi: *Priusquam eos collegisset, qui inter pabulandum dispersi erant.* Ἀναδέξασθαι. Sustinere, perferre. Polybius: *Philippum enim quidvis sustinere maluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri; id quod etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Et Ἀναδέχομαι, assumo. Et ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, hostium adventum expectare. Ἀναδέρω. Differo, in posterum reiicio. Ἀναδέσμην. Simile quiddam diademati; vel fascia capitis. Ἀναδεύειν. Subigere. Et Ἀναδεύσει, miscebit, subiget. Aelianus: *Quod si Epicuri libros combusserit, et scelestarum atque impiarum effeminatarumque notarum cineres molli cera miscuerit, et ventrem ad pectus usque linteolis illitum obligaverit.* Ἀναδεῖ. Redimit, coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδήσασθαι, coronare. Et Ἀναδῆσαι, coronare victorem. Et Ἀναδήσοντες, coronaturi. *Coronaturum esse corona ex auro facta. Et Samothraces per praeconis vocem edixerunt, qui vivum adduxisset, eum duo talenta habiturum esse.* Ἀναδιδάξαι. Diligenter docere. nam praepositio ἀνά hic vim intendendi habet. Ἀναδιδοῦσαν. Erumpentem. Ἀνάδικα. Causae semel iudicatae, quae in iudicium revocantur. *Quae iudicata erant rescindens, ob turpis lucri amorem.* Ἀναδικάσασθαι. De re semel iudicata denuo iudicio contendere

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με τὸν Ἀδριαχοῦ νέκταρος οἰνοδόχον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου;
ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων;
ἀμφοτέρους ᾔσχυνε· σκαύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος. οἵτινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτόν, δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἄμφοδον. δίοδον, ῥύμην.

Ἀμφόδοντα ζῶα. οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα οὐκ ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας ἔχει· οἷς συμβέβηκε πιμελὴν ἀλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων·

Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ, καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι·

Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν 150
τὸν ἔνδοθεν καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·

Περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων.

Ἀμφορεὺς οὖν ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον. σημαίνει καὶ ἀσκόν. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἀμφορεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορείδια, τὰ κεράμια. Ἰώσηπος· Συνωνούμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος, ὃ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς, ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμιαμφόριον, καὶ πλῆθος συνῆγε χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης ἀμφορεῖς λέγει τὰ μέτρα·

Χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.

καὶ ἀμφορεῖς νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι. Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι
πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι.

καὶ ἀμφιφορῆας, καὶ ἀμφορείδια, τὰ κεράμια.

Ἀμφότερα. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφότερα. Θουκυδίδης.

---

2. Ἀδριαχοῦ] ἀνδριχοῦ libri praeter A. omnes, quod ex Anthol. correxit Oudend. in Thom. M. p. 818. 6. Versus repetitus in v. Συλῶ. 8. De hoc placentarum genere Athenaeus egit XIV. p. 645. conferendus cum Etym. M. p. 95. Attigit Lobeck. Aglaoph. p. 1062. 10. αὐτόν] Praestat legere αὐτούς, et paulo post ἐπ' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit. Küst. Immo παραπηγνύντες ἐπ' αὐτόν, monstrante v. Ἀνάστατοι, nulle haec delibata sunt. 11. Ἀπολλόδωρος fragm. p. 402. 12. Ex Il. ὀ. 145. Vide Apollonii Lex. p. 104. 13. Ἄμφοδον] Vide quae de significatione huius vocis disputat Casaub. ad Athen. l. XII. c. X. Küst. Cf. v. Ἄγυιαι, quaeque collegit Wetst. in Marci XI, 4. 14. V. Etym. M. p. 493. 15. ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας] Quos dentes Graeci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat serratos et pectinatim coeuntes, quales sunt tigridum, serpentum et canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius continuos vocat, quales sunt hominum, equorum, et reliquorum animalium, quae Graeci ἀμφόδοντα appellant. Küst. Eadem Zon. p. 157. Cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 327. et v. Πιμελή. 17. τοὺς μισθωτούς Lex. Seg. p. 389. 18. Cf. Pierson. in Moer. p. 62. 21. Μένανδρος p. 153. Ἀριστοφάνης fragm. 285.

1. τρέχειν A. 2. Legendum τῶν ἔ. καὶ βῦσμα demonstrat Pollux X. 75. 4. Μαρικᾷ Med. 5. Hanc Piersoni verissimam emendationem recepit Gaisf. Edd. καὶ περιήλθομεν, καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων. Et φῦλον quidem A. 6. κεράμιον. σημαίνει] Sic A. B. E. nisi quod κεράμιον B. E. κεράμιον Μεγαρικόν. οἷον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα διὰ τὸ μέγεθος Edd. Notandum autem E. in marg. exhibere Ἀμφορεῖς τὰ κεραμεᾶ Μεγαρικά. Gaisf. κεράμιον Μεγαρικόν iungebat Hemsterh. in Plut. 808. Nomen istud Μεγαρικὸν mireris Buttmanno in Schol. Odyss. β'. 290. fraudi fuisse. Denuo B. marg. sub finem glossae: Ὅτι Ἀμφορῆας λέγει τὰ Μεγαρικά. Quae sequebantur poterant sic esse corrigenda videri, οἷον ὄντα ἀμφίφορα ἀγγεῖα. Ceterum manifestum est novae glossae Ἀμφορεύς indicium cum interpretatione quadam excidisse: v. Zon. p. 145. et Lex. Rhet. p. 210. 7. ἀσκόν Gaisf. cum A. B. E. Reliqui ἀσκίον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον: haec si quis idoneum locum attulerit, fidem sibi conciliabunt. Interim extitisse puto scripturam non prorsus obscuratam ἔστι καὶ ὀνομαζόμενος κύριος. Vide Schol. Aristoph. Vesp. 981. 8. Dictum Aristophanis Eccl. 1154. Vulg. ἀμφορίδια correxit Gaisf. cum A. Idem ex A. reposuimus in v. 14. Videndus Brunckius in Pac. 202. 9. Ἰώσηπος de B. Iud. II, 21, 2. 10. Scribendum ex Iosepho, τῆς αὐτῆς ἐπιπρ. τιμῆς. Exempli conclusio liberius est conformata. 14. Aristophanis Pace v. 202. 15. Scribendum νενησμένοι ex Aristophane, cuius affertur locus Nub. 1202, 4. neglectis bis, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός. E m. pr. νενοισμένοι. 19. καὶ ἀμφ. κτλ. Gaisf. cum A. Accedunt alii libri, nisi quod καὶ ἀμφοράδας καὶ ἀμφοράδια B. E. καὶ ἀμφορῆας κ. ἀμφορίδια Med. Om. vulg. 20. Θουκυδίδης I, 13.

Quis me Baccho destinatam amphoram, quis me, Hadriaticum nectar capere solitam, Cerere replevit? quaenam invidia mihi Bacchum abstulit? an quod desideratur vas condendo frumento? Utrumque sane deum violavit. nam et Bacchus laesus est, et Ceres meri societatem aspernatur. Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quae tunc parabantur, cum sol et luna mane supra terram apparerent. Vel sic appellatae, quod eas circumferebant, facculis ardentibus circum eas undique fixis, ut Apollodorus docet. Ἀμφίχυτον. Aggere cinctum. Ἄμφοδον. Bivium, vicum. Ἀμφόδοντα ζῶα. [Animalia utrimque dentata] ut homo, equus, asinus, et quaecunque non habent dentes serratos, eademque etiam pinguedinem, non vero adipem habent. Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et ἀμφορεαφόρος, qui amphoras mercede fert. *Deinde amphorarius pensionem praestans:* Menander in *Verberata*. Et Aristophanes *Heroibus*: *Curre ad vinarium forum, et cum amphorarum quae intus sunt unam vacuam sumpseris et bysma, et pocillum, iam operam tuam loca ferendis amphoris.* Eupolis *Marica*: *Nos ambulavimus, coetus amphorariorum.* Ἀμφορεὺς igitur est vas, mensura fictilis. Item significat utrem. est etiam nomen proprium. Ἀμφορεῖς, vasa fictilia. Item Θάσια ἀμφορείδια, amphorae. Iosephus: *Tyrio autem nummo, qui Atticas quattuor valet, quattuor amphoras coemens, eodem pretio dimidiam amphoram vendebat: quo pacto magnam pecuniae vim sibi comparabat.* Aristophanes etiam ἀμφορεῖς vocavit mensuras: *Et ollulas et tabellas et parvas amphoras.* Item ἀμφορεῖς νενησμένοι, testarum cumulus, apud Aristophanem: *Quid sedetis, o stolidi, tanquam brutae pecudes et amphorarum acervus.* Porro ἀμφιφορῆας et ἀμφορείδια vasa fictilia. Ἀμφότερα. In utramque partem: sic Thucydides.

[**Ἀμφοτεροδέξιος**: ὁ δὲ τὴν λαιὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων ἀῤῥωστοτέραν ἔχει αὐτήν.]

Ἀμφοτερόπλουν. ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι καὶ κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀμφότεροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρου, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πράγματος, τὸ δ' ἀμφότεροι ὡρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφοῦδις. ὄνομα κύριον.

Ἄμφω. ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγιαι ἀμφοῖν. καὶ ἄμφω τὼ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

Ἀμφῶτις. καὶ Ἀμφωτίδες, καὶ ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὦτα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία· Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων· ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὤτων.

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν ποδοῖν, ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀνεπτάμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. 157

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως· προληπτικῶς τῇ τῶν ὀρνέων χρώμενος μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδετικός. Ἀῤῥιανός· Καὶ ἂν ἤδη ἀφῖχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκει Πάρθους.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων.

ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

Ἀναβάδην. ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. καὶ αὖθις·

Πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον; —
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

---

1. Glossam ab omni parte suspectam om. A. ἀμφοτεροδέξιος quod in explicanda voce ἀμφιδέξιος usurpant grammatici, vereor ut scriptor idoneus munire possit: nisi velis Aristaeneto (v. Boisson. p. 343.) confidere. 2. His subiicit Med. (cum MSS. ut videtur) ζήτει ἐν τῷ Ἀριστερός. 3. Locum hunc illustrat Salmasius *de Modo Usur.* c. I. p. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Cf. Böckh. *d. Staatsh. d. Ath.* I. p. 147. 4. καὶ] καί A. κἀκεῖ B. E. Med. Zon. p. 157. et Pal. Harp. 5. Δημοσθένης in Dionysodor. p. 1284. 7. Locum hunc egregie illustrat Etymologus v. Ἐγωγε: Διότι τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου (lego, ἀγνοουμένου) τινὸς καὶ ἀπόντος ἀναπόλησις. ἡ δὲ ἀντωνυμία πρώτην δεῖξιν δηλοῖ. ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. *Küst.* Nihil vero mutandum: v. Apollon. de Synt. I, 16. Unde colligitur etiam in Suida reponendum esse ἐγνωσμένου. ζητοῦσιν B., ποιοῦσι E. 10. Ἀμφοῦδις A. E. Zon. p. 145. Ἀμφουδὴς Edd. Scribendum tamen ἀμφουδίς, cum glossa significetur Od. ρ'. 237. de qua docti disseruerunt in Hesychium. Novissima ὄνομα κύριον alii expedient. 11. V. Apollonii Lex. p. 112. 12. πλάγιοι A. ἄμφω τὼ χεῖρε] Hoc pertinet ad Il. δ'. 523. V. Hesych. vv. Ἀμφοῖν et ἄμφω χεῖρε. 14. Dicdo Damascii, cuius integrum locum servat v. Θεαγένης. 17. Vide praesertim Eustath. in Il. ψ'. p. 1324. Pollue. X, 175. Etym. M. p. 93. et Zon. p. 152. comparato Valcken. ad Roever. p. 25. sq. 18. Vat. App. II. 73. 20. Post ὤτων libri repetunt, quae Küst. omisit: Ἀμφοῖν. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δ. ἀλλ' ἀμφοῖν. Quae cum appareat ab v. Ἄμφω aberrasse, revocavimus ad illum locum verba similitudine litterarum intercepta, καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, addita voce μιᾷ.

1. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι v. 35. 3. Libri praeter Küst. ἀνεπτάμεσθ': qui nihil differunt in scriptura ἀνεπτόμεσθ' sub v. Νομάδες. 6. Sic Med. δὲ post προληπτικῶς om. etiam A. B. E. Deinde χρῆσθαι Küst. cum Schol. Aristophanis; χρώμενος A. E. χρώμενοι B. 9. ἴδη B. E. 11. Zon. p. 194. Ὅμηρος; passim; vide vel Eust. in Il. α'. p. 75. Σοφοκλῆς Aiac. 194. Om. MS. apud Pors. 15. ἐφ' ὕψ. et mox νῦν Med. Videndus potissimum Hemsterhusius in Hesych. 16. Ἀριστοφάνης Pluti v. 1124. 19 — 22. Versus Aristoph. Acharn. 372 — 75. 21. δ' om. vulg.

[*Ἀμφοτεροδέξιος.* Qui sinistra pro dextra nititur et hanc illa debiliorem habet.] *Ἀμφοτερόπλουν.* Hoc vocatur, cum quis fenore nautico pecuniam alicui mutuam dat, ea lege, ut cum hinc alium in locum navigarit, illinc huc redeat. Sic Demosthenes. *Ἀμφότεροι.* Vox articuli expers, siquidem articuli renovant cognitae rei notitiam, vocabulum autem ἀμφότεροι duas res certas significat. *Ἀμφοῦδις.* Nomen proprium. *Ἄμφω.* Id quod ambo et ambos. Praeterea forma casuum obliquorum ἀμφοῖν. item ἄμφω τὼ χεῖρε, id est ambas manus, dualiter. [Proverbium:] *Non una manu donans, sed ambabus.* dictum de iis qui liberaliter magnificeque aliis donant. *Ἀμφῶτις,* et *Ἀμφωτίδες,* vasa utrimque ansis apta. Hinc proverbium: *Usque ad amphotides*; id est, ad ambas aures usque: dictum de iis quae ad summum repleta sunt. *Ἀμφοῖν.* Amborum. *In medio amborum intercepti multi perierunt.* Et *Ἀμφοῖν ποδοῖν,* quod significat omni vi. Aristophanes *Avibus*: *Avolavimus e patria qua pedum fuimus celeritate.* dictum per figuram ab avibus ductam quasi ambabus alis. vel ab navibus, quae cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. vel id est quod omnino: ut per anticipationem metaphora ab avibus ducta sit. *Ἄν.* Coniunctio copulativa. Arrianus: *Et vero ipsum ab rege iam adventurum fuisse, nisi Parthos formidasset.* *Ἄνα.* Surge. Sic Homerus; et Sophocles: *At surge de sedibus*: id est, thronum relinque. Ἄνα etiam dicitur in vocativo, ξ abiecto. *Ἀναβάδην.* Desuper, pedes in altum sublatos habere et dormire. Aristophanes: *Nunc autem esuriens pedibus in altum sublatis quiesco.* Vel, in excelso loco sedens. Et iterum: *Quomodo fieri potest, ut idem sit intus et non intus? Mens quidem dum foris colligit sensiculos, non est intus; ipse vero intus est, et sublime tragoediam componit.*

Σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ ὃ ἂν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἷον·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὁμηρικῶς· Ὅμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς . . .
αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης· ὁ νοῦς μὲν ἔξω, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. καὶ Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλειν. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιατικῇ. ὑπερτιθέμενος. ἀναβαλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ προοιμιασάμενος. Ἀναβαλόμενος οὖν, ὥσπερ εἰώθει, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ Ἀναβολάς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Ἀνάβαινε. ἰστέον ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ 158 ἐπὶ λόγιον εἰσιέναι, καταβαίνειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἤθους. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀναβιβάζω. αἰτιατικῇ.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. Ἤδη δὲ τινές φασιν,

---

1. Σκώπτει et quae sequuntur usque ad finem Scholiis Aristoph. debentur. οὗ ἂν recte Schol. ὃ ἐὰν A. 3. ἡ μὲν γλῶσσ' ὀμώμοχ' Med. Dicit Hipp. 612. 8. Haec invitis A. B. sic interpolata dederant Edd. Πολλὰς δ' ἰ. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων· αὐτοὺς κτλ. δὲ Gaisf. 10. οὕτως cum vulg. Gaisf. 11. Expunge cum Schol. ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. τραγῳ A. ἀναβάδην καθῆσθαι ap. Athen. XII. p. 529. *Reines.* Plura viri docti ad Hesychium et Wyttenb. in Plutarch. II. p. 336. C. 13. Theodoretus in Ps. CXIX. Ὠιδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. ὁ Θεοδοτίων ᾆσμα τῶν ἀναβάσεων, ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Ἀκύλας εἰς τὰς ἀναβάσεις. δηλοῦσι μέντοι αἱ ἀναβάσεις ἢ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ αἰχμαλωτευθέντος λαοῦ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον. Adde Zon. p. 166. 15. Priora Harpocratio sive Ulpianus in Demosth. p. 272. ἀναβάλλειν αἰτιατικῇ A. Illud cum praeberent etiam Harp. Pal. et Zon. p. 194. edito ἀναβάλλει praetuli. Dein οἱ Ἀττικοὶ post ἱμάτιον om. A. B. et Zon. Verbum ἀναβάλλεσθαι Casaub. in Athen. I. 8. Salmas. in Tertull. pp. 113. 307. Wolf. et Tayl. in Demosth. F. L. p. 451. illustrarunt, a Küst. et Gaisf. prolati. 16. Locus Philostrati de V. Apoll. IV, 39. ἀναβαλλόμενος οὖν ὅπως εἰώθει, καὶ βρ. διεξελθὼν ὕμνον. Nihil mutat Zon. p. 195.

2. Ἀναβολάς. τὰ πρ.] Respexit forsan ad locum illum Aristoph. in Pac. 830. Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι. Ubi Scholiasta inquit: Ἀναβολάς, τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. *Küst.* 3. Post haec Med. Ἀναβάλλομαι. αἰτιατικῇ, quibus καὶ praefixit Gaisf. Omisi cum Küst. 4. Ἀναβάσεις. αἱ προκ.] Cave existimes apud ullum probatum scriptorem ἀναβάσεις idem interdum significare quod προκοπαί: sed haec ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam ascensus in locum superiorem felicem rerum successum portendere credebatur; ut discimus ex Artemid. IV, 28. unde Suidas hunc locum mutuatus est. *Küst.* Pervertit haec Zon. p. 178. 6. Δαβίδ Psalm. LXXXIII, 6. ubi vide Theodoretum. Formulam Byzantini scriptores usurparunt, ut Constant Cerim. p. 626. et Eust. in Dionys. Ep. p. 68. 8. Ex Schol. Aristoph. Equ. 149. 9. τὸ λογεῖον vulg. Edd. λογεῖον Med. et Zon. Nos cum A. Schol. λόγιον etiam Scriptor de Comoed. in Beckianis Comm. T. II. p. 34. ἀναβαίνειν post εἰσιέναι omisi cum A. B. E. et Zon. p. 195. qui nescit etiam ἰστέον ὅτι. τοῦ ἀπαλλ. A. 10. τοῦ addidi cum A. Schol. Zon. ἔθους] ἤθους dedi cum A. Zon. 12. Aristophanes Equ. 148. sq. ἀλλαντοπώλα Edd. 15. Ξενοφῶν Hipparch. I. 4. 16. ἀναβιβάζω αἰτ. om. vulg. 17. Cf. Phrynich. Segu. p. 28. 19. Ἤδη δέ τινές φασιν et quae sequuntur irrepserunt in v. Αἴσωπος.

Hic perstringit Euripidem, ut ratiocinandi studiosissimum, quique iis quae diceret contraria rursus affirmaret. Velut: *Lingua iuravit, mens autem iniurata.* Sensus igitur: Ipse quidem domi agit, mens autem eius foris aliquid ratiocinatur et in sublimi versatur. Id vero dictum Homerice: Homerus enim animas a corporibus distinxit sic: *Multas autem fortes animas (ad inferos demisit), ipsos vero canibus dilaniandos praebuit.* Sic etiam Aristophanes: Mens quidem, inquit, foris est, ipse vero domi tragoedias sublime componit. Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in sublimi sedere. Ἀναβαθμοί. Gradus. Sic etiam vocant populi Iudaici ex Babylone reditum. Ἀναβάλλειν. Dilationibus uti. Vestem vero vel pallium induere dicunt ἀναβάλλεσθαι, non περιβάλλεσθαι. Ἀναβαλλόμενος. Accusativo iunctum: qui rem differt. Ἀναβαλόμενος vero per unicum λ, qui carmen inchoavit. *Initio igitur facto canendi, ut solebat, brevem hymnum absolvit.* Et Ἀναβολάς, hymnorum initia. Ἀναβαλοῦ. Attici ultimam circumflectunt. Ἀναβάσεις. Progressus. Contrarium vero significat καταβάσεις. Et Ἀναβάσεις καρδίας, piae de Deo cogitationes. David: *Gradus in corde suo disposuit.* Ἀνάβαινε. Notandum est veteres, quod est in pulpitum ascendere, ἀναβαίνειν dixisse: καταβαίνειν vero illinc abire: ex ratione loci antiqui. Aristophanes: *O farciminum venditor, huc, huc, dilectissime, ascende, qui servator reipublicae et nobis appárueris.* Ἀναβεβαμένοι. Qui sessorem habent. Ita Xenophon. Ἀναβιβάζω. Accusativo aptum. Ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Amipsias. Ἀναβιῶναι. Reviviscere. *Quidam tra-*

ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός·

Καὶ νῦν ὀμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμ'. Ἐγώ·
ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεσθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστωνῆσαι. τὸ ἀναβλύσαι. Εὔπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες. καὶ Ἀναβλυστιωνῆσαι, ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.

Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν.

ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Ὅμηρος·

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

καὶ Ἀριστοφάνης·

Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.

περὶ ψυχῶν λέγων διθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβολεύς. ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ᾔτησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου σπασάμενος πλεονάκις ἐνέφαινεν ὡς εἰς τοὔμπροσθεν προάξων. Ἀναβολεὺς καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μασσανάσσης γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη.

Ἀναβράσσουσιν. ἀναδιδοῦσιν.

Ἀνάβραστα. ἑψημένα, ξεστά. Ἀριστοφά- 150
νης Βατράχοις·

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι. καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων καταχεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχύς, ὑφ' ὧν πάσχουσιν, ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενεστέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

---

1. Malim ὡς ἐς τοσ. 2. οὖν om. B. E. 3. Πλάτων] Fragmentum e Λάκωσι Platonis Comici reddiderunt Schol. Aristoph. Vesp. 1251. et Av. 471. pari corruptione. Küsterus tum alia tentat in v. Αἴσωπος, tum h. l. coniecit: Καὶ νῦν ὀμοσόν μοι σῶμα μὲν τεθνηκέναι, Ψυχὴν δ' ἐπακήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Alii: Καὶ νῦν . . . τὸ σῶμ'. Ἐγώ. (Edd. σῶμα ἐγώ) Ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὥσπερ Αἰσώπου π. 8. Eustath. in Il. ρ'. p. 1095. auctore Lex. Rhet. scribit ἀναβλυσθονεῖν: a quo propius abest scriptura Etym. M. p. 200. f. ἅμα βλυσθοινῆσαι. τό delet Toup. 9. παρόντες] Pearsonus παίζοντες, probante Toup. in Longin. XIV, 2. 10. Novissima nihil continent nisi varietatem superioris scripturae: id quod evincit Zon. p. 195. A. τὸ ἀναβλύσαι καὶ τὸ ἀναβλαστῆσαι. 11. V. Tittm. in Zon. p. 195. qui Albertium in Hesych. tacite descripsit. 13. Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus observavit haec esse detorta e loco Aristophanis Av. 1371. Ὑπό σου πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Complet haec Lex. Seg. p. 395. 14. Ὅμηρος Od. α'. 155. ubi ἀνεβάλλετο Med. 16. Ἀριστοφάνης Pac. 815. cuius Schol. videas et Platonis p. 863. 18. ψυχῆς E. ψυχρῶν Reinesius. τῶν post λέγων add. vulg. 19. τῶν ἵππων] Praestat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum se repperisse Pearsonum monet. Küst. Sic e Phavorino Reinesius. Accessit A.

1. ποιεῖν A. ἀκράτου σπασ. vide sub v. Σπασάμενος. 2. εἰς add. A. 3. Ἀναβολεὺς . . σκάλα] Intelligit Suidas instrumentum illud ferreum, stapes vulgo vocatum, cuius ope in equum ascendimus. Eustath. in Od. δ'. p. 1406. Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ σιδήριον, ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὅς εἰς τοιοῦτον ἔργον καθυπουργεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipsium de Milit. Rom. III, 7. Salmasium in Spart. Caracall. p. 719. [et in Trebell. Valer. p. 180.] et Ducangium in Glossario Graeco v. Σκάλα [et Suid. h. v.]. Küst. Addunt Toupius Vales. in Euagr. III, 25. Gaisfordus Cuperum in Lactant. T. II. p. 434. 4. Ὁ δὲ Μασσίας] Lipsius de Milit. Rom. loco laudato et Reines. V. L. III. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse ὁ δὲ Μασσανάσσης. De Masanissa enim rege Numidarum scriptores testantur, eum grandem etiam natu tam robusto et agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset. Küst. Leviter haec decerpta ex Appiani Pun. 106. loco, quem integrum proposuit Suidas in v. Μασανάσσης. Quod reposui, tum similis firmat corruptio v. Ἀνάστασις, tum librorum scripturae: Μασ, A. μασσιά B. E. μασσα MS. 2551. Μασσάλιος Zon. p. 167. 5. Haec verba αὐτολεξεὶ leguntur apud Euseb. de Praepar. Euang. V, 35. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. XIII. p. 602. et praecipue Aelian. V. H. II, 4. ubi historia de Charitone et Melanippo prolixe narratur. Küst. Cf. v. Ἀντέρως. Adde Zon. p. 178. 9. His subiungit A. καὶ ἀναβολαὶ τὰ προοίμια. 10. Confert Toupius Procop. p. 308. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις v. 560. cf. Eust. in Il. φ'. p. 1241. 13. τούτοις Med. et Zon. p. 187. 14. ἀναβρυχόμενοι bis A. idem συγκαθήμενοι pro καθήμενοι. 20. Zon. p. 196. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 1, 45.

---

dunt Aesopum adeo deo carum fuisse, ut etiam revixerit, quemadmodum Tyndareus, Hercules et Glaucus. Item Plato Comicus: *Nunc igitur iura mihi tuum corpus non esse mortuum. Ego faciam. Atque animum redisse, ut quondam Aesopi.* Ἀναβιώσκεσθαι. Reviviscere. Ἀναβλυστωνῆσαι. Scaturire. Eupolis in *Demis.* Omnino huiusmodi verba ab Comicis multa ioci causa finguntur. Et Ἀναβλυστιωνῆσαι, repullulare. Ἀναβοθρεύουσιν. Emoliuntur. Ἀναβολάς. Prooemia. *Nova prooemia assumam.* Vel carminum principia. Homerus: *Ille vero cithara ludens pulchrum carmen ingrediebatur.* Et Aristophanes: *Colligebant nova carminum principia volantes.* ubi de dithyrambicorum animabus loquitur. Ἀναβολεύς. Strator qui in equum levat. *Rex autem cum stratorem ad se vocasset et in equum celeriter ascendisset, potum petiit. cumque merum saepius hausisset, significavit se ulterius progressurum esse.* Ἀναβολεύς etiam significat id quod Romani *scalam* vocant. Et alibi: *Masanissa vero, licet senex, equum sine stratore conscendebat.* Ἀναβολή. Dilatio. Aelianus: *Apollo et Iuppiter pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset.* Ἀναβράσσουσιν. Ebulliunt. Ἀνάβραστα. Cocta, elixa. Aristophanes Ranis: *Et carnis frusta praeterea elixa viginti.* Ἀναβρυχώμενοι. *At confertim sedentes, et propter calamitatem frementes similes erant feris, quae ad venationis spectaculum sunt conclusae: quarum ira quidem fervet ac tumet in malis quae patiuntur, effectus tamen coercenti necessitate debilitatur.* Ἀναγαγών. Xenophon dixit de eo qui abduxit

Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματική, ἥτις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι.

Ἀναγάστης. ὄνομα κύριον. ζήτει ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνάγαιον. τὸ οἴκημα. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον, διὰ διφθόγγου καὶ ο μικροῦ. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνώγεων σαφέστερον.

Ἀναγγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

Ἔνθα μάχην ἐτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον.

πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ [ἐκ Βυζαντίου] ἀπαίρειν. Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ α τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀναγινωσκομένους. ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἡρόδοτος.

Ἀναγκαία τράπεζα. ἡ εὐτελὴς καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν·

Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον· ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς εἰ εἴποιμεν, ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν· ποτὲ 100 δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου· ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἅλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀναγκαία, προσέπεμψά σοι.

[Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.]

Ἀναγκαῖον. οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. † Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης.

---

1. Haec descripta sunt ex Athen. I. p. 14. D. ubi Grammaticae mulieris nomen extat Ἀγαλλίς. Vide etiam infra vv. Ὄρχησις et Σφαῖρα. 3. Quae post ἀνατίθησιν sequebantur, Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττή. ἐκατέρα ῥυπτικῆς ἐστι δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ ὑπόθερμον καὶ ἑλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς, ducta e Pauli Aegin. VII. p. 231. Küst. ut suspecta notarat, omisit Gaisf. cum A. B. 4. Ζήτει . . Ὑ. om. B. 6. Ἀνώγαιον . . Ἀνώγαιον καὶ κατώγαιον Edd. Ἀνάγειον prius A. Gaisf. post Albertium. Reliqua posuimus cum B. E. καὶ om. A. 7. διὰ — μικροῦ] διφ' E., mg. διὰ διφ καὶ μικροῦ : et ō om. Med. V. Lobeck. in Phryn. p. 297. 9. Ante gl. Ἀναγγελήσεται Edd. praeter Küst. omnes, Ἀναγγέλλω. δοτικῇ, quae A. reiecit post Ἀνάγγελον. 10. Zon. p. 178. 11. Dictum A. P. I. p. 378. n. 244. 14. ἐκ Βυζαντίου ut e sequentibus huc translata deleri iusserunt Portus et Küst., delevit E sec. m. 15. Προκόπιος] Locum hunc Suidas mutilum repraesentavit, qui apud Procopium in Histor. Arc. 25. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφιμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν. Küst. Nihil mutat Zon. p. 196. 16. Ἀνάγειν, τὸ μην.] Ex Harpocratione [Pal.], ubi consule Maussacum. Vide etiam Hesych. v. Ἀναγωγή, Harpocrat. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγὴ αἰκίας. Küst. Adde Lex. Seg. p. 214. 19. Item ex Harpocratione. Eadem in v. Ἐναγεῖς inculcabantur. Habet Zon. p. 167.

1. Pertinet ad Aeschinis locum p. 69. 3. Ἀναγινωσκομένου . . ἀναπειθομένου] Nostrum A. et Pal. Harpocrat. cum Zon. p. 196. 4. Ἀντιφῶν p. 631. De usu Herodoti Küst. attulit Thomam M. p. 47. collatis Suida vv. Ἀναγνωσθεὶς et Ἀνέγνωσαν et Eustath. in Il. γ'. p. 957. Cf. intpp. Gregorii p. 503. sq. 5. Cf. Aelianus in v. Ἀγύρτου. De mediocritate potissimum Thucydides vocem usurpat. 6. Σοφοκλῆς Aiac. 485. ubi legitur Αἴας. Sequentia Scholiis Soph. debentur. Inde suppleri licet δὲ post διπλῶς. Breviavit haec Zon. p. 178. 11. ξανθὸν] Schol. θερμόν. 14. De Iamblichi loco v. Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 81. 16. Gl. merito om. A. De hac sententia, quam Pittaco Diog. Laert. I. 77. tribuit, vide Schol. Plat. p. 453. Adde Heind. in Protag. p. 593. 17. Οὕτω καλεῖται σύμβολον] Dictum Artemidori I. 45. repetitum tum in v. Αἰδοῖον, tum ab Eust. in Od. ω' p. 1968. τὸ αἰδοῖον] Euseb. Hist. Eccl. VIII, 12. καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος καταπειρόμενοι quod Rufinus recte vertit: usque ad loca pudenda, quibus naturalis egestio procurari solet. Küst. V. Boisson. in Anecd. T. IV. p. 245. 18. σύμβολον Küst. ex Artemidoro: superiores Edd. A. et ut videtur omnino MSS. συμβόλαιον.

Ἀναγαλλίς. Corcyraea Grammatica, quae sphaerae inventionem Nausicaae Alcinoi filiae tribuit. Ἀναγάστης. Nomen proprium. Quaere sub voce Ὑποστάς. Ἀνάγαιον. Conclave in superiore domus parte. Ἀνάγαιον et κατάγαιον scribitur per diphthongum et ō parvum. Clarius haec exponuntur in v. Ἀνώγεων. Ἀναγγελήσεται. Narrabitur. Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. Ubi pugnam pugnavimus, alius super alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto. Ἀνάγεσθαι. Portu solvere. Procopius: Neque enim fas est quemquam Byzantio discedere. Et Ἀνάγειν, indicare venditorem cumque petere. Sic Lysias et Dinarchus. Ἀναγεῖς. Per ā scriptum significat impuros, per ē vero piaculo obstrictos. Sic Aeschines in Ctesiphontem. Ἀναγινωσκομένους. Quibus aliquid persuadetur. Sic Antiphon, Isaeus, Herodotus. Ἀναγκαία τράπεζα. Mensa vilis et paupercula. Sic Sophocles: O domine Aiax, necessitate non est ullum maius hominibus malum. Sed ἀναγκαῖον duplicem habet sensum: interdum enim de iis dicitur, quae secundum naturae ordinem existunt, ut si dicamus ignem necessario esse rutilum et lac candidum; interdum vero de eo quod necessitate fit, velut hoc loco dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus: Catenam vero, quippe cum nobis minus sit necessaria, misi tibi. [Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.] Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † Illi vero necessitate cogente ad vim propulsandam se parabant.

Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπε. καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. † Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὂν οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι· ἢ ἐπιδεκτικὸν μέν ἐστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῷ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι, οἷον, ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ψεῦδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον, περιπατεῖ Δίων.

Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἅπερ οὖν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στεῤῥότητα. πάντα δὲ κατὰ ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει.

Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸν ἄνθρωπον ζῷον εἶναι. ὃ γὰρ παντί τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων τὰ μὲν ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιοῦσθαι, τὰ δὲ ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι· ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα· ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μή.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν Ἀΐδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ· Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιουσίας διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἐκ περιουσίας. 161

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἄναγνος. μιαρός.

Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν.

Ἀναγνωσθείς. ἀναπεισθείς. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις ἢ ἀνάπεισις. Ἡρό-

1. Ἰσαῖος δὲ — καὶ οὕτω δεῖ μ. λέγ.] Sic Harpocratio vulgaris. Palat. tamen Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης οὕτοι καλεῖ τὸ δεσμωτήριον, qui iure potiore hic audiendus videtur, cum ab eodem sive Suida v. Βοθύνος iterum copulentur, Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης. Praeterea suspicamur Harpocrationem aliquid interpolationis e Suida suscepisse. Disputant de vocis scriptura Küst. in Hesychium et Suidae v. Ἀνάκαιον et Schöm. in Isaeum p. 493. sq. Tetigit Wessel. in Diod. III, 13. Καλλισθένης hic et vv. Ἀναρπᾶσθαι et Ἀνώγεων vulgatum: Καλλίστρατος emendat Reinesius V. L. III. p. 366. Ceterum haec irrepserunt in v. Ἀνώγεων. ἀνώγεον ... δὴ A. 3. Ἀναγκαῖόν ἐστιν et quae sequuntur usque ad illa περιπατεῖ Δίων debentur Diog. Laert. VII, 75. 4. ἐπιδεκτικὸν τοῦ A. 7. ψεῦδος δὲ τὸ αὐτὸ οἷόν τε E. Immo expungendum αὐτό. 10. Ὅτι Δημόκριτος et quae sequuntur usque ad illa, ἣν ἀνάγκην λέγει, extant apud eundem Diogenem IX, 44. 11. μὴ ὂν Diog. μὴ δέον A. μηδὲν ὂν ceteri. 13. δινουμένους Med. 16. οὖν e B. E. Med. recepi: εἶναι reliqui cum vulg. Diog. 18. οὔσης om. A. 20. Διαιρεῖ et quae sequuntur verba sunt Alexandri Aphrodis. in Aristot. Top. II. p. 95. διαιρεῖται E.
5. ἑξδάκτυλον B. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Antipatri Sidon. XXVII, 23. A. P. VI, 219. Ἐπιγράμμασι constanter Gaisfordiana: de quo dicendum erit in Praefat. 14. Repetuntur haec in v. Ἂν μή: de scribendi ratione v. nos in v. Τάριχα. Cf. Arsenius p. 58. 17. Formula Platonis Rep. X. p. 616. D. 19. Senarius Sophoclis Oed. R. 823. 20. Vide supra v. Ἀναγνωσθησομένους. Sequitur locus Herodoti IV, 154. decerptus ex v. Βάττος: id quod vel apparet ex inutili additamento ἦν — Θηραῖος. 22. Θηραῖος ex Herodoto Küst. reposuit, cum vett. Edd. et MSS. haberent Θηβαῖος, quod mendum repetitur in v. Θεμίσων. Novissima recte neglexit Zon. p. 196. 23. Lex. Seg. p. 389. κατὰ φιλοσόφους ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναμν. ἢ ἀ. Zon. p. 178. Ἡρόδοτος I, 116.

Isaeus autem ἀναγκαῖον vocat carcerem, quod Callisthenes ἀνώγεων appellavit: quae vocis forma probanda. † Necessarium est, quod cum verum sit, nulla ratione falsum fieri potest; aut potest quidem, sed ut quae extrinsecus sunt ei repugnent, quominus falsum sit: ut, *Virtus prodest.* Non necessarium autem est, quod verum est, idemque falsum esse potest, dum exteriora non repugnent; ut, *Dio ambulat.* † Democritus Abderita contendit nihil ex eo quod non sit fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Porro atomos et magnitudine et numero esse infinitas, quae cum in universo rotentur, inde omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, terram. nam et haec esse corpora ex atomis composita, et quidem omnis affectionis et mutationis propter soliditatem expertia. Omnia autem secundum necessitatem ita fieri, ut quam ipse necessitatem vocat, vertigo generationis omnium rerum sit efficiens. † Dividit autem res in ea quae existunt, et ea quae necessario existunt: ut hominem esse animal. quod enim omnes in homines et semper cadit, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium est deum omnis corruptionis expertem esse. Alia vero contingenter fieri: contingentium autem alia plerumque fieri, ut, hominem quinque digitis praeditum esse, et senescentem canescere; alia vero rarius, ut his contraria, nimirum hominem quattuor aut sex digitos habere (nam et haec aliquando usu veniunt); aut hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci, aut lavari, aut non lavari. *Ἀνάγκη.* Necessitas. In Epigrammate: *Vide quomodo necessitas sapientissima docuerit Orci effugium invenire.* Et proverbium: *Necessitati ne dii quidem repugnant*; quo cautum est, ut in praesentibus acquiescamus. huic simile dictum: *Si carnes non affuerint, salsamenta sufficiant.* *Ἀναγκαῖον.* Id quomodo differat ab eo quod dicitur *ἐκ περιουσίας*, vide sub v. *Ἐκ περιουσίας.* *Ἀνάγκης ἄτρακτον.* Necessitatis fusum, de polo dictum. *Ἄναγνος.* Impurus. *An non totus impurus sum? si quidem oportet me fugere.* *Ἀναγνωσθείς.* Persuasus. *Ille vero ab uxore inductus facinus impium in filiam est molitus. Erat enim Themiso Theraeus.* *Ἀνάγνωσις.* Agnitio vel persuasio, apud

δοτος. καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν, ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

[Ἀνάγω. τὸ φέρω. αἰτιατικῇ.]

Ἀναγωγή. ὁ τῶν νεῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῷ στρατιᾶς ἢ κατὰ τῶν ὅπλων λαμπρότητα ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε. τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. † Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

Ἀναγώγῳ. φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάροις, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράπτους.

Ἀναγυράσιος. δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Ἀναγυράσιος. καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκκόπτοντα τὸ ἄλσος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. [Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος.] ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδιοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα.

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὃ

3. Ἀνάγω .. αἰτιατικῇ quae A. suppeditat, uncis inclusa reiicere noluimus. 4. νεῶν vel Schol. Luciani Necyom. 9. Id cum posteriore loco A. E. Zon. p. 179. exhibeant, utrobique scripturam editam νηῶν refinxi. Fragmentum Ursinus et Casaubonus, repugnante Schweighaeusero, ad Polybium referebant. 6. Apparet ἐπιβαινούσης αὐτῶν, deinde τὴν τῶν ὅ. λ. esse legendum. 8. Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι κτλ.] Et haec Fulvius et Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legatt. c. 32. [T. II. p. 630. Wess.] ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 9. τὰ] τὴν A. B. E. Med. 10. ἐποιήσατο B. E. 11. Ἀ. ἡ ἀπαιδευσία Zon. p. 179. 14. Attigit Wessel. in Diod. T. II. p. 600. ὁ] ἐρωτισῆς ἢ ὁ MS. 2551. sive Zon. p. 167. ἀναγωγῆς A. B. E. Lex. Seg. p. 390. Zon. sed ἀγωγῆς Etym. M. p. 96. et Hesych. 15. Athen. XIII. p. 585. A. Maccab. II, 12, 14. ἁμαρτικώτερον Lex. Seg. 17. V. Hesychius. 18. Ξενοφῶν Cyrop. I, 5, 10. „Sed hic ἀναγώνιστος non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante certaverit." *Küst.* Doctiora Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 247.

1. τὸ ἀναγεγραμμένον om. Zon. p. 188. 2. Locus Menandri Exc. Legg. p. 406. 5. Duos superiores versus habet ab Harpocratione. 6. In vitio ἧς (ἔνθεν Harp.) libri conspirant. 7. V. Arsenius p. 54. 10. Ἀναγυράσιοι — τὸ ἄλσος non melius hoc in loco haerent quam quae in principio v. Ἀνάγυρος extant, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Agnoscit tamen Arsenius p. 319. 14. ἐγκατῳκοδόμησεν] Quod Graeci ἐγκατοικοδομεῖν, id Latini *parietibus struere* vocant. Vetus interpres Iuvenalis ad versum illum de Vestali viva defossa: *Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos. Haec virginibus Vestae poena fuit decreta, si vitiatae fuissent, vivae parietibus struebantur.* Capitolinus in *Macrino* c. 12. *Viros etiam homines parietibus inclusit et struxit.* Vide ibi Salmasium. Pro ἐγκατοικοδομεῖν Graeci etiam πλινθεύειν dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπλινθεύθησαν. *Küst.* sive, quem tacitus expilat, Valesius in Harp. p. 106. extr. Locus non sine verborum defectu translatus in v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Adde Valcken. Diatr. p. 269. Ceterum prolixam eiusdem argumenti narrationem e Lex. Coislin. 177. Gaisf. protulit, quam repetere nihil attinet. 17. τραγῳδοποιῶν] τραγῳδιοποιῶν ut in altero loco A. B. 19. Attigerunt Schol. Arist. Lys. 67. Lex. Rhet. p. 210. Lex. Coisl. 177. ap. Gaisf. Ἀνάγυρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἦν βορβορώδης τόπος κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. ἐντεῦθεν ἐκεκράτησεν ἡ παροιμία, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων κακά. ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ τριβόμενον ὄζει καὶ δυσωδίαν ἐμφαίνει τὸν τόπον τοῦτο. οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἡρωΐνης πρὸς τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιῶσα καὶ ἀναχεομένη τῷ δαίμονι ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον· καὶ ἅμα ἐκπυρώσασα τοὺς ἐκ τοῦ φυτοῦ λόγους ἐμάστιζεν ἑαυτὴν ὡς δίψαν τὴν Ἑκάτην ἐκ τούτου λαβοῦσα· καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά.

Herodotum. Et Ἀναγινώσκειν ab oratoribus accipitur, ut sit persuadere. est enim ἀναγινώσκειν, colloquendo cognoscere aliquid. [Ἀνάγω. Gesto: aptum accusativo.] Ἀναγωγή. Navium profectio. *Tum naves ex portu egrediuntur, non adeo dignae multitudine copiarum, quae iis vehebantur, aut armorum splendore, aut apparatu reliquo, qui ornatui potius quam necessariis usibus inserviebat.* Et alibi: *Qui cum res Aegypti essent contemplati, Cyprum versus et inde in Syriam redituri e portu solverunt.* Ἀναγωγία. *Ille vero haec propter vitae licentiam perpessus est.* † *Habens exercitum temulentia et soluta disciplina corruptum.* Ἀνάγωγος. Qui debitam disciplinam non est nactus. Ἀναγωγότερον. Vitiosius, dissolutius. Ἀναγώγῳ. Voluptatibus dedito, dissoluto. Ἀναγώνιστος. Qui non certavit: sic Xenophon. Ἀνάγραπτον. Scriptis mandatum, manifesto scriptum, vel omnibus notum. *Iubens eos Avaris parere, et in numerum tributariorum referri.* Ἀναγυράσιος. Anagyrus est pagus tribus Erechtheidis, cuius popularis vocatur Anagyrasius. Et Anagyrasius daemon. Porro lucus Anagyri, qui fuit in Anagyro pago. Anagyrasius daemon inde dictus quod Anagyrus heros vicinum senem, qui lucum ipsius exscinderet, ultus est. [Anagyrasii, pagus Atticus. huius lucum aliquis evertit.] Tum effecit, ut pellex filium eius deperiret. quae cum frustra iuvenem sollicitaret, ut impudicum apud patrem criminata est; qui oculis eum privatum parietibus struxit. postea vero pater se suspendit, pellex autem in puteum se praecipitavit. Historiam refert Hieronymus libro *de Tragoediarum scriptoribus*, horum casuum in comparationem Euripidis *Phoenicem* afferens. Ἀνάγυρος. Pagus Atticae. item

τριβόμενον ὄζει. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν· Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες. οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτὸ φασιν.

Ἀναγκιππεῖν. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὔπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδενδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαι. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ εἰς τὰ τέμενος κατεσκήνωσεν, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθμεῖα. Καὶ Πολύβιος· Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος. Καὶ αὖθις· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς. **Ἀναδέξασθαι.** ὑπενεγκεῖν, ὑπομεῖναι. Πολύβιος· Πᾶν γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμην. ὅμοιόν τι διαδήματι· ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φυρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, φυράσει, μαλάξει. Αἰλιανός· Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων τὴν σποδὸν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὺν καὶ τὸν θώρακα πάντα καταδήσει ταινίαις.

Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει, στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδῆσαι, τὸ ταινιῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδήσοντες, στέψοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. Καὶ οἱ Σαμοθρᾷκες κηρύττουσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην. 163

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσσώμενος.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι.

1. Horum pleraque repetuntur v. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. Παροιμία] Vide Zenobium II, 55. Diogenianum I, 25. Theod. Metoch. Misc. 10. 4. Post δυσῶδες quae sequebantur, καὶ δριμὺ· θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι καὶ ἐμετικόν, ab Gaisf. deleta, descripsit editor Med. e Paulo Aegineta VII, 3. Ceterum cf. v. Κίνησον. 8. Repetita ex v. Ἀμάμαξυς. 9. ἀμάμαξυν] ἀνάμιξιν, superiorum Edd. mendum, removit Küst. ἀνάμυξιν A. ἀμάμυξιν B. [φασὶν] post καλεῖσθαι inculcarunt edd. vulgg. 10. σαμφοῖ A. 12. Sic A. et Zon. p. 197. Reliqui κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος. 14. Πολύβιος I, 52. 18. Πολύβιος XIII, 5, 3. πάνυ vulg. 20. ἢ (ὃ Schweigh.) καὶ editum repetitur etiam v. Ἀπέλυσεν; ὃς scripsi cum A. Nonnulla tamen idem Schweigh. Opusc. II. p. 142. intercidisse suspicabatur. Rem tractarunt Valesius in Harpocr. p. 167. et Menagius in Diog. V, 24.

1. Quamvis etiam Hesychius [et Zon. p. 197.] ἀναδέρω per ὑπερτίθημι exponat, vocem tamen illam suspectam habeo. Küst. Ἀναδέρω Schulz. Obss. misc. p. 32. 2. ἀναδέσμη — μίτρα] ἀναδέσμην — μίτραν Gaisf. cum A. B. Lex. Seg. p. 390. Spectat ad Il. χ. 469. vide Apollonii Lex. p. 125. διαδήματος B. Hanc explicationis partem attigit Hemsterh. in Arist. Pl. p. 189. 5. μαλάξει] In uno MS. Paris. legitur μίξει. Küst. Aeliani locus repetitur in vv. Καταδεύσας et Στίγματα, quem Küst. referebat ad illius librum de Providentia. 7. ἐκτεθηλυμμένων] ἐκτεθηλυμμένων A. B. σποδὸν B. ἀναδεύσει etiam MSS. In vv. Στίγματα et Καταδεύσας, quem articulum hinc invectum fuisse sponte apparet; quo probato concidit etiam fides Aelianei loci v. Ταινίαι inserti. 9. Post hanc gl. Aldus sive A. Ἀναδέχομαι. αἰτιατικῇ. Compara Zon. p. 197. 10. Cf. Lex. Seg. p. 390. coll. 213. Philem. p. 245. Addit Zonaras: Ἀναδήσοντες. στέψοντες. 12. V. Ruhnk. in Tim. p. 246. 15. ἀγαγόντα αὐτὸν A. 17. Vocem cum similibus comparavit Valck. in Herod. VIII, 63. Lege cum Lex. Seg. p. 390. ἐπιτατική· invita Zon. p. 197. 19. Glossa Platonica de Legg. V. extr. 20. Explicatio mutila, quamquam Zon. p. 188. repetita. Sequitur locus Procopii Hist. Arc. c. 14. p. 42. ubi perperam legitur δεδοκιμασμένα. Ἀνάδικα] Synes. p. 112. δίκας τε ἐκδεδικασμένας ἀναδίκους ἐποίει. Iulian. p. 411. Procop. Arc. hist. p. 122. 123. Dio Chrysost. p. 463. Κρίσιν ἀνάδικον ποιήσαντες: ita lego. Eunap. in Orib. p. 142. (?) Toup. MS. 23. Ἀναδικάσασθαι] Ex Harpocratione. τὰ ἄνωθεν A.

tus, qui tritus olet. Unde proverbium: *Anagyrum moves;* dictum de iis qui sibi ipsi mala arcessunt. Anagyrus autem planta morbis medetur, estque foetida; quam alii onogyrum vocant. Ἀναγκιππεῖν. Ex necessitate equitare: sic Eupolis. Ἀναδάσασθαι. Dividere. Ἀναδενδράδα. Genus uvae. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod ἀμάμαξυς appellatur. Vox autem reperitur apud Epicharmum et Sappho. Ἀναδέξασθαι. Excipere, expectare. *Ille vero textorium in fuco posuit, cum naves vellet expectare, quibus se traiici iusserat.* Et Polybius: *Et expectans eos, qui Messana navi proficiscentem eum assequi non potuerant.* Et alibi: *Priusquam eos collegisset, qui inter pabulandum dispersi erant.* Ἀναδέξασθαι. Sustinere, perferre. Polybius: *Philippum enim quidvis sustinere maluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri; id quod etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Et Ἀναδέχομαι, assumo. Et ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, hostium adventum expectare. Ἀναδέρω. Differo, in posterum reiicio. Ἀναδέσμην. Simile quiddam diademati; vel fascia capitis. Ἀναδεύειν. Subigere. Et Ἀναδεύσει, miscebit, subiget. Aelianus: *Quod si Epicuri libros combusserit, et scelestarum atque impiarum effeminatarumque notarum cineres molli cera miscuerit, et ventrem ad pectus usque linteolis illitum obligaverit.* Ἀναδεῖ. Redimit, coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδήσασθαι, coronare. Et Ἀναδῆσαι, coronare victorem. Et Ἀναδήσοντες, coronaturi. *Coronaturum esse corona ex auro facta.* Et *Samothraces per praeconis vocem edixerunt, qui vivum adduxisset, cum duo talenta habiturum esse.* Ἀναδιδάξαι. Diligenter docere. nam praepositio ἀνά hic vim intendendi habet. Ἀναδιδοῦσαν. Erumpentem. Ἀνάδικα. Causae semel indicatae, quae in iudicium revocantur. *Quae iudicata erant rescindens, ob turpis lucri amorem.* Ἀναδικάσασθαι. De re semel iudicata denuo iudicio contendere

οὕτως Ἰσαῖος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδομή. ἀναδασμός.

Ἀναδούμενος. στέφανον τιθέμενος. Καὶ Ἀναδουμένην, στεφανουμένην. Προκόπιος· Αἶσχος ἀναδουμένην οὕτω μέγα πρὸ πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδούμενος. Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγὼς καὶ λελυγισμένος καὶ τὰς κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ μυροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους.

Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρᾳ·

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Ἀναδρομαί. ἀναβάσεις.

Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, κοὐ σφαλλόμεθα.

Δεῖ πρόχειρον ἔχειν ἀεὶ τὸν στίχον τοῦτον. τοῦτο μὴ ποιήσας Λεύκιος ὁ Ῥωμαῖος μεγάλως ἐσφάλη. οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἀγομένων ἀκρισίᾳ. Ἱκανὰ τῶν τοιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἥ τε Πύῤῥου τοῦ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλέως βία καὶ πάροδος εἰς Ἄργος, ἥ τε Λυσιμάχου στρατιὰ διὰ τῆς Θρᾴκης ἐπὶ Δρομιχαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν· καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἕτερα παραπλήσια.

Ἀναδῦναι. ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδύντος.

Ἀναδυόμενος. φεύγων, ἀναβαλλόμενος. Καὶ Ἀναδύομαι, μεταβουλεύομαι.

Ἀνάζαρβος. ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμοῦ Διοκαισαρείας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἔπεμψε συγκλητικόν, ὀνόματι Ἀνάζαρβον, ὃς ἀνοικοδομήσας αὐτήν, πάλαι λεγομένην Κύινδαν, εἶτα Διοκαισάρειαν, ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.

Ἀναζωπυρῆσαι. ἀνανεῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζωῶσαι.

Ἀναζυγαῖς. ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος

---

1. *κρίσεις* (sic Zon. p. 187. et optimus MS. p. 179.) Küsterus ex Harpocratione et Reinesius post Iungermann. in Polluc. VIII, 23. n. 39. *κινήσεις* Med. et MSS. cum Zon. p. 197. Scholion Platonis p. 458. *Ἀνάδικος κρίσις, εἰ ἑάλωσαν ἤτοι πάντες οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν, ἢ ὑπερημίσεις, ἐκρίνετο ἄνωθεν ἡ δίκη.* V. *der Att. Prozess* p. 755. 4. *Ἀναδομή*] *Ἀνάνομη* Valckenarius, conferens Hesychium in v. Mendosi quid subesse percepit H. Stephanus Append. Thes. p. 411. E. qui monet *ἀναδομὴ* potius significare *ἀνάκτισις* quam *ἀναδασμός*. *Gaisf.* Zon. p. 179. *A. ἀναδασμός. ἐγὼ δὲ λέγω ἀνάκτισις.* Deinde B. *ἀναδαγμός.* 5. *Ἀναδούμενος.*] Conf. Casaubon. in Athen. IX. p. 659, 35. *Burn.* *στέφανον τιθέμενος*] *στεφανούμενος, τιθέμενος* Lex. Seg. p. 390. Hinc facillimum est reponere, *στεφανούμενος, ταινιούμενος.* 6. *Προκόπιος*] Hist. Arc. c. 2. p. 6. Vitium librorum *πρὸς πάντων* refinxi cum Zon. p. 197. 9. *Ὁ δὲ τρυφερὸς κτλ.*] Integer locus extat in v. *Ἁβρός*. 14. *Ἀνάδοχον*] Vide Lobeck. in Phryn. p. 315. „Polyb. p. 508. *ἀναδέξασθαι τῶν χρημάτων*, et 522. Theophr. Char. c. 13." *Toup. MS.* *Μένανδρος* p. 178. 18. *Ἀναδρομὴ γίγνοιτο* et quae sequuntur ad Polybium rettulerunt Casaubonus et F. Ursinus, Fragmentis gramm. 14. inseria. *σφαλλόμεθα* A. B. E. Edd. vett. et Zon. p. 179. scripturam recentiores, auctore Porto, deseruerunt. Locus non magis ad sensum quam ad sermonis normam expeditus. 19. *τὸν* om. Ald.

1. *ἀγομένων*] *ἡγουμένων* Schweighaeus. Opusc. II. p. 202. idemque post Portum *στρατεία* pro *στρατιά*. 3. Malim *βιαία πάροδος*. 5. *Δρομοχαίτην* Med. Cf. Wytt. in Plut. S. N. V. p. 57. *Ὀδρυσσῶν* A. B. Med. Gaisf. et v. *Δρομιχαίτης*. 7. *Ἀναδῦναι*] Il. η. 217. Vide Küst. in Hesych. v. Contulit Toupius Appian. p. 778. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν ἀναδῦναι ἔτι, τῶν πραγμάτων ὄντων ἐπὶ ξυροῦ.* Cf. Philemo p. 245. 8. *Ἀναδύντος* add. A. Similiter Ald. *ἀναδοῦντο* post *παραπλήσια*. 9. Sic Zon. p. 197. Sed *φεύγων, ἀναχωρῶν, ἀναβ.* Lex. Seg. p. 390. 11. *Ἀνάζαρβος* Edd. *Ἀνάζαρβον* A. B. qui cum E. omittunt *πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Ζάρβα* (*Ἀζάρβα* libri Steph.) *τοῦ κτίσαντος. ὁ πολίτης Ἀναζαρβεύς*, ab editore Med. e Steph. Byz. inculcata; vel potius e Zonara p. 179. Bis tamen in vv. *Διοκαισάρεια* et *Κύινδα* hinc repetitis et apud Zonaram extat *Ἀνάζαρβα*. Quam Suidas fabellam cum Malala l. X. extr. habet communem, eam explosit Valesius in Ammian. Marcell. XIV, 8, 3. Addit Gaisf. Spanhemii Orb. Roman. p. 278. et 283. *Ὅτι*] *Ὁ τῆς* A. 17. *Ἀναζωπυρῆσαι* Burneius, quod miror, rettulit ad Ioseph. Ant. Iud. VIII, 8, 25. T. I. p. 446. Vide Pierson. in Moer. p. 170. Totidem vocibus Hesychius et Lex. Seg. p. 390. *ζωῶσαι*] *ἀνάψαι* Zon. p. 199. *ἀνεζώωσε* habet Pollux III, 108. 19. Sic Lex. Seg. p. 390. *ἀναζυγαῖς* sunt qui referant ad Exodi c. 40, 37. *στρατοπεδίαις* Zon. p. 179. A. Med. 20. *Πολύβιος* V, 110.

---

sic Isaeus. Hinc etiam *ἀνάδικοι κρίσεις* vocantur iudicia, quae denuo de causa instituuntur, cum testes falsi testimonii convicti fuerint. *Ἀναδομή.* Divisio. *Ἀναδούμενος.* Redimitus. Et *Ἀναδουμένην*, coronatum. Procopius: *Pudenda res matrem coram omnibus hominibus tanto dedecori expositam.* *Ἀναδούμενος.* *Ille vero mollis, delicatus, fractus mollitie corporis et inflexus, comas mitra revinctus instar lasciviorum meretricularum, et frontem cincinnosque unguentis semper delibutus.* *Ἀνάδοχον* dicunt, non *ἀναδοχέα*. Menander in Vidua: *Apud sororem. pecuniae sponsorem.* *Ἀναδρομαί.* Ascensus. *De re ante deliberetur, nec falsi fuerimus. Hunc versum semper oportet in promptu habere. quod cum Lucius Romanus non fecisset, in gravissimam calamitatem incidit. Sic maximae res levi momento ad irritum recidunt, idque ducum imprudentia. Huius rei documentum viris prudentibus abunde praebent tum Pyrrhi Epirotarum regis violenta in terram Argivorum irruptio, tum Lysimachi expeditio per Thraciam adversus Dromichaeten, Odrysarum regem suscepta, tum multa alia his similia.* *Ἀναδῦναι.* Recedere. *Ἀναδύντος.* *Ἀναδυόμενος.* Fugiens, tergiversans. Et *Ἀναδύομαι*, consilium muto. *Ἀνάζαρβος.* Nerva Romanorum Imperator terrae motu collapsa Diocaesarea, quae sita est in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum misit, qui eam instauratam de suo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, deinde Diocaesarea appellaretur. *Ἀναζωπυρῆσαι.* Renovare, excitare, ad vitam revocare. *Ἀναζυγαῖς.* Reversionibus, castrorum metationibus. Polybius: *Philippus vero cum ordine nullo retro navigaret, postridie*

εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν γεγονότων οὐδὲν ὅλως εἰδότες, περὶ ἀναζυγὴν ἐγένοντο.

Ἀνάθεμα. καὶ τὸ ἀνατιθέμενον τῷ θεῷ καὶ τὸ εἰς ἀφανισμὸν ἐσόμενον· ἀμφότερα σημαίνει. λέγεται δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον. [Καὶ Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ.]

Ἀναθέντας. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.

Ἀναθεώρησις. Μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνήρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα πρόστιμα θεῖναι.

Ἀναθέσθαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας φησίν· Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ, ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ. Ἀναθέσθαι. τὸ μεταθέσθαι. ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει ἡ λέξις, οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὰ μεταβουλεύσασθαι καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·

Ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον,
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Ἀνάθεσις. ἡ ὑπέρθεσις. Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.

Ἀναθεῖναι. καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ·

Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν καιρὸς ᾖ
μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν.

[Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δέ, ἁρμόσας.]

Ἀναθείς. ἐπιτρέψας. Ἐπὶ ἀψύχων τάττεται τὸ ἀναθείς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμψύχων ἐχρήσατο αὐτῷ·

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κρημνόν τιν' ἀναθείς.

---

1. *Κεφαληνίαν* A. *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κτλ.* fragmentum a loco superiore diversum esse monuit Küsterus, retulit inter Polybii Fr. Gramm. 15. Schweigh. *οὐδενὸς ὅλως* Med. 2. *ἀναζυγῆς* A. 4. *Ἀνάθημα*] De significatione vocis *ἀνάθεμα* et *ἀνάθημα* prolixe disputat Salmasius in Solinum p. 767. *Küst.* 5. *τὰ ἀμφότερα* A. ut solet. 6. *τὸ* om. Med. et ut videtur B. Cum vulg. Zon. p. 188. Deinde *καὶ Ἀ. αἰ.* om. A. 8. *Ξενοφῶν* Anab. III, 1, 30. *ἀφελομένους τε τὴν λοχαγίαν, σκεύη ἀναθέντας, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι.* 9. *Μεγάλης*] Ex Diodoro Sic. XIII, 35. (ubi de Diocle Syracusano agitur) quod et in Addendis animadvertit Wesselingius. Utitur et voce *Ἀναθεώρησις* paulo post Diodorus, unde vis illius vocabuli dilucidari queat; et T. II. p. 9. 411. Vide Longinum, qui non semel utitur. *Toup.* MS. 13. *Ἀναθέσθαι*] Hunc locum Suidas ex Harpocratione descripsit, quem illustrat Salmasius in Fl. Vopiscum p. 745. *Küst.* Vide quae collegit Fisch. in Plat. Phaed. p. 368. *ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας*] In prioribus editt. [et A. B. cum Pal. Harp.] mendose excusum est *ἐν τῷ περὶ Προνοίας*, cuius loco veram lectionem ex Harpocratione revocavi. Scripsisse enim Antiphontem orationem *περὶ Ὁμονοίας* non solum ex Philostrato in eius vita constat, sed etiam ex aliis auctoribus, qui eius orationis non raro in scriptis suis mentionem faciunt. *Küst.* Incerta suspicio: cum orationis color libros de Providentia sive *Ἀληθείας* arguere videatur. Antiphontem simpliciter nominavit Zon. p. 198. 14. *τοῦ βίου* A. 15. *ἐπὶ τῷ* Küsterus tacite ex Harpocratione: *ἐν τῷ* MSS. et Edd. vett.
2. *παρὰ Πλάτωνι*] Locos post Fischerum Wyttenbachius collegit in Phaedon. p. 230. Tetigit Schol. Plat. p. 335. Suidae similiter Zon. p. 198. et Phavor. Ecl. p. 107. 3. *Μένανδρος* p. 32. 7. Locus Herodiani VII, 4. *τὰ μὲν χρ. αὐτῷ ἀποδώσειν κτλ. ποιήσαντες* Zon. p. 179. 10. Duos hos senarios luxatos sic numeris suis restituendos puto: *Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ, Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει* —. Vox *συμφέρειν* quae sequitur, nec sensui nec metro quadrat: quare eam delendam censeo. Ceterum fragmentum hoc Comici intelligendum est de more veterum, qui novam nuptam in currum, quem par mulorum vel boum trahebat, impositam, comitantibus eam sponso et parocho, sive ut etiam vocabatur paranympho, in domum sponsi deducere solebant. Hesychius: *Πάροχοι, παραβάται, παράπομποι. καὶ οἱ συμπορευόμενοι τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους. καὶ οἱ παράνυμφοι.* Rem totam clarius exponit Suidas infra v. *Ζεῦγος. Küst.* In versu priore satis commode se expedivit vir doctissimus; in posteriore non item. Legendum: — *ἀναθήσεις φέρων.* Sunt verba heri ad servum. Ceterum huius comici *Hymenaeus* laudatur etiam Athenaeo VI. p. 237. *Toup.* I. p. 44. Huius assumpta coniectura priorem versum, cum articuli defectus non videatur ferri posse, sic refingendum opinor: *Ὅπως δὲ τὴν νύμφην τις ὅταν ὁ καιρὸς ᾖ*, subiunctis *ἀναθήσει φέρων.* 12. *Ὅτι τὸ ἀραρῶς*] Nihil certius est quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adsutam esse. Is enim cum ignoraret vocem *Ἀραρώς*, quae paulo ante praecedit, esse nomen proprium poetae, operae pretium se facturum putavit, si de differentia vocum *ἀραρῶς* et *ἀραρὼς* lectorem hic moneret. Sed observatiunculam illam esse prorsus ineptam et *ἀπροσδιόνυσον* recte etiam ante nos observavit Casaubonus ad Athenaeum VI. 8. qui ibi loci huius obiter meminit. *Küst.* 15. *Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ*] v. 68. 69. quos negligenter contraxit Suidas: *Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί. Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν, καταλιπὼν κτλ.*

Cephalleniam appulit. † *Romani vero prorsus ignari eorum quae accidissent, ad reditum se parabant.* Ἀνάθεμα. Sic dicitur tam res deo consecrata quam quod exitio destinatum est: ad utrumque enim valet. Res autem deo consecrata vocatur etiam *Ἀνάθημα.* [Et *Ἀναθεματίζω*, aptum accusativo.] Ἀναθέντας. Qui imposuerunt: sic Xenophon. Ἀναθεώρησις. *Cum autem in legibus eius multa sint quae intentius sint consideranda, inprimis acerrimum est odium quo vir ille malos persequitur, quod praeter omnes legislatores acerbissimas iis poenas sanxit.* Ἀναθέσθαι. Antiphon de Providentia: *Vitam revocare et corrigere tanquam calculum non licet.* Id est, de integro vitam instituere, praeteritae vitae ratione damnata. Ἀναθέσθαι. Mutare, ductum ab iis qui calculorum in ludo motos antea calculos revocant. Haec autem vox neque differre significat, neque communicare, sed a priore consilio et sententia recedere. Frequens eius usus apud Platonem Philosophum. Porro Menander *Aphrodisio*: *Quae cum effugisset morbum, quo laborabat, non potuit verba semel dicta revocare.* Ἀνάθεσις. Dilatio. *Pecuniam se daturos promiserunt, petita trium dierum dilatione.* Ἀναθεῖναι et ἐπαναθεῖναι idem significant. Araros in Hymenaeo: *Atque curabis ut sponsam, cum tempus opportunum fuerit, sublimem currui imponas.* [*Ἀραρῶς* est adverbium, significans *convenienter*. ἀραρὼς vero, qui aptavit.] Ἀναθείς. Qui imposuit: quod de inanimatis dicitur. Aristophanes autem in *Pluto* traduxit ad animatas: *Perdam hominem in rupem aliquam praecipitem impositum.*

Ἀναθηλήσει. ἀναβλαστήσει.

Ἀνάθημα. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Αἰτοῦντος τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια, ἔχρησεν·

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

λέγεται δὲ καὶ ἀνάθεμα.

Ἀναθολώσει. ἀνταράξει. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ· Ὅπως ἀναθολώσει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας· ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.

Ἀναθορόντος. ἀναπηδῶντος.

Ἀναθρουμενα. ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκει. ἀναπηδᾷ.

Ἀναθύειν. τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης·

Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι.

[Ἀνακαγχάσας. μεγάλως γελάσας.]

Ἀνακάθαρσις. ἐπίλυσις, διευκρίνησις. Καὶ Ἀνακαθαίρω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαθιζήσομαι. καὶ ἀνακαθίσω.

Ἀνακαλούμενος. αἰτιατικῇ. ἀνακτώμενος, πρὸς τὴν προτέραν διάθεσιν ἐπανάγων. Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος.

Ἀνακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

Ἀνακάμψαι. καταφυγεῖν, [ὑποστρέψαι.] ἢ

Ἀνακαίασιν. δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωντίδος ἢ Ἀνάκαια.

Ἀνακαίνισις. ἡ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ Ἀνακαίνωσις. Καὶ Ἀνακαινιῶ αἰτιατικῇ.

---

1. Lex. Seg. p. 390. et al. Spectat ad Il. ά. 236. 2. ἀφιερωμένον] In prioribus editt. corrupte legitur ἀφιέρωμα, cuius loco ἀφιερωμένον e duobus Pariss. reposui. *Küst.* 3. Lege et emenda, Αἰτῶν ὁ Πέλοψ ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, τῷ Πέλοπι, ἕτερα παρέχοντι κτλ. Vel sic: Αἰτοῦντος τοῦ Πέλοπος ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κτλ. Ita enim legitur infra v. Ἀντικλείδης. [Eo nempe haec narratio cum accessione quadam ex aliis Scholiorum exemplis irrepsit.] Ceterum descripsit haec Suidas ex Scholiasta Aristoph. Nub. 144. (Ἐν Μέτρῳ δὲ τοῦ Ναπαίου Ἀπόλλωνος ὁ θεὸς Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια) ubi locus hic itidem mendosus est. *Küst.* Nonnihil iuvat αἰτοῦντος, quod Gaisfordo ministrarunt A. B. pro αἰτοῦντι. Legendum suspicor: Ἀ. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον. Θεοῦ (sive Ἀπόλλωνος, vide nos in v. Ἀγυιαί) αἰτοῦντος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια τῷ Πέλοπι, ἔχρησεν [ὁ Πέλοψ]. ἄρναν Med. 6. Id quidam negant perinde se habere: v. Osann. in Philem. p. 288. Veruntamen opinor ἀνάθημα, si notio subest κειμηλίου, legitimum esse; cf. Iacobs. in Anth. Pal. p. 104. addito Hippia qui dicitur min. p. 364. 7. Ἀναθολώσει] Hinc corrigend. Hesych. Ἀναθοσεῖ, ἀνταράσσει. Leg. Ἀναθολοῖ. [Sic ibi Küst.] Utitur Philostrat. in Herode c. 11. Procop. Arc. Hist. p. 94. *Toup.* MS. Πλάτων Νόμων ἑβδ.] Locus Platonis, quem Suidas respexit, extat in fine lib. VII., sed ubi legitur ὅπως ἀναθολώσει. *Küst.* Monuit etiam Ruhnkenius in Tim. p. 142. 8. ἀναθολώσῃ E. 9. αὐτοῖς Med. 10. Ἀναθορόντος] F. ἀναθορόντες. Dio Cass. p. 573. ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθορόντα. *Toup.* MS. Dedi ἀναθορόντος cum A. B. ἀναθορῶντος E. [Med. Zon. p. 198.] Adde Hemsterhus. in Luciani Prom. 4. *Gaisf.* Offendit tamen praesens ἀναπηδῶντος. 11. Ἀναθρουμενα] Lex. Seg. p. 390. et Zon. Spectare videtur ad locum Thucyd. IV, 87. 13. Vide Hesych. et Zon. p. 199. Manifesta corruptio tum glossae tum interpretationis: vide Phrynich. Seg. p. 33. Reponendum ἀναθεῖν et ἀναθεῖσαι, etsi de necessitate medelae Schneid. in Arist. H. A. T. III. p. 304. addubitat; deinde requiritur certe τὰ νέον πράγματα. Vossius tamen in Hesych. v. Ἀναθεῖν (ἀνασκιρτᾶν, καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν) profert Schedas Basil. p. 90. Ἀναθύω, τὸ διαλαμβάνω διὰ χρόνου, οὕτω Φερεκράτης. 16. Hanc gl. om. A. Habet E. post Ἀνακάθαρσις. Ἀνακαγχάσας καὶ οὐχὶ (οὐκ E.) ἀναγχάσας B. E. καὶ οὐχὶ ἀνακαχάσας Edd. ante Küst. *Gaisf.* ἀνακαγχάσας, οὐχὶ ἀνακαγχάσας Zon. p. 200.

1. Partem Lex. Seg. p. 390. Glossae Dionysii Areopagitae sive Zon. p. 187.: Ἀνακάθαρσις, διάνοιξις, διασάφησις, ἐπίλυσις, διευκρίνησις. 3. ἀνακαθίσω etiam Zon. p. 199. ἀνακαθήσω A. Quod subiungebatur αἰτιατικῇ Gaisf. cum A. B. E. reposuit in v. seq., ubi Med. agnoscit. 5. Locum Polybio tribuit H. Steph. Thes. II. p. 19. B. 7. ἐκ τοῦ γ. ἐ. om. Zon. p. 199. 8. Adeas v. Ἀθλήματα. Videndus etiam Toup. in Longini 4.5. 9. καὶ ante φίλων om. A. B. E. cum Harpocr. Pal. Tum ὅτι F. Cf. Lex. Seg. p. 200. sive 390. vel Zon. p. 189. 11. Vide v. Ἐπαύλια: unde haec ipsa vocis forma reducenda, Schulzio Obss. p. 32. auctore. 12. ὑποστρέψαι deest A. B. E. Retinui propter Lex. Seg. p. 81, 10. Ἀνακάμψαι: ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιῆσαι. *Gaisf.* Infirma defensio, nec sufficit καταφυγεῖν. Lege cum Zon. p. 199. Ἀνακάμψαι. καταφυγεῖν. Significatur enim Aristophanis locus Av. 582. 13. Ex Harpocratione. Cf. Lex. Seg. p. 348, 23. et Steph. v. Ἀνακαίασιν] Hoc accentu A. B. E. Ἀνακαιᾶσιν vulgo. Porro scribendum Ἀνακαία. τῆς Ἱπποθ. Zon. p. 180. 15. Ἀνακαίνισις] Ἀνακαίνησις Zon. A. is mox om. καί. Deinde καὶ ἀνακαινιῶ αἰτιατικῇ delevit Küster. Suspicor tamen duas voces in unam coisse: si quidem refingendum videtur καὶ ἀνακαινίζω, ἀνανιῶ, αἰτ. Cf. Tho. M. p. 57.

Ἀναθηλήσει. Revirescet. Ἀνάθημα. Quicquid deo consecratum est. *Cum Apollo aureum agnum a Pelope donarium peteret, huic cimelia offerenti deus respondit: Quod volo, dato; neve mihi tribue, quod nolo.* Dicitur etiam ἀνάθεμα. Ἀναθολώσει. Perturbatione. Plato Legum septimo: *Succorum confusione.* Proprie dictum de sepia: quippe cuius atramentum vocetur θολός. Ἀναθορόντος. Exsilientis. Ἀναθρουμενα. Quae considerantur. Ἀναθρώσκει. Exsilit. Ἀναθύειν. Post longum tempus res iuveniles resumere. Pherecrates: *Iterum aniculae lascivient.* [Ἀνακαγχάσας. Cachinnatus.] Ἀνακάθαρσις. Explanatio, expositio. Et Ἀνακαθαίρω, accusativo aptum. Ἀνακαθιζήσομαι et ἀνακαθίσω. Ἀνακαλούμενος. Aptum accusativo: recuperans, ad priorem statum reducens. *Ille vero subditorum benevolentiam et studia post acceptam cladem sibi reconciliare conabatur.* Ἀνακαλυπτήρια. Dona quae sponsis dabantur et ab viro et ab amicis interioribus, cum primum faciem retegerent virisque se spectandas praeberent. Eadem etiam vocantur ἐπαύλια. Ἀνακάμψαι. Devorare. Ἀνακαίασιν. Anacaea populus tribus Hippothoontidis. Ἀνακαίνισις. Renovatio. Dicitur etiam ἀνακαίνωσις. et ἀνακαινιῶ, aptum accusativo.

Ἀνάκαιον. τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης· Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε, φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε πρὶν Λ' δραχμὰς ἐπράξατο.

Ἀνακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. Ἀριστοφάνης.

Ἀνακεφαλαιοῦται. ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει. Καὶ Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔρευνα.

Ἀνακεχωρηκότων. Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. ἀντὶ τοῦ ἀποκρύφων. Λέγει δὲ περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως.

Ἀνακεχυμένη. ἀνειμένη, κεχαυνωμένη, ἀνετή.

Ἀνάκειον. ὄρος. ἢ τὸ τῶν Διοςκούρων ἱερόν.

Ἀνακεῖσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. Κατακεῖσθαι
166 δὲ καὶ κατακεκλίσθαι, ἐπὶ [τῆς] τραπέζης. Καὶ ἀνακεῖσθαι πολλάκις ἀντὶ τοῦ κατακεῖσθαι.

Ἀνάκειται σκώμμασιν· ἀνάκειται λοιδορίαις· ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις. σημαίνει δὲ τὸ οἷον πρόςκειται ἰσχυρῶς.

Ἀναχηκεῖ. ἀναπηδᾷ. Καὶ Ἀναχηκίει.

Ἀνακηρύττω. αἰτιατικῇ.

Ἀνάκλησις. ἡ προςφώνησις. Ἀνάκλισις δὲ διὰ τοῦ ι ἡ ἀνάπαυσις.

Ἀνακλητικόν. μέλος σάλπιγγος ἀνακαλούσης τοὺς ῥᾳθύμους εἰς πόλεμον. Καὶ Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ἐκ τοῦ βίου εὔλυτος, μήτε ὅρκου δεόμενος μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

Ἀνακλῖναι. ἀνοῖξαι. Ὅμηρος. οὕτως καὶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλμησαν, οὐδ' εἴσω παρελθεῖν ἴσχυσαν.

[Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηχούμενον. Ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ῥωμανοῦ τοῦ μελῳδοῦ· Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.]

[Ἀνακνῶνται. κνήθονται, κατὰ ἰατρούς.]

1. Quae hic Suidas habet, potius referenda puto ad v. Ἀναγκαῖον. Harpocratio enim et ipse Suidas supra scribunt carcerem vocari ἀναγκαῖον: quod defendit Maussacus in Harpocrationem. Certo apud Xenophontem Hellenic. lib. V. p. 567. 568. carcer vocatur ἀναγκαῖον, ut Portus recte observavit. Apud Etymologum tamen etiam legas apud Boeotos carcerem vocari ἀνάκαιον. Quare haud temere quicquam mutandum censeo. Küst. Priora usque ad δούλους totidem litteris Schol. ad Demosth. I. in Steph. p. 1414. (p. 632. ed. Paris.) Hemst. In Isaei loco mox citato ἀναγκαῖον reponit Pricaeus in Luc. XII, 59. Gaisf. 2. καὶ om. E. 3. Ἰσαῖος fragm. V. ed. Schöm. 4. Ἑρμοκράτη E. τὸν ἀνάκαιον B. E. 6. Valckenaerius Δ i. e. 4000 drachmas. 8. Ἀριστοφάνης Equ. 312. ubi quod legitur ἐκκεκώφηκας, praefert Hemsterhus. in Luciani Timon. 2. extr. Cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 164. 9. Lex. Seg. p. 390. συμπληροῦται Hesychius. Melius tamen Zon. p. 200. ἀναπληροῖ: videtur enim Ep. ad Rom. 13, 9. significari. Cf. idem Zon. p. 187. 11. Integer locus extat in v. Ἐπαφρόδιτος. Ex Erotiani praef. p. 4. ἀνακεχωρηκυίας λέξεις comparavit Gaisf. Porro ἀνακεχωρηκότα τόπον τὸν ἔρημον καὶ ἥσυχον memorat Eust. in Il. δ'. p. 495. 16. Plura Meursius de h. l. Athen. Attic. I, 7. Adde Schol. Luciani T. I. p. 119. Nescio an pro ὄρος reponendum ἀνάκτορον ex Harpocratione. Gaisf. 17. Ἀνακεῖσθαι τὸ κατακεῖσθαι Lex. Seg. p. 26. Ἀνακεῖσθαι, ἐπὶ ἀνδριάντων. Καὶ.] Haec excerpta sunt ex Athen. I. p. 23. ubi locus iste plenius sic legitur: Ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος· ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. — Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Locum hunc Athenaei more suo descripsit Eustathius in Od. α. p. 1404. Huc etiam spectant verba illa Ammonii p. 15. Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει· ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν, κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος. Küst. 18. Omitte τῆς cum Zon. p. 199. et gl. Κατακεκλίσθαι, ubi duo superiores versus repetuntur.

1. Vide Philem. p. 248. 3. δὲ om. B. et Zon. p. 200. 4. Ἀναχηκεῖ merito reiecit Ruhnk. in Timaeum p. 30. Mox ἀναχηκίει B. E. ἀναχηκίει pertinet ad Il. ν. 705. 5. Accessit ex A. B. E. 6. Zon. p. 180. 8. ἀνακαλούσης τοὺς ῥᾳθ. εἰς πόλεμον. In quibus Küst. a Gatakero monitus offendebat, om. Zon. p. 188. ἀνακαλούσης E. 9. Μάρκος Ἀντωνῖνος lib. III, 5. 10. Ἔσο ἀναμένων negligenter sunt exhibita: ἴσω Zon. qui ὢν add. ante μήτε. Suidas nihil mutat in v. Εὔλυτος. 13. Ὅμηρος Il. ι. 731. θ'. 395. οὕτω vulg. δὲ post οὕτως om. A. Zon. p. 200. Ἡρόδοτος.] In vita Homeri, quae sub Herodoti nomine circumfertur, (c. 33.) verbum ἀνακλίνεσθαι pro ἀνοίγεσθαι accipitur in illo versu, Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι. Küst. Herodoti locum voluit cum qui est V, 16. 14. οὐκ ἐτόλμησαν E. Zon. 15. ἴσχυσαν A. B. E pr. ἴσχυσαν M. 16. Gl. A. habet in marg. Inde ab ὡς ἐπὶ τοῦ delevit E. m. s. κυροῦ B. pro κυρίου. Deinde κ, ρου A. „Eum designari puto de quo Fabricius Bibl. Gr. T. X. p. 137. Romanus Diaconus Emesenus, circa A. C. 500. clarus, quamplurimorum contaciorum sive parvorum hymnorum auctor celeberrimus." Gaisf. 19. Gl. in A. mg. Ἀνακλῶνται.] Sic omnes libri editi. Sed legendum est ἀνακνῶνται, ut in [A. et] codice Vaticano scriptum esse Pearsonus notavit. Küst.

Ἀνάκαιον. Carcer, in quem coniiciebant servos malos et libertos ingratos. Isaeus in oratione contra Hermonem de sponsione: *Hermocratem autem in carcerem coniecit, dicens ipsum esse libertum suum, nec prius eum dimisit, quam triginta drachmas ab eo exegisset.* Ἀνακεκώφηκας. Antes nostras clamore complevisti et obtudisti. Aristophanes. Ἀνακεφαλαιοῦται. Replet, summatim repetit. Et Ἀνακεφαλαίωσις, quaestio ab ipsis principiis ducta. Ἀνακεχωρηκότων. *Ille myriadas tres librorum, eorumque praestantium et reconditorum sibi comparavit.* Sermo de Epaphrodito Chaeronensi. Ἀνακεχυμένη. Remissa, soluta, laxata. Ἀνάκειον. Anaceum, mons. vel Castoris et Pollucis templum. Ἀνακεῖσθαι. Dicitur de statuis dedicatis. Κατακεῖσθαι vero sive κατακεκλίσθαι significat mensae accumbere. Saepe tamen ἀνακεῖσθαι pro κατακεῖσθαι ponitur. — Ἀνάκειται σκώμμ. Indulget cavillis, conviciis, masculis amoribus, tesseris, compotationibus. Ubi verbum significat, valde deditus est. Ἀναχηκεῖ sive ἀναχηκίει. Exsilit. Ἀνακηρύττω. Accusativo aptum. Ἀνάκλησις. Allocutio. Ἀνάκλισις vero per ι accubitus. Ἀνακλητικόν. Cantus tubae revocantis ignavos in proelium. Marcus Antoninus: *Classicum quod ex vita te revocabit, ita expecta, ut qui paratus sis discedere, neque iurisiurandi neque ullius hominis testimonio indigens.* Ἀνακλῖναι. Aperire: apud Homerum. Sic etiam Herodotus: *Illi vero fores aperire non ausi, neque ingredi sustinuerunt.* [Ἀνακλώμενον. Sonus repercussus. Ut domini Romani Poetae illud: *Tu enim es lumen inaccessum.*] [Ἀνακνῶνται. Scalpuntur. Extat in usu medicorum.]

Ἀνακογχυλιάσαι. ἀναγαργαρίσασθαι.

Ἀνακομιδή. ἀναγωγή, ἐπάνοδος, ἀναφορά.

Ἀνακομῶ. τὸ ἀναφύω.

Ἀνακῶς παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, ἢ βασιλικῶς. Καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν. Προειρημένον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἕξουσιν, εἴ τι ἐκ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ ἀφανέστατον πειράζοιτο.

Ἀνακωχεύει. παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζει. ἀνακωχεύειν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν.

Ἀνακωχή. ἀνάπαυσις, ἢ εἰρήνη πρόσκαιρος πόλεμον ὠδίνουσα.

Ἀνακωχῆς. ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Ἀνακράτος. ἐπίῤῥημα. μετὰ πάσης σπουδῆς. Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος.

Ἀνακρέων. Τήιος, λυρικός, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ΄. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν νε΄ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων καὶ γυναικῶν καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

Ἀνάκρισις. ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γι-

---

1. Vox ἀνακογχυλιάζω legitur apud Aristoph. Vespis 587. ubi scholiasta eam exponit per κωλύω. Apud Hesychium legimus, Ἀνακογχυλίσαι, ἀναγαργαρίσαι. *Küst.* Glossa Platonica: vide Ruhnk. in Tim. p. 34. Lege cum Zon. p. 201. aliisque ἀναγαργαρίσαι. 2. Lex. Seg. p. 391. om. ἀναφορά, Zon. p. 182. etiam ἀναγωγή. Post h. v. A. marg. Ἀνακόπτω. αἰτιατικῇ. Mox sequebantur, Ἄνακοι. οἱ Διόσκουροι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακός· ὡς φυλάσσω, φυλακός: ex Etym. M. p. 96. interpolata. Delevi cum A. B. E. et optimo libro Zon. p. 167. 4. παρὰ Ἡροδότῳ I, 24. VIII, 109. Attigit Eustath. in Il. ά. p. 21. et in Od. ά. p. 1425. his verbis: ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος· Καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω καὶ σπορῆς ἀνακῶς ἐχέτω. Vide Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 226. quaeque collegit Piers. in Moer. p. 43. Ἡροδότου A. 6. ἕξωσιν A. 7. Malim ἀφανέστερον. 9. Ἀνακωχεύει et mox ἀνασειράζει Gaisf. cum A. pro Ἀνακωχεύειν et ἀνασειράζειν. Post ἀνασειράζει inserunt A. B. E. Med. καὶ ἀνακωχεύειν τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας (στείλαντα B. E. στείλαντας M. στείλαντος Ald. συστείλαντος Phavor. Ecl. p. 106.) τὰ ὀθόνια σαλεύειν: quae extant in Etym. M. p. 96. cf. v. Ἀνεκοίχευον. Ceterum integram hanc annotationem praebuit Schol. Soph. Electr. 732. Priora Zon. p. 201. Hesychius et Lex. Seg. p. 391. 11. σαλεύουσιν] σαλεύωσιν A. B. E. Zon. 16. Ἀνακωχή] Spectat ad Thucyd. I, 40. ubi v. Schol.

1. Thucyd. IV, 117. Aliud exemplum praestat v. Ψυχάζειν. 2. τῷ ante πολέμῳ om. A. B. E. cum Lex. Seg. p. 391. retinet Zon. p. 182. 4. Hesychius ἀνὰ κράτος videtur repperisse. 5. Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος Procopii verba de Bello Pers. II, 25. p. 151. Cf. v. Ἀκράτος. 6. Eudocia p. 60. Ἀνακρέων Τήιος, λυρικός. ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. ἤτοι παροίνια μέλη, καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια. Σκυθίνου ἢ Παρθενίου υἱός Schol. Plat. p. 312. 7. Ἀριστοκρίτου αὐτὸν ἐδόξασαν E. 8. Ἐλεγείαν A. Mox πάντες B. 10. δὲ post γέγονε E. Ὀλυμπιάδι νβ΄] Eusebius in Chronico Anacreontem ad Olymp. LXII. refert: quod si sequimur, scribendum hic erit Ὀλυμπιάδι ξβ΄. *Küst.* Gaisf. affert Clintoni Fast. Hellen. a. 531. Idem Suidam vituperat, qui sequentibus οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβ. auctores diversos memoret, cum Polycratem, Cyrum et Cambysem aequales fuisse constet. 11. τάσσουσιν E. et B pr. τὴν νε΄] Manifestus hic est contra chronologiam error; qui tamen non tam Suidae quam librariis tribuendus videtur, a quibus notas numerorum in veterum scriptis saepissime corruptas esse constat. Facilis est autem ἁμαρτήματος huius emendatio, quoniam Suidas hic addit Anacreontem secundum nonnullos sub Cyro et Cambyse vixisse. Constat enim Cyrum occisum fuisse Olymp. LXII. et Cambysen eadem Olymp. ei successisse: quo proinde tempore et ante Anacreontem floruisse necesse est. *Küst.* ξβ΄ restituit Faber in Anacr. p. 112. νε΄ A. unde νε΄ fecit Gaisf. post Clintonum. 12. Τέω] τήω inter versus B. τηου E. Repetita haec in v. Τέω. 13. Ἄβδηρα B. E. 14. παίδων] Smerdiae, Cleobuli, Bathylli nomina profert Reinesius, v. testimonia vett. in ed. Fisch. p. LV. sqq. 16. Ἀνακρεόντια A. 17. Ex Harpocratione: cf. infra v. Δίκης ἀνάκρισις. ἐφ' ἑκάστης Med.

Ἀνακογχυλιάσαι. Os colluere. Ἀνακομιδή. Reductio, reditus, receptio. Ἀνακομῶ. Refloresco. Ἀνακῶς. Apud Herodotum significat, diligenter, caute, vel regie. Et Ἀνακῶς ἔχειν, diligenter curare. *Cum iis edictum esset, ut diligenter sibi caverent, si forte hostes occultas insidias molirentur.* Ἀνακωχεύει apud Sophoclem significat retinere. Proprie autem dicitur de nautis, qui inter tempestatem velis contractis navem in salo fluctuare sinunt, ventis repugnare nolentes. per translationem igitur poeta de curru dixit, quod ille cursu non contendit, sed equorum tumultu relicto lente succedebat. Ἀνακωχή. Induciae, vel pax subita in bellum erumpens. Ἀνακωχῆς. Cessationis, remissionis, pacis ad exiguum tempus in bello durantis. Vocis autem notatio ab eo quod est ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. Ἀνακράτος. Adverbium. Totis viribus. *Illi vero totis viribus fugiebant.* Ἀνακρέων. Anacreon, Teius lyricus, Scythini filius, vel ut alii tradunt Eumeli, vel ut alii Parthenii, vel ut alii Aristocriti. Scripsit Elegias et Iambos: omnino usus Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade LXII. alii vero Cyri et Cambysae temporibus eum vixisse ponunt. Olympiade LII. Is cum Teo pulsus esset per Histiaei seditionem, Abdera commigravit, urbem Thraciae. Per totam vitam puerorum et feminarum amoribus odisque pangendis studuit. scripsit etiam carmina convivalia, item Iambos quaeque vocantur Anacreontica. Ἀνάκρισις. Inquisitio, quam singuli magistra-

νομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰςάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακρίνω. αἰτιατικῇ.

Ἀνακροτῆσαι. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Ἀνακρουόμεθα. οἷον ἀναπροοιμιαζόμεθα.

Ἀνακρούσασθαι. ἐπὶ ναυμαχίας τὸ συμβάλλειν καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτᾶσθαι. Θουκυδίδης. ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὖθις κτήσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Ἄνακτες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.

Ἄνακτες καὶ Ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτείᾳ φησί· Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως Ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες Ἄνασσαι. Καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά. Καὶ Ἀνακτορίαν, δεσποτείαν. Καὶ Ἀνακτόριον, ἱερόν. Καὶ Ἀνακτόρων, ἱερατειῶν.

Ἀνακοινώσασθαι καὶ Ἀνακοινῶσαι, ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνοῦτο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.

[Ἀνακυνδάραξος. βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας.]

Ἀνακυκλήϊον. τὸν ὀρθόν.

Ἀναλαβεῖν. ἐνθυμηθῆναι. Μηδ' εἰς ἐσχάτην ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μήποτε διὰ ταύτης πολέμιος ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῇ στρατός.

Ἀναλαμβάνειν. αἰτιατικῇ, ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν. Ὅτι ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκωπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι

3. ταύτας om. MS. Vat. 375. a Bastio coll. 4. Om. Küst. 5. Locus Iosephi A. I. XII, 4, 9. repetitus in v. Εὐτραπελία. ἐκέλευεν Zon. p. 200. 8. Ἀνακρουώμεθα Plato Philebi p. 13. D. Miram vocem ἀναπροοιμιάζομαι Zonaras agnoscit. 9. Vide vv. Ἐπανακρούσαι et Πρύμναν ἐκρούοντο, coll. Duk. in Thucydid. VII, 36. et Valck. in Herod. VIII, 84. Huc revocandum Θουκυδίδης, quod continuam in glossam irrepsit. 11. Ἀνακτᾶσθαι] Αἰτιατικῇ subiecit Gaisf. ex A. ignoratum Zon. p. 200. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν] Sic Polybius III, 60. 87. Xenoph. K. Π. ζ. p. 539. quem locum respexit fortasse Suidas. Ad finem ponendum est [cum Zon.] nomen Θουκυδίδης. Burn. Aptiora dedit Lennep. in Phalar. p. 20. sq. 13. ἀπολαύειν] ἀπολαβεῖν B. E. 14. Haec cum Schol. Aristoph. Av. 782. 15. Ex Harpocratione Pal. Sed Aristotelem in observatione tam pervulgata (vide vel Musgr. in Soph. Oed. R. 85.) appellari potuisse miraremur, nisi de rationibus Cypriorum ἀνάκτων accurate nobis constaret ex Athen. VI. p. 256. A. sive Eustathio in Il. ν. p. 947. 16. μὲν om. A.

1. Post τὰ ἱερὰ delevi ἢ τὰ βασίλεια, quae Zon. p. 188. retinet, cum A. B. E. Cf. Solan. in Luciani Tim. 23. et intpp. Herodoti IX, 65. addito Lobeck. Aglaoph. p. 60. 2. V. Apollonii Lex. p. 132. Zon. p. 180. et intpp. Hesychii v. Ἀνακτορίζοι. 3. Ἀνακτορῶν Küst. cum Porto legebat. Sed obstat Lex. Seg. p. 391. Ἀνακτόρων, ἱερῶν ἢ ἱερατειῶν E. 5. Ἀνεξυνοῦτο] Vide infra v. Ἀνεξυνοῦτο. Ceterum Gaisf. tacite vetustam scripturam ἀνεξυνοῦντο mutavit. 6. Ἑλληνικαῖς I, 1, 30. 7. Ἀνακυνδάραξος] Hanc gl. A. habet in marg. et statim ante eam Ἀνακύπτω. Γενικῇ. Irrepsit ex v. Σαρδαναπάλους. Gaisf. 9. Cogitent de hac voce eiusque interpretatione acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit; nisi quod apud Hesychium legebatur, Ἀνακύκλει, ἀνόρθου: quae tamen glossa non minus illustratione indiget quam ipse Suidas hoc loco. Küst. τὸ ὀρθὸν Zonaras p. 167. MS. Par. 2551. et E. Abreschius in Obss. Misc. V. p. 93. „legerem ἀνακύκλει, εἰς τὸ ὀρθὸν στῆσον, sive quoque ἀνόρθωσον. Iensio videbatur legendum ἀνακύκλησον." „Legendum opinor, Ἄνω κύκλον, τὸν οὐρανόν. Respexit Sophocl. Philoct. 813. εἰ τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Hesychius peius corrupit. Sed fort. recte Hesychius Ἀνακύκλει. ἀνόρθου, ut respexerit Eurip. Orest. 231. ut Abreschius monuit." Toup. MS. Haec si referuntur ad Aristoph. Av. 1366. coniectare licet: Ἀνὰ κύκλον, τὸν διθύραμβον. 11. μήποτε] μήτε B. E. Verborum neque sensus omnino perspicuus nec dictio proba: non enim habemus quomodo εἰς certe tueamur. Nihil iuvat Zon. p. 201. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. Mox ἀμπέχειν H. Steph. Thes. II. p. 560. A. probante Schweighäusero. Sed probandum ἀνέχειν, ut ἀναλαμβάνειν significare dicatur aut vires recuperare (v. Dorvill. in Charit. p. 342.) aut reprimere, v. Ast. in Pl. Legg. p. 193. 14. Ὅτι add. A. ἔμελλε omnes ante Küst., qui secutus est Athenaei fidem I. p. 21. B. unde Suidas haec cum continuis descripsit. 16. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ om. B. habet E. marg. Ista cum dicto Platonis irrepserunt in glossam Ἐπιδεξιελευθέρως. Locus Platonis in Theaeteto p. 175. E. haud paulo rectius sic perscriptus: τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως, οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. 17. τορῶς] στερρῶς E pr. ἀναλαβέσθαι] Lege ἀναβάλλεσθαι, ut apud Platonem. Significat hic autem ἀναβάλλεσθαι vestibus indui; quo sensu vox ista Atticis propria est, ut docet ipse Suidas supra v. Ἀναβάλλει. Küst.

tus faciunt ante indicia de rebus ad litem pertinentibus. Inquirunt etiam, an omnino causa sit in iudicium introducenda. Ἀνακροτῆσαι. Plausu comprobare, celebrare. *Tum Ptolemaeus omnes plaudere iussit, urbanitatem eius probans.* Ἀνακρουόμεθα. Canendi initium facimus. Ἀνακρούσασθαι. De navali proelio dictum, ut sit, pugnam committere retroque cedere. Ἀνακτᾶσθαι. Idque sanare apud Thucydidem. Significat etiam, rem prius amissam recuperare et in integrum restituere. Ἄνακτες. Dii. Et Ἀνάκτορα, templa. Ἄνακτες. Reges. Et Ἄνασσαι, reginae. Aristoteles in *Cypriorum Republica*: *Filii autem et fratres regis vocantur ἄνακτες, sorores vero et uxores ἄνασσαι.* Et Ἀνάκτορα, templa. Et Ἀνακτορίαν, regiam potestatem. Et Ἀνακτόριον, templum. Et Ἀνακτόρων, sacerdotiorum. Ἀνακοινώσασθαι et Ἀνακοινῶσαι, perinde dicuntur. Xenophon in *Hellenicis* dixit etiam ἀνεξυνοῦντο. [Ἀνακυνδάραξος. Rex fuit Nini, urbis Persicae.] Ἀνακυκλήϊον. Rectum. Ἀναλαβεῖν. In animum inducere. *Neque spem novissimam animo suscipere, fore ut hostilis exercitus per hanc viam ipsos aggrediatur.* Ἀναλαμβάνειν. Se recipere: aptum accusativo. Philosophis curae erat, vestem etiam decenter componere, quique hoc negligerent, eos deridebant. Plato in *Theaeteto*: *Qui prompte quidem et alacriter norit obire ministeria, dextre tamen et*

δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεόν. Ἄλεξις δέ φησι περὶ ἐσθῆτος οὕτως·

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς. οὗ μήτε πράττεται τέλος,
μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
τιμὴν δόντας, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὁρῶσιν ἡδονήν,
κόσμον δὲ τῷ βίῳ· τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὑτῷ κτῷτο, φάσκων νοῦν ἔχειν;

Ἀναλαμβάνειν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτᾶσθαι. Ἀππιανός· Τότε δὲ ἧκεν τις δρόμῳ, δηλώσων τῷ Πέρσῃ λουομένῳ καὶ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξήλατο τοῦ ὕδατος, βοῶν ὅτι ἑαλώκοι πρὸ τῆς μάχης.

Ἀναλγήσιον. Ἀναλγησία. ἀναισθησία.

Ἀνάλγητος, καὶ δυςανάλγητος, παρὰ Σοφοκλεῖ. τουτέστι δυςμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, σκληρός.

Δυςανάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

Καὶ Ἀναλγήτως, ἀναισθήτως, ἀπόνως. Καὶ Ἀναλγήτων, ἀσυμπαθῶν, ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι, ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐκβεβληκότων. Σοφοκλῆς·

Ὤμοι ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδῶν τῷδ' ἄχει.

τουτέστι, τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

Ἀναλέγεται. αἰτιατικῇ. ἀναμφιβόλως ἔχει. ἐννοεῖται. Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνούς, νοήσας. Ὁ δὲ ἀναλεξάμενος τὴν ἐπιστολήν. Καὶ Ἀναλεξαμένων, ἑαυτοὺς συναγαγόντων. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπε. Καὶ αὖθις· Καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισεν, ἵνα μηδεὶς ἔτι μήτε τὸ τούτου σῶμα ἴδῃ, μήτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμμένα ἀναλέξηται.

---

1. ἐπιδεξιελευθέρως libri, natum ex Athenaei scriptura ἐπιδέξι' ἐλευθέρως. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν] γὰρ om. A. E. cum Athenaeo, abest item ab loco posteriore. L. οὐδέ γ'. 2. θεῷ] θεὸν A. B. θν E. 3. περὶ ἐσθῆτος pravum additamentum. 6. ἐξ ὧν καλῶς] Pariss. apud Küst. ἐξὸν καλῶς, quam lectionem praeceperat Casaubonus in Athenaeum. οὐ μήποτε πράττεται τέλος] Casaubonus: — Οὗ μήτε πράττεται τέλος Ἡμᾶς τε μηδὲν δόντας ἑτέρῳ δεῖ λαβεῖν· φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ. Küsterus leviter ab vestigiis Suidae recessurus locum sic constituebat: — Οὗ μήτε πράττεται τέλος Μηδέν τις ἡμᾶς, μήτε παρ' ἑτέρων λαβεῖν Δόντας τι δεῖ· Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις κτλ. Dobraeus in Aristoph. Plut. 256. οὗ μήτε πράττοιτ' ἂν τέλος Μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ Ἑτέρῳ λαβεῖν. Sed τιμὴν διδόντας· τοῖς δὲ χ. φ. Toup. MS. οὗ μήτε recepimus ex Ath. μήτε A. B. E. Ceterum φέρει — βίῳ maiore distinctione comprehendebantur. 10. τοιοῦτο γῆρας A. 11. αὐτῷ Toup. MS. Immo αὑτῷ cum Ath. 12. Ἀναλαμβάνειν] Photio Bibl. p. 204. id obtrudebat Toup. MS., ubi legitur τὸν ἀκροατὴν — διαλαμβάνων ταύτῃ καὶ ἀναπαύων καὶ ἀνακτώμενος. Ἀππιανός] T. I. p. 529. Schweigh. 13. δρόμον B. E. 14. ἐξήλλατο A. B. Med. ἑαλώκει B. E. 16. Ἀναλγήσιον delevit Küsterus. Id si recte se habet, certe iungendum glossae continuae. Mox Ἀναλγησία apud Demosth. de Cor. p. 237, 12. extare monet Gaisf. In Lex. Seg. p. 391, 14. ordo verborum invertendus videtur. 17. παρὰ Σοφοκλεῖ Oed. R. 12. cuius Scholiastam (ubi legendum, ἴσα τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρός) Suidas descripsit. 18. δυςμετάβλητος] δυςμετάκλαστος Schol. δυςμετάκλητος A. Mox ἀπειθής E. 20. δυςανάλγητος] „lectionibus ut videtur duabus in unam conflatis." Porson. Adv. p. 162. ἂν et οὐ om. A.

1. Ἀναλγήτως] Lex. Seg. p. 391. Est Soph. Aiac. 1333. 2. ἢ τῶν] ἤτοι τῶν E. 4. ἐμβεβληκότων vulg. πολλαχῇ A. B. E. Edd. vett. Σοφοκλῆς Aiac. 946. 6. δισσῶν ἐθροήσας A. ἄναυδον γ' Ἀτρειδῶν ἔργον Küsteri commentum; ἀνανδρον ἔργον Ἀτρειδῶν A. Lege vero Ἀτρειδᾶν. 10. αἰτιατικῇ ignorat Zon. p. 201. ἔχειν A. Cf. Etym. M. p. 98. 13. Ἀναλεξάμενος] Vide Hemsterhus. in Luciani Dial. Marin. V, 2. et Boisson. in Eunap. p. 145. Accedit Zon. p. 201. 15. Verba Diodori in Excerptis Legg. c. 27. ed. Wessel. T. II. p. 627. Idem fragmentum olim repetebatur in v. Βλάνων. 16. ἀναλεξαμένων] in Exc. Diod. ἀναψυξαμένων, cui lectionem Suidae praetulit Küst. 18. Locus integer sub v. Σεβῆρος. εἰς ante τὸ vulg., additum ab ed. Bas. Lege τῷ τοῦ Α. μνημείῳ.

---

liberali ratione vestem componere nesciat, neque harmonia carminum excultus deum laudibus excipere. Alexis vero de habitu sic loquitur: *Hoc unum existimo hominum illiberalium proprium esse, negligenter in viis incedere, cum liceat composite. Nam quae res talis est ut ab nobis nemo vectigal eius causa exigat, neque necesse sit id ab aliis redimere pretio dato, cum hoc recte utentibus gloriae quandam dignitatem afferat, spectantibus voluptatem, vitae ornamentum: tantum decus quis est quin sibi quaerat, qui quidem sana mente se praeditum dicat?* Ἀναλαμβάνειν. Recuperare. Appianus: *Tunc festinus quidam accurrit, rem indicaturus Persae se lavanti et corpus reficienti. Ille cum ex aqua prosiluisset, exclamavit se ante pugnam esse captum.* Ἀναλγήσιον. Ἀναλγησία. Stupor. Ἀνάλγητος, et δυςανάλγητος, apud Sophoclem significat eum, qui commiseratione haud facile flectitur, qui doloris expers est, neque cedit affectibus, crudelem, durum. *Crudelis sane essem, si vos tam supplices non commiserarer.* Et Ἀναλγήτως, sine doloris sensu, praeter molestiam. Et Ἀναλγήτων, crudelium, vel qui nulla miseratione tanguntur, vel qui multorum dolorum auctores nobis fuerunt, et in molestias nos coniecerunt. Sophocles: *Hei mihi! geminorum Atridarum, ad aliena mala rigidorum, infandum hac in calamitate mihi memorasti facinus.* Ἀναλέγεται. Aptum accusativo: certum habet, secum volutat. *Si quis hoc secum reputet, nos hostem primo impetu superaturos esse.* Ἀναλεξάμενος. Qui legit, qui intellexit. *Ille cum legisset epistolam.* Et Ἀναλεξαμένων, qui se recollegerunt. *Cum autem Carthaginienses ex illo pavore vix se recollegissent, unus homo, qui Blano vocabatur, convenientem illi calamitati vocem hanc emisit.* Et alibi: *Et in Alexandri monumento libros conclusit, ut nullus amplius neque huius corpus videret, nec quae illis continebantur legeret.*

Ἀνάλημμα. ὕψωμα, στήριγμα. Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὰ τείχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν.

Ἀναλήψεσθαι. αἰτιατικῇ. ἀνακτήσασθαι. Ὁ δὲ ἔλεγεν ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀνάῤῥωσις. Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Ἀναλιβόζωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, ἑκατέρως. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.

Δαιταλεῦσιν·

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ
τὰ τείχη.

Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως· οἷον ἀνήλισκον καὶ ἀνάλισκον. Καὶ αὖθις·

Εἰς οὓς ἀνάλουν οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Ἄναλκις. ἀδύνατος, ἀσθενής. Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται, ἀλλ' ὅπου φυγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Καὶ αὖθις ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἰγίσθου·

Ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγου ὁρισμός ἐστιν οὗτος· ἀνάλογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἄλληλα, ὧν ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. 170 ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν. τὰ δ' ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἄλληλα καὶ ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα λέγεται. Ἀνάλογον δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. [Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ στρατιῶται γενναῖοι ὀφθῆναι καὶ τῷ ἴσῳ ἀξιώματι ἀναλογοῦντες.] Καὶ ἀναλόγως, ἴσως. Καὶ Ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον, τὸ σοφώτερον, τὸ ἀναλογικώτερον.

1. *Ἀνάλημμα*] Ἀναλήμματα ὑψηλὰ Dionys. Hal. A. R. III. p. 192, 38. 40. Beros. in Euseb. Chr. I. p. 49, 2. Diodor. Sic. XVII, 71. *Hemst.* Ubi quaedam Wesselingius addit; Ioseph. p. 538. affert Toupius. Glossam Lex. Seg. p. 391. totum locum Zon. p. 188. praestant. Fragmentum ad Polybium refert Valesius. 2. βάρος] ὕψος E pr. 4. ἤγουν ἀνακτήσασθαι] Delevit Gaisf. ἤγουν cum A. B. E. ἀνακτήσασθαι reposui cum A. et Zon. p. 201. qui nescit αἰτιατικῇ. 5. Locus Iosephi de B. I. V, 3. 4. unde constat certo τὰ δὲ (sc. τάγματα) ἔλεγεν legendum esse. 7. Verba Polybii III, 87. Pleraque Zon. p. 180. 10. Ἀναλιβόζωρα] Ἀναλιβάζωρα E. Ἀναλιβόζορα Zon. p. 190. 11. Vide Antiattic. p. 83. καὶ ἀναλοῦν, αἰτιατικῇ ἑκάτερα] αἰτιατικῇ ἢ ἀναλοῦν E. αἰτιατικῇ A. B. in marg. ἑκατέρως A. E. Huic Gaisf. qui parum commode Zonar. p. 201. (Ἀνάλωσε καὶ ἀνήλωσεν. ἑκατέρως λέγεται) advocat, subiecit αἰτιατικῇ, quod vel librorum dissensus expungendum docet. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 247. sq. Priorem vs. om. E. 13. ἄλλος pro ἀνήρ A. B. Med. 15. Δαιταλεῦσιν] ταλλεῦσιν A. B. E. Med. Correxit ed. Bas. cum E. marg. Vide Aristoph. fr. 15. 18. Desiderabam, διὰ τοῦ α καὶ η ἀδ. Sine suspicione bis utitur Pierson. in Moer. p. 26. Ceterum et longum est et alienum eorum numerum proferre, qui post Valckenarium hanc quaestionem agitarint. 20. εἰς om. A. οἷς, ut solet in talibus, Med. 21. Fragmentum e Damascii Vita Isidori depromptum, cuius pars apud Photium p. 337. a. (1032.) extat hinc supplenda: quippe qui principio οὐ — ἀλλὰ καὶ careat. Cum auctario quodam haec redeunt in v. Φῶτα.

3. φυγάδε Ald. φεύγαδε vulg. οἱ ἄλλοι Phot. 4. ἀνανδρίαν] ἀναιδρίαν A. 5. παραβαλλόμενος] περιβαλλόμενος A. B. E pr. Med. Sed editum tuetur Suidas v. Καταβα. 7. Versus Sophoclis Elect. 301. sq. Prior quidem non sine corruptione repetitus in v. Ὑλακτεῖ. 11. *Ἀναλογεῖον*] De quo dixerunt Ducangius in utroque Glossario et interpp. Hesychii v. Ἀναγνωστήριον. 14. ἀνταναίρεσιν] Haec vox in prioribus edd. culpa librariorum ex textu excidit; quam ex MSS. Paris. revocavi. *Küst.* Haec verba usque ad πρὸς ἄλληλα λέγεται Alexandri Aphrodisiensis sunt in Aristot. Topic. p. 260. Vide Aristot. Topic. VIII. p. 407. ed. Sylburg. Alexander habet ἀναίρεσιν pro ἀνταναίρεσιν. *Gaisf.* τὸ ἀνάλογον] τὰ δ' ἀνάλογον A. cum Alexandro, τὸ δ' ἀνάλογον B. E. Mox ἔχειν E. De reliquis compara Hasium in Leon. Diac. p. 187. sq. 17. καὶ αὖθις — ἀναλογοῦντες apertum est in finem v. Ἀναλογῶ conlicienda fuisse. 18. τῷ ἴσῳ sensu cassum: τῷ σῷ legendum apparet. Nihil mutat Zon. p. 188.

Ἀνάλημμα. Agger, munimentum. *Cum autem pondera munimentorum animadvertisset, neque ullo modo muros quassari posse, manus cum hoste conseruit.* *Ἀναλήψεσθαι.* Aptum accusativo, compensaturum esse. *Ille vero dicebat, commilitones praesens peccatum aliis in posterum virtutibus compensaturos esse.* *Ἀνάληψις.* Refectio. *Curae ipsi erat, ut non solum viri sed etiam equi reficerentur.* *Ἀναλιβόζωρα.* Nomen loci. *Ἀναλίσκειν,* et ἀναλοῦν: extat enim utrumque. Aristophanes in *Pluto*: *Nunc enim parce vivere, siquis alius, calleo, nunc rursum quando hoc opus fuerit, sumptus facere.* Idem in *Daetalensibus*: *In triremes oportet me haec et in muros impendere.* Iam in praeterito et α et η sine discrimine usurpatur: ut ἀνήλισκον et ἀνάλισκον. Et alibi: *Quo maiores nostri pecuniam impenderunt!* *Ἄναλκις.* Imbellis, ignavus. *Non solum enim magnum periculum imbellem virum non admittit, ut ait Pindarus, sed etiam magnus vir parvum certamen dedignatur, utpote qui cum alii propter ignaviam aufugiunt, ibi descendat ad periculorum discrimina.* Porro Tragoedia de Aegistho canit: *Hic ad omnia segnis, manifesta pernicies, qui sociis mulieribus pugnas init.* Adiuvante enim Clytaemnestra is Agamemnonem interfecerat. *Ἀναλογεῖον.* Locus reponendis libris. *Ἀνάλογον.* Proportionis haec est definitio. Proportio magnitudines inter sese convenientes habet, quae pari ratione subtrahi possunt. Aristoteles vero subtractionem eiusmodi vocavit ἀνταναίρεσιν. Quae res proportionem inter se habent, eas dicunt inter se referri et pari ratione invicem contineri. Significat autem ἀνάλογον aeque. [Et alibi: *Milites vero tum aspectu generoso praediti, tum tuae dignitati pares.*] Et Ἀναλογώτερον, altius, sapientius convenientius.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, δοτικῇ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δωμάτων ἐφ' ὕψους αἴροντες, τῷ ὕψει τοὺς θεμελίους ἀναλογοῦντας ὑποβάλλουσι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω καὶ ὁμοιῶ. Ὁ αὐλαίαν εἶχεν ἀναλογοῦσαν σκηνῇ οὐρανίῳ.

Ἀναλώθησαν. ἠφανίσθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. Καὶ ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα.

Ἀναλοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης. Καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλοῦν, τὸ ἀναιρεῖν.

Ἄναλτον. Ὅμηρος καὶ Κρατῖνος ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν.

Ἀναλλοίωτος. ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὢν καὶ μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. στενάζουσα, λυγκαίνουσα. ἔστι δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαρμῷ τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἥρωι·

Πεφαρμάκευσαι γλυκύταθ' ἀναλυθεὶς μόλις.

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος τοῦ ὁριστικοῦ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ὑπὸ σχήματος ἐπὶ σχῆμα τῶν τρόπων ἀνακύκλησις. Ἀναλύειν γὰρ λέγεται, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἁπλοῦς καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ὧν αὐτοῖς τὸ εἶναι. κατὰ γοῦν τὸ σημαινόμενον τῆς ἀναλύσεως Ἀναλυτικὰ γέγραπται τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀναλφάβητος. Ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων, καί, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλφάβητος.

Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ·

---

1. Ἀναλογῶ] Glossam habet A. marg. 2. μεγέθει A. μεγέθη οἰκοδομημάτων Toupius e Themist. Or. 13. profert. 3. ἀναλογοῦντας] ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντας A. inter vss. Legendum potius est, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζομαι καὶ ὁμοιοῦμαι. Küst. 5. οὐρανίῳ] τούτῳ A. 6. Ἀναλώθησαν] Ἀττικῇ addit A. Merito fragmentum Aeliano tribuit Toupius, coll. v. Ἄλλως. De sensu verborum mirere Küsterum desperasse. Priorem partem affert Zon. p. 201. 8. πομπῇ κρείττονι] A Deo missa, vel voluntate numinis. Hemst. Missu divino. Vide Abresch. Addend. Aeschyl. p. 653. Iulian. Ep. 29. Suid. v. Ἐπίκουρος. Plutarch. II. p. 323. Euripid. Herc. F. 589. Hom. Od. ε. 32. Toup. MS. Attigit Wessel. in Herod. III, 77. Extrema Καὶ ἀνάλωμα καὶ πρ. delevit Küsterus. Ἀνάλωσα et προανάλωσα (hoc cum E.) A. marg. Contra προαναλῶσαι B. προαναλωθῆναι habet Thucyd. VII, 81. 10. Θουκυδίδης] Dubito an ἀναλοῦντες exstet hodie in Thucydidis libris; ἀναλοῦν habemus II, 24. (ἀναλοῦντες Thucydidi reddit Heilmannus in IV, 48. in Add.) Idem III. 81. ἀνηλοῦντο, quod in Suida reponendum, sed iniuria fortasse, opinatur Valckenar. in Eurip. Phoen. 591. In fine gl. dedi ἀναιρεῖν cum A. B. E. pro ἀναιρεῖν. Gaisf. Om. τὸ ἀναιρεῖν Zon. p. 201. 12. Ὅμηρος] Od. υ'. 228. βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον, ubi Schol. ἄναλτον, ἀπλήρωτον. ἀπλήρωτον cuius loco vett. editt. habebant ἀναλήρωτον, e duobus Parisinis, Hesychio, Etym. M. cum Schol. Homeri et Apollon. Lex. p. 136. reposuit Küst. Extrema nescit Zon. p. 188. V. Eust. in Erotian. p. 96. Ludit in hoc significatu Timocles ap. Athen. VIII. p. 339. E. Adde Eustathii Opusc. p. 139, eundemque in Od. σ'. p. 1840. 14. Differunt Zon. p. 168. et Lex. Seg. p. 391. Sed iungendum ὁ cum αὐτός. Vid. Hesychius. 16. Ἀναλύζουσα A. et H. Steph. in indice Thesauri. Attigit gl. Hemst. in Luciani Somn. 4. Inde nova prodiit glossa Λυγκαίνουσα.

1. πολλάκις Zon. p. 202. 3. καθαρμῷ A. E. cum Zonara: καθαρῷ Med. καθαρτικῷ ed. Bas. cum sequacibus. 4. φαρμάκων A. B. E. et Zonaras: φαρμάκῳ edd. ante Gaisf. Disertius vero Hesychius: Ἀναλῦσαι. τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι. Μένανδρος p. 73. Ἥρωι vel Ἥρῳ A. B. E. Ἥρωσιν edd. ante Gaisf. cum Zonara. Ambiguum uter titulus verior sit; illud tamen praetulerim. 5. Verba Menandri restituit Lobeckius Aglaoph. I. p. 644. quamquam πεφαρμάκευσ' ὦ γλ. quod ille malebat, praeponere dubitavimus. Ἐπεφαρμάκευσο γλυκύτ' ἀναλωθεὶς μόλις A. Zonaras. Ἐπεφαρμάκευσον — ἀναλωθεὶς B. ἐπεφαρμάκευσον — ἀναλωθεὶς E. Editam scripturam Ἐπεφαρμάκευσον γλυκύτατ' ἀ. μ. sic interpretabatur Toupius: Cum vix purgatus sis suavissime, aliam adhibe potionem. 6. Ὅρος — ἐκφερόμενος extant in v. Ὅρος. 8. καὶ ante κεφαλαιωδῶς delevi cum Zon. p. 180. qui subiicit: καὶ ἄλλως· Ἀνάλυσις — ἀνακύκλησις. ἐπὶ σχήματος A. B. E corr. 9. ἀνακύκλησις A. B. E. cum Zonara: ἀνάλυσις reliqui. Quae sequuntur usque ad εἶναι habet Zon. p. 202. 11. αὐτοῖς] αὐτοῖς E. 13. τοῦ om. B. E. 14. Locus Procopii, repetitus ex v. Ἀμάθητος. Quo spectat annotatio, Περὶ Ἰουστι β A. marg. 16. Αἰγεῖ] Λύγγῃ ope Antiattic. p. 83. Ruhnkenius in Timaeum p. 167. post Casaubon. in Athen. III. p. 110. F. quos sequitur Schweigh. Opusc. II. p. 203. Vulgatum tuetur Reinesius Varr. Lectt. III. p. 382. ac malebat Meinekius Qu. Scen. II. p. 61. utrumque titulum Philyllio relinqui. Ceterum glossam Ἀναλφάβητος prodit Antiatt.

Ἀναλογῶ. Congruo, dativo aptum. *Cum architecti domus in ingentem altitudinem exstruunt, fundamenta altitudini congrua subiiciunt.* Item, similis sum: *Quod aulaeam habebat, tabernaculo coelesti similem.* Ἀναλώθησαν. Perierunt. *Neque vero preces illorum irritae fuerunt. fera enim quaedam illis occurrit divinitus immissa.* Porro ἀνάλωμα et προανάλωμα. Ἀναλοῦντες. E medio tollentes: sic Thucydides. Et Ἀναλῶν, ἀναλοῦν, e medio tollens. Ἄναλτον. Apud Homerum et Cratinum significat inexplebile, apud Dinarchum vero sale non conditum. Ἀναλλοίωτος. Qui semper idem est, nec mutationi ulli obnoxius. Ἀναλύζουσα. Gemens, singultiens. id accidere solet, si qui magna cum animi commotione flent. Ἀναλυθῆναι. Medicamento piandis mentibus idoneo uti. Menander Heroe: *Denuo suavissime medicamentis defixus es, qui vixdum fueris expiatus.* Ἀνάλυσις. Explicatio. Definitio est enim oratio, quae explicando notiones ad intelligentiam aptas absolute summatimque pronunciat. Ἀνάλυσις autem est modorum ex figura in figuram resolutio. ἀναλύειν enim dicitur, compositos syllogismos ad simplices et ad propositiones, ex quibus constant, reducere. Haec quidem analysis significatio cadit in Aristotelis Analytica. Ἀναλφάβητος. *Omnium erat litterarum expers, et (ut est in proverbio) rudimentorum expers.* Ἀνάλφιτον. Philyllius in Aegeo.

Ἀναμάθω. ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμαλάττεσθαι. ἀναφυρᾶν. Καὶ Ἀναμάττεσθαι, ὁμοίως.

171 B **Ἄναμμα.** Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν ὄντα ἄναμμα, τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν καὶ πρόσγειον οὖσαν.

Ἀναμασώμενοι. ἀντὶ τοῦ ἀνερευνῶντες.

Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

(οἱ κριταί) Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀναματτόμεναι, ἀναμασσώμεναι.

Ἀναμαχούμενον. ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὖθις ἥκειν ἀναμαχούμενον τὴν πρώτην ἧσσαν.

Ἀναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.

Ἀναμετρήσαιμι. διεκπεράσαιμι. Μήποτε εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μήτε τὴν πολλὴν θάλασσαν ἀναμετρεῖν.

Ἀναμείνω. αἰτιατικῇ.

Ἀναμηρύσασθαι. ἀνατεῖναι.

Ἀνάμιλλητον. ἀφιλόνεικον.

Ἀναμίξ. ἀναμίγδην, ἀναμεμιγμένως.

Ἀνάμνησις. ἀνάμνησίς ἐστι φαντάσματος εὕρεσις. ἀρξαμένη δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ ἐξῳωμένον σῶμα. ἀναμνησθέντες γὰρ φοβεροῦ τινος ἡμῖν γενομένου ὠχριάσαμεν, καὶ τοῦ πλοῦ ἀναμνησθέντες ἐναυτιάσαμεν. Πῶς δὲ λέγομεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἄρξασθαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως; ἢ οὐχ ὡς ἐκείνης αὐτῆς ἀναμιμνησκομένης· ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων λέγομεν· ἀρξαμένη γὰρ ἡ κίνησις ἐκ τῶν αἰσθητῶν διέβη μέχρις ἐκείνου, ἐν ᾧ ἡ κριτικὴ καὶ αἰσθητικὴ δύναμις· τοῦτο δέ ἐστι τὸ πνεῦμα· οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἡ ψυχή, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γέγονεν· ἀνάπαλιν ἢ ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἡ αἴσθησις,

---

1. Cf. Zon. p. 202. Eadem Hesychius. 2. *Ἀναμαλάττεσθαι* nihil nisi varietas alterius vocis: Lex. Seg. p. 391. *Ἀναμάττεσθαι. ἀναφυρᾶν.* 4. Locus Diogenis Laert. VII, 145. Gl. habet A. in marg. 6. *νοερὸν ὄντα ἄναμμα*] Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus enim edit. [et A. B. E.] pessime legitur *νωθρὸν ἄναμμα*, quod Portus nullum hic mendum suspicatus *tardum incendium* verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, et simul appareat me *νοερὸν* pro *νωθρὸν* Suidae recte restituisse, sciendum est Stoicos, quorum dogmata Laertius loco laudato exponit, existimasse solem esse astrum ignitum et intellectu praeditum: quod praeter Laertium multi etiam alii scriptores testantur. Clemens Alexandrinus Strom. VIII. p. 552. *Φασὶν οὖν οἱ Στωϊκοὶ τοῦτ' εἶναι ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλαττίων ὑδάτων.* Plutarchus *de Placitis Philosophorum* sententiam Stoicorum de Sole exponens ait: *Οἱ Στωϊκοὶ ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλάττης*: quae verba ex Plutarcho repetit Eusebius *Praepar. Evang.* XV, 23. Stobaeus in Eclogis Physicis I. p. 57. *Ζήνων τὸν ἥλιόν φησι καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων ἕκαστον εἶναι νοερὸν καὶ φρόνιμον πῦρ.* Apud eundem p. 56. legitur, Cleanthem solem appellasse *ἄναμμα* (sic enim ibi scribendum) *νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης.* Eustathius in Il. ζ. p. 985. *Ἄναμμα γὰρ ἥλιον [illegible] φασιν οἱ παλαιοί, προστιθέντες καὶ τὸ νοερὸν ἐν τῷ εἰπεῖν, ἄναμμα νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον.* Vide etiam Lipsium Physiolog. Stoic. II. diss. 14. *Küst.* 8. *Ἀναμασσώμενοι*] *Ἀναμασώμενοι* A. B. bis, *ἀναμασσώμενοι* Zon. p. 202. idemque vitium residet apud Hesychium. *Ἀριστοφάνης* δὲ E pr. Tum *Ἀναματτόμεναι* A. In fine *ἀναμασσώμεναι* om. E. 9. Versus Aristoph. Vesp. 815. (780.) 12. *Ἀναμαχούμενον*] Polyb. p. 79. Memnon apud Phot. p. 753. Isidor. IV. Ep. 26. *τὰς ἥττας πάσας ἀναμαχούμενος.* Synes. p. 26. Ioseph. Antiq. pp. 375. 640. Sed et *ἀνακαλέσασθαι τὴν ἧτταν* Schol. Aristid. II. p. 141. Polemo p. 24. *Toup. MS.* Vide Wesseling. in Diodor. Sic. XIV, 23. XVI, 19. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 710. Wyttenbach. Bibl. Crit. Part. X. p. 23. Eustath. pp. 250, 41. 1064, 13. *Gaisf.* Adde si placet Heind. in Pl. Hipp. 15. et Segaar. in Clem. Alex. p. 338. sq. Agathiae p. 49, 12. eadem formula reddenda: *οἱ ἐνθένδε πάλιν τὴν ἧτταν ἀναμαχούμενοις.* *μαχεσάμενον* A. Zon. p. 202. 13. *ἐκέλευσεν* mendum Gaisfordianae. 15. Hesychius, Lex. Seg. p. 391. et Zon. p. 202. qui praestat in subsequenti gl. Toupii coniecturam *μήτε εἰς P.* 16. Glossae sedes Od. μ. 428. v. Apollonii Lex. p. 136. et Plat. Ep. VII. p. 345. E. ubi v. Schol. p. 463. *διαπεράσαιμι*] *διεκπεράσαιμι* A. Zon. Lex. Seg. p. 391. Vulg. defendit Schol. Plat. *διέλθοιμι* Hesych. Ceterum post *Ἀναμετρήσαιμι* addit A. *αἰτιατικῇ.*

1. Om. Küst. 2. Lex. Seg. p. 391. 3. *Ἀνάμιλλητον*] Lex. Seg. p. 391. et Zon. p. 188. Vid. Suiceri Thesaurus Eccles. in v. ab Albert. in Hesychium laudatus, ubi productior vocis forma *ἀφιλονείκητον*. 4. Vid. Valckenar. in Herodot. VII, 40. Mox A. habet in marg. *Ἀναμνήσω γενικῇ, καὶ ἀναμνήσθητι γενικῇ.* 5. *Ἀνάμνησις*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Philopono in Arist. *de Anima*, E. IV, 2. Pearsono monente. In principio copiosior Zonar. p. 181. qui mox *ἀρξαμένη γάρ.* 6. *καὶ* ante *ἐπὶ* Philoponus, qui mox *ὠχριάσαμεν πολλάκις.* Nihil Zon. mutat, in his desinens. 7. *ἐξῳωμένον*] *ἔξω* E pr. 9. *λέγομεν*] *εἴπομεν ὅτι* Philop. 11. ἢ om. Philoponus, qui mox *αὐτῆς καθ' αὑτήν.* 13. *ἀπὸ τῶν*] *ἐκ τῶν* A. et Philoponus. 15. *οὕτως δὲ*] *οὕτω καὶ* Philoponus. 16. Idem plene distinguit post *ψυχή*, omisso *καί.* 17. ἡ om. Philop. 18. *τελευταία* mendose Philop.

Ἀναμάθω. De integro discam. *Ἀναμαλάττεσθαι.* Subigere. Item *Ἀναμάττεσθαι.* *Ἄναμμα.* *Haec autem ignita ceteraque astra omnia nutriri, Solem quidem, qui sit accensum quiddam intellectu praeditum, ex mari magno, lunam vero, quippe aeri permixtam et terrae vicinam, ex aquis dulcibus.* *Ἀναμασώμενοι.* Inquirentes. *Vix causam diligenter ruminantes cognorunt:* (iudices scilicet) Aristophanes. Et *Ἀναματτόμεναι* pro *ἀναμασσώμεναι.* *Ἀναμαχούμενον.* Denuo pugnaturum. *Ille vero iussit eum redire, qui priorem cladem fausto proelio resarciret.* *Ἀναμέλποντες.* Carmine celebrantes. *Ἀναμετρήσαιμι.* Traiiciam. *Neque Rhegium navigare, nec magnum illud mare traiicere.*

Ἀναμηρύσασθαι. Extendere. *Ἀνάμιλλητον.* Contentionis vacuum. *Ἀναμίξ.* Promiscue, mixtim. *Ἀνάμνησις.* Recordatio est visus inventio. initio autem ducto ab anima, penetrat usque ad corpus vita praeditum, nam et recordantes alicuius terroris, qui nobis obiectus sit, pallescimus, et navigationis recordati nauseamus. Quo sensu vero dicimus, in recordatione motum ab anima initium ducere? Non quo ipsa per se recordetur anima; sed quemadmodum de sensibus dicimus, illic enim ut motus a sensibilibus exorsus pergit ad illud usque, in quo indicandi sentiendique facultas sita est (id autem est spiritus): sic etiam in recordatione dicimus, a spiritu, in quo est anima, incipere motum illum, qui recordationis causa est

ἐκεῖθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἡ γὰρ ἀνάμνησις φαντάσματός ἐστιν εὕρεσις, ὁπότε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰσθητικὴ ψυχὴ ἵδρυται. Ἀπὸ τούτων οὖν τῶν ἐν τῷ πνεύματι ἐν ᾧ ἐστιν ἡ ψυχὴ ἐγκαταλειμμάτων, ἅπερ φαντάσματα καλοῦμεν· ἅπερ ἐγκαταλείμματα ἐκ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἀντιλήψεων ἔσχεν· ἀπὸ τούτων ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεται. Ἐπιβάλλουσα οὖν πάλιν τῷ φαν-
172 τάσματι, ὃ πρὶν ἔσχε, τουτέστι τῷ ἐγγενομένῳ πρότερον ἐν τῷ πνεύματι τόπῳ, ἀναμιμνήσκεται, καὶ δι' οὗ αἰσθητηρίου ᾔσθετο αὐτό. καὶ οὕτως συνδιατίθεται τῷ αἰσθητηρίῳ τὸ σῶμα.

Ἀναμοχλευόντων. ἀνορυττόντων, ἀνακινούντων. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἀναμφήριστον. ἀναμφίβολον. Καὶ Ἀναμφήριστος, ὁ ἀναμφισβήτητος.

Ἂν ἀμφοῖν. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου ἐν τῇ μεταφράσει.

Ἀνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν.

Ἀνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης ε. καὶ Πλούτοις Κρατῖνος.

Ἀνανεωσάμενος. ἀνακαινίσας καὶ ἀνεγείρας. Ἡ ἀναμνησθείς, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.

Ἄνανος. ὄνομα κύριον. * ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ φρουρὰν αὐτοῖς ἐπιστήσας παρεκάθητο.

Ἄναντα. ἀνωφερῆ, δυσχερῆ.

Ἀνανταγώνιστος. ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμὴ καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

Ἄναντες. ἀνωφερές. Ὅτι ταυτόν ἐστιν ἄναντες καὶ πρόσαντες. καὶ εἴ τι μὲν ἄναντες, τοῦτο καὶ

3. ἐγγίνεται Philoponus, qui mox ἡ ante αἰσθητικὴ et paullo post οὖν omisit. 5. ἐγκαταλειμμάτων] ἐν καταλείμμασιν Philop. 6. ἅπερ post καλοῦμεν omissum ad supplendam sententiam e Philopono restituit Küst. 8. τῶν κινήσεων Philoponus, qui mox ἐπιβάλλουσαν — ὃ πρίν. 11. τῷ πνεύματι] τοῦ πνς E pr. Ceterum idem vocis compendium in Med. τόπῳ] τύπῳ Philoponus, probante Küst. 12. καὶ οὕτως οὖν διατίθεται Philoponus. καὶ add. A, B, E. 15. Novissima repetuntur in v. Ἀνέστελλον. Color dictionis Aelianeae. 18. Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 203. 19. V. Hesych.

1. Ἂν ἀμφοῖν] ση A. marg. Exscribo locum ex MS. Barocc. 192. f. 225. ὅσα μοι τούτων ἕκαστος περὶ θατέρου ἂν ἀμφοῖν διηγήσαιτο, πάντα μὲν ἀνεγνωκώς (?). Gaisf. Cf. Fabricii B. Gr. T. X. p. 78. ed. vet. 3. οὕτως Ἐπίχαρμος Zon. p. 203. Epicharmi vices tueatur Theocr. 18, 48. 4. Ἡρόδοτος δὲ ἀναν.] Apud Herodotum I. 173. legitur, τῆς μητρὸς ἀνανέεται τὰς μητέρας, i. e. matris matres recenset. Quare Suidae locus non caret mendi suspicione. Fortasse scribendum, Ἀναμνᾶν, ἀναμιμνήσκειν, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἡρόδοτος δὲ ἀναμνᾶσθαι. Portus. Illud ἀναμνᾶται inventum fuit H. Stephani: Herodotei libri ἀνανεέεται vel ἀνανεῖται. 6. Cf. Eust. in Il. χ. p. 811. Θουκυδίδης V, 18. 7. Πλούτοις Κρατῖνος] Duo MSS. Parisini habent Πλούτ. Κρατίνῳ: quam lectionem agnoscit etiam codex Vaticanus, ut Pearsonus monet. Küst. al. χαιρίνῳ A. Πλούτοις Κρατῖνος emendarunt Valckenar. Diatr. Eurip. p. 214. et Pierson. Moer. p. 17. Alia huius confusionis exempla proferemus in v. Ἦν δ' ἐγώ. 8. ἀναγείρας] ἀνεγείρας B. E. et vett. edd., adversante Schol. Luciani Amor. 8. merito tamen Toupio in alterum locum commentanti probatum. 9. Vide Polybii fr. Vat. XV, 3. Ὁ δὲ Μάρκος] Conf. Suid. in Προσανανεωσάμενος, et vide Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii lib. octavo, T. V. p. 33. n. 2. Schweigh. Exemplum e posteriore gl. derivatum; neque v. Προσανανεωσάμενος nullam fraudem suscepit. 11. ἐπεβάλετο] ἐπεβάλλετο A. B. 12. ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Iosephi de Bello Iud. lib. IV. ut Pearsonus monuit. Küst. Vellem disertius sedem verborum indicasset. Nunc cum et Anani nomen desideretur et apud Iosephum IV, 3, 12. sqq. amplissima casuum istorum extet narratio, cuius summarium loco nostro continetur: iam apparet omnia eundem in tenorem glossae cogenda fuisse, voce suppleta ὅς. Nostram sententiam confirmat v. Ζηλωταί, partim ex hoc ipso fonte interpolata. 15. Ἄναντα] Il. ψ'. 116. Cf. Lex. Seg. p. 391. ac potissimum Hesychius. 16. Locus Theophylacti Simoc. II, 6. 19. Cf. Plato Phaed. p. 112. E. 20. καὶ πρόσαντες] Haec vett. editt. omissa Küst. e Pariss. restituit.

contra quam accidit in sensu. in quo enim desinit sensus, illinc initium recordationis. Recordatio enim est visi inventio, cum extitit in spiritu. in hoc enim existunt visa, quo etiam anima perceptione praedita continetur. Ab his igitur in spiritu, qui sedes est animae, reliquiis, quas visa vocamus (eas autem reliquias spiritus a sensibus accepit), ab his initium motus fit in recordatione. Cum igitur in visum, quod ante habuerat, id est, in vestigium ante spiritui impressum denuo incidit, etiam recordatur, qua sensus ope illud antea perceperit. quo fit ut una cum sensus facultate, corpus afficiatur. Ἀναμοχλευόντων. Eruentium, quassantium. *Illis autem per vim ingredi conantibus, et fores emollientibus, ecce dracones magnitudine insignes eos represserunt.* Ἀναμύειν. Visum recipere. Ἀναμφήριστον. Non controversum. Et Ἀναμφήριστος, non controversus. Ἂν ἀμφοῖν. Vide metaphrasin Vitae S. Euthymii circa finem. Ἀνανέμειν. Idem quod legere, apud Epicharmum. Herodotus vero ἀνανέμεσθαι posuit de recensere. Ἀνανεοῦσθαι. Eo qui nunc extat usu: Thucydides lib. V. et Cratinus *Divitiis*. Ἀνανεωσάμενος. Qui renovavit. qui restituit. vel, qui recordatus est, cui aliquid in mentem venit. *Marcus vero, recordatus muri humilitatem, aggressus est propositum periclitari.* Ἄνανος. Nomen proprium sacerdotis, qui circumventos Zelotas cum in templum conclusisset, praesidio obsedit. Ἄναντα. Acclivia, ardua. Ἀνανταγώνιστος. Insuperabilis. *Romanorum impetus sustineri non poterat, et male mulcati discedebant, qui auderent iis resistere.* Ἄναντες. Acclive. Nihil inter se differunt ἄναντες et πρόσαντες: ita tamen ut prius cum altero commutetur.

πρόσαντες, οὐκέτι δὲ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ γὰρ πρόσαντες ἀπότομον καὶ μὴ παρεῖχον, μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον. τῷ δὲ ἀνάντει καὶ προςάντει ἐναντίον τὸ κάταντες. Καὶ τὰ μὲν ἡδέα καὶ τερπνὰ λέγομεν ῥᾷστα καὶ ῥᾴω, τὰ δὲ λυπηρὰ προςάντη καὶ ἀνάντη καὶ δυςχερῆ. Καὶ ἀνάντης, ἡ δύςβατος ὁδός. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ἀναντίῤῥητον. τὸ ἀντιλογίαν μὴ ἐπιδεχόμενον.

Ἄναξ. θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος.

Ἀναξαγόρας, σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον, τουτέστι, πύρινον λίθον. Ἔφυγε δὲ ἐξ Ἀθηνῶν, Περικλέους αὐτῷ συνειπόντος· καὶ ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐκεῖσε καταστρέψει τὸν βίον ἀποκαρτερήσας, ἐξήγαγε δὲ τοῦ
173 ζῆν ἑαυτὸν ἐτῶν ό, διότι ὑπ' Ἀθηναίων ἐνεβλήθη ἐν δεσμωτηρίῳ, οἷά τινα καινὴν δόξαν τοῦ θεοῦ παρειςφέρων.

Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι, προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ προῤῥήσει ὄμβρου λέγεται τοῦτο πεπραχέναι. καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα προλέγων. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀναξανδρίδης, Ἀναξάνδρου, Ῥόδιος ἐκ Καμείρου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ. κατὰ δέ τινας Κολοφώνιος. Ἔγραψε δὲ δράματα ἑξηκονταπέντε, ἐνίκησε δὲ ι. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰςήγαγεν.

Ἀναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλ' ἄτιμος.

Ἀλλ' ἅπερ εἴτις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρός.

ἔποικος δὲ ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι. Καὶ ἀναξιοπαθοῦντες, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι.

Ἀναξίβιος. Λακεδαιμονίων στρατηγός.

---

2. παρεῖχον Küst. e Paris. παρῆχον B. E. Med. 4. καὶ ante τερπνὰ om. B. E. 5. ῥᾶω E. 8. Glossa Polybiana. ἀντιλογίαν] ἀντιλόγου A. δεχόμενον] ἐπιδεχόμενον A. B. E m. s. 10. Αἰσχύλος Fragm. 387. Versum Aeschyli servavit Orio p. 26. Αἴσποιτα νύμφη, δεξιμων ὅπων ἄναξ 11. Ἀναξαγόρας — διάπυρον] Ex Harpocratione. 12. Κλαζομένιος] Addunt Harpocrationis libri praeter Pal. Ἀναξιμένους μαθητὴς Μιλησίου. 12. ὕλην τε καὶ Harpocr. 13. ἔφορον malebat Hemsterhusius Anecd. p. 226. non damnans tamen φρουρόν. Sed πάντα φρουρεῖν extabat in iis quae olim edebantur post gl. Νοῦν τὸν ξ. 14. Nihil hoc pervulgatius: vide Schol. Eur. Hipp. 596. sive Porson. in Or. 971. 16. ξυνειπόντος E. ἐκεῖ] ἐκεῖσε A. Neutrum extat in v. Ἀποκαρτερήσαντα, ubi sententia fere iisdem vocibus reddita. 19. ἐς δεσμωτήριον] ἐν δεσμωτηρίῳ A. B. εἰς δεσμωτήρ E. 21. V. Schaubach. de Anaxag. p. 40. sq. Ceterum Ὅτι Ἀναξαγόρας et quae sequuntur deprompta sunt ex Philostrati V. Apoll. I, 2. eademque legi apud Photium in Excerptis ex Philostrato p. 1017. observat Küst. ὗοι] ὕοι A.
1. προςελθὼν Med. 3. Οὗτος et quae sequuntur negligenter descripta sunt ex eiusdem Philostr. V. Apoll. 1, 13. p. 15. Adde Schaubach. l. l. p. 7. sq., qui sensum eundem ab Cedreno Chron. p. 130. repetitum observavit. Uterque Philostrati locus redit sub v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. 4. Portentum lectionis. Reponendum καὶ μήλοις. 6. Novissima citantur in v. Κράτης Ἀσκώνδου. 9. Ῥόδιος ἐκ Καμείρου] Idem de hoc Anaxandride affirmat Athenaeus IX. p. 374. λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ἐκ Καμείρου. Küst. Eadem observatio repetitur v. Καμειραῖα. Pauciora vero tenet Eudocia p. 60. omissis tum Ὀλυμπιάδι — Κολοφώνιος, tum ἐνίκησε δὲ ι. addito tamen ὁ γαμμίαρος post φθοράς. 10. γεγονὼς] V. infra in Ἀριστοφάνης Ῥόδιος. Hemst. Locus verborum defectu laborans. Clintonus F. H. ad A. 347. corrigebat, γεγονὼς Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι κτλ. Meinekius Qu. Scen. III. p. 24. „Lege (inquit) ἑκατοστῇ ὀγδόῃ, et v. Diod. XVI, 55. Nisi forte mutilus est Lexicographi locus, ut Olymp. CI. commemoratio ad primae fabulae actionem spectaverit." Equidem leniorem viam sectatus reponi malim: γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος Ὀλύμπια ποιήσαντος (vel διαθέντος similiterve), Ὀλυμπιάδι ρή. 12. Ἔγραψε δὲ] δὲ om. E. Mox alterum δὲ om. A. B. E. 15. μὴ ἔχουσα E. 16. Versus Sophocl. Electr. 189. sq., ubi Schol. eadem. ἀλλ' om. E. εἴ τις E. et Suid. v. Οἰκονομῶ: ἁπερεί τις Soph. ἅπερ ἥτις ceteri. 18. ἔποικος δὲ ἀντὶ τοῦ] ἤγουν E. δὲ om. B. 19. καὶ . . . ἡγούμενοι repetita de gl. Ἀναξιοπαθοῦντες. 21. Ἀναξίβιος] Vid. Harpocrat. Xenoph. Hellen. IV, 8, 32.

---

non contra. πρόσαντες enim significat praeruptum, nec paulatim vergens, vel accessum ulli praebens. Utrique vero contrarium est κάταντες. Et quae quidem iucunda sunt et grata vocamus res *faciles* et expeditiores, molesta vero *praeruptas*, *arduas*, *difficiles*. Et ἀνάντης de via ardua. Declinatur autem per ους. Ἀναντίῤῥητον. Quod nullam contradictionem admittit. Ἄναξ. Generis feminini. Sic Aeschylus. Ἀναξαγόρας. Anaxagoras, Sophista, Hegesibuli F. Clazomenius, qui *Mens* cognominatus est, quod materiam et mentem rerum omnium custodem esse diceret. Hic est ille, qui solem dixit esse globum vel lapidem ignitum. Idem Athenis pulsus est, quamvis Pericles ei patrocinaretur; et Lampsacum profectus illic inedia vitam finivit. Mortem autem sibi conscivit, cum esset annorum LXX; motus, quod ab Atheniensibus in carcerem coniectus erat, quasi novam quandam de deo opinionem introduceret. Hic Anaxagoras in Olympiis, cum minime plueret, villosa pelle indutus in stadium ingressus esse dicitur, quod imbrem imminere sciret. Idem etiam alia multa praedixit. Hic Clazomenius fuit, gregibusque et ovibus agros suos depascendos reliquit. quem Apollonius Tyaneus dixit ovibus potius quam hominibus philosophatum esse. Crates vero Thebanus cum bona sua in mare abiiceret, ea ratione effecit, ut nec pecudes neque homines fructum ex iis perciperent. Ἀναξανδρίδης. Anaxandrides, Anaxandri F. Rhodius ex Camiro, qui primum in scena spectatus est, cum Philippus Macedo ludos ageret, Olympiade CVIII. secundum alios vero Colophonius fuit. Scripsit fabulas LXV. vicit X. Hic primus amores et virginum stupra introduxit in scenam. Ἀναξία. Quae nullo loco habetur, inhonorata. *Sed ut quaedam inquilina inhonorata thalamos patris servo.* ubi ἔποικος significat inquilinam; οἰκονομῶ vero, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντες, indignum ducentes. Ἀναξίβιος. Anaxibius Lacedaemoniorum dux.

Ἀναξίλας. κωμικὸς ποιητής.

Ἀναξίμανδρος. Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, συγγενὴς καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος Θάλητος. Πρῶτος δὲ ἰσημερίαν εὗρε καὶ τροπὰς καὶ ὡρολογεῖα, καὶ τὴν γῆν ἐν μεσαιτάτῳ κεῖσθαι. γνώμονά τε εἰσήγαγε, καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν. Ἔγραψε περὶ φύσεως, γῆς περίοδον, καὶ περὶ τῶν ἀπλανῶν, καὶ σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀναξίμανδρος, Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἔγραψε Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν. οἷόν ἐστι τό; Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μαχαίρᾳ πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὁλοκλήρου ἄρτον μὴ ἐσθίειν· καὶ τὰ λοιπά.

Ἀναξιμένης, Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. Γέγονεν ἐν τῇ νέ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν.

Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνός, ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένους τοῦ Κυνὸς καὶ Ζωίλου
174 τοῦ Ἀμφιπολίτου γραμματικοῦ, τοῦ κακίζοντος Ὅμηρον, διδάσκαλος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. εἵπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακηνούς, τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε. Φρονούντων Λαμψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑπερζέων τῷ θυμῷ Ἀλέξανδρος ἠπείλει τὰ μέγιστα κακὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ ἅτε περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς πατρίδος θέοντες ἀποστέλλουσιν Ἀναξιμένην ἱκετεύσοντα. Ἀλέξανδρος δὲ γνοὺς καθ' ἥντινα αἰτίαν ἥκοι, κατωμόσατο θεούς, ἦ μὴν αὐτοῦ ταῖς δεήσεσι τἀναντία ἐργάσεσθαι. Ἀναξιμένης δέ, Χάρισαί μοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν χάριν, γυναῖκας καὶ τέκνα Λαμψακηνῶν ἐξανδραποδίσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ ἐμπρῆσαι καὶ τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος καταβαλεῖν. Ἀλέξανδρος δὲ οὐκ ἔχων τι πρὸς ταῦτο σοφίσασθαι ἢ ἀντιμηχανήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ὅρκου, συγγνώμην ἔνειμεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνοῖς. Ἠμύνατο δὲ καὶ Θεόπομπον τὸν Δαμοστράτου, ἐχθρὸν ὄντα, Ἀναξιμένης οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ' ἐπιφθονώτατα. σοφιστὴς γὰρ ὢν καὶ σοφιστῶν λόγους μιμούμενος, γράφει βιβλίον, ἐς Ἀθηναίους καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους συγγραφὴν λοίδορον, ἐς τὸ ἀκρι-

2. Paulo prolixior *Eudocia* p. 55. eademque illis καὶ τὴν γῆν . . locum concessit aptiorem. 4. Diog. Laert. II, 1. Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. Vide quae Küst. annotavit in v. Ἡλιοτρόπιον. 7. γῆς περίοδον] Creuzer. in Fragm. hist. p. 9. sq. 8. καὶ ante περὶ add. A. B. E. σφαῖραν] Lucian. Nigr. 2. σφαῖρα Καλάμου: lego Ἀναξιμάνδρου. Toupii MS. somnium. 9. Ἀναξίμανδρος, Ἀναξ.] Huius Anaximandri meminit Laertius II, 2. his verbis: Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος, ἱστορικός, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Vide etiam de eo Vossium de Histor. Gr. I, 6. Küst. Horum partem decerpsit *Eudocia* p. 49. 11. Μνήμονος] ἀμύνονος A. Med. ἀμύνονος B. E. Mutavit ed. Bas. 15. Ἀναξιμένης, Εὐρ.] Diog. Laert. II, 2. ac similia quaedam *Eudocia* p. 55. Vide Ruhnk. H. Crit. Or. Gr. p. LXXXVI. Εὐρυστρά(ει)του A. B. 17. Παρμενίδη E. 18. νέ] νῆ Origenes Philosoph. T. I. p. 887. A. νθ' Scaliger Animadv. in Euseb. p. 94. Vid. Clinton. Fast. a. 548. 480. *Gaisf.* 20. Ἀναξιμένης — Μακεδόνος *Eudocia* p. 51. quae mox τοῦ Κυνικοῦ. 22. τοῦ ante γραμματικοῦ om. A. B. E.

1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος] τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου A. E. a Gaisf. praeter Suidae opinor aliorumque scriptorum (v. Wessel. in Diod. I, 50.) usum comprobatum. 2. Οὗτος βασιλέα et quae sequuntur ad finem usque debet non levi cum licentia mutata Pausaniae VI, 18. 4. περιῆλθε] Sic locum hunc ex Pausania emendavi. In prioribus enim editt. [et A. B. E.] minus recte legitur περιεῖλε. Küst. 8. δέοντες, vulgarium Pausaniae librorum mendum, hinc cum aliis sustulit Küst. 9. ἥκει] ἥκοι A. 11. ἐργάσεσθαι] ἐργάσεται A. Med. Mutavit ed. Bas. 13. τῶν Λ. ἀνδραποδίσασθαι A. 15. Verius Pausan. πρὸς τὸ σόφισμα ἀντιμηχανήσασθαι u. 17. ἔνειμεν] ἔνειμεν A. B. Med. Pausan. 18. καὶ add. A. Paus. 19. Ἀναξιμένης H. Wellauer auctore Paus. Ἀναξιμένους E. Ceteri Ἀναξιμένους.

Ἀναξίλας. Anaxilas, comicus poeta. Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Praxiadae F. Milesius, Philosophus, cognatus, discipulus idemque successor Thaletis. Primus aequinoctium invenit et solstitia et horologia, viditque terram in medio mundi sitam esse. Gnomonem etiam introduxit, et geometriae lineamenta ostendit. Scripsit de Natura Rerum; tabulam terrae; de stellis fixis; sphaeram et alia quaedam. Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Anaximandri F. Milesius, iunior, historicus, qui vixit temporibus Artaxerxis, cognomento Mnemonis. Scripsit Symbolorum Pythagoricorum interpretationem; cuiusmodi est illud: *Stateram ne transgrediaris; Ignem gladio ne fodias: De integro pane ne comedas*; et cetera. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Eurystrati F. Milesius, philosophus, discipulus idemque successor Anaximandri Milesii; secundum quosdam etiam Parmenidae. Vixit Olympiade LV. quo tempore Cyrus expugnatis Sardibus Croesum devicit. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Aristoclis F. Lampsacenus, orator, discipulus Diogenis Cynici et Zoili Amphipolitani grammatici, qui Homerum vituperavit: praeceptor Alexandri Macedonis, quem in bellis secutus est. Hic regem Alexandrum Lampsacenis iratum huiusmodi arte circumvenit. Cum Lampsaceni Persarum partibus studerent, Alexander ira praeter modum inflammatus gravissima quaeque mala illis comminatus est. Illi vero de uxoribus et liberis et patria periclitantes Anaximenem mittunt, qui precibus eum exoraret. Alexander vero cum cognovisset, qua de causa veniret, per deos iuravit se contraria precibus ipsius facturum. Tum Anaximenes: Hanc a te gratiam, rex, peto, ut uxores et liberos Lampsacenorum in servitutem redigas et templa incendas et urbem solo aeques. Alexander vero cum has preces nulla arte eludere posset, utpote iurisiurandi necessitate constrictus, Lampsacenis invitus veniam dedit. Idem Anaximenes ultus est Theopompum, Damostrati filium, sibi inimicum, ratione quidem callida, sed maxime invidiosa. Cum enim esset sophista et sophistarum orationem apte imitaretur, librum scripsit contra Athe-

βέστατον μιμησάμενος, καὶ ἐπιγράψας Θεοπόμπου τὸ ὄνομα ἔπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ηὔξετο. Οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πρότερός ἐστιν εὑρηκώς.

Ἀναξιοπαθοῦντες. οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι. Οἱ δὲ Κρῆτες ἀναξιοπαθοῦντες οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν ὡς μοιχογέννητον.

Ἀνάξιππος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας, ἤκμασεν ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Ἀνάξοιτο. ἀνασχήσοιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας. φιμινάλια, βρακία, ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνὰ οὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀνασείει.

Ἀναπαυδήτως.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπαυσιν. Ἀνάπαυσις δὲ ὁ μέλλων βίος. † Σὺν ἑτέροις ἀξιολογωτάτοις ἀνδράσι τῷ πολέμῳ" δοὺς τὴν ἀνάπαυλαν. Μένανδρος· 175
Ὡδὶ γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης. τουτέστιν ἀπέθανε. Καὶ Ἀναπαύλας, πέμψεις πρὸς τοὺς νεκρούς.

Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
κηρύσσει ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπους καταλέγει.
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον;
Λήθης πεδίον, χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου οὕτω λεγόμενον· ὡς καὶ Αὐαίνου λίθον.
τίς εἰς ὄνου πόκας;
οὕτω λέγουσι τὸ ἄχρηστον. οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκαι χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Ἀνάπαιστοι. κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· ἰδίως δὲ τὰ τῶν ῥυθμῶν. πᾶσαν δὲ παράβασιν ἀναπαίστους καλοῦσιν.

Αὐτὸν ἐπῄνει πρότερον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·

φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Γραφαί τε παιγνιώδεις εἰς τοῦτο καὶ ἀνάπαιστα ᾖδοντο κατὰ Ῥω-

---

6. *Ἀναξιοπαθοῦντες*] Zon. p. 203. Vox Straboni, Plutarcho, aliis probata: cf. v. *Ἀναξία*. 8. In simili sensu *μοιχογέννητος* posuit Malalas p. 87. 9. *Ἀνάξιππος, κωμ.*] Eius mentionem faciunt Athenaeus, Pollux et Aelian. in H. A. XIII, 4. *Küst.* *Eudocia* p. 60. 12. *Ξενοφῶν* Hellen. II, 1, 22. 13. *Ἀναξυρίδας*] Vide quae de significatione huius vocis disputat Salmasius in Ael. Lamprid. p. 977. *Küst.* Et Lobeck. in Herodian. p. 462. Addit Gaisf. Perizonium in Aelian. V. H. XII, 32. *φοιμινάλια* vulg. inde ab ed. Bas. Repugnant Lex. Seg. p. 391. et Suidas suo loco. *βρακία*: v. Eust. in Il. ά. p. 22. 14. *ἄβατα*] Sic habent [cum Etym. M. p. 98. et Lex. Seg.] MSS. Parisienses, quos hic secutus sum. In prioribus vero editt. excusum est *ἄβαλτα*, quod mendosum esse non dubito. Ceterum Hesychius eandem vocem *ἀναξυρίδες* sic exponit, *ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλικά*: quod ab interpretatione Suidae nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida consentit. *Küst.* *βαθέα καὶ βασιλικά* Gloss. Herodot. I, 71. Locus Procopii Hist. Arc. 1. p. 4. unde post *ἱμάντα* supplendum *ὁρῶν*, ac restituendum *συνδέοντα*. 17. *Ἀνὰ οὐλαμόν*] Lex. Seg. p. 391. Respexit ad Il. δ'. 251. ubi Scholiasta conferendus cum Hesychio, Zon. p. 168. 18. *Ἀναπάλλει*] Lex. Seg. p. 391. 20. *Ἀναπαύσασθαι*] *Ἀναπαύεσθαι* A. C. tum *αἰτιατικῇ* addit A. *εἰς ὕπνον* C.
1. *Ἀνάπαυσις δὲ ὁμ. β.* forsan ab interprete biblico ducta, non satis integra videntur esse: quid desideretur intelligi licet e Thoma M. p. 58. sq. 2. *Σὺν ἑτέροις*] Sunt Theoph. Simoc. *Ἱστορ. Πρεσβ.* p. 58. ed. Commel., ubi editur, *πρὸς ἑτέροις — τῷ πολέμῳ δι' αὐτῶν παραδοὺς τὴν ἀνάπαυλαν.* *Abresch.* *δοὺς τὴν ἀνάπαυλαν τῷ πολέμῳ* E. 4. *Ὡδὶ γὰρ* Niebuhr. in Menandri fragm. p. 440. 7. Senarius Aristophanis Ran. 186. cuius Schol. descripsit Suidas. „Iambl. Protrept. p. 11. Aelian. V. H. IV, 7. ubi pro *ἀναπαῦσαι* l. *ἀνάπαυλαι*. Eurip. fragm. p. 510." *Toup.* MS. 13. *τὸν ἄχρηστον* A. 15. *Ἀνάπαιστοι τὰ τῶν ῥυθμ.*] Eadem habet Hesychius: nisi quod pro *ἀνάπαιστοι* apud eum legatur *ἀνάπαιστα*. *Küst.* 16. *πᾶσαν δὲ παράβ.*] Narratio Schol. Aristoph. in Pacis laudatum v. 734. 18. *αὐτὸν ἐ. πρὸς τὸ θέατρον* v. *Ῥαβδοῦχοι*. 21. *ἀνάπαιστοι*] *ἀνάπαιστα* A. B. E. Pausanias IV, 15. *τὰ ἔπη σφίσι τὰ ἀνάπαιστα ᾖδεν.* Dio Cass. T. I. p. 61, 36. *πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα — ᾀδόντων* *Gaisf.* Vide Reimar. in Dion. Cass. LXVI, 8. addito Hemsterh. in Luciani Prom. 6.

---

nienses et Lacedaemonios, in quo stilum maledicum Theopompi accurate expressit eiusque nomine librum inscriptum per urbes divulgavit. hinc igitur odium adversus Theopompum per universam Graeciam valde augebatur. Nemo etiam ante Anaximenem rationem dicendi extemporalem invenit. *Ἀναξιοπαθοῦντες.* Indignum ducentes. *Cretenses vero dedignati tanquam ex adulterio natum non receperunt.* *Ἀνάξιππος.* Anaxippus, Comicus novae comoediae, temporibus Antigoni et Demetrii Poliorcetae floruit. *Ἀνάξοιτο.* In altum sustulerit. Xenophon. *Ἀναξυρίδας.* Feminalia, braccas, vel calceamenta profunda, et quae vocantur *ἄβατα*. *Quamvis Theodosio videret solutum esse vinculum, quo feminalia circa pudenda constringebantur.* *Ἀνὰ οὐλαμόν.* In conferta multitudine. *Ἀναπάλλει.* Subsilit, concutit. *Ἀναπαυδήτως.* *Ἀναπαύσασθαι.* Decumbere ad somnum capiendum. *Ἀνάπαυλαν.* Quietem. *Futura vita est quies.* † *Cum aliis laude dignis viris relaxationem a bello concessit.* Menander: *Sic enim maximus Hunnorum dux quietem consecutus est.* id est, mortuus est. Et *Ἀναπαύλας*, stationes, in quibus sunt mortui. *Quis ad quietis sedes ex malis et molestiis tendit?* Sic proclamat Charon, et loca recenset. *Quis in Lethes campum?* Lethes campum, tanquam locum apud inferos sic appellatum finxit: ut etiam *Auaeni lapidem.* Dein, *Quis ad asini lanas?* Sic vocatur res, quae est prorsus inutilis; asini enim lanae nullius sunt usus. dictum omnino de rebus irritis. *Ἀνάπαιστοι.* Anapaesti proprie dicuntur carmina chori, quae in parabasi canebantur; singulatim vero, numerorum species. Omnem etiam parabasin anapaestos vocant. *Se ipse laudaret, parabasin anapaestis exsecutus:* Aristophanes in *Pace.* † *Scriptaque ludicra hanc in rem*

μαίων. Σημαίνει δὲ ἀνάπαιστος καὶ εἶδος μέτρου στίχων.

Ἀναπεμπάζειν. ἀνανεοῦσθαι, ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν ταῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων· οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. Καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι, ἀναριθμούμενοι, σκεπτόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία, κάμποι.

Ἀναπεπτωκώς. ῥαθυμῶν, ἀφροντιστῶν, ἀμελῶν. Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτωκώς τε οὐδενὶ λόγῳ καὶ τὴν τῶν ἔργων παρασκευὴν ὀκνηρῶς ἄγαν διὰ φιλοχρηματίαν ποιούμενος.

Ἀναπεποιημένης. ἀναπεφυρμένης, ἀνεζυμωμένης.

Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος·

"Ἄλλοις ἀναπετῶ
τουτὶ προςελθών, κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἑτέραις.

[Ἀναπέφηνα. ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα.]

Ἀνάπειρα. Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ παρὰ Ῥωμαίων αὐτῷ γένηται φανερά.

Ἀναπείρατε. Ἀναπείρατε τὰς κίχλας. τουτέστι πήξατε, κεντήσατε. Ἀριστοφάνης·

Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Ἀναπείραις. Πολύβιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις [ἐγύμναζον].

---

1. καὶ etiam ante ἀνάπαιστος habet Med. 3. Ἀναπεμπάζειν] Vid. Ruhnkenius in Timaeum p. 33. ἀνανεοῦσθαι om. vulg. 5. συνεχῶς E. et Zon. p. 203., om. C. qui supra δὲ post πεποίηται. 6. Ἀναπεμπαζόμενοι] Lex. Seg. p. 392. Lege tamen ἀριθμούμενοι cum Zon. p. 204. et Schol. Luciani Necyom. 12. 8. Ἀναπεπταμένα] Lex. Seg. p. 392. Zon. p. 189. κάμποι] Vocem hanc Latinam scriptores Graeci recentiores adoptarunt eaque frequenter usi sunt, ut lector discere poterit ex Ducangii glossario Graeco v. Κάμπος. Küst. 9. Ἀναπεπτωκώς] Zon. p. 204. Vide v. Ἀναπίπτειν. 10. Verba Procopii Histor. Arc. c. XVIII. p. 54. καὶ οὐδενὶ] καὶ om. A. B. E. Procop. Mox καὶ ὁ τὴν Med. 13. Ἀναπεποιημένης. Glossa sacra: vide Hesych. v. Ἀναπεποιημένην et Tittm. in Zon. p. 203. 15. Ordine perverso Philemo p. 293. Ἀναπετάσω, οὐκ ἀναπετῶ. Μένανδρος ἄλλοις] Puto legendum Μένανδρος Ἁλιεῖ vel Ἁλιεῦσι quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipse Suidas alibi laudat. Küst. Leg. [cum Zon. p. 204.] ἄλλοις ἀναπετῶ Τουτὶ προςελθὼν κοὐκ [καὶ οὐκ Med.] ἀνέξομ' οὐκέτι. *Aliis pandam illud atque in lucem proferam ultro, vel ad ipsum adiens, neque tolerabo amplius.* Hemst. F. Ἁλαῖς. Scil. ἐν Ἁλαῖς Ἀραφηνίσιν. Burn. Nihil mutabat Meinek. in fr. inc. CXC. Equidem ut assentior Küstero, ita sententiam tetrametri trochaici suspicor ab eo piscatore pronunciari, qui cistam monumenta puellae condentem recluderet.

3. Ἑταίραις] ἑτέραις E. ἑτέραις malit Meinekius p. 67. subaudito κωμῳδίαις. Vereor ut recte: hoc enim sensu scripsisset grammaticus ἑτέροις, sc. δράμασι. Gaisf. Recepimus ἑτέραις. 4. ἀπεδείχθην E. καὶ οὐχὶ ἀναπέφηνα] Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit se in codice quodam MS. scriptum repperisse, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα: quae lectio prae vulgata amplectenda est. Küst. Certe ἐναπέφηνεν pro ἀναπέφηνεν legitur ap. Liban. T. I. p. 345. B. Hemst. Ἐναπέφηνα B. E. Glossam om. A. 6. Ἀνάπειρα] Vide intpp. Diodori XIII, 8. ἡ εἰρεσία addit Zon. p. 181. Κατασπᾶν τὰς ναῦς] Legendum puto, κατάγειν τὰς ναῦς. Küst. Idem est κατασπᾶν quod κατάγειν, et perinde apud Graecos usitatum. Hemst. Non esse sollicitandum illud κατασπᾶν monuit collato Herod. VII, 193. Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 142. Adde Dorv. in Charit. p. 361. ὑπηρεσίας B. ὑπηρεσίας E. 9. φανερὰ E. 11. Ἀριστοφάνης Acharn. 975. (1006.) 12. φέρετε B. C. E. Med. φέρε τοὺς ὀβ. om. Zon. p. 204. 13. Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huic loco aliqua deesse videntur. Casaubonus legendum putat, τοὺς δὲ τῶν ναυτ. Küst. Monuit Toupius I. p. 47. locum esse Polybii X, 20, 6. Λοιπὸν τῶν μὲν πεζικῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πόλεως τόποις χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις κτλ. — καὶ τεκταινομένων, καὶ συλλήβδην ἁπάντων σπουδαζόντων περὶ τὰς τῶν ὅπλων κατασκευάς, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Idem cum ἐγύμναζον, quod nec sententia admittit nec Polybius agnoscit, deleri iussisset, animadvertisse sibi videbatur alterius cuiuspiam auctoris vestigia, hoc est Diodori XIII. 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στρατηγοὺς κατέστησαν Θράσυλλον καὶ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀθροίσαντες, ἐγύμναζον τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ἀναπείρας ποιούμενοι. Malui uncos admovere. Ceterum ἐγύμναζεν A. cum Zon. p. 181.

---

et anapaestica Romanorum in contumeliam canebantur. Anapaestus etiam significat genus versuum singulare. Ἀναπεμπάζειν. Memoria renovare; recordari. Pendet vocis ratio ab eorum instituto, qui digitis quinque continuo numerant et computant: quasi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπαζόμενοι, numerantes, considerantes. Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca patentia, campi. Ἀναπεπτωκώς. Ignavus, socors, negligens. *Ille vero in bello negligenter neque ulla cum ratione versatus, qui propter avaritiam admodum ignave rebus gerendis sese accingebat.* Ἀναπεποιημένης. Subactae, fermentatae. Ἀναπετῶ. Aperiam. Menander Piscatoribus: *Hocce recludam propius aggressus, neque iam mihi temperabo.* Eodem verbo etiam usus est cum alibi, tum in Συνερώσῃ. [Ἀναπέφηνα. Apparui. Non autem ἐναπέφηνα.] Ἀνάπειρα. *Naves deducere, et remiges in eas imponere, remigationisque periculum facere, de industria tempus protrahentem, donec Romanorum consilia ipsi fierent manifesta.* Ἀναπείρατε. Verubus figite turdos. Aristophanes: *Fer verucula, ut figam turdos.* Ἀναπείραις. Polybius: *Navalium vero copiarum experimentis atque remigationibus.*

170 Ἀναπείσητε. ἀντὶ τοῦ δώροις πείσητε. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Ἀναπειστηρίαν. δυναμένην πείθειν τοὺς ἀκούοντας. Ἀριστοφάνης·

Πῶς ἂν μάθοι πόθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

Κλῆσιν· τουτέστι μαρτυρίαν. Χαύνωσιν· λύσιν τῶν δικῶν. οἷον ἀπάτην, καὶ κενῶν ῥημάτων ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας. ἢ ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαυνῶσαι καὶ ἀναπεῖσαι τοὺς ἀντιδίκους· παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην. ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἀπαίδευτος καὶ ὀψιμαθής. Ἀξιοπιστεύονται δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες· ἔλαττον τοσοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγγέλλονται προνοήσασθαι τῶν καινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

Ἀναπηδῶν. καὶ οὐδετέρως διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀναπήλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ διὰ τοῦ κοντοῦ ὅσον πρὸς τῇ ἀκωκῇ ἀναπήλας ἐς ὕψος καὶ περιενεγκών, ὡς ἄν τις δόρυ τὸ κουφότατον περιφέρῃ, τῇ αἰχμῇ διαπείρων τὸ μετάφρενον κατεργάζεται.

Ἀναπηνίζω. ἀναλέγομαι, ἐκλύω, ἀνακυκλίω.

Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀνάπηρον ψυχήν. τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσινωμένην καὶ ἀχρείαν. Καὶ Ἀνάπηρος, ὁ χωλός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ· Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ, ὡς ὑγιεῖς ὄντας, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντας ὡς ἀναπήρῳ; † Ὁ δὲ δέ-

1. Ἀναπείσετε — πείσετε] Ἀναπείσητε — πείσητε A. B. C. Zon. p. 204. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus est, qui sic in ordinem redigi debet: Ἀντὶ τοῦ δώροις πείσετε. Ἀριστοφάνης· Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. *Küst.* Nihil hic turbatum, sed Scholiis ut solet descriptis Suidas locum auctoris subiecit. 2. Ἀριστοφάνης Equ. 68. 4. Zon. p. 181. 5. Ἀριστοφάνης Nubibus 873. cuius Scholiasten Suidas descripsit. 8. καίτοι et seqq. usque ad ἀναπειστηρίαν om. E. 10. οἷον ἀπάτην καὶ κενῶν ῥ.] Legendum est, καὶ οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων. *Küst.* Ἀπάτη τὰ κοινὰ ῥήματα ἀναπείθοντα τοὺς ἀκούοντας Schol. Aristoph. Praestat διὰ κενῶν, quo ducit scriptura v. Χαύνωσιν, καὶ διακένῳ ῥήματα ἀναπείθουσαν τ. δ. 12. παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην] Haec verba sunt supervacanea, et salvo sensu expungi possunt. *Küst.* Non vidit ille καὶ Ἀναπειστηρίαν, quod reponendum pro ἢ Ἀ., praefigendum fuisse his, οἷον — ἀκούοντας, ὥστε — τὴν δίκην: id quod firmat E. qui pro παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην habet ἢ ἀπάτην κενῶν ῥημάτων ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας, ἀπὸ τοῦ ἀναπείθειν τὴν δίκην. Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Hoc quidem cum v. Τάλαντον. Perperam etiam irrepserunt verba τοὺς ἀντιδίκους. 14. ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ ἐλαττοῦνται τόνδε Schol. Aristoph. Verbo ἀξιοπιστεύεσθαι Lobeckius in Phryn. p. 567. colorem aliquem conciliabat. 15. ἔλαττόν σου δὲ οὐ] ἔ. τοσοῦδε οὐ A. λαμβάνομεν E. 16. ἀναγνωρίσματι B. et in ter vers. E.

1. προνοήσεσθαι vulg. Ceterum quo spectet προνοήσασθαι non exputo; cum grammaticus magistrorum illorum significet vanitatem, qui arcana suae disciplinae mercede proposita tradituros polliceantur; ac suspicor mendum a proximo sono vocis προνοοῦσι fluxisse. Itaque subiit emendare προστήσασθαι, de quo vide Wyttenb. in Eunap. p. 224. τῶν καινῶν] Sic locum hunc ex Scholiasta Aristoph. emendavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] pessime excusum est τῶν κακῶν. *Küst.* καινῶν A. C. Mox ὅσω A. 3. Cf. v. Ἀνασπᾷ. Sed Philemonis p. 243. scripturam si consideramus, placet haec talem in modum resarciri: Ἀναπηδῶν καὶ ἀναπηδῶν οὐδετέρως κτλ. 5. τῇ] τὴν A. ὅσον . . ἀκωκῇ om. Zon. p. 204. desinens in ὕψος. περιφέρει A. C. 7. Novissima repetit v. Κατεργάζεται. 8. ἀνακυκλίω] Vox est reiicula, quamvis eam omnes editt. agnoscant. Scribendum enim est vel ἀνακυκλόω vel ἀνακυλίω [cum H. Steph. Ind. Thes. p. 423. E.], ut Portus etiam monuit. *Küst.* Ἀνακυκλίω] Leg. ἀνακυκλέω. Vid. in v. Ἀνακυκλήσιον. *Toup. MS.* 9. Πλούτῳ] Aristoph. Πλούτῳ ά. Hoc fr. omisit Brunck. *Burn.* Πλούτωνι A. B. E pr. (ubi νεφέλαις inter versus) Phrynichus Bekk. p. 9. Ἀναπηρία: διὰ τοῦ η τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δ' ἀναπηρία σπάνιον. Antiatt. p. 78. Ἀναπειρίαν: Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Vide Dobraeum in Plut. 115. sive Arist. fr. 106. 10. Ἀνάπηρον ψυχήν] Plato Rep. VII. p. 535. D. ταυτὸν τοῦτο ἀνάπηρον ψυχὴν θήσομεν. 11. Ἀνάπηρος] V. Lex. Rhet. p. 216. ubi μέρει pro μέλει. Attigit Zon. pp. 175. 266. ubi leg. βεβλαμμένως. Adde Wessel. in Herod. V. Hom. 23. 13. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδ. ὀβ.] Voluit Εἰσαγγελίαν, περὶ τοῦ μὴ δίδοσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον. διαδιδομένου C. 14. Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελ.] Loci corruptelae remedium petendum ab Lysia p. 169. (749.): Τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ ὑμᾶς ἐμοῦ μὲν ἀφελέσθαι τὸν ὀβολὸν ὡς ὑγιαίνοντος, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι πάντας ὡς ἀναπήρῳ; 16. Ὁ δὲ δέσμιος] Locus Theoph. Simocattae Hist. V, 5. p. 126.

Ἀναπείσητε. Id est, donis persuadebitis. Aristophanes: *Nisi donis animum meum flexeritis, moriemini hodie.* ubi criminatur eum, ut muneribus obnoxium. Ἀναπειστηρίαν. Quae vim habet auditoribus persuadendi. Aristophanes: *Quomodo hic discat unquam iudicii rationem eludendi, aut testium advocationem, aut modum verbis inanibus callide persuadendi? Atqui facultatem illam talento Hyperbolus emit.* Κλῆσιν, i. e. testimonium. Χαύνωσιν, viam eludendi iudicii. Ἀναπειστηρίαν vero, fallaciam inanium verborum, quibus auditoribus aliquid persuademus, ut pelliciamus eos nostrasque in partes pertrahamus. Hyperbolus autem a Comicis perstringebatur ut indoctus et serus studiorum. Ac solent magistri, quo maiorem famam excitent, haec usurpare: Ego vero tantam mercedem accipio, neque pretio minore mea disciplina constat; ac promittunt se novis doctrinis eos erudituros, quorum maxime curam habent. Ἀναπηδῶν. Etiam in neutro genere per ω scribitur. Ἀναπήλας. Qui vibravit. *Is cum ea conti parte, quae cuspide continetur, illum sublime vibratum rotavisset, quasi qui levissimam hastam torqueret, dorsum cuspide traiecit et eum interfecit.* Ἀναπηνίζω. Colligo, dissolvo, retorqueo. Ἀναπηρίαν. Sic Aristophanes in *Pluto.* Ἀνάπηρον ψυχήν. Animum mutilatum, non sanum, sed vitiatum et depravatum. Et Ἀνάπηρος, claudus, qui supra modum corporis membro mutilatus est. Lysias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: *Quid vero vetat, quominus mihi quidem, ut sano, hic obolus detrahatur, isti vero, ut mutilato membris, eundem cuncti decernatis?* † *Ille vero*

σμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος, παιγνίων τε γεγονὼς παρανάλωμα.

Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ.

Ἀναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἀναπίπτειν. οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι καὶ μετατίθεσθαι καὶ ἀποκνεῖν.
117 [Θουκυδίδης ά· Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν.] Ἀναπίπτειν τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων. Καὶ Ἀναπεσεῖν, ἀνακλιθῆναι.

Ἀναπλάκητοι. αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλ' ἁπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροςπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν. Σοφοκλῆς·

Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
κῆρες ἀναπλάκητοι.

τουτέστι τοῦ Λαΐου.

Ἀνάπλασμα. Σχῆμα.

Ἀνάπλεως. Ἔμπλεως.

Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ [δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας.

Ἀναπνέοντες. ἐν νῷ ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν ἀναπνέοντες τὰ τοῦ βασιλέως ἐπιτάγματα διέβαινον· οἱ δὲ βάρβαροι καίπερ σιγῇ προςιόντας ᾔσθοντο.

Ἀναποδίζειν. τὸ ἐξετάζειν, ὡςανεὶ συγκρούειν. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀναπόδραστον. ἄφευκτον. Καὶ Ἀναποδράστους, τοὺς μὴ δυναμένους φεύγειν.

Ἀναποθήσεται. καταποθήσεται.

Ἀναπολεῖ. ἀναμιμνήσκεται. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ

3. Ἀναπιδύει] Vid. Blomf. gloss. Pers. 820. cuius locis addas Eustath. in Il. ψ'. p. 1095. qui tanquam κοινότερον istum usum commemorat, et Philem. p. 243. 4. Ἀναπίμπλαται] Lex. Seg. p. 392. 6. μεταμέλλεσθαι Med. 7. Θουκυδίδης ά. Καὶ νικώμενοι .. ἀναπίπτουσιν] Haec verba loco mota sunt, et collocari debent post vocem articuli sequentis ὀλιγωρεῖν, ut patet ex Athen. I. p. 23. B. ex quo Suidas haec descripsit. *Pearc.* Planius id evincit Zonaras p. 204. qui ἀποκνεῖν, omissa cum C. Thucydidis memoria, iungit his, λέγεται καὶ τὸ ἀθ. π. τ. π. Locus Thucyd. I, 70. Ceterum v. Lobeck. in Phryn. p. 216. 8. λέγεται add. A. Ἀναπίπτειν γὰρ τὸ ἀθυμεῖν C. 12. Cf. v. Ἀνεκλίθη. 13. Ex Schol. Sophoclis Oedip. R. 472. Ἀναμπλάκητοι] Ἀναπλάκητοι C. qui mox [cum Zon. p. 181.] ἀλλὰ πάντων. Zonaras Ἀναμπλάκητοι, in quo tamen sicut apud Suidam Ἀναπλάκητοι postulat litterarum series. [Monuerat Porsonus Adv. p. 164.] Et sic Schol. Flor. *Gaisf.* 14. ἄφευκτοι] ἄφυκτοι B. C. E. M. Zon. Schol. 18. κῆρες ἀναμπλάκητοι] κῆραι ἀναπλάκητοι C.

1. Ἀνάπλασμα] Lex. Seg. p. 392. Σχῆμα ἀναπλάσεως E. Vide potissimum Strab. XI. p. 530. extr. et Diod. II, 56. 3. Priorem partem glossae habet Lex. Seg. p. 392. cf. Etym. M. p. 98. De posteriore vide Ruhnkenium in Tim. p. 31. Post hanc gl. delevit Küst. Ἀναπλάττομαι καὶ ἀναπλάττω αἰτιατικῇ: quae respiciunt ut videtur ad Aristoph. Nub. 995. et Herod. VIII. 109. 5. Ἀναπνέοντες] Singularem vocis usum, a quo longius abest vv. πνεῖν et ἀναπνεῖν similitudo, parum apte confirmat Wass. in Thucyd. VI, 78. 9. Ἀναποδίζειν] Vid. Lex. Seg. pp. 83. 210. ὡσανεὶ συγκρούειν, Zon. p. 207. sq. firmata, quae Küst. deleri iusserat, Bosius vindicavit Animadv. ad Scr. Gr. p. 142.: „Hesych. Ἀναποδίζειν, τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ συγκρούειν· ποδίζειν γὰρ τὸ μετρεῖν. Est autem συγκρούειν proprie *modium concutere*, ut excidant res mensuratae et e summo delabantur. Idem Hesych. v. Κρουσιμετρεῖν: — οἱ γὰρ φαύλως μετροῦντες ἀνακρούουσι τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. Inde sensu tralaticio est etiam συγκρούειν *diligenter examinare aliquem et impellere ad dicendum ea quorum sibi conscius est, acri quaestione animum alicuius ferire, ita ut quasi excidant ex eo quae celare statuerat.*" Parum ille prudenter: quo refutato Küst. in Hesych. v. Ἀναποδίζειν figuram ab iis esse sumptam existimabat, qui vasa fictilia pulsu explorant, coll. Suida v. Κρούσας. Zonaras tamen comparat verbum ποδίζειν. 10. Ἡρόδοτος V, 92, 6. ἐπειρώτα τε καὶ ἀναποδίζων τὸν Huc quem ipsum locum ascripsit Zon. p. 208. Ἡρόδοτος Phavorini Ecl. p. 108. Ἀναποδιζόμενα κτλ.] Ex Harpocratione. ζόμενα: egregie faciunt verba Pollucis II, 196. Ἀναπόδιζε δὲ τὸν γραμματέα Δείναρχος εἶπεν ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐκέλευεν. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν, τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Küst. Ἀντιφῶν Ἀληθείας ά. Harp. libri praeter unum Pal. 12. Post πραττόμενα quae sequebatur glossa de v. Δωρεά ridicule confecta, Ἀναπόδοτος. Ὅτι ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀναπόδοτος· ἡ δὲ (δὲ om. vulg.) δόσις γένος τῆς δωρεᾶς, eam cum in marg. habeat A. om. C. de verborum contextu demovi. 13. Ἀναπόδραστον] Lex. Seg. p. 392. 16. Ἀναπολεῖ] Aeliani locus hic extat in N. An. II. 54.: Τῶν θαλαττίων ἀκούω μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπλέουσαν ἐπεσθίειν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ καὶ μηρυκάζειν λέγουσι. Haec redeunt in v. Σκάρος. Vid. Abresch. Auctar. Diluc. Thucyd. p. 278.

vinctus in medium prodit, naribus et auribus abscissis, et ludibrii gratia tam foede mulcatus. Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ. Ἀναπίμπλαται. Repletur. Ἀναπίπτειν. Non significat decumbere, sed poenitentia duci, sententiam mutare, animum despondere. [Thucydides libro primo: *Et victi ad minimum tempus animum despondent.*] Ἀναπίπτειν. Apud antiquos significat animum despondere. Idque de animo dicitur, ut sit, spem abiicere, negligere. Cratinus vero de remigibus inter remigandum se resupinantibus usurpavit. Et Ἀναπεσεῖν, accumbere. Ἀναπλάκητοι. Nihil frustra tentantes, sed omnia vincentes. vel inevitabiles, non errantes, inaccessae, quae videri non possunt, quas vitare non licet. Sophocles: *Terribiles vero simul sequuntur et inevitabiles Poenae.* id est Laii. Ἀνάπλασμα. Habitus. Ἀνάπλεως. Plenus. Ἀναπλήσας. Qui replevit. Apud Platonem vero significat eum qui inquinavit. Ἀναπνέοντες. In mente habentes. *Et illi quidem mandata regis animo volutantes traiecerunt: barbaros tamen non fefellerunt, quamvis cum silentio accederent.* Ἀναποδίζειν. Explorare, quasi vas concutere velis, apud Herodotum. Et Ἀναποδιζόμενα, quae diligenter exiguntur, vel quae denuo et saepius ab ipsis principiis dicuntur vel aguntur. Ἀναπόδραστον. Inevitabile. Et Ἀναποδράστους, qui fugere non possunt. Ἀναποθήσεται. Absorbebitur. Ἀναπολεῖ. Recordatur. Significat etiam ruminationem Aelianus: *Solus scarus marinus cibum remandit, item ut animalia balan-*

βληχητά, ἃ δὴ μηρυκᾶται. Ἀναπολεῖ. * ἀναπτύσσει. * καὶ παροιμία· Ἀναπολεῖς τοὺς ὤμους ὕδωρ πτίσσων, ὁμοίως ὕδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων. Καὶ ἀναπόλησις θηλυκόν.

Ἀναπόμπιμα δῶρα. τὰ ἀποστρεφόμενα.

Ἀναπόνιπτος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος.

Κᾆτ' ἐπιπιὼν τὸν ζωμόν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας.

Καὶ Ἀναπόνιπτον, ἀνεξάλειπτον.

178 Ἀναπρήσας. ἀνακαύσας, ἀναφυσήσας.

Ἀνάπταιστον. τὸ μὴ πταῖον.

Ἀνάπτειν. περιτιθέναι, ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτήτω. πετασθήτω.

Ἀνάπτυξις. ἑρμηνεία, διασάφησις. Καὶ Ἀναπτύξω ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης.

Ἀνάποινος. ἄνευ λύτρων.

Ἀνάπυστα. ἔκπυστα, δῆλα. Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ φανερός. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον.

Ἀναρᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλλισθένης.

Ἀνάργυρος. ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἱκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.

---

2. Ἂν ἀπολῇς] Cum gl. praecedente nectunt MSS. Med. Ald. additis ibi vv. καὶ παροιμία, qui pro ἂν ἀπολῇς praebent ἀναπολεῖς [κἂν ἀπολεῖς MS. ap. Schottum], C. ἀναπολοῦς. Pro πτίσσων A. habet πτύσσων, 177. πίπτων. In fine καὶ ἀν. θ. dederunt A. B. *Gaisf.* Voluit, opinor, ἀπολέσῃς. Sed negligentius ille rem administravit, quem fugerit et additamentum v. Σχάρος: ἀναπολεῖ οὖν, ἀναπτύσσει, μηρυκίζεται, et interpolatio v. Ὕδωρ περαβρέει olim apposita, quae docet aliquam loci nostri partem oblitteratam esse: καὶ παροιμία· ὕδωρ μένει. ἔστιν ἐν τῷ Ἀναπολεῖ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων. Igitur collectis quae tres in glossas distrahebantur assumpsi veterem scripturam, καὶ παροιμία· ἀναπολεῖς, ab recentibus Edd. spretam; quamquam fidem lectionis haud praesto; deinde πτίσσων ante ὕδωρ ponendum. 3. πτίσσων] Priores editt. habent πίσσων, cuius loco legendum esse πτίσσων Portus recte monuit. [Sic C.] In uno MS. Paris. exaratum repperi πτύσσων, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceterum proverbium hoc sic effert Lucianus Hermot. 79. Ἂν ἀπολάλῃ (φασὶ) τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. *Küst.* Locum indicarat Schottus in Prov. Suid. II, 55. 5. Ἀναπόμπιμα] Eustath. in Il. ι. p. 757, 17. κυρίως γὰρ ἀναπόμπιμα, τὰ πεμφθέντα μὲν αὖθις δὲ ἀναστραφέντα διὰ τὸ δυσαρεστηθῆναι. Pro ἀποστρεφόμενα H. Steph. Thes. T. III. p. 202. A. malit ἀναστρεφόμενα, idque ipsum praebet E. altera lectione suprascripta. Post h. v. A. habet in marg., ante h. v. Edd. vett. B. C. E. in textu [a Küst. expulsa]: καὶ ἀναπολησκοῦν τὸ εἴδωλον κροτοῦν τοῖς δακτύλοις, ἀνακροταλοῦν, ὥστ' ἀναπολησκοῦν τοῖς δακτύλοις. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Σαρδανάπαλος. Vide Nackium de Choerilo p. 250. sq. H. Steph. Append. Thes. p. 424. E. *Gaisf.* 6. Ἀναπόνιπτος] Ex Schol. in Aristophanis locum mox allatum Equ. 356. 8. Κᾆτ'] κἆτ' A. B. C. ἆτ' Edd. ante Gaisf. ἐκπιὼν Aristoph. 10. Ἀναπόνιπτρον A. C. ἀναπόνιπτρον Lex. Seg. et Eudemus. 11. Glossa spectat ad Il. ι. 433. sive Od. β'. 81. Ἀνακαύσας] ἀνακλαύσας A. C. E. Post hanc gl. habent [cum Zon. p. 168.] Edd. Ἀνάπται: δημοτγέρται. Ad quam Küsterus: „Falsum est vocem ἀνάπται nude positam per δημοεγέρται exponi posse, quoniam significationem eius multo latius patere, et interpretationem istam nimis angustam esse nemo non videt. Quare ut loco huic consulatur, addita voce δήμων scribendum est, ἀνάπται δήμων; quas duas voces coniunxit Gregor. Nazianz. Orat. XXXII. p. 525. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ τοῦ καιροῦ· τίς ὕπαρχος, φασίν, ἐζημίωται; τίς δῆμος στασιάζει; τίνες δήμων ἀνάπται; Ad hunc locum Gregorii Nazianzeni Suidam respexisse mihi quidem nullum dubium est." Ego delevi cum A. C. E. Ad Gregorium Schol. MS. Paris. Ἀνάπτας δήμων τοὺς οἷον ἐξάπτοντας καὶ διεγείροντας εἰς τὸ στασιάζειν, δημεγέρτας τούτους δημώδης ἄν τις εἴποι ἀνήρ. *Gaisf.* 13. Ἀνάπτειν] Vide Iacobs. in Aelian. VII, 44. ἀνατιθέναι etiam Lex. Seg. p. 392. ἀναπέμπειν Zon. p. 205. ἀντιτιθέναι A. C. 14. Ἀναπτήτω] Lex. Seg. p. 392. et Hesych.

2. Ἀνάπτυξις] Lex. Seg. p. 392. Εὐριπίδης Herc. 1256. 3. Ἀνάποινος] Pertinet ad Il. α. 99. V. Lex. Seg. p. 392. 4. Ἀνάπυστα] Pertinet ad Od. λ'. 274. Lex. Seg. p. 392. coll. Siebel. in Pausan. IX, 5, 5. Θάνατος Σθενεβοίας ἀν. ἐγ. Küst. rettulit ad Nicolai Damasceni locum in Exc. Vales. p. 441. Sed illic extat ὁ ἔρως, non θάνατος. 6. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκ.] Sic quidem omnes editt. habent. Sed nemini dubium fore puto, quin scribendum sit, ἄπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον. *Küst.* E Scholiis tamen Ambrosianis in Odysseae locum facile colligitur scribendum esse οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. 7. Ἀναρᾶσθαι] Huic voci apud Latinos respondet *resecrare*, quippe quod *exsecrationi* nonnunquam opponitur, ut apud Cornelium Nepotem in Alcibiade: *Restituta ergo huic sunt publica bona, iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces, qui eum devoverant, resecrare rursus sunt coacti.* Vide Vales. in Amm. Marcell. XXIV, 6. extr. p. 292. *Küst.* Vid. Valcken. in Herodot. VIII, 65. et in Hippol. p. 259. Lex. Seg. p. 183. Ἀναρᾶσθαι: τὸ ἄνωθεν ἔρχεσθαι. Atque haud scio an Suidas exemplo cuidam Harpocrationis sua debeat. 9. Ἀνάργυρος] Similiter Lex. Rhet. p. 216. 10. Lysiae fragmentum (n. 19.) repetitur in v. Ἐπιγένης. 12. ἠναγκάζετο] ἠγωνίζετο B. E.

---

tia, quae ruminantur. Igitur ἀναπολεῖ. Explicat. * Et proverbium: Quamvis aquam tundendo humeros perdas, aqua semper aqua manet. dicitur de iis qui irrita laborant. Ἀναπόμπιμα δῶρα. Dona quae remittuntur. Ἀναπόνιπτος. Illotus, qui manus non purgavit, sordidus. *Deinde cum exhausero ius, ne lotis quidem manibus, oratores clamore victos iugulabo.* Et Ἀναπόνιπτον, quod elui non potest. Ἀναπρήσας. Qui incendit, qui inflavit. Ἀνάπταιστον. Inoffensum. Ἀνάπτειν. Appendere, vel dedicare. Ἀναπτήτω. Evolet. Ἀνάπτυξις. Interpretatio, explanatio. Et Ἀναπτύξω, demonstrabo, apud Euripidem. Ἀνάποινος. Sine redemptionis pretio. Ἀνάπυστα. Per famam evulgata, manifesta. *Mortem Stheneboeae fama divulgavit.* Alii vero significare volunt ignoratum. Ἀναρᾶσθαι. Exsecrationem revocare: sic Callisthenes. Ἀνάργυρος. Qui argentum signatum non habet, quamvis aliae ei sint fortunae satis amplae. Lysias in Oratione de Epigenis testamento: *Cum igitur Epigenes, quamvis aeris esset inops eiusque agri ab hostibus tenerentur, trierarchiae tamen munus, viribus infirmis, suscipere cogeretur.*

Ἀναῤῥηγνύς. πλάττων, κατασκευάζων, συντιθείς. Ἀριστοφάνης·

Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη.

ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἐμφάσεώς τινος μείζονος.

Ἀναῤῥηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι. Καὶ Ἀνάῤῥημα, κήρυγμα. Καὶ Ἀνάῤῥησις, ἀναγόρευσις. Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ, τοὺς δὲ διηνεκεῖ παραπέμπει τιμωρίᾳ.

Ἀναρίθμητος. ἄπειρος. Σοφοκλῆς·

Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος.

Καὶ Ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι.

Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ·

φησὶν Ἡράκλειτος.

Ἀναῤῥιπτεῖν, [καὶ Ἀναῤῥῖψαι.] ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὸν χάρακα ἠνέγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥῖψαι, σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Καὶ Ἀναῤῥίπτειν, μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.

Ἀνάριστος. μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὤν. 170

Ἄλεξις Καταψευδομένῳ·

Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ·

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ·

Ἔπειτα διά τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. καὶ ἀναρίστους, μήπω ἠριστηκότας. Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι. τὸ πρὸς ἄναντες ἐκβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἔπειτα λεπτὰ καὶ μακρὰ ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ Ἀναῤῥιχώμενος, δρασσόμενος.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται

---

1. *Ἀναῤῥηγνύς*] Ex Schol. in Aristophanis versiculum mox laudatum Equ. 623. *πλάτειν* A. C. E. 4. *τὸ ῥῆμα* post *τοῦτο* vulg. insertum ex Schol. Aristoph. 5. V. Lex. Seg. p. 392. Etym. M. p. 99. Hesych. 7. Dionys. Halic. VII. c. ult. p. 1500. *στεφανώσεις καὶ ἀναῤῥήσεις ποιούμενοι τιμῶν.* Schol. MS. in Gregor. Naz. *Ἀνάῤῥησις· ἀνακήρυξις, ἡ ὑπὸ κήρυκος ἐν τῷ δήμῳ τοῖς νικηφόροις ἐγίνετο. Gaisf.* Contulerat Pearsonus Isidori Pelus. V. Ep. 92. *τοσοῦτον ἔφασαν ἀφεστάναι προσδοκᾶν τι δεινόν, ὡς καὶ ἀνάῤῥησιν προσδοκᾶν διὰ τοῦτο.* Adde Titm. in Zon. p. 182. 9. *Σοφοκλῆς* Aj. 646. 10. *φύει τ' ἄδηλα* om. C. qui mox *φανέντ' ἔπη λύει* cum *δηλονότι κρύπτεται* in marg. Versum om. E. Idem adicit post *ἄπειροι*: *καὶ ἀνάριθμος παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ ἐν ἀριθμῷ τῶν τιμίων ταττόμενος. Gaisf.* Omisi posteriorem versum *φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται*, significatum ab Niceph. Greg. XXI, 5. p. 1025. 12. Distichum Diogenis Laert. IX, 16. ab Hesychio Milesio repetitum in Vita Heracliti: item in Epigr. adesp. DXVI, 3. 4. sive Anthol. Pal. VII, 128. 15. *Ἡράκλειτος*] Addit E. *τοῦ δὲ Σοφοκλέους ἀνάριθμος αἰὲν εὐνάσει χρόνῳ τρυχόμενος*: i. e. Aj. 603. 16. [*καὶ ἀναῤῥῖψαι*] Habet A. in marg. *ἀναῤῥῖψας* B. E. 17. *Ὥστε πρὸς*] Hoc fragmentum decerpsit Suidas ex Dionys. Halicarn. A. R. IX, 3. p. 539. ubi legitur: *Ἐκ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα — σκότους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας.* Utraque autem lectio, tam Suidae quam Dionysii, corrupta est atque ita refingenda: *σκοταίους* sive *σκοταίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Toup.* I. p. 48. 20. Lex. Seg. p. 392.

1. *Ἀνάριστος*] Haec et quae sequuntur Suidam ex Athenaeo integro, non qualem hodie habemus, in duobus prioribus libris in epitomen contracto, descripsisse suspicatur Paulus Leopardus Emendat. XIX, 6. In Excerptis enim libri secundi p. 47. legimus, Eupolin voce *ἀναρίστητος* usum esse: quo loco auctor epitomes reliqua omisisse videtur, quae Athenaeus de ea voce observaverat. *Küst.* 2. *Πολυΐδῳ* A. B. C. E. Fragm. Arist. 319. 3. *τρέχων* E. Porsonus audacius iusto, *τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀ. ὤν.* 8. *εὐθοὺς* Med. 9. *Τιμοκλῆς νεαιρᾶν*] Leg. *Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ. Toup.* I. p. 50. *Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ* dudum legerat Leopardus Em. XIX, 7. laudatus ab Valckenario in Theocr. Adoniaz. p. 415. Mox in Suida, inserto quae exciderat voce, lego *ἀναρίστους τοὺς μήπω ἠριστηκότας. Porson.* ad Toup. IV. p. 438. Vellem etiam huiusce versus sententiam expedisset, ubi *ἔπειτα τὸ διά τε* libri Küstero vetustiores. Certe scribendum *διά γε.* 11. *Μένανδρος*] Historicus est, non poeta comicus, inquit Leopardus l. c. Fato falli virum eruditissimum. *Hemst.* Fugit ut videtur Meinekium. 12. *ἠριστηκότας*] *ἠμαρτηκότας* C. qui mox om. *πρὸς τὸ μέλλον.* *Βουλόμενος* et quae sequuntur verba sunt Polybii III, 71. 14. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι*] *Ἀναρριχᾶσθαι* C. quae scribendi ratio probatur Phrynicho Bekkeri p. 19. Vide praeter alios Piersonum in Moerin p. 64. 16. *Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ* v. 69. 70. unde reponendum: *Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος Πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.* 19. *δρασσόμενος*] Legend. *βρασσόμενος.* Agathias p. 49. *τό τε μέγεθος τοῦ βρασμοῦ — ἀναῤῥιχᾶσθαι τὸ ῥόθιον*: ubi fluctus efflorescens ebullire non potuit. Idem error apud Longinum XLIII, 1. *Toup.* MS. Mirifice. 20. V. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 386.

Ἀναῤῥηγνύς. Fingens, formans, componens. Aristophanes: *Cum terribilibus intonuisset verbis.* Habet autem hoc quoque maiorem quandam potentiam. *Ἀναῤῥηθῆναι.* Proclamari. Et *Ἀνάῤῥημα*, proclamatio. Et *Ἀνάῤῥησις*, promulgatio. *Alios quidem praeconiis et coronis dignos censet, alios vero perpetuis suppliciis addicit.* *Ἀναρίθμητος.* Immensus. Sophocles: *Longum et infinitum tempus omnia [quae sunt occulta, producit].* Et *Ἀνάριθμοι*, innumerabiles, infiniti. *Unus mihi homo est triginta millium instar; reliqui vero innumeri quasi nullus: haec loquor etiam apud Proserpinam.* Heracliti verba. *Ἀναῤῥιπτεῖν.* Subire. *Ita ut praeter dedecus, quod castris deserendis incurrissent, non minimis etiam periculis se exponerent, quod hostilem regionem obscura nocte transirent.* Et *Ἀναῤῥίπτειν*, poenitentia duci, sententiam mutare. *Ἀνάριστος.* Vel potius *ἀναρίστητος.* Impransus. Aristophanes *Polyido*: *Dum per forum impransus curro.* Alexis in *Mendace*: *Omnino impransus non potero famem tolerare tam perpetuo die.* Antiphanes *Leucadio*: *Hic impransus statim cithara canet.* Timocles *Neaera*: *Iam * cum impransus sim?* Menander vero *ἀνάριστον* vocat impransum, item *ἀναρίστους*, impransos. *Hostes impransos et ad proelium imparatos deprehendere volens.* *Ἀναῤῥιχᾶσθαι.* In altum scandere, manibus innitentem iisque se levantem. Aristophanes in *Pace*: *Deinde tenuibus et exiguis scalis confectis, per eas ascendere conabatur in coelum.* Et *Ἀναῤῥιχώμενος*, prehendens *Ἄναρθρα.* Inarticulata, non distincta. Dicitur

δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν.

Ἄναρκτον. τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀνάρμοστος. ἀνακόλουθος, μηδενὶ ἁρμοζόμενος.

Ἀνάῤῥοπον. ὀπισθόρμητον. Ἡ δὲ Φραγγικὴ δύναμις, τοῖς Ῥωμαίοις ξυῤῥαγεῖσα, ἐξωθεῖ τε καὶ ἀνάῤῥοπον τίθησι τὴν πεζικὴν στρατιάν. Καὶ Μένανδρος· Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, κἀκ τούτου ἀνάῤῥοπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων κατάβασιν.

Ἀνάρπαστοι. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο, ἄδικα. Ὃν ἦν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἀνάρτησις. ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις. Καὶ Ἀνάρτησον, κρέμασον. Καὶ Ἀναρτώμενος, κρεμάμενος. Προκόπιος· Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν.

Ἀναῤῥοιβδεῖν. ἀναῤῥοφεῖν.

Ἀναῤῥύει. ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Εὔπολις. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάῤῥυσις. Καὶ Ἀνάῤῥυσις, κυρία τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τὸ συμβὰν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. Καὶ Ἀναῤῥύειν, τὸ ἐπιθύειν, ἀντὶ 180 τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. Τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων· Δόρπεια, Κουρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις.

Ἀναρύτειν. ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις·

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου.

Ἄνασσα. βασίλισσα.

Ἀνασεσυρμένην. ἄκοσμον, ἀπρεπῆ. Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ. † Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν σκωπτικὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ εὐτράπελον ἐπιδέξιον, τὸν δ' ἀνασεσυρμένον ἄπλαστον καὶ ἁπλοῦν. οἷς ἐπακολουθεῖ, καὶ τὸν αὐστηρὸν ἄγροικον ἡγεῖσθαι, τὸν δὲ δίκαιον οὐ πολιτικόν, οὐδ' ἥμερον.

Ἀνασείειν. ἐκτινάσσειν, ὡς καὶ ἡμεῖς. Οὐ γὰρ ἀνασείων ἠκολούθει καλαμίδα. Καὶ Ἀνασείω,

---

1. *στοιχεῖον* Lex. Seg. p. 392. ubi mox *συλλαβῆ*. 3. Aeschyli Eum. 520. Sophoclem profert Hesychius. 7. *συῤῥαγεῖσαι ἐξωθεῖται καὶ* C. 8. *Μένανδρος* ed. Nieb. p. 440. 12. *κατάβασιν*] In prioribus edit. pessime legitur *κατάρασιν*, cuius loco *κατάβασιν* ex optimo Paris. A. reposui. *Küst.* *κατάβασιν* E. et B. ut colligo ex collatoris silentio: sed noster A. cum vulg. *κατάρασιν*. *Gaisf.* Legendum videtur *κατάραξιν*. 13. *Ἀνάρπαστοι*] Scribe meo periculo *Ἀνοργίαστοι*. Vulgata enim lectione nihil est ineptius. Imposuerunt nimirum Suidae corrupti libri, in quibus cum *ἀνάρπαστοι* pro *ἀνοργίαστοι* errore librariorum scriptum esset, is corruptam illam lectionem temere nimis et *ἀκρίτως* in lexicum suum transtulit. Vide infra v. *Ἀνοργίας*. *Küst.* Vitium e Timaei codice fluxisse demonstrat Ruhnkenius p. 37. 15. *Ἀνάρσια*] Glossa Timaei p. 30. Cf. Blomf. gloss. Agam. 494. 15. *Ὃς ἦν*] *ὃν ἦν* A. C. E. quae scriptura videtur ad *ὅρκον* referri, confirmaturque v. *Ἔναγχος*, ubi locus integer est repetitus. Posterior exempli pars affertur vv. *Ἀνῃρημένος* et *Ἐκδίκως*. Mox *ἀνῃρημένως* B. C. *ἐνδίκως* B. *ἐνδίκως* E. Delevit statim Gaisf. cum omnibus MSS. *Ἀνάρσιοι: Ἐχθροί, ἄδικοι, ἀνάρμοστοι. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω*, quae fluxerunt a Zon. p. 168. 19. *Ἀνάρτησον*] Lex. Seg. p. 392. 20. *Προκόπιος* B. Goth. II, 26. p. 451.

1. *Ἀναῤῥοιβδεῖν*] Lex. Seg. p. 392. et Zon. pp. 206. 212. Glossa Homerica: vide Hesychium et Eust. in Od. *μ*'. p. 1716. 2. *θύει*] *ἀναθύει* B. E. repugnante Pausania ap. Eust. in Il. *β*'. p. 250, *σ*'. p. 1159. Cf. v. *Ἀπατούρια* sive Lex. Seg. p. 417. 3. *ἐπανάῤῥυσις*] *ἀνάῤῥυσις* vulg. *Ἀνάῤῥυσις* et quae sequuntur fluxerunt ab Schol. Aristoph. Pac. 890. Cf. Schol Plat. p. 424. *ἀναῤῥυσία* mendum Etym. M. p. 533. 4. *καὶ κυρία* Med. *ἀπατουρίων* B. C. E. 6. *Ἀναῤῥύειν*] Malim *ἐπαναῤῥύειν*. Vid. Lex. Coislin. p. 606, 4. *Hemst.* Mox ἡ post *ἐπιθύειν* om. cum A. E. 9. *Ἀναρύτειν — ἀναρύτουσα*] Scribe, *Ἀναρύτειν*. Versus autem Cratini, qui non integris pedibus ambulat, ita sustentandus est: *Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου*. Est autem *θριάμβους ἀναρύτειν versus iambicos in honorem Bacchi proferre*. Hesychius: *Θρίαμβος. — Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος*. Photius in Lex. inedito: *Θριάμβους. τοὺς ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι*. Ad hunc Cratini locum respexisse videtur Photius. *Toup.* III. p. 29. Cf. v. *Θρίαμβος*. *Ἀναρύτειν* in glossa A. B. *ἀναρύτουσα* A. in exemplo. *ἀναῤῥύτειν ἀντλεῖν* C. Vide Porsonum in Eurip. Phoen. 463. 14. *Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην*] Synesii locus Epist. 67. *Κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀσελγῆ ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ*: de quo monuit cum Hemsterhusio *Toup.* I. p. 51. Attigit hoc nescio quis olim in v. *Σκώπτης*, item partes loci continentur in vv. *Εὐτράπελον*, *Αὐστηρός*, *Δίκαιος*. Idem *Toup.* MS.: Vid. Plutarch. de Adul. p. 56. Hoeschel. in Photium in Damasc. p. 82. (89.) 20. *ἀνατινάσσειν* C. 21. *Καλαμίδης*] *Καλαμίδα* A. B. C. E. Interim scripsi *καλαμίδα*.

---

etiam de syllaba, cui deest littera, vel de voce, cui deest syllaba. *Ἄναρκτον*. Nullius imperio subiectum. *Ἀνάρμοστος*. Inconcinnus, nulli aptus. *Ἀνάῤῥοπον*. Retrocedens. *Copiae vero Francorum impressione in Romanos facta pedestrem exercitum repellunt, et retro cedere cogunt.* Et Menander: *Cum Avari agmine raro descenderent, duces statuerunt eos statim aggredi, ut retro cedere cogerentur.* *Ἀνάρπαστοι*. Non initiati, initiorum et lustrationum expertes. *Ἀνάρσια*. Quae nemo susceperit, iniqua. *Qui nuper mendacia profuderat, et multa nefaste patraverat.* *Ἀνάρτησις*. Supplicium cruci suffixorum. Et *Ἀνάρτησον*, suspende. Et *Ἀναρτώμενος*, suspensus. Procopius: *Ille vero rediit cum epistola, quae eos simili spe suspensos tenebat.* *Ἀναῤῥοιβδεῖν*. Resorbere. *Ἀναῤῥύει*. Immolat et mactat. Eupolis. Et sacrificium *ἐπανάῤῥυσις*: item *Ἀνάῤῥυσις*, status Apaturiorum dies. Apaturia vero festi dies apud Athenienses appellabantur, cuius nomen etiam causam significat. Et *Ἀναῤῥύειν*, sacrificare. Tres autem erant Apaturiorum dies, Dorpia, Cureotis, Anarrhysis. *Ἀναρύτειν*. Haurire: ab *ἀρύεσθαι*. Cratinus *Didascaliis*: *Quando tu bellos iambos effutiendo conflabas invidiam.* *Ἄνασσα*. Regina. *Ἀνασεσυρμένην*. Inhonestam, turpem. *Comoediam foedam et petulantem.* † *Illi quidem cavillatorem vocant lepidum hominem, facetum, ingeniosum; spurcum vero, simplicem et minime simulatum. unde sequitur, hominem austerum existimari debere rusticum; et iustum, ad societatem ineptum et inhumanum.* *Ἀνασείειν*. Concutere: qui hodieque est usus. *Non enim comitabatur calamistrum vibrans.* Et *Ἀνασείω* persua-

ἀναπείθω, ἢ πρὸς μάχην ἐρεθίζω. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἀνασείων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαταστήσειν ἐπαγγειλάμενος. Καὶ Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος· Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἀνασειράζει. ἀνθέλκει, ἀνατρέπει. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.

ἀνασειράζω οὖν, ἀναχαλινῶ.

Ἀνασηκῶσαι. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥςπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀνά. σημαίνει καὶ τὸ κατά. Ξενοφῶν· Ἐλαύνων ἀνὰ κράτος ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ.

Ἀνάσιλλος. ἀναφαλαντίας.

Ἀνάσιμον. ἄμορφον.

Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον.
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

Ἀνασκαλεύων. ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι. ἀπάραντες.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης φησὶ Δημοσθένης· οἷον ἀναστάτου γενομένης.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Ἀνασοβηθείς. διαταραχθείς. Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς ματαίως ἀνίσταται εὐθύς. Καὶ αὖθις· Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασώσων. αἰτιατικῇ. ἀνακτησόμενος. Τήν τε χώραν καὶ τὰς πόλεις, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπολωλεκότες ἕκαστοι τυγχάνουσιν, ἀνασώσων. τουτέστιν ἀναλαβών. Καὶ Αἰλιανός· Οὔτι προςδοκῶν τὸν τόπον τὸν προειρημένον δυνήσεσθαι αὐ-

---

1. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἐλευθ. ἀ.] Qui hunc locum ad Polybium referebat Valesius, vidit ἀνασείων pro ἐρεθίζων esse reponendum: cf. Schweigh. Polyb. T. V. p. 73. Ceterum animadvertit Gaisf. hanc esse dictionem Diodori XIV, 10. ubi et ἀνασείειν extat et ἐπαγγειλάμενος: nam vulg., Aldo auctore, ἀπαγγειλάμενος. 3. Ἀνασείσας, ἀπειλ. et quae sequuntur praebuit Harpocratio, ubi vide Valesium. Parum caute Bekkerus ἀπειλήσας: cf. Abresch. in Aristaen. Boiss. p. 426. Demosthenis locus est p. 784, 22. 5. Ἀνασειράζει] Lex. Seg. p. 392. et Hesych. Qui spectant ad Eurip. Hipp. 237. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiar. XXXIX, 2. Pal. V, 241. Haec omnia repetuntur fraude lectoris cuiusdam in v. Ἄψ: unde firmatur tum οὖν ex A. additum, tum quod idem A. ἀνασειράζω, ἀναχαλινῶ, pro singulari glossa proponi solita, superioribus adiungit. 8. Quod sub finem extabat ἀνακόπτω, forsan e Zon. p. 206. insertum, omisi cum A. B. C. 9. Ἀνασηκῶσαι] Vid. Ἐλαφρίζω. Hemst. Phrynichus Bekkeri p. 19, 29. Ἀνασηκῶσαι: τὸ ἀντιθεῖναι καὶ ἀντιστῆσαι. Vide Montacutium in Gregor. Naz. Stelit. II. p. 98, 5. Aristophanem intelligo non poetam, sed grammaticum. Gaisf. Aliter Dindorfius hoc reponens inter Comici fragm. 583. Adde Etym. M. p. 100. 12. Ἀνά] Ἀνασημαίνει κ. τ. κατὰ Ξενοφῶντα libri praeter A. et ed. Bas. Apparet vero perperam observationem esse inculcatam. Ceterum cf. vv. Ἀγκράτος et Ἀνακράτος. Ξενοφῶν Anab. I, 8, 1. 12. ἐλαύνου B. ἐλαύνει E. 14. Ἀνάσιλος] Ἀνάσιλλος cum Zon. p. 168. et v. Ἀναφαλαντίαν A. B. C. E. Add. Etym. M. p. 100. et Hesych. v. Ἀνασιλλῶσθαι. Iisdem libris auctoribus Gaisf. statim delevit, ἄκοσμος τὴν κεφαλήν, φάλα γὰρ κόσμος τις. Contulit Toupius MS. Plutarchi Crass. 24. ubi portentum vocis reponebat ἀνασιλλοκομώντων, comis reiectis. 16. Καὶ μηδὲν πρ. ἀνασπ.] Locus Aristophanis Eccles. 970 — 72. ubi legitur: διασποδῆσαι. Scribebatur etiam ἀνάσχετον.

1. Ἀνασκαλεύων] Lex. Seg. p. 392. Ἀνασχάλεύων A. ἀνακιρνῶν E. ἀναλογιζόμενος] Addit Cyrill. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὴν γῆν μεταλλευόντων. Hemst. 3. Ἀνασκευασάμενοι] Respexit Suidas ad Dionys. Hal. I. p. 17. Toup. Non semel hoc usurpat Dionysius. 4. Monuit Küst. haec intelligenda esse de mensariis foro cedentibus, et rationes conturbantibus, collato Valesio in Harpocrat. v. Ἀνεσκευάσατο p. 12. sq. 5. Δημοσθένης adv. Apaturium p. 895. οἷον] τουτέστιν E. γινομένης B. E. 6. Ἀνασκινδαλευθῆναι] Pro eodem alias dicitur ἀνασχινδυλευθῆναι, vel ἀνασκινδυλευθῆναι. Vide Hesychium et alios lexicographos. Küst. Inprimis Etym. M. p. 100, 52. et Schneid. in Plat. T. I. p. 119. Est vero Timaei glossa p. 32. ubi vid. Ruhnkenius. In fine gl. addunt A. B. Med. ὁ ἐνιστὼς ἀνασκολοπίζω, E m. rec. ὁ ἐνεστὼς ἀνασκινδαλεύω. Cf. Zon. p. 206. 10. Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρ.] Arriani fragmentum: vide vv. Διαφορῆσαι et Διαφορουμένης. 11. ἀήθει] ἄνθει A. E. Mendosa verborum compositio, sed ut participium tamen possis agnoscere, velut ὑποτεινομένοις. Atque vereor etiam ut sanum sit ἀπηρτημένου. 14. αἰτιατικῇ add. A. B m. s. ἀνακτησάμενος B. E. Τήν τε χώραν καὶ τὰς π.] Verba Polybii III, 77. 17. ἀναλαβὼν forma verbi suspecta. 17. Οὔτι] Ὅτι Med. 18. δυνήσασθαι A.

---

deo, vel ad pugnam incito. *Ille vero Syracusanos ad bellum incitans, et libertatem se illis restituturum esse promittens.* Et Ἀνασείσας, qui minas intentavit: sic Demosthenes in Aristogitonem. Ἀνασειράζει. Retrahit, avertit. In Epigrammate: *Vocem revoco, et rursus prope consisto.* ubi ἀνασειράζω est refreno. Ἀνασηκῶσαι. Par pari referre, vel rependere, ut qui ponderant. id quod est aequare rem alteri, sive aliquid ei defuit sive superfuit. Sic Aristophanes. Ἀνά. Interdum etiam significat idem quod κατά. Xenophon: *Equum sudantem totis viribus incitans.* Ἀνάσιλλος. Recalvus. Ἀνάσιμον. Deformem. *Neque prius subagitare simam vel aetate provectiorem. non enim hoc ingenuo homini ferendum.* Ἀνασκαλεύων. Eruens, solicitus, mente volutans. Ἀνασκευασάμενοι. Qui vasis collectis discesserunt. Apud Demosthenem autem vox de mensariis dicitur, qui foro cedunt, mensa quasi eversa. Ἀνασκινδαλευθῆναι. Palis transfigi, in crucem tolli. Ἀνασοβηθείς. Perturbatus. *Ille vero hoc nuncio temere perturbatus statim surrexit.* Et alibi: *Equos autem dudum efferatos, utpote vexatos insuetis vinculis, tum vero ob impositum onus magis perturbatos eum distraxisse.* Ἀνασώσων. Aptum accusativo. Recuperaturus. *Et agros et urbes, quas Romani ipsis eripuissent, recuperaturus.* Et Aelianus: *Nullo modo sperans eos posse praedictum locum recipere et recuperare:*

τοὺς ἀνασῶσαι καὶ κομίσασθαι· πόθεν; ἀλλ' ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακίᾳ φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ κινδύνῳ τε ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἀνασπᾷ. ἀντὶ τοῦ καταλύει ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπῶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.

Κάδους ἀνασπῶν,

φησὶ Φερεκράτης. Καὶ Ἀνασπῶν, οὐδετέρως, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

[Ἀνασποδῆσαι. ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.]

Ἀνασταδόν. ἀνιστάμενοι.

Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασιλεύς. Οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεὶς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἁπάσας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρός γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπείς· ὡς κινὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἀηθὲς καὶ ξένον καταπεπλῆχθαι τοὺς ἄνδρας. οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἠμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. πρὸς δέ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. ὧν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὧν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενέου· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην ἐπιμελῶς κοσμῆσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάνοις. Ἐπὶ δὲ τούτου δειναὶ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζίκων. ἐδέδοντο γὰρ θυγατριδῷ Μαρίνου εἰς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖθις Βασιανῷ τῷ παιδί. ὁ δὲ οἷς ἔπραξε παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἄρξαντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἱρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἵ τε ἀφ' αἵματος ** τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὔνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

[Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας. Ἔστιν ἐν τῷ Φατρία.]

---

1. *καὶ κομίσασθαι πόθεν*] Lege et distingue, καὶ κομίσασθαι. πόθεν; Sic enim sensus huius loci recte se habebit, et ad hunc modum procedet: *Nullo modo sperans ipsos praedictum locum recuperare posse. Quomodo enim hoc fieri posset?* Vox πόθεν enim absolute posita eleganter habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. Πόθεν. *Küst.* adiutus a Kühnio, qui de v. Ἐπλημμέλησαν assumpsit ἐν τῷ δευτέρῳ τε καὶ προφανεῖ κινδύνῳ, deinde correxit σωφρονισθῶσι. 4. Θουκυδίδης] Thucyd. IV, 97. unde videtur Θουκυδίδης post vocem ὕδωρ esse ponendum. Conf. etiam IV, 9. *Burn.* Vide Dukerum in VI, 110. Abresch. Diluc. p. 381. In fine gl. addit E. καὶ Σοφοκλῆς (Ai. 302.), Λόγους ἀνέσπα. *Gaisf.* 9. Ἀνασπονδῆσαι] Haec pauci sunt et nihili. Supra enim v. Ἀνάσιμον non legitur ἀνασπονδῆσαι, sed ἀνασποδῆσαι. *Küst.* Ἀνασποδῆσαι A. (ubi gl. in marg.) et E. ἀνασποδίσαι B. 10. Ἀνασταδόν] Zon. p. 226. Lex. Seg. p. 392. Glossa Homerica: v. Il. *ι*. 671. 11. Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασ.] Totus articulus extat in Excerptis Vales. p. 853. ipsa novissima pagina. Valesium in Euagr. H. E. III, 42. p. 378. contulit *Hemst.* 12. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρ. μετέστησε] Lege cum Exc. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε. De fide narrationis vide Endlicher. in Priscian. p. 60. sq. 16. γενέσθαι om. B. E. Med. καταλέγων Med.

5. τὴν ἐνεγκαμένην] Dyrrhachium scilicet, ut testatur Euagr. III, 29. *Vales.* Vide Procopii Gaz. Panegyr. 2. 6. ἐπιμελῶς om. Exc. 9. λαζικῶν Med. Scribebatur Μαζικῶν. De quo nomine vide Vales. in Ammiani XXIX, 5, 17. et Ernest. in Suet. Ner. 30. Μαρίνῳ Portus et Valesius: Μαρίνου MSS. Par. ap. Küst. h. o. B. cum E. Med. et MS. Exc. teste Valesio. Cum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Priscian. p. 71. aut illud probabat aut ante θυγατριδῷ avum Marini commemoratum opinabatur. εἰς om. B. E pr. 11. εὐθὺς Βασσιανῷ Exc. 16. οἵ γε Edd. οἵ τε A. B. E. Sic Exc. ubi additur καὶ φίλοις post αἵματος. Hoc assumpto desideramus οἱ ante τήν. Ceterum incaute vertit Valesius: *Etenim non propinqui tantum, sed etiam amici ac familiares omnes Marini.* Sed εὐτυχεῖν τι cum apud scriptores labentis aevi (cf. Boisson. in Eunap. p. 198.) frequenter significet, *rem lucrari*, παρευτυχεῖν novicia vox facile de fraudibus specieque simulata se insinuantis intelligitur. 19. Ἀναστάσιος — Φατρία om. A. in textu. βασιλεὺς E. Tum A. marg. cum B. E. Edd. ante Küst. Ἔστι (καὶ Med.) περὶ τῆς τριημέρου ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Αὐτῇ (αὐτῷ Med.).

---

quid enim? sed ut pro eo, quod ignaria ante commiserant, nunc puniti iam altero manifestoque periculo dedecus resarcirent. Ἀνασπᾷ. Dissolvit, vel demolitur: Thucydides. Vel ἀνασπᾶν, aquam haurire: ut Pherecrates, *Aquam cadis hauriens.* Et Ἀνασπῶν, in neutro genere, per ω scribitur. [Ἀνασποδῆσαι. Vide in v. Ἀνάσιμον.] Ἀνασταδόν. Surgentes. Ἀναστάσιος. Anastasius, Romanorum Imperator. Hic ad malos mores conversus optimam reipublicae formam prorsus immutavit. nam et magistratus pretio venditos viris facinorosis concessit, et inexplebili flagrans avaritia provincias legionibus nudavit, adeo ut rei novitate et stupore omnes percellerentur. neque enim incursus barbarorum armis coercebat, sed pacem assidue pretio redimebat. Adhaec in defunctorum bona curiose inquirebat, in publica omnium egestate liberalem se praebens. quibus enim facultates abstulerat, iisdem aliquanto post eas pietatis nomine dividebat; et civitatium, quas incolis vacuefecerat, opera publica instaurabat: velut patriam suam exornavit, ac triplici murorum ambitu cinxit. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. quippe commissa primum erat Africae administratio Marino, Anastasii e filia nepoti, admodum iuveni et summa levitate praedito; deinceps vero Bassiano, huius Marini filio. qui cum decessoris sui petulantiam flagitiis suis longe superasset, effecit ut Afri priorem Marini administrationem desiderarent: tametsi alios a Marino bonis suis spoliatos, alios morte multatos esse meminissent. Adeo, ut universe dicam, tum propinqui, tum qui in amicitiam Marini se induerant, Afrorum atque Aegyptiorum facultatibus cupiditatem suam expleverunt. [Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος. Anastasius Silentiarius, qui postea imperavit. De eo vide in v. Φατρία.]

182 Ὅτι ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως ἦν ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ κοινοβιάρχης. αἱρετικὸς δε ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος.

Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος, πρὸ μιλίων τῆς πόλεως ξ΄, διατείνας ἐκ τῆς κατὰ ἄρκτον θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν, μῆκος μὲν μιλίων ν΄, εὖρος δε ποδῶν εἴκοσι· καὶ τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι προβόλους τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται· καὶ τὴν Κινστέρναν, τὴν Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατος παρὰ φύσιν εἰςῆλθεν, ἡ δε ἀνάστασις κατὰ φύσιν. ὁ γὰρ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παραβάσεως ἀθάνατος ἦν. ἀνάστασις δε λέγεται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὲν πλάσμα διὰ τῆς ἁμαρτίας ὀρθοῦται διὰ δικαιοσύνης. εἰ γὰρ παρέμεινεν ὁ Ἀδὰμ τῇ ἐντολῇ, ἔμεινεν ἂν ζῶν. ἀνάστασις οὖν ἡ δευτέρα στάσις καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα.

Ἀνάστασις. ἀντὶ τοῦ ἀναστάτωσις. Πολύβιος· Μασσανάσσην δε Καρχηδόνι αἴτιον τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πάμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ Ῥωμαίοις ὑπολείποντα.

Ἀνάστατος. κατεστραμμένος. καὶ Ἀναστάτως, πεπορθημένως. Ὁ διά τινα συμφορὰν ἢ δίκην καταλιπὼν τὴν οἰκείαν, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαγενόμενος. εἴρηται δε καὶ ἐπὶ πόλεων ἑαλωκυιῶν καὶ οἴκων ἐξερημωθέντων τὸ ἀνάστατον.

Ἀνάστατοι. πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀῤῥηφόροις ἐγίνοντο. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο· καὶ δημιουργοὶ πλάσσουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Πέμψω πλακοῦντας ἑσπέρας χαρισίους.

---

2. αἱρετικὸς] ὁμοίως ἀκέφαλος ὢν Chron. Gr. MS. σπουδαστὴς τῆς εὐτυχοῦς αἱρέσεως Zonar. Reines. Extat τοῦ δικόρου, τοῦ αἱρετικοῦ in v. Θεοδόσιος βασιλεύς: unde hanc observationem esse petitam opinor. 4. αὐτὸς ante ὁ add. cum A. Gaisf. Immo οὗτος. τὸ μακρὸν τεῖχος] Descriptionem muri huius lege apud Euagrium Histor. Eccles. III, 38. Pears. Superiora repetebantur olim in v. Τεῖχος μακρόν. Praeterea confert P. de Marca de Const. Patr. Inst. p. 138. sq. p. 129. ed. 1682. Hemsterhusius. 5. πρὸ μιλίων — ξ΄] Vid. Wesseling. in Itin. Hieros. p. 570. ζ΄ A. 6. ὄρκτον B. μὲν add. A. 9. τὸν ἐν Βλαχέρναις μέγαν τρίκλινον E. μέγα τρίκλ. A. De triclinio haec olim recoquebantur in v. Τρίκλινον. 10. λέγεται] καλεῖται E. καὶ τὴν Κινστέρναν τὴν Μωκισίαν] Codinus de Origin. Constantinop. p. 50. Τὴν δὲ Μωκισίαν [Κινστέρναν] Ἀναστάσιος ὁ Δίκορος ἔκτισεν. ὅτε δὲ αὐτὴν ἔκτισεν, λιμὸς ἦν ἐν τῇ πόλει ὕδατος καὶ σίτου, ὡς πιπράσκεσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἓν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δε τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἡ κινστέρνα διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ἁγίου Μωκίου. Küst. Eadem transierunt in vv. Κινστέρνα et Μωκία. Adde Zonar. T. II. p. 56. 13. δὲ add. A. B. E. Med. 16. δικαιοσύνῃ A. quod Gaisf. recepit.

2. τοῦ Θεοῦ παῦλα] Non placet mihi vox παῦλα, quoniam non satis video, quomodo ea loci huius sensui conveniat. Küst. Haec non intellexit vir doctissimus. Μακροθυμία Θεοῦ, quae nunquam hactenus cessavit, post resurrectionem tandem requiescet scilicet. Haec mens scriptoris, qui τῶν ἔσω est. Ceterum vox Ἀνάστασις nunc ἡ δευτέρα στάσις, nunc ἡ ἄνω στάσις est. Hinc εἰκόνων ἀνάστασις, statuarum erectio. Τειχῶν ἀνάστασις, murorum instauratio. Νεκρῶν ἀνάστασις, mortuorum resurrectio. Οἰκετῶν ἀνάστασις, servorum manumissio. Toup. II. p. 429. pluribus suam sententiam exsecutus. 3. Cf. Lex. Herm. 158. Πολύβιος] Fallitur hic et fallit Suidas, qui nomen Polybii fragmento huic praefixit, quod legitur apud Appianum in Libycis (c. 106.) p. 106. Vide infra v. Μασσανάσσης, ubi eadem repetuntur. Küst. 4. Μασσανάσσην δὲ Καρχ.] In prioribus edit. [et MSS.] corrupte legitur Μάσσανα: cuius loco Μασσανάσσην legendum esse ex Appiano satis patet. Vide etiam Reines. Var. Lectt. p. 365. Küst. Adde similes errores in v. Ἀναβολεύς. Καρχηδόνιον A. ἀναστάσεως] Id iam Appiano hinc redditum est, cum legeretur ἀναστατώσεως. Contra Küsterus ad h. l. in Hesych. v. Ἀνάστασιν correxit ἀναστατῶσαι. 5. αὐτὴν] τὴν A. B. E. Med. 6. ὑπολείποντα] Apud Appianum rectius legitur ὑπολιπόντα. Küst. A quo propius abest quod posteriore loco Suidas habet, ὑπολιπόντα. 7. Ἀνάστατος] Vide Lex. Seg. pp. 392. 393. Hesych. v. Ἀναστάτους. Wass. in Thucyd. VIII, 24. Zon. p. 168. vero κατεστραμμένος, ἢ ὁ πεπορθημένος. 8. V. Lex. Rhet. pp. 183. 211. Etym. M. p. 100. Desideratur certe καὶ ante ὁ. 12. Ἀνάστατοι] Pollux VI, 11. et Athen. XIV, 13. seqq. varia panum et placentarum veterum genera recensentes, nullam Ἀναστάτων mentionem faciunt. Quare valde vereor, ne Suidas hic lectori fucum faciat, et Ἀναστάτους placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat Ναστοί. Ναστοὺς enim Pollux et Athenaeus locis laudatis inter placentas veteres recensent: quae vox a scriptura Ἀνάστατος non multum recedit. Immo (quod coniecturam meam magis confirmat) apud Athenaeum III. p. 114. unde hunc ipsum locum Suidas descripsisse videtur, hodie legitur Ναστός. Verba eius haec sunt: Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου Θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον καὶ τὸν σησαμίτην. οὐχ ἑώρακε δὲ οὐδὲ τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀῤῥηφόροις γίνεται. Non me quidem latet, praeter Suidam Eustathium quoque in Il. σ΄. p. 1165. itemque Hesychium scribere, Ἀνάστατοι genus placentarum significare: sed illorum auctoritas tantum apud me pondus non habet, ut me a priori sententia dimoveat. Küst. In Athenaeo corrigendum τὸν ἀνάστατον καλούμενον monuit Piersonus in Moerin p. 142. cui Ἀνάστατοι videntur panes fuisse fermentati, atque inde nomen accepisse ἀπὸ τοῦ ἀνίστασθαι. Similiter fere Valckenarius in Theocr. Adon. p. 398. Gaisf. πλακοῦντων] πλακοῦντος A. E. αὐταῖς suspectum habeo. 14. καταλειπομένων] καταλειπομένων A. E. In Hesychio v. Χαρίσιον cum aliis Toupius correxit λειμμάτων. Ceterum v. Athen. XV. p. 668 D. 15. Δημιουργοί, opinor, gens Attica, fictores sacros complexa. 16. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι fr. 6. πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον. Fragmentum mendose repetitur v. Χαρίσιον.

Anastasii Imperatoris tempore vixit S. Theodosius Coenobiarcha. Hic autem Anastasius fuit haereticus. Idem Imperator extruxit murum quem longum vocant, M. P. LX. ab Urbe distantem, et a mari septemtrionali meridiem versus extensum, cuius longitudo erat L. milliarium, latitudo vero pedum XX. Idem etiam Iuliani portum propugnaculis muniit, et magnum Palatium in Blachernis extruxit, quod ad hunc usque diem Anastasianum vocatur; item Cisternam Mocensem. Ἀνάστασις. Resurrectio. Quippe mors praeter naturam in mundum ingressa est, resurrectio vero secundum naturam. Nam primus homo fuit ante peccatum immortalis. Dicitur autem resurrectio, quia id quod per peccatum perditum erat per iustitiam erigitur. nisi enim Adam Dei mandatum violasset, divus permansisset. Ἀνάστασις igitur status renovatus dicit, naeque patientiae finis. Ἀνάστασις. Id est eversio. Polybius: *Masanissam causam fuisse evertendae Carthaginis, eaque ut debilitata prorsus Romanis traderetur.* Ἀνάστατος Eversus. et ἀναστάτως, adverbium. item qui propter aliquam calamitatem vel causam iudicii solum vertit. Dicitur etiam de urbibus captis et aedibus vastatis. Ἀνάστατοι. Genus placentarum, quae virginibus Arrhephoris conficiebantur. Erant etiam placentae *Charisiae* vocatae, quae ex reliquiis commixtis parabantur, iisque vacabant opifices quidam. Aristophanes Δαιταλεῦσι: *Mittam placentas vesper*

Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, οἳ καὶ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ Ἀμφιφῶν-
183 τες, ὡς μέν τινες, "ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται· ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα παραπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν. Φθοῖς δέ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον. Αἱ δὲ σεληναι πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. Πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. πόπανα δέ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

> Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
> φράσον σελήνας τάςδε πυρίμου χλόης.

Ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν. μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ ἕβδομον βοῦν.

Ἀναστεῖλαι. ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

Ἀνάστημα ἡλικίας. εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωυσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα. Καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα.

Ἀναστήσας. ἀναστάτους ποιήσας καὶ μετοικίσας. Ἀναστήσασα ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὸν ἄνθρωπον αἰκίαις καθυπέβαλε. Καὶ αὖθις· Τὴν δὲ καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι οὐκ ἐτόλμησε. Καί· Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Ἀναστροφάδην φασίν, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ. Καὶ Ἀναστροφή, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν.

---

1. *Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες*] Vide supra v. *Ἀμφιφῶντες*: itemque Pollucem VI, 11. et Eustath in Il. σ'. p. 1165. *Küst.* Apud Eustathium reponas ἅττα πέμματα pro τὰ π. 2. *οἳ εἰς*] *οἳ καὶ εἰς* A. C. *ἢ εἰς* B. E. Med. 3. *κολάζονται* A. 4. *γίγνονται* A. 5. *τε* om. B. E. Totum locum sic praebet C. ex v. *Ἀμφιφῶντες* ut videtur interpolatus: *ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ὑπὲρ γῆς πρωῒ φαίνονται· ὅ φησιν οὕτως ὀνομάζεσθαι Ἀπολλόδωρος.* 7. *παραπηγνύντες* A. B. C. E. Med. *περιπηγνύντες*, ex Eust. ut videtur, Küst. Gaisf. Deinde *ἐπ' αὐτοὺς* Eust. *Φθοῖς*] Repetuntur haec v. *Φθοῖς*: sic enim utrobique scripsi, cum ederetur *φθόϊς* sive *φθοῖς*. De quo genere placentarum abunde intpp. Moer. p. 386. sq. 9. Vide v. *Βοῦς ἕβδομος*. Doctrinam de lunulis hinc repetiit v. *Σελῆναι*. 10. *εἰς θεοὺς*] Immo *εἰς θυσίαν* cum v. *Πέλανοι*. *πόπανα δέ*] Interpres parum recte: *Popana etiam placentae vocantur.* Vult utique Suidas idem esse *πόπανα* et *πέλανοι*. In quo quidem respicit ad Aristoph. Plut. 660. *ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί.* Ubi Schol. *τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα.* Immo, *καὶ τοῦ πόπανα.* Hesych. *Πέλανα* (leg. *Πέλανοι*), *πόπανα.* Etymol. M. *Πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα.* Immo *πόπανα καὶ προθύματα* cuiuscunque demum generis veteres *πέλανον* vocabant. — Locus autem Euripidis, qui Küstero nec illustrari nec intelligi posse videbatur, ita est scribendus et interpretandus: *Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων, φράσον, σελήνας τάςδε πυρίνου χλόης.* Depromptum est hoc fragmentum, ut nos docet Suidas, ex Euripidis Erechtheo, in qua fabula agebatur de Erechthei filia ob patriam Proserpinae immolanda. Unde haud difficile erat mentem huius loci, tametsi mutilus est, deprehendere. Rogat scilicet virgo, fati sui nescia: Quo iste tantus apparatus? *Dic mihi* (inquit ad patrem), *quo has placentas ex missurus? nam video te plurimas mittere.* Erant autem placentae istae lunatae *προθύματα* sive praeludia sacrificii, et quae rite et more veterum Lunae sive Proserpinae adolebantur. Dicebantur autem placentae istae *σελῆναι*, quia lunam scilicet referebant. Pollux VI, 76. *Πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς, ὡς αἱ σελῆναι τῇ θεῷ· κέκληνται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος.* Ita legendus iste locus ex MS. Hesychius: *Σελήνας, πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τι.* Quod ad Euripidis locum, de quo agitur, referendum. *Toupius*, multis hoc pemmatologiae caput persecutus. Neque vero potuit intelligere, quod vel v. *Πόπανα* intuenti constiterit, *πόπανα δὲ* frustulum esse longioris sententiae, idque collocandum ante v. *ἔθυον μὲν οὖν.* 11. *ἐν Ἐρεχθεῖ* fr. XVI. 13. *ἐκπέμπεις* A. C. E. Medd. *ἐκπέμπει* Küst. cum v. *Σελῆναι.* 15. *βοῦν ἕβδομον*] Eadem plane de *Bove septimo* ex Pausaniae lexico recitat Eustath. in Il. σ'. p. 1165. Vide etiam infra v. *Βοῦς ἕβδομος*, et Diogenianum III, 50. *Küst.* *ἔπεττον*] *ἔπεττον* B. C. E. Med. et v. *Σελῆναι.* 16. Reponendum *πρωτοφυοῦς* ex v. *Βοῦς ἕβδομος*: quamquam Eustathius agnoscit *πρωτοφυοῦς*.

1. *τέτταρσι* A. 2. *πέμπτον τὸν βοῦν* A. 3. Quae post *βοῦν* sequebantur: *Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων*, expunxi cum B. E. Neque aliam quae praegressa sunt *μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ ἕβδομον βοῦν* quam recentioris hominis correctionem afferre patet. Iidem vero libri cum Med. subiungunt: *Ἀναστείλω* (*Ἀναστέλλω* E. M.) *αἰτιατικῇ*. 4. Zon. p. 205. 5. *τὸ τῆς ἡλικίας* vulg. Praeterea coniungebantur *ἡλικίας εὐθύτης*: cuius erroris admonuit Gaisf. in Add. Cf. Zon. p. 189. *θαυμαστὸν*] Iosephi locum Ant. Iud. II, 9, 6. p. 101. Haverc. indicavit Toup. I. p. 57. 6. *τὸ* neglexit vulg. 7. V. intpp. Longini 7, 2. 9. *Ἀναστήσας*] Lex. Seg. p. 392. Apollon. Lex. p. 138. Etym. M. p. 99. f. 13. *Ἀναστήτω ὁ Θεός*] Psalm. LXVII, 1. 14. *ὁ ἐγκαλῶν*] *ὁ ἀδικῶν* H. Steph. Thes. T. III. p. 1038. E. Nihil mutat Zon. p. 226. 15. *Καὶ Ἀναστροφή*] Haec ad Tactica pertinent. Vide Catalogum vocabulorum tacticorum, qui Suidae ad calcem subiunctus est. *Küst.* Est Arriani definitio Tactic. p. 56. Montfauconi Bibl. Coisl. p. 510. addit Gaisf. in Add.

---

charisias. *Amphiphontes* vero fiunt sexto decimo die mensis Munychionis, eaeque in Dianae Munychiae templum feruntur. vocantur autem *Ἀμφιφῶντες*, ut nonnulli quidem tradunt, quia tunc conficiuntur, cum sol et luna mane supra terram apparent; ut vero Apollodorus scribit, quia portantur facculis ardentibus circum eas undique fixis. *Φθοῖς* vero sunt placentae, quas diis cum victimarum visceribus in sacrificiis offerebant. *Lunulae* vero sunt placentae planae et rotundae. *Pelani*, placentae in deorum honorem factae. Et Euripides in *Erechtheo lunas* vocavit *pelanos*: *Iam cum pelanorum vim ex aedibus mittas, explica mihi causam harum de tritico lunarum.* Post sex vero *lunulas* bovem septimum fingebant, cornibus aptum ad imitationem lunae primum crescentis.** Aliud genus popanorum. adolebantque etiam post quattuor popana *bovem* hunc, eumque vocabant *quintum bovem*. potius tamen post sex *lunulas* septimum *borem* offerebant. *Ἀναστεῖλαι.* Id est, sursum tollere. *Ἀνάστημα ἡλικίας.* Statura recta. *Deus admirabilem in staturae proceritatem Mosen erexit.* Et *Ἀνάστημα ψυχῆς* dicitur animi habitus, qui ad virtutis studium omni nisu et conatu fertur. *Ἀναστήσας.* Qui aliquos ex pristinis sedibus expulit in aliasque migrare iussit. *Cum hominem expulisset ex templo, quaestionibus eum subiecit.* Et alibi: *Illam vero de templo, in quod confugerat, demovere non est ausus.* Et: *Deus surgat.* *Ἀναστροφάδην.* Sic dicitur, cum is qui iniuria affectus est, ab eo qui iniuria eum affecit accusatur. Et *Ἀναστροφή* vocatur, cum ad pristinum statum redeunt, qui se antea converterant.

λέγεται καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ μὴ ἂν ἀναστροφὴν εἶναι αὐτοῖς, πταίσματός τινος γενομένου κατ' ἐκείνους ἀκμῆς πλήθει χρώμενον.

Ἀνάστρῳ. ἀφεγγεῖ. Ἆρά γε ὀρθῶς ζῶμεν καὶ ὑπὸ φωτὶ δέ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ καὶ ἀνάστρῳ πλέομεν;

Ἀναστοιχειοῖ. ἀναπλάττει. Ὡς μεταστοιχειοῖ, μεταπλάττει.

Ἀναστύψαι. ἀνασπάσαι.

Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. [Παροιμία] ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κάματον ἀνιεμένων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰώθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτιθέναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

Ἀνασυντάξας. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερίδης κατὰ Πολυεύκτου.

184 Ἀνασύνταξις. τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Ἀνασφήλας. ἀνανήψας, ἑαυτὸν ἀναστήσας, ἀναλαβών, ἀνενεγκών.

Ἀνασχοῦσα. ἀναδοῦσα. Καὶ Ἀνασχών, ἀνατείνας, φανείς, ἐξελθών, ἀναδύς. Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἦν Μάγνος, ἀνδρώδης τε καὶ διαφερόντως τολμητής.

Ἀναταθείς. ἐπαπειλήσας. Οἷς δὲ ἀναταθεὶς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Καὶ ἀνατατικῶς κελεύων, ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς.

Ἀνατάξασθαι. εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνατάσεις. ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Τὰ μὲν φιλάνθρωπα παρεσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις καὶ ἀπειλήσεις ἔλεγον. καὶ ἀνάτασις, ἡ μετὰ πικρίας καὶ θρασύτητος ἀπειλή. Πολύβιος· Οἱ μὲν οὖν περὶ Μηρόδωρον καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἐπανῆλθον.

---

1. *Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτ.*] Locum obscurum et corruptum esse pronunciabat Küst., cuius interpretationem ut in re trepida servavi. Equidem nihil habeo perspectum nisi scribendum esse *καὶ ἡ ἀνάπαυσις.* *ἂν* om. vulg., tuentur A. B. E. Med. 2. *γενομένου*] *γενομένου τε* B. E. 4. Zon. p. 189. Vocem *ἄναστρος*, olim lexicographis spretam, firmat etiam Eratosth. Catast. 23. extr. 7. *Ἀναστοιχειοῖ*] Vid. *Μεταστοιχειοῦσα*. *Hemst.* *ἢ* ante *μεταπλάττει* Lex. Seg. p. 393. Vid Abresch. Diluc. Thucyd. p. 164. 9. *Ἀναστύψαι*] Est vox obscena, ut grammatici docent. *Küst.* Vid. intpp. Hesychii. 10. Eustath. in Od. Λ'. p. 1676. *Συντελεῖ δ' ἐνταῦθα καὶ τό, Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε, ταυτὸν ὂν τῷ, ἀνὰ τοῖς σοῖς ὤμοις ἢ ἀνὰ τῷ σῷ ὤμῳ. βοὸς δὲ ἐπίθετον τὸ λέπαργε, λευκοῦ ἴσως κατὰ τὰ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέρμα. παροιμία δέ ἐστι τὸ ῥηθὲν ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ κάματον ἀνιεμένων. καὶ γὰρ (φασὶ) βοὶ λυθέντι ἔργου ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτάτῳ.* *Küst.* In ipso gl. capite Med. habet *παροιμία*, quo fides nominis infringitur. 15. *Ἀνασυντάξας*] Ex Harpocratione. Gaisf. conferri iussit Hemsterhusium Anecd. p. 226. 17. *Ἀνασύνταξις*] Hunc locum egregie illustrant, quae Suidas habet infra v. *Διάγραμμα*. *Küst.* 18. Punctum post *συμμορίαις* tolli iusserat etiam Valesius in Harpocrat.

1. *πράξαντας* B. C. E. et Zon. p. 184. Lex. Rhet. p. 182. (. *Ἀνασύνταξις: Ὅταν διὰ τῶν γραμμάτων* (l. *διαγραμμάτων*) *τινὰς χουφίσωσι, λέγεται.* De his qui tradant soli sunt grammatici. 3. *Ἀνασφήλας — ἢ ἀναλαβὼν ἢ ἀνεν.*] Lex. Seg. p. 393. ubi om. *ἢ ἀνενεγκών*. *ἢ ἀναλαβὼν* om. B. E. *ἢ* prius om. Zon. p. 206. (pergens *ἀναρῥώσας*), posterius A. Utrumque delevi. In extremis annotavit Abreschius Obs. Misc. V. p. 93. Axiochi auctorem in principio: *πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλαι*, et Aristaenet. I, 10. *παραδόξως ἀνέσφηλε.* Dio Cassius, Toupio allegatus, LI, 14. *καὶ Ψύλλους, εἴ πως ἀνασφήλειε, προσήνεγκεν*, alienus est. Adde potius Nicol. Damasc. p. 481. ed. Vales. Dion. Chrysost. Or. 34. p. 36. *οἱ μεγάλῃ μὲν νόσῳ χρησάμενοι, ταχὺ δ' ἀνασφήλαντες:* et Leon. Diac. pp. 115. 177. Cf. Etym. M. p. 100. 5. *Ἀνασχοῦσα*] Lex. Seg. p. 393. *ἀναδύουσα* (debuit *ἀναδῦσα*), mox *ἀνατείλας* Nokkius in Add. Gaisf. *Ἀνασχών:* Glossa Homerica. Toupius addit *ἀνασχὸν φῶς* Soph. Trach. 205. 6. *ἐξελθών*] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim edit. [et B. E.] male excusum est *ἐξελών*. *Küst.* 7. *Μάγνος*] *Μάγνος* A. Zon. p. 205. *ἦν Μάγνος* om. C. in fine subiungens *ἦν δὲ Μάγνος*. 9. *Οἷς δὲ ἀναταθείς*] Polybii Fr. Gr. 16. repetitum in v. *Ἐπικρεμάσας*. Idem Polybius *ἀνατείνεσθαι φόβον* IX, 22. Pro *ἐπαπειλήσας* Med. *ἀντιπαπειλήσας*, qui in exemplo *ἀναθείς*. 10. Uberius Zon. p. 227. omisso *κελεύων*. 12. *Ἀνατάξασθαι*] Lex. Seg. p. 393. Forsan e Lucae Eu. I, 1. Uberius Zon. p. 207. 13. *Ἀνατάσεις*] Appian. p. 298. 834. Dion. Halic. Ant. p. 538. Iosephus II. p. 197. Vales. in Euseb. p. 85. *Toup.* MS. *ἐπαπειλήσεις* olim praetermissum e MSS. revocavit Küst. Adde Zon. p. 183. 15. *καὶ* cum Zonaras non videatur repperisse, satius fuerit *ἀπειλήσεις* expungere, quod ille scripsit *ἐπαπειλήσεις*. 16. *Πολύβιος* Fragm. Hist. 32. 17. *ἀνάστασιν* A.

Item dicitur retributio. *Neque propositam ipsis esse poenam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore et flore adversus eos usi fuissent.* Ἀνάστρῳ. Obscuro. *Recte ne vivimus et in luce, an in tenebris, obscura navigamus nocte remotisque sideribus?* Ἀναστοιχειοῖ. Refingit. Ut *μεταστοιχειοῖ*, transformat. Ἀναστύψαι. Attrahere. Ἀνὰ σοὶ τάδε π. *Haec omnia tibi, candide taure, gestanda.* Proverbium in eos, quibus ne post labores quidem relaxatio conceditur: metaphora sumpta de bobus, qui cum ab opere solvuntur, eorum robustissimo iugum cum aliis instrumentis agricolae solent imponere. Ἀνασυντάξας. Qui denuo constituit. Hyperides in Polyeuctum. Ἀνασύνταξις. Census per symmorias descriptos cum populo mutationem addendo vel detrahendo poscere visum est, viriquo deliguntur, qui negotium istud perficiant, id *ἀνασύνταξις* vocatur. Ἀνασφήλας. Qui resipuit, qui se a casu erexit, vel qui vires et valetudinem recepit. Ἀνασχοῦσα. Quae emisit. Et Ἀνασχών, qui in altum sustulit, qui apparuit, qui emersit, egressus. *Qui vero primus ex illa fossa emersit, fuit Magnus, et fortis et insigniter audax homo.* Ἀναταθείς. Qui minas intentavit. *Aliis vero minas intentans et metum ex se incutiens.* Et *ἀνατατικῶς κελεύων*, imperiose et severe imperans. Ἀνατάξασθαι. Se praeparare. Ἀνατάσεις. Superbas comminationes. *Humanitatem quidem silentio praeteribant, minas vero superbamque iactationem commemorabant.* Et Ἀνάτασις, minae, quae aspere et ferociter intentantur. Poly-

Ἀνατετυρβακώς. ἀνταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ τὸν πηλὸν ταράξαι. Ἀριστοφάνης·

Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς.

Ἀνατεῖλαι. δοτικῇ, ἀνθῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατεινάμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπουργηκόσιν ἀνατεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι καὶ καταχαγχάσαντες ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν ἀποδέοντας πεντακοσίους ἀπέκτειναν. Ἀνατεινάμενοι οὖν μεθ᾽ ὕβρεως ἀπειλήσαντες. Καὶ Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατί. ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί.

Ἀνατίθεμαι. ἀθετῶ.

Ἀνατιναγμός.

Ἀνατλάντες. ὑπομείναντες. Καὶ Ἀνάτλημα, ὑπομονή. Καὶ Ἀνατλῆναι, ὑπομεῖναι.

Ἀνατολίη. ἡ ἀνατολή. λέγεται δὲ καὶ ἀντολίη.

Ἀνατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος, προςῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι.

Ἀνατραπέντες. σκελισθέντες, συμπεσόντες. Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπείρως, καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστοι εἰκῇ. Καὶ ἀνατρέπω αἰτιατικῇ.

Ἀνατρέχω. ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος.

Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα ὑποδήματα.

Τὰ δ᾽ ἐμβάδια; καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο·

Ἀριστοφάνης.

Ἀνά τοί με πείθεις· ἀλλ᾽ ἐκεῖν᾽ οὔπω λέγεις. ἀντὶ τοῦ, ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

---

1. E Scholiis in eum Aristophanis versum, quem deinceps affert, Equ. 311. 4. Ἀνατεῖλαι A. δοτικῇ om. Zon. p. 207. Hoc si germanum ducimus, idque repetendum est ab Homericis Il. ε. 777. τοῖσιν δ᾽ ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι (v. Etym. M. p. 104.), debet ἀναφῦσαι vel similis interpretatio assumi. Ceterum v. Wessel. in Diod. III, 8. 7. ἀνατεινάμενος] Intellige τὸν φόβον. Conf. Polyb. II, 52. *Burn.* Vide Wesseling. in Diodor. XIV, 3. Locum Polybio tribuit Valckenarius. *Gaisf.* 10. καταχαγχάσαντες] κατὰ inter versus E. χαγχάσαντες B. 13. ἤγουν post οὖν om. A. C. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, glossa Platonica, ducta e Timaeo p. 31. ubi vid. Ruhnkenius. καὶ omissum Edd. ante Gaisf. Med. vero τὸ ἀνατείνας. Novissima desiderantur apud Zon. p. 207. 16. Ἀνατί A. B. C. E. Med. ἀνατεὶ vulg. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης Harpocr. Pal. Sed v. Zon. p. 226. et Schol. Platon. p. 455. Cf. Ruhnk. in Tim. p. 31. et Küsterum et Albertium in Hesych. sive Blomf. gloss. Prom. 216. Mox ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί delevit Küsterus. 18. Ἀνατίθεμαι] Cf. v. Ἀναθέσθαι. Suidam opinabatur Toupius ad Xenoph. Mem. I, 2, 44. respexisse. Adde Schol. Luciani Piscat. 38. 19. Sic Gaisf. tacite, ἀνατιναγμὸς Med. Neutrum vulg. Zon. p. 168. Ἀνατιναγμός, μετάστασις, μετακίνησις.

1. Ἀνατλάντες] Lex. Seg. p. 393. Differt Zon. p. 207. 2. ὑπομονή, καρτερία Zon. p. 189. 3. ἀνατολίη: cf. Wernik. in Tryphiod. 668. 5. Ἀνατόλιος] Anatolii huius, magistri militum sub Theodosio, meminit Euagrius Eccles. Hist. I, 18. Meminit et Ioannes Malela in Theodosio. Fuit et alius Anatolius, officiorum magister sub Iuliano, cuius non semel mentionem facit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius memoratur Anatolius, illustrior longe et antiquior, Syrus, domi Berytius, qui praefecturam praetorii sub Constantio summo studio et singulari probitate administravit: de quo consulendus Valesius in Marcellinum. Eum impense laudant Libanius in Epistolis et Eunapius in Proaeresio. *Toup.* Plura dabit Eunap. Proaer. p. 149, 25. *Hemst.* videndus in Lucian. T. I. p. 486. Adde Wytt. in Eunap. p. 312. 10. *Οἱ δὲ σπῶσι κτλ.* repetita ut videtur ex v. Ἄδην: contraxit Zon. p. 207. 11. ἔτυχεν E. ἕκαστος] ἕκαστοι A. qui addidit καὶ ante ἀνατρέπω. 13. Zon. p. 207. ἀναλύω] ἀναδύω. Hesych. in Ἀνέτρεχον. *Hemst.* Pro ἀνατρέχω Valckenarius Ἀνατρέπω. Nihil dubitavit Meinekius p. 285. Videndum ne loci quidam ab Wyttenb. in Plutarch. T. VI. p. 78. collecti vulgatum tueantur. 14. Ἀνατρητοὺς] Habet e Synes. Ep. 52. v. H. Steph. Thes. III. p. 1318. F. *Hemst.* Ἀνατρήτας recte Zon. p. 183. qui mox κατακεκομμένα. 15. διατετρυπημένα E. cum libris Zon. τετρημμένα C. 17. Ἀριστοφάνης Plut. 848. Huius versus unde irrepserit non exputo. 18. Ἀνά τοί με π.] Senarius Aristophanis Vesp. 816. (781.)

---

nius: *Metrodorus igitur, gravissimis regis Philippi minis territus, rediit.* Ἀνατετυρβακώς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι significat coenum turbare. Aristophanes: *Qui nostram urbem universam perturbasti.* Ἀνατεῖλαι. Dativo iunctum, florere: ab herbis ducta translatione. Ἀνατεινάμενος. Comminatus. *Rex vero cum gravissima quaeque minatus esset iis qui facinoris huius participes fuissent, nihil tamen eorum perfecit.* Et alibi: *Aegyptii vero gravissima minati et in conspectu tot viros et mulieres cavillati, quingentos minus viginti interfecerunt.* Ἀνατεινάμενοι igitur id quod est, superbe et contumeliose minantes. Et Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, animo ad res sublimes et ad deorum contemplationem verso. Ἀνατί. Sine damno, praeter vindictam, impune: quemadmodum etiam ἀνουτητί formatum est. Ἀνατίθεμαι. Retracto. Ἀνατλάντες. Qui sustinuerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλῆναι, tolerare. Ἀνατολίη. Ortus. Dicitur etiam ἀντολίη. Ἀνατόλιος. Anatolius, Theodosii Imperatoris Magister. Hic ambitiosus erat et eo ingenio praeditus, ut pecuniae non parceret, si quidem rem praesentem conficere studeret. Ἀνατραπέντες. Supplantati, prostrati. *Illi vero vino abunde et immodice hausto temere prostrati ut fors ferebat iacebant.* Ἀνατρέχω. Dissolvo: apud Menandrum. Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. Calcei incisi et perforati. *At vero calcei? Hi quoque mecum frigus pertulerunt.* Aristophanes. Ἀνά τοί με π. *Profecto mihi persuades: sed illud nondum dicis.*

Ἀνατυπῶσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. Καὶ Ἀνατύπωσις, διανόησις.

Ἄναυδος. ἄφωνος. Καὶ Ἀναύδητον, ἄλεκτον, ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον.

Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

Ὃς ὑπ' αἰσχύνης τοῦ πάθους περιῤῥεόμενος δάκρυσιν ἄναυδος ἦν, ἐξειπεῖν αἰδούμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεί. χωρὶς ναύλου.

Ἀναυμαχίου. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων· οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης· Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι. **

Ἀναυσία. τὸ μὴ ναυτιᾶν.

Ἀναφαλαντίαν, οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσι. Καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. φανερῶς.

Ἀναφαίνεις. φανερὰ ποιεῖς.

Ἀναφαιρέτους. μὴ ἀφαιρουμένους.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμόν. τὰ ἀφροδίσια. Εὔπολις Αὐτολύκῳ. Καὶ Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.

Ἀναφλύστιοι. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

Ἀναφοράν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Καὶ Ἀναφορᾶς. Τὸ κελευόμενον

---

1. Zon. p. 1207. *Ἀνατυπῆσαι* B. E. *ἀναστρέψαι* A. *ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι*] Haec interpretatio suspecta mihi est, quippe quam a voce *Ἀνατυπῶσαι* alienam esse existimo. Fortasse igitur scribendum est, *Ἀνατροπῶσαι, ἀνατρέψαι*: quod tamen ut meram tantum coniecturam lectori propono. *Küst.* Recte se habet *Ἀνατυπῶσαι* et exponitur per *ἀνατρέψαι*. Utrumque verbum est *in aliam figuram vertere.* Hesych. *Ἀνατρέψαντες, μεταπλάσαντες.* Iam *ἀνατυπῶσαι* idem est cum *μεταπλάσσειν.* Taceo quod series litterarum apud Suidam poscat etiam *Ἀνατυπῶσαι*, non *ἀνατροπῶσαι.* *Bosius* Animadv. ad Scr. Gr. p. 148. An *ἀναγράψαι*? Retinendum videtur *ἀνατρέψαι*: non enim abhorret ut *ἀνατυπῶσαι* positum fuerit pro *formam priorem mutare ac plane invertere.* Suspectus auctor Antimachus, qui versibus aut heroicis aut elegiacis scripsit. Neutri metro commodum verbum *ἀνατυπῶσαι*, vel, quod Kusterus malebat, *ἀνατροπῶσαι.* *Hemst.* Cum Bosio fere consentit Schellenb. in Antimach. p. 112. Hemsterhusii dubitatio minoris est momenti, si quidem poeta dicere potuit, *ἂν δ' ἐτύπωσε.* 2. *Ἀνατύπωσις*] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 183. 3. *Ἄναυδος*] Lex. Seg. p. 393. V. Od. ε. 456. et Apollon. Lex. p. 137. 5. *καὶ* ante *ἀναύδητον* om. vulg. Quae sequuntur fluxerunt e Schol. Sophocl. in Aiacis versum mox allatum 715. Post *ἄλεκτον* delevit Gaisf. *ἄῤῥητον* cum A. B. C. et Schol. 6. *ὑπ'*] *ἐπ'* A. B. C. E. 8. Zon. p. 226. 9. *Ἀναυμαχίου*] Pollux VI, 8. *Λειποναυτίου μὲν ἐκρίνετο, ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν λειποταξίου. ἀναυμαχίου δὲ ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπών, μὴ μέντοι ναυμαχήσας.* *Küst.* V. Meier. de bonis damn. p. 123. sq. 10. *μὴ* ante *λείπειν* om. A. B. C. E. Lex. Seg. p. 217. Sed iidem MSS. *μὴ* ante *ναυμαχῆσαι* om. 13. *Ἀνδοκίδης* de Myster. p. 10. *Οὕτω καὶ δεῖ*] Haec emendanda sunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum poena erat infamia, loco laudato recensens sic inquit: *Οὗτοι δ' αὖ ἦσαν, ὁπόσοι κλοπῆς ἢ δώρων ὄφλοιεν· τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι· καὶ ὁπόσοι λίποιεν τὴν τάξιν, ἢ ἀστρατείας ἢ δειλίας, ἢ ναυμαχίας* (lege *ἀναυμαχίου*) *ὄφλοιεν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβάλοιεν κτλ.* Hinc apparet verba illa, *τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι*, referenda esse ad ea quae apud Andocidem praecedunt, non vero ad ea quae sequuntur; et proinde falsum esse, quod Suidas, quasi Andocide auctore, hic affirmat, eos qui militiam navalem detrectaverant tum ipsos tum eorum posteros infamia notatos fuisse, quoniam poena illa tantum sancita erat in eos, qui furti vel munerum acceptorum rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet. *Küst.* Equidem indicia lacunae, ut in imperfecto loco, poni malebam. Ceterum hinc Andocidi reddas *δὲ* post *τούτους*. 15. *Ἀναυσία*] Hesych. *Ἀιναυσία.* Lego *Ἀλιναυσία.* *Toup.* MS *Ἀναυσία* Hemsterhusius.

1. *Ἀναφαλαντίαν*] Vide supra v. *Ἀνάσιλλος*, Phrynich. Seg. p. 16. et Hemsterh. in Luciani Tim. 47. Post *Ἀναφαλαντίαν* addit B. *ἤγουν ὁ φαλακρός*, E. mg. *ἀκόσμητον τὴν κεφαλήν.* Post *λέγουσι* Zon. p. 169. *σημαίνει δὲ τὸν φαλακρόν.* 3. *Ἀναφανδόν*] Haec et gl. tres seqq. Lex. Seg. p. 393. Adde Hesych. 4. Il. ά. 87. *Ἀναφαίνης* A. 5. Glossam *ἀναφαίρετος* copiose tractat Zon. p. 189. Cf. Dionys. A. R. VIII, 74. Omnino vox aevi citerioris scriptoribus accepta. 6. Od. δ. 254. V. Apollon. Lex. p. 138. 7. *Ἀναφλασμοί*] *Ἀναφλασμόν* A. C. E. Cf. Zon. p. 169. *Ἀναφλασμοῖν* E. 8. *Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 430. cf. Hesych. v. *Ἀναπεφλασμένον.* 10. *Ἀναφλύστιοι*] Sic A. B. cum Harpocr. *Ἀναφλύστιος* reliqui cum Zon. p. 169. *Ἀνάφλυστος*] *Ἀναφλύστιος* A. B. Med. deest E. et Zon. glossa C. *Ἀναφλύστιδος* Harpocr. ms. Pal. Itaque malui cum libris duobus Harpocr. id delere quam *Ἀνάφλυστος* cum Küst. et Gaisf. exhibere. *δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς Ἀντιοχ.*] *δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἀντ.* A. Zon. *φυλῆς*: *δῆμος ἦν φυλῆς ἀττικῆς τῆς Ἀντ.* E. *δῆμος φυλῆς Ἀττ. τῆς Ἀντ.* B. *δῆμος Ἀντιοχίδος* Harpocr. Pal. Equidem nihil servavi nisi *δῆμος τῆς Ἀ.* firmantibus Harp. libris plerisque. 13. *Ἀναφοράν — Κτησ.*] Ex Harpocratione: cuius libri praeter Pal. omnes *ἀναφορά.* 14. *ὑπὲρ*] *κατὰ* A. C. Harpocr. Pal. Med. ante Kuster. Locus est p. 301, 24. 15. Locum quem desperarat Küsterus, ita vertit Hemsterhusius: *Mandatum ab alterutro communi consilio videri iussum; sic ut nihil opus esset ea de re ad alterum referri.*

Ἀνατυπῶσαι. Apud Antimachum significat reformare. Et *Ἀνατύπωσις*, cogitatio. *Ἄναυδος.* Voce carens. Et *Ἀναύδητον*, non dictum, arcanum, inexpectatum. *Nihil est quod non fieri posse dixerim.* † *Qui pudore ob acceptam calamitatem affectus lacrimisque repletus vocem tenebat, infortunium suum erubescens narrare.* *Ἀναυλεί.* Sine naulo. *Ἀναυμαχίου.* Uti legibus poenae erant constitutae in eos qui non militaverant, vel qui ordines deseruerant vel arma abiecerant: sic etiam in eos qui militiam navalem detrectarant. ea vero poena vocabatur *ἀναυμαχίου*, ut apud Andocidem: *Item necesse est et illos et eorum posteros infamia notari.* ** *Ἀναυσία.* Vacuitas nauseae. *Ἀναφαλαντίαν*, non *ἀναφάλαντον* dicunt recalvastrum. Item *ἀνάσιλλος*. *Ἀναφανδόν.* Aperte. *Ἀναφαίνεις.* Manifesta facis. *Ἀναφαιρέτους.* Res non intercipiendas. *Ἀναφῆναι.* In lucem proferre. *Ἀναφλασμοί.* Obscenitas venerea. Eupolis *Autolyco.* Et *Ἀναφλᾶν*, masturbare. *Ἀναφλύστιος.* Anaphlystus pagus erat tribus Antiochidis. Sunt tamen inter historicos qui mentionem ut urbis Anaphlysti faciant. *Ἀναφοράν.* Peccatorum culpam in alios reiicere. Demosthenes pro Ctesiphonte. Item *Ἀναφορᾶς.* *Alterius rem*

ὑπὸ θατέρου κοινῇ δοκεῖν κελεύεσθαι, μηδεμιᾶς εἰς τὸν ἕτερον ὑπολειπομένης ἀναφορᾶς, ἤτοι συμβουλίας.

Ἀναφορεύς. ὁ λῶρος. Καὶ πληθυντικὸν Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.

Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορ-
186 τία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. Ἀριστοφάνης·

Φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς.

ἢ ἀμφίκυρτον γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήψαντες, μεταγνόντες. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο.

Ἀναφοιτῆσαι. ἀνελθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωροῦντες. Ξενοφῶν· Ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. ὀπίσω πορευόμενοι.

Ἀνάχαρσις, Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκύθης, φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καδουία τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Ἔγραψε Νόμιμα Σκυθικὰ δι' ἐπῶν· Περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ** ἔπη πάντα ὀκτακόσια. Εὗρε δὲ οὗτος ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. καὶ τετελεύτηκεν Ἑλληνικὰς τελετὰς ἐπιτελῶν ἐν Σκύθαις, ἐπιβουλεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ· κατὰ δέ τινας, ἐν γήρᾳ βαθεῖ καὶ μέχρις ἐτῶν ἑκατόν.

Ἀναχάσκει. ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.

Ἀναχαυνῶ. ἀναλύω.

Ἀναχαιτίζει. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

Ἀνὰ χθόνα. ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀναχωρίζει. ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν.

Ἀναχρέμπτω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχυσιν. βλακείαν, ἔκλυσιν.

Ἀναψηφίσασθαι. τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης·

Κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

καὶ ἐκτεταμένως λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

---

5. Ἀναφορεῖς] Lex. Seg. p. 393. Glossa sacra, quam iisdem vocibus agnoscit Hesychius. Cf. Tittm. in Zon. p. 169. 6. Ἀνάφορον] Zon p. 189. Repetita in v. Ἀμφίκοιλον. Sua descripsit Suidas ex Schol Aristoph Ran. 8. cui fere consentit Phrynichus Seg. p. 10. Cf. v. Μελαμπόγου. 7 Ἀριστοφάνης Ecclesiaz. 861. (828) 12. Idem locus una v. ἀναφρονήσαντες minus extat in v. Γνωσιμαχῆσαι. Adde Zon. p. 208. 14. Ἀναφοιτῆσαι] Lex. Seg. p. 393. 15. Ξενοφῶν Anab. IV, 1, 16. 16. ὀπίσω πορευόμενοι] Haec loco mota sunt, et collocari debent post vocem ἀναχωροῦντες. Küst. Iudicium temerarium, quod centenis Suidae locis redargui possit. 18. Ἀνάχαρσις] Horum partem deprompsit Eudocia p. 73. sq. Quem Suidas compilavit Diog. Laert. I, 101. habet Γνούρου, paulo infra Καδουΐδου cum Eudocia, sed adversante v. Καδουίας. Γνούρου item Schol. Platonis p. 420 Vulgatum tamen olim in v. Γνύρου repeti solebat. Alia de principio huius articuli tenet v. Μήλωσσος. 20. Σκυθῶν] Duo MSS. Pariss. habent Σκυθικά. Küst. Σκυθικὰ A. quod recepi. Σκυθικῶν B. Σκυθῶν E. ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἔπη ὀκτακόσια Laertius et Eudocia: neque dubito quin lacuna quaedam sint intercepta.

1. τῶν] τὸν A. 2. Εὗρε δὲ — τροχόν] Vide quae notavimus supra v. Ἄγκυραν. Küst. 4. τετελεύτηκεν Ἑλλην. τελ.] Vide Casaub. in Laert. I, 102. Küst. καὶ accessit ex A. B. C. 8. ἀνέχασκεν] Legitur h. v. Luciani V. H. II, 1. Gaisf. Hac in glossa nihil me videre fateor. 10. Ἀναχαιτίζει] Quod subsequebatur αἰτιατικῇ ab Ald. profectum, cum ne Zon. p. 208. quidem agnoscat, omisi. Silet Gaisf. Ceterum vide v. Ἀνεχαίτισεν, coll. Hesych. v. Ἀναχαιτίσαντι. ἐγκόπτει] ἐκκόπτει C. Lex Seg. p. 393. ἀνακόπτειν Zon. et Phrym. Seg. p 19. 12. Ἀνὰ χθόνα] Lex. Seg. p. 393. Pertinet ad Od. ι'. 408. Ἀνοχλίζω] Ἀναχλίζω A. Deest gl. B. E. Et fortasse expungi debet. Certe ordinem litterarum h. l. corrumpit. Gaisf. Expunxi quae sequebantur post γῆν: Ἀνοχλίζω, τὸ ἀνακινῶ. Etym. M. p. 110. A. τὸ ἀνέχει. Paulo copiosius Zon. p. 223. Cf. v. Ἀγχαύσας. 13. Ξενοφῶν Anab. V, 2, 10 Ἀναχωματισμός· ζήτει ἐν τῷ Χῶμα] Deest gl. C., habet A. in marg, post Ἀνάχαρσις B. E. Ἀναχρωματισμός E pr. Ἀναχωματισμὸς — χρῶμα B. Gaisf. Omisimus ista quae post Ξενόφων collocabantur: ἀναχωματισμός quidem in v. Χῶμα frustra quaesieris. 15 τὸ ἀναπτύω Zon. p. 208. 16. Ἀνάχυσιν] Pertinet ad Ep. I. Petri 4, 4. βλακείαν (βλακίαν Hesych). ἔκχυσιν, ἔκλυσιν Lex. Seg p. 393. Contra σύγχυσις add. Zon. p. 183. 17. V. Eust. in Il. β'. p. 250. f. 18. Δουλοδιδασκάλῳ] δούλῳ διδασκάλῳ A. B C. E. Med. 19. Versus Eupolideus. κἀναψηφίσας δ' Edd. κἀναψηφίσασθ' C. quod reposui iussit Porsonus Aristoph. p. 20. 20. ἐκτεταμένως] Non intelligo. Gaisf. Reiicienda haec videntur ad v. Ἀναψύχον.

---

iussa speciem praebuisse, quasi communi consilio imperarentur: ut nulla res ad alterius arbitrium reiiceretur. **Ἀναφορεύς.** Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid sustinent et gestant. **Ἀνάφορον.** Lignum utrimque cavum, quo baiuli onera suspensa gestant. Aristophanes: *Suscipe puer lignum baiulaturus.* Vel scribendum est ἀμφίκυρτον: quod verius est. **Ἀναφρονήσαντες.** Resipiscentes, retractantes. *Igitur plerique resipiscentes, agnita virium suarum imbecillitate, sententiam mutarunt.* **Ἀναφοιτῆσαι.** Reverti. **Ἀναχάζοντες.** Recedentes, pedem referentes. Xenophon: *Persequentes et rursum recedentes.* **Ἀνάχαρσις.** Anacharsis, Gnyri filius, matre Graeca natus, Scytha, philosophus, frater Caduiae Scytharum regis. Scripsit de legibus et institutis Scytharum oratione ligata; item de Frugalitate vitae humanae poemata versuum DCCC. Idem ancoram et rotam figulinam invenit. Vixit temporibus Croesi. Per insidias autem ab fratre necatus est, cum Graecorum ritu apud Scythas sacra perageret. alii tamen eum tradunt in extrema senectute et ad centum usque annos progressum decessisse. **Ἀναχάσκει.** Hiat. **Ἀναχαυνῶ.** Relaxo. **Ἀναχαιτίζει.** Impedit, retinet. Apud Sophoclem autem id est quod imperium detrectare et resistere. **Ἀνὰ χθόνα.** In terra. **Ἀναχωρίζει.** Recedere iubet. Xenophon. **Ἀναχρέμπτω.** Exscreo. **Ἀνάχυσιν.** Mollitiem, ignaviam. **Ἀναψηφίσασθαι.** Decretum abrogare. Pherecrates *Dulodidascalo*: *Et decreto rescisso censere aureos esse reddendos.* Attici hanc vocem producunt.

Ἀναψυχῆναι. τὸ ἀναψύξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλες τριώβολον.
καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις.

Ἀνάψυχον. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοὴν διδοῦν. Καὶ Ἀναψυχομένη, ἀντὶ τοῦ ἀναπαυομένη.

Ἁνδάνει. ἀρέσκει, μέλει.

Ἵππων .. χρεμετισμὸς ἁνδάνει.

Ἄνδηρα. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. **Ἄνδηρα.** μέρος τι τοῦ κήπου, ὥςπερ ἡ
187 πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμός φησιν. Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.

Ἄνδιχα. διχῶς. Ὅμηρος·

Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.

ἰστέον ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ χρήματα. Καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, —
μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα μήτε λύρης.

Ἀνδοκίδης. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν πρατευόντων δέκα εἷς, υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ναυσικάας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

Ἄνδρα. τὸν φύσει. Ἀῤῥιανός· Ἄνδρα κατὰ νεότητα θρασύν, κατὰ ἀπειρίαν πραγμάτων ἀνόητον, καὶ διὰ ῥώμην σώματος καὶ τὸ ἐς τὰς μάχας προπεσὸν τῷ πλήθει πιθανόν· οὐδὲ τὰς ὑπὲρ τῶν μεγίστων βουλὰς ἐν ὀλίγοις τοῖς μάλιστα προσιοῦσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἐν παντὶ τῷ πλήθει γίνεσθαι· τὸ πέρα δὲ ἀντιτείνοντας ξυνδεῖν, καὶ δεδεμένους μηδὲν μεῖον ἕπεσθαι.

Ἀνδραγαθιζομένη. ἀνδριζομένη. Ἀνδραγαθῶ δέ.

Ἀνδράγρια. σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν.

---

1. Philemo p. 293. Cf. v. Ἀνεψύχησεν. 3. Versus depravati, quorum in posteriore tantum haerebat Küst. Equidem mihi vestigia trium senariorum videbar deprehendisse, quorum secundus desineret in verba κᾆτά που. Reliqua sic conceperim: Καί σοι μετῆλθες καταβαλεῖν [τὸ] τριώβολον, [**] κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης. Et καταβαλὼν quidem referri suspicor ad βιβλίον sive μαρτυρίαν, quod extat apud Demosth. p. 921. Lenior tamen ratio, quam Hermannus mecum communicavit: — καὶ σὺ μὲν ἂν ἦλθες καββαλὼν τριώβολον, Καί τί που κᾀμαρτύρησας ψ. ὥστ' ἀνεψύχης. Ceterum Buttmannus quod unice probavit ἐψύχην, Elmsleio in Class. Iourn. T. VIII. p. 439. dissentiente, hoc tametsi plerorumque scriptorum, inprimis medicorum usus confirmat, tamen et ἐψύχην (v. Lobeck. in Phryn. p. 318) habet patronos quosdam, et accedit tertium ab illo praetermissum ἐψύχθην apud Aristot. de anim. gener. II, 2. p. 206. f. κάββαλες] κάββαλες A. qui infra v. Καββαλὼν habet καββαλών, ubi alii MSS. κάββαλες. 6. διδόν] διδοῦν A. B. C. E. 9 Versus Aristoph. Equ. 556 10. Ἄνδηρα — διερῶν] Eadem Harpocratio Pal. iisdemque nominibus usque ad κήπου Schol. Luciani Lexiph. 2. Indidem fluxit glossula quaedam Ἔνικμα. Breviavit Zon. p. 190. 11. ἔνιγμα A. διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι Harpocr. Vide Schol. Theocriti V, 93. 13. V. Annotatt. in Etymol. M. p. 934. 14. Didymi tanquam auctoris probati sermonem disertum proferri vehementer miror. Qui cum oratores Atticos commentariis illustrarit, suspicor eum in Hyperidis enarratione talia quaedam (cf. Schol Nicandri Ther. 576. ἐν τοῖς ἀνδήροις καὶ ταῖς πρασιαῖς, ἤγουν τοῖς κήποις καὶ τοῖς ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν) posuisse (οὕτω Δίδυμός φησιν), novissimis vero scriptoris incerti orationem contineri. 15. καὶ τῶν ὀχετῶν A. 16. κατασκευῇ] Post h. v. delevi Ἀνδίκτης. εἶδος παγίδος. παρὰ τὸ δικεῖν τὸ βάλλειν. ἔνθεν καὶ δίσκος ὁ ῥιπτόμενος (ῥιπτούμενος Med.), cum A. B. C. E. Vide Kustero citante Polluc. X, 34. Etymolog. in v. Gaisf. Petiit editor Med. a Zon. p. 170. Vide Callimachi fr. 233. 17. Ὅμηρος Il σ'. 511. Verba seqq. desumpta sunt ex Schol. Venet.

3. Distichum Antipatri Sidon. LXXIII. pr. A. Pal. VII, 27. repetitum in v. Ἴωνες. εὐχος Ἰώνων post Ἀνάκρεον editum om. A. B. C. habet E. marg. 4. ἐρατῶν] ἄρα τῶν B. C. E. Zon. p. 227. horum partem afferens. 5. Eudocia p. 58. Ἀνδοκίδης] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶν δέκα Ῥητόρων, Photium in Bibliotheca C. CCLXI et Tzetz. Chil. VI, 49. Küst. Attigit Ruhnkenius Hist. O. Gr. p. XLIX. uberius explicavit Sluiterus Lectt. Andoc. p. 7. sqq. 7. Ἑλλάνικος ap. Sturz. fr. 94. 9. Ἄνδρα] Vid. Schol. Homer. Od ά 1. Tamne copiosum locum ullo pacto credemus appositum fuisse, quo pervulgatissima significatio demonstraretur? Ceterum Arrianus, opinor, scripsit: Ἄνδρα οὐ κατὰ ν. θρ. 12. προςπεσὸν] προπεσὸν (l. e. προπετὲς) A. B. C. quod praecepit Schweigh. Opusc. II. p. 203. 14. αὐτῷ] αὐτῶν A. B. E pr. Med. προσιοῦσιν αὐτῶν C αὐτῷ Kusterus ex em. Porti. Post desideratur participium, velut κελεύοντα 16. Horum partem repetiit v. Πέρα. 17. Hesychius: Ἀνδραγαθίζεται. ἀνήδεται (l. ἐνήδεται) τῷ ἀγαθῷ. Ἀνδραγαθῶ δὲ delevit Küst. adversante Zon. p. 208. 19. Ἀνδράγρια] Glossa Il. ξ'. 509. Adde Etym. M. p. 102. Hesych. Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 190. Apollon. Lex. p. 128.

Ἀναψυχῆναι. Idem quod Ἀναψῦξαι. Amipsias *Moechis: Iam libello deposito triobolum tibi petisti, deinde vero falsum opinor testimonium edidisti, quo facto vires recreasti.* **Ἀνάψυχον.** Respirare sinens. Et Ἀναψυχομένη, respirans. **Ἁνδάνει.** Placet, curae est. *Equorum hinnitus placet.* **Ἄνδηρα.** Fluviorum margines sic vocantur, quippe rigati humidique. Hyperides vero sic aggeres dixit, quod locis humidis sint editiores. Ἄνδηρα. Pars quaedam horti, ut areola et canalis. sic Didymus. *Ut loci inaequalitas ope aggerum et canalium tolleretur.* **Ἄνδιχα.** Bifariam. Homerus: *Aut diripere, aut bifariam omnia dividere.* Sciendum est obsessos periculum ex hostibus evasisse, si bona cum illis dividerent. Significat etiam seorsum. *Sis inter beatos, Anacreon, nec sine iucundis conviviis nec sine lyra.* **Ἀνδοκίδης.** Andocides, Atheniensis, unus ex decem illis ordinum primorum oratoribus, filius Leogori, quique a Telemacho, Ulixis filio, et Nausicaa genus ducebat, auctore Hellanico. **Ἄνδρα.** Virum natum. Arrianus: *Virum propter adolescentiam ferocem, ob rerum imperitiam stolidum, denique propter robur corporis et temeritatem in bellis audaciam plebi gratum; eo ingenio praeditum, ut de rebus gravissimis non paucos interiorum familiarium sed coram totam multitudinem consuleret, ulterius vero ipsi resistentes vinciret, vinctosque nihilominus sequi iuberet.* **Ἀνδραγαθιζομένη.** Strenue perficiens. Et ἀνδραγαθῶ. **Ἀνδράγρια.** Spolia viris detracta.

Ἄνδραγχος. ἀντὶ τοῦ δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδρακάδα. ἀνδρακάς. κατ' ἄνδρα, χωρίς. Κρατῖνος Βουκόλοις. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ Ἀνδρακάς, κατὰ δέκα ἄνδρας.

Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχεον οἱ βάρβαροι, τήν τε ὁμαιχμίαν εἰς τὸ φανερὸν ἀνδραποδίζονται. Καὶ Ἀνδραποδισμός, αἰχμαλωσία. Καὶ Ἀνδραποδιστής. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. Εὐριπίδης·

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί.

εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος.

Ἀνδραποδοκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδραπόδων· ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ἐν ἀνδράσιν· ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ. ὑπόκειται γὰρ τῷ δεσπότῃ ὁ οἰκέτης, καθάπερ ὁ ποῦς τῷ ὅλῳ καὶ ἀνωτέρω σώματι. Ὥςπερ, οἶμαι, τὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀπιστότερα ἐκ χρόνου καιροφυλακοῦντες πολλοῦ, δραπετεῦσαι μὲν τῆς τῶν κεκτημένων χειρός, νέους δέ τινας καὶ ἀγνῶτας αὐτοῖς δεσπότας 188 εὑρεῖν. Ἀνδραποδοκάπηλος οὖν ὁ σωματέμπορος· παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις. δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας. Καὶ Ἀνδραποδώδης θρίξ, ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. Πλάτων φησίν· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας.

Ἀνδραποδώδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἵ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι. Καὶ ἦν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμένων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη κατεσταλμένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα, φασίν, ἐπιδεικνυμένων.

Ἀνδράριον. ὑποκοριστικῶς, ἄνδρα. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρίκασιν ἀνδράριόν

---

1. Ἄνδραγχος] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 170. et Eustath. in Il. σ'. p. 1833,54. τ'. p. 1858,57. 3. Ἀνδρακάδα] Praeposui h. v. cum A. B. C. E. Schol. Harl. in Od. ν'. 14. τινὲς γράφουσι, ἄνδρα κάτα. ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα. Lex. Seg. p. 394. Ἀνδρακάς: τὸ κατ' ἄνδρα χωρῆσαι [L. χωρίσαι] ὁ Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον. Nihil mutant libri Suidae praeter C., qui locum sic exhibet: χωρίς. ἢ κατὰ δέκα ἄνδρας. Θουκυδίδης· Κρατῖνος δὲ ἐν βουκόλοισι τὸ ἴσον ἀντικείμενον καλεῖ. Verba ἴσον — Θουκυδίδης ab h. l. aliena esse et ad v. Ἀντίπαλον spectare censet Blomfieldius in Aeschyl. Agam. gloss. 1585. *Gaisf.* 4. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικ. καλεῖ Θουκ.] Haec obelo notanda esse existimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire possint. *Küst.* Inveniri in Thucydide non memini, nisi forte reponendum sit IV,47. κατ' εἴκοσιν ἀνδρακὰς pro ἄνδρας. *Hemst.* 6. αἰτιατικῇ post Ἀνδραποδίζω tacite Gaisf. Τὰς συνθήκας συνέχ.] Verba Theophylacti Simoc. I,8. init. 7. ὁμαιχμίην E. ἀνδραποδίζονται A. B. Theophyl. ἠνδραποδίζοντο C. ἀνδραποδίζοντες, quae vetus lectio, tenent E. et Zon. p. 169. unde petas interpretationem gl. Ἀνδραποδιστής, qua caret etiam Harpocr. 8. ἡ ante αἰχμαλωσία om. Lex. Seg. A. C. 9. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ κτλ.] Haec fluxerunt ab Scholiis in Aristoph. Plut. 521. quibuscum ex parte faciunt Lexica Seg. pp. 219. 394. 10. δὲ om. A. B. 11. ἠνδραποδίσατο] ἠνδραπόδισε A. B. C. E. Schol. Aristoph. Εὐριπίδης fr. inc. CXCIV. 14. ἀεὶ ante καταδουλούμενος Zonaras. 16. Ἀνδραποδοκάπηλος] Lex. Seg. p. 393. et Zon. Quae sequuntur, Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται — σώματι, verba sunt eiusdem Scholiastae in Aristophanem: adde Zon. p. 190.

1. Fragmentum non accurate huic glossae accommodatum. 3. Novum illud δραπετεῦσαι τῆς χειρός, cui simillimum τῆς πόλεως ἀπεδίδρασκον apud Appianum T. I. p. 60. 4. καὶ ὡς ἀγνῶτας C. 5. Ἀνδραποδοκάπηλος οὖν et quae sequuntur habet Harpocratio Pal. 6. τὰ ἀνδ. — πιπράσκειν] ἤγουν πιπράσκειν τὰ ἀνδρ. E. 8. Ἀνδραποδώδεις] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 169. Pertinet ad Plat. Phaedr. p. 258. E. 10. Πλάτων] Alcib. I. p. 120. τὴν ἀνδραποδώδη . . . τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας. Cum Suida vero Diogenianus, unde corrigendus Arsenius p. 55. „Huc pertinent verba Eustathii in Il. α'. p. 79. Σημείωσαι καὶ Πλάτωνος τὸ ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας· ὅπερ ἦν σχῆμα ἐπὶ ἀνοησίᾳ, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν (φασιν) οἱ ἐλευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν· ἥτις καὶ ἐλέγετο θρὶξ ἀνδραποδώδης." *Küst.* 12. Ἀνδραποδώδη τρίχα] Glossa Timaei p. 36. ubi vid. Ruhnk. Is ἰδίως, idemque firmat quae accesserunt ex A. B. C. E. αἱ δοῦλαί τε: οἱ neglexit Gaisf. 15. Aut depravatum συνειλεγμένων aut exciderunt nonnulla post οὐδέ. In κατεσταλμένων v. Toup. I. p. 295. 18. Ἀνδράριον] Synes. Ep. 104. Aristoph. Ach. 516. *Toup.* MS. Addas ἀνδρίον Eupolideum ap. Eustath. p. 1680. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους κτλ.] Locus Agathiae I,7.

Ἄνδραγχος. Carnifex, qui homines strangulat. **Ἀνδρακάδα** et **Ἀνδρακάς.** Viritim, separatim. Cratinus *Bubulcis.* Thucydides par et oppositum vocat. Vel ἀνδρακάς, deni viri. **Ἀνδραποδίζω.** *Barbari foedera violabant, atque iura societatis propalam in fraudem redegerunt.* Et Ἀνδραποδισμός, abductio in servitutem. Item Ἀνδραποδιστής. Thessali autem male audiebant, ut plagiarii et infidi. id quod vel Iasonis exemplo constat, qui Medeam in servitutem abduxit. Euripides: *Multi aderant, sed infideles Thessali.* Ἀνδραποδιστὴς autem ab iis vocibus ductum est, quae significant, virum vendere: ut sit, qui liberos homines in servitutem abstrahat. **Ἀνδραποδοκάπηλος.** Mancipiorum negotiator: ἀνδράποδον enim proprie tanquam pes est inter viros: nomen igitur mancipio datum ab ea parte quae toti subiicitur. mancipium enim domino subiectum est, ut pes toti et superiori corpori. *Velut, opinor, infidissima mancipia, multo ante captantes occasionem, ut ex manu dominorum suorum aufugiant, novosque et ignotos sibi dominos inveniant.* Ἀνδραποδοκάπηλος igitur vocatur mancipiorum negotiator: nam καπηλεύειν ἀνδράποδα significat mancipia quaestus gratia vendere. **Ἀνδραποδώδεις.** Mancipium decentes, serviles. Et, *Servilis pilus,* dictum in illiberales. Plato: *Serviles in animo pilos propter inscitiam retinens.* **Ἀνδραποδώδη τρίχα.** Sic vocatur proprie coma servilis, quam servae servique Athenis manumissi mutabant. *Haec autem audiebantur in conventu multorum virorum, qui ne tum quidem affectibus suis moderari scirent, et servilem, ut aiunt, comam adhuc ostentarent.* **Ἀνδράριον.** Diminutive, homuncionem. *Ac mirari se Gothos, si homuncionem,*

τι θαλαμηπόλον, σκιατραφὲς τε καὶ ἁβροδίαιτον, καὶ πόῤῥω τοῦ ἀῤῥενωποῦ τεταγμένον.

Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. τουτέστιν, ὑπεράγαν γεγηρακότα. ἀπὸ Τιθωνοῦ, τοῦ πάνυ γηράσαντος, καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα.

Ἀνδράχλη. διὰ τοῦ λ̄ ἑνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἴθρανος.

Γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης.

Ἀνδραιμονίδης. ὁ Ἀνδραίμονος παῖς.

Ἀνδρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀνδρεών. ὁ μέγας οἶκος παρ' Ἡροδότῳ.

Ἀνδρεία. ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας. καλεῖται δὲ πρός τινων ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον. [Ὅτι διαφέρει ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ἀρετήν. καὶ ζήτει ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ.]

Ἀνδρείκελον. ὅμοιον ἀνδρί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρίσις.

Ἀνδρεῖος ἀνήρ. ὁ ἄφοβος. Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. Καὶ Ἀνδρειφόντης, ὁ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρηλατεῖν. ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν.

Ἀνδρία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετή, ἀλλ' ἡ μείζων ταύτης, τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη, περιγινομένη τοῦ θυμουμένου τῆς ψυχῆς. Ἀνδρεία δὲ ψυχὴ διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρεῖος. 180

Ἀνδρίζω. τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

[Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.]

Ἀνδρικῶς. Ἀριστοφάνης·

Ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν.
οὐδὲν γὰρ ὦ πόνηροι
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

καὶ ἀνδρικώτερος ὁ ἀνδρειότερος.

Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελ–

3. Ἄνδρα Τιθωνὸν] Versus Aristophanis Acharn. 659. (688.) Adde v. Τιθωνοῦ γῆρας. 5. τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiastam Aristoph. pessime hodie legitur τοῦ πανουργήσαντος, qui proinde ex hoc loco Suidae emendandus est. Küst. 7. Ἀνδράχλη] Hac respexit Eustathius, quem excitavit Küst. in v. Αἴθρανος. „Suprascriptum in B. legitur, τὸ τῆς γυναικὸς ποδαρούλιον. Vide H. Steph. Thes. Ind. p. 433. D. Glossam seq., Ἀνδράχνη. βοτάνη. ψύχει μὲν κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, ὑγραίνει δὲ κατὰ τὴν δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκρούεται τὰ ῥεύματα, τῇ τε γλισχρότητι τὰς ἐκ τῶν ὀξέων αἱμωδίας καταλεπτύνει· διὰ δὲ τὴν στύψιν καὶ δυσεντερίας καὶ αἱμοῤῥαγίας ὀνίνησιν: delevi cum A. B. C. E. Desumptam eam esse ex Paulo Aegineta VII, 3. post Pearsonum notavit Küsterus, citans etiam Hesych. v. Ἀναιμόδιτον et Κιχληβῶτις. Nostrum infra v. Θέσπις appellat Hemsterhusius." Gaisf. 10. Ἀνδραίμονος παῖς] Andraemon fuit filius Codri, cuius meminit Pausanias VII, 3. Küst. Immo vid. Il. ή. 168. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος E. 12. παρ' Ἡροδότῳ] Ex Gloss. Herod. ad I, 34. Sic etiam Zon. 13. Ἀνδρεία — περὶ Ὁμ.] Ex Harpocratione. Ἀνδρία Med. ter: item v. Ἀνδρεῖος ἀνήρ. 15. ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Artemidorum I, 45. unde Suidas hanc notam descripsit. Eodem sensu Latinis virilitas dicitur. Küst. V. Bastii Ep. Crit. p. 173. αἰδοῖον] ἀνδρεῖον A. καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνδρεία E. Ὅτι διαφέρει et seqq. habet A. in marg. 16. ὁμογενεῖς οὖσαι om. E. Med. οὖσαι τὴν ἀ. Med. τὴν etiam B. E. 18. Ἀνδρείκελον] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 36. 19. κρίσις] κρᾶσις Trillerus et Barkerus in Wolfii Anall. I. p. 390. probante Tittmanno in Zonaram eadem explicantem p. 190.

1. ὁ om. Zon. p. 169. Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκρ. φόβων] Haec in Laertio me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat. Küst. Apertum haec omnia recens accessisse. 4. Ἀνδρηλατεῖν] Glossa Timaei p. 34. 6. Ἀνδρία] Haec ex Schol. Demosth. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥον. p. 63. ed. Benenat. Burn. Eadem dicendi ratio recurrit in v. Δικαιοσύνη. 8. Ἀνδρεία δὲ ψυχὴ διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Haec inepti cuiusdam hominis observatiuncula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per ει diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adiectivum. Küst. Cuius error iamiam coeptus est oblitterari: cf. Tzschuck. in Strab. X. p. 277. quamquam Dindorfius nuper ad vetustam rediit sententiam. Cf. Etym. M. p. 461. sq. Ceterum ἀνδρηΐη Herodoteum quod docti quidam (v. Schneid. in Plat. T. I. p. 116.) usurpant, non magis id valere sentio quam ἀληθηΐη ab Ionibus adiunctum simplici ἀληθίη, cum formae productiores ad genus adiectivorum referantur. 10. Ἀνδρίζω. τὸ ἀνδρ.] Nihil iuvat novum significatum v. Ἠνδρίσατο. Titm. in Zon. p. 208. ἀνδρίζομαι. 11. Ἀνδριάντα] Deest gl. C. habet A. in marg. Tuetur Arsenius p. 55. cf. Boisson. Anecd. I. p. 398. 13. Ἀνδρικῶς. Ἀριστοφάνης] Duas has voces, quae in prioribus editt. desunt, ex MSS. Pariss. revocavi. Küst. Ἀριστοφάνης Pac. 1299. sqq. Vide infra v. Σμώχετε. 15. τοῖν A. C. probatum Gaisfordo, qui scripturas editas ἔργον ἐστὶν . . . μασσῶνται tacite correxit: μασῶνται quidem diserte prolatum ex Ox. Idem postrema verba ὁ ἀνδρειότερος add. ex A. B. C. E. nam illa καὶ ἀνδρικώτερος unus om. Küst. 20. Ἀνδρὶ Λυδῷ πρ.] Proverbio huic Croesus Lydorum rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio I, 87. Küst. τραύματ' Med. quod Ald. correxit. ἐθέλων Arsen. p. 56.

thalami quondam ministrum et umbratili delicatoque vitae generi assuetum nec masculi quicquam prae se ferentem formidarent. Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. *Alterum Tithonum vellicans et conturbans et agitans.* Id est, senem aetatis admodum provectae. ductum a Tithono, qui cum ad extremam senectutem pervenisset, in cicadam mutatus est. Ἀνδράχλη. Per λ̄ scriptum id significat scabellum mulierum. *Mulieres [decet] insidere scabello.* Ἀνδραιμονίδης. Andraemonis filius. Ἀνδρέας. Nomen proprium. Ἀνδρεών. Maius conclave virorum, apud Herodotum. Ἀνδρεία. Aetas virilis. Antiphon in oratione *de Concordia.* A nonnullis vocatur ἀνδρεία etiam pudendum virile. † [Fortitudo et iustitia differunt, quamvis cognatione quadam sub eodem genere, ist est virtute continerantur. Quaere sub v. Δικαιοσύνη.] Ἀνδρείκελον. Viro simile. Significat etiam colorem quendam apud pictores, qui pigmentorum mixtura vocatur. Ἀνδρεῖος ἀνήρ. Intrepidus. Errat qui fortitudinem dicit timoris moderationem. Et Ἀνδρειφόντης, homicida. Ἀνδρηλατεῖν. Viros expellere et in exilium mittere. Ἀνδρία. Non illa civilis virtus, sed hac maior, quamquam eodem nomine vocatur, quae animi iracundiam domat. Ἀνδρεία vero ψυχή, per diphthongum, ductum ab ἀνδρεῖος. Ἀνδρίζω. Aliquid viro dignum facio. [Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. De rebus quae fieri non possunt.] Ἀνδρικῶς. Strenue. Aristophanes: *Sed fortiter instate, et mandite ambabus maxillis. nullus enim, o miseri, candidorum dentium usus est, nisi aliquid etiam mandant.* Et Ἀνδρικώτερος, fortior. Ἀνδρὶ Λυδῷ. *Homini Lydo cum nullae*

θῶν ἐπρίατο. ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων.

Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.

Ἄνδριοι. ἐκ τῆς Ἄνδρου.

Ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη,
τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

Ἀνδρόγεως καὶ Ἀνδρόγεων οὐδετέρως.

Ἀνδρόγυνος. ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἄνανδρος καὶ Ἑρμαφρόδιτος. Καὶ Ἀνδρογύνων, ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

Ἀνδρόδομος. ὁ τρίκλινος.

Ἀνδρόκλειος.

Ἀνδροκλείδης, ὁ τοῦ Συνεσίου τοῦ Λυδοῦ τοῦ Φιλαδελφέως υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐμποδὼν τεχνολογῶν.

Ἀνδρόκμητος. τάφος.

Ἀνδροκόβαλος. ὁ κακοῦργος.

Ἀνδροκτασιάων. ἀνδροφονιῶν.

Ἀνδροληψία καὶ Ἀνδρολήψιον. ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ τὸ ἔργον ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο ἀνδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· Πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. Ἀνδροληψία οὖν τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως· ἠνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προϊεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀνδροληψία.

Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐκ Συρίας, σοφι-

1. ἐπρίατο] Vox haec suspecta mihi est, cuius loco legere mallem εὕρατο. *Küst.* Mira corruptio dicterii facetissimi: cui repugnat vel v. Πράγματα. ἐπριᾶτο A. C. 3. Ἀνδρὶ] Versus trochaicus. Leg. ἀνδρὶ γὰρ πεινῶντι κλ. Ex comico quodam. *Burn.* Effeceris etiam senarium cum fine superioris versus. 5. Ἄνδρου νήσου E. repugnante Zon. p. 169. 6. Zon. p. 169. 7. Epigr. I. Damocharidis, in Anth. Pal. VII, 206. 8. Ἀκταιονίδων] διὰ τοῦ ὁ μικροῦ διὰ τὸ μέτρον B m. s. E marg. Cf. vv. Ἀκτιάων et Ἀλκμαιωνίδαι. 9. Haud temere delevit Kusterus, quae pravam lectionem huius fere dictionis, Ἀνώγεως καὶ ἀνώγεων οὐδετέρως, recondere videntur. Nisi forte abiiciendum οὐδετέρως. 10. καὶ ante ὁ om. A. B. C. E. ἀνδρῶν B. C. E. ἀνδρὸς reliqui. 11. τῶν γυναικῶν C. ἄνανδρος] Glossa Herodoti IV, 67. Cf. v. Φαρμιρῖνος. 12. Ἀνδρογύνων] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 170. 14. Ἀνδρόδρομος] Legendum potius est ἀνδρόδομος, ut in codice Vaticano scriptum esse Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit. Huc accedit auctoritas Hesychii, Ἀνδροδόμων, τρικλίνων. Vide etiam Eustathium in Odyss. η. p. 1573. *Küst.* Ἀνδρόδομος etiam A. et Zon. p. 170. sive MS. Paris. 2551. Correxerat dudum H. Stephanus in Indice Thesauri Gr. L. 15. Ἀνδρόκλειος] Delevit Küsterus. 16. Eadem *Eudocia* bis pp. 59. 75. τοῦ ante Λυδοῦ neglexerat vulg. τοῦ Αὐθεντοῦ Eudocia p. 75. τοῦ post Λυδοῦ om. Portus. 18. ἐδίδασκεν] ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Eudocia loco posteriore, ἐδίδασκεν om. B. E pr. 19. τῶν — τεχνολόγων Küsterus post Portum, qui vertit *de sui temporis doctoribus.* „Male de *sophistis extemporaneis* vertit Ionsius de Scr. H. P. [III. 14, 6.] p. 285." *Hemst.* Qui vellem suam explicationem verborum obscurissimorum protulisset.

1. Ἀνδρόκμητος. τάφος] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. λ'. 371. Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. Ubi Scholiasta notat: Ἀνδροκμήτῳ· ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς ἔκειτο. ὅ ἐστι νεκρός. ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς κατασκευασμένῳ. ἢ ἐπὶ ἀνδρὶ κεκμηκότι κατεσκευασμένῳ. Vide etiam Etym. M. h. v. *Küst.* Uberiores Zon. p. 190. et Apollon. Lex. p. 134. 2. Zon. p. 170. Vide Hesychium v. Ἀνδροκόβαλλος. 3. Ἀνδροκτασιάων] Il. ε. 909. vide Lex. Seg. p. 393. 4. Ἀνδροληψία] Ex Schol. cod. Bav. in Demosthenis c. Aristocr. locum deinceps allatum p. 647, 24. petita monet Gaisf. „Vide de hoc ἀνδροληψίας more et iure Budaeum in Annotationibus poster. ad Pandectas, et Petitum Commentar. ad Leges Attic. pp. 518. 519." *Küst.* Addit Gaisf. Heraldum adv. Salmas. pp. 159. 308. 5. τελευτήσῃ . . ἐκδιδῶσιν Etym. M. p. 101. f. 7. ἐφεῖτο B. E. 8. ἐπεῖτο B. E. Schol. Demosth. πολιτῶν] εἰπόντων A. ὑπόντων B. C. E. et Schol. πολιτῶν Edd. cum Zon. p. 190. Etym. sive Lex. Seg. p. 213. 11. Non illa Demosthenis oratio diserta, sed summa quaedam argumentationis prolixae. 14. Ἀνδροληψία οὖν et quae sequuntur Harpocrationis sunt. γοῦν C. 15. ἐνεχύραζον Edd. ante Gaisf. invitis MSS. 16. ἀνδροφόνον A. 18. Adde cum Harp. Pal. καὶ οὐδετέρως ἀνδρολήψιον. 19. Ἀνδρόμαχος] *Eudocia* p. 58. Hunc eundem esse, quem Eunapius V. Soph. p. 11. inter aequales Porphyrii rettulit, Wyttenbachius sumit p. 45. „Laudat Schol. ad Hom. Il. ν'. 130. Ἀνδρόμαχον ἐν Ἐτυμολογικοῖς. Atque hunc suspicor fuisse auctorem Etymologici Magni (!). Confer Etym. M. v. Πρόθελυμνα. Sed vid. Fabric. Bibl. Graec. VII. p. 50." *Toup.* MS.

essent molestiae, is egressus eas sibi pretio arcessiverit. dictum de iis qui mala sibi ipsi attrahunt. Ἀνδρὶ πεινῶντι. *Homini esurienti furari est necesse.* dictum de iis qui necessitate coacti aliquid faciunt. Ἄνδριοι. Homines ex insula Andro. Ἀνδροβόρων. Homines vorantium. *Felis pessima, quae canum homines vorantium imitaris artem, catulorum es cognata eorum qui Actaeonem dilacerarunt.* Ἀνδρόγεως et ἀνδρόγεων. Ἀνδρόγυνος. Sic vocatur Bacchus, quod quae virorum sunt faciat et patiatur muliebria. vel effeminatus et Hermaphroditus. Et Ἀνδρογύνων, mollium, mulierum animo praeditorum. Ἀνδρόδομος. Triclinium. Ἀνδρόκλειος. Ἀνδροκλείδης. Androclides, Synesii Lydi Philadelpheni filius. Hic autem tempore Porphyrii philosophi docuit, ut cuius meminerit in libro = disputans. Ἀνδρόκμητος. Ad sepulcrum relatum. Ἀνδροκόβαλος. Homo maleficus. Ἀνδροκτασιάων. Caedium. Ἀνδροληψία et Ἀνδρολήψιον. Si vir Atheniensis extra Atticam interfectus esset, et incolae urbis eius, in qua caedes erat patrata, eum qui criminis reus esse videretur non dedidissent, per leges licebat tres illius urbis cives comprehensos Athenas ducere, caedis poenas daturos. id ἀνδρολήψιον vocabatur. Demosthenes in oratione contra Aristocratem: *Praeterea lex, si neque poenas dederint illi, apud quos hoc facinus perpetratum fuerit, neque facinoris auctores dediderint, iubet in hos ad tres usque viros prehendendi ius esse.* Ἀνδροληψία igitur significat cives alicuius urbis rapere. siqua enim urbs homicidam habebat, neque ad supplicium dedebat, cives pignoris loco capere licebat: id quod etiam ἀνδρολήψιον vocabatur. Ἀνδρόμαχος. Andromachus, ex Neapoli Syriae urbe, Sophistes,

στής, υἱὸς Ζωνᾶ ἢ Σαβίνου, παιδεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.

Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπείου κρέατος.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλῆθος ἀνδρῶν.

Ἀνδροσάθων. μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον. ἀπὸ μέρους. ἐπὶ τῶν μηδαμοῦ χρησιμευόντων· παρόσον ὅλον τὸ σῶμα ἀσθενές. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία,

ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' ἐς πυγὴν ὁρᾶν.

ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων. Καί,

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τῶν φίλων ὠφέλειαν.

Ἀνδροτίων, Ἄνδρωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Ἀνδροφόνος. οὕτω λέγεται κἂν γυναῖκά τις κτείνῃ.

Ἄνδρων. εἷς ἦν τῶν υ.

Ἀνδρῶνα. οἶκον, ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Ἀνδρώνιος ὄνος. ἐπὶ τῶν παμμεγέθη καὶ νωθρὰ σώματα ἐχόντων· ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε παμμεγέθεις καὶ νωθροὺς ὄνους γίνεσθαι.

Ἀνδρωνῖτις. Καὶ (τὸ λεγόμενον) ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἡλαττῶσθαι.

---

3. Ἀνδρομέοιο] Glossa Homerica: cf. Il. ρ. 571. Ἀνδρομένοιο C. eadem quae Hesychii corruptela. Alterum κρέατος desiderabat Schulzius Obss. p. 32. quem haud scio an interpretatio Küsteri commoverit: *A. Humani. Ut* ἀνδρομέοιο κρέατος, *carnis humanae.* Verum aut ἀνδρόμεα κρέα (quae Zon. p. 190. est glossa) proferre licet aut χροὸς ἀνδρομέοιο: neque aliter Apollonius Lex. p. 139. Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος, respiciens ad Od. χ. 19. Proinde qua breviloquentia coaluerunt illa Ἀνδρόκμητος. τύμβος: item in glossa ἀνδρομέοιο significatur vocis consuetudo, quae potissimum ad corpus humanum pertinnerit. ἀνθρωπίνου vulg. 4. Ἀνδρόπαις] Compara v. Ἀντίπαις et Blomfieldii gloss. in Aeschyli S. Th. 529. 6. Ἀνδροσάθων] Vide Hesych. v. Σάθων. *Küst.* Et Lex. Seg. p. 394, 5. 27. μέγα — αἰδοῖον C. Gl. repetitur in v. Αἰδοῖον. 7. Ἀνδρὸς γέροντος] Haec descripsit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum. *Küst.* V. Zenob. I. 96. sive Diog. I. 85. qui post σῶμα addunt τῶν γερόντων: et γερόντων quidem praebet MS. 177. Cf. Arsen. p. 56. 8. μηδαμῇ] μηδαμοῦ A. εἰς μηδὲν paroemiographi. 10. αἱ γνάθοι βακτηρίαι] ἡ γνάθος βακτηρία A. Dedi βακτηρία cum Diogen. I. 78. et Arsenio, quibus accedit Gregorius Thessalonic. ap. Schottum p. 357. ὅμως ἀλήθει γνάθοις ἐμπέλοις ὡς οἷόν τε, ὥς καί τις παροιμία ὅσα καὶ βακτηρίαν ἀποχαρίζεται ἀνδρὶ γέροντι. 11. Recte Macarius πρὸς τῷ γήρᾳ. 12. Consentiunt paroemiogr. 14. Ἀνδρὸς κακῶς πρ.] Est notissimus versus Menandri. Vide Zenobium et Diogenianum. *Küst.* Menandri, si fides Cantero in Aristid. et Grot. Exc. p. 945. inter incert. Aeque falluntur. Est enim versus Sophoclis, quod docet Schol. Aristidis II. p. 235. ubi sic legitur: φίλοι κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι. Ex hoc Scholiaste inter incerta Sophoclis fragmenta huic versui locum dedit Brunckius fr. 92. qui tamen Suidam neglexit, et Schol. Soph. Elect. 188. ubi citatur sine auctoris nomine iste iambicus, memorare dedignatus est. *Burn.* Repetitur versus vv. Ἐκποδὼν et Οἰκονομῶ, toties ille vitae consuetudine celebratus, ut dissensus de fide et auctoritate dicti non possit componi. Cf. Meinek. in Menandri Monost. p. 312. 16. τοῖς φίλοις Arsen.

1. Ἀνδροτίων] Habet *Eudocia* p. 59. Vide Ruhnkenium Hist. Or. Graec. p. LXXIV. quaeque huius disputationi subiecit Funkhänel. prolegg. in Demosth. Androt. p. 9. 10. 3. οὕτως tacite Gaisf. et Zon. p. 170. 5. Ἄνδρων] Ex Harpocratione; adde Lex. Seg. p. 394. Edd. Ἀνδρῶν. 8. Versus Aristophanis Eccles. 703. (672.) unde leg. στοιάς. Principium gl. extat in Lex. Seg. p. 393. 10. Ἀνδρώνιος ὄνος] Scribo Ἀντρώνιος ὄνος, ut apud Diogenianum (I, 26.) et Stephanum Byz. vv. Ἀγχών et Ἀντρών. De hoc proverbio autem praeter Erasmum vide Maussacum in Harpocrationem v. Ἀντρῶνες. Casaubonum in Strabonem p. 435. et Berkelium in Stephanum v. Ἀντρών. *Küst.* Schottus affert et Eustathium in Il. β. p. 324. ubi Ἀνθρώνιος male legatur, et Hesychium, in quo ὄγκος pro ὄνος perperam excusum sit, cum Etym. M. Addas Arsen. p. 59. In fine tamen subiicit MS. 177. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ ῥαθύμων, διὰ τὸ βραδεῖς ἐνταῦθα εἶναι τοὺς ὄνους. 11. ἢ] malebam μή. 13. Καὶ τὸ λεγόμενον ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti pars superior ex v. Κωμάσαι supplenda. Quae sequuntur διὰ τὸ δοκεῖν κτλ. Gaisf. recte videtur tanquam interpretationem eamque satis ineptam loci distinxisse. De v. ἐκνεύσας v. Valck. in Hipp. 469. 15. στρατηγὸν βραχὺν χρόνον] στρατὸν βραχεῖ χρόνῳ A.

Zonae vel Sabini filius, qui Nicomediae sub Diocletiano Imperatore docuit. Ἀνδρομέοιο. Dictum de humana carne. Ἀνδρόπαις. Puer aetati virili finitimus. Ἀνδροπλήθεια. Virorum multitudo. Ἀνδροσάθων. Bene vasatus. Ἀνδρὸς γέροντος ἀστ. *Viri senis calva similis est uvae passae.* ubi pars pro toto. dictum de iis, qui nulli rei sunt utiles: siquidem totum illorum corpus est infirmum. Item: *Hominis senis maxillae sunt baculus.* dictum de iis qui praeter senectutem multum comedunt. Et: *Hominis senis podicem ne unquam inspicias.* de iis dictum qui negotiis quibusdam sunt inutiles. Et: *Procul amici hominis cum adversa fortuna conflictantis.* dictum de iis qui rebus adversis nullam ab amicis opem impetrant. Ἀνδροτίων. Androtio, Andronis F. Atheniensis, orator et demagogus, Isocratis discipulus. Ἀνδροφόνος. Sic etiam ille vocatur, qui mulierem occidit. Ἄνδρων. Andro, unus e Quadringentis. Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari solent. Aristophanes: *Tribunalia et porticus in conclavia virorum convertam omnes.* Ἀνδρώνιος ὄνος. Proverbium in magnas et inertes corporum moles; forsan quod ad Antrones magni et segnes asini nascerentur. Ἀνδρωνῖτις. Conclave virile. *Et, quod vulgo dicitur, elapsus conclavi virili ad gynaeceum transvolare.* Scilicet Imperator paulo ante a Lusitanis cladem acceperat.

Ἀναία. πόλις.

Ἀναιδές. τὸ θρασὺ βλέπειν. καὶ Ἀναίδην, ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. καὶ Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως. καὶ Ἀναιδής, καὶ Ἀναίδεια, ἡ ἀναισχυντία.

Ἀναίμονες. ἀναίματοι. καὶ Ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα. καὶ Ἀναιμωτί, ἄνευ αἵματος. [καὶ Ἀναί-
101 μονι δίψῃ, τουτέστιν ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ ἄγγελοι, καθὸ οὐδὲ ἐσθίουσι. Περὶ τοῦ ἁγίου Δανιὴλ φησιν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπίγραμμα δῆθεν τοῦ κίονος αὐτοῦ.]

Ἀναίνεσθαι. κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια. Καὶ Ἀναίνομαι, ἀπαρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναιρεθείς. ἀντὶ τοῦ ἀναληφθείς. οὕτως Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀναιρεῖν, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν. Καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἴρειν ἢ προςενέγκασθαι. Καὶ Ἀναίρεσις, ἡ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τὴν πανοπλίαν ἔῤῥιψεν εἰς ἀναίρεσιν τῷ βουλομένῳ. Καὶ Ἀναιρεῖται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μεῖζον μέρος τοῦ κρεαδίου. Καὶ Ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχηδονίους, ὁμήρους σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. Καὶ αὖθις· Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, τοῦ μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι, μηδ᾽ ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεύμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. Καὶ Ἀναιρούμενοι, ἀναλαμβανόμενοι, ἐπιχειροῦντες.

Ἀναισίμου. ἀνήλισκε, κατεδαπάνα. καὶ Ἀναισιμοῦν, παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι. Τὰς δὲ γυναῖκας ἀπέπνιξαν, ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμῶσι.

---

1. Ἀναία. πόλις.] Quae sequebantur in Edd. e Stephano Byzantio sive Zon. p. 177. petita, Ἀντικρὺ Σάμου, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀναίας μιᾶς γυναικὸς τῶν Ἀμαζόνων, delevit cum A. B. E. *Gaisf.* Integra gl. deest C. 2. Ἀναιδές] Ἀναιδὲς — βλέπειν καὶ habet E. in marg. ἀναισχύντως subiiciens voci Ἀναίδην, idemque infra ubi Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, legit Ἀναιδῆς, ἀναίσχυντος, item τὸ ἀναιδές pro Ἀναιδής. Ἀναίδην] Scribe ἀνέδην, ut suo loco infra. *Küst.* Vid. Taylor. in Demosth. de Cor. apud Reisk. p. 171. Wesseling. in Diodor. II, 59. XVI, 37. *Gaisf.* Dudum est cum viri docti consenserunt ἀναίδην inanem esse librariorum errorem: vide vel Tzschuck. in Strab. XI. p. 481. et Buttm. Auctar. in Pl. Gorg. p. 523. Zonaras tamen p. 225. Ἀναίδην δὲ τὸ ἀναισχύντως διὰ τῆς αι διφθόγγου. Eandem quam Suidas doctrinam expressere Lexica Seg. pp. 214. 390. 4. ἀναισχύντως — ἀναισχυντία] Pro his habet C. Ἀνέδην δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεῖ τὸ εἶδος ἤγουν φανερῶς. Ἀνεμάξατο — ἐναργειῶν. Vid. infra post ἀνέλπιστον βίον. Etiam A. B. E. Med. h. l. habent Ἀνεμάξατο κτλ. a Küstero expulsa. 6. Ἀναίμονες] Il. ε. 342. Cf. Etym. M. p. 121. Mox ἄναιμοι οἱ μὴ ἔχοντες E. 7. Ἀναιμωτί] Glossa Homerica (velut Il. ξ. 363.): v. Lex. Seg. p. 390. Zon. p. 225. καὶ ἀναίμονι et sequentia habet A. in marg. 12. Ἀναίνεσθαι — ἀφροδίσια] Ex Harpocratione. Cf. v. Χαρίζεσθαι, Piersoni Veris. p. 94. et Ruhnk. in Tim. p. 275. 14. Ἀναίνομαι] Lex. Seg. p. 390. Apollon. Lex. p. 122. 15. ἀναληφθεὶς καὶ τραφεὶς Harpocratio, cui priora debentur. Cum Nostro Zon. p. 208. 16. Ἰσοκράτης Philipp. p. 95. C. Ἀναιρεῖν] Lex. Seg. p. 390. Adde v. Ἀνελεῖν. 18. Ὁ δὲ καθεὶς] Repetitur locus in v. Καθείς. Vidit Toupius ex Eunapio depromptum esse coll. v. Στέατι. V. huius ed. Boisson. p. 508.

1. V. Zon. p. 183. qui habet φόνευσις καὶ ante ἡ. 5. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχ.] Dionis Cassii locus in Excerptis Legatt. c. 15. p. 381. T. I. p. 65. ed. Reim. Ὅτι διεκηρυκεύσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τῷ Σκηπίωνι. ἦν δὲ τὰ διωμολογημένα, ὁμήρους τε σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τούς τε αὐτομόλους — καὶ τοὺς ἐλέφαντας πάντας, καὶ τριήρεις πλὴν δέκα παραδοῦναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεκτῆσθαι μήτε ἐλέφαντας μήτε ναῦς, καὶ τῷ Μασινίσσᾳ πάντων ὧν εἶχον αὐτοῦ ἀποστῆναι, — καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. 6. Σκιπίωνι A. Ἀσκηπίωνι B. E. Mox διομολογημένα A. 10. τῶν om. A. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐπ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius. *Küst.* Ad huius loci sententiam accedit Diodorus T. II. p. 590. ed. Wess. 12. μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι] Addendum est χειρῶν ἀδίκων, ex ipso Suida vv. Ἀμυνόμενοι, Ἐμβαίνειν, Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* 13. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον] Locus Herodoti VI, 69. ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι: ubi v. Gl. 16. Ἀναισίμου: Herod. I, 185. 17. παρὰ Ἡροδότῳ] E Gl. in I, 72. Alia habet Zon. p. 206. 18. ἀναισιμοῦσι, καταναλίσκουσι] Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι A. Τὰς δὲ γυναῖκας] Locus Herodoti III, 150. unde reponendum, ἵνα μή σφεων τὸν σῖτον ἀναισιμώσωσι.

Ἀναία. Urbis nomen. Ἀναιδές. Impudens vultus. Et Ἀναίδην, affatim, vehementer, sine rubore. Et Ἀναιδῶς, impudenter. Et Ἀναιδής, et Ἀναίδεια, impudentia. Ἀναίμονες. Exsangues. Et Ἄναιμος, qui nullum habet sanguinem. Et Ἀναιμωτί, sine sanguine. [Et Ἀναίμονι δίψῃ, id est angelica siti. non enim angeli habent sanguinem, ut qui nihil vescantur. Sic de divino Daniele Logotheta in inscriptione columnae eius.] Ἀναίνεσθαι. Universe quidem significat negare, peculiariter vero dicitur de rebus nuptialibus et venereis. Et Ἀναίνομαι, recuso, abnuo. Ἀναιρεθείς. Sublatus et educatus. sic Isocrates. Et Ἀναιρεῖν, in utero concipere, partum educare; item necare et tollere. *Ille vero manu in peram demissa epistolam sustulit.* Significat etiam perdere, tollere, suscipere. Et Ἀναίρεσις, susceptio. *Ille vero suam armaturam proiecit, quam tolleret siquis vellet.* Et Ἀναιρεῖται, accipit. *Ille vero maiorem partem carnis capit.* Et Ἀναιρεῖσθαι, suscipere, subire. *Sub his vero condicionibus Scipio pacem cum Carthaginiensibus fecerat: ut obsides darent et elephantos et triremes, nec milites ullos conscriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adversus quemquam praeter Romanorum voluntatem susciperent.* Et alibi: *Romani summopere cavebant, ne alios lacessere, neve bella priores suscipere viderentur.* Et apud Herodotum Ἀναιρεόμενον significat in utero conceptum. Et Ἀναιρούμενοι, suscipientes, aggredientes. Ἀναισίμου. Absumebat, consumebat. Et Ἀναισιμοῦν, apud Herodotum, absumere, consumere. Ἀναισιμῶσι, consumant. *Mulieres vero suffocarunt, ne frumentum illae consumerent.*

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνῃ.

Ἄναιτος. ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφοκλῆς·

Πόλις δέ σοι
κακῶν ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.

192 **Ἀνέβαλλεν.** Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

Ἀνέβαλλεν. ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο. προοιμιάζετο, ἀνεκρούετο, ἐνήρχετο. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀῤῥιανός· Ἀνεβάλλετο τὴν τῆς ἄλλης χώρας δῄωσιν, οἰόμενος ἐνδώσειν Ἀθηναίους. Ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀνακρούσεις καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο καὶ ἀπήρχετο. Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος.

Ἀνεβίω. ἀνέζησεν. Καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης. **

Ἀναβιώσκεται καὶ **Ἀναβιώσκει**, μᾶλλον ἢ Ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ οὐρανοῦ ἐφικνούμενον.

Ἀνεβορβόρυξαν. ἀνέκραγον.

Ἀνεβρύαξαν. ἀνεθορύβησαν, ἀνέκραγον. [Ἐκβαλεῖν δὲ λέγουσιν ἰδίως τὸ κροῦσαι ταῖς ναυσίν.]

Ἀνεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

Ἀνέγνωσαν. ἀνέπεισαν, ἀνεδίδαξαν, ἠρέθισαν. Ἡρόδοτος· Τοὺς ὀνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἵ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι τὸν Κῦρον.

Ἀνέγρετον. ἀνυπόστροφον.

Ἀνεδέχετο. προςεδέχετο, ἐξυπέμεινεν.

---

1. *Ἀναίσχυντος*] Ex Aristoph. Ach. 466. (489.) Cf. v. *Σιδηροῦς*. Arsenius ubi paria tradit p. 54. scripsit μ. τοῦ προσώπου. 4. παρὰ] ἐπὶ vulg. 6. *Ἄναιτος: Ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτ.*] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Col. 786. unde eum Suidas excerpsit, sic rescribendus est: *Ἄνατος. Ἀβλαβὴς καὶ ἀναίτιος.* Nam ἄναιτος est vocabulum nihili et obelo omnino dignum. *Küst.* Abutitur h. l. Wolfius ad Exorcism. apud Fabric. B. G. V, 19. p. 98. *Hemst.* Basil. ap. Fabric. B. G. VIII, 98. ἄναιτον τοῦ θανάτου, ubi leg. ἄνατον. Vid. Hesych. in v. *Toup. MS.* ἀβλαβὴς, ἀναίτιος Zon. p. 170. 9. Zon. p. 208. *Ξενοφῶν* Anab. IV, 4, 4. quae verba repetuntur vv. *Τηρίβαζος* et, ubi interpretatio irrepsit ἀνεβίβαζεν, *Παρείη*. Attigit Philemo p. 244. 13. *Ἀνέβαλλεν* cum seq. gl. Lex. Seg. p. 395. 14. *Ἀνεβάλλετο: προοιμ.*] Nota haec referenda est ad versum illum Homeri Od. ά. 155. Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Ubi Scholiasta: *Ἀνεβάλλετο. ἀνεκρούετο.* Vide etiam v. *Ἀναβολάς*. *Küst.* V. Apollonii Lex. p. 120. ἐπροοιμιάζετο E. (sed v. nos in v. *Κάτεκρουσίας*) qui mox om. καὶ ἀντὶ τοῦ. καὶ ἀνήρχετο Zon. p. 209. 15. ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο] Minus accurate Suidas ἀνεβάλλετο per ὑπερετίθετο hic exponit. Secundum alios enim magistros inter duas istas voces haec est differentia, ut ἀναβάλλεσθαι quidem significet *rem intempestive procrastinare et temporis opportunitatem negligere*, ὑπερτίθεσθαι vero, *negotium aliquod in commodius tempus differre*. V. Ammonius p. 16. *Küst.* Suidam defendit Oudendorp. in Thom. M. p. 64. sq. Attulit etiam Aeschin. c. Timarch. p. 179. et Xenoph. p. 444. *Toup. MS.* Verum et comparatio Lex. Seg. et tenor explicandi demonstrant ista καὶ ἀντὶ τοῦ — Ἀθηναίους serius accessisse. 17. γὰρ add. A. B. C. E. 18. καὶ τὸ ἀπήρχετο L. Seg.

1 *Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο*] Σχηματίζεσθαι hic significat *vestibus indui*, ab voce σχῆμα, quae interdum vestitum vel cultum corporis significat. Hesychius: *Σχῆμα, πλάσμα, ἱματισμός, διάθεσις, κόμπος*. Hinc recte Suidas verbum istud cum ἀνεβάλλοντο hic coniungit. ἀναβάλλεσθαι enim apud Atticos significat *vestes induere*, ut Graeci magistri nos docent. Vide Thomam Magistrum v. *Ἀνεβαλόμην* et Suidam v. *Ἀναλαμβάνειν*. *Küst.* ἀνεσχηματίσαντο Lex. Seg. p. 400. 3. *Ἀνέβησεν*] Lex. Seg. p. 395. Zon. p. 209. Ἡρόδοτος I, 80. 4. *Ἀνεβίω*] Lex. Seg. p. 395. ubi *Κρατ.* MS. i. e. ut opinor *Κρατῖνος*. 6. Haec superioribus iungenda fuisse apparet. 8. *Ἀνεβόησεν*] Lex. Seg. pp. 4. 400. Pertinet ad Aristophanis Ran. 794. Vide v. *Οὐράνιόν γ' ὅσον*. καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἀφικνούμενον] καὶ οὐρανοῦ ἐφικνούμενον A. B. C. E. 10. *Ἀνεβορβόρυξαν*] Ex Schol. Aristoph. Ecclesiaz. 433. 11. *Ἀνεβρύαξαν*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 599. ἀνεθορύβησαν] ἀνεθορύβησαν A. E. Schol. Zon. ἐθορυβήθησαν C. „Verba ἐκβαλεῖν — ναυσὶν delevit Küsterus, cui locus Aristophanis non erat in promptu. Recte ἐμβαλεῖν correxit Portus." *Gaisf.* Opinor ista de v. *Ἐμβαλεῖς* petita irrepsisse. 12. κυρίως] ἰδίως A. Schol. Zon. 13. *Ἀνεγνάμφθη*] Lex. Seg. p. 395. et Hesych. Ex Il. γ'. 348. 14. Zon. p. 209. ἠρέθισαν] Lectionem hanc ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] vitiose excusum est ἠράσθησαν. *Küst.* ἠρέθησαν C. deest in Glossa Herod. I, 86. quam Suidas descripsit. 15. Ἡρόδοτος I, 128. Vide v. *Μετεῖναι*. 17. *Ἀνέγρετον*] Scribendum est ἀνάγρετον (ab ἀγρέω) idque suo loco ponendum. Uti enim παλινάγρετον apud Homerum Il. ά. 526. significat *id quod revocari potest*, vel, ut Scholiasta vocem illam exponit, παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τοὐπίσω ληπτόν: ita ἀνάγρετον significat, *quod semel emissum retrahi vel revocari non potest*. *Küst.* Hic quidem cum Hesychio. Sed Ἀνέγρετον lexicographis illud neglectum, etiam Lex. Seg. p. 395. et Zon. pp. 170. 190. 18. Lege cum Zon. p. 209. ἐξυπέμεινεν. Sed auctoritatem verbi desidero.

Ἀναίσχυντος. Impudens et ferreus homo. dictum de illis qui pudorem omnem deposuerunt, neque morum ullam mutationem afferunt. *Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνῃ.* Irreprehensus in dementia. *Ἄναιτος.* Illaesus et insons. Sophocles: *Ut urbs a malis, quae ab hac terra ei impendent, immunis existat.* *Ἀνέβαλλεν.* Xenophon: *Teribazus autem amicus erat regi, ut quotiescunque adesset, nullus alius regem in equum levaret.* Ubi significat id quod est sustollebat. *Ἀνέβαλλεν.* Dilationem dabat. *Ἀνεβάλλετο.* Procemio utebatur, praeludebat, canendi initium faciebat. Alicubi etiam pro differebat. Arrianus: *Reliqui agri vastationem differebat, existimans Athenienses sponte cessuros esse.* *Ἀναβολὰς* enim vocant et carminum praeludia et principia: unde illud significat, exordiebatur, auspicabatur. Et *Ἀνεβάλλοντο*, vestibus induebantur. *Ἀνέβησεν.* Vectores imposuit. Herodotus. *Ἀνεβίω.* Revixit. Et *Ἀνεβιωσάμην*, ad vitam revocavi. Crates. ** *Ἀναβιώσκεται* et *Ἀναβιώσκει*, potius dicendum est, quam ἀναβιοῖ. dicitur etiam ἀναζῆν, reviviscere. *Ἀνεβόησεν οὐράνιον.* Clamorem edidit ingentem et ad coelum usque pertinentem. *Ἀνεβορβόρυξαν.* Vociferati sunt. *Ἀνεβρύαξαν.* Obstrepuerunt, clamorem ediderunt. [*Ἐμβαλεῖν* vero proprie significat, naves remigando iactare.] *Ἀνεγνάμφθη.* Inflexa est. *Ἀνέγνωσαν.* Persuaserunt, edocuerunt, incitarunt. Herodotus: *Somniorum coniectores cruci affixit, qui commoverant eum, ut Cyrum dimitteret.* *Ἀνέγρετον.* Qui revocari non potest. *Ἀνεδέχετο.* Expectabat, praestolabatur.

Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιστεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀριαράθην πόλεμον.

Ἀνεδείματο. [ἀνῆλθεν,] ἀνῳκοδόμησε, κατεσκεύασεν.

Ἀνέδην. δαψιλῶς, ἀκωλύτως, κατακόρως, ὡς ἔτυχεν. Ἀῤῥιανός· Οἱ δὲ τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλοι ὑδρεύεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν ξυλλέγεσθαι πᾶν ὅσονπερ ἀνιμῷτο τοῦ ὕδατος· ἐκεῖθεν δὲ διανομὴν γίνεσθαι τὴν ἴσην ἑκάστοις. Καὶ αὖθις·

τὸ δίθυρσον
. . . τὸ λογχωτὸν καὶ τὸ περισφύριον,
οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.

Καὶ αὖθις· Τὸ ἱερὸν περιστοιχίσαντες οὐκ εἴων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην παριέναι. ἀντὶ τοῦ ἀκωλύτως. Καὶ αὖθις· Ἀνέδην
193 ἐξεπόρθουν" μετὰ ἀγριότητος ἅπαντες. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνέδην διῃτᾶτο.

Ἀνεδήσατο. ἀπηνέγκατο. Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διατάττων πολλὰς ἀνεδήσατο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπετο. καὶ Ἀνεδίδου, συνεβούλευεν. Ὁ δὲ συναθροίσας τοὺς φίλους ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν.

Ἀνέδουν. ἀνεδέσμευον. Προσιόντες δὲ αὐτῷ ἐταινίαζον οἱ νησιῶται καὶ ἀνέδουν.

Ἀνέδραμεν. ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος.

Ἀνεζεύγνυ. ἀνέστρεφεν. Ἀππιανός· Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ.

Ἀνεζωπυρήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνέηκεν. ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέτρεχε.

Ἀνεθουσία. ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιᾶτο. ἀνενεοῦτο. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτῦσαι φόνον Λυσιμάχῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ἀρσινόης. Μετὰ ταῦτα πολλῆς ἐπαγομένης ὕβρεως, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προϋπάρχον μῖσος.

---

1. Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρ.] Fragmentum Polybii, auctore Valesio. Cf. v. Ἀναδέξασθαι. τὴν τοῦ δρόμου Zon. 4. ἀνῆλθεν, quod Küsterus ab hac glossa removeri iussit, habet Lex. Seg. p. 395. om. E., neque agnoscit Zon. p. 220. aut Hesychius: ἀνήλωσεν Nokkius. κατεσκεύασεν] μετεσκεύασεν C. ἔκτισεν Zon. Sed cf. v. Ἐδείματο. 6. Ἀνέδην] De vera et propria huius vocis significatione accurate disputat Perizonius in Aelian. I, 4. *Küst.* V. Lex. Seg. p. 400. et Ulpian. in Demosth. de Cor. p. 134. 8. ἐθέλει] ἐθέλοι A. C. ὑδρεύσασθαι B. E. Mox εἰς om. A. 12. Versus Agathiae Ep. XXXI. pr. Anth. Pal. VI, 172. Edebatur (καὶ) τὸ δίθ. τοῦτο τὸ λογχ. invitis A. B. C. E. ad fidem opinor voc. Λογχωτόν. Ceterum irrepsit haec articuli pars in gl. Δίθυρσον. 14. ἐβάκχευεν A. B. C. E pr. 15. περιστοιχήσαντες] περιστοιχίσαντες A. quod reponendum monuit Valckenarius. Alterum Hasius in Leon. Diac. p. 236. non ausus est omnino damnare. 18. καὶ αὖθις om. A. 19. διῃτᾶτο] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. emendavi. In prioribus enim editt. [et B. E pr.] pro διῃτᾶτο pessime et nullo sensu legitur διὰ τοῦτο. *Küst.*

1. Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διατ.] Locus Agathiae II, 22. „Eadem phrasis Simonidis in v. Περιαγειρόμενοι." *Hemst.* Leo Diac. VII, 3. μετὰ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἔναγχος ἀνεδήσατο: coll. VIII, 3. Zon. p. 209. vitiose ἀνεδήσαντο. 3. Ἀνεδίδου, συνεβ.] Scribo et supple, ἀνεδίδου διαβούλιον, συνεβούλευεν. Imperitissimus enim sit, qui credat ἀνεδίδου per se et nude positum significare posse συνεβούλευεν. *Küst.* Nihil mutat Zon. p. 209. Verum si quid emendandum videtur, equidem sic scribi malim: καὶ ἀνεδίδου. Ὁ δὲ — πράττειν. ἀντὶ τοῦ συνεβούλευεν. 4. Polybio verisimiliter Tittmannus ascribit. Is enim V, 102. μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῆς πρὸς Αἰτωλοὺς διαλύσεως. Accedit locus in v. Ἀπόκλητοι. 6. ἐστεφάνουν post Ἀνέδουν, quamquam Schol. Luciani Zeux. 11. repugnat, omisi cum A. 7. οἱ νησιῶται] In gl. Ταινιοῦντος, quam locus noster perperam invasit, legitur οἱ στρατιῶται. Id commendare videtur fides Xenoph. Hell. V, 1, 3. coll. Thuc. IV, 121. Sed displicet istud nullius coloris verbum ἐταινίαζον, cui sufficiendum aliquis opinetur aut ἐταινίουν aut ταινίας ἐπέβαλλον sive ἐπέῤῥιπτον. Verumtamen Luciani Zeux. 11. contendenti vix dubia fuerit correctio ἐφυλλοβόλουν. Ceterum αὐτὸν pro αὐτῷ C. E corr. 8. Ἀνέδραμεν] Gl. in Lex. Seg. p. 395. Ἡρόδοτος: vide I, 66. VII, 156. et alibi. Mireris tamen Homerum sileri, cuius notissimus est versus Il. σ'. 56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Neque videtur Herodoto fides in Zon. p. 209. constare. 9. Ἀππιανός] In fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14. Nomen om. Zon. p. 210. 12. Ἀνέηκεν] Pertinet ad Il. ἑ. 882. 13. Delevi quae post ἀνέτρεχε sequebantur καὶ ἀνέθορε, cum ea A. in marg. haberet, om. C. et Lex. Seg. p. 395. 14. Ἀνεθουσία] Corrupte pro ἐνεθουσία, ut recte legitur infra. *Küst.* Sic fere Portus. 15. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτῦσαι φόνον Λυσιμ.] Hoc loco duo diversa fragmenta in unum conflata sunt, ut patet ex Excerptis Peiresc. pp. 65. 66. unde ista deprompsit Suidas. Vide etiam infra v. Σωσίβιος, ubi locus hic repetitur. *Küst.* Vide Polybium Schweigh. XV, 25. cuius locum tetigit Eustath. in Od. β'. p. 1447. πρώτῳ Exc. 16. φόρον B. E pr. 17. προσεπαγομένης Exc.

Ille vero Hasdrubalis adventum expectabat. Est etiam id quod intulit. *Ille vero his fretus bellum adversus Ariarathem suscepit.* Ἀνεδείματο. Aedificavit, extruxit. Ἀνέδην. Abunde, libere, sine intermissione, pro libidine. Arrianus: *Illi vero puteis custodes praefecerunt, ut ne quisquis vellet libere et arbitratu suo aquaretur, sed in commune conferretur, quicquid aquae ex puteis haustum esset, inde vero aequalis inter omnes fieret distributio.* Et alibi: *Geminum thyrsum cuspide munitum et ornamentum talorum, quibuscum effuse bacchabatur, cum Bacchi religionibus interesset.* Et alibi: *Cum templum cinxissent, non siverunt omnes, qui oraculum Pythii consultum adibant, libere et pro lubitu intrare.* Et rursus: *Effusius animi feritate cuncti vastarunt.* Et alibi: *Ille vero genio suo praeter modum indulgebat.* Ἀνεδήσατο. Reportavit. *Ille vero recto consilio in rebus gerendis usus multas victorias reportavit.* Ἀνεδίδοτο. Remittebatur. Et Ἀνεδίδου, consultabat. *Ille cum amicos congregasset, cum illis consultare coepit, quid opus esset facto.* Ἀνέδουν. Redimebant. *Tum insulani ad eum accedebant fasciisque et coronis ornabant.* Ἀνέδραμεν. Crevit. Herodotus. Ἀνεζεύγνυ. Rediit. Appianus: *Ille vero cum magna praeda rediit.* Ἀνεζωπυρήθη. Calefactus est. Ἀνέηκεν. Induxit. Ἀνέθει. Ascendit. Ἀνεθουσία. Insaniebat. Ἀνεθυμιᾶτο. Renovabatur. *Et primum quidem Lysimacho, qui filius erat Arsinoes, necem parasse ferebatur. Postea vero cum eius insolentia longius evalesceret, pristinum odium vulgi referbuit.*

Ἀνέκαθεν. κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν. Ἢ ἀνέκαθεν, μακρόθεν. [Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθεν ἐκ πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὡς ὅτι κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονὸς, ἄγνωστος, ἔφη, θεὸς πάσχει, δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται.]

Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσατο.

Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκην ἦγον. Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας, ὡς ἂν τὰ ἀπολωλότα τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ.

Ἀνεκάς. ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ Ἀνέκαθεν, τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ·

Ἀνεκάς τ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

Κράτης Ἥρωσι·

Τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

Ἀν' ἑκάστην. καθ' ἑκάστην. Ὅτι Φαμίας τις Καρχηδόνιος δεινὰ διατίθησι Ῥωμαίους ἀν' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἀνεκήκιεν. ἀνεφέρετο.

Ἀνεκλίθη. ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.

Ἀνεκώχευον. ἀνεχώρουν. Ἡρόδοτος· Ἀνεκώχευον τὰς νέας, καραδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον ᾗ πεσέεται. ἀντὶ τοῦ, τὰ ὀθόνια στήσαντες ἐσάλευον.

Ἀνέκραγεν. οὐκ ἀνεκραύγασεν. καὶ Ἀνακραγεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

---

2. Posterior glossa (nam de priore parte nihil nisi ἄνωθεν habet p. 395.) Lex. Seg. p. 396. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 270. Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκ.] Locus hic depromptus est ex Encomio S. Dionysii Areopagitae, a Michaele Syncello conscripto, quod hodie adhuc inter opera S. Dionysii extat. Vide etiam infra v. Διονύσιος, ubi eadem repetuntur. Küst. Exemplum om. C. κατήντησε] κατήντηκε A. B. E. 3. παιδίοις] παιδὶ A. B. E. 6. ἐν ante τῷ omisi cum A. 7. καὶ om. E. ἀνθρωπίαν Med. 8. κατανοῆσαι E. 10. Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσατο] Locus hic vel ipsius Suidae oscitantia vel librariorum incuria foede deformatus est: quem sic in integrum restituo. Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεθέρισεν. † Ἀνεκαλέσατο κτλ. Verbum ἀνεθέρισεν enim significatione respondet voci ἀνεκαλάμησεν, ut ex Hesychio patet, qui ἀνεκαλαμήσατο per ἀνεθέρισεν exponit: quam proinde vocem hoc loco excidisse non dubito. Deinde manifestum est, ἀνεκαλέσατο non posse ἐκ παραλλήλου iungi voci ἀνεκαλάμησεν (nihil enim magis ἀσύγκλωσσον), sed novi articuli initium esse debere, ut non solum patet ex serie litterarum, sed etiam ex Hesychio, apud quem vocabulum istud in serie sua vocem Ἀνεκαλαμήσατο proxime sequitur. En ipsa Hesychii verba: Ἀνεκαλαμήσατο. Ἀνεθέρισεν. [Sic Zon. p. 220. addito ἐπανετρύγησεν.] † Ἀνεκαλέσατο. Ἀπῄτησεν. Haec utique coniecturae nostrae veritatem clare et evidenter probant. Küst. Contrarium mendum Lex. Seg. p. 396. Ἀνεκαλέσατο. ἀνεθέρισεν. 11. Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκ.] Polybii IV, 4. verba leviter adumbrata. Cf. Zon. p. 210. 14. Ἀνεκάς] Lex. Seg. p. 395. ubi mendose ἀνά: ἄνω et Plutarchus Thes. 33. (cuius edd. habent ἀνέκας) et Scholiastae. 15. ἄνωθεν] ἄνω λέγουσι E. Plutarchus: τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν.

1. ἔκασι' L. Seg. ἐπήρω] ἐπαίρω A. B. C. E. et Lex. Seg. in his desinens: ἐπήρω emendatio est Porti, Küstero tacite receptā. Illud probavi. σὺ om. E. Ex his iustam sententiam non expedimus, nisi forte scribendum: ἀνεκάς σ' ἐπαίρω καὶ βδελυροῦ τὸ σκέλος. Rem satis illustrant Aristophanis loci Av. 1246. Eccl. 266. Porsonus ap. Gaisf. in Add. βδελυρῶς. 2. Κρατῖνος] κρ A. unde dedi Κράτης. Vid. in v. Ἀθῆρα. Gaisf. Vetustam lectionem Reinesius Varr. Lectt. p. 384. emendabat reposito Κρατῖνος. Sed Κράτης praecepit Meinek. Qu. Scen. I. p. 23. 3. βλέπων] immo τρέπων. 4. Φανέας] Φαμίας A. Quo de nomine dixit Schweighäuserus supra laudatus in v. Ἀμίλκας. 6. Fugit criticos, quod in oculos incurrit, ἡμέραν ad interpretationem καθ' ἑκάστην retrahendum fuisse. Igitur contendi licet rarissimum illud ἀν' ἑκάστην cum formula recentioribus frequentissima καθ' ἑκάστην, quam attigit Schaef. in Bos. p. 179. Küst. ediderat: Ἀν' ἑκάστην [ἡμέραν]. 7. Ἀνεκήκιεν] Pertinet ad Il. ή. 262. Quae subiungebantur, e Zon. p. 220, 21. petita, ἀνεπήδα, ἀνεδίδου, ἀπὸ τοῦ κίω, τὸ πορεύομαι, omisi cum A. B. C. D. Similia Etym. M. p. 103. et Apollon. Lex. p. 133. 8. ἀνέπεσεν] Vide v. Ἀναπίπτειν, coll. v. Ἀγρότας. ἐν τῇ τραπέζῃ om. C. 9. Ἀνεκώχευον] Vide v. Ἀνακωχεύειν. Ἡρόδοτος VII, 168. 11. στήσαντες] Scribe στείλαντες, ut supra v. Ἀνακωχεύειν. Küst. τὰ addidit Gaisf. cum A. 13. Ἀνέκραγεν] Lex. Seg. p. 396. Atticorum usum exposuit Piersonus in Moerin p. 64. sq. 15. Ἀνεκρούετο] Lex. Seg. p. 396.

Ἀνέκαθεν. Per altissimum temporis tenorem. Vel, ab longo retro tempore. [*Talis igitur fama a multis retro saeculis continua successione a patribus ad liberos propagata de S. Dionysio ad nos pervenit, cum tempore passionis dominicae, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei novitate vehementer obstupefactum et supra modum cognitionis humanae evectum, cum id quod acciderat considerasset, haec effatum: Ignotus Deus patitur, cuius causa universum hoc tenebris obtectum est et concussum.*] **Ἀνεκαλάμησεν.** Spicilegium fecit. **Ἀνεκαλέσατο.** * **Ἀνεκαλοῦντο.** In ius vocabant. *Ephori autem ad magistratus eum excitabant, ut res amissas Messeniis restitueret.* **Ἀνεκάς.** Cum spiritu tenui significat sursum. et Ἀνέκαθεν, desuper. Eupolis Autolyco: *In altum te sustollo cum tuo impurissimae mulieris crure.* Crates Heroibus: *Cervices e terra sursum ad eos detorquens.* **Ἀν' ἑκάστην.** Singulis diebus. *Phameas quidam Carthaginiensis quotidie Romanos gravibus cladibus afficit.* **Ἀνεκήκιεν.** Erumpebat. **Ἀνεκλίθη.** Ad mensam accubuit. **Ἀνεκώχευον.** Inhibebant. Herodotus: *Naves inhibebant expectantes, quem exitum esset bellum habiturum.* Id est, velis contractis mare tenebant. **Ἀνέκραγεν.** Sic dicendum, non ἀνεκραύγασεν. Item Ἀνακραγεῖν et reliqua de eodem genere similiter. **Ἀνεκρούετο.** Inhibebat, reprimebat.

Ἀνεκτά. Ἀγαθίας φησὶ περὶ Θευδερίχου· Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀνέσεως ἄξια. καὶ Πολύβιος· Διόπερ οὔτε τὸ λαθεῖν, οὔτε κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς εἰσβάλλοντας εἰς Μακεδονίαν τοὺς Ῥωμαίους ἀνεκτὸν ἦν. ἀντὶ τοῦ δυνατόν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ἦν ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη.

ἀντὶ τοῦ, ὑπομονῆς ἀξία.

Ἀνεκτησάμην. ἀνωρθωσάμην, ἀνελαβόμην.

Ἀνεκυμβαλίαζον. κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουν.

Ἀνελέγετο. ἀνεπόλει, ἐξησκεῖτο. Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος. τούτῳ δ' ἦν ἐοικὼς Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς· ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο. καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἔῤῥωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς Μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ἀνελεήμων. Ὅτι ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν, ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους, ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀνελεύθερος. ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι. Οἱ δὲ ἐς ἀταξίαν ἰδόντες, καὶ ἀνάστατοι γενόμενοι, ἀγεννῆ καὶ ἀνελευθέραν ἐποιήσαντο τὴν ἀναχώρησιν, οἴκαδε ἀπονοστήσαντες.

Ἀνελεῖν. ἀνατρέψαι. Πρεσβεύονται πρῶτον τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν κελεύοντες καὶ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφιέναι. Λέγεται δὲ ἀνελεῖν, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν· καὶ ἁπλῶς ὑπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνελοῦσα † γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν 195
αὐτῇ. τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος εἶπε. Διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή· ἡ μὲν ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτιατικήν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον, ἤτοι παραβᾶσα, διαχειροτονίαν περὶ

1. Glossa ut videtur Homerica: v. Il. ά. 573. ὑπομονητικά interpretatio Zon. p. 191. V. Etym. M. p. 103. Θευδερίχου] Immo Θευδιβέρτου: vide, Toupio etiam monente, Agathiae verba I, 4. summatim hic descripta. Θευδορίχου vulg. 4. Delendum videtur posterius οὔτε. 6. Πισίδης] Fragm. Foggin. v. 58. 8. Ἀνέλεγκτον. μὴ δυνάμενον ἐλεγχθῆναι, quae sequebantur post ἀξία, cum et litterarum ordini repugnent et reiecerit A. in marg., expunxi. 10. Ἀνεκυμβαλίαζον] Ex Hom. Il. π΄. 379. v. Etym. M. p. 96. f. Lex. Seg. p. 396. et Toll. in Apollon. p. 130. 12. Locus ex Philostrati V. Apoll. I, 14. depromptus, nec leniter deformatus, petitus est ex v. Σιμωνίδης Λεωπρεποῦς, quae narratio paulo sincerior extat in v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. 13. διαμνημονικός] immo μνημονικός. 14. ὃς τὴν μὲν φων.] Philostratus: καὶ τὴν μὲν φωνὴν κατεῖχεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ ὁ νοῦς πλεῖστα μὲν ἀνεγίνωσκον, πλεῖστα δὲ ἐς μνήμην ἀνελέγοντο. 16. γενόμενον Med. 17. καὶ ὕμνος — ὃν ᾖδεν] Haec A. in marg., sed ᾔδετο pro ᾖδεν cum B. ἣν ᾖδεν E. ᾧ ὕμνος ᾔδετο τῷ χρόνῳ πάντα μαραίνεσθαι C. Apparet ista prorsus ad veram scripturam tendere, αὐτῷ τις ἐς τὴν Μν. ᾔδετο.

1. Zon. p. 177. Glossam, ad Hom. I, 31. illam referendam, nemo non videt ex v. Ἀστόργους esse descriptam, unde fluxerit eadem observatio ad v. Ἀσπονδεῖ. 3. καὶ ante ἀνελεήμονας delevit Gaisf. cum A. C. E. 5. Ἀνελεύθερος] Lex. Seg. p. 397. τῆς ante ἀληθείας om. A. retinet tamen Zon. p. 171. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθ.] Homines generosi et liberaliter educati solent esse veritatis amantes. Contra vero homines servili et humili animo praediti, quales sunt avari, parasiti, scurrae et similes, veritatem commodo suo postponere non dubitant. Hinc igitur apparet, quis sit hoc loco sensus verborum Suidae. Vide etiam Hesych. v. Ἀνελευθέρως. Küst. 6. Desideratur τὴν ante ἀταξίαν. 8. Possis ἀπονοστήσοντες. 9. Breviora Zon. p. 210. Ad sententiam conferendus Thucydides I, 139. 140. Verborum partem habet Diodorus XII, 39. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι — ἀπέστειλαν πρέσβεις — προστάττοντες τοῖς Ἀθηναίοις ἀνελεῖν τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων ψήφισμα. 12. καὶ τὸ ἀναλαβεῖν: vide v. Ἀναιρεθείς. Ceterum novissima repetuntur v. Ἀνεῖλεν. 14. Ἀνελοῦσα γὰρ κτλ.] Ex Harpocratione Pal. qui cum Lex. Seg. p. 397. ignorat τοῦτον post νόμον. Ceterum haec et subsequens glossa sub v. Ἀνελεῖν cogenda. 15. αὐτῇ] αὐτὴν A. B. E. Edd. ante Küst. qui emendavit ex Harpocr. τοῦτο τὸ χωρίον] τοῦτό τὸ τῆς λ.^υ (λέξεως?) E. qui τὸ χωρίον in marg. Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτ. p. 599. 17. ἡ δὲ . . . αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.] Sic locum hunc, ante mutilum [omissis αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.], ex MSS. Pariss. in integrum restitui. Küst. αὐτῇ] αὐτὴ A. E. αὐτῇ Med. et Lex. Seg. αὐτοῦ C. 18. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν om. E. 19. ἀνελοῦσα τοῦτον] ἀνελοῦσα ἀθανάτιστος ταδὶ ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ· λέγεται δὲ καὶ ἀνελεῖν τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη C.

Ἀνεκτά. Tolerabilia. Agathias ubi de Theoderico dicit: *Vicinas gentes collegit, rem non amplius tolerandam esse ratus.* Et Polybius: *Quamobrem fieri non poterat, ut his temporibus Romani vel laterent vel in Macedoniam irrumperent.* Et Pisides: *Non erat tolerabile vicinis illud damnum.* Ἀνεκτησάμην. Recepi, recuperavi. Ἀνεκυμβαλίαζον. Strepitum edebant, subsultabant. Ἀνελέγετο. Animo versabat, exercebat. *Simonides vero, si quis alius, artem memoriae callebat. Huic similis erat Apollonius Tyanensis, qui ut plurimum quidem silebat, multa vero mente recondebat; et cum centesimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate Simonidem superabat. Extat etiam hymnus illius in Memoriam, quo canere solebat omnia a tempore corrumpi, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse.* Ἀνελεήμων. Immisericors. Ἀστόργους vocant crudeles et amare nescios, ἀσπόνδους vero implacabiles et iniuriarum acceptarum semper memores, postremo ἀνελεήμονας rigidos et qui nulla miseratione tanguntur. Ἀνελεύθερος. Illiberalis, vel ab veritate discedens. *Illi cum omnium rerum confusionem animadvertissent, castris exuti foedam et indignam fugam capessiverunt domum redituri.* Ἀνελεῖν. Evertere. *Legatos mittunt, qui primum iuberent decretum contra Megarenses factum abrogari Graecosque pati liberos suique iuris esse.* Ἀνελεῖν etiam significat expositos infantes tollere et alere. et simpliciter aliquid suscipere. † *Abrogata enim lege sibi patronum creavit.* Huius loci, qui legitur apud Demosthenem in Oratione contra Androtionem, duplex fertur scriptura: una quidem, quam supra posuimus, altera vero pro αὐτῇ habet αὐτὴν accusativum. Posterioris igitur hic est sensus: Senatus lege hac sublata iudicium de se suffragiis populi permisit, an coro-

ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ δοτικήν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλῃ. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ χρήσει. καὶ Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὅ ἐστιν, ἐχρησμοδότησεν.

Ἀνελλιπής. ἀνενδεής.

Ἀνελκυσθῆναι. ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Ἕτερόν τε πρὸς τούτῳ ἱστίον μετὰ τάχους ἀνελκυσθῆναι ἐγκελευσάμενος.

Ἀνέλπιστον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά.

Ἀνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔτισε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θείων ἐναργειῶν.

Ἀνέμβατος. δυσχερῶς δεχόμενος, δυσπειθής.

Γυιοβόροις βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων.

Ἀνεμεστώθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη.

Ἀνέμητα. ἀμέριστα.

Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἄνεμος. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου. καὶ τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἄνεμος. καὶ Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμοτρεφές. τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τε-

---

1. ἔδωκεν] ἐδόκουν Lex. Seg. 4. Zon. p. 210. Ἡροδότῳ I, 13. ubi v. Gloss. Adde Schol. Platon. p. 455. χρήσει: praestat χρήσῃ cum Gl. Herod. 9. πρὸς τοῦτο A. τὸ ἱστίον Zon. p. 210. neglectis ἕτερόν τε π. τούτῳ. „Quae statim in Edd. sequitur, glossam, Ἀνελίνουν, ἀνεδίδουν, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο. Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες, delevi cum A. B. C. E. Ad eam Küsterus: „Ἀνελίνουν] Legendum est ἀνελίννυον [sic Med. quae observationem istam a Zon. p. 212. coll. 220. acceperat], ut Portus etiam monuit. Vide Hesych. v. Ἐλιννύειν." Ἀνεδίδουν corrigunt Hemsterhusius et Toupius [II. p. 202. cum antea v. ἀνεδίδουν I. p. 58. delevisset]. Versum esse Apollonii Rhodii I, 862. monuit Taylorus apud Toupium." *Gaisf.* Ibi scribendum fuisse δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον vel Etym. Magni p. 331. pr. ope viderat Piersonus in Moer. p. 162. ἀνελίνουν Aldus, deinceps ἀνελίννυον cum Med. 11. Ἀνέλπιστον] Lex. Seg. p. 397. sive Arsen. p. 56. ex Pindaro. Cf. Sophocl. Electr. 186. 15. ἔτισε] ἔτιχε B. E. Med. quorum Med. omittit οὕτως — ἐναργειῶν. Vide supra in v. Ἀναίδην. De inscriptione libri v. Küst. in v. Βυτάτης.

1. Ἀνέμβατος] Gl. A. habet in marg. δυσχόμενος Portus. Nihil mutat Zon. p. 171. 2. Versus Pauli Silentiarii Ep. XXXII. 3. Anthol. Pal. V, 234. 4. Ἀνεμεστώθη] E Scholiis in Aristophanis versus deinceps allatos Ran. 1115, 16. (1095, 96.) Attigit Phrynichus Seg. p. 5. τῶν γρ. βουλομένων] τὸν (τὸ B. C. E. Med.) γρ. βουλόμενον A. B. C. E. et Edd. ante Küst. 10. Ἀνέμητα] Lex. Seg. p. 397. et Hesychius. 11. Ἀνεμοκοῖται] Eadem habet Hesychius, ex quo Suidas sua procul dubio descripsit. Vide etiam Eustath. in Homerum p. 1645. *Küst.* Zon. p. 171. et Lex. Seg. p. 399. Attigerunt istud cascae superstitionis institutum Valck. in Herod. VII, 191. et Sturz. de Emped. p. 53. Eodem de genere petitum exemplum sui temporis memoravit Eunapius V. Soph. p. 23. 12. ἐν Κορινθίοις C. 14. Ἀνεμίδιον . . . ἀνεμίδιον τυγχάνει] Haec sunt mendosissima, quae aeque corrupta leguntur apud Schol. Aristoph. Av. 696. unde Suidas sua descripsit. Verba Scholiastae haec sunt: Ὑπηνέμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως, καὶ τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσέρριπται, ἀλλὰ ἀπὸ ἱστορίας τῆς κατὰ τοὺς Διοσκούρους· φασὶ γὰρ αὐτοὺς ἐξ ᾠοῦ γεγονέναι. Καὶ ὅτι σύνηθες αὐτοῖς μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Hic locus a librariis pessime acceptus est, et duobus mendis laborat, quae sensum eius penitus obscurant. Pro ἀνεμίδιον enim scribendum est ἀνεμιαῖον (unius tantum litterae mutatione facta), et pro αὐτοῖς, Ἀττικοῖς. Docere enim hic vult Scholiasta, ova ea quae Graeci vulgo ὑπηνέμια vocant, ab Atticis appellari ἀνεμιαῖα: quod verum esse vel ex Thoma Magistro apparet, apud quem in Eclogis Vocum Atticarum inter alia etiam haec leguntur: Ἀνεμιαῖα, οὐχ ὑπηνέμια. Praeterea pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum enarratorem Comici et hic apud Suidam legendum esse ἀνεμιαῖον patet etiam ex Platone. *Küst.* Veram scripturam praebent non solum Antiattic. p. 81. et Lex. Seg. p. 401. sed ipse Suidas v. Ὑπηνέμια, ubi Scholiastae eadem verba repetuntur. De mendi ratione cf. in v. Ἀκαρίδιος: de v. ἀνεμιαῖος Meinek. in Menand. p. 40. 15. Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Locus emendandus e Platonis verbis Theaet. p. 151. E. Ἀλλὰ φέρε δὴ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. 16. Ἀνεμοτρεφές] Pertinet ad glossam Homericam Il. λ'. 256. ubi vide veteres criticos, potissimum Apollon. Lex. p. 121. Adde Schol. Il. ό. 625. sive Etym. M. p. 103. εὐανέμοις] εὐηνέμοις A. B. C. E. etiam Lex. Seg. p. 397. et Eust. in Il. λ'. p. 843.

---

nari deberet; illius vero per dativum: *Senatus lege hac sublata illum sibi patronum creavit.* Ἀνέλῃ. Apud Herodotum significat, oraculum reddiderit. Et Ἀνεῖλεν, oraculum reddidit. Ἀνελλιπής. Cui nihil deest. Ἀνελκυσθῆναι. In altum extolli: *Cum praeterea velum alterum celeriter subduci iussisset.* Ἀνέλπιστον βίον. Beatissimam vitam sic appellant Attici, nimirum illorum hominum qui bona non amplius appetunt, sed his iam praesentibus fruuntur. Ἀνεμάξατο. Luit. *Omnium quae fecit poenas capite suo luit et persolvit.* Aeliani dictum in libro *de divinae potentiae argumentis.* Ἀνέμβατος. Inaccessus, difficilis ad persuadendum. *Qui prius perniciosis sagittis Amoris nullum accessum dabat.* Ἀνεμεστώθη. Repleta est. Aristophanes in *Ranis: Deinde vero propter haec urbs nostra scribis est repleta.* Id est, eorum copiam habuit, qui scribarum munere fungi nec militare vellent. Vel scribas carpit propter malignam curiositatem. Ἀνέμητα. Non divisa. Ἀνεμοκοῖται. Qui ventos sopiunt. cuiusmodi genus hominum inter Corinthios esse tradunt. Ἄνεμος. Ventus. et ipsum elementum, in quo ventus spirat. Et Ἀνεμιαῖον Plato in *Theaeteto: Videamus, sententia tua fecunda sit an ovo irrito consimilis.* Ἀνεμοτρεφές. Quod nutritum est in locis ventosis. id

190 θραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο καὶ εὐαυξές. ἢ ἀνεμοτρεφὲς τὸ ὑπὸ ἀνέμων περιστρεφόμενον.

Ἀνέμιου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

Ἀνέμους γεωργεῖς. ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ μηδενὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρεται· ὥστε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

Ἀνεμοφθορία. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς.

Ἀνεμώλιος. ὁ μάταιος.

Ἀνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

[Ἀνέμων στάσεις. Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσι.]

Ἀνεμύτας. Θηβαῖος τὸ γένος.

Ἀνενδοίαστον. τὸ ἀναμφίβολον.

Ἀνενεγκών. ἀνανήψας. Ὁ δὲ ἀνενεγκὼν ἠρώτα, πόθεν ἥκοι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν. ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου περισωθέντα. Καὶ ἀνενήχατο καὶ ἀνένηκεν, ὁμοίως ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεοῦτο. ἀνεμιμνήσκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπῄνει τε αὐτούς, καὶ ἀνενεοῦτο τὸ μέγεθος τοῦ κατεργασαμένου πολέμου.

Ἀνενεχθείσας. ἀνενεγκούσας.

Ἀνεννόητον. ἀδίδακτον, ἀμελέτητον, ἀνάσκητον. Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, τὸ παράπαν ἀνεννόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. ἢ ἀνεννόητοι, μηδεμίαν ἔννοιαν περὶ τούτου ἔχοντες. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνεννόητοι.

---

2. τρεφόμενον] Habet etiam Eust. Sed περιστρεφόμενον ex A. recepi: cuius libri auctoritas obstitit, ne τρεπόμενον cum Apollonio probarem; στρεφόμενον Hesych. 3. Ἀνέμου πεδίον] Sic etiam apud Diogenianum et Mich. Apostolium [add. Arsen. p. 57.] scriptum est, eamque lectionem recentiores omnes sequuntur. Sed in duobus MSS. Pariss. [A. C.] exaratum est ἀνέμου παιδίον: quam lectionem prae altera amplectendam esse puto. Hominem enim inconstantem et levem eleganter dici posse *filium venti*, eamque imaginem rei istius naturam multo aptius exprimere quam alteram, *venti campus*, nemo non videt. *Küst.* Ad hanc normam corrigendus Libanius in epist. ad Nicocl. p. 545. Ἐμὲ δὲ μήτε κόθορνον, μήτε Εὔριπον, μήτε ἀνέμου παιδίον ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo legitur ἀνέμου πεδίον. Rem extra dubium ponit Pollux I, 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ἀνέμου παῖδα. *Toup.* III. p. 29. Immo debebat Pollucis afferre locos VI, 121. 129. cui suffragatur aequalis Phrynichus in Lexicis Seg. pp. 13. 401. 5. Ἀνέμους γεωργεῖς] Vide Zenobium et Diogenianum. *Küst.* 6. μηδενός] μηδὲν B. E. Med. 7. μόνον A. ἐπιφέρεται B. E pr. 9. Ἀνεμοφθορία] Aquila, Symmachus et Theodotio Amos IV, 9. Vid. Drus. Fragm. Vett. intt. p. 715. *Hemst.* Esaias XIX, 7. *Toup.* MS. Quae post ἀνέμων extabant, Ἀνέμῳ διαλέγῃ. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων, omisi cum A. C. ut repetita de v. Αἰγιαλῷ λαλεῖς. 10. Ἀνεμώκεος: ὁ ταχύς] Non dubito quin hoc loco caput articuli exciderit, et Suidas scripserit vel scribere saltem debuerit, ἀνεμώκης, ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς. *Küst.* praeeunte H. Stephano Thes. in v. Videtur glossa spectare locum Euripidis Phoen. 166. Ἀνεμώκεος E. 11. Glossa Homerica: v. Apollon. Lex. p. 135. 13. Ἐγχώριοι γὰρ et quae sequuntur, verba Polybii in Excerptis Peiresc. p. 34. repetita sub v. Ἐγχώριον, vel potius in nostram glossam illinc invecta, quam habet A. in marg. Ceterum v. Abresch. Dil. Thuc. p. 660. Quae subsequuntur in Edd.: Ἀνεμώνη. βοτάνη. δύο δὲ αὐτῆς εἴδη ἀγρία καὶ κηπευτική· καὶ ἡ μὲν κηπαία φέρει ἄνθος ἐρυθρόν, ἡ δὲ ἀγρία φοινικοῦν. ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπτικῆς ἐστιν ἐπισπαστικῆς τε καὶ ἀναστομωτικῆς δυνάμεως. ὅθεν φλέγμα τε προκαλοῦνται [προκαλεῖται Med.] καὶ λέπρας ἀφιστᾶσι προστιθέμεναι· καὶ γάλα κατασπῶσιν: eam gl. ex Pauli Aeginetae VII, 3. sumptam delevit Gaisf. cum A. B. C. E. 17. Ἀνεμύτας] Lex. Seg. p. 397. cum Pal. Harpocratione, cuius reliqui libri cum plerisque Demosthenis de Cor. p. 324. praestant Ἀνεμοίτας. Idem ἀνεμύτας e Tarentinorum dialecto commemorat Etym. M. p. 103. V. in Hesych.

1. Ἀνενδοίαστον] Respexit Ioseph. Ant. Iud. XVII, 9. T. I. p. 854. Conf. Phil. Iud. II. p. 319, 22. *Burn.* Non, opinor. Ceterum v. Etym. M. p. 104. 2. Cf. Dorv. in Charit. p. 321. et Eust. in Od. δ'. p. 1604. 5. παρὰ τοῦ βασιλέως C. 6. Καὶ ἀνενείκατο καὶ ἀνένεικεν, ὁμ.] Duo MSS. Pariss. [A. C.] habent, ἀνενήκατο καὶ ἀνένηκεν κτλ. *Küst.* Idem cum Apollon. Lex. p. 132. tradiderit, nolui doctae antiquitatis errorem oblitterare. Significantur autem Homerici loci Il. ε'. 314. Od. λ'. 625. Cf. intpp. Hesychii v. Ἀνενέγκατο. 9. κατεργασαμένου] Scribendum potius est κατειργασμένου. *Küst.* 11. Ἀνενεχθείσας] Lex. Seg. p. 397. 13. Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν] Polybii dictum (vide supra v. Ἀλογιστία), qui hanc vocis structuram frequentavit, v. II, 35, 6. XI, 8. adde Dion. Chrys. T. I. p. 478. et Diod. III, 20. Debebat autem esse οὐ δεῖν. 16. Πολύβιος XI, 8. sive v. Στρατηγία. Id fragmentum repetiit Schweigh. T. V. p. 80.

---

enim robustum vegetumque solet evadere, vel, quod ab ventis concutitur. Ἀνέμου παιδίον. Dictum in homines inconstantes et leves. Ἀνέμους γεωργεῖς. Dictum de illis qui laborant, nec fructus ullos suorum laborum percipiunt. Ventus enim ut omnia producat et augeat, nihil tamen praeter solam paleam aufert: unde nullius boni particeps fit. Ἀνεμοφθορία. Corruptio ab ventis profecta. Ἀνεμώκεος. Velox. Ἀνεμώλιος. Ventosus. Ἀνεμώνη. Genus herbae. [Ἀνέμων στάσεις. Ventorum stationes. *Indigenae enim non solum ventorum stationes (ut fert proverbium), sed etiam popularium mores optime norunt.*] Ἀνεμύτας. Vir genere Thebanus. Ἀνενδοίαστον. Quod dubio vacat. Ἀνενεγκών. Qui ad se redit. *Ille cum ad se redisset, quaesirit unde venirent.* Et alibi: *Tum ille deliquium animi passus est. qui cum ad se redisset et morbum evasisset, custodes eum sublatum ad Regem detulerunt.* Eodem referuntur Ἀνενείκατο et Ἀνένεικεν. Ἀνενεοῦτο. Memoria repetebat. *Rex vero tum illos laudabat, tum belli confecti magnitudinem in memoriam revocabat.* Ἀνενεχθείσας. Quae ad se redierunt. Ἀνεννόητον. Immunem doctrinae, commentationis expertem, non excultum. *Non decet temere periculis se offerre, nec vitam in aleam fortunae committere, prorsus bellicorum casuum negligentem atque barbaricarum opum.* Vel Ἀνεννόητοι, qui de re aliqua minime cogitant. Polybius: *Horum omnium nullam curam duces agebant.*

Ἀνέντες. ἐνδόντες, ἀνατείναντες. Οἱ δὲ ἔπλεον τὰ ἱστία τοῖς ἀνέμοις ἐνδόντες.

Ἀνεξάλειπτος. ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, ὁ μὴ ἐπιλείπων.

107 Ἀνεξέλεγκτος. ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

Ἀνεξεπίμονον. τὸ μὴ υπερμένον.

Ἀνεξερεύνητον. τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἔρευναν.

Ἀνεξίτητον, ἀνεξέλευστον, ἀδιόδευτον.

Ἀνεξιχνίαστον. ἀνεξερεύνητον, οὗ μηδὲ ἴχνος ἔστιν εὑρεῖν.

Ἀνεξυνοῦτο. ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν.

Ἀνεῴγεισαν. Ἠνοίχθησαν. καὶ Ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιγε. καὶ Ἀνεῴγετο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς. καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. **

Ἠδὶ δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν.

Θετταλῇ·

Καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέῳγεν.

Εὔπολις Πόλεσιν·

Ἠδ' οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ', οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἄνεως. ὁ ἄφωνος. Ἐν Μυθικοῖς·

Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν.

Ἀνεπάγγελτος. ἄκλητος. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ·

Τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ
φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

Ἀνέπαλτο. ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπαρίασαν. εἰς μετάμελον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Πάριοι, πολεμούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

---

2. ἀνέμοις ἐνδόντες] Scribe, ἀνέμοις ἀνέντες: ἐνδόντες enim est interpretatio vocis ἀνέντες, quae proinde in exemplo scriptoris anonymi locum habere non potest. *Küst.* Legend. τοῖς ἀνέμοις ἀνέντες. Ἐνδόντες. Sic solet Suidas, addito interpretamento, infra v. Ἐφίει. *Toup.* MS. Frustra: quippe cum iusto frequentius apud Suidam singula scriptorum verba nunc interpretationibus invectis nunc casu quodam depravata constet. Vide quae disseremus in vv. Ἀνέπαφα et Ἐπαναβάλεσθε. Iam ἀνέντες etiam Portus. 5. Ἀνεξέλεγκτος] Plutarch. Pelopid. p. 279. ἀνεξέλεγκτον εὔνοιαν καὶ φιλίαν, *sinceram amicitiam. Toup.* MS. V. Alb. in Hesych. Lex. Seg. p. 397. ἀγύμναστος om. Zon. p. 171. 7. ὑπερμένον] Scribendum est ὑπομένον. *Küst.* Latet aliud mendum. 8. Ep. ad Rom. XI, 33. 9. Ἀνεξίτητον] Lex. Seg. p. 397. et Hesych. ἀνεξέλευστον om. Zon. p. 190. 10. Glossa sacra: cf. Zon. p. 191. 12. Ἀνεξυνοῦτο] Vide supra v. Ἀνακοινώσασθαι. Ξενοφῶν Hellen. I, 1, 30. Nomen om. Zon. p. 216. 13. Ἀνεῴγεισαν] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνέῳγεν, coll. Lobeckio in Phryn. p. 157. sq. 14. ἤνοιξε] ἤνοιγε A. B. E. et Lex. Seg. p. 399. ubi continua plenius afferuntur: καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ ἢ δ. ἡ δ' ἀνέῳγε τ. θ. κτλ. deinde tanquam in diversa gl. Ἀνέῳγον: καὶ Ἀμειψίας — πολλαχοῦ. λέγει om. E. 16. Edd. Ἠδ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Θετταλή (nisi quod Gaisf. tacite Θετταλῇ seiunxit a superioribus): unde Porsonus Adverss. p. 283. ἠδὶ δ' ἀνέῳγε τ. θ. ἡ Θετταλή, qui medelam attulit leniorem Meinekio in Menand. p. 77. Priorem quidem coniecturam aperte firmant ista vestigia Lex. Seg. ἣ δ ἡ δ'. 19. ἀνέῳγεν] ἀνέῳχεν A. C. Legendum ἀνέῳχας cum Lex. Seg.

2. Ἠδ'] ΟΓ A. οὐδ' B. E. C. ὃν Lex. Seg. ἣν (poterat ἣν δ'), speciose Porsonus Adv. p. 285. Minus tamen probatur quod idem deinceps p. 290. proposuit, οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θ. ἀνέῳξαν C. 3. Κραπατάλοις] Κραπατάλοις A. Κρατεπάλλοις Lex. Seg. 5. Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θ.] Vide Zenobium I, 89. et Arsen. p. 58. 8. ὁ ἄφωνος] ἄφωνος A. 10. Ἀνεπάγγελτος: ἄκλητος. Κρατ.] Pollux VI, 12. Ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ. Hesychius: Ἀνεπάγγελτοι, οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητοι. *Küst.* 12. βδελλολαρύγγων] βδελλοπαρύγγων A. βδελλοφαρύγγων C. Mox αὐτῶν A. Numeros quidem anapaesticos sic fere licet instaurare: τῶν βδ. ἀνεπάγγελτ' αὐτῷ φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον. Ceterum in hac sensus obscuritate Küsterianam interpretationem servavimus intactam. 14. Ἀνέπαλτο] Lex. Seg. p. 397. Zon. p. 212. Gl. Homerica Il. θ'. 85. ο'. 424. Ἀνεπάλλετο E. 16. ὑπὸ Ἀθηναίων] Zenobius habet ὑπὸ Θηβαίων, quae differentia notanda est [v. nos in v. Καδμεία νίκη]. At Diogenianus [sive Arsen. p. 57.] Suidae lectionem confirmat: Ἀνεπαρίασαν. Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον μετέγνωσαν. Historiam quae huic proverbio locum dedit, ex Ephoro [fr. 107.] narrat Stephanus Byzantius v. Πάρος. *Küst.* 18. ὁμολογηθέντα E.

Ἀνέντες. Qui remiserunt, vel extenderunt. *Illi cum vela ventis permisissent, navigabant.* Ἀνεξάλειπτος. Indelebilis, qui non deficit. Ἀνεξέλεγκτος. Non exploratus, inexercitatus, improbatus. Ἀνεξεπίμονον. Quod non perdurat. Ἀνεξερεύνητον. Quod investigari non potest. Ἀνεξίτητον. Impervium; ubi transitus negatur. Ἀνεξιχνίαστον. Investigabile, cuius ne vestigium quidem potest inveniri. Ἀνεξυνοῦτο. Communicabat. Xenophon. Ἀνεῴγεισαν. Aperti fuerant. et Ἀνέῳγεν, non ἤνοιγε. item Ἀνεῴγετο. His usi sunt Amipsias *Moechis* et recentiores passim. [Menander:] * *Haecce vero ianuam aperiebat.* Et in *Thessala*: *Etiam testam refringebas.* Eupolis *Urbibus*: *Quas ego fores nulli unquam aperui.* Et Pherecrates *Crapatalis*: *Nullus enim excepit me, nec mihi ianuam aperuit.* Ἀνεῳγμέναι Μουσ. *Patent Musarum ianuae.* De iis dictum qui prompte impertiunt vel addiscunt pulcherrima disciplinarum argumenta. Ἄνεως. Mutus. In Fabula: *Sic dixerunt: neque rex mutus fuit.* Ἀνεπάγγελτος. Invocatus. Cratinus *Dionysalexandro*: *Cum quidam gulosorum invocatus ad coenam eius accessisset.* Ἀνέπαλτο. Subsiliit. Ἀνεπαρίασαν. Pariorum more facti eos poenituit. Parii enim cum bello ab Atheniensibus premerentur, inducias hac lege petierunt, ut urbem illis traderent. postea vero cum auxilium aliunde sibi affuturum sperarent, condicionibus stare recusarunt.

Ἀνεπάτησας. ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον. ἀνεύθυνον, καθαρόν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθίᾳ·

Τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδέλη.

Ἀνεπαφρόδιτος. ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαίσθητον. οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστιν.

Ἀνεπίδικα. τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἱιδοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.

Ἀνεπιεικές. ἀνοίκειον, ἀπρεπές. Ἀῤῥιανός· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τοσοῦτον ἂν ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐς τοῦτον ἐργάσασθαι ἢ ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι.

Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. Θουκυδίδης· Οὔτε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως. Καὶ Ἰώσηπος· Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σοῦ χρηστοῦ, ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος 198
τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.

Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον. καὶ ἀνεπιλήπτως, ἀκαταγνώστως· ἢ ἀνεπιλήστως.

Ἀνεπίπληκτος. ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Εὔπολις.

Ἀνεπισήμαντον. ἀκλεᾶ, ἄδοξον. Πολύβιος· Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.

Ἀνεπισταθμεύτους. σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν. Πολύβιος· Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. ἢ σταθμὰ μὴ δεχομένους, τουτέστι ζυγοστατουμένους.

Ἀνεπιστάτητον. ἀφύλακτον. Καὶ Ἀνεπιστάτως, ἄνευ ἐπιστασίας. Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων.

Ἀνεπιφάτως. ἀπροσδοκήτως, ἀμιγῶς, κα-

---

1. Ἀνεπάτησας] Lex. Seg. p. 397. Eust. in Il. ζ. p. 636. f. ἐκ τοῦ πάτος γίνεται καὶ τὸ ἀναπατεῖν, ἤγουν ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κινεῖσθαι. 2. Ἀνέπαφον] Ἀνέπαφον — ἄληπτον Isidor. Ep. 18. Procop. p. 332. μηδὲ — ἀνέπαφον. Stobaeus p. 459 = 281, 14. Toup. MS. Habet Lex. Seg. p. 397. supplendum ex p. 203. μὴ ψηλαφηθὲν solum Zon. p. 190. 3. Μένανδρος p. 142. 4. τὰ δ' ἄλλα ἀ. σώματα οὐδέλη A. B. E. Med. et sqq., nisi quod ἔλη Küst. Locus nondum castigatus, in quo ne Bentleius quidem p. 53. sibi satisfecit. Ceterum ἀνέπαφος ad sermonem vitae civilis pertinuisse significat locus Demosth. in Lacr. p. 926. 5. Ἀνεπαφρόδιτος] Lex. Seg. p. 397. et Etym. M. p. 104. Ἀνεπαφρόδιτης A. 6. Ἀνεπαίσθητος] Ἀνεπαίσθητον posui cum A. C. Vox a Diodori temporibus inde vulgata. 7. Ἀνεπίδικα] Cf. Pollux III, 33. et v. Ἐπίδικα. In vv. υἱός τις ἢ desinit Lex. Seg. p. 398. cf. ib. p. 183. In ὅσα particulam desideramus. 12. Ἀῤῥιανός] Locus apud Arrianum Exp. Alex. IV, 21, 16. integer hic: Καὶ τοσούτου ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐς τὸν Χοριήνην ἔργον ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐπιτρέπει Χοριήνῃ. Unde facile colligimus ἐργάσασθαι ἢ ex fraude librariorum provenisse. 13. ἀνεδέησεν A. Aut legendum ἐνεδέησεν aut tollendum ἄν. 14. ἐς τοῦτον] ἐς τοῦτο A. B. C. E. ἐν τούτοις Edd. 16. Θουκυδίδης I, 92. 17. οἶκον C. 18. Ἰώσηπος Antiq. Iud. XVIII, 9, 4. Orationem ut putabat soloecam Toupius emendabat scriptura MS. Lugd. Bat. ascita, quam locorum fide comprobavit: Ἄξιος δέ εἰμι τυγχάνειν σου χρηστοῦ: *dignus autem sum cui amicum te praestes, qui fidem meam inviolatam tibi praestiti.* Aliunde opitulatur παρασχομένῳ E.

3. Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον: Lex. Seg. p. 397. adde Hesych. Cf. Eurip. Or. 922. Creber in hac voce Dionysius Halic. 4. ἢ ἀνεπιλήστως] Haec nihil ad rem, et a mala manu videntur esse adsuta. *Küst.* Fort. ἢ ἀνεπικλήτως. *Burn.* Praestat quod Gaisf. coniecit, ἀνεπιπλήκτως: cf. Titm. in Zon. p. 191. 5. Ἀνεπίπληκτος] Lex. Seg. p. 398. V. Alb. in Hesych. 7. Ἀνεπισήμαντον] Vide et Diodor. XV, 88. qui Polybium est imitatus. *Toup. MS.* ἀκλεᾶ] μὴ δεδηλωμένον, ἀκλεᾶ E. Πολύβιος XI, 2. 10. σταθμὸν] σταθμοῖς A. E. 11. Πολύβιος XV, 24, 2. Quem locum licet aliquantum ex vv. Ἀνεπισταθμεύτους et Ἀφρουρήτους redintegrare. 14. τουτέστι ζυγοστατουμένους om. vulg. 15. Ἀνεπιστάτητον] Lex. Seg. p. 397. 16. Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius: et recte quidem, si quid iudico. Voce enim ἀνεπιστάτως et ἐπιστασία Polybius frequenter uti solet. *Küst.* Fr. gr. 20. Contulit Gaisf. locum geminum X, 40, 3. τότε μὲν οὖν ἀνεπιστάτως εἴασε παρέδραμε τὸ ῥηθέν. Adde Upton. in Dionys. C. V. p. 24. sq. Schaef. 17. Post τοιούτων quae sequebantur, Ἀνεπίτροπος. Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων, cum et ab mendosa scriptura v. Ἀνεπίτροπος appareat esse profecta et A. in marginem reiecerit, expuli. Pro interpretamento μὴ ἐπιτρέπων addit E. Ceterum haec verba sunt Sophoclis El. 182, 83. 18. Ἀνεπιφάτως] Hesychius: Ἀνεπίφατον. ἀπροσδόκητον καὶ ἀμιγές. Legitimam scripturam ἀνεπιφάντως esse vidit Schneiderus.

Ἀνεπάτησας. Conculcasti. Ἀνέπαφον. Nulli iudicio obnoxium, purum, intactum. Menander *Perinthia: Reliquorum vero corpora intacta* * *. Ἀνεπαφρόδιτος. Invenustus, insuavis. Ἀνεπαίσθητον. Sensu carens. Ἀνεπίδικα. Si qui sine testamento decesserant, eorum hereditatem lege sibi vindicare poterant genere proximi. Quaecunque tamen quis ut filius aut nepos defuncti sibi vindicabat, ea vocabantur ἀνεπίδικα. Ἀνεπιεικές. Indignum, indecorum. Arrianus: *Tantum afuit ut Alexander indignum quid in eum statueret, ut potius oppidum eius fidei rursus committeret.* Ἀνεπικλήτως. Sine criminatione. Thucydides: *Et utrorumque legati citra conquestiones domum redierunt.* Et Iosephus: *Aequum autem est ut benignum te mihi praebeas, qui inviolatam fidem tibi praestiterim.* Ἀνεπίληπτον. Inculpatum. Et Ἀνεπιλήπτως, sine reprehensione, vel sine oblivione. Ἀνεπίπληκτος. Quem nullus ob peccatum obiurgat. Eupolis. Ἀνεπισήμαντον. Inglorium, obscurum. Polybius: *Non est aequum ut Hasdrubalem, qui virum fortem se praebuit, silentio praetereamus indictum.* Ἀνεπισταθμεύτους. Immunes ab hospitiorum necessitate vel angaria. Polybius: *Regem Philippum Thasiis concedere immunitatem a praesidiis, tributis et hospitiis praebendis.* Id est stativa non tolerantes. Ἀνεπιστάτητον. Incustoditum. Et Ἀνεπιστάτως, sine consideratione. *Non decet res eiusmodi sine iudicio praeterire.* Ἀνεπιφάτως. Ex improviso, seorsum, separatim. *Cum praecepisset, ut ad re-*

τιμόνας. Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. ἢ ἀφθόνως.

Ἀνεπόλει. ἀνέπραττεν, ἀνέστρεφεν εἰς ἑαυτὸν τὰ μαθήματα.

Ἀνεπόπτευτον. τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως Ὑπερίδης. τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι δηλοῖ Φιλόχορος, λέγων· Ἀδικεῖ πάντα τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικά. καὶ πάλιν· Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μυηθῆναί τε ἅμα καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς πατρίους χρόνους τῆς τελετῆς μετακινηθῆναι.

Ἀνεπόψιος. ὁ ἀθεώρητος.

Ἀνεπτεροῦτο. ἐλπίσι χρησταῖς ἤρετο. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ περιτυχών. καὶ Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι. Κρατῖνος.

Ἄνερ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Φίλτατ' ἄνερ.

Χρῆσις τοῦ ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὑρέθη ἡ κλητική, ὥςπερ ἐκεῖ ἐστι παρὰ τῷ Ποιητῇ·

Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο.

Ἀνεργήσει. ἀναρτήσει καὶ οἷον κολάσει.

Ἀνερίναστος. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων. Καὶ Ἀνερίναστος συκῆ, ἡ μὴ προβέβληνται οἱ ἐρινεοί. ἐρινεὸς δέ ἐστι τῆς ἀγρίας συ"κῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς 190 ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ ἀνερίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακὸς καὶ ἄγονος.

Ἀνεῤῥίπιζεν. ἀνεκίνει, ἐτάρασσεν, ἀνήγειρεν.

Ἀνέῤῥιπτον. ἀνελάμβανον. Καὶ Ἀνέῤῥιπται κύβος, οἷον ἀποκεκινδύνευται.

---

3. Cf. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 60. 5. Ἀνεπόπτευτον. τὸ μὴ ἐποπτ.] Lege Ἀνεπόπτευτον. τὸν μὴ ἐποπτεύσαντα: vel Ἀνεπόπτευτος. ὁ μὴ ἐποπτεύσας, ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Sed repugnant Harp. Pal. et Lex. Seg. p. 398. 6. Φιλόχωρος Med. Vide Harpocr. v. Ἐπωπτευκότων sive Philochor. Sieb. p. 82. 8. Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε π.] Vide Plutarchum in Demetrio p. 900. et Casaub. in Athen. lib. VI. p. 446. 447. *Küst.* 9. μυηθῆναι] μυηθῆναί τε A. et Lex. Seg. Mox τελευτῆς A. B. E. Med. cum libris aliquot Harp. 12. Ἀνεπόψιος] Cf. v. Ἀπόπτιος. 13. Ἀνεπτεροῦτο] Phot. Epist. p. 288. Plutarch. Sertorio p. 581. Proverb. VII, 11. Menand. Legg. p. 93. Heliodor. p. 107. *Toup.* MS. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτ.] Damascium licet ex v. Ἑρμαῖον, ubi pars posterior repetitur, auctorem fragmenti cognoscere. 16. Ἀνεπτερῶσθαι] Lex. Seg. p. 398. Phrynichus ib. p. 10. Ἀ. τ. ψ. οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἐκπτοιεῖν εἶναι: legendum ἐκπτοιηθῆναι. 18. Πλούτῳ v. 1026. unde leg. φίλ' ἄνερ, id quod praebet interpolatus E. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς ὦ φίλ' ἄνερ.

3. τῷ Ποιητῇ Il. ω. 725. Supra εὑρέθη E. mox ἡ ante κλητική accessit ex A. C. Mirum nisi reponendum sit: Χρῆσις ... γυναικός, ὥςπερ εὑρέθη ἡ κλητικὴ ἐκεῖ παρὰ τῷ Π., vel expulsis εὑρέθη ἡ κλ. retinenda ὥςπερ ἐκεῖ κτλ. Quamquam omnium fuerit simplicissimum, ut Χρῆσις tanquam indicem observationis doctae suisque testibus munitae a reliquis separemus. 6. Ἀνεργήσει] Scribe Ἀνέρσει (quod est futurum Aeolicum ab ἀνείρω) ut apud Hesychium. Vicissim Hesychius ex nostro emendandus, apud quem pro ἀναρτήσει male legitur ἁμαρτήσει. *Küst.* ἁμαρτήσει itidem C. Mox κωλύσει Lex. Seg. p. 398. et Timaeus p. 35. probatum Ruhnkenio, qui de nostro loco videndus. 8. Ἀνερίναστος συκῆ] Praeter Hesychium et Etym. M. v. Ἀνερίναστος consule etiam Aristot. Histor. Anim. V, 32. Plin. XV, 19. et Zenobium in Adagio [II, 23.] Ἀνερίνεος εἶ. *Küst.* Adde Valckenar. in Herodot. I, 193. coll. Zon. p. 172. 10. ἀναρτῶσι Par. 177. 13. ἐρινάζειν] Bas. inventum: nam ῥινάζειν B. E. Med. ῥιζάν. λέγεται A. 15. Lex. Seg. p. 398. Similiter v. Ἀνεῤῥίπιζε et Hesychius. 17. ἀνελάμβανον] Mendum manifestum. Scribendum enim est ἀνέβαλλον, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Quem fugit v. Ἀναῤῥιπτεῖν. Lex. Seg. p. 398. Ἀνεῤῥίπτουν: ἀνελάμβανον. Ἀνέῤῥιπται] Allusum ad incertitudinem quae in aleae iactu. Petronius Arbiter in Satyrico: *Iudice fortuna cadat alea, sumite bellum* etc. Livius I, 23. *Imus in dubiam aleam imperii aut servitii.* Usurpavit adagium traiecturus Rubiconem C. Iulius Caesar. Plutarchus in Apophth. [p. 206. C.] Καὶ διέβη τὸν Ῥουβίκωνα ποταμὸν ἐκ τῆς Γαλατικῆς ἐπαρχίας ἐπὶ Πομπήιον, εἰπὼν πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος. Suetonius in Iul. 31. *Iacta est alea, inquit.* Huc fortasse respexit Lucanus: *Alea fati Alterutrum mersura caput.* Usurpavit et ante Caesarem Menander apud Athen. XIII. [p. 559. E.] Δεδογμένον τὸ πρᾶγμ', ἀνεῤῥίφθω κύβος. Hinc non minus eleganter ἐκκυβεύειν antiquis usurpatum, de quo Had. Iunius V, 85. Polybius apud Suidam in Κυβεία: Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. *Schott.* in Prov. p. 359. Vide Arsen. p. 56. Plura Dorvillius in Charit. p. 88. Valck. in Phoen. 1235. in Herod. VII, 50. Markl. in E. Suppl. 330. alii. Burneius affert Isidori Pelus. V. Ep. 92. p. 581. ἀνεῤῥίφθω γὰρ κύβος. Adde v. Σαλεύσας.

---

gem inexpectatus accederet, eique epistolam traderet. vel, sine invidia. Ἀνεπόλει. Reputabat, in semet disciplinas recolebat. Ἀνεπόπτευτον. Si quis epopta non fuit. sic Hyperides. Quid sit autem ἐποπτεῦσαι declarat Philochorus: *Sacra* (inquit) *hic violat omnia, tam mystica quam epoptica.* Et alibi: *Demetrio igitur peculiare quiddam praeter ceteros contigit, ut solus simul et mysta et epopta fieret, et eius in gratiam patria mysteriorum tempora mutarentur.* Ἀνεπόψιος. Qui non videtur. Ἀνεπτεροῦτο. Spe laeta efferebatur. *Nemesio laetissima spe erectus sustentabatur et existimabat se in lucrum insperatum incidisse, quod in me incidisset.* Et Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, animo esse elato, apud Cratinum. Ἄνερ. Apud Aristophanem *Pluto*: *O carissime vir.* Usus huius vocis non repertus est in vocativo casu, ut maritus uxoris intelligeretur, quemadmodum in illo Poetae dicto: *O vir, ex hac vita iuvenis discessisti.* Ἀνεργήσει. Suspendet, et quasi castigabit. Ἀνερίναστος. Proverbium in eos, qui quae ceperunt non retinent. Et incaprificata ficus dicitur ea, cui non sunt admoti ἐρινεοί. hi vero sunt fructus agrestis ficus, quem mansuetis ficubus appendunt, quo vermiculi inde migrantes in grossos efficiant, ut ad iustam maturitatem perveniant: id quod dicitur caprificare. Alii vocem istam accipiunt de molli et sterili. Ἀνεῤῥίπιζεν. Agitabat, turbabat, excitabat. Ἀνέῤῥιπτον. Suscipiebant. Et Ἀνέῤῥιπται

Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέῤῥιμμαι κύβος.

Ἀνέῤῥιψαν. ἀνέβαλον· ἢ ἀπηρνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναῤῥίψαντες ὄλεθρον.

Ἀνέριστα. ἀφιλονείκητα.

Ἀνεῤῥιχῶντο. χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι ἀνήρχοντο. κυρίως τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναῤῥιχᾶσθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος· Ἀναῤῥιχᾶται δὲ ὥσπερ πίθηκος ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα. Τουτέστι, πρὸς ὕψος ἀνέβαινε, πρὸς δένδρα καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀῤῥίχων· εἶδος δέ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν, καὶ ἔστιν οἷον ἀραχνᾶσθαι. αἱ γὰρ ἀράχναι νήθουσι κατὰ τὰς ἐναερίους ὁδούς. Ἀριστοφάνης·

Πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. περὶ τοῦ κανθάρου λέγων.

Ἀνερμάτιστον. ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασάλευτον.

Ἀνέῤῥωσεν. ὑγιᾶ εἰργάσατο. Ὁ δὲ Νικάνωρ ἐνόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτόν.

Ἄνες. δοτικῇ.

Ἀνέσαντες. ἀνακαθίσαντες.

Ἀνέσαιμι. ἀναπαύσαιμι.

Ἀνέσειον. ἐτάραττον, ἀνεκίνουν. Οἱ δὲ Κρῆτες φοβούμενοι μή τι τιμωρίας τύχωσιν, ἀνέσειον τὰ πλήθη, παρακαλοῦντες τὴν ἐξ αἰῶνος παραδεδομένην ἐλευθερίαν διαφυλάττειν.

Ἀνεσίαν. τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος Βουκόλοις.

Ἀνεσκευάσαντο. τὸ ἀναστάτους γενέσθαι

---

1. Φράζε] Hunc versum Aristophanis esse discimus ex Eudemo apud Bekkerum Anecd. p. 1111. Poetae nomen omittit cum Suida Lex. Seg. p. 398. *Gaisf.* Tanquam comici cuiuspiam tetrametrum distinxerat Meinek. in Menand. p. 26. recepitque inter Aristoph. fragm. n. 545. Dindorfius. Hi quam e novicia formula κύβος ἀνέῤῥιμμαι, quae lemmati grammaticorum parum convenit, sententiam elicuerint nondum inveni: quamquam Hermannus et Iacobsius negant istud dictionis periculum sibi displicere. Nos haud ambigimus quin extrema talem poscant medelam, πᾶς ἀνέῤῥιπται κύβος: nam πάντα κύβον ῥίπτειν firmat Philodemus Ep. XVI, 4. De reliquis nihil statuo; quamquam subiit coniectare, Φρ. τοίνυν, ὡς ἔχει σοι. Ceterum ἀνέρριμαι Med. 3. Lex. Seg. p. 398. unde reddendum et Suidae et Apollon. Lex. p. 128. ἀνεβάλοντο. 5. ἀναῤῥίψαντες ὄλεθρον] Corrigendus Suidas, ut monuit Albertius in Hesychium, ex Hom. Od. κ'. 130. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν, δείσαντες ὄλεθρον: ubi quod Toupius malebat οἱ δ' ἅλα (coll. η'. 328. et ν'. 78.), id Schol. Harl. comprobavit. 7. Ἀνεῤῥιχῶντο] Scribendum potius est Ἀναῤῥιχῶντο, neglecto incremento temporali, pro ἠναῤῥιχῶντο, ut Portus etiam monuit. Vide supra v. Ἀναῤῥιχᾶσθαι. *Küst.* Repugnant locorum auctoritates: v. vel intpp. Aristaen. p. 515. Memorabilis forma quasi ab ῥιχῶμαι ducta, velut ἄσταχυς nihil differebat a στάχυς. Ceterum haec Suidas cum Schol. Ven. Aristoph. Pac. 70. et Philemone p. 249. sqq. habet communia. περιδρασσόμενοι Lex. Seg. p. 398. 8. κυρίως δὲ E. 10. Ἑλλάνικος Sturzii p. 24. ubi Schol. Ven. ἀναῤῥιχῶνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι κτλ. Lege ἀνεῤῥιχῶντο. 12. τοίχους] τείχη B. E. Haec e Schol. Ven. supplenda. ἀῤῥιχῶν legisse videntur, qui hanc particulam in gl. Ἀῤῥίχους invexerunt. 15. ἀναραχνᾶσθαι Edd.: ἀραχνᾶσθαι A. C. Schol. Ven. κατὰ] καὶ E Med. et Philemo. 16. Ἀριστοφάνης Pac. 70.

1. ἐς Küsteriana: nam libri πρός cum Philem. 3. ἀπαρασάλευτον] Haec vox suspecta mihi est, de qua statuat eruditus lector. Certe loci huius sensus potius requirit ut legatur εὐσάλευτον. *Küst.* Ἀπαρασκεύαστον Lex. Seg. p. 398. Zonaras [in p. 191. ἀπαράσκευον], Cyrillus, Phavorinus. Vid. Albert. in Hesych. v. Ruhnkenium et Toupium in Longin. 2, 2. Schol. Platon. p. 358. *Gaisf.* Adde v. ἀνερμάτιστος exempla congerentem Boisson. in Anecd. T. V. p. 384. Ad hunc significatum refertur

α

Plutarchi dictum Qu. Symp. VII. p. 704. κενὴν καὶ ἀνερμάτιστον. 5. ὑγιᾶ] ὑγιῆ E. qui mox πάλιν pro πολλάκις. Locus ut videtur Aeliani, quem integriorem praestat v. Ἐγκρατής. 7. Ἄνες] Om. vulg. Ἄνες, συγχώρησον Zon. p. 220. Post δοτικῇ addit E. ἄφες. Vid. Hesych. 8. Ἀνέσαντες] Glossa refertur ad Il. ν'. 657. Eadem Hesychius, Eustathius et Lex. Seg. p. 398. auctiora vero p. 402. 9. Glossa Il. ξ'. 209. ἀναπαύσαιμι] Legendum ἀναπείσαιμι cum Lex. Seg. p. 401. Apoll. Lex. p. 123. et Hesychio. 10. ἀνετάραττον] ἐτάραττον dedi cum A. B. C. ἐκίνουν E. Οἱ δὲ Κρῆτες κτλ.] Haec Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuunt: sed sunt Diodori in Excerpt. Legatt. cap. ultimo p. 333. ut Valesius in praefatione ad Excerpta Peiresc. recte monet. *Küst.* Vid. Wesseling. in Diod. XIII, 91. necnon T. II. p. 632. *Gaisf.* Addit Burneius τοῖ ἀνασείουσι τὸ πλῆθος Dionys. Hal. VIII. p. 1707. Ceterum lege μή τι τιμωρίας. 12. τὴν om. B. C. E. Med. 14. Ἀνεσίαν] Lex. Seg. pp. 395. 402. 16. Ἀνεσκευάσαντο] Lex. Seg. p. 398. Priora ducta sunt ex Harpocratione. Cf. vv. Ἀνασκευάσαντες et Ἀνασκευασθείσης.

κύβος, iacta est alea; quasi res in discrimen adducta est. *Igitur sensus tuos eloquere: nam omnino aleam discriminis iecimus.* Ἀνέῤῥιψαν. Sursum iecerunt; vel recusarunt, vel distulerunt. *Illi vero salsuginem proiecerunt omnes mortis timore.* Ἀνέριστα. Non controversa. Ἀνεῤῥιχῶντο. Manibus et pedibus quaecunque arripientes in altum enitebantur. proprie ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur de eo, qui manibus et pedibus in altum ascendere nititur. Hellanicus: *In summas autem arbores simiae instar ascendebant.* [Ἀναῤῥιχᾶται] Id est, per arbores et parietes sursum enititur. Hoc autem verbum est ductum ab ἄῤῥιχος, quod significat genus cophinorum, quod funiculis protrahere solent. vel ab aranea: quasi dicas ἀραχνᾶσθαι: araneae enim in aere hinc inde se moventes telas texunt. Aristophanes (ubi de scarabaeo tradit): *Per istas ascendere conabatur in coelum.* Ἀνερμάτιστον. Non firmatum, inerme, imparatum. Ἀνέῤῥωσεν. Sanum reddidit. *Nicanor in morbum incidit, eumque deus saepe pristinae sanitati restituit.* Ἄνες. Aptum dativo. Ἀνέσαντες. Cum imposuissent. Ἀνέσαιμι. Persuaserim. Ἀνέσειον. Sollicitabant, concitabant. *Cretenses autem veriti, ne forte poenas darent, populum sollicitabant, adhortantes ut libertatem a maioribus acceptam conservarent.* Ἀνεσίαν. Remissionem et securitatem. Cratinus *Bubulcis.* Ἀνεσκευάσαντο. Sic ii dicuntur qui vasis collectis de pristina sede commigrant. Et Ἀνε-

καὶ οἷον ἀπείπασθαι. Καὶ Ἀνεσκευασμένοι, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκολοπισμένον. ἀνεσταυρωμένον. σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα ἢ κάλαμοι.

Ἀνεσόβησαν. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἄβαροι τῷ σκληρά τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.

Ἀνεσώσατο. ἀνεκτήσατο. Ὁ δὲ ἐκστρατείαις χρώμενος φρούρια ἀνεσώσατο τοῖς Ῥωμαίοις.

Ἀνέσπακε. [Θουκυδίδης.] ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

100 Πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους;

Ἀνεστάλη. ἐσείσθη, μετεκινήθη.

Ἀνεσταυρώθη. ἀνεσκολοπίσθη.

Ἀνέστελλον. ἀπεῖργον, ἐκώλυον. Δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀνεστηκώς. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὢν καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος.

Ἀνέστησαν. μετῴκισαν. Νεμεσᾷ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἀνέστιος. ἄοικος.

Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν
ἑκούσῃ καρδίᾳ.

οὗτοι ὡς πένητες διεβάλλοντο.

Ἀνεστομώθησαν. ἀνεκροίσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο. ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν. ἀνέζησεν.

Ἀνέσχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεσχήκει. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρά, οἷα δὴ οὐ πολὺ πανσελήνου ἀποδέουσα.

Ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων παύσομαι,
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν χορόν. ἀντὶ τοῦ ἐάσατε, παύσασθέ με παραμυθούμεναι, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἔσται· ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα

---

3. Ἀνεσκολοπισμένον] Lex. Seg. p. 398. Ἀνσκολοπισμένον A. ἐσταρωμένον (i. e. ἐσταυρωμένον) — καὶ οἱ κάλαμοι Zon. p. 219. 5. Οἱ δὲ Ἄβαροι] Locus Menandri in Excerptis Legg. p. 406. unde legendum, καὶ ἅτε βάρβαροι τῷ σκλ. 10. Θουκυδίδης] Thucydidis locum negat se repperisse Duker. in Thuc. VI, 100. Cf. Abresch. Diluc. p. 657. Itaque commode ignorat id nomen Lex. Seg. p. 399. Deinde reponendum εὕρηκεν cum Etym. M. p. 104. et Hesychio. 11. Μένανδρος p. 153. 12. πόθεν] πεποθε (sic sine acc.) A. Dedi πόθεν e Lex. Seg. p. 399. ubi mox om. τούτους. *Gaisf.* 14. Ἀνεστάλη] Lex. Seg. p. 399. Ad Nahum I, 5. referebat Alb. in Hesych. 16. Δράκοντες ἄρα] Integrum locum praestant vv. Ἀναμοχλεύοντων et Ἐδειμάτουν. 18. Εὐνάπιος ed. Boisson. fr. 13. Nieb. p. 101. 19. τύχην] ψυχὴν ex v. Ἀλλιανός, unde hic locus redintegrandus, emendari iusserunt Hemsterhusius et Toupius (v. supra v. Ἀνάστημα), reposuit Gaisf. cum E. 21. Νεμεσᾷ τε] νεμεσᾶται C. Recepi νεμεσᾷ, ipsa Suidae glossa comprobatum. Locus integer extat apud Menandrum Exc. Legg. p. 303., cui hinc reddendum ἀπαξάπαντας. Adde vv. Ἀπαξάπαντα et Σάβειρα, ubi haec repetuntur.

1. Ἀνέστιος] Lex. Seg. p. 399. Zon. Etym. M. Hesych. 2. Versus Aristophanis Equ. 1272 — 74. 5. ὡς om. Schol. Arist. et gl. Θούμαντις. Horum formam breviorem edit v. Λυσίστρατος. 6. Ἀνεστομώθησαν] Lex. Seg. p. 399. Zon. p. 210. 8. Ἀνεσύρατο] Lex. Seg. p. 399. etiam in continuis duabus glossis consentiens. Vid. Alb. in Hesych. ἀνεγύμνωσεν E. 9. Ἀνέσφηλεν] Cf. in v. Ἀνασφήλας. 10. ἀνέτεινεν] F. ἀνέτειλεν. *Burn.* Vulg. tuetur Lex. Seg. necnon Schol. in Il. ε. 655. quo pertinet gl. *Gaisf.* 12. Horum partem Zon. p. 210. οὐ πολὺ] Hae duae voces desunt in prioribus editt. [et B. E.] quas ex MS. Paris. A. revocavi. *Küst.* Qui cum πανσελήνου οὐ πολὺ dedisset, Gaisf. ordinem verborum mutavit cum A. C. ἀποδέουσαν A. ἀποδεύουσα C. Med. 14. Versus Sophoclis Electr. 229 — 32. ubi παρήγοροι A. Deinde legendum ἀποπαύσομαι. 18. πρὸς χορὸν E. 19. παραμυθούμεναι] παρηγορούμεναι C. Mox ἐπιτρέπετέ με ὀδύρεσθαι E. 20. αὔξετέ μοι· καὶ Gaisf. praemisit cum A. B. E. Desideratur tamen μή. 23. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτούς. ἀλλὰ δαψ.] Schol. Soph. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς (τοὺς θρήνους), ἀλλὰ δαψιλεῖ χρ. In oratione Suidae siqua residet obscuritas, tenendum lemmata, quae singulis interpretationibus essent praefigenda, coniunctim eum proposuisse. Vide mox v. Ἀνέφελον.

ἀνεσκευασμένοι, qui arma induerunt. Ἀνεσκολοπισμένον. In crucem sublatum. σκόλοπες enim vocantur pali praeacuti vel calami. Ἀνεσόβησαν. Excitarunt. *Illi, quippe barbari, qui duris et tumidis ingeniis essent praediti, contentionem inter se excitarunt.* Ἀνεσώσατο. Recepit. *Ille vero susceptis expeditionibus castella Romanis recuperarit.* Ἀνέσπακε. [Thucydides]. Invenit, sumpsit. Menander *Verberata: Unde enim, o boni dii, talem sermonem hi iactare potuerunt?* Ἀνεστάλη. Concussus est, repressus est. Ἀνεσταυρώθη. In crucem sublatus est. Ἀνέστελλον. Reprimebant, impediebant. *Dracones autem eos immani magnitudine praediti arcebant.* Ἀνεστηκώς. Elatus. Eunapius: *Cum esset ingenuus et a puero liberales sensus concepisset.* Ἀνέστησαν. Exterminarunt. *Succenset et indignatur Imperator, quod universos Sabiros et Albanos ex suis sedibus non expulerint.* Ἀνέστιος. Extorris. *Nihil oportet in Lysistratum nec Thumantem lare carentem animi causa iocari, quod miseros pungat.* Hi ob paupertatem traducebantur. Ἀνεστομώθησαν. Repressi sunt, vel repleti sunt. Ἀνεσύρατο. Nudavit. Ἀνέσφηλεν. Convaluit. Ἀνέσχετο. Sustulit. Ἀνεσχήκει. Exortus est. *Et luna exorta est clara, utpote quae haud multum a plenilunio distaret.* Ἄνετέ μ', ἄνετε παρ. *Desinite me consolari. nunquam enim ab his molestiis cessabo, nec finis mihi malorum ullus erit, neque lacrimarum, quas innumeras fundo.* Haec verba sunt Electrae ad chorum apud Sophoclem. Ἄνετε hic est concedite, desinite me consolari, vel patimini me lugere, neve meum luctum vestra consolatione augete. non enim patrem unquam lugere desinam, sed in perpetuo luctu versabor. Ἀνάριθμος θρη-

αὐτούς, ἀλλὰ δαψιλῶς χρωμένη. Ἐν ὑπονοίᾳ δὲ κεῖται ἀνάνομος, οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος, τουτέστιν, ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι, ἀεὶ θρηνοῦσα.

Ἀνετίμων. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦθ' ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.

Ἀνέτλη. ἔπαθεν, ἐπέμεινεν. Παραβὰς δὲ τῆς ἀρᾶς ἀνέτλη. Καὶ αὖθις· Ἀνέτλησαν γοῦν πολλὰ καὶ ποικίλα, καὶ πανδημεὶ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος.

Ἄνετον. Ὑπερίδης τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν. Λέγεται δὲ καὶ ἄνετος βίος, ὁ ἀνειμένος καὶ μαλακός.

Ἀνετύφετο. ὑπεκαίετο, διηγείρετο. Καὶ γὰρ ἀπαραίτητόν τι μέγεθος αὐτοῖς ὑπετύφετο φιλοτιμίας, λαβεῖν τὸν ἀρχιλῃστήν.

Ἀνευάσαι. τὸ εὐοῖ ᾆσαι. ἔστι δὲ τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Ἀνευθέτου. ἀχρήστου.

Ἀνεύθυνος. ἀκατάκριτος. Ὁ δὲ ἀνεύθυνον ἐπ' αὐτοῖς τὴν ἐξουσίαν λαβών.

Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων. περὶ Κλεομένους λέγει· ὃς στρατηγὸς ὢν Ἀθηναῖος προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἀνευφήμησεν. ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἀνέφαπτον. ἀψηλάφητον. Ἀλλ' ὥσπερ τι ἐξ οὐρανοῦ πάθος ὅλῳ τῷ γένει ἐπιπεσὸν, ἀνέφαπτον οὐδένα παντελῶς εἴασεν.

Ἀνέφαινον. φανερὸν ἐποίουν.

Ἀνέφελον. ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. Σοφοκλῆς·

Ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

1. ὑπονοίᾳ] ὑπομνήματι Elmsl. in ed. Soph. 3. οὐδέποτε] οὔποτε A. Schol. 4. ἀνήριθμος Schol. ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι] Quid haec sibi volunt? Sensus loci potius requirit οὐκ ἀριθμήσω τοῖς θρήνοις Küst. Leg. ἐν θρήνοις ἀναρίθμοις ἔσομαι. Toup. MS. 4. ἀριθμήσομαι E. His Schol. praemisit οὐκ ἔσομαι ἀνάριθμος θρήνων. Multum fallor aut lectionem vetustam ἀνάρυθμος (i. e. ἀσχήμων) reppererunt grammatici. Id si probamus, scribendum fuerit: ἐν θρήνοις ἀρυθμήσομαι. 6. Τὸν πόλεμον] Locus Dionis Cass. XLIX, 13. unde reponendum οἱ ἐσόμενον. 7. ὑπετόπουν E. 9. ἐπέμεινεν] ὑπέμεινεν B. C. E. Med. Iisdem tribuit Gaisf. τὰς ἀράς, sed τῆς Med. Locus defectus an corruptus. 10. ἀνέτλησα Med. 12. Ἄνετον ... ἱερόν] Sic Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 399. nam plerique Harp. libri ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι. Itaque Küst. malebat τὸ ἀ. θεῷ καὶ ἱερόν, Toupius satis habebat post θεῷ distinxisse. 13. ἄνετος βίος] Respexit Basilii Naumach. apud Fabric. B. G. VIII. p. 138. Toup. MS. Quae post μαλακός extabat Homerica (Il. κ'. 251.) glossa, de Zon. p. 219. derivata, Ἄνεται, τελειοῦται: eam omisi cum A. B. C. E. 16. αὐτοῖς] αὐτοῖν E. φιλοτιμίας ἐπετύφετο C. 18. Ἀνευάσαι] De hoc loco quaedam H. Steph. Thes. I. p. 1298. F. Burn. Pertinet ad Arriani Exp. V, 2. extr. Cf. Dionysius Perieg. 579. ἀνευάζουσι γυναῖκες. Olim haec recoquebantur in gl. Εὖ οἱ ᾆσαι: etenim nostro loco εὖ οἱ A. B. E marg. εὖ οἷον C. Vide quae diximus in Dionys. 704. add. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 338.

1. Ἀνευθέτου] Lex. Seg. p. 399. Hesych. Zon. p. 175. Ex A. App. XXVII, 12. 2. Ἀνεύθυνος] Vide Hesychium hac voce, apud quem sic legitur: Ἀνεύθυνον, ἄζημιον, ἀνέγκλητον, ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινές, αἳ δίχα τοῦ τεθῆναι πρυτανεῖα ἐκρίνοντο. Sed hic duo articuli in unum confusi sunt, qui sic separari et distingui debent: Ἀνεύθυνον, ἄζημιον, ἀνέγκλητον. † Ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινές, αἳ δίχα etc. Küst. Ὁ δὲ ἀν.] Habet A. in marg. 3. ἐπῶν pro ἐπ' B. E pr. 4. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων] Referuntur haec ad Aristophanis Ran. 725. Particulam negantem dubites unde Suidas petierit: Arsenius tamen p. 62. μὴ βάδιζε. Ceterum initium narrationis abest a Schol. Arist. Κλεομένους] Immo Κλεογένους, quae nominis forma recurrit in Andocid. de myst. p. 13. et Inscr. Att. n. 147. 8. δι' ἣν A. Mox quae post αὐτῷ extabant: Ἀνεῦρον. Καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις χάριν κόσμου κεῖται· ὥσπερ καὶ τὸ κερδαίνω παρακερδαίνω, καὶ κληρονομῶ ἀποκληρονομῶ. τῆς αὐτῆς ἐστι νοήσεως καὶ τὸ ἐτρύγησα καὶ ἀπετρύγησα, ea reiecimus, ut quae habeat A. in marg., om. C. In fine παρετρύγησα Med. ἀπετρύγησαι vulg. καὶ ἀπετρύγησα Gaisf. cum MSS. Ceterum pertinet gl. ad Lucae c. 2, 16. 9. Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε] Hoc sensu vox ista etiam adhibetur ab Aelian. V. H. XII, 1. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 399. Πλάτων Phaedon. p. 60. A. ubi v. Wytteub. p. 121. 11. πάθους B. 12. εἴασαν A. 15. Σοφοκλῆς Elect. 1246.

vwr, querelas non numerans, sed iis largiter utens. In nonnullis tamen commentariis extat ἀνάνομος: quasi quae semper illis pascar, neque unquam abhorream a pabulo lacrimarum. Legitur etiam ἀνάριθμος, hoc est, naeniarum in acerbitate morabor, perpetuo lugens. Ἀνετίμων. Belli, quod adversus Antonium gerendum erat, suspicionem habebant, et propterea milites ipsi se pluris aestimabant. Ἀνέτλη. Passus est, toleravit. Cum autem peccasset, illius imprecationis (fructus) sustinuit. Et alibi: Multa certe variaque mala et publice et privatim singuli tulerunt. Ἄνετον. Hyperides ita vocat quidquid sacrum est deo consecratum est. Dicitur etiam ἄνετος βίος, soluta mollisque vita. Ἀνετύφετο. Succendebatur, suscitabatur. Etenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem praedonum. Ἀνευάσαι. Euhoe canere. sic autem vocatur hymnus in Bacchum. Ἀνευθέτου. Inutilis. Ἀνεύθυνος. Nullis rationibus reddendis obnoxius. Ille vero potestatem liberam et omni lege solutam in eos adeptus. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδ. Sine baculo non ingrediens. De Cleogene loquitur. qui cum esset Atheniensium dux ac multa commisisset, insaniam etiam simulabat, quia sciebat se civibus esse odiosum. quamobrem baculum gestans obambulabat, eos repulsurus, qui ipsum invaderent. Ἀνευφήμησε. Lamentatus est. Plato. Ἀνέφαπτον. Intactum. Sed coelitus quasi morbus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorsus intactum reliquit. Ἀνέφαινον. Manifestum faciebam. Ἀνέφελον. Ita manifestum, ut nulla nube possit occultari. Sophocles: Aperte nimis ob oculos mihi posuisti malum nostrum, quod nulla neque dies solvet neque oblivio delebit.

ἀντὶ τοῦ, οὐ καταλυόμενον, λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνέφερε. διεδείκνυτο, ἀνήγετο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνει, θρασὺν ἵππον ἔχων καὶ γενναῖον, καὶ μόλις ἀνέφερεν ὑπὲρ τοῦ κλύδωνος. Καὶ αὖθις· Τὰ μὲν αἶος ἦν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὰ δὲ ἀνέφερεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόσταξις. Ἀνέφερεν. ἀνέπεμπεν. Ὅς γε οὐ πρὸς τὴν παρατρέχουσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνέφερεν τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ θεῖον ὑπερτιθεὶς ἐκεῖθεν πάντα ἔπραττεν. Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο, παρεκάλει.

Ἀνέφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνέφερον τοὺς ἐπιτηδείους, ὅπου τις ἂν εἴεν. Ἢ Ἀνέφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτώμην. Διὰ ταῦτα ῥάων ἦν καὶ ἀνέφερον. ἀντὶ τοῦ ἤμην. Καὶ αὖθις· Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς.

201 Ἀνέφικτον. ἀκατάληπτον.

Ἀνεφρόνησεν. ἐκ τῆς μέθης ἀνένηψεν. Ἐπεὶ δ' ἀνεφρόνησε καὶ τὸ τολμηθὲν ἐσκοπεῖτο καὶ ἐνενόει τὸ ἀσέβημα, διπλαῖ ἔννοιαι τοῦτον εἰσῄεσαν.

Ἀνέφυ. ἀνέζησεν.

Ἀνεφυσῶντο. ἀντὶ τοῦ μετεωρίζοντο.

Ἀνεχαίτισεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

Ἄνεχε. ἀντὶ τοῦ πάρεχε. Θεόπομπος· [Ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα.]

Ἀνέχει. σώζει· οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης· Αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν. ἀντὶ τοῦ σώζουσι. Καὶ αὖθις· Τὴν ποθουμένην ἀνέχονται σιγήν. Ἢ Ἀνέχειν, βαστάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀχανὲς ἐκπίπτειν βάθος, καὶ μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι.

Ἀνέχει. ἀνυψοῖ, τιμᾷ. Σοφοκλῆς·

Ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

ἀντὶ τοῦ, ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος, γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. Ἢ Ἀνέχει, ἀντὶ τοῦ ὑπέρκειται. Μέχρι ἐς τὸ ὄρος, ὃ ταύτης

---

6. αἶος ἦν] Puto legendum, ἄναυς ἦν, i. e. *mutus erat prae metu.* Vulgata enim lectio inepta mihi videtur. *Küst.* Vid. in Αἶος. Meliora dedit ipse Küsterus in Aristoph. Thesm. 853. quae diu ante ab eo scripta quam hanc pravam emendationem notaret Bos. Anim. p. 145. *Hemst.* 8. Ὅς γε οὐ] Haec ex Polybio sumpta esse et de Scipione dicta existimabat Valckenarius. *Gaisf.* Non equidem agnosco nec sensum neque colorem Polybianum. παρατρέχουσαν] Sic in 2 MSS. Pariss. [B. E.] exaratum est. Priores vero editt. mendose exhibent περιέχουσαν. *Küst.* 10. Post ἐκεῖθεν desiderabam ὁρμηθεὶς vel ὁρμώμενος. 11. Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο] Nihil nisi locum notissimum Plutarchi Cat. Utic. p. 783. affert *Toup.* MS. 12. ἀνεμίμνησκον. τὸ ἀνέφ. A. Huius significatus exempla Plutarchea dedit Wyttenb. p. 823. Vide praeter alios Plat. Tim. p. 26. B. Isocr. Plataici p. 298. Polyb. II, 23. 13. ἂν εἴεν] ἂν om. B. E. Tum εἶπεν A pr. Locus mendosus. 14. ῥάων] ῥᾷον A. 15. ἀντὶ τοῦ ἤμην om. vulg. Διὰ δὲ] In versus sic distribuit Burneius: Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων Ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς. Ego historici verba esse puto, non poetae. *Gaisf.* 17. Ἀνέφικτον] Lex. Seg. p. 399. et Hesychius. 19. ἐνενόει B. ἐννενόει Med. Dictio Aelianum redolens.

1. Ἀνέφυ] Gl. cum seqq. Lex. Seg. p. 399. 2. Ἀνεφυσῶντο] Xenoph. Hellen. VII, 1, 24. ταῦτ' ἀκούοντες ἀνεφυσῶντο. *Toup.* MS. 3. Ἀνεχαίτισεν] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem sic legitur: Ἀνεχαίτισεν, ἠπείθησεν. † Ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν. Tolle notam distinctionis et una serie ista lege: ἀνεκρούετο enim voci ἀνεχαίτισε subiici debere eiusque esse interpretationem, ex ipso Hesychio clare probari potest, qui vocem ἀναχαιτίσαντι alibi sic exponit: ἀνορμήσαντι, ἀποστρέψαντι, ἀνακρούσαντι. *Küst.* Spectat ad clarissimum Demosthenis dictum Ol. II. p. 20. 5. Verba ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα om. A. neque agnoscunt Zonaras aut Lex. Seg. Itaque satis lubrica Valckenarii in Eurip. Hipp. p. 303. sententia, qui de Theopompo comico cogitaret. 7. Zon. p. 210. 8. Θουκυδίδης I, 141. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι. 9. πολέμους] πολλοὺς B. E. 10. ἀνέχονται] ἀνέχουσι, quod probandum, B. σώζουσι γὰρ E. 11. ἀντὶ τοῦ βαστάζειν E. καὶ τὸ β. Zon. p. 211. 12. ἐπιπολῆς etiam Zon. ἐπὶ πολλῆς A. C. E. 13. Σοφοκλῆς Aiac. 211. sq. 14. δοριάλωτον] δορυάλωτον E. Iam B. in marg. ὅρα δόρατι καὶ δορὶ ὁμοίως, ἐξ οὗ καὶ τὸ δοριάλωτον. E. item in marg. ὅρα ἀπὸ τῆς δορὶ δοτικῆς τὸ δοριάλωτος. 17. ἢ οὕτως] ἢ οὕτως· ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον οὖσαν στέρξας τὸ λέχος σου· ἢ ἀνέχει ἀντὶ τοῦ ὑπέρκειται: E. Itaque superioribus accedat οὖσαν ante στέρξας collocandum; simulque Schol. Soph. emendetur. 18. ὑπέρκειται edd. vulgg. 20. Μέχρις] μέχρι dedi cum A. Neutrum habet Zon. ταύτης ἀνέχει] Notabilius etiam exemplum Aeliani N. A. XV, 24. τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχουσι: cf. Iacobs. in Philostr. p. 277. Mox quaedam intercidisse videntur, quae significatum proximorum locorum indicarent.

Ἀνέφερε. Apparebat, emergebat. *Ille vero primus aquam ingressus est, equo vectus audaci et generoso, et vix supra fluctus apparuit.* Et alibi: *Partim ille metu obriguerat, partim vero dei mandatum eius animum sustentabat.* Ἀνέφερεν. Referebat. *Qui vitam non ad fluxam et inanem gloriam referebat, sed res suas ad divinum numen exactas omnes inde repetebat.* Ἀνέφερε. Consolabatur, adhortabatur. Ἀνέφερον. Recordabantur. *Recordabantur, ubi unusquisque familiarium suorum esset.* Vel Ἀνέφερον, vires recepi. *Propterea melius me habebam viresque pristinas recepi.* Et alibi: *Propter armorum gravitatem nemo prorsus ex iis qui submergebantur emersit.* Ἀνέφικτον. Quod consequi non licet. Ἀνεφρόνησεν. Ex ebrietate se recepit. *Cum autem discussa ebrietate ad se redisset, et facinus patratum reputaret, impietatemque consideraret, duplices cogitationes eum subierunt.* Ἀνέφυ. Revixit. Ἀνεφυσῶντο. Efferebantur. Ἀνεχαίτισεν. Repressit, vel evertit. Ἄνεχε. Praebe. Theopompus: *Praebe mihi manum.* Ἀνέχει. Servat: non autem, ut quidam putant, inhibet. Thucydides: *Copia opum et pecuniae bella sustentat.* Et alibi: *Optatum servant silentium.* Vel Ἀνέχειν, sustinere. *Ita ut lutum immensam in profunditatem vergeret, nec quicquam in superficie posset sustinere.* Ἀνέχει. Extollit, honorat. Sophocles: *Quoniam te captivam fortis Aiax in tori societatem ascitam ornat.* Id est, quia te Aiax quamquam captivam, honorat lecti causa diligens. Vel ita: quia te Aiax sustentat, matrimonium bello comparatum sustentans. Quae ad Tecmessam, captivam Aiacis uxorem dicuntur. Vel Ἀνέχει, impendet. *Usque ad montem, qui huic imminet.*

ἀνέχει. † Καὶ πόνοις τε ἀνέχων ῥᾷστα, καὶ σκληρῷ βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος. Καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων.

ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. Ἢ Ἀνέχειν, ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν. Ἀνέχειν τε αὐτοῦ τὰς ἐπιπλεῖον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομάς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν σχολὴν ἄγειν.

Ἀνέχομαι. μετὰ γενικῆς.

Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους.

Καὶ Ἀνέχομεν, ἀντὶ τοῦ αὐξάνομεν. Ἀριστοφάνης·

Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν.

Ὅταν τὰ μυστήρια, φησίν, αὔξωμεν τῶν θεῶν, Δημήτρας καὶ Περσεφόνης· ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν· τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. τοῦτό ἐστι τὸ ἀνέχομεν.

Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν. οὕτω Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρείαν τινὲς παρειλήφασιν.

Ἀνεχύθη. μετωχετεύθη. Καὶ χάλαζα ἰσχυρὰ ἐπέῤῥευσε, καὶ διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Καὶ Ἀνεχύθησαν, ἐπλήμμυραν. Καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν.

Ἀνεψύχησεν. ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυξεν. 203

Ἀνείδεος. ὁ ἀσχημάτιστος.

Ἀνεικάσασθε. ἀνασκώψατε. Δραπέτισι Κρατῖνος.

Ἀνείκαστος. ὁ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποβαλλόμενος.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. διφορεῖται γὰρ ἡ λέξις. Λακεδαιμόνιοι ἐτείχιζον τὸν Ἰσθμόν.

1. *Καὶ πόνους*] Haec Herodiani sunt II, 9. de Severo: sed ibi et ordo inversus, et *πόνοις τε ἀντέχων*. *Hemst.* Meliorem et verborum ordinem et scripturam expressit v. *Σεβῆρος*: quo minus dubitandum quin falsam lectionem Suidas expresserit: recte tamen Gaisf. neglecta vulg. *πόνοις* cum A. B. E. Med. Praeterea *καὶ* ante *πόνοις* tollendum videtur. Mox *τραχεῖ γ'* B. E. 2. *Σοφοκλῆς* Oedip. R. 174. 3. *τῶν πόνων* om. E. Id facile viam significat, qua superioribus opitulandum sit. Nam Sophocles, *οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες*. Itaque revocandum certe, quod interpretatio (vide supra v. *Ἀνέντες*) depravavit, *οὔτε καμάτων ἀνέχουσι*, perspicue firmatum v. *Ἰηίων*. 5. *κωλύειν*] *καὶ κωλύειν* E. *αὐτοῖς τὰς ἐπὶ πλεῖστον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομάς*] *αὐτοῦ τᾶς* (?) *ἐπιπλεῖον ὁρμᾶς καὶ ἐκδρομ̃* A. *αὐτὰς ἐπιπλεῖον* C. Priora refecimus ex A. 10. *Ἀριστοφάνης* Thesmoph. 956. *καὶ* ante *Ἀριστοφ.* om. A. B. E. 11. *θεαῖν*] *θεαινῶν* Edd. ante Gaisf. qui *θεῶν* ex A. *θε̃* (i. e. *θεαῖς*) C. *ἀνέχομεν* A. 13. Haec quaeque sequuntur usque ad *ἀνέχομεν* praestat Schol. Arist. Rav., unde post *αὐτάς* revocandum *καί*. *Δήμητρος*] *Δημήτρας* dedi cum A. B. E. Schol. 16. Omisi cum A. quae post *ἀνέχομεν* extabant grammaticorum additamenta, *Ὅτι τὸ* (*ὅτι* praefixerat Gaisf. cum B. E.) *'Ἀνέχομαι,' ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ὑπομένω μετὰ αἰτιατικῆς. Οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. — Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. — Καὶ ὁ ἰατρὸς δυσωδίας ἀνέχεται. — Εἰ μὴ πῶς ἐστιν φανερόν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέσχετο.* Praeterea post *κεφαλῇ* addunt B. C. *τὸ δὲ ἀνέχομαι ἀεὶ γενικῇ*, E. *ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικῆς.*

1. *Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν*] Sic etiam habet [Pollux IX, 153. in diserta Thucydidis mentione et] Hesychius. Sed valde vereor, ne uterque in mendosos codices inciderit, et in iis *ἀνεχρήσαντο* pro *διεχρήσαντο* scriptum invenerit. Nam *ἀναχρῶμαι* pro *διαφθείρω* est vox prorsus insolens et inusitata: *διαχρῶμαι* vero apud optimos quosque scriptores frequenter reperitur. Certe apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini *ἀνεχρήσαντο* usquam legi: *διεχρήσαντο* vero apud eundem [cum v. l. *ἀπεχρήσαντο*] occurrit I, 126. *Küst.* Sed Hemsterhusius in Polluc. l. l. putat Thucydidem illo verbo tanquam inusitato usum esse, cui substitutum sit notius: ac recte quidem. Nam *διαχρῆσθαι* usitatius omnino est, v. c. apud Herodotum, Dionem Cassium, Xenophontem; sed inusitatius est *ἀναχρῆσθαι*, quamquam apud Dion. Cass. nonnullis locis legitur. — Quare etsi non reponendum fuerit *ἀνεχρήσαντο* apud Thucydidem, tamen Suidas et Hesychius non damnandi sunt, immo iudicandum cum Hemsterhusio et Albert. in Hesych. nativum Thucydidi hoc verbum fuisse, in cuius locum successerit usitatius. *Tittm.* in Zon. p. 211. 2. *τινὲς*] Sic MSS. et Lex. Seg. p. 399. ubi quod Bekkerus edidit *τινά*, habet Zonaras. Abreschius Diluc. Thuc. p. 128. improspere *τινός*. 4. Glossam contraxit Zon. p. 211. Gaisfordum hic quoque silere non mirum. Sed locum Aeliani (de quo constat per v. *Σκότος*) labem ab interpretatione *ἐπέῤῥευσε*, quam aut expunxeris *ἀνεχύθη* restituto, aut superiori *μετωχετεύθη* iungi licet, traxisse quis est quin monitus intelligat? Ceterum Aldus post *βαθύτατος* interpolavit *ἀρσενικῶς*. 8. *Ἀνεψύχησεν*] Sic Lex. Seg. p. 402. et Zon. p. 211. Verum donec *ἀνεψύχησεν* aliunde fuerit commonstratum, emendandum videtur, quo ducit vel gl. *Ἀναψυχῆναι*: *Ἀνεψύχησαν. ὅπερ . . . ἀνέψυξαν.* 10. *Ἀνείδεος*] Athanas. in Annunt. Deiparae T. II. p. 398. D. *ἀνείδεον θεόν. Burn.* Iulian. p. 294. *ἀνειδέους καὶ ἀσχηματίστους*. Phot. Bibl. p. 177. *Toup.* MS. Alia protulerunt Lobeck. in Phryn. p. 730. Boisson. in Anecd. T. V. p. 28. et Iacobs. in Aelian. II, 56. 11. *Ἀνεικάσασθε*] Lex. Seg. p. 396. Cf. Aristoph. Vesp. 1348. *ἀνασκώψατε*, id quod saepius his in glossis accidit, natum opinor e simplici *σκώψατε*: cf. v. *Εἰκάσομεθα*. Hesychius tamen: *Ἀνεικάσασθαι. ἀνασκῶψαι.* 13. *Ἀνείκαστος*] 3 Maccab. 1, 28. *ἀνείκαστός τις ἦν βοή*. *Toup.* MS. 15. *διαφορεῖται* A. *διφορεῖται γ. ἡ λ.* om. Küsterus, invito Lex. Seg. p. 395. Oratio tamen exemplis istis *Λακεδαιμόνιοι — ἠγεμόνευσαν* (quae Lex. Seg. ignorat) perperam intercepta: quippe quae alterum illum significatum, *ἡγόρευσε* (cf. Lex. Herm. p. 345.), complecti debuerit. In epitomen haec coegit Zon. p. 211. 16. *ἐπετείχιζον* E.

† *Et labores facile sustinens, utpote durae et asperae vitae assuetus.* Et Sophocles: *Neque partubus emergunt.* Vel *Ἀνέχειν*, inhibere, impedire. *Et reprimere eius impetum et libidinem longius evagantem, et otium in animi contemplatione peragere.* *Ἀνέχομαι.* Cum genitivo. *Audaciam tuam tolero.* Et *Ἀνέχομεν*, augemus. Aristophanes: *Cum deabus sacra veneranda tempestatibus anni sacris celebramus.* Ubi significat: quando mysteria dearum colimus, hoc est, Cereris et Proserpinae. *Ἀνεχρήσαντο.* Interfecerunt. ita Thucydides. Significat etiam, in usum aliquos assumpserunt. *Ἀνεχύθη.* Effusus est, redundavit. *Et grando vehemens in eos est effusa, et per totum diem tenebrae fuerunt profundissimae.* Et *Ἀνεχύθησαν*, redundarunt. *Et fluvii pleni redundarunt.* *Ἀνεψύχησεν.* Id quod vulgo dicitur *ἀνέψυξεν*. *Ἀνείδεος.* Informis. *Ἀνεικάσασθε.* Deridete. Cratinus *Fugitivis.* *Ἀνείκαστος.* Qui conjecturis non potest comprehendi. *Ἀνεῖλεν.* Cuius duplex est usus: primum ut sit, oraculum edidit. [*Lacedaemonii muris Isth-*

Ἀθηναίοις δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν πρῶτα χρωμένοις ἀνεῖλε φεύγειν, λιπαροῦσι δὲ ἔχρησε·

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς
μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσει.
μηδὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν καὶ πεζὸν ἰόντα
πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ' ὑποχωρεῖν
νῶτον ἐπιστρέψας· ἔτι τοί ποτε κἀντίος ἔσσῃ.
Ὦ θείη Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
ἤπου σκιδναμένης Δημήτερος ἢ συνιούσης.

Ταῦτ' ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ὃς δι' ἐλευθεριότητα ἀπεκηρύχθη, τεῖχος μὲν ξύλινον τὰς ναῦς εἰπών, τὴν δὲ Σαλαμῖνα θείαν οὐκ ἂν ὀνομάσειν τὸν Θεόν, εἰ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ἔμελλεν ἀπολέσειν. συνεβούλευσε δὲ περὶ τὴν Σαλαμῖνα ναυμαχῆσαι (καὶ σοφὸς ἐκλήθη διὰ τοῦτο, καὶ στρατηγὸς ἀπεδείχθη), καὶ τὴν πρὸς Αἰγινήτας ἔχθραν ἀποθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη Τροιζηνίοις καὶ Αἰγινήταις παρακαταθέσθαι. Καὶ αὖθις· Ἔπεμψαν οἱ Σπαρτιᾶται χρησόμενοι, τῆς μήνιδος ἄκος λαβεῖν γλιχόμενοι· καὶ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἰσόν τοι Δῆλόν τε Καλαυρίην τε τίθημι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν.

Ἐπεὶ ἔστιν ὅτε τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. Ἀνελεῖν δὲ τὸ μαντεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φονεύειν· φαμὲν ἀνελεῖν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρός, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν. λέγεται δὲ Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν, καὶ ἁπλῶς ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνείλλεσθαι. συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν. καὶ Ἀνείλλεται, ἀνειλεῖται. καὶ Ἀνείλετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνειλείθυιαν. ἄτοκον. Εὐριπίδης.

---

3. Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλ.] Idem oraculum extat apud Herodotum VII, 141. Eusebium de Praep. Evang. V, 24. et Schol. Aristoph. Equ. 882. 1037. *Küst.* 7. σύ γ' vulg. et ut videtur A. Mox ἰόντα E. Med. 9. στρατὸς B. ἥσυχον E. 11. ἐπεί τοι B. Med. ἔτι τι E. utrumque om. A. 12. θεία A. θεία B. Med. 15. ἐπεξηγήσατο B. E. Med. 16. ἐλευθεριότητα] Ἐλευθεριότης proprie quidem *liberalitatem* significat; sed sensus requirit, ut per vocem illam hic intelligatur *luxuria*. Themistocles enim in prima iuventute luxuriosus et prodigus fuisse legitur: quae ratio erat, quare eum pater abdicaret. *Küst.* Qui tacite dedit ἐλευθεριότητα ex emendatione Porti: nam ἐλευθερότητα B. Med. ἀντελευθεριότητα (quod miror) Hemsterhusius. 19. ἀπολέσειν B. C. E.

4. Ἔπεμψαν] Verba ut videtur Ephori historici. Strabo enim hoc oraculum citat, dicens: Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει. Ἰσόν τοι etc. Apud Pausaniam II. p. 182. idem oraculum legitur, ubi melius Καλαύρειαν. Ille dat νέμεσθαι cum Strabone, et ἠνεμόεσσαν cum nostro. *Burn.* Καλαυρίην E. Reliquorum librorum scripturam Καλαβρίην refinxi: de qua nominum permutatione dictum in Dionys. Perieg. p. 656. Ceterum v. Ephori fr. 59. χρησόμενοι libri: χρησομένους, Porti coniecturam, Küsterus et Gaisf. admiserunt. Nos mallemus τῷ θεῷ adiectum esse. 8. Ἔστι δὲ ὅτε] ἐπεὶ ἔστιν ὅτε Lex. Seg. A. C. „λαμβάνειν] λαβεῖν C. Pro λαμβάνειν — θεοῦ praebet C. ἐλεῖν τὴν τοιαύτην χάριν καὶ δύναμιν ἤγουν λαμβάνειν." Gaisf. Haec quomodo consentiant nescio. 15. τρέφειν] ἀνατρέφειν C. Quae libri praebuerunt: καὶ ἁπλῶς ὅπερ αὖθις (ἄν τις repositum e Lex. Seg.) ἀναλαμβάνοιτο, haud frustra delevit Küsterus: descripta scilicet ex v. Ἀνελεῖν. Nec melius quadrant superiora Ἀνελεῖν δὲ — τὴν γνῶσιν, quorum fontem monstrabit Schol. Plat. p. 455. coll. Etym. M. p. 106. 17. Ἀνείλλεσθαι] Ἀνειλεῖσθαι Lex. Seg. p. 395. ἀνειλεῖσθαι Zon. p. 211. Haec sane vereor ut sana sint. 18. Ἀνείλλεται] Vide Ruhnkenium in Timaeum p. 35. coll. Lobeck. in Phryn. p. 29. 19. V. Hesych. v. Ἀνείλατο. 20. Ἀνειλείθυιαν] Apud Hesychium divisim scriptum est Ἀν' εἰλείθυιαν. Ἀνὰ τόκον. Sed lectio Suidae confirmatur auctoritate Pollucis III, 15. ἡ δὲ μὴ τίκτουσα καλεῖται στεῖρα. ἡ γὰρ ἄτεκνος καὶ ἄτοκος, κοινὸν ὄνομα τῆς τε μηκέτι τικτούσης καὶ τῆς μηδόλως, ἣν καὶ ἀνειλείθυιαν φίλον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν. *Küst.* Ἀνειλήθυιαν A. C. Med. Lex. Seg. p. 396. Εὐριπίδης Ion. 453. Zon. p. 184. repugnantibus Etym. M. p. 298, 41. et Eust. in Od. τ'. p. 1861.

---

mum muniebant. Atheniensibus vero, cum primum consulerent oraculum, Deus respondit ut fugerent; suppliciter autem orantibus pronunciavit: Murum ligneum Minervae concedit late cernens Iuppiter, ut solus sit inexpugnabilis; qui tibi liberisque proderit. Noli vero vel equitatum vel ingentes copias pedestres ab continenti profectas tutus expectare, sed recede, tergo converso: erit enim cum hosti frontem obvertes. O divina Salamis, tu vero perdes sobolem mulierum, vel tempestate sementis vel messis. Hoc oraculum Themistocles, Neoclis filius, qui propter luxuriam a patre abdicatus fuerat, exposuit, dicens murum ligneum esse naves; deum autem Salaminem non appellaturum fuisse divinam, si Graecorum liberos esset perditura. Igitur suasit ut iuxta Salaminem proelium navale committeretur (quam ob causam sapiens appellatus et imperator creatus est), utque deponerent inimicitias, quas cum Aeginetis gerebant, et urbe relicta liberos uxoresque apud Troezenios et Aeginetas deponerent. Et alibi: *Spartani, numinis indignationem placare cupientes, miserunt qui oraculum consulerent. tum iis Deus sic respondit: Pares sane tum Delum et Calauriam statuo, tum Pythonem divinam et Taenarum ventosam.*] Deinde Ἀνεῖλεν accipitur, ut sit, interfecit. [Ἀνελεῖν autem si vaticinari significat, dictum est inde, quod aut vates superne spiritum accipit impletus deo; aut quod ignorantiam tollit. Similiter de illo significatu, quo est interficere: aut etiam inde dictum est, quod spiritus viri reconditus sursum protrahitur, vel e contrario, quod cognitio tollitur.] Dicitur etiam Ἀνελεῖν, expositos infantes tollere et educare, et universe quicquid suscipitur. Ἀνείλλεσθαι. Convolvi, et hastis se mutuo percutere. Et Ἀνείλλεται, convolvitur. Et Ἀνείλετο, suscepit. Ἀνειλείθυιαν. Mulierem partus immunem Euripides

[Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάληπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.]

304 Ἀνειλόμην: δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάστασα.

Ἀνειλυσπῶ. ἀνέβαινες.

Ἀνειμέναι. ἐκλελυμέναι, παρειμέναι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν.

Ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ στρέφῃ·
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος.

Καὶ Ἀνειμένον ἄλσος, τὸ τῷ θεῷ ἀφιερωμένον. καὶ τὸ ἠνεῳγμένον. καὶ τὸ ῥαθύμως τι ποιεῖν. Ἀδύνατόν τε ἦν αὐτοῖς οὕτως ἀνειμένα πως καὶ πονουμένοις ἐπικρατήσειν. Καί,

Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν.

ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένων.

Ἀνείμονες. ἀνίματοι, ἄνευ ἱματίων.

Ἀνείμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνεῖν. Ξενοφῶν· Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν.

Ἀνεῖναι. ἀφεῖναι. Καὶ Ἀνεῖναι κύβον, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥῖψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν. ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσεν. Ἀριστοφάνης·

Ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν.

Ἀνεῖργεν. αἰτιατικῇ. ἀπεκώλυσε. καὶ Ἀνεῖρξαν, ἀπεκώλυσαν. Ἀργύριον αἰτοῦντα ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν.

Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσι.

Ἀνεῖρπεν. ἐσύρετο.

Ἀνειρύσω. ἀνελκύσω.

Ἣν δέ με χὼς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ἀνείς. ἀφείς. καὶ Ἀνεῖσα, ἀφεῖσα.

Ἀνεῖσθαι. λελύσθαι.

Ἄνεισιν. ἀνέρχεται.

Ἀνείσθω. συγχωρείσθω.

Ἀνεῖται. παρεῖται. καὶ Ἀνεῖται, ἀπολέλυται. Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδωρ ἦν. ἀντὶ τοῦ, ἀπολελυμένη ἦν. περὶ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου φησίν. Ἀνεῖτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέκειτο. Ἐπεὶ

1. Risit istam observationem Küsterus, cuius cum ipse sermo possit suspicionem movere, ab eadem fabrica profectam eam opinor, quae continua dudum expulsa procudit. ἀνάληπτος] ἀνάλειπτος Lex. Seg. p. 396. Grammatici mentem aperuit Lobeckius Phryn. p. 702. scil. in usu esse apud Graecos non ἀνάλειπτος sed ἀνήλειπτος, quod in capite gl. pro Ἀνείληπτος ponendum. Post h. v. delevit Küsterus Ἀνήλιπος: ὁ ἀνυπόδητος. Ἀνίλασε τὴν ἱππείαν. Quae, cum sileat collatio mea, abesse ab A. puto. Gaisf. De superioribus debebat ille potissimum Zon. p. 172. adhibere: Ἀνήλειπτος λέγουσιν, οὐχὶ ἀνήλιφος, οὐδὲ ἀνάλιφος. Idemque Zonaras paulo ante proposuit, Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπόδητος. 3. Ἀνειλόμην] Zon. p. 211. et Lex. Seg. p. 396. Pertinet ad Sophoclis Oed. R. 1035. ἔθρεψε — ἐβάστασε B. 5. Ἀνειλύσπω Edd. et Lex. Seg. p. 395. Scripsi cum Küst. ἀνειλυσπῶ coll. v. Ἀνιλυσπῶ. Ἀνιλύσπω B. E. 7. Σοφοκλέους C. Tum ἀνειμένη — πανταχόθεν om. E. 9. Ἀνειμένη] Sophocl. Electr. 516. Exemplum om. C. αὖ στρέφῃ] ἐκτρέφῃ A. τρέφῃ B. 12. Ἀνειμένως quod extabat ante τὸ ῥαθύμως, omisi cum A. B. C. Ἀδύνατόν τε — ἐπικρατήσειν: structura verborum Polybium referens. καὶ ante οὕτως omisi cum A. C. De reliquorum emendatione nondum constat; quamquam in promptu positum ἀνειμένοις. Vid. tamen Agathiae I, 18. p. 52. f. 15. Ἀνειμένων] Hic versus olim cum auctario in v. Πτυχαί repetebatur, item similis sensus ante v. Πόλος. Neque veri dissimile haec καὶ — ἀνεῳγμένων serius accessisse. πόλοι A. 17. Ἀνείμονες] Lex. Seg. p. 396. et Hesych. add. Etym. M. p. 105. Cf. Od. γ'. 348. Contulit Toup. MS. Eusebii P. E. p. 391. ἀνείμονα. 18. Ἀνείμων τοῖς δόρασιν] Sensus huius loci supplendus est e Xenophonte de Expedit. Cyri IV, 2, 8. Ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτριβεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο, ᾗ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, καὶ ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι. Recte apud Xenophontem excusum est ἀνίμων, ut etiam hic apud Suidam rescribendum est. Küst. Vide deinceps gl. Ἀνίμων τ. δ. 19. Ξενοφῶν Cyrop. V, 4, 17. Editum ἐπιπονεῖν mutavit Gaisf., duce A. ἐπὶ πονεῖν. Ceterum ridiculum istud glossae commentum: scilicet cum καὶ ἀνεῖν provenerit ab verbis Xenophontis καὶ ἀνιώμενος. 21. Ἀνεῖναι] Lex. Seg. p. 396. Sed Zon. p. 211. ἀφεῖναι, καὶ τὸ ἀναῤῥῖψαι. ἀνεῖναι κύβον.

1. Lex. Seg. p. 396. Ἀριστοφάνης Ach. 11. 3. ἀνεῖπεν tacite Gaisf. ἀνεῖπ' Edd. 4. αἰτιατικῇ add. A et B m. s. ἀπεκώλυε] ἀπεκώλυσε A. C. Lex. Seg. p. 396. 5. Ἀργύριον] Locus Dionis Cass. LXXI, 11. 8. V. intpp. Gregor. Cor. p. 494. 10. Eurip. Phoen. 1185. Alcmenae fr. II. 11. Immo ἀνελκύσω. 12. Versus Leonidae Tar. XIII, 7. 8. Pal. VI, 300. ubi γ' ὡς Pal. νόσου Med. 15. Glossae tragicae. 16. Ἀνεῖσθαι. Ἄνεσιν. Ἀνεῖται: Lex. Seg. p. 396. 17. Ἄνεισιν] Glossa Homerica. 20. Ἀνεῖτο δὲ] Verba Iosephi Ant. Iud. V, 10, 3. T. I. p. 307. Hurn. Ἀνεῖτο A. 22. δὲ add. A. ubi h. gl. cum praecedenti cohaeret. Nos quae sequuntur v. ἀπολέλυται, adhuc duas in glossas distracta, v. Ἀνεῖται subiecimus. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσ.] Fragmentum hoc, quod et obscurum est nec satis emendatum, apud Agathiam me legisse puto. Küst. Fallitur Küsterus, neque enim apud Agathiam legitur hoc fragmentum. Vel Procopii vel Menandri esse puto. Toup. MS. Possis ad eam Menandri narrationem referre, cuius particula superest in p. 345.

[Ἀνείληπτος. Sic Graece dicitur, non ἀνάληπτος, nec aliud huiusmodi quicquam.] Ἀνειλόμην. Duo significat, et alui et gestavi. Ἀνειλυσπῶ. Ascendebas. Ἀνειμέναι. Solutae, remissae. Velut apud Sophoclem: *Solutam et liberam, quantum video, nunc rursum agis. non enim adest Aegisthus.* Et Ἀνειμένον, lucus deo consecratus. item, quod est apertum. et quod remisse negligenterque fit. *Neque fieri poterat ut hostem vincerent, qui remissius agerent et defatigati essent.* Et: *Apertis coeli coruscis orbibus*, ubi significat ἀνεῳγμένων. Ἀνείμονες. Sine vestibus, nudi. Ἀνείμων. *Hastis sursum protrahebant.* Ἀνεῖν. Xenophon: *In huiusmodi enim rebus viri boni elaborare volunt easque conficere.* Ἀνεῖναι. Dimittere. Et Ἀνεῖναι κύβον, aleam iacere. Ἀνεῖπεν. Edixit, promulgavit. Aristophanes: *At praeco edixit: Introducas, Theogni, chorum.* Ἀνεῖργεν. Coercebat. et Ἀνεῖρξαν, coercuerunt. *Illum pecuniam petentem, et minantem se bellum illaturum, nisi accepisset, Romani coercuerunt.* Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν. Item praeco ἀνειπεῖν dicitur. Ἀνεῖρπεν. Serpebat. Ἀνειρύσω. Extraxisti. *Quodsi me, quem morbo eripuisti, sic etiam ab inimica paupertate liberaris, acceperis capellae sacrificium.* Ἀνείς. Qui dimisit. et Ἀνεῖσα, quae dimisit. Ἀνεῖσθαι. Solutum esse. Ἄνεισιν. Ascendit. Ἀνείσθω. Concessum sit. Ἀνεῖται. Remissus est, dimissus est. [Ἀνεῖτο.] *Eiusque coma soluta erat, et aqua pro potu utebatur.* quae de Samuele Propheta dicuntur. Ἀνεῖτο, item quod est, deditus erat. *Quo-*

δὲ ὁ Ναρσῆς ὁ τῆς Ἰταλίας στρατηγὸς ἐς πάντα ξυγκατεμίγνυε τῷ μεγαλουργῷ τὸ νουνεχές, καὶ ἐκοινώνει αὐτῷ τῆς φρονήσεως ἡ ῥώμη, καὶ ὅπας τῷ 205 κρείττονι ἀνεῖτο, ταύτῃ ‖ τοι οὐ πρὸς τὸ ἐμμελὲς ἐκκλίνας αὐτίκα καὶ ὅγε ἐπεραιώθη τὸ ῥεῖθρον σὺν τῷ ῥείθρῳ.

Ἀνεῖχεν. ἐκώλυε. Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος, τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ λῃστείας ἅπαντας. ἢ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητος.

Ἄνηβος. ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἥβη γὰρ ἡ ἀκμή. Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

Ἀνηγμένος. ηὐξημένος.

Ἀνῆγον. Οἱ δὲ ὡς ἐπὶ μεγίστην ἑορτήν, ἣν τότε ἀνῆγον, συνεληλύθεισαν αὐτοὶ ἕκαστος.

Ἀνήειμεν. ἀνηρχόμεθα.

Ἀνήιξεν. ἀνώρμησεν.

Ἄνηθον. εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς.

Ἀνῆκεν. ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον. ἀνίατον, ἀθεράπευτον.

Ἐς τί μοι
βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ἀντὶ τοῦ, παρακόπτῃ τὰς φρένας ὡς ἐν πυρετῷ. ἀνηκέστῳ δὲ πυρί, ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ.

Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθήκει. Ἀμειψίας δὲ ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη. Θουκυδίδης δὲ Ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. Καὶ Δημοσθένης Ἀνήκοντος, ἀντὶ τοῦ, διαφέροντος. Καὶ Ἀνήκοντες, ἀνελθόντες. Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων προαγωγήν· τῷ γε μὴν κατεσκληκότι τοῦ βίου καὶ τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἠθῶν μέγα δυνηθέν-

νουν
2. νουνεχὲς] συνεχὲς E. 4. ἐμμελὲς] Lege ἐκμελὲς, ut sensus requirit. *Küst.* 5. ἐκλίνας B. E. In tanta verborum corruptione nihil tentare libet nisi forte ἐγκλίνας. αὐτίκα καὶ ὅγε ἐπεραιώθη τὸ ῥ. et quae sequuntur cum praecedentibus non satis bene cohaerere vidit Küsterus. Idem probabat coniecturam Porti, qui continua σὺν τῷ ῥείθρῳ legenda putaret σὺν τῷ στρατῷ.
ἴσως
In his quidem nomen proprium latere crediderim. σὺν τῷ ῥείθρῳ E. 7. Χαριέττων μὲν οὖν] Hoc fragmentum primus ad Eunapium rettulit Valesius in Ammianum Marcell. XVII, 10, 5. Vid. Eunapium Boissonadii fr. 7. Niebuhr. p. 106. 10. ἢ] καί, opinor. 12. Lex. Seg. p. 402. Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητος] Quid his facias? Aut quis sana ista praestet? Apud Hesychium legitur, Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνανεάζον νεότητος. Sed nec haec satis clara vel emendata videntur. *Küst.* Vidit Abreschius Misc. Obss. V. 1. p. 97. explicari dictionem Euripidis Androm. 552. ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, unde corrigebat, πᾶν ἀνελεῖν ν. σθένος. Non male πᾶσαν ἑλὼν E m. sec. „Puto leg. utrobique ex Schol. Eurip. πᾶν ἀναζέον νεότητος, *omne robur ac vim iuventutis.*" *Toup.* MS. 13. Ἄνηβος] Lex. Seg. p. 402. ubi ἡ ἡλικία, non ἡ ἀκμή. Differunt aliquantum Hesychius et Zon. p. 172. Ceterum praestat legere φθάσας. 14. Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων] In prioribus editt. [et B. E.] verbis his sequentia subiuncta sunt: Προσετέθη ἔξωθεν. ὥστε τὸ μὲν ἄνηβος κατὰ στέρησιν νοητέον, ἐπεντιθεμένου τοῦ ν διὰ τὴν εὐφωνίαν. ὡς τὸ ἀνέγκλητος. τὸ δὲ ἀνηβῶν κατὰ πρόσθεσιν τῆς [τὴν E.] ἀνά, δηλούσης [δηλοῦσαν E.] τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός, ὁ ἐκ δευτέρου δασμός. καὶ ποιητικώτερον [ποιητικῶς E.] ἄμπαλος [ὁ ἀνάπαλος E.] ὁ ἐκ δευτέρου κλῆρος. Sed verba ista in textum recipere nolui, quoniam in optimo MS. A. et altero B. desunt, et eam ob causam a recentioribus loco huic adsuta videntur. *Küst.* 16. Ἀνηγμένος] Lex. Seg. p. 402. Zon. p. 222. Cf. Hesych. Ἀνειγμένος A. 17. ὡς add. A. οἱ δὲ ὡς ἐπὶ C. Mox συνεληλύθησαν A.

1. Ἀνήειμεν] Ἀνείημεν A. Tum ἀνερχόμεθα B. E. Med. correctum a Porto. Nihil ex A. enotatum. 2. Ἀνήιξεν] Immo cum Hesychio, Ἀνήιξαν, ἀνώρμησαν: sic enim Homerus Il. ό. 86. et alibi. Gaisfordus referebat ad Eurip. Phoen. 333. 4. Ἀνῆκεν] Il. β'. 71. 5. Pertinet ad Il. ί. 394. Cf. Apollon. Lex. p. 134. 6. 7. Versus Sophoclis Electr. 887. sq. 8. τῷ ante πυρετῷ om. A. 9. ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ] Schol. Soph. ἀνιάτῳ ἐλπίδι. 10. Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἥκει: Harpocratio Pal. Sed καθήκει Lex. Seg. p. 403. Ἀντιφῶν] Antiphon p. 672, 15. In Epitaph. Orat. quae Demostheni tribuitur bis adhibetur hoc vocabulum, p. 1389, 21. et 1390, 17. eodem quo Antiphon sensu. *Burn.* 11. ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προελήλυθα Lex. Seg. Ubi mox ἀνήκοντα — διαφέροντα. A. διαφέροντες. Θουκυδίδης III, 45. 13. Δημοσθένης: huius quasi formulam, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, significari putabat H. Stephanus. 14. Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.] Supplementum huius fragmenti habes infra v. Ἐλεύσιος. Vide etiam v. Κατεσκληκώς. *Küst.* Lexicorum consarcinatores vapulant H. Stephano, qui ex his male intellectis absurda confinxerunt, Thes. Ling. Gr. I. p. 1614. A. Ipse tamen eodem loco non mediocriter errat, cum sequentia verba τῆς μὲν ἐν τῷ λ. δ. etc. Demosthenis esse statuat, quod falsum esse satis apparet ex v. Ἐλεύσιος. *Hemst.* 16. ὄχλον A. 17. προαγωγήν] Infra v. Ἐλεύσιος rectius legitur παραγωγήν. *Küst.* προσαγωγὴν *Hemst.* et Toupius MS.

*niam autem Narses, Italiae dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miscebat, et fortitudo prudentiam eius comitabatur, et ipse numini divino totus erat addictus, neque ad socordiam quicquam deflectebat, * * ipse flumen transiit * *.* Ἀνεῖχεν. Impediebat. *Igitur Charietto, cum et ante vir clarus esset invictusque haberetur, atque insignis eius audacia terrorem aliis incuteret, omnes a latrocinando deterrebat.* Item Ἀνεῖχε significat, admittebat. *Primum quidem nemo fidem habebat, neque verba eius admittebat.* Ἀνηβητηρίαν. Omnem iuventutis florem recuperare. Ἄνηβος. Impubes, qui nondum iustam aetatem attigit. ἥβη enim vigor aetatis dicitur. Et Ἀνηβῶν, repubescens. Ἀνηγμένος. Auctus. Ἀνῆγον. *Illi vero ad diem maxime solennem, quem tunc celebrabant, singuli convenerunt.* Ἀνήειμεν. Ascendebamus. Ἀνήιξεν. Cum impetu surrexit. Ἄνηθον. Genus herbae condimentis aptae. Ἀνῆκεν. Dimisit. Ἀνήκεστον. Insanabile, incurabile. *Quo tandem conspecto his vehementissimis ignibus torreris?* id est, delirio mentem perculeris, ut qui febre laborant. porro ἀνηκέστῳ πυρί id quod est spe nunquam concepta. Ἀνήκει. Apud Antiphontem est i. q. pertinet. Amipsias vero ubi Ἀνῆκα dixit, est ascendi. Thucydides Ἀνήκουσιν, ut sit, desinunt, finem habent. Et Demosthenes Ἀνήκοντος, quod alicuius interest. Et Ἀνήκοντες, evecti. *In dicendi quidem facultate non eo usque erant progressi, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitae et moribus in modestiam*

τες, οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθη περιεβάλοντο. Ἀνῆκον δὲ τὸ πρέπον.

Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο.

Ἀνήκοος. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

Ἀνηκούστησεν. οὐκ εἰσήκουσεν, παρήκουσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκουστῆσαι τοῦ ὑπάτου κατατολμήσας ἀφίκετο. Καὶ Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσιν.

200 Ἀνήλατος. ὁ μηδέπω δαμασθείς.

Ἀνηλεής. ὁ ὠμός.

Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, πρόσαπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι. καὶ Ὅμηρος·

Ἠ δόλῳ, ἠὲ βίηφι· * ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.

Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπόδητος.

Ἀνήλωται. πεφόνευται.

Ἀνημμένος. ἐξηρτημένος. ἢ καιόμενος.

Ἀνήμερος. ἄγριος.

Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἥμισυ ὀβολοῦ, ἄξιον ἡμιωβολίου. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνεται· καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκαγαθία· θεοῖς ἐχθρὸς, θεαεχθρία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖα.

Ἀνήνασθαι. ἀπαρνήσασθαι. Ὅμηρος·

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

Καὶ Αἰλιανός· Οἱ δὲ, οὐδὲ γὰρ ἔσχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνῳ τίθενται τὴν κρίσιν, ὑπὲρ τοῦ τίνα χρὴ Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν δασμόν.

Ἀνηνέγκατο. ἐκ βάθους ἐβόησεν. Αἰλιανὸς περὶ Κροίσου· Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στενάξας, καὶ ἐς τρὶς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Ἀνηνείκαντο. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀνεμνήσθησαν.

Ἀνήνιος. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.

Ἀνήνοθεν. ἀνήρχετο.

---

1. περιεβάλλοντο] περιεβάλοντο A. ter. Novissima sunt aliquam in brevitatem contracta. 3. Ἀνηκόντιζεν] Respexit ad Homeri Il. ε. 113. 4. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii de Ioanne Cappadoce de Bello Pers. I,24. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ. *Küst.* 6. καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς vidit Gaisf. esse ducta ex Aristoph. Equ. 189. 8. Glossa Homerica: v. Il. ο. 236. 10. Ἡρόδοτος] Apud Herodotum VI, 14. legitur: καὶ ἐναυμάχεον, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι. 12. Ἀνήλατος] Ἄκμων ἀνήλατος Suid. in Ἰώβ, ex Iob XLI, 15. ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος, conf. *Toup.* MS. Vide Etym. M. p. 105. Anacreontis vox, auctore Eust. in Od. ε. p. 1538. 13. Ἀνηλεής] Vide vel Bast. in Gregor. p. 880. 14. πρόσαπτε] πρόσαγε B. E. τὴν ἀ. πρόσαψον Zenob. I, 93. uberior et emendatior Diogeniano I, 83. 17. Ἠ δόλῳ] Hemistichia duo Homerica sunt hic in extremo variis e locis compacta. Sic enim Od. ι. 406. ἦ μήτις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφιν; et mox 408. οὔτις με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν. Od. λ'. 120. κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ. Od. ξ'. 330. et τ'. 299. — ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν. Expressit, ut pleraque, Maro Aen. II, 390. *dolus an virtus quis in hoste requirat.* Quod a Pindaro in Isthmiis esse mutuatum observat Victorius Var. Lectt. VIII, 15. Est autem Lysandri scite dictum, teste [p. 190. K. 229. B.] Plutarcho in Apophth., et quidem hercule dignum: Ὅπου μὴ ἀφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. *Schott.* in Prov. p. 360. Adde Ruhnk. in Tim. p. 257. In Homericis igitur, quibus similiter Antigonum Stobaei LIV, 46. usum Gaisf. monet, καὶ supplendum post βίηφι. Ceterum ἠὲ δόλῳ ἢ βίᾳ B. E. ἢ δίκῃ Zenob. 19. Ἀνήλιπος] Vide Scholiastam Theocriti IV, 56. *Küst.* Zon. p. 171. ἀνυπόδετος A. 20. Glossa tragica: cf. Valck. in E. Phoen. 591. Omisi quod in fine extabat καταχρηστικῶς. „Haec vox deest in MSS." *Küst.* Silet Gaisf.

1. ἢ καιόμενος om. Lex. Seg. p. 402. Differt Zon. p. 219. 3. Ἀνημιωβολιαῖα] Ex Schol. Aristoph. Ran. 561. Ἀνημιωβολιμαῖα B. E. Schol. Errorem in hac gl. commissum notavit Iungermannus in Polluc. IX, 64. 4. ἡμίσεος] ἥμισυ A. B. C. E. Schol. qui ἥμισυ ὀβολοῦ ἦν, ἄξιον ἡμιωβολιμαίου. Zon. p. 191. ἄξια ἡμίσεως ὀβολοῦ: et ἄξια quidem B. C. Tum ἤτοι ante ἡμιωβολίου om. A. C. E. Quae sequuntur, ἀπὸ δὲ συντάξεως — θεοεχθρία inculcantur in vv. Καλὸς κἀγαθός et Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. 6. θεὸς Med. 8. Ὅμηρος Il. η. 93. 9. αἴδεσθαι B. C. 11. ἀνήνασθαι] ἀρνήσασθαι B. E. 13. Λοκρικὴν] λογικὴν B. E. 15. ἐκβόησεν C. 16. Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στεν.] Idem fragmentum Aeliani citat Eustath. in Od. α p. 1404. *Küst.* Vide Wessel. in Herodoti I, 86. 18. Ἀνηνέγκαντο] Ἀνηνείκαντο A. E. Med. Ἀντηνείκαντο B. Ἀνείκαντο C. qui mox ἐμνήσθησαν. Structurae exemplum desidero. 19. Ἀνήνιος] Hanc v. inter Hippocrateas recenset Galenus, et interpretatur ἄλυπος καὶ ἀβλαβής. *Gaisf.* 20. Ἀνήνοθεν] Glossa Homeri Od. ρ. 270. vel potius Il. λ'. 266.

---

compositis magnam auctoritatem adepti, plurimos homines ut ad se attraherent. Ἀνῆκον autem significat decorum. Ἀνηκόντιζεν. Sursum ferebatur. Ἀνήκοος. *Ille vero liberalium artium et omnis doctrinae ignarus erat, ut qui nihil aliud litteratoris scholam frequentans didicisset, quam litteras easque malas male pingere.* Ἀνηκούστησεν. Non audivit, non obtemperavit. *Ille cum Consulis mandatum spernere non auderet, advenit.* Et Herodotus: *Illi vero imperia ducum aspernati pugnabant.* Ἀνήλατος. Nondum domitus. Ἀνηλεής. Crudelis. Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξ. *Si leonina pellis non sufficiat, adhibe etiam vulpinam.* Significatur autem utendum esse dolo, si palam resistere non possis. Et Homerus: *Aut dolo aut vi;* [et:] *aut palam aut clam.* Ἀνήλιπος. Discalceatus. Ἀνήλωται. Interfectus est. Ἀνημμένος. Suspensus. vel accensus. Ἀνήμερος. Immitis. Ἀνημιωβολιαῖα. Quorum singula dimidio constant obolo. Compositione autem nomina existunt: velut καλοκἀγαθία ex καλὸς et ἀγαθός, et θεοεχθρία ex θεὸς et ἐχθρός. Ἀνήνασθαι. Recusare. Homerus: *Verecundabantur quidem condicionem recusare; nec tamen ausi sunt accipere.* Et Aelianus: *Illi vero (neque enim quod imperatum fuerat recusare poterant) Antigono iudicium permiserunt de tributo, quod Locrensium civitas pendere deberet.* Ἀνηνέγκατο. Ex imo pectore vocem emisit. Aelianus de Croeso: *Is autem ingemiscens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.* Ἀνηνείκαντο. Recordati sunt: aptum genitivo. Ἀνήνιος. Sine dolore et tristitia. Ἀνήνοθεν. Emergebat.

Ἀνήνυτον. ἄμετρον, πολύ. Πολύβιος· Μεγίστης προφαινομένης δυςχρηστίας περὶ τὰς τροφάς, ἅτε κατὰ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν τι δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Καί· Ἀνήνυτα τὴν ἀρετὴν μετιόντων. δεδυστυχηκότων ὅτι μάλιστα.

Τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν.

τὸν ἀτελείωτον μόρον· ἡ Ἠλέκτρα φησί. Καὶ Ἀνήνυτος, ἀναρίθμητος, πολύς, ἀπλήρωτος, ἄπρακτος, ἀτέλεστος. Ὅπλα τε χαλκευόμενος καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

Ἀνῆπται. ἐξῆπται.

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει. Τὸ γὰρ Λουκούλλου στράτευμα στασιάζον ἀεὶ τοῦτο παραλαβὼν ὁ Πομπήιος οὐδ' ὁπωστιοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀξέως καὶ ταχέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

Ἀνήρεαι. ποιητικῶς· ἀνερωτᾷς.

Ἀνηρέθιζεν. ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν.

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν.

Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκιλλούσης νεώς.

Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν.

Ἀνῄρηκεν. ἀντὶ τοῦ, ἐκποδὼν ἐποιήσατο. Δημοσθένης. [καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν.]

Ἀνῃρημένος. ἀναλαβών, ἑλόμενος, ἀπενεγκάμενος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τοσαύτην νίκην ἀδάκρυτον καὶ ἀναίμακτον ἀνῃρημένος, ἐς τὰς Σάρδεις ἐπέστρεψεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἀνήῤῥησεν. ἀνεφθάρη.

Ὡς μόλις ἀνήῤῥησ', οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπροί·

Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀνηρῆσθαι. πεφονεῦσθαι.

Ἀνήριθμος. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιεῤῥιμμένος.

---

1. Ἀνήνυτον] Iamblich. Protrept. p. 81. Suid. v. Μέλητος. *Toup. MS.* Πολύβιος IX, 24, 4. Qui locus extat in Excerptis Valesianis p. 33. 3. κατὰ τὸ] καὶ τὸ vulg. καὶ κατὰ τὸ Polyb. Mox τι add. A. 5. δυστυχηκότων vulg. 6. Sophoclis Electr. 167. sq. 8. βίον] In uno MS. Paris. rectius legitur μόρον. *Küst.* Sic A. 9. ἀναρίθμητος, πολύς, ἀπλήρ. om. Lex. Seg. p. 402. 11. προστάσσων A. 13. Gl. huc Gaisf. revocavit, cum antea locum haberet post gl. Ἀνῄρεις, secutus A. ubi in marg. scriptum ἀνοίκειος ἢ χρῆσις. Sumptam esse loci sententiam e Dion. Cass. fr. XXXV, 16. idem monuit. 16. Ἀνὴρ δὲ φεύγων] Vide Zenobium et Diogenianum. *Küst.* 17. καὶ ταχέως accesserunt ex A. C. [ταχέως καὶ ὀξέως paroemiographi tres.] Delevi autem cum A. Ἀνῄρεις. ἀνάνδρους. Εὔχρηστον ἀνδρὶ συμπλακῆναι φιλτάτῳ. Quorum priora non agnoscit E. Versum autem exterum criticum, cum lemmate λύσις ὀνείρου, habent B. E. in marg. *Gaisf.* 19. Ἀνήρεαι] Corrupte pro ἀνείρεαι: vide vel Il. 177. Mox quod ἀνηρώτα praebent A. B. C. E. si correxeris ἀνηρώτα (coll. Zon. p. 221.), retrahendum id videtur ad v. Ἀνήρετο ubi vide var. lect.

1. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θ.] Integer locus extat in v. Ἀνεχαιτίζεσθαι. 3. ἀνέλαβεν om. Zon. et Hesychius, ἀνέβαλεν Lex. Seg. p. 402. Quod sequebatur ἠρώτησεν omisi cum A. B. C. E. Lex. Seg. Vide nos in v. Ἀνήρεαι. 4. Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ.] Non intelligo. Alibi Suidas sive Diogenianus VI, 79. habet Ναῦς ἱκετεύει πέτρας. Cf. Valck. in E. Hipp. 304. 6. νεὼς πρὸς τὴν πέτραν] πρὸς τὴν πέτραν om. A. C. Contra B. πρὸς τῇ πέτρᾳ, E. πρὸς τοὺς πε. 7. Ἀνηρείψαντο.] Glossa Homeri Il. υ. 234. 9. Δημοσθένης de Fals. Leg. p. 341, 18. Quae sequebantur, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν, omisi cum A. B. C. item πεφονευμένος post v. Ἀνῃρημένος A. (qui om. in lacuna) B. C. et Zon. p. 222. Reiicienda fuisse docet Phrynichus Seg. p. 27. 11. Ὁ δὲ] Integriorem locum praestat v. Ἀνάρσια, coll. v. Ἐκδίκως. 15. Cf. v. Ἐῤῥησεν. Sed ἀνεφθάρη tamen, quod grammatici captum (cf. Aristoph. Av. 913.) videtur superare, miror nisi permutatum sit simplici ἐφθάρη. 16. Sic Porsonus Adverss. p. 285. quem sequitur Bekkerus in Anecd. p. 402. Editiones ἀνήῤῥησεν οὐδέν. ὡς μὲν οἱ σαπροί: ἀνήῤῥησαν A. C. Lex. Seg. οὐδὲν ἐσμὲν C. 19. Ἀνήριθμος] Apud Graecos ἀνάριθμοι vel ἀναρίθμοι eleganter dicuntur illi, qui tantum numerus sunt, ut Latini aiunt, et quorum nulla ratio habetur. Contra ἀριθμητοὶ vel ἐν ἀριθμῷ εἶναι dicuntur, qui aliquo loco habentur, et quibus sua est dignitas et auctoritas. Theocritus XIV, 48. Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀριθμητοί. Id est, *nostri vero nulla habetur ratio.* In notissimo oraculo, Megarensibus olim reddito (quod legitur apud Suidam infra v. Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγ.), Megarenses οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, i. e. contempti et nullius pretii homines dicuntur. Vide etiam Anthol. VII. p. 624. *Küst.* Sumpta haec ex Schol. Soph. Ai. 603. Eadem Zon. p. 172.

Ἀνήνυτον. Immodicum, multum. Polybius: *Cum maxima se ostenderet difficultas in commeatibus comparandis, quando nimia videbatur itineris esse longitudo.* Et: *Frustra virtutem sectantium.* id est, maxime infelicium. Electrae oratio: *Sustinens tenorem malorum inexplicabilium.* Et, Ἀνήνυτος, innumerabilis, multus, inexplebilis, irritus, imperfectus. *Arma fabricans et telorum immensum numerum parari iubens.* **Ἀνῆπται.** Suspensum est. **Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφ.** *Vir viro praestat. Luculli enim exercitum, ante seditiosum, cum accepisset Pompeius, milites ab omni seditione prorsus abstinuerunt.* **Ἀνὴρ δὲ φεύγ.** *Vir fugiens non moratur strepitum lyrae:* in eos dictum quos negotia celeriter conficere oportet. **Ἀνήρεαι.** Poetice: interrogas. **Ἀνηρέθιζεν.** Incitabat et acuebat. Eunapius: *Ille vero militum animos et iras acuebat.* **Ἀνήρετο.** Excepit. **Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ.** *Tanquam navis scopulo supplicare videtur.* Proverbium in stupidos, per translationem ductum ab navi, quae in scopulos impegit. **Ἀνηρείψαντο.** Abripuerunt. **Ἀνῄρηκεν.** De medio sustulit. Demosthenes. **Ἀνῃρημένος.** Qui suscepit, qui reportavit, adeptus. *Rex cum tantam victoriam sine calamitate et sanguine adeptus esset, Sardes rediit.* Et alibi: *Et cum foeda facinora contra fas aggressus esset.* **Ἀνήῤῥησεν.** Periit. Eupolis Civitatibus: *Vixdum ille periit, nos plebecula perimus.* **Ἀνηρῆσθαι.** Caesum esse. **Ἀνήριθμος.** Qui nullo loco habetur, sed contemptus iacet.

Ἀνὴρ κόπριος. ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον ἢ κηπουρόν, παρὰ τὴν κόπρον.

Ἀνήροτον. ἀγεώργητον.

Ἀνηρώτιζεν. ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης.

Ἀνηρτημένοι. ἐπηρμένοι. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτησαν. ἀνεποίησαν, ἀνεκαίνισαν.

Ἀνήσει. καταλείψει.

Ἄνηστις. ὁ γεγευμένος. Καὶ Ἄνηστις, ἡ νῆστις παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ·

Ἰοὺ γὰρ σύ γε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ
δεῖπνον ἄνηστις.

Ἄννηττον. τὸ ἄννησον διὰ δύο ν̄ καὶ διὰ δύο τ̄.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη, ἐκρεμάσθη· ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνῆψεν. ἀνεκρέμασε θεοῖς. Εὐνάπιος.

Ἀνία. λύπη. τὸ νι̅ μακρόν.

Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Ἀνιαθείς. λυπηθείς.

Ἀνιακχάς. ᾠδῆς ὄνομα. ὁ Περιμανὼς καὶ Μανέρως. Εὔβουλος Καμπυλίωνι. 208

Ἀνιαρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀνιαρότερον. λέγεται καὶ Ἀνιγρόν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος οὕτως ἐκαλεῖτο. Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδρούβαν, τὸν τοῦ Βάρκα κηδεστήν. ὁ δὲ Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ὕστερον ἀοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, παῖδά τε ὄντα τοῦ Βάρκα καὶ τῆς γυναικὸς οἱ γινόμενον ἀδελφόν, ἔχων ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ φιλοπόλεμον καὶ ἀρέσκοντα τῷ στρατῷ, ὑποστράτηγον ἀπέφηνε· καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ πολλὰ προςηγάγετο, πιθανὸς ὢν

1. Ἀνὴρ κόπριος] Aristoph. Equ. 906. (895.) νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρός ἐμὲ τοδί' εἶπεν ἀνὴρ Κοπρεῖος. Cuius dicti facetam ambiguitatem cum Böckhius Corp. Inscr. I. p. 216. aperuerit, satis habeo duos Comici locos ad interpretationem idoneos subiecisse. Eccles. 340. ἐπεῖχε χρονῶν ὁ Κοπρεαῖος. Vesp. 1223. — ἔφη τῷ κοπρολόγῳ. Disseruit istud conviciorum genus Salmasius in Tertull. de Pallio p. 332. sqq. Ceterum haec in gl. Κόπριος ἀνὴρ transierant. 2. κηπουρόν] L. κοπρωρόν, fimi custodem, κοπρώνην. Reines. Vulg. defendit Schol. Aristoph. κηπωρόν Med. κηπουρὸς Suid. altero loco et Schol. 3. Ἀνήροτον] Lex. Seg. p. 402. Glossa Homerica. 4. Ἀνηρώτιζεν] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 222. 6. ἐπηρμένοι] Sic recte in 2 MSS. Pariss. exaratum est. Priores vero edit. [et B. E.] habent ἐπηρτημένοι. Küst. 6. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτ.] Haec Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus: sed sunt verba Diodori in Excerpt. Legg. c. 29. [T. II. p. 628.] ut optime observavit Iac. Gronovius. Küst. 9. καὶ ante θεῶν Küst. supplevit. 10. Ἀνήρτησαν] Lex. Seg. p. 402. Glossa suspecta. 11. Ἀνήσει] Hesychius: Ἀνήσει. ἀναπαύσει, ἀφήσει, qui disertius respicit Il. β. 276. similiterque Schol. Platon. p. 329. Sed καταλείψει non habeo quomodo tuear: quapropter καταλήψει cum Med. praestet, in promptu positum emendare καταλήξει. 12. γεγευσμένος A. B. Καὶ ἄνηστις, ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον.] Hanc notam ex Athenaeo descripsit Suidas; eiusque vestigia hodie adhuc supersunt in Excerptis ex libro II. p. 47. Küst. sive apud Eust. in Il. γ'. p. 947. ὁ νῆστις λίαν] ἡ νῆστις A. Lex. Seg. p. 402. (eodem respiciens p. 453. extr. cum Hesychio v. Ἀνῆστις) ἡ νῆστις λίαν E. Med. λίαν om. B. ἡ νῆστις· ἄνηστις C. ἄνηστις ὁ νῆστις Athenaeus, eumque secuti Portus et Küsterus. Dubitatio nondum ad liquidum perducta; quamquam ἡ nihil nisi compendium v. ἤγουν sive ἤτοι (Eustathius ἐκ τοῦ νῆστις, id est ἀντὶ τοῦ) videtur recondere. 14. Ἰοὺ γάρ σὺ πρῶτος ἄκλ.] Athenaeus Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος, omisso ἄκλητος: ἰοὺ γάρ σύ γε πρῶτος ἄκλητος A. C. Lex. Seg. ποῖ γάρ σύ γε πρῶτος Iacobs. Append. ad Porsoni Adv. p. 302. Equidem coniiciebam: οὐ γάρ τοι σύ γε πρῷ τόδ' ἄκλητος φοιτᾷς ἐ. δ. ἄ. 16. Ἄννηττον] Lex. Seg. p. 403. Delevit h. gl. Küsterus. Attulit Gaisf. H. Steph. Ind. Thesauri p. 447. Theophrast. Hist. Plant. I, 11,2. ἄνηθον, κορίαννον, ἄνισον, ubi ἄννησον codex Urbinas; ibid. IX,7,3. λωτὸς ἄνητος, ubi idem Urb. ἄννητος: Schol. Nicandri Ther. 650. διὰ δύο ν̄ Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσου, et addita var. lect. in Herodoti IV,71. Ceterum Ἄννιττον τὸ ἄννισσον Med. Scribebatur vero ν̅ν̅ . . . τ̅τ̅.

1. Ἀνήχθημεν] Lex. Seg. p. 402. 2. τοῖς ante θεοῖς om. A. B. C. Lex. Seg. p. 402. Εὐνάπιος fr. 59. sive Nieb. p. 106. 4. Versus Sophoclis Aiac. 972,73. 6. Ἀνιαθείς] Lex. Seg. p. 405. 7. Ἀνιακχάς] De hoc vocabulo nihil me legisse memini. Quae vero sequuntur, ᾠδῆς ὄνομα ὁ Περιμανὼς κτλ. ab voce Ἀνιαχὰς aliena sunt, quae suo loco repetuntur infra vv. Περιμανὼς et Μανέρως. Küst. Nihil nisi caput glossae Lex. Seg. p. 405. Ἀνιακχεῖς B. E pr. ὡς Περιμ. Hemsterhusius. Immo: Ἀν. Π. καὶ Μανέρως, ὀνόματα ᾠδῆς. 9. Ἀνιαρότερον Gaisf. tacite, nam Edd. Ἀνιαρώτερον. Vide Dracon. p. 79. unde Regulae de Prosod. 108. sunt refingendae. 10. V. Etym. M. p. 110. coll. Schol. Nicandri Ther. 8. 11. οὕτως ἐκαλεῖτο suspecta habeo. Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι et quae sequuntur usque ad illa, τῷ μειρακίῳ χρώμενος, leguntur apud Appianum in Ibericis c. 6. 15. γενόμενον] γινόμενον dedi cum A. et Appiano. 18. προςηγάγετο] Lege cum Appiano πειθοῖ προςηγάγετο.

Ἀνὴρ κόπριος. Vir Coprius, quasi a pago profectus. Intelligit tamen hominem stercoreum vel hortulanum: ab eo quod est κόπρος. Ἀνήροτον. Incultum. Ἀνηρώτιζεν. Interrogabat. Teleclides. Ἀνηρτημένοι. Elati. *Illi vero animis elati communia supplicum iura contempserunt, et nihili fecerunt pietatem erga simulacra et Deos cognatos.* Ἀνήρτησαν. Refecerunt, renovarunt. Ἀνήσει. Dimittet. Ἄνηστις. Qui cibum gustavit. Apud Cratinum vero in *Dionysalexandro* Ἄνηστις dicitur qui valde ieiunus est. *Non enim tu quidem hoc mane invocatus ad coenam accedis famelicus.* Ἄννηττον. Sic duplicibus litteris scribendum: anisum. Ἀνήφθη. Alligatus est, vel suspensus, vel, ab igne accensus est. Ἀνήχθημεν. In altum evecti sumus. Ἀνῆψεν. Diis suspendit. Eunapius. Ἀνία. Dolor: νι̅ producto. *Aiax enim iis non amplius vivit: sed mihi relictis doloribus et lamentis interiit.* Ἀνιαθείς. Dolore affectus. Ἀνιακχάς, Περιμανὼς et Μανέρως, cantilenae nomina. Eubulus *Campylione.* Ἀνιαρόν. Molestum. Et Ἀνιαρότερον, molestius. Dicitur etiam Ἀνιγρόν. Ἀννίβας. Hannibal Carthaginiensis, nam ita vocabatur. Carthaginienses imperatorem crearunt Hasdrubalem, Barcae generum. Ille vero Hannibalem, qui paulo post imperator clarissimus evasit, Barcae filium et uxoris suae fratrem, quem in Hispania secum habebat, adolescentem admodum et bellicosum exercituique carum, legatum suum creavit, magnamque Iberiae partem oratione ad se traduxit, quod eloquen-

ὁμιλῆσαι, ἔς τε τὰ βίας δεόμενα τῷ μειρακίῳ χρώμενος.

Φύσει δὲ φιλοπόλεμος ἦν ὁ Ἀννίβας, καὶ οὔποτε ἀργίαν ἔφερεν. Ὕστερον δὲ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνήρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρέπετο πάντα.

Φησὶ δὲ Πολύβιος ὡς Ἀννίβας νέος μὲν ἦν, πλήρης δὲ πολεμικῆς ὁρμῆς, ἐπιτυχὴς δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς, πάλαι δὲ παρωρμημένος πρὸς τὴν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν.

Ὅτι Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίων στρατηγῷ ἐδηλώθη παρὰ Ἄμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῇ καλυφθήσεται Λιβύσσῃ. καὶ ὁ μὲν ἤλπισεν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων καθαιρήσειν καὶ ἐν Λιβύῃ τελευτήσειν. Φλαμινίου δὲ τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ σπουδὴν ποιουμένου λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφίκετο παρὰ Προυσίαν ἱκέτης, καὶ ἀπωσθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἀνεπήδα τε ἐπὶ τὸν ἵππον καὶ γυμνωθέντος τοῦ ξίφους τιτρώσκεται τὸν δάκτυλον. προελθόντι δὲ οὐ στάδια πολλὰ πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτὴ τοῦ βίου συνέβη. τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα συνέβη ἀποθανεῖν, ἐκάλουν οἱ Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναίοις δὲ μάντευμα ἦλθεν ἐκ Δωδώνης, Σικελίαν οἰκίζειν. καὶ οὐ πόῤῥω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικελία οὐ μέγας. οἱ δὲ οὐ συμφρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἔς τε ὑπερορίους στρατιὰς προήχθησαν καὶ ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον.

Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγιστον σημεῖον γεγονέναι τῇ φύσει τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡγεμονικὸν καὶ πολύ τι διαφέροντα τῶν ἄλλων πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον. ιζ' γὰρ ἔτη μείνας ἐν τοῖς ὑπαίθροις, πλεῖστά τε ἔθνη καὶ βάρβαρα διεξελθὼν καὶ πλείστοις ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις χρησάμενος συνεργοῖς πρὸς ἀπηλπισμένας καὶ παραδόξους ἐπιβολάς, ὑπ' οὐδενὸς ἑκουσίως ἐγκατελείφθη τῶν ἅπαξ αὐτῷ κοινωνησάντων καὶ δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας. Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται.

Ὅτι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Ἀννίβου νίκης τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ τῆς τῶν ἐναντίων συμφορᾶς ὑπ' ὄψιν 200 ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενος, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων εἰς τὴν Λιβύην ἀπέπεμψεν, οὓς ἄρα τοὺς ἱππικοὺς καὶ βουλευτικοὺς ἄνδρας σκυλεύσας ἀνῄρητο.

Ὅτι ἄνδρες τινὲς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐναντίων σταλέντες ὑπὸ Ἀννίβου, τοῖς Ῥωμαίοις

3. Φύσει δὲ] Locus ex Appiani verbis consarcinatus. Quorum φύσει — ἀργίαν ἔφερεν leguntur VII, 17. ὕστερον — πάντα ibid. 43. *Gaisf.* 5. ἄγριος ἀνήρ] Desideratur articulus. 7. Πολύβιος III, 15, 6. Ante h. v. delevit Gaisf. καὶ cum A. 8. βουλαῖς] ἐπιβολαῖς A. cum Polybio. 10. τῷ Ῥωμαίων A. τῶν om. Polyb. 11. Ὅτι Ἀννίβᾳ et quae sequuntur usque ad illa, ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον, deprompta sunt e Pausaniae l. VIII, 11, 6. 17. ὑπ' αὐτοῦ vulgg. edd. invitis A. B. E. Med. 19. προελθόντα E. Pausanias: προελθόντι δέ οἱ στάδια οὐ πολλὰ πυρετός τε ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτὴ τριταίῳ συνέβη.

1. καὶ οὐ πόῤῥω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικ.] Apud Pausaniam rectius legitur, ἡ δὲ οὐ πόῤῥω τῆς πόλεως ἡ Σικελία λόφος ἐστὶν οὐ μέγας. i. e. *erat autem prope urbem (Athenas) tumulus exiguus, qui Sicilia vocabatur.* Fallitur igitur Portus, qui in versione sua tumulum hunc ex Attica in Bithyniam transfert, et Libyssae vicinum facit; quem errorem notavit etiam Kuhnius in Pausaniam. *Küst.* Cf. v. Σικελίζειν. 3. στρατηγίας ἐτράπησαν E. προήχθησαν m. s. Lege vero στρατείας. 5. Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας, descripta esse ex Polybii libris deperditis, patet ex iis quae leguntur in excerptis ex Polybio, ab Valesio editis, p. 121. *Küst.* Vide Schweigh. ed. XXIV, 9, 5. 7. πρὸς] καὶ πρὸς E. 13. Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται] Horum verborum qui sensus sit, exquirit Schweighäuserus. Equidem titulum quempiam Excerptorum in opere Constantini vasto significari putabam: velut, si ludere iuvat, Z. περὶ γνωμικῶν ἀποφθεγμάτων. Meierus tamen hoc quasi frustum observationis, qua ius annulorum fusius explicatum sit, ad novissima illa σκυλεύσας ἀνῄρητο suspicabatur esse reiiciendum. 15. Ὅτι τὸ μέγεθος] Unde haec desumpta nondum exploratum est. Vide Hemsterhus. in Lucian. Dial. M. XII, 2. *Gaisf.* Intellexit Maius in Collect. Vat. T. II. p. 544. Florilegio Vaticano usus hanc Dionis Cassii fuisse narrationem. 17. μηχανώμενος] βουλόμενος E pr. 18. πλήρεις] καὶ μου (sic) A. qui mox ἀπέπεμπεν. 19. ἃς ἄρα A. 21. Ὅτι ἄνδρες] Confer Polyaen. VIII, 16, 6. ἐπὶ σκοπῇ B. E. 22. Ῥωμαίων A. B. E m. sec.

tia apud homines valebat, partim hoc adolescente ad ea quae vim postulabant usus. — Hannibal autem natura bellicosus erat, neque otium unquam ferebat. Postea vero deliciis, quibus nondum assuesset, indulgere coepit, et amicam ascivit duro vir ingenio; neque diu fuit cum res eius in peius omnes paulatim ruerant. — Polybius tradit Hannibalem adolescentem adhuc bellandi fuisse cupidissimum, et in consiliis ad exitum perducendis felicem, et dudum concitatum ad inimicitias contra Romanos suscipiendas. — Hannibali Carthaginiensium imperatori ab Ammone praedictum est, fore ut mortuus humo Libyssa tegeretur. Quamobrem ille quidem sperabat, et Romanorum imperium eversurum et in Libya se decessurum esse. Sed Flaminius Romanorum imperator cum vivum eum capere studeret, ille supplex ad Prusiam confugit: a quo reiectus equum conscendit, et ense nudato vulnus in digito accepit: hinc autem, postea quam stadia haud multa progressus erat, febris ex vulnere, tandem etiam mors consecuta est. Illum vero locum, in quo decesserat, Nicomedienses Libyssam vocabant. Athenienses etiam oraculum Dodonaeum iusserat in Siciliam colonos deducere. atqui prope urbem exiguus erat terrae tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi cum oraculi mentem non essent assecuti, longinquis expeditionibus susceptis bellum Syracusanis intulerunt. — Mirabili quodam et ad imperandum nato hunc virum fuisse ingenio, et in gerendis rebus multum aliis praestitisse, illud argumento maximo est, quod cum XVII. annos in castris et acie versatus esset, plurimasque gentes easque barbaras peragrasset, et multis auxiliis peregrinis usus esset ad res arduas et prope desperatas, ab nemine ultro proditus est eorum, qui semel eius partibus accesserant ipsiusque fidei se permiserant. — Idem Hannibal cum suae de Romanis victoriae et cladis hostibus illatae magnitudinem Carthaginiensibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medimnos aureis annulis plenos in Libyam misit, quos equestris et senatorii ordinis viris a se spoliatis detraxerat. — Quidam Carthaginienses ad hostium copias explorandas ab Hannibale missi in Romanos

περιπίπτουσιν. οὓς ἀχθέντας ὡς αὐτὸν ὁ Πόπλιος κακὸν μὲν οὐδὲν εἰργάσατο, περινοστῆσαι δὲ κελεύει τὸ στρατόπεδον, καὶ δεῖπνον ἑλομένους ἀποχωρεῖν σώους, ἀπαγγελοῦντας Ἀννίβᾳ τὰ περὶ τὴν στρατιὰν ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

Ἀνιγρός. ὁ φαῦλος λέγεται. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδιτί. καὶ ἀνιδρωτί, χωρὶς ἱδρῶτος. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτὶ καὶ ἀπεριμερίμνως τάδε παρεστήσαντο τὰ πολίσματα. Καὶ αὖθις· Ἀνιδρωτὶ πρὸς τὸ ἄριστον οὐκ ἤρχοντο οἱ τοῦ Κύρου στρατιῶται, διὰ τὸ ἡδέως ἐσθίειν καὶ ὑγιαίνειν. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἀνίδρυτοι. ἀστήρικτοι. * Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, ἀντὶ τοῦ, ἀνεξίλαστοι.

Ἀνιεμένη κόλπον. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. καί,

Αἶγας ἀνιεμένους.

Ἀνιέντα. ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. Καὶ Ἀνίερος, ὁ ἱερῶν μὴ μετέχων.

Ἀνιερώσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνίει. ἠφίει, ἐνεδίδου, ἐχαυνοῦτο. Οὐδέν τι πλέον ἀνίει ὁ νεανίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔληγεν. Ὁ δὲ ἱκετεύων ὑπὲρ πάντων οὐκέτι ἀνίει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ζητῶν οὐκ ἀνίει, καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπίμπλατο. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης παρελύθησαν. οὐ μὴν ἀνίεσάν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσιν αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Καὶ αὖθις· Μήτε νύκτωρ μήτε μεθ' ἡμέραν ἔτι ἀνιέντι τοῦ πλοῦ.

Ἀνιείς. ἀφιείς, ἢ παρορμῶν.

Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

Ἀνιηρέστερος. λυπηρότερος.

Ἀνίησι. καταλιμπάνει.

---

1. εἰς αὐτὸν vulg. 6. Ἀνιγρός· Ὁ φαῦλος] Hesychius vocem istam per δυσῶδες etiam exponit: cuius notae illustrandae gratia obiter moneo, fuisse in Peloponneso fluvium quendam foedi et tetri odoris, Ἄνιγρον vocatum, ut testatur Pausanias V, 5. Ὁ δὲ Ἄνιγρος οὗτος ἐξ Ἀρκαδικοῦ μὲν κάτεισιν ὄρους Λαπίθου, παρέχεται δὲ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ὕδωρ οὐκ εὐῶδες ἀλλὰ καὶ δύσοσμον δεινῶς. Hic locus interpretationem Hesychii confirmat, eamque veram esse probat, sive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint ἀνιγρά, sive, quod potius crediderim, a foedo odore nomen fluvio huic inditum fuerit. *Küst.* Vox restituenda Anonymo de Ulyssis erroribus c. 10. p. 58. ἐνύγρου φλογός. Anthol. 412. *Toup.* MS. 8. Ἀνιδιτί] Schol. Platon. p. 451: Ἀνιδιτί, ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ. Οὐ γὰρ] Verba sunt Theophyl. Simocatt. Ἱστορ. ἀρχαβ. p. 47. Fragmentum subiectum in compendium redegit Suidas ex Xenoph. Cyr. II, 29. Unde addit, καὶ ἄλλα πλεῖστα, *et quae ibi plura leguntur. Abresch.* Horum quidem error manifestus. Sed in Xenophonteis, quorum sola sententia leviter est adumbrata, turbatum aliquid fuisse satis arguit A. praebens ἀνιδρωτὶ καί, omissis πρὸς — ἤρχοντο cum lacuna et nota in marg. ζη ἐν τῷ ἀνηστί: ubi voluit gl. Ἀπονηστί. Quamobrem isti testimonio nondum sua fides constare videtur. 13. Ἀνίδρυτοι] Duae gl. coaluerunt, ut patet e Lex. Seg. p. 405. ubi prave [sed cum Harp. Pal.] editum ἀνίδρυτο — ἀνεξίλαστο. Prioris significationis exemplum ex Dionys. Halic. p. 8. sive I. 15. p. 41, 14. citavit Toupius. Vide notata ad Hesychium in Ἀΐδρυτον. *Gaisf.* Nimirum excidit (καὶ) Ἀνίδρυτος: quod cum librarios fugisset, etiam ἀνεξίλαστος depravari coeptum est. Vide Harpocrationem. Δημοσθένης I. Aristogit. p. 786, 10. 15. Ἀνιεμένη κόλπον] Glossa (de qua copiose Hesychius, cf. Lex. Seg. p. 405.) Il. χ'. 80. 16. μασθοὺς B. C. E. adversante Zon. p. 222. 18. Dictum Hom. Od. β'. 300. Sed in novissimis (vide vel Apollonii Lex. p. 133.) imperfecta est oratio, cum diversus ille significatus fuerit indicandus.

1. Lex. Seg. p. 405. ubi partim etiam gl. seqq. ἐνδόντα] ἀνένδοτα E. 2. Ἀνιέρειος] Vox incomperta. 5. ἠφίει] ἠφίει A. om. Med. 7. καὶ delendum post δρόμου. 9. καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπίμπλατο om. A. Inserit h. l. C. καὶ αὖθις· ὁ δὲ καχούμενος πλέον ἤπερ διατιθεὶς ὅμως οὐκ ἀνίει. 10. παρεληλύθεισαν] Vox est suspecta et a sensu huius loci aliena. *Küst.* Leg. παρελύθησαν. Vid. ad v. Ἀλογία. *Toup.* I. p. 29. Sic dudum Portus. παρεληλύθησαν C. Vide annot. in Dionis Cass. fr. Peiresc. 103. 14. ἀνιέντι] ἐπανιέντι A. B. Med. *Gaisf.* ἀνιέντι E. Unde fecimus ἔτι ἀνιέντι. Nam ἐπανίημι opinor aut eo quem Suidas v. Ἐπανεθήσεται posuit significatu ferendum aut quo Theopompus est usus ap. Theon. Progymn. p. 154. τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἐπανιᾶσι τοὺς φθόνους. 15. Ἀνιείς] Lex. Seg. p. 405. Etym. Gud. p. 58. 16. Ἀνιηθέντα] Glossa Hom. Il. β'. 291. 17. Ἀνιηρέστερος] De h. v. et de comparativis in εστερος cf. Schol. Hom. Od. β'. 190. *Burn.* Add. Etym. M. p. 110. 18. Glossa Homerica.

---

inciderunt: quos ad se deductos Publius nullo malo affecit, sed eos castra circumire iussit, et coenatos dimisit incolumes, Hannibali renunciaturos, quis esset exercitus Romani status. Ἀνιγρός. Malus. Et Ἀνιγρόν, molestum. Ἀνιδιτί et Ἀνιδρωτί. Sine sudore. *Haud enim sine sudore et molestia haec oppida in suam potestatem redegerunt.* Et alibi: *Cyri milites ad prandium sine sudore non accedebant, ut et cum voluptate ederent et valetudini suae consulerent.* Extant alii permulti loci. Ἀνίδρυτοι. Non firmati. [Et Ἀνίδρυτος] apud Demosthenem in Aristogitonem, ubi significat implacabilem. Ἀνιεμένη κόλπον. Peplum subducens et laxans, nudans circum ubera sinum. At illud Αἶγας ἀνιεμένους, eos notat qui capras excoriant. Ἀνιέντα. Remittentem. Ἀνιέρειος. Cui nullae victimae immolantur. Et Ἀνίερος, nullorum sacrorum particeps. Ἀνιερώσαντες. Qui consecrarunt. Ἀνίει. Cedebat, remittebat, remissior fiebat. *Adolescens nihil prorsus remittebat.* Et alibi: *Ille vero de cursu nihil remittebat.* ubi accipitur pro cessabat. Alibi: *Ille vero pro omnibus suppliciter orare non desinebat.* Et rursus: *Ille vero quaerere non cessabat, et accipiens non replebatur.* Alio loco: *Illi vero de audacia sua multum remiserunt: non tamen ab incepto destiterunt, sed inter mutuas adhortationes totis viribus in obsidionem incubuerunt.* Et alibi: *Neque noctu neque interdiu iam navigationem intermittenti.* Ἀνιείς. Dimittens, vel incitans. Ἀνιηθέντα. Affectum dolore. Ἀνιηρέστερος. Molestior. Ἀνίησι. Dimittit.

Ἀννίκερις, Κυρηναῖος, φιλόσοφος, ὃς Ἐπικούρειος ἐγένετο, καίτοι ὢν Παραβάτου γνώριμος, τοῦ Ἀριστίππου ἀκηκοότος. ἦν δὲ τῷ Ἀννικέριδι καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, φιλόσοφος, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ ἐπιφανὴς Ποσειδώνιος. Ἐκ τούτου 210 αἵρεσις ἡ καλουμένη Ἀννικέρειος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἄνιθι. ἄνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι, τὸ ἀπαξιοῦν.

[Ἀνιλυσπῶ. ἀνέβαινες.]

Ἀνιμᾶσθαι. ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι, ἀναφέρειν. Καὶ Ἀνιμώμενος, ἀντλῶν, ἀνέλκων. ἱμωνιὰ γὰρ τὸ ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἱμάς. Καὶ ἱμητόν, τὸ ἀντλητόν. Καὶ Ἀνιμῆσθαι διὰ τοῦ η.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνιώμενος. λυπούμενος.

Ἀνιππασία καὶ διππασία. τῶν ἵππων ἅμιλλα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.

Ἀνιωχμός. ἡ μάχη.

Ἄνιππος. ἵππων ἐστερημένος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

> Ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
> ἄνιππον.

Ἀνίπτοις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις καὶ χωρίς τινος παρασκευῆς. παροιμία. Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. Καὶ Ὅμηρος·

> Ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

[Ἀνίησιν. ἐνδίδωσιν.]

Ἄνισον. τὸ μὴ ὂν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. Καὶ Ἀνισοφυές, ἀνόμοιον. Ἰστέον ὡς ἔνια τῶν ἐναντίων στερήσει θατέρου λέγεται· οἷον ἄνισον, ἐναντίον μέν ἐστι τῷ ἴσῳ, στερητικὸν δὲ ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν τινὰ φύσιν σημαίνει, ὥσπερ τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τῷ ἀγαθῷ ὄν, ἀλλὰ σημαίνει ἀπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν τῷ πεφυκότι δέχεσθαι ἀμφότερα. τὸ γὰρ ἄνισον οὐκ ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς ποσοῖς, ἃ πέφυκε δέχεσθαι καὶ ἰσότητα. ὁμοίως καὶ τὸ ἀνόμοιον οὐχ ὅμοιον ἐν τοῖς ὁμοιότητος δεκτικοῖς. τοιοῦτον δ' ἡ στέρησις· ἀπόφασις γάρ ἐστιν

1. Ἀννίκερις] De hoc Anniceride vide quae congessit Menagius in Laert. II, 86. *Küst.* 2. Παραβάτου] Huius *Parabatae* meminit Laertius II, 86. *Küst.* 9. Ἀνιλλομένη] Lex. Seg. p. 405. Cf. v. Ἀνίλλεσθαι. 11. Ἀνιλυσπῶ] Scribe ἀνειλυσπῶ, ut supra. *Küst.* Ἀνιλύσπω A. in marg. 12. Ἀνιμᾶσθαι — ἀρύεσθαι Lex. Seg. p. 405. 13. ἱμωνιὰ] Rectius ἱμονιά. Monuit H. Stephanus, probante Piersono in Moerin p. 195. *Gaisf.* Ista quidem vetus scribendi ratio: v. Küst. in v. Ἱμονιά. 16. Ἀνίμων] Vide v. Ἀνίμων. 18. Ἀνιππασία καὶ διπ.] Portus recte monuit legendum esse ἀνθιππασία. Vide Hesychium v. Ἀνθιππασίων. *Küst.* Qui tacite id reposuit in v. Διππασία, quem in locum tota haec observatio migravit; ἀνιππασία tamen Etym. M. p. 274. f. ubi par doctrina tam sententia quam nominibus. Eadem olim recoquebantur in v. Ἀντωμοσία. Ceterum gl. A. collocavit post Ἄνιππος. ἡ ante τῶν om. A. B. τῶν ἵππων] Lege τῶν ἱππέων, ut apud Hesychium. *Küst.* 19. ὥσπερ δὴ διωμοσία . . . δηλοῖ A. unde hoc pro δηλοῦσιν Gaisf., ipse δὴ accepi. Mox sequebatur gl. perperam inserta, Ἀνιῶ σε (Ἀνιῶσαι A.). αἰτιατικῇ, quam Küst. recte expunxit. Gaisf. posuit post Ἀνιώμενος. 21. Ἀνιωχμός] Duae voces hic in unam conflatae sunt. Scribendum enim est, Ἀν' ἰωχμόν, ut habet Hesychius; idque interpretandum, κατὰ τὴν μάχην. Homerus Il. Θ, 89. ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. Ubi brevis Scholiasta: Ἀν' ἰωχμόν, κατὰ τὸν θόρυβον, ὅ ἐστι τὴν δίωξιν. *Küst.* Defecta glossa, si recte conjicio.

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 124. 5. ἀνετοίμοις] ἑτοίμοις καὶ χ. τ. παρασκευῆς Lex. Seg. p. 405. 6. παροιμία] καὶ παροιμία B. καὶ παροιμία· καὶ ἀνίπτοις χερσὶν ἁπτόμενος, καὶ ἀνίπτοις ποσὶν E. Lucianus Rhet. Praec. 14. ἀνίπτοις ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἐμβαίνε. Conf. id. in Demonact. 4. Syrianus in Hermogenem p. 16. οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος. Fons proverbii est Homer. Il. Ζ, 266. *Gaisf.* παροιμία sequentibus ἐπὶ τῶν . . . ἀφικνουμένων esse iungendum docet Schol. Luciani Pseudolog. 4. Vulg. tamen tuentur Zenob. I, 95. et Arsenius p. 58. 8. Ὅμηρος] Il. Π, 235. 10. Ἀνίεισιν] Ἀνίησιν B. E. Lex. Seg. p. 405. Glossa recens invecta. 12. Ἀνισοφυές] Lex. Seg. p. 405. Ἰστέον] Haec videntur desumpta ex quodam commentatore in Aristot. Ethic. Nic. V. p. 78, 10. ed. Sylburg. *Burn.* 16. τὸ deleverim ante ἐναντίον. 19. ἐν ποσῷ A. ἐν ποσοῖς B. E. 20. δεικτικοῖς Med. δ' ἡ] δ' ἡ A.

Ἀννίκερις. Anniceris, Cyrenaeus, philosophus, qui fuit Epicureus, quamvis esset discipulus Parabatae, qui Aristippum audierat. Erat etiam frater Anniceridi, nomine Nicoteles, philosophus. Ipsius vero discipulus illustris Posidonius. Ab hoc secta quae vocatur Anniceria duxit originem. Vixit autem Alexandri tempore. Ἄνιθι. Ascende. Ἀνιλλομένη. Dissimulans. Proprie autem ἀνίλλεσθαι significat aspernari. [Ἀνιλυσπῶ. Ascendebas.] Ἀνιμᾶσθαι. Haurire, protrahere, attollere. Et Ἀνιμώμενος, hauriens, sursum trahens. ἱμωνιὰ enim appellatur tolleno, ab eo quod est ἱμάς. Et ἱμητόν, haustum. Dicitur etiam Ἀνιμῆσθαι per η. Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. Hastis sursum trahebant. Ἀνιώμενος. Dolore affectus. Ἀνιππασία et διππασία. Certamen equestre. Sic etiam διωμοσία et ἀντωμοσία idem significant. Ἀνιωχμός. Proelium. Ἄνιππος. Equis carens. Aristophanes Nubibus: *At avunculus Megacles non patietur equis me carere.* Ἀνίπτοις ποσίν. Illotis pedibus. Proverbium: *Illotis pedibus in tectum ascendens.* In eos qui inscite ad opera et actiones se accingunt. Homerus: *Illotis pedibus incedentes humique cubantes.* [Ἀνίησιν. Remittit.] Ἄνισον. Inaequale. Significat et herbae genus. Et Ἀνισοφυές, dissimile. Sciendum quaedam contraria per privationem alterius dici. Velut *inaequale* nomen est contrarium *aequali*, privationem significans. neque enim propriam naturam denotat, ut malum, quod est bono contrarium; sed significat contrarii negationem in re, cui utrumque inesse potest. *Inaequale* est enim in quantis, quae nunc sint non aequalia, nunc ita comparata, ut etiam aequalitatem recipere possint. pariter etiam *dissimile* est negatio similitudinis in rebus, in quas tamen similitudo cadat. Privatio igitur est huiusmodi, quippe negatio rerum, quae habitum natura admittant. Haud tamen *inaequale* et *dissimile* prorsus sunt privatio, sed contraria:

ἐν τοῖς τὴν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. Οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον· ἀλλ' ἐναντία, τὸ μὲν τῷ ἴσῳ, τὸ δὲ τῷ ὁμοίῳ. διαφορὰ δ' αὐτῶν πρὸς τὰς κυρίως στερήσεις, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς στερήσεως οὐκ ἔστιν ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἕξιν, ταῦτα δὲ μεταβάλλειν οἷά τε ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄνισον ἴσον ἂν γένοιτο καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον.

Ἀνιστάμεναι: αἰχμαλωτιζόμεναι.

Ἀνίστη. ἀντὶ τοῦ ἐφίστη. Καὶ Ἀνίστω, ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας.

Ἀνίσχυδον. τὴν ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.

Ἀνίσχων. ἀνατέλλων. Καὶ Ἀνίσχουσα, ἀναδύουσα.

211 Ἀνίτω. ἀναδιδόσθω.

Ἀνιχνεύω σε.

Ἀνθεμίδων.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἂν Χαρίτεσσι θεούσαις
εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.

ἀντὶ τοῦ ἀνθέων. Καὶ Ἀνθεμίδης, πατρωνυμικόν.

Ἀνθέμιον. τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν. Καὶ Ἀνθέμιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόεντα. ἀναθεματικόν, διηνθισμένον, ποικίλον. καὶ Ἀνθεμόεις λειμών, ὁ ἔχων ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοείσιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόκριτος, Ἀθηναῖος μὲν ἦν κῆρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. [Καὶ Ἀνθεμουσία γῆ. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτην γὰρ καὶ Ἄβγαρος ἐφηγεῖτο ἰέναι.]

Ἀνθέμων. [ῥόδων.] Ἀριστοφάνης·

Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

τουτέστι ῥόδων. Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. πατρωνυμικόν.

---

1. Οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes editt. habent. Sed sensus loci aperte ostendit excidisse hic aliquid, et legendum esse, οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις [τὸ ἄνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον. Küst. 2. ἀνόμοιον ὅμοιον] περὶ τοῦ ἴσου καὶ ἀνίσου ἐν τῷ ἀμπλάκιμα A. marg. 8. Ἀνιστάμεναι] Hanc et gl. seq. Lex. Seg. p. 405. 9. ἀνίστω; v. Pierson. in Moer. p. 18. sq. 10. Post Ἀμειψίας addit A. καὶ Ἀνιστῶ αἰτιατικῇ. 11. Ἀνίσχυδον] Etymologus habet ἀνίσχαλον. Sed lectionem Suidae praeferendam esse vel ex ipso Etymologo patet, apud quem v. Σχυδάσης recte scriptum est ἀνίσχυδον, ut hic apud Suidam. Küst. Recte Ἀνίσχαλον. Vide Suid. v. Σχαλίσαι. Quare emendand. Etym. ex Suida. Toup. MS. Vide Hesych. vv. Ἰσχαλεῦσαι et Σχαλίσαι. ἄτοκον] τὴν ἄτοκον A. B. C. E. m. s. item v. Σχαλίσαι. 12. Ἀνίσχων] Lex. Seg. p. 405. ubi Ἀνίσχουσα· ἀναδύουσα. ἀνατέλλων A. Dedit Gaisf. ἀναδύουσα ex A. B. C. pro ἀναδύουσα. Post Ἀνίσχουσα addunt B. E. ἀνατέλλουσα. 14. ἀναδιδότω B. 15. Om. vulg. 17. Distichum Diotimi Ep. II, 5. 6. Anth. Pal. VI, 267. καὶ εἰ] καὶ ἂν A. B. C. E. Pal. Coniunxerim ἀνθεούσαις: Aelianus N. A. XIII, 14. extr. τὰ δὲ ἀνέστη καὶ ἐν χιᾷ ἀναθέουσι. 19. σύμβολα etiam Pal. σάμβαλα Hemsterhusius et Toupius. 10. τῶν ἀνθέων A. Ἀνθεμίδης] Il. δ'. 488.

1. Ἀνθέμιον] Referunt ad Eccles. XII, 6. intpp. Hesychii. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον] Sic etiam Hesychius. Salmasius tamen in Solinum p. 761. legendum contendit τὸ ἔλεκτρον χρυσίον. Küst. τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτὸν A. E. C. Lex. Seg. p. 403. Ἀνθέμιος] An leg. Ἀνθεμίων, cuius filium Simoisium percussit Aiax apud Homer. Il. δ'. 473. Burn. Anthemius Trallianus, mathematicus: Agath. l. V. Reines. Quem locum tangit Eustathius Od. ε. p. 1528, 39. Respexit fortasse Suidas Damascium Photii Bibl. p. 1049. Ἀνθέμιος οὗτος τὸν Ῥώμης βασιλεύσαντα Πληρόφορον καὶ ὁμόφρονα Σεβῆρον κτλ. Vid. ib. supra p. 1040. Alius Anthemius, Minervae sacerdos, memoratur ab eodem Photio p. 252. Ceterum A. habet Ἀνθέμιος. Gaisf. 3. ἀνθηματικόν] ἀνεθηματικόν A. E. Med. et Lex. Seg. p. 403. Apollon. Lex. p. 133. ἀνεθηματικόν Schol. in Il. ψ'. 885. quo haec referuntur. Glossam tamen om. B. habet E. in marg. 4. Ἀνθεμόεις λειμών] Pertinet ad Il. β'. 467. 5. Ἀνθεμοείσιος: Philemo p. 29. 6. Ἀνθεμόκριτος] Cum Harpocratione (ubi vide Valesium p. 14.) et Lex. Seg. p. 403. Post ἱερὰν Harpocr. τοῖν θεαῖν, quod nescit etiam Plutarch. Pericl. 30. Adde Eudociam p. 43. coll. v. Ὀργάς. 9. Ἀνθεμοῦς] Lex. Seg. p. 403. Item Harpocratio, qui habet καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀνθεμούσιοι. Sed καὶ Ἀνθεμουσία cum seqq. A. habet in marg. Nimirum haec repetita sunt ex v. Ὑφηγήσονται. Ibidem Gaisf. Ἄβγαρος pro Αὔγαρος quamquam libros in hoc nomine fluctuantes (vide supra v. Ἄγβαρος) vix licet compescere. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 959. sq. (991.) Scholiastae verba Suidas descripsit. 14. ξυναγάγῃ] ξυναγάγοι A. E. 15. γεγραμμένος] Post h. v. omnes MSS. et edd. ante Küst. habent φησί. καὶ αὖθις, ἔχων στέφανον ἀνθέμων, τουτέστι ῥόδων. Haec omnia praeter φησί tacite delevit Küsterus, cum debuisset tantum verba φησί καὶ αὖθις. Gaisf. Unde sequebatur prius ῥόδων uncis fuisse notandum. Sed relectis librariorum fraudibus omnia sunt ad Zen. p. 104. normam exigenda: Ἀνθέμων· ῥόδων. Ἀριστοφάνης· Ἔχων στέφανον ἀνθέμων. 17. Ζεῦξις et quae sequuntur olim subiici solebant v. Ζεῦξις. 20. Ἀνθεμωνίδης] Ἀνθεμωνίδης Valckenarius. Quem v. in Theocr. Adon. p. 413. C.

---

illud quidem aequali, hoc autem simili. Differunt autem a privationibus proprie dictis, quod a privatione non datur transitus ad habitum, haec vero in opposita mutari possunt. nam et inaequale fieri potest aequale, et *dissimile* simile. Ἀνιστάμεναι. In captivitatem redactae. Ἀνίστη. Appone. Et Ἀνίστω pro ἀνίστασο. Amipsias. Ἀνίσχυδον. Sterile, non lactans. Ἀνίσχων. Oriens. Et Ἀνίσχουσα, exoriens. Ἀνίτω. Procedat. Ἀνθεμίδων. Florum: pro ἀνθέων. *Hic locus, Diana, Gratiarum quoque cursibus sit concessus, ut levibus sandaliis flores destringant.* Et Anthemides, patronymicum. Ἀνθέμιον. Aurum optimum. Et Anthemius, nomen proprium. Ἀνθεμόεντα. Floridum, varie distinctum, versicolorem. Et Ἀνθεμόεις λειμών, pratum floridum. Et Anthemoisius, nomen proprium. Ἀνθεμόκριτος. Anthemocritus, Atheniensis praeco, quem Megarenses interfecerunt, cum eos agrum sacrum colere vetuisset. Ἀνθεμοῦς. Urbs est Macedoniae. [Inde dicta est terra Anthemusia. *Traianus autem in regionem Anthemusiam profectus est. Illuc enim etiam Abgarus suadebat ut contenderet.*] Ἀνθέμων. Rosarum. Aristophanes: *Quomodo me tibi aliquis Amor iungverit, ut ille quem rosis coronatum pinxerunt.* Zeuxis pictor in Veneris templo Amorem formosissimum et rosis coronatum pinxit. Ἀνθεμωνίδης. Patronymicum.

Ἀνθέων. τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς·

Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὡρῶν.

καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς·

Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

καὶ Ἀρισταγόρας Μαμμακύθῳ. Οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθέξεται. ἀντιλήψεται. Καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρ μου.

Ἀνθερεών. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, λάρυγξ.

Ἀνθέρικες. αἱ τῶν σταχύων προβολαί, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. Ἢ Ἀνθερίκων, ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.

Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. ἀντὶ λίθου· ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι ψήφους φέρουσι στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀνθ' Ἑρμιῶνος. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασωζόντων. Ἑρμιόνη γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ Δήμητρος ἄσυλος, ὥστε σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσιν. 212

Ἀνθεστηριών. ὄγδοος μήν ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἄνθεια. πόλις. καὶ ὄνομα ἑταίρας. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θῆτα διὰ τοῦ τ Ἄντεια γράφουσιν.

Ἀνθείλοντο. προέκριναν.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων· καὶ ὁ καιρός.

Ἄνθεια. ἐπίθετον Ἥρας.

[Ἄνθη. μία τῶν Ἀλκυονίδων. Καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶνος.]

Ἀνθήλιος. ἡ σελήνη· καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ ἀνθήλια καλεῖται.

---

1. Ἀνθέων] Suidae consentit cum aliis Thomas Magister: v. Pierson. in Herodian. p. 456. et in Moer. p. 327. Eandem ad rationem affectavit Aelianus N. A. V, 3. χειλέων. τὴν — Μαμμακύθῳ Lex. Seg. p. 404. Pro τὴν — Ἀττικοί habet C. habet τῶν ἀνθέων γενική. 3. ὀρῶν] ὡρῶν A. C. Bekk. in Lex. Seg., ubi ὀρῶν MS. Καιρῷ σπάθητον — αἴρων Piersonus p. 456. Καιροσπάθητον ἀνθέων | καινὸν φορῶν ὕφασμα Toupius II. p. 482. incaute probantibus Valck. Phalarid. p. XI. et Porsono ad Toup. IV. p. 489. qui tetrametrum iambicum istis suaviorem in ordinem digestis, Καιροσπάθητον ἀ. φορῶν ὕφασμα καινόν, effici mallet. Certum καιροσπάθητον, incertum quid novissimo loco sit collocandum. 7. Οὕτος B. E. Med. Mox ὀρνέων A. 9. Ἀνθέξεται] Gl. habet Lex. Seg. p. 403. Καὶ ἀνθέξεται] Verba Deuteron. XXXII, 41. annotante Albert. Misc. Critt. p. 270. et in Hesych. 11. Ἀνθερεών] Lex. Seg. p. 403. ubi ἡ λάρυγξ. In E. ὁ λάρυγξ. 13. Ἡρόδοτος] E Gloss. in IV, 190. ubi legitur εὔθραυστοι. Suidas cum Schol. Hom. et Etym. M. p. 109. Priorem partem cum posteriore habet Lex. Seg. p. 403. nec dissimiliter Hesychius. 14. Ἀνθερίκων] Il. υ. 227. 16. Ἀνθ' ἕρματος] Versus Aristophanis Av. 1416. (1429.) Repetuntur haec in v. Ἕρμα: unde τοῦ assumendum ante λίθου. Cf. v. Γέρανοι. 18. φέρουσι] φέρεσθαι B. et inter vss. E. περιφέρουσι sive ἔχουσι Schol. Arist.

1. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασ.] Apud Zenobium [II. 22.] rectius scriptum est, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. Sequitur apud Zenobium: Ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. Küst. Cf. Aelian. N. A. XI, 4. et Leopardi Em. V, 18. 5. Ἀνθεστηριών] Cum Harpocratione Pal., cuius reliqui libri post Διονύσου praebent ἱερὸς δὲ ἐν τοῖς τῆς συναγωγῆς. 6. οὕτως C. E. Lex. Seg. p. 403. διὰ τὸ τὴν ἄνθην τοῦ βότρυος τούτῳ μάλιστα τῷ μηνὶ γίνεσθαι, καὶ διὰ κτλ. 8. πόλις] Vid. Pausan. II, 22, 1. καὶ ὄνομα ἑταίρας] Athenaeus XIII. p. 586. varias meretrices recensens, etiam Antheae huius mentionem facit; et deinde addit: Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. Ex hoc loco Athenaei Suidas notam suam deprompsit. Vide etiam Harpocrationem v. Ἄνθεια, qui iisdem Athenaei vestigia secutus est. Küst. Lex. Seg. p. 403. Adde v. Ἄντεια. 9. τοῦ θῆτα] διὰ τοῦ θῆτα A. τοῦ διὰ τοῦ θ Harp. Pal. Voluit διὰ τοῦ τ, quae merito Lex. Seg. ignorat. 10. Ἀνθείλοντο] Male reddunt anteposuerunt, immo praefecerunt, loco alicuius scilicet. Restituendum Dioni Cassio p. 601. ubi pro ἀφείλετο l. ἀνθείλετο. Toup. MS. 11. V. Wytt. in Plut. S. N. V. p. 49. et Iacobs. in Aelian. p. 61. 12. Ἥρας] Vid. Pausan. II, 22. coll. Poll. IV, 78. 15. Ἀνθηδόνιος] Vide Athenaeum I. p. 31. et supra v. Ἀλθηφιάς. Küst. Hanc cum superiore gl. habet A. in marg. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶνος] ὁ ἀπὸ τῆς Ἀνθηδόνος πόλεως E. paulo prudentius auctore huius glossae. Quae subsequebatur gl. ex Steph. Byz. sumpta, Ἀνθηδών. ὄνομα πόλεως Βοιωτίας. Ὅμηρος· Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν: Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 16. Ἀνθήλιος] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 184. 17. ἀνταυγείας B. E pr. ἀντάλλαγμα] Quem sensum vox ista hoc loco habere possit non video. Quare puto mendum ei inesse, et scribi debere ἀντάλγημα vel ἀνταύγασμα, i. e. repercussio lucis: quod multo melius huic huius sensui quadrat. Küst. Vide tamen Intpp. Hesychii v. Ἀντάλλαγμα· ἀνθόμοιον. Respexit Suidas ad locos huiusmodi, qualis est Eurip. Ion. 1572. ἀνθήλιον πρόσωπον. 18. Θεόπομπος] Comicus, auctore Valckenario. 19. νέφη] Vide notata ad Cleomedem ed. Bakii p. 475. Gaisf.

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum pariter atque Iones usurpant. Hermippus in *Minervae Natalibus*: *Novam vestem liciis contextam floribus distinguens.* Et deinceps: *Tenues agitans peplos floribus refertos.* Item Aristagoras *Mammacytha.* Sic etiam βελέων, ὀρέων, alia plura Xenophon effert soluta. Ἀνθέξεται. Vindicabit. *Et manus mea iudicium apprehendet.* Ἀνθερεών. Locus qui est sub mento; guttur. Ἀνθέρικες. Spicarum nodi summaeque partes. Herodotus autem asphodelorum caules sic appellat: qui quidem haud facile franguntur. Vel Ἀνθερίκων, floridorum vel splendidorum. Ἀνθ' ἕρματος. *Postquam firmamenti loco multas lites deglutiit.* Grues enim volantes saburrae loco lapides in ore ferunt, ne ventis transversae auferantur. Ἀνθ' Ἑρμιῶνος. In eos dictum qui supplices servant. Hermione enim urbs in Peloponneso, Proserpinae et Cereri sacra, asylum habebat, quod supplices ab iniuria tutos praestabat. Ἀνθεστηριών. Anthesterio mensis est octavus apud Athenienses, Baccho sacer. quem inde vocatum tradunt, quod pleraque eorum quae ex terra nascuntur tunc floreant. Ἄνθεια. Anthea, urbs, item nomen meretricis. qui pro θ scribant τ, Ἄντεια. Ἀνθείλοντο. Anteposuerunt. Ἀνθεινός. Floridus. item florum tempus. Ἄνθεια. Iunonis epithetum. [Ἄνθη. Una Alcyonidum. Quaere sub v. Ἀλκυονίδες. Ἀνθηδόνιος οἶνος. Vinum Anthedonium.] Ἀνθήλιος. [Adversus vel oppositus Soli.] Sic Luna vocatur. item repercussus solis splendor. interdum etiam imitatio vel quicquid solis refert similitudinem: ut apud Theopompum. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quae solis luminibus obstruunt.

Ἀνθηρά. Ξενοφῶν· Ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖν. Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷον ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν·
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.

Ἀνθηρημένος. ἀντιλαμβανόμενος, ἢ προκεκριμένος.

Ἄνθης. ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπωμίς. Καὶ Ἀνθινόν, ἀνθηρόν, βαπτόν. καὶ ἀνθινὸς χιτών. καὶ ἡ τροφή.

Ἀνθιππασία, ὁ ἱππικὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. καὶ ἠνθισμένοι μουσικῆς, οἱ ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.

Ἀνθίσταμαι. δοτικῇ.

Ἀνθομολογησόμεθα. ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσομεν. Δαβίδ· Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός. ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογοῦμεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας ποιήσομεν. Καὶ Ἀνθωμολογεῖτο, 213 διηγεῖτο. Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο πρός τινας τῶν ἐν Ῥώμῃ μετὰ ταῦτα μηδὲν ἑωρακέναι φοβερώτερον καὶ δεινότερον φάλαγγος Μακεδονικῆς. Καὶ αὖθις· Ταῦτα μὲν ἀνθωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τοῦ συνέθεντο, συνεφώνησαν. καὶ αὖθις· Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλητος.

Ἄνθος λέγεται καὶ ἡ λευκὴ θρίξ· ἔνθεν καὶ φάλανθος, ὁ φαλακρός.

Ἀνθοσμίας. εὐώδης οἶνος, εὔοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου· ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου· ἢ ὁ ἡδὺς καὶ περίοσμος καὶ ἀνθηρός. Ἀνθοσμίας, εὐώδης οἶνος, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· πα-

---

1. Ξενοφῶν Cyr. I, 6, 38. 2. εὐδοκιμεῖ Küsterus; εὐδοκιμεῖν A. B. E. Med. Gaisf. Τῶν ὀρνέων] Verba Scholiastae in Aristophanis versus deinceps exscriptos Acharn. 942. sqq. (973.) 8. αὖ Aristoph. 12. ἢ προκεκριμένος om. Lex. Seg. p. 403. Post h. gl. addit A. Ἀνθηρός, σταθερός. 14. Ἄνθης. ἀνθήσεως] Male Portus pro ἄνθης hoc loco scribendum censebat ἀνθήσεως. Est enim ἄνθης genitivus a recto ἄνθη, quod Attici dicunt pro ἄνθησις, ut αὔξη pro αὔξησις, σύλη pro σύλησις, multaque alia huius generis. Thomas Magister: Αὔξην καὶ ἄνθην Ἀττικοί, οὐκ αὔξησιν, οὐδὲ ἄνθησιν. Küst. V. Hemst. in Tho. M. p. 127. Iacobs. in Philostr. p. 584. Tangere videtur locum nobilissimum Platonis Phaedr. p. 230. B. 15. ἰχθύος] Vid. Athenaeus VII. p. 282. A. 16. Edd. et Lex. Seg. p. 403. Ἀνθινὸν et Ἀνθινός. Ceterum vide Salmasium in Trebell. Poll. p. 328. in Vopisc. p. 559. Wessel. in Diod. IV, 4. alios. 17. καὶ ἡ τροφή.] Haec verba delevit Küsterus. Habet Homer. Od. ι. 84. οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Gaisf. 18. Ἀνθιππασία: ἵππων ἅμιλλα, ἱππικὸς ἀγών Lex. Seg. p. 404. Cf. v. Ἀνιππασία. 19. Ἀνθίσασθαι μουσικῆς] Videtur aliquid deesse, et legendum ἀνθίσασθαι τὰ τῆς μουσικῆς. Küst. Male Küsterus. Est elliptica locutio, vel idem ac πίνειν ποταμοῦ, ἐσθίειν ἄρτου. Toup. MS. Gl. habet Lex. Seg. p. 404. ubi ἠνθισμένοι μουσικῇ, οἷον ᾠδῇ. Dictio singularis, quae ingenium spirat comici vetusti.

3. Om. vulg. 5. Δαβίδ Psalm. LXXIX, 13. 6. Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας . . . ποιήσομεν] Haec sunt verba Theodoreti ad Psalmum modo laudatum, sed mutila, quae proinde integra hic describam, ut quis sit huius loci sensus, lector clarius intelligat. Ἡμεῖς ὁ λαός σου χρηματίσαντες καὶ ποίμνιον ὀνομαζόμενοι σὺν ἐνδελεχείᾳ σοι τοὺς ὕμνους προσοίσομεν· καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογήσομεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας πεποιηκότες τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις προσοίσομεν τὴν τούτων διήγησιν. Küst. τῆς οὖν ante ὑπὲρ, mox σοὶ post ὁμολογοῦμεν E. add. 7. ποιήσομεν A. ἀνθωμολογεῖτο] Respexit Esdr. III, 8, 93. Hurn. διηγεῖτο e coniectura Porti tacite Küsterus, διήγετο Med. 8. Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο] Polybii XXIX, 6, 11. locus, quem integriorem praestat v. Φάλαγξ. Ἀνθομολογεῖτο E. omissis καὶ δεινότερον cum v. Φάλαγξ. 10. τῆς Μακεδονικῆς] τῆς om. A. B. E. 11. οὖν post μὲν omisi cum A. E. 12. Περὶ Σωκ.] Locus Diogenis Laert. II, 40. indicatus ab Hemst. 13. ἀνθωμολογήσαντο A. quocum Gaisf. Μέλητος et cum B pr. Μέλιτος E. et reliqui. Statim leguntur in A. Ἄνθος — φαλακρός: quae vulgo extabant sub finem gl. seq., repetuntur vero sub v. Φάλανθος. 16. Ἀνθοσμίας] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Plut. 808. Vide etiam Athen. I. p. 32. et Galenum in Exegesi glossarum Hippocratis v. Ἀνθίνην οἶνον. Küst. Uberius Spanh. in Arist. Plut. 808. tenuiter Lex. Seg. pp. 22. 403. 17. ὁ om. A. 18. Ἀνθοσμίας, εὐώδης et quae sequuntur ex Scholiis in eum Aristophanis versum, quem infra posuit, Ran. 1180. Pro Ἀνθοσμίας εὐώδης E. ὁ αὐτός. Ἀνθόσμιος A.

Ἀνθηρά. Xenophon: *Quemadmodum in musicis nova et florida valde probantur.* — Aves utiles et colorum varietate praeditas in aedibus alimus; quae vero his virtutibus careant, comedimus. Aristophanes Acharnensibus: *Vidistis, universi cives, prudentem illum et sapientissimum virum, cui foedere pacto merces suas divendere licet; quarum aliae domi sunt utiles, alias vero tepidas comedere oportet.* **Ἀνθηρημένος.** Qui rem capessivit. item antepositus. **Ἄνθης.** Floris. **Ἀνθίας.** Nomen piscis. **Ἀνθίνη.** Urbis nomen. item humerale. Et Ἀνθινόν, floridum, variegatum. et ἀνθινὸς χιτών. item fructus quidam. **Ἀνθιππασία.** Certamen equitum. **Ἀνθίσασθαι μουσικῆς.** et ἠνθισμένοι μουσικῆς, qui musicae flores collegerunt. **Ἀνθίσταμαι.** Aptum dativo. **Ἀνθομολογησόμεθα.** Gratias agemus. David: *Gratias agemus tibi, o Deus.* id est, pro beneficiis in nos collatis gratias agemus, easque scriptis mandabimus. Et Ἀνθωμολογεῖτο, narrabat. *Ille vero Romae apud quosdam postea confessus est, se nihil formidabilius et terribilius phalange Macedonica vidisse.* Et Ἀνθωμολογήσαντο, pacti sunt, consenserunt. *Haec igitur pacti sunt inter se.* Et alibi: *Socratem horum criminum Meletus accusavit et palam ista proposuit.* **Ἄνθος.** Sic vocatur albus quoque capillus: unde φάλανθος, calvus. **Ἀνθοσμίας.** Vinum grati odoris, vinum odoratum, vel ab Anthosmio loco dictum, vel tanquam ab vitis genere sic appellatum, vel suave, gratum fragrans, generosum. Ἀνθοσμίας est

ραγώγως ἀνθόσμιος, ἀνθοσμίας. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ἀντὶ τοῦ μεθύεις, κραιπαλᾷς, σκληρὸν οἶνον πίνων.

Ἀνθ' ὅτου. ἀνθ' οὔτινος.

Ἀνθῶ ἀεί.

Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθά, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

Ἀνθρακιά. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες. Ὅμηρος·

Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρῖγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοὶ λιμενῖτιν,
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι.

Καὶ Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί· καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα οὕτω λέγονται. Καὶ Ἀνθράκιον, βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξιδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκὸς ἡ ἀνθρήνη. καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. Καὶ Ἀνθρήνια.

Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.

τὰς μελίσσας δηλονότι.

Τὠφθαλμὼ
κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

συγγενής ἐστι τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία. Καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσκεια. ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή.

Ἀνθρωπεία φύσις.

Ἀνθρωπίζω. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ.

Ἀνθρώπινον. Δῆθεν διωκομένην ὑπό τινων τὴν ἑταίραν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα 214
τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι αὐτήν. καὶ Ἀνθρωπιγώτερος.

Ἀνθρωπείως. ἀντὶ τοῦ συμμέτρως παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. Καὶ Ἀνθρωπίνως, ἀντὶ τοῦ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. Πολύβιος· Συμ-

---

2. καρηφαρίτην A. Haec particula in v. Καρηφαρίτης est propagata. 5. Ἀνθ' ὅτου] Lex. Seg. p. 403. 6. Ἀνθῶ ἀεί] Ἀνθῶδει Valckenarius. 7. Ἄνθρακες] Doctiora Zenobius II, 1. sive Diogen. I, 90. Utrorumque explicationes iunxit Arsenius p. 57. 9. Qui post ἐλπίς extabat onirocriticus ex Astrampsycho senarius, Ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην, cum omisi cum A. Inculcavit etiam Leid. post v. Καμβάσειν. 10. Ὅμηρος] Il. ι. 213. V. Zon. p. 185. 12. ἐπύπερθε B. E. τάνυσσε A. 14. ἐν Ἐπιγράμματι Apollonidae VII. pr. Anth. Pal. VI, 105. Dictum iisdem vocibus recoquitur sub gl. Λιμενῖτιν, Τριγλίς, Φυκίδα. Ceterum scribebatur τρίγλαν. 17. Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθ.] Ex Scholiasta Aristoph. Acharn. 670. Vide eundem Scholiastam in Av. 1545. et Hesych. v. Ἀπανθρακίδες et Ἐπανθρακίδες. Küst. 18. λέγεται E. 19. Ἀλέξιδι] Ἀλέξιδος A. παραλεξείδιον Lex. Seg. p. 404. Cf. Hesychius. 20. Ἀνθρήνη] Vid. Lex. Seg. pp. 21. 404. καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελ.] Huc spectant verba Scholiastae Aristophanis Nub. 948. οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνήθως. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. Küst. Adeas v. Ἀθρήνη.

3. Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια] Aristophanis versus ex Vesp. 1118. (1075.) integrandus: Ἐξελεῖν ἡμῶν μετοικῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια. 5. Τὠφθαλμὼ ... ἀπολεῖται] Aristoph. Nub. 947 — 49. Scripsi τὠφθαλμώ: τὸν ὀφθαλμὸν A. τὸ πρόςωπον ἅπαν καὶ τὼ ὀφθ. E. 8. τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη] τῇ ἀνθρήνῃ ἡ μέλισσα. ἔστι δὲ ἡ ἀνθρήνη E. 10. Ἀνθρωπαρέσκεια] Vide Suicerum in Thesauro Eccles. v. Ἀνθρωπαρεσκία. Küst. 12. Ἀνθρωπεία φ.] Vox Thucydidis II, 50. Vid. Duker. in III, 40. 13. Ἀνθρωπίζω] Ἀνθρωπίζειν χρή, Epist. Archytae de Platone Diogen. Laert. III, 22. Burn. 14. Ἀνθρώπινον. Δῆθεν] Sumpsit a Diogene Laert. IV, 7. unde patet δῆθεν sequentibus [cum Med.] esse adiungendum. Hemst. Similiter Toupius I. p. 60. Omnia continuavit Aldus: Α. δῆθεν. Διωκ. Küst. Ἀνθρώπινον· σύμμετρον, μικρὸν Zon. p. 194. 16. αὐτὴν om. Diog. καὶ Ἀνθρωπινώτερος delevit Küsterus. Cf. Antiatt. p. 78. Ἀνθρωπινὸς μῦθος restituendum Phrynicho Seg. p. 21. ex Arist. Vesp. 1218. Ceterum cf. intpp. Tho. M. p. 74. et Pierson. in Moer. p. 27. 18. Ἀνθρωπείως B. E. Ἀνθρωπαίως A. C. et hanc scripturam servat Aristoph. cod. Rav. in Ran. 1089. (1069.) Gaisf. Reiecimus ἀνθρωπαίως ut vocem nullius coloris. Sed fuit illud ἀνθρωπείως minus usitatum altero ἀνθρωπίνως, de quo dixit Wessel. in Diod. I, 60. Ceterum bona pars harumce glossarum est disiecta vel additamentis quibusdam perturbata. 19. Ἀνθρωπίνως] Vide Casaub. in Athen. IX, 7. Küst. 20. Πολύβιος XVIII, 16, 4. καὶ ante συμβέβηκε (Polyb. Ἴσως μὲν οὖν καὶ ἑτέροις ἤδη τοῦτο συμβέβηκε, τὸ τὰς μὲν ἐν κτλ.) omisi cum A. B. E.

---

compositum de vv. ἄνθος et ὀσμή, formatumque ab ἀνθόσμιος, significans vinum odoris grati. Vinum vero vulgare appellabant καρηβαρίτην. Aristophanes Ranis: *Bacche, non bibis vinum odoratum.* id est, ebrietati et crapulae indulges, quia vinum austerum bibis. Ἀνθ' ὅτου. Cuius rei causa. Ἀνθῶ ἀεί. Ἄνθρακες ὁ θησ. *Pro thesauro carbones.* Proverbium in eos, qui bona quidem sperant, sed malis afficiuntur ab illis, unde bona sperabant. Ἀνθρακιά. Carbones ardentes. Homerus: *Cum prunarum cumulum congessisset, verua desuper extendit.* Et in Epigrammate: *Triglam assatam et phycidem in portu captam tibi, Diana, dono.* Et Ἀνθρακίδες, pisciculi assati; et omnino quaecunque supra carbones assata sunt, sic appellantur. Et Ἀνθράκιον, exiguus tripus apud Alexidem. Ἀνθρήνη. Genus vespae. poetae vero hoc nomen etiam ad apes transferunt. Et Ἀνθρήνια, apes. *Adimere nobis cupiens per vim apes.* † *Faciem atque oculos sententiis meis tanquam apum aculeis compunctus peribit.* Ἀνθρήνη est api cognata, vespae consimilis. Favus autem appellatur ἀνθρήνιον. Ἀνθρωπαρέσκεια. Studium hominibus placendi. Ἀνθρωπεία φύσις. Ἀνθρωπίζω. Humanitatis morem sequor. Ἀνθρώπινον. *Meretricem fingentem quosdam se persecutos esse, in illius domum confugisse; illum vero humanitatis causa eam excepisse.* Ἀνθρωπείως. Moderate. Apud Aristophanem in *Ranis.* Et Ἀνθρωπίνως, toleranter, patienter. Polybius:

βέβηκε τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις ἐξουσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἵστασθαι καὶ νουνεχῶς.

Ἀνθρωποδαίμονες. Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειόν τε ἠμπέσχοντο σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες γεγενημένοι τῷ τρόπῳ τούτῳ ξύμπασαν κατέσεισαν τὴν οἰκουμένην.

Ἀνθρωπόλεθρος. ὁ φονεύς.

Ἄνθρωπος. τὸ προσηγορικόν. Καὶ Ἄνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τοῦ ὀλυμπιονίκου πύκτου, οὗ ἐν Ἠθικοῖς Ἀριστοτέλης μνημονεύει. Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφην, ταύτης μόνης ἐπιδεῖσθαι νομίζω τῆς μαντικῆς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι βουλομένους, καὶ μὴ δίκην θηρίων ἔξω κεχηνέναι ἐς προνομὰς ἀπεράντους· οὕτω φησὶ Δαμάσκιος ὁ φιλόσοφος.

Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων καὶ δι' αὐτοῦ εὐδοκιμούντων. Καὶ Ἄνθρωπος Εὔριπος· τύχη Εὔριπος· διάνοια Εὔριπος, ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος λυπησιλόγος. σημαίνει μὲν δ λυπῶν διὰ τὸ λέγειν τοὺς πέλας. Κρατῖνος.

Ἄνθρωπος πρόδοξος. ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἄνθρωπος φιλοπραγματίας. ἐπὶ πολυπράγμονος.

Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους. πρῶτον μὲν ὁμιλίᾳ τῇ πρὸς θεόν· ἀνάγκη γὰρ προσιόντα αὐτῷ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ χωρίζεσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιοῦντα ἑαυτὸν τῷ θεῷ. δεύτερον ἐν τῷ εὖ ποιεῖν· θεοῦ γὰρ τοῦτο καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον ἐν τῷ ἀποθνήσκειν· εἰ γὰρ κατὰ ποσόν τι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῷον χωριζομένη βελτίων γίνεται ἑαυτῆς, ἔν τε τοῖς ὕπνοις κατὰ τοὺς ὀνείρους καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσεσι τῶν νόσων μαντικὴ γίνεται, πολλῷ μᾶλλον βελτιοῦται, ὅταν τέλεον χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ σώματος.

Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος.

Ἄνθρωπος. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκοῦν

---

1. τὰ μὲν A. unde refinxi scripturam editam τοὺς μὲν — ἐξουσίαν B. E. 2. περιπετείαις A. B. 4. Δαίμονες ὄντες] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 12. Küst. ἀνθρωπεῖόν τε B. E. ἀνθρώπειον C. 5. ἠμπίσχοντο E. 6. τῷ τρόπῳ τούτῳ] τὸν τρόπον τοῦτον C. 9. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ.] Verba illa, Ἄνθρωπος ἴδιον ὄνομα — ἐν Ἠθ. Ἀριστ. μνημονεύει, sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in lib. I. Topic. Aristot. p. 61. Küst. Deinde glossas hoc ordine dedit A. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ — Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. — Ἄνθρωπος τὸ τῶν — Ἄνθρωπος ἀνθρώπου — Ἄνθρωπος λυπησ. — Ἄνθρωπος πρόδοξος — Ἄνθρωπος φιλ. — Ἀνθρωίσκα. Nimirum vel leviter intuenti constiterit varias variorum observationes unum in locum temere redactas fuisse. 10. ὄνομα] ὀνόματος B. E. Med. 17. ὑπὸ ἀνθρώπων B. E. 18. καὶ δι' αὐτῶν A. B. C. E. Med. Correxit Portus. διά τινα εὐδαιμονούντων Zenobius et MS. 177. Breviora Diogenianus et Arsen. p. 57. 18. εὐδοκιμούντων] Lege εὐδαιμονούντων, ut apud Zenobium I, 91. Küst. Ἄνθρωπος Εὔριπος] Lex. Seg. p. 404. Arsen. pp. 57. 58. Horum particulae repertae sunt post v. Ἀπανοίεσθαι et in gl. Τύχη. Ceterum cf. Wyttenb. in Phaed. p. 240.

1. λυπησιλόγος] Sic A. C. E. Lex. Seg. pp. 9, 404. λυπησολόγος edd. ante Gaisf. 2. διὰ τὸ λέγειν κακῶς] διὰ τοῦ λέγειν Lex. Seg. κακῶς om. A. C. Praeterea dicendum fuit cum Phrynicho: σημαίνει τὸν διὰ τοῦ λ. λυποῦντα τοὺς πέλας. 3. Ἀνθ. πρόδ.] Lex. Seg. p. 404. 5. Ἀνθ. φιλ.] Vid. Phrynichus Seg. p. 3. 7. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτ.] Totum hunc articulum apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagorae C. CCXLIX. p. 1313. (p. 439. a.) extare Küst. monuit, praeeunte Pearsono. κατὰ τρεῖς τρόπους] Cum tres tantum modi hic recenseantur, quibus homo se ipso melior fit, male in prioribus editt. [et A. E.] excusum est κατὰ πέντε τρόπους: cuius loco proinde κατὰ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, praesertim cum et apud Photium expresse sic legatur. Küst. Correxerat Portus. 9. τὸν ante προσιόντα omisi cum B. E. Mox ἐκείνου A. 14. βελτίον vulg. 16. μαντικὸς Med. 17. ὅταν τέλειον] καὶ ὅταν τέλεον A. B. E. τέλεον recepi cum Photio, καὶ licet ante μᾶλλον collocare. 18. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν] Haec et quae sequuntur sunt verba Synesii epist. LVII, p. 197, eademque leguntur infra v. Θυννοσκοπῶν. Küst. 20. ἀλλάμενος A. 21. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. XVII. c. 13. [c. 15. 15. 16.] eademque leguntur in Excerptis ex Polybio ab Valesio editis p. 97. Vide etiam vv. Ἀδοξοποιημένον et Ἀλογιστία. Küst.

Accidere solet hominibus, ut rebus laetis potentiam moderate ferre nequeant, in adversis vero caute et prudenter se gerant. Ἀνθρωποδαίμονες. *Cum daemones essent, corpus humanum induerunt, et sic mixta hominum daemonumque natura universum terrarum orbem concusserunt.* Ἀνθρωπόλεθρος. Hominum pernicies. Ἄνθρωπος. Nomen appellativum. Item nomen proprium pugilis Olympionicae, cuius mentionem facit Aristoteles in *Ethicis*. *At ego quidem hac sola vaticinandi arte illos opinor indigere, qui homines agere volunt, nec ferarum instar pabulis inexplebili cupiditate inhiare.* Oratio Damascii philosophi. Ἄνθρωπος ἀνθρ. *Homo homini Deus.* Proverbium de illis dictum qui praeter spem ab aliquo servantur et beati redduntur. Et: *Homo Euripus: Fortuna Euripus: Animus Euripus.* quae dicuntur in homines leves et inconstantes. Ἄνθρωπος λυπησιλόγος. Homo qui maledicendo alios laedit. Cratinus. Ἄνθρωπος πρόδοξος. Homo qui de re nondum diligenter explorata statuere solet. Ἄνθρωπος φιλ. Homo intempestive curiosus. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis seipso melior fit. primum quidem consuetudine cum deo: necesse est enim eum qui ad deum accedat illo tempore ab omni vitio abstinere et ad dei similitudinem se pro viribus conformare. deinde benefaciendo: dei enim hoc proprium, in eoque deum imitamur. tertio moriendo: si enim animus, dum animal vivit, aliquantum a corpore separatus se ipso melior fit, et in somnis per insomnia et in perturbationibus morborum notitiam futurorum habet, multo sane praestantior se ipso fit, cum prorsus a corpore separatur. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. *Homo, qui ne avi quidem nomen, immo nec patris edere possit, nisi quantum assequitur coniectura, a thynnorum piscatione ad praefecti dignitatem evectus.* Ἄνθρωπος. *Cum genus hominum in-*

215 πανουργότατον εἶναι τῶν ζῴων πολὺν ἔχει λόγον τοῦ φαυλότατον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις αὐταῖς δουλεύοντα διὰ μόνας ταύτας σφάλλεται· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προςδεδοξοποιημένον οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Ἄνθρισκα. ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις· οἷα καὶ τὰ μάραθρα.

Ἀνθυπωμοσία. ἀντὶ τοῦ ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνθυπουργῆσαι. τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σοφοκλῆς Κολχίσιν·

Ἦ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

[Ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.]

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον. παρεγγυᾷ ἡ παροιμία ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνοδίᾳ. ἐπίρρημα τοπικόν. Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν.

Ἄνοδον. ἀδιέξοδον. Ξενοφῶν· Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος.

Ἀνόδοντον. Κοριάννοις Φερεκράτης·

Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Ἀνόητα. τὰ ἀφροδίσια καὶ ἡ λαγνεία· τουτέστι μωρά. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Ἀριστοφάνης·

---

2. φαυλοτάτου Med. 3. αὐτῶν ἐπιθυμίαις δουλεύοντα] ἐπιθυμίαις αὐταῖς δουλεύονται A. fere cum Exc. Vales., αὐταῖς cum B. E. quod om. v. Δεδοξοποιημένον. 5. προςδεδοξοπεποιημένον] προςδεδοξοποιημένον A. B. E. Exc. Quod recepimus. Sed miror homines doctos in emendatione loci nihil vidisse, cum illa τὰ μὲν — ἁμαρτάνει ad gl. Δεδοξοποιημένα relata sint. Aperte vero legendum καίπερ δεδοξον. Ceterum Med. καὶ πρὸς δ. 7. Ἄνθρισκα] Puto legendum Ἄνθρισκα, vel ut apud Hesychium Ἀνθρίσκια. Küst. Vulg. praebet Lex. Seg. p. 404. Ἄνθρυσκα B. E. ἄνθρυσκα Etym. M. p. 108. ἄνθρισκα Zon. p. 192. „Ἄνθρισκα Schweighäus. in Athen. XV, 32. p. 176. conf. Schneid. in Theophr. Hist. Plant. VII, 7. p. 594." Gaisf. in Add. Quod sequebatur τὰ om. A. B. C. E. Lex. Seg. 8. μάλαθρα Med. μάραθα Zon. μάραθα Lex. 9. Ἀνθυπωμοσία] Ἀνθυπωμοσία A. id est Ἀνθυπομόσαι, quod praebet Pal. Harpocratio, nam edd. Ἀνθυπωμοσαν . . ὑπεῖπον Lex. Seg. p. 404. Ἀνθυπώμοσα· ἀντὶ τοῦ ὑπ . . ὑπωμοσία. ὑπειπεῖν] Sic in 2 MSS. Pariss. exaratum est, eamque lectionem confirmat etiam Harpocratio. In prioribus editt. vero [et B. E.] minus recte excusum est εἰπεῖν. Küst. Novum tamen in tali sententia ὑπειπεῖν, nec satisfacit ἀντειπεῖν. 10. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλ.] Locus Demosthenis, ad quem Suidas respexit, extat p. 693. [1174, 4.] Ἐπειδὴ δ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. ὑπομοσθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες Ὀλυμπιόδωρον τουτονί, ὥσπερ ἡμῶν λέγοντες, ἐπειδὰν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκα ἀπεῖναι τουτονὶ καὶ οὐ δημοσίᾳ. Ex hoc loco discimus, quid apud veteres Graecos ὑπομόσασθαι et ἀνθυπομόσασθαι significaverit. Nimirum ὑπομόσασθαι dicebantur illi, qui iureiurando affirmantes reum iustam ob causam abesse, iudicium differendum esse petebant. Contra ἀνθυπομόσασθαι dicebantur adversarii, qui contrario iuramento reum iustam ob causam abesse negabant. Hinc ergo patet Hesychium minus recte ἀνθυπόμνυσθαι exponere, τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου: quoniam illa interpretatio voci ὑπόμνυσθαι potius convenit, ut ex iis quae dicta sunt liquet. Küst. Adde lib. d. Att. Proz. p. 695. sqq. 11. Ἀνθυπουργῆσαι] Edd. ante Gaisf. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. τὸ ἀνταποδοῦναι. Meliora dederunt A. B. C. E. Lex. Seg. p. 404. 12. Κολχίσιν fr. III. ubi editum ἤ. Post h. gl. quae extabant, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν, Gaisf. cum A. delevit, quippe translata ex v. Ἀνάλογον.

1. Ἀνὰ κράτος] Gl. om. vulg. Equidem uncis inclusi. Est diversa scriptura v. Ἀγγάρος. 3. Haec repetita sunt ex v. Ἀνάγκη. ταρίχῳ] ταρίχῃ A. B m. s. ταρίχιον E. Unde probabilius efficitur ταρίχει. 5. Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κ.] Haec sunt verba Polybii III, 19. ubi rectius legitur, ἀνοδίᾳ κατὰ τὴν νῆσον [τῆς νήσου] διεσπάρησαν. Küst. 7. Ξενοφῶν Anab. IV, 8, 10. καὶ ἄνοδον, τὴν ἄνλεισιν, quae post ὄρος extabant, Gaisf. delevit cum omnibus MSS. 9. Ἀνόδοντον. Κοριάννοις] Sic libri cum Lex. Seg. p. 406. Ἀνόδοντος. Κοριάνοις vulg. Restituendum vero Κοριαννοῖ: v. Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. Quamquam hoc pusillum est mendum, si corruptelam loci alte reconditam expendere libet. Non enim sufficit ut δὲ post Ἀνὴρ inferciamus cum Lob. in Phryn. p. 151. Nam cum et Pollux X, 89. tradiderit: ἀλλ' ὅταν Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις φῇ· Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; Οὔ. Τί μ' εἰργάσαι;] ἀμάχαιρος ἐπὶ βοῦς νωτίζω κρέα, [ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος;] et Ἀνόδοντον istud parum ad dictionem Pherecrateam conveniat; satis iam apparet orationem et defectu verborum et elocutionis vitio laborare. Suidam quidem suspicor talia fere posuisse: Ἀνόδους. Φερεκράτης Κοριαννοῖ. καὶ Ἀνόδοντος. Κραπατάλοις· Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει; Iterum vero Pollux II, 96. καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερεκράτης. Ceterum v. intpp. Thomae M. p. 636. sq. 11. Ἀνόητα· τὰ ἀφροδίσια] Hoc sensu vox ista capitur a Philostrato V. Apoll. VI, 13. ubi de Satyro inquit: πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων: i. e. desiit enim libidinoso amore mulieres prosequi. Interpres male: iam enim molestiam vobis afferre desinet. Huc spectat locus ille Euripidis in Troadibus v. 989. a Porto quoque observatus: Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Küst. Addas vel Monkium in E. Hipp. 640. 13. Ἀριστοφάνης Nub. 416. Hausit Suidas e Scholiis sive integris sive castigatis. Velut quod nostra Scholia praebent, τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον, cum μωραίνειν (v. Eur. Andr. 674.), non ἀνοηταίνειν istum in significatum reperiamus deflexisse, hoc saltem expungendum.

---

genii calliditate cetera animalia videatur superare, profecto ratio est ut pessimum habeatur. nam caeterae animantes, quae solis cupiditatibus corporis serviunt, per has unice peccant: at humanum genus, quamquam instructum est ratione, non pauciora per imprudentiam quam naturae vitio peccat. Ἄνθρισκα. Olera silvestria, quae similitudinem habent anethi: cuiusmodi sunt etiam marathra. Ἀνθυπωμοσία. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum. Sic vocatur iusiurandum, quo actor iudicium negat esse differendum. Ἀνθυπουργῆσαι. Gratiam referre. Sophocles Colchidibus: An iureiurando affirmas, te mihi gratiam relaturum? [Ἀνὰ κράτος ἐλ. Vehementer equitantem. sic Xenophon.] Ἂν μὴ παρῇ κρ. Si non adsint carnes, in salsamentis est acquiescendum. Hoc proverbium iubet nos in rebus praesentibus acquiescere. Ἀνοδίᾳ. Adverbium loci. Plures vero aviis itineribus per insulam dispersi sunt. Ἄνοδον. Transitu difficile. Xenophon: Nam hic quidem nullum montis aditum, illic vero facilem accessum reperiemus. Ἀνόδοντον. Pherecrates Corianno: Homo senex edentulus *. Ἀνόητα. Res venereae et venerea libido: quasi dicas stulta. μωραίνειν enim Graeci vocabant rei venereae indulgere. Aristophanes

Οἴνου τ' ἀπέχῃ καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων
ἀνοήτων.

τουτέστι μωρῶν· ἢ ἀνοήτων, ἀνεπιστημόνων.

Ἀνάθευτον. γνήσιον, ἀπαραποίητον, καθαρόν.

[Ἀνώγαιον. τὸ ὑπερῷον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει καὶ τῶν κωμῳδιοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην.]

Ἀνομβροῦσαι. ἀναβλύζουσαι.

Ἀνομένης. παυομένης, ἀνυομένης.

Ἀνομείτω. παρανομείτω.

Ἀν' ὅμιλον. κατὰ τὸ πλῆθος.

216 Ἄνομος. ὁ παράνομος. Ἄνωμος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι.

Ἀνόνητα. ἀνωφελῆ.

Τὰ γὰρ περιττὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτει βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις·

οἷον ὁ Αἴας.

Ἀνονόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἄνοντος. ἀνύοντος.

Ἀνόπαια. εἶδος ὀρνιθος.

Ἀν' ὦπα. εἰς πρόσωπον.

Ἄνοπτοι. ἀθέατοι. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὥρμησαν ἄνοπτοι τοῖς πολεμίοις.

Ἀνοργίας. ἀμυησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια. Καὶ Ἀνοργιάστοις, τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοί ἐστιν.

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ· ἀτέλεστά σοι ἐστίν.

Ἄνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος.

Ἀνόρεκτος. ὁ μὴ ὀρεγόμενός τινος, ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος.

Ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν. Μένανδρος Ὑδρίᾳ·

Εὐθὺς καταχρήσεσθαι τὸν ἀνορωρυγμένην
ταύτην ἰδόντα.

Ἀνορταλίζειν. καὶ Ἀνωρτάλιζες. κούφως

---

1. ἀπέχειν C. καὶ γυμνασίων om. A. B. C. habet E. 3. ἀνεπιστημόνων doctus interpres recte posuit. Cum Aristophane contendendus Plato Legg. I. p. 637. A. ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, coll. Plutarchi Qu. Symp. V, 10. 4. Cf. var. lect. Diodori I, 72. καθαρόν om. Lex. Seg. p. 405. 6. Ἀνώγαιον] Sic A. B. C. Ἀνάγαιον E. Ἀνώγεων vulg. Ἀνόχαιον Lex. Seg. p. 405. satis probabiliter; cum libri veteres apud Xenophontem praesient ἀνοχαίων. Glossa recentiorum magistrorum inventum. 6. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει V, 4, 29. 7. τῶν κωμῳδοποιῶν] τὸν κωμῳδοποιὸν A. Lex. Seg. Scriptorem quamvis mediocriter doctum opinor dedisse, καὶ οἱ περὶ Ἀντιφάνην τὸν κωμῳδοποιόν. κωμῳδιοποιῶν B. 8. Ἀντιφάνην] Sic A. C. Lex. Seg. Ἀριστοφάνην edd. ante Gaisf. 9. Ἀνομβροῦσαι] Lex. Seg. p. 406. Philonem T. II. p. 91. ascripsit Toup. 10. Zon. p. 223. 12. Ἀν' ὅμιλον] Lex. Seg. p. 406. Glossa Il. γ'. 449. 14. ἐξ οὗ et οὕτω καλούμενοι om. C. Memorabilis Pelopidarum significatio: quorsum pertinent loci Iuliani Or. II. p. 81. C. et Themistii VI. p. 77. B. Repetuntur haec in gl. Ἄνωμος. 17. Versus Sophoclis Ai. 58. sq. 18. πίπτειν] πίπτει Gaisf. cum A. B. C. Post δυσπραξίαις addit E. ἔφασχ' ὁ μάντις.
1. Ἀνονόμαστος] Sic 2 MSS. Pariss. In prioribus vero editt. excusum est ἀνωνόμαστος per ω, cui scripturae ordo litterarum repugnat. Küst. Ἀνωνόμαστος A. E. recte, ut patebit consulenti Aristoph. Av. 1712. Sed rectius fortasse gl. om. C. Infra enim sua serie invenitur. Gaisf. Alterum restitui. Herodianus Epim. p. 203. ἀνονόμαστος δὲ καὶ κατονόμαστος διὰ τοῦ ο μικροῦ. 2. Ἄνοντος. ἀνύοντος] Ex Scholiasta Aristoph. Vesp. 368. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 406. 3. Ἀνόπαια] Homer. Od. α. 320. ubi v. Schol. et praeter alios Apollon. Lex. p. 140. 4. εἰς πρόσωπον] κατόπιν addit C. Cf. Hesych. 7. Ἀνοργίας] Cum gl. seq. Lex. Seg. p. 406. Partem Hesychius. 8. Synesii ut videtur dictum. 9. Versus Aristophanis Lysistr. 898. Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Hinc corrigendum Scholii Aristoph. mendum ἀτέλεστα. 13. Ἀνόρεκτος] Plutarch. II. p. 664. A. 687. C. Burn. Post h. gl. B. E. Med., quae Küst. expulit, Ἀνορθῶ. ἀιτιατικῇ. Sed et haec in marg. paulo supra habet A. et quae sequebantur, Ἄνορον. τὸ ὀξύ. Glossam suspectae fidei visam H. Stephano Ind. Thes. in v., collocatam in C. ante Ἀνοχή, retinere noluimus. 15. λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον] οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν A. C. Lex. Seg. p. 405. οὐχὶ ἀνωρυγμένον om. B. E. Huius exemplum nec Lobeck. in Phryn. p. 33. neque ego repperimus. ἀνωρογυμένον Med. Statim Gaisf. Ὑδρίᾳ cum A. pro Ὑδρείᾳ. Vide Meinekii edit. p. 163. 17. Εὐθὺς καταχρήσεσθαι τὸν ἀνορωρυγμένον] Hoc fragmentum ἀνερμήνευτον reliqui, quia ex tam laceris reliquiis nullum sensum elicere potui. Küst. Interim dedi Bentleianam fere interpretationem. καταχρήσασθαι certatim docti: καταχρήσεσθαι A. C. Mox recepi ἀνορωρυγμένην B. C. E. Μένανδρος· τὴν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδὼν Lex. Seg. Hoc cum ad ὑδρίαν referatur, nihil desidero nisi correctionem etiam Hermanno probatam, καταχρήσεσθ' αὑτόν: ut sententia talis existere videatur: *statim ipsum sibi mortem esse consciturum, quando effossam urnam intellexerit.* 19. Ἀνωρτάλιζες. κούφως ἐψχοῦ, ἐπ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1341. quem versum cum superiore Suidas deinceps attulit.

Si quidem et vino abstines et exercitiis et reliquarum ineptiarum. Ἀνάθευτον. Legitimum, non fictum, sincerum. [Ἀνώγαιον. Coenaculum in superiore domus parte. Xenophon *de Expeditione Cyri*, et inter Comicos Antiphanes.] Ἀνομβροῦσαι. Scaturientes. Ἀνομένης. Quae cessat, quae conficitur. Ἀνομείτω. Iniquitati studeat. Ἀν' ὅμιλον. In turba. Ἄνομος. Iniquus. At Ἄνωμος, per ω, qui humeris caret. unde etiam Pelopidae vocantur ἄνωμοι. Ἀνόνητα. Inutilia. *Nam ingentia et vastae molis corpora gravi casu ruere, cum a diis evertuntur.* velut Aiax. Ἀνονόμαστος. Qui nullum habet nomen. Ἄνοντος. Perficientis. Ἀνόπαια. Genus avis. Ἀν' ὦπα. In faciem. Ἄνοπτοι. Qui non cernuntur. *Graeci vero alteram insulae partem aggressi sunt, hostibus non animadversi.* Ἀνοργίας. Si qui mysteriorum sunt expertes. ὄργια enim appellantur mysteria. Et Ἀνοργιάστοις, qui mysteriis non sunt initiati. *Sacra Veneris non celebrasti*, id est, ludum Veneris non peregisti. Ἄνοργοι. Mansueti. Cratinus. Ἀνόρεκτος. Qui nihil appetit, qui cibos appositos fastidit. Ἀνορωρυγμένον. Sic dicendum est, non ἀνωρυγμένον. Menander Hydria: *Statim profusurum esse [thesaurum] effossum, simulatque hanc viderit.* Ἀνορταλίζειν. Et Ἀνωρτάλιζες, leviter

ὤρχου, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Ἀριστοφάνης·

Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας.

ἀντὶ τοῦ μετεωρίζου, καὶ μέγα ἐφρόνεις. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφορούντων ἡ λέξις.

Ἀνόσιον. βέβηλον, ἀνίερον, ἄθυτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τἄλλα ὢν ἀνόσιος τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Καὶ ἀνοσιώτατος, ὁμοίως.

Ἄννος χρίβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος ἐς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

Ἀνόστους. ἀνυποστρέπτους. νόστος γὰρ ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε, καὶ ἔθηκεν ἀνόστους, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν.

217 Ἀνουβίδειον. τόπος τις.

Ἀννουμῖνος. ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ ἀδνούμιόν φασιν.

Ἀν' οὖς ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς·

Τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν.

ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.

Ἀνουτητί. ἄνευ τρώσεως.

Ἀνοχή. ἡ ὑπομονή.

Ἀνοχλίσας. ἀνακινήσας.

Ἀνοψία. σπάνις τῶν ὄψων.

Ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἀνά. Ὅμηρος·

Οὐδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἕδος ἐντὸς
ἐέργει.

καὶ τὴν πρόθεσιν κολλητέον τῷ ἐέργει, ἵνα ᾖ ἀνείργει, ἀναστέλλει· ὃ καταστρέφει εἰς τὸ περιορίζει.

Ἄνω καὶ κάτω. τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Ἄνωγε. παρεκελεύσατο.

Ἀνώγεων. οἴκημα. Ἀνώγειον δέ. [Ὅτι Καλ-

---

1. ὤρχου] ὀρχοῦ B. C. E. Med. 3. ἀναπτεροῦσθαι] ἀναπτερύσσεσθαι Schol. Aristoph. 4. ὁπόταν B. 5. Cf. v. Κἀκερουτίας. 6. ἐμετεωρίζου tacite vulgg. edd. 8. ἀνίερον] ἀνιαρόν A. C. μιαρόν, ἀνίερον Lex. Seg. p. 406. 11. Ἄννος χρίβανον] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 86. Ἄνθρωπος Med. bis pro Ἄννος. Haec olim inculcari solebant post vv. Ἄρτος et Κρίβανος. 12. ἐς τὴν — κρίβανον] κρίβανον ἐφεῦρεν ἐς τὴν ὄπτησιν τῶν ἄρτων C. Quae subsequebatur gl. Ἀννῶνα (Ἀννόνα B. E. Med.), Ῥωμαϊκὴ λέξις, eam reieci, cum praesertim habeat A. in marg. 14. Cf. v. Νόστος. 17. τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν] Odyss. ω. 528. Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους. 18. Ἀνουβίδιον] Lego Ἀνουβίδειον ab Ἄνουβις, scil. ut Βενδίδειον a Βένδις. V. Hesych. Toup. MS. Dedi Ἀνουβίδειον cum A. ubi desunt [quae sub finem gl. abieci] Βενδίδειον δέ, pro quibus ὁμοίως δὲ Βενδίδειον E. Gaisf. Eandem mendam Luciano dempsit Lobeck. in Phryn. p. 372.

1. Ἀννουμῖνος] Vide supra v. Ἀδνούμιον. 3. Ἀν' οὖς ἔχων] Phrasis illa ex Aeschyli *Lycurgo* petita est, ut nos docet Schol. Sophoclis Oed. Col. 674. Ἀνέχουσα κισσόν, ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὰ φυτόν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος, ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων. ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ οὖς ἔχων. Haud aliter Theognis v. 883. Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος. Toup. Cf. Herm. de Aesch. Lycurg. p. 24. 4. Σοφοκλῆς Oed. C. 674. Unde scripturam editam οἶνον (οἰνωπ' tacite Gaisf.) refinxi. 7. Ἀνουτητί] Ἀνουτί, ἄνευ ἐρωτήσεως C. Gl. Il. χ. 371. 8. Quae sub finem extabant, ἀναχωχὴ δέ, omisi cum A. C. 9. Ἀνοχλήσας] Ἀνοχλίσας A. quod coniectura sunt assecuti Küsterus Diatr. p. 47. et Albert. in Hesych. v. Μοχλίζων. 10. Ἀνοψία] Lex. Seg. p. 406. Exemplum praebet Eust. in Il. λ'. p. 867. f. 11. Ὅμηρος· Οὐδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακ.] Apud Homerum Il. ω. 544. versus hic ita legitur: Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Vocatur autem a poeta Lesbus Μάκαρος ἕδος, *Macaris sedes*, quia Macar eam condiderat, et in ea regnaverat, ut docet Scholiasta ad eum locum. Küst. οὐδ' ὅσα A. (cui debetur ἕδος olim neglectum) C. Suspicatur Gaisf. confusum esse hunc locum cum Il. ι. 404. οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. 14. ἐέργειν B. C. E. 15. ἀναστέλλειν C. qui mox εἰ γὰρ pro εἰς τό. 16. Ἄνω κάτω] Ἄνω καὶ κάτω A. C. Lex. Seg. p. 412, 4. Meliorem dedit interpretationem Schol. Platon. p. 359. Vide vel Gatak. in Anton. IX, 28. Heind. in Gorg. 104. et quem Gaisf. laudat Bakium in Cleomed. p. 381. 17. Il. α. 313. 18. Ἀνώγεον] Ἀνώγεων A. Ἀνώγεων E. Hoc reponendum fuisse si minus concinna membrorum persuadebat relatio, poterat certe comparata gl. Κατώγεων monstrare. Ceterum praecepti quantae sint dubitationes ad turbae, licet ex iis intelligere quae congessit Lobeck. in Phryn. p. 297. sq. Ὅτι Καλλισθένης κτλ. habet A. in marg. ὅτι om. B. E. Superior quidem sententia videtur esse deprompta de v. Ἀναγκαῖον: nec quae subsequuntur proximis arte cohaerent. Cf. Etym. M. p. 115.

---

saltabas, efferebaris, et celeriter credebas, priusquam rem explorasses. Ὀρταλίζειν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur et alis se levare incipiunt. Aristophanes: *Quoties quis talibus prooemiis utebatur, efferebaris et cornua tollebas.* id est, magnos spiritus ac superbos concipiebas: per figuram a cornutis animalibus ductam. Ἀνόσιον. Profanum, impium, nefastum. Aelianus: *Hic quamvis ceteris in rebus esset impius, hac tamen in re deo paruit.* Item ἀνοσιώτατος. Ἄννος κρίβανον. Proverbium de rerum novarum inventoribus. Annus enim Aegyptius clibanum, quo panes coquebantur, invenit. Ἀνόστους. Reditus expertes. νόστος enim vocatur reditus ad suos, propter patriae dulcedinem. Aelianus: *Ille vero sacrilegos interfecit, et, ut Homerice dicam, reditu in patriam privavit.* Ἀνουβίδειον. Templi nomen. Ἀννουμῖνος. Apud Romanos nominum descriptio sic vocatur: alii vero ἀδνούμιον dicunt. Ἀν' οὖς ἔχων. *Aurem arrigens.* Et Sophocles: *Nigram sustollens hederam.* ubi ἀνέχουσα positum pro ἄνω ἔχουσα. Ἀνουτητί. Sine vulnere. Ἀνοχή. Patientia. Ἀνοχλίσας. Emolitus. Ἀνοψία. Penuria piscium. Ἄνω. Pro ἀνά. Homerus: *Et quaecunque Lesbus sedes Macaris recondit.* ubi praepositio est iungenda verbo, quo fiat ἀνείργει, id est, continet, complectitur. Ἄνω κάτω. Omnem movere lapidem. Ἄνωγε. Adhortatus est. Ἀνώγεων. Coenaculum. Contra ἀνώγεον. [Calli-

λισθένης τὸ δεσμωτήριον ἀνώγεων εἶπεν.] Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον διὰ διφθόγγου καὶ ō μικροῦ· τὸ δὲ ἀνώγεων καὶ κατώγεων εἰ τάχα καὶ οἱ κανόνες διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου καὶ ε̄ ψιλοῦ γράφουσιν, ἀλλ' οὖν ὁ τῶν λέξεων θηρατὴς καὶ τῶν τούτων ἀντιστοίχων ἀκριβὴς ὀρθογράφος Καπρογένειος ὁ Μαΐστωρ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ καὶ ō μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεσθαι. τὸ δὲ μεσόγαιον μόνον διὰ διφθόγγου εἴασεν· ἐπειδὴ εὕρηται μεσογεία γῆ καὶ μεσόγεος γῆ.

Ἀνωγή. παρακέλευσις.

Ἀνωδύρετο. ἐθρήνει, ἔκλαιεν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει.

Ἄνωθεν. ἐκ τόπου, ἢ χρόνου. Βάβριος.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
ἑωρώμενοι τροφῆς κηδομένους
ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν
εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

τουτέστιν ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀνωθῆσαν. ἐπὶ τὰ ἄνω κινῆσαν. Ἀνωθῆσαν δὲ ἑαυτὸ τὸ θηρίον καὶ ἔξαλον γενόμενον ἀπεσείσατο ἐς τὴν νῆξιν ἀπολῦσαν τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνώϊστος. ὁ ἀνυπονόητος. Καὶ Ἀνωϊστί, ἀνυπονοήτως.

Ἀνῳκισμένος. ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθείς, ἢ ἄνω ὤν. καὶ Ἀνῳκίσθαι.

Ἀνωμαλία. ἡ τραχύτης.

Ἄνωμος. ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι. Καὶ Ἀνωμότερος. 218

Ἀνώμοτος. χωρὶς ὅρκου. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνώμοτος πιστεύειν ἄξιος. Καὶ αὖθις·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Ἀνῴμωξεν. ἐστέναξεν.

Ἀνωνόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

[Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή.]

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων· οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγει πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσι. τουτέστιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσανατιθεμένων.

---

1. Καλλισθένης] Καλλίστρατος, ut supra, Reinesius Varr. Lectt. III. p. 366. 3. καὶ κατώγεων addiderunt A. B. E. οἱ add. A. 4. ε̄ ψιλοῦ] ψι A. ψιλοῦ E. Med. 5. Immo τῶν τοιούτων. 6. Καπρογένειος] In 2 MSS. Pariss. exaratum est Καπνογένειος, in uno vero Καπρογένιος. Küst. Illud A. Καπρογένειος B. D. E. 8. μεσόγαιον Med. Id est μεσόγειον, quod reponendum. 13. Βάβριος] Versus non esse Babrii sed Sophoclis Electr. 1058 — 62. animadvertit Toupius. Credibile vero Babrii locum quendam excidisse, qui desineret in v. ἄνωθεν. Σοφοκλῆς tamen pro Βάβριος E. 16. βλαστῶσιν libri 19. Ἀνωθῆσαν] Ἀνωθεῖσαν C. Qui exemplum sic profert: καὶ ἀνωθεῖσαν ἑαυτὸ τὸ θηρίον, ἀντὶ τοῦ ἔξαλον γενόμενον, ἀπέλυσε τὸν ἄνον ἀποσεισάμενον εἰς τὴν νῆξιν. Ceterum ἑαυτῷ A.

1. Ἀνώϊστος· ὁ ἀνυπονόητος] Hoc sensu vox ista accipitur ab Herodoto VI, 66. Küst. Vide Wesseling. Ἀνωϊστί] Ἀνωΐστιον E. „Pro Ἀνωϊστί, ἀνυπομονήτως (ut priores edd. vitiose habent) in mea ed. recte exhibui Ἀνωϊστί, ἀνυπονοήτως: idque non tam ex ingenio, quam auctoritate MSS. Pariss., in quibus recte sic legitur, quamvis ea de re lectorem in notis monere oblitus sim. Idem mendum est apud Hesych. v. Ἀνωϊστί: ubi itidem pro ἀνυπομονήτως scribendum est ἀνυπονοήτως. Küst. in Diatr. p. 47. Cuius crisin firmant Apollon. Lex. p. 138. et Schol. Od. δ'. 92. ἀντὶ τοῦ omisi cum A. post Ἀνωϊστί." 3. Ἀνῳκισμένος] Vox Aristophanis et Thucydidis, de qua vid. Valck. in Herod. IV, 18. γεννηθείς Edd. praeter Küsterianam: γενέσθαι mendose Hesychius. 4. καὶ ἀνῳκίσθαι delevit Küsterus. καὶ ἄνω κεῖσθαι A. 6. Ἄνωμος] Vide supra v. Ἄνομος. Gl. om. E. Verba καὶ ἀνωμότερος delevit Küsterus. 11. Versus Euripidis Hippol. 612. ἐστέναξεν] ἐθρήνησεν, ἐστέναξεν E. invito Lex. Seg. p. 412. 13. Ἀνωνόμαστος· ὁ μὴ ἔχων ὄνομα] Respexit, opinor, Suidas ad Aristoph. Av. 1712. ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου Χωρεῖ. Ubi longo melius Scholiastes: Ἀνωνόμαστος δὲ ἀντὶ τοῦ πολλὴ καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι. Toup. I. p. 64. parum probabiliter. Eadem in v. Ἀνονόμαστος: et Ἀνωνόμαστος A. om. ὁ. 14. Ἀννωνῶν] Vid. in Δηληγατίων, unde patet haec esse mutila. Hemst. Immo librorum scripturae docent haec perperam esse inculcata. Ἀννόνων B. E. Med. Ἀννόνων A. ἡ — Ῥωμαϊκή om. A. B. ἐστι δὲ ἡ λ. Ῥ. E. Addit etiam B. Ἄννονα ῥωμαϊκὴ λέξις, supra post Ἄννος expuncta. 16. Ἄνω ποταμῶν] Dictum celeberrimum Euripidis Med. 410. de quo plura intpp. Hesychii. παροιμία add. A. 17. εἰ πόρνος B. E. omissa mox εἰ, cum Zenobio II, 56 qui λέγει· ὡς ὅταν ὁ π. τ. σ. λέγῃ Arsen. p. 60. 18. λέγοιτο A.

---

sthenes autem carcerem vocavit ἀνώγεων.] Ἀνώγαιον et κατώγαιον per diphthongum et ŏ scribuntur. Vocabula vero ἀνώγεων et κατώγεων quamvis forsan regulae per ω̄ et ε̄ scribi iubeant, ille tamen vocum auceps et in huiusmodi litterarum affinium disciplina diligentissimus artifex Magister Caprogenius per ε̄ tenue et ŏ parvum scribenda tradit. quamquam is solam vocem μεσόγαιον per diphthongum scribendam esse concedit; quia reperitur μεσογεία γῆ et μεσόγειος γῆ. Ἀνωγή. Adhortatio. Ἀνωδύρετο. Lugebat, flebat. Ille vero calamitatem suam lamentabatur, lacrimis etiam infortunium prosecutus. Ἄνωθεν. Ex loco superiore, vel a longo retro tempore. Babrius. Quid est quod aves prudentissimas, quae sublime versantur, cum videamus sollicitas esse de alendis iis, qui progenuerant ipsas et unde commoda perceperant, nos eadem solvere dubitemus? Ubi ἄνωθεν significat vel inde a primo ortu, vel quae sunt volaticae. Ἀνωθῆσαν. Quod sursum protrusit. Cum autem fera cum impetu emersisset, et ex mari prosiluisset, hominem excussit et natatui permisit. Ἀνώϊστος. Non suspectus. Et Ἀνωϊστί, sine suspicione. Ἀνῳκισμένος. In loco superiore degens. Ἀνωμαλία. Inaequalitas. Ἄνωμος. Qui alterum humerum non habet. unde etiam Pelopidae ἄνωμοι appellati sunt. Ἀνώμοτος. Iniuratus. Ille vero dignus erat, cui vel iniurato crederetur. Et rursus: Lingua iuravit; at mens iniurata est. Ἀνῴμωξεν. Ingemuit. Ἀνωνόμαστος. Qui nullum habet nomen. [Ἀννωνῶν μετακομιδή. Dictio Latina.] Ἄνω ποταμῶν χωρ. Flumina ad fontes relabuntur. dictum de iis quae ordine contrario fiunt aut dicuntur: ut si homo impudicus virum castum appellet impudicum. fluvii enim a fontibus ad mare labuntur, non contra. itaque dicitur de illis qui vitia ipsis inhaerentia aliis attribuunt.

[Ἀνωρθιασμένον. τὸ ὀρθότατον, καὶ Ἀνωρθωσάμην.]

Ἀνωρθίαζον. Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιοι βοῶντες ἔλεγον.

Ἀνώφλιον. τὸ ὑπέρθυρον.

Ἄνωχθι. κέλευσον.

Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες. παροιμία, ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν πρότερον.

Ἀνταγωνιστής. πολέμῳ καὶ μάχῃ ἰσοστάδην. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Ἀντάλλαγμα. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, οὓς ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.

Ἀντάλλαγον. καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον.

Χήρᾳ·

Ἐχοῦσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ διδομένην.

καὶ ἐν Ἁλιεῖ·

Ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.

Ἀνταμείρομαι.

Ἀντανάκλασιν. κατὰ ἀνάκλασιν ἀπό τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς ἡλιακοῦ, ὅταν λείῳ τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προςπέσῃ.

---

1. Ἀνωρθιασμένον] Philo II. p. 571. *Toup.* MS. Totam glossam om. C. τὸ ὀρθότατον, καὶ ἀνωρθωσάμην] Cum Porto legere malim, τὸ ὀρθιώτατον, καὶ Ἀνωρθιασάμην. Vide infra v. Ὀρθιασμάτων. *Küst.* 3. Ἀνωρθίαζον] Gl. superiori iungebatur, praefixo τό, quod om. A. Ἀνωρθίαζον et ὄρθριοι habent A. B. C. E. Med. Lex. Seg. p. 412. Zon. p. 223. Veram lectionem custodivit Harpocratio, quam expressit Küst. Servavi tamen ὄρθιοι cum Pal. et Gaisf., quamquam praestat ὄρθιον. Ἀνδοκίδης de myst. p. 5. 4. ἔλεγεν Küst. 6. Ἄνωχθι] Il. κ'. 67. et alibi. 7. Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide v. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Nihil mutat Macarius apud editorem Arsenii p. 62. 8. εὐηργέτησαν] εὐεργέτησαν dedi cum A. C. ἰσχυρότερον C. pro πρότερον. Post h. gl. habet A. margo: Ἀνταγωνίζομαι δοτικῇ. 9. ἰσοστάδην] ἰσοπάδην A. ἢ συστάδην marg. 10. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγων. ἀξ.] Haec sunt verba Dionis [LXVII, 6.] de Decebalo, Dacorum Rege, eademque leguntur infra v. Δεινός. *Küst.* 11. ἐγίνετο A. 12. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χρ.] Recte observavit Pearsonus hanc notam excerptam esse ex Theodoreto in Psalm. LXXXVIII, 52. ubi David inquit: Οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου Κύριε· οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ σου. Theodoretus ad illum locum p. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Θεοδοτίων οὕτως· ὠνείδισαν τὰ ἴχνη τοῦ χριστοῦ σου. ἴχνη δὲ Χριστοῦ προςηγόρευσε τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βασιλέας, δι' ὧν ὤδευσεν ὁ περὶ τῆς Χριστοῦ βασιλείας λόγος. Καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα δὲ ἀντάλλαγμα αὐτοὺς προςηγόρευσαν, ὡς κατὰ σάρκα αὐτοῦ γεγενημένους προγόνους, καὶ ὡς ἐν σκοτίῳ τινὶ τὴν βασιλείαν ἔχοντας. *Küst.* Repetebantur haec cum auctario quodam in v. Τὸ ἀντάλλαγμα. 13. ἴχνη] Male Suidas hanc interpretationem LXX. Interpretibus tribuit, quae erat Symmachi et Theodotionis, ut ex citato loco Theodoreti apparet. *Küst.* Eadem recurrunt sub v. Ἴχνη. Mox ἀνεκάλεσαν C. 15. ἄλλον] ἑτέρου A. B. C. E. Lex. Seg. p. 407. 16. Μένανδρος p. 90.

8. Χήρᾳ] χήραν, Edd. χήρα A. B. E. Fabulae Menandreae titulum esse perspexit Valckenar. Diatr. p. 207. probante Meinekio p. 178. In his desinit Lex. Seg. 4. Ἐχοῦσα ἡ ἀδελφὴ π.] Fragmentum a Küstero aliisque depositum; Valckenarius nihil nisi ἑκοῦσ' ἀδελφή. Quam sententiam in Latinis exhibuimus, cum de filia sermonem esse putaremus ab iuvene vitiata, eius vestigia quaedam in corruptelae tenebris apparere videbantur: Ἐχοῦσα πεισθήσει δ', ἀδελφή, ταῦτα σύ, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτῳ διδομένην. Sed Hermannus postquam emendationem multo leniorem tradidit hanc: Ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτῳ διδομένη: nihil equidem opinor sive ad sententiam sive ad usum vocis ἀντάλλαγος, quae personam, non permutandam rem significaret, desiderari posse, modo refingamus: Ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ παρήσει τοῦτό σοι, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτων διδομένην [τὴν θυγατέρα —.] *Libens tibi soror peccati veniam concedet, cum filiam, utpote uxorem futuram, pro aequa istorum compensatione sit existimatura.* 6. ἐν Ἁλιεῖ p. 15. 8. ἀντάλλαγον τέξεις] ἀντάλλαγ τέξεις A. ἀντάλλαγ' ὃν σ. E. (ο σφάλματα supra scr.) ἀντάλλαγον B. διδομένην dedi cum A. C. διδομένην reliqui. 9. Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς] Haec nemo intelligat, nisi prius locum invenerit, ex quo Suidas deprompserit. Deprompsit autem ex Scholiis Aristoph. Eccles. 582. (614.) sed auctioribus iis et uberioribus, quam quae hodie extant. Locus autem Comici ita se habet: Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι. *Toup.* Fugit hunc Suidae interpretationem iis vocibus contineri, quas Schol. Rav. praebet, τουτέστιν ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν: reliqua versui complendo esse, quem librarii disiectum male habuerunt. Vide nos in v. Τριτάλαντον. 12. Om. vulg. 13. Ἀντανάκλασιν] Ex ipsa interpretatione Suidae patet legendum hic esse Ἀντανακλωμένη: quod etiam a Pearsono observatum fuit. *Küst.* Hoc Hesychius, fere cum Suida consentiens. Spectat gl. ad Sap. Salom. XVII, 19. 14. μεταγομένην E. ἐπὶ φωνῆς] ἀπὸ φωνῆς A. B. C. E. Med. ἐπὶ φ. Lex. Seg. p. 406. Vid. Hesych. in Ἀντανακλωμένη. 16. προςπέσοι] προςπέσῃ B. C. Lex. Seg. Quae sequebantur, Ἀντάμειψιν, ἀνταπόδοσιν, expulimus, cum et litterarum ordini repugnent et coniecerit A. in marg., om. C. „Respexit Psalm. CXVIII, 112." *Burn.* Ceterum v. Hesych. et Zon.

[Ἀνωρθιασμένον. Intensum. Et Ἀνωρθωσάμην, crexi.] Ἀνωρθίαζον. Apud Andocidem: id est alta voce conclamarunt. Ἀνώφλιον. Limen superius. Ἄνωχθι. Impera. Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ. Proverbium de iis quibus pro beneficiis ante in aliquem collatis gratia refertur. Ἀνταγωνιστής. Adversarius in certamine. *Unde diu Romanis adversarius extitit formidabilis.* Ἀντάλλαγμα. Christi maiores secundum carnem LXX. Interpretes vocarunt ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα. Ἀντάλλαγον. Sic vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur, non ἄνταλλον. Menander *Canephora*: *Rogabat ut filiam tuam pro altera permutatam commodares.* Et *Vidua*: *Libens vero, mea soror haec sibi persuaderi patietur, cum filiam huic in matrimonium traditam habitura sit compensationem.* Et *Piscatore*: *Evasit bonus iste adulter, sed alius praesto vicarius.* Ἀντ' ἄλλης ἀρχ. *Principatus instar nobis est libido novandi simulque veterum institutorum contemptus.* Id est, si res novas moliri licet, principatum nobis obtinere videmur. Ἀντανάκλασιν. Repercussionem, per quam res ab alio corpore resilit. hoc autem fit et in voce, cum sonus ad aures resultat; et in lumine solis, cum in corpus laeve vel aquam limpidissimam incidit.

Ἀνταναιρεῖται. κτείνεται. Καὶ Ἀνταναιρέθη, ἀντεφονεύθη.

210 *Ἀντανήγοντο.* ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφέροντο. Ἀντανήγοντο οὖν καὶ οἱ βάρβαροι, καὶ τὴν τοῦ Παχύνου παρέπλεον ἀκτήν, κατὰ β' στοιχηδὸν ταξάμενοι τὰς ναῦς. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἐνταῦθα ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀποθανόντες ἀντανήγοντο τῇ Οἴτῃ.

Ἀντανίσχομεν. προβαλλόμεθα. [καὶ Ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσσοντο.]

Ἀνταπαιτῆσαι κἀπαιτῆσαι. Θουκυδίδης τρίτῃ καὶ τετάρτῃ. καὶ ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.

Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι. φησὶ Σοφοκλῆς.

Ἀνταυγεῖς κόρας.

Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ἀντὶ τοῦ τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.

Ἀνταία. ἡ Ῥέα. Καὶ Ἀνταῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀνταίρω. δοτικῇ· φιλονεικῶ.

Ἀντέας. ὄνομα κύριον.

Ἀντεγκλήμασι. Ταύτῃ καὶ τοῖς ἀντεγκλήμασι τοῖς περὶ τῶν δώρων οὐκ ἀπεκρινάμην.

Ἀντελαμβάνοντο. Ὕπνοι τε αὐτῆς ἀεὶ μακρότατοι ἀντελαμβάνοντο· ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο· ἡμερινοὶ μὲν ἄχρι πρώτων νυκτῶν, νυκτερινοὶ δὲ ἄχρις ἡλίου ἀνίσχοντος.

Ἀντεμήνισεν. ἀντωργίσθη. Ὁ δὲ παθὼν ἀνήκεστα καὶ τῆς πατρῴας ἑστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην, ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν.

Ἀντεμπλήσαντες. ἀνταποδόντες. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ θαῤῥεῖν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι οὔτε τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀντεξάγειν. ἀντιπαρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι.

Ἀντεπῄει. ἀντεπήρχετο.

1. Cf. Demosth. de Cor. p. 304. Utraque glossa sacra, quod intpp. Hesychii docent: quapropter restituendum Suidae, ἀνταναιρεθῇ, ἀφανισθῇ. V. Zon. p. 219. 3. ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφέροντο] Haec omnia et quae sequuntur usque ad verba illa καὶ αὖθις desunt in prioribus editt. [et E.] Quae cum in optimo Paris. A. invenerim, ea hic inserere non dubitavi. *Küst.* καὶ αὖθις om. etiam B. 6. τὰς om. A. 7. τῇ Οἴτῃ si recte se habet, quamquam aliquid deest ad integritatem structurae, possis haec ab Hyperidis epitaphio sermone repetere. 9. καὶ ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσσοντο om. A. ἀντὶ τοῦ παρετάσσοντο B. E. Med. 11. κἀπαιτῆσαι add. A. B. E. Med. ἀπαιτῆσαι Portus et Lex. Seg. ex emend. Bekkeri, nam apographum Bastianum cum MSS. Suidae concordare monet Gaisf. 12. τετάρτῃ] Lego πέμπτῃ. Thucyd. III, 58. et V, 17. *Burn.* Nescio an plene post τρίτῃ interpungendum, et deinde legendum sit, καὶ τετάρτῃ ἀνταποδοῦναι: vide Thucyd. IV, 19. Mens grammatici videtur esse, Thucydidem ἀνταπαιτῆσαι pro ἀπαιτῆσαι, et ἀνταποδοῦναι pro ἀποδοῦναι usurpasse, Demosthenem autem ἀνταπολαμβάνειν pro ἀπολαμβάνειν. *Gaisf.* Immo probanda vulg. distinctio, cum eodem in capite praegressum sit ἀνταπαιτοῦντες. Apparet enim supra scribendum fuisse Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀνταπαιτῆσαι. Sed ἀνταποδοῦναι non negarim ad eiusdem Thucydidis auctoritatem referri. 13. Δημοσθένης in Lept. p. 471. Ἀνταποδίδει (sic) δοτικῇ habet A. in marg. 14. Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι] Quis sit horum verborum sensus ignorare me fateor, nec integer locus Sophoclis, ex quo haec decerpta sunt, nunc ad manus est. *Küst.* Sic Lex. Seg. p. 407. Heathii conatum Brunckius irrisit in Lex. Soph. Equidem intelligerem ἀνταυγὴς ὄψεσι in avem lucifugam dictum. In Zon. p. 185 reponas ἀνταίρει pro ἀνταίρεται. 16. Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας] Verba Aristophanis Thesmoph. 909. 17. Explicatio Schol. Rav. 18. καὶ δι' ἀνταύγειαν] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum Siculum XVII, 82. *Toup.* Licet tanquam glossam e Diodoro praefigere, καὶ ἀνταυγῆ χιόνα.

1. Ἀνταία, ἡ Ῥέα] Vide Schol. Apollon. Rhod. I, 1141. et Hesych. 2. Ἀνταίρω] Vid. Lex. Seg. pp. 26. 123. δοτικῇ cum MSS. add. Gaisf. 3. Ἀντέας] Ἀντίας B. E. Neutrum recordor; sed hoc cum seriei litterarum conveniat, tum propius abest ab nomine Ἀνθέας. 5. Quae post ἀπεκρινάμην extabant, καὶ ἀντεγκλημάτων, τῶν ἀντιθετικῶν στάσεων, omisi cum A. B. E. Ad ea Portus: „Scribendum est ἀντεγκλημάτων, ut patet ex Hermogene ἐν τῷ περὶ Στάσεων p. 84. unde loci huius illustratio petenda." 6. μακρότεροι] μακρότατοι A. C. iidem ἄχρις ἡλίου, cum ederetur ἄχρι τοῦ ἡλίου. Ceterum Zon. p. 217. αὐτοῖς ἀεὶ μακρότατοι. 7. ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο] Hoc loco ponunt A. B. C. E. Med. Küsterus cum Zonara edidit ante v. Ὕπνοι. Vide vel v. Ἀμμων, mox Ἀντέκοψε et Ἀπεδείλια. 13. Ξενοφῶν] Locus interpolatus e Xenophonteis Anab. IV, 5, 28. Ὁ δὲ Ξενοφῶν τὸν ἄρχοντα τῆς κώμης ταύτης σύνδειπνον ἐποιήσατο, καὶ θαῤῥεῖν αὐτὸν ἐκέλευε, λέγων ὅτι οὔτε τῶν τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν. 17. ἀντιπαρατάσσεσθαι, ἀντεξιέναι Lex. Seg. p. 406. ἀπὸ τοῦ παρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι Zon. p. 217. 19. Pertinere gl. ad Polyb. XI, 1, 4. monet Tittm. in Zon. p. 217.

Ἀνταναιρεῖται. Vicissim interficitur. Et *Ἀνταναιρέθη*, vicissim interfectus est. *Ἀντανήγοντο.* Acie vel classe instructa obviam iverunt. *Barbari igitur classe instructa obviam processerunt, et litus Pachyni praeterrecti sunt, navibus binis per ordines collocatis.* Et alibi: *Qui enim pro libertate hic obierunt, copiis ad Oetam hostibus obviam ierunt.* *Ἀντανίσχομεν.* Obiicimus. [Et *Ἀντανίσχοντο*, aciem adversam instruebant.] *Ἀνταπαιτῆσαι* et *ἀπαιτῆσαι.* Vicissim repetere. Thucydides libro tertio et quarto. Et *Ἀνταποδοῦναι*, reddere; item *ἀνταπολαμβάνειν*, recipere. Demosthenes in Leptinem. *Ἀντάρης νυκτ.* Sophoclis dictio de vespertilione oculis micante. *Ἀνταυγεῖς κόρας.* *Oculis adversis me contuere.* [Et *Ἀνταύγειαν.*] *Propter splendorem nivis et rigorem lucis repercussae perierunt.* *Ἀνταία.* Rhea. Et Antaeus, nomen proprium. *Ἀνταίρω.* Contendo. Aptum dativo. *Ἀντέας.* Nomen proprium. *Ἀντεγκλήμασι.* *Hinc et crimini vicissim mihi obiecto de muneribus acceptis non respondi.* *Ἀντελαμβάνοντο.* Excipiebant. *Ac somni longissimi mulierem semper excipiebant: diurni quidem usque ad primam noctem, nocturni vero usque ad solem orientem.* *Ἀντεμήνισεν.* Iram rependit. *Ille quamvis gravissima mala perpessus, et e paterna domo praeter ius pulsus esset, tamen non est iratus.* *Ἀντεμπλήσαντες.* Compensantes. Tantundem reddentes. Xenophon: *Illi vero iusserunt eum bono animo esse, dicentes, eum nec liberos amissurum, et postquam domum eius omnibus rebus necessariis vicissim replessent, [se profecturos esse.]* *Ἀντεξάγειν.* Copias educere, aciem adversam instruere. *Ἀντεπῄει.* Exercitum educebat.

Ἀντεπεξελθεῖν. δοτικῇ. καὶ ἀντεπεξέρχομαι.

Ἀντεπιτίθησι. ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος.

Ἀντεπιχειρεῖν. παρὰ Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγεται. ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρεῖν δὲ δι' ἄλλων τινῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθὲς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύναι λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατος, διὰ τὸ εἶδος αὐτὴν ἔνυλον εἶναι, μηδὲν δ' ἔνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ ἐνιστάμενος, δεικνύναι δὲ πειρώμενος δι' ἄλλων τινῶν πάλιν αὐτὴν ὅτι ἐστὶν ἄφθαρτος, ἤτοι διὰ τοῦ λαμβάνειν, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνητος, ἀντεπιχειρεῖ, οὐκ ἐνίσταται.

Ἀντερεῖ. ἀντιλέξει.

Ἀντερείδει. ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντερώμενος. ἀντεπιθυμῶν.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ μετὰ Γάιον βασιλεύσαντος· ἐφ' οὗπερ καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς γέγονεν· ἀκουστὴς δὲ ἦν Ἀπίωνος τοῦ Μόχθου. φέρονται αὐτοῦ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο.

Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνούμενον ὄνομα Ἀντέρως ἐν τοῖσδε τοῖς γενναίοις ἐσώζετο· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων· Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος εἰς ἔρωτα ἀλλήλοιν συνεπνευσάτην. καὶ ὁ μὲν Χαρίτων ἐραστὴς ἦν, Μελάνιππος δὲ τὴν ψυχὴν ὁ ἐρώμενος ἐς τὸν φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς ἰσότιμον τὸ τοῦ πόθου κέντρον ἀνεδείκνυτο.

Ἀντέσχε. γενναίως ἔφερεν. Καὶ πρότερον ληφθείς τις ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέσχεν.

Ἀντετόρησεν. εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων, διεπέρασε. τορῶ γὰρ τὸ τρυπῶ.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. ἡ παροιμία κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας προπηλακιζόντων, ἤγουν ὑβριζόντων.

---

1. Ἀντεπεξελθεῖν] Lex. Seg. p. 124. Gl. habet A. in marg. Cf. Strab. VIII. p. 352. 3. Ἀντεπιτίθησι] Ex Harpocratione. Cf. Valck. in Herod. III, 42. οὕτως Ἰσαῖος Pal. Harp. et Zon., ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλει Lex. Seg. p. 406. 5. Ἀριστοτέλει] Topic. VIII, 3. p. 411. ed. Sylb. c. 7. ed. Buhl. Quae Suidas exposuit, a commentariis Alexandri Aphrodis. p. 266. provenerunt. 6. λέγεται om. A. inter vss. habet E. Debebat etiam ἀντεπιχειρεῖν deleri. Horum particulam dedit Zon. p. 217. 8. καὶ αὐτὸ Alex. Mox καὶ συλλογίζεσθαι A. B. E. μὲν συλλ. Med. 9. τὸ δεικνύναι λόγος] τὸν δεικνύντα λόγον legendum cum Alex. 11. αὐτὴν] αὐτῆς Alex. 12. δεικνύναι] δεικνύναι δὲ Alex. A. B. E. 13. αὐτὴν] αὐτὸ Alex. qui mox διὰ το λαμβάνειν, ὅτι αἱ μὲν μ. — αὐτοκίνητον. 17. Ἀντερεῖ] Lex. Seg. p. 407. et quas Gaisf. affert Gloss. Dionys. Areop. in v. 18. Ἀντερείδει] Lex. Seg. p. 406. Exempla peti iussit Gaisf. ab H. Steph. Thes. T. I. p. 1245. G. Hesychius: Ἀντερίσεις. ἀντείπεις, ἀντιζηλώσεις. Ubi duae glossae coaluerunt, sic emendandae: Ἀντερεῖς. ἀντείπῃς. Ἀντερίσεις. ἀντιζηλώσεις. 19. Cf. Bion. VIII, 1. 20. Ἀντέρως — δύο Eudocia p. 62. extr. sq.

2. κατὰ Γάιον mendum vulg. ἐφ' οὗπερ] ἀφ' οὗπερ A. B. E. Med. 7. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων] Haec quoque (cf. v. Ἀντιλαμβάνοντο) delevit Kusterus. Sed referuntur potius ad formulam εἰς ἔρωτα συνεπνευσάτην. 8. Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος] Vide Küst. in v. Ἀναβολή. Haec non ex Heraclidis Eroticis, id quod Iacobsio in Anthol. T. XII. p. 25. visum, sed ex Aeliani de Providentia libris fluxerunt. ἔρωτα] ἔργα E. E. 9. συνεπνευσάτην] Hic neminem haesisse miratus συνεπνευσάτην coniectaram, cum id ipsa gl. Συνεπνευσάτην, qua loci nostri particula repetitur, firmatum animadverti. Appositus est Platonis locus Legg. IV. p. 708. D. τὸ δὲ ξυμπνεῦσαι καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος καθ' ἕνα εἰς ταὐτὸν τὸ λεγόμενον ξυμφυσῆσαι —. 10. ψυχὴν] ἀγαθὸς supplendum videtur ex Aeliani V. H. II, 4. Extremis fortasse subiungenda quae leguntur in Ἐπῆξεν Hemst. Equidem τὴν ψυχὴν ad συνεπνευσάτην retrahendum opinor: animis concordibus in amore conspirabant. 12. ἐνεδείκνυτο] ἀνεδείκνυτο dedi cum A. 14. ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων] τῶν ἀπὸ τῆς Ἰωταπάτης: ita pro his legitur in Ioseph. de B. I. III, 7. (13.) p. 244, 6. Hemst. Vid. Alberti Misc. Crit. p. 270. Itaque recte Gaisf. ἀπὸ τῶν cum A. B. E. 16. Ἀντετόρησεν] Homerus Il. ε. 337. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν. Ubi Scholiasta: Ἀντετόρησε. διῆλθε, διέτρησεν. Küst. διεπέρασε (διέτρησε Hesychius, quae corruptio est praegressi διέτρησε) vel potius διέτρησε om. Lex. Seg. p. 407. ac similiter Etym. M. p. 112. Zonaras autem p. 216. διῆλθεν, ἐτρύπησεν. Cf. v. Ἀντιτορήσας. Mox τὰ ἐναντία C. 18. Ἀντ' εὐεργεσίης] Huius proverbii meminerunt etiam Diogenianus I, 99. [Arsenius p. 59.] et Harpocratio v. Ἐρμαῖ: apud quos pro τῖσαν legitur δῆσαν, i. e. vinxerunt. Küst. 19. ἐπὶ τῶν] κατὰ τῶν A. qui mox ἤγουν pro ἢ: item κατὰ τῶν ἀχαρίστων Zenobius II, 11.

Ἀντεπεξελθεῖν. Dativo iungitur. Item ἀντεπεξέρχομαι. Ἀντεπιτίθησι. Rescribit. Isaeus. Ἀντεπιχειρεῖν. Apud Aristotelem hoc extat. Id non est ad obiectiones directis argumentis respondere, sed aliis argumentationibus uti, quibus ostendatur non esse veram alterius demonstrationem. Nam ut exemplo utar, si contra animae immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima sit forma cum materia coniuncta, nulla vero forma cum materia coniuncta a materia sit separabilis: illud igitur argumentum qui non argumento contrario evertere conatur, sed aliis rationibus probare nititur, animam esse immortalem, aut si sumatur omnes doctrinas esse recordationes, aut animam per se ipsam moveri, is ἀντεπιχειρεῖν dicitur, non vero ἐνίστασθαι. Ἀντερεῖ. Contradicet. Ἀντερείδει. Non cedit. Ἀντερώμενος. Vicissim amans. Ἀντέρως. Anteros, qui et Apollonius, Alexandrinus, grammaticus, Romae docuit tempore Claudii, Gaii in imperio successoris (sub quo etiam Heraclides Ponticus vixit); idemque Apionis, Laboris cognomento, fuit auditor. Feruntur eius libri de Grammatica duo. † *Et celebr. tum illud nomen ἀντέρως in duobus his generosi animi adolescentibus conservatum est. Charito enim et Melanippus se mutuo amore amabant: quorum Charito erat amator. Melanippus vero amatus, qui accensus erga amicum numine amoris afflatum, parem amoris stimulum ostendebat.* Ἀντέσχε. Fortiter tulit. *Et antea quidam ex Iudaeis captus omnem tormentorum crudelitatem fortiter tulit.* Ἀντετόρησεν. Telum in corporis adversam usque partem adegit. τορῶ enim significat perforo. Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμ. *Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achivi.* Proverbium in eos dictum, qui bene de se meritos contumelia vel iniuria afficiunt.

Ἀντευφρασμα. τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ. Ἀγάθων.

Ἀντεφέροντο. ἠναντιοῦντο.

Ἀντεφιλοτιμοῦντο. ἀντὶ τοῦ ἡμιλλῶντο καὶ ἤριζον καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντεφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη· οἷον σκηνῶ, σκηνεῖς καὶ σκηνᾷς· καὶ ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς καὶ ἀτολμᾷς.

Ἀντεφοδεύω. καὶ Ἀντεφώδευκα, ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον.

Ἀντέχει. [δοτικῇ.] ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντεῖχον. Καὶ αὖθις· Ἀμελετήτους ὄντας κρύει ἀντέχειν. ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχειν. Καὶ αὖθις· Ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. Καὶ αὖθις· Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς ἀντέχειν ταῖς κατὰ τὸν Ἀντίοχον ἐλπίσιν, ἀπράκτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ Ἀντεχόμενος, ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγεν.

> Εἰ δὲ κἀκεῖνα
> προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

Ἄντεια. ὄνομα κύριον ἑταίρας. τινὲς δὲ Ἄνθεια γράφουσιν.

Ἀντήνωρ. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει. καὶ Ἀντηνορίδης, ὁ τοῦ Ἀντήνορος παῖς.

Ἀντήρεις. ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον Ἠλέκτρα·

> Πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου
> στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων.

Ἀντῆρις δέ, ἀντήριδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα.

Ἀντήρκουν. ἐξίσχυον, ἠδύναντο. Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις.

Ἀντιάζει. ἐναντιοῦται.

Ἀντιάνειραι. ἴσανδροι, ἐναντιούμεναι τοῖς ἀνδράσιν.

---

2. ἀγαθόν] Om. E pr. ἀγαθῶν Lex. Seg. p. 407. Ἀγάθων probavi cum Brunone in Observ. Misc. T. IX. p. 143. 3. Ἀντεφέροντο] Ex Il. ε. 701. Lex. Seg. p. 407. Zon. p. 217. coll. Hesychio. 4. Ἀντεφιλοτιμοῦντο] Lex. Seg. p. 407. ubi σκηνῶ σκηνᾷς καὶ σκηνοῖς, et in fine ἀτολμοῖς. Attigit istum grammaticae locum Lobeck. post Phryn. p. 629. sq. Superiora profert Zon. p. 217. 7. τινα] ἄλλα τινα E. 11. ἀντεπέτρεχον] ἐπέτρεχον C. ἀντέτρεχον recipiendum e Zon. p. 218. 12. δοτικῇ quod ex A. Gaisf. addidit uncis inclusi. Quod ignorat etiam Lex. Seg. p. 407. ubi prior pars gl. sic legitur: Ἀντέχει . . ἐξαρκεῖ Δείναρχος. ἀντὶ δὲ τοῦ σώζεται Δημοσθένης, καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. At Zon. p. 218. Ἀντέχει. ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δ. ἀντὶ τ. σ. Δημ. καὶ Ὑπ. ἀ. τ. ἀντιλαμβάνεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχει. Id certe constat opus fuisse particula δέ, quam addidi cum C. qui mox ὑπολαμβάνεται. Praeterea suspicor ἀντέχεται voce σώζεται haustum fuisse. 15. ἀντεῖχον] ἀντέχειν A. B. E pr. 17. Huc pertinet Zon. p. 218. Ἀντέχων. ἀντιμαχόμενος. Post Ἑλλάδα demum addit A. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀντιμαχόμενος ταῖς ἐπιθυμίαις· ἀντέχων. 18. Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτ. ἀντ.] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. ab Hoeschello editis c. VIII. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Immo in editis ab Ursino: vide Wesseling. T. II. p. 621. 21. ὁ ἀντιλαμβανόμενος B. E. Mox Ἀντεῖπεν δοτικῇ A. marg. Ab eiusdem marg. Gaisf. accepit Ἀντέχομαι, τὸ ἀντιλαμβάνομαι, γενικῇ: quae neglectis τὸ ἀντιλαμβάνομαι ante gl. Ἀντέχει praestabant B. E. Med. Nos delevimus cum Küstero.

2. Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσέθηκεν, οὐδ.] Aristophanes Eccles. 444, 45. Νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε Προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν. Zon. p. 218. κἀκεῖνα προσέρχεται. 4. Ἄντεια] Vid. supra v. Ἄνθεια. MSS. Demosth. in Neaer. p. 1351, 14. Ἄντειαν inter et Ἀντίαν fluctuant. Pro κύριον E. habet γυναικός. Post hanc gl. quae sequebantur, Ἀντήλιος, ἐν τῷ η, καὶ ἀπηλιώτης, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλυς ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ, expunxi. Gaisfordus: Hanc gl. habet A. in marg., nec dubito eam huc irrepsisse ex v. Ἀπηλιώτης, ubi similia leguntur. Verba καὶ ἡ — Ποσειδίππῳ delevit Küsterus. 6. ἐπὶ γενικῆς quae extabant post συστέλλει omisi cum A. B. Vide nos in v. Ἀλίτημα. 7. V. Etym. M. p. 112. 8. Ἀντήρεις] Ex Schol. Sophoclis in versus infra descriptos Electr. 89. sq. Vocem exemplis firmavit Titim. in Zon. p. 177. ἴσας] ἴσα A. 12. πρὸς ἕκαστον om. C. 16. θυρίδα] Nova significatio tibicinum vel obicum. 19. Ἀντιάζει] Lex. Seg. p. 408. 20. Ἀντιάνειραι] Pertinet ad Homeri Il. γ'. 189. ubi brevis Scholiastes: αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ πολεμικαί. Priorem interpretationem expressit Lex. Seg. p. 407. ἴσα δυνάμεναι ἀνδράσιν: utramque protulerunt Hesychius, Etym. M. p. 111. et Apollon. p. 121. coll. 127.

Ἀντευφρασμα. Contrarium laetitiae. Agatho. Ἀντεφέροντο. Adversabantur. Ἀντεφιλοτιμοῦντο, Contendebant, certabant, invicem aemulabantur. Verbum autem ἀντεφιλοτιμεῖσθαι est primae coniugationis circumflexorum, eiusque solum. quaedam enim verba duarum coniugationum sunt: ut σκηνῶ, σκηνεῖς et σκηνᾷς; ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς et ἀτολμᾷς. Ἀντεφοδεύω. Et Ἀντεφώδευκα, in aliquem processi. Ἀντέχει. [Aptum dativo.] Sufficit. Apud Dinarchum vero id est quod servatur. Demosthenes et Hyperides dixere pro eo quod est, sibi vindicat. *Equi vero illorum propter lutum fugere amplius non poterant.* Et alibi: *Cum frigori tolerando non essent assueti.* Et alibi: *Cupiditatibus resistens.* Item: *Senatus suspicatus Aetolos auxilium ab Antiocho sperare, legatos re infecta in Graeciam dimisit.* Et Ἀντεχόμενος, apprehendens. Ἀντεχειροτόνησεν. Contradixit. *Quod si etiam illa addidisset, nemo contradixisset.* Ἄντεια. Nomen proprium meretricis. Nonnulli vero scribunt Anthia. Ἀντήνωρ. Antenor, nomen proprium, quod penultima brevi declinatur. Et Antenorides, Antenoris filius. Ἀντήρεις. *Multos et validos ictus sensisti, quibus pectus tuum sanguine manans percussisti.* Hic ἀντήρεις significat, oppositos, lamentis pares: per metaphoram ductam ab remigantibus, cum aequali contentione remigant, et in neutram partem navis impellitur. est igitur ἀντήρεις, simul cum lamentis resonantes. nam Electra cum ederet lamenta, deinceps pectus feriebat. Ἀντῆρις ἀντήριδος autem significat fenestram. Ἀντήρκουν. Sufficiebant, valebant. *Vix aciei resistere poterant.* Ἀντιάζει. Adversatur. Ἀντιάνειραι. Feminae pares viris, vel viris adversantes.

Ἀντιάσας. μετασχών. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα φέρει τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος.

Ἀντιάτας. τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἣ ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιβληθέντος. ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος Δείναρχος λέγει.

Ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολία. παράκλησις, ἱκετηρία. Θουκυδίδης· Πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίστασαν, ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες. Καὶ Ἀντιβολῆσαι, ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. καὶ Ἀντιβολῶ, τὸ ἱκετεύω. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω.

Ἀντιβολῶ. δοτικῇ. Φωναὶ δὲ παρὰ πάντων οἰκτραὶ ἀντιβολοῦσαι καὶ ἀντηχοῦσαι αὐτοῖς. Αἰτιατικῇ δέ· Ὑμεῖς δὲ τοὺς νόμους ἔχοντά με πλησίον ἡγεῖσθε παρεστάναι καὶ τὸν ὅρκον ὃν ὀμωμόκατε, τούτοις ἀξιοῦντας καὶ ἀντιβολοῦντας ἕκαστον ὑμῶν.

Ἀντιγενίδης, Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη.

Ἀντιγόνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀντιγονίειος, καὶ Ἀντιγόνειος κλίνη, τοῦ Ἀντιγόνου.

Ἀντίγονος. οὗτος ἐκλήθη εὐεργέτης καὶ σωτὴρ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομένην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτός τε ὢν κύριος ὅ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις, τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς γεγονότας ὑποχειρίους, ὥς ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοὺς τὸ πατρικὸν πολίτευμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος γενόμενος καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐ μόνον ἐκρίθη παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μεταλλάξας σωτήρ.

Ἀντιγόχνοιαι. οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος.

Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν κατα-

1. Zon. p. 218. 2. Versus Iuliani Aegyptii in Anthol. Pal. VI, 28, 10. 3. Σοφοκλῆς El. 1009. sq. Verba καὶ αὖθις om. vulg. Apparet tamen quaedam intercidisse, quibus obsecrandi notio traderetur. 6. Lex. Seg. p. 409. Cf. v. Ἀντίου πόλις. Ἀντίου] Ἄντιον B. Harpocratio. 8. Ἀντιβληθέντος] Sic habent MSS. Pariss. et Harpocratio. [Adde Lex. Seg. p. 409.] In prioribus vero editt. [et E.] male excusum est ἀντιβοληθέντος. Portus et interpres Harpocrationis vocem hanc non intellexerunt, ut ex illorum versione apparet. Non enim ἀντιβάλλειν hic significat *sermonem* vel *orationem excipere*, sed idem quod ὑπαγορεύειν, i. e. *dictare*. Hinc in veteribus Glossis Graeco-Latinis Ἀντιβολεύς exponitur *dictator*: et vicissim in aliis Glossis Latino-Graecis *dictator* redditur, μόναρχος, ἀντιβολεύς, τιμητής. *Küst.* 11. ἱκετηρία] Scribere malim ἱκετεία vel ἱκεσία, ut apud Scholiastam Thucyd. VII, 75. cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Lex. Seg. p. 407. Ἀντιβόλησις: δέησις καὶ ἱκεσία, ἀντὶ τοῦ παράκλησις. 12. τρεπόμενοι] τραπόμενοι A. B. C. E. Med. Tum καὶ ἐς ἀπ. E. καθιστᾶσιν] καθίστασιν A. Voluit quod e Thucyd. VII, 75. recepi καθίστασαν. 13. Ἀντιβολῆσαι] Vid. Lex. Seg. p. 407. et Schol. Il. δ'. 342. 14. τῷ ἱκ. A. 15. ἄντομαι etiam Schol. Arist. Plut. 103. ἀντί Etym. M. p. 112. et Zon. p. 217. ἄντην Schol. Homeri. βάλλω] τὸ βάλλω E. 17. ἀντηχοῦσαι] ἠχοῦσαι B. Mirificum grammatici iudicium, nisi voces καὶ ἀντηχοῦσαι recens accesserunt. 18. Ὑμεῖς] Desumpta sunt ex Demosth. c. Mid. p. 575, 15. *Gaisf.* 19. ὅρκον ὃν ὀμωμόκατε τοὺς ἀξιοῦντας] ὅρκον ὤμοσε τούτους A. ὅρκον ὃν ὀμωμόκατε, τούτοις ἀξιοῦντα καὶ ἀντιβολοῦντα ἕκ. ὑμῶν ψηφίσασθαι Demosth. et sic Lex. Seg. p. 126. τούτους item B. 20. ἡμῶν A.

1. Ἀντιγενίδης. Σατύρου] Harpocratio v. Ἀντιγενίδας eum Dionysii (Διονύσου Lex. Seg. p. 410.) filium facit: de quo diligenter exposuit Iacobs. in Anthol. T. VII. p. 57. (comparandus ille cum Meinek. Qu. Sc. III. p. 26.) post eumque Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1113. qui locos ab Reinesio hic constipatos occuparunt. Ἀντιγενείδης E. quam scripturam metro comprobari in Athen. IV. p. 131. B. et Anthol. Pal. V, 206. monet Gaisf. 3. ἐν τῷ Κωμαστῇ] Id est, cum ageretur drama Philoxeni, cui *Comastes* nomen erat. *Küst.* Vereor ut recte. 4. προεβάλλετο] περιεβάλετο Hemsterhusius: quod firmavit A. Meinekius περιεβάλλετο. 6. Ἀντιγόνειος vulg. Post Ἀντιγόνειος Med. κλίνη] κλίνεται B. κλίνη τοῦ Ἀντιγόνου om. E. Cf. v. Ἀντώνιος extr. 7. καὶ σωτὴρ] Hae duae voces desunt in prioribus editt. [et B. E.], quas ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* 8. Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii V, 9. *Küst.* Quae cum superioribus collata facile demonstrant illa οὗτος — τοῖς Ἕλλησι tanquam summam Polybianae orationis postmodum apposita fuisse. 9. ἐγκρατὴς] καὶ ἐγκρατὴς A. 13. Polyb. ὥστ' ἐκ τῶν — Λακεδαιμονίοις. οὕτως εἰς τὴν οἰκείαν ἀπηλλάγη. 19. Ἀντιγόχνοιαι] Leg. Ἀντυγος χροία vel χρόαι. Vid. Hesych. in Ἀντύγων χρόαι. *Hemst.* Item ex Hesychio Küsterus Diatr. p. 48. Ἀντύγων χρόαι: adde H. Steph. Ind. Thesaur. p. 461. A. et 470. C. Ἀντυγόχοιαι Schulzius Obss. p. 32. 20. Ἀντιγραφεύς] Ex Harpocratione.

Ἀντιάσας. Particeps factus. In Epigrammate: *Dona fert, postquam ad tremulam senectutem pervenit.* Sophocles: *Sed oro, priusquam omnes ad internecionem interierimus, et genus nostrum penitus deleatur.* **Ἀντιάτας.** Antiatas, cives urbis Antii, quae CCC stadiis Roma distat. **Ἀντιβληθέντος.** Dinarchus dixit, quod est, dictati. **Ἀντιβόλησις** et **Ἀντιβολία.** Adhortatio, preces supplices. Thucydides: *Ad preces enim et lamentationes conversi incertos consilii milites reddebant, quos orabant ut se asportarent.* Et Ἀντιβολῆσαι, occurrere, participem fieri. Et Ἀντιβολῶ, suppliciter oro. compositum est autem ex ἄντομαι et βάλλω. **Ἀντιβολῶ.** Dativo iungitur. *Voces autem miserabiles ad aures eorum undique accidebant.* Item accusativo. *Vos vero sic existimate, me prope vos adstare, tenentem leges et iusiurandum quod iurastis, iisque ut calculum adiiciatis singulos vestrum postulantem et rogantem.* **Ἀντιγενίδης.** Antigenides, Satyri F. Thebanus, musicus, tibicen Philoxeni. Hic calceis Milesiis primus usus est, et in comissatione crocotum pallium induit. Scripsit carmina melica. **Ἀντιγόνη.** Nomen proprium. Et Ἀντιγονίειος, item Ἀντιγόνειος κλίνη, Antigoni lectica. **Ἀντίγονος.** Antigonus. Hic ab omnibus Graecis Euergetes et Soter appellatus est. Cum enim Cleomenem Lacedaemoniorum regem proelio superasset, ipsamque Spartam in potestatem suam redegisset, et arbitratu suo tam de urbe quam civibus eius statuere posset, tantum afuit ut victos ullo maleficio afficeret, ut contra patrias ipsis leges et libertatem restitueret, maximaque in Lacedaemonios beneficia tam publice quam privatim conferret, neque illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, sed etiam post obitum ut servator iudicio omnium laudatus est. **Ἀντιγόχνοιαι.** Currus rotae. **Ἀντιγραφεύς.** Qui praepositus est

βαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαί αὐτά. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. ἀλλὰ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δύο δὲ ἦσαν· ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς.

Ἀντιγραφή. ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις ὅταν τις, ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον· ἐπὶ τῶν τοιούτων γὰρ λέγεται ἀντιγραφή. κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα, καὶ λέγεται ὁμοίως τά τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφή. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ μαρτύρια. Πλάτων μέντοι ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ ἀντωμοσίαν καὶ ἀντιγραφὴν τὸ αὐτὸ λέγει.

Ἀντιδιαστέλλεται. ἀντιδιίστησιν.

Ἀντίδορον. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος.

Ἀντίθεσις. σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.

Ἀντικάθηται. ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. Καὶ Ἀντικαθίσταται ὁμοίως. Οὐ δυνάμενος τῷ πλήθει ἀντικαθίστασθαι. 229

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

Ἀντικαταλλαττόμενος. οὐ μόνον ὅταν σπένδηταί τις, ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορά, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης· Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

Ἀντικατέστησαν. ἠναντιώθησαν. Διόδωρος· Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἀντικατέστησαν ἀλλήλοις.

---

2. *Δημοσθένης* p. 613. Horum partem superiorem dedit Zon. p. 178. 3. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κ. Κτησ.* p. 57, 23. 4. *δύω*] *δύο* A. C. E. Lex. Seg. p. 410. Ceterum A. B. habent in marg. *Ὅμοιος* (*ὅμοιον* B.) *τῷ γραμματεύς*: quae profecta sunt a confusione scribarum et contrarotulariorum, vide v. *Γραμματεύς* et Lex. Rhet. p. 197. coll. Valesio in Harp. p. 35. 6. *Ἀντιγραφή*] In prioribus editt. haec vox desideratur, et quae sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla nota distinctionis cohaerent, quae inde separanda esse et sensus et Harpocratio manifesto docent. *Küst.* Deest etiam A. B. E. confirmant Lexicographi Seg. pp. 200. 410. paulum dissentientes. 7. *δικασίαις*] *διαδικασίαις* A. Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 200. *ἀντιδικασία* habet Lex. p. 410. 9. *ἡ ἀντιγραφή* Harpocr. Pal. omisso *γάρ*. *κοινῶς — ἀντιγραφή* exhibet E. in marg. *κυρίως δέ* mendose Lex. Seg. Mox rectius *τά* plerique Harp. libri cum Lexicis Seg. subiiciunt v. *δίκαις*. 13. *Σωκ. Ἀπολ.*] Dicit locum p. 27. C. ubi vid. Schol. p. 332. 15. Vox plerumque grammaticis trita; item quo lexica carent *ἀντιδιαστaλτικός*. *ἀντιδιίστησιν ἢ χωρίζεται*] *ἢ χωρίζεται* om. A. B. C. E. Zon. p. 218. Lex. Seg. p. 408. Cf. Valck. in Ammon. p. 44. 16. Zon. p. 193. Interpretatio non disertior ipsâ glossâ. Suspicor tamen nucem *ἀντίδορον* dici, cuius quasi tegumentum sit cortex ille viridis et edurus, ut vices tantum concretae pellis (*ἀντὶ δορᾶς*) tueatur. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Diodori Zonae III, 4. Anthol. Pal. VI, 22. 18. *χλωρὸν* B. et E corr. Mox eieci quae post v. *λεπίδος* extabat narratio tantis barbariei sordibus inquinata, ut ultimam aetatem referat: *Ἀντίδοσις. τοὺς εἰς λειτουργίαν τινὰ χειροτονουμένους καὶ μὴ βουλομένους λειτουργεῖν ἐπὶ προφάσει πενίας, ἀντεδίδουν ἕτεροι τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, λέγοντες, εἰ λάβωσι τὰς ἐκείνων, λειτουργεῖν. ἐξ ὧν ἠναγκάζοντο ἢ διδόναι τὰς οὐσίας οἱ προστατόμενοι ἢ λειτουργεῖν. τὸ οὖν ἀντιδιδόναι τινὰς τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, καὶ λαμβάνειν τὰς ἑτέρων τῶν προστατομένων λειτουργεῖν, ἐλέγετο ἀντίδοσις.* *Ἀντίδοσις*] Deest haec gl. omnibus MSS. et nescio hodie unde eam descripserit editor Mediolanensis. Non congruit cum Harpocratione [cuius quidem nulla de antidosi glossa] neque cum Lex. Seg. pp. 197. 184. 406. De lege *Ἀντιδόσεως* consulatur Heraldus adv. Salmas. p. 412. necnon Frid. Wolfius in prolegom. ad Demosth. c. Leptin. p. CXXIII. *Gaisf.* Vide orationem Isocratis, quae *περὶ Ἀντιδόσεως* inscribitur, et S. Petitum in Comment. ad Legg. Attic. p. 282. *Küst.*

1. *Ἀντίθεσις*] Ex Harpocratione. 3. *ἀθρόως*] *ἀθρόα* A. Lex. Seg. p. 410. Harpocrat. Pal. (nam plerique codd. *ἀθρόον*). Isocratis locus in ipso orationis exordio. 4. *Ἀντικάθηται. ἐναντ.*] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. [et Zon. p. 218. cum Lex. Seg. p. 408.] correxi, qui in prioribus editt. aliter legitur. *Küst.* Hae enim cum E. *ἀντικαθίσταται*. 6. *Ἀντικαθίστασθαι*] *Ἀντικαθίσταται* A. B. 8. *καλὰ ἀντὶ κακῶν*] Sic habent MSS. Parisienses. Male vero in prioribus editt. excusum est, *κακὰ ἀντὶ καλῶν*. *Küst.* *κακὰ* pro *καλὰ* Zenobii (I, 100.) et Diogeniani MSS. nescio qui ap. Gaisf. *καλὰ ἀ. κ. ἀνταποδιδόντων* Diog. I, 89. *ἀποδιδόντων* Arsenius p. 58. qui supra *κακῆς*. 13. Ed. Mediolan. *τυροπωλῶν*: quod vero proximum est. Legendum enim, *Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν πυροπωλῶν.* Quo modo extat apud Demosthenem in Orat. *περὶ παραπρεσβείας* (p. 375. f.), ubi etiam legitur, *τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος*. Suidae autem lectio *ἀντικαταλλαττόμενος* verior atque elegantior est, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: *Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἰλήφει ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ἀντικατήλλασσεν εἰς Ἀττικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας.* *Toup.* I. p. 63. *τυροπωλῶν* A. C. E. *τυροπολῶν* vulg. *καταλλαττόμενος* retinent A. B. C. Non debuit Toupius *ἀντικαταλλαττόμενος* probare, cui nullus fuerit locus in arte mensaria (v. Wessel. in Diod. I, 2.), cum *καταλλάττειν*, *καταλλαγή*, *καταλλάκτης* ad nummorum permutationem late patuerint: vide doctam annotationem Hemsterhusii in Thom. M. p. 109. sq. Apud Suidam igitur aut exciderunt quae ad glossam interpretandam referrentur, aut verisimile mercem adventiciam irrepsisse. Prius si sumatur, liceat *πωλῶν* vel aliam earum dictionem, quas Pollux III, 124. VII, 8. congessit, asciscere. 17. *Διόδωρος* Fr. 29. T. II. p. 645. ubi *ἀλλήλους ἀντικ.* A.

---

illis, qui civitati pecuniam solvunt, ut eam transscribat. sic Demosthenes in oratione contra Androtionem, et Aeschines contra Ctesiphontem. Erant autem bini: unus administrationis, alter Senatus. *Ἀντιγραφή.* In iudiciis hereditatum proprie dicitur *ἀντιγραφή*, cum quis hereditatem defuncti, ut sine liberis mortui, ad se pertinere dicit. universe tamen in iudiciis publicis sic appellantur litigantium, tam actoris quam rei, libelli. eodem etiam nomine vocantur testimonia. quamquam Plato in Apologia Socratis *ἀντωμοσίαν* et *ἀντιγραφὴν* pro eodem accepit. *Ἀντιδιαστέλλεται.* Distinguit. *Ἀντίδορον.* Pellis instar amictus. In Epigrammate: *Et nucem quae putamen habet recentis quasi pelliculae.* *Ἀντίθεσις.* Est figura orationis, qua oratores usi contraria, vel singula vel confertim, inter se referunt. Sic Isocrates in *Panathenaico.* *Ἀντικάθηται.* Adversatur. Et *Ἀντικαθίσταται* similiter. *Cum non posset multitudini resistere.* *Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπ.* *Pro malo cane suem repetis.* proverbium in eos, qui bona pro malis exigunt. *Ἀντικαταλλαττόμενος.* Non solum de eo qui amicitiam cum aliquo iungit, vel in gratiam redit cum altero, quocum dissidium ipsi intercesserat, hac voce utuntur oratores; sed etiam de eo frequentant, qui aurum in populo permutat. Demosthenes: *Sed vobis etiam ostendebat, annonam vendens, aedificans, se iturum dicens, quamquam ab vobis non delegatum, lignariam tractans, et aurum ad mensas permutans.* *Ἀντικατέστησαν.* Adversati sunt. Diodorus: *Qui vero relicti fuerant, invicem adversati sunt.*

Ἀντικατηγορεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος, ὃ καὶ μόνῳ ὑπάρχει καὶ ἀεί· ὡς τοῦ ἀνθρώπου τὸ γελαστικόν. καὶ τοῦτό ἐστιν ἀντικατηγορεῖσθαι, τὰ μόνῳ καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὰ ἀντικείμενα τετραχῶς ἀντίκειται. ἢ γὰρ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις· ἢ ὡς τὰ ἐναντία· ἢ ὡς ἕξις καὶ στέρησις· ἢ ὡς τὰ πρός τι. καὶ καθ' ἑκάστην ἀντίθεσιν οἰκεία τις ἀκολουθία· ἀφ' ἧς ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἷόν τε ὁρμωμένους κατασκευάζειν τι καὶ ἀνασκευάζειν. ἀλλ' οὐχ ἐπὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀκολούθησις ὁμοίως, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιφάσεως ἀνάπαλιν ἡ γινομένη ἀκολούθησις ἔχει. εἰ γὰρ τὸ καλὸν ἡδύ, τὸ οὐχ ἡδὺ οὐ καλόν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ οὐ καλὸν οὐχ ἡδύ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων. [Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κειμήλια, εἰπεῖν τὴν Πυθίαν·

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.]

Ἀντίκρισις. ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας.

Ἀντικρύ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. Ἄντικρυς δέ, διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερῶς, δι' ἐναντίας. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει καὶ δίχα τοῦ σ̄·

Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἢ Ἄντικρυς, ἀντὶ τοῦ αὐτίκα, φανερῶς. Ὑποβλήτους ἂν εἴποι τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. Εἶδον δὲ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἄντικρυς ἀπαγγέλλουσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὄψιν, οἷος ἦν τὴν φύσιν. Καὶ ὁ κανών· Τὰ εἰς υς̄ ἐπιῤῥήματα εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ̄, ἰσοχρονεῖν θέλει· μεσηγὺς μεσηγύ. τὸ μέντοι ἀντικρὺ μεταβαλὸν τὸν τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

Ἄντικρυς. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ γλωσσογράφοι καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ ἕτερά 226 φασι δηλοῦν. καὶ γὰρ διαμπερές, καὶ ἰθύς, καὶ εὐθύς, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἁπλῶς. οἱ δέ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ τοῦ σίγμα λεγόμενον

---

1. Ἀντικατηγορεῖσθαι] Vid. Alexand. Aphrodis. in Aristot. Top. p. 26. ἀντικατηγορεῖται] κατηγορεῖται B. 2. ὃ καὶ] ᾧ καὶ E. ὃ om. A. B. Mox καὶ ἀεὶ om. A. B. E. 3. τοῦ ἀνθρώπου] τῷ (vel τὸ) ἀνθρώπῳ A. B. E. 4. Immo πάντη. 5. τὸ ἀντικείμενον τετρ.] Articulus hic sumptus est ex Alexandro Aphrodis. in lib. II. Topic. Aristot. pp. 101. 102. *Küst.* Addit Gaisf. Aristot. Categor. c. 8. τὸ ἀντικείμενα A. τὰ ἀντικείμενα Alex. 8. οἰκία A. 13. καλὸν] κακὸν B. E. 16. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων] *Nostos* Anticlidis huius laudat Clemens Alex. in Admonit. ad Gentes p. 20. et Athen. IV, 14. ubi vide quae de Νόστων scriptoribus notavit Casaubonus. *Küst.* Tzetzem in Lycophr. 464. attulit Reinesius. Attigit Müllerus de cyclo Graec. ep. p. 126. 17. Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθ.] Uncis notavimus apertam lectorem fraudem, qui quae leguntur in v. Ἀνάθημα, nunc quidem dempto Anticlidis nomine, quem afferunt Schol. Arist. Nub. 144. (φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις) improvide huc contulerunt. ἄρνα] ἄρναν B. E.

1. Ἀντίκρισις] f. Ἀντίχρισις. Aeschin. c. Timarch. p. 103. *Toup.* MS. Nihil mutat Lex. Seg. p. 408. ἀντικρίσεις vocem histrionicam proposuit Pollux IV, 113. 3. Ἀντικρύ] Lex. Seg. p. 408. Ἀντικρύ· σημαίνει τὸ κατ' ἐναντίας καὶ ἐξ ἐναντίας καὶ κατ' εὐθύ. σημαίνει καὶ τὸ ταχέως καὶ ὁλοσχερῶς. Ἄντικρυς· μετὰ τοῦ σ̄ λεγόμενον σημαίνει τὸ διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερῶς, ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς· χωρὶς δὲ τοῦ σ̄ λεγόμενον ἀντικρὺ τὸ κατέναντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας. Huius argumenti plura capita servavit Schol. Platonis p. 323. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 444. ἐναντίας] Post h. v. φανερῶς iterant A. C. δι' ἐναντίας contra non ambiguum quin in partem posteriorem irrepserint: quamquam ea cum φανερῶς iungit Schol. Aristoph. Plut. 134. Mox editi ἀντικρύς. Vide vel Georg. Lecapenum in Matthaei Lectt. Mosq. p. 58. 6. Versus Homeri Il. γ'. 359. ubi παρὰ B. C. 7. Ἄντικρυς, αὐτίκα] Conf. Schol. Aristoph. Eq. 63. 126. Phrynich. p. 194. Ammon. in v. *Burn.* Sive Pierson. in Herodian. p. 462. αὐτίκα om. A. B. C. E. Ipsum tamen quod sequitur αὐτίκα mirum ni fluxerit ab formula depravata κατ' εὐθύ. 7. Locus paululum auctior in v. Ὑπόβλητος. 9. Damascii ni fallor dictio. 11. Cf. Etym. M. p. 114. et Eust. in Il. ε'. p. 527. 13. μέν τι A. Mox reponendum ἄντικρυς. μεταβαλὼν E. 15. De Glossographis vide Lehrs. de Arist. stud. p. 44. sq. In Hesychio v. Ἄντικρυς tollendum ἀντικρύ.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. Proprium illud, quod alicui rei tum soli tum semper inest, ἀντικατηγορεῖσθαι dicitur: velut cum facultas ridendi hominibus tribuitur. **Ἀντικείμενα.** Res oppositae quadrifariam sibi opponuntur: aut ut affirmatio et negatio; aut ut contraria; aut ut habitus et privatio; aut ut relata. Iam singulae harum oppositionum suas habent consequentias: quibus quomodo ad aliquid confirmandum vel refellendum uti oporteat docet. Sed non eaedem sunt omnium oppositionum consequentiae: nam in contradictione licet in contrariam partem argumentari. Si enim honestum est suave, quod non est suave, ne honestum quidem: at non continuo, quod non honestum, non est suave. Reliqua in topica doctrina continentur. **Ἀντικλείδης.** Anticlides. Hic Νόστους scripsit. [Cum Apollo peteret, ut auream agnam ipsi Pelops dicaret, ille vero alia donaria offerret, dixisse ferunt Pythiam: *Quod volo, dato: nere dato quod nolim.* **Ἀντίκρισις.** Pro ἀπόκρισις dictum usurpavit Anaxilas. **Ἀντικρύ.** Ex adverso, e regione. Ἄντικρυς vero, penitus, omnino, vel manifeste. Homerus vero producta ultima syllaba, omisso σ̄, sic dixit: *Penitus vero iuxta ile discidit tunicam.* Vel Ἄντικρυς, statim, palam. Item vero: *Dixisset aliquis eos suppositos fuisse et prorsus nothos.* † *Vidi autem etiam ipsius imaginem, viri vultum accurate repraesentantem, ut qualis esset ingenio cerni posset.* Regula: Adverbia in υς̄ desinentia, si dempto σ proferuntur, eandem quantitatem retinent, ut μεσηγὺς μεσηγύ. ἀντικρὺ tamen quia mutat tenorem, quantitatem etiam mutat. **Ἄντικρυς.** E regione, ex adverso. Sed cum alii glossographi, tum Apollodorus Cyrenaeus tradunt hoc vocabulum etiam alia significare: ut penitus, recta, statim, fortiter, manifeste, accurate, simpliciter. Alii vero accuratius, opinor, dicunt vocabulum, si cum σ̄

τὰ εἰρημένα δηλοῖ· ἄνευ δὲ τοῦ σ̄, οἷον ἀντικρύ, το κατέναντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίκυρα. ὄνομα χωρίου τινός.

Ἀντικυρίας σοι δεῖ. ἀντὶ τοῦ ἐξουσίας.

Ἀντιλαμβανόμενοι. κρατοῦντες, ἐξεχόμενοι. Μεῖναί τε αὐτὸν ἠξίουν καὶ κατέχειν ἀντιλαμβανόμενοι ἐτόλμων.

Ἀντιλέγειν. ἀντὶ τοῦ ἴσα λέγειν. Πλάτων.

Ἀντίληψις. ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων. Ἀντιλήπτωρ δὲ ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντιλογιῶν. Θουκυδίδης δ΄. Καὶ Ἀντιλογῆσαι, Νεφέλαις Ἀριστοφάνης.

Ἀντίμαχος. Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Πανυάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευσάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστὴς καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Ἀντίμαχος ἕτερος, Ἡλιοπολίτης ἀπ' Αἰγύπτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιίαν ἐν ἔπεσιν ἡρωικοῖς τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις.

---

3. χωρίου] χώρας Lex. Seg. p. 410. 4. Ἀντικυρίας σοι δεῖ] Quis dubitet scribendum esse Ἀντικύρας σοι δεῖ? Notissimum enim est proverbium *Anticyra dignus*, vel *Anticyram naviget*: quod in homines stultos et sana mente destitutos dicitur. *Küst.* ἀντὶ τοῦ ἐξουσίας] Ἐξουσία hic significat *tutelam*. Secundum leges Romanas enim mente capti et furiosi non erant sui iuris, nec ipsi bona sua administrabant, sed proximi agnati eorum tutelam gerebant. Huc respicit Horatius Sermon. II, 3. *Interdicto huic omne adimat ius Praetor, et ad sanos abeat tutela propinquos.* Loquitur enim ibi poeta de homine dementi et stulto. Hinc ergo patet, quare Suidas proverbium illud Ἀντικύρας σοι δεῖ per ἐξουσίας σοι δεῖ hic exposuerit. *Küst.* „Nescio an nihil mutandum. Ἀντικύριος in citeriore Graecitate valet *Vice-dominus*. Κυρία apud eandem significat *dominium*. Quidni igitur pro ἐξουσία ponatur ἀντικύρια?" Haec Gaisfordus, aliquam fidem inventurus, si res interpretamenti, non glossae ageretur. 5. ἐξερχόμενοι A. Vide Toup. II. p. 250. 8. Ἀντιλέγειν] Respexit Platonis Criton. p. 50. E. *Burn.* Zon. p. 218. τὰ ἴσα λέγειν Lex. Seg. p. 408. δοτικῇ post caput gl. addit A. 9. Ἀντίληψις] Occurrit in Plat. Phaed. p. 87. A. οὐ ξυγχωρεῖ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. *Burn.* Lex. Seg. p. 408. Cf. Wessel. in Diod. I, 30. ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐπίληψις Zon. p. 185. Ἀντιλήπτωρ et quae sequuntur e glossis sacris desumpta om. C. neque agnoscit Lex. Seg. Cf. Etym. M. p. 113. et intpp. Hesychii.

1. Ἀντιλογιῶν] Thucyd. ἀντιλογίαν I, 25, 63. 49, 27. II, 155, 30. VIII, 536, 1. ἀντιλογιῶν IV, 272, 72. *Burn.* Θουκυδίδης ά] Θουκυδίδης τετάρτῳ Lex. Seg. p. 407. id est l. IV, 59. ubi δ' pro ά in Suida corrigendum monuit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 429. reposuitque Gaisf. Aristophanis locus est Nub. 320. 3. Ἀντίμαχος, Κολοφ.] Huius Antimachi multi scriptorum veterum mentionem faciunt. Porphyrius apud Eusebium de Praep. Euang. X, 3. p. 467. cum illorum numero accenset, qui Homero multa suffurati fuerunt. Dionysius Halicarn. Περὶ συνθέσεως ὀνομ. p. 22. eum inter scriptores illos recenset, qui austera compositione usi fuerunt. Quintilianus ei *vim et gravitatem et minime vulgare eloquendi genus* tribuit. Antipater Thessalonicensis in Epigrammate, quod edidit Salmasius in Ael. Spart. Hadriano p. 154. eum inter poetas secundum ab Homero locum tenere iudicat. Crates grammaticus in alio epigrammate, quod Salmasius eodem loco publicavit, Antimachum hunc Choerilo poetae, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe praeferendum esse censet. Hadrianus imperator eius adeo studiosus fuit, ut Homerum ex manibus hominum excutere, eiusque loco Antimachum introducere conaretur, teste Dione in Hadriano p. 353. et Suida v. Ἀδριανός, qui ibi Dionis verba descripsit. Scripserat Antimachus poemata varia, inter quae principem locum tenebat *Thebais*, cuius praeter alios auctores mentionem etiam faciunt Apollonius grammaticus, Athenaeus, Priscianus, Tzetzes in Lycophronem, Stephanus Byzantius, Etymologus et Pausanias in Arcadicis c. 25. Praeter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi Λυδὴ vel Λύδη: cuius poematis quodnam fuerit argumentum egregie nos docet Plutarchus in Consolat. ad Apollon. p. 106. Huius poematis mentionem faciunt Schol. Apoll. Rhod. I, 1289. II, 297. III, 409. IV, 259. 1153. Schol. Pindari Pyth. IV, 398. Scholiasta Euripidis in Phoenissas: Suidas infra v. Ὀργεῶνες, et Photius in Bibliotheca Cod. 213. p. 548. Praeterea Ἄρτεμις eius laudatur a Stephano Byzantio v. Κοτύλαιον: et Ἐπίγονοι a Schol. Aristoph. Pac. 1269. Idem etiam de Homero scripserat, ut discimus ex Tatiano Orat. πρὸς Ἕλληνας §. 48. et ex Vita Homeri, quae vulgo Plutarcho tribui solet: cuius auctor ipso statim initio testatur, Antimachum et Nicandrum memoriae prodidisse Homerum fuisse Colophonium. Utrum vero Antimachus peculiari aliquo opere de Homero scripserit an vero obiter tantum in aliis suis scriptis Homerum Colophonium fuisse dixerit, propter silentium veterum non constat. *Küst.* Huius annotationem, subtractis tamen quibusdam minus aptis, tanquam specimen operae, quam olim docti homines in historia litterarum Graecarum collocabant, relinquere visum est. Cuius generis symbolas vide potissimum apud Küst. in vv. Ἡρωδιανός et Φιλήμων. Haec non sine mendis *Eudocia* p. 61. ubi ποιητὴς καὶ γραμματικός. 6. Στησιμβρότου] Id cur Schellenbergio de Antim. p. 10. displicuerit non perspicimus. Utrumque in quaestione de Homericis temporibus iunxit Tatianus; nec frustra suspicamur a Stesimbroto causas studiorum, quae Antimachus in Homero recensendo collocavit, esse disseminatas. 7. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος] Plato iuvenis Antimachum senem vidit, ut discimus ex Plutarcho in Lysandro p. 443. Hoc ideo moneo, ne quis forte verbis Suidae deceptus existimet, Platonem post mortem Antimachi demum natum fuisse. *Küst.* 9. ἐν ἔπεσιν ἡρωικοῖς γψ̄] Sic omnes editt. habent. Sed in duobus MSS. Paris. exaratum est, ἐν ἔπ. ἡρωικ. τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις: quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui monuit. *Küst.* Sic dedi cum A. ἔπεσι ποιητικοῖς E. Numerus versuum deest Eudociae p. 61.

---

scribatur, ea quae dicta sunt significare; at sine σ̄, ut ἀντικρύ, nihil nisi e regione et ex adverso. Ἀντίκυρα. Nomen loci cuiusdam. Ἀντικυρίας σοι δεῖ. Tutela tibi opus est. Ἀντιλαμβανόμενοι. Apprehendentes, adhaerentes. *Et orabant eum, ut maneret, et manibus apprehensum retinere non dubitabant.* Ἀντιλέγειν. Paria dicere. Plato. Ἀντίληψις. Comprehensio. Plato. Ἀντιλήπτωρ vero adiutor. Ἀντιλογιῶν. Sic Thucydides lib. IV. Et Ἀντιλογῆσαι, Aristophanes *Nubibus*. Ἀντίμαχος. Antimachus, Colophonius, Hyparchi filius, grammaticus et poeta. Quidam etiam Panyasidis poetae servum eum fuisse scripserunt: in quo multum falluntur. nam fuit et illius et Stesimbroti auditor. Vixit ante Platonem. Ἀντίμαχος. Antimachus alius, Heliopolitanus, Aegyptius, qui scripsit *Cosmopoeiam* versibus hexametris 3070.

Ἀντίμαχος ὁ ψεκάδος. οὗτος μελῶν ἦν ποιητής. Ψεκὰς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ προσέῤῥαινε τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπικὸς καλούμενος Ψεκὰς διὰ τοῦτο. Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅτι μὴ δεῖν κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν
225 ποιητῶν οὐ προςῆλθον ληψόμενοι τὸν χορόν· καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνων. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ποιητὴς ὢν καλός, ὢν χορηγός, μικρολόγως τοῖς χορηγοῖς ἐχρήσατο.

Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλήσει. ἀντὶ τοῦ μαλακίας. οὗτος γὰρ εἰς θηλύτητα καὶ εὐμορφίαν κωμῳδεῖται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. καὶ τρίτος, ὁ Ψεκάδος λεγόμενος. καὶ τέταρτος, τραπεζίτης, οὗ μνημονεύει καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις. πέμπτος ἱστοριογράφος.

Ἀντιμίσιον. παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα, πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη.

Ἀντινομῶ. δοτικῇ.

Ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσει. ἴσος ἐστὶν ὁ εἷς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ᾖ θεοφιλής.

Ἀντίξοον. ἐναντίον, πολέμιον. Ἡρόδοτος· Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι. Καὶ Ἀντίξουν, ἐναντίον. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἐχώρει, οὐδὲν ἀντίξουν ἔσεσθαι ὑποτοπήσας.

Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσαι. ὁ δὲ ἔγκυον αὐτὴν θεασάμενος ᾤκτειρεν. ἡ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἔῤῥιψεν ὁ θεῖος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Δίρκην, ἥτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Λύκον φιλεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρου, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολλύειν. ἡ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορύβου γενομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν· σὺν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα, ἐῤῥύσαντο αὐτήν· τὴν

---

1. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάς] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1150. *Küst.* ψεκάδος A. B. E. Med. Haec fere recoquuntur in v. Ψεκάς, sed membro novissimo praetermisso. 2. προςέῤῥαινε Med. προςέρανε B. E. 3. Ὀλυμπιακὸς Schol. Ὀλύμπιχος, opinor. 4. Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pp. 79. 80. *Küst.* Antimachi aliorumque comoediae osorum decreta, quibus cautum ferebatur, ne quis nomine traduceretur (μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν), disseruerunt Meinekius Qu. Scen. I. p. 34. sq. Clintonus Fast. Hellen. Introd. p. XXXVIII. seqq. et Wachsmuth. *Hellen. Alterth.* I. 2. p. 441. sqq. Quoniam tot testimoniorum fides non plane potest recusari, primum ego suspicor viros honorum dignitate conspicuos esse deterritos, ne comoediam factitarent: velut quod Plutarchus de glor. Ath. p. 348. B. tradidit, νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας ἀρεοπαγίτην: deinde nimiam interdum poetarum licentiam coeptam fuisse circumscribi, siqui summos magistratus opera quasi dedita perstringerent; ut Cleo *Babyloniis* irrisus Aristophanem etiam lite petiit gravissima. 5. δεῖ] δεῖν B. E. Med., et, ubi om. ὅτι, Schol. Contra δεῖ in v. Ψεκάς. 7. χορόν] χολὸν A. χαιρὸν Schol. χρόνον MS. in altera gl. 8. ἐπείνων] εἰπεῖν B. E. 9. ποιητ. ὢν καλός, ὢν χορ. μικρ. τοῖς χορ.] Emendatius Schol. Aristoph. ποιητὴς ὢν κακός, χορηγῶν ποτε μικρολ. τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. 11. Ἀντιμάχου καταπυγ.] Dictum Aristophanis Nub. 1023. Scholia Suidas descripsit. καταπυγωσύνης B. E. 12. μαλακία B. Quod subiungebatur ἀναισχυντίας, omisi cum A. B. 13. ἐκωμῳδεῖτο] κωμῳδεῖται A. B. E. Schol. 14. Ψεκὰς] ψεκάδος B. ψεκάδος A. E. Med. ψαδακὸς Schol. 17. Ἀντιμίσιον] Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* Ἀντιμίνσιον E. adversante Zon. p. 193. 19. Ἀντινομῶ] Delevit Küsterus.

1. Ἀντί νυ πολλῶν] Haec tantum Hesychius. Verba Homeri Il. *I*. 116. 117. unde reponendum φιλήσῃ. 3. ὁ servarunt A. B. Med. 4. Ἀντίξοον — ἀντίξουν] Synes. p. 93. Pindari Schol. p. 114. ubi leg. οὐ συγξέεται. Procop. p. 369. *Toup.* MS. Ἡρόδοτος VI, 7. Vid. gl. in I, 174. 6. Ἀγαθίας I, 14. (p. 25.) Ὁ δὲ] Ἡ δὲ A. B. E. Med. Correxit Küster. οὐδενὶ Agath. 8. Ἀντιόπη] Vide Cedrenum p. 24. et Ioann. Malal. in Chronographia p. 54. 55. *Küst.* Vid. Hygin. fab. 8. Apollodor. III, 5, 5. Scaliger in Euseb. p. 38. Casaub. in Hist. Aug. p. 28. Salmas. p. 37. 38. *Olear.* Addit Gaisfordus Schol. Apoll. Rhod. IV, 1090. Fugit hos, quod omnium est gravissimum, intercidisse formulam proverbialem, Ἀντιόπης θρῆνος [ἐπὶ τῶν ἀδίκως πασχόντων, εἶτα τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς τυχόντων], quam iisdem vocibus illustravit Arsenius p. 61. sq. 10. ᾤκτειρεν. ὁ mendum vulg. 13. Λύκον] Λύκιον A. E. 16. ἐπὶ τῶν Arsen. 19. ἐρύσαντο Med.

Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. Antimachus iste poeta fuit melicus; *Psecas* vero cognominatus, quod quibuscum dissereret, eos inter colloquendum verbis aspergeret. Fuit et Olympicus quidam, eandem ob causam *Psecas* nominatus. Putabatur autem hic Antimachus decreto sanxisse, ne comici quemquam in scena nominatim perstringerent: quae causa fuit cur multi poetae non accesserint chorum petituri; atque accidit ut multi choreutae ad egestatem redigerentur. Alii vero dicunt eum bonum quidem fuisse poetam, sed cum aliquando choragus esset, erga choreutas nimis parcum se praebuisse. Ἀντιμάχου καταπ. *Antimachi impudentia repleberis.* Hic enim propter animum effeminatum et elegantiam formae perstringebatur. Fuit etiam alius Antimachus, qui ob nequitiam ab Comicis vapulabat. Item tertius *Psecas* dictus; quartus, trapezita, cuius meminit Eupolis in *Demis*. Item quintus, historiographus. Ἀντιμίσιον. Mensa apud Romanos, quae ante dicasterium posita erat. Ἀντί νυ πολλῶν λ. *Vir ille, quem Iuppiter penitus adamarit, multis populis aequiparandus est.* Ἀντίξοον. Contrarium, hostile. Herodotus: *Et exercitum contra Persas conscribere.* Idem Ἀντίξουν. Agathias: *Ille proficiscebatur, nihil adversi sibi eventurum suspicatus.* [Ἀντιόπης θρῆνος.] Antiope fuit Nyctei filia. hanc a quodam civium vitiatam pater ad fratrem misit, qui eam puniret. is vero gravidam eam conspicatus, eius misertus est. Postea igitur Zethum et Amphionem peperit, quos patruus in monte exposuit. Hic autem habuit uxorem, nomine Dircen, quae suspicans a marito suo Lyco Antiopen amari, eam in montem abductam et tauri collo alligatam, ardentibus facibus ad tauri cornua additis, occidere statuit. ad quae cum illa fleret, tumultu suborto, concursus est factus agricolarum: inter quos Zethus et Amphio matrem agnitam liberarunt

δὲ Δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκαν τιμωρίᾳ. Ζῆθος δὲ καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας καὶ βασιλεύουσι, καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστου, τοῦ μετακληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀντίος. ὁ κατέναντι. Ἧκε δ' αὐτοῦ ἀντίος.

Ἀντίου πόλις, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιόχεια, ἡ πόλις. πεποίηται μὲν ὑπὸ Σελεύκου, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἀντιόχου. Καὶ Ἀντιοχίς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίοχος ὁ βασιλεύς. οὗτος ἐδόκει κατὰ τὰς ἀρχὰς γεγονέναι μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός· προβαίνων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολὺ καταδεέστερος αὑτοῦ καὶ 220 τῆς τῶν ἐκτὸς προσδοκίας.

Ἐκ γὰρ τῶν παίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐξῆλθε ῥίζα ἁμαρτωλός, οὗτος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος· ὃς ὑπάρχων δεινὸς ἀνὴρ καὶ πλεονέκτης καὶ πολλὰς ἁρπαγὰς καὶ λεηλασίας ποιήσας, συνῆξε χρήματα πολλά, καὶ ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰστρηλασίας εἰς μίμους ἑαυτὸν καθεὶς ἐν ὄψει πάντων ταῖς γυναιξὶν ἐπεμαίνετο. καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ βαρεῖ καὶ ἅρμασι καὶ ἐλέφασι καὶ στόλῳ μεγάλῳ, ταύτης ἐκράτησεν. ὑποστρέψας δὲ μετὰ ἀπονοίας εἷλε καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ δοριάλωτον, καὶ κατέσφαξε μυριάδας ιη'. κατατολμήσας οὖν καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα εἰςελθὼν καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προςηγόρευσεν. οὕτω τε ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσας, καὶ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ κύκλῳ παρεστηκότων ἐνόπλων, ἐκέλευσε τοῖς δορυφόροις ἕνα ἕκαστον Ἑβραῖον ἐπισπάσασθαι, καὶ κρεῶν χοιρείων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναγκάζειν ἀπογεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ θέλοιεν μιαροφαγῆσαι, ἀναιρεῖσθαι τροχισθέντας. πολλῶν οὖν συναρπασθέντων, καὶ Ἐλεάζαρ τις τῶν πρώτων γραμματέων, ἤδη προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, μὴ μιαροφαγήσας, μαστιγωθεὶς ἀναιρεῖται σὺν ἑπτὰ παισὶ μετὰ μητρὸς Σολομωνίδος· περὶ ὧν καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ „Τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι" μνημονεύει. Ἐκπλαγεὶς δὲ ὁ τύραννος καὶ μᾶλλον ἐκμανείς, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη πάντα λαβὼν καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν λαφυραγωγήσας καὶ τὰ κτήνη κρεουργήσας καὶ φονοκτονίαν ποιήσας καὶ μεγαλορημονήσας ἀνεχώρησεν εἰς Ἀντιόχειαν. Καὶ μετὰ δύο ἔτη κατὰ Περσῶν ἐπιστρατεύσας, ἀπέστειλεν ἄρχοντα φορολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερουσαλήμ. ὃς παραγενόμενος καὶ λαλήσας εἰρηνικοὺς λόγους πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰςελθὼν ἐπάταξεν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ τείχη πᾶσαν αὐτὴν ἐνέπρησε, καὶ τὸ ἱερὸν μιάνας καὶ πολλοὺς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας ἀπῄει, ἄρχοντα καταλιπὼν εἰς τὸ βασανίζειν τοὺς Ἰουδαίους. Ματ-

1. παρέδωκε A. 4. μετακληθέντος Οἰδίποδος] Vertit Portus, *mutato nomine dictus est Oedipus.* G. Cuper. Obss. IV. p. 137. aberrat. μετακληθῆναι nunquam est *nominari. Hemst.* 5. Ἀντίαν vulg. neglecta litterarum lege: Ἀντίου vel A. E. Med. Praeterea distinctionem edd. Ἀντίου. πόλις correxi. Ceterum haec perperam ex v. Ἀντιάτας repetita videntur. 10. Ἀντίοχος ὁ βασ.] Haec et quae sequuntur usque ad ἐκτὸς προσδοκίας sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 66. *Küst.* Polyb. XV. extr. ὁ om. A. 16. ὁ om. A. 17. τοῦ om. E. Horum partem quidam in epitomen redactam ad v. Βδέλυγμα ἐρημώσεως traduxit. 22. Καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον] Conf. Mich. Glycae Annal. II. p. 202. *Burn.* 24. εἷλε καὶ τὴν Ἱερ. δοριάλωτον] Haec et quae sequuntur [item quae praecedunt, inde ab ἐξῆλθε ῥίζα] αὐτολεξεὶ paene leguntur apud Cedrenum pp. 162. 163. *Küst.* Haec videtur descripsisse Suidas e quo hanc partem historiarum sumpsit Cedrenus. *Burn.* Cf. v. Ἱερουσαλήμ. 26. εἰσελθὼν ἐν ὑπερηφανίᾳ πολλῇ καὶ στήσας v. sub Βδέλ. ἐρημ.
13. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Τί δὲ οἱ Μακκ.] Orat. XXII. quae in laudem Maccabaeorum conscripta est. *Küst.* τί δαὶ A. B. E. Med. Μακαβαῖοι E. Med. itemque infra. 16. λαφυραγωγίσας A. Mox καὶ τὰ κτήνη κρ. om. E. 18. μεγαληγορήσας] μεγαλορημονήσας A. (sic) 19. ἐκστρατεύσας E. 24. ἐκμιάνας] μιάνας A. B. E.

et Dircen, quo Antiopen supplicio perdere decreverat, eodem affecerunt. Iidem Thebas condiderunt, ubi ipsi et eorum posteri regnum tenuerunt usque ad Laium et Iocastum, qui nomine mutato dictus est Oedipus. Ἀντίος. Adversus. *Obvius autem ipsi venit.* Ἀντίου. Antium urbs, quae CCC stadiis Roma distat. Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita est a Seleuco, nominata ab ipsius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen tribus. Ἀντίοχος. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas gerendas natus videbatur et audax, et in efficiendis propositis strenuus: sed aetatis progressu sui dissimilis evasit, et aliorum hominum expectationi de se minime respondit. † Ex genere scilicet Alexandri Macedonis orta est radix peccati, Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris. qui cum esset homo callidus et avarus, multasque rapinas fecisset et praedas egisset, magnam pecuniae vim corrasit. et propter nimiam intemperantiam libidinisque instinctum mimis se adiungens in omnium conspectu mulierum insanis amoribus indulsit. Idem Aegyptum magno cum exercitu multisque cum curribus et elephantis et ingenti classe invasit et subegit. Unde reversus homo vecors et Hierosolyma vi expugnavit et illic interfecit centum et octoginta hominum millia. postea eo audaciae processit, ut sanctuarium quoque ingrederetur, erectisque altaribus et idolo, quod capta urbs abominabatur, templum impuris sacrificiis pollutum Iovis Olympii aedem appellaret. deinde in excelso solio sedens et militibus armatis stipatus iussit Hebraeos singulatim comprehensos cogi, ut carnes suillas et idolis immolatas gustarent; quarum esu qui se polluere recusarent, tormentis cruciatos necari. Multis igitur comprehensis, Eleazar etiam, quidam e primariis scribis, homo provectae aetatis, quod pollutos cibos edere noluisset, flagris caesus cum septem liberis et matre Solomonide interfectus est. Horum quidem Theologus in sermone de Maccabaeis meminit. Tyrannus autem obstupefactus et maiore furore percitus, tum omnibus sacris vasis captis, tum tota urbe spoliata, iumentis in frusta concisis, ingenti hominum caede facta, cum iactantia verborum Antiochiam rediit. Idem post biennium, bello contra Persas suscepto, praefectum misit, qui ab urbibus Hierosolymitanis tributum exigeret. quo cum ille venisset, Hierosolymitanos verbis benignis allocutus et in urbem ingressus magna eam clade affecit, murisque dirutis totam incendit, et templo polluto, multis etiam caesis et captis, discessit, praeside ad Iudaeos excruciandos relicto. Mat-

θίας δέ τις ἱερεύς, ἔχων υἱοὺς πέντε ἀφ' ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐτύγχανε, ζήλου πλησθεὶς καὶ ὁρμήσας κατὰ τοῦ ἄρχοντος ἀνεῖλεν αὐτὸν καὶ σκάπτει τοὺς τῶν Ἑλλήνων βωμούς. ἐπέρχεται οὖν αὐτῷ Ἀντίοχος μετὰ πολλῆς δυνάμεως. ὡς δὲ ἐπέτεινεν ὁ πόλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα ἀριστεύσας συντρίβεται ὑπὸ ἐλέφαντος. ὑπεισῆλθε γὰρ τὸν ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἔτυψεν, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτοῦ τὸν τύραννον φέρεσθαι. ἐκστρατεύσας οὖν ὁ Ἀντίοχος κατὰ Περσῶν ὑπέστρεψεν ἡττημένος, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάττει.

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος στασιάσαν πρὸς τὸν συνήθη φόρον αὖθις κατεδούλωσε. συλήσας τε τὰ τοῦ ἱεροῦ ἀναθήματα καὶ διε-
127 ρευνήσας ἅπαντα εὗρεν ἀγαλμάτιον, βιβλίον ἐν ταῖς χερσὶ κατέχον πώγωνά τε ἐπιφερόμενον βαθύν· ᾧ δὴ καὶ λυχνίδιον παρειστήκει διάχρυσον. ταῦτα χοιρείοις αἵμασιν ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε· καὶ πολλοῖς ταλάντοις ζημιώσας πρὸς ὑπαγωγὴν φόρου τοὺς ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανῆλθεν.

Ἀντίοχος ὁ Πραιπόσιτος. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ καθῃρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, διατάξεως ἐκφωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.

Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος ὃς φιλοσοφεῖν κυνηδὸν τὰ πρῶτα ἐπλάττετο, καὶ πλεῖστά γε ἐκ τούτου τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλησεν. ἀπαλγοῦντας γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν, ἔς τε τὴν χιόνα ῥιπτῶν καὶ ἐν αὐτῇ καλινδούμενος· ὅθεπερ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν παρὰ τοῦ Σευήρου καὶ Ἀντωνίνου ἔτυχεν. ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τούτοις τῷ Τηριδάτῃ συνεξητάσθη, καὶ μετ' αὐτοῦ πρὸς Πάρθους ηὐτομόλησεν.

Ἀντιώντων. ἀπαντώντων.

Ἀντιωρήσας.

Ἀντιπάθεια.

Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου τῆς δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλῆθος, ὥστε παραπλησίαν ἐνθουσιασμῷ τὴν ἀντιπαράκλησιν γίνεσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράτουρα. ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀντιπαρέξειν. ἀντιτάσσειν.

---

3. ὡρμίσας Med. 7. ὑπεισῆλθε — φέρεσθαι om. A. 10. ὁ om. A. 12. Ὅτι] Ὅτι ὁ dedi cum B. E. 15. βιβλίον Med. 18. ἀναλαβὼν] A. in marg. μιάνας. 20. τῆς Συρίας A. E. 22. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρ.] Horum pleraque recurrunt in vv. Θεοδόσιος ὁ μικρός et Εὐνοῦχος. Locum habet A. in marg.

3. Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος] Verba Dionis Cassii LXXVII, 19. ὁ ante αὐτόμολος om. A. 4. Cf. v. Κυνηδόν. 6. ἀπαλγοῦντας δὲ — ἐπεῤῥώννυεν repetuntur in v. Ἀπαλγοῦντες. 7. ῥίπτων ἑαυτὸν legendum cum Dione. 9. Σεβήρου E. Mox καὶ τοῦ Ἀντωνίνου A. B. τοῦ Ἀντωνίνου E. Ἀντωνίου A. inter vss. 12. Ἀντιώντων] Lego Ἀντιοώντων ex Homeri Il. ψ'. 643. Alberti Misc. Crit. p. 270. et in Hesychium, cuius interpretatio ὑπαντώντων. 13. Ἀντιωρήσας et Ἀντιπάθεια delevit Küsterus. 15. Zon. p. 193. Cf. Schol. Thucyd. I, 3. cum aliis grammaticis in Thuc. indice Wassiano. 16. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου] Forsan ex Procopio, qui sic loquitur Bell. Pers. I. p. 55. D. αὖθίς τε ἡ μάχη καρτερὰ γέγονε, καίπερ οὐκ ἐξ ἀντιπάλου δυνάμεως οὖσα. Burn. Exemplum om. Lex. Seg. p. 408. 18. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλ.] Verba Polybii XI. 12. 20. γενέσθαι] γίνεσθαι A. B. E. 21. Ἀντιπαράτορα] Ἀντιπαράτωρα A. Dedimus auctore Ducangio ἀντιπαράτουρα, quod probabat etiam Küsterus in gl. Παράτον hinc olim confectam. Mox ἡ ante ἀντικόσμησις om. A. B. E. Sed ἀντικόσμησις, ut nullius usus, permutandum cum κόσμησις, quod extat in posteriore gl. 24. Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Paris. et edit. Mediol. In aliis vero editt. [Ald.] male excusum est ἀντιπαρεξάνειν, cuius loco Portus legendum putabat ἀντιπαρεξάγειν. Küst. Scrib. Ἀντιπαρέξειν, ἀντιδοῦναι. — Ἀντιπαρεξάγειν, ἀντιτάσσειν. Hesych. in Ἀντιπαράθεσις. Hemst. ἀντιδοῦναι quod gl. caput sequebatur, E. autem habet in margine, delevi cum A. B. Tum ἀντιτάσσειν E. Hemsterhusii iudicium firmat Zon. p. 219. (cui Cyrillus consentit) sive Lex. Seg. p. 408. Ἀντιπαρεξάγειν. ἀντιτάσσειν. Unde Gaisf. etiam Albertio praeeunte, deleto ἀντιδοῦναι, iussit pro gl. ex vestigiis scripturae Aldinae cum Porto reponi Ἀντιπαρεξάγειν. Vox Polybii, Plutarchi Dionis Chrys. locis comprobata.

---

thias vero sacerdos, qui quinque filios habebat, inter quos erat Iudas Maccabaeus, zelo plenus, praesidem adortus interfecit, et Graecorum aras subvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis eum invasit. Cum autem bellum invalesceret, Eleazar, Iudae frater, praeclaris facinoribus editis ab elephante opprimitur. belluam enim subierat, cuius ventrem ense percussit, quod ea tyrannum vehi existimaret. Antiochus autem bello Persis illato victus rediit, vitamque male finivit. † Idem Antiochus Iudaeorum gentem, quae propter insolita tributa seditionem moverat, iterum subegit; cumque Templum donariis spoliasset, omniaque pervestigasset, invenit sigillum, librum manibus tenens et promissam barbam habens, cui lucernula auro distincta astabat. Haec suillo sanguine polluta in Templo reliquit; cumque Iudaeos multa talenta tributi nomine pendere iussisset, in Syriam rediit. Ἀντίοχος ὁ Πραιπ. Antiochus Praepositus. Hic propter calumnias apud Theodosium Iuniorem dignitate privatus bonisque publicatis sacerdotum ordini adscriptus est; edicto ab Imperatore promulgato, ne quis eunuchus inter Patricios censeretur. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Antiochus Transfuga, natione Cilix, primo philosophum Cynicum se esse simulans, militibus in bello maxime profuit: quod eos frigore torpentes confirmabat, in nivem se abiiciens in eaque se volutans. Hanc igitur ob causam opes et honores a Severo et Antonino consecutus eoque nomine elatus cum ad Teridatis partes transiisset, cum eodem ad Parthos perfugit. Ἀντιώντων. Occurrentium. Ἀντιωρήσας. Ἀντιπάθεια. Ἀντίπαλον. Tria significat: contrarium, aequale, quodque circa eandem rem versatur. *Haud enim aequis viribus certamen committetur.* Ἀντιπαράκλησις. *Exercitus tanta alacritate repletus est, ut milites velut divino furore perciti Imperatorem vice versa cohortarentur.* Ἀντιπαράτουρα. Apparatus, vel similis ornatus. *Παράτον* enim apud Romanos apparatus vocatur. Ἀντιπαρέξειν. Opponere

Ἀντίπατρος. Ἰολάου, πόλεως δὲ Παλιούρας τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, καὶ διάδοχος βασιλείας· μαθητὴς Ἀριστοτέλους. κατέλιπεν Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλίοις δυσί· καὶ Ἱστορίαν, τὰς Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικάς. καὶ ἐπετρόπευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου, τὸν Ἡρακλέα κληθέντα· μόνος δὲ τῶν διαδόχων θεὸν καλέσαι Ἀλέξανδρον οὐχ εἵλετο, ἀσεβὲς τοῦτο κρίνας. ἐβίω δὲ ἔτη οθ', καὶ κατέλιπεν υἱὸν καὶ διάδοχον Κάσσανδρον, τὸν τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου ἀνελόντα Ὀλυμπιάδα.

Ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ τῷ Μακεδόνι παραδόντων, ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοί, πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν· ὧν ἦν Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ καὶ Ὑπερίδης καὶ Ἱμεραῖος· τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενηνοχότες. Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γνώμῃ· διότι μηδὲ ἔστι φύσεως μεταβολὴ κακίᾳ συνελθούσης· ἡττᾶται δὲ αὐτῆς καὶ νόμου ἐπίταξις μὴ παντελῶς κολάζουσα, καὶ ἰσχὺς αὐτῇ ἀνανταγώνιστος ἐφ' ὅπερ ἂν ῥέψῃ· καὶ οὔτε φόβῳ ἀποτρέπεται τὸ θρασύνεσθαι, οὔτε αἰδὼς ἐξείργουσα παραπεῖσαι ἱκανή ἐστιν ἐς τὸ τῷ νόμῳ ὑπήκοον. Ἀντίπατρος. οὗτος ἐπεὶ διεδέξατο τὴν ἀρχὴν τῶν Μακεδόνων, ἐπολιορκήθη μὲν ἐν Λαμίᾳ τῆς Θεσσαλίας ὑφ' Ἑλλήνων, ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν, εἶτα τῶν ἄλλων, ἐσώθη. νικήσας δὲ ᾔτει τοὺς δέκα ῥήτορας, οὓς ἐξέδοσαν Ἀθηναῖοι, Δημοσθένην, Ὑπερίδην, Λυκοῦργον, Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Θρασύβουλον, Χάρητα, Χαρίδημον, Διότιμον, Πατροκλέα, Κάσσανδρον.

1. Ἀντίπατρος — Ἱστορίαν contracta dedit Eudocia p. 49. Παλιούρας] Ποτιδαίας non Παλιούρας, ut male Suidas, habet Ionsius de Scriptt. H. Ph. [ubi de Antipatri commercio dixit epistolico I, 13, 2.] p. 70. *Hemst.* An leg. Παλαιοτρίου? Palaeotrium ὄνων Plin. IV, 3. Ptolemaeus habet Παλαίωρον. Vera lectio est Ποτιδαίας. *Reines.* Cum vulg. Eudocia. 2. Μακεδονιας E. 5. Περδίκου] Περδίκκου A. B. E. πράξας A. Orationem affectam esse tum usus articuli tum arguit ipsa verborum obscuritas. Breviter Eudocia, ἔγραψεν ἱστορίαν καὶ σύγγραμμα ἐπιστολῶν ἐν βιβλίοις εἴκοσι. 6. καὶ] μὲν A. B. E. Tum Ἡρακλέους A. 9. ἐβίω] ἐν βίῳ B. E. qui statim ζήσας ἔτη οθ' κατέλιπεν. Mox καὶ ante διάδοχον addidi cum A. 14. πρὸς] Immo οἱ πρὸς

1. Tres illos oratores, Aristonico socio, commemorat Plutarchus Demosth. 28. sive qui paria narravit Arrianus ap. Phot. Bibl. p. 69. b. Himeraeum eadem in causa tradit Athen. XII. p. 542. E. 2. Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γν.] Haec ex alio auctore quam praecedentia a Suida deprompta esse videntur, nec video quomodo illa cum superioribus cohaerere possint. *Küst.* 6. ἀνανταγώνιστος] ἀνταγώνιστος B. E. Med. ῥέψοι E. 7. ἀποτρέπεσθαι B. E. Tum restitui τὸ θρασύν. ex A. B. E. Med.: nam edd. vulgg. τοῦ θρασ. 11. V. Diodor. XVIII, 15. 13. νικήσας δὲ ᾔτει τοὺς δέκα ῥήτ.] Idem de Antipatro Suidas tradit infra v. Δημοσθένης. Secundum alios tamen scriptores, ut Diodorum Siculum, Plutarchum et Arrianum, Alexander, non vero Antipater, oratores Atheniensium sibi dedi postulavit. De numero porro oratorum non consentiunt scriptores. Suidas enim hoc loco decem quidem oratores postulatos fuisse refert, sed undecim recenset. De decem fidem faciunt Diodorus Siculus et Duris apud Plutarchum in Demosthene. Arrianus de Exped. Alex. I, 10, 7. novem oratores recenset, quos Alexander sibi dedi postulaverit: Ἐπιστολὴν δὲ γράψας πρὸς τὸν δῆμον (Ἀλέξανδρος) ἐξῄτει τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένην καὶ Λυκοῦργον. καὶ Ὑπερείδην δὲ ἐξῄτει καὶ Πολύευκτον καὶ Χάρητα καὶ Χαρίδημον καὶ Ἐφιάλτην καὶ Διότιμον καὶ Μοιροκλέα. Secundum alios vero scriptores Alexander octo tantum oratores sibi dedi postulavit, ut testis est Plutarchus in Demosthene p. 856. *Küst.* Idem mox: „Quoniam Suidas undecim oratores recenset, quos Antipater sibi dedi postulaverit, vel ἕνδεκα hic scribendum est vel δέκα inducendum, quod teste Schotto codex MS. Suidae confirmat." δέκα quod m. pr. habebat, delevit rec. E. Firmat etiam Suidas v. Δημοσθένης. Satis grandem numerum oratorum ab Antipatro sublatorum edunt Rhetores Graeci parum castigati, quos Spengelius συναγ. τεχν. pp. 211. 226. decerpsit. Equidem oratores quos Antipater postulavit haud paucos numero (cf. Polyb. IX, 29.), cum iis opinor esse confusos, quorum damnationem Alexander exegit. 16. Διότιμον, Πατροκλέα, Κάσσανδρον] Foedissime truncatus est Suidae locus, et sic integritati restituendus: Διότιμον, Στρατοκλέα. οὕτως Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεύς. Suidas testem laudat Aristobulum, clarum historiae Alexandri M. scriptorum, ex quo totum articulum descripserat. Haec coniectura, fateor enim, audacior videri possit. Sed omnem dubitationem eximit Plutarchus, qui ubi eandem rem narrasset, subiungit: ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς ἱστόρηκε. Recte Ionsius de Scriptt. Hist. Phil. III, 6. p. 233. et Küsterus observant, Suidam, cum decem oratores postulatus dixisset, undecim recensere. Atqui huic errori medetur emendatio nostra. Nam Cassandro oratorum numero exempto, tot sunt oratores, quot Suidas promisit. *Ruhnken.* in Rutil. Lup. p. 33. Qui liberaliter egit cum Suida, cui hominem dudum neglectum et e posterioris aevi libris deletum donarit. Dissensit etiam Toupius MS. „Excidit hic articulus, opinor, ita redintegrandus: Ἀντίπατρος Κασσάνδρου, ubi egerat Suidas de Antipatro Cassandri filio. Neque enim Cassandrum inter Rhetoras recensitum legisse memini." Huic assentiens Κάσσανδρον e diverso narrationis tenore suspicor irrepsisse. Ceterum de Thrasybulo nihil habeo comperti. Πατροκλέα] Hunc Plutarchus Μυροκλέα, et Arrianus Μοιροκλέα vocat. *Küst.* π̄ροκλέα A. E. Med. Recte Küsterus: nam Moeroclis nomen quantis obnoxium fuerit corruptelis docet vel Ruhnken. H. Cr. Or. p. LXXX. Κάσανδρον Med.

Ἀντίπατρος. Antipater, Iolai filius, ex Paliura, Macedoniae urbe, dux Philippi et deinde Alexandri, successor regni, et discipulus Aristotelis. Reliquit Epistolarum libros duos, et Historiam rerum a Perdicca in Illyrico gestarum. Idem tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules; solusque ex Alexandri successoribus Alexandrum Deum vocare noluit, impium id esse ratus. Vixit annos LXXIX. Cassandrumque filium reliquit successorem, qui Olympiadem Alexandri matrem sustulit. † Cum Athenienses Antipatro Macedoni Athenas dedidissent, demagogi qui populum ad seditionem concitaverant, veriti ne culpa in ipsos conferretur, fuga sibi consuluerunt. Athenienses autem eos absentes capite damnarunt (inter quos fuerunt Demosthenes orator, Hyperides, Himeraeus), capitali sententia in eos lata. † Nulla autem in re animo fuit moderatiore, quia ingenium improbitati assuetum mutari nequit, sed ab ea vincitur ipsum legis edictum, nisi ultima supplicia decernat; atque vires eius sunt invictae, in quamcunque partem inclinarit; neque metu deterretur ab audacia, neque quae malos refrenare solet, verecundia se patitur adduci, ut legibus obediat. Ἀντίπατρος. Antipater, suscepto Macedoniae regno, Lamiae in Thessalia a Graecis obsessus est. Sed Aetolis primum, deinde ceteris digressis, evasit: atque victor factus X oratores postulavit, quos et dediderunt Athenienses, Demosthenem, Hyperidem, Lycurgum, Polyeuctum, Ephialtem, Thrasybulum, Charetem, Charidemum, Diotimum, Moeroclem.

Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα, τὴν μητέρα Νικολάου· οἳ διαφανεῖς ἦσαν ἐν Δαμασκῷ κατά τε σωφροσύνην καὶ ἄλλην λαμπρότητα. πλούτῳ τε γὰρ πολλῷ διαφέροντες ἥκιστα ἐπ' αὐτῷ ἐμεγαλύνοντο, εὐδοξίας τε οὐ τὰ δεύτερα φερόμενοι βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος καὶ λόγου δεινότητι προὔχων ἔβλαψε μὲν οὐδ' ὁντινοῦν, ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ οὐ τῶν κοινῶν μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἀστῶν συχνούς. δικαιοσύνην γὰρ ἀσκῶν, εἴπερ τις ἕτερος, πλεῖστα μὲν διῄτησε νείκη τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλεῖστα δὲ τῇ πατρίδι πρὸς τοὺς ἐν κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο. πλείστας δὲ ἐπιστεύθη πρεσβείας καὶ ἐπιτροπάς, ἀρχάς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγχωρίους· τελευτῶν τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὅ τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ υἱεῖ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Διὶ θυμιατήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προϋπεσχημένος τῷ θεῷ, κατασκευάσαι, ἐπειδὰν τελευτήσῃ· δηλῶν (οἶμαι) ὅτι τὸ πρὸς θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἔτι ἀπολαύσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

Ἀντίπαις. ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἴουλος γενέσθαι, ὁ τὸν πώγωνα ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν.

Ἀντιπελαργεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων. καὶ ἀντιπελάργωσις. Φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ τοὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας· οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῷον ἀδικώτατον.

Ἀντιπεπονθότως. ἀντικειμένως, ἐναντίως.

---

1. Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Δαμασκ.] Scripserat Nicolaus Damascenus περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς, ut testis est Suidas infra v. Νικόλαος. Ex hoc opere ea quae Suidas hic habet, deprompta esse non dubitat Valesius in notis ad Collectan. Constant. p. 62. *Küst.* Vide Blancard. in Arriani Exp. I. p. 29. *Toup. MS.* 6. τε οὐ] δὲ οὐ B. E. 9. τῶν κοινῶν Portus monet legendum potius esse τὸ κοινόν: cui assentior. *Küst.* Parum accurata foret distinctio τοῦ κοινοῦ et ἀστῶν. Videtur οἱ κοινοὶ ad consanguineos esse referendum: quamquam huius usus non suppetunt nisi poetarum exempla: cf. vel Aeschyl. Eum. 89. Soph. Oed. C. 535. Eust. in Il. ί. p. 612, 22. Latius sane κοινωνία, κοινώνημα, κοινωνεῖν increbruerunt: de quibus nunc attulisse sufficiat Porson. in Phoen. 16. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 879. μόνον] μόνων A. 11. νείκη] νίκη A. Tum οἷς ἴταις τῆς πολέως E. 15. τελευτῶν δὲ E. 16. ὅτι] ὅτι οὐκ A. Med. Possis ὅτι οὖν.

1. τελευτήσει A. E. 2. τὸ ante πρὸς om. A. Mox ὅσον B. E. 5. Ἀντίπαις] Exemplum ex Euripid. Androm. 326. Portus, e Diodoro Sic. XVI, 38. 86. ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα Wassius attulerunt. Addit Gaisf. Polybium XV, 33, 12. XXVII, 13, 4. cui accedant Sophocles Syndipni fr. III. et auctores ab Albert. in Hesych. prolati. Ceterum interpretationem quam Suidae esse putabat iure reprehendit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 53. opinatus vocis ἀνδρόπαις proprietatem ad eos spectasse, qui virilem animum ante annos gererent. 6. τὸν πρόσηβον] ὁ πρόσηπ A. ὁ πρόσηβος B. C. E. 7. ἀνδρόπαιδα] ἀνδρόπαις A. B. E. Editam lectionem qui ad MSS. exegit Gaisfordus, satis habuit in voce πρόσηβος Hemsterhusium in Luciani Somn. init. laudasse. Non vidit ille scripturam esse mendosam, cuius ipsa vestigia cum facile persuadeant extitisse Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός (v. Athen. IX. p. 375. A.), tum sequentium argumenta monstrat qui Aristophanis opusculum delibavit, Eustathius in Il. ς. p. 727. sive ν. p. 962. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πάλλαξ καὶ βούπαις καὶ ἀντίπαις καὶ μελλέφηβος. Minus fide locum descripsit Lex. Seg. p. 407. Α. ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. Certe vocem ἀνδρόπαις, quae reconditioris sit usus, apparet interpretationi minus accommodatam esse, neque inter similes recensuit Pollux II, 9. Hermannus tamen Aeschyli memoriam sic instauraturus erat: Αἰσχύλος δὲ καὶ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν. 8. Ἀντιπελαργεῖν] Vide Zenobium I. 94. et ibi Schottum: itemque Bochartum Hieroz. part. II. lib. 2. p. 327. *Küst.* Add. intpp. Hesychii v. Ἀντιπεριλαχεῖν. 9. ἀντιπελάργωσις: v. Theodori Hyrtac. Ep. 38. Addit Zon. p. 194. ἡ ἀντίδοσις τῶν εὐεργετημάτων. Cf. Marcianus liber Harpocrationis p. 24. 10. Ἀριστοτέλης] Haec de Aristotele quaeque sequuntur verba sunt Schol. Aristoph. Av. 1354. Aristotelis locus est Histor. Animal. IX, 14. 11. τοὺς ἀερόποδας etiam Schol. Aristophanis: infra tamen ubi locum Aristotelis ascripsit, habet τοὺς ἀέροπας, cum apud Aristotelem extet τοὺς μέροπας. De quo vide Schneid. T. III. p. 399. Cum vulg. Arsenius p. 61. 15. ἐπὶ πτερῶν Schol. 16. Huc ablegatur in v. Ἱπποποτάμιοι. 18. Ἀντιπεπονθότως] Zon. p. 227. Lex. Seg. p. 408. Glossam Dionys. Areopag. attulerat Budaeus. Similiter usurpatum ἀντιπεπονθέναι illustrat Wessel. in Diodor. I, 40.

Ἀντίπατρος. Antipater, Nicolai Damasceni historici pater, uxorem habuit Stratonicen, Nicolai matrem: qui tum modestia, tum propter reliquum vitae splendorem Damasci clari fuerunt. nam cum opibus eminerent, minime ideo efferebantur; cumque virtutis gloria nulli secundi essent, parvi id faciebant. ceterum Antipater eloquentia pollebat, qua tantum afuit ut quemquam laederet, ut potius et familiam et singulos cives plurimis beneficiis afficeret. etenim cum iustitiam in primis coleret, cives privatim inter se dissidentes conciliavit saepissime, et patriae cum finitimis regulis controversias composuit: quam ob causam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit et munera, magistratusque omnes in patria gessit. Tandem moriturus Nicolao filio eiusque fratri Ptolemaeo nihil aliud mandavit, quam ut turibulum, quod Iovi ante voverat, se defuncto confici curarent: significans, ut opinor, pietatem erga deos etiam ab morientibus, quibus nulla spes vitae supersit, servandam esse. *Ἀντίπαις.* Cuius genas prima lanugo vestiat; qui barbam emittit. Aristophanes vero pubertati proximum et *μελλέφηβον* vocavit et *ἀντίπαιδα*. *Ἀντιπελαργεῖν.* Proverbium de iis qui gratiam referunt. Et *Ἀντιπελάργωσις.* Quae de ciconiis feruntur, ab Aristotele vera esse affirmantur: idemque fieri inter aeropodas. Quamobrem in sceptris superne ciconiam effingunt, inferne hippopotamum: significantes vim subiectam esse iustitiae. ciconiae enim, ut quae sint amantes iustitiae, parentes senio confectos in alis gestant; hippopotamus autem est animal iniustissimum. *Ἀντιπεπονθότως.* Ex adverso, opposito.

Ἀντιπεποιημένοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἀντιπεποιημένοι τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπίδος, διπλασίως ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὸν πόλεμον ἐχρῶντο.

Ἀντιπέρας. παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκόν, γενικῆς πτώσεως, σύνθετον. Ὅτι ἀντιπέρας Θάσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ.

Ἀντιπερίσπασμα. ἐμπόδιον. Ἐξαπέστειλαν στρατηγόν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβου.

Ἀντὶ πέρκης σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀντιπέτρεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀντιπέτρου βήματος. ἀντὶ γὰρ πέτρας χαλκοῦς ἦν. ἢ ἰσοπέτρου βήματος, τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ. χαλκοῦς δὲ ἦν ὁ οὐδός. Σοφοκλῆς·

Μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.

Ἀντιπίπτω. δοτικῇ.

Ἀντιπνέω. δοτικῇ.

Ἀντιπολεμῶ. δοτικῇ.

Ἀντιπροκλήσεις. ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

Ἀντίπροικα. ὅμοια. Ἀντίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θροῦς ὑπεξήφθη.

Ἀντιποιηθέντα. φιλονεικήσαντα. Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι. Καὶ Ἀντιποιούμενον, ἐπιμελῶς διακείμενον. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον, τοὺς δὲ βασιλεῖς φύσει μὲν οὐδένα νομίζοντας οὔτ' ἐχθρὸν οὔτε πολέμιον, ἐπεβάλετο λαλεῖν πρὸς τὸν εἰρημένον βασιλέα, καὶ συμπλέκειν τὰς χεῖρας. Ἀντιποιούμενοι τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ· Ξενοφῶν. καὶ αὖθις· Οὐδὲν ἀντιποιησάμενοι τῆς ἐκείνου δεήσεως.

Ἀντίῤῥοπον. ἰσόῤῥοπον. Τῇ τε γὰρ Κράσ-

---

1. *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀντιπεπ.*] Haec sunt verba Polybii I, 24. ut I. Gronovius recte observavit. *Küst.* 3. *ἐχρῶντο*] Immo *ἐπεῤῥώσθησαν*, quod Polybius habet post *διπλασίως*. 4. Haec observatio Scholiis debetur in Thucydidis locum I, 100. cuius sententiam Suidas in exemplo adumbravit. 6. *Ὅτι πέρας* A. *Θάσσου*] *Θάσου* A. C. E. Mox *χρυσᾶ* C. 7. *Ἐξαπέστειλαν στρατηγ.*] Locus hic apud Polybium lib. III, 106. sic legitur: *Αὐτοὶ δὲ Λεύκιον μὲν Ποστούμιον ἐξαπέλικυν ὄντα στρατηγὸν στρατόπεδον δόντες εἰς Γαλατίαν ἐξαπέστειλαν, βουλόμενοι ποιεῖν ἀντιπερίσπασμα τοῖς Κελτοῖς, τοῖς μετ' Ἀννίβου στρατευομένοις.* *Ἀντιπερίσπασμα* eleganter a Polybio hic dicitur, quod Galli lingua sua vocant *une diversion*. *Küst.* Vide Wesseling. in Diod. XIV, 49. *Gaisf.* 10. *Ἀντὶ πέρκης σκορπίον*] Eandem interpretationem sequuntur Zenobius I, 88. Diogenianus I, 76. Arsenius p. 58. *παροιμία* om. sola Med. 12. *Ἀντιπέτρια*] *Ἀντιπέτρεια* A. B. E. Sed fortasse error est glossographi pro *Ἀντιπάτρια*, vid. Polyb. V, 108. vel *Ἀντιπάτρεια* secundum Livii codd. nonnullos XXXI, 27. qui *Antipatream* vel *Antepatream* praebent. *Gaisf.* 13. *Ἀντιπέτρου βήματος*] Ex Schol. Sophoclis in Oed. C. versus infra positos 192. sq. *πέτρας χαλκοῦς ἦν*] Sic A. B. C. E. Post *ἦν* addebant edd. ante Gaisf. *χαλκὸς ἡ ὕλη. χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετουσιαστικόν· ὡς χρύσεος, χρυσοῦς*: quae habet A. in margine, omnino B. C. E. praetermittunt. Delenda vidit Küsterus. Fontem interpolationis petas ab v. *Χαλκῆ*. Mox A. C. Med. *χαλκοῦς* pro *χαλκός*. Desideratur tamen *οὐδός*. 18. Quae post v. *κλίνῃς* extabant: *Ἀντίπηξ. τὸ κιβώτιον. παρὰ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν καὶ τὸ πήσσω, τὸ πηγνύω*: ea delevi cum A. C. quippe sumpta de Zon. p. 186. sive Etymol. M. p. 114. Ceterum vocem tractavit Valckenarius in Ammon. p. 82. et in Adoniaz. p. 334.

1. *Ἀντιπίπτω*] Hanc cum duabus seqq. gl. om. Küsterus. 3. Vide Lex. de Synt. p. 124. 4. *Ἀντιπροκλήσεις*] Lex. Seg. p. 408. et Hesychius. 5. *ὅμοια*] Haec interpretatio non leviter mihi suspecta est, quoniam vocem *ἀντίπροικα* longe aliud significare et de rebus, quae vili pretio veneunt, dici constat. Quare amplius de hoc loco cogitandum censeo. *Küst.* Cuius dubitationem non solvunt interpretum Pollucis Hesychiique commenta. Acute Hermannus iubet *προικὶ* suppleri, coll. Hesychio: *Ἀντίπροικα. τὰ εὔωνα. καὶ ἰσόπροικα.* Interpretationi tamen parum convenit cum anonymi scriptoris exemplo: cui haud dissimilis locus in v. *Τονθορύζει* servatus. 7. *Ἀντιποιηθέντα*] Vid. Hemsterhus. in Luciani Prom. 4. 8. Locus Synesii Epist. 116. unde refinxi scripturam editam *ἀντιποιηθέντας οὐ*: Gaisf. coniectabat *ἀντιποιηθέντα σ'*. Mox e Synesio reponendum *εὐθὺς ἐθελήσαντί σοι χαρίσασθαι.* 9. *Πολύβιος* II, 47. cuius loci partem Suidas praetermisit. 11. *πίστεως*] *πράξεως* A. E pr. 13. *ἐπεβάλλετο*] *ἐπεβάλετο* A. B. *ἀπεβάλετο* C. 14. *τὸν εἰρημένον βασιλέα*] *τῶν εἰρημένων βασιλέων* A. E. C. Med. Correxit Portus. 15. *Ξενοφῶν* Anab. II, 3, 23. *βασιλεῖ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς.* Similiter ibid. I, 11. *τίς γὰρ αὐτῷ ἐστιν ὅστις ἀρχῆς ἀντιποιεῖται.* 18. *Ἀντίῤῥοπον*] Lex. Seg. p. 408. cui abest exemplum. Glossam *Ἀντιῤῥητικά* praemisit A.

Ἀντιπεποιημένοι. *Romani vero cum mari quoque fortunam experiri decrevissent, ad bellum persequendum duplo animosiores sunt redditi.* Ἀντιπέρας. Acutum habet in penultima. est enim vox composita, generis feminini, casu genitivo. *E regione Thasi sunt auri metalla.* Ἀντιπερίσπασμα. Impedimentum. *Ducem miserunt, ut Gallos, qui cum Hannibale erant, metu periculorum ab eius partibus abstraherent.* Ἀντὶ πέρκης σκ. *Pro perca scorpionem.* proverbium in eos qui deteriora melioribus praeferunt. Ἀντιπέτρεια. Nomen urbis. Ἀντιπέτρου βήμ. Sophocles: *Ne longius ex hoc edito loco, qui aere saxi vice stratus est, pedem moveas.* Vices enim saxi limen aeneum tuebatur. vel de sede, cuius altitudo ad saxum accedebat. aeris autem limen erat. Ἀντιπίπτω. Aptum dativo. Ἀντιπνέω. Aptum dativo. Ἀντιπολεμῶ. Aptum dativo. Ἀντιπροκλήσεις. Sermones adversarios, criminationes mutuas. Ἀντίπροικα. Gratis. *Populo frustra indignante tumultus excitatus est.* Ἀντιποιηθέντα. Qui cum altero contendit. *Oportet enim, qui tecum ante contenderim, libenti tibi gratificari.* Et Ἀντιποιούμενον, qui rem impensius curat. Polybius: *Aratus vero cum animadverteret Antigonum rerum agendarum peritia et prudentia praeditum fideique servandae studiosum esse, reges autem natura neminem vel inimicum vel amicum ducere, visum est ei cum dicto rege colloqui, et societatem cum eo iungere.* Xenophon: *De imperio cum rege contendentes.* Et alibi: *Illius preces nihil curantes.* Ἀντίῤῥοπον. Aequalem. *Cladem*

σου καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν φθορᾷ ἀντίῤῥοπον γενέσθαι τὴν Πακόρου καὶ τῆς ξὺν αὐτῷ δυνάμεως ἀπώλειαν.

Ἀντισήκωσις. ἡ ἀνταπόδοσις.

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, ἀπὸ ῥητόρων φιλό-
330 σοφος || Σωκρατικός, ὅςτις Περιπατητικὸς ἐκλήθη πρῶτον, εἶτα ἐκύνισεν· υἱὸς δὲ ὢν ὁμωνύμου πατρός, μητρὸς δὲ τὸ γένος Θρᾴσσης. Οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα· πρῶτον Μαγικόν· ἀφηγεῖται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, εὑρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δέ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ῥόδωνι ἀνατιθέασι. Οὗτος οὖν καὶ τῆς Κυνικῆς κατήρξατο φιλοσοφίας, ἥτις οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. καὶ Διογένους δὲ καθηγητὴς γέγονε τοῦ Κυνός, καὶ τῶν λοιπῶν.

Ὅτι ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ δυςανάκλητον ἀῤῥωστίαν ὁ Διογένης ξιφίδιον ἐπέδωκεν, εἰπών· εἰ φίλου χρῄζεις ὑπουργίας. οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγεινὸν τὸν θάνατον. ὥςτε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρυφὴν αὐτόχρημα. ἀντὶ τοῦ παντελῶς ὅμοιον.

Ἀντιστηρίζει. ἀντιλαμβάνεται.

Ἀντισπᾶν. ἐναντιοῦσθαι.

Ἄντισσα. μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιστρόφους. ἀντὶ τοῦ ἰσοστρόφους. Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν διαλεκτικὴν ἀντίστροφόν φησιν εἰ-

---

1. Locus repetitus in v. Πάκορος. καὶ τῶν] καὶ τὸν A. B. Mox Gaisf. correxit editum αὐτὸν cum Med. sola; αὐτοῦ A. 2. τῆς Πακόρου A. καὶ τῆς — ἀπώλειαν om. Med. dedit Ald. 3. Ἀντισήκωσις] Uberius Zon. p. 185. cf. Eust. in Od. ι. p. 1625. Utitur Herodot. IV, 50. Addit Toupius MS. Dion. Cass. p. 605. Procop. Arc. Hist. p. 40. Quae sequebantur: Ἀντισηκοῦντα, ἰσάζοντα, ζυγοστατοῦντα, ab editore Med. ex eodem Zon. p. 217. deprompta, cum A. B. C. E. expunxi. 4. ἀπὸ ῥητόρων eadem dictum facilitate, qua ἀπὸ δούλων Suidae tritum. Significatur Gorgiae disciplina. 5. Περιπατητικὸς] Cum Antisthenes ante Aristotelem vixerit, non potest eo sensu Peripateticus iuxta Suidam dictus fuisse, quasi Aristotelis fuerit discipulus. Sed si Peripateticus dictus fuit, de quo dubito, alia appellationis ratio fuit; vel potius dicendum est duos fuisse Antisthenes philosophos, unum Socraticum Cynicae sectae principem, Aristotele paulo superiorem, alterum philosophum Peripateticum Phlegonti lib. de Mirab. c. 3. laudatum: quos Suidas confuderit unum faciens Antisthenem eundemque Peripateticum et Cynicum. Ionsius Hist. Scr. Phil. p. 46. Addo Menag. in Laert. VI, 19. Erroris viam non satis probabiliter investigavit Ionsius. Nimirum Antisthenes, qui clamosa quadam ambitione disserendi cives suos fatigaret, περιπατητικοῦ (cf. Aristoph. Ran. 969. quaeque dixit Huschkius Ep. Crit. in Propert. p. 70. sqq.), hoc est disputatoris nomen commeruit. 6. ὁμωνύμου πατρός] Wolfius et Portus ἀνωνύμου legendum esse suspicantur: sed frustra. Lectio enim Suidae recte se habet, quoniam pater Antisthenis itidem vocatus fuit Antisthenes, ut ex Laertio constat. Küst. Mox μητρὸς δὲ om. A. 8. Μαγικόν] Hunc Anonymus commemoravit, qui Vitam Aristotelis conscripsit. 10. Ῥόδωνι] Ῥόδων A. Neutrum fidem inveniat. Scriptum opinor Ῥοδίῳ: quem affert Diogenes VI, 1, 19. 11. Attigit v. Κυνικὴ φιλοσοφία. 13. Διογένους] Διογένης A. B pr.

1. καὶ τῶν λοιπῶν satis dure pronunciatum. Sed Διογένης cum libri praestent, expeditum est coniectare, καὶ Διογένης δὲ μαθητὴς γέγονε τοῦ Κυνός, καὶ τῶν λοιπῶν [Στωικῶν?] Ζήνων. 3. Ὅτι ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει] Haec et quae sequuntur sunt verba Iuliani Orat. VI. p. 340. [181.] Küst. Summatim repetuntur in v. Εἰ φίλου χρῄζεις ὑπ. Ἀντισθένει] Ἀντισθένης A. Διογένει E pr. δυςανάκλητον] Apud Iulianum rectius legitur δυςανάληπτον. Küst. Id quod probat Menag. in Diog. Laert. VI, 18. Hemsterhusius contra Suidae lectionem esse rectam existimabat. 4. ξιφείδιον] ξιφίδιον dedi cum A. Vide vel Aristoph. Lys. 53. Tum ἐπέδωκεν E. unde dedi cum Iuliano ἐπέδωκεν. 5. οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγ.] Iulianus: οὕτως οὐδὲν ᾤετο δεινὸν ἐκεῖνος οὐδὲ ἀλγ. Küst. 6. ὥςτε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρ.] Haec apud Iulianum pluribus verbis interiectis sequuntur, nec ad sententiam praecedentem pertinent: unde apparet ea temere loco huic adsuta esse. Küst. Ipsa debentur grammatico, negligentius ut solet omnia corripienti, quaecunque facerent ad historiolam exornandam. γίνεσθαι] γενέσθαι E. 7. ἀντὶ τοῦ π. ὅ. suo more (cf. v. Ἀντελαμβάνοντο) delevit Küsterus: quae ad v. αὐτόχρημα spectare infra posita glossa monstrare potuit. 9. Ἀντιστηρίζει βοηθεῖ, ἀντιλ. Zon. p. 219. Hanc gl. habet A. in marg. Pertinet ad Psalm. XXXVI, 25. 10. Ἀντισπᾶν] Zon. p. 218. Plutarchi Dion. p. 981. Toupius, Aristophanis qui aptior est Pac. 674. Gaisf. attulerunt. 11. Sic Harpocratio, Zon. p. 185. et Lex. Seg. p. 410. μία τῶν ἐν Λέσβῳ πόλεων E. τῶν neglexit vulg. 12. Ἀντιστρόφους] Lex. Seg. p. 408. Zon. p. 176. Conf. Schol. Platon. p. 421. Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν διαλ. ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ ῥητ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Alexandri Aphrodis. in Topic. Aristot. p. 4. ut Pearsonus observavit. Küst. Dicit Aristotelis Rhetoricorum ipsum principium. Vocis usum cum alii tractarunt, tum Schäferus in Dionys. C. V. p. 225. Krebsius quidem in Plutarch. P. Aud. p. 137. qui optime de significatu explicuisse perhibetur, res indicari putat una parte similes, altera dissimiles. Immo refertur ἀντίστοιχος ad disciplinas et notiones locis suis multum inter se dissitas, ita tamen ut aequabilitate quadam rationis copulatae sibi respondere videantur. Cf. Fabric. in Sext. adv. Math. VII, 6.

---

enim Crassi eiusque legionum compensatam fuisse Pacori quasque copias ille secum habebat interitu. Ἀντισήκωσις. Retributio. Ἀντισθένης. Antisthenes, Atheniensis, ex rhetorum ludo ad philosophiam Socraticam progressus; qui primum vocatus est Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit eiusdem nominis, matrem Thraciam. Hic conscripsit Tomos X. primum autem librum Magicum, quo agit de Zoroastre mago, qui sapientiae inventor extitit. quamquam hoc opus alii Aristoteli; quidam Rhodio tribuunt. Hic Cynicae sectae princeps fuit, sic appellatae, quod in Cynosarge gymnasio docuit. Fuit etiam Diogenis Canis et reliquorum praeceptor. — *Antisthenes cum diuturno morbo desperatoque laboraret, Diogenes ei porrexit pugionem, dicens: Si amici ministerio indiges. Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam esse putabat. [Contra homines ita morbum tractant,] ut in meras delicias ille certat.* Ἀντιστηρίζει Fulcit. Ἀντισπᾶν. Retrahere. Ἄντισσα. Antissa, urbs Lesbi. Ἀντιστρόφους. Qui sibi referuntur. Sic Aristoteles dialecticam rhetori-

ναι τῇ ῥητορικῇ· ἐπειδὴ κἀκείνη περὶ τὰ πιθανά, ἃ τῷ ἔνδοξα εἶναι καὶ αὐτά ἐστι τοιαῦτα. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον καὶ περὶ τὰ αὐτὰ στρεφομένην καὶ καταγινομένην λέγει.

Ἀντιστοιχοῦντες. Ἔστησαν ὥσπερ μάλιστα χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν.

Ἀντισχεῖν. ὑπομεῖναι. Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο. Καὶ Ἀντίσχωμαι, αὐθυπόταχτον, ἀντιλάβωμαι.

[Ἀντιτεχνῶμαι. δοτικῇ.

Ἀντιτείνω. δοτικῇ.]

Ἀντιτορήσας. διατρήσας, τοιχωρυχήσας. Ἐπεὶ δ' ἀντιτορήσαντες κατά τι μέρος τὸν λόφον ἑώρων, δέος εἰςῄει σφᾶς.

Ἀντιτυπῆσαι. ἀντιπαθῆσαι. Καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον.

Καὶ Ἀντίτυπον. Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἐχούσης, ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν. φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται περὶ ἕν τι γένος τῶν ἁπτῶν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν εὔδηλον τὸ ἓν γένος τὸ τῇ ἁφῇ ὑποκείμενον. διὰ δὲ τούτου ἐσήμανεν, ὅτι ἔστι μέν, οὐ φανερὸν δέ. τί οὖν τοῦτό ἐστι; λέγομεν ὅτι τὸ ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον δὲ λέγω οὐ τὸ ἀντικείμενον τῷ μαλακῷ καὶ μὴ ὑπεῖκον τῇ ἁφῇ, ἀλλὰ πᾶν σῶμα φυσικὸν τὸ προςπίπτον καὶ θιγγάνον τῆς ἁφῆς· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μαθηματικῶν σωμάτων, ἃ οὐ θιγγάνει, οὐδὲ ἀντιβαίνει τῇ ἁφῇ. τὸ οὖν ὁπωσοῦν ἀντιβαῖνον τῇ ἁφῇ τοῦτό φαμεν ἀντίτυπον, καὶ κοινὸν εἶναι γένος τῶν ἁπτῶν. Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους, σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. 231

Καὶ τύπος ἀντιτυπος,

φησὶν ὁ χρησμός.

Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικος, νεωτερος

1. τῇ] ἐν τῇ vulg. περὶ] παρὰ B. E. Med. 2. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ] ἀντίστροφον οὖν ἤγουν E. 5. Ἔστησαν . . μάλιστα ὥσπερ οἱ (hoc cum Suida delendum) χοροὶ et seqq. Xenophontis locus Anab. V, 4, 12. Novissima ἔχοντες γέῤῥα πάντες β. auctius extant in v. Πετάλῳ. 8. ὑπομεῖναι] ὑπομεῖναι μὴ δυναμένους A. C. Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπεκήρυξαν. Küst. 9. καὶ ἀντίσχομαι ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνομαι E. αὐθυπόταχτον] αὐθυπαρκτικὰ A. 11. Ἀντιτεχνῶμαι] Ἀντισχνῶμαι Med. Hanc cum seq. gl. om. vulg. Utramque habet A. in marg. 13. Glossa Homerica Il. κ'. 267. διατρήσας] διατηρήσας A. Illud habent Apollon. Lex. p. 121. Lex. Seg. p. 408. Cf. v. Ἀντετόρησεν. 14. ἀντιτορήσαντες] ἀντιτορήσας B. E. Mox ἑώρα E. ἑώρων τὸν λόφον] τὸν λόφον ἑώρων A. C. Itaque desideramus nomen ab ἑώρων pendens. 16. Ἀντιτυπῆσαι — ὁμοιότητος] Lex. Seg. p. 408. ἀντιπαθῆσαι etiam Zon. p. 218. 17. ἐπὶ ὡμότητος Zon. p. 186. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Theaeteti I, 4. Anth. Pal. VI, 27.

1. Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἐχ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπτῶν, descripta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, M. 8. ut Pearsonus observavit. Küst. Similiter v. Αἰσθήσεις. 2. ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει — ὅτι καὶ αὐτὴ καταγ.] Hic locus apud Philoponum sic legitur: ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ ἀκριβῶς ἐπιστήσαντες φασιν ὅτι πάνυ συντόμως καὶ ταύτης τὴν λύσιν ἔθηκεν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται. Küst. Sic enim oratio distinguebatur: — τῶν ἁπτῶν, φησὶν Ἀριστοτέλης. Ὅτι κτλ. Praeterea malis φησὶ δ' Ἀριστ. 6. τούτου libri, nisi quod τοῦτο vulg. φανερὸν] Sic Küst. tacite cum Philop. φανεροῖ A. B. C. E. Med. 9. ὑπεῖκον] ὑπῆχον A. ὑπείκοντι Philop. φυσικὸν σῶμα] σῶμα φυσικὸν dedi cum A. Cf. v. Ἠχώ. 13. τὸ γένος] τὸ om. A. E. Philop. 14. Ἀντιτύπους ἀνθρώπους] Platonis locum Theaet. p. 156. A. σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους respici vidit Toup. Sequentia habet Lex. Seg. p. 408. 17. Καὶ τύπος ἀντίτυπος] Integrum oraculum, ex quo verba haec decerpta sunt, legitur apud Herodotum I, 67. et Stephanum Byzantium v. Τεγέα. Küst. 19. Ἀντιφάνης. Ἀθην.] Praeter Antiphanes, quorum hic Suidas meminit, fuit etiam Antiphanes Bergaeus, qui Ἄπιστα scripsit, quem laudat Stephanus v. Βέργη. Fuerunt et alii Antiphanes, quos recenset Ionsius de Scriptt. Hist. Phil. I, 6. Küst. De utroque Antiphane paulo brevius exposuit *Eudocia* p. 61. Quem Suidas primo loco memoravit Panaetio fere supparem, Fabricius B. Gr. T. II. p. 419. probabiliter eundem esse suspicabatur, cui Athen. XIII. p. 586. sq. librum tribuit περὶ ἑταιρῶν: cf. Harpocr. v. Νάννιον· Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος περὶ ἑταιρῶν. Aetatem eius satis distincte declarat idem Ath. XIII. p. 567. A. βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Sed κωμικὸς ut ille perhiberetur, inde factum Meinekius Qu. Scen. III. p. 52. ariolatur, quod grammaticus libro suo frequentes comicorum sententias usurpasse videatur. Equidem vocem ut e subsequentibus invectam malo repudiari: cum praesertim Eudocia mox tradat, καὶ ἄλλος, Καρύστιος, κωμικός.

cae ἀντίστροφον esse dixit, quod ipsa circa probabilia versetur, eaque fidem inveniendo comparet. ubi ἀντίστροφον dixit, quae iisdem in rebus versatur et occupatur. Ἀντιστοιχοῦντες. *Steterunt, tanquam chori, ordinibus inter se oppositis, omnes scuta ex pellibus boum alborum confecta gestantes.* Ἀντισχεῖν. Resistere. *Illi cum sitim tolerare non possent, caduceatoribus missis pacem petierunt.* Et Ἀντίσχωμαι, unus de subiunctivis absolutis, apprehendam. [Ἀντιτεχνῶμαι. Aptum dativo. Item Ἀντιτείνω.] Ἀντιτορήσας. Qui perforavit, qui parietem perfodit. *Postquam vero quadam in parte parietem perforarunt, et collem viderunt, metus ipsos invasit.* Ἀντιτυπῆσαι. Inter se dissidere. Et Ἀντιτυπία, repercussio, durities; interdum etiam similitudo. In Epigrammate: *Et silicem, cuius crebra collisione ignis excutitur.* Et Ἀντίτυπον. Cum reliqui sensus certum quoddam habeant obiectum, solum tactum non in uno et communi genere eorum quae tanguntur versari tradit Aristoteles. Habet tamen etiam tactus certum quoddam obiectum, licet non adeo manifestum: propterea significavit, quae sub tactum cadunt habere quidem genus quoddam commune, sed id minus manifestum esse. quodnam igitur est hoc genus? Dicimus esse ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον vero voco, non id quod oppositum est molli, neque tactui cedit, sed quodvis corpus naturale, quod sub tactus speciem quovis modo cadit: ut distinguatur a corporibus mathematicis, quae nec tangunt nec tactui resistunt. Quicquid igitur quovis modo tactui resistit, hoc ἀντίτυπον appellamus, eique tanquam communi generi quae tactu sentiuntur, subiici dicimus. — Et homines ἀντίτυποι sunt homines duri, qui cedere nesciant: metaphora ducta ab incude et malleo. quo alludit Oraculum: *Et ictus ictui contrarius.* Ἀντιφάνης. Antiphanes, Atheniensis, comicus, iunior

τοῦ Παναιτίου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, τρανός, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις. Καὶ Ἀντιφάνειος κωμῳδία, τοῦ Ἀντιφάνους.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνους· οἱ δὲ Στεφάνου καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός· ὡς δέ τινες Σμυρναῖος· κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος· κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀπὸ δούλων, ὥς τινες. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳδίας τξέ. οἱ δὲ σπ΄. νίκας δὲ εἶλε ιγ΄. παῖδά τε ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. Τελευτᾷ δὲ ἐν Κίῳ οδ΄ ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφερίζειν. ἐξισοῦσθαι.

Ἀντιφερίζεις. ἐρίζεις.

Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·

Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀντιφέρονται. ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφῄς. ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. ἀντιθεραπεύει.

Ἀντιφθέγγομαι. δοτικῇ.

Ἀντίφθογγον. ὅμοιον.

Ἡ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυβόλοις.

Ἄντιφος. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς καὶ σοφιστής. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάγειρος.

Ἀντιφῶν, Σωφίλου, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ῥαμνούσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ οὐδεὶς προγινώσκεται. ἀλλ' ὅμως ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. λέγεται δὲ καὶ Θουκυδίδου γενέσθαι διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ.

Ἀντιφῶν. Ἀθηναῖος, ὀνειροκρίτης. περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν.

Ἀντιφωνῶ σοι. ἐγγυῶμαί σοι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

---

2. *Τρανός*] Puto legendum *Τρανοῦ*, ut sit nomen patris. *Küst.* Scribendum omnino, *τραγικός*. Antiphanes alius tragicus, Carystius, alius comicus, Atheniensis; hic Panaetio iunior, ille antiquissimus et Thespidi *σύγχρονος*. Ita procul dubio scribendus est iste locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis tragici meminerit praeter lexicographum nostrum equidem novi neminem. *Toup.* II. p. 436. Lusum ingenii Toupiani probarunt tum Dobraeus Adversar. p. 613. tum idem Meinekius, sola Thespidis memoria commotus, quam ipsam si minus corruptioni, certe Malelae culpam deberi suspicor. Utut est, *Καρύστιος κωμικός* si cum Eudocia praeferendum, id ab imperito homine videtur inculcatum esse, qui memoriam Apollodori tum Atheniensis tum Carystii comici ad Antiphanarum similitudinem revocaret. Eudocia vero continuum articuli tenorem sic effecit: *Ἀντιφάνης, Σμυρναῖος, κωμικός· κατὰ δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος, τῆς μέσης κωμῳδίας. Ἔγραψε κωμῳδίας τξέ. οἱ δὲ σπ΄. Παῖδα ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν· τελευτᾷ ἐν Κίῳ, οδ΄ ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς. Καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικός, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. καὶ ἄλλος, Καρύστιος, κωμικός, ἔγραψε κωμῳδίας λ΄. οἱ δὲ πεντήκοντα.* 6. *Ῥόδιος — τρίτην* om. A. 8. *ἐνενηκοστὴν*] Immo *ἑκατοστὴν*. Cf. quae disputavit Meinekius p. 50. 10. Anonymus de Comoedia p. XI. *ἐτελεύτησε δὲ ἐν Χίῳ.* Utrum rectius sit ambiguum. 11. Huc respicitur in v. *Ἄπια*. 12. *Ἀντιφάτης*] Apud Homerum, ut Il. *μ΄*. 191. Od. *κ΄*. 106. 13. *Ἀντιφερίζειν*] Gl. Homerica, Il. *φ΄*. 357. Haec olim sic confundi solebant: *Ἀντιφερίζειν. ἐρίζειν. ἐξισοῦσθαι. Ἀντιφ. σὺ Θεμ. κτλ.* *ἐξισοῦσθαι*] „Vulgo, etiam in MSS., legitur h. v. in gl. seq. post *ἐρίζεις*. Ego nihil dubitavi cum Apollonio et Lex. Seg. huc transponere." *Gaisf.* 14. *Ἀντιφερίζεις. ἐρίζεις*] Sic A. C. Vulgo *Ἀντιφερίζειν, ἐρίζειν.* Miscuit h. l. aliena Suidas, quem in tanta evidentia deserere nusus sum. Mox *Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις σὺ* A. C. E. Vulgo *Ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ. Gaisf.* Nos expunximus *σύ*, quod Gaisf. ante *Θεμιστοκλεῖ* collocarat. 16. *ἐποίησε* libri. Negligenter haec repetita sunt in v. *Ἐπιχειλές*. 18. *Ἀριστοφάνης* Equ. 820. sq. 19. *Ἀντιφέρονται*] Lex. Seg. p. 408. *ἀντεφέροντο* Il. *ε΄*. 701. Emendandus Zon. p. 219.

1. *Ἀντιφῄς*] Lex. Seg. p. 409. Referebat Gaisf. ad Platonis Gorg. p. 501. C. 2. *Ἀντιφιλοτιμεῖται*] *Ἀντιφιλοτιμεῖ* Lex. Seg. p. 409. cum A. Editum tuetur Zonaras. 3. *Ἀντιφθέγγομαι*] Om. vulg. 5. Distichum Archiae Ep. XXVIII. pr. in Anthol. Pal. VII, 191. 8. *Ἄντιφος*] Il. *β΄*. 678. 9. *Ἀντιφῶν, Ἀθην. τερατ.*] De hoc Antiphonte vide quae observarunt Meursius in Bibliotheca Attica, Ionsius de Scriptor. Hist. Phil. IV. p. 326. [244. sq.] et Menagius in Laert. II, 46. *Küst.* Hunc ab eo qui scriptor fertur *Ὀνειροκριτικῶν* (v. Ionsius p. 248.) non diversum fuisse docti consentiunt: v. Reiffii Artemid. T. I. p. 442. 11. *Ἀντιφῶν, Σωφ.*] Horum tantum principium habet Harpocratio: universa cum auctario tradit *Eudocia* p. 59. *Σοφίλου*, quod est nihili, Gaisf. cum A. B. E. Med. Idem Gaisf. cum ederetur *τῶν δήμων*, *τὸν δῆμον* edidit cum A. de quo dictum in v. *Ἀλκίμαχος*. Mire Harpocr. *ἀπὸ τῆς φυλῆς*. 14. *δὲ*] *δὲ καὶ* A. B. E. *δὲ δὲ* Med. sola. 15. *διδάσκαλος*] V. Ruhnk. de Antiph. p. 220. *Νέστωρ*] V. Philostr. V. Soph. I, 15, 2. Cf. v. *Ῥάμνος*. 18. *Ἀντιφωνῶ*] Vid. Salmas. de Modo Usur. pp. 718. 721. seq. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in *Ἀντιφωνητής*. *Hemst.* Hanc gl. habet A. in marg. Mox *δὲ* ante *καὶ* add. A. E.

Panaetio. Fuit etiam alius Antiphanes, Carystius, * qui Thespidis temporibus vixit. *Ἀντιφάνειος κωμῳδία*, comoedia Antiphanis. *Ἀντιφάνης.* Antiphanes, Demophanis F. vel secundum alios Stephani et matris Oenoes, Cianus; vel ut alii Smyrnaeus; secundum vero Dionysium Rhodius, mediae comoediae comicus, quem nonnulli libertinum fuisse tradunt. Vixit Olympiade XCIII. scripsitque comoedias CCCLXV. vel ut alii CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum, comicum et ipsum. Obiit in Cio, piro forte percussus, cum natus esset annos LXXIV. *Ἀντιφάτης.* Nomen proprium. *Ἀντιφερίζειν.* Aequiparari. *Ἀντιφερίζεις.* Contendis. Aristophanes: *Tune Themistocli te aequas? qui urbem nostram implevit, cum semiplenam invenisset.* *Ἀντιφέρονται.* Adversantur. *Ἀντιφῄς.* Contra dicis. *Ἀντιφιλοτιμεῖται.* Aemulatione certat. *Ἀντιφθέγγομαι.* Aptum dativo. *Ἀντίφθογγον.* Similiter resonantem. *Quae prius voce garrula saepenumero pastoribus, lignicidis, piscatoribus ego pica respondi.* *Ἄντιφος.* Nomen proprium. *Ἀντιφῶν.* Antiphon, Atheniensis, prodigiorum interpres, epicus poeta et Sophista. Vocabatur autem Logomagirus. *Ἀντιφῶν.* Antiphon, Sophili F. Atheniensis, tribu Rhamnusia, cuius magister quidem ignoratur; verumtamen post Gorgiam in forensi dicendi genere excelluit. Fertur Thucydidis fuisse magister. eidem cognomen erat *Nestor*. *Ἀντιφῶν.* Antiphon, Atheniensis, somniorum coniector. Scripsit de interpretatione somniorum. *Ἀντιφωνῶ σοι.* Spondeo tibi. Significat etiam contradico tibi.

Ἀντὶ χορδᾶς. σύμφωνα.

232 **Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.** λείπει χερσί. παροιμία ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων.

Ἀντλία. τὸ τοῦ πλοίου εἰςρέον ὕδωρ. Ἀριστοφάνης·

Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.

ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τοῦ πράγματος.

Ἀντλία. ἡ σκάφη.

Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων. λέγεται γὰρ ἀντλία καὶ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πεισίδης·

Ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυςώδεις ἀντλίας.

Καὶ Ἄντλος, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

Σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾇ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Ἀντομένη. συναντήσασα. Καὶ Ἀντόμενοι, συμβάλλοντες.

Ἀντονομάζει. ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων τίθησι.

Ἄντου. ἄν τινος. Οἱ δὲ τοῦ συνεδρίου τα μὲν ἀκούσαντες, τὰ δὲ παρακούσαντες ἀπέστειλαν, φήσαντες, ἄν του δέωνται, πέμψειν πρὸς αὐτούς.

Ἀντοφθαλμῶ. ἀντιβλέπω ἐξ ἐναντίας.

Ἀντῳδή. παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. Καὶ Ἀντῳδόν, κατάλληλον.

Πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχώ,
κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν,
νῦν ἐς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι, μιμητὰν ζῆλον ἀνηναμένα.

Ἀντωμοσία. γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων· τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν. **Ἀντωμοσία.** γράμματά τινα γραψάντων περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν τἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. Ἀντω-

1. Ἀντίχορδα] Ἀντὶ χορδᾶς A. Ἀντιχορδᾶς C. Ἀντιχορδάς: σύμφωνος Lex. Seg. p. 409. Ἀντίχορδα. τὰ σύμφωνα Zon. p. 193. nec dissimiliter Hesychius. Non dubitavimus ἀντὶ χορδᾶς recipere, licet eodem glossae nesciamus. 2. V. Arsenius p. 61. ἀμφοτέραις] ἀμφοτέρας A. 3. Quae post ποιούντων extabant puerilem in glossam redacta, Ἀντλήσατε ὕδωρ. αἰτιατικῇ. Ἀντλῶ σοι δὲ ὕδωρ, delenda censui. Horum sola καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ αἰτιατικῇ tenet A. in margine, novissima ἀντλῶ δέ σοι ὕδωρ B. E. post Ἀντῳδή reponunt. 6. εἰμ' ὑπερέχειν] Sic A. cum Aristophanis Pac. 17. Ceteri εἰμὶ περιανέχειν. De hoc loco docte Hemsterhus. in Luciani Tim. 4. extr. 7. περιγίνεσθαι] ὑπεργίνεσθαι A. Explicatio Schol. Arist. Equ. 432. non sine mendis in v. Ὑπερέχει traducta: nam περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς Schol. in Pacis versum. 8. ἡ σκάφη] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est ἡ σκεύη. *Küst.* καὶ ἡ σ. E. 9. Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλ.] Haec sunt verba Aristophanis locō paulo ante laudato. *Küst.* Pac. 18. Küsterus si Scholia contulisset, quae voces ἀπὸ μεταφορᾶς — ἀντλίας interpretando versui praegresso tribuunt, facile fraudem istorum, Ἀντλία. ἡ σκάφη. Αὐτὴν — ἀντλίαν, perspexisset, quorum originem ad Suidae lectores referri convenit. 10. γὰρ om. B. E. qui vellem praetermisissent καί. Mox τοῦ om. vulg. 11. Πισίδης] Contra Severum v. 621. ubi legitur ἐκ τῶν χεόντων. 13. συγκομιδή] συγκόμησις C. 14. Σοὶ ταύτας] Distichum Adaei Epigr. I, 3. Anthol. Pal. VI, 258. Editum καὶ ταύτας Gaisf. refinxit cum A. partim etiam cum B. E. qui σὺ ταύτας. Mox ἅλωος A. B. cum Anthol. et v. Φθόις: ἅλω ἐς E. Edebantur olim ἅλωνος. Deinde mendum ridiculum κριθῶν editores praeterviderant. Sed legendum cum Pal. Κρήθων. 17. Ἀντομένη] Sic A. B. E. iidemque Ἀντόμενοι: cum olim legerentur Ἀντωμένη et Ἀντώμενοι. Illud est Il. θ'. 412. λ'. 237. De quo admonuit etiam Titm. in Zon. p. 218. post intpp. Hesychii. 18. συμβάλλοντες C. et Lex. Seg. p. 409. συμβαλόντες ceteri. Post h. v. habet A. marg. Ἀνατολίη ἡ ἀνατολή. Cf. Zon. p. 186. 19. Ἀντονομάζει] Zon. p. 218. Ex Aristoph. Thesm. 60.

2. δέονται vulg. πέμψειν] πέμψιν A. πέμψας C. 3. Ἀντοφθαλμῶ] Glossa ut videtur sacra. Ascripserat Toupius etiam Sapient. Solom. XII, 14. Polyb. pp. 156. 1205. 6. Versus Archiae Ep. XXVIII, 3 — 6. Anthol. Pal. VII, 191. 8. Cf. v. Ἀγλωττία. 10. Ἀντωμοσία. γραφή] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1037. sive Timaeo p. 38. et Lex. Seg. p. 409. Horum cinnum dedit Eust. in Od. κ'. p. 1660. Cf. liber *d. Att. Proz.* p. 624. sqq. 12. διαδικαζομένων] δικαζομένων A. C. Schol. Aristoph. et Timaeus, quos sequitur Gaisf. Vulgatum merito tuentur Zon. p. 185. Lex. Seg. p. 409. et Harpocr. v. Διωμοσία, probante Matthiae Miscell. Phil. I. p. 258. 13. διώκει libris invitis, nec frustra, posuit Küst. Mox post ἔπραξεν Schol. addit ἀποφάσκειν. Paulo infra quae irrepserant ex v. Ἀνιππασία, Gaisf. delevit cum A. haec, Ὥςπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ· οὕτω καὶ ἀνιππασία καὶ διιππασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα. 15. Ἀντωμοσία. γράμματά τινα] Doctrina tum Harpocrationis, tum Schol. Aristophanis loco laudato: quibus contendendum Lex. Rhet. p. 200. Multum differt Schol. Aristoph. Vesp. 542. 16. γραψάντων] γράψαντες Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 409. Illud servant Schol. Arist. 18. ἐπειδὴ Med. sola. 20. ἀπολογήσεσθαι] ἀπολογήσασθαι A. B. C. E. cum libris Harp. universis.

Ἀντὶ χορδᾶς. Consona. **Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.** Ambabus haurire, nimirum manibus. proverbium de iis qui studiose aliquid faciunt. **Ἀντλία.** Sentina. Aristophanes: *Haud enim amplius possum tolerare istum foetorem.* [Item scapha. *Ipsam igitur scapham protinus auferam.*] Per translationem ductam ab navibus. dicitur enim ἀντλία etiam sentina navis. Pisides: *Ab iis qui foetidas sentinas effundunt.* Et Ἄντλος, spicarum acervus in area. *Et has in area, in qua magnum trivit acervum. pinguemque vidit messem, Critho* [consecravit]. **Ἀντομένη.** Quae occurrit. Et Ἀντόμενοι, qui obviam eunt. **Ἀντονομάζει.** Nomina pro nominibus ponit. **Ἄντου.** Si cuius. *Qui vero in illo consessu aderant, cum partem audissent, alia vero aures illorum praeterissent, eos dimiserunt, dicentes, si qua re indigerent, ad ipsos se missuros esse.* **Ἀντοφθαλμῶ.** Adversis oculis intueor. **Ἀντῳδή.** Sic apud Comicos antistropha vocatur. Et Ἀντῳδόν, cantu respondens. *Ego quae saepe multas instar echus voces effudi, sonum auditum ore reddens ludibunda, nunc humi elinguis et muta iaceo, vocis imitationem aspernata.* **Ἀντωμοσία.** Actio, quam iuratus adversus alterum instituit de iniuriis, quibus se affectum dicit. Διωμοσία vero vocatur iusiurandum, quod utrimque praestatur ab illis, qui in iudicio litigant: quorum alter dicit, se commissorum reum peragere, alter vero se fecisse negat. Ἐξωμοσία autem dicitur iusiurandum, quo quis affirmat vel muneri sustinendo haud parem esse, vel praeter legitimum tempus id sibi iniungi. **Ἀντωμοσία.** Cum actor et reus capita litis, scripto comprehensa, ad magistratum detulerunt. dicta est autem ἀντωμοσία, quia utraque pars iurabat, actor quidem se iustam ob causam accusaturum, reus vero se iusta defensione usurum

233 μοσία. ἡ τοῦ ἀντιδίκου. Ὑπωμοσία δέ, οἷον ὅταν τις σκήπτηται κάμνειν ἤ τι τοιοῦτον. Παράστασις δὲ ἡ διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα. Πρυτανεῖα δὲ τῷ ταμίᾳ ἃ καταβάλλει ἕκαστος, ὅπως εἰςαχθῇ ἡ δίκη.

Ἀντωνία. πόλις.

Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Σεβήρου. πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μιαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουρούς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν, ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. ὡς δὲ ἐξήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων ὡς οὔπω τις βασιλέων πρότερον. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἴ τι πολυτελὲς περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. ἔγνω γὰρ ὅτι πολλὰ ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν. διὰ δὲ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἴς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα συστήσασθαι. οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι. στιχηδὸν 234

---

1. *Ἀντωμοσία. ἡ τοῦ*] Hanc gl. omittit A. sed priorem eius partem usque ad *ἐπαχθῇ ἡ δίκη* habet post *Ἀντωπεῖ.* Firmat Lex. Seg. p. 409. *Ὑπωμοσία*] Vide Küst. in v. *Ἀνθυπωμοσία.* *οἷον ὅταν*] *οἷον ἂν* Lex. Seg. Delendum *οἷον* cum Zon. p. 185. 2. *Παράστασις*] Vide infra vv. *Παράστασις* et *Παραστησώμεθα.* Küst. 3. *διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ ἐν ᾧ*] *διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ* Lex. Seg. et A. C. *γραμματιδίῳ ἐν ᾧ τῷ γράμματι δι' οὗ* B. *δι' οὗ ἐν ᾧ τ. γ.* E. sed expuncta. Apparet orationem esse mancam, quae sic fere debuit institui: *ἡ διδομένη δραχμὴ πρὸς (σὺν) τῷ γρ.* 5. *τὰ ταμεῖα ἃ*] *τῷ ταμίᾳ* B. C. E. et *ἃ* praefixo Gaisf. *ὁ τῷ ταμίᾳ καταβάλλει* Lex. Seg. Post *ἡ δίκη* addit Lex. Seg. *λέγεται δὲ καὶ χρόνος τις Ἀθήνησιν ὡς ἂν ὁμηνιαῖος, ὃν ἐπρυτάνευον αἱ φυλαί.* Quae mox legebantur e Schol. Plat. p. 330. petita, omnes MSS. omittunt haecce: *Οἱ δὲ ἀντωμοσίαν, τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτύροις καὶ ἀνέγγραφον εἰς ὅρκον περιισταμένην δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ δικάζουσιν. ἔνιοι δέ, ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν, ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται, φάσκων προςποιεῖσθαι αὐτόν, [καὶ] περὶ τούτου διαλαμβάνωσιν οἱ δικασταί. ἢ ὁ τοῦ κατηγορουμένου ὅρκος ἐπὶ τῷ τἀληθῆ ἀπολογήσασθαι· ὥσπερ τοῦ κατηγοροῦντος πρότερον διωμοσία, ἐπὶ τῷ τἀληθῆ κατηγορήσειν.* 7. *Ἀντωνία*] Sic olim vocata fuit Byzantium tempore Severi et filii eius Antonini. Eustathius in Dionys. 803. *ὀνομασθῆναι δέ ποτε αὐτὸ (Βυζάντιον) καὶ Ἀντωνίαν, ἕως περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ ἐκείνου παῖς Ἀντωνῖνος.* Idem testatur Hesychius Milesius in Origin. Constantinop. p. 53. his verbis: *Μέχρι μὲν οὖ περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνία προςηγορεύετο.* Sed Meursius ad illum locum recte monet scribendum potius esse *Ἀντωνινία.* Extant enim nummi veteres Severi et Antonini, in quibus legitur, *Antoneinia Byzantion Sebasta.* Küst. Significatur arx Hierosolymorum. 8. *Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμ.*] Haec et quae sequuntur usque ad illa, *τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι,* verba sunt Ioannis Antiocheni in Excerptis ab Valesio editis p. 825. sq. Quorum principium rectius ibi conformatum extat: *Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Σ. πρὸς κτλ.* *Σευήρου*] *Σεβήρου* A. B. E. Exc. 9. *μιαιφονίαις χαίρων*] *χαίρων* om. A. B. E. 10. *βιάζεσθαί τε καὶ* Exc. 12. *ἔργων*] *Ἐρινύων* Wyttenb. Ind. Plutarch. v. *Ἐριννύς* 13. *ἐν τῇ πόλει* Exc.

1. *χαίρειν* Edd. et MSS. omissum ex Io. Antiocheno revocavit Küst. 2. *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ* B. E. Exc. *ἐπίδηδὲ* Med. *ἐπὶ δὴ δὲ* Ald. 3. *Ἀλέξανδρον*] *εὐθέως τε Ἀλέξανδρον* Exc. 4. *παραγέγονε*] *παρεγένετο* Exc. 9. *ποθεῖν τὴν Ἀ. π.*] Sic A. Exc. Ceteri *ποθεῖν* post *πόλιν.* 15. Ioannes Antiochenus: *ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς — γνώμην. ἔγνω γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς ὅτι κτλ.*; item in proximis Suida copiosior. 19. *φάλαγγας*] *φάλαγγα* A. *φάλαγγα βούλεσθαι* Exc. 20. *στοιχηδὸν* E.

---

esse. *Ἀντωμοσία.* Iusiurandum adversarii in iudicio. *Ὑπωμοσία* vero dicitur iusiurandum, quod tunc locum habet, cum morbum vel simile quid reus causatur. *Παράστασις* vero dicitur libellus actionis, quem actor edit, et cum reo communicat. *Πρυτανεῖα* vero vocantur sportulae, quas uterque litigantium solvit, ut causa in iudicium introducatur. *Ἀντωνία.* Antonia, urbs. *Ἀντωνῖνος.* Antoninus, Romanorum Imperator, Severi F. Huius praeter cetera flagitia et caedes potestatem rapiendi vimque faciendi milites nacti sine discrimine per omnia grassabantur. Talia igitur cum patraret, stimularetque eum malorum facinorum conscientia, vitam urbanam perosus Roma discessit, ut et exercitus ordinaret et provincias inviseret. Cum autem ad Danubii ripas pervenisset, adeo Germanos illic agentes sibi adiunxit, ut ex iis auxiliares et corporis custodes conscriberet, eorumque vestitu uteretur. mirifice igitur tam a barbaris quam militibus diligebatur, quippe qui comis ad omnes esset, adeo ut libentius commilitonem quam principem se vocari ferret. posteaquam vero etiam Macedoniam ingressus est, Alexandri nomen ascivit. inde cum Pergamum venisset, et Achillis tumulum coronis et floribus exornasset, Achillem agere coepit. hinc digressus Asia peragrata reliquisque provinciis Antiochiam adiit: ubi aliquamdiu moratus Alexandriam iter suscepit, desiderium professus urbis visendae ab Alexandro conditae. eam igitur omni cum exercitu ingressus sic ab Alexandrinis exceptus est, ut nemo ante eum Imperator. cumque Alexandri monumentum intrasset, demptum sibi paludamentum cum annulo et balteo, et si quid pretiosi gerebat, solio eius imposuit. populus autem Alexandrinus supra modum laetabatur, ignarus quid ille consilii tegeret occulti, resciverat enim Alexandrinos antea multa in sui matrisque contumeliam effudisse. tum iuventutem in planitiem quandam convenire edicto proposito iussit, quo phalangem in Alexandri honorem se conscripturum pronunciavit. illi igitur spe alacres convenerunt: quos Antoninus instructis ordinibus dispositos videns ipse quidem se subduxit, sed milites

δὲ ἑστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας συνέκοψαν. τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥςτε τὸν Νεῖλον φοινιχθῆναι.

Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρετὴν τείνουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν, ἤσκησε τὸν Ἀντωνῖνον, ὥςτε καὶ αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα καὶ διδασκάλοις συνεῖναι καὶ τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας φιλοσοφεῖν. ἐξηραλοίφει τε καὶ ἵππευε καὶ ἐς ν' καὶ ψ' σταδίους, καὶ προςέτι καὶ νήχεσθαι καὶ ἐν κλύδωνι ἠσκεῖτο. ὁ δὲ ἐκ μὲν τούτων τρόπον τινὰ ἐῤῥώσθη· τῆς δὲ δὴ παιδεύσεως ὡς οὐδὲ τοὔνομα αὐτῆς πώποτε ἀκηκοὼς ἐπελάθετο. οὐ μέντοι καὶ κακοῤῥήμων ἢ κακογνώμων ἦν· ἀλλὰ καὶ συνίει πολλὰ ὀξύτατα καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. τῇ τε γὰρ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ προπετείᾳ, τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προιστάμενά οἱ ἀπερισκέπτως ἐκλαλεῖν, καὶ τῷ μηδενὶ αὐτῶν ἐκφαίνειν αἰσχύνεσθαι, ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν.

Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμᾷ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπον ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ὤφθη παραπλήσιος. τόν τε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνῖνος ἄριστα καὶ ἐντιμότατα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος, οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικός, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἤπιος ὤν, ἔν γε μὴν τοῖς πολεμικοῖς ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἤπερ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας, ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιούμενος ἐπιμέλειαν. ταῖς τῶν δημοσίων ἐφιστὰς διοικήσεσι, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τὴν ἡγεμονίαν ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος, τούς γε μὴν φαύλους δίχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. Οὔκουν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προςοίκων τινὰς βαρβάρων, τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντας τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολύ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος, ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἴς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς, τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων, τήν τε τοῦ εὐσεβοῦς ἐπίκλησιν ἐκ τοῦ ἤθους πρῶτος ἀπηνέγκατο.

1. *ἐς ταύτας ἰδὼν* A. 3. Post *Νεῖλον* omisi *ἅπαντα* cum A. B. E. *φονιχθῆναι* A. *ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινιχθῆναι* Exc. 4. *Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, *ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν*, leguntur apud Dionem LXXVII, 11. *Küst.* *Σευῆρος* Edd. ante Gaisf. 5. *κατὰ τὴν ψυχὴν* vulg. libris invitis. 8. *ἵππευε καὶ*] *καὶ* servant A. B. E. Med. 9. *καὶ ἐν κλύδωνι*] *καὶ* om. B. E. *ἐκλύδων* A. 11. *τὸ ὄνομα*] *τοὔνομα* A. *τὸ* om. B. E. 13. *ἦν* om. B. E. 15. *πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα*] Apud Dionem rectius legitur, *πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα.* *Küst.* Leg. *προσιστάμενα*, vel *παριστάμενα* potius. *Hemst.* Leg. *παριστάμενα*: vid. Hemsterh. in Lucian. p. 508. *Toup.* MS. praeeunte Reimaro. Sed probandum *προσιστάμενα.* 16. Lege *μηδὲν* cum Dione. 19. *Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν*] Haec et quae sequuntur usque ad *πρῶτος ἀπηνέγκατο* verba sunt Ioannis Antiocheni in Excerptis Peiresc. pp. 818, 821. qui sua Eutropio debet vel potius Capitoni. Comparavit horum exordium Salmasius cum Capitolini Pio extr. 20. *τῆς* om. B. E. 21. *Τραϊνὸς* A. *Ῥωμύλος Τιμαινῷ* B. E. Mox *ἐνομίσθη παραπλ.* Exc.

3. *ἦν*] *ὢν* A. Exc. 4. *τὴν* add. post *πολεμικοῖς* Exc. *ἢ τοῦ*] *ἢ ἀπὸ τοῦ* B. E. 5. *ἤπερ*] *ἢ εἴπερ* B. E. *εἴπερ* A. Med. *ἤπερ* Portus cum Exc. 6. *τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας*] Locus hic salebrosus est, quem addita voce *ὅρους* sic legendum et distinguendum puto: *τοὺς τῆς ἀρχῆς [ὅρους] ἐγίνωσκεν· ἄνδρας ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένους ἐπιμέλειαν ταῖς τῶν δημοσίων* etc. Haec lectio sensum loci huius planissimum reddit. *Küst.* Qui distinctionem Valesii, complementum Leunclavii secutus est. Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9. f. a Salmasio dudum adhibitus: *cum semper amaverit pacem, eousque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* 7. *ὡς ἔνι* A pr. (*ὡς ἔν τι* m. sec.) *ποιουμένους* Exc. 9. *τὴν ἡγεμονίαν*] Lege cum Exc. *τῶν ἡγεμόνων.* 12. *οὐκ οὖν* Edd. vulgg. *μόνον* Med. 14. *κατατιθεμένους τὰ ὅπλα* E. 15. *ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασ.*] Sic etiam apud Ioannem Antiochenum legitur. Sed orationis series et sensus potius requirit, ut legatur, *ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ.* *Küst.* Interim *τε* omisi cum A. B. E. Med. praeeunte Salmasio in Capitol. p. 270. 19. *ἀπανήλωσε*] *ἀπανάλωσε* A. E. Exc. Cf. v. *Καρῖνος.* 20. *τῶν τε δ. θ.*] *τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ* (quae Xiphilini editores merito probarunt), — *ἐπίκλησιν πρῶτος ἁπάντων τῶν αὐτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἤθους ἁπλότητος ἀπηνέγκατο* Exc.

in eos immisit, qui trucidarunt universos. tanta autem caedes est facta, totus ut Nilus sanguine inficeretur. † Severus omnibus studiis, tam ad animum quam corpus pertinentibus, Antoninum excoluit, adeo ut Imperator iam factus etiam magistris uteretur, et magnam diei partem philosophiae impenderet. ad haec exercitiis palaestricis operam dabat, et ad DCCL. stadia equitando interdum conficiebat, natandoque vel per tempestatem sedulo se exercebat. quibus rebus ille corporis robur aliquo modo confirmavit; sed omnis reliquae doctrinae adeo oblitus est, quasi ne nomen quidem illius unquam ante audisset. Neque tamen indisertus erat aut iudicii omnino expers, sed et multa acutissime perspiciebat et expeditissime eloquebatur. nam cum libere quidvis facere et dicere ei liceret, et temere omnia inconsiderateque effutire soleret, nec ulla re erubesceret, casu saepe propositum attingebat. † Antoninus, Imperator optimus, imperium ita gessit, ut summo iure Numae compararetur: sicut Traianus ad Romuli similitudinem accessit. Vixit enim et privatus magna cum laude et honore, et in imperio maiore etiam cum moderatione: nulli acerbus, cunctis benignus. In bellis iustitiae gloriam commodis suis praetulit, civiumque suorum saluti potius consulere, quam eorum numerum amplificare studuit. Iustitiae summam rationem ita habuit, ut bonos viros administrationi reip. praefecerit, virtutem honoribus remunerans, malos sine ulla asperitate a rep. removerit. Itaque non suis tantum, sed etiam exteris admirationi fuit: adeo ut quidam finitimorum barbarorum armis positis eum controversiarum suarum arbitrum constituerent. Hic ante imperium ditissimus patrimonium suum stipendiis militum et liberalitatibus erga amicos exhausit, at aerarium opulentum reliquit, primusque imperatorum *Pius* propter clementiam dictus est.

Ὅτι Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, ἐπίῤῥητος καὶ βδελυρός, παρὰ Οὐεσπασιανοῦ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπασιανοῦ σοφισαμένου γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἆθλον.

235 Ἀντώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὃς ἐνδεέστερον ἔχων πρὸς τοὺς λόγους οὐ πάνυ τις ἦν ἀκριβής· πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἱερώτατος ἐγεγόνει, καὶ λίαν ἔῤῥωτο τὴν ψυχὴν πρὸς θεοῦ θεραπείαν, τήν τε δημοτελῆ τήν τε ἀποῤῥητοτέραν· ὥςτε καὶ τὴν Γάζαν ἀπέφηνεν ἱερωτέραν πολλῷ μᾶλλον ἢ πρότερον ἦν. Ἐμβὰς δὲ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ δικασάμενος ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς, προέστη αὐτῆς ἐκθυμότερον τοῦ μετρίου, καὶ ὑπερεδικάσατο κατὰ τὸ καρτερώτατον, οὔτε χρόνου φειδόμενος εἰς οὐδὲν δέον δαπανωμένου, οὔτε δόξης ἀμείνονος ἐπιστροφήν τινα ποιησάμενος. ἤκουσε γὰρ κακῶς ὑπὸ τῶν τότε ἀνθρώπων, οὐχ ὡς ἀδικῶν, ἀλλ' ὡς φιλοδικῶν. ἀνέβη γὰρ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῇ δίκῃ, καὶ σφόδρα φιλόνεικος ἔδοξέ τις εἶναι. περιγενόμενος δὲ τῶν ἀντιδίκων, ταύτην μὲν ἐξέδωκεν ἑτέρῳ ἀνδρί, αὐτὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπραγμοσύνῃ τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διετέλει, ὀλίγα μὲν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ δὲ πλείω διαιτώμενος ἐν τοῖς ἱεροῖς. ἁπλοῦς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἕτοιμος εἰς εὐεργεσίας, ἄλλως τε καὶ τὰς τῶν ἱερῶν. Ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ τῷ ἀνδρὶ μεγίστην ἀτεχνῶς τὴν χάριν, ἣν ἀμείψασθαι αὐτὸν εὔχομαι τοὺς θεοὺς ἐν μακάρων νήσοις ἤδη συζῆν ἠξιωμένον.

Καὶ Ἀντωνίειος κλίνη τοῦ Ἀντωνίου.

Ἀντωπεῖ. δοτικῇ· ἀντοφθαλμεῖ. ἐξ οὗ καὶ Ἀντώπησαν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ Ἀντωπόν, ἀντὶ τοῦ κατὰ πρόςωπον, ἀπέναντι. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει, νῦν μὲν ἀθρόον ἐπιών, νῦν δὲ ἀντωπὸς ἠρέμα εἰς τοὐπίσω ὑποχαζόμενος. Καὶ αὖθις·

Οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κλήζεται ἀντωπὸν Βοςπόριον πέλαγος.

Ἄντρα νύχια. σκοτεινὰ σπήλαια.

Ἀντριάσι. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις.

Ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

Ἄντρον. σπήλαιον. Καὶ Ἀντρώδη, σπηλαιώδη.

Ἀντρῶνες. πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Καὶ Ἀντρώνιος ὄνος· ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρῶσιν.

Ἄντυγες. περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων.

Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,

1. Ἀντώνιος Σατουρν. ἐπίῤῥητος καὶ βδελ.] Vide infra v. Ἀξίωσιν, ubi pars loci huius addito Aeliani nomine repetitur. *Küst.* Ὅτι om. vulg. Σατορνῖνος A. 5. ὅμως] ὅμ̄ ρ̊, A. Compendium tale, ut scriptor ad formulam quandam Homericam allusisse videatur. τὸ ἆθλον E. 6. Ἀντώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὃς ἐνδ.] Totum hunc articulum de Antonio Alexandrino descriptum esse ex Damascio (ex quo excerpta leguntur apud Photium), stilus arguit. *Küst.* 10. καὶ ἀποῤῥ.] καὶ τὴν ἀποῤῥ. *Hemst.* τὴν εἰς τε ἀπ. A. B. E. 17. τινα om. B. E. 19. καὶ εἰς] καὶ om. B. E. πρὸς B. 20. περιγενόμενος δὲ] καὶ περιγενόμενος E.

3. ἐς τὰς τῶν] ἐς om. cum A. B. E. Praeterea malim ἄλλας τε. Tum διὰ τῶν B. E. 4. ἀτεχνῶς τὴν χάριν] τὴν χάριν ἀτεχνῶς B. E. 6. συζῆν ἠξιωμένον] συζεῖν ἠξιόμενον A. 7. καὶ Ἀντωνίειος . . Ἀντωνίου om. vulg. nec frustra. Cf. v. Ἀντίγονος. 8. Ἀντωπεῖ] Lex. Seg. p. 409. et Hesych. om. δοτικῇ. „Glossae Dionysii Areopagitae: Ἀντωπεῖν, ἀντιβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν." *Gaisf.* Corrigendus Zon. p. 219. Ἀντωπίσαι. ἀντοφθαλμίσαι. Mox τὸ desideramus post καί. 10. Ἀγαθίας] Apud Agathiam I, 15. (p. 26.) locus hic emendatius ita legitur: καὶ πολλοὺς τῶν πολεμίων διέφθειρε. νῦν μὲν ἀθρόον, νῦν δὲ ἀντωπὸς ἠρέμα κτλ. Et ἐπιών A. C. pro ἀπιών, ἀντωπὸς ex A. C. E. pro ἀντωπόν. Supra νῦν om. E. qui deinde χαζόμενος. 13. Οὐδ' ἀπ'] Anthol. Pal. VII, 169. 15. Ἄντρα] Lex. Seg. p. 409. 16. Ἀντριάσι] Ἀντριᾶσι A. Tum τοῖς ταῖς τοῖς E. Mox φιλοχωροῦσιν A. C. E. 17. Ὄφρ' εἴην] Versus Theodoridae Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 224. λιπαρῶν] λιπαρὸν B. E. Med. 18. Eadem Hesychius. 20. Ἀντρῶνες] Lex. Seg. p. 409. Θετταλίᾳ] Θαλαττίᾳ A. Ἀντρώνιος ὄνος] Vide supra v. Ἀνδρώνιος ὄνος: coll. Boissonado in *Notices et Extr.* T. XI. p. 112. Schol. Il. β'. 697. διάφοροι δὲ καὶ ἄριστοι ὄνοι ἐν Ἀντρῶνι τῆς Θεσσαλίας γίνονται· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθε τὸ Ἀντρώνιος ὄνος 22. αἱ περιφέρειαι] περιφέρειαι A. B. C. E. περιφέρεια Lex. Seg. p. 409. Vulg. tuentur Timaeus p. 38. et Schol. Il. ι. 728. 23. Versus Sophoclis Ai. 1029 — 31. οὐ δὴ τοῦτ' Med. τοῦτ' etiam A. B. quod malo recepit Gaisf. iterumque in v. Τύχη. Horum partem suscepit v. Πρισθείς.

Ἀντώνιος Σατουρνῖνος. *Antonius Saturninus, homo flagitiosus fuit et impurus: quem Vespasianus ridiculo sane commento in Senatum ascivit. scilicet eum honore ornavit, flagitiis praemium tribuens, quod lucri nihil afferens cum dignitate tamen coniunctum erat.* Ἀντώνιος Ἀλεξ. Antonius Alexandrinus, vir litteris quidem parum excultus, sed rebus sacris maxime deditus fuit et religionis tam popularis quam arcanae cultor studiosissimus: adeo ut Gazam multo religiosiorem redderet quam antea fuerat. Cum vero negotiis forensibus se immiscuisset, causam sororis immoderatius egit, acerrimeque defendit, neque tempori parcens, quod frustra consumebatur, neque famae melioris ullam rationem habens. male enim apud cives audiebat, non ut iniustus tamen haberetur, sed ut litium amantior. quippe qui litis eius causa Byzantium profectus valde contentiosus esse videretur. adversariis vero victis, sororem alteri viro elocavit, ipse vero reliquum vitae tempus in otio et quiete transegit, raro cum Philosophis, plerumque vero in templis versans. moribus homo fuit simplex et apertus, promptaeque erga quosvis, potissimum tamen in res sacras liberalitatis. Atque ego confiteor me plurimum illi viro debere, deosque precor, ut in beatorum insulis, ubi iam illorum contubernio fruitur, gratiam ipsi referant. Ἀντωπεῖ. Aptum dativo: adversis oculis intuetur; velut in illo: *Rectis oculis contuebatur.* Et Ἀντωπόν, adversa facie, ex adverso. Agathias: *Ille vero multos hostium occidit, nunc vehementer in eos irruens, nunc adversa fronte paulatim pedem referens.* Et alibi: *Neque a me nomen accepit Bospori pelagus, quod in conspectu iacet.* Ἄντρα νύχια. Antra obscura. Ἀντριάσι. Quae in antris degunt. *Ut sim oblectamentum pulchrarum Nympharum, antris incolentium.* Ἄντρον. Spelunca. Et Ἀντρώδη, speluncis plena. Ἀντρῶνες. Urbs in Thessalia. Et proverbio dictum *Antronius asinus*; quod illic asini maximi gignebantur. Ἄντυγες. Orbes rotarum. *Hectorem balteo illo, quo hic eum donarat, orbibus currus alligatum equi raptarunt, donec animam efflarit.*

ζωστῆρι προσθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
ἐκνάπτετ' αἰέν, ἔςτ' ἀπέψυξεν βίον.

Ἄντυλλος, ῥήτωρ.

Ἄνοια. ἡ ἀναισθησία.

236 Ἀνοίγει καὶ ἀνοιγνύει, διχῶς. ἀνοίγω γὰρ τὸ διαχωρίζω, καί, Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν· ἀντὶ τοῦ σχιζομένοις· Ἡρόδοτος. Ἀνοιγνυμένων δὲ τῶν τάφων ὑφ' ἡλίῳ μάρτυρι, καὶ τῶν ὀστῶν ἀτίμως ἐκκομιζομένων ἐς ταφὰς ἰδιώτιδας.

Ἀνοιδήσας. ἀναφλεγμήνας, ἀναφυσηθείς. Ὁ δὲ ἀνοιδήσας ὀργῇ εἶπε, κακοὺς κακῶς ὑμᾶς διολῶ.

Ἀνοίκειος. ἀντὶ τοῦ ἀπρεπής.

Ἀνοικίσαι τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτίσαι.

Ἀνοίκτως. σκληρῶς, ἀνελεημόνως.

Ἀνοιμωκτί. ἀστενάκτως. Καὶ Ἀνοιμώξατε, ἀλαλάξατε.

[Ἀνοινάριος. ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια.]

Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου. [καὶ παροιμία,] ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος οἶνον αἰτήσαντος καὶ τυφλωθέντος.

Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος.

Ἀνοῖσαι. κομίσαι. Καὶ Ἀνοιστέον, δεῖ κομίζειν. Καὶ ἀνοίσω σοι βόας, ἀνενέγκω, φέρω.

Ἄνοισις. ἀνακόμισις.

Ἀνυδρεύσασθαι. ἀντλῆσαι ὕδωρ.

Κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευσαι τὸν κάδον·
Κοριαννοῖ Φερεκράτης.

Ἀνύειν. τελεῖν, πράττειν.

Ἀνύμεναιος. ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα. Ἄνυμφος δὲ ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Ἀνύπαρκτον. τὸ μὴ ὑπάρχον. πρὸς τὸ Πινδαρικόν·

---

2. ἐγνάπτετ' E. ἔςτ'] εἶτ' ὁ A. εἶτ' C. ἀπέψυξε Edd. Huic gl. quae Med. subiecerat e Zon. p. 177. sumpta, ἀντυγωτός. συνδεδεμένος. ἐπειδὴ αἱ ἄντυγες καταδέονται. παρὰ τὸ ἀντυγῶ ῥῆμα: Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 3. Ἄντυλλος. ῥήτωρ] Vide Meursium in Bibliotheca Graeca. *Küst.* Interpres Thucydidis: v. Schol. Thuc. III, 95. IV, 19. 28. Adde Marcellinum de V. Thuc. 5. Ἀνοίγει. δοτικῇ] Praefigitur δοτικῇ in A. ita ut videri queat ad gl. praeced. pertinere. Suprascriptum habet E. Mox τῷ διαχωρίζω. Ἀνοίγει διχῶς καὶ ἀνοιγνύει C. Ἀνοίγει· ἀνοίγει καὶ ἀνοίγνυσι διχῶς Lex. Seg. p. 406. Quae post διαχωρίζω habent edd., scil. καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. ὡς τό, Ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Ἰησοῦ, desunt ea C. E., in marg. tenent A. B. ubi θεοῦ non Ἰησοῦ. Vide Prov. XXXI, 8. *Gaisf.* 7. Ἡρόδοτος IV, 58. Cuius nomen debuit cum καί sociari: nisi forte iuvat hunc ordinem verborum instituere, Ἀνοίγει . . διχῶς. Ἡρόδοτος· Ἀνοιγομένοις — σχιζομένοις. ἀνοίγω γὰρ τὸ δ. καί· Ἀνοιγνυμένων κτλ. 8. δὲ τῶν] καὶ τῶν A. E. 11. εἶπε, κακοὺς κακῶς] κακοὺς κακῶς εἶπε C. 13. ἀνοίκιος Med. 14. τὴν πόλιν] τήν add. A. B. Zon. p. 223. Ἀνοικίσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνακτίσαι. Ἀνοικίσαι τὴν πόλιν. 15. Ἀνοίκτως] Aelian. in Ἄσπατο. *Hemst.* Vid. vel Sophocl. Oed. R. 182. Sub finem gl. addit E. καὶ ἀνοικτὶ τὸ αὐτό. 16. Ἀνοιμωκτεί] In prioribus edit. [et in MSS.] legitur ἀνοιμωτί: quod corruptum esse Portus recte monuit. *Küst.* Dedimus Ἀνοιμωκτί cum Soph. Ai. 1227. Cf. Zon. p. 226.

1. Ἀνοινάριος] De hac voce, quam valde suspectam habeo, nihil me legisse memini. *Küst.* Nihil mirum: neque enim alibi legitur. Est enim vox spuria et κακοῦ κόμματος. Emendatio tamen in promptu est. Scribendum sine dubio: Ἀννωνάριος, *Annonarius.* Glossae: *Annonarius*, σιτηρέσιος. Suidas supra: Ἀννῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις. Idem: Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή. Confer I. Meursii Glossar. v. Ἀννῶνα. *Toup.* I. p. 62. Praeierat Schulzius Obss. p. 34. „Ita enim vocabatur (inquit) monachus, cui annonae vel colligendae vel in usum monachorum erogandae cura tradita erat. V. Ducangius utroque glossario accedit." Accedit Ἀνονάριος A. Sed recte se habet vulgata scriptura. Scilicet ab homine plebeio fuisse profecta Ἀνοινάριος, ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια, tum illud persuadet, quod continuam glossam libri protinus admiscuerant, tum καὶ παροιμία, quondam superiore in loco sic positum, καὶ παροιμία. ἂν . . . δίδου: nam παροιμία proverbiorum interpretes omiserunt. 2. Ἂν οἶνον] Haec in prioribus edit. [et MSS.] superiori articulo annexa sunt, quae inde separanda esse et sensus et series litterarum suadent. *Küst.* Proverbium ab Aristophane (vide v. Κόνδυλον) usurpatum et similiter a Zenob. I, 92. et Diogen. I, 81. sive Arsenio p. 59. explicitum, qui κόνδυλον servant. καὶ παροιμία A. B. E. Med. παροιμία edd. vulgg. 3. μέν om. A. B. E. Mox καὶ κακὰ λαμβ. C. 4. λαμβανόντων] Induxi hic vocem Φρύνιχος, quae in prioribus edit. post λαμβανόντων legitur, eamque post verba proxima Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνύοις, reposui, ubi eam MSS. agnoscunt. *Küst.* 6. Ἄνοις] Lex. Seg. p. 406. 7. δεῖ κομίζειν] κομιστέον E. Vide vel Soph. Antig. 272. 9. Vide nos in v. Ἀνταίμως. Post ἀνακόμισις Med. Ἀννυρνῶ. αἰτιατικῇ. 10. ὕδωρ ἀντλῆσαι E. ὕδωρ edd. ante Gaisf. ad Phrynichi versum referebant. 11. κατέχεον] κατάχεον A. Lex. Seg. p. 412. Iidem αὐτῆς pro καὐτῆς. κἂν ὑδρεῦσαι] κἀνύδρευσαι B. E. Lex. Seg. Frustra Wesselingius Probabil. p. 249. hunc locum emendare conatus est. 12. Κοριάννοις] Κοριαννοῖ Lex. Bachm. p. 106. (v. in gl. Ἀνόδοντον) κοριάννοι A pr. C. βοριάνοις E. 13. τελειοῦν] τελεῖν dedi cum A. Quemadmodum in v. Ἀνύειν sive Lex. Seg. p. 411, 26. τελοῦσιν editum pro τελειοῦσιν. Statim addit A. in marg. (v. in gl. Ἄνοισις) Ἀννυρνῶ. αἰτιατικῇ. 14. Mirum praeceptum: vide vel Eurip. Hec. 416. et Hipp. 546. Agnoscit Zon. p. 177. 16. Nimirum sententiam Sophoclis, quam aptiore loco v. Εἴδωλον proposuit, tanquam illustre documentum nescio qui revocavit ad formulam philosophiae topicae, qua notionem ἀνυπάρκτου describeret. πρὸς τὸ Πινδαρικόν] Pyth. VIII, 135. Totus locus sumptus est e Schol. Sophocl. Ai. 125.

Ἄντυλλος. Rhetoris nomen. Ἄνοια. Stupor. Ἀνοίγει et ἀνοιγνύει. Utrumque dicitur. Ἀνοίγω interdum significat divido. Ut apud Herodotum: *Iumenta cum dissecantur. Apertis vero sepulcris et in solis conspectu ossibus ignominiose in privata sepulcra translatis.* Ἀνοιδήσας. Intumescens, inflatus. *Ille vero ira inflammatus: Vos, inquit, malos male perdam.* Ἀνοίκειος. Indecorus. Ἀνοικίσαι πόλιν. Urbem instaurare. Ἀνοίκτως. Duriter, inhumane. Ἀνοιμωκτί. Sine gemitu. Et Ἀνοιμώξατε, ululate. [Ἀνοινάριος. Anoenarius, ut vulgo dici solet. Et proverbium:] Ἂν οἶνον αἰτῇ. κονδ. *Si vinum petat, colaphos ipsi dato.* Dictum in eos qui cum bona petant, accipiunt mala. Cyclops enim cum vinum bibisset, quod ab Ulixe petierat, excoecatus est: quae historia proverbio huic locum dedit. Ἄνοις. Conficias. Phrynichus. Ἀνοῖσαι. Attulisse. Et Ἀνοιστέον, afferendum est. Et Ἀνοίσω σοι βόας, afferam tibi boves. Ἄνοισις. Allatio. Ἀνυδρεύσασθαι. Aquam haurire. Pherecrates *Corianno*: *Aqua mulierem perfunde, dein urnam replebis.* Ἀνύειν. Perficere, peragere. Ἀνύμεναιος. Femina viro carens. Ἄνυμφος vero, qui non habet uxorem. Ἀνύπαρκτον. Quod non existit. Pindarus:

Τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀντὶ τοῦ, * ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότερα. Ἐνταῦθα δέ ἐστιν ὁ λόγος ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας ἤπερ τὸ Πινδαρικόν. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυστάτοις πεποίηται τὴν ὑπερβολήν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ἀλήθειαν. καὶ Ὅμηρος δι' ἑνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν·

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀνυπαίτιος. ἀναίτιος.

Ἀνύπεικτον. τὸ ἀνένδοτον. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποτάσσομαι.

Ἀνύπηνος. ὁ ἀγένειος.

Ἀνυπόβλητον. προὖχον.

Ἀνυπόδητος. γυμνόπους. ἐν τῷ η λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπόστατον. ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.

Ἀνύποιστον. ἀβάστακτον, ἀνυπομόνητον.

Ἀνύσασθαί τι. παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι. ‖ καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἄρχοντας προστάξαι τοῖς ὑπηκόοις. Καὶ Ἀνύσαι, τελειῶσαι.

Ἀνυσίμως. ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως. Καὶ Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις.

Ἄνυσται. ἤνυσται. Καὶ Ἀνυστέον, δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυστικωτέρα. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικωτάτη. Πολύβιος· Μία ψυχὴ τῆς ἁπάσης πολυχειρίας ἐν ἐνίοις καιροῖς ἀνυστικωτέρα. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτειν. πληροῦν, ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι, οὔτε ὡς ἐν πολιορκίᾳ ἐφεδρεύοντες τῷ ἐρύματι, οὔτε πρὸς τειχομαχίαν ἐγκείμενοι, ἔγνωσαν τρόπου ἑτέρου αὐθάδους τε καὶ γενναίου καὶ φιλοκινδύνου ἀποπειραθῆναι. † Ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύτειν. τουτέστι πράττειν. [Ἀνύειν.] Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν· δασεῖα ἡ πρώτη. Καὶ Ἀνύτουσι, τελοῦσιν, ἀνύουσι. καὶ Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς·

Οὐκ ἀνύω φθονέουσα.

Καὶ Αἴνυτο, ἀφῃρεῖτο, ἐλάμβανε. Καὶ Ἀνύοι. εὐκτικῶς.

---

2. ἀνυπάρκτου ἀνυπαρκτότερον] ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότεροι B. ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότερος E. Apparet scribendum fuisse, quod supra posui, cui nihil ad integritatem deest nisi ἀπεικάσματα, petendum illud ab v. *Εἴδωλον.* Corrigendus etiam Schol. Sophoclis, ubi est ἀντὶ ἀνυπάρκτου τὸ ἀνυπαρκτότερον. 7. Ὅμηρος Odyss. σ'. 130. 9. Ἀνυπαίτιος] Hesychius et Lex. Seg. p. 411. Cf. Pollux VIII, 68. 10. εἴκω] ἄγχω B. Tum τοῦ A. pro τό. 13. Ἀνυπόβλητον] Leg. ἀνυπέρβλητον vidit Küster. in Hesych. v. Ἀνυπείκαστον. Zon. p. 177. Ἀνυπέρβλητος. ὁ προέχων. προὖχων E. Cum libris consentit Lex. Seg. p. 411. 14. Ἀνυπόδητος] Lex. Seg. pp. 17. 412. qui p. 82. citat ἀνυπόδετος ex Epicharmi Ulysse. Ceterum vide Aristoph. Nub. 103. 362. Nostrum supra v. Ἀγγέλιος. Damascium Photii p. 1069, 1. Wesseling. in Diod. I, 80. Lobeck. Phryn. p. 445. *Gaisf.* Zon. p. 177. 16. Ἀνυπόστατον] Lex. Seg. p. 411. Eunap. de Charietone in v. Ἀντέχειν. *Reines.* Artemidor. p. 156. Xenoph. p. 685. ἀνυπόστατον ἀνάγκην, *quae excusari nequit*, et p. 800. Ceterum hic et proximus articulus eo tenore scribendi sunt. *Toup.* MS. Id partim confirmat Hesych. Ἀνύποιστον. ἀφόρητον: plenius etiam Zon. p. 191. Ἀνύποιστον δὲ τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον. 17. Ἀνύποιστον] Ἀνύποιστόν τι πλῆθος in v. Μορμολύττεται. *Hemst.* Deest ἀνυπομόνητον Lex. Seg. p. 411. tenet Hesychius. 18. Ἀνύσασθαί τι] Vide Kidd. in Daw. Misc. p. 373. et Heind. in Phaed. R unde licet de parte huius praecepti posteriore existimari. διαπράξασθαι] διαπράξαντι A. C. b. e. διαπρᾶξαί τι.

1. Ἀνυσίμως] Lex. Seg. p. 411. Hac voce utitur Plato Theaeteto p. 115. *Küst.* 2. Ἀνυσιμότατος] Sic vulg. invitis vel MSS. Vide Plat. Rep. VII. p. 518. aliosque apud Iacobs. in Achill. Tat. p. 447. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις] Haec aptiora forent superiorem in locum retracta. Zonaras p. 187. Ἄνοισις. ἡ ἀνακόμισις. ἄνυσις δὲ ἡ τελείωσις. „Synes. Epist. 57. p. 161." *Toup.* MS. 4. ἐνεργητικωτάτη] Retinet Zon. p. 187. Verum aut Ἀνυστικωτάτη aut ἐνεργητικωτέρα legi iussit Rittershusius in Porphyrii Vit. Pythag. 27. qui supra legit ἀνυσιμωτάτοις. 5. Πολύβιος VIII, 5. ubi de Archimede tradidit. 6. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμ.] Haec non leguntur apud Polybium, sed a compilatore ad supplendam sententiam loco huic addita sunt. Küst. 8. Zon. p. 223. ἐνεργεῖν om. C. qui in exemplo ἐπειδὴ οὐδέν τι. Exordium simile v. *Οὐδέν τι πλέον.* 9. ἀνύτειν Med. 10. ἐφεδρεύοντες] ἐφεδρεύσαντες B. C. E. Mox ῥεύματι C. pro ἐρύματι. 14. Ἀνύειν de lemmatis loco detrudendum. Mox Ἀνύτειν] Ἀνύτειν C. quod probarat Porsonus ad Toup. IV. p. 497. sive in E. Phoen. 463. Ἀνύειν οἱ κοινοί, ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί. ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν] ἐνεργεῖν C. ἀνύειν δὲ Ald. Gaisf. Id Zonaras gl. Ἀνύτειν sic subiunxit, καὶ ἀνύειν ὁμοίως. 16. Ἀνύτουσι, τελειοῦσιν] Ἀνύτουσι, τελοῦσιν A. C. Lex. Seg. p. 411. 17. Ὅμηρος Il. δ'. 56. 19. αἴνυτο] ἄνυτο A. B. C. E. Spectat haec gl. Homer. Il. λ'. 579. et temere huc irrepsisse videtur. Recte eam iterat Suidas suo loco post *Αἰνοίην.* Gaisf. ἀνύοις] ἀνύοι A. B. C. E. Praegressum καὶ om. vulg. Tum εὐκτικὸν B. E.

Quid autem unus nostrum, quid nullus? umbrae somnium sunt homines. ubi posuit id quod magis nihil est quam ipsum nihil. Haec autem oratio plus habet verisimilitudinis quam Pindari. Pindarus enim hyperbole utitur petita a rebus, quae consistere nequeunt; alter vero a rebus quae cum appareant et videantur esse, revera non sunt. id quod Homerus satis declaravit versu isto: *Homine nihil imbecillius terra alit.* Ἀνυπαίτιος. Insons. Ἀνύπεικτον. Quod nemini cedit. ductum ab εἴκω, cedo. Ἀνύπηνος. Imberbis. Ἀνυπόβλητον. Eminens. Ἀνυπόδητος. Discalceatus. per η litteram; non autem ἀνυπόδετος. Ἀνυπόστατον. Quod sustineri nequit. Ἀνύποιστον. Quod ferri non potest, intolerabile. Ἀνύσασθαί τι. Aliquid a potentioribus sibi conficere. dicitur etiam de magistratibus, qui civibus suis aliquid imperant. Et Ἀνύσαι, ad finem perducere. Ἀνυσίμως. Efficaciter. Strenue, perfecte. Et Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις enim negotii alicuius est consummatio. Ἄνυσται. Id quod ἤνυσται. Et Ἀνυστέον, perficiendum est. Ἀνυστικωτέρα. Efficacior. Polybius: *Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris manibus efficacius est.* ut Archimedes solus multis Romanis praestitit. Ἀνύτειν. Implere, efficere. *Cum autem barbari nec circumsidendo nec castellum oppugnando quicquam proficerent, aliam rationem, audacem illam et generosam et periculi plenam tentare statuerunt.* † *Ninus autem incertus haerebat, cum nihil proficere posset.* — Attici dicunt ἀνύτειν, quod nos ἀνύειν. Ἀνύειν vero, festinare, notandum spiritu aspero. Et Ἀνύτουσι, perficiunt, efficiunt. Homerus ἀνύειν dixit, ut nos: *Nihil invidendo proficio.* [*Αἴνυτο*, auferebat.] Et Ἀνύοι, optative.

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ.

Ἄξεστος. Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἄξεστος ποιητὴς καὶ ἀλληγορικός.

Ἀξιάγαστος. ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόχρεως.

Ἀξία ἡ κύων τοῦ βρώματος. ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἀξιαπηγητότατα. ἀντὶ τοῦ, ἄξια τοῦ ἀφηγεῖσθαι.

Ἀξιδάρης. ὄνομα κύριον. Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ Ἀρμενίας οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀξιεπαίνετος. ὁ ἄξιος ἐπαίνων.

Ἀξιέραστον. ἄξιον ἐρασμοῦ, ἐπέραστον.

Ἀξινάριον. ἡ ἀξίνη. Καὶ ἀξινίδιον ὑποκοριστικῶς.

Ἀξιοζήλως. ἐπαινετῶς. Ὁ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν ἁπάντων ἑαυτὸν διεχρήσατο οὐκ ἀξιοζήλως. Καὶ Ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι.

Ἀξιόλογα βάρη. Ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων πέμπωμεν ἐκηβολώτατα ἀξιόλογα λίθων βάρη. Καί· Ἀξιολόγοις καταστρώσας λίθοις τὰς ὁδούς. Καί· Εἰλήμασιν ἀξιολόγοις τοὺς ὑδροστατουμένους γεφυρώσας. τουτέστιν εὐπρεπέσι, μεγίστοις. Καὶ αὖθις· Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημᾶναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χώρα, οὐδὲ μὴν περιμάχητος, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας· ἀλλ' ἓν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον.

Ἀξιόμαχος. δυνατὸς μάχεσθαι, ἰσοδύναμος. Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει οὔτε ἄλλῳ τῶν ἁπάντων οὐδενὶ ἀξιόμαχοι πρὸς ἡμᾶς ὄντες.

Ἄξιον. οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης· Διὰ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτ' οὔτ' ἐστὶν ὁ καταπλήσσων οὔθ' ὁ κολάσων ὑμᾶς. Τάσσουσι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, ὅταν εὔωνόν τι πιπράσκηται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν· Ἐροῦσιν ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλῶσιν. Καὶ πάλιν· Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε, τά τε δίκαια ποιήσετε

---

1. De Anyto v. Schol. Plat. p. 330. quaeque collegit Buttm. in Pl. Men. 26. Post v. *ῥήτωρ* glossam ordini litterarum contrariam, *Ἄξεινος. Ἠχι κονίσεται Ἄξεινοι λυθρῷ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι*, petitam ex v. *Ἔαρ* delevi, quam in marg. A. coniecerit. In versu quod edd. olim praebebant *ἄρει*, MSS. invitis, *εἴαρι* saltem ex altero loco reduxerant Ruhnkenius in Callim. p. 529. et Toupius in Theocr. p. 405. 2. *Ξενοκλῆς — καὶ ἀλλ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 86. compilatum. 3. *ἀλληγορικῶς* A. E. 4. *Ἀξιάγαστος*] Theodoret. de Iosepho in Deuteronom. XXXIII. interp. 46. Vol. I. p. 298. ed. Schulz. Ex Synesio citat H. Steph. Thes. I. p. 478. *Burn.* Damasc. apud Phot. p. 1037. *Toup.* MS. Addit Gaisf. ex Agathia p. 1. *Ἀξιάγαστα ἔργα*, item exempla vv. *Μεγαλόνοια* et *Ὑπατία*. Gl. habet Lex. Seg. p. 412. 5. *ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχ.*] Diogenianus (II, 78.) contra: *ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων* i. e. *de iis qui praeter meritum aliquid consequuntur. Küst.* Ille tamen etiam *Ἀξία ἡ κ. τοῦ θρόνου*, cum Arsenio p. 63. 7. *Ἀξιαπηγητότατα*] Usus est Herodotus I, 16. 177. „Dio p. 565. Agathias p. 4. *ἀξιαφήγητα*. Etymol. *Ἀξιεπηγητότατον*, male." *Toup.* MS. *Ἀξιαφηγητότατα* B. E pr. Gl. habet A. marg. Tenet Zon. p. 229. 9. *Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ ἄρχειν Ἀρμ.*] Idem fragmentum legitur supra v. *Ἀμφίλογον*, praefixo Arriano nomine. *Küst.* Qui post *χρὴ* maluit *ἄρχειν* invitis libris obtrudere, quam fraudem lectoris incusare. 11. *Ἀξιεπαίνετος*] Xenoph. Hist. Gr. p. 522. *Toup.* MS. Mendose Hesychius *Ἀξιεπαινέτατος*. Utrobique puto cum Zon. p. 228. *ἀξιέπαινος* esse reponendum. 12. *Ἀξιέραστον*] Lex. Seg. p. 412. 15. *Ἀξιοζήλως*] V. *Ἀπίκιος*, *Νεολαία*. *Toup.* MS. Cf. v. *Κατήχθη*. 16. *αὑτὸν ἀξιοζήλως διεχρήσατο* Zon. p. 230.

3. *τόπους* ante *γεφυρώσας* Schneiderus supplet in Lex. Gr. *Εἰλήμασιν* aliquid peregrini sapit in tali sententia. 4. *Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημ.*] Hoc fragmentum repetitur in v. *Μερμερόης* traductum. 6. *ἓν ὑπάρχει*] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. Priores enim editt. minus recte habent *ἐνυπάρχει*. *Küst.* Qui mendum istud neglexit in v. *Μερμερόης*. 9. *Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει, οὔτε ἄλλῳ τῶν ἁπ.*] Haec sunt verba Procopii lib. III. de Bello Goth. c. 16. p. 502. *Küst.* Aliud exemplum praestat Zon. p. 228. 11. *Ἄξιον*] Vid. Lex. Seg. pp. 215. 412. Zon. p. 229. Observationes istas Suidas an qui thesaurum eius locupletavit e duplici fonte nec multum dissimili corrasit: ita ut prior particula ad versum usque Pherecratis pertineat. 12. *Δημοσθένης*] Huius locum frustra quaesivi. Vel sic tamen apparet syntaxin verborum *ὁ καταπλήσσων οὔθ' ὁ κολάσων* esse mendosam. 14. *ἡμᾶς*] *ὑμᾶς* dedi cum A. 15. *ὅταν εὔωνόν τι πιπρ.*] Hoc sensu vox ista capitur ab Aristoph. Equit. 642. ubi Scholiasta: *Ἀξιωτέρας· εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Küst.* Vide v. *Ἀξιώτερος*. *πιπράσκεται*] *πιπράσκηται* A. B. E. 16. *Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν*] Pag. 165. (719. Rsk.) ubi locus hic ita legitur: *Ἴσως δ' ἐροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως συνεωνοῦντο τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν. Küst.* 18. *πωλῶσιν*] *πολοῦσιν* A. Ceterum *ἀξιώτατον* de *cariori* dixisse Procopium Arc. Hist. p. 118. monet *Toup.* MS. *Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε*] Haec sunt verba eiusdem Lysiae p. 166. quibus orationem *κατὰ τῶν σιτοπωλῶν* claudit. *Küst.*

Ἄνυτος. Anytus, Anthemionis F. Atheniensis, orator. **Ἄξεστος.** Xenocles Carcini F. ut impolitus poeta et allegoricus a comicis carpebatur. **Ἀξιάγαστος.** Admiratione dignus, fide dignus. **Ἀξία ἡ κύων.** *Digna est canis isto pabulo.* dictum in eos qui pro meritis mulcantur. **Ἀξιαπηγητότατα.** Dignissima narratu. **Ἀξιδάρης.** Nomen proprium. *Non videtur mihi ambiguum quin Axidares Armeniae praefici debeat.* **Ἀξιεπαίνετος.** Laude dignus. **Ἀξιέραστον.** Amore dignum, amabile. **Ἀξινάριον** et *ἀξινίδιον*, diminutive, ascia. **Ἀξιοζήλως.** Laudabiliter. *Is autem in omnium conspectu exemplo haud laudabili se ipse interfecit.* Et *Ἀξιοζήλωτος*, aemulatione dignus. **Ἀξιόλογα βάρη.** *Ut de turribus ingentia saxorum pondera iaculemur in spatium longissimum.* Et: *Cum autem vias pulcherrimis lapidibus stravisset.* Et: *Cum autem loca stagnantia aggeribus ingentis operis stravisset.* Et alibi: *Mermeroen nobis significasse, regionem illam non esse magni faciendam, neque dignam de qua rex bello contendat vel expeditionem suscipiat: sed unam e gentibus circa Caucasum habitantibus eam obtinere.* **Ἀξιόμαχος.** Qui bello resistere potest, viribus par. *Qui nec hominum numero nec ulla alia re in bello nobis pares sunt.* **Ἄξιον.** Oratores id accipiunt de consentaneo et iusto. Demosthenes: *Nam propter hoc ipsum maxime consentaneum est tacere, quia nec qui vos terreat adest, nec qui puniat.* Iidem etiam usurpant de rebus, quae vili pretio constant. Lysias in oratione contra frumentarios: *Dicent se propter benevolentiam erga remp. frumentum emere, quod nobis vilissimo pretio vendant.* Et deinceps: *Quod si ipsos condemnaritis, et iusta facietis et fru-*

καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε· εἰ δὲ μὴ τιμιώτερον.

Ἄξιος. ὁ εὔωνος. Φερεκράτης Ἰσιῷ·

Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιός.

Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτω Δημοσθένης. Καὶ Ἄξιον ξύλον, εὖ καὶ καλῶς εἰργασμένον, εὐθές, καλόν. Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.

παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. Ἄξιον δὲ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον.

τουτέστι τὸν εὔωνον.

Ἀξιοπιστία. ἡ πίστωσις. Καὶ Ἀξιόπιστος οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατείᾳ χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.

Ἀξιόπιστος. πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιόπιστος σφόδρα, ὥστε, μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συνεχώρουν Ἀθηναῖοι.

Ἄξιος. ὄνομα κύριον.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων, σημαῖνον τοιόνδε τι· ἄξιός ἐστιν ὁ μισθός, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Ὅμηρος δὲ πρῶτον ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ·

Ῥηΐτεροι γὰρ . . . ἔσεσθε κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν.

καὶ πάλιν·

Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ,
ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.

ὁ δὲ νοῦς· ῥᾶον ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγὴν τὴν ὀργήν. Καὶ Ἄξιος τριχός, ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος· παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία ἐστίν. Ἀριστοφάνης·

Ἤκλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

ἀντὶ τοῦ, τὸ τυχόν. Καὶ Ἄξιος οὐδὲ μόνου, ἀντὶ

---

3. τὸ εὔωνος A. Φερεκράτης Ἰσιῷ] Pro Ἰσιῷ fortasse scribendum est Ἰπνῷ. Fabulam enim Pherecratis Ἰπνὸς plures auctores laudant. Ἰσιὸν vero nemo praeter Suidam, ni fallor, ei tribuit. *Küst.* Accessit Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. 4. Ὁ δὲ στέφους πετ.] Quis ex tam corrupto et lacero fragmento sensum aliquem elicere queat? *Küst.* Nonnulla ad hunc locum scripsit Wesseling. in Probabil. p. 250. ita tamen ut rem in medio reliquerit. Proculdubio Pherecrates dederat, Ὁ δὲ πυρὸς ἔστι τοῖς πετεινοῖς ἄξιος. *Frumentum vili venit avibus.* Nihil suavius aut verius. *Toup.* I. p. 64. Verisimilius Porsonus Tracts p. 18 ὅδ' ἐστ' ἐφ' οὗ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος. 7. εὐθές vox nullius coloris. Ἀριστοφάνης] E Scholiis in Comici versum Ranarum 747. 8. Κἄν τι] κἄν τι A. B. et v. Κἄν τι. 9. κατὰ] παρὰ A. B. E. Schol. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξ. Schol. ἐξ ἀξίου ξ. καὶ ἀπ. Eust. in Il. λ'. p. 836. Similiter τὸ τῆς παροιμίας, ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου Aristides T. I. p. 759. Redeunt haec in v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. 10. θέλειν B. E. Mox addendum ὅτι post λέγειν cum Schol. 12. κρείττον hic et in inferiore gl. om. B E. 13. Continuavi haec cum superioribus, quoniam δὲ vulgg. edd. omissum praestiterunt A. Med. diserte prolati. Mox τὸ εὔωνον A. B. E. τὸν εὔωνον edd. ante Gaisf. 15. Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον] Respexit Suidas ad Aristoph. Equ. 902. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον Τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον; Ubi Schol. Ἄξιον. νῦν εὔωνον καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli, a pennyworth. Well worth the money. *Toup.* 17. Ἀξιόπιστος οὐχὶ] Lex. Seg. p. 413. 19. δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως] Sic Lex. Seg., et sic legendum esse patet ex MSS. et edd. vett., in quibus ἀξιόχρεως tanquam caput sequentis glossae reperitur. *Gaisf.* καὶ ἀξιόχρεως om. vulg. 21. Ἀξιόπιστος. πιθανός] Küsterus edidit, Ἀξιόπιστος, ἀξιόχρεως, πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιόπιστ. Haec sunt verba Laertii de Xenocrate philosopho, IV, 7. *Küst.*

3. Leg. Ἀξιός. 4. Attigit Arsenius p. 63. ubi leg. ἔστι pro ἐπί. 5. σημαῖνον] σημαίνει E. σημαίνει δέ τι τοιόνδε Lex. Seg. p. 412. Cf. Schol. Eur. Med. 324. 6. λαμβάνειν Lex. Seg. 7. πρῶτος Lex. Seg. 8. Versus Homeri sic integrandus ex Il. σ. 243. ubi sic legitur: Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε, Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν. 11. Versus Il. μ. 63. 13. Σοφοκλῆς] Sic MSS. cum Lex. Seg. Diu est cum haec Euripidis esse Med. 319. sq. post Toup. I. p. 65. annotarunt viri docti. Εὐριπίδης quidem E. inter vss. 14. αὔτως Edd. 15. σοφός] Sic A. B. C. et inter vss. E. item Harl. (v. Kidd. in Porsoni Tracts p. 184. coll. Burgess. in Dawes. p. 389.) ἀνήρ edd. ante Gaisf. 17. διὰ σιγὴν] διὰ σιγῆς Lex. 18. Eadem fere Zenobii explicatio II, 4. cf. Arsen. p. 63. ubi ἄξιος οὐδενός superioribus iungenda. 19. Ἀριστοφάνης Ran. 626. 20. Ἤκλεψα] ἔκλεψα A. B. E pr. Med. ἢ κλέψα edd. vulgg. 21. τὸ add. A. Vide v. Πάτταλον. Idem mox cum Med. servavit παρόσον ἡ θρὶξ ... ἄξιος omissum edd. vulgg. Ἄξιος οὐδὲ] Lex. Seg. p. 413. Sed probabiliter Abreschius Auctar. Diluc. Thucyd. p. 281. censet scribendum οὐδὲ ἑνὸς μόνου ex Platonis Theaet. p. 162. E. ubi vid. Schol. p. 361.

---

mentum viliori pretio emetis; sin autem, cariori. Ἄξιος. Vilis. Pherecrates *Ipno: Hicce est cuius auctoritate triticum eviluit.* Ἄξιον. Interdum significat id quod iustum est. sic Demosthenes. Ἄξιον ξύλον, lignum eleganter politum, rectum, pulchrum. Aristophanes: *Et si quid labamini, ex nobiliori saltem ligno.* alludit ad proverbium: *Ex nobiliore ligno vel suspendar.* sensus igitur est, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam malis et ignavis. nam si quid pati necesse fuerit, praestare boni quam mali ducis illud culpa pati. Idem apud Atticos dicitur de re vendibili. *Caulem silphii vili pretio venalem.* Ἀξιοπιστία. Auctoritas fide digna. Et Ἀξιόπιστος ab antiquis non vocatur homo fictus, qui admirationis gratia omnia exaggeret; sed homo spectatus, probatus, idoneus. Ἀξιόπιστος. Cui fides habetur. *Tanta verbis eius fides habebatur, ut cum nulli iniurato testimonium dicere liceret, Athenienses id huic soli permiserint.* Ἄξιος. Nomen proprium. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μ. Hoc loquendi genus est Atticae venustatis, significans fere, haec merces digna est quae accipiatur. est apud Cratinum. Homerus vero primus hac figura usus est: *Illo enim mortuo faciliores ad profligandum eritis.* Et alibi: *Est autem admodum difficilis transitu, quia palis in ea defixi.* Et Sophocles: *Mulier enim iracunda, perinde atque vir, facilius caveri potest quam sapiens taciturnus.* Sensus est, hominem iracundum facilius caveri posse, quam eum qui premat iram silentio. Et, *Pilo dignus*, proverbium de re vili dictum et vulgari, quia pilus nullius pretii res est. Aristophanes: *Aut si furatus sum aliquid de rebus tuis vel pilo dignum.* id est, vel minimo. Et, *Ne uno quidem dignus.* id est nullo. per translationem

τοῦ οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον. Καὶ παροιμία, Ἄξιος ὀβελίσκου καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου, [παροιμία] ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. καὶ Ἄξιος τοῦ παντός.

Ἀξιοῦμαι. γενικῇ.

Ἀξιουμένου. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Ἀξιοῦσι δέ, ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσι. Πολύβιος· Οἱ δὲ Γεῤῥαῖοι ἀξιοῦσι τὸν βασιλέα, μὴ καταλῦσαι τὰ παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς δεδομένα· τουτέστιν, ἀΐδιον εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν. ὁ δὲ ἑρμηνευθείσης οἱ τῆς ἐπιστολῆς ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις.

Ἀξίοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἀξιόχρεων. ἐν τῷ ω μεγάλῳ λέγουσι. καὶ οὐδετέρως ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον. ἀξιόχρεων οὖν ἱκανός, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος.

Ἀξιῶ. ὑπολαμβάνω. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀξιῶ γ' ἐμαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἄξιον νομίζω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. ἀξιῶ σε.

Ἀξίωμα. βούλημα.

Τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς.

Μὴ διωθεῖσθαι τὴν πατρικὴν ἐπίταξιν, μηδὲ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀξίωμα ἀτιμάζειν. τουτέστι βούλημα. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος.

Ἀξίωμα. ἡ ἱκετεία. Δαβίδ· Εἰσελθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Ἀξίωμα. τοῦτο ἐκ κατηγορήματος ὀρθοῦ ἢ πλαγίου ἔχει τὴν γένεσιν. Ἀξίωμα δέ ἐστι τοῦτο ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἢ ψευδές· ἢ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντόν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, ἢ καταφαντόν· οἷον, 240 ἡμέρα ἐστί, Δίων περιπατεῖ. ὠνόμασται δὲ ἀξίωμα

---

1. καὶ] Καὶ παροιμία dedi cum A. Iam ἐπὶ τ. σφ. τιμίων cum paroemiographi retulerint ad novissima, haec malumus sic contrahi: καὶ παροιμία ἄξιος τοῦ παντός, ἐ. τ. σφ. τ. Accedit aliud argumentum, ut illa ne ferri quidem possint in membro superiore. Nisi quis enim ὀβελίσκου quae significatio sit proverbialis demonstrarit, equidem opinor popularem subesse dictionem, petitam illam ab obolo, quippe levissimi pretii documento: velut τεττάρων ὀβολῶν ἄξιον Graecis recentioribus tritum, de quibus dixit Segaar. in Clem. Alex. p. 236. 5. Ἀξιοῦμαι] Habet A. marg., om. vulg. 6. Ἀξιουμένου. τυγχάνοντος] Locus hic mutilus est atque ita restituendus: Ἀξιουμένου. ἀξίου τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Desumptum autem est hoc fragmentum ex Dione in Excerpt. Legatt. Hoeschelii p. 374. [T. I. p. 59. ed. Reim.] ubi legitur ἀξιουμένων. Sed Suidae lectio verior atque elegantior est. Toup. III. p. 33. Ἀξ. τυγχάνοντος sic Zon. p. 229. 7. παρακαλοῦσι] Post h. v. delevit Gaisf. ἢ ἄξιον κρίνουσι cum A. B. C. E. 8. Γεῤῥαῖοι] Γεῤῥαῖοι Casaubonus, probante Schweighäusero in Polyb. XIII, 9, 3. item Dukerus in Livium T. V. p. 172. 13. Ἀξίοχος] Eadem Harpocratio cum Lex. Seg. p. 413. 14. Ἀξίοχος καλούμενος] Inter dialogos Aeschinis Socratici Axiochum etiam recensent Athen. lib. V. c. 20. et Diog. Laert. II, 61. Vide infra v. Αἰσχίνης. Monendus hic est lector, in prioribus editt. post vocem καλούμενος [immo post ἀξιουμένοις in Med. et E.] addi, Πλάτωνος ἐπιγέγραπται. Sed verba illa tam in Harpocratione, quam 2 MSS. Pariss. desunt: eademque in alio MS. Paris. ad marginem scripta leguntur: undo satis patet, ea non esse ipsius Suidae, sed ab aliis ad marginem prius adnotata, et postea a librario aliquo in textum recepta fuisse. Küst. A. marg. πλὴν ἐνεπιγέγραπται. B. πλάτωνος ἐπιγέγραπται. 15. Ἀξιόχρεως] Ἀξιόχρεων A. cum Lex. Seg. p. 412. Vide praesertim Etym. M. p. 116. et Zon. p. 229. 16. Cf. Lex. Rhet. p. 209.

1. Ἀριστοφάνης Equ. 182. 2. ἰσχύσειν vulg. 3. Eaedem interpretationes in v. Οὐκ ἀξιῶ. 4. Non adeo concinna verborum structura, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω. αἰτιατικῇ. ἀξιῶ σε. Novissima quidem, sic illa colligenda, ἀξιῶ σε, αἰτιατικῇ, lectoribus debentur; superioribus adhibendus Zon. p. 230. Ἀξιῶ. ὑπολαμβάνω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω καὶ τὸ νομίζω. Ceterum Georg. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosq. p. 58. Ἀξιῶ, τὸ δέομαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. 6. Τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς] Haec sunt verba Sophoclis in Oed. Col. 1459. ut Pearsonus etiam observavit. Quae vero sequuntur, ex alio quodam auctore descripta sunt: quod Portus ignorans, duo haec diversa fragmenta, quasi ex eodem auctore deprompta, repugnante sensu et structura orationis, in unam sententiam compingere conatus est. Küst. Si minus exemplum posterius, certe Diogenis locus post Suidae aetatem accessit. Alter enim locus, qui Damascii est de Vita Isidori, vocibus quinque prioribus minus a Photio Bibl. p. 346. a. descriptus, non convenit in istam voluntatis notionem. ἐφ' ᾧ] ἐφ' ὃ B. E. 8. τὸ βούλημα] τὸ om. A. B. C. E. 9. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωμ. καὶ συνηγμ.] Haec sunt verba Laertii lib. IV, 33. Küst. 11. Zon. p. 229. Δαβίδ Ps. CXVIII, 169. ubi interpretes LXX. habent, Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, κύριε. 14. Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς ἢ ψευδ.] Haec et omnia quae sequuntur usque ad verba illa οἰκεῖν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ leguntur apud Laertium in Zenone, lib. VII, 65. Küst. ἤτοι] τουτέστιν A. B. C. E. Accedit ἐστι ἤτοι Med. Reposui τοῦτο ὅ ἐστιν: nam Diogenes Ἀξ. δέ ἐστιν ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἢ ψεῦδος.

---

a talorum iactu ductam. Et, *Dignus obelisco.* proverbium de iis dictum qui praecipuo honore digni sunt. Item Ἄξιος τοῦ παντός. Ἀξιοῦμαι. Aptum genitivo. Ἀξιουμένου. *Viri, qui primo apud illos loco dignus habebatur.* Ἀξιοῦσι vero, rogant. Polybius: *Gerraei vero regem rogant, ne res a diis sibi datas (aeternam pacem et libertatem dicebant) everteret. Ille vero, epistola per interpretem sibi explicata, respondit se postulatis illorum annuere.* Ἀξίοχος. Ab Aeschine Socratico scriptus est dialogus, qui vocatur Axiochus. Ἀξιόχρεων. Per ω effertur. item in neutro genere. at Ἀξιόχρεον barbarum est. ἀξιόχρεως vero significat idoneus, locuples, fide dignus. Ἀξιῶ. Existimo, dignum iudico. Aristophanes: *Non me idoneum duco, qui magnam potentiam consequar.* Significat etiam oro, et accusativo iungitur: ut Ἀξιῶ σε. Ἀξίωμα. Voluntas. *Quid tibi in votis, cur me vocaris?* † *Reiicere nolle paternum mandatum, neque Platonis voluntatem contemnere.* † *Arcesilaus vero axiomatis frequenter utebatur, et in dicendo pressus erat.* Ἀξίωμα. Supplex oratio. David: *Admitte preces meas, Domine.* Ἀξίωμα. Axioma vel ex praedicato recto vel obliquo constat. est autem enunciatio vel vera vel falsa; vel res perfecta, quae quantum in ipsa est vel affirmari vel negari potest; ut, *dies est*; *Dion ambulat.* dictum est au-

παρὰ φιλοσόφοις ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦσθαι ἢ ἀθετεῖσθαι. ὁ γὰρ λέγων, ἡμέρα ἐστίν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. οὔσης μὲν οὖν ἡμέρας, ἀληθὲς γίνεται τὸ προκείμενον ἀξίωμα· μὴ οὔσης δὲ ψεῦδος. Διαφέρει δὲ ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα. Ἔστι γὰρ προςτακτικόν, ὁρκικόν, ἀρατικόν, ὑποθετικόν, προςαγορευτικόν. Ἀξίωμα μὲν γάρ ἐστιν, ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δέ ἐστι πρᾶγμα αὐτητελὲς μέν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα, αἰτητικὸν δὲ ἀποκρίσεως. οἷον, ἆρά γε ἡμέρα ἐστί; τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστι οὔτε ψευδές. ὥςτε τὸ μέν, ἡμέρα ἐστίν, ἀξίωμα, τὸ δέ, ἆρά γε ἡμέρα; ἐρώτημα. Πύσμα δέ ἐστι πρᾶγμα, πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρίνεσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, ναί· ἀλλὰ εἰπεῖν, οἰκεῖ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. τὰ δὲ λοιπὰ δῆλα.

Ἀξιώματα. οὕτω λέγει Ἀριστοτέλης καὶ τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ἀξιῶν. ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶν, λιπαρῶν.

Ἀξίωσιν. τιμήν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς τρίτης μοίρας, μεγέθει τε χώρας καὶ πλήθει τῶν ὑπηκόων. † Ἀπῆγε δὲ αὐτὴν τῆς δίκης κατάπλαστος σωφροσύνη καὶ ἀξίωσις ὑπέρογκος καὶ ἡ τῶν συναδικούντων παρασκευή. † Καὶ ἀξιώσει τοῦτον περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν σεμνὸν δ' ὅμως τόδε ἆθλον· Αἰλιανός φησιν. ἀντὶ τοῦ τιμῇ.

Ἀξιώτερος. εὐωνότερος. Καὶ Ἀξιωτέρας. ὁμοίως εὐωνοτέρας.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

[εὐωνοτέρας] τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζει.

Ἄξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν. ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ Κύρβεις διαφέρει. Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τῆς ἁμάξης.

Ἄξοον. τὸ ἄτμητον.

5. καὶ πύσμα. ἔστι γὰρ προςτακτ.] Sublata interpunctione et inductis duabus istis vocibus ἔστι γὰρ locus hic ita legendus est. καὶ πύσμα, καὶ προςτακτικὸν καὶ ὁρκικὸν καὶ ἀρατικὸν etc. Sic enim habet Laertius. *Küst.* Fugit et illum et editores Diogenis ἔστι γὰρ . . . προςαγορευτικὸν reponenda fuisse post verba ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές, quae Laertius sic perscripsit, ὅπερ ἢ ἀλ. ἐστιν ἢ ψεῦδος. Hoc quidem etiam in v. 11. 10. αἰτιατικὸν] Lege αἰτητικόν, ut apud Laertium. *Küst.* Sic A. B. E. Correxerat Portus. 13. πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτ., ναί] Huc spectant verba Ammonii (p. 59.): Ἐρωτῆσαι ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δέ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, πόθεν ἐπολεμήσατε; *Küst.* 14. ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι dedi cum A. et Diog. 15. οἰκεῖ Diogenes: οἰκεῖν Edd. 17. Ἀξιώματα. Οὕτω λέγει Ἀριστ.] In prioribus editt. articulus hic absque ulla interpunctione vel nota distinctionis praecedentibus continuatur: quod peccatum etiamsi ab attento lectore facile animadverti possit, interpres tamen solenne suum hic coecutiverat, et in versione ἀσύγκλωστα prorsus in unam sententiam compegerat. *Küst.* οὕτως ed. Gaisf. 20. Ἀξιῶν] Usque ad Πλάτων habet Lex. Seg. p. 412. 21. Πλάτων] Gorg. p. 450. B. τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους. *Burn.* λιπαρῶν om. C. Continuo addunt A. B. E. edd. ante Küster. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ νομίζων.

2. μὲν om. Zon. p. 228. L. μεγέθει δὲ χ. 3. αὐτὸν] αὐτὴν A. B. C. E. 4. κατάπλαστος] καταπλάστ A. qui infra ὑπέρογκος. Mox καὶ ante ἀξίωσις om. vulg. 6. Καὶ ἀξιώσει τοῦτο περ.] Vide supra v. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, ubi idem fragmentum legitur. Ceterum Antonius Saturninus, de quo haec ab Aeliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, superioris Germaniae praeses, a quo bellum civile sub Domitiano motum fuisse constat ex Suetonio et Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuisse, discimus ex Martiale lib. IV. Ep. 11. quem locum mihi indicavit Ioannes Massonus. *Küst.* τοῦτον] τοῦτο scripseram A. C. Med. correxit Portus. κακίαν A. 11. Versus Aristophanis Equ. 642. 12. εὐωνοτέρας] Haec vox a prioribus editt. [et MSS.] abest, quam ex Scholiasta Aristophanis revocavi. *Küst.* Quem v. in v. Ἄξιον. 14. Ἀξιοῖ] Lex. Seg. p. 412. et Harpocratio Palatinus. 16. Ἄξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθην.] Eadem Harpocratio Palatinus; cuius reliqui libri non multum abeunt a Lex. Seg. p. 413. „Vide Menagium in Laert. I,45. Heraldum adv. Salmas. p. 297." *Gaisf.* Adde locos a Eratosth. p. 211. sq. 17. αὐτοὺς — διαφέρει] αὐτοῖς ἐν ξυλίνοις σχήμασι τετραγώνοις C. 19. Δημοσθένης p. 629, 21. Quae sequuntur, eorum priora lectores adiecerunt, moti vel gl. Κύρβεις. 21. τὸ τῆς A. 22. Zon. p. 229.

tem apud philosophos ἀξίωμα inde, quod aliquid postulatur vel repudiatur. si quis enim dicit, *dies est*, is contendere videtur, diem esse. quod si dies sit, proposita enunciatio vera est; sin secus, falsa. Differunt autem enunciatio, interrogatio, percontatio, et oratio qua iubemus, vel iuramus, vel imprecamur, vel condicionem ponimus, vel compellamus. Nam enunciatio est, qua aliquid vel verum vel falsum enunciamus. Interrogatio est perfecta quidem res, sicut et enunciatio, sed quae responsionem requirat: ut, *an dies est?* hoc autem neque verum neque falsum est. itaque cum dicimus, *dies est*, id enunciatio est; cum vero dicimus, *an dies est?* interrogatio. Percontatio vero res est, ad quam praecise non possumus respondere, *ita*, ut in interrogatione; sed dicendum fere, *habitat in illo loco.* Reliqua vero clara sunt. Ἀξιώματα. Sic Aristoteles pro more suo solet propositiones appellare, tam quae demonstrationem requirunt quam quae nullam. Ἀξιῶν. Existimans, putans. Lysias et Plato. Item rogans, orans. Ἀξίωσιν. Honorem. *Cum ille quod ad dignitatem attinet esset ordinis tertii; sed regionis amplitudine et multitudine subiectorum* [*reliquos superaret.*] † *Eripuit autem eam iudicio ficta modestia et dignitatis fastigium et eorum qui socii fuerant iniustitiae machinationes.* Aelianus: *Illum honore ornavit, flagitiis eius indulgens sterile quidem, sed praemium tamen illud venerabile.* Ἀξιώτερος. viliore pretio constat. Et Ἀξιωτέρας, quae minore veneunt. *Nunquam apuas pretio viliores vidi.* ἄξιον enim apud Atticos significat quod vili pretio venit. Ἀξιοῖ. Existimat apud Antiphontem et Lysiam. Ἄξονες. Athenienses sic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptae erant. huius vocis meminit Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἄξονες autem et Κύρβεις differunt. Ἄξονα Homerus currus axem vocat. Ἄξοον. Impolitum.

241 Ἄξω, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖσε. Ἀπάξω δέ, τὸ ὀπίσω ἄξω.

Ἀξυλία. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων. Ἀξύλῳ δέ, ἀντὶ τοῦ πολυξύλῳ.

Ἀξύμμετρον. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον. Οὐκ ἐξικνεῖτο δὲ τὰ βέλη, διὰ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα ἀξύμμετρον ὂν αὐτοῖς ἐς τὰς βολάς.

Ἀξυνεσία. Θουκυδίδης γ'.

Ἄξυνος. ὁ ἀκοινώνητος.

Ἀξύστατον. περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, οὐ ξυνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη, ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

Ἄοζοι. πολύοζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες· ἤγουν οἱ μάγειροι.

Ἀολλεῖ. ποιεῖ, συνάγει. Καὶ Ἀολλήσασα, ἀθροίσασα. Καὶ Ἀολλισθῆναι.

Ἄοπτα. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα μέν, δόξαντα δὲ ὁρᾶσθαι.

Ἄορ. τὸ ξίφος. καὶ κλίνεται ἄορος, ἄορι.

Ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη.

Ἀόρατον. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθάπαξ ἀδύνατον ὁραθῆναι· οἷον ὡς καὶ τὰ ὑποκείμενα ἄλλῃ αἰσθήσει· καὶ γὰρ ἡ φωνὴ ἀόρατος καὶ ἡ ὀσμὴ καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τὸ πεφυκὸς μὲν εἶναι ὁρατόν, μὴ ὁρώμενον δέ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν στερήσει· ὡς τὸ δυνάμει διαφανές, φωτὸς μὴ παρόντος. ἢ τὸ οὕτω λεγόμενον ἀόρατον, ὡς φαύλως ὁρατόν· τοιοῦτον δέ ἐστιν ἢ τὸ δι' ὑπερβολὴν λαμπρότητος φθαρτικὸν τῆς ὄψεως, ἢ δι' ἀμυδρότητα μὴ ποιοῦν εἰς τὴν αἴσθησιν. ἀντιλαμβάνεται τοίνυν τοῦ ἀοράτου ἡ ὄψις, οὐ τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι· ταῦτα γὰρ ὅτε μὴ ὁρᾶται, ὁ λόγος ἐστὶν ὁ κρίνων δι' ὀργάνου τῆς αἰσθήσεως, οὐ μέντοιγε ἡ αἴσθησις· ἀλλὰ τοῦ κατὰ στέρησιν ὁρατοῦ ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀντιληπτική. κρίνει γὰρ καὶ τὰ ἄλογα ταῖς ὄψεσιν ὅτι σκότος, κατὰ συμβεβηκὸς τῷ

---

1. Ἄξω] Lex. Seg. p. 413. et Zon. p. 230. Cf. v. Ἀπάξω. 3. Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ] Gl. clarissima Hom. Il. λ'. 155. ὕλῃ om. A. et Zon. p. 228. 5. Zon. p. 229. 7. βολάς] βούλους A. 8. Lex. Seg. p. 413. Θουκυδίδης III, 42. Sub finem ἄνοια omisi cum A. B. et Lex. 9. ὁ addidi cum A. et Zon. p. 228. Cf. Valck. in Adoniaz. p. 226. 10. Ἀξύστατον. περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1370. Ἀξύστατον καὶ ἄστατον Med. Voluit, opinor, ἀσύστατον: quippe sub hac glossa prorsus eadem repetuntur. Horum partem Zon. p. 228. dedit. Αἰσχύλου] Αἰσχύλῳ A. 13. ἀπιθάνως συντιθέντα] Legendum est, ἀπιθάνους συνθέντα τοὺς μύθους, ut ex Scholiasta Aristophanis patet. Küst. Delendum certe posterius ἢ cum vv. Ἀσύστατον et Ψόφου πλέως. Sequentem glossam, Ἀοζήσω. διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω, confectam ex Etym. M. an e Zon. p. 232. Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 14. Ἄοζοι] Spectat ad Callimachi (fr. 353.) dictionem apud Hesychium: Ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμ. Similiter Zon. p. 230. 16. Ἀολλεῖ. ποιεῖ] Nullus dubito, quin scribi debeat, Ἀολλεῖ. [ἀολλῇ] ποιεῖ. Cum enim duae illae voces ἀολλεῖ et ἀολλῇ maxime sint affines et paene eaedem, prior posteriorem absorpsit: quod in non paucis aliis quoque Suidae locis contigisse deprehendi. Küst. ποιεῖ] l. πιλοῖ. Toup. MS. Consentit Lex. Seg. p. 413. ποιεῖ omittit Hesychius cum Zon. p. 232. Interim cum Etym. M. p. 20. Ἀέλλεται, πνεῖ suppeditet, hoc ipsum verissime iubet Hermannus reponi. Accedit quod idem Etym. M. p. 143. interpretando ἀέλεσθαι admovit συναθροίζεσθαι. Ἀολλήσασα] Legendum Ἀολλίσασα cum Lex. Seg. p. 413. et Hesychio: vid. Il. ζ. 270. 17. Ἀολληθῆναι] Ἀολλισθῆναι A. quo auctore etiam ἀθροισθῆναι interpretationem expuli indiciis librorum satis convictam: nam Ἀολληθῆναι, ἀθροισθῆναι B. Ἀολληθῆναι, συναθροισθῆναι E. Ἀολλισθῆναι, ἀθροισθῆναι C. Zonaras nihil nisi ὁμοίως. Significatur autem locus Hom. Il. ό. 588. ubi Schol. cum Hesychio Ἀολλισθήμεναι, συναθροισθῆναι. Edd. ante Gaisf. Ἀολληθῆναι, ἀθροισθῆναι, ὃ καὶ ἀολλισθῆναι εἴρηται. 18. Ἄοπτα] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 414.

2. Versus Palladae Ep. XCIX. pr. Anthol. Pal. IX, 397. 4. Ἀόρατον. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθ.] Totus hic articulus descriptus est ex Philopono in lib. II. Aristotelis de Anima, ut Pearsonus observavit. Küst. 7. εἶναι ὁρατόν] ὁρατὸν εἶναι A. ὁρατόν Zon. p. 232. qui horum summam exhibuit. Is etiam genus tertium attulit: ἢ ὃ μὴ πέφυκεν ὀφθαλμοῖς σαρκὸς καθορᾶσθαι. 12. δι' ἀμυδρότητα] τὸ ἀμυδρότητι A. et Edd. ante Küst. τὸ ἀμυδρότατα B. E. 14. οὐ τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι] Adde ex Philopono: οἷον τῶν ψόφων καὶ τῶν αἰσθητῶν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν. Küst. 17. ὁρατοῦ] Ex sensu patet scribendum hic esse ἀοράτου. Küst. 18. ἀντιληπτική] ἡ ἀντιληπτικὴ B. E. Edd. ante Küst.

Ἄξω. Ducam, tam ad locum quam e loco. Ἀπάξω vero, e loco abducam. Ἀξυλία. Lignorum penuria. Sed Ἀξύλῳ, de silva lignis abundante. Ἀξύμμετρον. Immodicum. *Tela vero propter nimiam fluvii latitudinem ad hostes non perveniebant.* Ἀξυνεσία. Thucydides libro tertio. Ἄξυνος. Qui cum nemine commercium habet. Ἀξύστατον. Sic Aeschylum vocat Aristophanes: id est, non pressum, nec densum, sed laxum et tumidum in poesi, ampullisque verborum utentem, vel inconcinnum et fabulas absurdas componentem. Ἄοζοι. Ramis abundantes. sic coqui vocantur, quasi multa ligna comburentes. Ἀολλεῖ. Flat, congregat. Et Ἀολλήσασα, quae congregavit. Et Ἀολληθῆναι. Ἄοπτα, Antiphon. Quae videri nequeunt, quaeque etsi visa non sunt, visa tamen esse putantur. Ἄορ. Gladius. Declinatur ἄορος, ἄορι. *Occurrens vero mater dixit, intentato in pectus gladio.* Ἀόρατον. Quadruplici sensu accipitur; id vel significat quae nequeunt omnino videri, ut ea quae aliis sensibus subiecta sunt: neque enim vox aut odor similiave videri queunt. vel, quod ita natura comparatum est, ut videri quidem possit, sed aliquando non videatur; qualia sunt, quibus privatio accidit: ut res quae pellucida est in potentia, luce absente. vel, quod non clare videtur: qualia sunt, quae vel nimio splendore oculorum aciem perstringunt, vel propter obscuritatem visum nihil afficiunt. Sub visum ergo cadunt ἀόρατα, non ea quae natura sua omnino cerni nequeunt (illa enim non videri ratio per instrumentum sensus iudicat, non ipse sensus), sed ea quae secundum privationem sunt ἀόρατα. Nam etiam bruta oculis iudicant tenebras esse; per accidens

μὴ πάσχειν ὑπὸ τῶν ὁρατῶν, διὸ καὶ εἰς τοὺς φωλεοὺς ἠρεμεῖ. μήποτε δὲ καὶ τὸ κατὰ στέρησιν ἀόρατον ἡ φαντασία ἐστὶν ἡ κρίνουσα καὶ οὐχ ἡ ὄψις· εἴγε αἱ μὲν αἰσθήσεις ἐν τοῖς πάσχουσι τὴν κρίσιν ἴσχουσι, μὴ πάσχουσι δὲ ἐν τῷ σκότῳ ἀνενέργητοί εἰσι. διὸ κατὰ τὴν ἕξιν μόνην θεωροῦνται. μὴ ἐνεργοῦσαι δέ, πῶς ἂν κρίνοιεν;

212 Ἀόργητος. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

Ἄορες. αἱ γυναῖκες.

Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπειρομένη. ἡ γὰρ σπειρομένη ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως οὗ ἐστιν ἑκάστου τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως.

Ἄορνος. πέτρα ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ἀῤῥιανός· Μέγα γάρ τι χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. (Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλουμένη.) ταύτην Ἀλέξανδρος εἷλεν, ἣ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος ἐγένετο ἡ πέτρα.

Ἀορτήν. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβερτήν. Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα.

Ἀορτήρ. ὁ λῶρος τῆς σπάθης. Καὶ Ἀορτήρεσιν.

Ἀοσσητήρ. ὁ βοηθός.

Ἀώρησις, ἡ κρέμασις.

Ἀωρίᾳ. ἀντὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τρυγώμενα. Ἀριστοφάνης·

Οἱ δὲ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίᾳ.

Οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἀωρίᾳ τάφον ὑπερβῆναι. σημαίνει δὲ καὶ τὴν σκοτίαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ ἀωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεδύετο. καί· Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν.

Ἀωρόλειος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακριῶν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠμογέρων, ὁ παρ' ἡλικίαν γηράσας.

---

2. κατὰ] τὸ κατὰ A. B. E. 5. πάσχουσαι] πάσχουσαν Med. πάσχουσι A. Id recepi: *ad eos autem qui nihil in tenebris* [...]*dent nullus sensuum affectus patet.* 9. Ἄορες. αἱ γυν.] Immo Ὄαρες. Vid. Schol. Hom. Il. ι. 327. *Küst.* Vide tamen [E]ustath. p. 1818. sive Schol. Od. ρ. 222. coll. Tittm. in Zon. p. 231. 10. Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχ.] Haec sunt verba Scholiastae Thucydidis in lib. I, 139. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Vide Dukerum p. 621. Excerpsit etiam Zon. p. 231. omissis ἡ γὰρ — μεμερισμένη. 12. ἕως οὗ dedi cum Zon. et A. B. C. E. οὗ om. Edd. ante Gaisf. ἑκάστῳ] ἑκάστου dedi cum Schol. Zon. et B. C. E. ἑκάστη Med. τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως] Scholiasta Thucydidis minus recte habet, τὸ δίκαιον τῆς διακρίσεως. Edd. Nihil nisi τὸ δίκαιον Zonaras. Quae subsequebatur glossa, Ἀοριστύν. ὁμιλίαν, συναναστροφήν, eam nesciunt A. B. C. E. [...]tiisse videtur Med. a Zon. p. 231. 14. Ἄορνος πέτρα iunctim Edd. Sed videas vel Zon. p. 231. Apparet vero debuisse [su]periorem Arrianei dicti partem, ἔφευγον ἐς τὴν πέτραν τὴν ἐν τῇ χώρᾳ, τὴν Ἄορνον καλουμένην, apponi, nisi putamus ea [re]petitione vocis καλουμένη oblitteratam fuisse. Ἀῤῥιανός] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam verborum quam [...] rationem habuit. Ipsa enim verba Arriani lib. IV. de Exped. Alex. (c. 28.) p. 306. haec sunt: Μέγα γάρ τι τοῦτο χρῆμα [πέ]τρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστί. καὶ λόγος ὑπὲρ ταύτης κατέχει, οὐδὲ Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς ἁλωτὸν γενέσθαι τὴν πέτραν. De [...] Averna vide etiam Philostratum in Vit. Apoll. II, 5. *Küst.* Vid. Diodor. Sic. XVII, 85. viros doctos in Curt. VIII, 11, 2. [...] Hemsterhusio in Luciani Dial. Mort. XIV, 6. *Gaisf.* 15. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλ.] Haec verba lituram merentur, [...] apud Arrianum loco laudato non leguntur, et seriem orationis interrumpunt. Dubium enim non est, quin, cum margini [...] ascripta essent, ab imperito aliquo librario, qui sensus nullam rationem haberet, in textum intrusa fuerint: qua ratione [...]tis in locis apud Suidam peccatum est. *Küst.* In finem glossae relici iussit Albert. in Hesychium. Quicquid id est, Cumaeum lacum Avernum poetarum monumentis celebratum lector quidam significavit. Lex. Seg. p. 413. Ἄορνος. λίμνη περὶ [...] et quae sequuntur. 17. ἄσπορος C. E. ἐγένετο] ἐγένετο ἡ πέτρα A. B. C. E. Med. Id addendum videbatur, quoniam [...] omnes intelligunt non ad Arriani locum IV, 28. referri, sed e posteriore quadam sententia IV, 30, 8. εἴχετο τε Ἀλεξάνδρῳ ἡ [...] ἡ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος γενομένη, esse conflata. Cf. Eust. in Dionys. Perieg. 1143.

1. Ἀβερτήν] Ἀβεντήν Lex. Seg. p. 414. Sed Ἀβερτήν defendit Cangius in v. τὴν ἀξίνην lexicon MS. H. Stephani in indice Thes[auri] p. 474. G. Gl. haec deest C. Qui tamen ante Ἀοσσητήρ praebet, Ἀορτὴρ δὲ λέγουσι τὴν ἀξίνην, Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα. [...] Macedonicum vocis usum etiam Hesychius memoravit loco mendoso. 2. Post ὄνομα quae extabant, καὶ ἀορτή, φλὲψ ἡ [με]γάλη, omisi cum A. Horum loco Ἔστιν ἐν τῷ φλὲψ ἀορτή E. ἔστιν ὅτε καὶ φλὲψ ἀορτή B. 3. Ἀορτήρ] Od. λ'. 609. [...] καὶ Ἀορτήρεσιν om. vulg. Lege tamen ἀορτήρεσσιν ex Il. λ'. 31. 5. Ἀοσσητήρ] Vox Homerica, ut Il. ο'. 254. Ἀοσσητῆρα [...] Quae subiici solebant ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος καὶ αὐτομάτως βοηθῶν, petita ab Etym. M. p. 116. sive Zon. p. 130. omiserunt A. B. E. 6. Ἀώρησις] Item Zon. p. 367. Αἰώρησις legendum monuit H. Steph. in indice Thesauri: id quod infra suo loco [le]gitur, Αἰωρήσεις, κρεμάσεις. 7. Ἀωρίᾳ — τρυγώμενα: verba Schol. Aristophanis. 9. Ἀριστοφάνης Acharn. 23. unde [le]gendum: Οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν Ἥκοντες. καὶ ante Ἀριστοφάνης om. A. Eandem coniunctionem ante [Αἰ]λιανός ponunt B. E. 11. ἀωρίᾳ τάφον] ἀωρίας τ. A. 13. φόνον] φόβον B. E. 14. Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν] Ad Aristoph[anis] Eccles. 769. rettulit Küst. Varia congessit Osannus in Philem. p. 290. 15. Ἀωρόλειος] Archilochum Hephaestionis [...] Gaisfordus, Aelianum Hist. An. p. 761. Toupius MS. attulerunt. 16. In λειαινόμενος desinit Lex. Seg. p. 476. 17. παρ' [ἡλι]κίαν] παρὰ τὴν ἡλικίαν B. E. Cf. v. Ὠμογέρων. Nihil mutat Zon. p. 367.

---

nimirum, quoniam nihil vident; eamque ob causam in latibulis suis delitescunt. Fortasse tamen id quod secundum privationem est ἀόρατον, phantasia discernit, non autem visus. Sensus enim tum iudicant, cum ab obiectis afficiuntur; quoties autem in tenebris non afficimur, actio eorum cessat. quare ex solo habitu aestimantur. cum vero nihil agunt, quomodo iudicent? Ἀόργητος. Expers irae. Ἄορες. Uxores. Ἀόριστος γῆ. Terra nullos habens limites et inculta. quae enim colitur, habet limites et divisa est, donec unicuique agrorum suorum dominium retinere licet. Ἄορνος. Rupes in India. Arrianus: *Ingens enim in illa regione rupes est,* [*Averna vocata.*] *hanc Alexander cepit, quae ne ab ipso quidem Hercule expugnari* [...] Ἀορτήν. Hanc vulgus ἀβερτήν nunc vocat. Est autem et [...] nomen Macedonicum. Ἀορτήρ. Lorum gladii. Et ἀορτήρεσιν. Ἀοσσητήρ. Auxiliator. Ἀώρησις. Suspensio. Ἀωρίᾳ. Intempestive et tempore alieno. Ἄωρα enim vocantur fructus qui alieno tempore vindemiantur. Aristophanes: *Prytanes ab[...] sunt, sed intempestive.* † *Non licet enim Babyloniis* [...] *tempore sepulcrum transire.* Significat etiam tenebras [...]ctis. Aelianus: *Ille vero nocte intempesta ad caedem* [...]*nue se accingebat.* Et Ἀωρὶ νυκτῶν. Ἀωρόλειος. Qui [...] tempus calvescit. Sic ὠμογέρων, qui ante aetatem consenuit.

Ἄωρον. ἀπρεπές, ἀχαρές, ἄκαιρον. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνοίκειον καὶ ἀσύμφορον. Καὶ Ἄωρος, ὁ ὠμός. καὶ Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. τὸ ἀλογῶ.

Ἄωρτο. ἐκρέματο. Ὄρω, ὄρσω, ὦρκα, ὦρμαι, ὦρσο, ὦρτο καὶ ἄωρτο.

Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν.

Ἄωτον. ἄνθος, κόσμος, στέφανος, περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. καὶ Ἀώτῳ, ἡ δοτική. Ἄωτον δὲ ἀγγεῖον, τὸ μὴ ἔχον ὦτα. καὶ ῥῆμα Ἀωτῶ, τὸ ἀπανθίζω.

Ἄπαγε. παῦσαι, μὴ γένοιτο. ἢ Ἄπαγε, ἀντὶ
243 τοῦ χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ παροιμία· Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν. ἕωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος οὐκ ἐπῄνει. ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτόν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ θέλων ἐπαινεῖν ἔλεγε τὸ προκείμενον.

Ἄπαγε μόθων' ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

Ἀπάγεια. ἡ μήπω συμπαγεῖσα.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ διαδικασία γίνηται, καλεῖται δικάζεσθαι. Καὶ Ἀπάγοντες, ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες.

Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες.

Ἀπαγορεύει. ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φό-

---

1. Ἄωρον] Eupolis ap. Suid. v. Ἀτρύφερος. *Hemst.* Toupius addit Schol. Homeri Od. μ'. 89. ἀχαρές] Melius Hesychius ἄχαρι. *Küst.* Nihil mutat Lex. Seg. p. 476. ἀχαρίστωτον Zon. p. 368. 3. ὁ ἀπέπαντος post ὠμός delevi cum A. C. Est interpretatio glossae Hom. Od. μ'. 89. 5. Ἄωρτο] Homer. Il. γ'. 272. Hactenus etiam Hesychius. Quae sequuntur inde ab Ὄρω Zonarae et Lex. Seg. p. 476. omissa, sustulit Küsterus, invitis MSS. Monuit Hermannus de Em. Rat. Gr. p. 265. collatis Schol. Ven. et Etym. M. p. 116. scribendum fuisse: Ἄρω, ἄρσω, ἦρκα, ἦρμαι, ἦρσο, ἦρτο καὶ ἄωρτο. 7. Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν] Scribendum est ἀωτεῖν, vel ἀωτεύειν. Vide Eustath. in Odyss. α. p. 1429, 21. *Küst.* ἀωτεῖν vel potius Ἀωτεύειν etiam H. Steph. Ind. Thesauri p. 690. C. Ἀωτεύειν Zon. p. 368. Lex. Seg. p. 476. ex em. Bekk., MS. ἀωτεβεῖν. 8. περιβόλαιον .. ἐρίων: v. Od. ι. 434. Cf. Etym. M. p. 117. 9. καὶ Ἀώτῳ, ἡ] καὶ et ἡ omisit Küsterus. Respicitur glossa Hom. Il. ν'. 599. 10. Ἀωτῶ: v. Il. κ'. 159. 12. Ἄπαγε] Vid. Hemsterhus. in Lucian. Prom. c. 7. Mox γενικῇ omisi cum C. Zon. p. 255. et Lex. Seg. p. 414. Ἄπαγε, ἀντὶ τοῦ χρῶ τῇ ἀπ.] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 414. 13. Δημοσθένης] ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· ἔστι δὲ δίκης εἶδος cum Harp. Pal. addit Lex. Seg. Vide Demosth. p. 601. 14. ξένων Lex. Seg. p. 218. Post χειμῶνι C. inserit ῥόδον. Arsenius p. 66. ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐλθόντων, collato Eurip. Alc. 771. Nihil mutat Zonaras. 15. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας] Vide infra vv. Εἰς λατομίας et Φιλοξένου γραμμάτιον. *Küst.* Vide quos citavit Wyttenbachius in Plutarch. De Alex. Fort. p. 334. C. *Gaisf.*

1. ἐπαχθῆναι C. 2. εἶτα πάλιν] καὶ πάλιν C. omisso mox αὐτόν. 3. αὐτὰ pro αὐτοῦ C. ἐθέλων] θέλων A. B. C. 4. τὸ προκείμενον] τοῦτο C. 5. Ἄπαγε μόθων] Duo MSS. Pariss. habent μύθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? Fortasse legendum est μῦθον: quam coniecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. Certe vox illa ab vulgata lectione quam minimum recedit, et sensui proverbii huius optime convenit. Diogenianus [III, 27. item Arsenius p. 66.] proverbium hoc sic effert et interpretatur: Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης. ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος. Hanc lectionem secutus est Erasmus. *Küst.* μώθων A. C. μωθον B. μῦθον E. marg. pro v. l. ἴσως μῶθον γραπτέον, ἢ μόθον, ὅ ἐστι μάχην, ἢ μᾶλλον μόθων, οὗ ἡ γενικὴ μόθωνος, περὶ οὗ ἐν τῷ Ν στοιχείῳ marg. Facile varietas ista scripturae nos ad paroemiaci numeros perducit. Quos ipsos ut instauraret, Hermannus conficiebat, Ἄπαγ' ἀλλὰ μόθων' ἀπὸ κ. Interim recte Gaisf. μόθων'. 8. Ἀπάγεια] Scribendum est ἀπαγής. *Küst.* Ἀπάγει εἰ μ. συμπηγεῖσα C. et συμπηγεῖσα quidem A. Conicias igitur extitisse, Ἀπαγεῖ, μήπω συμπαγείσῃ. 9. ὑφηγεῖσθαι E. 10. ἑτέρων] ἑτέρως Zon. p. 255. A. B. C. E. Gaisf. ἑτέρους dedi cum Lex. Seg. p. 414. 11. δικασία] διαδικασία A. B. C. E. 12. γένηται] γίνηται A. Lex. Ἀπάγοντες] Ex Schol. Aristophanis in dictionem mox allatam Ach. 57. Ubi Edd. ἄνδρα. 15. Ἀπαγορεύει] Zon. p. 255. et Lex. Seg. p. 414. δοτικῇ subiecit Gaisf. ex A. 16. Δέκιον ἀναγορεύουσιν] Zosimum I, 21. 22. conferri iubet Gaisf. Locum Dexippo tribuas. 17. Εὐνάπιος] Fr. 55. sive ed. Nieb. p. 104. Oratio non satis integra, in qua displiceat et asyndeti species et repetitum πρός. 18. τοὺς φόνους] τὸν φόνον E. Mox καὶ ἀπαγορεύεις Σ. Π. delevit Küsterus. Locus e continua glossa complendus, cui minus aptum istud exemplum. Mire Med. αἰτιατικῇ inserit ante Σίμων. Huc saltem revocandum αὖθις ante Εὐνάπιος positum.

Ἄωρον. Indecorum, ingratum, intempestivum. secundum nonnullos significat, quod non convenit neque expedit. Et Ἄωρος crudus. inde Ἀωρότερον. Ἀωρῶ. Non curo. Ἄωρτο. Pendebat. Ἀωτεμεῖν. Texere. Ἄωτον. Flos, ornatus, corona, amiculum ex tenellis lanis confectum. Et Ἀώτῳ dativus. At vas Ἄωτον dicitur, quod auribus vel ansis caret. Et verbum Ἀωτῶ, florem decerpo. Ἄπαγε. Desine, absit. Et Ἄπαγε, utere actione illa, quae ἀπαγωγὴ vocatur. Sic Demosthenes. Et proverbium: *Eiice hospitem in tempestate*; dictum in homines importunos. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατ. *Abduc me in lapicidinas.* proverbium de iis qui indigna ferre non possunt. Ferunt enim Philoxenum, poetam dithyrambicum, cum Dionysio tyranno versatum fuisse. cumque is inepta poemata sua recitaret, Philoxenus autem laudare nollet, iratus tyrannus eum in lapicidinas abduci iussit. deinde vero eum revocavit, sperans fore ut carmina sua laudaret. Philoxenus tamen cum ea probare non posset, dicto illo fertur usus esse. Ἄπαγε μόθων'. *Aufer scurram a remo.* proverbium in eos qui aliis res serias agentibus intempestive molesti sunt. Ἀπάγεια. Quae nondum est compacta. Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. Horum verborum usus ad eos pertinet, qui alios accusant. sed apud arbitrum si lis disceptetur, id vocatur δικάζεσθαι. Et Ἀπάγοντες, repellentes, abigentes. *Hominem repellentes.* Ἀπαγορεύει. Interdicit, negat. *Negant Philippo, et Decium renunciant.* Et Eunapius: *Cum in obscuram et incultam regionis partem pervenissent, et cae-*

νους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. Καί· Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. Ἢ Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαῤῥήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἀπαγορεύω. δοτικῇ. Ἐγὼ μὲν ἀπαγορεύω τῷ νόμῳ. † Ἀλλὰ μόναις ταύταις ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι ταῖς γυναιξίν. αἰτιατικῇ δέ· Ἀπηγόρευσας ἡμᾶς τῆς ἀπωλείας. Καί· Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος.

Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Καὶ Ἀπάγω αἰτιατικῇ.

Ἀπαγωγάς. αἰχμαλωσίας, ἀδυνατίας. Καὶ Ἀπαγωγή, μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν Ἀπαγωγὴ δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγχονίσαι. πνῖξαι.

Ἀπᾴδει. ἀπαρέσκει. Καὶ Ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπᾳδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας, ἀπαρεσκούσας. καί· Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν.

Ἀπαθέστατα. ἐκτὸς πάθους. Εὐμενῆ δεῖ εἶναι καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀθεώρητον οἰομένων, πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προσηνεστέραν εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι· μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρασχεῖν, εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.

Ἀπαθῆ. ἄλυπον. ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυντικῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. καὶ Ἀπαθής. Καὶ ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν. διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτέγ-

---

2. Ἀπαγορεύειν. ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν] Verba Harpocrationis. Summatim attigit Hemsterh. in Luciani D. P. XXIV, 2. Novissima autem intuenti facile constiterit, exemplum illud Ἀπαγορεύων ... ἀπέχεσθαι post ἀπαγορεύειν, praeter forsan καὶ αὖθις, fuisse reponendum, reliqua servire praecepto Harpocrationis illustrando. 5. Ἀπαγορεύω] Gl. om. [illegible] 6. τῷ νόμῳ] τῷ πόνῳ Lex. Seg. p. 131. ubi locus Polyaeno tribuitur. Ἀλλὰ μόναις] Ex Demosth. c. Neaer. p. 1374, 4. [illegible] diserte laudat Lex. Seg. p. 123. 10. Ἀπάγου] Zon. p. 283. et Lex. Seg. p. 414. unde legendum σαυτόν. Postrema [illegible] αὐτ. delevit Küsterus. Ἀπάγου ἀντὶ τοῦ π. ἀ. ἄγαγε καὶ ἄπαγε E. 12. Glossa ut videtur sacra. ἀδυνατίας] Quamvis [illegible] omnes editt. habeant, nec MSS. ut puto discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Graecam, nec loci [illegible] sensui convenientem. *Küst.* Ἀπαγωγάς. αἰχ. ἀδυναστείας E. in marg., qui alteram lectionem praebet in textu, verba [illegible] ἀδυνατίας exhibens sub finem glossae. ἀδυναστείας item Lex. Seg. p. 414. Conf. Lobeck. Phryn. p. 508. Notat ad h. l. We[illegible]sius: „Ἀπαίτησις Hesych. cum edd. Phavorinus. Aristot. 2. Prior. Analyt. εἰς τὸ ἄτοπον ἀπαγωγὴ *deductio ad absurdum.* [illegible] εἰς τὸ ἀδύνατον. Huc spectat Suidas." *Gaisf.* ἀδυνατίας ignorat Zon. p. 248. 13. V. Schol. Luciani Phalar. I, 3. [illegible] δεῖνα Lex. Seg. Ἐνταῦθα] Integer locus in v. Αὐξέντιος. Λυκίνιος Edd. 16. Ἀπαγωγή. δίκης ἐστὶν εἶδος] Haec [illegible] Salmasius de Modo Usur. p. 774. *Küst.* Meliora Heraldus IV, 7. et in Adversar. p. 63. scriptoresque libri *d. Att. Proz.* p. [illegible] Debentur haec Harpocrationi Pal. sive Lex. Seg. p. 414.

1. Ἀπαγχονίσαι etiam Antoninus Liber. 13. extr. Species tamen verbi suspecta. Quae post πνῖξαι extabant, Ἀγχονῶ καὶ Λιμαγχονῶ, omisi cum A. Ἀπαγχονῶ solum praebet C. Cf. vv. Ἀγχόνη et Λιμαγχονῶ. 2. Ἀπᾴδει] Verbum [illegible] tuend. Aelian. V. H. XIII, 1. *Toup. MS.* 3. Τὰς σπονδὰς] Ex Theophyl. Simocattae Hist. p. 58. petitum monuit [illegible] 5. ἀναξίους] ἀναξίας B. E. Tum ἀπαρεσκούσας add. A. B. E. 7. Εὐμενῆ] Consarcinatus est hic locus ex Marci Anton. [illegible] bus suis I, 9. et cum eo omnino conferendus. *Hemst.* Depromptum est hoc fragmentum ex Marco Antonino I, 9. ubi legitur [illegible] τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed utraque lectio tam Suidae quam Antonini depravata est, atque isto modo restauranda: [illegible] τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀθεώρητόν τι οἰομένων. *Toup.* I. p. 66. Haec in formam praecepti moralis composita [illegible] quis e Marco traduxit tanquam ad locum ἀπαθείας idonea. Unde fluxit etiam istud δεῖ εἶναι. 8. οἰομένων pro ὁρμωμένων [illegible] Forsan: καὶ τῶν ἀπ' ἀθεωρήτων ὁρμωμένων. 10. Expungendum προσηνῆ. 12. εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον] εὐστοργό[illegible]τατα καὶ εὐφημότατα A. καὶ om. B. inter vss. habet E. Haec e Marco redintegranda: ἀλλ' ἅμα μὲν ἀπαθέστατον εἶναι, [illegible] δὲ φιλοστοργότατον· καὶ εὔφημον, καὶ τοῦτο ἀψοφητί. 14. ἄλυπον — πληθυντικῶς om. Lex. Seg. p. 414. ὁ δὲ Ἀντιφῶν [illegible] πάθη] Ex Harpocratione Pal. καὶ Ἀπαθής tollenda videntur. 16. ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτ.] Haec [illegible] quae sequuntur usque ad καὶ ἀτέγκτῳ sunt verba Laertii in Zenone lib. VII, 117. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* [illegible] mox εἶναι cum A. C. E. et Diogene addita. 18. ἀτέγκτῳ] ἀτρέπτῳ Laertius editus, sed ἀτέγκτῳ MS. ap. Menag. [illegible] C. id est ἀπαράκτῳ.

---

dibus praedisque agendis defatigati essent. Et alibi: *Deficis, Simo Petre.* Et Ἀπαγορεύειν, defatigari et labori succumbere. *Magistratibus diserte praecipiens, ut ab avaritia abstinerent.* Ἀπαγορεύω. Dativo iungitur. *Ego propter labores deficio.* † *At his solis mulieribus lex interdicit.* Aptum autem accusativo: *Removisti nos ab interitu.* Ἀπάγου. Facesse hinc. Euripides. Et Ἀπάγω, iunctum accusativo. Ἀπαγωγάς. Abductiones in captivitatem, prehensiones. Et Ἀπαγωγὴ vocatur libellus, quo quis aliquem in ius rapiendum indicio ad magistratum defert. *Licinius venit, causam praetexens iudicii instituendi.* Ἀπαγωγὴ igitur nomen est actionis, sic dictae ab verbo ἀπάγειν. abducebantur autem malefici ad Undecimviros. Ἀπαγχονίσαι. Strangulare.

Ἀπᾴδει. Discrepat. Et Ἀπᾷδον, discrepans, displicens. *Fe[illegible]dus repudiandum esse, ut minime dignum maiestate Roma[illegible].* Et: *Stesichorus vero non discrepat ab illis.* Ἀπαθέστατα. Sine affectibus animi. *Oportet esse benignum, et qui [illegible]tos et a levibus sensibus proficiscentes aequo animo fer[illegible] omnibusque sese accommodantem, ita ut in congressibus [illegible] quovis adulatore blandior, et omnibus venerabilis, neque [illegible]lam irae significationem unquam edat, amantissimus et [illegible]dis appetens, iactantia remota.* Ἀπαθῆ. Doloris expertem. Antiphon vero ἀπαθῆ vocavit affectus, qui re vera [illegible] non sunt. *Sapientem perturbatione animi vacuum esse dicunt, quod labi non possit. esse item alium perturbatione vacuum, malum videlicet; sed eo sensu, quo dicimus aliquem [illegible]*

κτφ. Καὶ Ἀπαθής, ὁ μὴ πεῖραν κακῶν εἰληφώς. Οἱ δὲ κακῶν παντάπασιν ἀπαθεῖς ἔμειναν. Καὶ Ἀπαθές. Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ζῆν.

Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι. οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης·

Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι,
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων καὶ τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων.

λέγει γὰρ διὰ μὲν τοῦ Ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός, διὰ δὲ τοῦ Ἀπὸ κινναβευμάτων οἷον καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος γὰρ τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. κέχρηνται πολλοί.

Ἀπάκτου. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Ἀπάλαμνος. ἄπειρος.

Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος καὶ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. Ἀπαλλάξαι καὶ Ἀπαλλάξωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν. Ξενοφῶν· Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περισσὰ ἀπαλλάξωμεν. Καὶ Ἀπαλλάξαι, ἀντὶ τοῦ φυγαδεῦσαι. Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτάτω Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμην, ὡς οὔποτ' ἂν ἀποσχόμενον τοῦ νεωτερίζειν, εἰ τύχοι ὢν ἔνδημος. Ἀπαλλάξειεν. μετακινήσειεν. Ἀριστοφάνης·

Πῶς καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.

Καὶ Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλλαγῆναι.

Ἀπαλγήσαντας. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥςπερ τὸ ἀπολοφυράμενοι.

Ἀπαλγοῦντες. ἀπογινώσκοντες. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες πυνθανόμενοι τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἔφοδον ἐπὶ σφᾶς, τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι,

---

3. *Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ ζῆν*] Eadem repetuntur infra v. *Θάνατος*. Sed quid haec ad *Ἀπαθές*? *Küst.* Haec si quidem ad ornandum locum communem pertinuerunt, ab oratione paulo pleniore videntur pendere debuisse. Cf. Georg. Lecapenus p. 58. *Ἀπαθὴς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐ λέγεται ὁ σπουδαῖος καὶ ὁ κατ' ἀρετὴν ζῶν, ἀλλ' ὁ ἔξω πάθους παντὸς σώματος καὶ δυςχερείας ἄλλης, δυναμένης φθορὰν ἐμποιῆσαι τῷ σώματι.* 5. *ἐνδεικνύναι* bis Arsenius. Sed legendum opinor *ἐπιδεικνύναι.* 6. *καὶ νεοποιήτους*] Hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi; quam etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsono. In prioribus vero editt. [et B. C. E.] excusum est *καινοποιήτους*. *Küst.* Cum A. consentiunt Lex. Seg. p. 415. et Arsenius p. 65. *Ἀριστοφάνης· Ῥήματά τε κομψὰ καὶ π.*] Duo hi versus, quos in fabulis Aristophanis hodie superstitibus frustra quaeras, sic constituendi et legendi sunt: *Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι, Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβευμάτων.* Genus enim hoc versus simile est illi, quo utitur idem Comicus in Vespis 1266. *Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν. Küst.* Ed. Dind. fragm. 561. 8. *πάντα* Edd. *καὶ* om. Arsenius. *κινναβευμάτων* agnoscit infra v. *Κινναβευμάτων* cum Photio. 10. *κενῶς* Med. Tum *καὶ* addidit A. 13. *κάνναβος* Schneider. in Aristot. H. A. T. III. p. 138. praeeunte Hemst. in Polluc. X, 189. Eadem recurrunt sub v. *Κίνναβος*. 15. *κέχρηνται πολλοί*] Sic in uno Paris. A. exaratum est. Priores vero editt. [et B. E.] minus recte habent *κέχρηνται πολλάκις*. *Küst.* Cum A. consentit Lex. Seg. *Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί* in v. *Κίνναβος*. 16. *Ἀπάκτου*] Monstrum vocabuli notavit Valck. in Herod. II, 96. *Σοφοκλῆς*] Aiac. 578. sq. 18. *ἀπάκτου*] *ταυτὸν τῷ ἄπαγε* E. Vide supra v. *Ἀπάγου*.

1. *Ἀπάλαμνος*] Lex. Seg. p. 414. Spectat Il. ε. 597. 2. *Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι*] Verum horum verborum sensum, a quo Portus longe aberraverat, in versione expressi, *Qui alicui persuadet*, *ut* [*ab actione vel accusatione*] *desistat.* Vide infra v. *Ἀφεῖς*, ubi haec ipsa clarius exponuntur. *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 415. *πείσας*] *ποιήσας* A. 3. *Ἀπαλλάξαι* quamquam Zon. p. 255. agnoscit, expungendum, idque tacite vulg. om. 4. *ἀφανίσωμεν*] *ἀφανίσημεν* E. (η o) *Ξενοφῶν* Anab. III, 2, 28. *καὶ* ante *Ξενοφῶν* omiserunt Lex. Seg. p. 414. et A. 5. *ἀπαλλάξωμεν*] *ἀπαλλάξαμεν* B. *ἀπαλλάξομεν* E. 6. *Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτ. Ἀρμ.*] Fragmentum ex hoc loco repetitur in v. *Ἰωτόμης*. Ad eandem narrationem spectat v. *Πρόσω*. 9. *τύχῃ*] *τύχοι* A. E. Addit A. in marg. *καὶ Ἀπαλλάττω σε κόπων.* Vide vel Philemonem p. 260. ubi quae Osannus tanquam inedita descripsit, ea dudum Matthaei protulerat e Georgio Lecapeno p. 58. 10. *Ἀριστοφάνης*] Aristophanis Pac. 572. locus, unde reponendum *Ἢ καλῶς*. 11. *αὐτὸν*] *αὐτῶν* A. C. et Zon. p. 256. 12. *Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθ.*] Ex Schol. Thucydidis I, 95. *Küst.* Addit E. in fine, *Καὶ ἀπαλλάξαι ἀντὶ τοῦ ἐλευθερῶσαι.* Exemplum ascripsit Procopii Arc. Hist. p. 12, Toup. 14. *ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥςπερ τὸ ἀπολ.*] Ex Scholiasta Thucydidis II, 62. *παρὰ Θουκ.* om. Zonaras. 16. *Πολύβιος* IX, 40, 4. Cuius loci particula repetitur in v. *Θυμομαχοῦντες*. 17. *Ἀκαρνάδες* A.

---

et rigidum. Et *Ἀπαθής*, qui mala expertus non est. *Illi vero malorum expertes semper manserunt.* Et *Ἀπαθές*. *Sanitas in morte potius est quam in vita.* *Ἀπ' ἀκροφυσίων.* Verba folles redolentia procudere, id est, nova et recens elaborata. Aristophanes: *Et verba ornata ludicraque ostentare, omnia folles redolentia et ab archetypis recens expressa.* Per illa *ἀπ' ἀκροφυσίων* intelligit nova et quasi ab igne recentia. per verba autem *ἀπὸ κινναβευμάτων*, recens ficta et facta. *κίνναβος* enim dicitur exemplar, quod statuarii et pictores in fingendo et pingendo imitandum sibi proponunt. Hac voce multi sunt usi. *Ἀπάκτου.* Sophocles: *Sed quam celerrime puerum hunc iam accipe et domum claude.* *Ἀπάλαμνος.* Imperitus. *Ἀπαλλάξας.* Qui alicui persuadet ut desistat. Cratinus, Demosthenes, alii. Et *Ἀπαλλάξωμεν*, e medio tollamus. Xenophon: *Reliqua vasa superracanea removeamus.* Et *Ἀπαλλάξαι*, relegare. *Plebs vero rogabat, ut Iotomen quam longissime ab Armenia relegaret, quod is ab rebus novandis nunquam sibi temperaturus esset, si in patria maneret.* *Ἀπαλλάξειεν.* Amoverit. Aristophanes: *Facile quis plantas ex arvis removeat.* Et *Ἀπαλλαξείοντες*, qui discedere cupiunt. *Ἀπαλγήσαντας.* Apud Thucydidem significat, qui dolere desierunt: ut *ἀπολοφυράμενοι*. *Ἀπαλγοῦντες.* Animum despondentes. Polybius: *Acarnanes autem audito, Aetolos adversus se profectos esse, partim desperatione, partim etiam*

τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν. Καὶ αὖθις· Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν.

Ἀπαλέξασθαι. ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς·

Οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρίς, ἄναξ.

Καὶ Ἀπαλεξῆσαι, κωλῦσαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. ἀποπέμπεις.

Ἀπαληθεύειν. τὸ τἀληθὲς ἐξευρίσκειν. Καὶ Ἀπαληθεύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαληθεύοντι. τούτου τὸ δολερὸν ἀναφαίνεται.

Ἀπαλθήσεσθαι. θεραπευθήσεσθαι.

Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἀπαμβλύνει. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

Ἀπαμείρεται. ἀποστερεῖ.

Ἀπαμυνεῖ. ἀποτρέψει.

Ἀπαμφιέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφιεῖ, ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ·

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

Καὶ Ἀπαμφίσκων, ἀποκαλύπτων.

Ἅπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητής·

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν· καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπανάστασις. ἀποικία, μετάστασις.

Ἀπαναίνομαι. ἀρνοῦμαι.

Ἀπανθήσαντα. ξηρανθέντα.

---

2. *Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν*] Haec sunt verba Dionis de Antiocho Cynico, *Αὐτόμολος* cognominato, p. 433. eademque leguntur supra v. *Ἀντίοχος ὁ Αὐτόμολος*. *Küst.* Unde ponendum *γὰρ* pro *δέ*. 4. *Ἀπαλέξασθαι*] *Ἀπαλλάξασθαι* E. *Σοφοκλῆς* Aiac. 165. sq. Quod sequebatur *χῆμεῖς* Gaisf. delevit cum A. B. C. E. om. etiam Zon. p. 256. 7. *Ἀπαλεξῆσαι*] Lex. Seg. p. 415. 9. *Ἀπάλλεις*] Portus legendum conliciebat *ἀποπάλλεις*. Sed malim *ἀπιάλλεις*, ab *ἰάλλω*, mitto. *Küst.* *Ἀπάλλις* Codex Lexici Seg. *Ἀπαλλάττεις. ἀποπέμπεις* Phavorinus. Fortasse glossa extitit *Ἀπάλλεις*, id est *ἀποπάλλεις*. Post h. v. *Ἀπεῤῥώννυεν* addit B. *Ἀπερώννυεν* E. 10. *Ἀπαληθεύειν*] *Ἀπαληρίειν* B. E pr. Mox *τὸ ἀληθὲς* Zon. *τἀληθῆ* B. E. 11. Malim *τῷ χρόνῳ*. 13. *τούτου τὸ δ. ἀ.* pro interpretatione haberi solita haud scio an aliquam olim societatem cum superioribus tenuerint: quemadmodum Zon. p. 256. haec coniunxit. Nunc saltem *καὶ* ponere licet ante *τούτου*. 15. *Ἀπαλοὶ*] Videntur esse duo iamb. dim. acat. *ἁπαλοί τε θερμολουσίαις, Ἁβροί τε μαλθακευνίαις*. Nescio an hos respexerit Plutarchus An Seni T. II. p. 789. E. *Burn.* Plutarchi verba sunt haec, a proverbiali dicto paulum recedentia: *καὶ τὸ γέρας, οἶμαι, καὶ τὸ γεραίρειν ὄνομα, σεμνὸν ἀπὸ τῶν γερόντων γενόμενον, διαμένει· οὐχ ὅτι θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον, ἀλλ' ὡς βασιλικὴν ἐχόντων τάξιν κτλ.* Habent iisdem nominibus Phrynichus Seg. p. 4. (unde comici versum Meinekius in Menand. p. 260, bellulum effinxit, *Θερμολουσίαις ἁπαλοί, μαλθακευνίαις ἁβροί*) Lex. Seg. p. 415. et Arsenius p. 65. Inculcabantur etiam post v. *Μαλθακόν*. 16. Post *διαῤῥεόντων* omisi cum A. *Ἀπαλώτερος τρίχνου. ἐστὶν ἐν τῷ Τρίχνος.*

1. *Ἀπαμβλύνει*] Lex. Seg. p. 415. „Vide Herodem Stobaei CXVI, 24. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 263." *Gaisf.* Post *ἀλλοιώσεως* omisi cum A. *Ἀπάμεια πόλις*. Vide Zon. p. 247. 3. *Ἀπαμείρεται*] Vide Wolfium in Hesiodi Theog. 800. ad Tittm. in Zon. p. 276. 4. *Ἀπαμυνεῖ*] Cum gl. seq. Lex. Seg. p. 415. 5. *ἐνδύσαντες* Med. 6. *Μισουμένῳ*] Scripserat Menander drama, *Μισούμενος* vocatum, cuius meminit Suidas infra v. *Ἀποκναίειν*. Quare existimo excidisse hic nomen Comici illius, legendumque esse *Μένανδρος Μισουμένῳ*. *Küst.* *Μένανδρος* aut *Φοινικίδης* (coll. Athen. XIV. p. 652.) excidisse puto. *Reines.* Recte Küster. Scribebatur scil. *Μ. Μισουμένῳ*. Hoc elegans fragm. omisit Clericus, quod et animadvertit Hemsterh. in Lucian. p. 443. *Toup.* MS. V. Meinek. Menand. p. 119. 7. *μου*] *σου* reponendum vidit Hemst. *μὲν* Lex. Seg. 10. *Ἅπαν*] Leguntur haec totidem verbis apud Draconem de Metris p. 24. et Lex. Seg. p. 416. *ὁ Ποιητής*] Sic cum Dracone libri, praeter C. et Lex. Seg. qui *οἱ ποιηταί*. Locus est Il. *ὑ.* 156. 13. *οἱ δὲ*] *καὶ οἱ* A. Lex. Seg. p. 416. 14. *καὶ ἅπαν καὶ τὰ*] *καὶ ἅπαντα τὰ* A. Lex. Seg. *καὶ ἅπαντα* sive *καὶ ἅπαν* om. C. et Draco: qui novissima paulo cautius tractavit p. 29. coll. 85. sic ille refingendus adhibitis Regulis de Prosod. 82. *τότε ἕξει τὸ ᾰ συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν· τὸ δὲ ἐὰν εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ ᾱ.* Eadem paulo copiosius Apollon. de Adv. p. 569. appositis correptionis exemplis σύμπαν, *πρόπαν, ἅπαν*: ut facile nobis persuadeamus Suidam ex vitioso fonte praeceptum suum delibasse. Minus distincte de his explicuit Buttmannus Uber. Gr. I. p. 254.: unum scilicet *ἅπαν* Attici ultima producta (v. Meinek. in Menand. p. 51.) sibi concesserunt. 15. *Ἀπανάστασις*] Lex. Seg. p. 415. *μετάστασις* post Hesychium om. B. C. E. *μετανάστασις* Zon. p. 246. Statim A. marg. *Ἀπανισταμένη. γενικῇ.* 17. *ξηραθέντα* B. C.

---

odio et ira in hostem impulsi audax consilium ceperunt. Et alibi: *Propter frigoris vero magnitudinem animum despondentes confirmavit.* Ἀπαλέξασθαι. Resistere. Sophocles: *Nihil valemus ad haec resistere, te rex destituti.* Et Ἀπαλεξῆσαι, propulsare. Et Ἀπαλέξοντες, similiter. Ἀπάλλεις. Remittis. Ἀπαληθεύειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαληθεύω, veritatem aperio. *Ille vero postea deprehensus est, tempore omnia detegente et veritatem aperiente.* id est, dolus eius apparuit. Ἀπαλθήσεσθαι. Curatum iri. Ἀπαλοὶ θερμ. *Molles calidis balneis, delicati mollibus lectis.* dictum in eos qui luxu et deliciis diffluunt. Ἀπαμβλύνει. A caligine et tenebris liberat. Ἀπαμείρεται. Privat. Ἀπαμυνεῖ. Propulsabit. Ἀπαμφιέσαντες. Qui exuerunt. Et Ἀπαμφιεῖ, revelabit. [Menander] Misumeno: *Manifestabit enim simulationem istam tuam, quamvis occultare eam studeas, aliquando ebrietas.* Et Ἀπαμφίσκων, retegens. Ἅπαν. Iones corripiunt. ut Homerus: *Illis vero totus campus repletus est.* Attici vero tum in hac voce producunt ultimam syllabam, tum in παράπαν et similibus. Ἀπανάστασις. Coloniae deductio, commigratio. Ἀπαναίνομαι. Nego. Ἀπανθήσαντα. Quae defloruerunt.

Μακαριωτάτη ἐγώ,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν. . . . . . .
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον.
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτατο.

Ἀριστοφάνης φησίν. ἀπανθῶ γὰρ τὸ ἀποβάλλω, Καὶ ὁ Θεολόγος· Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν.

Ἀπανθίζω δὲ τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω.

Ἅπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή. σημαίνει δὲ ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἀπανθρακίζομεν. ἀντὶ τοῦ, ἄνθρακας ἐσθίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων, ὃ παροπτῶντες ἐσθίουσιν. ἢ ὀπτὰς ἐσθίομεν, ἢ ἄνθρακας ζωπυροῦμεν.

Ἀπανθρωπία. ἡ κακία. ὅταν τις μὴ κατὰ ἄνθρωπον ποιῇ, τοῦτο ἀπανθρωπία.

Ἅπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις. ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ ἅπτονται.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ἑκατέρως τὸ παραγίνεσθαι εἴς τινα τόπον. Καὶ Ἀπαντήσαντος, γενέσθαι φθάσαντος. Αἰλιανός· Ἀνεσταύρωτο δὲ ὁ πολιορκῶν· καὶ ἐς τοῦτό οἱ τὸ τοῦ χειμῶνος του μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος τὸ τέλος ὡρμήσατο. Καὶ Ἀπαντῶσιν, ἀντὶ τοῦ παραγίνονται. Ἅμα τῷ περὶ ὄρθρον εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι. Καὶ Ἀπαντωμένων, ἀντὶ τοῦ συμβαινόντων, γιγνομένων. Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἀπαντωμένων οὐδὲν ἱκανὸν ἦν πρὸς το κωλύειν τὴν ὁρμὴν τῶν Ῥωμαίων.

Ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

Ἁπανταχοῦ.

Ἀπαντῶ ἐπὶ δικαστηρίου· ὑπαντῶ δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἅπαξ. Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐκ τοῦ φρουρίου αὐτοὺς ἐκπεπτωκέναι ἔμαθεν, ἀφικνεῖται πρὸς αὐτούς. Καὶ Ἰώσηπος· Ἅπαξ δὲ καταστάντες εἰς ταραχάς. ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχερῶς.

---

1. *Μακαριωτάτη ἐγώ, ἥτις μεμ.*] Temere decerpti versus ex Aristoph. Eccles. 1151 — 56. quorum supplementum praebet v. *Μεμύρωμαι.* 7. *Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν*] Loci huius sensus supplendus est ex Gregor. Nazianz. Orat. XIX. p. 291. ubi sic legitur: *Ἕνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσυλον [γινώσκων,] τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν.* *Küst.* 9. *Ἅπανθ'*] Lex. Seg. p. 416. *Ῥοδόπις* et *Ῥοδοπίδος* Med. 10. *δὲ* omittendum cum Lex. Seg. et Arsenio p. 66. 11. Quae post *θνητοί* extabant, *ζήτει περὶ τῆς Ῥοδώπιδος ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*, delevi, cum habeant A. B. in marg., om. C. 12. *Ἀπανθρακίζομεν. ἀντὶ τοῦ ἄνθρακας ἐσθ.*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. in Av. 1545. Male vero hodie apud Scholiastam legitur *ὃ παροπτῶντες*, pro quo ex Suida rescribendum est *ὅπερ ὀπτῶντες*. *Küst.* Cum Scholiaste et Zon. p. 276. *παροπτῶντες* ex A. recepi. Temere vulgatam Suidae lectionem praeferebat Lennepius in Coluthum I, 3. p. 19. *ἄνθρακας*] An potius *ἀνθρακίδας*? vel *ἐπανθρακίδας*? Vide Scholiastam Aristoph. in Acharn. 670. *Küst.* Hoc Lennepius, illud Schol. Possis etiam *ἀπ' ἀνθρακιᾶς*. Zonaras *ἄνθρακα*: qui novissimorum loco nihil nisi *ἢ ἄνθρακας πυροῦμεν*. 16. *κακία*] *ἡ κακία* A. B. C. E. Med. In fine om. *λέγεται* A. B. E. Accedit Zon. p. 248. qui *γάρ* post *ὅταν*. *ὅταν τις* et quae sequuntur etiam C. 19. *πολλάκις καὶ ὧν οὐ δ. ἅ.*] *ἅπαντα ἐσθίουσιν* C.

1. *Ἀπαντᾶν*] Zon. p. 256. item Lex. Seg. p. 416. ordine verborum paulum mutato. 3. *Ἀνεσταύρωτο*] *Ἀπεσταύρωτο*. *Hemst.* *ἀνεσταύρωτο* A. Neutrum satisfacit. 5. *ἀπαντήσαντος*] *ὑπαντήσαντος* B. C. E m. s. et Edd. ante Küst., item mox *ὑπαντῶσιν* C. Malim *τοῦ* posterius abesse. *ὡρμήσατο*] l. *ὡρμίσατο*. Vid. v. *Ὅρμον*. Theodoret. Gr. Aff. p. 340. *Toup.* MS. 9. *Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἀπαντ. οὐδὲν ἱκ.*] Haec sunt verba Polybii X, 13. ut Iac. Gronovius recte observavit. *Küst.* 10. *κωλύειν*] *κ. τὴν ἐπιφορὰν καὶ* Polyb. 12. *Ἅπαντα τόλμης*] Aristoph. Thesmoph. 709. *Ὡς ἄπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.* Hinc Suidas corrigendus est: sed versus laborat, quod vidit Küsterus, sed medelam non vidit. Repone auctoritate Suidae: *Ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλέα τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.* *Toup.* Non belle procedit haec emendatio: *πλέα* enim secundam producit. Poterat alio ordine, *Ὡς πλέα 'σθ' ἅπαντα τόλμης.* — Sed eam manum Aristophanis esse haud ausim equidem praestare. Ex MS. et ed. Iunt. edidit Brunckius, *Ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης ἔργα.* Sed istud *γάρ* frigidum et otiosum est. *Porson.* IV. p. 485. Suidae scripturam etiam locus Equ. 304. commendat: ut coniici possit, *ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστι τόλμης πλέα τε κἀναισχυντίας*, apud Aristophanem esse reponendum. 14. *Ἁπανταχοῦ*] Sic A. nec plura. 15. *δικαστηρίου*] *κριτηρίου* A. Mox *ἀπαντῶ* Med. cum B. *συναντῶ* E. utrobique omisso *δέ*. 17. *Ἐπειδὴ*] *Ἐπεὶ* dedi cum A. C. *φρουρίου*] *φορίου* A. C. 19. *Ἅπαξ — διόλου*] Lucian. in Timon. p. 129. ubi Schol. *διόλου*. *Toup.* MS.

Aristophanes: *O me beatam, quae caput unxi bonis unguentis. haec enim diu in capite permanent: reliqua vero odorem cito amittunt et evanescunt.* ubi *ἀπανθῶ* est odorem suavem amitto. Et Theologus: *Cognatis, qui flore quasi felicitatis et fortunae exciderunt.* *Ἀπανθίζω* vero, flores colligo. *Ἅπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδ.* *Una sors est cunctis et Rhodopidi pulchrae.* Significat proverbium omnes mortales casibus aeque obnoxios esse. *Ἀπανθρακίζομεν.* Anthracas comedimus: qui pisciculi sunt, quos assatos edere solent. vel significat, carbones accendimus. *Ἀπανθρωπία.* Inhumanitas. cum quis facit, quae praeter humanam naturam sunt, id vocatur *ἀπανθρωπία*. *Ἅπαντα γάρ τοι.* *Omnia sunt esculenta obsessis.* de necessitate dicitur hoc proverbium. obsessi enim saepe etiam illis vescuntur, a quibus abhorremus. *Ἀπαντᾶν* et *συναντᾶν*. Utramque significat, in aliquem locum pervenire. Et *Ἀπαντήσαντος* dicitur de re, quae ante tempus accidit. Aelianus: *Obsidens autem in crucem actus est; et hunc in finem prorupit hiems alieno tempore interveniens.* Et *Ἀπαντῶσιν*, adveniunt. *Primo diluculo ad dominorum aedes accedunt.* Et *Ἀπαντωμένων* dicitur de rebus, quae accidunt et fiunt. *Verum enimvero cum haec acciderent, nihil Romanorum impetum retinere poterat.* *Ἅπαντα.* *Omnia sunt audaciae et impudentiae plena.* *Ἁπανταχοῦ.* *Ἀπαντῶ.* In iudicio compareo. *ὑπαντῶ* vero, obviam venio. *Ἅπαξ.* Prorsus, omnino. *Ut semel eos ex castello penitus expulsos esse cognorit, ad ipsos venit.* Et Iosephus: *Cum in maxime turbulentum rerum statum incidissent.*

Ἀπαξάπαντα. ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χρήματα ἀπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ ληιζόμενος, τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην παρανομίας ἐξέτισε. Καὶ Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. Ὁ δὲ Καῖσαρ νεμεσᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅτι ἀπαξάπαντες μὴ ἀνέστησαν.

Ἀπαξάπαντα. οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προςκείμενον. Καὶ Ἀπαξαπλῶς, ἀντὶ τοῦ καὶ ὡς εἰπεῖν.

Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τοῦ ἀποφαντικῶς ἢ παντελῶς. τὸ Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς οὐκ ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάντως ἐσομένου. Καὶ παροιμία· Ἅπαξ πυῤῥὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

Ἀπαξιῶν. ἀνάξιον ἡγούμενος. Ἀππιανός· Ὁ
247 δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ.

Ἀπαξίωσις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυςχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. τουτέστι καταφρονήσει.

Ἀπάξω. ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἀππαπαί. συγκαταθετικὸν ἐπίῤῥημα. Εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνδρὸς ἠράσθης; τοῦτο ἐπεφθέγξατο.

Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

Ἀπαραγγέλτως. ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἠθροίζοντο.

Ἀπαραπόδιστα. ἀπλανῆ.

Ἀπαράκλητοι. αὐτόματοι. Θουκυδίδης· [Πολλοὶ] τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.

[Ἀπαράκλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.]

Ἀπαράξειεν. ἀποσπάσειεν, ἀποχωρίσειεν. Ὡς εἰ τούτους ἀπαράξειε τοῦ λόφου, καὶ γένοιτο τῶν ἄκρων ἐγκρατής, θᾶττον κατεργασόμενος τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ.

---

1. *Ἀπαξάπαντα*] Zon. p. 253. 2. *Καὶ τὰ χρήματα*] Fragmentum hoc descriptum ex Procop. B. Pers. I, 25. ubi *ληιζόμενος* τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίαιταν —. *Abresch.* *ληιζόμενος* pro *λογιζόμενος* dedit A. firmante v. Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας: ubi libri servant mendosam scripturam *ἐς τὴν δίκην*, cuius loco ponendum fuit *ἐς τὴν δίαιταν*. 4. *Ἀπαξάπαντες* ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et quae sequuntur ex Schol. Aristoph. Plut. 111. petita. 5. *ἅπαξ* Dobraeus: *ἀπαξάπαντες* libri. 6. Locus negligenter descriptus ex v. *Ἀνέστησαν*: unde legendum saltem *ἀπαξάπαντας*. 7. *ἐνέστησαν*] *ἀνέστησαν* A. C. 8. V. Lex. Seg. p. 415. 9. *Ἀπαξαπλῶς*] Caput glossae posuit Lex. Seg. p. 415. *καὶ* aut expungendum aut intercidit formula quaedam velut *ὡς φάναι*. 11. *Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός*] Hebr. I, 1. *Küst.* Non ex Hebr. I, 1. sed ex Ps. LXI, 11. haec esse sumpta monuit Bos in prolegom. ad Vet. Test. Similis glossa sacra apud Zon. p. 284. *ἀντὶ τοῦ — ὁ Θεός*] Haec om. A. C. 13. *τοῦ ἀριθμοῦ*] *τοῦ* om. A. C. et Theodoretus, cui debetur haec interpretatio. 14. *Ἅπαξ πυῤῥὸς καὶ δέκατον χλ.*] Vide infra vv. *Ἀπερυθριᾶσαι* et *Πυῤῥός*: ubi legitur *καὶ μὴ δέκατον χλωρός*. *Küst.* *μὴ* hic etiam add. A. B. C. E. Id si locum habet, certe diversa structurae ratio fuerit instituenda. Ceterum non dubito quin observatio perperam irrepserit, id quod accidit etiam in v. *Πυῤῥός*. 15. Post *δανειζόντων* quae extabant ex v. *Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ* derivata, *Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην*. ὁμοία τῇ *Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ εἰς πάγην*, cum A. in marginem coniecerit, delevi. 16. *αἰτιατικῇ* quod Ald. post *Ἀπαξιῶν* addiderat, omisi cum B. C. E. Med. Ignorat etiam Zon. p. 257. *Ἀππιανός* in fragm. ed. Schweigh. T. I. p. 30.

1. *Ἀπαξίωσιν*] *Ἀπαξίωσις* dedi cum B. C. E. Zon. p. 240. *Ἀπαξίωσις. καταφρόνησις*. Dionysium Hal. p. 8. citat Toupius. *Πολύβιος*] Fr. Hist. 42. 4. *Ἀπάξω*] Lex. Seg. p. 415. Cf. v. *Ἄξω*. 5. *Ἀππαπαί. συγκ.*] Haec nota referenda est ad locum Aristophanis, qui extat in Ranis 57. sed ubi hodie legitur *Ἀτταταῖ*. Verba Scholiastae ibi corrupta sunt, quae hic obiter emendabo: *Ἀτταταῖ. γράφεται ἀππαπαῖ. διὰ τούτου οὐ καταθεμένου Διονύσου*. Lege, *διὰ τούτου οὖν συγκαταθεμένου τοῦ Δ.* Bacchus enim, quem comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, assensum praebet iis quae Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic *ἀππαπαῖ* adverbium *συγκαταθετικὸν* vocat. *Küst.* *ἀπαπαί* Zon. p. 285. 7. *καὶ τοῦτο*] *καὶ* om. A. C. Tum *ἐπεφθέγξατο* C. 8. *Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος*] Corrupte apud Hesychium: *Ἀπαράγκλητος. ἀνόμοιος*. Lege ut hic apud Suidam. *Küst.* Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 233. 9. *Πολύβιος*] Fr. Gramm. 21. 11. *Ἀπαραπόδιστα*] Lex. Seg. p. 415. *Θουκυδίδης* II, 98. ubi *πολλοὶ* om. MSS. cum Zon. p. 233. 15. *Ἀπαράκτητος. ἀσ.*] Haec lituram merentur. *ἀπαράκτητος* enim corruptum est ex *ἀπαράβλητος*, quod paulo ante praecedit, et suo loco legitur. *Küst.* Assentitur Alb. in Hesych. v. *Ἀπαράγκλητος*. Nihil differt Zon. p. 239. Gaisfordus *Ἀπαράκλητος* cum A. *Ἀπαράκλητος. ἀνόμιος*. *Ἀπαράκλητος* ἀ. C. Horum loco idem Zonaras: *ἀπαράκλητοι καὶ οἱ ἀπαρηγόρητοι*. *Ἀπαράκριτος* coniecit *Hemst.* 16. *Ἀπαῤῥάξειεν*] *Ἀπαράξειεν* h. l. et in exemplo scribendum monuit Valckenarius in Herodot. VIII, 90. post eumque Coraes in Heliodor. p. 35.

Ἀπαξάπαντα. Omnia et singula. *Omnium omnino fortunas cum sine discrimine praedaretur, poenas eorum quae per vitam commisisset iure meritoque persolvit.* Et *Ἀπαξάπαντες*, omnes simul. ἅπαξ enim significationem auget. *Caesar autem indignatur et irascitur, quod non universos exciderunt.* *Ἀπαξάπαντα*: non habet maiorem vim quam ἅπαντα, licet additum sit ἅπαξ. Et *Ἀπαξαπλῶς*, ut uno verbo dicam. *Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός*. *Semel locutus est Deus.* id est, verbis disertis, vel omnino. ἅπαξ enim hic non de numero dicitur, sed de eo quod certo futurum est. Et proverbium: *Semel rubidus, non fueris decies pallidus.* de feneratoribus dictum. *Ἀπαξιῶν*. Indignum iudicans. Appianus: *Populus vero Marcium consulatum petentem non elegit, non quod virum honore illo indignum iudicaret, sed quod superbiam eius metueret.* *Ἀπαξίωσις*. Contemptus. Polybius: *Philippus vero aegre tulit se a Corcyraeis contemni.* *Ἀπάξω*. E loco abducam. *Ἀππαπαί*. Adverbium approbantis. Cum enim Hercules Baccho dixisset: *Virine amore captus es?* ille sic respondit. *Ἀπαράβλητος*: Incomparabilis, dissimilis. *Ἀπαραγγέλτως*. Iniussu. Polybius: *Et undique iniussi congregabantur.* *Ἀπαραπόδιστα*. Non errantia. *Ἀπαράκλητοι*. Sponte sua facientes. Thucydides: *Multi Thracum, qui sui iuris erant, ad praedam ultro sequebantur.* *Ἀπαράξειεν*. Avellerit, separarit. *Si hos de colle deturbasset, eiusque cacumen occupasset, citius se eos qui in planitie essent, profligaturum*

Ἀπαραποίητον. ἄπλαστον.

Ἀπαράτιλτος (ἀντὶ τοῦ δασὺς καὶ ἄκοσμος τὰς τρίχας),

ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀπαργμάτων ὡρίων καιριώτερον. φησὶν ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ, ἀντὶ τοῦ ἐναγισμάτων, ἃ εἰς τοὺς τάφους ἔβαλλον. τὸ δὲ καιριώτερον, ἀναγκαιότερον.

Ἀπαραιτήτως. ἀσυγχωρήτως. Πάντας δὲ τοὺς περιτυγχάνοντας ἀπαραιτήτως ἀπέκτεινον διὰ τὴν ὀργήν.

Ἀπαριθμησόμενος. ἀποδώσων, καταβαλούμενος. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων. Καὶ Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀπαριθμῶ σι, αἰτιατικῇ.

Ἄπαρνος. ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Καὶ Ἀπαρνοῦμαι, αἰτιατικῇ.

Ἀπαροῦντα. ἀποχωρήσοντα. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προςεδόκων ἀν' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαροῦντα τὸν στόλον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπάρσεως. ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρεμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι. 219

Ἀπαρτί. ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογητί. παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες. Ἡρόδοτος· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ὁ ἀπαρτί. Καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις·

φράσον μοι.
Ἀπαρτὶ δήπου προλαβεῖν.

Καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Ἀπαρτίαν. ἀποσκευήν, τέλος ἀπαρτισμοῦ. Καὶ Ἀπαρτιζόντως, τὸ μήτε ὑπερβάλλειν μήτε ἐν-

---

1. *Ἀπαραποίητον*] Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 251. Vide Suicerum in v. 2. *Ἀπαράτιλτος*] Haec referenda sunt ad locum illum Aristoph. Lysistr. 279. *Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.* *Küst.* Vide v. Ἄλουτος. Post *τρίχας* addit Zon. p. 238. *καὶ ἐκ μακροῦ χρόνου ἀλουτιῶν.* 5. *ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ*] Pearsonus recte monuit intelligendam hic esse orationem Gregorii Nazianzeni *εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα*, cuius initium tale est: *Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες.* In ea oratione [XL.] p. 646. extant verba a Suida hic citata. *Küst.* Inde alia quaedam dictio sub v. Ἀγωνία relata. Ad eundem locum Basilius MS. Paris. ap. Gaisf. *Ἀπαργμάτων δὲ τῶν ἀπαρχῶν, ἃς ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς καρπῶν ὀπωρῶν τε καὶ κολλύβων καὶ κριθῆς καὶ φύλλων καὶ ἀνθέων καὶ ἁπλῶς τῶν καθ' ὥραν ἁπάντων τούτοις ἀπήρχοντο, καὶ τρίχας δὲ οἰκείας ἀποκειρόμενοι καὶ ζώων σφαγὰς καὶ αἵματα τούτων ἐναγίζοντες χαρίζονται τοῖς κατὰ σῶμα νεκροῖς οἱ τὴν ψυχὴν νενεκρωμένοι καὶ ἄπιστοι Ἕλληνες. Τὸ δὲ καιριώτερον ὡς πρὸς τὸ ὡρίων, ἀντὶ τοῦ ἐπικαιρότερον, ἐπιτηδειότερον.* 9. *Ἀπαραιτήτως*] Vide nos ad Hesych. v. Ἀραίτητον. Polyb. p. 110. Dion. Hal. p. 93. *Toup.* MS. *ἀσυγχωρήτως*] Sic recte in 2 MSS. Pariss. exaratum est. Priores vero editt. [cum B. E.] corrupte exhibent *ἀσυγχύτως*. *Küst.* *ἀσυγχωρήτως* quod emendarat Portus, etiam Zon. p. 285. 10. *περιτυγχάνοντας*] *παρατυγχάνοντας* C. 13. *Γέτας* E pr. Mox *ὡς* om. B. E. 16. *ἀριθμόν*] Sic Portus ex Harpocratione: *ἀπαριθμῶν* A. *ἀπαρίθμον* B. C. E. Med. *ἀριθμοῦ* Lex. Seg. p. 418. *Ἰσοκράτης*: huius locus est Philippi p. 87. D. *Καὶ . . αἰτιατικῇ* om. vulg. 18. *Ἄπαρνος*] Zon. p. 233. Cf. Pollux V, 104. *καὶ Ἀπ. αἰτ.* om. vulg.

1. *ἀποχωρήσαντα* E. *ὑποχωρήσαντα* Zon. p. 257. 2. *προςεδοκοῦν* A. 4. Zon. p. 240. 5. *ἢ φυγῆς*] Haec non sunt verba scriptoris anonymi, sed interpretatio compilatoris, qua vocem *ἄπαρσις* exponit. *Küst.* Fallitur vir doctissimus. Sunt enim haec verba Dionysii Halicarn. Antiq. Roman. lib. IX, 4. p. 539. ubi recte legitur: *ἀπάρσεως ἢ φυγῆς*, *discessus sive fugae.* Atque hinc discas quam periculosae res sit aleae sine cortice natare. Vox *ἄπαρσις* occurrit etiam apud Ioseph. Antiq. Iud. XVII, 9, 3. p. 850. *ὑπ' ὀνειδίσματι οὖσα τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀπάρσεως.* *Toup.* 7. *Ἀπαρτῆσαι*] Zon. p. 257. *κρεμάσαι* etiam Schol. in Eurip. Androm. 412. Sed confuderunt grammatici, qui frequentissimus fuit error, *ἀπαρτᾶν* et *ἀναρτᾶν*: v. Lennep. in Phal. p. 168. sq. Praeterea *ἀπαρτίζω*, ut sit pendeo, usurpavit Constant. Cerim. p. 424. 9. *Ἀπαρτί. ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in Aristoph. Plutum 388. *Küst.* Uberrime Lex. Seg. p. 418. 10. *τὸ πλῆρες*] *καὶ πλῆρες* A. B. E. Med. Schol. Zon. p. 284. *Ἡρόδοτος* II, 158. ubi v. Wessel. Inde restituendum *χίλιοι* sive *α* pro *ὁ*. 14. *προςλαβεῖν* cum Lex. Seg., unde hi versus redintegrandi, quos emendarunt Dobraeus in Plutum et Lobeck. in Phryn. p. 21. 15. *Πλούτῳ* v. 387 sq. 16. *Ἔγωγε — σώφρονας*] *τοὺς δεξιοὺς καὶ τοὺς σ.* A. 18. *Ἀπαρτίαν. ἀποσκ.*] Vide Salmasium de Modo Usur. p. 85. *Küst.* Glossa sacra: v. intpp. Hesychii. *τέλος ἀπαρτισμοῦ*] Lege *τέλος*, *ἀπαρτισμόν*, ut apud Hesychium. *Küst.* Cum Suida consentit Lex. Seg. p. 415. Cf. Zon. p. 247.

Ἀπαραποίητον. Non fictum. *Ἀπαράτιλτος.* *Hirsutus et per sex annos illotus.* id est pilis horridus et incomptus. *Ἀπαργμάτων.* *Maturorum fructuum primitiis tempestivius.* Sic Theologus in Oratione *de S. Baptismo.* ubi primitias intelligit, quibus mortuis parentabant. *καιριώτερον* vero, magis necessarium. *Ἀπαραιτήτως.* Inexorabiliter. *Obvios vero quosque irato et inexorabili animo trucidabant.* *Ἀπαριθμησόμενος.* Redditurus, persoluturus. *Geta vero ad ducem Romanorum venit, quasi annui tributi partem ei persoluturus.* Et *Ἀπαριθμῶν*, numerum complens. Isocrates. Et *Ἀπαριθμῶ*, aptum accusativo. *Ἄπαρνος.* Qui aliquid pernegat. et *Ἀπαρνοῦμαι*, aptum accusativo. *Ἀπαροῦντα.* Discessurum. *Carthaginienses vero singulis diebus sperabant fore ut classis domum rediret.* *Ἀπάρσεως.* Discessus. *Huius autem inconsultae discessionis an fugae causa fuit populi erga ducem odium.* *Ἀπαρτῆσαι.* Suspendere. *Ἀπαρτίσαι* vero perficere. *Ἀπαρτί.* Adverbium est, eodem modo formatum quo *ἀμογητί*: ab eo quod est perfectum et plenum. Herodotus: *Ab hoc loco sunt plene stadia mille.* Pherecrates *Crapatalis*: *Dic mihi. Immo prorsus etiam accipere.* Aristophanes *Pluto*: *Ego homines probos et modestos omnino reddam opulentos.* *Ἀπαρτίαν.* Suppellectilem, finem perfectionis. Et *Ἀπαρτιζόντως*, perfecte, ita ut nihil neque desit nec redundet.

δεῖν. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. Καὶ Ἀπαρτιλογία, ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς καὶ λόγος. οὕτω Λυσίας. Ἡρόδοτος δὲ ζ· λέγει δὲ Ξέρξης πρὸς Πύθιον τὸν Λυδόν· Ἵνα μήτοι ἐπιδεεῖς ὦσιν αἱ τετρακόσιαι μυριάδες ἑπτὰ χιλιάδων, [ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

Ἀπαρυστέον. ἀφαιρετέον. ἀπὸ τοῦ ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν. Καὶ Ἀπάρχου, ἀρχὴν βάλλε, ἢ ἀπαρχὰς πρόσφερε. Καὶ Ἀπαρξόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσομεν.

Εἰ μὴ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Ἅπασαν τὴν οὐσίαν ἠμφίασται. ἐπὶ τῶν μηδ' ὁτιοῦν ἄλλο κεκτημένων ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.

Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων.

Ἀπασκαρίζειν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Μένανδρος·

Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Ἀπαστία. ἀτροφία, νηστεία. παρὰ τὸ πάσασθαι. Καὶ Ἄπαστος, ἄγευστος· οἷον ἄμαστος, ἀμάσητος.

Ἀπαταγί. ἄνευ ψόφου.

Ἀπατεῶνος. ψεύστου.

Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσει. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ παραλογιεῖται. Τηλεκλείδης.

Ἀπατούρια. ἑορτὴ δημοτελής. ἤγετο δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δόρπειαν· ἐπειδὴ φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. τὴν δὲ δευτέραν Ἀνάῤῥυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν. ἔθυον δὲ Διὶ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ. τὴν δὲ τρίτην Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Ἡ δὲ αἰτία πόλεμος· ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν με-

1. Ὅρος — ἐκφερόμενος om. vulg. Integram sententiam praebet v. Ἀνάλυσις sive Ὅρος. 2. Ἀπαρτιλογία, ἀπηρτισμένος κ. πλ. ἀρ.] Ex Harpocratione. Küst. Lex. Seg. p. 416. ubi haec duas in glossas sunt distracta. 4. Ἡρόδοτος δὲ ζ. λέγει δὲ κ.] Legendum est, καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ ζ Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον. Vel sic, καὶ Ἡρόδοτος, παρ' ᾧ ἐν τῷ ζ Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον. Küst. Nugae. Ἡρόδοτος VII, 29. 4. δὲ καὶ] καὶ om. A. Lex. Seg. 5. μήτι] μήτοι A. Lex. Seg. Mox ἐπιδέες. αἱ τετρακόσιαι] Sic A. Lex. Seg. αἱ υ̅ E. υ̅ edd. ante Gaisf. 6. ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλ. ὑπ' ἐμέο πεπλ.] Haec verba ex Herodoto addidi, quae imprudenter admodum a compilatore praetermissa erant. Küst. Agnoscit Lex. Seg. 8. Ἀπαρυστέον. ἀφαιρ.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 917. Zon. p. 257. 9. Ἀπάρχεσθαι. γενικῇ] Hoc a Gaisf. additum cum A. B m. s. delevi, quod om. Lex. Seg. p. 416. et Zon. p. 258. Is etiam ἐμβαλεῖν. 10. Ἀπάρχου] Referunt ad Prov. III, 9. V. Hesych. et Zon. p. 275. 13. Εἰμὶ] Versus Apollonidae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 238. In εἰ μὴ pro εἰμί, scriptura Palatina, consentiunt A. B. E. Dictio corrupta, e qua saltem ἦδ' elicias. Sed probabiliter Hermannus Ἡνίδε δ'. 15. ἠμφίεσται] ἠμφίασται A. B. E. Med. Lex. Seg. p. 418. Vid. Albert. in Hesych. v. Ἀπημφιάσαντες. 16. τοῦ — κεκτημένον] τῶν — κεκτημένων A. C. Lex. Seg. Hoc recepi: recipiendum etiam ἀμπίσχονται cum Arsenio p. 66. 17. V. Arsenius p. 67. qui longius dictionem est exsecutus. 19. Ἀπασκαρίζειν] Caput gl. sine exemplo habet Lex. Seg. p. 418. Ἀριστοφάνης fragm. 416.

1. Μένανδρος fr. inc. 243. 2. σ'] Meinekius δ'. τήμερον] σήμερον C. B pr. 3. Ἀπαστία. ἀτροφία Lex. Seg. p. 415. Cf. Schol. Aristoph. Nub. 621. 4. Ἄπαστος] Ex Hom. Il. τ'. 346. Cf. Zon. p. 238. Repetuntur haec in v. Ἄμαστος. 6. Zon. p. 284. 8. Ἀπατηλός] Lex. Seg. p. 415. cum gl. seq. 9. αἰτιατικῇ om. vulg. cum Lex. Seg. 11. Ἀπατούρια. ἑορτὴ δημοτ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 146. Küst. Luculente hoc festum etiam describit Proclus in Platon. Tim. p. 27. Olear. Conf. Mori index ad Hellen. Xenoph. v. Ἀπατούρια. Burn. Vid. Schol. Platon. p. 424. et Lex. Seg. p. 416. 417. coll. Rhet. p. 211 et Gramm. Coislin. p. 605. Schol. Aristophanis Suida diligentius Eudocia p. 75. descripsit. Principium tenet Zon. p. 249. cum v. Ἀλλαντοπώλης. 12. ἐν ᾗ — Σιτάλκου Schol. et Eudocia reponunt post illa εἰς τὰς φρατρίας. 14. Δορπίαν Gramm. Coisl. et Arsenius, qui magnam horum partem recepit p. 64. sq. 15. φράτορες ὀψίας συνελθ.] Vide Meursium Graec. Fer. v. Ἀπατούρια et Holsten. in Steph. v. Φατρία. Küst. οἱ φράτορες Eudocia. 16. ἀναῤῥύειν] Haec vox a prioribus edd. abest, quam negligentia librariorum omissam esse existimo. Küst. Delevi interpolationem ἀναῤῥύειν τὸ ante θύειν factam, quam repudiant etiam MSS. et Gr. Coisl., qui om. ἔθυον ... Ἀθηνᾷ. 17. Κουρεῶτιν] Κουρεώτην B. E. 18. ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγρ.] Vide infra vv. Κοινὸν γραμματεῖον, Μειαγωγεῖν, Φράτορες, itemque Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pp. 146. 147. Küst. 19. φατρίας B. εἰς φατρίαν Gr. Coisl. Mox post αἰτία distinctionem posui. Deinde conf. Schol. Plat. p. 376. ἐγ 20. Βοιωτοὺς] νον A. περὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Scholiastam Aristophanis, ex quo Suidas. Sed Michael Apostolius III, 74. [sive Arsenius] habet περὶ Μελαινῶν, quam lectionem prae altera amplectitur et defendit Holstenius in Steph. v. Μελαινεῖς, quem vide. Küst. Conon. Narrat. 39. ὑπὲρ Οἰνόης. cf. Polyaen. Strateg. I, 19. et Frontin. II, 5. Reines.

Definitio est sententia quae explicando notiones absolute pronunciat. Et Ἀπαρτιλογία, numerus plenus et perfectus, summa integra. sic Lysias; item Herodotus libro VII. apud quem Xerxes ad Pythium Lydum verba facit: *Ne quadringentis myriadibus VII. millia desint, [sed supplemento a me addito, summam habeas integram.]* Ἀπαρυστέον. Tollendum. ab ἀρύω. Ἀπάρχεσθαι. Agyrtis stipem dare. Et Ἀπάρχου, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρξόμεθα, primitias offeremus. *Pro tenui facultatum mearum modo en tenue munus: quod si plura, deus, dederis, plures etiam inde primitias offeremus.* Ἅπασαν τὴν οὐσ. *Omnia bona sua induit:* dictum in eos qui nihil omnino possident praeter vestes, quibus induti sunt. Ἅπας ἐχῖνος τρ. *Omnis echinus asper.* proverbium in homines difficiles et morosos. Ἀπασκαρίζειν. Aristophanes *Tagenistis: Subsultare, ut perca humi.* Menander: *Ego autem risu hodie exultabo.* Ἀπαστία. Inedia, ieiunium. ab verbo πάσασθαι. Et Ἄπαστος, ieiunus: ut ἄμαστος, qui non manducavit. Ἀπαταγί. Sine strepitu. Ἀπατεῶνος. Impostoris. Ἀπατηλός. Fallax. Ἀπατήσει. Decipiet. Teleclides. Ἀπατούρια. Apaturia, festum publicum, per tres dies ab Atheniensibus celebrari solitum; quo Sitalces, filius regis Thracum, in civitatem ascriptus est. Primus eius dies vocabatur Dorpia, quod curiales vesperi una convivabantur. secundus Anarrysis, ab eo verbo quod sacrificare significat. sacrificabant enim Iovi Phratrio et Minervae. Tertius *Cureotis*, quod eo die pueros et puellas in curialium album referebant. Causa diei festi haec fuit. bellum Athenienses cum Boeotis de Celaenis, oppido quodam in confiniis sito, gerebant. cum autem Xanthius Boeotius

θορίοις. Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένου δέ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἥκοντα. ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. οἱ δέ φασιν ὅτι τῶν πατέρων ὁμοῦ συνερχομένων διὰ τὰς τῶν παίδων ἐγγραφὰς οἷον Ὁμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν. ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόκοιτον καὶ ἄκοιτιν· οὕτω καὶ Ὁμοπατόρια Ἀπατόρια. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπαύγασμα, καὶ Ἀπαυγάζω, καὶ Ἀπαυγή, ἡ ἔκλαμψις.

Ἀπαυδῶ. ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι. Ἀριστοφάνης·

Τούτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις ἀπαυδῶ, καὶ
αὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ.

Ἀπαυθαδιάζοντας. μεγαλοφρονοῦντας.

Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα.

Ἀπαυτοματισθεῖσα. οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς τελειωθεῖσα.

Ἀπαυτομολῆσαι. ἀναχωρῆσαι, φεύξασθαι. Ἔφερον δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν σιτία, οἱ μὲν ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ ἀπιστίᾳ. ἀπηυτομολήκεισαν γὰρ οἱ πλεῖστοι.

Ἀπαφίσκω. ἀπατῶ.

Ἀπαυχενίζειν. ἀφηνιᾶν, ἀτακτεῖν, ἢ τὸν αὐχένα συντρίβειν.

---

1. *Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλ. τὸν Ἀθην. βασιλέα Θυμοίτην*] Eandem historiam narrant Conon. Narrat. XXXIX. Polyaenus lib. I. et alii. Vide Meursium de Regno Attico lib. III. c. 10. *Küst.* In epitomen haec lector quidam Suidae redegit sub vv. *Μέλανθος* et *Ξάνθιος*. *τὸν Ἀθηναίων*] *τῶν Ἀθ.* A. 3. *τὸ γένος*] τὸ om. A. B. E. et Arsenius. 5. *τῷ Μελάνθῳ* om. E. 6. *τραγῆν*] A. in marg. *αἰγίδα*, quod in ipso contextu habet C. *τραγῆν, τουτέστιν αἰγίδα μέλαιναν ἐνημμένος* Schol. et Eudoc. Editum agnoscit vetus glossa *Τραγῆν ἡ. μέλαιναν*. Etym. M. p. 119. *αἰγέαν ἐνημμένον μέλαιναν*. 7. *δεύτερον ἥκοντα*] Pueriliter Portus, *quod iterum veniret.* Nam *δεύτερον ἥκειν* hic significat *non solum, sed cum comite venire.* Sic Athenaeus X. p. 419. *ἠρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος*, quod Laertius II, 139. de eodem Menedemo verba faciens sic effert, *προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν*. *Küst.* *ὁ δὲ ἐπεστράφη ... αὐτόν*] Historiam similis eventus de Phenio Aeneanum et Hyperocho Inachiensium rege narrat Plutarchus T. II. p. 294. *Küst.* 9. *καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο*] Apostolius post *Μελαναιγίδος* addit *βωμόν*, quam vocem tam Scholiastae Aristophanis quam Suidae hic restituendam esse non dubito. *Küst.* Ad καὶ E. marg. *ἐκλήθη*, supra *Μελαναιγίδος* idem *ἱερόν*, quod post *ἐδομήσαντο* inserit C. *ἐδωμήσαντο* Schol. Cf. v. *Μέλαν.* De Melanaegide Baccho vide coniecturas Welckeri *über das Satyrspiel* p. 200. sqq. 11. *ἐγγραφὰς*] *αὐτῶν συμφορὰς* C. 12. *ἑορτήν*] Addit C. *καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπατουρία*, reliquis omissis. 13. *τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ἄκοιτιν τὴν ὁμόκοιτον* Schol. et Eud. 14. *Ἀριστοφάνης* Acharn. 146. 16. *Ἀπαύγασμα, ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου* Zon. p. 252. *καὶ Ἀπαυγάζω* om. vulg. De h. gl. v. Albert. in Hesych. et Gloss. Gr. p. 167. Suicerique Thes.

1. Lex. Seg. p. 419. exemplo praetermisso. *Ἀριστοφάνης* Ran. 362. 3. Scribendum: *Τούτοις αὐδῶ κἀὖθις ἀ. κἀὖθις τὸ τρ.* 4. *τὸ τρίτον*] Neglexerant Portus et Küsterus. Paulo ante *καὶ καὖθις* Med. 5. *Ἀπαυθαδιάζοντας*] Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 275. Dicendum erat *ἀπαυθαδιαζομένους*: v. Lobeck. in Phryn. p. 66. sq. Mox *μέγα φρονοῦντας* Hesychius. Quae sequebantur sordes aetatis infimae, *Ἀπαυθαδίζω. γενικῇ. Ἀπαυθαδιάζω δὲ τὸ ἀποβάλλω, αἰτιατικῇ. ὡς τό, Ἀπηυθαδιάσατο τὸν τοῦ Σωκράτους νόμον* delevit Küsterus, habet A. in marg. *οἷον* E. pro *ὡς τό*. *ἀπαυθίζω γὰρ τὸ ἀπ.* Med. Tum *ἀπηυθίσατο* B. *ἀπηυθαδίσατο* Med. 6. Zon. p. 258. 7. *Ξενοφῶν* Anab. V, 2, 1. *οὐκέτι ἦν* Xenoph. 8. *ἐπὶ τὸ στράτευμα*] Xenophon ex optimorum librorum fide *ἐπὶ τὸ στρατόπεδον*. Mox delevi, *Ἀπαυστί, ἀκαταπαύστως*. „Hanc gl. habet A. in marg., om. C." *Gaisf.* 9. *οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς*] Delendum est *οὐκ*. Hesych. in *Αὐτοματήσαντες*. *Hemst.* *οὐκ* retinet Lex. Seg. p. 419. [cum Zon. p. 258.] et fortasse in scriptoris contextu, unde caput glossae desumptum est, legitur negativa. *Gaisf.* Donec scriptor iste deprehensus fuerit, opinabor quaedam post *οὐκ* intercidisse. 11. *Ἀπαυτομολῆσαι, ἀναχωρῆσαι* Lex. Seg. p. 419. ignorans barbarum illud *φεύξασθαι*. Aptius Zon. p. 275. *Ἀπαυτομολῆσαι, φεύξεται*. 15. *Ἀπαφίσκω*] Zon. p. 276. Gl. om. C. Vid. Od. λ'. 217. 16. *Ἀπαυχενίζειν*] Usque ad *ἀτακτεῖν* Lex. Seg. p. 419. „Philostrat. p. 722. Diodor. Exc. p. 529." *Toup. MS.* In fine *διατρίβειν* C. nihil mutat Zon. p. 258.

---

ad singulare certamen Thymoeten Atheniensium regem provocaret, idque ille detrectaret, Melanthus qui tum forte aderat Messenius, a Periclymeno Nelei filio oriundus, regnum pactus certamen illud suscepit. certantibus igitur illis, Melanthus cum virum aliquem nigra pelle caprina indutum a tergo Xanthii astantem conspexisset, iniuste eum facere dixit, quod cum comite in certamen descendisset. is igitur cum respexisset, a Melantho interfectus est. hinc igitur et festum appellatum est Ἀπατούρια, et Bacchi Melanaegidis aram dedicarunt. Alii vero dicunt, festum hoc appellatum fuisse Ἀπατούρια, quasi Ὁμοπατόρια, quod patres tunc convenirent, ut filios in album referrent. uti enim uxorem vocamus ὁμόκοιτον et ἄκοιτιν, sic etiam Ἀπατόρια dictum esse quasi Ὁμοπατόρια. Et Aristophanes: *Edere cupiebat farcimina de Apaturiis.* Ἀπαύγασμα, et Ἀπαυγάζω, et Ἀπαυγή, splendor. Ἀπαυδῶ. Interdico, veto. Aristophanes: *His edico, et iterum edico, et tertium edico.* Ἀπαυθαδιάζοντας. Animo elatos. Ἀπαυθημερίζειν. Eodem die redire. Xenophon: *Postquam commeatus haberi amplius non poterant, ita ut milites eodem die in castra reverterentur.* Ἀπαυτοματισθεῖσα. Non sponte perfecta. Ἀπαυτομολῆσαι. Recedere, fugere. *Sua autem cibaria ipsi ferebant, alii quidem propter famulorum inopiam, alii vero diffidentia. plerique enim aufugerant.* Ἀπαφίσκω. Decipio. Ἀπαυχενίζειν. Frenum detrectare, reluctari, vel cervicem confringere.

Ἀπαχθῆναι. ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι.

Ἀπ' αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἴγειρον. ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. αἴγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου,
250 ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.

Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. ἀπὸ ὑψηλῆς πέτρας.

Ἀπαίδευτοι. ἀνόητοι, ἄτακτοι. Καὶ Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑώδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε· τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

Ἀπαιδία. ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα. ἢ ἀγονία. Καὶ Ἄπαιδος ὁμοίως, τοῦ μὴ ἔχοντος παῖδα.

Ἀπαιδοτρίβητοι. ἀγύμναστοι, ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθριάζει. ἀντὶ τοῦ εὐδίαν ἄγει. καὶ ὑπαιθριάζει. συννεφεῖ δέ, συνάγει τὰ νέφη. Ἀριστοφάνης·

Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννεφεῖ;

Ἀπαινύμενον. ἀφαιρούμενον.

Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.

Ἀπαιωρούμενον. κρεμάμενον.

Ἄπαιρε. ὃ οἱ πολλοὶ ἆρον λέγουσιν. Καὶ Ἀπαίρειν, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι.

Ἀπαίσιον. ἀπρεπές, βλάσφημον, ἀσύμβολον, ἀσινές, ἢ δυσοιώνιστον. Ἀνεφάνησαν δὲ τοῦ αὐτοῦ φύλου τῶν Τούρκων, οὓς ἔφασαν τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας εἶναι.

Ἀπαισός. ὄνομα πόλεως.

Ἀπαιτοῦμαι. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀπαιτητέα καὶ ἀπαιτητέον, ἀντὶ τοῦ δεῖ ἀπαιτεῖν.

---

1. *Ἀπαχθῆναι*] Lex. Seg. p. 419. *ἀναιρεθῆναι* om. Zon. p. 275. 2. *Ἀπ' αἰγείρου θέα*] Vide Hesych. vv. *Αἰγείρου θέα*, *Θέα παρ' αἰγείρῳ*, *Παρ' αἰγείρου θέα*: item infra vv. *Αἴγειρος* et *Αἰγείρου θέα*. *Küst.* *ἐπ' αἴγειρον*] *παρ' αἴγειρον* Lex. Seg. p. 419. quod probandum diximus in Eratosth. p. 229. 5. *Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης*] Vide Scholiastam Homeri in Il. *ι'*. 15. *Küst.* Pertinet ad Il. *ν'*. 63. 7. *Ἀπαίδευτοι*, *ἀντὶ τοῦ ἀνόητοι* Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 234. 8. *Φιλωνίδου*] *Φιλωνίδης* A. B. E. *Φίλων*. — *οὗτος ὁ* om. C. *οὗτος ὁ Φιλωνίδης*] Ex Schol. Aristoph. Plut. 303. Horum pleraque Arsenius p. 63. sq. 12. *ὡς συώδης*] *ὡσυώδης* A. *καὶ* omittit Arsenius, qui mox *ἐν τοῖς ἑταίροις*, ubi *μετὰ τῶν ἑταίρων* E. 15. *Ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληρ. τὸν π.*] Verba haec de mendo mihi suspecta sunt: de quibus proinde amplius cogitandum censeo. *Küst.* *ἡλικίας ἐλάσσονι* Lex. Seg. p. 419. Hemsterhusius cum Toupio corrigit *ἐλάσσων χρόνου*: equidem locum desidero, qui talem orationis formam leviter confirmet. Nam exempla scriptorum *ἀπαιδία* docent constanter ad orbitatem vel sterilitatem referri. Commode tamen Hermannus me Inscript. Att. p. 232. admonuit, qua *παῖδες τῆς πρώτης — δευτέρας — τρίτης ἡλικίας* continentur. Suidam igitur sic emendandum ratus, *Ἀπαιδία. ἡλικία ἐλάσσονι χρόνου τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα*, puerum eius gradus describi suspicatur, qui propter defectum aliquot annorum ad certamina publica nondum fuerit admissus. Egregia suspicio, si quidem *ἀπαιδία* aliquam in usu palaestrico, qui Pollucis III, 14. notitiam effugit, sedem potuit obtinere. 18. *ἀπαίδευτοι*] Om. C. Hesychius et Lex. Seg. p. 419. servat Zon. p. 234. Idem tamen p. 251. *Ἀπαιδοτρίβητον, ἀγύμναστον.*

1. V. Phrynich. Seg. p. 26. 2. *Ἀριστοφάνης* Av. 1488, 89. *καὶ ὑπαιθριάζει* om. vulgg., silet Gaisf. Breviavit haec Zon. p. 258. 6. *Ἀπαινύμενον*] Pertinet ad Il. *Λ'*. 582. 7. *Ἀπαιόλημα*] Aristoph. Nub. 726. Interpretatur Lex. Seg. p. 419. *ἀποπλάνημα, ἀποκύβευμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν.* Vide v. *Παιόλημα.* 8. *Ἀπαιωρούμενον*] Lex. Seg. p. 421. V. *Ἀκραιον* confert *Hemst.* 9. Zon. p. 258. 10. *παραγενέσθαι*] Hac voce in hoc sensu saepe utitur Euripides. *Burn.* Schweighäus. in Polyb. IX, 6, 2. addit Gaisf. *παραγενέσθαι* habet etiam Schol. Luciani Amor. 10. *Ἀριστοφάνης*] Respexit forsan Aristoph. Eccl. 813. Conf. Brunck. in Lys. 539. *Burn.* *Ἀριστοφάνης* ad gl. *Ἀπαίροντες* revocavit Zonaras. Praeterea *ἄπαιρε* diversa fuit scriptura in Aristoph. Nub. 782. Menandri Exc. Legg. p. 86. laudat *Toup.* MS. 13. *ἀσινές*] Sensus potius requirit, ut legatur *ἐπισινές*, i. e. *noxium*. *Küst.* *ἀσεβές* Toupius. Mox *ἢ* addidit A. *Ἀνεφάνησαν*] Respexit Suidas Menand. Protect. Exc. p. 152. A. *Burn.* Verba sunt haec p. 381. *ἕτεροι δέ τινες τοῦ φύλου . . . ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας*: ubi *ἀπαισίων* a Niebuhrio repositum Suidas confirmat. 16. V. Il. *β'*. 828. 18. Quae post *ἀπαιτεῖν* extabat glossa de Schol. Aristoph. Nub. 240. repetita, *Ἀπαιτέων, ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης· Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μή σέ γ' ἀνιήσειε ἐπιδοίς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων*, eam delevi. Habet marg. A. om. C. Pro *ἀπαιτῶν Φωκυλίδης* recte praebet A. *ἀπὸ τῶν Φωκυλι.* i. e. *φωκυλίδου.* Mox *χρήστας* E. *κακοὺς* A. B. E. Deinde *φεύγειν* A. E. et ubi *μή σέ γ'* editur, *μή γε* A. *μή γε σε* B. E.

Ἀπαχθῆναι. Abductum vel interfectum fuisse. *Ἀπ' αἰγείρου θέα.* *Ab alno ludos spectare.* Dicitur de extremo loco spectantium. alnus enim theatro imminebat, ex qua spectabant, qui locum in theatro non habebant. *Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης.* Ab excelsa petra. *Ἀπαίδευτοι.* Stulti, disciplinae expertes. Et proverbium, *Indoctior Philonide Melitensi.* hic Philonides non solum erat magnus, sed etiam indoctus et porcinis moribus insignis; quem Aristophanes comice exagitat ut parasitos habentem et propter Laidis amorem Corinthi degentem. non solum autem ipse de porcinis moribus vellicatur, sed etiam socii eius, quos capros appellat; Laidem vero Circen, quod amatores suos veneficiis irretiret. *Ἀπαιδία.* Aetas pueritia minor. vel sterilitas. Et *Ἄπαιδος* genitivus, qui liberis caret. *Ἀπαιδοτρίβητοι.* Inexercitati, indocti. *Ἀπαιθριάζει.* Serenat. *συννεφεῖ* vero, nubes cogit. Aristophanes: *Quid Iuppiter agit? nubibusne discussis coelum serenat, an nubila ducit?* *Ἀπαινύμενον.* Spoliatum. *Ἀπαιόλημα.* Fallacia. *Ἀπαιωρούμενον.* Suspensum. *Ἄπαιρε.* Idem quod vulgus ἆρον dicere solet. Et *Ἀπαίρειν*, advenire, apud Aristophanem. Et *Ἀπαίροντες*, discedentes. *Ἀπαίσιον.* Indecorum, impium, mali ominis, noxium, inauspicatum. *Apparuerunt autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infaustorum daemonum averruncatores esse dicebant.* *Ἀπαισός.* Nomen urbis. *Ἀπαιτοῦμαι.* Reposco. aptum accusativo. Et *Ἀπαιτητέα* sive *Ἀπαιτητέον*, oportet repetere

Ἀπέβη. ἀπέθανε. Καὶ Ἀπεβίω, ὁμοίως.

Ἀπέβλισεν. ἀφείλετο. ἡ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν κηρίων, ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε
θοἰμάτιόν μου.

Ἀπέβριξεν. ἀφύπνωσεν.

Ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.

Ἀπεγνωκώς. ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δη-
751 μοσθένης. Καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν.

Ἄπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος· Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελασγικόν.

Ἀπέδει. ἐνέλειπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ὁ Ἀρκὰς μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός, τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακός.

Ἀπεδειλία. ἐδεδίει. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρόληψιν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν, (ἀντὶ τοῦ ἔννοιαν) τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία, καθάπερ οἱ πρόοπται τῶν ἱππέων.

Ἀπέδειξεν. ἀντὶ τοῦ παρέδωκε. Ξενοφῶν.

Ἀπεδήδοκε. κατέφαγεν.

Ἀπεδημηκότες. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες. Ἕρμιππος Φορμοφόροις.

Ἀπεδοκίμαζεν. ἀτίμως ὕβριζεν, ἐξεφαύλιζε. Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδίων βίων ἐπιμελομένους ἀπεδοκίμαζεν, τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν μέθαις καὶ κύβοις ἐτίμα καὶ προῆγεν.

Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον.

Ἀπέδοξεν. ἀντὶ τοῦ πῶς οὐκ ἔδοξεν.

---

1. Ἀπεβίω] Lex. Seg. p. 419. V. Alb. in Hesychium. 2. Ἀπέβλισεν] Ex Schol. Aristoph. Av. 498. Adde Zon. p. 278. ἢ ἀπὸ] ἢ add. A. 5. τὸν νῶτον A. B. Mox l. θἰμάτιον. 8. Zon. p. 279. 9. Ἀπεγένετο] Hesychius et Lex. Seg. p. 419. Antiattic. p. 82. Ἀπεγένετο. ἀπέθανε. Θουκυδίδης δευτέρῳ. Vid. Thucyd. II, 34. 51. 98. coll. Dukero Addend. p. 650. 11. γενικῇ post Ἀπεγνωκώς omisi cum Zon. p. 258. Lex. Seg. p. 419. et C. 12. ἐναντίον τῷ κατεγ.] Exempla praebet Reisk. ind. Demosth. in v. Ἀπογινώσκειν. *Gaisf.* 14. Lex. Seg. p. 419. Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης. * τὰ ἰσόπεδα. Κλείδ. κτλ. Suppleas, καὶ Ἄπεδα. „Κλείδημος] Clidemus, quem omisit, ni fallor, Fabricius, de Amazonio bello Plutarch. Thes. I. p. 12. F. Themist. p. 457. Vid. Barth. in Stat. XII, 637." *Burn.* Vid. Meursii Bibl. Gr. in Thes. Gronov. T. X. p. 1320. sive ed. Siebel. p. 44. Ceterum glossa praefigenda, quam Hesychius servavit, Ἀπεδίζειν. ὁμαλίζειν. Clidemi fragmentum irrepserat etiam in v. Ἠπέδιζον. 16. Πελαργικὸν Lex. Bachm. p. 115. 17. Zon. p. 258. ἐνέλιπεν] ἐνέλειπεν dedi cum A. Ὁ δὲ Φιλοποίμην] Ex Pausan. VIII, 49. p. 699. *Wass.* Cuius integram narrationem praebet v. Φιλοποίμην.

1. Πολύβιος XXIX, 6, 13. 17. Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρ.] Cum hoc fragmento conferenda omnino sunt ea quae leguntur infra v. Καχεξία. *Küst.* 5. Lex. Seg. p. 419. Ξενοφῶν Rep. Laced. 15, 3. 7. Ἀπεδήδοκε] Aristoph. Ran. 1015. 8. Ἀπεδημηκότες] Vitiosum habuit Dorvillius in Char. p. 553. etsi licentiam talem Hermippo non indignam esse putabat. Nihil einsdem generis attulit Hemsterhusius in Xenoph. Eph. p. 196. „ubi plures errores commisit et non confundenda confudit, hunc autem locum, qui vel maxime ad institutum eius facit, omisit. Ex Cratino apud Eustathium protulit προσεπατταλευμένα, quod merum librariorum est mendum et metrum pessumdat, ut disces ex Ath. IV. p. 138. F." *Porson.* Ἀπεδημικότες et ἀποδεδημικότες A. Verba ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες om. Lex. Seg. p. 419. Contra οὕτως Ἕρμιππος om. libri ap. Zon. p. 259. 11. Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδ.] Haec sunt verba Theopompi historici de Philippo, rege Macedonum, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 21. [Polyb. VIII, 11, 7.] unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum apud Athenaeum lib. VI. p. 260. D. sic legitur: Φίλιππος τοὺς μὲν κοσμίους τὰ ἤθη καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζε, τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπαινῶν ἐτίμα. *Küst.* Contraxit haec Zon. p. 259. 12. ἐπιμελουμένους] ἐπιμελομένους A. B. E. Mox καὶ ante ζῶντας om. A. 14. Huic glossae subiiciunt B. E. edd. ante Küst. Ἀπέδοντο. γενικῇ. 15. Ἄπεδον] Cf. v. Ἄπεδα. Toupius comparabat Arriani Exp. p. 339. cuius accedat locus Indic. 13, 2. Θουκυδίδης VII, 78. 16. αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαντο] αὐτοῦ quod libris invitis edd. vulgg. interpolarant, omisi. Horum partem Etym. M. p. 125. 18. οἰκείων A. C. E. Med. Infra τὸ ἐδώδιμον B. E. In fine omnes ante Küsterum addunt ἀνώμαλον ἢ ἰσόπεδον. 19. πῶς] Haec vox delenda est: vel legendum, οὐκ ἔδοξέν πως, quae Porti coniectura est. *Küst.* Respexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hist. Graec. VII, 4, 34. Ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Quae recte exponit noster, ὡς οὐκ ἔδοξεν. Sic solet Suidas, respectu scilicet habito ad locum, qui nunc non comparet quidem, sed quem olim, ut videtur, adscripserat. Ita Pausanias in Messen. c. 25. καὶ τοῦτο μὲν ἀπέδοξεν αὐτοῖς. — Et Herodotus non semel; ut I, 69. Ἱδρυνθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν, μετέπειτα ὥς σφι ἀπέδοξε, ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοισι μούνοισι χρᾶσθαι θεοῖσι. *Toup.* I. p. 67. Delendum πῶς cum Lex. Seg. p. 419. Nihil mutat Zon. p. 259.

Ἀπέβη. Mortuus est. Et Ἀπεβίω, idem. Ἀπέβλισεν. Abstulit, translatio ducta ab illis, qui mel e favis apum auferunt; vel ab iis qui lac emulgent. Aristophanes *Avibus*: *Grassator clava tergum meum petit; ego vero cado, clamare volens: ille vero pallium meum abstulit.* Ἀπέβριξεν. Obdormivit. Ἀπεγένετο. Decessit, sic Antiphon et Thucydides. Ἀπεγνωκώς. Qui reiecit. Demosthenes. Et Ἀπέγνωσαν, suffragiis suis absolverunt. Ἄπεδα. Plana. Clidemus: *Et arcem complanarunt, et Pelasgico muro novem portis apto cinxerunt.* Ἀπέδει. Inferior erat. *At Philopoemen Arcas magnitudine quidem et robore corporis nulli Peloponnesiorum cedebat; sed deformi erat oris specie.* Ἀπεδειλία. Formidabat. Polybius: *Perseus vero cum vel vincere vel mori sibi proposuisset, tunc forti et constanti animo periculum non tulit, sed timori succubuit, ut speculatores equitum.* Ἀπέδειξεν. Tradidit. Xenophon. Ἀπεδήδοκε. Comedit. Ἀπεδημηκότες. Pro ἀποδεδημηκότες dixit Hermippus *Phormophoris.* Ἀπεδοκίμαζεν. Ignominia afficiebat, contemnebat. *Et universe homines modestos et ad rem familiarem attentos despiciebat, sumptuosos autem et ebrietati aleaeque deditos honoribus et dignitatibus ornabat.* Ἄπεδον. Aequum et planum. Thucydides: *Athenienses vero descenderunt in quendam locum campestrem, ubi castra posuerunt, quod aliquantum cibariorum e domibus sumere vellent.* Ἀπέδοξεν. Displicuit.

Ἀπέδοσθε. ἀπημπολήσατε. Καὶ Ἀπέδοτο, ἐξέδωκε, παρέδωκεν.

Ἀπέδρα. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν.

Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;

Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Θεττάλῃ·

Εἶτ' ἀπέδραν μόνος.

Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε.

Σὴν κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθρισεν, ἄλλα τε πάντα

ἥρπασε, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν.

καὶ Ἀπέθερσε τὸ αὐτό.

Ἀπεκάθητο. ἐκαθέζετο. Ὁ δὲ Σκηπίων ἀπεκάθητο πρός τινι πυραμίδι, θεωρῶν τοὺς αὐτομόλους καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν.

Ἀπεκάλει. ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλει. * μετεπέμπετο. Ξενοφῶν.

Ἀπεκαρτέρησεν. ἑαυτὸν διεχρήσατο. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἔθηκεν.

Ἀπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

"Ἀπεκαίνυτο. ἐνίκα."

Ἀπέκειντο. ἐταμιεύοντο. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Ἀπέκνισε ξύλον. ἀπέκοψεν.

Ἀπεκομίσθη. ἀπηνέχθη.

Ἀπεκόμπασεν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

Ἀπεκόπησαν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

---

1. *Ἀπέδοσθε*] Lex. Seg. p. 419. Pertinet fortasse ad Act. Apost. V, 8. ut seq. ad Hebr. XII, 16. Vide in Hesych. Ἀπέδου habet etiam Aristoph. Ach. 541. cum Demosth. F. L. p. 412. *Gaisf.* 3. *Ἀπέδραν*] Legendum puto, Ἀπέδραν· ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν· καὶ τὸ πρῶτον . . . εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Nisi potius supplendum, Φερ. Ἰ. Μένανδρος· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Ignoti Menandri Δαιταλεῖς, Aristophanis notissimi. *Hemst.* Qui similem in sententiam disputans Suidae minus felicem operam insumpsit in Thom. M. p. 93. A quo non multum recedit Toupii coniectura, Ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ. ά. Ἰπνῷ. καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν. Ἀριστοφάνης Δ. Εἶτ' ἀ. μ. Horum commenta praecepit E. Ἀπέδραν ἐπανεχώρησαν καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν ὁμοίως. δεῦρο κτλ. Ἀπέδρα in capite gl. Gaisf. correxit e Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 274. Ex eiusdem p. 273 addas ἀπέφυγεν. 5. ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ.] τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κ. Lex. Seg. (MS. ἐπανεχώρησαν.) Ad hanc normam Suidae scripturam leviter detortam revocavi. In forma dicendi comparandus vel Heind. in Pl. Protag. 3. 6. Θετταλεῦσιν] Hanc lectionem invexit editor Basil. Θετταλεῦσιν A. B. Med. Θετταλέσιν E. Θετταλοῖς Lex. Seg. Θεττάλῃ reposui cum Porsono Aristoph. p. 243. V. Menand. Meineck. p. 77. 7. ἀπέδρα] ἀπέδραν A. B. E. Lex. Seg. Ceterum exemplum tertiae personae ἀπέδρα est Plat. Protag. p. 310. C. quod adhibuere Priscianus XVIII, 166. et Zonaras. 8. Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦν] Conf. Epicharmi locum apud Plutarch. Cons. Apollon. p. 110. A. *Burn.* Aut Epicharmi dictionem aut Eurip. Suppl. 533. is spectasse videtur, qui observationem allevit parum gl. Ἀπέθανεν consentaneam. 11. Versus Agathiae Ep. LXXXV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 204. 14. Ἀπέθερσε] Sic A. B. E. ἀπέθρισε Edd. vett. Iam cum Lex. Seg. p. 420 ... rat, Ἀπεθέρισεν, ἀπέκειρεν, Zonaras autem p. 279. Ἀπέθρισε (ἀπέθερσε). καὶ ἀπεθέρισεν, ἀπέκειρε καὶ ἀπέκοψεν: vetus Suidae scriptura videtur talis extitisse, Ἀπεθέρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε. καὶ Ἀπέθρισε, τὸ αὐτό. Σὴν κεφ. κτλ. Cf. Etym. M. p. 319. Ἀπέθριξε Abreschius in Aeschylum T. I. p. 304. Hesychii glossa commotus. Quattuor novissimas voces om. ... 15. Zon. p. 259. Ὁ δὲ Σκ.] Polybio tribuit Valckenarius. Σκηπίων Med. Reieci ceterorum scripturam Σκιπίων. ... θεωριῶν A.

1. ἀνεκάλει] ἐνεκάλει dedi cum A. Lex. Seg. p. 420. Zon. p. 259. cuius ad fidem locus sic refingendus: Ἀ. ἀνεκάλει. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ μετεπέμπετο. Cf. Leunep. in Phalar. p. 198. 2. Ξενοφῶν] Respexit Suidas Cyrop. I, 4, 25. sive IV, 5, 12. 3. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθ. εἰς Κρ.] Sententiam eorum Suidas expressit, quae continentur in v. Λυκοῦργος. 6. Ἀπεκαύθησαν] Vid. in Βούλιμος. *Hemst.* et *Valck.* in Adoniaz. p. 224. qui loci etiam Xenophontei Anab. VII, 4, 3. admonuit. 8. Ἀπεκαίνυτο] Glossa Homerica Od. Θ'. 127. 219. 9. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοιν.] Haec sunt verba Xenophontis de Expedit. Cyri II, 3, 15. ... demque ex Xenophonte recitat Athenaeus XIV. p. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. Ἀπόλεκτοι, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Irrepsit locus in v. Βάλανος. 10. οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδ.] Notandum est apud Athenaeum loco laudato legi, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. *Küst.* 11. ἱκέταις Med. 13. Ἀπέκνισε] Spectat II. Regg. 6, 6. ... Zonaras. 14. Ἀπεκομίσθη] Lex. Seg. p. 420. et paulo uberior Hesychius. 15. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XLVIII. Anthol. Pal. VI, 54. 16. Βραγχὸν] Sic Küsterus ex Anthol. Βρόγχον A. C. Βρόχον B. E. Med. 17. ἀνεβλήθησαν] ἐνεβλήθησαν B. C. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. „Interpretatio haec mihi non placet, quoniam non video, quomodo ea voci ἀπεκόπησαν convenire possit. Existimo igitur scribendum esse ἀπελάθησαν (sic), ab ἀπελαύνω: ἀποκόπτειν enim apud Xenophontem, quem Suidas hic citat, interdum significat aliquem e loco superiore pellere vel deturbare: ut Ἀναβ. III, 4, 39. IV, 2, 10. ... 17. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Ἀγχαγόρας ὁ Ἀργεῖος πεφευγώς, καὶ λέγει ὡς ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου. Ad hunc locum Suidam hic respexisse puto." *Küst.* Leg. ἀπεβλήθησαν. Vid. Suid. v. Λυσίμβολος. *Toup.* MS.

Ἀπέδοσθε. Vendidistis. Et Ἀπέδοτο, vendidit, tradidit. **Ἀπέδρα.** item ἀπέδραν, prima persona. Pherecrates *Ipno*: *Quin huc regredior et aufugio?* Menander *Thessala*: *Deinde solus aufugi.* **Ἀπέθανεν.** *Abiit eo unde venit.* Quaeras etiam v. Ἀποθανεῖν. **Ἀπέθρισεν.** Abscidit, amputavit. *Tuum caput felis morsu abscidit, et alia omnia rapuit, nec invidam satiavit maxillam.* Item Ἀπέθριξε. **Ἀπεκάθητο.** Sedebat. *Scipio vero ad quandam pyramidem sedebat, transfugas et desperatam illorum audaciam spectans.* **Ἀπεκάλει.** Reprehendebat. Apud Xenophontem autem revocabat. **Ἀπεκαρτέρησεν.** Mortem inedia sibi conscivit. *Lycurgus cum in Cretam venisset, inedia mortem sibi conscivit, ne leges, quas tulerat, abrogare cogeretur.* **Ἀπεκαύθησαν.** *Multorum manus et pedes frigus adussit.* **Ἀπεκαίνυτο.** Vincebat. **Ἀπέκειντο.** Servabantur. *Palmarum vero glandes, quales in Graecia cernuntur, in usum servorum reponebantur: dominis vero quae servabantur, erant selectae.* **Ἀπέκνισε ξύλον.** Abscidit lignum. **Ἀπεκομίσθη.** Asportatus est. **Ἀπεκόμπασεν.** In Epigrammate: *Raucum stridens chorda lyrae rupta est.* **Ἀπεκόπησαν.** Deturbati sunt. Xenophon.

Ἀπεκορύφου. προφανῶς ἔλεγεν. Ἡρόδοτος· Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀπεκορύφου σφι τάδε· εἰ μὲν διδοῦσι βασιλεῖ Δαρείῳ Ἀθηναῖοι γῆν τε καὶ ὕδωρ, ὁ δὲ συμμαχίην σφι συνετίθετο· εἰ δὲ μὴ διδοῦσιν, ἀπαλλάσσεσθαι αὐτοὺς ἐκέλευεν.

Ἀπεκράνιξε. τῆς κάρας ἀπεχώρισεν, ἀπέκοψεν.

Ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας.

Ἀπεκρίθη. ἀφωρίσθη.

Ἀπεκτήτου. ἀκτενίστου. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.

Ἀπεκτάγκασι καὶ Ἀπεκτόνασι.

Μισοῦσι μέν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Ἀπέλα. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαυνε.

Ἀπελαύνομαι. Ὡς οἱ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα τῶν ψυχῶν ἀπελάσαντες.

Ἀπελλαῖος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Δεκέμβριος μήν.

Ἀπέλεθρον. πολλήν, ἀμέτρητον.

Ἀπελεύθερος. ὁ ἐλευθερωθείς.

Ἀπεληλαμένος. ἀποφεύγων.

Ἀπελλῆς, Κολοφώνιος, θέσει δὲ Ἐφέσιος, ζωγράφος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, πρότερον δὲ Ἐφόρου τοῦ Ἐφεσίου, υἱὸς Πυθέου, ἀδελφὸς Κτησιόχου, καὶ αὐτοῦ ζωγράφου.

Ἀπέλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ. Θουκυδίδης. Δημοσθένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδρᾶναι. 233

Ἀπελογίζετο. ἀπηριθμεῖτο. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας, δι' ἃς πεφευγὼς εἴη τὸν Φίλιππον.

---

1. Ἡρόδοτος V, 73. 6. ἐκέλευον Med. 7. ἀπεχώριζε Zon. p. 279. ἀπεχώρησεν A. 9. Ὁ δὲ] Erycii Ep. III, 7. Anthol. Pal. VI, 255. 11. *Ἀπεκρίθη*] Gl. Platonica, teste Lex. Seg. p. 420. Vid. Abresch. Dil. Thucyd. p. 227. *Gaisf.* Hoc quo valeat, docet idem Lex. Seg. p. 429. f. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 108. Quod Atticistae reiecerunt ἀπεκρίθη dictum pro ἀπεκρίνατο, libri tribuunt Xenoph. Anab. II, 1, 22. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiarii XVII, 3. 4. Anthol. Pal. V, 270. 14. ἀγλαΐην A. 15. *Ἀπεκτάκασι*] Ἀπεκτάγκασι in capite gl. et in exemplo A. B. C. E. Lex. Seg. p. 429. commendatum a Porsono ad Toup. IV. p. 485. Observatio, quod ipse litterarum ordo docet, perperam inculcata ex v. Ἀποκτιννύναι. 16. Ex Menandri Θρασωνίδου Μίσος opinor.. Scribend. ib. πάτερ, μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' οὔ. Vid. infra v. Ἀποκτιννύναι. *Toup. MS.*

1. *Ἀπέλα*] Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 32. Possit aliquis ex eiusdem Anab. III, 4, 40. elicere, ἀπελᾷ. ἀντὶ τοῦ ἀπελαύνει: cum et Antiatt. p. 97. tradat, ἐλᾶν. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. Κάνθαρος Μηδείᾳ, et Herodianus π. μον. λέξ. p. 22. eodem spectet loco quamvis corrupto, cuius hanc opinor esse sententiam, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω, ὃ παρ' ἐνίοις ἐλάω, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. ἀπέλαυνεν] ἀπέλαυσεν καὶ παραπέλαυσεν A. (cf. in v. Ἀπελαύνομαι) ἀπέλαυεν Med. Ubi nemo non videt significari ἀπέλαυνε, quod recepi. Mox quae subsequebantur verba Deuteron. XXXII, 15. *Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος.* ἀντὶ τοῦ ἀπεσκίρτησεν, repetita scilicet ex v. Ἀπολακτίζω, delevi, cum habeat A. in marg., omittat cum duabus seqq. gl. C. 2. *Ἀπελαύνομαι*] Addit in marg. A. γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ: quae habent Med. B. E. in contextu. Sub finem huius gl. addunt B. E. Med. Ἀπέλαυσε καὶ παραπέλαυσε. 4. *Ἀπελλαῖος*] Vid. Albert. in Hesych. v. Μαράξας et, si libet, Clintoni F. H. II. p. 353. παρὰ Μακεδόσιν om. Zon. p. 234. 6. *Ἀπέλεθρον*] Homer. Il. ε. 245. et alibi. Pro πολλήν C. E. πολύν. Zonaras autem cum p. 246. et Etym. M. praebeant πολλὴν δύναμιν, hinc opinor effici πολὺ δυναμένην. Sed cum editis Lex. Seg. p. 420. 7. *Ἀπελεύθερος*] Athenaeus III. p. 115. *Toup. MS.* V. Lex. Seg. p. 421. 8. ἀποφεύγων] E. addit δεδιωγμένος: ut Hesychius, Ἀπεληλαμένοι. διωχθέντες. 10. Παμφίλου] Παμφύλου B. E. 11. Πυθίου] Πυθέου A. B. E. 12. Post h. gl. inserit A. Ἀπέλιπε. Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν: quae recurrunt infra in v. Ἀπελείπετο. 13. *Ἀπέλθῃ*] Ἀπέλθοι et ἐπανέλθοι E. cum Zon. p. 259. Utrum verius Thucydidis locus demonstrabit olim repertus. Cum vulg. consentit Lex. Seg. p. 421. 14. ἀποπεράναι Zonaras. Hanc quae excipiebant glossae Ἀπελλικῶν et Ἀπελείπετο, ab A. in marginem coniectae, *Ἀπελλικῶν.* Καὶ τὴν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηΐου καταλαβὼν ὁ Σύλας (sic) βιβλιοθήκην. σημαίνει δὲ ὄνομα κύριον. *Ἀπελείπετο.* ἀεὶ διὰ διφθόγγου. Ἀπέλιπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψεν, ὡς τὸ παρεληλυθὸς σημαῖνον, διὰ τοῦ ι. Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. Ἀπέλειπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανε, διὰ διφθόγγου. ὡς παρῳχημένος: delevi cum C. quamquam hic posteriorem sic ante v. Ἀπελυμαίνοντο collocavit: Ἀπελείπετο. Ἀπέλιπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψε· ἀπέλειπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανεν. Priorem ex v. Σύλλας esse traductam quis dubitet, admonitus vel istis vocibus, σημαίνει (ἔστι E.) δὲ ὄνομα κύριον? In v. Ἀπελείπετο talis extat scripturae diversitas: τὸ παρεληλυθὸς] μ A. μέλλοντα B. E. Tum διὰ τοῦ ε om. E. διὰ διφθόγγου ὡς π.] ὡς παρατατικὸς διὰ δ. E. παρῳχημένος in marg. 15. Zon. p. 259. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογ.] Hoc fragmentum Casaubonus et Valesius ad Polybium referunt. *Küst.* 16. πεφευγὼς] ὁ πεφευγὼς A. C.

Ἀπεκορύφου. Planis verbis pronunciavit. Herodotus: *Artaphernes, Hystaspis filius, Sardium praefectus, planis verbis haec illis dixit: Si Athenienses regi Dario terram et aquam dare vellent, se foedus cum ipsis iuncturum esse; sin minus, iussit eos abire.* *Ἀπεκράνιξε.* A capite decussit, abscidit. *Ille vero clava curvum cornu de capite bovis decussit.* *Ἀπεκρίθη.* Separatum est. *Ἀπεκτήτου.* Impexi. In Epigrammate: *Neque nitorem impexae tuae comae aurum augere potest.* *Ἀπεκτάγκασιν* et Ἀπεκτόνασιν. *Oderunt quidem, pater, Thrasonem; non tamen occiderunt.* *Ἀπέλα.* Pro ἀπέλαυνε. *Ἀπελαύνομαι.* *Ut illi qui impurum et crassum spiritum ex animis expulerunt.* *Ἀπελλαῖος.* Apud Macedones mensis December. *Ἀπέλεθρον.* Multam, immensam. *Ἀπελεύθερος.* Libertus. *Ἀπεληλαμένος.* Expulsus. *Ἀπελλῆς.* Apelles, genere Colophonius, sed ab Ephesiis iure civitatis donatus, pictor, Pamphili Amphipolitani discipulus, cum fuisset Ephori Ephesii; filius Pytheae, frater Ctesiochi, qui et ipse pictor fuit. *Ἀπέλθῃ.* Thucydides hac voce usus est de reditu; Demosthenes vero de fuga. *Ἀπελογίζετο.* Recensebat. *Ille vero ingressus causas recensebat, cur Philippum fugisset.*

Ἄπελος. τὸ ἕλκος· διὰ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διίστασθαι.

Ἀπελπίζω. αἰτιατικῇ.

Ἀπελωβήθη. ἐφύβρισται, εἴργασται. ἢ οὕτως· ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς·

Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἀπελυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο.

Ἀπέλυσεν. ἐλυτρώσατο. Πολύβιος· Ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας.

Ἀπεμορξάμην. ἀπεψησάμην, ἐδάκρυσα.

Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεται γὰρ τοῖς δάκρυσιν ἀπομάττεσθαι. ἢ ἀπεμόρξατο, ἐξωμοιώσατο.

Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο, τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.

καὶ Ἀπεμόρξατο, ἀπεβάλετο, ἀπεσμήξατο.

Ἀπεμπολή. ἀπόστασις, ἡ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις καὶ ἐμπορία. Καὶ Ἀπεμπολήσας, πεπρακὼς, ἀποκτησάμενος.

Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογίσω. Στράττις.

Ἀπεμφαίνει. ἀπείρηκεν.

Ἀπενεγκάμενος. κτησάμενος.

Ἀπενιαυτίσαι. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα

---

1. Ἄπελος] Vid. Zon. p. 238. Spectat ad Callimachi fr. 343. Ex Etym. M. p. 120. (coll. v. Ἕλκος) post πελάζειν suppleri [illegible] τὴν σάρκα. 3. Om. vulg. Gl. in alium locum coniiciendam fuisse patet. 4. ἐφύβρισται, εἴργασται] Legendum est ἐφύβρισται εἴργασται, ut apud Schol. Sophoclis in Aiac. 217. ex quo Suidas notam hanc descripsit, ut Portus etiam monuit. Küst. 5. Cf. Moschop. π. σχ. p. 48. Σοφοκλῆς Ai. 216, 17. Scribebatur ἡμῖν. 7. νύκτερος om. A. C. 8. Ἀπελυμαίνοντο] Respexit grammaticus noster ad locum illum Homeri Il. α'. 314. Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Scholiasta ibi ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπεκαθαίροντο. Küst. Lex. Seg. p. 420. Subiungit Hesychius ἀφηγνίζοντο. 9. Glossa Hom. Il. α'. 95. Ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπ.] Supplementum huius fragmenti habes supra v. Ἀναδέξασθαι. Küst. 11. V. Etym. Gud. p. 64. et glossas Hesychianas. 12. Versus trochaici Aristoph. Acharn. 672, 73. ὡς mendum vulg. Redierant [illegible] sub v. Ὥστ' ἐγὼ μέν. 13. κοιμώμενον] Pearsonus monet in codice Vaticano scriptum esse κυκώμενον: quae lectio magis placet. Küst. Sic Gaisf. cum A. B. C. E. Mox lege cum Schol. Arist. τοῖς δακρύουσιν. Id comprobans ipsa gl. Ὥστ' ἐγὼ μέν insuper praebuit: ἀντὶ τοῦ ἔκλαυσα· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

2. Quae post ἀπεμόρξατο legebantur ἴσως ἐξεμάξατο, omisi cum A. C. Lex. vero Seg. p. 421. Ἀπεμόρξατο. ἀπεψήσατο, [illegible]σεν, ἢ ἐξωμοιώσατο. Itaque versus Simonidei videntur recens accessisse. 4. Ὑετὸν] Simonidis fr. CVI, 3. 4. Anth. Pal. [illegible] 217. 7. Ἀπεμόρξατο] Glossa Hom. Il. β'. 269. 8. Ἀπεμπολή] Vid. Ἀμετροχάκου. Hemst. Cyrill. p. 27. [illegible] Toup. MS. Habet Lex. Seg. p. 421. ἀπόστασις] Id cum olim in suspicionem vocasset, mox Diatr. p. 48. scribendum esse coniecit Küsterus ἀπόδοσις, venditio. Sed ἀπόστασις, id est venditionem per libram, retinendum collata v. Ἀ[illegible]μενον, ostendit Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 139. qui mox p. 165. ex v. Κριός profert eundem in sensum dictum ἐν [illegible]νικαῖς ἀποστάσεσιν, in venditionibus vinariis. „Ἀπόστασις ἔργων habet Phrynichus Lobeckii p. 285. quem locum non [illegible] interpretes. Est fortasse operum locatio." Gaisf. Zonaras tamen p. 248. καὶ ἀπεμπόλησις pro ἀπόστασις. Is omisit etiam [illegible] κτησάμενος p. 277. ἡ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις] Verba haec ambiguam habent significationem. Vel enim accipi possunt de [illegible]tione dolosa, qua emptor fraudatur; vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus et circumvenimus: quo sensu in lingua [illegible] vernacula vendere aliquem interdum significat aliquem prodere et decipere. Ultimam significationem egregie confirmat locus [illegible] Aristophanis Ach. 373. Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπεμπολώμενοι. πιπρασκόμενοι διὰ τῆς κολακείας, τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀπατῶσιν αὐτούς. En clare Scholiasta docet ἀπεμπολώμενοι hic dici de illis, quos adulatores fallacibus verborum lenociniis decipiunt et in fraudem inducunt: quod [illegible] cum hunc Suidae non parum illustrat. Küst. Qui similiter in Aristophanis locum. 9. Verbi usum ostenderunt Pierson. [illegible] p. 156. et Porsonus Adv. p. 215. quorum hic recte iussit ἀπεμπολεῖν exterminari; renituntur tamen ἀπημπόλει apud ipsum Suidam (vide in v. Ἀμετροχάκου) et ἀπεμπολεῖται Strab. III. p. 142. 11. Ἀπεμυθήσω] Lex. Seg. p. 421. ἀπελογίσω probavi [illegible] A. et Codice Lex. Seg.: ἀπελογήσω Edd. Vidit etiam Tittm. in Zon. p. 278. 12. Ἀπεμφαίνει] Polyb. p. 683. et [illegible] in Mercurio, Suid. v. Πρόκλος, Marini Proclus p. 85. Origen. Philos. p. 55. ed. Wolf. Strabo p. 532. Toup. MS. ἀπέοικεν] [illegible]ρηκεν quamquam obscuriorem scripturam tamen librorum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 421. reduxi. Sed ἀπέοικεν Glossae [illegible] Areop. et Ἀπεμφαίνοντα. ἀπεοικότα Hesychius cum Zon. p. 254. Quae sequebantur, Ἀπεναντίας. γενικῇ, omisi, cum [illegible]cerit A. in marg., B. E. post v. Ἀπενιαυτίσαι. 13. Ἀπενεγκάμενος] Lex. Seg. p. 421. Hesychius et Zon. p. [illegible] 14. Ἀπενιαυτίσαι] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. minus recte scriptum est ἀπενιαυτῆσαι. Küst. [illegible]vit in Timaei p. 39. glossam eandem Ruhnkenius. Adde Schol. in Plat. Legg. IX. p. 869. E. Lex. Seg. pp. 206. 421. ἐνια[illegible] φυγεῖν τὴν πατρ.] Vide quae de hoc more veterum notarunt Meursius Exercitt. Crit. Part. 2. l. III. cap. ult. itemque in [illegible] coph. 1039. et Petitus Legg. Attic. p. 512. Küst. Vide potissimum Schol. Apoll. I, 865. et Nicol. Damasc. p. 38. ἐνιαυτὸν [illegible] p. 259.

Ἄπελος. Ulcus, ita dictum, quod magno hiatu diductum est. [Ἀπελπίζω. Aptum accusativo.] Ἀπελωβήθη. Foeda facinora perpetravit. vel, contumelia affectus et malo laesus est. Sophocles: *Furore enim correptus inclitus ille Aiax noctu foedum facinus perpetravit.* Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Ἀπέλυσεν. Absolvit. Polybius: *Quae etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Ἀπεμορξάμην. Abstersi, lacrimatus sum. *Quamobrem ego quidem illum lacrimis abstersis miseratus sum, conspicatus hominem senem a lictore male mulcari.* consequens hic ponitur pro antecedenti: fletum enim [illegible] qui solet abstersio lacrimarum. item Ἀπεμόρξατο, expressit. *Cum vix comas pluvia madidas abstersisset, leo vastator [illegible]mentorum eius vestigia secutus in cavernam venit.* Et Ἀπεμόρξατο, abiecit, detersit. Ἀπεμπολή. Venditio per fraudem [illegible], fraudulenta negotiatio et mercatura. Et Ἀπεμπολήσας, qui [illegible]didit, qui possidere desiit. Ἀπεμυθήσω. Enarrasti. Strattis. Ἀπεμφαίνει. Non convenit. Ἀπενεγκάμενος. Consecutus. Ἀπενιαυτίσαι. Annuum exilium subire propter

τι" ἐπί τισιν ἀδικήμασιν. Ἀπολλώνιόν φασι τὸν Τυανέα ἀπενιαυτίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον. Καὶ αὖθις περὶ Ἡρακλέους· Ἀπενιαυτίσαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

Ἀπέννινα ὄρη.

Ἀπεξεσμένον. ἠκριβωμένον.

Ἀπεώσατο. ἀπετινάξατο. Καὶ Ἀπεωσμένον, καὶ ἀπωσμένον ὁμοίως. Ἀπέωστο δέ, ἐπορθεῖτο.

Ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρδεῖν. Ἐπράδειν δέ, προτεταγμένου τοῦ ρ̄.

Ἀπεπίστευον. ἤλπιζον. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ὑλώδεις τόπους ὑπόπτως εἶχον πρὸς ἐνέδρας· ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέδοις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίστευον.

Ἀπεπλίξατο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Οὐκ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ῥαστώνης ἀπεσείσατο καὶ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν.

Ἀπεπόνουν. τοῦ πόνου ἔληγον. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια, στρατοπεδεύουσιν ἀμφὶ τὸ φρούριον τὸ Χλομαρῶν.

Ἀπεπυδάρισα [Ἀριστοφάνης] μόθωνα περιεκόκκυσα. ἀντὶ τοῦ ἀπέπαρδον. μόθων δὲ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. περιεκόκκυσα οὖν, κόρδακα ὠρχησάμην.

Ἀπεῤῥάπισεν. ἀπεφίμωσεν, ἀπεστόμισεν.

Ἀπέρατον. ἄπειρον, μέγα, οὗ πέρας οὐκ

---

1. Ἀπολλώνιόν φασι τὸν Τυανέα ἀπεν.] Haec ex Philostrato excerpsit Suidas, apud quem in Vit. Apoll. I, 13. sic legitur: Ἀλλ' ὅμως συκοφαντοῦσί τινες ἐπὶ ἀφροδισίοις αὐτόν, ὡς διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπενιαυτίσαντα ἐς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. *Küst.* Philostratum aliquid coloris duxisse a Xenoph. Memor. I, 3, 13. suspicabatur Toupius. Non opus: v. Etym. M. p. 120. 2. διαμαρτίαν A. 7. Lex. Seg. p. 421. et qui adiicit ἐκτετορνευμένον Hesychius. Differt Zon. p. 275. Pertinere videtur ad Greg. Naz. Or. XIX. p. 296. B. 8. Lex. Seg. p. 424. 9. ἐπορθεῖτο quo spectet ignoro. Hermannus e scriptura Grammatici Seguerlani apte hanc lectionem confecit, Καὶ Ἀπεωσμένον, ἀπωσμένον. ὁμοίως δὲ Ἀπέωστο, ἀπωθεῖτο: nisi forte placuerit, Ἐπέωστο δέ, ἐπωθεῖτο. Priorem rationem, ut sub finem nihil nisi ἀπωθεῖτο (Hesychius aliquantum iuvandus, Ἀπέωσται, ἀπωθεῖτο) reponatur, eo libentius probo, quo magis Graecos post Polybium (III, 74. XV, 33.) deprehendimus augmentum in verbo ὠθῶ neglexisse: velut Arrianum, Plutarchum (Sulla 21. Agesil. 36. Mor. p. 245. C. 467. D.), Lucianum (Bis acc. 21.), Dionem Cassium XLIV, 50. alios. 10. Ἀπέπαρδε] Aristoph. Equ. 636. Ἐπράδειν] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπαρδεῖν, ut Portus etiam monuit. *Küst.* ἐπράδην B. E. Scribendum videtur ἐπαρδεῖν. 12. ἤλπιζον om. E. Agnoscit Zon. pp. 259. 280. Οἱ γὰρ Ῥωμ.] Verba Polybii III, 71. ubi quod Suidas dixit πρὸς ἐνέδρας, latius explicatur. Mox ἐν τοῖς B. E. 15. Ἀχαρνεῦσιν] V. 217. ubi legitur οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἄν ἀ. Horum Ἀριστοφάνης — ἀπεπλίξατο sedem Gaisf. mutavit cum A. Nam reliqui collocant ea post Τριπτολέμῳ.

1. Haec minutatim traducta sunt in vv. Περιβάδην, Πλίγματα, Πλίξ, cum mendosa etiam scriptura πατήματα. Iisdem utitur Etym. M. p. 395. de quo Koen. in Gregor. p. 548. sq. Ceterum εὐχερῶς — πηδήματα Zon. p. 281. 2. ὅθεν] ἔνθεν A. et Schol. Aristoph. Quod recepi. 3. Ὅμηρος Od. ζ. 318. 4. τρέχον Med. 6. γὰρ πλὶξ] δὲ πλίξαν A. B. γὰρ πλίξαν E. δὲ πλὶξ Schol. 9. πόνου] πόλου A. πονεῖν E. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 7. eademque leguntur infra v. Ἐρεβοδιφῶντες. *Küst.* οἱ om. A. 10. ἐρεβοδιφῶντες] Sic etiam apud Simocattam hodie legitur. In 2 MSS. Pariss. [A. B. E.] vero exaratum est ἐρεβοδιφοῦντες. *Küst.* 11. Χλωμάρων] Χλομάρων A. et v. Φρούριον. Scripsi cum Theophylacto Χλομαρῶν. 12. Ἀπεπυδάρισεν] Ἀπεπυδάρισα A. B. E. Ἀριστοφάνης Equ. 704. Id nomen perversa ratione mediam in orationem infertum quis patienter ferat? Küsterus quidem Ἀπεπυδάρισα subiecit tacite: nos uncos admovimus. Repetantur haec in v. Περιεκόκκυσα. Quod si recte se habet οὖν, hic grammaticus iunxit μόθωνα περιεκόκκυσα. 16. Ἀπεῤῥάπισεν] Non solum vox ipsa sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, et quam apud nullum alium lexicographorum reperio. *Küst.* Scribendum Ἀπέῤῥαψεν. Aeschines Περὶ Παραπρεσβείας p. 246. ed. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. *Se nullo negotio os Philippi obturaturum dicebat.* *Toup.* III. p. 35. Verisimilior Hemsterhusii suspicio, mendose haec scripta fuisse pro ἐπεῤῥάπισεν, ἐπεφίμωσε. Cum Suidae libris concordant Lex. Seg. p. 421. Phavorinus et Glossae Dionysii Areopagitae. „Pollux VI, 145. ἀπεῤῥαμμένος τὸ στόμα. MS. C. C. C. Oxon. τὴν γλῶτταν om. intermediis. Pro *resuere* Herodot. p. 37, 37. ed. Steph. [I, 123.] quasi ἀναῤῥ. In Suida fort. scr. Ἀπεῤῥάφισεν." *Wass.* 17. Ἀπέρατον] Ἀπέραντον: ἄ. μ. οὗπερ οὐκ ἔστιν πέρας. γράφεται καὶ ἄνευ τοῦ ν̄, ὅπερ καὶ ἄμεινον. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἄνευ τοῦ ν̄. Sic E. Lex. Seg. p. 421. Ἀπέραντον· ἄπειρον. Paulo meliora Phrynichus p. 22, 14. Zonaras nihil nisi Ἀπέραντον. ἀτελεύτητον p. 251.

---

aliqua crimina. *Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas exulasse.* Et alius de Hercule: *Cum propter caedem, ut mos fuit, per annum a patria exulasset, expiatum Athenas redisse.* Ἀπέννινα ὄρη. Ἀπεξεσμένον. Accurate elaboratum. Ἀπεώσατο. Repulit. Et Ἀπεωσμένον, item Ἀπωσμένον. Ἀπέωστο vero, id quod ἀπωθεῖτο. Ἀπέπαρδε. Et Ἀποπαρδεῖν. item Ἔπραδεν, praeposita littera ρ̄. Ἀπεπίστευον. Fidebant. *Romani enim loca silvestria propter insidias habebant suspecta, patentibus autem et apertis fidebant.* Ἀπεπλίξατο. Celeriter et magna facilitate se corripuit atque aufugit. Aristophanes *Acharnensibus*: *Non tam facile aufugisset.* πλὶξ enim significat gressum, et πλίγματα, saltus. unde etiam quod aliis est περιβάδην, Sophocles *Triptolemo* ἀμφιπλὶξ appellat. Et Homerus: *Mulae vero tum bene currebant tum gradatim pedibus incedebant.* Πλὶξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est inter pollicem et digitum indicem. item os, quod est inter utrumque femur. Ἀπεπόνουν. A labore cessabant. *Sed Romani, cum loca subterranea scrutari desissent, castra circa castellum Chlomarum posuerunt.* Ἀπεπυδάρισα. Aristophanes: *Crepitum emisi, et mothonem saltavi.* Est autem μόθων genus saltationis sordidae. vel περιεκόκκυσα significat, cordacem saltavi. Ἀπεῤῥάπισεν. Camo seu capistro os obligavit. Ἀπέρατον. Infinitum, cuius nullus est exitus.

ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τοῦ ν̄ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέρατον.

καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλουμένην εἰρήνην λαμπρῶς παρέλυσεν.

Ἀπεργασάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐξ ὧν εἰργάσατο. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. Καὶ Ἀπεργάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι· Ἀριστοφάνης.

Ἄπεῤῥε. ἀντὶ τοῦ φθείρου, πορεύου μετὰ
255 φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὑθλεῖς, ἄπεῤῥε.

ἄπερρε οὖν, ἀποφθάρηθι. Καὶ ἔῤῥων, φθειρόμενος.

Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ·

Κραπατάλοις Φερεκράτης.

[Ἀπερεύγομαι. αἰτιατικῇ.]

Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι. ἀκουμβίζω. Καὶ Ἀπερείσασθαι, ἐκβαλεῖν, ἐκκενῶσαι. Ὥςπερ εἰς ἐκείνους βουλόμενοι ἀπερείσασθαι τὸν θυμόν. καὶ Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἀπερείσασθαι ἔλεγεν τὴν ὀργήν. ἀπερείσασθαι οὖν, ἐκκενῶσαι, καταθαῤῥῆσαι, ἐπιβῆναι. Πρὸς ἕνα καιρὸν ἀπερείσασθαι τὰς ἐλπίδας οὐδαμῶς ἔκρινε συμφέρειν.

Ἀπερείσια. ἄπειρα. Ὅμηρος·

Ἀπερείσι' ἄποινα.

Καὶ Ἀπερείσιος, ἄπειρος, πολύς.

Ἀπερίβλεπτον. ἀνυπονόητον.

Ἀπερίγραπτον. ἀπεριόριστον. Ὅτι τὸ ἀπερίγραπτον τριττόν, τόπῳ, χρόνῳ, καταλήψει. ὁ μὲν Θεὸς κατὰ πᾶν εἶδος ἀπερίγραπτος, τὰ δὲ αἰσθήσει καταληπτὰ καὶ περιγραπτά.

Καὶ Ἀπερίγραπτοι, ἀπερίσκοποι.

Ἀπεριχτύπητον. ἀτάραχον, ἀνενόχλητον.

Ἀπεριλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν, ἢ οἷον οὐκ ἄν τις περιλαλῆσαι.

Ἀπερισάλπιγκτοι. ἀπεριήχητοι, ἀκατήχητοι.

Ἀπερίτροπος. ἀνεπίστροφος.

Οὔτε γὰρ . . . Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

---

2. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις* principio. In quo loco si virgula distinxeris post ὅσον, quod dixi de Synt. p. 427. faciendum esse, ... ad orationis vim desideres. 5. *Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλ.*] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 5. *Küst.* ... *ὧν εἰργάσατο*] Integer Harpocratio ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο. Gl. habet Lex. Seg. p. 421. 9. *Ἀριστοφάνης*] Av. ... 11. *ἀποφθείρου* Hesychius. 12. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 782. 14. *Ἄπεῤῥε*] Haec habet Lex. Seg. p. 422. omissis *Κραπατάλοις Φερεκράτης*. Duplex glossa *Ἔῤῥων* et *Περιέῤῥων* hinc est confecta. *ἀντὶ τοῦ φθάρηθι*] ἀποφθάρηθι A. B. C. E. Lex. Seg. 16. *Ζητῶν*] ζητῶ B. C. E. Lex. Seg. cum Valcken. in Eurip. Hippol. 973. et Porsono Aristophan. p. 30. Mox *Κραπατάλλοις* A. 18. *Ἀπερεύγομαι*] H. l. ponit A. post v. *Ἀπερείσια* B. E. Med. Haud frustra neglexit Küsterus. 19. *ἀποτίθημι*] ὑποτίθημι C. 20. *ἀκουμβίζω*] Vide infra vv. *Ἀπηρείσατο* et *Ἠρεικώς*: itemque Reines. Varr. Lectt. III. p. 475. ... 22. *Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον Ἰλ.*] Sensus huius loci supplendus est ex Iosepho de Bello Iud. lib. II. p. 828. [II, 21, 10.] ubi ... gitur: *Βοώντων δὲ τῶν λοιπῶν αἴτιον εἶναι μάλιστα τῆς ἀποστάσεως Κλεῖτόν τινα, καὶ παρακαλούντων εἰς ἐκεῖνον ἀπερείσασθαι τὴν ὀργήν, ὁ Ἰώσηπος ἀνελεῖν μὲν οὐδένα προῄρητο.* *Küst.*

1. *ἔλεγεν ἀπερείσασθαι*] ἀπερείσασθαι ἔλεγεν A. C. E. 2. *Πρὸς ἕνα καιρὸν*] Ex Polybio opinor. *Toup.* MS. 5. *δῶρα* post *ἄπειρα* inserunt B. C. E. Med. Itaque totum hoc quicquid fuit interpretationis suspectum habemus. *Ὅμηρος*] Il. ά. 13. Exemplum deest E. 7. Cf. Apollonii Lex. p. 145. et v. *Ἀπειρέσια*. 8. *ἀνυπονόητον*] ἀνυπομόνητον C. ἀνυπονόητον ... Lex. Seg. p. 421. 9. Lex. Seg. p. 421. f. *ἀπερινόητον* Hesychius, vereor ut emendate. 10. Cf. v. *Αἰσθήσεις*. 13. *ἀπερισκόπητοι*] ἀπερίσκοποι dedi cum A. et Lex. Seg. p. 422. Adde Zon. p. 253. 14. *Ἀπεριχτύπητον*] Habet A. in ... Ducta videntur a Zon. p. 252. Vox aevi Byzantini. 15. *Ἀπεριλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 863 ... periorem tantum explicationem hausit. 16. *περιλαλῆσαι*] περιλαλῆσαι A. Scripsi *περιλαλῆσαι*. 17. *Ἀπερισάλπιγκτοι*] Lex. Seg. p. 422. et Glossae Dionysii Areopagitae. Malim tamen omissum *ἀκατήχητοι* cum Zon. p. 239. Stobaeum p. 587. (LIV. 60.) et Synesium de Regno p. 13. citat Toupius MS. Huc pertinet illud *περισαλπίζεσθαι* apud Plut. qui dicitur Apophth. p. 192 ... Mox *ἀπεριήχητοι* exemplis firmat Hasius in *Notices* T. IX. p. 217. 20. *Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.*] Sophocl. El. 182. *Küst.* Neglexit ille mendosam notare scripturam eamque glossae repugnantem *ἀνεπίτροπος* (cuius immunis est Zon. p. 234) velut mox *ἀνεπίστροφος* causa fuit cur *ἀπερίτροπος* oblitteraretur. Ex hoc fonte, cum grammaticum latuisset *ἀνεπίτροπος* ... litudine sonorum an litterarum in locum vocis *ἀπερίτροπος* esse suffectum, glossa quondam manavit *Ἀνεπίτροπος*.

---

id qui per ν̄ scribunt falsi sunt. Aristophanes *Nubibus*: *Modus harum noctium quantus, quam immensus.* Et alibi: *Chosroes vero pacem, quae aeterna vocabatur, manifeste violavit.* Ἀπεργασάμενος. Qui alicui pro meritis gratiam rettulit. sic Isaeus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπεργάσασθαι Aristophanes dixit, quod est absolvere. Ἄπεῤῥε. Pereas, abi in malam rem. Aristophanes *Nubibus*: *Nugaris, abi in malam rem.* Et ἔῤῥων, qui in malam rem abit. Pherecrates *Crapatalis*: *Eum quaero inde a tempore matutino vicos perreptans.* [Ἀπερεύγομαι. Aptum accusativo.] Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. Vellus depono, incumbo. Et Ἀπερείσασθαι, effundere, evacuare. *Tanquam in eos iram effundere cupientes.* Et Iosephus: *In facinoris auctorem se iram effundere velle dicebat.* Ἀπερείσασθαι igitur, evacuare, fiduciam in aliqua re collocare, alicui inniti. *In unum tempus omnes spes suas conferre minime conducibile iudicabat.* Ἀπερείσια. Infinita. Homerus: *Immensam auri vim pro redemptione.* Et Ἀπερείσιος, infinitus, multus. Ἀπερίβλεπτον. Inexpectatum. Ἀπερίγραπτον. Indefinitum. Triplici sensu aliquid circumscribi non posse dicitur: vel ratione loci, vel temporis, vel intellectus. Deus quoquam horum modorum circumscribi nequit: contra quod quae sensibus percipiuntur, finita sunt et limitibus circumscribi possunt. Et Ἀπερίγραπτοι, inconsiderati. Ἀπεριχτύπητον. Quod omni strepitu vel turba vacat. Ἀπεριλάλητον. Qui loqui nescit, vel loquacitate insuperabilis. Ἀπερισάλπιγκτοι. Quos nullus turbarum sonus circumsonat. Ἀπερίτροπος. Incuriosus. *Neque enim filius Agamemnonis, neque Deus inferorum ultionem negligit*

ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν, ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται. ἢ ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τό,

Περιτροπέων ἐνιαυτός.

Ἀπεῤῥίφη. γενικῇ· ἐξεβλήθη. ἀποῤῥίπτω δὲ αἰτιατικῇ.

Ἀπέῤῥιψεν. Ὁ δὲ ἐπιτηρήσας τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τούτων ἀπέῤῥιψε λόγους. τουτέστι παρενέβαλεν. ἢ Ἀπέῤῥιψεν, ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ στωμύλος τε ὢν καὶ ὑψαγόρας ἀπέῤῥιψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.

Ἀπεροῦντα. κωλύοντα, ἀποτρέποντα. Στέλλεται ἐκ βασιλέως γράμματα, ἀπεροῦντα τὴν τῶν βαρβάρων ἐπίθεσιν. Καὶ Ἀπεροῦσιν, ἀπαγορεύσουσι καὶ παύσονται τοῦ πολέμου.

Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν.

Ἀπέῤῥωγεν. οὐκ ἀπέῤῥηκται. καὶ Ἀπεῤῥώγει, καὶ σὺν τῷ ν̄ῡ ἀπεῤῥώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον.

Κἀτ' ἀπεῤῥώγειν ὁ πούς.

Καὶ Ἀπεῤῥωγότες, κατεσχισμένοι ἢ ἀπεσχισμένοι.

Ἀπερωεύς. κωλυτής. Ὅμηρος· 256

Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἄπερ σύ. ἀντὶ τοῦ ὥςπερ σύ.

Ἀπερυθριᾶσαι. ἀπαναισχυντῆσαι. Ἀριστοφάνης·

Κρεῖττον ἦν τότ' εὐθὺς ἀπερυθριᾶσαι, ἢ χρήσαντά με σχεῖν πράγματα.

τὸ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ χρῶνται. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυῤῥὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

Ἀπερύκοι. ** ἀπεκωλύθη.

Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.

---

1. *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίστροφος*] Scribe ex Scholiasta Sophoclis: *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπερίτροπος, ἀνεπίστροφος κτλ. Küst.* τὸ τοὺς ἐ. Med. 4. Hom. Il. β'. 295. 5. *ἀποῤῥίπτω δὲ αἰτ.* merito delevit Küsterus. 7. *τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τούτων*] Oratio mendosa: quam nonnullis etiam vocibus esse defectam vel iunctura v. *ἐπιτηρήσας* commonstrat. 9. *Ὁ δὲ ... ὑπερήφανά τε καὶ θρασύτερά πως*: locus sic perscriptus in Menandri Exc. Legg. p. 284. 12. Praesentia *κωλύοντα, ἀποτρέποντα* ne quis miretur: Byzantini scriptores *ἐρῶ* in praesentis notionem deflexerunt. Hinc *ἀντερεῖν ἄλογον* apud Aphthon. p. 72. *κατερεῖν ἐξισχύσει* dictio Nicephori Chumni, alia centena. Ceterum *Ἀπεροῦντες, κωλύοντες* Zon. p. 274. 14. *Ἀπεροῦσιν*] Xenoph. p. 960. *οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι.* Et p. 969. Respexit opinor Thucyd. p. 78. *φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν*, ubi Schol. *οὐκ ἀπαγορεύσουσιν.* Vel potius Schol. Lysist. Aristoph. 165. ubi Schol. *ἀπαγορευσουσι καὶ παύσονται τοῦ πολέμου.* Procop. p. 366. *Toup. MS.* *ἀπαγορεύσουσι*] *ἀπαγορευουσι* A. B. C. E. Med. Quorum scripturam Gaisf. temere revocavit, allato Schol. Plat. p. 153. [400.] *Ἀπερεῖν· ἀπαγορεύειν.* 16. *Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν*] Aristoph. Lysistr. 164. 17. *Ἀπεῤῥώγῃ ... ἀπεῤῥώγῃν*] Sic cum Suidae libris codex Lex. Seg. p. 422. ubi Bekkerus edidit *ἀπεῤῥώγει* et *ἀπεῤῥώγειν*. Hic Valckenarium in Eurip. Hippol. 1338. secutus est, utrumque Gaisfordus. Vulgato nullum adest praesidium: nam singularis ratio videtur esse tertiae personae *ᾔδη*, quam addubitavit Buttmannus, praestant vero Thucyd. II, 53. et Polyb. III, 104. *Ἀπεῤῥώγειν* comparandum cum Arrianeo (Exp. V, 21.) *ξυνειστήκειν*. Addo simillimum exemplum in v. *Ἀπειρήκει*.

4. Quae post *ἀπεσχισμένοι* extabant verba, *Τῆς φίλης ἀπεῤῥωγὼς συζυγίας*, cum etiam A. B. in marg. habeant, omisi cum C. E. 5. *Ὅμηρος*] Il. θ'. 361. 7. V. Aristoph. Ran. 947. 9. *Ἀριστοφάνης*] Locus ex Aristoph. Nub. 1218. sic restituendus: *Ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε Ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα.* 11. *με*] *μὴ* A. C. *με μὴ* B. *χρήσαντά με* quae e Scholiis irrepserunt, om. E. 12. *τὸ πράγματα οὐκ ἐπὶ κ.*] Scribendum potius est *τὸ πράγματα οὖν. Küst.* τὸ reddidi cum A. C. *τὸ δὲ πρ.* E. qui statim *εἴρηται δὲ ὁ λόγος.* Mox *ἐπὶ κακῷ* B. E. quod extat in v. *Πράγματα.* *χρῶνται* om. E. *ὁ δὲ λόγος εἴρηται*] Haec prorsus turbata sunt et confusa, quae sic in ordinem redises: *Καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυῤῥὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων.* Vide supra v. *Ἅπαξ. Küst.* Idem deinceps: *καὶ μὴ δέκατον χλ.*] „Supra v. *Ἅπαξ* absque negatione legitur *καὶ δέκατον χλ.*, quod magis arridet." Haec ut nunc scripta sunt, firmant interpretationem Hermanni, qui cum *πυῤῥὸς* apud Aristophanem constanter ad *καταπλῶντας* pertineat, sensum talem fere collegit: *praestat semel quam decies alrum solvisse formidantem.* Quamquam effeceris etiam hanc verborum explicationem non adeo reconditam: semel si pecuniam flagitantibus (quamquam ut verecundantibus accidit multo rubore suffusus) offirmatus tamen animo restiteris, in perpetuum exsolveris solicita ista creditorum trepidatione. Accedit ut indoles dictionis, etiamsi recesseris ab istis *καὶ μή*, multum deflectat ab elegantia comicorum antiquissimorum. 15. *Ἀπερύκοι*] *Ἀπερύκοι* A. *Ἀπερύκῃ* E. Pro *ἀπεκωλύθη* fortasse scr. *ἀποκωλύοι* cum Schol. Il. ξ. 562. [et Hesychio] conf. Il. δ'. 542. Apollonius: *Ἀπερύκει. ἀποκωλύει. Gaisf.* Haec nescio qua verborum lacuna videntur coaluisse. 16. *Ἀπέσβη — τέθνηκεν*] Huc pertinet nota illa Hesychii, *Ἀπεσβαίῳ νεκρῷ*: quam vocem vir doctus immerito ibi solicitat. *Küst.* Credulus sit oportet, qui *Ἀποσβαίῳ* adeo quaesita ratione velit explicare. Suspicor Laconicam glossam latitare, quasi fingamus *ἀποσναῖος*, instar formae nobilissimae *ἀπεσσούα*.

Ex praecedentibus enim repetendum est *ἀνεπίτροπος*, hunc in sensum: negliget ab inimicis poenam exigi. Vel *ἀπερίτροπος* ille qui nunquam redit. Unde *Περιτροπέων ἐνιαυτός*, annus in orbem rediens. *Ἀπεῤῥίφη.* Eiectus est: genitivo iungitur. accusativo tamen *ἀποῤῥίπτω*. *Ἀπέῤῥιψεν.* Profudit. *Ille vero captato tempore de his effudit verba.* Vel *Ἀπέῤῥιψεν*, temere effutiit. *Ille vero cum esset garrulus et iactabundus, verba superba et audacia effutiit.* *Ἀπεροῦντα.* Interdicentia, prohibentia. *Mittuntur ab rege litterae barbarorum invasionem vetantes.* Et *Ἀπεροῦσιν*, defatigabuntur, animum despondebunt. [Aristophanes:] *Cito admodum molestiae succumbent.* *Ἀπέῤῥωγεν.* Non *ἀπέῤῥηκται.* item *Ἀπεῤῥώγει*, sive addito ν̄ *ἀπεῤῥώγειν*, tertia persona. *Inde vero pes fractus est.* Et *Ἀπεῤῥωγότες*, abscissi, avulsi. *Ἀπερωεύς.* Qui aliquid impedit. Homerus: *Qui semper conatus meos impedit.* *Ἄπερ σύ.* Quemadmodum tu. *Ἀπερυθριᾶσαι.* Frontem perfricare. Aristophanes: *Satius fuisset statim tunc frontem perfricare, quam postea cum molestiis conflictari.* vox *πράγματα* enim aliquando in malam partem accipitur. Et alibi: *Qui semel fuit ruber, non decies fit pallidus.* quod proverbium in feneratores dicitur. *Ἀπερύκοι.* Arceat. ** *Ἀπέσβη*, Extinctus est, cessavit, mortuus est.

Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀποσβέσαι οἵ τε ἄλλοι καὶ Πλάτων Πολιτικῷ.

Ἀπεσείσατο. ἀπέβαλεν.

Ἀπεσκέδασε. διεσκόρπισεν.

Ἀπεσκευάζετο. τὴν στολὴν ἀπετίθει. Καὶ Ἀπεσκευασάμεθα, ἀπεβάλομεν. κυρίως δὲ ἀποσκευάσασθαί ἐστι τὸ ἀποῤῥῖψαι τὰ σκεύη καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν. Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσατο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθηκεν.

Ἀπεσκληκώς. ἀναισθήτως ἔχων. Καὶ Ἀπεσκληρυμμένος, ἐξηραμμένος.

Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀπέσομαι. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Ἀπέσπασε. μετὰ βίας ἐξείλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθηντο τοῦ θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον καὶ ᾔτουν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς.

Ἀπεσπούδαζεν. ἠμέλει, κατεφρόνει. Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν ὁ Ἀπολλώνιος.

---

1. *Ἀπέσβησε. λέγουσι τὸ ἀποσβ.*] Locus hic medicina indiget. Puto enim scribi debere, *Ἀπέσβηκε λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι καὶ Πλ.* Apud Platonem enim Politico p. 174. G. [269. B.] *ἀπέσβηκε* passive accipitur pro *ἀπεσβέσθη*: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. *Küst.* Quem probavit Ruhnk. in Tim. p. 40. *ἀπέσβηκε* A. B. C. E. Lex. Seg. p. 422. Praeterea hinc initium glossae fecit Gaisf. Ceterum Toupius attulit etiam Xenoph. Cyrop. VIII, 8, 13. *ἀποσβέσαι*] *ἀποσβέσθαι* Lex. Seg. non ut ex eo Ruhnkenius *ἀπεσβέσθη*. 3. *Ἀπεσείσατο*] Lex. Seg. p. 422. Cf. v. *Ἀνωθῆσαν*. Perperam Hesychius *ἀπεβάλλετο*. 4. *Ἀπεσκέδασε*] *Ἀπεσκέδασται* A. Il. τ΄. 309. Cf. Lex. Seg. p. 422. 6. *Ἀπεσκευασάμεθα*] Vid. Hesych. in *Ἀπεσκευασάμην*. [*ἀπέῤῥιψα, ἀπεδοκίμασα*.] Verbi huius usum de sarcinis colligendis et in tutum locum comportandis illustrat Wesselingius in Diod. XIII, 91. *Gaisf.* Edd. *Ἀπεσκευάζετο τὴν στολήν. ἀπετίθει.* Mutavi, Zon. p. 260. auctore. 9. *ἐκεῖσε*] *ἐκεῖθεν* C. 11. *Ἀπεσκληκώς*] Item Hesychius: cf. v. *Κατεσκληκώς*. Lex. Seg. p. 422. *ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένως*. Quorsum spectat *Ἀπεσκληρυμμένως, ἐξηραμμένως* C. E. et vulgg. edd. *Ἀπεσκληρυμμένος* (— υμένος Küst.), *ἐξηραμμένος* A. Post h. gl. cum A. B. C. Gaisf. delevit, quae huc immigrarant ex Etym. M. p. 120. sive Zon. p. 254. *Ἀπεσκολυμμένος. ἐκτεταμένος. κόλλυς γὰρ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θρίξ, ἣν ἐφύλαττον ἀκούρευτον θεοῖς ἀνατιθέντες. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου.* In v. *ἐκτεταμένος* notavit Küsterus: „Haec interpretatio mihi non arridet. Malim *κεκαρμένος*, propter ea quae sequuntur. *Σκόλλυς* enim vocabatur coma, quae in honorem deorum alebatur: unde cui coma illa detonsa erat, appellabatur *ἀπεσκολλυμμένος*, ab *ἀποσκολλύπτω*. Habet autem vox illa et alias significationes, quas apud grammaticos quaere. Vide Hesych. vv. *Ἀνασκολλύψας* et *Κίρων*." *Küst.* Toupius opponebat Suid. vv. *Ψωλόν* et *Ψωλός* cum Hesych. v. *Κίρων*. Idem Küsterus in v. *Κόλλυς*: „Vox ista varie scribitur. *Κόλλυς* enim hic habent omnes editt. Suidae, itemque Etymologus: quod tamen corruptum esse non dubito. Apud Pollucem legitur *σκόλυς*. Apud Hesychium in serie sua *σκολλίς*. Apud Athen. XI. p. 494. *σκόλλυς*: quae lectio reliquis praeferenda est."

1. *Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκ.*] Eadem Hesychius, Zon. p. 275. et Eustath. in Il. ν΄. p. 933, 53. *κεχρωσμένα*] *ἐχρωσμένα* B. *ἐγχρωματισμένα* C. 2. *χρίσεις σκότη*] *χρήσεις σκότει* A. *χρώσεις* Budaeus apud H. Stephanum. Ego *χρωμάτων κράσεις* dederim, quas eloquuntur hodie *Tinten*, *Fleischtinten*. Cf. v. *Ἀνδρείκελον*. *σκότους* Hesychius. Tum οἱ Zon. et addidere C. E. 3. *Ἀριστοφάνης*] Aristophanis locus (fragm. 586.) non sine mendis affertur in v. *Ἀπόμακτρα*, quem Porsonus apud Dobraeum p. 246. probabiliter, si discesseris ab articulo (cuius loco Hermannus suspicabatur antiquitus τὲ extitisse), restituit, *Ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα*. Qui Porsono neglecto scribendum pronunciavit, *Ἀπόμακτρα. σκύταλα. ἀπεσκοτωμένα δέ, ἐσκιαγραφημένα* (cum deberet in his quasi frustis versiculi, *Ἀπομάκτρας. σκυτάλας. ἀπεσκοτωμένας δέ, ἐσκιαγραφημένας*), Dindorfius vereor ut vel diversissimo Hesychii commento (v. *Ἀπομάκτρας*: quocum iungendi Pollux X. 113. et Moschop. *π. σχ.* p. 131) vincere possit, sive *σκύταλα* interpretandae voci *ἀπόμακτρα* fuisse, sive *ἀπόμακτρα ἀπεσκοτωμένα* sententiam efficere satis accommodatam. Equidem opinor Comicum *ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα* de poetis vel artificibus imperitis dixisse, quibus calamo vel penicillo leniter esset opus adumbrandum atque distinguendum, pingui Minerva colores et pigmentorum collationem exprimerent, tanquam baculi res ageretur. Ad genitivi rationem cf. Arist. Equ. 826. Nos similiter: *ein Conterfei wie mit dem Stock aufgetragen.* 4. *ἀναχωρῶ* om. Zon. p. 260. Mox pro *παρὰ* E. habet *Ἐγὼ δ' ἀπέσομαι*. Sequentem gl. *Ἀπεσκύθιζον. κυρίως τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι*, petitam ex Etym. M. p. 121. delevit Gaisf. cum A. (qui *Ἀπεσκύθιζον* solum in marg.) B. C. E. Küsterus advocat Hesychium in *Ἀπεσκύθισται* et *Ἐσκυθισμένης*: plura Barkerus in Etym. M. p. 1083. sq. Recte glossam ad Ioseph. de Maccab. 10. p. 511. rettulerunt Hemsterhusius et Toupius; quorum hic addit Eurip. Troad. 1033. et Hesych. v. *Γυμνόν*. 6. *Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται*] i. e. οἱ *Εἵλωτες*. Vid. Plutarch. Lycurg. p. 57. Thucyd. I, 128. *τοῦ θεοῦ* sc. *Ποσειδῶνος*: vid. infra v. *Ταίναρον*. *οἱ δὲ ἀπεσπ.* i. e. *Σπαρτιᾶται*. *Reines.* F. Εἵλωτες. Rem narrant Aelianus V. H. VII, 7. Thucyd. I, 128. Pausan. Messen. 24. Lacedaemonios vocat: v. Pausan. VII. De terrae motu Diodor. XI, 63. circa hoc tempus. *Wass.* Apparet *Σπαρτιᾶται* locum alienum occupasse, cum id esset collocandum ante *ἀπέσπασαν*. 10. *Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.*] Apud Philostratum de Vit. Apoll. I, 7. locus hic ita legitur: *Διήκουσε δὲ καὶ τῶν Ἐπικούρου λόγων· οὐδὲ γὰρ τούτους ἀπεσπούδασε.* *Küst.* Locus ut opinor ex v. *Εὐθύδημος* decerptus. Addiderunt A. B. C. et Zon. p. 260. qui supra *οὐδέν*. *Ἀπολλώνιος* om. E.

Ἀπέσβηκε pro *ἀπεσβέσθη* usi sunt cum alii tum Plato *Politico*. *Ἀπεσείσατο*. Excussit. *Ἀπεσκέδασε*. Dissipavit. *Ἀπεσκευάζετο*. Sarcinas deposuit. Et *Ἀπεσκευασάμεθα*, abiecimus. proprie autem *ἀποσκευάσασθαι* significat vasa et supellectilem in aliquo loco deponere, quo facilius hostes persequamur. *Res autem pretiosiores et maximam partem hominum illic deposuit.* *Ἀπεσκληκώς*. Qui obduruit. Et *Ἀπεσκληρυμμένος*, induratus.

Ἀπεσκοτωμένα. Adumbrata, coloribus distincta: colorum enim mixturam pictores *σκότη* vocant. sic Aristophanes. *Ἀπέσομαι*. Abero, abeo: apud Aristophanem in *Nubibus*. *Ἀπέσπασε*. Per vim abstraxit. *Hi ad Taenarum supplices sedebant, salutem petentes: quos Spartani crudeliter inde abstractos interfecerunt.* *Ἀπεσπούδαζεν*. Negligebat, contemnebat. *Ne Epicuri quidem doctrinam studio suo indignam* [illegible]

Ἀπεστάτει. ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνά-
157 πιος· Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῷον ποιεῖν εἴωθεν. οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφοκλῆς·

Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη.

Ἀπεσταύρουν. σταυροῖς ἔφραττον. Θουκυδίδης· Λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις χρώμενοι καὶ κόπτοντες δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτό τι.

Ἀπέστησεν. ἐκώλυσεν, ἐπέσχε. Πολύβιος· Ἐκεῖνον γὰρ οὔτε σκότος οὔτε χειμῶνος μέγεθος ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διωθούμενος καὶ τὰς ἀῤῥωστίας ἐκπονῶν καθῆστο, καὶ διευτυχήκει πάντα τὸν χρόνον. καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἀποσχόντες τῆς ἰδίας παρατάξεως ἐφ' ἱκανόν τινα τόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν, δύο δὲ ἐπιπολὺ προῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἐπέσχον τὸν δρόμον.

Ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν, μακρὰν ἐστιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

Οὗτος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ καλούμενος Στύππαξ, δωροδόκος καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὸ τῶν τριάκοντα. οἱ δὲ ὡς πιὼν κώνειον.

Ἀπεστομάτισαν. ἀπεφθέγξαντο.

Ἀπεστώ. ὥσπερ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχῳ. ἡ ἀποδημία.

Ἀπέστω. οἰχέσθω, διωκέσθω.

Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν ὁ Σωκράτης φησίν.

Ἀπεστυφέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσεισεν.

Ἀπέσσυτο. ἐξέλιπε. σεύω τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω. ἀφ' οὗ τὸ σῦμι· ἔνθεν τὸ ἔσσυτο καὶ ἀπέσσυτο, καὶ ἀπόσσυτος.

Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

---

1. *Εὐνάπιος*] Fr. 39. sive Nieb. p. 103. Argutulam elegantiam illustrat v. *Λέων*. 2. *οὐκ ἀπεστάτει*] οὐκ om. B. E. idque Elmsleius in Sophoclem loco posteriore praetermisit. 4. *παρήλλακται* C. *Σοφοκλῆς* Oed. R. 742, 43. 5. *Μέγας*] *μέλας* E. m. sec. Tum *χηράζων* A. B. E pr. 8. *Θουκυδίδης* IV, 69. 10. *τὰ δένδρα*] τὰ cum A. B. C. omittendum duxi. *ὕλην ἐπιφέροντες*] *ἐπιφέροντες* om. A. B. C. E. et Thucydidis libri. Tum *εἴποι* E. 12. *Ἀπέστησεν*] Usque ad *μέγεθος* om. A. *Πολύβιος*: v. T. V. p. 80. fragm. grammat. 22. ubi Schweighäuserus pro *καθῆστο* reposuit *καθῖκτο*, sc. *τῆς προθέσεως*, quod Hermanno magis quam mihi probavit. Fuit cum suspicarer *καθηγήσατο*. Ceterum proprietatem vocis *διευτυχεῖν* optime Polybius ipse demonstrat fr. Vat. XXIV, 4. cf. Menand. fr. inc. 2. 18. *τρόπον*] *τόπον* A. C. quod Casaubonus coniectarat. *ἀπέστησαν*] Ex mendoso codice haec descripsit Suidas, in quo *ἀπέστησαν* erat pro *ἐπέστησαν*, quod non dubito scriptum fuisse a Polybio. *Schweigh.* *ἀπέστησε* A.

1. *Ἄπεστιν*] *Ἀπέστην* hic et in exemplo edd. ante Küsterum, qui secundum MSS. emendavit. Similiter *Ἀπέστη. ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν* Lex. Seg. p. 422. Mox post *ἀφέστηκεν* omisi *μακρὰν ἐστιν* cum A. B. C. quae habet E. 2. *Ἀριστοφάνης* Lysist. 103. 3. *Εὐκράτη* A. *εὔρυκρα* E. *φυλάττων*. *Εὐκράτης οὗτος* Edd. vett., quas incautius Küst. correxit, *φυλάττων Εὐκράτην. Εὐκράτης οὗτος*. 4. *ὁ καλούμενος Στύππαξ*] Rationem quare Eucrates hic *Στύππαξ* vocatus fuerit, docet Schol. Aristoph. Equ. 254. *Küst.* Qui mendum sustulit *Στύραξ* A. B. E. et Edd. vett., praeeunte Porto. Haec Schol. Aristoph. ignorat, qui subiecit, *κωμῳδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης καὶ ξένος*. 5. *ὃς ἀπώλ.*] *ἃς ἀπώλ.* A. In fine post *κώνειον* addunt *ἀκόνιτον δέ* B. E. cum Edd. ante Küst. 7. *Ἀπεστομάτισαν*] Vox Platonica Euthyd. p. 276. C. Conf. H. Steph. Thes. III. p. 1050. *Burn.* Habent Glossae Dionysii Areopagitae et Lex. Seg. p. 422. 10. *Ἀπεστώ*] Cf. v. *Ἀιιστώ*. Vox Herodotea. 11. Versus Aristoph. Nub. 701. 13. *Ἀπεστυφέλιξεν*] Il. π'. 703. 14. *Ἀπέσσυτο*] Lex. Seg. p. 422. *Ἀπέσσυα. ἐξέλιπεν.* Quae pertinent ad locum Xenophontis Hell. I, 1, 23. disputatione Valckenariana illustrem. 15. Diligentius Etym. M. pp. 355. 383. Ceterum *ὅθεν* legendum e gl. *Ἀπόσσυτος* olim hinc transcripta. 17. *γραμματικοὶ*] *ἰατρικοὶ* dubitabat Albert. Misc. Critt. p. 271. an reponendum esset cum Hesychio: *ἰατροὶ* Lex. Seg. p. 422. cum aliis apud Ruhnkenium in Tim. p. 123. qui dubitationem tollunt. 19. *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης*] Locus Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, in eius dramatibus, hodie superstitibus, ni fallor, non extat. *Küst.* Locus fuerat in *Ὁλκάσιν*, ut patet ex Hesychio. *Hemst.* Fragm. 369. Turbavit haec Zon. p. 270. 20. *ἀπεσπάσθη*] *ἐπεσπάσθη* Timaeus, probante Ruhnkenio.

---

dicavit Apollonius. Ἀπεστάτει. Distabat, aberat. Eunapius: *Nam eius ingenium a cognomine leonis parum abhorrebat: haud enim aliter illud animal facere solet.* Οὐκ ἀπεστάτει, non differebat. Sophocles, ubi de Laio tradit Iocasta: *Magnus, canisque albicans erat caput, ac forma non multum a tua discrepans.* Ἀπεσταύρουν. Vallis muniebant. Thucydides: *Lapidibus et lateribus utentes, arboresque caedentes et materiam sicubi opus videretur, locum vallo muniebant.* Ἀπέστησεν. Impedilt, inhibuit. Polybius: *Illum enim neque tenebrae neque tempestatis magnitudo a proposito unquam dimoverunt: sed obstacula removens nec morbis succumbens secunda fortuna semper usus est.* Iterum Polybius: *Cum ab acie sua modico intervallo abessent, plerique substiterunt, duo vero longius processerunt.* Ἄπεστιν. Procul abest. Aristophanes: *Procul hinc abest, in Thracia Eucratem custodiens.* Hic Eucrates erat dux Atheniensium, Styppax cognominatus, muneribus obnoxius et proditor; qui a triginta Tyrannis interfectus est. quamquam alii dicunt eum hausta cicuta perisse. Ἀπεστομάτισαν. Recitarunt. Ἀπεστώ. Cuiusmodi est Σαπφώ. apud Callimachum, qui absentiam significavit. Ἀπέστω. Absit, pellatur. *Somnus vero dulcis ab oculis absit.* Haec Socrates de illis qui philosophiae incumbunt. Ἀπεστυφέλιξεν. Quassavit, agitavit. Ἀπέσσυτο. Discessit. Verbum σεύω, quod est ruo, sive dicitur σύω. hinc σῦμι: unde ἔσσυτο et ἀπόσσυτος. Ἀπεσφακέλισεν. Secundum medicos significat putrefactus est, fundam emisit. item ignave se gessit. porro, repente mortuus est. Apud Aristophanem vero convulsus est.

Ἀπέσφηλεν. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.

Ἀπέσχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ σχᾶν, τὸ σχάζειν.

Ἀπεσχεδιάζετο. ἡτοιμάζετο.

Ἀπεσχοίνισεν. ἀπεχώρισεν. Καὶ Ἀπεσχοινισμένος, ἀπεστερημένος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος.

Ἀπετάφρευον. Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ
258 οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἑῴου πολέμου. ἐπειδὴ δὲ ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, ἡγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥᾳθυμίᾳ παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε, ** Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν. πόνος γὰρ ὄκνῳ πολέμιος.

Ἀπετέμετο. περιέκοψε, διεχώρισε. Κατανύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῶν Σινωπέων, ἀπετέμετο τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ πάντας.

Ἀπετείχιζον. ἀπεχώριζον, ἀπεκώλυον.

Ἀπετιμήσατο. ἀντὶ τοῦ ἀποτίμημα ἔλαβεν. οὕτως Δημοσθένης. Καὶ Ἀποτίμησις, τὸ ἀποτίμημα.

Ἀπετίννυον. ἀπεδίδουν.

Ἀπέτισεν. ἀπέδωκεν.

Μοσχείῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
βληθείς.

Ἀπετμήθη. ἀπεκόπη.

Ἀπετρίψαντο. ἀπελογίσαντο. Οἱ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο τὰς διαβολάς, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπετρύετο. κατεδαπανᾶτο. Καὶ παρὰ τὰς

---

1. *Ἀπέσφηλεν*] Lex. Seg. p. 422. et Hesychius, qui discrepat sub altera glossa. 2. *Ἀπέσχαζεν*] Caput glossae habet Lex. Seg. p. 422. V. Lobeck. in Phryn. p. 219. 3. *σχάζειν* pro *σχίζειν* dederunt A. C. *σχίζειν σχάζειν δὲ* E. Med. Hesych. *Σχᾷ*, *σχάζει*. Ceterum *χᾶν* A. pro *σχᾶν*. 4. *Ἀπεσχεδιάζετο*] Lex. Seg. p. 422. 5. *Ἀπεσχοίνισεν*] Lex. Seg. p. 422. *Ἀπεσχοίνιζεν* A. *ἀπεχώρησεν* C. Mox *Ἀπεσχοινισμένον. ἀπεστερημένον, ἀποκεκλεισμένον* Lex. Seg. nulla Demosthenis mentione, quam Harpocratio suppeditavit. 6. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογ.*] P. 778, 16. Desideratur particula *δέ*, quam servat Zon. p. 260. 7. *ἀποκεκλεισμένος*] *ἀποκεκλειμένος* A. *ἀποκεκλιμένος* Harpocratio Pal. Cf. Plutarch. de Virt. Mor. p. 441 ... 8. *Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετ.*] Hic locus non extat in Excerptis, quae beneficio Constantini Imperatoris ex Menandri historia hodie supersunt, et inter Eclogas de Legationibus ab Hoeschelio edita sunt. *Küst.* Ed. Nieb. p. 440. 9. Usus scribi iubet *οὔτ'*, relato *οὔτε μήν*: vide vel Lucian. de Merc. Cond. 4. et ipsius Menandri p. 352. Vetustissimus formulae auctor, ... libris fidendum, Archilochus in Athen. Epit. p. 8. A. Nisi reponere malis *οὐδὲ μήν*, altero haud infrequentius. Editum ... ris si placet ex Rhetor. Gr. T. IV. p. 381. 11. *εἶχον* usque ad *τοιόνδε* om. A. *ἑῴου*] *ἑώλου* C. Mox in continuis *ἐπειδὴ δὲ ὅτε* sermo aut corruptus (possis vero *οὗτος* pro *ὅτε*) aut per ignaviam epitomatorum imperfectus, qui quidem apodosin ... sententiarum studio abrepti videntur praetermisisse. 12. *ἡγεμονεύουσαν*] Immo *τὴν ἡγεμ.* 13. *παροφθὲν*] Sic recte habent non solum MSS. Pariss. sed etiam editio Mediolanensis. In editt. vero Bas. et Genev. per negligentiam typographorum excusum est *παροθέν*, pro quo Portus coniectura haud sane felici *παρωσθὲν* reponendum putabat. *Küst.* 15. *βουλομένοις*] *βουλόμενον* A. B pr. C. Quod ipsum arguit orationem esse mendosam. 17. *διεχώρησε* C. *Καὶ ἀνύσας*] *Κατανύσας* A. B. C. ... Verbum attigit Wessel. in Herod. VI, 140.

3. *Ἀπετείχιζον* Lex. Seg. p. 423. Pertinet ad Thucyd. VII, 78. Pro *ἀπεκώλυον* C. habet *ἐκώλυον*. Zon. p. 278. *Ἀπετείχιζον ἐκώλυον*. Ceterum cf. v. *Ἀποτειχίζων*. 4. *Ἀπετιμήσατο*] Vide infra vv. *Ἀποτιμηταί* et *Ἐνετιμᾶτο*. *Küst.* Vide Lex. Seg. pp. 200. 423. *ἀπετιμήσαντο* Zon. p. 260. Demosthenis locus infra repetitus est adv. Onet. p. 871, 25. 7. *Ἀπετίννυον*] Lex. Seg. p. 423. et Zon. p. 278. Respici ad Ps. LXVIII, 4. monuit Albert. in Hesychium. 8. *Ἀπέτισεν*] *Ἀπέτισα. ἀπέδωκα* Lex. Seg. p. 423. Cum Suida convenit Hesychius. Referebat Gaisf. ad usum Homeri, ut Od. *ά.* 43. *γ'.* 195. praeeunte Albert. 9. Versus Leonidae Tar. I, I, 5. Anthol. Pal. VI, 263. Correxi scripturam editam *Μοσχίῳ*: Palatinus liber *μοσχείῳ*. 11. Quae ... *βληθείς* subsequebantur, *Ἀπέτηλον. ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἀλινήκτειραν ἐλαίην*, ex v. *Ἀλινήκτειραν* repetita expunximus. Habet A. in marg. 12. *Ἀπετμήθη*] *Ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν* Euseb. Eccl. Hist. VI, 41. p. 306, 36. Gaisf. 13. *ἀπελογήσαντο*] *ἀπελογίσαντο* A. Zon. p. 260. Hunc verbi significatum munit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 592. *Οἱ δὲ* Diodori Exc. Legatt. T. II. p. 625. locus, de quo Wesselingius monuit. Supplendum *οἱ περὶ Ἄτταλον*. 16. *οἰκίαν*] *οἰκείαν* A. B ... 17. *Ἀπετρύετο*] *Ἀπετρίετο* A. qui *κατεδαπανᾶτο* collocat post exemplum sequens. Cum vulg. Zon. pp. 260. 281. *Καὶ παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκ. τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρ.*] Haec in prioribus editt. [et C. E.] desunt, quae nunc demum ex 3 MSS. Pariss. revocavi. Depromptum est autem hoc fragmentum [Io. Antiocheni] ex Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 814 idemque repetitur infra vv. *Βιτέλλιος* et *Ἠρεῖτο*. *Küst.* Mireris ne apud Zonaram quidem extare *περί*.

Ἀπέσφηλεν. Effecit ut spe excideret. *Ἀπέσχαζεν*. Plato *Legatis*. Et *Σχᾶν*, findere. *Ἀπεσχεδιάζετο*. Ex tempore parabatur. *Ἀπεσχοίνισεν*. Separavit. Et *Ἀπεσχοινισμένος*, privatus, apud Demosthenem in oratione contra Aristogitonem est exclusus. *Ἀπετάφρευον*. Fossa cingebant. Menander: *Romani antea castra fossis non muniebant, nec rei eius rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum erectus, qui postea viam ipsi ad imperium pararit, rem per socordiam diu intermissam in usum revocarit,* ** *Romanis enim molestiam et laborem subterfugientibus, res illa in desuetudinem abiit. labor enim ignaviae inimicus est.* *Ἀπετέμετο*. Circumcidit, separavit. *Cum ad Sinopensium isthmum pervenisset, incolas eius regionis omnes commeatu interclusit.* *Ἀπετείχιζον*. Muro separabant, intercludebant. *Ἀπετιμήσατο*. Pignus dotis accepit. sic Demosthenes. Et *Ἀποτίμησις*, pignus pro dote praestandum. *Ἀπετίννυον*. Reddebant. *Ἀπέτισεν*. Rependit. *Fera autem percussus sanguinem pro sanguine vitulino rependit.* *Ἀπετμήθη*. Amputatus est. *Ἀπετρίψαντο*. Crimina diluerunt. *Is vero ad singula crimina respondens non solum calumnias refutavit, sed etiam honoribus auctus domum rediit.* *Ἀπετρύετο*. Absumebat. *Et sumptuosis co-*

τῶν δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρύετο. καὶ αὖθις· Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον προὔτεινεν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρυσεν.

Ἀπεοικός. ἀπρεπές.

Ἀπευήκασιν. ἀπεξηραμμέναι εἰσίν.

Ἀπευθέες. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι. Καὶ Ἀπευθής, ἄφημος.

Ἀπευθύνει. κολάζει. Καὶ Ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς·

Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

Ἀπεύχομαι. αἰτιατικῇ. Καὶ ἀπευκταῖον καὶ εὐκταῖον διὰ διφθόγγου. Ἀπευκτὸν δέ, μισητόν.

Ἀπέφησεν. ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Μένανδρος.

Ἀπέφθου χρυσίου. τουτέστι τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον.

Χρυσί' ἔστ' ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ.

Ἀπεφλαύριζεν. ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέπραττε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. καὶ αὖθις· 280 Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρησαν. ἀφεῖσαν.

Ἀπεφρύγοντο. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. † Φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.

Ἀπεχειρίσθη. τὴν χεῖρα ἀφῃρέθη. Ὃς μετὰ πολλὰς αἰκίας καὶ στρεβλώσεις ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν.

---

2. ἀπετρύετο] Sic etiam scriptum est infra vv. Βιτέλλιος et Ἠπείγετο. Sed in Collectaneis Constantini rectius, ut puto, legitur ἀπετρώγετο. *Küst.* καὶ αὖθις] καὶ ἀπέτρυσεν ἐδαπάνησεν C. *Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον πρ.*] Haec sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis ab Vales. editis p. 421. *Küst.* 5. Ἀπεοικός] Lex. Seg. p. 421. 6. Ἀπευήκασιν] Sic Lex. Seg. p. 423. Hesychius et Zonaras. Ἀπηυήκασιν vel Ἀπαυήκασιν Valckenarius, Ἀπηνάγκασιν Lobeck. in Phrynich. p. 34. Sed ἀπαυάζω sicubi ponimus, quod est probabile, extitisse, satis erit ἀπηυάκασιν refinxisse. ἀπεξηρασμέναι Lex. 7. Ἀπευθής vox Homerica: v. Od. γ. 88. 184. 8. ἄφημος] ἀφησμος A. ἄφημοι E. Cf. v. Ἄφημος. 9. Ἀπευθύνει] Lex. Seg. p. 423. 10. Σοφοκλῆς] Aiac. 72. 12. Ἀπεύχομαι] Aristoph. Thesm. 721. citat Wassius. ἀπευκταῖον Sozomen. II, 12. *Toup.* MS. Extitit olim in v. Εἰ ἐπιστολή. Ceterum istud praeceptum continetur Herodiani Epimer. p. 164. de quo loco vide Bast. Ep. Crit. p. 216. seq. sive Boisson. Anecd. I. p. 407. Cf. Schol. Theocr. X, 52. 14. Ἀπέφησεν] Glossam edidi cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 423. Küsterus vulgavit: Ἀπέφηνεν. ἀντὶ τοῦ ἀπέφησε, et in annotationibus scripsit, „Ἀπέφησε] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. legitur ἀντεῖπεν." Causa erroris in aperto est. Variantem lectionem quam ad caput glossae (Ἀπέφηνεν) referre debuerat, ad interpretationem (ἀντεῖπε) contulit. *Gaisf.* Corrige Meinekium p. 292.

1. Ἀπέφθου χρυσίου . . . ὄβρυζον] Haec sunt verba Scholiastae Thucydidis II, 13. *Küst.* Ἄπεφθον χρυσίον, nec plura Lex. Seg. p. 423. „Vide notata in Aristaenetum Boissonadii p. 310. Salmas. in Solin. p. 791." *Gaisf.* Praeter alios adhibendus, quem Bastius excitarat, Locella apud Eckhel. Prolegg. in D. N. p. 23. 2. ὄβρυζον Med. 3. *Χρυσί' ἄπεφθά τε τοῖς Παι.*] Ut senarius sit ἀρτίπους, lege, *Καὶ χρυσί' ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ.* Quaenam sit autem poetae anonymi mens ex tam brevi et obscuro fragmento colligere non possumus. *Küst.* χρυσεῖ' Hemsterhusius, post Küsterum in v. Πάταικοι, cui versus olim adhaerebat sic conceptus, χρύσια ἄπεφθα τοῖς Παταίκοις ἐμφερῆ. Nostro loco χρυσίοις ἄπαιφθα A. χρυσίαις ἄπεφθα C. τε om. B. C. E. Fragmentum et trochaicum esse et comici poetae dictum, qui aureos Atticos ex varia materia sub Antigenis magistratu conflatos tamque pravo commate percussos irrideret, ut monstrosam quasi spinturnicii formam referre viderentur, declarat Aristoph. Ran. 732. sqq. Cf. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 24. χρυσίαις autem quod aperte praebebat χρυσί' ἔστ', id recipere non dubitavi. Gaisfordus χρυσί' ἄπεφθα τοῖς Π. ἐ. 6. *Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλ.*] Verba Menandri in Excerpt. Legatt. p. 291. 7. Gl. legitur in Lex. Seg. p. 423. In capite gl. librarius codicis A. Ἐκάκιζε scripsit pro Ἀπέφρησαν, oculis ad superiora conversis. Mox ἀφῆκαν Hesychius, auctore Cratino. 8. *Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς*] Hic duo fragmenta in unum conflata esse video, quae ita non male distinxeris: *Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. — Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.* Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde posteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus. Ceterum notandum illud, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. *Tum verbis tum numeris delectabantur. Toup.* III. p. 34. Secrevit haec Gaisf. Interim virorum doctorum iudiciis nolui repugnare. Sed summam utriusque membri similitudinem si quis considerarit, aegre dubitet haec ad unam sententiam perducere: *Οἱ δὲ πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες, παιδαρίων τε καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.* 9. κακῶς] Hic alter locus est, a priore diversus: quin uterque sit Eunapii non dubito. *Hemst.* Qui in extremis item conferri iusserat v. Ἀποπερατοῦσαν. Huius de Eunapio suspicioni favet aliquantum usus v. συνθήκη, de qua v. Boisson. p. 196. 13. ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν] Tres ultimas voces citat Eustathius in Homer. Od. ω. p. 833, 19. [1960.] quod notat H. Steph. Thes. IV. p. 454. D. *Burn.*

---

nis magnam publicae pecuniae partem absumebat. Et alibi: *Si Eurystheus hoc certamen Herculi proposuisset, maxime eum vexaturus fuisset.* Ἀπεοικός. Indecorum. Ἀπευήκασιν. Exsiccatae sunt. Ἀπευθέες. Imperiti, indocti. Et Ἀπευθής, obscurus. Ἀπευθύνει. Punit. Et Ἀπευθύνοντα, poenas exigentem. Sophocles: *Vinculis castigantem.* Ἀπεύχομαι. Accusativo iungitur. Et Ἀπευκταῖον et εὐκταῖον per diphthongum scribitur. Ἀπευκτὸν vero, odiosum. Ἀπέφησεν. Negavit. Menander. Ἀπέφθου χρυσίου. Auri saepe excocti, donec obryzum fiat. *Aurei decocti, Pataecis similes.* Ἀπεφλαύριζεν. Vituperabat. *Ille vero his resistebat, et quae dicebantur cum contemptu elevabat.* Et alibi: *Illum tamen contemnebat et nihili faciebat.* Ἀπέφρησαν. Dimiserunt. Ἀπεφρύγοντο. *Illi voluptate torrebantur, ad numerorum et compositionis suavitatem misere se disperdentes.* † *Nugas contexendo pertractandoque suaviter torrebantur.* Ἀπεχειρίσθη. Manu truncatus est. *Qui post multos cruciatus et tormenta manu dextra truncatus est.*

Ἀπεχθάνομαί σοι. καὶ Ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο. καὶ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δέ ποτε καὶ Ἀπεχθάνεσθαι.

Ἀπέχθεια. μῖσος. Καὶ Ἀπεχθής, ἐχθρός, μισητός. Καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντήνωρ ἀπεχθησόμενος τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. Καὶ Ἀπεχθήρω, μισήσω.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ', ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασε.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν κοὐ φίλων
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

καὶ Μένανδρος·

Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείημεν ἄν;

παρὰ τῶν ἐχθρῶν. φοβούμενοι γὰρ τοὺς ἐχθροὺς ὠφελούμεθα παρ' αὐτῶν· ἔκ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ χρήσιμα διδασκόμεθα πρὸς φυλακὴν καὶ πρόνοιαν.

Ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβύτου τοῦ πείθεσθαι χάρις. καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης.

καί· Ἀπέχω τὰ τροφεῖα. [Ἀπέχομαι δὲ γενικῇ. Εἰ γὰρ ὁ Ἀδὰμ ἀπέσχετο τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.]

Ἀπεχρᾶτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν ἡγεῖτο· Θουκυδίδης δὲ ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν.

---

1. Ἀπεχθάνοντο] Sic Hesychius. 2. Ἀπέχθεσθαι] Haud praeter causam in dubitationem adduxit Elmsl. in Med. 285. ἀπεχθόμ[…] tamen Theocr. 26, 27. ποτε add. A. C. Lex. Seg. p. 423. 4. Ἀπεχθής] Lex. Seg. p. 424. 6. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντ.] Ex q[ui]dam opinor chronographo Byzant. non Syncell. Chron. Pasch. Malela, nec Halicarn. *Wass.* 7. Ἀπεχθήρω] Hom. Il. γ'. 41[…] Item Hesychius. 8. Versus Aristoph. Av. 273 — 75. (quorum primus sic complendus, Ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μ.) Q[ui] si subsequuntur versus, αὐτίχ' αἱ πόλεις — χρήματα, nunc Scholiastarum observationibus intercepti, haud scio an lector q[ui]dam indidem petitos in marginem coniecerit. Porro dictio Menandrea, quam Schol. Arist. versui 372. tribuit, sub finem e[…] collocanda. 9. πάντας παρὰ μὲν] πάντα παρὰ μὲν οὖν A. οὖν item C. πάντως B. et E pr. πάντας m. sec. 13. Μένανδρ[ος] ἀρι. E. marg. Menandri, si forte, locus (Meinek. p. 272.) ad exemplum Aristoph. Ran. 1467. sqq. compositus. 14. Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθ.] Elegans hoc fragmentum non memini me legisse in Excerptis, quae ex Menandro Constantinus nobis conservavit. Quare ex integra eius historia locum hunc descripserit Suidas. *Küst.* Plane fallitur Küsterus, qui Menandrum historicum intellexit: est enim allatus versus comici. Cetera sunt Aristophanis eiusque Scholiastae, ut liquido patebit inspicienti […] v. 374. *Hemst.* In Küstero reprehendendo conspirant Toupius I. p. 68. et Piersonus in Moerin p. 94. Ibid. „Ad hunc locum Menandri alludere quodammodo videtur Polybius in Excerptis ab Valesio editis p. 189. [XL, 5. extr. sive Suid. v. Εἰ μὴ ταχέως] Ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. Forsan etiam Aeneas in Epist. 16. Εἰ γὰρ ὅθεν ἔδει σεσῶσθαι, ἐντεῦθεν ἀπολλύμεθα, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται; Confer et locum […] Epist. 1. — Ita Plutarchus [videndus in Themist. 29.] in Apophtheg. T. II. p. 185. ubi loquitur de Themistocle: Πολλῶν δὲ δωρεῶν ἀξιωθεὶς καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὦ παῖδες ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν." Ibid. ἀπωλόμεθα] ἀπωλόμεσθα Toupius: ἀπολόμεσθα A. ἀπολόμεθα B. E. Med. ἀπολλύμεθα Schol. ἀπωλόμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄ[ν] Porsonus Aristoph. p. 80. 15. παρὰ] περὶ A. C.

3. ἐκπονεῖν] ἐκποιεῖν B. E. 7. αἰτιατικῇ om. Zon. p. 261. ἀπέλαβον] Hunc significatum, qui post Alexandri aetatem inc[re]bruit, satis illustrarunt Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 814. et Sturzius de Dial. Maced. p. 147. 8. ἀπέχομέν γε] ἀπέχομέν σ[ε] […] ἀπέχομαί σε C. Mox εἰ δέης A. 9. πρεσβύτου] Immo πρεσβυτέρου. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Callimachi LVIII. Anthol. P[al.] VI, 147. unde recipiendum ὥς post χρέος. Mox Edd. πρός, quod correxi. 14. Ἀπέχομαι δὲ] Haec et quae sequuntur om. […] Huc referendum ut videtur Lex. de Synt. p. 123. Ἀπέχω (l. Ἀπέχομαι). γενικῇ. κατὰ Ἀνδροτίωνος· οἶμαι τοίνυν οὐδ' […] ἀφέξεσθαι τῶν λόγων. 15. Quae post γνώσεως extabant, Ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παρ[…] ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσεν: ex v. Δεξιός repetita denuoque propagata sub v. Μάννον, cum A. dele[vi]. 16. Ἀπεχρᾶτο] Lex. Seg. p. 423. μὲν om. Zon. p. 261. Herodoti locus est I, 102. Thucydidis memoriam rettulit Duker[us] ad III, 81. ubi nunc editur ἀπεχώρησαν.

Ἀπεχθάνομαί σοι. Et Ἀπεχθάνοντο, odiosi erant. Et Ἀπέχθεσθαι sive Ἀπεχθάνεσθαι. *Ἀπέχθεια.* Odium. Et Ἀπεχθής, inimicus, odiosus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus futurus. *Sciebat enim Antenor se regis filio odiosum fore.* Et Ἀπεχθήρω, odio prosequar. *Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μ.* *Ab inimicis multa discunt sapientes. cautionem enim, quae omnibus saluti est, nemo ab amico didicerit: sed inimicus nos cautos esse cogit.* dum enim inimicos timemus, utilitatem ex illis percipimus; et ab iisdem multa discimus, quae nos cautos et providos reddant. *Continuo civitates ab inimicis, non ab amicis, didicerunt excelsos muros exstruere et naves longas sibi comparare. haec autem scientia liberos, famili[am], opes conservat.* Menander: *Nonne inimici, qui nos perdid[e]runt, nobis salutis causa fuerint?* *Ἀπέχω.* Percepi m[er]cedem. accusativo iungitur. *Etenim est nobis gratia relat[a], si modo fratri iuniori a seniore pro obsequio gratia debe[a]tur.* Et in Epigrammate: *En habes debitum, Aesculapi, qu[od] pro uxore Demodice* [*Aceso debuit.*] Et: *Praemia educatio[]nis reddita mihi sunt.* [*Ἀπέχομαι* vero, abstineo, gen[i]tivo iungitur. *Si enim Adam abstinuisset ab arbore scientiae.*] *Ἀπεχρᾶτο.* Apud Herodotum significat, satis esse putabat. apud Thucydidem vero Ἀπεχρῶντο est interfecerunt.

Ἀπέχρη. ἤρκει.

Ἀπεχρήσατο. ἀπέκτεινε. Καὶ Ἀπεχρήσαντο, διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Ἀπέχρησε δέ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τρὶς οὐχ ἅπαξ ἀπέχρησέν οἱ, Τυρίοις εἰπεῖν ἀποστῆναι τῶν ἀμφὶ κω Δαρεῖον. †" Εἶτα οὐκ ἀπέχρησέν οἱ κρατῆσαι τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσύλησε. καὶ αὖθις· Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν. σημαίνει δὲ τὸ ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρκεσεν.

Ἀπεψησάμην. κατεμαξάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. Καὶ Ἀπέψησαν, ἀπετίναξαν.

Εἰ δέ που πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν.

τοῦτο ψευδόπτωμα λέγεται, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαναστάντες ἀποψῶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τοῦ πτώματος ἔχοιεν. καὶ ἐν Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι.

Καὶ Ἀπεψήσας, ἑφθὸν ποιήσας. ἢ ἀντὶ τοῦ καινουργήσας. Ἀριστοφάνης·

Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

ἀντὶ τοῦ ἐκαινούργησα. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀπεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι

Ἀπεψηφίσατο. τουτέστι κατεδίκασεν. Ἡ δὲ βουλὴ τὴν διάγνωσιν ποιουμένη τῶν πεπραγμένων ἀπεψηφίσατο τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶ αὐτοῦ οὐκ ἐπελθόντος ἀλλ' ἀμυνομένου τὸ μίασμα γέγονε. καὶ αὖθις· Τῶν δὲ στρατηγῶν δύο μὲν ἔφυγον πρὸ κρίσεως, Κόνωνος δὲ ἀπεψηφίσαντο. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν. Καὶ Ἀπεψηφισμένοι. ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖς ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Ὅπως * πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν

1. Ἀπέχρη] Referunt ad Herodoteum I, 60. ἀπέχρα, quod ipsum protulit Hesychius. 2. V. Lex. de Syntaxi p. 124. 3. καὶ ἀπέκτειναν] καὶ om. A. Lex. Seg. p. 423. καὶ et h. l. retinet E. et repetit ante διεχρήσαντο. Ἀριστοφάνης fragm. 328. 6. Locus ut videtur affectus. Desideramus etiam οὐδ' ἅπαξ vel κουχ ἅ. Ceterum si credimus οἱ ex inferioribus irrepsisse, reponi licet, ἀπέχρησε Τυρίοις εἰπών. 11. σημαίνει κτλ.] H. l. retinent A. B. C. E. Med. quae Küst. post Δαρεῖον posuerat. Delenda certe τὸ ἀπέχρησε καί. 12. ἐξήρκησε vulg. 13. Ἀπεψησάμην. κατεμαξάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμ.] Schol. Aristoph. Ran. 492. *Küst.* In Hesychio lego Ἀπέψα. ἀπέμασσεν. Significatur Eurip. Iphig. T. 311. 16. Εἰ δέ που πέσοιεν] Verba Aristoph. Equ. 574. infra sub v. Ψευδόπτωμα repetita. Quae sequuntur Scholiis debentur in posteriorem locum editis: nam abest a Scholiis Ranarum memoria superioris membri, καὶ Ἀπέψησαν (immo Ἀπεψήσαντο) — ἔχοιεν. 18. λέγεται] λέγει A. 20. Πλούτῳ] V. 818. Ἀριστο φ addit E. Vide v. Ἀποψώμενον. Mox legendum ἀποψώμεσθα.

1. Ἀπεψήσας, ἑφθ.] Scribe ἀφεψήσας, ab ἀφεψεῖν, idque suo loco redde. Haec enim ad vocem ἀπεψησάμην minime pertinent. *Küst.* Memorabilis scriptura, quae cum redeat in Aristophanis versu, non temere crediderim eam fictam fuisse. Ἀπεψήσασα C. omissis ἑφθὸν ποιήσας. Tum ἢ omisi cum B. E. ante ἀντί. καινουργήσας] ἐκαινούργησα C. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 1326. 3. ὑμῖν — πεποίηκας — ἐκαινούργησας] ἡμῖν — πεποίηκα — ἐκαινούργησα C. πεποίηκα — ἐκαινούργησα A. E. Seqq. a Schol. Arist. profecta sic transformavit C. ὥσπερ ἡμῖν διαλέγεται τοὺς τροφοὺς τοῦ δόντος ἀπεψήσασα ἀνανεώσασα C. 6. τροφὰς B. E. ἀνανεάσαι ποιῆσαι] Sic recte habet unus Paris. et Scholiasta Aristoph. In prioribus vero editt. legitur ἀνανεῶσαι ποιήσασα. *Küst.* Ἀνανεῶσαι ποιῆσαι B. E. 9. Immo ποιησαμένη: nisi vocula quaedam excidit. 12. V. Diod. XIII, 101. 13. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν] Non assentior hic Suidae de interpretatione vocis ἀπεψηφίσαντο. Videtur enim potius in fragmento [utroque], quod adducit, accipienda esse pro *absolverunt*. *Küst.* Cum haec verbi sit proprietas plurimis locis communita (v. Tayl. in Demosth. Rsk. T. I. p. 257. II. p. 962. sq.), semel certe suspicabimur ἀπεδίκασαν (vide vel Poll. VIII, 149.) esse reponendum. 14. Ἀπεψηφισμένοι] Brevius Lex. Rhet. p. 216. Pollux III, 57. VII, 18. „Vide Schol. Aristoph. in Vesp. 716. et infra v. Ἀποψηφισθέντα." *Küst.* Attigit hunc significatum Meier. de bonis damn. p. 86. 15. ἐγίνοντο] ἐγίνοντο dedi cum A. C. E. 17. παρεγγεγραμμένων] παραγεγραμμένων B. C. E. 18. αὐτῆς] αὐτῶν Valesius in Harpocr. p. 243. tacite: contra cum αὐτοῖς A. B. E. praestent, non dubitavi sinceram scripturam editae περὶ αὐτῆς (vel π. αὐτῶν apud Gaisf.) praeferre. In Hyperidis loco nondum si recte memini ab iis excusso, qui rem metallicam Atheniensium disseruerunt, ὅπως aut vitiosum est (cuius vice Hermannus reponebat ὄντας, possis etiam οὕτως), aut referendum ad integriorem sententiam. Verum haec pendent a proposito Hyperidis, de quo Schmidt. in Dinarch. p. 116. non persuasit.

Ἀπέχρη. Sufficiebat. Ἀπεχρήσατο. Interfecit. Et Ἀπεχρήσαντο, interfecerunt. Aristophanes *Lemniis*: *Viros interfecerunt liberorum satores.* Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit. *Ter autem, non semel, ab oraculo iussus est Tyriis dicere, ut a Dario deficerent.* Ἀπέχρησε etiam significat, id quod est suffecit. *Deinde non satis ipsi fuit hostes vicisse, sed etiam Apollinis templum spoliavit.* Et alibi: *Vel haec suffecerunt ad hominem omnium pessime perdendum.* Ἀπεψησάμην. Abstersi. ἀποψᾶν enim significat abstergere. Et Ἀπέψησαν, excusserunt. *Nam si forte per pugnas in humerum cecidissent, id illico abstergebant.* hoc ψευδόπτωμα vocant: cum illi qui ceciderunt surgentes abstergunt pulverem, ne eius indicio cecidisse arguantur. Et in *Pluto*: *Lapidibus autem nos non amplius abstergimus.* Et Ἀπεψήσας, qui recoxit, vel renovavit. Aristophanes: *Populum vobis recoctum ex deformi et turpi pulchrum reddidi.* id est renovavi: sicut Medea Bacchi nutrices recoctas iuventuti restituisse dicitur. Ἀπεψηφίσατο. Sententiam contra aliquem tulit. [Item absolvit.] *Senatus vero cum de iis quae gesta erant cognovisset, hominem absolvit, quod eo vim non inferente sed propulsante piaculum commissum fuisset.* Et alibi: *E ducibus duo ante iudicium aufugerunt; Cononem vero absolverunt.* Et Ἀπεψηφισμένοι. Etenim pagi Attici suffragiis suis iure civitatis eos privabant, qui cum cives non essent, albo civium per fraudem inscripti erant. hi dicebantur ἀπεψηφισμένοι: quoniam suffragio contra eos lato civitatis iure privabantur. Hyperides in oratione contra Aristogitonem: *Primum quidem numerum centies et quinquagies mille hominum*

ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Ἀπέψον. τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀπέψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀπεψωλημένοι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε.

ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκρατιεῖσθε.

Ἄπει. ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφοκλῆς.

Ἀπεῖδεν. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπεὶ ἀπεῖδεν εἰς αὐτὸν ὀργῇ διακεκαυμένος, θανάτῳ τὸν Γέτην ἐκόλασεν. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δριμύτητος ἐθεάσατο.

Ἀπειθεῖν. δοτικῇ· ἀπιστεῖν. Καὶ Ἀπειθὴς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δυςπειθοῦς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπου. Αἰλιανός· Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνταῦθα δήπου καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυεῖς δέξασθαι ὁπλίτας καὶ εὐήλατοι.

Ἀπιθῶ δέ, ὡς τό·

Ὦι δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρη
ἄψυχος.

Ἀπείκασμα. ὁμοίωμα.

[**Ἀπεικάζω.** δοτικῇ.]

Ἀπεικός. ἄτοπον, ἀπρεπές. ἀπεικότως δέ.

Ἀπειλή. ἡ ὀργή.

Ἀπειλημμένος. κεκρατημένος.

Ἀπειλητῆρες. καυχηταί. Καὶ Ἀπειλῶν, δοτικῇ· καυχώμενος.

Ἀπείπατο. ἀπηρνήσατο. Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο, καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη. Καὶ Ἀπεῖπεν, ἀπηγόρευσεν, ἀπεφήνατο. Ὁ δὲ ἀπεῖπεν ἅπασιν μήτε ἄριστον αἱρεῖσθαι μήτε ἀποδαρθεῖν, μήτε ἀποθωρακίσασθαι τῶν πάντων οὐδένα. Καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι,

---

1. ἔργων τῶν inter versus habet E. 4. ἔψον] ἔψιον vel ἔψιον A. B. C. E. Med. Locus obscurissimus, iisdem vocibus [...] gl. Ἔψον relatus. Illic tamen cum extet, Ἔψον καὶ Ἀπέψον, τὸ ἔψιον, quae verborum societas correctionem capit [...] scripturae, praecesserit autem gl. Ἔψια, τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια: equidem ut in re trepida sententiam talem institui [...]nare, Ἀπέψιον καὶ ἔψιον, τὸ παίγνιον, διὰ τοῦ ο μ. 7. Ἀπεψωλημένοις editum, a Gaisf. tacite mutatum, haud [...] depromptum sit ab Aristoph. Acharn. 161. Quae sequuntur Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (v. 295.) κτλ. firmant A. B. C. E. Med. In [...]emplo plenius E. ἔπεσθ' ἀπ τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. Küsterus horum loco nihil nisi ἐν τῷ Ἀκρατεια. Haec autem quod C. V. [...] Ἀπείρατον collocarunt, id satis arguit recens ista successisse. 10. Ἄπει] Lex. Seg. p. 420. Tum ἄπιθι ἢ ἀπελεύσῃ E. [...]phoclis (cuius nomen siluit Zon. p. 261.) usus continetur Philoct. 1067. Oed. R. 431. Antig. 244. 11. ἀπεῖδεν] Huc facit [...]tus Hist. II, 72. de Vitellio. Burn. Zon. p. 261. 14. Ἀπειθεῖν] Casaub. Athen. VII, 21. Hemst. Ἀπιθής] Ἀπειθής A. B. E. Ab eadem fluctuatione pendet doctrina persimilis v. Ἀπιθής. Multo lenius illud apud Polluc. I, 112. ἀπειθέστεραι τοῖς [...]νήταις νῆες. 16. τόπου] τρόπου τραχέος οὐκ ὄντος εὐηλάτου. Αἰλιανός. Sic C. reliquis omissis. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι [...] ἂν τοῖς ἐχθρ] Vide infra v. Ἐνέτυχον. Küst. Qui quam gl. spectarit nondum inveni. Mox obest structurae particula ἂν: [...] reponimus ἐνετύγχανον. 17. ἐνέτυχον] ἐνέτειχον A. 18. ἀπιθεῖς] ἀπειθεῖς A. B. E. 19. Post εὐήλατοι quae libri [...]derant, A. in marg. coniecit, Ἀπειθῶ. δοτικῇ. δίφθογγον (διὰ δ. A.). Ἀπιθῶ (πιθῶ A.) δέ, περισπωμένως, ὡς τό, in [...] etiam Küsterum („Inepte: nam et ἀπειθῶ cum circumflexo scribitur") περισπωμένως offenderit, omnia revocavimus ad [...]nis compendium, praeeunte C. qui nihil nisi Ἀπειθῶ. πιθῶ δέ.

1. ὡς τό] δοτικῇ ὁμοίως E. 2. Versus Damagetae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. συνάμ' ἕσπετο] σὺν ἅμ' ἕσπετο [...] Unde sumpsimus σὺν ἅμ'. 6. Glossam ordini litterarum dissentaneam om. vulg. 7. Ἀπεικός] Lex. Seg. p. 420. [...] Küsterus Ἀπεικότως δέ. Vide potissimum v. Οὐκ ἀπεικός. Ceterum οὐ πρέπον Hesychius. 10. Ἀπειλητῆρες. καυχη[...] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. η. 96. Ὤμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Ubi Scholiasta ait: Ἀπειλητῆ[ρες] καυχηταί, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι. τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν. Küst. ἀπειλιτῆρες Med. [...]σταί B. E. καυχησταί C. Med. Ἀπειλῶν] Lex. Seg. p. 420. 12. Ἀπείπατο] Vid. Διαζαίνειν. Ad Herodotum hoc [...]nere suspicor. Hemst. V. Herod. I, 205. 15. ἀποθωρακίσεσθαι] ἀποθωρακίσασθαι dedi cum C. Mox οὐδένα A. B. C. E. οὐδέ τινα Edd. vett. 18. Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθ.] Loci huius sensus valde obscurus est, quem explanare haud [...] foret, si oratio Lysiana extaret, ex qua fragmentum hoc Suidas excerpsit. Küst. Hermannus hanc mihi tradidit loci resarc[iendi] viam, adiuncto fragm. 55. Lysiae, quod ille praegressum fuisse suspicatur: τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, [...] νομοθετοῦντας. [ἆρ' οὖν φῶμεν τοὐναντίον ποιεῖν,] καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων — δίκαιον λέγειν, [τοῦτον δὲ [...] τῶν ἤδη τεθνηκότων τὰ αἴσχιστα εἰρηκότα δικάζοντας μὴ κολάζειν;] 19. ἔτι] ὅτι E.

---

excessisse sciatis, qui argenti metalla exercent et per agros sparsi sunt; deinde aerarii debitores et ignominia notatos et ex albo civium expunctos et colonos. **Ἀπέψον.** Per ο, ludicrum. Ἀπέψων vero, per ω, spongia abstergebant. **Ἀπεψωλημένοι.** Aristophanes *Pluto*: *Recutiti lascivietis.* id est, tanquam capri subabitis. Vide sub v. Ἀκράτεια. **Ἄπει.** Abibis. Sophocles. **Ἀπεῖδεν.** Torve intuitus est. *Imperator vero cum torvis eum oculis ira ardens aspexisset, Getam morte multavit.* **Ἀπειθεῖν.** Dativo iungitur: diffidere. Et Ἀπειθής non solum dicitur de homine difficili ad persuadendum, sed etiam de loco iniquo. Aelianus: *Romani enim ubicunque in hostes incidissent, illic pugnabant, sive locus iniquus esset et asper, sive militibus armatis recipiendis aptus et equitabilis.* Contra Ἀπιθῶ: ut in Epigrammate: *Cui quercus paruerunt, quam que secuta est rupes inanimata.* **Ἀπείκασμα.** Effigies. [**Ἀπεικάζω.** Aptum dativo.] **Ἀπεικός.** Absurdum, indecorum. item ἀπεικότως. **Ἀπειλή.** Ira. **Ἀπειλημμένος.** Interceptus. **Ἀπειλητῆρες.** Iactatores. Et Ἀπειλῶν, iactans, aptum dativo. **Ἀπείπατο.** Abnegavit. *Ille vero patriam abnegavit, et Thurium se vocari passus est.* Et Ἀπεῖπεν, interdixit, edixit. *Ille vero omnibus interdixit ne pranderent, neve dormirent, neu thoracem quisquam exueret.* Et Ἀπειπεῖν, iubere ne quid fat. Lysias in oratione contra Ctesiphontem: *Et ceterorum quidem Atheniensium liberis (quorum qui vobis opem tulerunt* [...]

ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε ἄδικον μήτε δίκαιον λέγειν. Καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. ἢ Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. Καὶ ἀπειπάμενοι τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰν διὰ τὸ γεγονὸς παρασπόνδημα.

Ἀπειπών. ἐντειλάμενος. Ἀπειπὼν μηδενὶ φράζειν τὸ γεγονός. καὶ Αἰλιανός· Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον πεμφθῆναί οἱ τὸν θρίαμβον. ἢ Ἀπειπών, ἀποκαμών, ἀπαγορεύσας. Ὀῤῥωδοῦντες, μή τις αὐτῶν ἀπειπὼν τοῖς παροῦσι, κίνδυνον ἀναῤῥίψας ὑπαναφῆναι δυνηθῇ τρίτος, ὅσπερ ἔμελλε δικαιώσειν αὐτούς. Ἀπειπών. ἀπαρνησάμενος, παραιτησάμενος. Οὐκ ἂν ἔφησεν ἅψασθαι τροφῆς, εἰ μὴ τὸν φόνον τὸν βαρβαρικὸν ἱστορήσειεν. ὁ δὲ ἀπειπὼν τὴν εὐωχίαν συνηπείγετο πρὸς τὴν θέαν.

Ἀπείρατον. ἀδοκίμαστον. Οὐκ ἀπείρατον αὐτῷ ἔδοξεν ἐκλιπεῖν, εἴ πη Ὀσρόης γνωσιμαχήσας ἀποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων τε καὶ αὐτοῦ ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Ἀπειργάσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν.

Ἀπειραίη. ἡ ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική.

Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει.

Ἀπείρηκα. δοτικῇ· κέκμηκα. Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. καὶ αὖθις· Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον.

Ἀπειρήκει, * ἀπειρήκειν. ἀπηγορεύκει. ἔστι γὰρ καὶ πρῶτον πρόσωπον. καὶ Ἀπειρηκυῖα, ἀπαγορεύσασα. καὶ Ἀπειρήκεσαν.

"Ἀπείρητος. ὁ ἀπείραστος, ὁ ἄπειρος. Ἀπείριτος δέ, ἡ ἄπειρος καὶ πολλή. 262

Ἀπεῖρξεν. ἐκώλυσεν.

---

2. ἀδυνατῆσαι] ἀδυνατήσας A. repugnante Lex. Seg. p. 420. 4. ἀπειπάμενος E. 7. Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον] ὀλίγον μὲν ἀπειπὼν C. V. „De h. l. v. Abresch. Addend. Dilucid. Thucyd. p. 828." *Gaisf.* 10. τοῖς παροῦσι inter versus habet E. 11. ὑπαναφθῆναι] ὑπαναφῆναι dedi cum A. B. E. quamquam non dubium quin latitet ὑπαναφῇ καὶ δυνηθῇ. Id verbum quoniam non contigit reperire nisi apud infimi aevi scriptores (Niceph. in Boisson. Anecd. II. pp. 138. 151. et Nicet. Eugen. III, 282.), iuvat haec ad scriptorem rerum Byzantinarum transferre. Tum δυνηθῆναι C. V. τρίτος] τρίτον B. et E pr. Videtur ulcus paulo altius latere. Tum ὢν omisi cum A. B. C. E. V. Deinde ὥσπερ C. ἔμενε A. Inde Hermannus talem conficiebat orationem: *μή τις αὐτῶν . . . ὑπαναφῆναι δυνηθῆναι τρίτος, ὅσπερ ἔμενε, δικαιώσειν αὐτούς, ne quis eorum periculo suscepto furtim significaret, tertium se relictum sodales esse defensurum.* Idem alteram suspicionem curis secundis excogitatam, haud paulo probabiliorem, indicavit: *μή τις αὐτῶν . . . ὑπαναφθῇ, καὶ ὀδυνηθῇ Χριστός, ὅσπερ ἔμελλε δικαιώσειν αὐτούς.* Quamquam in hac sententia dicendum erat *μέλλει.* 13. ἅψασθαι] ἄψασθαι A. E. V. Mox συνυπήγετο C. V. 16. Ἀπείραστον. ἀπείρατον E. Med. Ἀπείραστον unus liber Zon. p. 253. 17. ὁ Χοσρόης] ὀσρόης A. E. V. ὃς ῥόης C. Non igitur fuit cur Chosroen, quem editiones ferebant, quemque Valesius in Ammian. Marc. XXIV, 1, 2. nihil nisi nominis inflexione ab Osroe Pausan. V, 12. dicto putabat discrepare, longius tueremur. Cf. Reimarus in Dion. Cass. LXVIII, 17. Mox quod γνωσιμαχήσας cum continuis C. V. glossae Ἀπεῖρξεν subiiciunt, id arguit olim fuisse dubitatum, an ad v. Ἀπείρητος exemplum illud esset accommodandum.

1. ἀποδύσεται] Vocem hanc suspectam habeo, quippe quae tam a sensu quam constructione loci huius aliena est. Mallem ἐνδώσεται. Infra v. Γνωσιμαχῆσαι, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur ὑποδύσεται. *Küst.* Verum videtur ὑποδύσεται. Ex Procopio desumptum locum opinatur Toupius, licet infra Arriano tribuat Suidas. *Gaisf.* ἑαυτοῦ A. reliqui αὐτοῦ. 3. Lex. Seg. p. 420. Ξενοφῶν] Cyrop. VIII. extr. Ἐγὼ μὲν δὴ οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαι μοι. 5. Ἀπειραίη] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Od. η. 8. Γρηῢς Ἀπειραίη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα. Ubi Scholiasta ait: Ἀπειραίη. ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. ἔστι δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας ἡ Ἤπειρος. *Küst.* ἄπωθεν B. E. Med. 6. Ἀπειρέσια] Lex. Seg. p. 420. 7. Ἀ. κέκμηκα, omissis exemplis, Lex. Seg. p. 420. Ὁ δὲ ἀμφὶ] Hic locus descriptus est ex Agathia lib. V, 14. p. 152. ubi ita legitur: Τότε δὴ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ βίου πορείαν, ἤδη γὰρ ἐγεγηράκει, ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. *Toup.* 9. Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρ. σπονδ.] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae III, 15. p. 83. *Küst.* 10. τοῦτο] τοῦτο καὶ B. E. 11. αὐτοῖς] αὐτῶν E. ἀναζωπυροῦται] ἀναζωπυρεῖται reposui cum B. E. quod ipsum Theophylacto debuit reddi. 12. Ἀπειρήκει — Ἀπειρήκεσαν] Sic ex A. restitui, nisi quod hic ἀπηγορεύκειν: in quibus emaculandis opem tulit Lex. Seg. p. 420. vicissim iuvandum, Ἀπειρήκει. ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύκειν. ἔστι γὰρ ἀπρόσωπα, i. e. ἔστι γὰρ καὶ α΄ πρόσωπον. Indidem etiam καὶ assumendum ante ἀπειρήκειν: quam quidem formam in rarioris usus documentum proponi docet v. Ἀπεῤῥώγειν. Veteres autem editiones cum Gaisf. (nam Küsterus omnia neglexit) et B. E. καὶ Ἀπειρήκει. ἔστι δὲ καὶ πρῶτον πρόσωπον ἀπειρήκειν. καὶ Ἀπειρηκυῖα κτλ. 13. Cf. Schoem. in Isaeum p. 340. 15. Glossa Homerica. Similiter Zon. p. 239. ubi fallitur Tittmannus Suidam emendans. ἀπέραστος] ἀπείραστος dedi cum C. V. Cf. Böckh. in Pind. p. 374. 16. Hinc facile Hesychium castigabimus: Ἀπειρίδιον. πολύ. ἄπειρον πλῆθος. Ἀπειρέσια. καὶ ἄπειρα. τῷ πλήθει πολλά. Lego: Ἀπείριτον. πολὺ καὶ ἄπειρον. Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά. 17. Soph. Aiac. 1280.

---

rentes adhuc supersunt) legibus interdictum esse, ne quid iniusti vel iusti dicant. Et Ἀπειπεῖν, molestiae alicui succumbere, neque perferre. vel Ἀπειπεῖν, abnegare, recusare. *Et recusantes beneficium et donum, propter foedus violatum.* Ἀπειπών. Qui mandavit. *Cum et interdixisset, necui hominum factum enunciaret.* Et Aelianus: *Pauci quidem ei triumphum decernendum esse negarunt.* Vel Ἀπειπών, defatigatus, animum despondens. *Veriti ne quis eorum praesentibus malis desperans animo concitaretur ad subeundum discrimen,* * *quod eos erat vindicaturum.* Ἀπειπών. Qui negavit, qui recusavit. *Dixit cibis se abstenturum esse, nisi caedem barbarorum contemplatus esset. tum igitur convivium recusans ad spectaculum properavit.* Ἀπείρατον. Intentatum. *Placuit ipsi non inexploratum relinquere, an forte Osroes mente commutata Romanorum et ipsius ex aequo postulatis concessurus esset.* Ἀπειργάσθαι. Effectum esse. Xenophon. Ἀπειραίη. Quae ex longinquo venit. Epirotica. Ἀπειρέσια. Infinita numero. Ἀπείρηκα. Dativo iungitur: defessus sum. *Ille vero cum ad extremum vitae finem evectus consenuisset, laboribus confectus esse videbatur.* Et alibi: *Propterea Medi pacem et foedus recusarunt, resuscitatumque in ipsis est bellandi studium.* Ἀπειρήκει, item ἀπειρήκειν (id quod etiam primae est personae). Defecerat. Et Ἀπειρηκυῖα, defessa. item Ἀπειρήκεσαν. Ἀπείρητος. Intentatus, inexpertus. Ἀπείριτος vero, infinita et multa. Ἀπεῖρξεν. Arcuit.

Ἀπειροκαλία. ἀμετρία τοῦ καλοῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤδη κεκρατηκότες ἐπηρμένοι ἦσαν εἰς ἀπειροκαλίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτειναν δυνάμεις ἀνὰ τὴν ἐκείνου Λιβύην. καὶ αὖθις· Ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπειρόκαλος, ὡς διαβεβοημένα ἐπιδιηγούμενος.

Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστοφάνης. διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν. ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων νεῶν ἐκαλεῖτο Σαλαμινία, ἡ δὲ ἑτέρα Πάραλος.

Ἄπειροι γῦπες. ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ κέρδος προσεδρευόντων τινί· παρόσον οἱ γῦπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

Ἄπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἀπείσομαι. ἀντὶ τοῦ ἄπειμι.

Ἀπεῖχε. πόῤῥω ἦν. Ὅσον δὴ ἀπεῖχε τοῦ ἐκπεπλῆχθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπηγγέλη. ἐμηνύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν· ἀπέτρεπε. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς· ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρᾳ τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐκλογιζόμενος, οἴεσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ.

Ἀπηγμένους. ἀπαγομένους.

Ἀπήγξατο. βρόχον ἧψεν.

Ἀπηγόρευον. ἀπέκαμνον, ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον.

Ἀπηγορήσομαι. ἀπολογήσομαι.

Ἀπήεσαν. ἀπήρχοντο. καὶ Ἀπήει, ἀπήρχετο, ἀνεχώρει. Εἴω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει ἐίω, ἤιον, ἤιες, ἤικα, ἤια, ἠίειν, καὶ ἐν συνθέσει ἀπηίειν, καὶ ἐν συναιρέσει ἀπήειν.

---

1. ἡ ἀμετρία] ἡ om. A. B. C. E. V. ἡ ἀμετρία τοῦ καλοῦ] Haec interpretatio vocis ἀπειροκαλία explodenda est. Existimat enim Suidas ἄπειρος in compositione vocabuli istius significare *nullus*, *immensus*, *immodicus*: cum significet, *imperitus* et *ignarus*. Ἀπειροκαλία enim dicta est quasi ἀπειρία τοῦ καλοῦ, i. e. *ignorantia eius quod decet et convenit*: unde ἀπειρόκαλος Graecis idem significat, quod Latinis *ineptus*. *Küst.* Et fortasse reponendum ἀπειρία. Vid. Schol. Platon. p. 62. Vulgatum tamen defendit Tittmannus in Zonaram p. 249. *Gaisf.* 2. εἰς ἀπειροκαλίαν] εἰς om. A. Voluit, opinor, ἀπειροκαλίᾳ: itaque Suidas videtur ad intemperantiam rerum secundarum rettulisse. 3. ἐξέτειναν δυνάμεις] ἐξέτεινε δυνάμει A. ἐξέτεινε ... C. Unde Hermannus tentabat: ὅτι τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτεινε δυνάμεις, quamquam καὶ ad alterum nomen iam oblitteratum referri posse concederet. Nihil igitur desideramus praeter ducis appellationem, atque haud scio an gravius mendum ista σφῶν αὐτῶν recondant. Mox legendum videtur ἐκείνῃ. 4. Excidit adiectivi notatio. Zon. p. 253. Ἀπειρόκαλον. ἄγνωστον, ... θές. 5. διαβεβοημένον C. 7. Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθ.] Locum hunc turbatum et negligenter admodum ex Schol. Aristoph. Ran. 206. excerptum sic leges et in integrum restitues: Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης· Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀθαλάττωτος, ὁ μὴ ναυτικός. ταυτὸν δὲ σημαίνει τὸ ἀσαλαμίνιος· ἢ διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν κτλ. Sic clara omnia et plana erunt. *Küst.* Post Ἀριστοφάνης sane interpreti ponendum fuit ἀθαλάττωτος. Sed in superioribus lenior succurrit medela: ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ [μὴ ναυτικός. Ἄπειρος,] ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστ. Zonaras p. 233. Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν. 8. περὶ Σαλαμῖνα] ἐν Σαλαμῖνι E. 9. Vide v. Πάραλος. 11. Ἄπειροι γῦπες] Diogenian. Centur. II, 88. habet Ἄπερ οἱ γῦπες, quod Erasmus secutus est, vertitque, *vulturum ritu*. *Küst.* Secutus etiam Schottus. Fortasse legendum ἀπειρεὶ γῦπες. γῦπες] μύοπες A. 14. ἀπέθανεν subiicit Hesychius. 15. Ἀπείσομαι] Ἀπίσομαι scribendum fuisse vidit Pierson. in Moer. p. 17. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. 16. Ὅσον δὴ] Conf. Menand. de Legatt. p. 117 de Chagano, et Theophyl. Simoc. I, 3. p. 13. *Burn.* Haec parum conveniunt. δὴ] δεῖ A. 17. βασιλέα] βασιλέως C. Quae scriptura vel apertius labem orationis arguit. τὸ μηδὲ C. V. τῷ μηδὲν M.

2. ἐκώλυσεν C. Δαμάσκιος] Haec vox a prioribus editt. abest, quam ex MSS. Pariss. revocavi. Ceterum fragmentum hoc ... legitur in Excerptis ex Damascio apud Photium: unde id ex integro Damascii opere descripserit Suidas. *Küst.* 4. προσκρούων E. 6. ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτ.] Sensus et constructio verborum requirunt ut legatur, ἢ τῷ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐκλογιζόμενον οἴεσθαι. *Küst.* τῷ τὸ emendatio fuit Porti. Praestat ὡς ante οἴεσθαι suppleri. 7. λογιζόμενος] ἐκλογιζόμενος A. B. C. E. V. 9. Genes. XXXIX, 22. Ἀπηγμένος sola Med. Item ἀπήγξατο pro glossa ut videtur sacra habendum. 11. ... καμον C. 12. πάλιν] Seqq. om. A. 14. ἀντὶ τοῦ post Ἀπηγορήσομαι abieci cum V. et Hesychio. 16. Κατὰ ... χώρει delevi cum A. B. C. E. V. id addidere B. Med. post πορεύομαι. ἐίω] καὶ ὁ μέλλων εἴσω, ὁ παρακείμενος ἤικα. ... ἤια, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἠίειν, καὶ ἐν συνθέσει ἤειν, καὶ ἀπήειν κατὰ συναίρεσιν E. ἤιον] ἦον Med. Meliora Etym. M. p. 121. sive Zon. p. 257.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. *Romani vero ob victorias inepto fastu elati copias suas per illam Libyae partem diffuderunt.* Et alibi: *At nimis sum ineptus, qui pervulgata prolixe narrem.* *Ἄπειρος.* Imperitus. *Rudis atque rerum maritimarum et Salaminis ignarus.* ubi ἀσαλαμίνιος dictum vel propter proelium ad Salamina commissum, vel quod altera navium, quae publicis ministeriis inserviebant, vocabatur *Salaminia*, altera vero *Paralus*. *Ἄπειροι γῦπες.* In eos dictum qui hereditatis vel lucri gratia alicui assident, scilicet quod vultures circa cadavera haerere solent. *Ἄπεισιν.* Abit. *Ἀπείσομαι.* Abero. *Ἀπεῖχε.* Longe aberat. *Quantum vero ab eo abesset, ut regem eiusque fastum admiraretur, inde declaravit, quod eiusmodi res ne visu quidem dignas habebat.* *Ἀπηγγέλη.* Indicatum est. *Ἀπῆγεν.* Impediebat, deterrebat. Damascius. *Sallustius vero adolescentes a philosophia dehortabatur, alterutra causa motus, vel ut philosophos offenderet, propter odium, quo eos persequebatur, scholas in contemptum adducturus; vel quod illius studii amplitudinem reputans omnes eo indignos esse censeret.* *Ἀπηγμένους.* Abductos. *Ἀπήγξατο.* Laqueo se strangulavit. *Ἀπηγόρευον.* Laboribus deficiebant, molestiis succumbebant. *Cum enim laboribus erant confecti, quiete se rursus reficiebant.* *Ἀπηγορήσομαι.* A criminibus me purgabo. *Ἀπήεσαν.* Abierunt. et Ἀπήει, abiit. Ab εἴω, eo, per dialysin fit ἐίω, ἤιον, ... ἤια, ἠίειν, in compositione ἀπηίειν, per synaeresin ἀπήειν.

Ἀπῆκτο. ἀπῆλθε. Καὶ Ἀπηκτός, ὁ πορευόμενος.

Ἀπηλλάγησαν. ἐτελεύτησαν, ἤ τινος ἐστερήθησαν.

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Ἀπήλαυσε. μετέσχεν. Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπήλαυσε λοιδορίας, 363 ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου· Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδίδου.

Ἀπήλγησαν. Ὁ δὲ δῆμος ἅπας ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθύς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον. ἀντὶ τοῦ οἰκτίσαντο.

Ἀπηλεγής. ὁ ἀπότομος. Καὶ Ἀπηλεγέως, σκληρῶς.

Ἀπηλιανός. ὄνομα κύριον.

Ἀπηλιαστής. μισόδικος. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀπηλιώτης. ὁ ἄνεμος. ἐν τῷ η. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ.

Ἀπηλοημένος. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐστι πατηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν. Ἀπηλλοίωσε δέ, ἀλλοῖον ἐποίησεν.

Ἀπήμαντον. ἀβλαβές.

Ἀπήμαρτεν. ἀπέτυχεν.

Ἀπημείφθη. ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.

Ἀπήμονα. ἀβλαβῆ. Ὅμηρος·

Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.

συλληπτικῶς πέφρακεν, ἀντὶ τοῦ τοὺς μὲν μὴ ἀπήμονας, τοὺς τετρωμένους· τοὺς δὲ μὴ ἀνολέθρους, τοὺς ἀνῃρημένους. πῆμα δὲ ἡ βλάβη, παρὰ τὸ

---

1. Ἀπῆκτο] Portus legendum putat ἀπῖκτο, Ionice pro ἀφῖκτο: quod non repudio. *Küst.* Vidit Tittmannus in Zon. p. 277. respici ad Genes. XL, 3. εἰς τὸν τόπον, οὗ Ἰωσὴφ ἀπῆκτο ἐκεῖ. Vellem etiam ἀπηκτός firmasset. Ἀπηκτός] ἀπήκτος B. E. ὁ] καὶ A. 4. πολυνόσου νοσήματος] πολυχέσου νοσήματος A. B. E. item in v. Χεζητιῶν, quo versiculus iste per interpolationem irrepserat; πολυχέσου πάθους V. C. quorum hunc Porsonus ad Toup. IV. p. 481. illum Gronovius Emend. p. 59. usurparant: unde Schaeferus in Dionys. p. 203. probabiliter elicuit παθήματος. Iussit etiam Toupius II. p. 373. ex altero loco restitui ἀπηλλάγημεν. Ceterum nihil affert praeter ἐτελεύτησαν Lex. Seg. p. 424. 7. Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδ.] Scripsit Marcellinus vitam Thucydidis, hodie adhuc superstitem, in qua verba a Suida hic citata occurrunt. *Küst.* Marcellinus tamen, εἶγε οὔτε Κλέων παρ' αὐτῷ οὔτε . . . ἀπέλαυσε, quorum hoc recurrit in v. Ἀπολαύειν. 9. ἅπαξ] Scribendum, ὁ δὴ δῆμος ἅπας. Quomodo recte legitur apud Procop. Arcan. Hist. 16. p. 73. ex quo hoc fragmentum decerpsit Suidas. Confer etiam Nostrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὅσον. Quae locutio notanda. Aristoph. Ran. 791. A. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν, Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος. Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; A. Νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον. Ad quem locum manifesto respexit Procopius. *Toup.* ἅπας A. B. C. E. V. Med. Quorum Leid. Piersonus in Moer. p. 3. Ox. autem Porsonus ad Toup. IV. p. 497. sq. protulerunt. Procopii locum indicavit etiam Abreschius Dil. Thucyd. p. 249. quod Piersonus Add. in Moer. monuerat. ἀπήλγησαν] ἀπηλγήσατο E. i. e. ἀπήλγησε τό. 11. ᾠκτίσαντο] οἰκτίσαντο dedi cum A. 12. Ἀπηλεγέως] Il. ι. 309. Cf. Etym. M. p. 121. sive Zon. p. 285. 14. Glossa suspecta. 16. Ἀπηλιαστής] Erat Athenis tribunal sive iudicium quod Ἡλιαία vocabatur, in quo qui ius dicebant vocabantur Ἡλιασταί, ut Suidas docet infra v. Ἡλιαστής. Hinc Ἀπηλιαστής apud Aristoph. Avibus 110. appellatur homo μισόδικος, i. e. a foro et litibus alienus: ut contra φιληλιαστής apud eundem Vespis 88. dicitur de homine, qui forum et iudicia amat. *Küst.* Zon. p. 238. 16. Ἀπηλιώτης] Salmas. in Solin. p. 1250. Stuart. Athen. Antiq. T. I. p. 21. *Burn.* Hactenus Herod. Epimer. p. 210. Reliqua de glossis Ἀντήλιος et Ἔπηλις olim volgatis male consarcinata esse si minus ipsa vocabulorum facies, certe scripturae fluctuatio poterat monstrare. ἐν τῷ η] Om. C. V. ἐν τῷ π dedit Bekkerus in Lex. Seg. p. 424. Mox verba καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς transtulerunt C. V. post Ποσειδίππῳ.

3. Ἀπηλοημένος] Eadem Harpocratio. 5. ἐν τῷ πρὸς Φαιν.] Desunt haec verba Lex. Seg. p. 424. Locus Demosth. p. 1040, 22. 6. Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν] Eodem modo vocabulum hoc interpretatur Scholiasta Homeri Il. δ'. 522. ubi poeta inquit: Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. *Küst.* Item Apollon. p. 151. ἀπήλησεν, ἀπέκοψεν Hesychius: quorum prius expungendum. ἀπαλλοιῶ lexica ignorant. Cf. annot. in v. Ἀλοία. 8. Ἀπήμαντον] Lex. Seg. p. 424. Si spectet grammaticus Od. τ'. 282. reponendum est ἀβλαβῆ pro ἀβλαβές. *Gaisf.* Nihil mutat Zon. p. 251. neque opus: v. Aesch. Agam. 385. 9. Ἀπήμαρτεν] Gl. om. Küsterus, cui Gronovius Leid. opposuit. 10. Ἀπημείφθη] Xenoph. Anab. II, 5, 15. indicatus etiam Gaisf. Gl. habet Lex. Seg. p. 424. 11. Ὅμηρος] Il. ν'. 761. ubi vide veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Attigerunt Lex. Seg. p. 424. et Zon. p. 234. 12. εὗρ' οὐδ' ἔτι Med. 14. πέφρακεν] In prioribus editt. pessime legitur πέρακεν, pro quo Portus infeliciter legendum suspicabatur πεπέρακεν. Πέφρακεν autem recte legitur non solum in MSS. Pariss., sed etiam apud Scholiastam Homeri loco ante laudato. *Küst.* Oratio perversa, quam facile corrigemus sublatis ἀντὶ τοῦ, inserto vero γὰρ post μέν. μὴ ἀπήμονας — μὴ ἀνολέθρους] Utrobique μὴ om. A. C. 15. ἀνωλέθρους B. C. E. Med. 16. ἀνῃρημένους] Hanc vocem ex MSS. Pariss. et Scholiasta Homeri revocavi. In prioribus enim editt. vox praecedens ἀνωλέθρους per ἀβλεψίαν typographorum hic repetita est, quippe in quibus inepte et nullo sensu sic legitur: τοὺς δὲ μὴ ἀνωλέθρους, τοὺς ἀνωλέθρους. *Küst.*

Ἀπῆκτο. Abiit. Et Ἀπηκτός, qui abit. Ἀπηλλάγησαν. Cessarunt, vel ab aliqua re liberati sunt. *Gravi cacationum morbo liberati sumus.* Ἀπήλαυσε. Fructum reportavit. Marcellinus, ubi de Thucydide dicit: *Neque Cleonem, neque Brasidam, calamitatis suae auctorem, Thucydides iratus stili maledicentia ultus est.* Ἀπήλγησαν. Miserati sunt. *Populus vero totus calamitatem illam statim commiseratus clamores ad coelum cum eiulatu usque sustulit.* Ἀπηλεγής. Rigidus. Et Ἀπηλεγέως, praefracte. Ἀπηλιανός. Nomen proprium. Ἀπηλιαστής. A litibus abhorrens: apud Aristophanem. Ἀπηλιώτης. Ventus subsolanus. littera tenui scribitur, ut ἀντήλιος cum similibus. item ἔπηλις apud Posidippum. Ἀπηλοημένος. Frumentum ex area convectum, postquam tritum sive conculcatum est. sic Demosthenes in oratione adversus Phaenippum. Ἀπηλοίησεν. Confregit. Ἀπηλλοίωσε vero alteravit. Ἀπήμαντον. Illaesum. Ἀπήμαρτεν. Aberravit. Ἀπημείφθη. Respondit. Ἀπήμονα. Illaesum. Homerus: *Illos autem invenit partim vulneratos, partim occisos.* ubi non ἀπήμονας vocat *vulneratos*; non ἀνολέθρους autem *occisos*. πῆμα autem significat damnum, ab

πήθω τὸ πανθάνω. Τὰ δὲ εἰς ᾱ λήγοντα οὐδέτερα τετραχῶς συντίθεται. ἢ γὰρ φυλάσσουσι τὸ αὐτὸ τέλος, ὡς τὸ δῆμα, διάδημα· ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, ὡς γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς στόμα, χρυσόστομος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ων, ὡς τὸ εἷμα, λευχείμων, καὶ πῆμα, ἀπήμων.

Ἀπηνέμους, μὴ ἔχοντας ἀνέμους.

Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει.

Ἀπηνέστερον. ἀποτομώτερον.

Ἀπήνεια. ἡ ἀπανθρωπία.

Ἀπήνη. ἡ ἅμαξα. [Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τἆλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα καὶ χρυσᾶ συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους Αἰμιλίᾳ, τῇ τοῦ Σκιπίωνος γαμετῇ.]

Ἀπηνήνατο. ἀπηρνήσατο, [παρῃτήσατο, οὐκ ἠθέλησεν.]

Ἀπηνής. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι. Οὐκ ἔστιν ἀπηνὲς οὐδὲ μὴν σφαλερὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πήδημα. καὶ ἔδρασεν ὅπερ εἶπεν.

Ἀπηνθράκιζεν. ὤπτα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθράκων γινόμενα καλὰ γίνεται. Ἀριστοφάνης·

Βοῦν δ' ἀπηνθράκιζ' ὅλον.

Ἀπήντα. καὶ Ἀπήντηκα, πέφθακα. Καὶ Ἀπήντησεν, ἐτελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτοις ἐπαινέτας· ἀντὶ τοῦ ἧκον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἥττης· Τοσοῦτον ἄρα αὐτοῖς ἀπήντησε τὸ πταῖσμα. καὶ αὖθις· Μέγιστον δὲ πάθος τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο

---

1. πάσχω] πανθάνω A. B. C. E. πάχω Med. sola: πήθω τὸ πανθάνω Etym. M. pp. 98. 662. Ceterum non repperimus istud πανθάνω nisi apud infimi subsellii scholiastas. ut Schol. Eurip. Hec. 1090. 1106. Or. 751. 1114. 2. συντίθενται Med. ... Med. 8. Ἀπηνέμους] Lex. Seg. p. 424. Ἀπηνέμοις, γαληνοτάτοις Zon. p. 251. τοῖς ἀπηνέμοις καὶ προσηνέσι dixit Dio Chrysost. T. I. p. 209. Adde Hesych. v. Ἀπηνέμοις. 9. Ἀπηνεώθη] Videtur ab ἀπηνής, quod per ὠμὸς a grammaticis explicatur, ἀπηνεός formari: eo enim ducit interpretatio. Invenitur hoc ipsum ἡ δὲ ἐκπλαγεῖσα ἀπηνεώθη, sed alia virtute, quae ducitur ab ἐννεός, apud Ephraim Syr. p. σλα v. 30. Suidas refert ex Interpp. Gr. Daniel. IV, 13. *Hemst.* Respexit sine dubio Suidas ad Daniel. IV, 16. ubi interpres Graecus: Τότε Δανιὴλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ, ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ διεταράσσον αὐτόν. Sed vide hominis imperitiam, qui verbum ἀπηνεώθη, ut ex eius expositione liquet, ab ἀπηνής deduxerit: quod respuit et sensus loci et Graecismi ratio. Fluit autem ab ἐνεός, mutus. Ut a νέος, νεόω, sic ab ἐνεός, ἐνεόω. Hinc ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν, *unam circiter horam obstupefactus est. Toup.* I. p. 69. κωφὸς pro ὠμὸς coniecit Ruhnkenius in Timaeum p. 102. Si quid mutandum, malim cum Cyrilli MS. Brem. ἄφωνος. Vide Schleusner. Lex. Vet. Test. in Ἀπενεόομαι. ἐξεπλάγη, ἄφωνος ἐγένετο Zonaras p. 277. *Gaisf.* De medela quamvis ambigatur, scriptorem erroris culpa absolvemus. 10. Lex. Seg. p. 424. ἀτομώτερον mendum Hesychii. Exemplum olim in hac sede collocatum translatum in v. Ἀπηνής. 12. Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ κ.] Haec et quae sequuntur, sunt verba Polybii (XXXII, 12.) apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 154. eademque leguntur infra v. Αἰμιλία. *Küst.* Haec A. in marg. Ac fragmenti huius indolem expendenti facile constiterit locum ex v. Αἰμιλία repetitum fuisse. 14. θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα] θυσίαν ἐπιτήδεια πάντα ἀργυρᾶ E. Collocandum πάντα post χρυσᾶ.

1. Ἀπηνήνατο] Menander hist. utitur voce p. 105. A. *Burn.* Vide Bosium Prolegg. LXX. in Ps. LXXVI, 2. Schleusner. Lex. Vet. T. in Ἀπαναίνομαι. *Gaisf.* Immo scribendum fuit cum Lexicographis plerisque (Zon. p. 277. excepto) Ἀπηνήνατο: Il. η. 185. παρῃτήσατο, οὐκ ἠθέλησεν om. V. Lex. Seg. p. 424. et Zonaras; παρῃτήσατο om. E. οὐκ ἠθέλησεν om. C. Cf. Etym. M. p. 121. Itaque uncis distinxi. Quae subsequebatur glossa, Ἀπηνθηκώς. Τῶν Ἑλλήνων ἀπηνθηκότων, τὰ τῶν Χριστιανῶν προέκοπτεν, cum A. in marg. coniecerit, omittant C. V., delendam putavi. 3. Ἀπηνής] Vid. Ἀπὸ λύχνου θύμαι. Ἀπελήμων. *Hemst.* Apud Hesychium quod editur: Ἀπηναῖος. ἀπάνθρωπος, ὠμός. Ἀπηνέος. σκληροῦ, ὠμοῦ. Ἀπηνής. σκληρός, ὠμός, χαλεπός, κακός: miror editores fugisse medelam satis apertam. Delendum enim Ἀπηναῖος, ortum illud ex ἀπηνέος, quod spectat ad Il. α. 340. Reliqua vero ἀπάνθρωπος, ὠμός, nescio quo casu in alienam sedem delata, conflanda sunt cum Ἀπηνής. ἄπωθεν] ἄποθεν dedi cum A. et Etym. M. p. 121. unde notatio vocis irrepsisse videtur. Apud Zon. p. 233. legitur παρὰ τὸ ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι. 4. Οὐκ ἔστιν — εἶπεν olim ad v. Ἀπηνέστερον parum commode relata. Gron. nov. Emend. p. 60. secuti huc revocavimus, auctoribus C. V. 6. τὰ γὰρ] γὰρ om. C. V. 7. Ἀριστοφάνης] Ran. 506. τὸν βοῦν ἀπηνθρακιζόμενον C. δ' expungendum. Exempla verbi collegit Pierson. in Herodian. p. 451. 12. Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτους ἐπ.] Haec sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. [XX.] in Basilium Magnum p. 318 B. *Küst.* 14. Αἰλιανὸς] II. p. 1009. *Burn.* 15. τῆς ἐν Κάνναις] τῆς Κάνναις A. V. ταῖς Κάνναις C. 16. αὐτοῖς] αὐτῷ ... 17. Λακεδαίμονι] Λακεδαιμονίᾳ C. V. Λακεδαιμό A. i. e. Λακεδαιμόνων.

---

eo quod est πήθω, sive patior. Nomina vero neutra in ᾱ desinentia quattuor modis componuntur. aut enim servant eandem terminationem, ut δῆμα, διάδημα: aut a genitivo deducuntur, ut γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος: aut ultimam syllabam in ος vertunt, ut στόμα, χρυσόστομος: aut terminationem habent in ων, ut εἷμα, λευχείμων, et πῆμα, ἀπήμων. Ἀπηνέμους. Ventis carentes. Ἀπηνεώθη. Obstupefactus erat. Ἀπηνέστερον. Asperius. Ἀπήνεια. Inhumanitas. Ἀπήνη. Currus. [*Nam praeter muliebrem mundum ornatumque pilenti canistra, pocula, cetera ad sacrificium necessaria, partim aurea partim argentea, in solennibus pompis Aemiliam, Scipionis uxorem, comitabantur.*] Ἀπηνήνατο. Negavit, [recusavit, noluit.] Ἀπηνής. Durus: quasi dicas, qui procul est a laude. [*Non est praeceps, nec per se periculosus iste saltus. Continuo fecit, quod dixerat.*] Ἀπηνθράκιζεν. Assabat. quae enim supra prunas assantur bona sunt. Aristophanes: *Bovem assabat integrum.* Ἀπήντα. Et Ἀπήντηκα, obviam veni. Et Ἀπήντησεν, accidit, contigit. *Omnia, uti praedicta erant, ei evenerunt.* Theologus vero cum dicit: *Sin tanto post tempore et post tot laudatores accessi;* verbum accepit pro eo quod est veni. Et Aelianus de clade Romanorum ad Cannas ait: *Tanta igitur calamitas ipsis accidit.* Et alibi: *Non alia maior clades Lacedaemoni contigit*

ἀπήντησε. καὶ αὖθις· Οὐ μὴν ἀπήντησέν οἱ τὰ τῆς ἐλπίδος.

Ἀπῇξεν. ἐφώρμησεν.

Ἀπηξιωμένων. ἀτίμων, ἀναξίων. Τιγράνης ὄνομα τῶν οὐκ ἀπηξιωμένων μ΄ παρθένων. εὐνοῦχος δέ. ** Καὶ Ἀπαξιώσας, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀξίωσιν παρωσάμενος. Τοῦ Χοσρόου τὸ Δάρας οὐκ ἀπαξιώσαντος ἀποκαταστῆσαι Ῥωμαίοις. Καὶ Ἀπηξίωσεν, οὐχ ἡγήσατο ἄξιον. Οὐκ ἀπηξίωσε δέ, ἡγήσατο ἄξιον. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ πρὸς ἀλκὴν τραπέσθαι πρὸς πάντων τῶν μετασχόντων τῆς βουλῆς ἀπηξιοῦτο.

Ἄπηρα. τὰ ἀβλαβῆ.

Ἀπήραξεν. ἀπέκοψεν.

Ἀπῆρεν. Ὕψωσεν.

Ἀπηρείσατο. ἠκούμβισεν, ἀπετινάξατο, ἔπηξεν, ἀπέθετο. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀπορῶν τοῖς ὅλοις, πέρας ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρείσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν.

Ἀπηρίσατο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε, διὰ τοῦ ι.

Ἀπηρχότος. ἀναχωρήσαντος. Ἄρτι δὲ ἀπηρχότος τοῦ Σοραίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται.

Ἄπηρος. ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον.

Ἀπήροσεν. ἀπηροτρίασεν.

Ἀπήρτα. ἐκώλυε, διατριβὴν παρεῖχεν. Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατός, ἵναπερ μὴ ἄκρα ἐπὶ πολὺ ἀνέχουσα τοῦ ποταμοῦ ἀπήρτα τὸν πλοῦν τῆς ὁδοῦ, ξυμπαρέπλει τῇ στρατιᾷ.

Ἀπηρτημένας. ἀπῃωρημένας.

Ἀπήρυκεν. ἀπεκώλυεν. Ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Καὶ αὖθις· Καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοῦ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

Ἀπήστραψεν. ἀπέλαμψεν.

Ἀπήτει. ἐξήτει.

Ἀπηύρα. ἀφείλετο.

Ἀπηυτομόλησε. προςπέφευγε τοῖς ἐναντίοις. 261

---

1. *Οὐ μὴν*] Forsan ex Appiano, quem conf. T. I. p. 65. c. III. *Burn.* Frustra: nimirum usus iste longe fuit pervagatissimus. Vide vel Boisson. in Eunap. p. 235. Cf. v. *Ἀπαντᾶν.* 3. *Ἀπῇξεν*] Cum Porto legere malim *ἐπῇξεν*, ab *ἐπαΐσσω*. *Küst.* Contra *ἀφώρμησεν* corrigit Hemsterhusius, firmante Lex. Seg. p. 424. *ἐφώρμισεν* B. E. *ἐφόρμησεν* C. V. Vid. Albert. in Hesych. v. *Ἀπῆρε.* 4. *Ἀπηξιωμένων*] *Ἀπαξιωμένων* B. *Τιγράνης*] *Ἀρτιγράνης* B. *Ὀτιγράνης* E. Mox *μ΄* om. E. Locum misere corruptum ac perturbatum esse apparet. Iam primum cum uno tenore continuarentur, *Εὐνοῦχος δὲ καὶ ἀπαξιώσας*, haec diremtione facta sanavimus. De reliquis, quae defectu verborum laborant, nihil ausim statuere: quamquam non dubium quin consocianda sint hunc in modum, *Εὐνοῦχος δέ, Τιγράνης ὄνομα.* 7. *Τοῦ Χοσρόου*] De hoc videndus est Menand. Protect. L. VIII. Conf. Excerpt. p. 170. B. Vide etiam pp. 121. 122. Locum autem hunc excerpsit Suidas ex Theophyl. Hist. III, 17. p. 85. C. *Burn.* *Δάρας*] *ὄνομα τόπου* E. marg. 8. *Ῥωμαίοις*] *τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῇ* Theophyl. 9. *Οὐκ — ἄξιον* om. Küsterus. Ceterum post h. gl. delevi cum omnibus MSS., *Ἀπήορος. ὁ διεστὼς καὶ ἀπηρτημένος. ἀπὸ τοῦ ἀείρω* *Gaisf.* Non omisit Küsterus, quae nulla praeberet editio. Ex Leid. qui protulit Gronov. p. 61. scripsit *ἀπαξιώσαι*. 14. *Ἀπήῤῥαξεν*] *Ἀπήραξεν* B. E. Med. Vid. Il. ξ. 497. „Dion. Hal. pp. 38. 475." *Toup.* MS. Male Zon. p. 277. *Ἀπῆρχεν.* 15. *Ἀπῆρεν*] Mendum est in glossa, scribendum enim *Ἐπῆρεν*, idque suo loco reddendum. *Küst.* Diatr. p. 48. assentiente Wakefieldo Silv. Crit. IV. p. 184. 16. *Ἀπηρείσατο*] *Ἀπηρείσατο* A. 17. Vid. Polyb. Fr. gramm. 24. 18. *πέρας* om. C. V.

1. *Ἀπηρίσατο*] *Ἀπειρήσατο* C. V. Verbum incompertum. Quod post *δὲ* extabat *δοτικῇ*, ab Aldo interpolatum, delevi, quamquam soli feruntur omisisse B. E. In fine *διὰ τοῦ ι* om. V. 4. *Σοραίχου ἡ Σ.*] Utrumque nomen indicat haec verba ex Iamblichi Babylonicis esse deprompta. *Hemst.* Idem annotarat Reinesius. *Συνωνὶς* in v. *Σύνωνος*, ubi fragmentum repetitur. Corrigendum etiam *Σιωνὶς* apud Zon. p. 261. *ἐφίσταται*] *ἐπίσταται* A. V. C. 7. *ἐκώλυε — ποταμοῦ* om. B. E. Et libro simili videtur usus esse Zon. p. 261. Cf. Phrynich. Segu. p. 10. 8. *μὴ ἄκρα*] *μιάκρα* A. 9. *ἀνέχουσα*] *ἀντέχουσα* V. qui mox cum C. *τῆς ὅλου.* 11. *Ἀπηρτημένας*] In prioribus editt. [et B. E.] inepte legitur *ἀπηρισμένας*: cuius loco *ἀπηρτημένας* ex 2 MSS. Pariss. reposui. *Küst.* Tum *ἀπαιωρημένας* A. *ἀπαιωρουμένας* Lex. Seg. p. 424. In fine *τετελειωμένας διὰ τοῦ ι* E. Deest gl. C. V. 15. *τὸ τεῖχος*] *τοῦ τείχους* A. *τι τοῦ τείχους* C. V. 16. *ἀπέλαμψεν*] Om. B. E. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ἀστράπης* E. 17. *ἐξήτει*] Legendum *ἐξῄτει* cum Porsono. 18. *Ἀπηύρα*] *Ἀπηύρατο* E. *ἀπέλαυσεν* post *ἀφείλετο* omisi cum A. et Apollon. Lex. p. 145. *ἀπήλαυσεν* E. *ἀπέλαυσεν ἢ ἀφείλατο* Lex. Seg. p. 423. Cf. Eurip. Androm. 1029. 19. *ἐναντίοις*] *ἐχθροῖς* C. V.

---

et alibi: *Rei eventus non respondit eius expectationi.* Ἀπῇξεν. Recessit. Ἀπηξιωμένων. Contemptorum, indignorum. *Homo quidam eunuchus, cui nomen Tigranes, virginum quadraginta haud infimo loco* **. Et Ἀπαξιώσας, qui condicionem repudiavit. *Cum Chosroes non recusaret Romanis Daras restituere.* Et Ἀπηξίωσεν, indignum iudicavit. Et οὐκ ἀπηξίωσε, dignum illi videbatur. Alibi: *Omnibus enim Senatoribus res indigna visa est, ad vim sese convertere.* Ἄπηρα. Non mutilata. Ἀπήραξεν. Amputavit. Ἀπῆρεν. In altum extulit. Ἀπηρείσατο. Incubuit, excussit, fixit, deposuit. Polybius: *Ille vero de summa rei solicitus tali tandem spe adversus praesentem necessitatem se confirmavit.*

Ἀπηρίσατο vero, per , id quod est litigavit. Ἀπηρχότος. Regressi. *Quamprimum Soraeckus discessisset, Sinonis aderat.* Ἄπηρος. Marsupio carens. Ἀπήροσεν. Aravit. Ἀπήρτα. Impediebat, remorabatur. Arrianus: *Exercitus vero nauticus, nisi quando rupes in fluvium longe prominens navigationem ab itinere terrestri dirimeret, iuxta copias peditum navigabat.* Ἀπηρτημένας. Suspensas. Ἀπήρυκεν. Arcebat. *Ille vero solus substitit, et impetum ferae propulsavit.* Et alibi: *Et moles continuas inicientes impediebant, ne murus labefactaretur.* Ἀπήστραψεν. Fulgorem emisit. Ἀπήτει. Repetebat. Ἀπηύρα. Abstulit, fructum percepit. Ἀπηυτομόλησε. Ad hostes transfugit.

Ἀπηχές. κυρίως τὸ σκληρόν, ψευδές, δύσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν, οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενεγκαμένων. † Καινότατον δὴ περιμένων καὶ ἀπηχῆ θάνατον.

Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἦχου.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο.

Ἀπήχθη. ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος.

Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον. Ἀπηχθισμένον δέ, βεβαρημένον.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. Ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξιδι καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτους·

Πρὶν ἀνακυχῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιφάνης.

Ἀππιανός. ὄνομα κύριον. Οὗτος ὁ Ἀππιανὸς ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν καλουμένην Βασιλικήν. Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππιανοῦ αἱ πρῶται περιλαμβάνουσιν ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνιζομένοις ἐς Ἰταλιώτας ἔτι περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοί τε καὶ Λίβυες ἔδρασάν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἴ τί που καὶ τῆς Ἰταλίας μέρος ἀνάγκαις ἢ ἐνέδραις ἢ πλάναις ἐς αὐτοὺς μετέθετο, ἐν τοῖς περὶ Κελτῶν καὶ Λιβύων. συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς

---

1. *κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ* om. C. et Lex. Seg. p. 424. *καὶ* ante *ψευδὲς* omisi cum A. B. E. 2. *ἀηδές, οὗ — ἀποστρεφόμεθα* habet Zon. p. 251. Cf. Lex. Rhet. p. 207. 3. *Μὴ ὀνειδιστικῶς*] Elegans hoc fragmentum decerptum est ex Marco Antonino I, 10. Eadem leguntur quoque infra v. *Ἐπιλαμβάνεσθαι. Toup. τι ἢ ἀπηχὲς* om. C. V. 5. *Καινότατον — θάνατον*] Om. Küsterus, quamquam agnoscunt B. E. et Edd. vett. Habet tamen A. in marg. Nihil ex C. V. enotatum. 6. *Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπ.*] Cum Harpocratione et Zon. p. 241. Hactenus etiam Lex. Seg. p. 424. Ceterum *ἀπηχία* habet Phrynichus Segu. p. 16. 8. *Ἀπηχημένον*] Lex. Seg. p. 424. Vid. Schol. Lucian. Vit. Auct. c. 10. *Ἀπηχθημένον* corrigit H. Steph. Ind. Thes. Sed quomodo vulg. tucaris, ostendit Alberti in Hesych. [*Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον.*] *Gaisf.* Audias Albertium: „Crediderim illud *Ἀπηχημένον* non esse mutandum in Suida: nam statim *ἦχου* mentionem facit. Confudisse tamen videtur cum *Ἀπηχθημένον*, quando ἀπόβλητον primo loco ponit. — Quamvis etiam dici queat, absona et absurda esse reiicienda." Hoc igitur auctore glossam alienam ita castigabimus, ut expungamus quae ex inferiore loco vitiose progressa sunt, *Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον*, reliquis ad *Ἀπηχές* coniectis: cf. Etym. M. p. 122. 9. *πάντων*] *πάντας* E m. sec. *ἀπὸ* (vel *παρὰ*) *πάντων* Hemsterhusius in Schol. Luc. 10. *Ἀπήχθετο*] Glossa Homerica, ut Il. γ'. 454. 11. *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττ.*] Haec sunt verba Philostrati lib. I c. 4. (7.) eademque leguntur infra v. *Εὐθύδημος. Küst.* Novissima *ἐς Ταρσοὺς τ. Κ. ἀ.* quibus Zon. p. 261. caret, accesserunt ad sententiam perficiendam. 15. *Ἀπηχθημένον*] Lex. Seg. p. 424. Sed *ἀπηχθισμένον* vox fidei suspectae.

1. *ἀπίους*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Eccles. 355. ubi legitur, *τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω.* Pherecrates apud Athenaeum lib. XIV. p. 645. *Ταῦτ' ἔχων Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγγίδας.* Confer nos in Appendic. ad Theocrit. p. 16. *Toup.* Platonis locus est Legg. VIII. p. 845. B. Sed recte Hermannus ad Pherecratis interpretationem contulit Alexin ap. Ath. XIV. p. 650. C. 2. *ἔστι καὶ*] *ἔστι δὲ* B. E. Toupius Pherecratea sic vertit: *Pira rapitis, priusquam aqua probe laventur.* 4. *τὰς ἀπίους* E. V. Post Pherecratis versum delevit Küsterus, *Ἄπιον οὐδέτερον. Ἄπιος δὲ θηλυκόν*: quae A. in marg. coniecit. Item versum Astrampsychi onirocriticum omisi, quem A. in marg. habet, *Ἄπιν χρατεῖν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπίδων.* Praeterea quae sub altera gl. *Ἄπια* continentur, ea manifestum est recens accessisse. 5. *Ἄπια*] Pro h. gl. habet E. *Ἄπια μὲν ἡ ὀπώρα. ἄπιος δὲ τὸ δένδρον.* Nec dissimilia legebantur post *Ἀντιφάνης*, quae cum A. delevi: *ἑτέρωθι γράφεται, ὅτι ἄπια ἡ ὀπώρα· ἡ ἄπιος δὲ καὶ ἄπιοι τὰ δένδρα.* Cf. Zon. p. 251. 7. *ὄνομα — Ἀππιανὸς*] Om. B. E. V. Inde ab *οὗτος* habet A. in marg. 8. *τὴν καλουμένην Βασιλικὴν*] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus historicum Appiani non inscribebatur *Ἱστορία Βασιλική*, sed tantum primus eius liber, quo res sub regibus gestae exponebantur, ut ipse Appianus in prooemio historiae suae clare docet. Suidas igitur cum primum librum Appiani *Βασιλικὴν* inscribi cerneret, totum opus sic inscriptum esse existimavit, quae insignis est *ἀβλεψία. Küst.* Errorem ab ipsis eclogarum scriptoribus, qui sub auspiciis Constantini historicos decerperent, vide esse profectum Schweighäuserus in App. Vol. III. p. 109. 9. *Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππ.*] Argumentum historiae ab Appiano conscriptae longe clarius traditur ab ipso Appiano in prooemio, et Photio in Bibliotheca cod. 57. *Küst.* 14. *ἢ ἐνέδραις* inter vss. E. 15. *ἐς αὐτοὺς*] *ἐπ' αὐτοὺς* A. *ἑαυτοὺς* B. E. *μετέθεντο* E. 16. *Λιβύων*] Post *Λιβύων* excidisse verbum *συγγέγραπται* puto, ut legendum sit *καὶ Λιβύων συγγέγραπται*. *Συγγέγραπται δ' ἐφ'. Schweigh.* Opusc. I. p. 34. et in App. T. III p. 9. *Συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφ. Ῥωμ. στάσεις ἡ Ἰτ. διῃρεῖτο*] Locum hunc nec integrum nec emendatum satis puto, quem proinde sic legendum existimem: *Συγγέγραπται δ' ἐπ' αὐτοῖς ὅσα [συνέβη, ὅταν] ταῖς ἐμφυλίαις Ῥωμαίων στάσεσιν ἡ Ἰταλία διῃρεῖτο. Küst.* Commentum viro Graece doctissimo prorsus indignum: quem mireris formulae *ἐφ' ἑαυτοῦ* aliquantisper immemorem fuisse.

Ἀπηχές. Proprie significat durum, falsum, molestum, iniucundum, inimicum, cuius ipsum sonum aversamur. *Non contumeliose reprehendere, si qui barbarum vel soloecum vel absonum verbum protulerint.* † *Singularem ac foedam mortis speciem expectans.* *Ἀπήχεια.* Odium. sic Lysias et Dinarchus. [*Ἀπηχημένον.* Reiiciendum, quod sono suo ab omnium auribus abludit.] *Ἀπήχθετο.* Odio habebatur. *Ἀπήχθη.* Abductus est, in transversum actus est. *Apollonius vero Attice loquebatur, neque cum Tarsis in Cilicia versaretur, propter incolas ab Attica dialecto se abduci sivit.* *Ἀπηχθημένον.* Odiosum. *Ἀπηχθισμένον* autem, onustum. *Ἄπια.* Genus fructus. Plato in *Legibus* dixit *ἀπίους*: qua voce etiam usus est Alexis. item Pherecrates *Agrestibus*: *Vos priusquam eas concussistis, pira corripitis.* *Ἄπια.* Genus fructus. Vide in v. *Ἀντιφάνης.* *Ἀππιανός.* Appianus. Nomen proprium. Hic Appianus Romanam scripsit historiam, quae *Regia* vocatur. Et tres quidem primi libri Appiani continent quaecunque Romani bellum cum Italis gerentes et de imperio et principatu adhuc certantes gesserunt. Bella vero a Gallis et Afris in Italia gesta, eorumque victorias et clades, et si qua forte Italiae pars vel necessitate coacta, vel insidiis circumventa, vel errore decepta illis se adiunxit, in Celtica et Libyca historia narrantur. Quaecunque vero

τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἡ Ἰταλία διῃρεῖτο. ἔτι τοὺς πρὸς Κελτούς, τουτέστι Γερμανούς, οἳ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσιν, καὶ τοὺς Γαλάτας, τουτέστι Γάλλους, πολέμους, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσαι τε συνθῆκαι καὶ συνθηκῶν παραβάσεις, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ τοῦ Γαΐου, ἡ τετάρτη βίβλος περιέχει συλλαβοῦσα. Εἰ δέ τί που Κελτοὶ μὴ κατὰ πρόφασιν οἰκείαν, ἀλλὰ συμμαχοῦντες Ἰταλῶν τισιν ἢ μισθοφοροῦντες ἔπραξαν, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων συγγέγραπται· καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀππιανός. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὰ λόγους ἐννέα. Οἱ δὲ διὰ τοῦ ἑνὸς πι γράφουσιν Ἀπιανός.

Ἀππία ὁδός. οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀππίου, Ῥωμαίου τιμητοῦ, ὃς λιθομυλίᾳ ταύτην κατέστρωσεν, καὶ ὕδατος ὀχετοὺς κατεσκεύασεν.

Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. ἀπὸ τῶν τῆς Ἴδης ὀρῶν.

Ἄπιδες. θεοὶ ἦσαν τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας. οἷς γενομένοις διὰ χρόνου ὡς ἔλεγον ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο, παρατιθέντες πανδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτούς. Ἄπις. οὗτος ὁ Ἄπις θεὸς Αἰγύπτιος. τοῦτον Αἰγύπτιοι σελήνῃ τιμῶσι, καὶ ἱερὸς ἦν ὅδε ὁ βοῦς τῆς σελήνης, ὥσπερ ὁ Μνεῦις τοῦ ἡλίου. Ὦχος τὸν Ἄπιν ἀποκτείνας, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουργήσωσι καὶ παρασκευάσωσιν ἐπὶ δείπνῳ.

Ἀπίδω. θεάσομαι.

Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή.

Ἀπίθανον. Ἄπιστον. Καὶ Ἀπίθησαν, διὰ τοῦ ῑ, ἀπὸ τοῦ πιθῶ περισπωμένου.

Ὧι δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρη
ἄψυχος.

1. ἐμφυλίους] ἐμφυλικοὺς A. 2. Ἔτι τοὺς] Ὅτι τοὺς cum A. B. E. V. Med. reduxit Gaisf. Ego Küsterum probavi. 5. παραβάσεις] περιβάσεις B. 6. ἐπὶ om. E. 12. Ῥωμαϊκοὺς] Ῥωμαϊκὰ A. E. V. acriter defensum a Gronov. Em. p. 61. Ῥωμαϊκῶν Schweigh. λόγους ἐννέα] Cave hic Suidae credas. Historia enim Appiani non novem, sed viginti quattuor libris constabat, ut clare docet Photius loco ante laudato. *Küst.* Schweighäuser. T. III. p. 898. „Scilicet nonnisi novem priores Appiani libros viderat Suidas. Itaque cum ultra LXX. ex Appiano fragmenta passim in lexico suo exhibuerit, eorum tamen nullum est quod non ex horum novem aliquo sit decerptum. Sed ne horum quidem novem Appiani librorum ullum integrum idem Suidas vidit, aut talem qualis ab Appiano editus erat: verum omnes in frusta concisos ab illis hominibus, qui Constantini Porphyrogenneti iussu Graecos Romanarum historiarum scriptores compilarunt, et fragmenta ex illis excerpta per complures titulos digesserunt." 13. γράφουσιν] γράφουσι τὸ E. Sic Euagrius H. E. V. extr. 14. Ἀππία] Ἀπία ὁδός. ἡ τοῦ Ἀπίου C. 15. ὃς λίθῳ μυλίᾳ] ὃς λιθομυλίᾳ A. Med. et Zon. p. 242. οἷον λιθομιλία C. Vide gl. Λιθομυλία, ubi haec repetuntur. 17. Ἀπ' Ἰδ.] Il. θ'. 170. Gl. om. C. habet E. marg.

1. Ἄπιδες] His similia vide apud Nonnum Συναγ. Ἱστ. in Gregor. Naz. p. 169. Nostrum descripsit Eudocia p. 80. *Gaisf.* Ἀπίδων πανδαισία. ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν: praefixit Arsenius p. 68. 3. γεννωμένοις] γενομένοις dedi cum B. E. et Arsenio. 7. αὐτοῖς] αὐτούς A. C. et Arsenius. Ἄπις] Usque ad Αἰγύπτιος om. E. qui mox τοῦτον τὸν Ἄπιν θεόν. Vide Iablonski Panth. Aegypt. IV, 2. p. 181. *Gaisf.* Iungenda haec superioribus, quamquam ea facile suspiceris temere constipata fuisse. Cf. infra post v. Ἀπιών. 9. ὁ Μνεῦις] In MSS. Pariss. et edit. Mediol. legitur Μέμφις, sed minus recte. Scribendum enim esse Μνεῦις Portus ex Strabone [XVII. pp. 552. 553 = 1155. 1158. Amst.] recte observavit. Adi etiam Euseb. de Praepar. Euang. III, 13. *Küst.* Addit Gaisf. Iablonski Panth. Aegypt. IV, 4, 2. seqq. Huius nomen supra restituendum in v. Λακχεῖς ἐπισωρεύων, ubi libri τὴν Μέμφιν servant. 10. Ὦχος] Plutarch. de Isid. et Osir. p. 355. C. Ὦχον ἀποκτείναντα πολλούς, τέλος δὲ καὶ τὸν Ἆπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων: ubi vide quae collegit Wyttenbachius. Historiolam hanc Dinonis Persicis deberi patet ex p. 363. C. *Gaisf.* Eadem repetebantur sub v. Ὦχος. 11. κρεουργήσωσι] κρεουργήσουσι V. et mox παρασκευάσουσιν. 12. δεῖπνον] δείπνῳ scripsi cum A. Cf. v. Ἀσατο. 13. ἀπίδῃ Herod. IV, 22. Ceterum huius verbi proprietatem non esse contemplari, sed ad locum editiorem vel longinquum prospicere demonstrant auctores Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 788. adhibiti. Memorabilis dictio Platonis πρὸς τὸ ἄλυπον λύπην ἀφορῶντες Rep. IX. p. 585. A. 14. Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή] Homerus Il. ά. 270. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Ubi Scholiasta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς. *Küst.* 15. Ἀπίθανον. ἄπιστον nec plura Lex. Seg. p. 424. Ἀπίθησαν] Ἀπιθῆς δὲ A. Statim διὰ τοῦ ι et mox περισπωμένου om. C. V. 17. Ὧι δρύες οὐκ ἀπ.] Damageti Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. Vide supra v. Ἀπειθεῖν. σὺν ἅμ'] σὺν ἅμ' C. E. V. Τῷ καὶ πέτρη B. E.

in Italia gesta sunt, cum bellis civilibus ea distraheretur, eorum item historia extat seorsum descripta. Res vero adversus Celtas, hoc est, Germanos, Rheni accolas, et Galatas sive Gallos gestas, causasque bellorum, foederaque sancita et violata, tumultusque a Celtis excitatos, usque ad Gaii principatum quartus liber persequitur. Si quid etiam Celtae nulla privata de causa, sed vel populis quibusdam Italiae opem ferentes vel mercede conducti gesserunt, id in illorum historia refertur, eorum autem Appianus tantum notitiae causa meminit. Scripsit rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀπιανὸς per unum π scribunt. *Ἀππία ὁδός.* Via Appia, sic vocata ab Appio, censore Romano, qui eam lapide molari stravit, et aquaeductus fecit. *Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων.* Ab Idaeis montibus. *Ἄπιδες.* Apides dii fuerunt, qui colebantur ab Aegyptiis, notam habentes in cauda et lingua, ex qua cognoscebatur eos esse Apides. hi post certum temporis intervallum ex lunae ut ferebant lumine nascebantur; quod cum fieret, magnifica sacra in eorum honorem celebrabantur et sacerdotes circa bovem natum victimas immolabant, appositisque omnis generis epulis eos convivio quasi excipiebant. *Ἄπις.* Hic erat Deus Aegyptius, quem Aegyptii in honorem lunae colebant: erat enim bos iste lunae sacer, ut Mneuis soli. Ochus Apidem occisum coquis tradere conabatur, ut eum in frusta dissecarent et coenandum sibi apponerent. *Ἀπίδω.* Contemplabor. *Ἀπίη.* Peregrina regio. *Ἀπίθανον.* Incredibile. Et Ἀπίθησαν, per ῑ, ab verbo circumflexo πιθῶ. *Cui quercus paruerunt, quem insecuta est rupes inanimata.*

Ἀπιθής. ὁ δυςχερὴς καὶ δυςανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσιν. Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστί· καὶ ἀκούω αὐτὴν μήτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπιθοῦς λόφου, μήτε τειχῶν περίβολον ἔχειν.

Ἄπιθ' οὐ γάρ. ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.

Ἀπίκιος, Ῥωμαῖος, ἱκανὰς μυριάδας ἀργυρίου καταναλώσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων· μέγισται γάρ εἰσι τῶν ἐν Σμύρνῃ· καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς. ἀκούσας οὖν ἐν Λιβύῃ γίνεσθαι καρίδας πολλὰς καὶ μεγίστας, ἐξέπλευσεν οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀναμείνας. θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικρὰς ἐκέλευσε τῷ κυβερνήτῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖθις ἐπ' Ἰταλίαν ἀναπλεῖν, μηδὲ προςπελάσας τῇ γῇ.

Ἀπίκιος Μάρκος. οὗ διαῤῥεῖ μυρίον ὄνομα ἐπί τε ἀσωτίᾳ καὶ πολυτελείᾳ καὶ ῥᾳστωνεύσει βίου καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ. Ὑπάτω δὲ ἤστην Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος· ὁ τοίνυν Βλαῖσος, ἐπὶ τὴν θοίνην κληθείς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. καὶ ἔδει τὸν Ἀπίκιον καὶ φίλοις καὶ ἀγνῶσι τὴν οὐσίαν ῥίπτειν τὴν ἑαυτοῦ. πέπυσμαι δὴ ἐν τῷδε τῷ συνδείπνῳ γενέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τῶν ἐκ παλαίστρας κατατριβέντων, ἄνδρα παλαιὸν μὲν ἤδη καὶ πολὺν τῷ χρόνῳ, ἓν δὲ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονότα, εὐπαγῆ τε καὶ εὐμελῆ, καὶ βαθὺν μὲν τὰς πλευράς, γενναῖον δὲ τὼ βραχίονε καὶ τὼ χεῖρε ἄκρω, βλέπειν

---

1. *Ἀπιθής*] Ἀπειθής B. C. V. 2. *Ἀλαλκομεναὶ*] Vid. *Ἀπειθεῖν*. Aeliani haec esse verba puto. *Hemst.* Desidero nonnulla post v. *πόλις ἐστί*, velut *οὐ μεγάλη*. Pausan. IX, 33, 4. *Ἀλαλκομεναὶ δὲ κώμη μέν ἐστιν οὐ μεγάλη, κεῖται δὲ ὄρους οὐκ ἄγαν ὑψηλοῦ πρὸς τοῖς ποσὶν ἐσχάτοις.* 3. *ἀπειθοῦς*] Quod reposuimus *ἀπιθοῦς* et glossae lex flagitabat et sermonis ratio. 4. *τειχῶν*] *τεῖχος* E. 5. *Ἄπιθ'*] Ineptam gl. ex v. *Οὐ γὰρ μοῦσιν* reficiendam delevit Küsterus. Pertinet ad Aristoph. Equ. 1210. Cf. Gaisf. in Hephaest. p. 27. 6. *Ἀπίκιος, Ῥωμ. ἱκανὰς μυρ. ἀργ. καταν. ἐς τὴν γαστ. ἐν Κιντ. τῆς Γαλατ.*] Hic locus emendandus est ex Athenaeo, apud quem libro I. p. 7. rectius sic legitur: *Ἀπίκιος, ἱκανὰς μυριάδας καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντούρναις (πόλις δὲ Καμπανίας) διέτριβε τὰ πλεῖστα, καρίδας ἐσθίων πολυτελεῖς, αἳ γίνονται αὐτόθι ὑπέρ γε τὰς ἐν Σμύρνῃ μέγισται καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακοὺς κτλ.* *Küst.* Tres Apicios memorat Casaub. ad Athen. 2, 8. et 1, 6. Vid. et de iis Bayle Dict. Crit. I. p. 303. *Olear.* *ἱκανὰς* post *καταναλώσας* cod. Lugd. Bat. *Hemst.* 7. *ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατ. πολλὰς καρ.*] Haec repetuntur in vv. *Καρίδας* et *Κιντούροις*. *Κιντουρίοις* A. *γρ. μιντούρναις* E. marg. 9. *Ἀλεξανδρίᾳ* V. Tum *ἀστακοὺς* B. et E pr. 10. *καρίδας*] *πολλὰς καὶ μεγίστας* addidi cum V. apud Gronov. Emend. p. 62. 14. *μηδὲ προςπελάσας τῇ γῇ*] Rectius apud Athenaeum, *μηδὲ προςπελάσαντι τῇ γῇ*. *Küst.* *προςπελάσας* A. B. E. V.

1. *Ἀπίκιος Μάρκος*] M. Gavius Apicius, cui diviti Seianus stuprum vendidit, Dio lib. LVII. Tacit. Ann. IV, 1. M. Apitio M. F. Gavio. Gruter. Inscr. VII. p. 1130. *Reines.* Gl. reponit A. post *Ἄππιος φόρος*, ubi libri solebant eiusdem Apicii memoriam renovare. *διαῤῥεῖν* B. E. Mox *ἀσωτείᾳ* E. Deinde pigmenta orationis *ῥᾳστωνεύσεις* et *κακοδαιμοσύνη* observanda. Decent haec Aelianum, cui summo iure narratio v. *Μάρκος Ἀπίκιος* convenit. Ceterum hiat in subsequentibus oratio, neque potuit ad epulas istas sic repento progressio fieri. 4. „*Βλαῖσος*] Galbae et Vitellii temporibus fuit Iun. Blaesus, vid. Vossius de Hist. Lat. p. 130. *Λεύκιος*] Leg. *Λέντουλος*, sc. Serv. Cornel. Cn. F. N. Lentulus Maluginensis ex Kl. Iul. a. V. 762. e tabb. Capit. Onuphr. Pigh." *Reines.* Mireris Blaesum et Lucium nescio quem coniungi, quorum in tabulis certe consulum ordinariorum nulla supersunt vestigia. Blaesus quidem, si rationem temporum exigimus, debuit Seiani esse avunculus idemque variis honoribus perfunctus. *ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθείς, οἷον ἐφολκ. ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν*] Haec olim repetebantur in vv. *Ἀσκώνιος* et *Ἐφολκίδα*. 6. *Παιδιανόν*] Asconii Pediani testimonium adducit Plinius VII, 48. ubi de vitae humanae longissimis spatiis egit. *Reines.* Multum sudavit in Asconii temporibus expediendis Scaliger in Euseb. p. 200. nec propositum perfecit, ut duo Pediani prorsus distinguerentur. Madvigius de Ascon. p. 16. Hieronymi fidem secutus Asconium Vespasiani principatum attigisse haud temere sumebat. *ἐπικλήτους*] *ἀκλήτους* Marcilius in Horat. p. 121. immemor Plutarchi, qui umbras *τῶν ἐπικλήτων* nomine signavit Qu. Symp. VII, 6. 9. *πέπυσμαι δὲ* B. E. *συνδείπνῳ*] *δείπνῳ* B. E pr. 11. *κατατριβέντων* om. E. *παλαιὸν καὶ πολὺν μὲν τῷ χ.* V. *πολὺν τῷ*] *πολὺν μὲν τῷ* B. Med. *πολὺν ἤδη τῷ* E. *πολιὸν* quod ipsum Valckenarius erat assecutus, repugnat iis quae mox de vegeto senis habitu proferuntur. Nova quidem dictio *πολὺν τῷ χρόνῳ*, ac possit repetitum *μὲν* ad suspicionem participii nunc oblitterati perducere; sed patet eum describi, qui multum annis valeret, quemadmodum Lucianus Paras. 41. usurpavit *τὸ σῶμα πολύς*. 12. *ἓν δὲ . . . εὐπαγῆ τε*] Apparet particulas sedibus suis esse deturbatas. Nam *ἕν τε καὶ ἐνενήκοντα* ne mireris dictum, confirmant usum, qui Ionicae potissimum orationis fuit peculiaris, Hom. Od. π'. 249. *πίσυρές τε καὶ εἴκοσι*, Anacr. ap. Strab. III. p. 151. *πεντήκοντα τε χἠκατόν*. Pind. Ol. I. 127. *τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας*, Herod. II, 142. *μίην τε καὶ τεσσεράκοντα*, VI, 27. *ὀκτώ τε καὶ ἐνενήκοντα*: additis Pausan. VII, 6. 16. locis. Ita tandem multorum dubitationibus volumus esse satisfactum. *ἔτη*] *ἐτῶν* Hemsterhus. Is etiam *εὐμελῆ εἶναι*: quem fefellit vulgatum illud *ἓν δέ*. 13. *εὐμελῆ*] *εὐμενῆ* A. Tum *καὶ* E. inter vss. 14. *ἄκρω*] *ἄμφω* E pr. Cf. v. *Ἀκροχειρίζεσθαι*. Significatur articulorum robur, quibus quicquid sub manum venisset, ille comprimeret perfringeretque.

Ἀπιθής. Difficilis, ascensu difficilis. *Alalcomenae urbs est, quam audio neque in excelso et iniquo colle sitam nec muris cinctam esse.* *Ἄπιθ' οὐ γάρ.* *Abi: namque.* *Ἀπίκιος.* Apicius, Romanus multa drachmarum millia in ventrem absumpsit, Minturnis, quae est urbs Campaniae, plerumque degens, ubi squillis vescebatur, quae ibi nascentes et maximas Smyrnaeas et astacos Alexandrinos magnitudine vincebant. cum autem audisset in Libya multas ac magnas nasci squillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. sed cum eas parvas esse vidisset, gubernatorem eadem via in Italiam redire iussit, ut ne ad terram quidem appelleret. *Ἀπίκιος Μάρκος.* Huius nomen ob luxuriam vitamque sumptuosam et mollem ceteraque flagitia celeberrimum est. Consules autem erant Iunius Blaesus et Lucius. Blaesus igitur ad convivium invitatus Asconium Paedianum invocatum tanquam umbram secum adducebat (quod convivis facere licebat); oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes suas profundere. andivi autem ei convivio interfuisse etiam Isidorum quendam, in pulvere palaestrico multum versatum, hominem senem quidem et natu grandem, quippe unum et nonaginta annos natum, sed corpore firmo, membris robustis, lateribus profundis, validisque et brachiis et manuum articulis, et qui

τε ὀξὺν καὶ ἀκούειν ῥᾷστα, ὡς μὴ ἂν πιστεύειν πέρα ξ ἐτῶν εἶναι αὐτόν, σκύφων δὲ πιτύλοις ἁμιλλᾶσθαι διαπίνοντα πρὸς τοὺς νέους, καὶ μέντοι καὶ ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι καὶ νεάζειν ταῦτα. ἑνὶ δὲ ἡττηθῆναί φασιν αὐτόν· ἀπελθεῖν γὰρ τοῦ συνδείπνου θᾶττον. γέροντες δὲ ἄλλοι τε ἔλεγον ἐπὶ τέχνῃ παλαιστρικῇ, καὶ μέντοι καὶ Ἰούνιος Βλαῖσος. καὶ ὅτε ταῦτα ἔλεγεν, ἔτη γέγονεν ἑξήκοντα, φασί. Μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέπυσμαι Σερουίλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοῖς ἐννενήκοντα ὁμοῦ τε ἐβίωσε, καὶ πάντα, ὡς λόγος, τὰ τοῦ σώματος ἀπαθὴς ἦν, καὶ μέντοι καὶ διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ.

Ἄπιμεν. ἀπερχόμεθα.

Ἀπίμελος. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἀπινής. ὁ καθαρός.

[Ἀπινύσσω. ἐκπνέω. Πονῶ, πονύω, πνύω, πνέω, πνεύω ἀπὸ τοῦ πνύω, πεπνυμένος, καὶ ἀμπνυνθῆναι. Ἀπὸ τοῦ πνέω πνευστὸς καὶ ἄμπνευστος· τὸ πνύω κατὰ ἀνάπτυξιν πινύω· ἔνθεν πινυτή· κατὰ δὲ μεταπλασμὸν πινυτά· ὃν δὲ τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀφύω ἀφύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὕτως πνύω ἀπινύσσω.]

Ἄππιος φόρος. ὄνομα τόπου, ἀπὸ τοῦ Ἀππίου Ῥωμαίου.

Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατὰ δὲ Ἑλικώνιον Κρής, γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου. ἠκηκόει δὲ καὶ Εὐφράνορος γηραιοῦ καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη γεγονότος, Διδύμου δὲ τοῦ μεγάλου θρεπτός. ἐπαίδευσε δὲ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος καὶ Κλαυδίου ἐν Ῥώμῃ. ἦν δὲ διάδοχος Θέωνος τοῦ γραμματικοῦ, καὶ σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀπιὼν ᾤχετο. φεύγων, ἀποδιδράσκων. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Αἰτωλίαν ᾤχετο ἀπιών. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἆπις. θεὸς Αἰγυπτίων. [Ὅτι ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται.]

---

1. Editum ὀξὺ post habui scripturae ὀξὺν V. μὴ ἂν] μὴ ἄν τι V. Id opinor fuisse μὴ ἄν τινα. 2. σκύφον δὲ] σκύφων δὲ A. σκύθων τε V. σκύφων δὲ πιτύλοις egregiam Piersoni apud Valckenarium emendationem merito Gaisf. recepit in locum editi σκ. δὲ ἐπὶ τύλοις. 4. πολυδαισία ex hoc loco enotatum. καὶ πολυποσίας] καὶ ὑπὲρ π. A. Haec E. marg. Mox ταῦτα om. V. 6. ἄλλοι τε] τε om. V. Non intelligo sententiam verborum, quam Latinus interpres mirifice ornavit: *Senes autem aliique dicebant eum ob artem palaestricam illud facere.* Non dubito quin laborent vv. ἔλεγον et ἔλεγεν, ubi laus vel studium artis gymnasticae erat commemorandum. Mox scribendum etiam γεγόνει. 10. Σερουίλιον] Hic est C. Iul. Servilius Servianus, III Cos. quem Hadrianus paulo ante obitum suum mori coegit (cf. Ael. Spart. Hadr. 15.). Casaub. Athen. I, 7. tres Apicios commemorat: eum qui a. u. 649. cum consule Rutilio vixit: alterum sub Tiberio, tertium sub Traiano, de quo vid. infra Ὄστρεα. *Reines.* Hic locus allegatus sub v. Σερουίλιος. 15. Ἀπίμελος] Delevi post h. gl. Ἀπίνιον. ὄρος, cum omnibus MSS. *Gaisf.* Habet Zon. p. 252. 17. Ἀπινύσσω] Haud temere gl. delevit Küsterus: quam a Gaisf. revocatam nolui cum germana Suidae doctrina prorsus commisceri. Ad sententiam similiter Etym. M. pp. 122. 672. et Eustath. in Il. ε. p. 595, 20. πονῶ. πονήσ. (Ald. πονήσω) πνέω πνεύω Med. et mox καὶ ἀμπνωθῆναι. Certum est eiicienda fuisse ista πνεύω ἀπὸ τοῦ. Deinde restituas Homericum ἀμπνύνθη.

2. οὕτω καὶ τὸ πινύω πινύσσω Med. πνύω] πινύω B. E. 5. Ἀππίου] τοῦ Ἀππίου B. E. V. Mox omisi cum V. Ἀπίκιος. ὀψοφάγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀφία, quae A. in marg. habet. 6. Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum Strom. lib. I. p. 235. Apion hic non fuit Plistonicis filius, sed ipse Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim: Ἀπίων τοίνυν ὁ Γραμματικός, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθείς: quae verba ex Clemente repetit Eusebius de Praep. Euang. X, 12. Gellius quoque Noct. Attic. VI, 8. inquit: *Appion Graecus homo, qui Plistonices est appellatus.* Ut proinde dubium sit, utra sententia alteri praeferri debeat. *Küst.* V. Clint. F. H. T. II. p. 555. ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide v. Ἀντέρως. *Küst.* τὸν Μόχθον vocat Schol. Aristoph. Pac. 778. *Hemst.* 12. ἦν δὲ] δὲ om. A. Θέωνος] Eius, ut videtur, quem appellat Quintil. III, 6, 48. 16. Ἰταλίαν] Αἰτωλίαν A. C. V. Glossam et postremam partem habet Lex. Seg. p. 425. 18. Αἰγύπτιος Zon. p. 234. Mox καὶ ἴσθι ὀπίσω ἐν τῷ Ἄπιδες quae habet A. in margine, praetermisi. Ὅτι ὁ Ἆπις] Vid. in Γράμματα. *Hemst.* Haec sic exhibuit V: Οὗτος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετεκόμισεν. Non dubium quin ista serius invecta sint. „Apidem ex Aegypto in Graeciam venisse apud nullum veterum scriptorum me legisse memini. Eundem vero apud Aegyptios medicinae inventorem extitisse testatur Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 225." *Küst.* Respexit Aeschyl. Suppl. 270. Conf. Porphyr. de Abst. p. 249. et not. *Burn.* Clementi iungatur Theodorus Prodromus in *Notices et Extraits* T. VI. p. 553.

---

acutum cerneret facillimeque audiret, ita ut nemo sexagenario eum maiorem crederet. idem in scyphorum tractatione cum adolescentibus certabat, et in edacitatis bibacitatisque certamen descendebat, ac more iuvenili lasciviebat. una vero in re eum victum fuisse dicunt, quod citius e convivio discessisset. senes autem cum alii dicebant, eum ob artem palaestricam illud facere; tum vero Iunius Blaesus. et is quidem cum haec diceret, sexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Consulem quoque Servilium longaevum fuisse audio. is enim tum annos vixit nonaginta, tum ad eam usque aetatem, rara quadam felicitate, corpore incolumi sensibusque omnibus integris usus est. Ἄπιμεν. Abimus. Ἀπίμελος. Pinguedine carens. Ἀπινής. Purus. Ἄππιος φόρος. Forum Appium. nomen loci, ab Appio Romano appellati. Ἀπίων. Apio, Plistonicae filius, cognomento Mochthus, Aegyptius (secundum Heliconium vero Cretensis), grammaticus, discipulus Apollonii Archibii; praeter quem etiam audiit Euphranorem senem et centenario maiorem. idem Didymi magni alumnus fuit. docuit Romae sub Tiberio et Claudio Imperatoribus, fuitque successor Theonis Grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis. scripsit historiam de singulis gentibus, et alia quaedam. Ἀπιὼν ᾤχετο. Propere discessit, fuga se corripuit. *Ille vero Peloponneso relicta in Aetoliam festinanter abiit.* Hic pleonasmus Atticis est familiaris. [Ἆπις. Apis, Aegyptiorum deus. Apis Aegyptius medicinam primus in Graeciam intulisse fertur.]

Ἀπιτέα. δεῖ ἀπέρχεσθαι. Καὶ Ἄπιτε, ἀπέλθετε.

Ἀπιστεῖν. δοτικῇ· τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν, τὴν ἀπείθειαν. καὶ Ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος. οὕτως Πλάτων.

Ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικιᾶ ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν.

Ἀπλάνεια. καὶ ἡ ἀπλανὴς τῆς ἀπλανοῦς.

208 Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι.

Ἄπλαστος. ἀληθινός, ἄδολος. Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἡδεῖα καὶ ἄπλαστος αἰδὼς ἐπέτρεχεν ἱκανῶς τὸν φιλόσοφον, καὶ ἤδη γνώριμον ἐποίει αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Ἄπλαστος δέ, ἡ μεγάλη.

Τὸν αἰσ' ἄπλαστος ἴσχει.

τουτέστι μανία.

Ἄπλετον. ἄπειρον, ἀχώρητον.

Ἁπλήγιος. δασέως· ἁπλοῦς. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν·

Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

Καὶ Ἁπληγίς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης·

Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἁπληγίδας ποιῶν.

Ἀπληκεύω. καὶ Ἄπληκτον, τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.

Ἀπλήξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.

---

1. Καὶ om. C. V. ἀπέλθετε] ἀπέλθατε A. ἀπέρχεσθε E. ἔλθετε Hesychius. Attulit Gaisf. Thucyd. II, 46. 3. Ἀπιστεῖν] Usque ad ἀπείθειαν Lex. Seg. p. 424. sed brevissime Zon. p. 261. Ἀπιστεῖν. τὸ ἀπειθεῖν. οὕτως Πλάτων. Deinde p. 242. Ἀπιστία. ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀπείθεια. οὕτως Πλάτων. δοτικῇ] V. Lex. de Synt. pp. 121. 123. τὸ ἀπειθεῖν] Docte hunc significatum munit Valck. in Herod. VI, 108. 4. ἄπιστος] V. Küst. in Hesychium. Agnoscit novissima Zon. p. 234. cum accessione quadam. 5. Πλάτων] Apolog. Socr. p. 26. ἄπιστός γ' εἶ — σαυτῷ. Sic in Gorg. p. 493. δι' ἀπιστίαν. Vid. Xenoph. Anab. p. 503. *Burn.* Attigit Phryn. Segu. p. 25. Mox sequebantur: Ἀπίτυς. ἡ πίτυς. Θεόκριτος· Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα. Omisi cum C. quae A. in marg. coniecit. 6. Ἁπλᾶ] Lex. Seg. p. 425. cf. Phrynich. Segu. p. 25. Atticistarum observatio, quae socordiam vulgaris orationis debebat castigare. Moeris p. 369. Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, περισπωμένως καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς. καὶ διπλᾶ] καὶ om. C. V. qui om. καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα, additis in fine πάντα περισπῶνται. Contra καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα iunxerant vv. Ἁπλᾶ, Πολλαπλᾶ et Χρυσᾶ, quo haec observatio penitus immigravit. 7. καὶ ante κεραμεᾶ ex reliquis glossis restituendum. Ipsum κεραμεοῦν, κεραμεᾶ firmant loci a Piersono in Moer. p. 226. congesti; quibus alii quidam videntur adiiciendi esse apud Lobeck. in Phryn. p. 147. 8. φοινικᾶ] φοινικιᾶ A. C. V. Lex. Seg. Mox φοινικιοῦν cum Lex. Seg. et uno libro in v. Ἁπλᾶ (coll. v. Φοινικιοῦς) reposui: φοινικοῦν ceteri. 10. Ἀπλάνεια] Gl. om. Küster. 11. Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μον.] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum. *Küst.* Lex. Seg. p. 425. conf. ib. p. 205. Apud Zon. p. 242. mendum superest μονοπέλματα. 13. Ἄπλαστος. ἀλ. ἄδολος Lex. Seg. p. 425. 13. Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.] Hoc fragmentum ex Damascio Suidas deprompsit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. 1045. (341. b.) *Küst.* Partem tantum servavit Photius, qui desinit in haec, ἐπέστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸν φιλόσοφον. αὐτοῖς om. C. V. Suppleas τοῖς ὀφθαλμοῖς. 15. ἐπέτρεχεν] Apud Photium rectius legitur ἐπέστρεψεν. *Küst.* Suspectum etiam ἱκανῶς. ὑπέτρεχεν τὸν φιλόσοφον ἱκανῶς E. ἐπ. ἱκ. τὸν om. C. V. Iidem om. καὶ ἤδη et quae sequuntur usque ad finem glossae.

1. δέ, ἡ] δέ, καὶ ἡ E. 3. Τὸν αἰσ' ἄπλαστος ἴσχει] Soph. Ai. 256. Suspecta huius versus laudatio. ἄπλαστος] Sic etiam A. infra v. Αἶσα, ubi vulgo rectius ἄπλατος. 4. μανία] ἡ μανία A. B. τὸν αἰσ' — μανία om. E. 5. ἀχώρητον deest Lex. Seg. p. 425. μέγα subiungit Schol. Luciani Asin. 31. cum Hesych. v. Ἄπλητον, unde reponendum ἀχώριστον. Mox delevi glossam Ἁπλῆ. μονοειδής cum A. B. C. E. Ante gl. praeced. E. habet, Ἁπλῆ ἡ μὴ συντεθειμένη. 6. ἁπλοῦς om. B. E. tuetur Hesych. v. Ἁπλήγιος. Lex. Seg. MS. omisso καί. 8. Οὔτ' ἂν] οὔτ' ἄρ' vel (quod Gaisf. probavit cum H. Steph. in Ind. Thesauri) οὔτ' ἄρ A. B. C. E. V. Lex. Seg., ubi οὐ γὰρ tacite Bekkerus, cui praeierat Porsonus in Aristoph. pp. 20. 26. Id recipiendum fuisse nemo non intelligit. 9. Locos dedit Piers. in Moer. p. 87. Ἀριστοφάνης fragm. 149. Cuius versus numeros Eupolideos Porsonus constituit: v. Gaisf. in Hephaest. p. 358. Nam Küsterus cum Iungerm. in Polluc. VII, 47. hos versiculos effecerat: — Ἐκ δὲ τῆς | Ἐμῆς . . . ποιῶν. 11. ἁπληγίδας] ἁπληγίσας B. ἀπληγίσαι E. 13. Ἀπληκεύω. μένω Zon. p. 282. Ἄπληκτον] Male in prioribus editt. excusum est ἄπλητον, cuius loco scribendum est ἄπληκτον. A scriptoribus enim Graecis inferioris aetatis castra vocari ἄπληκτα pluribus exemplis ostendit Ducangius in glossario Graeco. *Küst.* Ἄπληκτον A. et MS. apud H. Steph. in Ind. Thes. Ἄπληστον B. E. Ἀπλῆκτον. τὸ κατάλυμα Zon. p. 253. 15. Ἀπλήξ reponendum apud Hesychium.

Ἀπιτέα. Abeundum est. Et Ἄπιτε, abite. Ἀπιστεῖν. Aptum dativo: diffidere. Et Ἀπιστία, incredulitas. Et Ἄπιστος, qui non credit. Plato. Ἁπλᾶ, et διπλᾶ, et πολλαπλᾶ, et omnia similia circumflectuntur. item ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ a κεραμεοῦν, φοινικιᾶ a φοινικιοῦν. Ἀπλάνεια. Et ἀπλανὴς ἀπλανοῦς. Ἁπλᾶς. Callistratus ait calceos sic appellari, qui unam tantum habent soleam. Ἄπλαστος. Verus, sincerus. *Praeterea suavis quaedam gravitas et verecundia non simulata in cultu eminens philosophum prorsus advertit inque eius consuetudinem iam adduxit adolescentem.* Ἄπλαστος etiam significat magnus, terribilis. *Quem fatalis insania tenet.* Ἄπλετον. Infinitum, quod comprehendi nequit. Ἁπλήγιος. Simplex: cum aspero spiritu. Eupolis *Urbibus*: *Non est sane curiosus, sed simplex.* Et Ἁπληγίς, vestis modica. Aristophanes *Anagyro*: *Ex mea vero laena tres vestes simplices faciens.* Ἀπληκεύω. Et Ἄπληκτον, locus, in quem exercitus ex itinere divertit. Ἀπλήξ. Non percussus.

Ἀπληστία. ἡ ἀδηφαγία. Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος, ὁ ἐν ᾅδου, ὁ τετρημένος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων· ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον τετρημένον. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

Ἄπλητον. ἀπλήρωτον.

Ἀπλοΐδας. ἁπλᾶς χλανίδας. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἷα δὲ πυρὶ
ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

Καὶ Ἁπλοϊκός, ὁ ἁπλοῦς καὶ ἀπέριττος. Καὶ Ἁπλοϊκώτερος.

Ἄπλοοι. ἀδύνατοι πλέειν.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

Ἁπλότης διττή. ἡ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία, ἡ δὲ ἀνόητος καὶ ἄδικος. ἔπειτα καὶ τὴν νῦν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως, τοῖς δὲ μετὰ ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἶναι γὰρ δὴ πάλαι καὶ τὰ κακὰ τὸν θνητὸν τοῦτον περιπολοῦντα ἐξ ἀνάγκης, ὥς φησι Πλάτων, ἀλλ' ἧττον κακοήθη, ὡς νῦν ἐστι, καὶ ἁπλούστερα, καὶ οὐκ ἐν βάθει τινὶ ταῖς ψυχαῖς ἐγκεκαυμένα ἀνίατα. πολλὴ γάρ ἐστιν ἡ μεταφορὰ τῶν πάλαι κακῶν πρὸς τὰ νέα, καὶ οὐ ποσότητι μόνον κρειττόνων τε καὶ χειρόνων, 200 ἀλλὰ καὶ ποιότητι τρόπων.

Ἁπλουστέρας Θουκυδίδης λέγει νῆας οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν ἀπλόους ἱσταμένας.

Ἁπλῷ λόγῳ. τῷ χωρὶς προσθήκης. Καὶ Ἁπλῶς παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὃ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον ἀληθές ἐστιν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, πῇ λευκὸς ὤν, κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας, οὐκέτι καὶ ἁπλῶς ἐστι λευκός. ὃ δὲ δεῖται προσθήκης πρὸς τὸ ἀληθὲς εἶναι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ὁ γὰρ Αἰθίοψ οὐκ ἔστι λευκός, διότι χωρὶς προσθήκης. προστεθέντος δὲ τοῦ κατά τι, ἀληθὲς γίνεται. κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοί τινες κατά τι. λέγεται δὲ

---

1. *ἀδδηφαγία* C. E. V. *Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος*] De hoc proverbio prolixe agit Zenobius II, 6. [Cf. Arsenius p. 70.] Vide etiam infra v. *Εἰς τετρημένον πίθον*. *Küst.* Adde Schott. in Prov. Vatic. III, 31. Hemsterhus. in Lucian. Schol. Dial. Marin. 6. ult. *Gaisf.* Horum partem quidam coniecit in v. *Πιθώ*. Comparavit quaedam Heindorfius in Pl. Gorg. 105. cui utendum erat locis maxime idoneis Xenoph. Oecon. VII, 40. Aristot. Politt. VI, 3. Oecon. 6. 2. *τετρυμένος* E pr. 3. *πίθον*] *μῦθον* B. E pr. 5. *ἔβαλλον*] *ἔβαλλον τετρημένον* V. ap. Gron. Em. p. 62. et C. *πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί*] Vide Platonem in Gorgia p. 493. *Küst.* 7. *ἀπλήρωτον*] *ἀπλήρωτον ὡς καὶ ἄπλετον* E. Hinc intelligas glossam Zon. p. 251. perturbatam, *Ἄπλετον, πολύ, ἀπλήρωτον*. 8. *Ἀπλοΐδας. ἁ. χλανίδας* Lex. Seg. p. 425. Glossa Homerica: v. Il. ω. 230. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae VIII, 3. Anthol. Pal. V, 294. 9. *δὲ πυρὶ*] Sic libri cum Anthol. *δὲ πύργος* emendationem Guieti Iacobsius edidit, quem miror Toupii I. p. 70. coniecturam *δ' ἐπ' ἦρι* despicatui habuisse. 11. *Ἁπλοϊκώτερος* etiam Hesychius. 13. *Ἄπλοοι*] Lex. Seg. p. 425. Thucyd. VII, 34. *νῆες ἄπλοι*, Schol. interprete, *ἀχρεῖοι πρὸς πλεῦσιν*. Toupius citat Arati Schol. p. 21. Andocid. p. 267. *Gaisf.* Horum pleraque Hesychii intpp. in v. *Ἄπλοοι*. 14. *Ἁπλοῦν θ.*] Simile dictum Anaxarchi philosophi ad Nicocreontem Cypri tyrannum, *Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις*, apud Laertium in eius vita, Cicero Nat. Deor. III, 63. Origen. c. Celsum, alios. *Schott.* p. 366. Habet Arsenius p. 70. Sed ipse locus observationem istam fraudis convincit. 16. *ἡ* om. C. V. *ἔμφρων*] *εὔφρων* A. 18. *ἐμφύεσθαι*] *ἐμφύρεσθαι* C. V. probabiliter. Hanc sententiam ex Leid. emendavit Gron. Em. p. 63. 19. *γὰρ δὴ*] *δὴ γὰρ* A.

1. *τὰ κατὰ*] *τὰ κακὰ* A. C. E. V. 2. *Πλάτων*] Theaet. p. 176. A. *Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη, οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρῦσθαι. τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης.* Hinc apparet pro illis apud Suidam *τὸν θνητὸν τοῦτον* rescribendum esse ex Platone, *τὴν θνητὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον τοῦτον*. *Küst.* Diatr. Anti-Gron. p. 48. Mox *ἥττων* C. 3. *κακοήθης*] *κακοήθη* A. B. C. E. V. 4. *πολλὰ* V. 5. *ἡ μεταφορὰ*] Puto legendum *ἡ διαφορά*. *Küst.* 7. *τρόπων*] *τρόπου* V. *τρόπον* C. Videtur vocabulum intercidisse, quo dativi structura referretur. Post h. v. delevit Gaisf. cum A. B. C. E. *Ἁπλοῦν. ἀπερίεργον· ἢ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἐπινοίας πλάττον*. A. in marg. *Ἁπλοῦς, καὶ ἁπλοῖ καὶ πολλαπλοῖ*: quam gl. alteri praemiserunt B. E. Med. 8. *Ἁπλουστέρας*] *Ἀπλωτέρας* corrigendum vidit Valckenarius, apposito Thucydidis loco VII, 60. cuius Scholiastam Suidas descripsit. Hoc monuerat H. Steph. Ind. Thesauri, de corruptela tamen nihil suspicatus. Pro *παντελῶς* Schol. *παντάπασι*, et mox *πληρωμάτων*. Post *ἔνδειαν* delevi *καὶ* cum C. V. et Schol. *Gaisf.* 11. *Ἁπλῷ λόγῳ — σπουδαῖοί τινες κατά τι*] Haec sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in lib. II. Topic. Aristot. p. 113. *Küst.* Haec inepte breviavit Zon. p. 234. 13. *ἀληθὲς*] *ἀληθῶς* A. B. E. Tum *τοῦτον* V. 18. *δὲ τοῦ*] *γὰρ τοῦ* B. V. E pr. *γὰρ τοὺς ὀδόντας*] *τοὺς ὀδόντας γὰρ* E. *γὰρ* om. V.

Ἀπληστία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolium*; illud nempe pertusum, quod apud inferos esse dicebatur. dictum in voraces; quod fluxit a fabula Danaidum, quoniam illae aquam haustam in dolium pertusum infundebant. circa hoc autem dolium plectuntur animae profanorum. *Ἄπλητον.* Inexplebile. *Ἀπλοΐδας.* Laenas simplices. in Epigrammate: *Velut tempore verno tegebat puellam laena simplex talaris.* Et *Ἁπλοϊκός*, simplex et candidus. Et *Ἁπλοϊκώτερος*, simplicior. *Ἄπλοοι.* Qui navigare non possunt. *Ἁπλοῦν θύλακον πάτει.* Dicitur de iis qui contemptui sunt obnoxii. *Ἁπλότης.* Simplicitas duplex est; una cum prudentia et iustitia coniuncta, altera vero stulta et iniusta. Iam eam quae nunc dominatur calliditatem aliis obrepere cum prudentia iustitiaque, aliis cum iniustitia et inscitia coniunctam. dudum enim hunc mortalem circulum necessitate quadam etiam mala Plato pervagari tradit, sed ea minus quam nunc maligna, et simpliciora, neque alte animis insita, quae sanari nequeant. ingens enim differentia est inter antiqua et nova mala, quippe quae non solum quantitate, sed etiam qualitate morum vel meliorum vel deteriorum differant. *Ἁπλουστέρας.* Thucydides ita vocat naves, non quae ad navigationem prorsus sint inutiles, sed eas quae propter inopiam nautarum otiosae stant. *Ἁπλῷ λόγῳ.* Sensu simpliciter pronunciato. Et *Ἁπλῶς* apud Aristotelem dicitur, quod simpliciter et sine limitatione verum est. Aethiops enim cum aliqua tantum in parte albus sit (est enim albus dentibus), non iam simpliciter est albus. quicquid vero limitatione indiget, ut verum sit, id simpliciter verum non est. Aethiops enim non est albus, siquidem abest limitatio. addito tamen *secundum quid*, id verum est: albus est enim dentibus. Sic etiam quidam boni sunt *secundum quid*. Ceterum hanc vocem usurpant Graeci.

καὶ οὕτως, οὐ τὸν ἁπλοῦν τρόπον. ἀντὶ τοῦ παραυτίκα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καὶ αὖθις· Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς λόγους τινὰς ἐποιήσαντο, ἀλλὰ καὶ βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνες τοῦ Νέρωνος ἐτέθησαν. Ἁπλῶς. ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον, καὶ μὴ κατ' ἄλλο. Ἁπλῶς δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν πρέσβεων ὀττευόμενοι εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς ἐνέπιπτον. Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης. Πολύβιος· Οὐ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀνάγκης, ἢ ὡς πρῶτον.

Ἄπλωτα πελάγη. τὰ Ἀτλαντικὰ καὶ Ἑσπέριος ὠκεανὸς καὶ Ἑῷος. ἄπλωτον γὰρ τὸ ἄπλευστον.

Ἄπλυτον πώγωνα. σκώπτων εἶπε.

Ἄπνους. φασὶν Ἐμπεδοκλέα Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι τὸν Ἄπνουν. εἶναι δὲ τὸν ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. ἦν δὲ οὗτος καὶ γόης. καί φησι περὶ ἑαυτοῦ·

Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ,
πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῳ σοὶ ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.
παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἀρούραν·
καὶ πάλιν, ἢν κ' ἐθέλῃσθα, παλίντονα πνεύματ' ἐπάξεις·
στήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν
ἀνθρώποις· θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου
ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τά τ' ἐν θέρει ἀήσαντα·
ἄξεις δ' ἐξ ἀΐδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.

Καί ποτ' ἐτησίων σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι καὶ ἀσκοὺς ποιῆσαι, περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαντος δὲ Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

---

1. ἀντὶ τοῦ π.] Ante haec verba Ἁπλῶς posuit Küsterus in versione. Verum locus non defectu verborum sed perturbatione laborat haud mediocri: nimirum et Dionis oratio pertinet ad explicationem illam τὸν ἁπλοῦν τρόπον, et exempla continua, quae modico intervallo dirimuntur, patet ad eundem significatum referri, nec multum ab notione vocis παραυτίκα recedere. Quare consentaneum videtur haec talem fere in ordinem esse cogenda, partim Zon. p. 285. favente, λέγεται δὲ . . . τρόπον. Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς . . . ἐτέθησαν. Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης· ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον καὶ μὴ κατ' ἄλλο· καὶ ἀντὶ τοῦ παραυτίκα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἁπλῶς δὲ οὐδὲν — ἐνέπιπτον. καὶ αὖθις Πολύβιος· Οὐ καιρὸς . . . ἁπλῶς. Quod Noster παραυτίκα posuit, id a specie locorum quorundam pendet, qualis est Aristoph. Vesp. 558. Ceterum exquisitum vocis usum exposuit Wytt. in Plut. T. VI p. 538. 2. Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς] Ex Dione Cass. p. 1019. [LXII, 23.] notante Reimaro in Addendis, ubi recte legitur ἐποιήσαν. Toup. γὰρ om. B. inter vss. habet E. 8. ὀττευόμενοι] In prioribus editt. [et A. B. E.] pessime legitur οἱ γενόμενοι: cuius loco scribendum est ὀττευόμενοι (i. e. augurantes), ut recte legitur infra v. Ὀττευομένη, ubi fragmentum hoc repetitur. ἐνέπιπτον] ἐνέπεσον E. καὶ θρήνους ἐνέπιπτον in v. Ὀττευομένη. 9. Πολύβιος] V. Ἀφυής. Hemst. Polybii fragm. gramm. 12. ἑσπέρια Med. 13. ἄπλωτον] Lex. Seg. p. 425. Ἄ. ἄπλευστον Zon. p. 251. 14. Lex. Seg. p. 425. coll. Phryn. Seg. p. Compares ὄρχεις ἀπλύτους Arist. Pac. 759. 15. Ἄπνους. φασὶν Ἐμπεδοκλέα Παυσανίαν ὑφηγ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Laertii Empedocle [VIII, 60. 61. 59.], ut Portus etiam monuit. — Lege ex Laertio, Ἐμπ. Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι τὰ περὶ τὴν ἄπνουν. Küst. Παυσανία A. B. C. E. V. Ceterum in hoc quoque loco dubites quantum Suidae an lectoribus compilandi studiosis videatur esse tribuendum. 16. εἶναι δὲ τὸν Ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμ.] Vide viros doctos in Laertii Empedocle, et praecipue Menagium in prooemium Laertii. Küst. Denuo legendum τὴν ἄπνουν. 17. ἡμέρας] ἡμέρας B. E. Tum τὸ σῶμα ἄπνουν καὶ ἄσιτον C. V. Diogenis Edd. vett. ἄσφυκτον, cuius in locum nuper successit ἄσφυκτον. 18. αὐτοῦ ἑαυτοῦ dedi cum B. E. V. αὐτοῦ Med. 19. Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γ.] Hunc et sequentes versus ex Laertio emendavi, qui in prioribus editt. foedissimi mendissimis mendis obscurati sunt. Küst.

3. μένος om. A. B. C. E. βίας Med. 7. παλίντιτα Diog., vereor ut recte. 11. θήσεις] στήσεις, efficacius illud in re ... cida, probavi cum Tzetze et A. B. C. E. V. qui ῥόον addunt post κελαινοῦ. στήσει — ῥόον Med. θερείου om. A. B. C. E. V. Med. 14. ἀήσαντα] ἔσονται A. B. C. E. V. Med. Oratio nondum persanata. 15. ἀΐδα C. V. 18. περὶ] πρὸς Diog. ... τὰς λόφας B. E. 19. λήξαντας A. Tum καὶ λυσάνεμον Med.

---

non τὸν ἁπλοῦν τρόπον. item apud veteres est id quod statim. *Non enim simpliciter verba fecerunt, sed etiam excelsum tribunal excitarunt, in quo Neronis imagines collocatae sunt.* Item necessario. vel, a principio, nec propter aliam causam. *Simpliciter quidem, quid eventurum esset, ignorabant; sed ex ipso vultu legatorum augurantes in eiulatus omnibus modis effundebantur.* Item sine limitatione. Polybius: *Quo nullum omnino tempus magis alienum extitit.* Ἄπλωτα πελάγη. Maria quae navigari non possunt: qualia sunt mare Atlanticum, Oceanus occidentalis et orientalis. ἄπλωτον enim significat innavigabile. Ἄπλυτον πώγωνα. Sic cavillandi gratia Comicus dixit. Ἄπνους. Aiunt Pausaniam in iis quae de *Exanimi* scripsit, Empedocle usum esse, magistro. illam autem *exanimem* per triginta dies corpus sine spiritu et respiratione conservasse. Hic etiam magus fuit. sic enim de se inquit: *Omnia medicamenta, quibus mala et senectus propulsantur, disces: quoniam ego haec tibi soli expediam. Sedabis autem ventorum indomitorum vim, qui in terram irruentes flatibus arva corrumpant; rursus, si voles, contrarios spiritus adduces: ac post atrum imbrem hominibus tempestivam impones siccitatem; idem post aestivam siccitatem fecundos induces flatus ventorum, qui aestate spirare solent. Defunctos etiam in vitam revocabis.* Cum etesiae aliquando vehementer spirarent, adeo ut fruges laederent, iussit asinos excoriari utresque confici, quos promontoriis et montibus ad ventum excipiendum obtendit. eo igitur cessante, Κωλυσάνεμον appellatum fuisse traduut

Ἀπνευστί.

Ἄπο. πόῤῥω, μακράν. Ἐν τοῖς Οὔσβαϊς τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη.

Ἀποβαδίζειν. οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ.

Ἀποβάθρας. καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Ἀπὸ βαλβῖδος. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀποβαλεῖν. αἰτιατικῇ.

Ἀποβάτης καὶ Ἀποβαίνειν καὶ Ἀποβατικοὶ τροχοί. ἀποβάτης μὲν ἱππικόν τι ἀγώνισμά ἐστι. καὶ Ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. Ἀποβατικοὶ δὲ τροχοί, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἀποβαίη, καὶ Ἀποβαίνει, γενικῇ. [ὡς τό, Ἀποβάντες τῶν ἵππων.]

Ἀποβεβιωκέναι. ἀποθανεῖν. Ἀνάγκη μὴ ἀποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφίσι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν.

Ἀποβλεπόμενοι. ἀντὶ τοῦ θαυμάζοντες. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀπόβλεπτον. ἔνδοξον. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

Ἀποβλίσαι. ἀποπιέσαι. [Ἀριστοφάνης·

Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.

ἀντὶ τοῦ ἐξέρασεν.]

Ἀποβλύζων. ἀναβάλλων.

Ἀποβουκολίσας. ἐξαπατήσας. Οἱ δὲ τοὺς ἁλόντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον.

---

1. Ἀπνευστί] Ὁ ἄπνευστί A. Delevi interpretationem ἀπονητί cum A. B. E. Ipsam gl. om. C. Ἀπνευστί: ἀδιακόπως e Schol. Demosth. de Coron. p. 190. ed. Paris. laudavit Gaisf. Mox cum C. omisi has glossas: Ἀπό (τὸ ἀπό E.). καὶ ἄποθεν, διὰ τοῦ ὂ μικροῦ· ἀπωτάτω δέ (τὸ ἀπὸ καὶ ἄποθεν. ἀπωτάτω δέ B.). Ἀποβαλλομένη. δι' ἑνὸς λάμβδα· ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦσα. Utramque in marginem coniecit A. priorem quidem sic: τὸ ἄπωθεν διὰ τοῦ ὠ μεγά (sic ex em. ὁ μι^ς. pr.). ἀπωτάτω δέ. 2. πόῤῥω] Om. C. agnoscit Lex. Seg. p. 425. Ἐν τοῖς] ἐν τοῖσδε C. V. apud Gron. Emend. p. 64. Idem locus repetitur in v. Οὔσβαις. 4. Ἀποβαδίζειν] Lex. Seg. p. 425. 6. Nova tradit Suidas, quorum patrocinium nemo grammaticorum suscepit. οἱ] καὶ Hemsterhusius, qui mox μαγειρία. „Haec praebent C. V." *Gaisf.* Sed μαγειρεῖα praestat: v. Lobeck. in Phryn. p. 276. Ceterum μαγειρίον praestat Schol. Arist. Equ. 409. 8. κρέας B. E. 9. Ἀπὸ βαλβῖδος] Eiusdem farinae et sequens illud, Ἀπὸ γραμμῆς Cyrill. Hom. 1. Ἑορταστικῇ de Ieiunio: Τρεχέτω τοίνυν ἐντεῦθεν ἡμῖν ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος ὁ λόγος. Philo περὶ Φυτουργίας: Ἀρχόμενος γὰρ ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος φέρεσθαι μονάδος, παρὰ μυριάδος τὸ τέλος ἵστανται. Aristoph. Equ. 1156. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων, et plura ibidem interpres. *Schott.* in Prov. p. 366. Cf. v. Ἄφες. Ἀπὸ βαλβίδων etiam Vesp. 546. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας interpretatur Hesychius. 10. Ἀποβαλεῖν] Addidi cum A. B. E. *Gaisf.* Occuparat Aldus, dederat etiam Med. post vv. ἀπωτάτω δέ. 11. Ἀποβάτης] Caput glossae cum particula μὲν delevit Küsterus, invitis libris et Lex. Seg. p. 425. 12. ἀποβάτης. ἱππικόν τι ἀγ.] Quale certamen hoc fuerit docet Etymologus, quem vide. Confer etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Cf. Zon. p. 234. Disertam explicationem praebent Lex. Seg. p. 426. extr. et Lex. Rhet. p. 198. Addidit Toupius Plutarchi Phocion. p. 750. ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην. 13. ἀποβάτην] ἐπιβάτην B. E. et edd. ante Küst. Receptam agnoscunt Harpocr. Lex. Seg. p. 426. pr. et Zon. p. 261. Vide Valesium in Harpocr. p. 233. sq. 14. δὲ om. sola Med. 16. ὡς τό] Haec om. A. Videtur Homericum illud significari, ἐξ ἵππων ἀποβάντες Il. γ'. 265.

2. μὴ] Expectabam δή. γένηται om. B. E. Mox ἀπ' αὐτόν C. V. 4. Ἀποβλεπόμενοι] Lex. Seg. p. 425. ἀντὶ τοῦ θ.] ἀποθαυμάζοντες C. 6. Ἀπόβλεπτον] Sic Hesychius. Vide Valck. in E Phoen. 554. Gl. sine exemplo habet Lex. Seg. p. 425. Exemplum Theophylacti Simoc. III, 15. esse monuit Abreschius. 8. ἀποπιέσαι] ἀποπιέσαι, ἀποθλίψαι Lex. Seg. p. 426. quorum posterius apud Hesychium. Ἀριστοφάνης] Av. 497. Pro Ἀριστοφάνης cum A. habeat, ζήτει ἔξω τὴν χρῆσιν, atque versum in marg. coniecerit, haud temere Gaisf. suspicabatur haec ex v. Ἀπέβλισεν huc irrepsisse. Accedit quod Ἀριστοφάνης cum seqq. omittit C. 13. ἀντὶ τοῦ ἐξέρασε tacite delevit Küsterus, ubi ἐξέραξε B. ἐξέῤῥασε Med. Subiungit A. in marg. Παροιμία· τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Quorum παροιμία rettulerim ad v. Ἀπὸ βραδυσκελῶν: versum autem infra praebet v. Ἀποβράσματα. 14. ἀπεμῶν sub finem delevi cum Hesychio, Apollon. Lex. p. 148. Lex. Seg. p. 426. et A. B. C. ἐπ' ἐμῶν Med. Quamquam agnoscunt Etym. M. p. 200. f. Zon. p. 282. et Schol. in locum, quo respiciunt grammatici, Hom. Il. ι'. 491. 15. Legendum Ἀποβουκολήσας vel cum Lex. Seg. p. 426. et Hesychio. ἐξαπατήσας] Post h. v. Gaisf. delevit ἐκβαλών, ἀποδιώξας, ἀποπλανήσας cum omnibus MSS. et Lex. Seg., quae editor Med. conformarat ad glossam Zon. p. 283. 15. Οἱ δὲ τοὺς ἀλώσοντας ἀποβουκ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae III, 7. ubi pro ἀλώσοντας rectius legitur ἁλόντας. *Küst.* ἀλώσαντας A. C. V. Nolui cum Gaisf. vanam formam inducere, quae confusioni duplicis scripturae deberi videtur. Dedi ἁλόντας: novissimus Theophyl. editor ἑλόντας. Cf. v. Ἀποσκευαζόμενος.

Ἀπνευστί. Ἄπο. Longe, procul. *Inter alios Usbais procul a periculo fuit, fugiens gladios.* Ἀποβαδίζειν. Nihil plus significat quam simplex βαδίζειν. Ἀποβάθρας. Sic etiam vocant ollas, alioqui χυτρόποδας dictas. item loca, in quibus Senatui post sacrificia carnes apparantur. Ἀπὸ βαλβῖδος. A principio. Ἀποβαλεῖν. Aptum accusativo. Ἀποβάτης, Ἀποβαίνειν. Ἀποβατικοὶ τροχοί. Et Ἀποβάτης quidem appellatur certamen quoddam equestre: Ἀποβῆναι, certamine illo certare: Ἀποβατικοὶ τροχοί, rotae currus, ab illo certamine sic dictae. Ἀποβαίη et Ἀποβαίνει genitivo iungitur. [Ut: *Ex equis descendentes.*] Ἀποβεβιωκέναι. Mortuum esse. *Igitur necesse est rem occultari, ne suspicio illis oboriatur, eum mortuum esse.* Ἀποβλεπόμενοι. Admirantes. sic Aeschines. Ἀπόβλεπτον. Illustrem. *Virum propter dignitatem inter Persas illustrem.* Ἀποβλίσαι. Exprimere. [Aristophanes: *Grassator clava tergum meum percutit: tum ego cadens clamorem tollebam: at ille pallium mihi abstulit.*] Ἀποβλύζων. Evomens. Ἀποβουκολίσας. Qui decepit. *Illi vero captos blandis verbis decipiunt, periculumque amoliuntur.*

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδώντων.

Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα. παρὰ Καλλιμάχῳ·

Τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Ἀποβύσαντες. ἀποκλείσαντες.

Ἀπογαλακτίζω.

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. ὑπερβατόν· ἀπολοῦμαι γάρ. Ἀριστοφάνης·

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Ἀπογενέσθαι. ἢ ὑστερῆσαι σημαίνει ἢ ἀποθανεῖν. ἄμφω τὰ σημαινόμενα. Θουκυδίδης.

Ἀπογειῶσαι. ἀποθεμελιῶσαι.

Ἀπογνούς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας, Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

Ἀπογνωστέον. δεῖ ἀπογινώσκειν.

[**Ἀπογινώσκω.** γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. ὡς· Ἀπογνοὺς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα ὁ Φαίδων. καί· Τέλεον ἀπογνοὺς τὸν Φιλήμονα. καί· Ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας.]

Ἀπόγνοια. ἀπόγνωσις. Θουκυδίδης· Ἐνέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

Ἀπόγονοι. οἱ ἔκγονοι. Ἀπώγωνες δὲ, οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπὸ γραμμῆς. οἷον ἀπ' ἀρχῆς. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβῖδα καλοῦσιν.

Ἀπογράφειν καὶ **Ἀπογραφή.** οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδόντες μέχρι τῆς ἐννάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος.

---

1. *Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους*] Zenobius et Diogenianus habent, *Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν*, i. e. E tardo asino equus prodiit. Wolfius legit, *Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους*: quod non est repudiandum. *Küst.* Ridiculus error *ὤρουσεν* in Arsenii p. 70. remansit, qui mox alterum protulit, *Ἀπ' ὄνων ἐφ' ἵππους*. 3. Hesychius: *Ἀποβράσματα. τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν.* 5. *Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλ.*] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Εἴκαῖα*. *Küst.* [Callimachi fr. 22.] Vide supra in v. *Ἀποβλίσαι*, et cf. Ruhnk. in Tim. p. 64. Ceterum siquis accurate v. *Εἴκαῖα* contenderit, vix dubitet quin et illa *Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα* ex interpretatione versus Callimachei fluxerint, et ipsa glossa lectorum industriae debeatur. Accedit significatio etiam Etym. M. p. 125. *Τῆς οὐδὲν*] *τῆς* accessit ex A. B. E. V. et Zon. p. 250. *τις* C. *ἀλετρίς*] Vide supra v. *Ἀλετρίβανος*. 6. *Ἀποβύσαντες*] Lex. Seg. p. 420. 7. *Ἀπογαλακτίζω*] Hosea I, 8. *Toup.* MS. Alia exempla dederunt Schleusnerus Lex. Vet. Test. et Suicerus. Ceterum verba uncinis inclusa desiderantur in A. B. C. E. V. *Gaisf.* Nempe voci *Ἀπογαλακτίζω* subiiciebantur, quae partim apud Zon. p. 267. leguntur: *γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ τοῦ γάλακτος ἢ ἀπαιτεῖν· ἡ γὰρ ἀπὸ ἐνταῦθα ἀπόπαυσιν καὶ ἀποπλήρωσιν σημαίνει τοῦ γάλακτος*. Ceterum hinc reponas in Etym. M. p. 123, 49. *ἀπόπαυσιν* pro *ἀπύτασιν*. 8. Zon. p. 262. 10. Versus Aristophânis Nubibus 791. Adde v. *Γλωττοστροφεῖν*. 13. *ἄμφω*] *ἢ τὰ* ... *ἄμφω* E. *ἄμφω τυσαιαθουκ.* A. *ἄμφω τύσαια Θουκυδι* C. Sub qua scriptura quid lateat mihi nondum liquet. An *ἄμφω τὰ* ... *Θουκυδίδῃ*? Vel *ἄμφω τὰ σημαινόμενα Θουκυδίδης*? Lex. Seg. *ἢ ὑστερῆσαι σ* (i. e. *σημαίνει*) *ἢ ἀποθανεῖν*, nec plura (cum Zon. p. 262.). Illud *σ* tacite omisit Bekkerus. Vide Dukerum in Schol. Thucyd. p. 650. *Gaisf.* Posteriorem explicatum Hermanno probante, quamquam cum dubitatione, secutus sum. Cf. Lex. Rhet. p. 210. Mox ed. Med. *Ἀπογενομαι. γενικῇ*: quae Gaisf. ignorunt. 14. *Ἀπογειῶσαι*] *Ἀπογεισῶσαι* Valckenarius, provocans ad Xenophont. p. 422, 38. sive Mem. I, 4, 6. *Ἀπογεισῶσαι* ... *Ἀπογεισσῶσαι* Zonaras [p. 262.]. Ubi *Ἀπογειῶσαι, ἀπομελῶσαι* coni. Tittmannus. Ad Xenophontis locum advertit Toupius, ... num tamen eum esse a grammatici interpretatione iudicans. *Gaisf.* Nisi quis *ἀποθεμελιῶσαι* leni manu removerit, manifestum est glossam ad Xenophontis dictionem non posse referri. Itaque adducor ut malim *Ἀπογαιῶσαι*, quamquam in negligentia glossae positu. 15. *Ἀπογνούς*] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 263. Adde v. *Ἀπεγνωκώς*.

1. *γενικῇ κ. αἰτ. ὡς*] Om. Küsterus. Post *αἰτιατικῇ* addit A. *το παραδίδομαι, καί*. Apparet totam observationem, si quidem esset sincera, cum superioribus conflandam fuisse. Nunc cum glossam om. C. inque marg. A. coniecerit, interim uncis eam damnavimus, quamquam praestabat inferiorem in locum detrudi. 2. *Ἀπογνοὺς τὰ τῶν*] Lex. Seg. p. 124. ex Dionis lib. XXI. p. ... *Φαμέας ἀπογνοὺς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα*. Negligentius haec afferuntur in Etym. Gud. p. 589. 3. *Τέλεον*] ... A. qui mox *παροιμία* pro *καί*. 4. *τὴν σωτηρίαν*] *τῆς σωτηρίας* A. E pr. 5. *ἀπόγνωσις*] *ἀπόγνωστος* mendum Gaisfordianae. Vid. Thom. M. p. 91. *Θουκυδίδης*] Locus lib. III, 85. leviter immutatus. 6. *ἄλλο τι — ἔκγονοι* om. A. *τοῦ — ...* om. Zon. p. 242. 8. *οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα* om. C. Adde v. *Ἀπώγωνες*. 10. *Ἀπὸ γραμμῆς*] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. Addas Arsen. p. 69. Vide vv. *Ἀπὸ βαλβῖδος* et *Ἄφες*. Illustrat formulam Boisson. in Anecd. T. III. p. 32. 14. *Ἀπογράφειν*] Glossa vel manca vel negligenter collecta. 15. *ἐνάτης* Med. *πρυτανείας*] *πειτανείας* C. V. 16. Novissimam sententiam, *μήτ' ἐγγυητὰς . . τοῦ ὀφλήματος*, patet post *πρυτανείας* ponendam esse.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππ. *A tardis asinis ad equos.* Dicitur de iis qui a minoribus ad maiora transeunt. *Ἀποβράσματα.* Furfures. Et apud Callimachum: *Nihil furfuris molitrix a tritico secrevit.* *Ἀποβύσαντες.* Qui obstruxerunt. *Ἀπογαλακτίζω.* *Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.* Hyperbatum est, pro *ἀπολοῦμαι γάρ*. Aristophanes: *Peribo enim, nisi linguam versatilem addidicero.* *Ἀπογενέσθαι.* Vel significat serius venire, vel mori. utramque significationem usurpat Thucydides. *Ἀπογειῶσαι.* Solo aequare. *Ἀπογνούς.* Apud Demosthenem significat, qui spem abiecit, apud Dinarchum vero, qui reum absolvit. *Ἀπογνωστέον.* Desperandum est. [*Ἀπογινώσκω.* Aptum tam genitivo quam accusativo. *Phameas de Carthaginiensium rebus desperans.* Et: *Omnino de Philemone desperans.* Et: *De salute desperantes.*] *Ἀπόγνοια.* Desperatio. Thucydides: *Incenderunt autem naves, ut nulla nisi terrae occupandae spes illis relinqueretur.* *Ἀπόγονοι.* Posteri. *Ἀπώγωνες* vero imberbes. *Ἀπὸ γραμμῆς.* A principio. per translationem ductam a cursorum carceribus et linea, quam et *ἄφεσιν* et *βαλβῖδα* vocant. *Ἀπογράφειν* et *Ἀπογραφή.* Qui populo multam debebant, neque ante nonam prytaniam persolvissent, et debiti sui sponsores dare possent, in carcerem coniiciebantur

Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται, δηλῶν ὅσα τε ἔχει καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. μήποτε καὶ εἶδός τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή. εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. καὶ Ἀπογραφή, ἡ ἀπαρίθμησις. Ὁ δὲ Καῖσαρ Αὔγουστος ὁ μοναρχήσας εἴκοσιν ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ἐπιλεξάμενος, ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν ὑπηκόων ἐξέπεμψε· δι' ὧν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν τε ἀνθρώπων καὶ οὐσιῶν, αὐτάρκη τινὰ προστάξας τῷ δημοσίῳ μοῖραν ἐκ τούτων εἰςφέρεσθαι. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο, τῶν πρὸ αὐτοῦ τοῖς κεκτημένοις τί μὴ ἀφαιρουμένων; ὡς εἶναι τοῖς εὐπόροις δημόσιον ἔγκλημα τὸν πλοῦτον.

Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησίκριτος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἀπογράφω. αἰτιατικῇ. Σὺ δὲ ἀπόγραφε δικαίως ἡμᾶς.

Ἀπογράψαι. τὸ γράψαι, καὶ ὑπογράψαι, καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλοῖ.

Ἀποδαρθεῖν. ἀποκοιμηθῆναι. 271

Ἀποδασμόν. μοῖράν τινα. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας ἐκελεύετο προπορεύεσθαι. καὶ αὖθις· Ἐκ τῶν Σαρακηνῶν ἀποδασμὸς εἰς τὴν Περσίδα χωρήσας μέρη τινὰ τῆς Βαβυλωνίας προενομεύσατο.

Ἀποδάσομαι. ἀπομερίσομαι.

Ἀποδέκται. ἀρχή τις ἐστι παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ ἦσαν, οἳ παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπα-

---

1. *Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ*] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. *Küst.* Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. desinens in v. *χρήματα*. Vide librum *der Att. Prozess* p. 253. sqq. *λέγοι* E. 3. *ὅσα τε*] *τε* om. V. Mox *ἔχειν* Med. Dein *μή ποτε δὲ* E. 4. *ἀρνεῖτό τις* Med. 5. *ἀπογραφῆς ἐκρίνετο*] Apud Harpocrationem legitur, *ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο*. Sed utraque lectio ferri potest, utpote sensui huius loci satis accommodata. Nam *ἀπογραφῆς ἐκρίνετο* significat, *actionem ἀπογραφῆς contra alterum instituebat*. Si vero *ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο* legatur, locus hic ita vertendus est: *Si quis negaret, se aliquid habere, et bona eius describerentur, actionem contra alterum instituebat* etc. Sciendum enim est, si quis mala fide alterius bona olim descripsisset et ad magistratum detulisset, eum mille drachmis multatum fuisse, ut apparet ex initio orationis, quam Demosthenes adversus Nicostratum scripsit. *Küst.* 7. *Ἀπογραφή*] *καὶ Ἀπογραφή* A. B. C. E. V. Med. Id reduxi. 8. *Ὁ δὲ Καῖσαρ*] De h. l. consulenda Reinoldii dissertatio, „Census habitus nascente Christo" p. 5. *Gaisf.* Mox *τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον τοὺς ἀρίστους* E. 11. *ἀπογραφάς*] *ἀπογραφὴν* V. 12. *τῶν οὐσιῶν*] *τῶν* om. A. B. E. V. Refutat hic locus Perizonii de Augustea orbis terr. descript. p. 319. sqq. sententiam, qui hominum (hoc est, sociorum et auxiliorum), non rerum et possessionum recensum actum fuisse contenderet. Immo luculenta Suidae narratio debuit ad rationes fisci referri, quas Augustus constituere coepit. *τινὰ προστάξας . . μοῖραν*] *τινα τῷ δημοσίῳ μοῖραν προστάξας εἰςφέρεσθαι* B. E. 13. *ἡ* om. B. 14. *τοὺς κεκτημένους*] *τοῖς κεκτημένοις* A. V.

1. *Ἀπόγραφος δέ. Ὀνησίκριτος*] *Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησ.* A. C. V. ap. Gron. Em. p. 65. *ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει*] Haec sunt verba Laertii VI, 84. *Küst.* Eadem repetebantur sub v. *Ὀνησίκριτος*. 6. *τὸ γράψασθαι*] *τὸ γράψαι καὶ ὑπογράψαι* A. B. C. E. V. (apud Gron. l. l. *καὶ τὸ γράψαι καὶ υπογράψασθαι*, firmante Zon. p. 263.) Lex. Seg. p. 426. Pro *γράψασθαι* Hemsterhusius posuerat *γράψασθαι* cum edd. vett. Horum significatuum prior ad usum forensem referendus, velut *ἀπογράψασθαι διαδικασίαν* Demosth. in Euerg. p. 1147. *δίκην* Plut. Cic. 28. f. *τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην* Isocr. Areopag. p. 143. extr. Alterum *οἷον σημειώσασθαι* ad exquisitam dicendi figuram spectare videtur, quam illustrat Iacobs. in Philostr. p. 597. 8. *Ἀποδαρθεῖν*] Vid. in *Ἀπείπατο*. *Hemst.* *καὶ καταδαρθεῖν* addit Lex. Seg. p. 426. 9. *Ἀπόδασμον* constanter Med. 11. *Ἐκ τῶν Σαρακ.*] Ex Theophyl. Simocatt. VIII, 1. indicantibus Wesselingio in Herodot. I, 146. et Abreschio Diluc. Thucyd. p. 817. Ubi falsam librorum scripturam *ἀποδασμὸν* e Theophylacto correxi. 12. *Περσίδα*] *Περσικὴν* A. *διαχωρίσας*] Sic habet unus MS. Paris. Alter vero *χωρίσας* [cum C. V.] At in prioribus editt. [et B. E.] excusum est *χωρήσας*. *Küst.* Vulgatum *χωρήσας* merito tuebatur Abreschius, cui suffragantur et Theophylactus et sententiae ratio. 13. *προενομεύσατο* A. 14. *Ἀποδάσομαι*] Lex. Seg. p. 426. *Ἀποδάσσομαι* Il. ρ. 231. ω. 595. Dionys. Halic. p. 16. addit Toupius. Mox omisi cum C. V. *Ἀποδας. τοὺς Οὔννους φασί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκροσφαλεῖς*: quae habet in marg. A. Statim edd. vett. cum E. *Ἀπόδεκτος* sine explicatione apposuerunt. Zon. p. 252. *Ἀποδεκτόν. ἐπαινετόν.* Vid. intpp. Hesychii. 15. *Ἀρχή — τῷ δημοσίῳ*] Sic A. B. C. E. V. et Harpocrationis MS. Palat. Vulgo *Ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐξητοῦντο (immo ἐξήταζον) τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. καὶ γενομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων, ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημοσίᾳ.* A quibus non multum recedit duplex narratio Lex. Seg. pp. 198. 427. Similiter etiam Zon. p. 234. sq. et Etym. M. p. 124.

Ἀπογραφή. Cum quis dicit alterum bona publica possidere, accusatus res suas profitetur, et magnitudinem earum declarans et unde eas habeat. Vide tamen ne *ἀπογραφή* sit etiam species actionis. si quis enim negaret se aliquid habere, is actionem *ἀπογραφῆς* contra alterum instituebat, quasi descriptione non recte facta. sic Demosthenes in oratione contra Androtionem. Et *Ἀπογραφή*, bonorum professio. *Imperator Augustus viginti viros spectatae virtutis et integritatis delectos in omnes provincias misit, qui et hominum et bonorum censum instituerent, partemque iustam inde iussit in aerarium inferri. Hic primus fuit census; cum qui eum antecesserant, nihil non possessoribus eripuissent: adeo ut publicum crimen essent divitiae.* *Ἀπόγραφος.* *Onesicritus autem inferior habendus est, ut decet exemplar ex archetypo descriptum.* id est, e Xenophonte. *Ἀπογράφω.* Aptum accusativo. *Tu vero nos iuste describas.* *Ἀπογράψαι.* Significat scribere, subscribere et quasi annotare. *Ἀποδαρθεῖν.* Dormire. *Ἀποδασμόν.* Portionem. *Dux vero partem exercitus delegit, quam praeire iussit.* Et alibi: *Cohors Saracenorum in Persiam ingressa partes quasdam Babyloniae depopulatus est.* *Ἀποδάσομαι.* Distribuam. *Ἀποδέκται.* Receptores magistratus fuerunt Atheniensium, numero decem, quibus tradebantur tabulae debitorum.

λείψουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδιδόασι τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ.

Ἀποδέον. τὸ ἀπαρέσκον. Καὶ Ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων. Καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι. Ἰώσηπος· Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ζῴων, ἤτοι ὀρέων, τὸν πεζὸν ἄνδρα. † Τόσον δὲ ἀποδεῖν τοῦ τὴν πεπορισμένην ἤδη αὐτῷ καὶ ἀπὸ γένους προσήκουσαν βασιλείαν ἀφελέσθαι.

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, καί, Ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον.

Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρτύρομαι.

Ἀποδείξασθαι. τὰ ἐν διδασκάλου μαθήματα ἅ τις ἔμαθε λέγειν.

Ἀπόδειξις. ἀπόδειξις ὅρου διαφέρει. δεῖ πρῶτον ζητῆσαι περὶ ὅρου, ἆρα μία ἐστὶ μέθοδος, καθ' ἣν πάντων τῶν ὄντων δυνατὸν τοὺς ὅρους ἀποδοῦναι, ἢ πολλαί. καὶ εἰ μία, τίς αὕτη. εἰ δὲ πολλαί, πόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ ποῖαι. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοσάςδε καὶ τοιάςδε, ὑπογραφῇ ἢ ὁρισμῷ, ἄλλη πάλιν ἡμᾶς διαδέχεται ζήτησις, ποίαις τῶν μεθόδων ἐπὶ ποίων πραγμάτων χρηστέον. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὁρισμὸς ἐκ γενῶν ἐστι καὶ διαφορῶν, τί τοῦ προκειμένου πράγματος τὸ γένος, καὶ τίνες αἱ διαφοραί· ἵνα συμπλέξαντες τὰς συστατικὰς διαφορὰς τῷ γένει, ἀποδῶμεν αὐτοῦ τὸν ὁρισμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα χαλεπότης. ᾧτινι γὰρ πρώτως τι ἐνυπάρχει, τοῦτο καὶ καθ' αὑτὸ ὑπάρχει. καθ' αὑτὸ δέ ἐστι τὸ κατ' οὐσίαν. οὐκέτι δὲ καὶ εἴ τι καθ' αὑτὸ ὑπάρχει, τοῦτο καὶ πρώτως ὑπάρχει. τὸ γὰρ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ καθ' αὑτὸ μὲν ὑπάρχει, οὐ πρώτως δέ. διὸ κἂν μὴ ᾖ ἄνθρωπος, ζῶόν ἐστιν. ὥςτε οὐ πρώτως τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ζῶον ὑπάρχει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῷ τριγώνῳ καθ' αὑτὸ μέν, οὐ μέντοι πρώτως. ἡ δὲ κυρίως ἀπόδειξις ἐκ τῶν καθ' αὑτὸ καὶ πρώτως ὑπαρχόντων γίνεται· καὶ ἁπλῶς ἡ ἐκ τῶν αἰτίων τὰ αἰτιατὰ πιστουμένη καὶ [1] ἐκ τῶν καθόλου τὰ μερικώτερα. ἡ δὲ ἐκ τῶν αἰτιατῶν τὰ αἴτια πιστουμένη, τεκμηριώδης ἀπόδειξις λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῶν φωτισμῶν τῆς σελήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαιρική, διὰ τοῦτο φωτίζεσθαι οὕτως, τοῦτο ἂν εἴη κυρίως ἀπόδειξις. ἐκ γὰρ τοῦ αἰτίου τὸ αἰτιατὸν ἐδείκνυτ' ἄν. οὐ κεχρήμεθα δὲ ἐνταῦθα τῇ δείξει ταύτῃ, διότι τὸ αἰτιατὸν πρὸς ἡμᾶς σαφέστερόν ἐστι τοῦ αἰτίου. τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τοῦ καπνοῦ τὸ πῦρ εὑρεῖν καὶ κατανοῆσαι. καὶ ἂν μὲν πάντως ἕπηται τὸ αἰτιατὸν τῷ αἰτίῳ, τεκμήριον τοῦτο λέγεται. τεκμήριον δέ ἐστι τὸ ἄλυτον σημεῖον

---

4. *Ἀποδεόντων*] Lex. Seg. p. 426. 6. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. III. p. 836. [III, 5, 5.] ubi locus iste sic legitur: *Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ὀρέων τὸν πεζόν.* *Küst.* Color iste sermonis, quem Suidas excitavit, ab Iosepho prorsus abhorret. Suspicor *ἤτοι ζῴων* olim ex interpretatione temere irrepsisse. *ὀλίγων* A. E. 8. Exemplum, nisi fallor, ex Parthicis Arriani. 10. *Ἀποδέχομαι*] v. *Γέσιος.* *Toup.* *Ἀποδέω γενικῇ* A. in marg. praemisit. *αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ.* Sic A. *αἰτιατικῇ* praesc. B. E. *Gaisf.* Expunxi cum Zon. p. 263. huius additamentum ante v. *ὁμολογῶ*: cuius nulla apud Lex. Seg. p. 427. vestigia superesse vix opus est moneri. 11. *τους τρόπους*] *τὸν τρόπον* A. B. E. 12. *Ἀποδείκνυμι*] Vid. *Μαρτύρομαι.* Nempe in gl. *Μαρτύρομαι* hac olim erant transcripta. Gl. habet Lex. Seg. p. 427. 14. Gl. om. Küsterus. *ἐν διδασκάλου* Sic A. Lex. Seg. p. 426. *ἐν διδασκαλείῳ* vel *ἐν διδασκαλίου* ceteri. *ἐν διδασκαλίῳ* Med. Praeterea cum Lex. Seg. scribendum *ἐν δ. τὰ μαθήματα κτλ.* In marg. habet A. *Ἀποδεικνύναι, καὶ ἀποδεικνύντα, καὶ ἀποδεικνῦσα.* 16. *Ἀπόδειξις ὅρου διαφέρει. δεῖ πρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli excerpsit Suidas ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 7. 21. *τοσάςδε — τοιάςδε*] *τοσαίδε — τοιαίδε* A. E.

1. *καὶ τίνες* om. A. qui tamen in marg. *καὶ τίνος.* *αἱ* om. B. E. 4. *ἑαυτὸ*] *αὐτὸ* A. Mox compara v. *Καθ' αὑτό.* 13. *τὰ αἰτια πιστουμένη*] Legendum est *τὰ αἰτιατὰ πιστ.*, ut apud Philoponum. *Küst.* [1] Sic A. B. E. 18. *τοῦτο*] *τοῦ* B. Med. 20. *οὐκ ἐχρήμεθα* Med. 22. *φύσει* ante *τοῦ* (quod praeponi debebat) omisi cum A. B. E. 25. *δέ ἐστι*] *δέ* om. A. E.

---

deinde pecuniam persolutam coram Senatu in curia expungebant, tabulasque ad aerarium deferebant. **Ἀποδέον.** Quod displicet. Et *Ἀποδεόντων*, qui desunt vel absunt. Et *Ἀποδεῖν*, differre. Iosephus: *Ut pedites ab onustis iumentis haud multum differrent.* † *Tantum abesse, ut ipsi auferret regnum, quod ei iam traditum erat, et iure hereditario ad ipsum pertinebat.* **Ἀποδέχομαι.** Probo. *Morum te laudo*, et, *Mores tuos probo*, utrumque dicitur. **Ἀποδείκνυμί σοι χελ.** *Ostendo tibi hirundinem.* id quod testor. **Ἀποδείξασθαι.** Disciplinas in schola comparatas exhibere. **Ἀπόδειξις.** *Demonstratio* a definitione differt. Primum de definitione quaerendum est, utrum una sit ratio, secundum quam omnium rerum definitiones tradi possint, an plures. et si una tantum, quaenam haec sit. sin plures, quot illae sint numero et quales. cum autem descriptione vel definitione tot et tales invenerimus, rursus alia quaestio nos excipit: quibus methodis quibus in rebus sit utendum. hoc autem cum invenerimus, quoniam definitio ex generibus et differentiis constat, quaerendum, quodnam sit rei propositae genus quaeque differentiae, ut differentiis, quae rem constituunt, cum genere coniunctis eius definitionem tradimus. Est etiam alia difficultas. cui enim primum aliquid inest, id per se quoque existit. per se autem existit, quod habet substantiam. non tamen continuo si quid per se est, id etiam primum est. animal enim per se quidem homini inest; sed non primum. ita quamvis homo non esset, animal tamen esset. sequitur non primum homini animal inesse. Eodem etiam modo figura inest triangulo, per se quidem, sed non primum. Propria vero *demonstratio* fit ex iis, quae per se et primum sunt; et omnis quae ex causis effecta probat, et ex universalibus particularia. Quae vero ex effectis causas probat, illa demonstratio *τεκμηριώδης* vocatur: ut si ex lunae illuminatione eam globosam esse demonstres. si enim quod globosa est, ideo sic eam illuminari demonstraretur, haec esset proprie demonstratio. nam ex causa effectus demonstraretur. ea autem demonstratione hic non utimur, quod effectus apud nos evidentior est quam causa. *τεκμηριώδης* item vocatur, cum ex fumo ignem deprehendimus et demonstramus. quod si effectus causam omnino sequatur, id vocatur *τεκμήριον*. est enim illud irrefutabile rei signum

ἂν δὲ μὴ πάντως ἕποιτο, σημεῖον μὲν ἂν λέγοιτο, τεκμήριον δὲ οὐκ ἔστιν, διότι μηδὲ ἄλυτόν ἐστιν· οἷον ὡς τό, ὠχρά ἐστιν, ἐπειδὴ τέτοκεν. οὐ πάντως γὰρ τῇ ὠχρότητι παρακολουθεῖ τὸ τετοκέναι. Ἀπόδειξις δέ ἐστι μέθοδος διὰ συλλογισμῶν συλλογιστική, ὅταν ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων ὁ συλλογισμὸς γίνηται.

Ἀποδειροτομεῖ. ἀποκόπτει τοὺς αὐχένας.

Ἀποδημεῖν. γενικῇ· μὴ παρεῖναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐχρῆν αἰθρίας οὔσης ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Ἀπὸ δή. Ἀπὸ δὴ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων πάντα τὸν ἀνθιστάμενον τιθεὶς ἐν δευτέρῳ εὐθαρσῶς ἐπῄει. συνηνεχθήτην δὴ ἄμφω ἀλλήλοιν· Δέξιππος.

Ἀποδιατρίψουσιν. ἐγχρονίσουσι, χρονοτριβήσουσιν.

Ἀποδιδόμενοι. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες. Καὶ Ἀποδιδόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν, ἢ πιπράσκομεν.

Ἀποδιδράσκω. αἰτιατικῇ.

Ἀποδικεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. αἰτιατικῇ· ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι ἢ ἱλάσκεσθαι. Τοὺς νυκτικόρακας εἰς τοὺς ὄρνεις ἀποδιοπομποῦνται. Καὶ Ἀποδιοπομπείσθω, ἀποδιωκέσθω.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ φόνοις καθαιρομένων. οὗτοι γὰρ δὶς ἑπτὰ κύμασι πλύνουσι τὰ ἱμάτια.

Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ἐκφαυλίσας. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντα αὐτοῖς καθοπλισμόν, ἅμα τῷ νικῆσαι τῇ πρώτῃ μάχῃ παραχρῆμα τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις καθώπλισε τὰς δυνάμεις.

Ἀπὸ δόξης. ἀπὸ εἰκασμοῦ.

Ἀποδόσθαι. πωλῆσαι. Καὶ Ἀπόδου, ἀπόλυσον.

Ἀποδράς. ἀποφυγών. Καὶ Ἀποδρᾶναι.

''Ἀποδρέψεσθε. ἀποτρυγήσετε. 274

Οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε.

Ἀποδρύφω. ἐκδέρω.

---

1. ἕποιτο libri tum hoc loco, tum sub v. *Τεκμήριον*: unde mox petendum οὐκέτι pro οὐκ ἔστιν. 2. ἄλυτόν ἐστι Edd. 7. γίνηται] γένηται A. 8. *Ἀποδειροτομεῖ*] Lex. Seg. p. 426. Vid. Il. σ'. 336. ψ'. 22. quo respexit Hesychius: cf. Hesiodi Θ. 280. 9. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] Versus ex Aristoph. Nub. 370. sic emendandus: *Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.* Ubi οὔσης irrepserat etiam in libros quosdam Comici. 15. εὐθαρσῶς ἐπνει perperam extat sub ipsa glossa, quae servavit etiam ἐκ τῆς πείρας post δευτέρῳ. συνηνεχθήτην tacite Küsterus ex emend. Porti: συνηνέχθητον E. Med. Gaisf. συνηνέχθη τὸν A. B. Mox δὲ E. 16. *Δέξιππος* ed. Nieb. p. 35. 17. *Ἀποδιατρίψουσιν*] Appian. p. 816. *Toup.* MS. 19. *Ἀποδιδόμενοι. Ἀντιφ.*] Sic cum Harpocratione Lex. Seg. p. 427. 20. γενικῇ post Ἀποδιδόμεθα introduxit Aldus, tacite servavit Gaisf. 22. Om. vulg.

2. *Ἀντιφάνης*] Videndum an praestet *Ἀντιφῶν. Hemst.* Sic sane Ruhnkenius apud Spaanium Oratt. Gr. Reisk. T. VII. p. 823. Cum vulg. consentit Lex. Seg. p. 427. Exemplum ex Xenoph. Hellen. I, 7, 21. subministravit Portus. *Gaisf.* Usurpat etiam Dio Cassius. 3. *Ἀποδιοπομπεῖσθαι*] Synes. p. 97. Plutarch. Lysand. p. 442. Agathias p. 39. Plato Cratyl. p. 25. *Toup.* MS. Sufficit adhiberi Ruhnkenium in Tim. p. 40. sq. Cf. Schol. Platon. pp. 370. 454. Lex. Seg. p. 427. a quo abest αἰτιατικῇ. 5. *Τοὺς . . . ἀποδιοπομποῦνται*] Horum sententiam non assequor; videndumque ne ὄρνεις aliud nomen recondat. *Νυκτικόραξ* cuius generis habitus fuerit, quodammodo monstrat Munck. in Anton. Liber. 15. 7. ἀποδιωκέσθω si notionis est passivae, mendosum esse videtur. 9. καθαιρομένων C. δὶς ἑπτὰ κύμασι] Non memini numerum *bis septem*: septenarius in talibus saepe obvius est. Appuleius Metam. XI, 1. *Purificandi studio, marino lavacro trado, septiesque submerso fluctibus capite* etc. Haec, ut videtur, *Toup.* ap. Gaisf. Eandem dictionem praestat aliud proverbium, *Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύποις πιλούμενος.* 11. *Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ἐκφ.*] Vide supra v. *Ἀποδοκιμάζειν. Küst.* αἰτιατικῇ tacite Gaisf. inseruit. 12. *Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκ.*] Haec sunt verba Polybii lib. XVIII, 24. [c. 11, 9.] ut iac. Gronovius recte observavit. *Küst.* Sub finem l. τὰς οἰκείας δυνάμεις. 16. *Ἀπὸ δόξης*] Lex. Seg. p. 427. et Zon. p. 242. Pertinet ad Il. κ'. 324. sive Od. Λ'. 344. 17. *Ἀποδόσθαι*] Lex. Seg. p. 427. item Schol. Aristoph. Vesp. 169. *Ἀπόδου. πώλησον*] Sic Portus et Küsterus editorem Basiliensem tacite secuti. Et sic H. Steph. Thes. T. I. p. 993. B. MSS. omnes cum Med. Ald., *Ἀπόδου. Ἀπόλυσον*, ubi *Ἀπόλυσον* tanquam caput sequentis glossae ponitur. Hesychius: *Ἀπόδου. ἀπόδεσον. Gaisf.* 19. *Ἀποδράς*] Lex. Seg. p. 427. 21. *Οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀπ.*] Versus Aristonis Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 303. Cf. vv. *Ἰσχάς* et *Συχνόν*. 22. Zon. p. 283.

---

sin minus necessario sequatur, id σημεῖον dicitur, non τεκμήριον, quod non est irrefutabile: velut si quis dicat, *pallida est, quia peperit.* non enim necessario sequitur, quia pepererit, aliquam esse pallidam. *demonstratio* autem est methodus, quae per ratiocinationes colligit, cum ex veris principiis et primis argumentatio constat. Ἀποδειροτομεῖ. Cervicem amputat. Ἀποδημεῖν. Abesse: genitivo iungitur. Aristophanes Nubibus: *Atqui oportebat coelo sereno pluere, has autem abesse.* Ἀπὸ δή. Dexippus: *His igitur rebus omnibus, quibus videbat se aliis praestare, inductus cum omnes adversarios impares sibi reputaret esse, fidenti animo eum adortus est. ambo igitur inter se congressi sunt.* Ἀποδιατρίψουσι. Tempus terent, immorabuntur. Ἀποδιδόμενοι. Antiphon usurpavit, ut esset, reddentes. Et Ἀποδιδόμεθα, alteri tradimus, sive vendimus. Ἀποδιδράσκω. Aptum accusativo. Ἀποδικεῖν. Causam dicere. sic Antiphanes. Ἀποδιοπομπεῖσθαι. Accusativo iungitur: amandare ad Iovem Piacularem, et quodammodo lustrare et expiare. *Bubones ad aves amandant.* Et Ἀποδιοπομπείσθω, abigat. Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμ. *A bis septem fluctibus.* per translationem ab iis ductam, qui ob caedem lustrantur. illi enim bis septem fluctibus vestes abluunt. Ἀποδοκιμάσας. Rem ut inutilem aspernatus. *Hannibal vero, damnato genere armorum, quo milites eius ante usi fuerant, post primam statim victoriam copias suas armis Romanorum armavit.* Ἀπὸ δόξης. Praeter coniecturam. Ἀποδόσθαι. Vendere. Et Ἀπόδου, vende. Ἀποδράς. Qui aufugit. Et Ἀποδρᾶναι. Ἀποδρέψεσθε. Decerpetis. *Ubi et pinguem caseum rodetis.* Ἀποδρύφω. Excorio.

Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἳ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν. ἵνα εὐτόνως χορεύωσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

Ἀποδυσπετεῖ. ἀποδύρεται. Δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται.

Ἀπὸ ἕθεν. ἀπὸ ἑαυτοῦ.

Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν. Ζῆν δέ, τὸ μετὰ τρυφῆς καὶ πολυτελείας. Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαπῶν κεκτῆσθαι, ὅσα ἀποζῆν ἀπ' αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ μέτρια.

Ἀπόζων. ἀποπνέω.

Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ, καὶ τῷ μερισμῷ τῆς ἐννοίας διαλύσῃ τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ, οὐκέτι ἄλλο τι ὑπολήψεται αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ἔργον. φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβεῖται, παιδίον ἐστί. τοῦτο μέντοι οὐ μόνον φύσεως ἔργον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ. πῶς ἅπτεται θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τί ἑαυτοῦ μέρος;

Ἀποθάνωμεν. αὐθυπότακτον. καὶ ἀποθάνωμαι, ὁμοίως. καὶ σύνταξις. Ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπέτισε πολλὰ χρήματα.

Ἄποθεν. χωρίς, ἢ πόῤῥωθεν.

Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων
Ἀλκιμένης πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

καὶ αὖθις· Ῥουφῖνος δὲ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐπέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄποθεν. Καὶ Ἄποθέν γέ ποθεν, ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.

Ἀποθέμενος. αἰτιατικῇ.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῦσαι. Ὁ δὲ βουλόμενος μηδένα χρόνον ἀργὸν ποιεῖν προύθετο τὸ τοῦ χειμῶνος ἄπρακτον εἴς τινας χρείας ἀποθέσθαι.

---

1. Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδ.] Vide quae de significatione huius vocis notamus infra in v. Ἡ δεῖ γελ. *Küst.* Vide potissima Periz. in Aelian. II, 30. 3. χορεύσωσιν] Malim παλαίσωσιν, i. e. *luctentur. Küst.* ἀθλεύσωσιν Toup. III. p. 36. Immo referuntur haec, ἵνα εὐτόνως χορεύσωσιν, ad interpretationem versus Aristophanei: ut distinctione tantum maiore post στολὴν locus fuerit refingendus. Cf. Porsonus in Toup. IV. p. 498. sive in Aristoph. p. 115. Verum intuenti verba Scholiorum, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφώτεροι ὦσι πρὸς τὰ παλαίσματα, facile coniectura suboriatur, dupligem interpretationem per membrana quandam similitudinem esse conflatam. χορεύωσιν B. C. E. Schol. in Aristoph. locum mox laudandum. Ἀριστοφάνης Acharn. 603. (627.) 5. Item Zon. p. 263. Ἀποδυσπετεῖ] Plutarch. II. p. 502. M. Antonin. IV, 32. *Toup.* MS. Antiquissimus vocis auctor Aristoteles Top. VIII, 12, 5. Δυσθετούμενοι] Polybio recte tribuit Valckenarius: vid. Polyb. fr. Vatic. XXXIII. 3 repetitum sub v. Δυσθετήσας. 7. Ἀπὸ ἕθεν] Il. ζ. 62. Addit Hesychius ἀπὸ ἄνωθεν, ubi tollendum ἀπό. 8. Ἀποζῆν τὸ εὐτελῶς ζῆν] Haec repetuntur infra v. Ζῆν. *Küst.* 9. πολυτελείας] πολυτελείας ἀποζῆν B. E. Notissimum hanc in rem Schol. Thucyd. I, 2. ὅσον ἀποζῆν: μετρίως ζῆν. ἀποζῆν ἐστιν εὐτελῶς ζῆν, ζῆν δὲ τὸ μετὰ τρυφῆς ζῆν. Docte vocem disseruit Hemst. in Tho. M. p. 94. Exemplum Gaisf. enotavit ex v. Ἀπόσιτος. ἀγαθὰ om. A. 12. γενικῇ. ἀποπνέων] γενικῇ una cum C. Lex. Seg. p. 427. inter vss. habet E. „Exempla vide apud Aristaenetum Boissonadii p. 405." *Gaisf.* 13. Ἀπόειπε ἀπάρνησαι] Ex Schol. Homeri Il. γ'. 406. *Küst.* 14. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ καὶ τῷ μερ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. II, 12. *Küst.* Haec sic erant concinnanda: Ἀποθανεῖν. τί ἐστι τὸ ἀποθανεῖν; [ὅτι] ἐάν τις ... 17. ἔργον εἴ τις] ἔργον ἐστὶν εἴ τις A. B. E. Forsan ἔργον ὅστις. Tum παιδίον ἐστὶ om. B, in marg. habet E.

1. ἔργον om. vulg. 2. Novissima praeter rem ex Antonino transcripta. 4. Ἀποθάνω] Ἀποθάνωμεν A. B. C. E. Mox idem ἀποθάνωμαι pro ἀποθάνωμεν. Verba καὶ σύνταξις delevit Küsterus. Hermannus qui supra coniectabat, Ἀποθάνω. αὐθυπότακτον. καὶ ἀποθανοῦμαι ὁ μέλλων, novissima rettulit ad structuram dativi, quam grammaticus inseruit observavi. Verum tamen ut grammaticus dativum quempiam, qui quidem extrinsecus accesserit, ad orationis syntaxin traducere potuerit. Quod si locus incerti scriptoris non magis quam exemplum Synesii sub v. Ἀποθνήσκοντας allatum demonstrationem aut structurae aut formae singularis iuvat, nihil (praeter obscurum locum in gl. Τέλος εὐδαιμονίας διαφέρει) habet quo defendatur καὶ σύνταξις, nisi forte ἀποθανοῦμαι inter ὑποτασσόμενα putabimus reponi, quod ἐὰν θανοῦμαι commemoravit Herod. Epim. p. 278. Neque ἀποθάνωμεν mutare libet, cum Choeroboscus p. 1086. potissimum primas numeri pluralis in authypotactis recenseat. Certe tamen ἀποθανοῦμαι. 5. Ἀποθανόντος] In his metri iambici vestigia deprehendere sibi visus est Burneius. Mihi aliter. *Gaisf.* 7. Ἄποθεν] Sic MSS. Pariss. In prioribus vero editt. male scriptum ἄπωθεν, per ω. *Küst.* In exemplo A. B. E. C. ἄπωθεν contra metrum. Saepe commutantur haec verba. Vide Berglerum in Alciphr. Ep. I. 1. *Gaisf.* Alienis documentis (v. Lobeck. in Phryn. p. 9. sq.) nihil opus, cum domesticis Suidas abundet: vide vel v. Ἀπηνής. Sed Antipatri locus non potuit exhiberi, ... duplex vocis forma consignaretur. 8. Distichum Antipatri Sid. CV, 3. 4. Antholog. Pal. VII, 172. Cf. v. Κῶλον. 10. ἐπανήκων] ἐπανῆκον A. 11. ἄπωθεν Med. Atque sub hac scriptura locus posterior repeti solebat in v. Ἄπωθεν. 12. Ἀποθέν γε] Eadem corruptione Timaei MS. pro Ἀμόθεν γε. Vid. Ruhnkenius p. 26. Ἀποθενγέποθεν iunctim A. ἰσημέρου] Hanc vocem tanquam supervacaneam delendam censeo. *Küst.* Assentit Ruhnkenius; nihil iuvant ἑτέρου vel ἰσημαίρου Toupii coniecturae. 13. Ἀποθέμενος] Gl. om. vulg. 15. χρόνον ποιεῖν, formula recentioribus quam vetusti aevi scriptoribus probatior (de qua v. Reisk. in Constant. Cerim. p. 396. Sturz. de D. Maced. p. 189. sq. Boisson. in Anecd. V. p. 65. ut alios mittam), hoc loco propter adiectum ἀργὸν est observanda.

Ἀποδύντες. Ad aliquid se accingentes, per translationem ductam ab athletis, qui vestem exteriorem exuere solent. Aristophanes (ubi significatur, *ut habilius saltemus*): *Verum accincti nos anapaestos persequamur.* Ἀποδυσπετεῖ. Desperat. *Malis vexati animo concidere coguntur.* Ἀπὸ ἕθεν. Ab se. Ἀποζῆν. Tenuiter et parce vivere. Ζῆν vero, in deliciis et luxu vivere. *Iis bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare posset.* Ἀπόζων. Redolens. Ἀπόειπε. Recusa. Ἀποθανεῖν. *Si quis ipsam tantum mortem intueatur, et cogitatione ab illa removerit, quae prima specie nostram imaginationem terrent, nihil aliud eam esse putabit quam naturae opus. naturae vero opus quisquis formidat, puer est. hoc autem non solum est naturae opus, sed illi etiam conducit. Considerandum etiam, quomodo et qua sui parte homo deum attingat.* Ἀποθάνωμεν. Usurpatur subiunctivis absolutis, et Ἀποθανοῦμαι, itidem. *Patre mortuo multum ille pecuniae persolvit.* Ἄποθεν. Seorsim, item procul. *Fundae coriaceae, saxa iaculantis, bene tortas tendens habenas Alcimenes volucrum nubem procul arcebam.* Et alibi: *Rufinus vero inter redeundum in eum incidit, non procul ab urbe Nisibide.* Et Ἄποθέν γέ ποθεν, alicunde. Ἀποθέμενος. Aptum accusativo. Ἀποθέσθαι. Reponere, recondere. *Ille cum nullum tempus otiosum traducere vellet, hibernum otium negotiis quibusdam necessariis impendere statuit.*

Ἀποθεσπίσαι. δογματίσαι, ἐκθέσθαι, εἰπεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποτεθησαυρισμένον.

Ἀποθήκην. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφήν. Φίλιστος.

Ἀπόθητος. ὁ μὴ ποθούμενος.

Ἀποθνήσκοντας ἐν πολέμοις ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅσοι τοῦ ζῆν ἀπεγνώκεσαν. κἀγὼ μαχήσομαι ὡς ἀποθανούμενος, καὶ οἶδ' ὅτι περιέσομαι. Λάκων γάρ εἰμι ἄνωθεν, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν τελῶν· μαχέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνάξονται.

Ἀπόθου. ἀποβαλοῦ. Ἀπωθοῦ δέ, ὤθησον.

Ἀποθώμεθα. αὐθυπόταχτον. ἀντὶ τοῦ ἀποβάλωμεν.

Ἀποθρανσθῇς. ἐκπέσῃς.

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰςάττης,
(τουτέστιν εἰςέλθῃς)
μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθρανσθῇς.

Ἀποθρέξεις. συναποτροχάσεις. οὕτω Πλάτων.

Ἀποθρώσκοντα. ἀποπηδῶντα.

Ἀποθύμια. λυπηρά, τὰ μὴ καταθύμια.

Ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ. Δείσας οὖν μὴ ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ, μὴ θαρσήσας αὐτὸν ἐπιβαίνει τοῦ πορθμείου. Καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν ὀλίγοις τε καὶ ὧν ὄφελός τι ἐν παντὶ ἔθνει ἀπὸ θυμοῦ εἶναι τὰς λεηλασίας. Καὶ ἀπὸ θυμοῦ, μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ἄρχων ὁ Ἄβγαρος.

Ἀποθυννίζω. τὸ ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι.

Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον τρεπομένων.

Ἄποκα πρόβατα. ἄκουρα.

Ἀποκαθεύδουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. Εὔπολις. τουτέστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι.

---

1. Ἀποθεσπίσαι] Lex. Seg. p. 427. 3. Ἀπόθετον] Athenaeus p. 214. E. Plutarch. Crasso p. 553. ἀρὰς ἀποθέτους καὶ παλαιάς. Et sic Appian. p. 220. *Toup.* MS. Vid. in Ἐδωδίμων. *Hemst.* Videndi de hac voce Iacobs. in Philostr. p. 268. et Lobeck. Aglaoph. p. 862. 4. Ἀποθήκην] Herodot. VIII. p. 495. [c. 109.] unde haec esse concinnata statuit Gronovius p. 990. *Hemst.* Lex. Seg. p. 428. Quae sequebantur, Ἀποθλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζειν, omisi cum C. In marg. habet A. 6. Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ.] Elegans hoc fragmentum depromptum est ex Synesii Epist. CXIII. *Küst.* Synesii nomen in fine diserte addit E. πολέμῳ] πολέμοις A. B. C. E. 7. πλεῖστον B. 8. ἀπεγνώκεισαν] ἀπεγνώκεσαν dedi cum A. C. κἀγὼ μαχήσομαι] τούτων ἔσομαι. μαχέσομαι γάρ E. ex ipso Synesio ut videtur interpolatus. μαχέσομαι C. 9. οἶδ'] εὖ οἶδ' E. qui mox ἄνωθεν εἰμί cum Synesio. 10. Λεωνίδαν] Λεωνίδην A. B. Med. 13. ὤθησον] ἀποδίωξον. ὤθησον E. Om. C. Haec paulo copiosius explicantur v. Ἀπωθητόν. Adde Herod. Epimer. p. 274. 14. ἀποβάλλωμεν] ἀποβάλωμεν A. C. 17. Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰς.] Apud Aristophanem Nubib. 993. locus hic ita legitur: Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθρανσθῇς. Vide infra vv. Ἄχρηστα et Εἰςάττειν. *Küst.* Quae recte perscripta sunt in v. Μήλῳ βληθῆναι. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι (γρ. εἰςάττης ἤγουν εἰσέλθοις)· ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς μὴ λωβηθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθρανσθῇς. Ἀριστ. νεφέλαις E.

1. Ἀποθρέξεις] Lex. Seg. p. 427. Portus Aristoph. Nub. 1005. attulit, ubi verior scriptura ἀποθρέξει. Πλάτων] Intellige Comicum. 3. Ἀποθρώσκοντα] Lex. Seg. p. 427. Il. β'. 702. Od. ά. 58. 4. Ἀποθύμια] Lex. Seg. p. 428. Il. ξ'. 261. 5. γένηται τῷ βασιλεῖ] Haec verba tacite, quamquam recto iudicio, delevit Küsterus. 8. ἄπο θυμοῦ retracto accentu H. Steph. Thes. I. p. 492. F. Plura hanc in rem Bastius in Gregor. de Dial. p. 210. *Gaisf.* Inutilis novatio. Mox Hermannus emendabat θαρσήσας αὐτὸς ἐπιβαίνειν. Equidem primum μηδὲ θαρσήσας desiderabam, deinde verba quaedam post αὐτόν, quorum sententiam in Latinis significavi. 8. Non satisfacit illud ἐν παντὶ ἔθνει. 9. τὰς λ.] τῆς λ. E. C. Med. Correxit Portus. καὶ ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θ.] Locum hunc, qui in prioribus editt. mutilus est, ex MSS. supplevi. *Küst.* Exciderant enim: μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ. 10. Locus e Parthicis Arriani. 11. Αὔγαρος] Ἄβγαρος A. Cf. in v. Ἄγβαρος. ἤγουν μισητός addunt Edd. vett. 12. Ἀποθυννίζω] Lucian. Iov. Tragoed. p. 142. *Toup.* MS. Ἀποθυνίζω Med. 14. Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους] Huic proverbio contrarium est illud: Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους: de quo vide supra suo loco. *Küst.* 16. Ἄποκα] Lex. Seg. p. 429. Vocem repperisse videtur, si fidere licet, Hesychius: Ἄποχ' ἐκτίλαι. ἐκδεῖραι. 17. Ἀποκαθεύδουσιν . . . Εὔπολις Lex. Seg. p. 428. 18. τουτέστι] Immo τό.

Ἀποθεσπίσαι. Decretum ferre, exponere, pronunciare. Ἀπόθετον. Reconditum. Ἀποθήκην. Refugium. sic Philistus. Ἀπόθητος. Qui non desideratur. Ἀποθνήσκοντας. *Qui vitam plurimi faciunt, eos in bellis video mori, hos autem video vivere, qui de salute desperarant. Quamobrem ipse ut moriturus pugnabo, et scio me superstitem fore. Spartanus enim sum a prima generis origine, et novi quid Ephori ad Leonidam scripserint: pugnent ut morituri, et non morientur.* Ἀπόθου. Depone. Ἀπωθοῦ vero, repelle. Ἀποθώμεθα. Unus e subiunctivis absolutis: abiiciamus. Ἀποθρανσθῇς. Excidas. *Neque in saltatricis domum ingrediaris, ne forte bona tua existimatione excidas.* Ἀποθρέξεις. Cursu aufugies. sic Plato. Ἀποθρώσκοντα. Desilientem. Ἀποθύμια. Molesta, ingrata. Ἀπὸ θυμοῦ. Invisus. *Veritus igitur, ne regi displiceret, neve huic confisus discrimen capitis adiret, navem intravit.* Et alibi: *Paucis quidem et optimo cuique popularium illas praedationes displicere.* Item: *Quoniam vero non erat illis ingratum ut Abgarus praeficeretur.* Ἀποθυννίζω. Repudio, decipio. Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. *Ab equis ad asinos.* in eos qui ad deteriora transeunt. Ἄποκα πρόβατα. Pecora intonsa. Ἀποκαθεύδουσιν. Secubant. Eupolis. dicitur de uxore, quae a mariti lecto secessit.

Ἀποκαθιστῶν. διδούς, χαριζόμενος. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί. τουτέστι τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν προτέραν δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει λέγειν ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῇτ', ἐξ ἀξίου γοῦν.

Ἀποκαραδοκία. προσδοκία. Καὶ Ἀποκαραδοκῶν, προσδοκῶν. Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν, ὅποι καὶ τύχης χωρήσοι τὰ πράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνελπιστίαν.

Ἀποκαρτερήσαντα. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομοθέτην μετὰ τὸ θεῖναι τοὺς νόμους ἐλθόντα εἰς Κρήτην ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοῖς ἀναγκασθείη λῦσαι. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας τὸν βίον καταστρέφει.

Ἀπὸ καταδυομένης. λεῖπει, ὅ τι ἂν λάβῃς, κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἡ μεταφορά, οἳ καταδυομένης τῆς νεὼς ὅ τι ἂν λάβωσι, κέρδος ἡγοῦνται.

Ἀποκαταλλάξαι. φιλοποιῆσαι.

Ἀποκατέστην. ἀπεδόθην. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ ἐνιαυτῶν.

Ἀποκεκλήκαμεν. ἀπηγορεύσαμεν. καὶ Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν πόλιν διαπερᾶν.

---

1. *Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί*] Haec sunt verba Davidis Psalm. XV, 5. *Küst.* Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀποκαχήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαχήσαντες: quae ut erant apud Zon. p. 264. scripta Med. editor inseruit. 5. *Ἀπὸ καλοῦ ξύλου*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam supra v. Ἄξιον. *Küst.* Add. Ann. p. 67. 8. κρεῖττον om. B. E. In fine τοῦ ξύλου quae olim etiam v. Κἄν τι σφαλῇτ' subiungebantur, omisi cum A. Locus Aristophanis est Ran. 748. 11. *Ἀποκαραδοκία.* Lex. Seg. p. 428. Ἀποκαραδοκῶν] Voce utitur Menand. Prot. p. 183 C. *Burn.* Schol. Gregor. Naz. Stelit. I. p. 11. ed. Eton. Ἀποκαραδοκοῦσα: ἐπιμελῶς ἐπιτηροῦσα καὶ ἀπεκδεχομένη. *Gaisf.* Fragmentum tribuas Polybio. 12. προσδοκῶν] Haec vox a prioribus editt. abest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* καθῆστο] καθίστω A. Mox χωρήσει B. E. 15. *Ἀποκαρτερήσαντα — ἐξαγαγόντα* Lex. Seg. p. 428. λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ] Fere semper *inedia.* Arrianus in Epictet. p. 210. Eustath. p. 1239. Bas. 1175. Rom. Ἀποκαρτερεῖν, ὃ ποινῆς εἶδός τι ἦν παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Hippocrates De Rat. vic. morb. ac. p. 77, 11. Ἐκλήθη δὲ τοῦτο διὰ τοὺς ἀποκαρτερέοντας. Vocem vertit Cicero Tusc. I. Ἀποκαρτερῶν *a vita per inediam discedens.* De Lycurgo ἐτελεύτησεν — ἀποκαρτερήσας [Plutarch.] p. 57. non Cretam, sed Delphos profectus. Timaeus et Aristoxenus in Creta vitam finivisse dicunt, ut ait idem Plutarch. Id. p. 162. κεῖσθαι ait Anaxagoram ἀποκαρτεροῦντα, i. e. non mortuum, sed vitam finire inedia statuisse. *Wass.* 16. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον.] Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀπεκαρτέρησε. *Küst.*

1. θεῖναι] τεθεῖναι C. 2. αὐτοὺς] αὐτοῖς A. B. C. E pr. Hoc dedi, quamquam aptius foret αὐτός. 3. Locus propemodum repetitus ex v. Ἀναξαγόρας. 4. καὶ abesse malim. 5. καταστρέφῃ C. 6. *Ἀπὸ καταδυομένης*] In proverbio hoc interpretando Erasmus a vero sensu procul aberravit, qui eam ob causam castigatur ab Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 21, 22. quem consule. *Küst.* λεῖπει νεὼς Bos. Ell. Gr. p. 180. Ceterum Ἀποκαταδυόμενος A. λάβοις E. Mox καταδυομένης A. Med. 10. *Ἀποκαταλλάξαι*] Lex. Seg. p. 428. 11. *Ἀποκατέστην. ἀπεδόθην.* Ἀποκατ.] Locum hunc antea mutilum ex 2 MSS. Pariss. supplevi. *Küst.* Aberant enim duae voces superiores. Ἀποκατέστη. ἀπεδόθη E. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλ.] Haec sunt verba Menandri in Excerptt. Legatt. ab Hoeschelio editis p. 143. *Küst.* II Nieb. p. 365. ubi mendum residet ἀπεκατέστη. Ceterum ἀποκατέστην C. 12. Ζὶχ] Hoc nomine primaria quaedam dignitas apud Persas appellabatur, ut testatur Menander in iisdem Excerptis p. 133. [p. 346.] Id autem propterea moneo, ne quis vocabulum Ζὶχ spurium esse existimans temere assentiatur MSS. Pariss. in quibus pro περὶ τὸν Ζὶχ legitur, περὶ τὸν ζ χρόνον i. e. *septimum annum*: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est a librariis, quibus nomen Ζὶχ suspectum erat. Fateor me lectionem MSS. Paris. olim probasse, et vocabulum Ζὶχ tanquam spurium damnasse, antequam incidissem in locum Menandri, ex quo fragmentum hoc a Suida depromptum est. *Küst.* ζ̄ χρ A. ἕβδομον χρόνον C. Continuo cum B. E. glossam omisi quam A. in marg. habet, Ἀποκαυλίζεσθαι τὸν μηχανικὸν κριόν. Ubi Küsterus: „Hoc vocabulo de ariete, machina bellica, usus est Thucydides II, 76. ut notarunt iam alii." Item Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Ἀποκαίνυμαι. νικῶ. ἀπὸ τοῦ καίνω. τὸ φονεύω. καίνυμαι, ἐκαινύμην. μεταφορικὴ δὲ ἡ λέξις. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικώντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἴνυμαι τὸ λαμβάνω. ἀπὸ τοῦ (neglexerat Küst. αἴνυμαι . . . τοῦ) αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας. Quae Med. editor petierat a Zon. p. 262. sive ab Etym. M. p. 126. 13. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] V. 1254, 55. unde legendum, μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν. 15. θεοὺς] Θροὺς B. E pr.

Ἀποκαθιστῶν. Dans, largiens. *Tu es ille, qui hereditatem meam mihi restituis.* hoc est, qui gentium regnum et priorem dominatum mihi reddis. *Ἀπὸ καλοῦ ξύλου.* Significare vult, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam ignavis. si quid enim incommodi oporteat pati, praestare illud boni quam mali ducis culpa pati. Aristophanes: *Et si quid peccaritis, ex meliore saltem ligno.* *Ἀποκαραδοκία.* Expectatio. Et Ἀποκαραδοκῶν, expectans. *Ille vero in castris sedebat, expectans, quem eventum res habiturae essent.* Significat etiam desperationem. *Ἀποκαρτερήσαντα.* Qui vel inedia vel laqueo mortem sibi conscivit. *Lycurgum, Lacedaemoniorum legislatorem, postquam leges tulisset, in Cretam profectum inedia vitam finisse, ne ipse eas abrogare cogeretur.* Et alibi: *Anaxagoras autem Lampsacum profectus inedia vitam finiit.* *Ἀπὸ καταδυομένης.* Integra oratio haec, ex navo, quae submergitur, quidquid ceperis, in lucro deputandum. translatio ducta a mercatoribus, qui cum navis submergitur, quodcunque rapuerint, id in lucro ponunt. *Ἀποκαταλλάξαι.* Reconciliare. *Ἀποκατέστην.* Restitutus sum. *Zicho debita septem annorum pecunia persoluta est.* *Ἀποκεκλήκαμεν.* Interdiximus. Aristophanes Avibus: *Interdiximus, ne dii coelestes urbem nostram amplius transirent.*

Ἀποκεκραιπαλισμένος. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης.

Ἀποκεκρουσμένον. οἷον ἠκρωτηριασμένον, ἀποκεκλασμένον καὶ κεκολοβωμένον.

Δός μοι
κυλίσκιον, . . χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ποτήριον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀποκεκύφαμεν. Ἀριστοφάνης·

Οἱ γὰρ ἄνδρες, ὥςπερ λαμπροφόροι ὄντες,
ἀποκεκύφαμεν·

οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

Ἀποκείλαντες. ἀποκλίναντες.

Ἀποκείραντες καὶ κείραντες, ἑκατέρως λέγουσιν.

Ἀποκεῖσθαι πόῤῥω. ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρατῖνος.

Ἀποκηδήσαντες. ἀντὶ τοῦ ἀποκαχήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαχήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται, τὴν λύπην ἀφαιρήσονται.

Ἀποκήρυκτον. ἀλλότριον.

Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκηρύκτους φαύλους εἶναι ἁπλῶς δόξαι ἂν λέγειν ἐξ ἀνάγκης τοιούτους αὐτοὺς εἶναι· οὐ μὴν οὕτως ἔχει. ἐνδέχεται γάρ τινα μὴ τοιοῦτον εἶναι ἀποκήρυκτον γενόμενον. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτόν φασι γενέσθαι· οὐ μὴν φαῦλος ἦν. Καὶ Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. 277 οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Ἀποκινδυνεύοντες. ἀποτολμῶντες, ἀποδειλιῶντες. Ὁ δὲ Σερτώριος ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγός, καίπερ θρασέως τῶν Ἰβήρων ἐκ τοῦ τὰ πλείω κατορθοῦν ἐχόντων, οὐκ ἀποκινδυνεῦσαί ποτε ἐτόλμησεν.

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέρχεσθαι καὶ ἀποτρέχειν. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὁρμιζομένων ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

---

1. Ἀποκεκραιπαλισμένος] Plutarch. Anton. 30. ἀποκραιπαλήσας. *Burn.* Gl. habet A. in marg. Ἀποκραιπαλισμένος C. Vide v. Ἀποκραιπαλισμός. 3. Ἀποκεκρουσμένον] Ἀποκεκρουμένον Lex. Seg. p. 429. qui mox om. ἀποκεκλασμένον, item δός μοι et ποτήριον. 4. καὶ κεκολοβωμένον] καὶ κεκομμένον ἢ κεκολοβόμενον E. κεκολοβημένον C pr. 5. Δός μοι κυλίκιον, τὸ χ.] Aristoph. Acharn. 433, 34. Ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον Κυλίσκιον, (Κοτυλίσκιον) τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Ac praestant κυλίσκιον A. B. E. C. τὸ ante χεῖλος omisi cum A. C. et v. Κύλιξ. Utrumque cum Zon. p. 264. 8. Ἀριστοφάνης] Versus Lysistr. 1002. ὥπερ λυχνοφοριῶντες ἀποκεκύφαμες, mirifice cum interpretum oratione confusus. 12. Ἀποκείλαντες] Lex. Seg. p. 428. Zon. p. 264. 13. Ἀποκείραντες] v. Προπόλεος. *Hemst.* Ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι Lex. Seg. p. 429. Illud Zon. p. 264. 15. Ἀποκεῖσθαι] Lex. Seg. p. 428. et Zon. 16. Post Κρατῖνος cum Küstero delevi Ἀποκέχρηται δοτικῇ, quae cum ordini litterarum repugnent, Med. posuit ante v. Ἀποκεῖσθαι, A. habet in marg. Ceterum Ἀποκέχρηνται B. Ἀποκέχρημαι E. Med. 17. Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρ.] Locus hic turbatus est, quem sic constituendum puto: Ἀποκηδήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαχήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται etc. *Küst.* Ope Lex. Seg. Ruhnkenius apud Valck. in Adoniaz. p. 203. restituebat: Ὅμηρος, ἀποκηδήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ κεῖται. Cf. Etym. M. p. 131, 29. Interim recte fecit Gaisf. ἀντὶ τοῦ ἀποκαχήσαντες inserens cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 428. Unde mala v. ἀποκαχήσαντες repetitio potest diiudicari. „ὡς ἀπεκήδησαν τὸν Μασίστιον Herodot. IX, 31." *Hemst.* Immo ἀπεκήδευσαν. 18. Ὅμηρος] Il. ψ'. 413. ubi Scholiasta ἀποκηδήσαντε exponit ἀφροντιστήσαντε, ἀμελήσαντε. *Küst.* Nomen expunxi cum A. habet id E. in marg., post ἀφαιρήσονται reposuit A. Ipsum verbum Hesychio reddendum opinor: Ἀποκήδειν. ἀποδιώκειν. Interpretatio satis apta verbo ἀποκηδεῖν, i. e. incuriam agere et aspernari. παρὰ δὲ Σώφ. ἀποκαχήσαντες] Haec omisit E. Cf. v. Ἀποκαχήσαντες. Ceterum tentabat Porsonus ἀποκαδήσαντες.

1. Ἀποκαχήσονται Zon. p. 264. 3. ἀλλότριον] Addit C. διαφέρει ἐκποίητος ἀποκηρύκτου. ὅτι ὁ — προθέσει, omissis in fine οἱ δὲ — προθέσει. 4. Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκ.] Haec et quae sequuntur usque ad οὐ μὴν φαῦλος ἦν, sunt verba Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 96. *Küst.* 9. Καὶ Ἀποκηρύττοντες ... Πλάτων] Sic Harpocratio, Zon. p. 264. et Lex. Seg. p. 429. 10. Δημοσθένης] C. Aristocr. p. 687, 23. Post Πλάτων omisi glossam ex v. Ἐκποίητον γενέσθαι derivatam, quam A. in marg. coniecit: Οἱ δέ φασι διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται προθέσει. „Haec eadem leguntur in Ἐκποίητον γενέσθαι, nec quicquam mutatum ad fin. in προθέσει. Reponendum tamen πρὸς θέσιν, ut liquet ex Etymol. p. 323, 40. Vid. Ammon. in Ἀποκήρυκτος." *Hemst.* In fine πρὸ θέσιν E m. sec. Lex. Seg. p. 215. Ἀποκήρυκτος: ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οὐσίας· ἐκποίητος δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰςποιήσασθαι. οὕτως Ἐρατοσθένης. Vid. Eratosth. p. 235. Item cum Küstero delevi, Ἀποκηρύττω. αἰτιατικῇ. Habet A. in marg. 11. ἀποδειλιῶντες, si quid video, referendum ad glossam quampiam οὐκ ἀποκινδυνεύοντες. 16. Ἀποκινεῖν] Lex. Seg. p. 429. 17. λέγεται] λέγεται δὲ Zonar.

Ἀποκεκραιπαλισμένος. Liberatus a crapula et ebrietate. *Ἀποκεκρουσμένον.* Mutilatum, fractum, decurtatum. Aristophanes *Acharnensibus*: *Da mihi poculum, cuius sit labrum fractum.* *Ἀποκεκύφαμεν.* Aristophanes: *Nos enim viri, tanquam lucernam ferentes, incurvati incedimus.* qui enim lucernas ferunt, cernui incedunt propter ventum. *Ἀποκείλαντες.* Declinantes. *Ἀποκείραντες*, et κείραντες. utrumque dicitur. *Ἀποκεῖσθαι πόῤῥω.* Nullo in loco haberi. sic Cratinus. *Ἀποκηδήσαντες.* Negligentes, animo deficientes. Homerus. Apud Sophronem vero id quod est, aegrotat. Et Ἀποκηδήσονται, a moerore liberabuntur. *Ἀποκήρυκτον.* Abdicatum. Qui simpliciter dicit abdicatos esse improbos, dicere videtur eos necessario tales esse. non tamen ita se res habet. fieri enim potest, ut qui fuerit abdicatus, non sit talis. Themistoclem enim abdicatum fuisse dicunt: qui tamen malus non fuit. Item Ἀποκηρύττοντες, vendentes. sic Demosthenes et Plato. *Ἀποκινδυνεύοντες.* Periculum subeuntes. Metu periculum fugientes. *Sertorius, Romanorum dux, quamvis ob secunda proelia Iberis audacia et animi crevissent, belli tamen fortunam tentare non ausus est.* *Ἀποκινεῖν.* Abire, cursu discedere. de navibus etiam quae ad litus appelluntur et portum subeunt dicitur ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. Ἀποκληρῶσαι θεοποιῷ φροντίδι οὐδὲν ὤκνησε. λῆξις δέ ἐστι μερίς, παῦσις, κληρονομία.

Ἀπόκλητοι. κεκλημένοι. Οὐ τὴν κοινὴν προςδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις διαλαβόντες πόλεμον ἐξήνεγκαν. καὶ αὖθις Πολύβιος· Τριάκοντα τῶν Ἀποκλήτων προεχειρίσαντο τοὺς συνεδρεύοντας μετὰ τοῦ βασιλέως. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνῆγε τοὺς Ἀποκλήτους, καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῶν ἐνεστώτων.

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. ἀντὶ τοῦ ἀπόνευμα.

Ἀποκλίνω. αἰτιατικῇ.

Ἀποκναίει. διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει, λυπεῖ, ὀδυνᾷ.

Ἀποκναίειν. ἐνοχλεῖν, παρεκτείνειν.

Τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν· Μένανδρος Μισουμένῳ. Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα, ἐν δευτέροις τιθείς· εἰ καὶ τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα· φησὶ Σιμόκατος Θεοφύλακτος. καὶ αὖθις· Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχόμενοι καὶ ἀποκναιόμενοι τόκοις ὀφλημάτων ἀειῤῥύτοις τισὶ δυςθανατοῦντες ἀκούσιοι διεβίωσαν.

Ἀπόκνιζε. ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε.

Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα λέγουσιν. ὅταν μηκέτι εὑρίσκῃ τὰ ἴχνη.

---

1. *Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως*] Ex Scholiasta Aristoph. in Equ. 20. *Küst.* Plura Lex. Seg. p. 429. Mox sequebantur: *Ἀποκλαίομαι* (*Ἀποκλέομαι* Med.). *αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποκλαίω* (*Ἀποκλύζω* A.). *αἰτιατικῇ.* Quae cum A. in marg. habeat, Küstero praeeunte delevi. 2. *Ἀποκλήρωσις*] v. *Λῆξις. Παῦσις. Hemst.* Nempe novissima glossae pars tum in v. *Λῆξις* irrepsit, tum apertius etiam v. *Παῦσις* hinc est repetita. Sed ne hoc quidem loco aut ista videtur observatio tolerari posse, aut explicationis *μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν* viam assequaris. Iam cum simpliciter afferant Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, *Ἀποκλήρωσις, μέρος*: satis probabile formulam *εἰς ἀμείνονα λῆξιν* ad fragmentum esse revocandam: ut vocis *λῆξις* quae sit notio merito potuerit enarrari. Vidit aliquid etiam Tittmannus, ubi Zon. p. 243. *Ἀποκλήρωσις. διανομή, μερισμός, μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. λῆξις δὲ . . . κληρονομία.* „Hinc supplendus Suidas. — Nam *μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν* ad locum pertinet misere luxatum, quem ex Chrysostomo esse puto et coniungendum cum sequentibus." Hactenus ille. 3. Orationis color satis obscurus, neque Damascio indignus. Nec facile nunc dignoscimus, quorsum spectet illud *θεοποιῷ φροντίδι.* Sententiam utcunque Latinam feci. 5. *οἱ κεκλημένοι* Zon. p. 235. *Οὐ τὴν κοινὴν προςδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλ.*] Haec descripta sunt ex Polyb. IV, 5. ubi sic legitur: *Οὔτε κοινὴν τῶν Αἰτωλῶν προςδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, οὐδὲ μὴν ἄλλο τῶν καθηκόντων οὐδὲν πράξαντες, κατὰ δὲ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις διαλαβόντες* etc. *Küst.* 8. *Πολύβιος*] XX, 1. ubi Schweighäuserus *συνεδρεύσοντας.* 10. *Ὁ δὲ*] *εἰ δὲ* A. 11. *ἀνεδίδου*] *ἐνεδίδου* B. C. E. Tum *παρὰ τῶν* A. Simillima dictio v. *Ἀνεδίδοτο.* 13. *Ἀπόκλιμα*] Vid. H. Steph. Thes. T. II. p. 261. D. *Gaisf.* Rectius Zon. p. 253. *Ἀπόκλιμα. τὸ ἔκνευμα τῶν ὀρῶν.* Editum tamen usus tueatur Etym. M. p. 374. 14. Om. vulg.

1. *Ἀποκναίει*] Ex Scholiasta Aristoph. in Vesp. 679. *Küst.* *ἀπολλύει*] In prioribus editt. excusum est *ἀποκνίζει.* Sed *ἀπολλύει* habent MSS. Pariss. et Schol. Aristoph. loco laudato. *Küst.* Item Hesychius. *ἀπολλύει* B. C. E. Lex. Seg. p. 428. ubi haec cum continua glossa sic coaluit, *ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρεκτείνει*: nec dissimiliter Schol., cui debetur Menandri versus. In fine E. addit *ἐλευθεροῖ.* 3. *Ἀποκναίειν*] Docte illustraverunt Ruhnkenius in Tim. p. 42. sq. et Piers. in Moer. p. 73. 5. *Μένανδρος* p. 120. *Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρ.*] Apud Theophylactum Simocattam II, 18. unde fragmentum hoc depromptum est, legitur *οὐ γὰρ ἀποκνίω.* *Küst.* Similiter hoc verbum apud Hesych. v. *Ἀποκλάειν* post *Ἀποκναίει* oblitteratum est. ubi Sopingius agnovit illud *Ἀποκνεῖ*: sed debebat etiam glossam tollere, perperam intrusam, eamque postmodum suo loco repositam. Mox *τὸν ἄνδρα, λέγω δή*, quae haud temere videntur suborta fuisse, tam a Theophylacto quam ab v. *Σάπειρ* absunt. Optime haec quadrabunt, si scripserimus *τὸν ἀνδρειότατον, λέγω δὴ κτλ.* 7. *δευτέρῳ*] *δευτέροις* A. B. C. E. et Theoph. *τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα*] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, et infra v. *Σάπειρ*, ubi fragmentum hoc repetitur. Priores vero editt. minus recte hic exhibent, *τῶν παραλλήλων λειπόμεθα.* *Küst.* Sic B. C. E. *παραλλείλῳ* A. 8. *Σιμόκατος*] Priores editt. male exhibent *Τιμόκρατος*, cuius loco *Σιμόκατος* ex 2 MSS. Pariss. reposui. *Küst.* Monuit etiam Reinesius V. L. p. 366. 9. *Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστιν.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. XII. *Küst.* Imitatus est Xenoph. Hellen. p. 583. *ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰςφοραῖς.* *Toup.* MS. 11. Praestat *ἀειρύτοις.* *διεβίωσαν*] *διέζησαν* A. 12. *Ἀπόκνιζε*] Sic duo MSS. Pariss. habent. In prioribus vero editt. excusum est *ἀπόκνιζε* per ῐ. *Küst.* Glossam Bielius in Hesychium rettulit ad I. Regg. 9, 24. *ἢ ἀπότιλλε*] ἢ om. A. et Lex. Seg. p. 428. 13. *Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα*] Haec apud Artemidorum me legisse memini. *Küst.* Non opinor. Habet Lex. Seg. p. 428. *τῶν ἰχνῶν* om. Zon. p. 264. et Hesychius.

Ἀπόκινος. Saltationis genus. *Ἀποκλήρωσις.* Portio. *Nihil dubitabat in spem hereditatis melioris divino consilio sese committere.* *Λῆξις* enim significat partem, cessationem, hereditatem. *Ἀπόκλητοι.* Evocati. *Non expectato communi concilio, nec re cum Apocletis communicata, de propria ipsorum voluntate bellum susceperunt.* Iterum Polybius: *Triginta ex Apocletis elegerunt, qui regi assiderent.* Denuo: *Ille vero cum Apocletis, quos convocarat, de praesenti rerum statu consultare coepit.* *Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων.* Montium declivitas. *Ἀποκλίνω.* Aptum accusativo. *Ἀποκναίει.* Corrumpit, amputat, perdit, dolore afficit, cruciat. *Ἀποκναίειν.* Turbare, vexare. Menander *Odioso*: *Quidni dormis? ambulando me obtundis.* Theophylactus Simocatta: *Non enim vereor magnitudine virtutis vel fortissimum, Herculem dico, postponere: tametsi quem cum eo conferamus, alium non habeamus.* Et alibi: *Sub Iustiniano homines a tributorum exactoribus graviter affligebantur, et perpetuis usuris vexati nec mori facile poterant et vitam inviti trahebant.* *Ἀπόκνιζε.* Abrade, vellica. *Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν.* Dicitur de cane, cum vestigia amplius non potest invenire.

Ἀποκόπους. ἐκτομίας. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενοῦς κεῖται.

[Ἀποκραιπαλισμός. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.]

Ἀπόκριμα. κατάκριμα.

m Ἀπόκριναι. δοτικῇ· n ἀποκρίθητι. Δημοσθένης· Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθών. Ἀποκρινεῖται δὲ λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ἃ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Ὑποβολιμαίῳ·

Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτως λαλεῖν.

Καὶ Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ὁμοίως λέγει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθών.

Ἀποκρότῳ. τραχείᾳ. Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦντες.

Ἀποκρούεσθαι. αἰτιατικῇ· ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκτείνω. αἰτιατικῇ· φονεύω. Καὶ Ἀποκτεῖναι, φονεῦσαι. Καὶ Ἀποκτείνῃς, αὐθυπότακτον.

Ἀποκτιννύναι. φονεῦσαι. Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις·

Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

Καὶ Ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι.

Μισοῦσι μὲν ὦ πάτερ Θράσωνα· ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Ἀπόκοιτος. πόῤῥω τῆς κοίτης. Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος.

Ἀποκυηθέν. τεχθέν. Καὶ Ἀποκυΐσκω, τὸ ἀπογεννῶ.

Ἀπολαβόντες. ἐναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολα-

---

1. *Ἀποκόπους*] Athanas. I. 277. A. 347. A. *Burn.* Vid. infr. v. *Θλαδίας*. Bardesanes Syrus in Dialogis *πρὸς τοὺς ἑταίρους* ap. Euseb. Praep. VI, 10. *Ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ὀσροηνῇ ἀπεκόπτοντο πολλοὶ τῇ Ῥέᾳ, καὶ ἐν τούτῳ μιᾷ ῥοπῇ ὁ βασιλεὺς Ἄβγαρος ἐκέλευσε τῶν ἀποκοπτομένων τὰ αἰδοῖα ἀποκόπτεσθαι καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ἐκ τότε οὐδεὶς ἀπεκόψατο ἐν τῇ Ὀσροηνῇ.* *Reines.* 2. *δὲ κεῖται*] *δὲ* om. A. C. Meliore verborum ordine Zon. p. 235. *κεῖται δὲ καὶ ἀ. τοῦ ἀσθ.* 3. *Ἀποκραιπαλισμός*] Vid. *Ἀποκεκραιπαλισμένος*. *Hemst.* Fidem glossae, quam C. ignorat, labefactat etiam A. qui *Ἀποκεκραιπαλισμένος*, et mox *ἀπαλλαγεὶς*. Cum eodem et Lex. Seg. p. 429. ubi reliqua servantur, addidi *τῆς*. 5. *Ἀπόκριμα*] Lex. Seg. p. 428. Glossa sacra. Vide Hesychium. 6. *Ἀπόκρινε* A. *Ἀ. δοτικῇ* om. vulg. *Ἀποκρίθητι* si compares cum *ἀπόκριναι* Demosthenico, videantur quaedam excidisse, quae referrentur ad praeceptum Atticistarum supra significatum in v. *Ἀπεκρίθη*. Et Latinus quidem interpres: Responde. [Pro eodem dicitur etiam *ἀπόκριναι*.] Sed malui unam in glossam redigere, quae divelli solebant: *Ἀπόκριναι. δοτικῇ. Ἀποκρίθητι. Δημ.* Accedit Zon. p. 283. *Ἀπόκριναι. ἀποκρίθητι. Ἀπόκρινε δὲ ἀντὶ τοῦ διαχώρισον, ὑπελόν.* Praeterea huius optimus liber (Tittm. p. 264.) ignorat *δοτικῇ*. 7. *παρελθών*] *προελθὼν* A. suspicor tamen grammaticum citare voluisse locum ex or. de Fals. Leg. p. 378, 3. ubi *ἀναστάς*, quomodo profert Lex. Seg. p. 208. *Δημοσθένης — παρελθὼν* hac sede om. B. E. *Gaisf.* 8. *λέγουσι μᾶλλον*] Sic Zon. p. 264. *μάλιστα λέγουσι* E. om. C. *Μένανδρος* om. A. *Μένανδρος* et reliqua glossae om. C. Vide Menand. Mein. pp. 91. 171. 10. *Ὃ δ'*] *ἃ δ'* reposui cum A. „Et sic etiam Lex. Seg. teste Bastio." *Gaisf.* „Verte, *Quod responsurus erit, ego tibi facile dixero.* Tum leg. *Ὑποβολιμαίῳ· Ὡς μ. ἀποκρινούμενον δ' οὕτω λαλεῖν.* Senarius integer. Menandri fabula *Ὑποβολιμαῖος* satis nota." *Hemst.* *Ὑποβολιμαίῳ* etiam Wesseling. Probabil. c. 29. qui probante Toupio duo Menandri locos distinxit. Edebatur enim: — *λέγοιμί σοι Ὑποβολιμαῖα ὡς μηδὲν ἀ. δ' Οὕτω λαλεῖν.* Bekkerus in Lex. Seg. p. 429. dedit *Ὑποβολιμαίῳ*. 12. *ἀποκρινούμενα*] *ἀποκρινουμένῳ* Gaisf. cum Lex. Seg. Locus tamen nondum persanatus. Soloece Porsonus in Toup. IV. p. 486. coniecit, *ὡς μηδὲν ἀποκρινούμεθ', ἂν οὕτω λαλῇς*: nec felicior Meinekii opera, *ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ τούτῳ λαλεῖς.* 13. *Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία*] Haec et seqq. Harpocratio Palat. Cf. Zon. p. 243. 14. *λέγει*] *ὁμοίως λέγει* A. et Lexicographi. 15. *Αἰσχίνου, ὡς προείρηται*] *Αἰσχίνου, Ἀπόκριναι λέγων δεῦρό μοι παρελθὼν* A. B. E. et Lexicographi. Sed *λέγων* om. B. E. Ceterum cf. Elmsl. in Acharn. 632. 16. *Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο*] Haec sunt verba Thucydidis VII, 27. *Küst.* Vid. Plutarch. de Lib. Educ. p. 2. Xenoph. p. 943. *Toup.* MS. Adde Plut. Eum. 16.

1. *Ἀποκρούεσθαι*] Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, *αἰτιατικῇ* omisso. Vid. Thuc. VIII, 100. Schaef. in Dionys. p. 404. In fine E. addit *ἀποδιώκειν*. Statim cum Küstero gl. *Ἀποκρύπτομαι αἰτιατικῇ*, delevi, quam habet A. in marg. 2. *Ἀποκτείνω*] *Ἀποκτένω* B. C. E. Med. *αἰτιατικῇ* om. vulg. *φονεύω* om. E. In marg. praebet A. *Ἀποκρύπτω αἰτιατικῇ καὶ ἀποκτενόντων.* 5. *Ἀποκτιννύναι*] *Ἀποκτιννύω* Phrynichus Bekkeri p. 29. quod alteri scripturae praefert, fidem ille librorum optimorum est secutus. Attigit Bast. Epimetro in Ep. Crit. p. 29. 6. *ἀποκτιννύει*] *ἀποκτιννύειν* A. B. C. Lex. Seg. teste Bastio. 7. *Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμ.*] Metrum fragmenti huius prorsus turbatum est, de quo in integrum restituendo despero. *Küst.* Sunt hae reliquiae duorum tetrametrorum ex iambico genere. 9. *Καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι*] Immo scribendum potius est, *καὶ ἀπεκτόνασι λέγεται καὶ ἀπεκτάκασι.* Vide supra v. *Ἀπεκτάκασι*. *Küst.* *ἀπεκτάγκασι* hic et in exemplo A. C. E. Lex. Seg. ut in v. *Ἀπεκτάγκασι*. quo immigravit observationis huius particula. 10. *Μισοῦσι μὲν ὦ*] *μισουμένῳ* Lex. Seg. Toupius: *ὦ πάτερ, Μισοῦσι μὲν Θρ. ἀ. δ' οὔ.* Incerta versuum distinguendorum ratio: v. Meinek. p. 120. Nec sinceram opinor esse scripturam. 12. *Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.*] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae V, 1. *Küst.* 14. *Ἀποκυηθέν*] Lex. Seg. p. 430. 15. *γεννῶ*] *ἀπογεννῶ* dedi cum A. C. 16. Primum exemplum tenet Zon. p. 264.

Ἀποκόπους. Exsectos. significat etiam infirmos. [*Ἀποκραιπαλισμός*. Liberatio a crapula et ebrietate.] *Ἀπόκριμα*. Condemnatio. *Ἀπόκριναι*. Aptum dativo: responde. Demosthenes: *Huc progressus responde mihi.* Dicitur autem potius *ἀποκρινεῖται* quam *ἀποκριθήσεται*. Menander *Canistrifera*: *Quae autem ille responsurus sit, vel ipse tibi dicere possim.* Et in *Subditicio*: *Sic te scito locuturum, ut nihil sim responsurus.* Et *Ἀπόκρισις*, oratio defendentis. sic Lysias et Antiphon. adde Demosthenem, de quo supra dictum, in oratione contra Aeschinem. *Ἀποκρότῳ*. Aspera. *Illi vero in aspero solo assidue cum molestiis conflictantes claudi fiebant.* *Ἀποκρούεσθαι*. Accusativo iungitur: repellere. *Ἀποκτείνω*. Aptum accusativo: occido. Et *Ἀποκτεῖναι*, occidere. Et *Ἀποκτείνῃς*, subiunctivus absolutus. *Ἀποκτιννύναι*. Interficere. Dicitur potius *ἀποκτίννυσι* quam *ἀποκτιννύει*. Cratinus *Bubulcis*: *Et aerem vanis ictibus verberans hostem minis occidit.* Et *Ἀπεκτόνασι* dicitur, non *ἀπεκτάκασι*. *Oderunt quidem, mi pater, Thrasonem, non autem interfecerunt.* *Ἀπόκοιτος*. Procul a lecto cubans. *Ille vero sine metu se ibi pernoctare posse putabat.* *Ἀποκυηθέν*. Partu editum. Et *Ἀποκυΐσκω*, genero, pario. *Ἀπολαβόντες*. Intercipientes. *Illi autem exercitum callibus angustis et aditu diffi-*

βόντες ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. καὶ Ἰώσηπος· Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, πρὸς ἔνδειξιν ὧν εὐεργέτηντο.

Ἀπολακτίζω. Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. τουτέστιν ἀπεσκίρτησεν.

Ἀπολαύειν. ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, ὡς Ἰσοκράτης· Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Μαρκελλῖνος περὶ Θουκυδίδου φησίν· Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου.

Ἀπολαχεῖν. τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα κοινὰ ὄντα πρός τινας, καὶ ἀπολαβεῖν. * διαλαχεῖν δὲ τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν· Ὁπόταν ἄνθρωποι βούλοιντο χρήματα διαλαγχάνειν. Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ ε̄ ἀπολέψεις, τουτέστιν ἀπολεπίσεις.

Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα.

ἀπολεπίσαντα ὥσπερ ᾠοῦ. ἐὰν δὲ ἀπολάψεις, ἐκπίῃς. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορὰ καὶ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς, ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος·

Λάψοντες γλώσσῃσι.

καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Γνοὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

Ἀπολεγόμενος. παραιτούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἀπολέγοντα, ἀπαγορεύοντα, ἀποτρι-

---

4. *Τὸ γὰρ χωρίον*] Ex Dione Cassio [LXII, 23.] p. 1019. notante Reimaro in Addend. *Toup.* 6. *ὥσπερ εὐηργ.*] *ὧν εὐηρ.* cum C. et Dione. 7. *Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος*] Deuteron. XXXII, 15. *Küst.* Haec olim aberant in gl. Ἀπελάκτισεν τουτέστιν ἀπέλαυσεν Zon. p. 265. 9. *γενικῇ* post prius Ἀπολαύειν omisi cum A. B. C. E. 10. *μόνον* om. edd. ante Küst. Ἀπολαύειν — ἀπολαύσαιμι Lex. Seg. p. 430. [et Zon. p. 265.] Isocratis locus est de Pac. p. 175. B. Plura dedit Hemsterh. in Lucian. Tim. 2. *Gaisf.* Et Albert. in Hesychium. Isocrates ἀπολαύσω. 12. *Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τ. συμφ.*] Idem Marcellini locus afferebatur supra in v. Ἀπήλαυσε. Libri ut videtur ἀπέλαυσε. 15. *καὶ ἄλλα τινὰ ὄντα πρ. τινας. καὶ ἀπολαχεῖν.*] Haec verba tanquam supervacanea delenda censeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video. *Küst.* Ego vero quid faciant video, et repono certissime: *καὶ ἄλλα τινὰ κοινὰ ὄντα πρός τινας.* Ἀπολαχεῖν est, *bona paterna atque alia quae communia sunt cum aliquibus partiri.* Suidas v. Λαχεῖσθαι· Λαχηταὶ κυρίως οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ [...]λομένοις. Recte autem dicitur *διανείμασθαι πρός τινας.* Suidas v. Κοινὸς Ἑρμῆς· Τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες [...] πρὸς τοὺς κοινωνοὺς (ita legend. non κοινοὺς) διανέμεσθαι. *Toup.* I. p. 72. L. ἄλλα ἀντιδόντα πρός τινας. *Hemst.* κοινὰ pro [...] B. C. E. ἢ καὶ ἄλλα κοινὰ Lex. Seg. p. 217. Mox ἀπολαβεῖν A. C. ἀπολαύειν B. E. Gaisf. utrumque cum Zon. p. 265. repon[...] „Quaedam (inquit) hic videntur excidisse. Lex. Seg. p. 217. *καὶ ἀπολαβεῖν τὸ προσῆκον μέρος ἕκαστον τῶν διανειμαμένων παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἴρηται.*" Suppleri licet *τὸ ἐπιβάλλον*, si usum spectes Herodoteum. Nondum tamen acquiesca[...] in voce *ὄντα* praeter necessitatem apposita. *διανεμεῖσθαι* etiam in gl. iam deleta Διαλαχεῖν, ubi *διανεμῆσθαι* B. E. Lege *διανείμασθαι.*

1. Corruptionis fons manifestus. Scribendum Ὁπότ' ἄνθρωποι. 2. *Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν*] Rescribe ex Harpocratione, *Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Küst.* Sufficit cum Lex. Seg. p. 430. *ἀντὶ τοῦ λαχεῖν.* Zonaras omnia cum libris Suidae. 4. *Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ ε̄ ἀπολ.*] Haec et quae sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. Nub. 810 [...] quaedam rectius leguntur, quam hic apud Suidam. *Küst.* *ἀπολέψεις* vetus Aristophanei loci scriptura. *τουτέστιν*] [...] *ἀντὶ τοῦ ἀπολεπίσεις* ἐστὶς E. 6. *Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα*] Summatim haec decerpta Aristoph. Av. 678. sq. 7. *ἀπολεπίσαντα ὥσπερ ᾠοῦ*] In hac Avium interpretatione non assequor quid Hermannus ad integritatem desiderarit. *ἀπολάψῃς*] ἀπολά[...] Statim addit E. *διὰ τοῦ ᾱ, ἀντὶ τοῦ ἐκπίῃς. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν*, et mox *λάμποντα.* Pro *ἐκπίῃς* e Schol. *ἐκπίῃ[...]* dendum. 9. *τὸ* addunt A. B. E. Med. vel potius neglexit vulg. Supra *καὶ καταστρέφει* A. 10. *Ὅμηρος*] Il. π'. 161. 11. [...]*ψαντες*] *λάψοντες* A. quod extat in gl. Λάψοντες. Ad v. Γεδεὼν amandabat Toupius. 13. *Γνούς*] *σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπαιάγ[...]νου καὶ φανερῶς ἐπῃρμένου γνοὺς* E. ut solet ex editis libris interpolatus. Ceterum *γνοὺς* cum illis genitivis sit aptum, nihil [...] ficultatis habet *ἀπολάψεις*: ut Hermannum mirer structurae quadam sollicitudine ad *ἀπολαύσαις* impulsum fuisse. ἀπολ[...] *ἀποκαλύψαις* B. *γρ. καὶ ἀπολαύσεις* E marg. In fine *ταχέως* om. E. quod ad alteram sententiam *φιλεῖ γάρ* refertur. 15. *Ἀπολεγόμενος*] Ionas IV, 8. *Toup.* MS. In epitomen redegit Zon. p. 265. *Πολύβιος*] Fr. hist. 1. Ceterum accusativus [...] refertur ad *παρῃτεῖτο.*

---

cilibus interceptum ad foedas pacis condiciones adegerunt. Et Iosephus: *Hostes persequuntur, eosque in loco concavo circumventos omnes interficiunt.* Alibi: *Ille locus utrisque placuit: huic propterea, quod in eo circumventos Romanos fide data dimiserat, ut ostenderet iis beneficia quae accepissent.* Ἀπολακτίζω. Recalcitro. *Et recalcitrarit dilectus.* Ἀπολαύειν non solum de rebus gratis, sed etiam contrariis dicitur. Ut Isocrates: *Vereor ne quo malo afficiar.* Et Marcellinus de Thucydide: *Neque Cleonem* (inquit) *neque Brasidam, calamitatis illius auctorem, iratus scriptor stilo maledico insectatus est.* Ἀπολαχεῖν. Bona paterna quaeque communia sunt dividere, ut suam quisque portionem accipiat. Διαλαχεῖν vero apud Oratores dividere significat. Antiphon: *Cum homines pecuniam dividere voluerint.* Ἀπολαχεῖν interdum pro simplici λαχεῖν ponitur. sic Lysias, Aristophanes, Antiphon. Ἀπολάψεις. Si per ε̄ ἀπολέψεις, significat, decorticabis. *Detracto velamine*, quasi ovi putamine. Sin vero scribatur ἀπολάψεις, significabit, ebibas; per translationem ductam a canibus ceterisque animalibus, quae lambendo bibunt. sensus vero est, lucraberis, auferes. Homerus: *Ut lambant linguis.* Et Aristophanes *Nubibus*: *Horum gnarus quamplurimum poteris cito hauries.* Ἀπολεγόμενος. Recusans. Polybius. *Ille vero recusans imperium deprecabatur ab Achaeis oblatum.* Et Ἀπολέγοντα, vetantem, interdicentem

ποντα. Γράμματά τε ἄντικρυς ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε, μηδαμῶς προΐεσθαι τὰ φρούρια Πέρσαις.

Ἀπόλεκτοι. ἐξαίρετοι. Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι ἀπόλεκτοι ἦσαν.

[**Ἀπολωλεκώς.**]

Ἀπολελοιπότες. ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Ἀπολέμητον. ἀνενόχλητον. Κατάραντες εἰς χώραν εὐδαίμονα καὶ πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον.

Ἀπόλεμος. ὁ μὴ ἰσχύων ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολεμεῖν. Ἀπόλεμος γὰρ ἦν, καὶ ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε οἱ πόδες οὔτε αἱ χεῖρες ἐτύγχανον ἄρτιοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μηδεμίαν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου, δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.

Ἀπολέξαι.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι.. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου φασὶν ἠρτῆσθαι τὸ ζῆν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις ὄντων.

Ἀπολείπουσιν. ἀλλὰ καὶ Ἀπολιμπάνουσι παρὰ Λυσίᾳ.

Ἀπόληγε. παύου.

Ἀπολιβάξεις. συντόμως ἀναχωρήσεις. λιβὰς γὰρ ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος.

Ἀπολιγαίνει. θορυβεῖ, ὀξέως βοᾷ. παρὰ τὸ λιγύ. Ἀριστοφάνης·

Ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.

ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἱμάντας, οὓς οἱ ἀγορανόμοι ἔχοντες ἔτυπτον.

Ἀπόλιδας. ἀγεννεῖς, ὡς μὴ οἰκοῦντας ἐν πόλει, ἀπαιδεύτους.

---

1. *Γράμματά τε ἄντικρυς ἀπολ. τοῖς πρ.*] Fragmentum hoc depromptum est ex Procop. de Bello Pers. I, 22. *Küst.* 2. *φρούρεια* A. 4. *ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι* post *ἐξαίρετοι* omisi cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 430. *Ἀπόλεκτον: οὐχὶ τὸ φαῦλον καὶ ἀπόβλητον, ἀλλὰ τὸ ἔκκριτον καὶ ἐξειλεγμένον ἐκ πλειόνων κτλ.* Sic Zonaras p. 252. qui supra posuit *Ἀπόλεκτον. τὸ ἔκκριτον καὶ ἐκλελεγμένον.* Videndum etiam ne Xenophontis locus, negligenter ille prolatus, huc irrepserit. *Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.*] Eadem verba Xenophontis leguntur etiam supra v. *Ἀπέκειντο* et infra v. *Βάλανος*, eademque citat Athenaeus lib. XIV. p. 651. ubi de palmis agit. *εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.*] Lege *τοῖς δεσπόταις ἀποκ.* ut apud Xenophontem et ipsum Suidam supra v. *Ἀπέκειντο. Küst.* 6. Mireris glossam invectam, quae suum locum infra obtinuit. Interpretationem *ἀπολέσας* omisi cum A. B. C. 7. *Ἀπολελοιπότες*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 430. ubi *τρεχόντων* pro *δρομέων*. 8. *νενικῶντες* A. 9. *Σωκράτης* A. C. Harpocr. Pal. Isocratis loci Panath. p. 241. et Paneg. p. 50. f. 11. *Κατάραντες εἰς χώραν*] Haec sunt verba Polybii lib. III, 90. *Küst.* 13. *ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολέμου*] *ἢ εἰδὼς πολεμεῖν* A. E. *ἢ ὁ εἰδὼς πολεμεῖν* B. *ἢ ἰδὼς πολεμεῖν* C. Donec illud *εἰδὼς* emendaretur, *πολεμεῖν* restituendum esse duxi. Mox *αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες* edd. ante Gaisf. 16. Observationis fidem desideramus. *καὶ* om. B. E. Med. 17. *πολεμίων*] *πολέμων* B. *τῶν πολέμων* C. Cum libris Arsenius p. 69. Post h. gl. A. *Ἀπολέψεις: ζήτει ἐν τῷ Ἀπολάψεις ὄπισω.* 18. Om. vulg.

1. Eandem proverbii formulam repetit v. *Μίτος*. Cf. Boisson. in Anecd. T. II. p. 228. *Τοῖς οὖν*] *ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν — τὸ ζῆν ἐπὶ τῶν* E. Vide Synesii Epist. IV. p. 164. 4. *κινδύνοις*] *κινδύνου* A. *ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ* Arsen. p. 69. *ὄντων* om. B. E. Med. 5. *Ἀπολείπουσι*] Lex. Seg. p. 430. *Ἀπολείπουσιν* dedi cum Med. Hanc gl. om. Küsterus. Ante hanc gl. praebent B. E. Med. *ἀπολείπομαι καὶ ἀπολειπόμεθα γενικῇ ἐπὶ μέλλοντος*: nisi quod Med. *γενικῇ. ἀπελιπόμεθα δὲ ἰῶτα.* 7. *παύου*] *παῦε* E pr. Illud Lex. Seg. p. 430. Spectat ad Il. ν'. 230. 8. *Ἀπολιβάξεις*] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 1467. *Küst.* Cf. Lex. Seg. p. 431. et Zon. p. 265. Eadem fere recurrunt in v. *Οὐκ ἀπολιβάξεις*. Eodem referenda Hesychii glossa mendosa: *Ἀπολιβρίξαι. ἀπολεῖψαι, ἐκνοτίσαι. ἄλλοι, πορρωτέρω ἀπελθεῖν.* Ubi nisi deleveris *ἀπολεῖψαι*, quod remansit ab emendatione superioris vocis, possit ex Phavorini scriptura *ἀπαλεῖψαι* colligi *ἀπαλλάξαι*: deinde restituendum *ἐκτοπίσαι*. *Ἀπολιβάζεις* C. B. E. item in exemplo. Mox *ἀναχωρεῖς* E. 10. *Ὄρνισιν* post *Ἀριστοφάνης* addit C. 11. *οὖν* post *ἀπολιβάξεις* addit Med. *ἀπολούμενε*] *ἀπολούμενος* A. C. 12. *Ἀπολιγαίνει*] Ex Scholiasta Aristoph. in Acharn. 967. *Küst.* 17. *Ἀπόλιδας*] Xenoph. p. 590. *Toup.* MS. Hellen. VI, 3, 1. Cf. Herod. VIII, 61. Mox cum A. omisi *Ἄπολις. ἐν τῷ Γενέθλιος.* Item Med. subiicit, de quibus Gaisf. silet: *Ἀπολιμπάνομαι. γενικῇ. ἀπολιμπάνω δὲ αἰτιατικῇ. ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ.*

Litterasque scripsit, diserte legatis interdicentes, ne castella Persis dederent. **Ἀπόλεκτοι.** Eximii. Xenophon: *Quae vero dominis reservabantur, erant eximiae.* [**Ἀπολωλεκώς.**] **Ἀπολελοιπότες.** Qui vicerunt. translatio ducta est a cursoribus. qui enim vincunt a tergo victos relinquunt. sic Isocrates in *Panathenaico* et *Panegyrico*. **Ἀπολέμητον.** Nullo bello vexatum. *Cum pervenissent in regionem copiosissimam et per multos annos pacatam.* **Ἀπόλεμος.** Imbellis, vel belli non peritus. *Propter valetudinem enim bellis abstinebat, et morbo podagra pedes eius manusque erant debilitatae.* Dicitur etiam de illis qui cum nullam belli causam habeant, hostilia tamen patrant. **Ἀπολέξαι.** **Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου** τὸ ζῆν ἠρτ. *Navigantium igitur vitam a tenui filo pendere dicunt.* Proverbium in eos dicitur, qui ultimis in periculis versantur. **Ἀπολείπουσιν.** item apud Lysiam *ἀπολιμπάνουσι*. **Ἀπόληγε.** Desine. **Ἀπολιβάξεις.** Celeriter recedes. λιβὰς enim gutta est, qua nihil celerius inter cadendum. Aristophanes: *Non ocius hinc facesses, o pessimo exitio dignissime?* **Ἀπολιγαίνει.** Tumultuatur, acute vociferatur, ab voce λιγύ. Aristophanes: *Sin vero tumultum excitet, aediles vocabo.* id est lora, quibus aediles verberabant. **Ἀπόλιδας.** Ignobiles, ut qui civitate careant; indoctos.

Ἀπολινάριος. Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεγονὼς ἐν ἡμέραις Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τῶν ἐκ
280 Καππαδοκίας θαυμαζομένων. ἐγένετο δὲ γνώριμος ἀμφοτέρων καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ ἄλλων τινῶν. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιός, ἀλλὰ πολλῷ πλείω καὶ ἐς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην κατὰ Πορφυρίου τοῦ δυσσεβοῦς τόμους λ', καὶ δι' ἡρώων ἐπῶν πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολάς, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν Γραφὴν ὑπομνήματα. Τοῦ δέ γε Ἀπολιναρίου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καί φησιν· Ἀπολινάριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ. σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος ἐστὶ τῆς αὐτῆς Καππαδοκίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα ἐς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Ἀπολινάριος· οὗτος γὰρ δὴ καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τ' ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολιναρίου μὲν ἁδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὡρῶντο καὶ οἷς ἔλεγον καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ᾕρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψεν.

Ἀπολινάριος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, πρόεδρος Λαοδικείας τῆς Συρίας, ματαιοφροσύνης ἑτέρας ἡγησάμενος. τῶν γὰρ Ἀρειανῶν ἄψυχον πάντη λεγόντων τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα, αὐτὸς ἔφη ὅτι σάρκα μὲν ἐμψυχωμένην ψυχῇ ζω-

1. Ἀπολλινάριος] Ἀπολινάριος A. B. E. Med. constanter. „Multa de eo Lardnerus Credib. II, 95. T. IV. p. 380. seqq." Gaisf. 2. Κωνσταντίνου] In codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, legitur Κωνσταντίου, quod magis probem. Küst. κωνστα (sic A.) ἐπὶ Κωνσταντίου pro ἐν ἡμέραις Κωνσταντίνου E. Κωνσταντίου probavit etiam Parisinus Brequignii p. 14. 5. δὲ] δὲ καὶ A. 8. Vid. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 854. πλείω] πλέον E. et v. Γρηγόριος Ναζιανζοῦ, ubi haec sententia repetitur. 11. ἡρώων] ἡρωϊκῶν E. 12. δὲ καὶ] καὶ om. A. 14. καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεπ.] Vide Excerpta ex Philostorgio lib. VIII c. 11. Küst. Repetuntur haec sub v. Γρηγόριος. μνήμην πεποίηται] μέμνηται E. 20. δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε] δὴ οὗτοι ἄνδρες τοῦ τε A. emendatior in glossa posteriore: unde sumpsi δή. 23. τῆς] τῆς αὐτῆς A. B. E. et v. Γρηγόριος. προστάσι B. E. 24. Mox legerem παρ' αὐτούς, nisi subsequeretur παρ' ἀμφοτέροις.

1. προεληλύθεισαν] προεληλύθησαν A. Scribe προεληλύθεσαν. 2. πρόχειρον] πρόχειρον τέχνην B. et C., quorum hic μνήμην inter versus. 6. ἕκαστος] ἕκαστος αὐτῶν A. et v. Γρηγόριος: unde mox editum αὐτοῦ refinxi. 9. δέ γε] γε om. E. 16. ὁρῶντο] Scripsi ὡρῶντο cum E. et v. Γρηγόριος. 17. ᾕρουν Edd. 20. ὁ Ἀρειανὸς] Praestat cum v. Γρηγόριος: ταῦτα Ἀρειανὸς ὤν. 21. Ἀπολλινάριος. Οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι, descripta sunt ex libello Theodori Presbyteri *de Incarnat. Domini*, qui ad calcem Gelasii Cyziceni editus est Paris. a. MDIC. Küst. Theodori locum indicarat Reinesius. Compares etiam Zon. p. 239. Ceterum οὗτος ὁ Ἀπολινάριος E. 23. Ἀρειανῶν] Ἀρειανῶν A. E. 24. πάντη] παντάπασι Theodorus apud Reinesium. 25. αὐτὸς] καὶ αὐτὸς B. E. 25. ἐμψυχωμένην forma verbi perversa. Lenis emendandi ratio ἐψυχωμένην. ζωτικῇ] τὴν ἄλογον, ἣν φυτικήν, ἤγουν ζωτικήν τινες ὀνομάζουσι Theodoret. T. IV. p. 303.

Ἀπολινάριος. Apollinaris, ex Laodicea Syriae, vixit temporibus Constantii et Iuliani Parabatae, usque ad imperium Theodosii maioris, aequalis Basilii et Gregorii, virorum admirabilium, quos Cappadocia tulit. fuit autem notus tum utrique, tum Libanio Sophistae et aliis quibusdam. Hic non solum grammaticus et poeta eximius, sed etiam multo magis in philosophia exercitatus fuit et orator insignis. hic oratione soluta contra impium Porphyrium libros XXX. scripsit, et versibus heroicis totam Hebraeorum scripturam reddidit. epistolas item scripsit, et multos in sacram Scripturam commentarios. Huius Apollinaris Philostorgius etiam in sua historia mentionem fecit his verbis: *Apollinaris illis temporibus Laodiceae Syriae floruit, et Basilius Caesareae Cappadociae, et Gregorius Nazianzi. est autem Nazianzum eiusdem Cappadociae statio. Hi tres viri tunc pro homousio contra heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem eiusdem sectae defensores fuerunt; adeo ut prae iis Athanasius puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quod ad lectionem et promptam memoriam attinet, in sacris litteris multum erant versati: praesertim Apollinaris, qui linguam etiam Hebraicam intelligebat. horum unusquisque in suo genere plurimum scribendo valebat. Apollinaris quidem eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum. Basilius in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilus fundamentis nitebatur solidioribus. nimirum illi et Apollinari in dicendo erat uberior, et Basilio gravior. cum autem tanta essent et dicendi et scribendi facultate praediti, accessit etiam morum splendor, quibus oculi multitudinis allicerentur. Itaque et aspectu et oratione et scriptis passim editis in suam sententiam et familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Haec de iis Philostorgius Arianus obiter scripsit. Ἀπολλινάριος. Hic, post Paulum Samosatenum Laodiceae Syriae praesul, alterius delirii auctor existit. nam cum Ariani prorsus inanimem Domini carnem dicerent, hic carnem quidem anima vitali praedi-

τικῇ ἀνέλαβεν ὁ Κύριος, νοῦν δὲ τὸν ἡμέτερον οὐ προσήκατο. μηδὲ γὰρ δεηθῆναί φησι τὴν σάρκα ἐκείνην ἀνθρωπείου νοός, ἡγεμονευομένην ὑπὸ τοῦ αὐτὴν ἐνδεδυκότος Θεοῦ λόγου, ἀλλὰ μηδὲ χωρεῖν αὐτὴν ἄλλην δύναμιν παρὰ τὴν θείαν. ταῦτα ὑποθέμενος διατείνεται μίαν εἶναι φύσιν τοῦ Λόγου καὶ τῆς σαρκός, ὡς [ἅτε] τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς οὔσης εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπον, * διὰ τοῦτο μὴ ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι. Μεθ' ὃν ἀναφαίνεται Θεόδωρος, ὁ Μοψουεστίας πρόεδρος τῆς Κιλικίας.

Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατὴρ Ἀλεξανδρεύς· γήμας δὲ εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἴσχει υἱὸν Ἀπολινάριον. ἄμφω δὲ συνήκμαζον Ἐπιφανίῳ τῷ σοφιστῇ, ὃν ἀκμάζοντα τότε ἠσπάζοντο. Θεόδοτος δὲ ὁ τῆς Λαοδικείας ἐπίσκοπος μηδενὶ τρόπῳ ἀποσπάσαι αὐτοὺς ἐξ αὐτοῦ δυνηθείς, ἄμφω τῆς κοινωνίας ἐζημίωσεν. ὕβριν τε ἡγεῖται ὁ παῖς Ἀπολινάριος τὰ γενόμενα, καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν καινοτομεῖ καὶ αὐτὰς αἵρεσιν, ἣ νῦν ἐπιπολάζει, τὸ ὄνομα τοῦ εὑρόντος ἔχουσα. οἱ δέ φασι διενεχθῆναι αὐτοὺς πρὸς Γεώργιον. ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἀλλόκοτα δογματίζοντα.

Οὗτος δὲ ὁ Ἀπολινάριος βαθμοὺς ἐπὶ τῆς θείας φύσεως δοξάζειν ἐτόλμησε, καὶ μύθους τινὰς ταῖς θείαις ἐπαγγελίαις συνέζευξεν.

Ἀπολιταργιεῖς. ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσειας ἀπὸ τῆς θύρας. ἔνεστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ ἀργόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ταχύ, καὶ τὸ λίαν. οὐ ταχέως οὖν, φησίν, ἀποδραμῇ; λιταργισμοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σκιρτήματα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

> Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
> ἀπὸ τῆς θύρας;

ἔστι καὶ ἀπολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. τὸ ἀποδιώκω καὶ ἀποβάλλω, ὅπερ οὐ προσδέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπολογαριάζω. Καὶ Ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης.

Ἀπολογισμός. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ξάνθιππος

---

3. ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου probavi cum A. 4. μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν παρὰ τὴν θ.] Emenda et supple ex Theodoro presbytero, μηδὲ χωρεῖν αὐτὴν ἄλλην νοερὰν δύναμιν etc. *Küst.* Qui ἄλλην neglexerat; αὐτὴν tacite Gaisf. 5. παρὰ τὴν θείαν] Adde ex Theod. μηδὲ γὰρ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ὑποστῆναι δύνασθαι τὴν μετὰ τοῦ κρείττονος καὶ δεσπότου ἐνοίκησιν. *Non enim humanam mentem subire posse, postquam deus et dominus ipse in ea habitare coepit. Reines.* 6. τὴν φύσιν] τὴν om. A. Malles dictum φύσιν τὴν τοῦ Λ. 7. τῆς σαρκός, ὡς ἅτε τῆς σαρκὸς ἀτελ.] Sic locum hunc, qui in prioribus edit. [τῆς σαρκὸς ἅτε ἀτελοῦς Med. τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς B. E.] mutilus est, ex 2 MSS. Pariss. et Theodoro presbytero in integrum restitui. *Küst.* Qui dum veterem scripturam auget, neglexit ἅτε removere, subnatum illud ex v. ἀτελοῦς. 8. εἶναι ἄνθρωπον — ὀνομάζεσθαι] L. εἶναι ἄνθρωπον ὅλον, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ἀξίαν φ. προσαγορεύεσθαι Theod. *Reines.* 9. Μεθ' ὃν] μεθ' ὧν A. 10. ὁ Μοψουεστίας] ὁ om. B. E. μουψουεστίας B. His quae sunt continua suppeditabit v. Θεόδωρος. 11. Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἀλλόκοτα δογματίζοντα descripta sunt ex Socratis Histor. Eccles. II,46. ut a Pearsono quoque observatum esse video. *Küst.* 14. Ἐπιφανίῳ] Fort. Λιβανίῳ. *Port.* 18. γινόμενα] γενόμενα A. B. E. καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν] Emenda et supple ex Socrate, καὶ τῇ εὐροίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ λόγου θαῤῥῶν. *Küst.* 20. ἐπιπολιάζει A.

4. Οὗτος δὲ] δὲ om. B. E. De his criminibus latius agit Theodoretus T. II. p. 1045. IV. p. 362. et alibi. 7. Ἀπολιταργιεῖς. ἀποδραμῇ, ἀποσκ.] Ex Scholiasta Aristoph. Nub. 1255. *Küst.* ἀποσκιρτήσειας] ἀποσκιρτήσεις E. cum Schol., ubi sequitur tertium interpretamentum καταλείψῃ, quod haud maioris facimus quam doctrinam nescio cuius magistelli, ἀπὸ τῆς θύρας, ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη. Multum fallor aut reponendum κατελεύσῃ, quod recens pronunciandi mos obscuravit. 10. Λιταργισμοὺς τὰ σκ. ἐκάλουν olim suo loco pro singulari glossa repetebantur. 14. ἔστι καὶ] ἔστι δὲ καὶ B. E. C. Ipsum ἀπολιταργῆσαι habet Hesychius: cf. Etym. M. p. 127. 15. Ἀπολογίζω] Vid. Ἀπελογίζετο et Μάρας *Hemst.* ἀποβάλλω] τὸ ἀποβάλλω, ἐξ οὗ ἀπολογισμὸς ὁ λογαριασμός C. ceteris omissis. Ac suspectum quidem ὅπερ. 16. καὶ τὸ] τὸ om. A. B. 17. ἐπεξελθεῖν] ἐξελθεῖν E. 18. Δημοσθένης] Vide Taylorum in Or. de Coron. p. 243,3. Fals. Leg. p. 347,15. *Gaisf.* Tittm. in Zon. p. 266. attulit Timocrat. p. 734. 19. Πολύβιος] Lib. I,32. *Küst.* Cuius loci sententiam extrema breviter adumbrant.

---

tam assumpsisse dicebat Dominum, mentem vero nostram non admisisse. neque enim opus fuisse aiebat humana mente illi carni, quae a Dei Verbo, quod illam induisset, gubernaretur; ac ne aliam quidem mentem capere potuisse praeter divinam. quo fundamento iacto, unam esse naturam contendit Verbi et carnis, perinde ac si caro imperfecta esset ad hominem constituendum: ut ne digna quidem visa sit, quae natura appellaretur. Post hunc extitit Theodorus, Mopsuestiae in Cilicia praesul. † Fuerunt autem duo Apollinares, pater et filius. pater Alexandrinus fuit, qui ducta uxore Laodiceae in Syria filium habuit Apollinarem. ambo autem eodem tempore floruerunt, quo Epiphanius Sophista, quem florentem tum coluerunt. a quo Theodotus Laodiceae episcopus cum eos nulla ratione posset avellere, ambos a communione exclusit. id factum Apollinaris filius contumeliae loco ducens, et sophistica dicendi facultate fretus, et ipse novam haeresin condidit, quae ab auctoris nomine appellata etiamnum viget. sunt qui dicant, eos a Georgio dissensisse, quod eum absurda docentem viderent. Hic Apollinaris gradus quosdam in natura divina statuere non dubitavit, fabulasque nonnullas promissionibus divinis adiunxit. *Ἀπολιταργιεῖς.* Celeriter abibis, a foribus resilies. inest enim in hoc verbo tum ἀργόν, quod significat velox, tum λίαν, quod est valde. Nonne igitur, inquit, ocius hinc recedes? *Λιταργισμοὺς* etiam vocabant saltus. Aristophanes *Nubibus*: *Nonne igitur quam celerrime hinc a ianua recedes?* Dicitur etiam ἀπολιταργεῖν. *Ἀπολογίζω.* Repello et reiicio, sive non admitto. significat etiam supputo. Et *Ἀπολογίσασθαι*, singula verbis persequi. Demosthenes. *Ἀπολογισμός.* Polybius: *Xanthippus vero cum ad-*

παραγενόμενος εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀπολογισμούς, παρὰ τί νῦν σφαλείησαν, καὶ πῶς δύναιντο τοὺς ἐναντίους νικᾶν.

Ἀπόλογος Ἀλκίνου. ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον.

Ἀπολογοῦμαί σοι. δοτικῇ.

Ἀπολλόδωρος. Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε δράματα μζ, ἐνίκησεν ε.

Ἀπολλόδωρος. Γελῷος, κωμικός, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. δράματα αὐτοῦ Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, Δευσοποιός, Ἱέρεια, Γραμματόδειπνος, Ψευδαίας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς, τραγικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀκανθοπλήξ, Τεχνοκτόνος, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Ἀπολλόδωρος. Ἀσκληπιάδου, γραμματικός, εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος· ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. δράματα αὐτοῦ, Δάλις, Ἰφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

---

1. Ἀλκίνου] Ἀλκινόου vulg. libris invitis. Vid. intpp. Plat. Rep. X. p. 614. et Schol. p. 422. „Pollux VI, 26. garrulum adagio hoc ornat; idemque II, 20. Ἀπόλογος (inquit) Ἀλκίνου ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥήσεων. Fuit autem ἀπόλογος Ἀλκίνου fabulae nomen, quae defensionem complecteretur Penelopes, ut indicat Aristoteles Rhet. III, 16. loco a Ioach. Camerario restituto: Παράδειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Πηνελόπην ἐν ἑξήκοντα ἔπεσι πεποίηται." Schott. p. 367. quem in novissimis graviter lapsum esse mireris. φλυαρῶν Diogen. II, 86. et Arsenius p. 68. 6. Ἀπολογοῦμαι] Gl. om. Küster. 7. De Apollodoro Atheniensi, comoediarum scriptore, nihil habemus compertum. Sed apparet extrema ἐποίησε . . . ἐνίκησεν ad Apollodorum Geloum esse referenda, priora vero Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος pertinuisse ad gl. Ἀπολλ. Ἀσκληπιάδου. Ceterum Reinesius: „De Apollodoris cf. Scip. Tettius diss. de Apollodoris Rom. 1555. et Vossius de Hist. et Poët. Gr." 9. Ἀπολλόδωρος. Γελ.] Apollodori ἐν Ἐφήβοις meminit Ammonius in v. Σχισταί. Apollodori Carystii meminit in v. Ἐγχομβώσασθαι Suidas, ubi v. Kusterum. Apollodorum Phalereum laudat Plutarch. in Catone p. 781. Toup. MS. Eudocia p. 61. 10. Ἀποκαρτερῶν] Fabulae huius nomen πληθυντικῶς citatur ab Athenaeo [immo Ath. ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντι], Stobaeo et ipso Suida infra v. Σπουδάζω. Küst. Ἀποκαρτερῶν in v. Σπουδάζω tribuitur Apollodoro Carystio, sed Athen. XI. p. 472. vindicat Apollodoro Geloo. Merula in I. Enn. Annal. p. 44. Natal. Com. VII, 1. Reines. 11. Δευσοποιός] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. [et Eudocia] legitur Δευσοποιοί, in plurali. Küst. Ἱέρεια] Apollod. Carystium in Ἱερείᾳ et in Ἀποκαρτερούμενῃ citat Athen. VI. p. 243. Pollux X, 32, 152. ἐν τῇ Ἐνίᾳ, i. e. Mula, nisi hic quoque leg. Ἱερείᾳ. Reines. Γραμματόδειπνος] Fortasse scribendum est Γραμματιδιοποιός, auctore Polluce, qui lib. VII. c. 33. p. 371. Apollodorum Geloum fabulam eo nomine appellatam scripsisse tradit. Küst. Leg. Γραμματιδιοποιός, quam fabulam Athen. VII. p. 280. tribuit Apoll. Carystio, sed Pollux IV, 2. VII. ult. X, 23. ubi dicitur γραμματοποιός, Geloo asserit. cf. Casaubon. in Athen. l. l. et Leopard. Em. IX. 23. Reines. 12. Ψευδαίας] Fabulam hanc laudat Iul. Pollux X, 31. (sive s. 138.) Küst. Ψευδέας A. B. E. Med. et Eudocia: quos improbavit Iungermannus in Pollucem, ubi diserte ἐν Ψευδαίαντι. Αἰσχρίων] Priores editt. [cum B. E. et Eudocia] habent Αἰσχίων. Sed in uno MS. Paris. [A.] exaratum repperi Αἰσχρίων: quam lectionem etiam exhibet codex Vaticanus teste Pearsono. Küst.

2. „Iungenda videntur Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήξ, Θυέστης Τεχνοκτόνος." Porsonus. Ἀκανθοπλήξ Med. Ἀκανθόπληξ vulg. De vocabulorum in ηξ et ωξ tenore consentiunt veteres grammatici, qui Aristarchum (v. Schol. Il. β'. 755. in quo refingendo Lobeckius Phryn. p. 611. fefellit ratio) secuti ὀξυτόνησιν praeceperunt: v. Arcad. p. 19. Bekk. Anecd. p. 1340. f. Hemst. in Tho. M. p. 13 sive Bast. Ep. Crit. p. 213. sq. Hinc corrigas Philem. p. 50. 4. Eudocia p. 63. Ἀσκληπιάδου] Filiusne diceretur an discipulus Heynius dubitabat: illud tamen probandum. 6. μαθητῶν] μαθητής A. 7. καλουμένων] λεγομένων B. E. τραγιάμβων] Heynius in Apollodor. p. 405. „Mihi quidem Suidae locus indocte ac negligenter exscriptus esse videtur; nam is vel maxime tragiambus recte scriptus esset, cum tamen non repperisse dici posset Apollodorus; nisi forte ad alium haec spectabant Apollodorum." Hunc opinor nihil discriminis inter tragiambum et iambicos tragoediae versus posuisse. Sed ut μελίαμβοι de carminibus intelligitur iambicis, quorum incessus ad numeros lyricorum festivos alluderet: ita τραγίαμβοι serium quendam et gravem usum senariorum arguerit, qualem Apollodorus, Scymnus et qui Dicaearcho supposuere versiculos in pertractandis doctis argumentis sibi sumpserant. 9. Ἀπολλοκράτης] Filius Dionysii, regis Siciliae, qui patri comes aderat, cum in Siciliam tyrannidis recuperandae causa rediisset: Strab. VI. p. 259. Reines. 10. Ἀπολλοφάνης] Citatur ab Harpocrat. in Ἀδελφίζειν. Hesych. in θεοὶ ξενικοί et in Μεσίχαρμι. In eum est epigr. Gr. ap. Salmas. in Tertull. de Pallio. Reines. Eadem Eudocia p. 61. 11. Δάλις] Athen. III. p. 114. ἐν Δαλίδι. XI. p. 467. Δαυλίδι, mendose. Reines. Lege Δαυλίς; ut Athen. III. p. 114. F. (ubi Δαλίδι Edd. Δαυλίδι MSS.) XI. p. 467. F. Κρῆτες citantur ab eodem p. 485. E. Male Antiphani ib. III. p. 75. C. ut liquet ex Etym. p. 793, 27. quem exscripsit Photius. Κρῆτας citat Photius v. Μεσιχάρμης. Ἰφιγέρων Harpocratio v. Ἀδελφίζειν. Porsonus. Adde Schol. Ven. Arist. Pac. 541. Eadem fere Meinek. Qu. Scen. II. p. 73.

---

venisset, coram magistratibus aperte rationes persequebatur, causisque cladis acceptae expositis docuit, quomodo hostem vincere possent. Ἀπόλογος Ἀλκινόου. De iis dicitur qui futili et prolixo sermone utuntur. Ἀπολογοῦμαι. Aptum dativo. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Atheniensis, comicus. Fabulas scripsit XLVII. quarum vicit V. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Gelous, comicus, aequalis Menandri comici. Fabulae eius sunt, *Apocarteron sive Philadelphi, Deusopoeus, Sacerdos, Tabellarum artifex, Falsus Aiax, Sisyphus, Aeschrio.* Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Tarsensis, tragicus. Fabulae eius sunt, *Ulixes spina trucidatus, Thyestes liberorum interfector, Hellenes, Mulieres supplices.* Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Asclepiadis F. grammaticus, unus ex Panaetii Rhodii philosophi et Aristarchi grammatici discipulis, Atheniensis genere. primus usus est versibus illis, qui Tragiambi vocantur. Ἀπολλοκράτης. Nomen proprium. Ἀπολλοφάνης. Apollophanes, Atheniensis, comicus antiquus. eius fabulae sunt, *Daulis, Iphigeron, Cretenses, Danae, Centauri.*

Ἀπολώλαμεν καὶ ἀπολώλασιν Ἀττικῶς. Ἀπολώλεισαν δὲ [ὑπερσυντελικός.]

Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ Ἄπολλον. Ὅτι ὁ Ἀπόλλων ὑποφήτης ἐστὶ τοῦ πατρός, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διὸς φήμη.

Ἀπολωλεκώς. ἀπολέσας. καὶ Ἀπολώλεκεν.

Ἀπολλώνεια ἔργα. τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνιάς, Ἀττάλου τοῦ πατρὸς Εὐμενοῦς τοῦ βασιλέως γαμετή· ἥτις δημότις οὖσα βασίλισσα ἐγεγόνει, καὶ ταύτην διεφύλαξε τὴν ὑπεροχὴν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, οὐχ ἑταιρικὴν προσφερομένη πιθανότητα, σωφρονικὴν δὲ καὶ πολιτικὴν σεμνότητα καὶ καλοκαγαθίαν. τέτταρας γὰρ υἱοὺς γεννήσασα, πρὸς πάντας τούτους ἀνυπέρβλητον ἐφύλαξεν εὔνοιαν καὶ φιλοστοργίαν μέχρι τελευτῆς, καίτοι χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρός. πλὴν οἵγε περὶ τὸν Ἄτταλον ἐν τῇ παρεπιδημίᾳ καλὴν περιεποιήσαντο φήμην, ἀποδιδόντες τῇ μητρὶ τὴν καθήκουσαν χάριτα καὶ τιμήν. ἄγοντες γὰρ ἐξ ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν μέσην αὐτῶν τὴν μητέρα παρήεσαν τά θ' ἱερὰ καὶ τὴν πόλιν μετὰ τῆς θεραπείας. ἐφ' οἷς οἱ θεώμενοι μεγάλως τοὺς νεανίσκους ἀπεδέχοντο καὶ κατηξίουν, καὶ μνημονεύοντες τῶν περὶ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα συνέκρινον τὰς αἱρέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς προθυμίας τῆς ἐκείνων λαμπρὸν τῷ τῆς ὑπεροχῆς τῶν βασιλέων ἀξιώματι συναναπληροῦντες. ταῦτα ἐτελέσθη ἐν Κυζίκῳ, μετὰ τὴν διάλυσιν τὴν πρὸς Προυσίαν τὸν βασιλέα.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Ὅτι Ἄτταλος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς Νικομήδει τῷ Μονόδοντι πολεμήσας ἐκράτησε τῆς αὐτοῦ χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαίους ἐπικαλεσάμενος ἀνέλαβε τὴν ἀρχήν. Ἄτταλος δὲ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἀπολλωνιάδα μεταλλάξασαν κατὰ τὸ μέγιστον ἱερὸν Περγάμου κατέθετο, ὅπερ αὐτὸς ἐδείματο, τήν τε γείτονα λίμνην αὐτῇ προσωνόμασεν.

Ἀπολλωνιάτης. καὶ Ἀπολλωνῖτις χώρα.

Ἀπολλώνιον. βραχέως. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, 283

1. Ἀττικῶς E. marg. qui in textu, καὶ ἀπολωλεκώς, ἀπολέσας, καὶ ἀπολώλεκεν. In fine ὑπερσυντελικός om. C. Id exclusi, siquidem non declinandi ratio, sed usus syntacticus affertur, qualem nonnulli sibi viderentur in litteris Atticorum deprehendisse. Huc etiam revocanda (nimirum ne dubites, ipsa Med. Ὅτι — Διὸς φήμη inferiorem in locum coniecit post οὐδέτερον) glossa Ἀπολωλεκώς, in qua καὶ Ἀπολώλεκεν neglexit vulg. Ipse continuo cum A. E. delevi: Ἀπολωλώς. ἀρσενικόν. καὶ Ἀπολωλός, οὐδέτερον. Horum enim siquis usus existere potuit, activa significatio notanda erat, quam merito veteres abiudicarunt a perfecto ἀπόλωλα. Nam quae contrariam in partem Lobeck. Phryn. p. 528. sq. excitavit, eorum alii loci medelam expectant (quibus addatur Plut. adv. Stoic. p. 1067. F. ἡμᾶς διέφθαρκε καὶ ἀπόλωλε l. ἀπολώλεκε); pars vero citeriori aevo condonabitur, velut τὰς φρένας ἀπόλωλε et τὰ Αἰγυπτίων διόλωλε Excerpt. Legatt. p. 7. nisi forte subest ibi structurae mutatio. 4. Ὅτι Ἀπόλλων] Schol. Soph. Oed. Tyr. 151. *Hemst.* 8. τὰ om. A. 9. Ἀπολλωνιάς, Ἀττάλου πατρὸς Εὐμενοῦς τοῦ βασ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in collectaneis ab Valesio editis, p. 113. [sive Polyb. XXIII, 18.] unde Suidas ea descripsit [aliquantum immutata]. *Küst.* Infra in Ἄτταλος nominatur Ἀπολλωνία. *Reines.* Qui maluit etiam ἡ Ἀττάλου, receptum illud a Schweigh. Ἀπολλωνίας A. Ἀπολλωνίς Strabo XIII. p. 624. Mox τοῦ addiderunt A. B. E. 12. τῆς τελευτ.] τῆς om. B. E. ἡμέρας om. Polyb. 17. τἀνδρός] τοῦ ἀνδρός A. E. 19. τῇ μητρὶ] τῷ ἀνδρὶ E pr. 20. χάριτα] χάριν E. 21. παρήεσαν] In Collectaneis Constantini loco laudato scriptum est περιήεσαν, quam lectionem prae altera probo. *Küst.*

6. βασιλέων ἀξιώματι] βασιλικῶν ἀξιωμάτων E. 9. Ἀπολλωνιᾶτις apud Strabonem extat, idque restituebat *Chardon de la Rochette Mag. Encycl.* T. V. p. 61. sive *Mélanges* T. II. p. 273. Ὅτι Ἄτταλος] Item locus Polybii, iudice Schweighäusero. 11. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ B. E. 13. αὑτοῦ vulg. 14. τὸ om. E. Περγάμου] Κυζίκου Iacobs. Exercitt. critt. T. II. p. 141. si bene memini: nam libri illius nulla iam copia. 17. Ἀπολλωνῖτις etiam Zon. p. 243. Dedimus Ἀπολλωνῖτις: quamquam dicendum fuit Ἀπολλωνιᾶτις. 18. Ἀπολλώνιον] V. Δημήτριος καρπός. Εὐγένιος Τροφίμου. *Hemst.* Tale fuit Spartae, ut colligo e marmore Callisthenis, Athen. X. p. 452. *Reines.* Gl. habet Lex. Seg. p. 430. atque haec est genuina observationis temenicae sedes, quam lectores repetitam interpolarunt sub vv. Ἀθήναιον, Δημήτρειος, Ποσειδώνιον. 19. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγν.] Respicit Suidas ad locum Thucydidis, qui extat II, 91. ubi recte legitur Ἀπολλώνιον. *Küst.* καὶ ante Ποσειδώνιον Gaisf. tacite. Seqq. sic dedit C. καὶ ποσειδώνιον τὸ τοῦ ποσειδῶνος· ποσειδάνιον δὲ δωριαῖον· διονύσιον δὲ καὶ δημήτριον καὶ ἀθήνιον. 21. Διονύσιον] τὸ τοῦ Διονύσου addit E.

Ἀπολώλαμεν et ἀπολώλασιν Atticorum est. Ἀπολώλεισαν vero [vulgaris forma]. Ἀπόλλων. Et vocativus, ὦ Ἄπολλον. Apollo est patris interpres, et ab illo accepta oracula hominibus tradit. Quaere in v. Διὸς φήμη. Ἀπολωλεκώς. Qui perdidit. Et Ἀπολώλεκεν. Ἀπολλώνεια ἔργα. Apollinis opera. Ἀπολλωνιάς. Apollonias, Attali, patris Eumenis regis, uxor: quae cum esset plebeia, regina facta est, idque fastigium usque ad exitum vitae retinuit, non meretriciis illecebris abusa, sed modestia, gravitate morum civili, probitate. cum enim quattuor filios peperisset, erga hos omnes incredibilem benevolentiam et amorem ad obitum usque conservavit, quamvis non parvo tempore marito superstes vixerit. ceterum Attalus cum fratre quod in adventu matris obsequium ei atque honorem ut par erat praestiterunt, maximam laudem sunt adepti. matrem enim uterque mediam utraque manu deducentes, templa et cetera urbis loca cum comitatu regio perlustrarunt. quo spectaculo quicunque aderant delectati vehementer adolescentes laudabant, et Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes utrumque inter se comparabant, atque insigni illorum alacritati regale horum fastigium aequabant. haec Cyzici gesta sunt post pacem cum Prusia rege factam. Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Attalus Asiae rex cum Nicomedi Monodonti bellum intulisset, regionem eius in potestatem suam redegit. ille vero regnum recepit, implorato Romanorum auxilio. Attalus autem matrem defunctam Pergami in maximo templo, quod ipse aedificarat, condidit, et vicinum lacum de eius nomine appellavit. Ἀπολλωνιάτης. Et Ἀπολλωνῖτις χώρα. Ἀπολλώνιον. Apollinis templum: correpta penultima. sic etiam apud Thucydidem legendum est. Ποσειδώνιον, templum Neptuni; ut Ἀθήναιον, templum Minervae, item Διονύσιον, Δημήτριον, et omnia similia, quae

καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων.

Ἀπολλώνιος. Ἀλεξανδρεύς, ἐπῶν ποιητής, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολίτιδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μητὴρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἴη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὅθεν ὑπειλῆφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κἀκεῖθεν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγγανεύματα. συνέταξε δὲ τοσαῦτα· Τελετὰς ἢ περὶ θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον.

Ὅτι Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐς σωφροσύνην ὑπερέβαλε τὸ τοῦ Σοφοκλέους. ὁ μὲν γὰρ λυττῶντα ἔφη καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγεῖν, ἐλθόντα εἰς γῆρας· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης οὐδὲ ἐν μειρακίῳ ἡττήθη τούτων.

Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ ὁ Πυθαγόρας τῇ σοφίᾳ προσελθεῖν, τυραννίδων τε ὑπεράραντα καὶ γενόμενον κατὰ χρόνους οὔτ' ἀρχαίους οὔτ' αὖ νέους. ὃν οὔπω οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ἣν φιλοσόφως τε καὶ ὑγιῶς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν τὸ ὁ δὲ τὸ ἐπαινεῖ τἀνδρός. οἱ δὲ ἐπειδὴ μάγοις Βαβυλωνίων καὶ Ἰνδῶν Βραχμᾶσι καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Γυμνοῖς συνεγένετο, μάγον ἡγοῦνται αὐτὸν καὶ διαβάλλουσιν ὡς μὴ σοφόν, κακῶς γινώσκοντες. Ἐμπεδοκλῆς τε γὰρ καὶ Πυθαγόρας αὐτὸς καὶ Δημόκριτος, ὁμιλήσαντες μάγοις καὶ πολλὰ δαιμόνια εἰπόντες, οὔπω ὑπήχθησαν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφη-

---

1. *ὁμωνύμως* v. *Ἀθήναιον*. 2. *ὅτι Δωριέων*] *ὅτι τῶν Δωριέων* E. *ὅτι Δώριον* Lex. Seg. p. 430. *ὅτι Δωριαῖον* A. constanter et Gaisf., cui mireris errorem pronunciationis imposuisse. 4. *διατρίψας*] *καὶ διατρίψας* E. *Σιλλέως*] *Συλλέως* E. *Συλέως* Eudoc. *Σιλλέως ἢ Ἰλλέως* scriptor vitae ante Argonautica editae. Eadem *Eudocia* p. 61. quae duobus membris perturbatis orationem sic contraxit: *μαθ. Καλλιμάχου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διάδοχος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου*. 6. *Τιμάρχου*] Timarchum *περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ* Athenaeus laudat p. 501. *Toup.* MS. 9. *Ἀπολλώνιος*] De Apolloniis ex professo agit Meursius sub init. notarum in Apollon. Dyscol. Comm. Vid. Voss. II. de Hist. Gr. *Olear.* Tzetz.) Cedrenus eum nominat philosophum Pythagoreum *στοιχειωματικόν*, qui characteribus et sigillis statuisque seu imaginibus mira praestitit Byzantii. Vid. Chron. Alex. p. 570. Item Theodor. Metochit. Hist. Rom. p. 87. et 88. Hes. de Origine Constantinop. et ibi Meurs. not. p. 246. *Reines.* Haec *Ἀπολλώνιος* et quae sequuntur usque ad *Πυθαγόρου βίον*, additis tamen *καὶ ἄλλα πολλὰ*, in compendium redegit *Eudocia* p. 57. 11. *ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθ.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa *Πρωτέως εἶναι υἱόν*, ex Hesychio Milesio descripsit Suidas. Confer etiam Philostrat. in Vita Apoll. Tyan. I, 3. *Küst.* 11. *λέγοντα* om. B. E. 16. *δὲ κατὰ*] *δὲ* om. B. E. 18. *ἐκ πάντων*] *ἐκεῖ πάντα* E. speciose. 19. *θρυλλούμενα*] *θρυλούμενα* A. 20. *ἢ περὶ θυσιῶν*] Huius operis mentionem facit Eusebius de Praepar. Euang. IV, 13. *Küst.*

3. *Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφροσ. — ἡττήθη τούτου*] Haec leguntur apud Philostr. de V. A. I, 10. *Küst.* Sive c. 13. p. 16. Uberior locus extat sub v. *Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος*. *ὑπερεβάλετο*] *ὑπερεβάλλετο* A. et in v. *Σοφ.* *ὑπερέβαλε τὸ* Gaisf. *ὑπερέβαλε τοῦτο Σοφ.* B. E. Scripsi quod praebet A. in gl. posteriore *ὑπερεβάλετο τὸ —*: nam *τὸ τοῦ Σοφ.* firmat Philostr. 6. Lege *ἀρετῆς τε κ.* 7. *τούτου*] *τούτων* cum A. et v. *Σοφ.* recepi, quod etiam Philostrato reddendum, praegresso scilicet *ἀφροδισίων*. Statim idem A. addit, *Ὅτι φῃ (i. e. ὅτι Φιλόστρατος) ὁ Ἀπολλώνιος — μνημοσύνης εἶναι*, quae in edd. paulo inferius leguntur. 8. *Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλ. — τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς*] Philostratus lib. I. c. 1. et 2. *Küst.* 9. *ἢ Πυθαγόραν*] *ἢ ὁ Πυθαγόρας* A. et Philostr. 11. *νέους*] *γενναίους* B. E. 12. *σοφίας* Philostr. 14. *τἀνδρός*] *τοῦ ἀνδρός* E. et Philostr. 15. *Ἰνδῶν*] *Ἰνδοῖς* E. 17. *ὡς βιαίως σοφόν* Philostr. 18. *αὐτὸς καὶ Πυθαγόρας*] *καὶ Πυθαγόρας αὐτὸς* A. et Philostr. 19. *δαιμονίως* E m. sec.

---

nominum virilium formam sequuntur. *Ποσειδάνειον* vero vocabulum esse Doricum manifestum. *Ἀπολλώνιος.* Apollonius Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei, discipulus Callimachi, aequalis Eratosthenis, Euphorionis, Timarchi, tempore Ptolemaei Euergetae, et post Eratosthenem Alexandrinae bibliothecae praefectus. *Ἀπολλώνιος Τυανεύς.* Apollonius Tyaneus, philosophus, Apollonii filius, et matre illustri cive natus; quo gravida mater daemonem astantem vidit, qui dixit se illum esse, quem gestaret in utero: nimirum Proteum Aegyptium. unde factum ut Protei filius esse crederetur. Floruit temporibus Claudii, Gaii, Neronis, ad Nervam usque, sub quo decessit. More Pythagorico quinquennium tacuit. post in Aegyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, et inde ad Arabes se contulit, et undique plurima illa quae fama de eo celebrat artis magicae experimenta conquisivit. Scripta eius haec sunt: Initia sive de Sacrificiis. Testamentum. Oracula. Epistolae. Vita Pythagorae. Huius vitam philosopho dignam Philostratus Lemnius descripsit. Hic Apollonius Tyaneus Sophoclem vitae castitate superavit. Is enim senex dixit se amorem tanquam furiosum et saevum dominum profugisse: at Apollonius pro virtute et continentia sua ne adolescens quidem ab amore victus est. Eundem Philostratus scribit divinius philosophiam tractasse quam Pythagoram, et tyrannorum potentiam superasse, et cum temporibus neque antiquis nec recentioribus vixerit, ignorari tamen ab hominibus, quam pure sancteque verae philosophiae fuerit operatus. Sed alius aliud in hoc viro laudat. alii vero, quod cum Babyloniorum Magis et Indorum Brachmanibus et Aegyptiorum Gymnis versatus est, eum pro mago habent, et ut sapientiae expertem calumniantur: iniquo sane iudicio. nam et Empedocles et Pythagoras et Democritus, magorum usi consuetudine et multa divina effati, illi tamen arti non fuerunt obnoxii. Plato vero quamvis in Aegyptum profectus fuerit, et multa prophe-

τῶν τε καὶ ἱερέων ἐγκαταμίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα, οὔπω μαγεύειν ἔδοξε, καίτοι πλεῖστα ἀνθρώπων φθονηθεὶς ἐπὶ σοφίᾳ. οὐδὲ γὰρ τὸ αἰσθέσθαι πολλὰ καὶ προγνῶναι διαβάλλοι ἂν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐφ' οἷς προὔλεγεν, ἐς τὴν σοφίαν ταύτην. ἢ διαβεβλήσεται καὶ Σωκράτης ἐφ' οἷς προὔλεγε, καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα 284 ὗοι, προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον ἐπὶ προῤῥήσει ὄμβρου. καὶ ἄλλα τινὰ ὑπὲρ Ἀναξαγόρου προτιθέντες, ἀφαιροῦνται τὸν Ἀπολλώνιον τὸ κατὰ σοφίαν προγινώσκειν. δοκεῖ οὖν μοι μὴ περιιδεῖν τὴν τῶν πολλῶν ἄνοιαν, ἀλλ' ἐξακριβῶσαι τὸν ἄνδρα τοῖς τε χρόνοις, καθ' οὓς εἶπέ τι ἢ ἔπραξε, τοῖς τε σοφίας τρόποις, ὑφ' ὧν ἔψαυσε τοῦ δαιμόνιός τε καὶ θεῖος νομισθῆναι. ξυνείλεκται δέ μοι τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσαι αὐτοῦ ἤρων· τὰ δὲ ἐξ ἱερῶν, ὁπόσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπανήχθη παραλελυμένα τοὺς θεσμοὺς ἤδη· τὰ δὲ ἐξ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτὸν ἢ αὐτὸς πρὸς ἄλλους ἔγραφεν. ἐπέστελλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἠλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς, Αἰγυπτίοις, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων, παρ' οἷς ὅ τι ἂν πράττοι. τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς.

Οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημονητικός τις ἦν εἴπερ τις ἄλλος, ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο, καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἔῤῥωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζομένιον ὄντα, καὶ ἀγέλαις καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀναθέντα, εἰπεῖν, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀπολλώνιος ἕτερος, Τυανεύς, φιλόσοφος νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀγρέσφων ἐν τῷ περὶ Ὁμωνύμων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὁ κληθεὶς Δύς-

---

1. ἐπιβάλλων A. 4. προαισθέσθαι Philostr. 5. διαβάλλοι] διαβάλοι A. 7. ἢ οὕτω] ὡς ἢ A. B. E., ὡς ut e sigla profectum abieci: Philostr. ἢ διαβεβλήσεταί γε καὶ Σωκρ. Tum διαβέβληται E. 8. καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι προελθ.] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philostratus auctiorem exhibet. *Küst.* Nempe ad eum fere modum, quemadmodum supra v. Ἀναξαγόρας. 9. ὗοι] ὕει E pr. Mox παρελθὼν Philostr. 11. προτιθέντες] προςτιθέντες A m. sec. Id quod recte se habet in Philostr. oratione, καὶ σοφίᾳ ταῦτα τοῦ Ἀν. προςτιθέντες. 12. προγινώσκειν] γινώσκειν E. 12. ἄνοιαν] Fortasse melius ἄγνοιαν. *Küst.* Sic Philostrati Regius. 14. εἰπεῖν Ald. et vulg. τι καὶ] τι ἢ A. et Philostr. 15. τοῖς τε] τῆς τε A. Latet Philostrati scriptura τοῖς τε τῆς σ. 20. ἐπέστελλε] ἐπιστέλλεται B. E. ἐπιστέλλε Med. 21. Δελφοῖς neglexit vulg.
2. παρ' οἷς ὅ τι ἂν πράττοι] Hic locus non est integer, qui apud Philostratum (quem confer) aliter legitur. *Küst.* Saltem recto Suidas περὶ ἐθνῶν neglexit sive π. ἐθῶν, post θεῶν poni solitum, quamquam id debetur διττογραφίᾳ. 4. Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημ. — ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι Philostr. lib. I. c. 11. (c. 14.) *Küst.* V. in v. Ἀνελέγετο. Ἀπολλώνιος] ὁ Ἀπολλ. A. E. διαμνημονητικὸς] διαμνημονευτικὸς E. Lege μνημονικός, praefixo forsan δή. 8. μνημοσύνην] μνήμην E. 11. εἶναι] Subiecerunt his B. Med. Ἔστι (ζήτει) περὶ Ἀπολλωνίου καὶ ἕτερα αὐτοῦ προγνωστικὰ ἐν τῷ Τιμασίων. 29. Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Philostratum p. 16. *Küst.* Repetita ut videtur ex v. Ἀναξαγόρας: unde fluxit inepta verborum iunctura Κλαζομένιον ὄντα καὶ — ἀναθέντα. 14. ἀναθέντα] Scribo ἀνέντα, ut apud Philostratum loco laudato. *Küst.* 18. Attigit istum Apollonium Salmasius in Spartiani Hadr. 22. 21. Ἀπολλώνιος — συζυγίας *Eudocia* p. 63. omissis tum περὶ συντάξεως . . δʹ, tum περὶ τῶν Διδύμου π. π. συνθέσεως. De Apollonio Dyscolo quaedam scitu digna tradidit grammaticus Aldinus, quem repetiit Osannus post Philem. p. 308. sq.

---

tarum sacerdotumque eius regionis dicta scriptis suis immiscuerit, et tanquam pictor imaginibus adumbratis colores addiderit, magus tamen non est habitus, quamvis sapientia plurimum invidiae moverit. Neque vero quod Apollonius multa praesensit, et quae eventura erant praedixit, recte quis eum artis magicae insimularit. alioquin et Socrates criminandus est ob ea quae praedixit, et Anaxagoras, qui Olympiis, cum minime plueret, pelle tectus ad imbrem praedicendum in stadium processit. cum igitur alia multa de Anaxagora commemorent, Apollonium tamen negant vi sapientiae futura praescire potuisse. tantae igitur ignorantiae hominum obviam eundum esse duxi, simulque accurate investigandum, quibus temporibus vir ille quidque dixerit aut fecerit, et quibus institutis sapientiae admirandus ac divinus appellari meruerit. haec autem a me collecta sunt, partim ex urbibus, quae ipsum adamarunt, partim ex templis, quorum ritus et sacra collapsa restituit; partim denique ex iis quae alii ad ipsum aut ipse ad alios scripsit. scripsit autem ad reges, sophistas, philosophos, Elienses, Delphos, Indos, Aegyptios, de diis, moribus, legibus, quibuscunque consuerat. quae vero certiora sunt, ex Damide audivi. — Hic Apollonius Tyaneus memoria si quis alius pollebat: qui ut plurimum quidem silebat, multa versabat animo, et centesimum aetatis annum agens, memoriae firmitate Simonidem superabat. extat etiam hymnus eius in Memoriam, quem canere solebat, in quo omnia a tempore consumi dicit, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse. — Idem Anaxagoram dixit Clazomenium, cum gregibus camelisque sua depascenda daret, pecudibus potius quam hominibus philosophatum esse. quod autem Crates Thebanus opes suas in mare demersisset, ea ratione effectum esse ut nec pecudes neque homines utilitatem aliquam ex illis perciperent. Ἀπολλώνιος ἕτερος. Apollonius alius, Tyaneus, philosophus iunior, qui vixit temporibus Hadriani Imperatoris, ut Agresphon tradit in libro *de viris cognominibus*. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. Apollonius Alexandrinus, cognomento Dysco-

κολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ, τοῦ τεχνογράφου γραμματικοῦ· ὃς ἔγραψε τάδε. Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, βιβλία τέσσαρα, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ', Περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν, ἐν βιβλίοις πέντε, Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων βιβλίον ἕν, Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν, ἕν, Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον, Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας, ἕν, Περὶ παρωνύμων, ἕν, Περὶ συγκριτικῶν, καὶ Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος, Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν, Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, Περὶ παθῶν, Περὶ τόνων κατηναγκασμένων βιβλία δύο, Περὶ τόνων σκολιῶν βιβλίον ἕν, Περὶ προσῳδιῶν, ε', Περὶ στοιχείων, Περὶ προθέσεων, Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν, Περὶ συνδέσεως, Περὶ διφορουμένων, Περὶ τοῦ τίς, Περὶ γενῶν, Περὶ πνευμάτων, Περὶ κτητικῶν, Περὶ συζυγίας.

Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεύς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά, Περὶ Τράλλεων, Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάττουσι. Τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οἱονεὶ τὸν ἥλιον, τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν. κιρνώμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἀστράσι καὶ κτίζει καὶ ζῳογονεῖ.

Ἀπολλώς, Ἀπολλῶ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς.

Ἀπολοίμην εὐκτικῶς. καὶ Ἀπόλοιντο. Ὡς ἀπόλοιτο ἡ κακία. Ἀπολλύειν δὲ καὶ ἀπολλύναι διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

---

1. τεχνογράφου γραμματικοῦ] Molestum illud γραμματικοῦ tollebat Cuperus Obss. I. p. 83. Aliud olim extitisse demonstrat Eudociae scriptura, τεχνογράφου καὶ δαιμονίου τῆς γραμματικῆς. 2. ὃς ἔγραψε τάδε] Praeter opera, a Suida hic recensita, scripserat etiam Apollonius Dyscolus περὶ Συνδέσμων, *De Coniunctionibus*; περὶ Ἐπιῤῥημάτων, *De Adverbiis*; περὶ Ἀντωνυμιῶν, *De Pronominibus*: quae tria opuscula MSS. extant in Bibliotheca regia Paris. digna profecto, quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia saepe in illis veteres scriptores deperditi citantur. *Küst.* Qui loco speciminis exordium libri de Pronominibus exscripsit, quod repeti supervacuum videbatur. „Scripsit etiam περὶ Ὀρθογραφίας, cuius meminit p. 270. de Syntaxi, necnon περὶ Μετοχῆς, cuius meminit pp. 297. et 322. περὶ τῶν Μετοχῶν, quod idem." *Toup.* MS. 3. συντάξεων A. 4. Ῥηματικόν] Sic habent duo MSS. Pariss. In prioribus vero editt. [et B. E. cum Eudocia] excusum est ῥηματικῶν, quod sensus loci respuit. Significare enim vult Suidas, scripsisse Apollonium περὶ Ῥήματος, *de Verbo*, eumque librum vocasse Ῥηματικόν: uti paulo post Ὀνοματικὸν vocatur liber, in quo idem Apollonius *de Nominibus* egerat. *Küst.* 6. Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνοματ.] Quis dubitet scribendum esse, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium scripsisse περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν: sic sensus et rei paritas requirit, ut hic legatur, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν. *Küst.* Ὀνοματικόν] In codice Vatic. [et Eudocia] legitur ὀνομαστικόν, ut Pearsonus monet. Sed et ὀνοματικὸν recte se habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνόματος: ut ὀνομαστικὸν a praeterito passivo ὠνόμασται. Praeterea ne cui ὀνοματικὸν suspectum sit, addo scripsisse et Herodianum grammaticum ὀνοματικόν, idque opus laudari ab Etymologo et Eustathio, ut monemus infra in v. Ἡρωδιανός. *Küst.* 9. Περὶ διαλέκτων] καὶ περὶ διαλ. A. B. E. Med. 11. σχημάτων Ὁμ.] Meminit Apollon. de Synt. p. 324. περὶ σχημάτων, quod idem fuerit. *Toup.* MS. Ipse laudavit unice τὰ περὶ σχημάτων, tum in libello de Coniunctt. tum de Pron. p. 339. Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας] Hoc opus etiamnum superstes est, editum primo a Xylandro, et deinde a Meursio. *Küst.* 12. περὶ τόνων κατην.] Attulit Choerob. p. 1246. 13. σκολιῶν mireris dictum: ipse περὶ διεψευσμένων τόνων se scripsisse tradit de Adv. p. 581. 16. διφορουμένων] διαφορουμένων B. E. Med. quod emendavit Portus.

1. πνευμάτων] Meminit Apollon. de Syntaxi p. 314. *Toup.* MS. Libellum alibi inscripsit περὶ δασείας καὶ ψιλῆς, de Adv. p. 612. de Pron. p. 332. 3. Ἀπολλώνιος Ἀρχεβ.] Vid. in Μετὰ Ἀπίων. *Hemst.* Sic *Eudocia* p. 59. Ἀρχεβίου] Ἀρχιβίου legendum docet Villoisonus Prolegg. p. II. sq. Quod praestant v. Ἀπίων, Schol. Dionys. Thr. p. 782. et praeter alios Etym. M. 4. περὶ λέξεων Ὁμηρ.] Huius operis meminit Hesychius in praefatione lexici sui. *Küst.* Schol. Apollon. Rhod. I. p. 154. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον οὐκ εὖ. Hic forte est, quem citat Phlegon de Mirab. c. 13. qui narrat aetate Tiberii Neronis terrae motum fuisse in Asia. *Reines.* Mirifice. 5. Haec fere cum *Eudocia* p. 50. 7. καὶ τῶν] κατὰ τῶν A. E. Med. et Eudoc. καὶ emendatio Porti a Küstero tacite recepta. 8. κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλ.] Vide Hieronymum Aleandrum in Tabulam Solis p. 19. et 35. *Küst.* ἐπὶ χειρὸς E pr. Tum ἔχον om. A. 9. τοῦ om. B. E. πλάττουσι — ἄγαλμα om. C. Apparet in his quaedam redundare. 10. κιρνάμενος B. E. Med. 12. Ἀπολλώς] Act. Apost. 18,24. In Lexic. π. Πνευμάτων p. 211. ed. Valck. Ἀπολλῶτος ὄνομα ἀποστόλου, l. Ἀπολλώς ὄν. ἀπ. *Toup.* MS. Ἀπολλὼ vulg. Ἀττικῶς ad accusativi formam spectare videtur. 13. Ἀπολοίμην] Ἀπολλοίμην C. Mox ἀπόλλοιντο E. 14. καὶ] δὲ καὶ A. C. Id probavimus, ita ut glossa superioribus accederet. Gl. habet Lex. Seg. p. 430. ubi om. καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

---

lus, pater Herodiani Technici: cuius scripta haec sunt. De partitione partium orationis libri quattuor. De Constructione orationis, libri IV. De Verbo, lib. V. De Verbis derivatis desinentibus in μι, liber unus. De Nominibus, liber unus. De Nominibus secundum varias dialectos. De Nominum femininorum casu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Aeolica, Attica. De Figuris Homericis. De Historia commenticia. De Affectionibus syllabarum. De Tonis difficilibus, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus, libri V. De Elementis. De praepositionibus. De Didymi Probabilibus. De Compositione. De iis quae duobus modis efferuntur. De voce τίς. De Generibus. De Spiritibus. De Possessivis. De Coniugatione. Ἀπολλώνιος. Apollonius Archebuli, sive Archibii F. De Dictionibus Homericis ordine scripsit alphabetico. Ἀπολλώνιος. Apollonius Aphrodisiensis, summus sacerdos et historicus, scripsit historiam Caricam. De Trallibus. De Orpheo eiusque sacris. Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Apollinis simulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis simulacrum significat Solem, universitatis huius harmoniam. cum reliquis enim stellis commixtus omnia producit et gignit. Ἀπολλώς, Ἀπολλῶ. Nomen proprium. Attice. Ἀπολοίμην. Peream. optative. Et Ἀπόλοιντο. Sic *pereat malitia.* Ἀπολλύειν autem et ἀπολλύναι, duobus modis effertur. item ἀποδεικνύειν et ἀποδεικνύναι, et omnia similia.

Ἀπὸ λύκου θύρας. ἐπὶ τῶν ἀπράκτως εὐθὺς ἀπιόντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀγρίων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. ἀποκαθαίρεσθαι.

Ἀπολυόμενος. ὑπεραπολογούμενος. Ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολάς, ἃς κατ' αὐτοῦ γίνεσθαι ἐπυνθάνετο.

Ἀπολύων. τῷ θανάτῳ παραπέμπων. Δαβίδ· Κύριε ἀπολύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ
246b ζωῇ αὐτῶν. ἄλλος δὲ ἑρμηνεὺς ἀπὸ ὀλίγων φησίν.

Ἀπομαγδαλία. τὸ σταῖς, ᾧ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον, ὃ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἀπέῤῥιπτον τοῖς κυσίν. ἢ ἡ τῶν κυνῶν τροφή, ἥτις ἦν σταῖς καὶ λίπος· ὡς καὶ ὁ Ποιητής·

Ἀεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ.

μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ σταῖς ἀπεψῶντο τὸ λίπος, καὶ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν. καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν· ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

Ἀπόμακτρα* σκυτάλων ἀπεσκοτημένα. ** δὲ ἐσκιοτροφημένα.

Ἀπομάττεσθαι. ἀναλαβεῖν, μιμεῖσθαι καὶ ἀποτυποῦν. Καὶ Ἀπομάττων Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μέν, ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν, ἄλλοι δέ, ἀντὶ τοῦ περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. ** ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.

Ἀπόμαχος. ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γεγονώς. Ὁ

---

1. θύρας] θήρας Erasmus III, 2, 86. Apostolius III, 98. *Gaisf.* Sed θύρας Arsenius p. 70. 2. ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν] ἐπὶ τῶν om. C. 3. Ἀπολυμαίνεσθαι] Agathias p. 38. ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα. Toup. MS. Lex. Seg. p. 430. et Hesychius: cf. Zon. p. 267. Vid. Il. ά. 313. Quae sequuntur in edd. ante Gaisf. λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύπος. παρὰ τὸ λυμαίνειν τὸ ὑπολειπόμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῦμα, λυμαίνω καὶ ἀπολυμαίνω. φύσει δὲ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. ὅτι καὶ τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπέριττον θάλατταν βάλλομεν. τὸ δὲ λῦμα ἐκ τοῦ ῥύπτω Αἰολικῶς. ῥύπτω, ἐῤῥύμμαι, ῥύμμα, καὶ λῦμα: ignorant MSS., scilicet ex Etym. M. p. 127. sive Zonara deprompta. 4. Ὁ δὲ πρεσβείας] Hunc locum Polybio tribuit Valckenarius. Ceterum Platoni restituendum Rep. X. p. 612. A. ἀπελυσάμεθα, i. e. excusavimus callideque removimus. 6. γενέσθαι] γίνεσθαι A. B. C. 7. αἰτιατικῇ post Ἀπολύων Gaisf. tacite: omittit etiam Zon. p. 266. Δαβίδ] ὁ Δαδ A. 8. Κύριε ἀπολλύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν] Haec sunt verba LXX. Interpretum Psalm. XVI, 14. sed ubi hodie pro ἀπολλύων legitur ἀπ' ὀλίγων. Malim tamen cum Suida legere ἀπολλύων: uti etiam legisse Theodoretum ex eius interpretatione, quam Suidas hic sequitur, apparet. *Küst.* Editio Romana LXX. Interpretum habet ἀπολύων, per unum λ. Et sic non solum editt. priores, sed etiam codices MSti Suidae. Quare aliud me egisse fateor, cum ἀπολλύων, per duplex λλ, in hac editione excudendum curavi. *Idem* in Addendis. 9. ἑρμηνεὺς] ἑρμηνεύων E. In B. E. leguntur post φησίν, quae edd. habent supra in Ἀπολλύειν. 10. Ἀπομαγδαλία. τὸ σταῖς, ᾧ ἀπομ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 412. *Küst.* ἀπομάττωνται A. 11. καὶ μετά] ὃ μετά A. B. C. E. Schol. et Zon. p. 243. Id restitui. 12 τοῖς κυσίν] τοῖς om. E. Mox ἥτις om. B. E. ἡ om. C. 13. ὁ Ποιητής] Odyss. κ'. 217. 14. Leg. αἰεί.

1. καὶ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν] Ἀπομαγδαλία proprie vocabatur cibus, qui canibus proiiciebatur, ut Suidas ex Scholiasta Aristophanis hic observat. Per elegantem vero metaphoram sic appellabatur omne donum vel munus, quod sycophantis aliisque improbis hominibus ad rabiem illorum placandam dabatur, ut patet ex hoc loco Philostrati de Vita Apoll. VII, 11. Ὡς ἀπαντλεῖν τῆς οὐσίας, τὸ μὲν ἐς τοὺς συκοφάντας, οὓς ἔδει μειλίττεσθαι τῇ ἀπομαγδαλίᾳ ταύτῃ· τὸ δὲ ἐς τοὺς ἄρχοντας etc. *Küst.* 3. ὑπερβαλεῖσθαι] πλὴν ὑπερβαλεῖσθαι A. B. C. E. edd. ante Küst. Πλὴν expungendum vidit Portus, utpote ex πληγάς in exitu praecedentis versiculi apud Aristophanem natum. *Gaisf.* 7. Ἀπόμακτρα σκυτάλων] Lege et distingue Ἀπόμακτρα. Σκύταλα. *Küst.* ἀπεσκοτημένα δὲ ἐσκ. praeter fidem librorum et Lex. Seg. p. 431. delevit Küsterus. Integriorem loci formam v. Ἐσκιοτροφημένα significat hanc, Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα. ** ἀπεσκοτωμένα δὲ ἐσκιατροφημένα. Ceterum Aristophanis dictionem supra tractavimus in v. Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκιοτραφημένα Med. 9. Ἀπομάττεσθαι] Hanc gl. et seq. habet Lex. Seg. p. 431. 10. ἀποτυποῦν] Cyrus in Anthol. III, 12. de Maca: πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης. *Reines.* Vid. Iacobsii Animadv. II. p. 454. n. III. καὶ ἀποτυποῦν E. marg. *Gaisf.* Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] P. 313, 17. 11. Οἱ μέν . . . ἀντὶ τοῦ περιπλ.] Ex Harpocratione. Excerpsit Zon. p. 268. οἱ μὲν οὖν τὸ ἀπομάττειν ἀντὶ — E. 13. Ex Harpocratione ante v. ἀπομάττεσθαι suppleas ὡς λέγομεν. 15. Ἀπόμαχος] Suid. in Ψευσθέντα. Οὐδὲν μέλον αὐτῷ. Φιλιππικός. Φάβιος Μαξ. *Hemst.* Auctor fragm. πῶς χρὴ τὸν τῆς πολιορκουμένης πόλεως στρατηγὸν πρὸς τὴν πολιορκίαν τάττεσθαι in Cod. MS. [Cizensi] post Iulium Africanum de apparatu bellico locatum, ubi init. dic. οὐ τῶν στρατιωτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπομάχου ἡλικίας. et paulo post: οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν πατρίδος ἄμυναν τηνικαῦτα τοὺς ἀπομάχους, οἷον γέροντας ἀσθενεῖς, παῖδας, γυναῖκας, προσαίτας, καὶ τοὺς μηδὲν συντελοῦντας τοῖς ἔνδον διὰ τῆς οἰκίας ἐξάγειν τῆς πόλεως, καὶ εἰς ἄλλην χώραν ἐκπέμπειν. *Reines.* Adde v. Πανδημεί et quos attulit Iacobs. in Philostr. p. 639. γεγονώς] Quae sequuntur usque ad finem gl. iis omissis habet C. καὶ ἀπόμαχος παραιτούμενος. Ὁ δὲ πλήττεται] Ex Agathia V. p. 164. notante Abreschio in Cattieri Gazophyl. p. 67. Immo p. 169. sive c. 23.

Ἀπὸ λύκου θύρας. *A lupi ianua*, de iis qui statim re infecta abeunt. alii vero de crudelibus et saevis intelligunt. Ἀπολυμαίνεσθαι. Purgari. Ἀπολυόμενος. Crimina obiecta diluens. *Ille vero legatos misit, ut quas calumnias contra se spargi audiebat, dilueret.* Ἀπολύων. Morti tradens. David: *Domine, e terra eos extirpa, et viventes adhuc dissipa.* Alius tamen interpres habet ἀπ' ὀλίγων, *a paucis.* Ἀπομαγδαλία. Massa, qua coqui manus abstergunt, quam χειρόμακτρον vocabant, et post manuum abstersionem canibus proiiciebant. vel cibus canum, qui constabat ex farina macerata et pingui, ut apud Poetam: *Semper enim affert escam animos delenientem.* post coenam enim pingue abstergebant massa farinacea, quam canibus deinde proiiciebant. Aristophanes: *Sed his te superatum iri puto: aut frustra videbor apomagdaliis in tantum corpus esse saginatus.* Ἀπόμακτρα. *Effigies baculis adumbratae.* Ἀπομάττεσθαι. Suscipere, imitari, effingere. Et Ἀπομάττων apud Demosthenem pro Ctesiphonte: quod alii interpretantur, abstergens, alii vero, ut sit, luto et furfuribus circumlinens initiatos: velut statuam luto obducimus. Ἀπόμαχος. Qui pugnae non interest,

δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρόν, ὡς μικροῦ δεῖν μελλῆσαι ἀπόμαχος ἔσεσθαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλυζόμενος ἀπόμαχος ἦν. Καὶ Ἀπόμαχοι οἱ μὴ ἐξισχύοντες μάχεσθαι. Οἱ μὲν ἀπόμαχοι ἑαυτοὺς κατεχρήσαντο, οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς τοὺς ἐναντίους ἀθρόοι ὥρμησαν, καὶ προθύμως κατεκόπησαν. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῷ ἐξηγγέλλετο, ὡς ἔσοιτο ὁ Θεοδώριχος ἠπατημένος ἀπόμαχος, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. Καὶ Ἀπομαχομένου, ἀνθισταμένου, παραιτουμένου. Ἀπομαχομένου δὲ τοῦ Φαβίου καὶ πολλὰς ποιουμένου δεήσεις, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἀπολυθείη.

Ἀπομάχομαι. δοτικῇ.

Ἀπομηνίσας. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμαν, ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ὑπό τινος μηχανῆς, ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν στρεφομένη ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον. καὶ τοῦτο καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος. ἐλέγετο δὲ Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπόμισθος. ἄμισθος, ὁ μισθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. κεῖται ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

Ἀπομώμοκα. ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. Καὶ Ἀπομωμοκότας, ἀποταξαμένους.

Πολλοὺς δὲ . . ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς
τέρμασιν ὥρας
. . . . διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί·

Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.

---

2. *Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλ.*] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae lib. II. cap. 9. *Küst.* 3. *Ἀπόμαχοι — οἱ μὲν* accedunt ex A. 7. *αὐτῷ ἐξηγγέλλετο*] *αὐτῶν ἐξηγγέλλετο* B. E. 8. *Θεοδόριχος*] *Θεοδώριχος* A. quod vel glossa peculiaris firmat; *Θεοδέριχος* B. E. Tum *ἐξηπατημένος* E. 9. *Ἀπομαχομένου*] *Ἀπομαχόμενος τῷ πάθει* Plut. in Caes. p. 118. in Bruto 264. Toup. MS. 13. Om. vulg. 14. *Ἀπομηνίσας*] Lex. Seg. p. 431. In Homer. Il. β'. 772. interpretatur Schol. *ἐπιμόνως ὀργισθείς*. Plura Stephanus Ind. Thesauri, Heynius in Il. τ'. 62. *Gaisf.* 16. *Ἀπὸ μηχανῆς*] *Ἀπὸ μηχανῆς: ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τραγῳδοὶ ἐξ ὕψους ὑπό τινος μηχανῆς θεοὺς εἰσῆγον· ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέγετο θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.* Haec C. reliquis omissis. „Plato in Cratylo [p. 425. D.] *Εἰ μὴ ἄρα δὴ ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοί, ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς ἀποφεύγουσι θεοὺς αἴροντες. καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἔχει.* Idem docet Aristoteles *περὶ ποιητικῆς*, et ex eo Horatius, *Nec deus intersit, nisi dignus vindice nodus.* Allusit Asterius Amaseae Episcopus Homilia in parabolam Lucae de malo oeconomo: *Εἰ γάρ τις ἐκ μηχανῆς πάντας ἀθροίσειεν.* Hinc petita est et illa locutio, *de coelo delapsus*, Ciceroni Ep. ad Q. fratrem." *Schott.* in Prov. e Suida III, 31. Vide Lex. Seg. p. 208. et Schol. Platon. p. 394. Schol. Luciani Hermot. 86. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. p. 41. 42. et quos attulit Walz. in Arsen. p. 68. 17. *δτεν*] *ὅτι* E. Illud etiam Schol. Luc., idque condonandum novicio huius narrationis scriptori. 18. *ἢ τόλμαν*] *φοβερά τινα* MS. 177. Expungendum *ἤ*. *τοὺς θεατάς*] *αὐτοὺς θ.* B. E.
4. *ἀπό τινος*] *ὑπό τινος* A. E. et Med. sola. 6. *στρεφομένη*] *στρεφόμενος* B. 7. *καταστροφὴν* ne quis desideret, *καταστολὴν* eundem in sensum usurpavit Schol. Arist. Pac. 1203. De infinitivi ratione alii viderint. Mox *καὶ* ante *Θεός* requirimus. 9. *Ἀπόμισθος*] Lex. Seg. p. 431. coll. Rhet. p. 215. Illinc reponas *ἢ* post *ἄμισθος*. *μισθῷ*] *μισθοῦ* A. C. et utrumque Lex. Seg. „Vide quae attulit Wesselingius in Diodor. Sic. XVII. 111." *Gaisf.* 10. *κεῖται δὲ*] *δὲ* omisi cum B. C. E. 12. *μὴ* om. E. *λαμβάνοντες* C. et Zon. p. 233. Vid. Demosth. Phil. I. p. 53, 16. In novissima parte conferendus Harpocratio. Continuo Gaisf. tacite (h. e. cum A.) dedit, ordine litterarum invito: *Ἀπομιμοῦμαι. αἰτιατικῇ. Ἀπομνημονεύω. αἰτιατικῇ.* Utramque gl. post v. *Ἀπομώμοκα* reposuit Med., equidem sustuli cum Küstero. 13. *ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεπ.*] Hunc sensum vox *ἀπομώμοκα* habet apud Aristoph. Lysistr. 902. ad quem locum grammaticus noster respexit. *Küst.* 13. *τὰς γυναῖκας* omisi cum A. et Zon. p. 268. 14. *Ἀπομωμοκότας, ἀποταξαμένους*] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 706. *Küst.* 16. Post *δὲ* (Gaisf. *δ'*) supplendum ex Aristophane *καλούς*. Huius dicti particulas tenent vv. *Διεμήρισαν* et *Τέρμα*.

---

qui propter debilitatem a pugnis abstinet. *Ille telo vulneratur in femore, adeo ut parum abesset, quin proelio cogeretur excedere.* Et alibi: *Ille vero moerore obrutus a pugna aberat.* † *Et qui propter virium infirmitatem pugnare non poterant, se ipsi interfecerunt; qui aetate florebant in hostem conferti fecerunt impetum, et strenue pugnantes occisi sunt.* † *Ut vero ei nunciatum est, Theodorichum, errore deceptum, proelio non interfuturum esse, retro cessit.* Et Ἀπομαχομένου, repugnante, recusante. *Fabio vero repugnante, et multas interponente preces, ut magistratum deponere sibi liceret.* **Ἀπομάχομαι.** Aptum dativo. **Ἀπομηνίσας.** Qui propter iram abiit. vel qui irasci desiit. **Ἀπὸ μηχανῆς.** De rebus mirabilibus et inopinatis dicitur. nam tragici poetae cum in scenam introducebant vel facinus audax, adeo ut spectatores commoverentur iis quae dicta fuissent, vel calamitosos miserarentur, quod res indignas passi viderentur, et odio prosequerentur calamitatis illius auctores vel eos qui aliquid iniuste fecissent: deos introducere solebant, non ex ipsa scena prodeuntes, sed superne ex aliqua machina, quam spectatores quidem viderant, sed illo die conversa dei faciem ostendebat. quo pacto fabulae conclusio existebat. Dicebatur etiam *Deus ex machina.* **Ἀπόμισθος.** Mercedis expers, qui mercedem pactus tamen opere peracto sine mercede dimittitur. extat vocabulum apud Lysiam in oratione adversus Calliclem. apud Demosthenem vero dicuntur, qui mercedem recusarunt. **Ἀπομώμοκα.** Iureiurando fidem meam feminis astrinxi. Et Ἀπομωμοκότας, qui alicui rei renunciarunt. Aristophanes Avibus: *Multos autem pueros formosos, qui pertinaciter gratiam recusarant, cum aetatis flos praeterisset amantes subegerunt.*

Ἀπομορξάμενον. ἀποπαυσάμενον.

Ἀπομόσαι, καὶ κατομόσαι. τὸ μὲν ἀρνητικόν, τὸ δὲ καταφατικόν.

Ἀπόμοιρα. μέρος. Ἀπόμοιρα δὲ τῆς στρατιᾶς ἀσκοὺς ἐπιφερόμενοι σποδιᾶς καὶ τέφρας πεπληρωμένους, ξιφιδίοις τούτους διέῤῥηξαν, καὶ τὸν ἀέρα ἐθόλωσαν. Καὶ Ἀγαθίας· Ἀπόμοιρα δὲ ἦν τῶν Φράγκων, καὶ ἀνὰ τὰ τῇδε πεδία ἐφοίτα χιλοῦ ἕνεκα.

Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω.

Ἀπόν. ἀπρεπές. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μὴ παρόν.

Ἀπὸ Ναννάκου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

Ἀπόνασθαι. κατατρυφᾶν, ἢ ὠφελεῖσθαι. Οὐ μὴν ἀπόνασθαί γε ξυνέβη τῆς βασιλείας αὐτῷ. τελευτᾷ γὰρ νόσῳ ἑπτὰ ταῖς πάσαις ἡμέραις.

Ἀπονέμου τῆς ἁμάξης· τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα τημελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

Ἀπονεύειν. ἐκκλίνειν, τρέπεσθαι. Συνέβαινε τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμενῆ, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Ἀπόνειμαι. ἀπόδος.

Ἀπονητί. ἄνευ πόνου. ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί· πάντα ταῦτα καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. λέγεται δὲ καὶ ἀπονητότατα.

Ἀπόνιπτρον. Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας.

εἰώθασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, λέγειν, ἐξίστω. Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον· προ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός.

Ἀπονομή. ἡ ἀπόμοιρα· ὡς μέρος τι τῶν περιγινομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πό-

---

1. *Ἀπομορξάμενος. ἀποπαυσάμενος*] Ἀπομορξάμενον. Ἀποπαυσάμενον A. C. E. Lex. Seg. p. 431. Spectat ad Aristoph. Ach. 664. (695.) cuius immemor Oudend. in Thom. M. p. 649. reponebat *ἀπομαξάμενος*. *ἀποπαυσάμενος*] Scribe meo periculo *ἀποπλασάμενος* ab *ἀποπλάττω*, quod idem significat atque *ἀπομόργνυμι*, i. e. *effingo*, *exprimo*. Vide Lexica. *Küst.* *ἀποψησάμενος* Hesych. in Ὀμόργνυ. Ὀμόρξαι. Ἀπομόρξατο. *Hemst.* Interpretatio ad sententiae potius quam orationis vim exigenda. 2. *Ἀπομόσαι*] Lex. Seg. p. 432. *Ἀπομόσαι* Aristoph. Nub. 1234. 4. *Ἀπόμοιρα*] Simocatt. p. 202. (= 277. D.) *Toup.* MS. Fragmentum ad eandem narrationem referri videtur, quam adumbrat v. *Κονιορτός*. 5. *σποδιᾶς*] *σποδοῦ* E. 6. *τούτοις* B. 7. *Ἀγαθίας*] Lib. I, 17. p. 29. 10. *Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω*] Haec suspecta mihi sunt. Portus legendum putabat *ἀπομινυρίζω*: quam coniecturam in medio relinquo. *Küst.* Fort. *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω.* Clem. Alex. Paed. II, 6. p. 198, 5. *Hemst.* Quem vid. in Luciani D. Mortt. VI, 3. T. I. p. 353. 11. *ἀπρεπές*] *ἀπρεπὲς* pertinet ad *ἄπροπον* vel *ἀπᾷδον*, quae per *ἀπρεπὲς* ab Hesychio redduntur. *Valck.* *Ἀπόν: ἀπρεπές* Lex. Seg. p. 432. 11. *δὲ* addit A. *σημαίνει* et *τὸ* om. E. 12. Vide Vat. App. I, 10. quaeque olim ferebantur sub v. *Νάννακος*. 14. *Ἀπόνασθαι*] *Ἀπώνασθαι* C. Glossam sine exemplo habet Lex. Seg. p. 432. *ἀπολαῦσαι* Zon. p. 282. Vide v. *Ἀπώνατο*. 16. *τελευτᾶν* mendum vulg. *τελευτᾷ* Hemsterhusius cum B. C. E. Med. *τελευτὰ* A. Dativi tamen participium flagitant, velut *ἄρξας* sive *βασιλεύσας*. 17. *Ἀπονέμου*] *Ἀπὸ γέμου* A. „Vox haec procul dubio corrupta est", cuius loco Portus scribendum putabat *ἀνόναιό μου*, i. e. *fruere*. Cogitent acutiores, an forte alia medicina hic locus indigeat. *Küst.* *ἀποναίμην* Hemsterhusius, quem occuparat dudum Pricaeus in Eu. Ioan. X, 13. *Ἀπονέμου μοι τῆς ἁμάξης, τῶν δ' ὄνων οὔ μοι μέλει* Scaliger in Stromatei v. 1196. qui recte trochaicos tetrametri numeros perspexit. Vox adhuc controversa. Mox *μέλλει* B. E. Med.

3. *Συνέβαινε*] Polybio tribuit Valckenarius. Vide illius fr. histor. 4. 7. *Ἀπόνειμι*] *Ἀπόνειμαι* A. C. et Zon. *Ἀπόνειμε* B. E. et Edd. ante Küst. *Ἀπόνειμον*, Pindaricum illud, Lex. Seg. p. 432. In fine *Ἀπόνειμε δέ* addunt B. E. Med. *Ἀπόνεμε δὲ ψιλόν* Zon. p. 268. 9. *ἀκμητί*] *ἀνακμητί* E. *Ἀπονητὶ — συστέλλεται* habet Lex. Seg. p. 432. 10. *ἀπονητότατα*] *Ἀπονητότατος* C. Mox A. in marg. *Ἀπονίμω: δοτικῇ*. 11. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 592. (616.) 12. Locum hunc Aristophanis citat etiam Athenaeus lib. IX. p. 409. ubi *ἀπόνιπτρον* exponit *τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν*. *Küst.* 13. *ἐκχέοιτο*] *ἐκχέοιτο* A. 14. *τῶν παριόντων, λέγειν*] *λέγειν τῶν παριόντων* scripturam A. C. et Med. correxit tacite Küsterus. 15. *ἐξίτω*] Legendum esse *ἐξίστω* patet ex hoc versu Aristophanis, qui priorem proxime sequitur: *Ἅπαντες ἐξίστω παρῄνουν οἱ φίλοι*. Apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur *ἔξω*, pro quo itidem scribendum est *ἐξίστω*. *Küst.* Monuerat Portus: utramque medelam praeceperat Iungerm. in Polluc. X, 78. *Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον. πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός*] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. Vesp. 1211. *Ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν. μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι ἀπονίψασθαι.* Athenaeus lib. IX. p. 408. *Ἀριστοφάνης δ' ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρός, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι.* Sensus horum verborum est, *κατὰ χειρὸς* apud veteres significasse aquam, qua manus ante coenam lavabantur; *ἀπονίψασθαι* vero dictum fuisse de ablutione manuum post coenam. *Küst.* Eadem Lex. Seg. p. 432.

Ἀπομορξάμενον. Qui post sudorem quievit. **Ἀπομόσαι.** Iureiurando negare. *Κατομόσαι* vero, iureiurando affirmare. **Ἀπόμοιρα.** Pars. *Pars vero copiarum utres gestantes, cinere et favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, et aerem obscurarunt.* Et Agathias: *Pars autem Francorum pabulandi causa per hos campos palabatur.* **Ἀπομυρίζω.** Vocem edo. **Ἀπόν.** Indecorum. significat etiam absens. **Ἀπὸ Ναννάκου.** *A Nannaco.* de valde vetustis et antiquis rebus dicitur. **Ἀπόνασθαι.** Deliciis frui vel fructum percipere. *Haud tamen regno frui ei licuit: septimo enim die dominatus obiit.* **Ἀπονέμου τῆς ἁμ.** *Fruere curru; asinos enim nihil curo.* proverbium de iis qui domestica curant alienis neglectis. qui enim proprium habent currum, et asinos conducunt, filos negligunt. **Ἀπονεύειν.** Inclinare, vergere. *Accidit ut Aenii, iam dudum seditione laborantes, novissime alii ad Eumenem, alii ad Macedoniam animos inclinarent.* **Ἀπόνειμαι.** Tribue. **Ἀπονητί.** Sine labore. Huius generis sunt *ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί*: quae omnia producuntur et corripiuntur. dicitur etiam *ἀπονητότατα*. **Ἀπόνιπτρον.** Aristophanes: *Tanquam sordes ablutas vesperi effundentes.* Veteres enim si forte sordes ex fenestris effundere vellent, ne quis praetereuntium iis inquinaretur, clamare solebant, Recede hinc. Et *Ἀπονίψασθαι* dicebatur de ablutione manuum post coenam: *Κατὰ χειρὸς* vero de ea, quae ante coenam fiebat. **Ἀπονομή.** Sic vocabantur portio residua, quam ex metallis civitas accipiebat. vel portio

λεως· ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος.

Ἀπονοστήσει. ἐπανελεύσεται.

Ἀπονοσφίζεσθαι. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. παροιμία ἀπὸ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ, οὕτως· Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπό τινος νοῦ καταπεσεῖν.

Ἀπόνοια. ἄνοια, ὕβρις. Προκόπιος· Ἀδικούμενοι εἰώθασιν εἰς ἀπόνοιαν τρέπεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ὅπερ ἔπαθον καὶ οἱ Βένετοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. καὶ πρῶτα μὲν τοῖς στασιώταις τὰ ἀμφὶ τὴν κόμην ἐς νεώτερόν τινα παραβέβληται τρόπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτὴν οὐδὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τοῦ μὲν γὰρ μύστακος καὶ τοῦ γενείου οὐδαμῇ ἥπτοντο, ἀλλ' αὐτὸν κατακομᾶν ἐπιπλεῖστον ὥσπερ οἱ Πέρσαι ἐς ἀεὶ ἤθελον. τῶν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν τὰ ἔμπροσθεν ἄχρις ἐς τοὺς κροτάφους ἀποτεμνόμενοι, τὰ ὄπισθεν ἀποκρέμασθαι σφίσιν ἐπὶ μακρότατον λόγῳ οὐδενὶ εἴων, ὡς οἱ Μασσαγέται. διὸ καὶ Οὐννικὸν ἐκαλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδος. καὶ τὰ ἱμάτια εὐπάρυφα ἠξίουν εἶναι. Καὶ αὖθις Ἰουλιανός· Τὸ μὴ προιδέσθαι τό τε δυνατὸν καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν πράγμασι, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας ἐστὶ σημεῖον.

Ἀπονυχιῶ σου τὰν πρυτανείῳ σιτία. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων. Ἀφαιρήσομαι γάρ φησι τὴν σίτησιν. Ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. ἀπὸ τοῖς ξένοις.

Ἀποξύονται. ἀποτίθενται.

Ἀπὸ ξυστοῦ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀπὸ ξυστοῦ εἶπεν.

Ἀποξυστροῦνται. ἐπικάμπτονται καὶ ἐπιστρέφονται. Πολύβιος· Αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυ-

---

1. μισθωτούς] μισθωτάς recepimus ex A. C. Lex. Seg. p. 432. et Harpocr. Pal. 2. λάβοι] λάβῃ probavi cum Harp. B. E. et C pr. Cum edd. consentit Lex. Seg. 3. Ἀπονοστήσει] V. Συμφήσας. Hemst. Lex. Seg. p. 432. Idem reddendum videtur Hesychio, ubi vulgatur, Ἀπονοστήσῃ. ἀποκομίσει. 4. Ἀπονοσφίζεσθαι] Lex. Seg. p. 432. 5. Vide similem Hesychii glossam et Arsen. p. 70. ἐπὶ τῶν] ἀπὸ τῶν A. B. E. et Arsen. 6. μηδὲ ὄνοις] μηδὲ om. C. et Schol. Arist. 7. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1275. 9. Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas hic citat, extat lib. III. de Legg. [p. 701. C.] circa finem, sed ubi hodie legitur ἀπ' ὄνου, non vero ἀπὸ νοῦ. Küst. ἀπὸ νοῦ tamen praeter alios codex omnium antiquissimus. ὡς οὐκ] ὡς om. C. 14. Προκόπιος] Histor. Arc. cap. 7. Küst. Continuantur haec in v. Εὐπάρυφα. 16. Verba ὅπερ — Ἰουστινιανοῦ ascita sunt ad Procopium supplendum. 17. πρῶτον] πρῶτα A. Procop. — ἀμφὶ] ἐς Procop. 18. τινα] τι B. E. παραβέβληται] Lege μεταβέβληται, ut apud Procopium. Küst. μετεβέβλητο Procop. Mox idem αὐτοὶ pro αὐτήν. 20. Hinc olim observatio quaedam in v. Γένειον est traducta.

1. αὐτὸν] Cum duo substantiva praecedant, μύσταχος et γενεῖον, αὐτὸν ad prius tantum referri potest. Quare praestat legere αὐτά, ut, quod sensus et constructio requirunt, pronomen illud ad utrumque referatur. Küst. αὐτὸ B. E. αὐτοῖς τοῦ καὶ Procop. 2. ἔθελον] ἤθελον A. B. E. Med. Procop. 3. ἄχρις] ἄχρι E. Procop. ἀποτεμνόμενοι Procop. 4. ἀποκρέμασθαι] ἐπικρέμασθαι E. 5. Μασαγέται B. E. Οὔννιον] Οὐννικὸν Gaisf. A. B. E marg. et Procopius, ubi διὸ δὴ καὶ Ο. τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκάλουν. Οὐννικὸν diserte loco suo positum. 8. προϊδέσθαι] προϊδέσθαι A. Scripsi προϊδέσθαι. 9. πράγμασι] πράγμασι A. 10. Ἀπονυχιῶ σοῦ τὰν πρυτ.] Aristoph. Equ. 716. Haec olim repetebantur in v. Ὀνυχίζεται. πρυτάνῃ A. B. C. E. edd. ante Küst. 11. ἀφαιρήσομαι — ὀνυχιζομένων om. vulg. invito Küstero. ἐκ μεταφ. B. E. C. Med. 12. σίτησιν] σίτισιν A. Ἀπονυχίσαι] Lex. Seg. p. 432. cf. Philem. p. 287. ἀπονυχίσαι δὲ E. 14. τοῖς ἀποξένοις] ἀπὸ τοῖς ξένοις A. B. E. Lex. Seg. in MS. et edd. vett. Mutavit tacite Küsterus ex Porti emendatione. Probabiliter Bekkerus ἀντὶ τοῦ ἀξένοις. Gl. om. C. 15. Ἀποξύονται. ἀποτίθενται] Ἀποξύω proprie significat abrado. Per translationem vero demo vel adimo: quo sensu Homerus Il. ι. 446. dixit, γῆρας ἀποξύειν, senectutem demere. Hinc ἀποξύεσθαι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel qui aliquid deponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt γῆρας ἀποξύεσθαι, i. e. senectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidae. Küst. Lex. Seg. p. 432. Hinc castigandus Eunapius V. Soph. p. 99. τὸ γῆρας ἀπεξυσμένης. 16. Ἀπὸ ξυστοῦ] Lego Ἀποξύω. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποξύσας εἶπεν. Nempe Il. ι. 446. Toup. MS. Ἀποξυστοῦ bis A. Hoc loco quid faciendum sit incertum; quamquam conferatur v. Ξύει. 17. ἐπιστρέφονται] καὶ ἐπιστρ. dedi cum A. Πολύβιος] Lib. II. 33. Küst.

---

eorum, quae inter plures mercenarios distribuebantur, ut unusquisque partem aliquam acciperet. *Ἀπονοστήσει*. Redibit. *Ἀπονοσφίζεσθαι*. Separari. *Ἀπ' ὄνου καταπεσών*. *Ab asino delapsus*. proverbium de iis dictum qui equitare conantur, cum ne asinis quidem uti sciant. Aristophanes *Nubibus*: *Quid tandem nugaris, tanquam ab asino delapsus?* Philosophus vero Plato proverbium hoc effert non ἀπ' ὄνου, sed ἀπὸ νοῦ, his verbis: *Non autem indomito quasi ore praeditum et impetu sermonis abreptum, secundum proverbium, mente excidere.* *Ἀπόνοια*. Amentia, insolentia. Procopius: *Homines iniuriis lacessiti ad desperatam audaciam redigi solent: quod etiam Venetis sub Iustiniano accidit. et primum quidem factiosi novam quandam capillorum ornandorum rationem excogitarunt, et genere tonsurae ab aliis prorsus diverso uti coeperunt. nam mystacem et barbam intonsam sinebant, eamque more Persarum prolixissimam alebant. capillos vero anteriores usque ad tempora detondentes, posteriores quam longissimos more Massagetarum temere sibi dependere sinebant. quare hunc habitum Hunnicum appellavere. praeterea vestibus quoque nisi elegantibus indui nolebant.* Et Iulianus: *In rebus gerendis non praevidere quid fieri possit, quid non, extremae recordiae signum est.* *Ἀπονυχιῶ σου*. *Auferam tibi victum Prytanei.* per translationem ductam ab iis qui ungues resecant. Dicitur autem potius ἀπονυχίσαι quam ὀνυχίσαι. *Ἀποξένοισιν*. Inhospitalibus. *Ἀποξύονται*. Deponunt. *Ἀπὸ ξυστοῦ*. Ab hasta. Homerus. *Ἀποξυστροῦνται*. Inflectuntur, incurvantur. Polybius: *Gladii Gallorum ita fabricati sunt, ut primo tantum ictu caedant: a quo statim et in longitudine*

στροῦνται καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἐπὶ τοσοῦτον ὥςτε, ἂν μὴ δῷ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις ἐρείσαντας πρὸς τὴν γῆν ἀπευθῦναι τῷ ποδί, τελέως ἄπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγήν.

Ἀποπάλλω. γενικῇ.

280 Ἀπὸ παραγγέλσεως. Οἱ δὲ ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος.

Ἀποπάτημα. αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσῷ γένει·

Τί γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρατῖνος Δραπέτισι·

Τὸν Κερκύονά τε ἕωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ
τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα.

Καὶ Ἀποπατησόμενοι, τὴν κόπρον κενώσοντες. πάτος δὲ ἡ ὁδός. Ἀριστοφάνης·

Οὐδεὶς θύει τοπαράπαν, οὐδ' εἰςέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

Ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός. καὶ Ἀριστοφάνης περὶ Κλεωνύμου φησίν·

Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο στρατιὰν λαβών,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγε;
Τῇ πανσελήνῳ.

Ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα.

Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. κέλευσμα γάρ ἐστι ναυτικὸν ἐφ' ἕνδεκα κώπαις λεγόμενον. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρῶν ἐς κῦμα. ἐπὶ τῶν δι' ἃ πάσχουσιν αἱρουμένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἴς τινα δυςκολίαν.

Ἀποπεπιστευκότες. εἰς πίστιν ἐλθόντες. Ἤδη πάντες ἀναπεπτώκασι διὰ τὴν ὑποκειμένην ἑορτὴν ἀποπεπιστευκότες τοῖς εἰςιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ θαῤῥήσαντες, βεβαιωθέντες.

Ἀποπεπόνηκας. τῶν πόνων ἔληξας.

Ἀποπερατοῦσαν. συμπληροῦσαν. Καὶ Ἀποπεραίνοντες, τελειοῦντες. Παιδαρίων τε καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Ἀποπεφασμένον. ἀπειρημένον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφανερωμένον. οὕτω Δείναρχος καὶ Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

---

2. κἂν μὴ] ἂν μὴ A. B. E. C. Polyb. 4. ταχέως ἄπρακτον] Rectius apud Polybium τελέως ἄπρ. *Küst.* τελέως A. B. E. 5. Ἀποπάλλω] Delevit Küsterus. 6. Οἱ δὲ] Xenoph. Anab. IV, 1, 5. καὶ ante ἀφικνοῦνται inserit C. 7. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ Xenoph. 9. Εὔπολις Χρυσογένει· Τί γάρ ἐστ' ἐκ.] Fragmentum hoc Eupolidis et quod sequitur Cratini citat etiam Etymologus v. Ἀπόπατος. *Küst.* 10. Χρυσογένει] Sic omnes cum Lex. Seg. et Etymol. MS. Dorv. p. 132, 12. Vide in Hephaestionem XVI, 3. *Gaisf.* 11. ἐκεῖνος] ἐκεῖνο Lex. Seg. et Etymol. Athenaeus XIV. p. 658. D. τὸ γὰρ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἶπεν Εὔπολις. σκώπτων γὰρ Διδυμίαν τινὰ ἀποτράγημα εἶπεν ἀλώπεκος. *Gaisf.* Dubito an idem Eupolidis locus significetur. 12. Δραπέτισι] Δραπέτισι A. Lex. Seg. In Cratini versu saltem voces illae ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα numerorum anapaesticorum incessum produnt. Etym. M. τὸν Κερκύωνα ἕωθεν. 16. Ἀριστοφάνης] Plut. 1184. sq. — οὐδὲ εἷς θύει τ. οὐδέν, οὐδ' εἰςέρχεται. Et extat quidem in E. ὅθεν καὶ περίπατος· Ἀριστοφάνης δὲ νῦν δ' οὐδεὶς θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' ε. 18. πλεῖν] πλὴν A. Cf. v. Πλεῖν. 19. Ἀπόπατος — γαστρὸς om. E. et mox Ἀριστοφάνης. περὶ Κλεωνύμου] Error mirificus. 20. Ἀριστοφάνης] Acharn. 81 — 84. 21. Ἀλλ' om. A. B. E. 22. ὄρων Edd.

3. Posteriorem glossae partem repetit v. Ἀφεδρών. ἀφεδρὼν] ἀφαιδρὼν A. Mox λυτρώνων A. Med. λυτρὰν E pr. Gl. habet Lex. Seg. p. 433. 5. Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἑνδ.] Apud Aristoph. Equ. 543. unde locus hic depromptus est, scriptum est παραπέμψαι' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. *Küst.* Adde v. Ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. 7. λεγόμενον et mox φησὶ om. C. 8. Ἀπὸ — πετρᾶν] A poeta Dorico usurpatum fuisse monstrat πετρᾶν. *Hemst.* Atqui A. B. C. E. πετρῶν. 11. Ἀποπεπιστευκότες] Vide supra v. Ἀπεπίστευον. *Küst.* 12. πάντα] L. πάντες. *Iam omnes remisso sunt animo et curis vacuo propter instans festum, plane confidentes ingredientibus, nihilque mali suspicantes. Hemst.* Dedi πάντες ex A. Quo concidit suspicio Schweighäuseri Opusc. II. p. 204. ἀναπεπτώκασι, aperuerunt. 15. Ἀποπεπόνηκας] Aristoph. Thesm. 252. *Hemst.* 16. Ἀποπερατοῦσαν] Lex. Seg. p. 432. 17. Παιδαρίων] De hoc fragmento dictum in v. Ἀπεφρύγοντο. δὲ καὶ] τε καὶ A. B. C. E. 19. Ἀποπεφασμένον. ἀποδεδειγμένον — Νεαίρας] Ex Harpocratione Palat. ἀπειρημένον etiam Lex. Seg. p. 433. Item Hesychius. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφ.] Vide infra vv. Πεφασμένος et Πωλοῦσι. *Küst.* 21. Λυσίας] Locus Lysiae, ad quem Suidas hic respicit, extat in orat. contra Theomnestum p. 117. [p. 362. sq. Rsk.] sed ubi legitur πεφασμένως, quod ipse orator ibi exponit φανερῶς. *Küst.* καὶ Λυσίας om. Lex. Seg. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας] P. 1367.

---

et in latitudine ad instar strigilum incurvantur, adeo ut nisi tempus militi concedatur, quo mucronem terrae admotum pede dirigat, secundus illorum ictus prorsus sit inefficax. Ἀποπάλλω. Aptum genitivo. Ἀπὸ παραγγέλσεως. *Illi vero iussu ducis iter facientes sub primum lucis ortum ad montem pervenerunt.* Ἀποπάτημα. Excrementum. Eupolis Aureo Saeculo: *Est enim ille quid? vulpis excrementum.* Cratinus Fugitivis: *Et Cercyonem offendens mane ventrem super oleribus exonerantem strangulavi.* Et Ἀποπατησόμενοι, ventrem exoneraturi. πάτος autem viam significat. Aristophanes: *Nunc vero nemo quicquam immolat, neque templum ingreditur, nisi forte ventrem exoneraturi plus decies mille.* Ἀπόπατος enim significat exonerationem ventris. Idem Aristophanes, ubi sermo fit de Cleonymo: *Sed ad ventrem exonerandum processit exercitum adducens, et cacavit octo menses in aureis montibus. Quanto vero tempore podicem contraxit? Tempore plenilunii.* Ἀπόπατον et κοπρῶνα utrumque de latrina dicunt. ἀφεδρὼν vero et λυτρὼν voces sunt barbarae. Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κ. Translatio ducta est a rebus nauticis. est enim celeusma nauticum, quod ἐφ' ἕνδεκα κώπαις vocatur. Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρ. De iis dicitur qui propter mala, quae patiuntur, ipsi se in aliquam molestiam coniiciunt. Ἀποπεπιστευκότες. Qui fiduciam conceperunt, qui suspicione vacant. *Iam omnes se remiserunt et propter instantes ferias ingredientibus confidunt.* Ἀποπεπόνηκας. A laboribus cessasti. Ἀποπερατοῦσαν. Implentem. Et Ἀποπεραίνοντες, perficientes. *Puerorum et feminarum nugas nectentes et componentes.* Ἀποπεφασμένον. Interdictum. vel ostensum et manifestatum. sic Dinarchus, Lysias, Demosthenes in oratione contra Neaeram.

Ἀποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἀπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιος· Τῷ γὰρ ὄντι συνέβαινε τοὺς τῷ ὄντι φιλοσοφίας ἐρῶντας τῶν νέων ὥςπερ ἐν πυρὶ χρυσὸν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὡμολόγει τὴν ἀπόπειραν, αὐτὸ τοῦτο μάλιστα δι' ἣν ἡ ἀπόπειρα, σπουδή τις εἶναι προςποιουμένη καὶ ἐλλοχῶσα τὰς νεοπρεπεῖς ἀττούσας κινήσεις. ἐμὲ γοῦν διεκώλυεν ὡς χαλεπωτάτου ὄντος τοῦ πράγματος. Καὶ Ἀποπειρῶμαι, γενικῇ.

Ἀποπηδῶ. γενικῇ. καὶ αἰτιατικῇ δέ· Ἀποπηδᾶν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δῆμον.

Ἀποπλανῶ. γενικῇ.

Ἀποπληξία. θλῖψις, μανία, ἄνοια. Ὅτι Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ
390 πάθος ἀποπληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. Καὶ Ἀπόπληκτος, ὁ πεπονθώς.

Ἀποπλήσας. Ἑνί γε τρόπῳ τὸν προςδιαλεγόμενον ἀποπλήσας ἐξέπεμπεν.

Ἀποπομπαῖος. ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. Καὶ Ἀποπομπαῖοι θεοί τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Καὶ Ἀποπομπή, ἀντὶ τοῦ ἀποτροπή.

Ἀποπορευτέα. Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν καὶ τῶν ἐκείνῃ δυςχωριῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, ὑποστρεπτέον.

Ἀποπορεία. ἡ ἀπαναχώρησις. Ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν. τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος· Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβούλετο τὴν ἀποπορείαν, ᾗπερ ἐληλύθει, ποιήσασθαι. τουτέστι τὴν ἐπάνοδον.

Ἀποπρεσβεύει. ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.

Ἀποπρίω. ἀντὶ τοῦ ὤνησαι καὶ ἀπόδος ἀπὶ τῆς ἀπολωλυίας.

Ἀποπταίη. πετασθῇ.

Ἀπόπτολις. ἔρημος, ἄπολις.

Ἄποπτον. πόῤῥωθεν ὁρώμενον· ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον.

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

ἄποπτος γὰρ ὁ ἀθεώρητος. Σοφοκλῆς·

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω.

1. *Ἀποπεφοίτηκεν*] Lex. Seg. p. 433. Cf. Pierson. in Moer. p. 409. sive Toup. in v. *Χρυσοχοεῖον*. Addit Hesychius *ἀπεδημεῖ*, h. e. *ἀποδημεῖ*. 4. Locus haud leviter affectus: cuius sententiam utcunque in Latinis significavi. 9. *Καὶ Ἀποπειρῶμαι* usque ad *Ἀποπλανῶ γενικῇ* delevit Küsterus. 11. *παρὰ δῆμον* edd. vett. Exemplum propemodum incredibile. 13. *θλῖψις* om. Lex. Seg. p. 433. 16. Apoplexia Verum occubuisse tradit etiam Capitolinus Marci c. 14. et Veri c. 9. 19. *Ἑνί δὲ*] *ἐνί γε* A. B. C. E. Med. Vide Porson. in v. *Ἀμωςγέπως*. Mox *τῷ* ante *τρόπῳ* omisi cum A. C. 20. *ἐξέπεμψεν*] *ἐξέπεμπεν* A. Post hanc vocem extabat glossa ex v. *Ἀποψοφεῖν* inculcata: *Ἀποπνέω. γενικῇ. Ἀποπνεῖν καὶ διαπνεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν.* Eam delevi cum A. C. 21. *Ἀποπομπαῖος*] Vid. Levit. c. XVI. *Küst.* 22. *Ἀποπομπαῖοι* et *Ἀποπομπή* habet Lex. Seg. p. 433.

1. *Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορ.*] Misere hic Suidas laceravit et corrupit verba Agathiae, apud quem lib. II, 22. p. 60. sic legitur: *Τοιγάρτοι ἀποπορευτέα μὲν αὖθις αὐτῷ ἐπὶ Τήλεφίν τε καὶ τὴν ἐκείνῃ δυςχωρίαν οὐ μάλα ἐδόκει, ξύλα δὲ καὶ ἀκάτους, αἳ δὴ ἐς τοῦτο πεποίηντο, ζεύξας τὰς τοῦ Φάσιδος ὄχθας, καὶ οἷον γέφυραν τεκτηνάμενος, διεβίβαζεν ἀδεῶς ἅπαν τὸ στράτευμα.* Küst. Ceterum *ἀγαθὰ* pro *Ἀγαθίας* A. C. E. Med. 2. *τῶν ἐπὶ Φᾶσιν ποταμῶν*] *ἐπὶ Φ. ποταμὸν* A. *ἐπὶ τῶν εἰς Φ. ποταμὸν* B. E. *ἐπὶ Φ. π.* C. omisso *τῶν*. 3. *ἐπανακτέον*] *ἀπαντητέον* MS. 2551. *ἐπαναχτέα, ὑποστρεπτέα* C. 5. *Ἀποπορεία*] Dio Exc. Vales. p. 650. Mox *ᾗπερ ἐληλύθει*, *eo, unde venerat* Küsterus. Immo, *eadem via qua venerat.* *Toup.* MS. *ἀπαναχώρησις*] *ἀναχώρησις* E. 7. *Προκόπιος*] Lib. II. de Bell. Pers. 12. *Küst.* 8. *ἐβουλεύετο*] *ἐβούλετο* A. E. Procop. 11. *Ἀποπρεσβεύει*] Lex. Seg. p. 433. 12. *Ἀποπρίω*] Respicit Suidas Aristoph. Ran. 1257. *Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον.* Ubi vid. Schol. *Küst.* Schol. tamen in v. 1260. illam interpretationem rettulit ad v. *πρίω*. 14. *πετασθῇ* tenent Zon. p. 269. et Hesychius. 15. *Ἀπόπτολις. ἔρημος, ἄπολις*] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 207. 16. *Ἄποπτον. ἀθεώρητον, ὑψηλότατον*, nec plura Lex. Seg. p. 433. *ὑψηλὸν* Zon. p. 251. cuius loco *ἢ πολύοπτον* apud Hesychium. 18. *Ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χ.*] Sophocl. Oedip. R. 760 — 62. Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 164. Ante *ἐξικέτευσε* B. E. Med. ponunt *Ἄποπτος*. 19. *σφ' ἐπιπέμψαι*] *σφε πέμψαι* A. B. Illud unus E. 20. *τοῦδ'*] *τοῦτ'* A. E. Med. 21. *Σοφοκλῆς*] Ai. 15. 16. Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 181. 23. *ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί*] *ἀκούω* A. B. E. Supra *ὡς εὐμαθές σου* om. E.

Ἀποπεφοίτηκεν. Abiit. *Ἀπόπειρα.* Tentamen. Damascius: *Revera enim contingebat, ut adolescentes, qui vere philosophiam amabant, ut aurum igne explorarentur. quod si minus tentatio facultatem manifestaret, propter quam ipsam iuvenes tentarentur, iudicium tamen fiebat de studio simulato et iuvenilem cupiditatum alacritatem fallenti. me quidem illud deterrebat ab negotio, quod difficillimum esse senseram.* Et *Ἀποπειρῶμαι*, aptum genitivo. *Ἀποπηδῶ.* Aptum utrisque casibus. ** *Ἀποπλανῶ.* Aptum genitivo. *Ἀποπληξία.* Apoplexia, insania, amentia. *M. Verus, Antonini frater, Imperator Romanorum, inopinata morte periit, multo saniei et sanguinis fluxu spiritum eius intercludente: quem morbum medici apoplexiam vocant.* Et *Ἀπόπληκτος*, apoplexia laborans. *Ἀποπλήσας. Cum una aliqua ratione satisfecisset illi, quicum colloquebatur, eum dimisit.* *Ἀποπομπαῖος.* Hircus emissarius. Item dii quidam vocabantur *Ἀποπομπαῖοι*, i. e. Averrunci. Et *Ἀποπομπή*, averruncatio. *Ἀποπορευτέα.* Abeundum, redeundum. Agathias: *Quare ad Phasin fluvium et quae ibi sunt loca transitu difficilia redeundum sibi non censuit.* *Ἀποπορεία.* Abitus, reditus. *Praecepisse sequentibus famulis ut abitum accelerarent.* Procopius: *Chosroes vero ea via, qua venerat, redeundum non censebat.* *Ἀποπρεσβεύει.* Legationem renunciat. *Ἀποπρίω.* Eme, venditam compensaturus. *Ἀποπταίη.* Avolarit. *Ἀπόπτολις.* Desertus, extorris. *Ἄποπτον.* Quod eminus videtur, vel quod cerni nequit, altissimum. *Supplex oravit, manum meam tangens, ut in agros se mitterem et ad armentorum pascua, quo a conspectu urbis huius quam longissime remotus esset.* *ἄποπτος* hic significat, a conspectu remotus. Alibi Sophocles: *Quam facile vocem tuam, etiamsi te non videam, auribus per-*

Ἀποπυργίζοντας λόγους. οὓς ἔγραψε Διαγόρας ὁ ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

[**Ἀποπτύω.** αἰτιατικῇ.]

Ἀποῤῥαγείς. ἀντὶ τοῦ ἀποκοπείς. Καὶ παροιμία· Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων.

Ἀποῤῥέξαντες. ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες.

Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. * Κρατῖνος.

Ἀποῤῥήγνυμι. γενικῇ.

Ἀποῤῥηθέν. ἀπαγορευθέν. ἐπὶ τοῦ κελεύειν τι μὴ γενέσθαι. Καὶ Ἀποῤῥηθῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῇ. Πλάτων.

Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. ἐκπνεῦσαι. Ἀποῤῥῆξαι " τὴν ψυχὴν διψῶντα μόλις, καὶ ὀψὲ τούτου τυχόντα. Καὶ Ἀποῤῥήξουσι, λαλήσουσι. Πισίδης·

Οὓς εἰ σιωπήσαιμεν, οἱ λίθοι τάχα
φωνὰς ἀποῤῥήξουσι τῶν πεπραγμένων.

Ἀπορησία. ἀντὶ τοῦ ἀπορία. οὕτως Εὔβουλος. Καὶ Ἀπόῤῥησιν, ἀπαγόρευσιν. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόῤῥησιν, ἀλλὰ θυμοῦ πληρωθεὶς ἔφη. καὶ αὖθις· Τὴν γενομένην ἀπόῤῥησιν τοῦ γάμου. σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.

Ἀπόῤῥητα. ἀκατάληπτα, ἀπόκρυφα. Ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι· οὐ μόνον τὰ ἀπηγορευμένα.

Ἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖσι τοῖς ἡμετέροισι λέγουσιν·

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. οὕτω Δημοσθέ-

---

1. *Ἀποπυργίζοντας λόγους*] Vide infra vv. *Διαγόρας* et *Πυργίσκοι*. *Küst.* Observatio ex v. *Διαγόρας* traducta. 2. *ἔκπτωσιν*] ἄφιξιν E pr. *ἔκπτωσιν ἔχοντας* iungunt A. C.: nam Edd. *ἔκπτωσιν . . . δόξης ἔχοντας*. 4. Glossam ordini litterarum adversantem om. vulg. 6. *Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμ. τὸ καλ.*] Ex Diogeniano [II, 89.]. *Küst.* Affert etiam Arsenius p. 67. Interpretatio parum diserta, cum proverbium ad felicitatis conversionem referendum fuerit: v. Mitscherl. in Horat. C. III, 10, 10. 8. *Ἀποῤῥέξαντες. ἀπομερ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Ἀποῤῥέξαντες* Harpocr. v. Steph. Ind. Thes. v. *Ἀπορέγω*. *Hemst.* Qui alterum apud Hesychium probabat. Sed *Ἀποῤῥέξαντες* A. B. E. C. Lex. Seg. p. 434. Zon. p. 269. 10. *Ἀπορεῖν*] Nihil mutat Lex. Seg. p. 433. Porsonus: „Si haec sunt Cratini, ita disponenda erunt, *Ἀπορεῖν τῷ δεινῷ καὶ σφ.*, ut finem faciant anapaestici tetrametri." Cuius suspicio vereor ut cuiquam arrideat: nam *ἀπορεῖν* nullo cognationis gradu cum verbo *σφακελίζειν* tenetur. Verumtamen si hanc observationem, ut simillimam plurimis in Phrynichi Praeparasceue Sophistica praeceptis, credimus a commentariis Atticistarum esse profectam, *ἀπορεῖν* illud Cratinus (qui potuit tale quid usurpare, *ἀπορεῖ καὶ σφακελίζει τῷ δεινῷ*) videtur in hominem malis tanquam gangraena inflammatum et aestuantem iecisse: velut *ἀπορίη* de anxietudine Hippocrates dixit. Ceterum explicationis alterum membrum desiderari arguit particula *μέν*. 13. Om. vulg. 14. *Ἀποῤῥηθέν*] Ex Demosthene. Vide Iungerm. Pollux. II, 128. *Toup.* MS. Zon. p. 269. 15. *γενέσθαι*] *γίνεσθαι* C. 16. *Πλάτων*] Spectat ad Legg. XI. p. 929. A. unde reponendum etiam in Zon. p. 269. et Lex. Seg. p. 434. *Ἀποῤῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι*. Vid. Ruhnkenius in Tim. p. 44. 17. *Ἀποῤῥῆξαι*] Locus Aeliani, iungendus ille longiori fragmento sub v. *Τηκεδόνι* descripto.

3. Post *Ἀποῤῥήξουσι* quod praebent vulgg. a Küst. insertum *φωνήν*, id deest omnibus MSS. Interpretatio non ad verba sed ad sententiae vim exigenda: videas ipsum Küst. in v. *Κατολισθανόντων*. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 60. Statim pro *οὓς εἰ* Pricaeus in Lucae c. XIX, 40. malit *ὡς εἰ*. Vulgata mihi satisfacit. *Gaisf.* 4. *οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀποῤῥήξουσι τῶν πεπρ.*] Proverbium est apud Graecos, *Καὶ λίθοι βοήσουσι*: quod de rebus admodum manifestis, et quas tacere nefas est, dicitur. Vide Tzetzem Chil. VIII. c. 210. *Küst.* 5. *φωνὰς*] *φωνὴν* B. E. 6. *Ἀποῤῥησία*] *Ἀπορησία* A. C. Zon. p. 244. Lex. Seg. p. 433. quod praeceperat H. Steph. Ind. Thesauri. Cf. Lobeck. Phryn. p. 514. *ἀντὶ τοῦ εὐπορία*] Mira interpretatio vocabuli *Ἀποῤῥησία*, quae merito suspecta habenda est. *Küst.* *ἀπορία* idem Stephanus et Bosius (v. Albert. in Hesych. v. *Ἀπόῤῥησις*): quod Gaisf. dedit cum Zonara et Lex. Seg. His probatis Toupius I. p. 73. post *Εὔβουλος* legi iussit: *καὶ Ἀπόῤῥησις. Ἀπόῤῥησιν δέ, ἀπαγόρευσιν*. 7. *Ἀπόῤῥησιν*] Lex. Seg. p. 433. coll. Phryn. Seg. p. 27. *Ἀπόῤῥησις. ἀπαγόρευσις* Timaeus p. 44. et Zon. p. 244. 9. *καὶ αὖθις — γάμου*] Haec invitis MSS. et edd. vett. delevit Küsterus: ignorat Zon. 11. Priorem explicationem habet Lex. Seg. p. 433. *Ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 365. *Küst.* 16. *Θεσμοφορ.*] V. 370. Unde legendum *τἀπόῤῥητά τε τ. ἐχθροῖς τ. ἡμετέροις λέγουσ'*: hoc quidem cum Ox. 17. *Ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα*] Ex Harpocratione. *Δημοσθένης*] P. 268, 22. Mox potiora Lex. Seg. p. 434. *Ἀ. πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν*.

---

cipio. Ἀποπυργίζοντας. Diagoras, cognomento Atheus, scripserat libros Ἀποπυργίζοντας vocatos, in quibus rationes exposuerat, quare opinioni de deo renunciasset. [Ἀποπτύω. Aptum accusativo.] Ἀποῤῥαγείς. Abruptus. Et proverbium: *Tensus funis rumpetur.* de iis qui vi et necessitate coacti aliquid faciunt. Ἀποῤῥέξαντες. Qui rei alicuius partem alicui dederunt. Ἀπορεῖν καὶ σφακ. Σφακελίζειν significat intumescere eamque ob causam doloribus cruciari. Cratinus. Ἀποῤῥήγνυμι. Aptum genitivo. Ἀποῤῥηθέν. Interdictum, fieri vetitum. Et Ἀποῤῥηθῇ, abdicetur. Plato. Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. Animam efflare. *Animam aegre agere, sitientem et potu vix sero potitum.* Et Ἀποῤῥήξουσι, clamabunt. Pisides: *Quos si tacuerimus, lapides forsan clamore suo id quod gestum est indicabunt.* Ἀπορησία. Penuria. sic Eubulus. Et Ἀπόῤῥησιν, interdictum. *Ille vero non tulit interdictum, sed irae plenus dixit.* Et alibi: *Faciam nuptiarum renunciationem.* Ἀπόῤῥητα. Quae deprehendi nequeunt, arcana. Ἀπόῤῥητα etiam vocabant ea quae exportari vetita erant; non autem solum interdicta. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Arcanaque nostris inimicis aperiunt.* Ἀπόῤῥητα,

νης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης·

Οὕτω τι τἀπόῤῥητα δρᾶν ἔτι μέλλει.

διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγώγιμα ὀνομάζουσιν οὕτως.

Ἀποῤῥιπτεῖ. αἰτιατικῇ· ἀποβάλλει. Καὶ Ἀποῤῥίπτεσθαι, αἰτιατικῇ.

Ἀποῤῥοῆς. σταγόνος.

Ἄπορος χώρα. ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. λέγεται δὲ ἄπορος καὶ ὁ μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα εὑρεῖν, ὁ ἐνδεής.

Ἀποροῦντι. ἐρωτῶντι. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ, τινὶ μηχανῇ ἀνεβίω, τόνδε φάναι.

Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι, ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν.

γράφω μέν, ἀντὶ τοῦ καταγράφω καὶ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ξύω τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας. παρατίλλομαι δέ, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων τίλλω τρίχας ἢ τῶν μασχαλῶν. ταῦτα δὲ πάντα ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοι μέν τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκωμένου λογισμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες ἐπιγράφουσιν. εἰς τὸν ἀγρὸν δὲ ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορῶ πλούτου καὶ χρημάτων. γενικῇ.

Ἀποῤῥῶγας. ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας. Ἐπειδή τινας ἀποῤῥῶγας εὗρε πάροδον διδούσας, καὶ αὐτὰς ἀπέκλεισεν ὁ Διοκλητιανός. Καὶ Ἀποῤῥώξ, ἀπόσπασμα ὄρους, καὶ γένους ἀπογονή. Οὗτος δὲ ἦν ἄρα Ἐριννύων ἀποῤῥώξ.

Πᾶσα δ' ἀποῤῥὼξ
πέτρη ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.
Τίμων ἦν τις ἀίδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοισι περιειργμένος,
Ἐριννύων ἀποῤῥώξ.

ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος· ὅν φησι Νεάνθης ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα χωλὸν γενέσθαι· μὴ προσιέμενον τε δὲ ἰατροὺς ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι, ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φερούσῃ. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβατος καὶ

2. Ἀριστοφάνης] Fragm. incert. omissum a Brunckio. *Burn.* Ed. Dind. fr. 520. 3. οὔτε] οὔ τι A. οὐ τὸ B. οὐ τό, τ' Med. ... τό, τ' εἰπόῤῥητα Ald. οὕτως τι τάπ. δ. ἐστι μέλει Lex. Seg. „Suspicor locum sic deberi constituendum: Ἀριστοφάνης· οὕτως τἀπόῤῥητ' ἀπολέμπει, ut sit corruptio Ran. 365." *Gaisf.* Non potuit infelicius. Nec vero sequar Dindorfium ἐστὶν μέλον conjectantem, cum in promptu sit positum — δρᾶν ἐστ' ἐπιμελές. Ceterum correxi librorum edd. scripturam οὔτε τ' ἀπ., motus vel Aristoph. Av. 63. οὕτω τι δεινόν (*adeo venter torminibus vexatur*), οὐδὲ κάλλιον λέγειν, quo in loco critici haeserunt. 5. αἰτιατικῇ om. cum Zon. p. 269. vulg., item καὶ Ἀπ. αἰτιατικῇ, quorum hoc saltem expungendum. 7. Ἀπὸ ῥοῆς] Ἀποῤῥοῆς A. B. C. E. Zon. p. 244. Lex. Seg. p. 433. H. Steph. Thes. III. p. 686. F. Albert. in Misc. Obss. Vol. IX. p. 143. sive in Hesychium, et Toupio laudatus Mazochius Tabul. Heracl. p. 157. n. 34. 9. μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος] μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα A. C. Lex. Seg. p. 433. μὴ μηχανήν τ. δ. ε. E. 11. Ἀποροῦντι] De Pythagora, ut videtur. *Burn.* Zon. p. 269. 12. ἀνεβίω] ἐν βίῳ χρήσασθαι C. 13. Ἀπορῶ, γράφω] Aristoph. Acharn. 31. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 15. ἢ ζωγραφῶ Schol. cum gl. Γραφή. 16. ξύων] ξύω A. B. C. E. Med. Mutavit Küst. cum Schol. ξύω dedit v. Γραφή. 18. τίλλω] τίλλων A. B. C. ἢ τῶν μασχαλῶν om. B. E. Nihil discrepat v. Παρατίλλεται. πάντα δὲ ταῦτα] ταῦτα δὲ πάντα A. C. Schol. cum gl. posteriore. 19. τι] τοι A. E. 20. Alibi ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν.

2. ἀγρὸν] ναὸν C. ἐν αὐτῷ] ἐν om. A. 5. Cf. Zon. p. 243. et Apollon. Lex. pp. 149. 153. ἀποσχισμένας C. 6. διδούσας] διδόντας A. 7. Ἀποῤῥώξ, ἀ. ὄρους] Lex. Seg. p. 433. 8. ὄρους καὶ om. E. Figuratum usum v. ἀποῤῥὼξ illustrarunt Valck. de Aristob. p. 16. et Iacobs. in Philostr. p. 497. 11. Partem affert v. Ἄμβασις. 13. Τίμων ἦν τις] Aristoph. Lysistr. 809. sqq. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισιν] ἀβάτοις δυσκόλοισι περιειργμένοις C. 16. Νεάνθης] Sic ex 2 MSS. Paris. et Scholiasta in Lysistratam inedito rescripsi. Ante enim legebatur [sic B.] Εὐάνθης. *Küst.* ὁ om. A. C. nam Edd. vulgg. φησι Νεάνθης. Ad nostram et Schol. scripturam ducit ὁ ἐνάνθης E. Med. ἀπὸ ἀχράδος πεσ.] Scholiasta in Lysistratam habet ἀπὸ χαράδρας. *Küst.* ὑπὸ ἀ. A. ἀποαχράδος C. 18. μετὰ τὴν] κατὰ τὴν A. E. C. Med. Correxit Portus e Schol. 20. ἐν ὁδῷ] καὶ ἐν ὁδῷ Gaisf. cum A. B. C. E. et edd. vett., item illa quasi glossa Σούνιον, qua novissimum hoc membrum contineri solebat. Πειραιοῦς mendum vulg. 21. φερούσῃ] φερουσῆ (i. e. φερούσαις em.) A. φερούσῃ B. C. E pr. Schol. sive v. Σούνιον. Sed recte delevit Küst. cum v. Τίμων. φερούσῃ cum E m. sec. Küsterus in Schol. Aristoph., Albertius in Misc. Obss. Vol. IX p. 155. et Porsonus in Toup. IV. p. 472. quibus obtemperavi, Toupio licet repugnante. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβ.] Haec et quae sequuntur, rectius leguntur infra v. Τίμων, ad quem locum lectorem remitto. *Küst.* Referuntur haec ad v. ἀίδρυτος, cuius locum invasit istud ἀβάτοις.

legibus interdicta et prohibita: sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Aristophanes: *Adeo iuvat illum quae sunt interdicta facere.* quare etiam ea quae non licet exportari sic vocant. Ἀποῤῥιπτεῖ. Abiicit: aptum accusativo. Et Ἀποῤῥίπτεσθαι. Ἀποῤῥοῆς. Guttae. Ἄπορος χώρα. Invia regio. Dicitur etiam ἄπορος, qui nullam rationem invenire potest difficultates expediendi, inops. Ἀποροῦντι. Interroganti. *Interroganti vero illi, qua ratione revixisset, eum respondisse.* Ἀπορῶ, γρ. *Dubito, pingo, pilos vellico, ratiocinor, prospectans in agrum.* Γράφω hic significat digito vel alio aliquo instrumento ludicra quaedam in terra describo et pingo. παρατίλλομαι vero, ex naribus vel axillis pilos vello. haec autem omnia facere solent, qui aliquid expectant, et omne tempus dubitando et haesitando consumunt, cum ad rationem propositam non possunt pervenire. cum enim soli secum meditantur, dubitantes aliquid pingere solent. In agrum vero prospectant, quod in eo esse cupiunt. Ἀπορῶ. Genitivo iungitur, velut: divitiarum et pecuniarum indigeo. Ἀποῤῥῶγας. Rupes abscissas. *Cum rupes quasdam praeruptas invenisset, transitum praebentes, et eas interclusit Diolectianus.* Et Ἀποῤῥώξ, fragmentum montis, item progenies. *Hic vero erat Furiarum progenies.* † *Rupes vero undique praerupta subiacebat, neque ullus ascensus.* † *Timo quidam erat, homo instabilis, inaccessis spinis circumseptus, Furiarum propago.* intelligendus Timo, μισάνθρωπος dictus; quem Neanthes, cum de piro silvestri cecidisset, claudum factum esse tradit, cumque nullos medicos admittere vellet, putredine consumptum fuisse, et sepulcrum eius in via, quae ex Piraeeo ad Sunium ducit, inaccessum factum esse, mari undique circumfusum. Ἀβάτοις

αστατος καὶ οἷον ἀκάνθαις τετριχωμένος, καὶ σκληρὸς ἢ σκόλοψι καὶ παττάλοις ἠφανισμένος. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸς καὶ μισάνθρωπος.

Ἀπορώτατος. ἀντὶ τοῦ, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρός.

Ἀπόῤῥοια. καὶ ἀποῤῥοὴ τοῦ ὕδατος.

Ἀποῤῥύει. ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται.

Ἀποῤῥυφθείς. ἀντὶ τοῦ ἀπονιφθείς.

Ἀποῤῥύψαι καὶ Ἀποῤῥυφθῆναι.

Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλῳ ὁμιλήσας. τουτέστι, τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται.

Ἀποσάξαντα. Δείναρχος. ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα.

Ἀποσαφοῦντες. διαῤῥήδην κηρύττοντες. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.

Ἀποσεμνύνει. αἰτιατικῇ· γεραίρει. Ἀποσεμνύνεται δέ, ἀπονοεῖται σιωπῶν, ὑπερηφανεῖ. σεμνότητος γὰρ ἕνεκα ἐπιπολὺ ἐσιώπα Αἰσχύλος, ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιών, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερατεύετο. καὶ Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

Ἀποσείομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀποσημήνασθαι. ἀφομοιοῦσθαι. Καὶ Ἀποσημήνασα, φανερώσασα, ἐξειποῦσα. Ἰώσηπος· Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστίνων, ἐνήδρευε στρατιωτῶν ἔνδον τινάς.

Ἀποσιμῶσαι. τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν

---

1. Lege cum v. Τίμων: ἀκάνθαις τεθριγκωμένος, καὶ σκληροῖς σκόλοψι καὶ π. ἠ. 5. Μνησαίου θυγ.] Harpocratio, ex quo Suidas haec descripsit, habet Μνησιθέου. Küst. Μνησαίου Harpocr. Pal. et Lex. Seg. p. 434. 7. ἠ] καὶ C. Id recepi, quoniam utramque formam grammatici contenderunt eiusdem esse iuris et apud scriptores alternare: v. Lobeck. Phryn. p. 496. Ἀποῤῥοή. ἡ ἀπὸ σταγόνος τινὸς ῥέουσα Zon. p. 247. 8. Ἀποῤῥύει. ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει. Καὶ Ἀποῤῥ.] Haec sic scribenda et in ordinem redigenda sunt: Ἀποῤῥύει. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται. Ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει. Significatio enim vocis ἀποῤῥύπτει alienissima est ab verbo ἀποῤῥέει, vel, uti scribi debet, ἀποῤῥύει: quae proinde interpretationis loco ei iungi non potest. Küst. Ἀποῤῥύει istud commentum nihili. Manifestum vero mendosam scripturam ἀποῤῥύει adiecto ἀποῤῥύπτει fuisse correctam. Fortasse etiam glossa periit Ἀποῤῥυείς (Toupius ascripsit Plutarchi Quaest. Rom. p. 288. ἀποῤῥυεὶς δὲ τοῦ ἵππου), cui adhaererent illa καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀ. τ. ἀποπεσεῖται. Quam coniecturam firmat Lex. Seg. p. 433. Ἀποῤῥυῆς. ἀπονίπτει, ἀποῤῥύπτει. Ab his longius recedit Zon. p. 282. Ἀποῤῥυήτω καὶ ἀπεῤῥύητο. ἀποῤῥύεσθαι δὲ δίφθογγον. ἀποῤῥύπτει] ἀποῤῥίπτει C. E. et B m. sec. 9. Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται] Hoc sensu vox ista capitur a LXX. Interpretibus Psalm. I, 4. Küst. 10. Ἀποῤῥυφθείς] Ἀποῤῥυφθεὶς C. 11. Om. vulg. Cf. Luciani Gall. 9. et Rhetor. Gr. T. VI. p. 56. 12. Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδ.] Hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasta Thucydidis lib. I. cap. 127. Küst. Breviter Zon. p. 262. supplendus ille ex p. 269. add. Etym. M. p. 125. et Suid. v. Ἐσάλευε. 15. Ἀποσάξαντα] Cum Harpocratione, Zon. p. 269. et Lex. Seg. p. 435. Addit Harpocratio καὶ ἀποπληρώσαντα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ, Dinarchi nulla mentione facta. De quo loco vide coniecturam Wesselingii in Herodot. VI, 44.

1. Οἵ τε ὀφθ.] Damascii. Vid. Εὔτροχος et Küster. Hemst. Toupius recte protulit Photii Bibl. p. 1045. (341, b.) 2. εὔτροχον] εὔστροφον C. Hinc repetitus locus sub v. Εὔτροχον. 4. Ἀποσεμνύνει. γεραίρει Lex. Seg. p. 434. Contra μεγαλύνει Zon. p. 282. et Hesychius. Ἀποσεμνυνεῖται δέ] Ex Schol. Aristoph. Ran. 856. Küst. 5. ἀπονοεῖται] Sic etiam apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin scribi debeat, ἐπινοεῖται, i. e. meditatur, mente volvit. Homines enim gravitatem quandam affectantes, qualem hic Aeschylum comicus describit, saepe meditabundis similes stare solent, ut res magni momenti animo agitare videantur. Certe lectio vulgata a sensu huius loci est alienissima, quam tamen Portus in versione secutus erat. Küst. Perperam Küsterus. Ἀπονοεῖσθαι est arrogantem, fastuosum esse, idem quod ἀποσεμνύνεσθαι, ad quod verbum explicandum adhibetur a Suida. Ita apud Artemidor. Oneir. III, 11. Ἀπονενοημένος ἄνθρωπος est homo fastuosus. Similiter ἀπόνοιαν pro arrogantia sumi notavit Casaubon. in Theophrast. Char. p. 354. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 144. Leg. ὑπονοεῖται. Hesych. Ὑπόνοια: ὑπερηφανία. Toup. MS. sive IV, p. 190. Insolens tamen usus temporum praesentium. 6. γὰρ om. B. E. Αἰσχύλος] Αἰσχύω A. 7. καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερ.] Haec verba apud Scholiastam Aristoph. loco laudato hodie desiderantur. Küst. Nimirum haec ascripta sunt explicandis ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν: quo pertinet etiam καὶ omissum C. 8. Ἀριστοφάνης ἐν] καὶ Ἀριστοφάνης A. B. E. C. 10. τραγῳδίαις B. C. E. Med. 11. Om. vulg. 12. ἀφομοιοῦσθαι] ἀφοσιοῦσθαι B. E. Adversatur Lex. Seg. p. 434. 13. Ἰώσηπος] Iosephus Iud. Ant. p. 303. ed. Haverc. (V, 8, 11.) ubi legitur ἐνήδρευσεν τῶν στρατ. Toup. 14. Παλαιστηνῶν] Παλαιστινῶν A. (qui in marg. Παλαιστῖνος δὲ) et Gaisf. Παλαιστίνων Iosephus, quocum etiam τῶν στρατιωτῶν reponendum. Tum ἐνίδρευε Med. 16. Ἀποσιμῶσαι] Zon. p. 270. Ἀποσημῶσαι A. „Appian. p. 1010. Xenoph. p. 575. ubi v. Leunclavium. Alberti in Hesych. Duker. in Thucyd. IV, 25. Pro Φίλιππος autem lego Φίλιστος, historicus. Sed v. Suid. v. Φίλιππος Ἀμφ." Toup. MS. Schneiderus in Lex. Gr. comparabat locum Alcipronis I, 39. ab se emendatum.

---

hic significat, inacessus, instabilis, spinis circumseptus, durisque stipitibus et palis munitus: id est, aspectu torvus, hominumque societatem fugiens. Ἀπορώτατος. Qui nullis machinis superari potest. sic Isaeus in oratione pro Mnesaei filia. Ἀπόῤῥοια et ἀποῤῥοή, de aqua. Ἀποῤῥύει. Et Ἀποῤῥυήσεται. decidet. Ἀποῤῥύπτει. Abluit. Ἀποῤῥυφθείς. Ablutus. Ἀποῤῥύψαι. Ἀποσαλεύσας. Apud Thucydidem significat eum, qui portu relicto salo se commisit. est autem σάλος locus portu carens, ubi mare fluctibus agitatur. Ἀποσάξαντα. Apud Dinarchum significat eum qui foramen obstruxit. Ἀποσαφοῦντες. Manifeste declarantes. Et oculi, quibus declararetur ingenii celeritas Isidori. Ἀποσεμνύνει. Accusativo iungitur: honestat. Ἀποσεμνυνεῖται vero, fastuosum agit silentio, contumaciam prae se fert. Aeschylus enim ad theatrum progressus, ut gravitatem quandam prae se ferret, diu silere et in principiis fabularum monstra proferre solebat. Aristophanes Ranis: *Vultu ad gravitatem composito tacebit primum, qui semper in tragoediis monstra proferre solebat.* Ἀποσείομαι. Aptum accusativo. Ἀποσημήνασθαι. Ad similitudinem aliquid exprimere. Et Ἀποσημήνασα, quae declaravit et enunciavit. Iosephus: *Cum autem magistratibus Palaestinorum rem aperuisset, quosdam milites domi in insidiis collocavit.* Ἀποσιμῶσαι. Pronum incumbere, et nudum exhibere podi-

προθεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.

Ἀ π ο σ ι ώ π η σ ι ς. σχήματος εἶδος· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ὦ μηδαμῶς.

ἔστι δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον· Ἀλλ' ὦ τί ἄν σέ τις προσειπὼν ὀρθῶς προσείποι; εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ, μηδαμῶς, εἶπεν, ὦ μηδαμῶς.

Ἀ π ό σ ι τ ο ς. ἄσιτος, ἄτροφος. Ὁ δὲ ἀπόσι-203 τος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο πολλάκις ἔμενε, καὶ ταῖς τοῦ Πάσχα ἡμέραις ἀπόσιτος ἦν, ὕδατι βραχεῖ ἀποζῶν. Καὶ Ἀποσιτῶ, τὸ καταλιμπάνω τὸν σῖτον.

Ἀ π ο σ κ ε υ α ζ ό μ ε ν ο ς. ἀποβαλλόμενος, ἀποῤῥιπτῶν, ἀπογυμνῶν. Ὁ δὲ γράφει παντὶ τρόπῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποσκευάσασθαι. Καὶ Ἀποσκευαζόμενοι, ἀποτιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες. ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ τὴν ζάλην τῆς θαλάσσης ναυτῶν τὰ σκεύη νηὸς ἀποῤῥιπτούντων. καὶ αὖθις· Ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον, εἶναι Ῥωμαῖοι βεβαιωσάμενοι.

Ἀ π ο σ κ ε υ ά ζ ο ν τ ε ς. ἀποφέροντες. Καὶ γὰρ κινδυνεύσειν ἔμελλεν, εἰ μὴ φθάσας τὸ μειράκιον ἀποσκευάσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀποθοῖτο ἀνελών. Καὶ Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, καθαρὰν ποιῆσαι.

Ἀ π ο σ κ ε υ ή. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον τοῦλδον, τὰ σαγμάρια. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκευήν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῶν ἐπιτηδείων. πρὸς γὰρ τὸ μέλλον ἀφροντίστως εἶχε περὶ τῶν σκευοφόρων, λογιζόμενος ὡς, ἐὰν ἅψηται τῆς πολεμίας, ἡττηθεὶς μὲν οὐ προσδεήσεται τῶν ἀναγκαίων, κρατῶν δὲ τῶν ὑπαίθρων οὐκ ἀπορήσει τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀ π ο σ κ λ α ί η. ἀποθάνοι. καὶ Ἀποσκλῆναι, ἀποθανεῖν.

Ἀ π ο σ κ ι ρ τ ᾷ. ἀποπηδᾷ.

Ἀ π ο σ κ ο π ε ῖ σ θ α ι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν.

Ἀ π ὸ σ κ ο π ο ῦ. μάτην, ἢ περιττῶς, ἢ ἐναντίως.

Ἀ π ο σ κ ο ρ α κ ί ζ ε ι. εὐτελίζει, ἐξορίζει, διώκει. οἱ δὲ εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀποῤῥίψει. Δαβίδ· Βοη-

1. προσθεῖναι] προθεῖναι A. C. E. quod Valckenarius coniecerat. προσθῆναι Lex. Seg. MS. Φίλιππος] Om. Lex. Seg. Φιλιππίδης vel Ποσείδιππος reponit Valckenarius. Θουκυδίδης] L. IV, 25. 3. Ἀ π ο σ ι ώ π η σ ι ς] Ex Schol. Aristoph. Ach. 33. Non Acharnensium illud ὦ μηδαμῶς erat comparandum, cui similius ex Av. 1273. ὦ — κατακέλευσον: sed locus Nub. 1382. ὦ — τί σ' εἴπω; 6. ἔστι δὲ om. E. Δημοσθένει] de Cor. p. 232, 20. ὦ τί ἄν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; Edd. ante Gaisf. τί ἄν τις σε. Cf. Epist. Demosth. p. 1483. 9. Ἀ π ό σ ι τ ο ς] Synes. Ep. p. 175. Toup. MS. Ἀπρόσιτος C. item in exempl. Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλ.] Locum hunc mutilavit Suidas, qui apud Procopium Histor. Arc. cap. XIII. p. 41. sic legitur: Ἐπεὶ καὶ ἀπόσιτος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο τὰ πολλὰ ἔμενεν, ἄλλως τε ἡνίκα ὁ πρὸ τῆς Πασχαλίας καλουμένης ἑορτῆς χρόνος ἐνταῦθα ἄγοι. τότε γὰρ πολλάκις ἡμέραιν δυοῖν, ὥσπερ εἴρηται, γεγονὼς ἄσιτος ὕδατί τε βραχεῖ ἀποζῆν ἐπεξῄει τε βοτάναις ἀγρίοις τισίν. Küst. 10. καὶ] τε καὶ B. C. E. 12. σῖτον] περὶ Ἰουστινιανοῦ addit C. Continuo cum A. B. C. E. glossam delevi e Zon. p. 282. petitam, Ἀποσκαρίζειν. διακεχυμένως γελᾶν. „Antholog. p. 214. Iudic. 4, 21." Toup. MS. Neutri loco convenit grammatici interpretatio. Vid. Iacobsii Anim. T. IX. p. 468. Gaisf. 13. Ἀ π ο σ κ ε υ α ζ ό μ ε ν ο ς. ἀποβαλ.] Vide supra v. Ἀπεσκευάζετο. Küst. In Δῶρος ex Damascio. Hemst. Adde Plutarchi Cat. min. 29. Usque ad ἀπογυμνῶν Lex. Seg. p. 434. Similiter Hesychius. 15. Ἀλκιβιάδη C. 16. ἀποτιθέμενοι — ἀποβάλλοντες] καὶ ἀποτ. — ἀποβάλλοντας C. 18. τῆς ante νηὸς omisi cum A. C. Ἀποσκευάζονταί τε τὸν κινδ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. III, 7. p. 70. Küst. Adde v. Ἀποβουκολίσας.

1. γὰρ om. E. 2. κινδυνεύειν C. ἔμελλον — ἀποσκευάσοιτο] ἔμελλεν — ἀποσκευάσαιτο A. C. 3. Post ἀνελών omisi cum C. quae A. in marg. habet, καὶ Ἀποσκευάζομαι, αἰτιατικῇ. 4. Ἀποσκευάσαι — ποιῆσαι] Ἀποσκευάσας — ποιήσας B. E. 6. τοῦλδον] Antea male legebatur τοῦρδον, cuius loco τοῦλδον ex MSS. Pariss. reposui. De hac autem voce vide Meursium et Ducangium in glossariis. Küst. τοῦλδον C. E. cum Zon. p. 244. Correxit Portus. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. III. cap. 79. Küst. 9. περὶ παντὸς τοῦ σκευοφόρου Polyb. 14. Ἀποσκλαίοι] Ἀποσκλαίη. Vid. H. Steph. Thes. III. p. 816. Hemst. Quem vide in Luciani D. M. XXVII, 7. T. I. p. 442. Ἀποσκλαίει B. et E pr. MS. Lex. Seg. p. 435. Ἀποσκλαί C. Vide Hesychium. Ἀποσκλῆναι, ἀποθ.] Hoc sensu vox ista legitur apud Schol. Aristoph. Vesp. 160. Küst. V. Pierson. in Moer. p. 49. 16. Ἀ π ο σ κ ι ρ τ ᾷ] Lex. Seg. p. 435. Glossa male collocata. 17. Ἀ π ο σ κ ο π ε ῖ σ θ α ι] Ἀποσκοπεῖσθαι reposui cum Lex. Seg. p. 435. V. Hemst. in Thom. M. p. 101. De altero σκοπεύειν non liquet. Gl. om. Küster. 18. Ἀ π ὸ σ κ ο π ο ῦ] Lex. Seg. p. 435. Pertinet ad Od. λ'. 344. ubi v. Schol. 19. Ἀ π ο σ κ ο ρ α κ ί ζ ε ι] Esaias 17, 13. Heliodorus p. 162. Toup. Plura Berglerus et Wagnerus in Alciphron. I, 38. p. 234. necnon viri docti in Hesych. Gaisf. εὐτελίζει, ἐξορίζει, διώκει] ὑβρίζει, εὐτελίζει, διώκει· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐς κόρακας Lex. Seg. p. 435. ἐξορίζει, ἀποδιώκει Zon. p. 283. Tentavit locus Ernest. Gloss. Suid. p. 20. 20. Δαβίδ] ὡς τὸ C. Est Psalm. XXVI, 15.

cem. Philippus. Thucydides vero, naves in altum provehere. Ἀ π ο σ ι ώ π η σ ι ς. Figura dicendi. ut apud Aristophanem: *O neutiquam!* Simile quid etiam apud Demosthenem legitur: *Sed o — quonam te nomine quis recte appellarit?* Cum enim alter dixisset, *neutiquam*, respondet: *O neutiquam.* Ἀ π ό σ ι τ ο ς. A cibo abstinens, ieiunus. *Ille vero dies et noctes duas saepe ieiunabat, et paschatis diebus a cibo abstinebat, exigua victitans aqua.* Et Ἀποσιτῶ, a cibis abstineo. Ἀ π ο σ κ ε υ α ζ ό μ ε ν ο ς. Abiiciens, proiiciens, nudans. *Ille vero scribit, ut Alcibiadem quavis ratione de medio tollat.* Et Ἀποσκευαζόμενοι, deponentes onus et abiicientes. per translationem ductam a nautis, qui orta tempestate navis instrumenta abiiciunt. Et alibi: *Periculum evitant, affirmantes se Romanos esse.* Ἀ π ο σ κ ε υ ά ζ ο ν τ ε ς. Removentes, e medio tollentes. *Nam periclitaturus erat, nisi adolescentem occupasset e medio tollere.* Et Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, mensam cibis sublatis removere. Ἀ π ο σ κ ε υ ή. Idem quod apud nos τοῦλδον, id est, impedimenta. *Post copias vero omnes collocavit impedimenta, ut in praesentia commeatus ipsis suppeteret. nam in posterum quidem de sarcinis militum non erat solicitus: quippe reputans simulatque in hostico versari coepisset, aut victo nullis re opus fore, aut si victoria potiretur, nihil quicquam sibi defuturum.* Ἀ π ο σ κ λ α ί η. Moreretur. Et Ἀποσκλῆναι, mori. Ἀ π ο σ κ ι ρ τ ᾷ. Resilit. Ἀ π ο σ κ ο π ε ῖ σ θ α ι dicendum, non σκοπεύειν. Ἀ π ὸ σ κ ο π ο ῦ. Temere, frustra, vel contra. Ἀ π ο σ κ ο ρ α κ ί ζ ε ι. Contemnit, exterminat, persequitur. secundum alios vero abiicit. David: *Auxilium*

θός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με. ἀπὸ ἱστορίας. τὸ γὰρ ἐς κόρακας ὕβρις ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι.

Ἀποσκυθίσαι. κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι.

Ἀποσμήχει. αἰτιατικῇ· ἀποκαθαίρει.

Ἀποσμιλεύουσι. τῇ σμίλῃ ξέουσιν, ἐκκαθαίρουσι. Καὶ Ἀποσμιλεύματα, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύσματα. Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα.

Ἀποσοβεῖ. αἰτιατικῇ· ἀποδιώκει. Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. Καὶ Ἀποσοβῶμεν, ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος.

Ἄποσον. τὸ ἄμετρον. Ἄπωσον δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ ἔκπεμψον.

Ἀποσπάδας καὶ Ἀποσπάδοντας. Ἀποσπάδας μὲν τοὺς ἀποσπασθέντας, Ἀποσπάδοντας δὲ τοὺς ἀποκοπέντας.

Ἀποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπάσας ἔξαινε κατ' αὐτοῦ πληγάς. Καὶ Ἀποσπάσαι.

Ἀποσπεύδοντας. κωλύοντας. Καὶ Ἀποσπευδούσης, κωλυούσης, ἐμποδιζούσης. Ἀποσπευδούσης δὲ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παίδων. καὶ γὰρ οὗτοι συνῆσαν αὐτῷ. † Ὁ δὲ τὴν Ἑλένην ἀπέσπευδε τοὺς Τρῶας ἀποδοῦναι.

Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Ἀπόσπονδον. ἐχθράν, μισητήν. Πισίδης·

Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην,
καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ᾀσμάτων.

Ἀποσπουδάζων. παυόμενος τῆς σπουδῆς, ἀμελῶν.

Ἀποσπώντων. βιαίως ἑλκόντων. Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου, καὶ τῶν δορυφόρων ἀποσπώντων· κά-

---

1. καὶ ἀπὸ] καὶ om. A. B. C. E. Historiam praeter alios indicat Etym. M. p. 127. 4. Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι] In prioribus editt. post vocem ὀργίζομαι haec addita sunt: Σκύζω. γίγνεται ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδνος, ἡ λοιδορία. ἢ ὡς παρὰ τὸ ὄζω γίνεται ὀζαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ σκύζω σκυζαίνω, σκυδαίνω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐπενθέσει τοῦ μ σκυδμαίνω. Sed haec cum a MSS. Pariss. absint, a recentioribus dubio procul loco huic adsuta sunt: quae ratio est, quare ea in textum recipere noluerim. *Küst.* Vid. Il. ω. 65. et Schol. Insiticia habet MS. Paris. 2551. et Zonaras. *Gaisf.* Nempe Med. istum pannum a Zon. p. 266. petiit. 5. Ἀποσκυθίσαι] Vide supra v. Ἀπεσκύθιζον et Stephanum Byzantium v. Σκύθαι. *Küst.* 6. ἐπικεφάλαιον] ἐπὶ κεφαλῆς Lex. Seg. p. 435. ac similiter Etym. M. p. 125. παρὰ τὴν κεφαλὴν Zon. p. 282. 8. αἰτιατικῇ om. vulg. 9. ξαίνουσιν καὶ ἐκκαθ. Zon. p. 271. 10. Ἀποσμιλεύματα] Vid. Schol. Aristoph. Ran. 835. 11. Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμ.] Haec sunt verba Synesii Epist. C. eademque leguntur infra v. Πανδέκται, ut Pearsonus observavit. *Küst.* Λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι Synes. Dion. p. 47. D. *Hemst.* Synesius [et v. Πανδέκται] ὑπόσχω, quomodo et leg. apud Suidam. *Toup.* MS. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. et Zon. p. 283. ἀποδιώκει] διώκει Lex. Seg. p. 436. ἀπελαύνει, ἀποδιώκει Zon. et Hesych. „Gl. fortasse pertinet ad Aristoph. Eq. 60. Sed vide Albert. in Hesych." *Gaisf.* 12. Dionis oratio: vide nos in v. Ἀμύσσειν. 15. ἀποτρέχωμεν] Sic quidem omnes editt. habent; idque Portus bona fide secutus est. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum sit ἀποτρέπωμεν. *Küst.* Nihil addubitavit Hemsterhusius in Append. in Lucian. p. 60. qui significatum illum vindicavit in Thom. M. p. 102. ἀποτρέχομεν MS. Lex. Seg. p. 436. et Med. Μένανδρος] P. 292. 17. τὸ ἄμετρον] Τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπῖπτον MS. Paris. 2551. ap. Gaisf. cum Hesychio. διὰ τοῦ ω μεγάλου] ἀντὶ τοῦ C. 19. Ἀποσπάδοντας] Potius ἀποσπάδωνας, a σπάδων, σπάδωνος. *Küst.* 20. τοὺς ἀποσπασθέντας etiam Zon. p. 239. item Ἀποσπάδοντες, ἀποκοπέντες p. 271. 21. ἀποκοπέντας] ἐκκοπέντας C.

1. Cf. v. Ξαίνειν. 2. Om. vulg. 3. Ἀποσπεύδοντας] Dion. Hal. p. 312. *Toup.* MS. 8. Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι] Ex Scholiis in locum mox laudatum Aristoph. Av. 8. ἀφανίσαι] καὶ ἀφανίσαι A. et, omissis καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν, C. καὶ ante τυπτόμενον om. E. cum Schol. 13. Πισίδης] Semel moneo, omnia quae apud Suidam leguntur Pisidis fragmenta, uno tantum vel altero excepto, deprompta esse ex libris eius scriptoris hodie non amplius extantibus. *Küst.* Fragm. Foggin. 62. 16. Ἀποσπουδάζων] Lex. Seg. p. 436. et Zon. p. 271. 19. Ἀποσπώντων] γενικῇ tacite subiecit Gaisf. 20. βαρβάρου δὲ] δὲ om. A. B. C. E. Med. Sed recte maiorem distinctionem fecit Med. post ἀποσπώντων. Ceterum haud dissimilis extat apud Athen. XIII. p. 593. B. narratio, cui comp. v. Προσκείμενοι. 21. δορυφόρων] δορυφορούντων C. E. Med.

---

mihi fer; ne reiicias me. Origo significationis a proverbio repetenda est. apud veteres enim *ad corvos* contumeliae loco ducebatur. Ἀποσκυδμαίνω. Irascor. Ἀποσκυθίσαι. Proprie significat cutem capitis cum capillis resecare; abusive vero, detondere. Ἀποσμήχει. Abstergit: aptum accusativo. Ἀποσμιλεύουσι. Scalpello poliunt, purgant. Et Ἀποσμιλεύματα, ramenta scalpello abrasa. *Ne rationes reddere teneantur viris illis curiosissimis, qui quaevis vocabula ad vivum resecant.* Ἀποσοβεῖ. Abigit: aptum accusativo. *Ille vero se erexit, ut advolantem a capite repelleret.* Et Ἀποσοβῶμεν, avertamus. Menander. Ἄποσον. Quod mensura caret. Ἄπωσον vero, per ω, repelle. Ἀποσπάδας. Avulsos. Ἀποσπάδοντας vero, castratos. Ἀποσπάσας. *Ille cum hominem avellisset, plagas ei inflixit.* Ἀποσπεύδοντας. Prohibentes. Et Ἀποσπευδούσης, prohibentis, impedientis. *Uxore vero et liberis prohibentibus. nam et hi cum eo erant.* † *Ille vero obstitit, quominus Troiani Helenam redderent.* Ἀποσποδῆσαι. Delere. a σποδός, id est cinere. ligna enim in cinerem redacta omnino pereunt. vel, repellere, e medio tollere, caesum eiicere. Aristophanes *Avibus*: *Ungues digitorum prorsus attrivisse.* Ἀπόσπονδον. Inimicam, odiosam. Pisides: *Hanc valere iubentes invisam ebrietatem, et omnem faecem peregrinarum cantionum.* Ἀποσπουδάζων. A studio desistens, negligens. Ἀποσπώντων. Violenter abstrahentium. *Illae ad Dianam confugiunt; cum vero barbarus acriter eas persequeretur, et satellites violenter*

κείνων ἀπρὶξ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὅρμος.

Ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παράστα. Μένανδρος Παιδίῳ·

Ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Δὶς ἐξαπατῶντι·

Ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Ἀπόστασις. ἀποχώρησις ἐκ διαστήματος. Πολύβιος· Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ συμβαῖνον διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης τῆς πόλεως. Ἀπόστασις καὶ ἡ ἀποστασία ἀπό τινος πρός τινα. Ὁ δὲ ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην ἀποστάσει. Καὶ Ἀποστασίου δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅταν ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων.

Ἀποστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ προστάτην ἕτερον ἐπιγράφωνται, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους. Ἀποστασίου δίκη. ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται, φάσκων μὴ προςήκειν τοῖς δοῦλον αὐτὸν ἀντιποιουμένοις. Ἀπροστασίου δέ· τῶν μετοίκων ἕκαστος 395 προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἕνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτος καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος προστάτην μὴ ἔχῃ, ἢ μὴ διῷ τὸ μετοίκιον, ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκῃ, παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενος δίκην εἰςάγει πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται ἀπροστασίου.

Ἀποστατήσω. γενικῇ· ἀποχωρισθῶ. Ἀῤῥιανός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ὅςτις ἀποστατῆσαι τοῦ τείχους ἐλέγετο.

Ἀποσταυροῦντες. σταυροῖς περικλείοντες. Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χεῤῥονήσου ὠχύρουν, ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες.

Ἀποσταίην. μακρὰν γενοίμην.

Ἀποστέγειν. Μήτε μὴν τειχῶν ἔχειν περίβολον, οἷον ἀποστέγειν καὶ ἀναστέλλειν τοὺς πολεμίους καρτερόν. οἷον ἀπερύκειν, κωλύειν.

Ἀποστέρησις. τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν. Καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

---

3. *οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παρ.*] Non improbo coniecturam Porti, qui locum hunc, cui aliqua deesse videntur, sic legendum putabat: *Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. ὡς καὶ παράστηθι, καὶ παράστα.* Küst. Immo corrigendum fuit ἀπόστα pro ἀπόστηθι. Cf. Antiatt. p. 81. *ἀλλὰ καὶ*] ἀλλὰ om. Lex. Seg. p. 436. 4. *Μένανδρος*] Locis p. 133. et 48. 15. *ἀπελευθερωσάντων*] ἀπελευθέρων A. E pr. Med. Tacite Küsterus Porti reposuit emendationem. 16. *Ἀποστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελ.*] Ex Harpocratione: in quem consule Maussacum. Vide etiam Thomam Magistrum, Ammonium, et Petitum in Commentar. ad Legg. Attic. p. 181. *Küst.* Lex. Seg. p. 434. coll. p. 201. cf. Meier. De bon. damn. p. 31. sqq. *Att. Proc.* p. 473. 18. *ἐπιγράφονται* A. 20. *δεῖ* Lex. Seg. p. 201. et Etym. M. p. 125. pr. 21. *λοιπὸν ἐλευθέρους*] ἐλευθέρους λοιπὸν E. 21. *Ἀποστασίου*] Ἀποστασίου E. Vid. Iungermann. in Polluc. III, 56. *Gaisf.* Sed omnes libri Ἀποστασίου. Velut v. 2. ubi mendum Med. Ἀποστασίου cum Iungermanno sustulit Küst.

1. *τοῖς δοῦλον*] Hic locus in prioribus editt. mendosus est, quem nunc demum ex MSS. Pariss. emendatum damus. *Küst.* Sed τοῖς δούλοις edd. Melius τοῖς δουλοῦν Lex. Seg. Affert Gaisf. Obss. Miscell. V. p. 176. Supra *μὴ προςέχειν* Med. 2. *τῶν μετοίκων ἕκαστος προστ.*] Vide infra vv. Ἀπροστασίου et *Νέμειν προστάτην.* *Küst.* 3. *ἔχει* Lex. Seg. p. 437. 9. *ἀποστασία* C supra Med. 10. *γενικῇ* nescit Zon. p. 271. *Ἀῤῥιανός*] Exped. V, 23. extr. Suidae usus auctoritate mendum librorum Arrianeorum *ἀποστάτης οὐδὲ* removit Toup. I. p. 75. post eumque Boissonadus. 12. *ἀποστατήσας*] ἀποστατῆσαι A. C. 13. *Ἀποσταυροῦντες*] *Ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες: ἀπὸς . . . περικλείοντες* A. *Ἀποσταυροῦν* pro gl. C. 14. *Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χεῤῥον.*] Haec sunt verba Polybii lib. IV, 56. *Küst.* *Χεῤῥονήσου* A. E. Med. 16. Zon. p. 271. 17. *Ἀποστέγειν*] *ἐπιρύκειν καὶ κωλύειν* Zon. 18. *ἀναστέγειν*] *ἀναστέλλειν* A. C. *καὶ ἀναστ.* E. margo: quo spectare interpretationem *ἀπερύκειν, κωλύειν* putabat Gaisf. coll. v. *Ἀνέστελλον.* 19. Post hanc gl. cum Küst. omisi, quae Gaisf. revocarat: *Ἀποστέλλω. δοτικῇ. Ἀποστεροῦμαι. γενικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἀποστερῶ.* Habet A. in marg. usque ad *γενικῇ.* 20. *Ἀποστέρησις*] Haec omnia ad communem sententiam revocata temere assui solebant vv. *Ἐλεημοσύνη* et *Εὐποιία.* *λαβόντα* C.

---

eas abstraherent, quae firmo amplexu simulacrum tenerent. monile colli dilaceratum est. *Ἀπόστα.* Non solum dicunt ἀπόστα, sed etiam παράστα. Menander *Puero*: *Huc consiste paululum.* Et *Bis decipiente*: *Mihi asta, ut ianuam pulsans aliquem illorum evocem.* *Ἀπόστασις.* Distantia ex intervallo. Polybius: *Cum nullus civium audisset id quod acciderat, propter locorum intervallum. urbs enim magna erat.* Ἀπόστασις etiam significat defectionem ab aliquo ad aliquem. *Ille autem ab eo defecit, quam gratiam pro beneficiis ei retulit.* Ἀποστασίου δίκη dicitur actio, quae instituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt. *Ἀποστασίου δίκη.* Est actio, quae datur patronis contra libertos, si ab ipsis deficiant, vel alium patronum sibi asciscant, nec faciant ea quae leges iubent. et victos quidem manet servitus; victores vero in posterum omnino sunt liberi. *Ἀποστασίου δίκη.* Est actio, cum servus libertatem sibi vindicat, dicens nihil iuris illos in se habere, qui se in servitutem asserant. Actio vero ἀπροστασίου ab hac diversa est. secundum leges enim singuli inquilini patronum habent unum ex civibus, per quem et tributum quotannis pendunt et reliqua administrantur. cum igitur inquilinus aliquis aut patronum non habet, aut tributum non pendit, aut civem se esse dicit, albo civium falso receptus, cuilibet licet actione eum persequi, quae vocatur ἀπροστασίου. *Ἀποστατήσω.* Recedam aptum genitivo. Arrianus: *Ne ego quidem ab opere recedam.* Et alibi: *Neque ullus est qui a muro recessisse dicatur.* *Ἀποσταυροῦντες.* Vallis cingentes. *Ambitum peninsulae, qua mari cingitur, munierunt, vallis et sudibus praeclusam.* *Ἀποσταίην.* Procul absim. *Ἀποστέγειν.* Arcere, prohibere. *Neque vero circumdatam esse muris satis firmis ad hostium vim sustinendam et arcendam.* *Ἀποστέρησις.* Praedatio, qua res alienas intervertimus. *Et cum pauperibus stipem non damus, aeque plectimur, atque ii qui alios defraudant*

Ἀποστέρξας. αἰτιατικῇ· καρτερικῶς ὑπομείνας. Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προςέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

Ἀποστερητρίδα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρναχίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητρίδα ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀπόστηθι. ἀποχώρει. Καὶ Ἀποστῆναι, ἀποχωρισθῆναι.

Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
ἀεὶ φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον.
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.

Ἀποστησάμενον. ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Καὶ Ἀποστήσωνται, οἷον σταθμῷ λάβωσιν ἴσον. Καὶ Ἀποστήσασθαι, ἀποδοῦναι χρέος.

Ἀποστολαί. ἀποπέμψεις, δῶρα. Καὶ ἀπόστολος ὁ ἀποστελλόμενος μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παρασκευῆς. Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς. τουτέστι ταῖς ἀποπέμψεσι. Καὶ Ἀποστελλόμενοι οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προςταγμάτων τῶν ἀπολυόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. Καὶ Ἀποστολεῖς οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῶν τριήρων ἀποδεδειγμένοι. Ἀπόστολοι δὲ αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. οὕτω Δημοσθένης, τὸ μὲν ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τὸ δὲ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκράτεια, σώματος δουλαγωγία, φρόνημα ταπεινόν, ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός. Ἀγγαρευόμενος προςτίθει, ἀπο-

---

1. *Ἀποστέρξας*] Theocritus in Epigr. II. Vales. Em. p. 118. *ἀποστέρξαντες ἀοιδήν*, *repudians*. *Toup.* MS. Dan. Heins. Lect. Theocr. XX. p. 365. *Hemst.* Salmas. de Foen. Trapez. p. 206. vult legi *ἀποστέξας* ab *ἀποστέγειν*, i. e. *indurare*, *obfirmare se*, *constanter in proposito manere*. *Reines.* αἰτιατικῇ om. Zon. p. 271. 2. *προσιέμενος*] *προςέμενος* scripsi cum A. 4. *Ἀποστερητρίδα*] *Ἀποστερητρίδα* bis admisi cum A. B. id quod postremo loco praestat C. *Ἀποστερητίδα*, *οἱ δὲ ἀποστερητρίδα φασίν* E. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 728. 29. Silent critici de mendo loci, quod etsi redit sub v. *Ἀρναχίδα*, tamen Schol. Aristoph. potuit monstrare. Traiiciendum enim *τοὺς δανειστάς* post *ἀποστερεῖν*. 12. *ἀποχωρισθῆναι*] *καὶ ἀποχ.* A. 13. *Τὸ γὰρ ἀποστ.*] Verba Aristoph. Vesp. 1497 — 1501. 17. *μετεβάλλοντο*] *μετέβαλον* Gaisf. cum A. E. C. *μετέβαλλον* B. Med. Dedimus *μετεβάλοντο*. Mox post *τρόπους* gl. *Ἀποστῆναι. γενικῇ* Med. et Gaisf. dederunt, quorum hic nihil se confitetur ex A. enotasse. 18. *Ἀποστησάμενον*] Horum priorem partem dedit cum Harpocratione Lex. Seg. p. 435. accedit Lex. Rhet. p. 183. 19. *Δημοσθένης*] P. 1199, 24.

2. *Ἀποστήσονται*] *Ἀποστήσωνται* dedi cum Hesychio, Zon. p. 271. Lex. Seg. p. 436. referendum illud ad Il. ν'. 745. *σταθμῷ*] *σταθμὸν* A. et Zon. Videtur *σταθμῷ* ad eam explicationis partem spectare, quam habet Hesychius: *σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν.* 4. *ἀποστολάς*] Vide Casaub. in Theophr. Charact. p. 166. *Küst.* *Ἀποστολαί* A. C. Lex. Seg. p. 436. Zon. p. 244. et Hesychius. 5. *Καὶ ἀποστελλόμενος μετὰ στρ.*] Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit, locum hunc in quodam MS. sic legi: *Καὶ Ἀπόστολος, ὁ ἀποστελλ.* Quod valde placet. *Küst.* Sic A. B. C. E. et Zon. p. 236. Latent huius glossae vestigia in Hesychii v. *Ἀποστολεύς: ἀποστελλομένοις ἀπὸ στόλων τὴν διὰ θαλάσσης.* Iungenda sunt *ἀποστελλομένοις* (vel similiter) *τὴν* d. 3. *μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παρασκ.*] Rectius legeris, *μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς εἰς πόλεμον*. *Küst.* Sic fere Lex. Rhet. p. 217. *Ἀπόστολος: ὁ ἐκπεμπόμενος μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς ἐπὶ πόλεμον ἀπόστολος καλεῖται.* 6. *Τῶν δὲ πλοίων*] Ex Diodor. Sic. XIII, 67. Ceterum totus hic articulus, quod Küsterum fugit, legitur etiam apud Ulpianum [quem Casaubonus significarat] in Demosthenis Philippicam primam [p. 36. ed. Paris.], qui et hoc Diodori fragmentum, quod mireris, tanquam magni rhetoris fetum ex oratione *ὑπὲρ Κτησιφῶντος* profert. Sed locus Ulpiani mire luxatus est, quem proinde operae pretium erit cum nostro lexicographo conferre. Alter enim alterius ope facile convalescet. *Toup.* I. p. 76. Diodori locus fugit etiam Taylorum, quem vide apud Reiskium T. IX. pp. 178. 224. 244. *Gaisf.* 8. *Ἀποστελλόμενοι*] Lex. Seg. p. 216. f. a quo absunt *ἀποδημεῖν μέλλοντες*. 10. *μέλλοντος* B. E. 11. *Καὶ Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπ.*] Haec descripta sunt ex Harpocratione. Cf. Lex. Seg. p. 435. sive p. 203. 12. *Ἀπόστολοι δὲ*] *Ἀπόστολοι οὖν* C. 14. *ὑπὲρ Κτησιφῶντος*] P. 252, 7. *ἐν πρώτῳ Φιλιππ.*] P. 50, 8. 15. *Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκρ.*] Elegans hic locus excerptus est ex Homilia Basilii Magni in S. Baptismum (Tom. I. p. 484. T. II. p. 120. C.), ut monuit Ritterhusius in Isidor. Pelus. lib. IV. Epist. 33. Notandum autem, quam Suidas hic vocat *Ἀποστολικὴν πολιτείαν*, a Basilio M. loco laudato appellari *Εὐαγγελικὴν πολιτείαν*. *Küst.* Repetiit Apostolius sive Arsenius p. 69. Attigit Zon. p. 244. 18. *τυπτόμενος ἐπίβαλλε*] Haec verba [post *προςτίθει*] videntur esse additamentum librarii cuiusdam, quoniam apud Basilium M. loco laudato non leguntur. *Küst.* Delevi cum A. et Arsenio. Is mox *βιαζόμενος ἀνέχου*.

Ἀποστέρξας. Accusativo iungitur: qui fortiter toleravit. *Ille vero nullo cibo sumpto inedia generose vitam finiit.* *Ἀποστερητρίδα.* Aristophanes *Nubibus*: *Heu! quis tandem me docebit commentum aliquod, quo feneratores fraudare possim?* Allusit Comicus ad verbum *ἀρνεῖσθαι*, quoniam *ἀρναχίδων* tam ab *ἀρνῶν* quam *ἀρνεῖσθαι* deduci potest. *ἀποστερητρίδα* vero partim habet significatum defraudandi creditores, partim pro genere pallii videtur accipi. *Ἀπόστηθι.* Recede. Et *Ἀποστῆναι*, recedere. *Difficile est enim a natura, qua quisque praeditus est, recedere. quamquam multis hoc accidit, ut aliorum sententiis adducti mores immutarent.* *Ἀποστησάμενον.* Qui res ad libram expensas accepit. Demosthenes in oratione contra Timotheum. Et *Ἀποστήσωνται*, portionem aequo pondere rependant. Et *Ἀποστήσασθαι*, debitum reddere. *Ἀποστολαί.* Ablegationes, dona. Et *Ἀπόστολος*, qui cum exercitu instructo ad bellum missus est. Et *Ἀποστολαῖς*, usibus militaribus. *Navium partem autem, quae bellico usu attrita erat.* Et *Ἀποστελλόμενοι* non solum dicuntur, qui aliorum iussu mittuntur, sed etiam ii quos peregre profecturos prosequimur. Et *Ἀποστολεῖς*, qui designati sunt emittendarum triremium praefecti. Demosthenes pro Ctesiphonte. *Ἀπόστολοι* vero vocantur classes emissae. idem in prima Philippica. *Ἀποστολικὴ πολιτεία.* *Apostolica vivendi ratio haec est: oculorum castitas, linguae continentia, corporis subactio, animus modestus, cogitatio pura, irae exstirpatio. Ad faciendum coactus plus praesta; fraudatus ne in*

στερούμενος μὴ δικάζου, μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου, βλασφημούμενος παρακάλει, νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ, συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ, ὅλην τὴν ἀγάπην μετάθες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀποστοματίζειν. ἀπὸ μνήμης λέγειν. καὶ Ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων. Ὁ δὲ κελεύει ἀπὸ στόματος φράζειν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Μάρδων. Καὶ Ἀπὸ στόματος, ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένοις·

Ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις·

Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.

Θουκυδίδης ζ· Καὶ ἥκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης εἴρητο αὐτοῖς εἶπον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τοῦτ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. Καὶ Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἄττα ἀπὸ στόματος.

Ἀποστομοῦν. ἀποφράττειν. Προέθεντο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν τὰς ἐπιφανεστάτας.

Ἀποστρακισθῆναι. ἐξορισθῆναι. ἐν ὀστράκοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξορίαι. Ὅτι ἀποστρακισθῆναί φασι Κίμωνα, τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα, ὑπὸ Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐξορισθῆναι.

Ἀποστρέφομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀποστροφή. ἀντὶ τοῦ καταστροφή.

Ἀποστυγοῦντες. μισοῦντες. Ἰώσηπος· Ἀντίοχος ἀποστυγήσας. † Φαβρίκιος ἡγεμὼν καθίσταται τοῦ πρὸς τὸν Πύῤῥον πολέμου. ἀντικαθεζομένων γὰρ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, νύκτωρ φυλάξας τις ὡς τὸν Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἀνελεῖν τὸν Πύῤῥον ὑφιστάμενος, ἥν τις δοθείη πρὸς αὐτοῦ χρημάτων ὠφέλεια. ὃν ὁ Φαβρίκιος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποπέμπει

5. Ἀποστοματίζειν] Horum partem Timaeus (ubi vid. Ruhnkenius p. 43.) et Lex. Seg. p. 436. cf. Zon. pp. 271. et 250. „Xenoph. Mem. p. 773. Philost. p. 155. ἀπὸ στήθους Socrat. Eccl. Hist. p. 369." Toup. MS. 6. Ὁ δὲ κελεύει] Hoc exemplum delevit Küsterus. Certe suum locum non obtinuit. Mox τῶν Μάρσων Zon. p. 250. 9. Φιλήμων] P. 372. 12. οἶδ' ἔγωγε] οἶδε τῶδε MS. Lex. Seg. οἶδα Edd. ante Gaisf. 14. αὐτὰ ἀλλ' ἀπὸ] τὰ ἄλλα (ἀλλ') ἀπὸ A. C. E. Med. ἀλλ' ἀπὸ quod Toupius I. p. 77. coniectura est assecutus, Lex. Seg. Mox μνημονεύων A. 16. Θουκυδίδης ζ.] C. 10. ἵκοντ'] ἥκοντ' A. B. E. Med. ἥκοντας C. οἱ ἀπὸ] ὡς ἀπὸ C. οἱ παρὰ Thuc. Mox αὐτοῖς ἀπὸ γλώττης E. εἴρητο αὐτοῖς A. εἴρηται αὐτοῖς C. Edebatur olim αὐτοῖς εἴρητο. 18. Θεαιτήτῳ] Fere sub principium. 19. οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος] Lege, ut apud Platonem, οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ στόμ. Küst. Idem mox: „Emenda ex Platone τότ' εὐθύς."

2. κελεύει] κελεύῃ A m. sec. C. E. 4. Zon. p. 271. Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστ.] Apud Polybium lib. V. cap. 62. unde hunc locum sumptum esse existimat Iac. Gronovius, legitur ἀναστομοῦν, quod contrariae est significationis τῷ ἀποστομοῦν. Küst. Horum negligens fragmentis Grammaticis n. 26. inseruit Schweighäuserus; neque licet haec ad illum Polybii locum transferre. Interim προέθεντο dedi cum A. E. 6. Ἀποστρακισθῆναι] Similiter Hesychius. Gl. sine exemplo Lex. Seg. p. 436. αἰτιατικῇ quod statim Gaisf. revocarat, omisi cum Küst. Idem omisit etiam gl. Ἀποστρέφομαι. Verum gravioris est momenti, quod ἐξωστρακίσθη in eadem sententia prodit v. Κίμων sive quae olim ferebatur accessio gl. Ὀστρακισμός. Neque dubito quin studiosus quispiam exemplum celeberrimum voci Ἀποστρακισθῆναι accommodarit. 8. ἐπὶ νίκῃ Med. 12. ἀντὶ τοῦ καταστροφή] καταστροφή, μίσος E. καταστροφή] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, rectius legitur καταφυγή. Küst. Legendum sine dubio: ἀντὶ τοῦ καταφυγή. Quomodo legitur apud Harpocrat., qui ad Demosth. in Philipp. refert; sed extat vox in orat. cont. Timocrat. p. 368. ed. Taylor. Quod et recte animadvertit Valesius in Harpocr. — Plutarchus de fraterno amore p. 491. ὅπως ἁμαρτάνοντες, οἷα νέοι, μὴ δραπετεύωσι, μηδὲ καταλύωνται διὰ φόβον πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς ὁμιλίας φαύλας καὶ ὀλιγώρους, ἀλλ' ἀποστροφὴν καὶ καταφυγὴν ἅμα νουθετοῦσαν εὐνοίᾳ καὶ παραιτουμένην ἔχωσι. — Vide et Olearium in Philostrat. p. 357. Toup. Qui pluribus hunc significatum illustravit post Wessel. in Diod. III, 40. καταφυγή etiam Lex. Seg. p. 436. nihil mutat Zon. p. 244. 13. Glossa referri videtur ad Rom. XII, 9. 14. Φαβρίκιος] φαυρίακιος C. φαυρίκιος E. Med. constanter. Videtur locus sive ad Capitonem, Eutropii metaphrastam, sive ad Dionem Cassium referri: cf. Collect. Vatic. T. II. p. 538. et 563. Ceterum ipse verborum hiatus inter πολέμου et ἀντικαθεζομένων γὰρ interiectus persuadet haec ex v. Φαβρίκιος esse decerpta. 15. ἀντικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπ.] Vide Paeanium, Graecum Eutropii interpretem, p. 73. apud quem eandem de Fabricio historiam leges. Küst. 16. τῶν στρατοπέδων ἀλλήλοις] ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων A. E. C. νυκτός] νύκτωρ A. B. C. E. tum τις φυλάξας E. Sed legendum νύκτα, nisi φυλάξας removebimus. Ceterum totus locus sic extat in C. νύκτωρ φυγάς τις ἔρχεται ἀπὸ τῶν τοῦ Πύῤῥου πρὸς τὸν Φαυρίκιον δηλητηρίῳ ἀνελεῖν τὸν Πύῤῥον ὑφιστάμενος. ὃν ἀποστυγήσας ὁ Φαυρίκιος δέσμιον ἔστειλε πρὸς τὸν Πύῤῥον. ὁ δὲ θαυμάσας ἔφη, δυσχερέστερον ἄν τις παρατρέψοι τῆς οἰκείας ἀρετῆς τὸν Φαυρίκιον, ἢ τὸν ἥλιον τῆς συνήθους πορείας. 18. ἥν τις A. B. E. Med. ἥν τι mendum vulg.

iudicium voca; odio habentem ama; persequentem te patienter fer; maledictis lacessitus precare; mortuus sis peccato; una cum Christo crucifigaris; dilectionem omnem in Dominum transfer. Ἀποστοματίζειν. Memoriter et sine scripto aliquid recitare. Et Ἀπὸ στόματος, ut nos dicimus, non ex scripto sed ex memoria dicere. *Iussit autem eos ore coram ducibus Mardorum explicare.* Philemo *Sortem dividentibus: Memoriter tamen haec tibi dicam: memini enim probe.* Thucydides libro VII. *Et qui a Nicia missi Athenas venerant, dixerunt omnia, quae ipsis non scripto sed ore praecepta erant.* Plato *Theaeteto: At quinam fuerunt isti sermones? possisne narrare? Nequaquam, per Iovem, memoriter. at tunc quidem statim domum abiens eos in commentarios retuli.* Et Ἀποστοματίζειν dicitur magister, cum puerum memoriter aliquid recitare iubet. Ἀποστομοῦν. Obturare. *Fossas maxime insignes obstruere statuerant.* Ἀποστρακισθῆναι. Testarum suffragiis eiici: testis enim sententia exilii olim inscribebatur. *Aiunt Cimonem ab Atheniensibus in exilium pulsum fuisse, quod cum sorore Elpinice concubuisset.* Ἀποστρέφομαι. Aptum accusativo. Ἀποστροφή. Refugium. Ἀποστυγοῦντες. Odio prosequentes. Iosephus: *Antiochus odio prosecutus.* † *Fabricius dux belli adversus Pyrrhum creatur. cum autem exercitus castra haberent vicina, quidam noctu captata temporis opportunitate Fabricium adiit, se veneno Pyrrhum necaturum pollicens, si pecunia sibi daretur. quem Fabricius ob scelus illud perosus, vinctum*

τῷ Πύῤῥῳ δέσμιον. ἀγασθεὶς δὴ τὸ πραχθὲν ὁ Πύῤῥος ἀναβοῆσαι λέγεται· οὗτός ἐστι καὶ οὐχ ἄλλος Φαβρίκιος, ὃν δυςχερέστερον ἂν τις παρατρέψοι τῆς οἰκείας ἀρετῆς, ἢ τῆς συνήθους πορείας τὸν ἥλιον.

207 Ἀποσυκάζεις. συκοφαντεῖς, δοκιμάζεις. ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. διόπερ προςέθηκε πιέζων. ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν ἢ μή. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάζεις ἐπήνεγκε τὸ πιέζων, ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ σύκων, ἅμα δὲ ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους, καὶ πιέζει δωροδοκῶν καὶ διασείων τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι, τοὺς μὴ λογισμοὺς προςεσχηκότας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν. ἐχρήσατο οὖν τῇ λέξει, ἀφ' οὗ καὶ συκοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἦν τὰ σῦκα, καὶ εἴ τις διεβλήθη κλέπτων σῦκα, ἐκολάζετο. φαίνειν δὲ ἔλεγον τὸ κατηγορεῖν.

Ἀποσυστῆσαι. οὐδὲν πλέον τοῦ συστῆσαι σημαίνει.

Ἀποσφαλείς. παρατραπείς, ὀλισθήσας, τῆς εὐθείας ἐκτραπείς.

Ἀποσφαλμήσας. ἀποπηδήσας, ἀποσκιρτήσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας ἐφέρετο ῥύδην διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου. ἢ ἀντὶ τοῦ σφαλείς. καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυςχρήστησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε. διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων· Πολύβιος.

Ἀπὸ σφείων. ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἀποσφήλωσις. ἡ ἀποτυχία.

Ἀποσφύδου. καρτερεῖν.

Ἀποσχεδιάζειν. εἰκῇ καὶ παραχρῆμα λέγειν. Καὶ Ἀποσχεδιάσας, συντομεύσας, ἢ ψευσάμενος. Καὶ Ἀποσχεδιάζουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγουσιν. Καὶ μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον, καὶ πάντας ἀνεῖ-

---

1. δὲ] δὴ dedi cum gl. posteriore et A. Mox τὸ γεγονὸς E. 5. Ἀποσυκάζεις. συκοφαντεῖς] Vide Scholiastam Aristoph. Equ. 259. *Küst.* Zon. p. 271. 6. σῦκα διαλέγειν] Posterior vox mihi suspecta est. Quare malim quod apud Scholiastam Aristoph. loco laudato legitur: συκάζειν, τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα. i. e. *συκάζειν dicitur ficus premendo explorare. Küst.* Nescio an h. l. scribendum δοκιμάζειν et paulo supra delendum δοκιμάζεις, quod ibi non agnoscit Schol. Aristoph. διαλέγειν retinet Zonaras. *Gaisf.* Neque causa fuit cur minus retineretur in significatione delectus. 7. προέθηκε Med. πιέζων] πιέζω E. τὸ πιέζειν C. qui mox omisit ἐστιν ἢ μή. 9. συκάζειν] συκάζεις A. B. E. C. Mox πιέζον C. qui om. ἅμα — ἐπιστεύθησαν. 11. ἐπεὶ καὶ] καὶ om. B. E. 12. Removi cum Schol. maiorem distinctionem post συκοφαντουμένους positam. 14. λογισμοῖς] λογισμοὺς A. B. E. λογισμὸν παρεχομένους Schol. Aristoph. Unde παρεσχηκότας reponendum vidit Gaisf. 15. ἐχρήσατο δὲ C. Schol. Aristoph. 17. Ἀθηναίοις] Ἀθήνησιν A. διεβλήθη A. E. C. Med. Schol. διαβληθῇ vulg. 18. καὶ τὸ] καὶ omisi cum C. Schol. Novissima repetuntur in v. Φαίνω.

1. Ἀποσυστῆσαι] Sic Lex. Seg. p. 436. Ἀποστῆσαι A. C. Vox ut opinor e mendosis locis collecta: nihil enim auxilii tulit, quem Gaisf. laudavit, Perizonius in Aeliani Var. Hist. IV, 9. Post hanc gl. quae praebuerunt B. E. et Edd. ante Küst., Ἀπόσσυτος καὶ Ἀπέσσυτο. σεύω τὸ ὁρμῶ καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι. ὅθεν καὶ τὸ ἔσσυτο καὶ ἀπέσσυτο (καὶ ἀπέσσυτο om. Med.) καὶ ἀπόσσυτος, non agnoscunt A. C. scilicet ex v. Ἀπέσσυτο repetita. 3. Cf. Blomf. gloss. Prom. 481. 5. Ἀποσφαλμήσας] Ἀποσφαδάσας Valckenarius, qui mox in exemplo σφαδάσας. Vide Polybii Fr. lib. XXXV, 5. Gronov. et Drakenborch. in Livii XXXVII, 34. *Gaisf.* Nihil mutandum: atque consentit Zon. p. 272. 6. Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφ.] Idem fragmentum Polybii legitur infra v. Ὑπεραλγής, ubi pro ἀποσφαλμήσας legitur ὑπεραλγής: quae differentia notanda est. *Küst.* Hinc intelligitur verba sic esse componenda, ὁ δὲ ἵππος ἀποσφαλμήσας καὶ ὑπεραλγὴς ὢν ἐκ τῆς πληγῆς ἐφέρ. 8. Iungenda καὶ ἀλλαχοῦ Πολύβιος: nisi malumus cum Zonara καὶ ἐσφάλμησεν. 9. ἐδυςχρήστησε] ἐδυςχρήτησε A. B. E. Med. Correxit Portus. 11. τὴν γῆν] τῆς γῆς B. E. 12. Ἀπὸ σφείων] Il. δ'. 535. 13. Zon. p. 248. ἡ ἀποπληξία. Vox incomperta. Hesychius: Ἀποσφήλωσις. ἀπενέγκωσις. Duas opinor glossas esse conflatas, sic discernendas: Ἀποσφήλω. ἀπενέγκω. Ἀποσφήλωσις. ἔκπτωσις. 14. Ἀποσφύδου καρτερεῖν] Citius ex pumice aquam, quam ex his sensum aliquem elicere queas. Videntur enim esse somnium inepti cuiusdam librarii: quae proinde frustra quis interpretari et illustrare conetur. *Küst.* Fortasse ἀποσφυδῶ, καρτέρει. Coniecturam ex Hesych. duco in Διασφυδῶσαι et Σφυδῶν. *Hemst.* Leg. Ἀποσφίγγου: καρτέρει. *Coarta te et comprime*, ut solent ferae. Hesych. Ἀπαμβάκου: ἀνδρίζου, καρτέρει recte tuetur Alberti. *Valck.* Nihil mutat Lex. Seg. p. 436. In καρτερεῖν quidem scriptoris nomen, velut Κρατῖνος, latere videtur. 15. Zon. p. 272. 16. Ἀποσχεδιάσας. ψευσάμενος nec plura Zon. p. 283. et Lex. Seg. p. 436. Ψευσάμενος restituendum Hesychio, ubi nunc editur σκεψάμενος: nam συντομίας quod ibi praecedit sive συντόμως, id ad participium quodpiam referri videtur. Nostro loco συντομεύσας sincerum habuit Lobeck. Phryn. p. 590. et firmat Zon. p. 272. 17. ἐκ τοῦ] τοῦ om. C. 18. Καὶ μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Theoph. Simoc. I, 13. ut Pearsonus observavit. *Küst.*

Pyrrho remittit. Pyrrhus autem factum hoc admiratus exclamasse fertur: hic est Fabricius, neque alter, quem difficilius a sua virtute quam solem a consueto cursu averteris. Ἀποσυκάζεις. Calumniaris, exploras. ἀποσυκάζειν enim significat ficus maturas deligere: quamobrem addidit, *premens.* ficus enim premendo solemus explorare, maturine sint an contra. iam cum συκάζειν significet et calumniari et ficus furari, cum semel dixisset συκάζειν, subiecit *premens*, tum quasi de ficubus loqueretur, tum quod ipse premebat eos quos calumniis vexabat, et muneribus inhians concussione vexabat eos, qui rationes magistratus sibi commissi non exhibuerant. usus est ergo vocabulo, a quo et συκοφάντης dictus est. olim enim ficus apud Athenienses in pretio habebantur: unde in fures earum poena erat constituta. φαίνειν vero vocabant quod est accusare. Ἀποσυστῆσαι. Verbum nihilo plus significat quam simplex συστῆσαι. Ἀποσφαλείς. Qui aberravit, qui excidit, ab via recta abductus. Ἀποσφαλμήσας. Qui desiliit, qui decidit. Polybius: *Equus vero propter vulnus acceptum resiliens magno impetu per locum inter castra medium ferebatur.* Idem alibi: *Scipionis autem equus graviter quidem vulnere afflictus erat, non tamen omnino conciderat. quare Scipio rectus in terram delapsus est.* Ἀπὸ σφείων. A se ipsis. Ἀποσφήλωσις. Voti frustratio. Ἀποσφύδου. * Ἀποσχεδιάζειν. Temere et ex tempore dicere. Et Ἀποσχεδιάσας, qui compendiose dixit, vel qui mentitus est. Et Ἀποσχεδιάζουσιν, ex tempore dicunt. *Quinetiam crudelissimam sententiam statim tulerunt, omnesque mares et*

λον ἄῤῥενάς τε καὶ θηλείας. τοὺς δὲ παῖδας διέσωζον διὰ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

Ἀπόσχῃ. αὐθυπόταχτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσεις. καὶ Ἀπόσχω, γενικῇ.

Ἀποσχῆναι. ἀπενεχθῆναι.

Ἀποσχοινίσαντες. ἀποστερήσαντες.

Ἀποταμιεύεται. ἀποκλείει.

Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑπηρετεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου.

[**Ἀποτάσσομαι.** δοτικῇ.]

Ἀποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

798 **Ἀπόταφος.** ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. οὕτω Δείναρχος.

[**Ἀποτάτω.** ποῤῥωτάτω. διὰ τοῦ ω μεγάλου. καὶ ζήτει εἰς τὸ ω μέγα.]

Ἀποτεθρίακεν. ἀντὶ τοῦ ἔτιλεν, ψιλὸν εἰργάσατο. κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκᾶς. θρία γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Ἀριστοφάνης·

Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;

Ὀδόμαντες δὲ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἐλεαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρμένα εἶχον αὐτά. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι. Καὶ Ἀποτεθρυωμένοι, ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ ἐστὶν ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά.

Ἀποτέλειοι. οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.

Ἀποτέμνω. αἰτιατικῇ· τὸ ἀποκόπτω.

Ἀποτεμεῖται. ἀποχωρίσειεν.

Ἀποτετικέναι. ἀποδοῦναι.

Ἀποτεύξασθαι. ἀποτυχεῖν.

Ἀποτείνεται. ἐκτείνεται, φιλονεικεῖ.

Ἀποτειχίζων. ἀποφράσσων. Ἀποτειχίσας δὲ τὴν γαστέρα, οὐδενὶ τῶν φαρμάκων ἔτι εἰμὶ ἁλώσιμος, οὐδ' ἂν ἄδην ἐμφορῶμαι τοῦ φαρμάκου. Καὶ Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. Καὶ Ἀποτετειχισμένος, ὁ ἀπειλημμένος, ὁ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ Ἀποτείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

1. τε καὶ] τε om. B. E. C. 3. Ἀπόσχῃ. αὐθυπ. ἀντὶ τοῦ ἀποσχ.] Respexit Suidas ad versum illum Hom. Il. ζ. 96. Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς. In hoc versu poetae ἀπόσχῃ est tertiae personae; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac si esset secundae personae ab ἀπόσχωμαι: quod secus est. *Küst.* Lege ποιήσῃ cum Lex. Seg. p. 436. καὶ Ἀπόσχω, γεν. om. Lex. Ipse cum eodem et A. delevi gl. Ἀποσχίζω. γενικῇ. 5. Sic Zon. p. 272. Lex. Seg. p. 437. Corruptionem quam medelam facilius est animadvertisse. Fuit cum glossam revocarem ad v. ἀποσχασθῆναι. ἀπενεχθῆναι B. E. 6. Ἀποσχοινίσαντες] Vide supra v. Ἀπεσχοίνιζεν. *Küst.* ἀποστερήσαντες etiam Hesychius et Zon. p. 272. ἀποστρέψαντες probabiliter Lex. Seg. p. 437. 7. ἀποκλείει] ἀποκλεῖς A. Illud habet Lex. Seg. p. 437. 8. Ἀπόταξις] Ex Harpocratione. 9. ὑπηρετεῖν] Scribe ὑποτελεῖν, ut apud Harpocrationem. *Küst.* ὑπηρετεῖν boni Harp. libri et Zon. p. 244. περὶ clam ab Harp. edito sumpsit Küst. Item scripturam τῶν Σ. φόρῳ B. E. Med. correxit ex Harpocr. a Porto monitus, quod firmare videtur A. 12. Gl. delevit Küst. uncis tacite notavit Gaisf. 13. Ἀποταυρούμενος] Lex. Seg. p. 437. Zon. et Hesychius. Cf. Euripid. Med. 185. 14. Ἀπόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Hesych. et Etymol. *Küst.* Lex. Seg. p. 437. Aliter interpretatur Lex. Rhet. p. 205. 16. Ἀπωτάτω] Ἀποτάτω A. καὶ — μέγα addiderunt A. B. E. Glossa cum suo sibi gladio jugulatur, tum perspicue convellitur libro C. qui Ἀπωτάτω καὶ ποῤῥωτάτω, reliquis omissis. Interim uncis sepsi. 18. Ἀποτεθρίακεν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 157. Vide etiam infra vv. Ὀδόμαντες et Πέος. *Küst.* Zon. p. 272. 19. Legendum e Lex. Seg. p. 437. (ac similiter apud Hesychium) ἀποπεφύλλικε καὶ διακεκάθαρκεν. 21. Ὀδοντομάντων et Ὀδοντόμαντες Med.
2. ἀπέτιλλον Zon. 3. Ἰουδαίους εἶναι αὐτοὺς E. 4. Ἀποτεθριωμένοι] ἀποτεθρυωμένοι A. C. et Timaeus p. 45. Ἀποτεθρυωμένος Lex. Seg. p. 437. Ceterum abiiciendum καί. 5. τεθρίων] Id mendum recoquitur etiam in v. Τέθρια: τεθρύων A. C. Arsen. p. 71. Zon. p. 272. Timaeus et Lex. Seg. ubi θρύων dedit Bekkerus e Ruhnkenii correctione. 6. ἄγρια καὶ ἄγονα] ἄγονα καὶ ἄκαρπα C. ἄγονα καὶ ἄγρια Timaeus. 7. τῶν Ἰουδαίων] Leg. τῶν Ἀχαιῶν. Vid. Polybius p. 1030. *Hemst.* Pariter Suidam emendat Toupius I. p. 79. eodem loco Polybii (XVI, 36.) allato. 10. ἀποχωρίσειεν] Sic habet unus Paris. quae lectio magis mihi placet, quam ἀποχωρήσειεν, quod priores editt. [et A. B. E. C.] exhibent. *Küst.* ἀποχωρίσαι legendum cum Lex. Seg. p. 437. 12. Sic Lex. Seg. p. 437. et Hesychius. Lege ἀποτεύξεσθαι. 13. V. Schol. Luciani Amor. 17. et Zon. p. 272. Sed rectius ἐκτείνει Hesychius, frustra sollicitatus. 14. Ἀποτειχίζων] Item Lex. Seg. p. 437. περιφράττων Hesychius. 15. γαστέραν A. 17. τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλεῖσαι] Locus hic in prioribus editt. et corruptus est et confusus, quem ex MSS. Pariss. et Harpocratione in integrum restitui. *Küst.* Edebatur τὸ λαβεῖν τεῖχος. καὶ ἀποτειχίσαι ἀποκλεῖσαι, quod ipsum emendarat Portus. In veterum edd. lectione conspirant omnes ap. Gaisf. MSS. cum Pal. Harp. et Lex. Seg. p. 437. cui deest tamen ἀποκλεῖσαι. καὶ ἀποκλ.] ὁ ἀποκλ. A. B. E. Pal. Harp. om. Lex. Seg. καὶ ἀποκ. τῷ τείχει om. C. καὶ ἀπειλημμένος ὁ ἀποτετειχισμένος ὁ ἀποκεκλεισμένος Med. 20. Θουκυδίδης] An respexerit Thucyd. VII, 43. ἀποτειχίσματος? *Burn.* ἀποτειχίσαντες et ἀποτειχισθείσης Thucyd. I, 64. 65. ἀποτειχισθεῖσαν VIII, 26.

feminas interfecerunt; pueris tamen propter immaturam aetatem pepercerunt. **Ἀπόσχῃ.** Unus e subiunctivis absolutis: arcebit. Et Ἀπόσχω, aptum genitivo. **Ἀποσχῆναι.** Ablatum fuisse. **Ἀποσχοινίσαντες.** Qui excluserunt. **Ἀποταμιεύεται.** Recondit. **Ἀπόταξις.** Cum separantur, qui ante non singuli sed iuncti statutum tributum pendebant. Antiphon in oratione de tributo Samothracum. [**Ἀποτάσσομαι.** Aptum dativo.] **Ἀποταυρούμενος.** Ferociens. **Ἀπόταφος.** Qui maiorum sepulcris exclusus est. sic Dinarchus. [**Ἀποτάτω.** Longissime. per ω.] **Ἀποτεθρίακεν.** Pilis nudavit. proprie, ficus foliis spoliavit. θρία sunt enim folia ficus. Aristophanes: *Quis Odomantum penem pilis nudavit?* Odomantes erant gens Thracica. Thraces autem pudenda vellere solebant et recutita habere; quos Iudaeos esse aiunt. Et Ἀποτεθρυωμένοι, efferati. per metaphoram ab agrestibus et sterilibus plantis, quae τέθρυα vocantur. **Ἀποτέλειοι.** Sic vocabantur praefecti, qui singulis Achaeorum tribubus praeerant. **Ἀποτέμνω.** Accusativo iungitur: abscindo. **Ἀποτεμεῖται.** Abscindet. **Ἀποτετικέναι.** Persolvisse. **Ἀποτεύξασθαι.** Excidere voto. **Ἀποτείνεται.** Extenditur, contendit. **Ἀποτειχίζων.** Muro muniens. *Cum autem ventrem quasi muro munierim, nullum venenum posthac nocere mihi potest, etiamsi largam eius copiam hauriam.* Et Ἀποτειχίσαι, muro cingere, et exitu intercludere. Et Ἀποτετειχισμένος, muro cinctus et interclusus. Sic Antiphon et Thucydides. Et Ἀποτείχισις, murorum eversio.

Ἀπὸ τῆς ἴσης. Θουκυδίδης· Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατιὰς ἐποιοῦντο. οἷον, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστος οὐσίας τὸ φθάνον.

Ἀποτίθημι. αἰτιατικῇ.

Ἀποτίμησιν. τέλος ἢ φόρον.

Ἀποτιμηταὶ καὶ Ἀποτίμημα καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφανῶν οἴκους παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα πέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· καὶ ἐλέγοντο τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμήματα, οἱ δὲ ἀποτιμησάμενοι ἀποτιμηταί, τὸ δὲ ἔργον ἀποτιμᾶν. καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμουμένῃ δόντες ᾔτουν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς προικὸς ἐνέχυρον, οἰκίαν ἢ χωρίον ταύτης ἄξιον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν δοὺς τὸ ἀποτίμημα ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν, ὁ δὲ λαβὼν ἀποτιμᾶσθαι. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ.

Ἀπότιμος. οὕτω Σοφοκλῆς ἀπότιμον θεὸν τὸν λοιμόν· τουτέστι, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσιν.

Ἄποτις, ἀπότιδος.

Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. οἷον ὧν κατέφαγες ἀποδώσεις πλείονα. ἐπὶ τῶν μείζονα τιμωρίαν ὧν ἥμαρτον διδόντων.

Ἀποτολμᾷ. αἰτιατικῇ.

Ἀποτομία. τραχύτης, ἐναντίωσις. Οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποτομίαν τῆς ἀποκρίσεως οὐ τὸ τυχὸν δέος εἶχον περὶ αὐτούς. Καὶ Ἀπότομον, σκληρόν.

Ἄποτον. ζήτει ἐν τῷ Ἄγευστος θοίνης.

Ἀπὸ τουδί. ἀπὸ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. μετὰ δυνάμεως. Ἅτε πεπειθαρχηκότων Καρχηδονίων ἀπὸ τοῦ κρατίστου πᾶσι τοῖς ἐπιταττομένοις. Καὶ Πολύβιος· Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου ἐγένετο παρὰ Ῥωμαίοις ἡ μονομαχία· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς πολλαὶ ὁδοὶ εὕρηνται.

Ἄπο τοῦ πράγματος. ἀντὶ τοῦ ἄποθεν.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας. τουτέστι, τὴν φρόνησιν αὐτῶν ἀφελόμενος.

Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων. ἐξ ἀνομοίων. Ἀμυνό-

---

1. Θουκυδίδης] I, 15. 2. στρατείας] στρατιὰς A. B. E. C. Med. et plerique Thucydidis MSS. Sed praestat στρατείας. 3. τὸ φθάνον] Has duas voces delendas puto. Sunt enim supervacaneae, nec ad hunc locum quicquam faciunt. *Küst.* τὸ φθάνον habet Schol. Thucydidis non solum h. l. sed, observante Abreschio, etiam in c. 99. ubi τὸ ἱκνούμενον interpretatur τὸ φθάνον, τὸ ἐπιβάλλον. Pro φθάνον Portus coniecit τὸ ἐπιβάλλον μέρος. 4. καὶ ἀποτίθεμαι post Ἀποτίθημι omisi cum A. et Küstero. 5. Ἀποτίμησιν] Lex. Seg. p. 437. Cf. Zon. p. 241. 6. Ἀποτιμηταὶ καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτ.] Totum hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Consentit in plerisque Lex. Seg. p. 437. καὶ ἀποτίμημα inseruerunt A. B. C. E. cum Harp. „Consulatur de hac re Heraldus adv. Salmas. p. 215. et 217." *Gaisf.* De hypothecis v. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 158. et in Corp. Inscr. I. p. 485. 7. οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 491. *Küst.* 12. καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμ.] Vide Petitum de Leg. Att. p. 454. *Küst.* 13. διδόντες Lex. Seg. 14. ὑπὲρ τῆς προικὸς om. E. ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν ἢ χ. Harp. 15. διδοὺς] δοὺς A. C. Harp. Lex. Seg. 18. κατὰ Ὀνήτορος] P. 876. 19. φησὶ Σοφ.] Σοφ. φησὶν E. φησὶ omisi cum A. Σοφοκλῆς] Oed. R. 215. 20. λιμόν] λοιμόν A. B. C. τιμῆς] τιμῆς τῶν θεῶν A. B. C. E. et Schol. Mox τοὺς ἀνθρώπους et καὶ ἀπόλλυσιν om. C.

2. Ἀποτίσεις] Sic de capra Ovidius Fast. I. e Gr. Epigr. Eueni veteris poetae: *Rode, caper, vitem: tamen hinc cum stabis ad aram, In tua quod fundi cornua possit erit.* Eueni versus a Politiano indicatus Misc. c. 26. et Suetonii Domitiano c. 14. restitutus: Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω Ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ. *Schott.* in Prov. Suid. III, 39. Attigerunt Diogen. III, 32. et Arsen. p. 71. 5. Om. vulg. 6. Οἱ δὲ διὰ] Ex Diodori Exc. Legg. T. II. p. 620. monente Wesseling. *Toup.* 8. αὐτοὺς] αὐτοῦ C. 10. Ἄποτον] Om. C. 11. τοῦ δή] τουδὶ A. B. C. E. cum Aristoph. Nub. 430. Monuit Porsonus Aristoph. p. 17. idemque restituendum v. Γνώμα. 13. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου] Vide Leopardi Em. I, 21. 2 Maccab. 14, 30. Polyb. p. 692. *Toup.* MS. 14. πεπειθαρχηκότων] πειθαρχηκότων B. E. Mox τῶν Καρχηδονίων C. 15. Πολύβιος] Fr. gramm. 27. Καὶ τὸ μὲν] τὸ γὰρ C. 16. ἐγένετο] ἐγίνετο A. C. Tum παρὰ om. E. 17. ἡ μοναρχία A. C. 19. Ἀπὸ τοῦ πρ.] Ἄπο τ. π. Harpocr. MSS. Pal. Vat. Lex. Seg. p. 437. et sic MSS. Demosthenis Timocrat. p. 701, 22. *Gaisf.* Occuparat Bastius Ep. Crit. p. 132. ἄπωθεν] Dedimus ἄποθεν cum A. C. MS. Pal. de quo dissensit Bekk. et Lex. Seg. 20. φρονεῖν ἀποσπάσας] φθονεῖν ἀνασπάσας C. Respexit ad Aristoph. Ran. 972. 21. αὐτοῦ] αὐτῶν A. B. C. E. et Schol. Arist.

Ἀπὸ τῆς ἴσης. Ex aequo. Thucydides: *Neque ipsi ex aequo communes expeditiones suscipiebant.* id est, aequali tributo pro cuiusque facultatibus collato. Ἀποτίθημι. Aptum accusativo. Ἀποτίμησιν. Vectigal vel tributum. Ἀποτιμηταί, Ἀποτίμημα, Ἀποτιμᾶν, et quae inde derivantur. Qui pupillorum domos ab archonte conducebant, pignora conductionis dabant. oportebat autem archontem mittere, qui pignora aestimarent. et pignora quidem vocabantur ἀποτιμήματα, qui autem aestimabant ἀποτιμηταί, res ipsa ἀποτιμᾶν. Sic etiam qui mulieri nubenti dotem dabant, ab viro pignus dote dignum petebant, ut domum vel fundum. qui igitur pignus dabat active dicebatur ἀποτιμᾶν: qui accipiebat, ἀποτιμᾶσθαι. eadem in aliis debitis est ratio, id quod docet Demosthenes in oratione secunda contra Onetorem. Ἀπότιμος. Sophocles Famem vocat deum honoris divini expertem. deorum est enim homines afficere beneficiis. illa vero consumit eos et perdit. Ἄποτις, ἀπότιδος. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. *Dependes, porce, acinos.* hoc est, plura quam devorasti reddes. dicitur in eos qui poenas peccatis graviores luunt. Ἀποτολμᾷ. Aptum accusativo. Ἀποτομία. Asperitas, nimia severitas. *Illi vero propter asperitatem responsi non leviter sibi timebant.* Et Ἀπότομον, rigidum. Ἄποτον. Quaere in v. Ἄγευστος θοίνης. Ἀπὸ τουδί. Ab hoc tempore. Aristophanes Nubibus. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Bona fide. *Carthaginienses enim bona fide omnibus imperatis paruerunt.* Et Polybius: *Et olim quidem apud Romanos singularia certamina bona fide fiebant; nostris vero temporibus multae fraudes inventae sunt.* Ἄπο τοῦ πράγματος. Procul a negotio. Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπ. Qui alicui sanam mentem ademit. Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμ. Impari ope. *Imparibus*

μενοι ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων ὅπλων, ὅμως τῇ οἰκείᾳ ἀλκῇ θαῤῥοῦντες.

Ἀποτραχηλίζοντες. ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. Καὶ αὖθις·

Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν
ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ.

Ἀποτραχύνεται. θρασύνεται.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα. Καὶ Ἀποτριβόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζων, ἀπείργων. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμενε, τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.

Ἀποτρόπαιοι. φευκτοί, μισεῖσθαι ἄξιοι· ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. Οὕτω γὰρ ἐδόκουν ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι.

Ἀποτροπιαζόμενοι. ἀποτρεπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες. εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. Καὶ Ἀποτροπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον, οἷον ἀποτρόπαιον.

Ἀποτρόφους. τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους τῆς φιλοσοφίας.

Ἀποτρύειν. Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν
χρῆναί σ᾽. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ᾽
ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

Ἀποτυμπάνισον. ἀνηλεῶς τι φόνευσον. ἔστιν ἐν τῷ Τυμπανίζεσθαι.

Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.

---

3. *Εὐνάπιος*] Fr. 53. sive p. 104. ed. Nieb. 6. *Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμ.*] Fragmentum hoc (quod depromptum est ex Aristoph. Lysistr. 705.) non pertinet ad vocem *Ἀποτραχηλίζειν*, sed *Ἐκτραχηλίζειν*. *Küst.* Paulo rectius se habet Aristophanis locus in v. *Ψηφοφορία*. 8. *Ἀποτραχύνεται*] Hesychius et Lex. Seg. p. 437. Cf. Phrynich. Segu. p. 26. Mox sequebantur glossae a Gaisf. renovatae: *Ἀποτρέπω. αἰτιατικῇ. Ἀποτρέχει τοῦ ἐπιτρέχειν διαφέρει. Ἀποτρίβω. αἰτιατικῇ.* καὶ *Ἀποτρίβεσθαι*. „*Ἀποτρίβω*] Hanc cum duabus seqq. gl. delevit Küsterus: fortasse cum A. Nihil enim ex eo cod. enotatum habeo." 9. Haec usque ad *κάθεξις* Zon. p. 247. *μέλλησις*] *μελέτησις* Lex. Seg. p. 438. ubi insertum *ἄνοιξις* post *διάφευξις*. Horum pleraque confirmat Lobeck. in Phryn. p. 351. 12. *ψόφησις*] *ψέφισις* C. *ψήφισις* addit E. 13. *ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα* om. Lex. Seg. *Ἀποτριβόμενος*] Zon. p. 273. V. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 592. 14. *Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμ.*] Haec sunt verba Polybii lib. III, 102. ut Iac. Gronovius observavit. *Küst.* Ubi extat *τοὺς πελάζοντας*. Zonaras ἔμενε. 17. *Ἀποτρόπαιοι*] Usque ad *ἄξιοι* Lex. Seg. p. 437. Schol. Platon. p. 233. [454. coll. Schol. Luciani Phalar. I, 3.] *Ἀποτροπαίων: τῶν ἀποτρεπόντων τὰ κακά. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν φευκτῶν καὶ μισεῖσθαι ἀξίων ἀνθρώπων.* Synesius Ep. 57. *Αἱ κακοποιοὶ δαίμονες ἐν κόσμῳ συντελοῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι.* Gaisf. *Ἀποτρόπαιος. φευκτός, μισητός* Zon. p. 238. 18. Vidit Porsonus *Οὕτω — ἀλεξίκακοι* Menandri esse locum Exc. Legg. p. 351. Ubi *ἐδόκουν* sub finem coniectum mihi respuendum videtur, quippe petitum e praegressis.

1. Vox scriptoribus rerum Byzantinarum haud infrequens. Adde nomen neglectum *ἀποτροπιαστής* Schol. Aesch. Pers. 201. 2. *εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφ.*] Vide infra v. *Μασχαλισθῆναι*. *Küst.* *εἰώθεισαν* Schol. Sophocl. El. 445. Sententia usque ad v. *φόνῳ* ex altero utro fonte transcripta. 5. *Ἀποτροπίασμα*] Lex. Seg. p. 438. omissis *ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα*. Hesychius: *Ἀποτροπιάσματα. ἐξιλεώματα, ἀποτρέποντα τὸ φαῦλον.* 6. *ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον*] Locus hic mutilus est, quem ex Schol. [recent.] Soph. in Aiac. 607. sic supplebis: *Καὶ Ἀπότροπον, τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποτροπῆς* (hodie legitur *ἀποστροφῆς*) *καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον*. *Küst.* Non assentior. 8. Zon. p. 237. Hesychius: *Ἀπότροφος. μακρὰν τεθραμμένος.* Glossa ut videtur Synesii; quam quae sequebantur, *Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. τοῦτο δέ φασι τὸ ἀπότρωκτον πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον*, ex v. *Ἄλφι* repetita, delevi, cum habeat A. in marg. 10. *Σοφοκλῆς*] Trach. 124—28. neglecta dialecti lege. 13. *χρῆναί σε* libri. 16. *ἐπέβαλε*] *ἀπέβαλε* B. E. Med. *Ζεύς*] *Κρονίδας* Soph. 16. Uberius Lex. Seg. p. 438. et Zon. p. 257. *ἀκλεῶς*] Sic habent omnes editiones. At in codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, scriptum est *ἀνηλεῶς*: quae vera est lectio. *Küst.* *ἀνηλεῶς* A. B. E. Vitiose Lex. Seg. *ἄνελε, ὅ ἐστι φόνευσον*: unde tamen intelligas apud Suidam τι delendum esse. Nam *ὅ ἐστι* fluxit ab mala interpretatione syllabae *ως*, quam in compendii similitudinem grammaticis familiarissimam detorserunt. Attulit etiam Gaisf. Gatakerum A. M. P. p. 911. a Küstero ascriptum in v. *Τυμπανίζεται*, ubi nihil erat ad hanc quidem glossam referendum. Continuo Gaisf. repetiit tacite glossam ab Aldo invectam, *Ἀποτύχω. γενικῇ.* καὶ *Ἀποτυγχάνω. γενικῇ.* Posterius *γενικῇ* om. Ald. 18. *Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι*] Interpres, *Nuncius infaustus et tristis veniat.* Immo, *Facessat ab auribus nostris nuncius.* Hesych. *Ἀπ᾽ οὔατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς.* Respexit autem Callimachus ad Homer. Il. χ΄. 454. *Αἲ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος*: *Utinam vero procul ab auribus meis sit quod dixi*, i. e. nunquam evenisse audiam. *Toup.* Homerum apposuerat Bentleius in Callimachi Fr. 301. *Ἀπ᾽ οὔατος* habet Hesychius. 19. *τοῦ ἀκ.*] *τοῦ μὴ ἀκ.* A. B. E. *τοῦ* om. C. Itaque scribendum, *ἄξιος τοῦ μὴ ἀκ.*

---

quidem armis se defendentes, at fortitudine sua freti. *Ἀποτραχηλίζοντες*. Strangulantes. Eunapius: *Et illi quidem eos funibus strangulatos necarunt.* Et alibi: *Non prius ab istis decretis cessabitis, quam crure vos prehensas praecipites aliquis egerit.* *Ἀποτραχύνεται*. Exasperatur. *Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις*, nomina similiter desinentia. Et *Ἀποτριβόμενος*, arcens. *Hannibal, quamvis in rebus affectis versans, perstitit tamen, hostes deterrens.* *Ἀποτρόπαιοι*. Aversandi, odio digni. vel mala avertentes. *Sic enim malorum averruncatores et expulsores sibi videbantur esse.* *Ἀποτροπιαζόμενοι*. Avertentes, versantes, odio prosequentes. Solebant veteres in occisorum capita gladios abstergere, quasi piaculum caede commissum expiaturi. Et *Ἀποτροπίασμα*, expiatio, qua mala avertuntur. vel dignum quod averruncetur, tanquam abominandum. *Ἀποτρόφους*. Qui philosophiae non sunt alumni. *Ἀποτρύειν*. Sophocles: *Te nolo spem bonam penitus abiicere. non enim vitam omni dolore carentem omnium rex Iuppiter mortalibus dedit.* *Ἀποτυμπάνισον*. Crudeliter interfice. vide in v. *Τυμπανίζεσθαι*. *Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγ. ἔ.* Id est *infaustus*, neque dignus auditu. Apud Callimachum: *Ab auribus nuncius ille procul sit*

Ἀπουργοὶ γωνίαι. εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον.

Ἀπουρία. ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γεννωμένη.

Ἀπουρώσαντας. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι. μὴ χρωμένους οὐρίῳ πνεύματι.

Ἀπουσιάσει. Ὁ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἀπουσιάσει. τῆς οὐσίας μέρος δώσει.

Ἀποφαντικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαίνοντά τι νόημα, εἴτε διὰ καταφάσεως, εἴτε δι' ἀποφάσεως. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκατατιθέμενον.

Ἀπόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσην οὐσίαν ἔχει, ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.

Ἀποφάσκει. ἀπαγορεύει, ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

Ἀποφαίνει. φανεροποιεῖ. Ἀποφένει δὲ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, ἀντὶ τοῦ φονεύει.

Ἀποφέρειν. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοὐκ ἀποστερεῖν.

τὰ δεδανεισμένα.

Ἀποφεύγειν. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποφυγγάνειν. ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένης.

Ἀπόφημι. ἀποφαίνομαι. καὶ Ἀποφῆναι, ἀποδεῖξαι.

Ἀπόφημον. δύσφημον. Ἡ γλῶττα ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς τῇ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα παλαμᾶται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον κατολισθάνει.

Ἀποφθεγγόμενος. μαντευόμενος.

Ἀποφθίμενον. ἀποθανόντα.

Δέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

1. Ἀπουργοὶ γωνίαι] Eadem habet Hesychius. *Küst.* Et Lex. Seg. p. 434. 3. Glossa suspecta. Legendum opinor Ἀπουσία, de quo vide Toupium in v. Ἀπουσιάσει. 4. οἷον ἀπὸ δούλης ἢ ἀπὸ δούλου Zon. p. 245. γενομένη] γεννωμένη A. B. C. E. Med. γενωμένη Ald. 5. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in collectaneis Constant. ab

λιμ ἡμέν λιμὴν

Valesio editis p. 73. *Küst.* Polyb. XVI, 15, 4. 6. Μυνδίαν] μυνδίαν A. Μυνδιαν C. μὴ . . πνεύματι edd. ante Gaisf. cum Polybii loco iungebant, adversante vel Zon. p. 273. 8. Ἀπουσιάσει] Haec ex Artemidori Oneirocrit. 1, 81. [c. 78. p. 115. Reiff.] descripta sunt: quod et Alberto notatum video. Verba autem Ἀπουσία et Ἀπουσιάζειν nunc honesto, nunc inhonesto sensu usurpantur: quod vel ex Artemidoro constat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Is. et Osir. p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν. Ad quem locum insigniter lapsus est Reiskius. *Toup.* Qui haud praeter morem opes iactavit dudum ab Albert. in Hesychium expromptas. Artemidori locum indicavit etiam Hemsterhusius. 8. αὐτοῦ] Sic etiam Zon. p. 273. ἑαυτοῦ A. E. C. om. Artemidorus, unde reponendum οὕτως pro ὁ δέ. Ἀπουσιάζει bis E. sed in exemplo σ inter vss. 10. Lex. Seg. p. 438. ubi ἐμφαίνοντά τι et εἰδικῶς. κυρίως] κυρίως δύο E. Sed ἐκφέροντα Zon. p. 237. 12. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκ.] Recte monuit Portus confundi hic a Suida ἀποφαντικὸς cum ἀποφατικός. Posteriori enim vocabulo significatio ea quadrat, quam Suidas priori tribuit. *Küst.* Vetus error an incuria librariorum, qui ἀποφατικὸς et ἀποφαντικός, ἀπόφασις et ἀπόφανσις (cf. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 206. sq.) perinde haberent, de negatione an effato dicerentur. Mox cum C. delevi glossam, quam A. habet in marg. Ἀποφαντόν. ἢ καταφαντόν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀξίωμα. 14. Zon. p. 245. πρὸς Φαίνιππον] P. 1039, 2. 16. Küsterus hoc loco quaedam de causis antidoseos disseruit, quae repeti nihil attinuit. Vide vel Böckh. *d. Staatsh. d. Ath.* II. p. 124. 17. καλεῖται — ἀπογραφή] καλεῖ — ἀπογραφὴν Lex. Seg. p. 438.

1. Ἀποφάσκει] Lex. Seg. p. 438. et Glossae in Dionys. Areop. ἢ . . τι om. Zon. p. 282. neque dubium quin posterior observatio ad ambigua quaedam exempla v. ἀποφαίνω pertineat. 3. Ἀποφένει sumptum e pravis epimerismorum tabulis. 5. Ἀριστοφάνης] Locus Aristophanis legitur in Eccles. 449. (470.) Sed τὰ δεδανεισμένα sunt verba Scholiastae, sive nostri Suidae, interpretamenti loco addita. *Toup.* Ceterum cf. Oudend. in Thom. M. p. 105. 9. Δημοσθένης] P. 644, 25. „Vid. Abresch. Dil. Thucyd. p. 694." *Gaisf.* Statim cum A. B. C. E. delevi glossam Ἀποφηληκίζει. (Ἀποφηλικίζει Med.) βιάζεται. ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆκται. Ubi Hemsterhusius: „Male Etymol. Ἀποφυλακίζει p. 127, 20. [Ἀποφηληκίζει Etym. MS. Dorv.] Vid. Hesych. in Φήληξ. Mox an τρυγώντων, quamvis vulgatae lect. consentiat Etymologus." Praeterea sub finem gl. addunt edd. vett. ἀπὸ τοῦ φήληξ φήληκος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ σφάλλω, σφήληξ καὶ φήληξ, ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ ἀπατῶ. Quae planissime praestat Zon. p. 257. 10. Ἀπόφημι] Lex. Seg. p. 438. Zon. p. 273. 12. Cf. Zon. p. 273. Ἡ γλῶττα] Aeliani. *Hemst.* 13. ἀμαθὴς] ἡ ἀμαθὴς E. 14. παλαμᾶται] μηχανᾶται E. Supra ἐπίσπαστα Med. sola. τε om. E. ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημόν τε καὶ βλάσφημον A. 15. κατολισθαίνει] κατολισθάνει A. 16. Ἀποφθεγγόμενος] Lex. Seg. p. 439. et Zon. p. 273. Mox A. in marg. habet, quae pro singulari glossa venditarant B. E. et edd. ante Küsterum: Ἀποφθέγματα Χρυσίππου ἀπόλῶητα. ἔστιν ἐν τῷ Χρύσιππος. 18. Δέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογ.] Supple et emenda ex Anthol. [Pal. VII, 67.] Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη. Alloquitur Charontem. *Küst.* Versus Leonidae Tar. LIX, 3. instaurandus ex v. Βᾶρις sive Ὀκριόεις.

Ἀπουργοὶ γωνίαι. Anguli viles, in quos purgamenta converrebant. Ἀπουρία. Ex inaequalibus nuptiis, ex serva vel servo procreata soboles. Ἀπουρώσαντας. Adverso vento usos. Polybius: *Tunc quidem in Myndiam adverso vento delatos fuisse.* Ἀπουσιάσει. Opum suarum partem tribuet. *Is vero in filiam sua bona diffundet.* Ἀποφαντικός. Proprie significat eum qui sive affirmans sive negans aliquid enunciat; speciatim vero eum qui negat. Ἀπόφασις. Demosthenes in oratione contra Phaenippum sic vocat descriptionem bonorum, qua quis quantum in bonis habeat indicet: id quod in permutationibus maxime obtinebat. idem etiam vocatur ἀπογραφή. Ἀποφάσκει. Interdicit. vel enunciat aliquid. Ἀποφαίνει. Declarat. Ἀποφένει vero, per ε̄, occidit. Ἀποφέρειν. Reddere. Aristophanes: *Et haec omnia reddere, nec defraudare.* nimirum credita. Ἀποφεύγειν, sive Ἀποφυγγάνειν. Aptum accusativo. Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἀπόφημι. Declaro. Et Ἀποφῆναι, declarasse. Ἀπόφημον. Quod est mali ominis. *Lingua indocta et rudis cum alia mala arcessit, tum etiam ad voces abominandas et maledicta saepe vergit.* Ἀποφθεγγόμενος. Vaticinans. Ἀποφθίμενον. Mortuum. *Suscipe mortuum me Canem Diogenem.*

Καὶ Ἀποφθίσειν, ἀνελεῖν, θανατῶσαι. Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος·

Εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν.

501 Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. οὕτως Ἰσαῖος. Καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποφορτίσασθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

Ἀποφώλιοι. ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες.

Ἀποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. Ἀππιανός· Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα καὶ ἀξιώματος εὐγενοῦς οἴκου καὶ πανωλεθρίας. καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται. ἢ ἀποφράδες, μιαραὶ ἡμέραι, μάλιστα ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν, μαντευόμενος.

Ἀποφοιτᾶν. ἀποπηδᾶν, ἀναχωρεῖν.

[Ἀποφροντίζω. αἰτιατικῇ.]

Ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐγχρυβομένων ὠπτημένων. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης·

Κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας,
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν.

Ἀποχετεύονται. μεταφέρονται.

Ἀποχειροβίων. τῶν ἐκ χειρῶν ζώντων καὶ ταῖς τέχναις προςκαθημένων.

Ἀποχειροτονηθῆναι. γενικῇ· ἀποστραφῆναι, ἀποδοκιμασθῆναι. Ἀριστοφάνης·

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

---

1. Ἀποφθίσειν] Ἀποφθίσειν A. C. Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρ.] Apud Sophoclem Ai. 1026. sq. Post hanc glossam cum A. B. C. E. Gaisf. delevit e Zon. pp. 260. 261. petita: Ἀποφλαυρίζοντες. ἐπιτωθάζοντες, ἐξευτελίζοντες· ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀεὶ γὰρ τὸ φλαῦρον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τάττεται. Καὶ Ἀπεφλαύριζεν, ἐχλεύαζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέλεγεν, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. Horum altera pars ex Etymol. p. 128,55. descripta est, posterior etiam ex ipsius Suidae v. Ἀπεφλαύριζεν. 5. Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ.] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur Ἀποφοράν. ἀντὶ τ. Vide ibi Maussacum, quem locus hic non parum torsit. *Küst.* Ἀποφοράν Lex. Seg. p. 439. quod Suidae reddendum. Ceterum observatio prorsus est manca. 6. καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ] Significationem huius vocis pluribus exemplis erudite illustrat Valesius in Notas Maussaci ad Harpocrationem h. v. quem vide. *Küst.* E Gloss. Herodot. II,109. unde firmatur τιμή, quod supplebat Koenius in Gregor. Cor. p. 525. Ἡροδότου A. „Xenoph. p. 693. Auctor nescio quis apud Stobaeum p. 734. Artemidor. p. 181." *Toup.* MS. Adde Hemsterhus. Append. in Lucian. p. 21. 9. Ἀποφορτίσασθαι] Athen. II. 37. e Timaeo: Ἀποφορτίσασθαι τῇ θαλάσσῃ τὰ περιττὰ τῶν φορτίων. ib. τὴν ναῦν ἀποφορτίσασθαι διὰ τὸν χειμῶνα. *Reines.* Wetstenium in Act. Apost. XXI,3. Gaisfordus, Iosephum Bell. Iud. p. 85. Toupius MS. laudarunt; addas Abreschium in Hesych. Cf. Zon. p. 282. 10. Ἀποφώλιοι] Ἀποφύλιοι ut constat ex Hesychio. Sed Suidas vitioso codice deceptus diversas voces confudit. Vid. H. Steph. Thes. IV. p. 301. A. *Hemst.* Ἀποφώλιοι: ξένοι . . . Αἰσχύλος Lex. Seg. p. 439. μὴ νέμοντες] μὴ om. B. E. μὴ ἔχοντες Hesychius. 11. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδ.] Vide Eustath. in Odyss. ε. p. 1529. *Küst.* Vid. Schol. Od. Θ'. 177. Apollon. Lex. p. 147. et v. Φωλεόν: qua comparata scribi praestiterit, τὰ παιδευτήριά φασιν οἱ Ἴωνες. Zon. p. 237. breviter κατὰ Ἴωνας. Gaisf. laudavit ἀποφώλιος ἀγροιώτας e Philetа Stobaei p. 469. 13. Ἀποφράδες] Lex. Seg. p. 438. et breviter Lex. Rhet. p. 204. Similiter Timaeus p. 47. Schol. Platon. p. 452. et Luciani Tim. 43. Addas intpp. Hesychii et Arsen. p. 69. 15. Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις π.] Fragmentum hoc Appiani, quod repetitur infra v. Ἐλεεινός, ad historiam de caede Fabiorum referendum esse ex vestigiis sensus apparet. *Küst.* V. Ed. Schweigh. T. I. p. 37.

1. μιαραὶ ἡμ.] ἡμέραι ἐν αἷς μάλιστα τὰ ἐναγίσματα, ἤγουν μιαραὶ E. 3. Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων Lex. Seg. p. 439. Strabo XIV. p. 675. laudatus Albertio, ποιήματα ὥσπερ ἀποφοιβάζει. Accedant Diodorus fr. Vat. XXXI,5. et Psellus de Oper. Daem. p. 65. 5. Ἀποφοιτᾶν] Lex. Seg. p. 439. et Zon. p. 373. ἀναχωρεῖν nescit Hesychius. „Cyrill. p. 134. διαφεγίας ἀποφοιτᾶν Procop. d. Aedif. Iustin. p. 8. Pierson. Moer. p. 400." *Toup.* MS. 6. Glossam temere collocatam om. vulg. 7. ἐν κριβάνῳ] ἐγχρυβομένων A. Med. Lex. Seg. p. 439. ἐγχρυβωμένων B. E. εἰ χρυβομένων C. Mutavit ed. Bas. Forma verbi his scriptoribus haud infrequens, quam auspicantur ἐγχρύβουσιν et ἀποχρύβουσιν Diodorea (cf. III,25.), citerior aetas excoluit: v. Lobeck. in Phryn. p. 317. sq. Neque vero huc convenit memoria κριβάνου. Ceterum ut solet apud Suidam, glossa male cum interpretationibus coiit. Scribendum opinor: Ἀποφυσήσας. Σφηξὶν — θερμήν. ἀποφυσῆσαι γὰρ τὴν σποδὸν τῶν ἐγχρυβομένων ἰχθύων. Quod superest ὠπτημένων dubites an possit retineri. Schol. τῶν ἀπανθρακιζομένων ἰ. 8. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης] V. 349. sq. Σφηξὶν A. C. E. Med. 11. Ἀποχετεύονται] Lex. Seg. p. 429. et Zonaras. Vox Platonica. 12. χειρῶν] χειρὸς C. Nihil mutat Zon. p. 237. Vide Alb. in Hesych. v. Ἀποχειρόβιοι. 15. Ἀριστοφάνης] Pac. 667. sq. 16. φέρουσι E.

Et Ἀποφθίσειν, necaturum, occisurum esse. Teucer Aiacis cadaver alloquens dicit: *Expertus es, ut tandem Hector vel mortuus te perditurus fuerit.* Ἀποφορᾶν. Pensionem. significat etiam intervalla, velut apud Isaeum. Et Ἀποφορὴ apud Herodotum vocatur tributum, quod dominis a servis penditur. Ἀποφορτίσασθαι. Onus abiicere. Ἀποφώλιοι. Peregrini: qui nullius sunt tribus. sic Aeschylus. vel indocti. φωλεοὶ enim ab Ionibus vocantur scholae. Ἀποφράδες ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiae fiunt. vel dies inauspicati. Appianus: *Magna haec Romanis clades fuit, tam propter caesorum multitudinem quam dignitatem nobilis familiae eiusque internecionem. quare dies ille ater habitus est.* Ἀποφράδες ἡμέραι dicuntur dies inauspicati et abominabiles; praecipue vero illi, quibus mortuis libatur. Ἀποφοιβάζων. Lustrans, vel oraculum edens, vaticinans. Ἀποφοιτᾶν. Resilire, recedere. [Ἀποφροντίζω. Aptum accusativo.] Ἀποφυσήσας τὴν σπ. Aristophanes *Vespis*: *Deinde cum me interemeris et flatu dissiparis cinerem, iniice me in muriam calidam.* id est, cum cinerem tanquam a piscibus cinericiis disieceris. Ἀποχετεύονται. Derivant. Ἀποχειροβίων. Eorum qui manibus victum sibi quaerunt et artes sellularias exercent. Ἀποχειροτονηθῆναι. Genitivo iungitur: suffragiis reiici. Aristophanes: *Ferentem civitati cistam foederum plenam ter in concione reiectam fuisse.*

ἐπὶ Κλεωνύμου γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀντειπόντος Κλέωνος. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παραυτίκα, καὶ Κομεντίολον ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀνίστησιν.

Ἀποχώρησις. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφή.

Ἀποχωρίζομαι. γενικῇ. καὶ Ἀποχωρῶ, γενικῇ.

Ἀποχρᾶν. ἐξαρκεῖν. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἀποχρῶν, ἐξαρκοῦν. Τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς ξυμβαινούσης τιμῆς. Καὶ Ἀποχρώσης, ἀρκούσης.

Ἀπόχρη. δοτικῇ· ἀρκεῖ.

Ἀποχρησάμενος. Τῶν βαρβάρων ἐξαίτησιν
302a σπονδῶν ποιησαμένων, ὧν μεταδοὺς, οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. ἀντὶ τοῦ οὐ κατεπαρθείς. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπεύδοντες συνάψαι καὶ συναποχρήσασθαι ταῖς τῶν βαρβάρων ὁρμαῖς.

Ἀποχρώντως. αὐτάρκως, ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.

[Ἀποψηφίζω. γενικῇ. Ἀλλὰ νομίζεις ἡμᾶς ἀποψηφιεῖσθαί σου.]

Ἀποψηφίζονται. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ Δημοσθένης ἀποψήφισιν καλεῖ.

Ἀποψηφισθέντα. εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἶτα εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος· εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολι-

1. *Κλεωνύμου*] Sic habet unus MS. Paris. itemque codex Vaticanus, teste Pearsonio. In prioribus vero editt. minus recte legitur *Κλεινέμου*. *Küst.* *Κλεινέμου* B. E. *ἐπὶ νέμου* C. *Κλέωνος* Schol. Arist. omissis *ἀντειπόντος Κλέωνος*. Intuenti mihi scripturae fluctuationem probabile visum est duplicem annotationem hoc loco extitisse, quae partim ad Cleophontem (v. Schol. Eurip. Or. 891.), partim ad Cleonem (v. Schol. Arist. Equ. 791.) pacis condiciones referret turbulente proiectas. 3. *Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτον.*] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. III, 5. in fine et 6. initio, ut Pearsonus observavit. *Küst.* *χειροτονεῖται* E. 4. *Κομεντίολον*] *Κομεντίολον* A. C. Theophyl. et gl. *Κομεντίολος*, quae hinc profecta est. 6. *Ἀποχώρησις*] Lex. Seg. p. 439. „Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 782." *Gaisf.* 7. Om. vulg. 9. Lex. Seg. p. 439. *Ἡρόδοτος*] *Ἀποχρᾶν. οὐκ ἀποχρῆναι Ἡρόδοτος πρώτῳ* Antiatt. p. 81. „Nondum mihi liquet quo respexerit grammaticus." *Gaisf.* Nihil ille nisi vim exemplorum Herodoteorum spectavit. 10. *Τοῖς τε ἄλλοις*] Forsan ex Arriani Exped. Alex. ut ex stilo coniectari licet. *Burn.* Horum pleraque redeunt sub v. *Ξυμβαινούσης*, auctiora etiam sub v. *Ἐπάρας*. 11. *αὐτὸν* Med. 14. *Ἀπόχρη*] Vid. Lex. Seg. pp. 124. 197. 439. Demosthen. c. Aristocr. p. 688, 14. Etymol. in v. *Gaisf.* 15. *Τῶν βαρβάρων ἐξαίτησιν σπονδῶν π.*] Fragmentum hoc cum Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuissent, monuit H. Valesius id esse Ioannis Antiocheni, cuius locus extat in Excerptis ab ipso editis p. 838. 18. *ἀπέλιπε*] *ἀπέλειπε* A. C. repugnante vel glossa, quae olim extitit, *Ἀπελείπετο. οὐ κατεπαρθείς*] *οὐκ ἐπαρθεὶς* C. 19. *Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπ.*] Haec stilum Polybii redolent. Vide eum lib. I, 45. *Küst.* Adde Polyb. III, 70, 9.

3. *αὐτάρκως* om. Lex. Seg. p. 439. Addit etiam *ἀρκούντως* Hesychius. Cf. Schaef. in Dionys. p. 15. *Ἀριστοφάνης* fr. 417. 5. *στεφάνωσαι*] *στεφανῶσαι* B. E. Med. 7. *Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.*] *Ille vero erat vir egregius, et satis quidem eruditus.* Hinc corrigendus Agathias lib. I. p. 3. (8.) ed. Vulcan. *Εὐτυχιανὸς ὁ νέος ἀρχηγός γε ἦν τῆς παμπονίσεως. ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινούστατος, παιδείας τε ἀποχρώντως ἔχων.* Ita legend. Vulgo *οὐκ ἀποχρώντως*. Quod contra mentem Agathiae. Quid quod persuasus fere sum, hinc Suidam sua hausisse et pro more suo interpolavisse. Vide nos supra in v. *Ἀνεκτά*. *Toup.* I. p. 80. *ἀποχρῶντος* A. 8. *Ἀποψηφίζω*] Vide Lex. Seg. p. 122. ubi plenius exemplum illud, h. e. locus Demosth. Mid. p. 580. Equidem uncis inclusi glossam, quam A. in marg. habeat; quam si tuebimur, oportebit eam continuae sociari. 10. *Ἀποψηφίζονται. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχ.*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 440. Cf. Zon. p. 273. 12. *Δημοσθένης*] C. Eubul. princ. *Ἀποψηφίζεσθαι* E. 14. *Ἀποψηφισθέντα, εἴ τις ξένος ἐδ.*] Vide supra v. *Ἀπεψηφίσατο*, et infra v. *Διαψήφισις*: itemque Petit. de Legg. Attic. p. 134. *Küst.* Lex. Seg. p. 439. ac brevius Lex. Rhet. p. 201. Taylorum in Demosth. T. IX. p. 257. et p. 963. ed. Reisk. attulit Gaisf.

tempore enim Cleonymi cum Lacedaemonii legatos misissent, Athenienses in concione obstrepuerunt, contradicente Cleone. Et alibi: *Philippico vero confestim imperium abrogatur, et Comentiolus ab Caesare dux creatur.* Ἀποχώρησις. Discessus. Ἀποχωρίζομαι et Ἀποχωρῶ. Utrumque aptum genitivo. Ἀποχρᾶν. Sufficere. Herodotus. Et Ἀποχρῶν, sufficiens. *Cum et aliis rationibus animos illis addidisset, et dixisset se effecturum, ut milites sui res ad victum necessarias aequo semper pretio emere possent.* Et Ἀποχρώσης, sufficientis. Ἀπόχρη. Dativo iungitur: sufficit. Ἀποχρησάμενος. Abutens. *Cum autem Gothi supplices pacem peterent, eam ipsis concessit, neque victoria insolenter usus est. quam ob causam maximam iustitiae gloriam apud barbaros reliquit.* Et alibi: *Publius vero festinabat, ut proelium cum hoste committeret, et integro animorum impetu uteretur.* Ἀποχρώντως. Sufficienter, satis. Aristophanes *Tagenistis*: *Sed caput corona. Tua enim aetas satis est matura.* † *Ille vero erat vir strenuus neque ineruditus.* [Ἀποψηφίζω. Genitivo iungitur. *At existimas nos te absoluturos esse.*] Ἀποψηφίζονται. Sententia lata iudicant eum civem non esse. Dinarchus in oratione contra Archestratum. Demosthenes rem ipsam ἀποψήφισιν vocat. Ἀποψηφισθέντα. Si quis peregrinus et spurius civis esse videretur, cum populares latis suffragiis ex civium albo expungendum censebant; isque dicebatur ἀπεψηφισμένος. post in iudicium introductus peregrinitatis accusabatur; qui si convictus fuisset, ut peregrinus venumibat:

τεῖαν. οὕτως Δημοσθένης· Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα; ζήτει ἐν τῷ Διαψήφισις.

Ἀποψοφεῖν. τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων. εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. καὶ Ἀποψώμεθα, καθαίρομεν τὴν πυγήν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι
ἀλλὰ σκοροδίοις.

τουτέστι τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις.

Ἀποψύχειν. τὸ ἀποθνήσκειν ἐν πρώτῃ Θουκυδίδης. [σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τό, Ἀποψύχειν ἐν τῷ κλιβάνῳ λίνα τὰ ὑγρανθέντα.]

Ἀπώγωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπῳδὸν μέλος. τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Καὶ Ἀπῳδός, ὁ κακόηχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς.

[Ἄπωθεν. χωρίς, ἢ πόῤῥωθεν. Ῥουφῖνος δέ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄπωθεν.]

Ἀπώθησαν. ἐξέβαλον.

Ἀπώθητον. τὸ ἐξωθούμενον. Καὶ Ἀπωθοῦ, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ὤθησον. Ἀπόθου δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦ, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Ἀπῴκισμαι. γενικῇ.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πρότερον γενόμενα ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκεν κακοῦ ἀνατρεπόντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἃ χαρίζονται δολούντων καὶ μὴ ἀκέραια παρεχομένων. αὕτη καὶ δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀπωλεύτων. ἄνευ πώλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπώλεια. ἡ διαφθορά.

Ἀπωλλύμην. παρατατικός. Ἀπωλωλέκει.

Ἀπώμοτον. ἀπηγορευμένον, φευκτόν, καὶ ἀποίητον.

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;

Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσι. Καὶ Ἀπώμοτον, ἀπὸ ὠμότητος μὴ γίνεσθαι καὶ ἐξόμνυσθαι.

Ἀπ' ὤμοιιν. ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἀπώνατο. εὐεργετεῖτο, ὠφελεῖτο. Ἀγαθίας·

---

1. Δημοσθένης] De Corona p. 271,7. 4. Ἀποψοφεῖν] Ἀποψοφιεῖν A. B. E. C. Edd. ante Küst. et MS. Lex. Seg. p. 439. sh tacet Bekkerus. Observatio quondam repetita sub vv. Ἀποπνέω et Διαπνεῖν. εὐσχημόνως] εὐσχήμως A. C. Lex. Seg. Illud Zon. p. 273. Mox εὔσχημον ἕτερον MS. Lex. Seg. 7. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 818. sq. Cf. vv. Ἀπεψησάμην et Σκοροδίοις. Legendum ἀποψώμεσθα. 10. τουτέστι . . . φύλλοις] ἤγουν φύλλοις σκορόδων E. 11. Θουκυδίδης] I, 134. ἐν πρώτῃ om. Zon. p. 273. Mox σημαίνει usque ad finem om. C. et Lex. Seg. p. 440. Cf. Etym. M. p. 127. 13. ὑγρανθέντα A. B. 14. Redeas ad v. Ἀπόγονοι. 16. ὁ ἀπὸ τῆς] Scr. ὁ ἄπο τῆς vel secundum cod. Par. 2551. ὁ ἄπωθεν τῆς ᾠδῆς. Bast. App. Ep. Crit. p. 42. ἄποθεν in ea formula Zon. p. 285. 18. Ἄπωθεν] Ἄποθεν A. C. item in exemplo: documentum certissimum, haec ex v. Ἄποθεν esse transcripta. 19. Νισίβιδος] Νισίβηδος A. Νισιβίαιδος E.

1. Vide supra v. Ἀπόθου. ὤθησον] ἀποδίωξον E. Ἀπόθου] Ἀποθοῦ B. 2. διὰ τοῦ ο μικροῦ] μικρὸν E. 3. Om. vulg. 4. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ.] Vide Gatakerum in Miscell. Posthum. cap. V. p. 452. Küst. Usurpavit Athen. VIII. p. 362. A. 5. γενόμενα] γενόμεθα A. γινόμενα B. 6. ἀνατραπέντων B. E pr. χαρίζονται] χαιρίζονται B. E. 7. δηλούντων] δολούντων A. δουλούντων B. 8. Polyphemi dictum fuisse tradit Zenob. II, 16. sive Diog. II, 32. 9. Σατύρων] τῶν Σατύρων B. E. 10. Zon. p. 237. ἄνευ πώλων] Haec interpretatio falsa est, quippe quae voci ἄπωλος, non vero ἀπώλευτος convenit. Quid autem ἀπώλευτος significet vulgata lexica docent. Küst. Attigit H. Steph. Thes. T. III. p. 645. G. Videntur nonnulla desiderari. 15. Om. vulg. Vide quae diximus in v. Ἀπολώλαμεν. Ἀπωλωλέκειν] Ἀπωλωλέκει A. ἀπωλωλύκειν E. ignorat Zon. p. 273. 16. Ἀπώμοτον] Priora sunt ex Schol. Platon. p. 453. ἔξω ὅρκου γενόμενον post φευκτόν omisi cum A. et Lex. Seg. p. 441. quamquam agnoscit Zon. p. 252. Soph. Antig. 388. attulerat Portus; Philostrat. p. 864. et Dion. Exc. Vales. p. 626. Toupius. 19. Eupolidis dictum affert etiam Dio Chrys. T. I. p. 655. ἀπὸ ὠμότητος] Corrig. f. ex Etym. M. in v. p. 133, 57. Breviter Etymol. fere cum Phrynicho Seg. p. 21. ὃ ἄν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι. Nihil sani istis aut ἀπὸ ὠμότητος aut ἐξόμνυσθαι inest; nisi forte haec ad normam observationis Phryn. Segu. p. 11. sic exigenda videntur: Καὶ Ἀπώμοσα μὴ γίνεσθαι. καὶ ἐξόμνυσθαι. 20. γίγνεσθαι A. 21. Ἀπ' ὤμοιιν] Hom. Il. Θ'. 194. 22. εὐηργετεῖτο] εὐεργετεῖτο probavi cum A. C. E. Ἀγαθίας] I, 4. Non satis accurate Suidas, sed meliorem tamen scripturam secutus.

---

sin vicisset, in civitatem recipiebatur. sic Demosthenes: *Quis enim vestrum nescit Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuisse?* Quaere in v. Διαψήφισις. Ἀποψοφεῖν. Sic honeste pedere vocatur. honestius vero est διαπνεῖν et ἀποπνεῖν. Ἀποψώμενον. Abstergentem. Et Ἀποψώμεθα, nates abstergimus. Aristophanes *Pluto*: *Nates non amplius abstergimus lapidibus, sed alliorum foliis.* Ἀποψύχειν. Animam efflare. Thucydides libro primo. [Significat etiam siccare: ut, *In furno lina humida siccare.*] Ἀπώγωνες. Imberbes. Ἀπῳδὸν μέλος. Carmen ingratum. quod cantum habet insuavem. Et Ἀπῳδός, qui ingratum sonum edit, a cantu alienus. [Ἄπωθεν. Seorsum, procul. *Rufinus vero inter redeundum non procul ab urbe Nisibide ei occurrit.*] Ἀπώθησαν. Expulerunt. Ἀπώθητον. Quod expellitur. Et Ἀποθοῦ cum circumflexo, pelle. Ἀπόθου vero per ο, depone. Ἀπῴκισμαι. Aptum genitivo. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ. *Perdidisti vinum aqua infusa.* dictum in eos qui quae recte antea fecerant per exiguum aliquod peccatum evertunt. vel in eos qui quae aliis donant, adulterant neque sincera praebent. hoc proverbium depromptum est ex Aristiae *Cyclope*, ut ait Chamaeleon *de Satyris.* Ἀπωλεύτων. Indomitorum. *Liberos illorum in aream quandam congregatos et ab equis indomitis, quos immiserant, conculcatos crudelissime necarunt.* Ἀπώλεια. Pernicies. Ἀπωλλύμην. Ἀπώμοτον. Fugiendum, vetitum, quod quis iureiurando negavit se facturum, infectum. *Quid est quin Athenienses iurati negent se facturos?* Eupolis *Urbibus.* Et Ἀπώμοτον, quod iureiurando interposito pernegetur. Ἀπ' ὤμοιιν. Ab humeris. Ἀπώνατο. Fructum percepit, reportavit. Agathias ubi dicit de

Ἀπώνατο οὖν τῆς προπετείας οὐκ ἐν καλῷ· περὶ Θευδιβέρτου λέγων τοῦ Φράγγων βασιλέως. Καὶ Ἀπώνητο, ὠφελείας ἔτυχεν, ἀπήλαυσεν, ὠφελήθη. Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἀπώνητο οὐδέν, ἀλλὰ ἐξέζεσε ζώων κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν εὐλαῖς, οἱ δὲ ὅτι οὐ ταύταις, φθειρσί γε μήν.

Ἀπωξύνθαι.

Ἄπωσον. τὸ δίωξον, ὤθησον. Καὶ Ἀπῶσμαι. Κἀγὼ εἶπον ἀπῶσμαι.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. Καὶ Ἀπωστόν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπωτέρω. πόῤῥω, μακράν.

Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅςτις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών, τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

τουτέστιν, οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. Καὶ Ἀπώτερος, ὁ μακρότερος.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. Σοφοκλῆς·

Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.

Τεῦκρός φησιν Αἴαντος ἀναιρεθέντος. Καὶ αὖθις· Ἀπωστὸς πρότερον ὑπὸ Θησέως ἐξ Ἀθηνῶν γενόμενος. Καὶ Ἀπωστόν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπραγμάτευτον. ἀνεπινόητον. Δείσαντες οὖν τὸ ἀπραγμάτευτον, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Ἀπραγμόνως. ἐλευθέρως, ἄνευ τινὸς ἐξετάσεως. Ἰάμβλιχος· Εἶτα ἐάσατε οὕτως ἀπραγμόνως ἀποθανεῖν.

Ἀπραγμοσύνη. ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀμέλεια. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπεκάλει τὴν ἐς Κουτριγούρους ἀπραγμοσύνην. Καὶ Ἀπραγμοσύνη, εἶδος ἄνθους. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης.

ἀντὶ τοῦ, πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ οὐ πολυπραγμονῶν. οἱ δὲ ὅτι ἀπραγμοσύνη φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον.

Ἀπράγμων. ἄπονος. Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἐκκλίνειν τε τὸ πράττειν τι παρὰ τὸ καθῆκον. καὶ οἰνωθήσεσθαι μέν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. ἔτι οὐδὲ μανήσεσθαι. προςπεσεῖσθαι

2. Θευδιβέρτου] Θευδέρτου A. B. C. E. Edd. ante Küst. Φράγγων] Φρατίων A. φράγγων in marg. Φρατίων B. E. Φραγίων Med. 4. Οὐ μὴν ἀπών.] Vide infra v. Εὐλαί. Küst. 7. Zon. p. 273. Om. vulg. 8. Cf. v. Ἄποσον. δίωξον] Fors. ἀποδίωξον. Burn. 9. Κἀγὼ ε. ἀ. om. vulg. Significatur locus Ieremiae Thren. III, 53. εἶπα ἀπῶσμαι. Ceterum Zon. p. 283. Ἀπῶσμαι. ἀπέῤῥιμμαι. 11. Ad hanc glossam referri debuerunt, quae subsequuntur in v. Ἀπωτέρω. 12. Cf. v. Ἀποτάτω. 13. Versus Sophoclis Oed. R. 137—140. 14. ἀποσκεδῶ B. E. 15. ἐκεῖνος A. B. C. Med. 19. ἐπιχειρίσας A. 20. Ἀπώτερος] Addit A. in marg. Ἀποτάτω. πόῤῥω, μακράν, διὰ τοῦ ω μεγάλου. 21. Σοφοκλῆς] Ai. 1019. sq. 22. ἀποῤῥιφθήσομαι] ἀποῤῥιφήσομαι B. E. 23. Hunc versum post ἀναιρεθέντος habet Med.

1. Τεῦκρός — ἀναιρεθέντος] ἤγουν δεδιωγμένος E. 4. Ἀπραγμάτευτον] Ἀπραγμάτευτον significat *quod non magno labore paratum est*, quo sensu vocabulum illud capitur a Gregor. Nazianz. p. 320. lin. ult., ubi convivium non magno labore paratum et instructum ἀπραγμάτευτον πανδαισίαν vocat. In exemplo vero, quod Suidas hic subiungit, significat *negotiatione carens. Metuentes ne negotiatione privarentur.* Küst. Gaisf. attulit Wesselingium in Diodor. XVII, 40. 4. Δείσαντες οὖν] Ex Polybio opinor, qui voce in isto sensu utitur p. 470. Χωρίον ἀπραγμάτευτον, *a commercio hominum remotus locus.* Toup. MS. 6. Horum partem monuit Hemsterhusius afferri sub v. Διακλεισθέντες. Praegressa supplenda sunt ex v. Ἐδωδίμων. 8. Zon. p. 285. 9. Ἰάμβλιχος] Conf. Rochetti *Mélanges* T. I. p. 86. 12. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπ.] Haec sunt verba Procopii lib. IV. de Bell. Goth. 18. Küst. Olim repetita sub gl. Κουτριγούρους. Ibidem ἐς τοὺς Κουτρ. A. αὐτῶν] αὐτὸν B. E. Med. αὐτοῖς libri sub v. Κουτριγούρους. 14. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1007. 15. σμίλακος E. 16. ἢ οὐ πολυπραγμονῶν] Hinc facile tollatur mendum in Schol. Arist. servatum: ἡ ἀπραγμοσύνη ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης. 17. ἐν Ἀκαδημίᾳ] ἐνεκαδημία A. 20. Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπ.] Haec et quae sequuntur usque ad ἀλλὰ παρὰ φύσιν sunt verba Laertii lib. VII, 118. ut Pearsonus monuit. Küst. δεῖ] δὲ incaute Menagius: tuetur vel Zon. p. 238. 21. ἐκκλίνειν γὰρ Diog. 22. οὐ μεθ. δὲ] ὡς μεθ. δεῖ V. ὡς etiam C. Horum particula transiit in gl. Οἰνωθήσεσθε. 23. ἔτι δὲ Diog. προςπεσεῖσθαι] Priores editt. male habent προςποιεῖσθαι, cuius loco προςπεσεῖσθαι ex MSS. Pariss. et Laertio reposui. Küst. προςπεσεῖται E.

Theodiberto Francorum rege: *Malum igitur temeritatis suae fructum percepit.* Et Ἀπώνητο, utilitatem vel commodum consecutus est, fructum percepit. Aelianus: *Nullum tamen commodum inde consecutus est, sed virus malis bestiolis scatuit; quas alii vermes, alii pediculos fuisse aiunt.* Ἀπωξύνθαι. Ἄπωσον. Repelle, persequere. Et Ἀπῶσμαι. *Ego quoque, inquam, repulsus sum.* Ἀπωστός. Repulsus. Et Ἀπωστόν, repulsum. Ἀπωτέρω. Longe, procul. *Non enim amicorum longinquorum, sed mei ipsius gratia hoc scelus ulciscar. quisquis enim illum interfecit, fortasse me quoque eadem manu occidere volet.* id est, non solum regis occisi gratia inquisitionem fieri oportet, sed etiam mea ipsius causa. qui enim illi manus intulit, fortasse mihi quoque insidiabitur. Et Ἀπώτερος, remotior. Ἀπωστός. Expulsus. Sophocles, ubi Teucer dicit Aiace interfecto: *Tandem vero domo expulsus contemptus iacebo, ex libero verbis servus factus.* Et alibi: *Prius a Theseo Athenis pulsus.* Et Ἀπωστόν, expulsum. Ἀπραγμάτευτον. Negotiatione carens. *Metuentes igitur, ne privarentur negotiatione, cum terram haberent parum fecundam, omni commeatu repente interclusi, parum afuit quin omnes perirent.* Ἀπραγμόνως. Libere, sine inquisitione. Iamblichus: *Deinde sinite eum sic sine molestia mori.* Ἀπραγμοσύνη. Negotiorum contemptus, desidia. *Iustinianus vero eos iniuste facere dixit, quod Cutriguris nihil negotii facesserent.* Item Ἀπραγμοσύνη, floris genus. Aristophanes Nubibus: *Smilacem redolens et apragmosynen.* id est, omnem odorum suavitatem ac securitatem vitae redolens. vel aliena negotia non curans. alii vero dicunt esse plantam eam in Academia nascentem. Ἀπράγμων. A negotiis alienus. *Viros bonos oportet a negotiis alienos esse, et cavere, ne quid praeter officium efficiant. eosdem vinum ad hilaritatem bibere, non autem inebriari. item nunquam sanitate mentis excidere.*

μέντοι αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ μελαγχολίαν ἢ λήρησιν, οὐ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Ἀπράγμων οὖν, ἐπιεικής, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλόνεικος ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνειμένος ἢ μωρός.

Ἀπραγούντων. μηδὲν ἐνεργούντων. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν, ἀλλὰ καινοτομήσειν τι πάλιν κατ' ἐκείνων.

Ἄπρακτα. ἀνεκδίκητα, ἀτιμώρητα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπείπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα.

Ἀπραίδευτοι, τουτέστιν, ἀζήμιοι.

Ἀπριάτην. ἄνευ πράσεως.

Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. Ἀπρίξ. προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

Ἀπροβούλευτον. τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀπροθέτως. ἄνευ προθέσεως. Πολύβιος· Τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.

Ἀπροϊδής. ἀπροόρατος.

Ἄιδος ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός.

λέγεται καὶ Ἀπροϊδὴς ὁ ἀπρόοπτος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊδὴς δὲ
ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.

Ἀπρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Ἀπροόπτως. ἀπροοράτως, ἀπροσδοκήτως. Οἱ δὲ κατάσκοποι ὑπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἁλίσκονται.

Ἀπρόσβλητον. γενναῖον, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, οὐκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

Ἀπροσδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

Ἀπροσέλευστος. ἀπροσπέλαστος, ἀδιεξίτητος. Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παραῤῥέοντα ποταμόν.

Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα.

Ἀπρόσιτος. ἀπροσπέλαστος. Ἀπρόσιτον ἀκαταλήπτου διαφέρει. Ἀκατάληπτον γάρ ἐστιν, ὅταν

---

2. λόγων A. 3. ἐπιεικής, μέτριος] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Equ. 261. *Toup.* Accesserunt ἢ ἀνειμένος ἢ μωρ. 6. Zon. p. 273. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζ.] Locus hic ex Polybio lib. III, 70. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Τήν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν οὐκ ἐμμενεῖν ἐν τῇ πίστει, τῶν Καρχηδονίων ἀπραγούντων, καὶ τὴν ἡσυχίαν etc. *Küst.* Apparet haud pauca intercidisse. 8. τι πάλιν] πάλιν τι E. 9. Zon. p. 250. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Οὐχ οἷα. *Küst.* 10. οἷά τε] οἷόν τε E. MS. 2551. 13. ἀζημίωτοι] ἀζημίας A. ἀζήμιοι B. C. E. V. (cf. Gron. Em. p. 65.) Zon. p. 238. Lex. MS. apud Ducangium. Glossam invexit Aldus. 14. Ἀπριάτην] Lex. Seg. p. 440. Il. ά. 99. 15. Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει. ἰσχ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 310. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Vid. Προσπεφυκότως. Ἀποσπώντων. Ἐπισπαστήρων. Προσκείμενοι. Αὖ ἐρύσαι. *Hemst.* Addit Toupius Eunap. Excerpt. p. 14. Gl. habet Lex. Seg. p. 440. 16. προσπεφυκός] προσπεφυκότως A. C. E. V. Med. Schol. Platon. p. 359. unde sumpta est gl. προσπεφυκότως B. ἐμπεφυκότως Timaeus. Olim iungebantur Ἀπρὶξ προσπ., unde errorem agnoscas olim in gl. Προσπεφυκότως tractum. Verum omnia unam in glossam esse cogenda demonstrant vel Hesychius et Etym. Gud. p. 70. πρίσαι libri. διὰ τὴν σύμφυσιν] Hinc emenda Hesychium, apud quem male legitur, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι κατὰ τὴν σύγχυσιν. *Küst.* 18. Ἀπροβούλευτον] Cum Harpocratione, Zon. p. 251. et Lex. Seg. p. 440. 20. οὕτως Gaisf. Δημοσθένης] C. Androt. p. 594. 21. Πολύβιος] Lib. IX, 11. *Küst.*

2. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. C. V. E pr. 4. Versus Archiae Ep. XXIX, 6. Anthol. Pal. VII, 213. 5. δὲ καὶ] δὲ om. A. V. C. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae LIX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 72. 9. ἐξεκύλισσε] ἐξεκύλισε A. E. 10. Zon. p. 238. Vox aetatis Byzantinae. 11. Ἀπροόπτως] Gl. Lex. Seg. pp. 214. 440. 13. Ἀπρόσβλητον — προσβαλεῖν] Lex. Seg. p. 440. γενναῖον habent Hesychius et Zon. p. 252. Exempla dabit Suicerus. 15. Ἀπροσδεής] Glossa sacra. Habet Plutarchus. χρῄζων Lex. Seg. p. 440. 16. ἀπροσέλευστον] ἀπροσπέλαστον E. 19. Zon. p. 238. 21. Ἀπρόσιτος] Lex. Seg. p. 440. cf. Herod. Epim. p. 177. et Moschop. π. σχ. p. 91. „Vide Suicerum in Thes. Eccl. Addo Aristoclem ap. Euseb. Praep. p. 511. A." *Gaisf.* Item Plutarch. de audit. 15. et quos Abreschius laudat in Hesych. Ἀπρόσιτον ἀκαταλήπτου διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Chrysostomi Homil. III. Tom. VI. p. 404. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Ἀπρόσιτον δὲ E. 22. γάρ ἐστιν] γὰρ om. V. γάρ ἐστιν καὶ A.

---

obiici tamen illis aliquando visa absurda propter furorem vel delirium, non ex rerum quidem expetendarum ratione, sed praeter naturam. Ἀπράγμων igitur est modestus, non contentiosus, neque curiosus, aut deses, aut fatuus. Ἀπραγούντων. Nihil agentium. *Si Carthaginienses otiosi sederent, et quiescere cogerentur, [Gallos] aliquid novi contra eos molituros esse.* Ἄπρακτα. Inulta, impunita. *Sed haec quidem non posse inulta praeteriri, quia dii haec ab ipsis profecta siverint impunita.* Ἀπραίδευτοι. A damno immunes. Ἀπριάτην. Sine pretio. Ἀπρίξ. Totis viribus, enixe, firmiter, quod alteri tam firmiter adhaeret, ut inde separari nequeat. Ἀπροβούλευτον. Decretum id, quod non ante ad Senatum, sed statim ad populum est relatum. sic Demosthenes. Ἀπροθέτως. Sine proposito. Polybius: *Quae igitur in rebus bellicis praeter certum consilium accidunt, ea non res gestas appellare convenit, sed casus potius et eventus fortuitos.* Ἀπροϊδής. Improvisus. *Te improvisa rapuit mors.* Iterum in Epigrammate: *Id pastori nunciari: qui cum vidisset, improviso lapidis ictu cerebrum eius comminuit.* Ἀπρόϊτος. Qui ex aedibus non egreditur. Ἀπροόπτως. Ex improviso, praeter expectationem. *Exploratores vero praeter expectationem capiuntur.* Ἀπρόσβλητον. Generosum; ad quem nullus accedere potest; qui ratione caret disserendi. Ἀπροσδεής. Qui rei nullius indiget. Ἀπροσέλευστος. Inaccessus, per quem non patet transitus. *Posterior enim pars erat etiam inaccessa propter fluvium praeterlabentem.* Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. Homo qui propter morum asperitatem non est affabilis. Ἀπρόσιτος. Inaccessus. Ἀπρόσιτον. Inaccessum. Differt ἀκατάληπτον, i. e. quod ab iis qui id investigant et quaerunt comprehendi non potest. Ἀπρόσιτον vero est quod ne inquisitionis quidem initium admittit. velut ἀκατάληπτον est

ἐρευνηθὲν καὶ ζητηθὲν μὴ καταληφθῇ παρὰ τῶν ζητούντων αὐτό· ἀπρόσιτον δέ ἐστιν, ὃ μηδὲ ἐρεύνης ἀνέχεται τὴν ἀρχήν. ἀκατάληπτον γὰρ πέλαγος καὶ τὸ βάθος· ἀπρόσιτον δὲ ὃ μηδὲ τὴν ἀρχὴν δυνατὸν ἐρευνηθῆναι. οἷον περὶ Θεοῦ οὐσίας.

Ἀπρόσκλητον. τὴν οὐ προσκεκλημένην. Ἀπρόσκλιτον δέ, τὸ ἀπροσπαθές.

[**Ἀπρόσκοπος.**]

Ἀπρόσμαχοι. ἀκαταγώνιστοι. Καὶ Ῥωμαίους ἐν πεδίοις ἀναπεπταμένοις καὶ ἐν τῇ ἐκείνων οἰκείᾳ γῇ αἰσθέσθαι, ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι εἶεν Πάρθοι.

Ἀπρόσωπον. δυσειδές, κακόμορφον. Ὁ δὲ πρὸς τὸ κέρδος ἀπιδὼν καὶ τυφλώττων πρὸς τὸ εὐσεβές, ἀπρόσωπον μὲν ὅσα ἰδεῖν, μικρὸν δὲ τὸ μέγεθος, λίθου δὲ μὴ κεκριμένης τὸ ἄγαλμα ποιεῖ. ἀντὶ τοῦ ἐκλελεγμένης.

Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κατὰ τῶν μὴ νεμόντων προστάτην ἔνοικον. καὶ γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ᾑρεῖτό τινα τῶν πολιτῶν τὸν προστησόμενον αὐτῷ περὶ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀποστασίου.

Ἀπρότων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· Ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. ἔν τισι δὲ „ὥσπερ παρνόπων" γέγραπται. οἱ δὲ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος.

Ἄπροικον. τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἄνθρωπον οἱ Ἀττικοί.

Ἄπταιστος.

Ἀπτέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. Τούτῳ δὲ ἐδόκει ἀπτέα τοῦ ἔργου, πρὶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρθῆναι εἰς τὸ νεωτερίζειν τὰς γνώμας.

Ἅπτεσθαι. λαμβάνεσθαι. 306

Ἅπτει καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν.

Ἀπτῆσι. τοῖς μὴ πετομένοις.

Ἀπτοεπής. ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν.

---

2. *δέ ἐστιν*] *ἐστιν* om. E. 4. *καὶ τὸ*] Apparet orationem hiare, ac movet offensionem vel omissus articulus ante *πέλαγος*. Burneius coniectabat *κατὰ τὸ β.* Mox *ὃ μηδὲ* om. Med. 6. *Ἀπρόσκλητον. τὴν οὐ προσκεκλημένην*] Haec propter brevitatem obscura sunt, quae paucis illustrabo. Apud Athenienses olim actor iussu et auctoritate magistratus adversarium per apparitores publicos in ius vocabat. Hi apparitores vocabantur *κλητῆρες* vel *κλήτορες*, testibus grammaticis. Scholiasta Comici in Av. 1422. *Κλητὴρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς δικαστήριον πάντας.* Ulpianus in Demosthenem de Corona: *Ἐκλήτευσεν, εἰς κρίσιν προσεκαλέσατο ὡς κλητήρ. οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ τοὺς κρινομένους εἰς κρίσιν προσκαλούμενοι.* Vide etiam Harpocrationem et Suidam v. *Κλητῆρες.* Cum igitur reus secundum leges et mores receptos per *κλητῆρας* in ius vocatus non esset, actio quam adversarius contra eum instituebat, dicebatur *ἀπρόσκλητος*, nec a iudicibus admittebatur. Clare Hesychius: *Ἀπρόσκλητος δίκη, ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητόρων κατὰ τὸν νόμον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν εἰσαγώγιμος.* Plura hac de re lege apud Petitum de Legg. Attic. p. 314. 315. *Küst.* Vide v. *Πρόσκλησις.* Priorem partem habent Harpocr. et Lex. Seg. p. 440. cf. Zon. p. 245. 7. *τὸ ἀπροσπαθές*] *καὶ τὸ ἀπαθές* E. 8. *Ἀπρόσκοπος. ἄσκανδ.*] Sedes vocis huius est Actor. XXIV, 16. *Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός.* *Küst.* Addit Portus Ep. ad Philipp. 1, 10. Vide Alb. in Hesychium. Omisimus interpretationem *ἀσκανδάλιστος* cum A. B. Quamquam ipsam gl. nesciunt C. E. agnoscit tamen Zon. p. 252. 9. Zon. p. 238. *Ῥωμαίους*] *Ῥωμαίοις* B. E. Med. 11. *γῇ* om. C. *αἰσθήσεσθαι*] *αἰσθέσθαι* A. B. C. E. *αἰσθέσθαι* quod sententia requirit, posui cum Med. mutatum ab Aldo. 13. Locus Aeliano dignus: cui adhibendus alter sub v. *Ὅσα ἰδεῖν* decerptus. *πρὸς εὐσεβές* et in extremis *ποιεῖν* edd. vett. 17. *ἀντὶ τ. ἐ.* ex A. addita. 18. *Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κ.*] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. *Νέμειν προστάτην*, et Petitum de Legg. Attic. p. 170. 173. *Küst.* Zon. p. 250. 19. *ἔνοικον*] Rescribendum est ex Harpocratione *μετοίκων*. *Küst.* *μετοῖκον* Pal. ap. Gaisf. *μετοίκων* Lex. Seg. p. 440. inter aliosque Hesychius.

1. *ᾑρεῖτο*] *ᾑρεῖτο* A. C. 2. *παρὰ πάντων* B. E. 4. *Ἀπρότων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθ.*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 440. ubi sequitur p. 441. uberior de aprotis tractatio. 6. *ἐμπορίων* A. 7. *εἶδος*] *γένος* Lex. Seg. 10. Om. vulg. 12. *τὸ λοιπὸν*] *τῶν λοιπῶν* A. V. (ap. Gron. Em. p. 66.) C. Post h. gl. Med. interpolarat, a Gaisf. cum MSS. abiecta: *Ἄπτερα. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης τόπῳ τοιῷδε καλουμένῳ, γενομένης· ἐν ᾧ μετὰ* (*κατὰ* Med.) *τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν αἱ Σειρῆνες δυςφοροῦσαι τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον, καὶ λευκαὶ γενόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς. ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα· αἱ δὲ πλησίον νῆσοι Λευκαί. οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.* Quae ex Stephano Byz. a recentioribus addita fuisse suspicabatur etiam Küsterus. 14. *γενικῇ* post *Ἅπτεσθαι* omisi cum C. V. Lex. Seg. p. 441. 16. *διὰ ει*] *διὰ τοῦ ει* dedi cum B. C. Med. *Ἀττικὸν* A. V. E. C. Gaisf. laudat Fischeri Anim. ad Weller. T. II. p. 399. Indicium illud quodammodo locorum in prosariis paucitate firmatur, de quo v. Schneid. in Plat. T. I. praef. p. 49. sqq. 18. *Ἀπτῆσι*] Hom. Il. ι. 323. 19. *Ἀπτοεπής. ἀπτόητος*] Ex Schol. Homeri Il. θ'. 209. *Küst.* Vid. Zon. p. 236. *ἐν* reddas Apoll. Lex. p. 152.

---

mare eiusque profunditas, dei vero essentia est *ἀπρόσιτον*. **Ἀπρόσκλητον.** Actionem in eum institutam qui non est in ius vocatus. *Ἀπρόσκλιτον* vero, nulli rei addictum. [**Ἀπρόσκοπος.**] **Ἀπρόσμαχοι.** Invicti. *Et Romanos in campis patentibus et proprio ipsorum solo sensisse, Parthos non esse invictos.* **Ἀπρόσωπον.** Aspectu turpe, deforme. *Ille vero lucro tantum inhians, ad pietatem vero coecutiens, specie turpem et parvam neque ex lapide eximio statuam fecit.* **Ἀπροστασίου.** Est genus actionis adversus inquilinos, qui patronum non habebant. unusquisque enim eorum aliquem ex civibus eligebat, qui patrocinium eius in omnibus et privatis et publicis negotiis susciperet. Quaere sub v. *Ἀποστασίου.* **Ἀπρότων.** Dinarchus in oratione contra Pytheam: *Cum autem oratores in illud emporium tanquam aprotes insiliissent.* ubi nonnulli codices scribunt *ὥσπερ παρνόπων*. *πάρνοπες* vero sunt species locustarum. **Ἄπροικον.** Apud Atticos eundem habet accentum quem *ἄνθρωπος*. **Ἄπταιστος.** **Ἀπτέα.** Aggrediendum est. *Huic autem negotium aggrediendum esse videbatur, priusquam ceterorum etiam animi ad res novas excitarentur.* **Ἅπτεσθαι.** Prehendere. **Ἅπτει** et reliqua verba quae in praesenti per *ει* scribuntur, recentiorum potius Atticorum sunt. **Ἀπτῆσι.** Non volantibus. **Ἀπτοεπής.** Intrepidus in dicendo.

Ἀπτόν. ψηλαφητόν. Ἄπτων δέ, δεσμεύων ἢ κρατῶν.

Ἄπτωτος, ὁ ἄφοβος.

Ἀποίκησις. ἡ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ῥῆμα. Καὶ Ἀποικίσαι, κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. Καὶ Ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἔποικοι δέ, οἱ ἐν πόλει, παρὰ Θουκυδίδῃ.

Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσι·

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἄποινα. λύτρα, ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου ἢ σώματος. οὕτω Σόλων ἐν νόμοις.

Ἄποιος. ὁ δίχα ποιοῦ. Ἄπυος δὲ διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, ὁ δίχα ἕλκους.

Ἀποίσετε. ἀπενέγκατε.

Ἀποιχόμενα. παρερχόμενα. [Ἀριστοφάνης· Παῦε, παῦε, νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἀποιχομένους μὴ λοιδορεῖν.

Ἀπύλωτον στόμα. ἀθύρωτον, ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφοντες ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἠνεῳγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, τουτέστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.]

Ἄπυρα σῖτα. Ὁ δὲ παρήγγελε τοῖς Μακεδόσι τριῶν ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα. Καὶ Ἄπυρος τροφή, ἡ δι' ὀπώρας καὶ λαχάνων. Ὁ δὲ Ζήνων ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο καὶ τρίβωνι λεπτῷ. Καὶ Ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθός. καὶ ὁ ἀναδενδρίτης.

1. Lex. Seg. p. 441. om. ἢ κρατῶν. Post κρατῶν cum V. omisi, ζήτει ἐν τῷ Ἀντιτυπῆσαι. 3. Ἄπτωτος] Respondet τῷ Ἀπτόητος. *Hemst.* Haec parietinas quasi epimerismi monstrant: v. Herod. Epim. p. 177. 4. Ἀποίκησις dubito an rectius se habeat altero μετοίκησις: etsi tuentur Zon. p. 246. et Hesychius. De verbo ἀποικίζειν disseruit Hemsterh. Append. in Lucian. p. 48. 5. Ἀποικίσαι] Ex Schol. Thucydid. I, 12. ubi ἐπ' ἐρήμην. *Gaisf.* 6. Ἄποικοι] V. fragmentum Hyperidis sub v. Ἀπεψηφίσατο. 7. οἱ ἐν πόλει] οἱ om. B. E. V. C. οἱ εἰς πόλεις ὥσπερ νῦν Schol. Thucyd. II, 27. unde haec provenerunt. Monet Dukerus p. 627. cod. Cass. in ἐν πόλει cum Suida conspirare. *Gaisf.* Nihil mutat gl. Ἔποικος, neque Zon. p. 238. 8. Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφρ.] Harpocratio post ἀποφράττεις addit, ἀπολαβὼν τινα οἰκοδομήματι. *Küst.* Cum Suida concinunt Zon. p. 273. et Lex. Seg. p. 428. De verbi significatu qui olim dubitabat, Toupius laudavit Taylorum in Lycurgum p. 341. Adde Reisk. in Constant. p. 454. 9. πρὸς Καλλικλέα] P. 1273, 8. 10. Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ.] Ex Aristophane eiusque Scholiasta Ecclesiaz. 392. *Küst.* Eccl. 314, 15. 12. Αἰσχύλος] Αἰσχύῳ ut solet A. 13. Ἀντίλοχον] Sic diserte C. et credo ceteri omnes. *Gaisf.* Non tuli scripturae istam perversitatem. Ceterum v. Herm. de Aesch. Myrmid. p. 12. 15. Ἄποινα] Lex. Seg. p. 428. Sub finem gl. Gaisf. delevit cum omnibus MSS. ἢ ἐκ τοῦ ποινὴ ἡ τιμωρία γίνεται ἄποινον. „Sic quoque Etymol. M. v. Ἄποινα. Hinc firmanda [Küsteriana] emendatio Hesychii, Ἄποινον. ἀτιμώτατον. Leg. ἀτιμώρητον." *Toup.* MS. ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου] Pretium quod homicidae olim propinquis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non solum ἄποινα, sed etiam simpliciter ποινὴ dicebatur. Hesychius: Ποινή, ἀντέκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη. καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις. Oratores Attici idem ὑποφόνια appellabant. Harpocratio: Ὑποφόνια. τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. *Küst.*

3. Ἀποίσετε] Lex. Seg. p. 428. Qui statim Ἀποίχομαι. παρέρχομαι. Tittm. in Zon. p. 273. Ἀποίσετον. Dubites an huc conveniat ἀπενέγκητε, quod Hesychio reddidit Lob. Phryn. p. 724. 4. Ἀριστοφάνης] In Pace 649. Vide etiam infra vv. Ἔνδειξις et Παῦε. *Küst.* 5. νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Apertum miseram observationem et huic loco et glossae Παῦε a manu recentiore esse obtrusam. 7. Ἀπύλωτον στόμα. ἀθ.] Locus hic confusus est, qui sic legi et in ordinem redigi debet: Ἀπύλωτον στόμα. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Φρύνιχος δὲ ἀθύρωτον ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ etc. Confer Scholiastam Aristoph. Ran. 861. ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Fugit virum perspicacem memoria gl. Ἀθύρωτον, unde homo sedulus novam glossam confecit. Accessit continuo similis fraus: Ἄπυος. ὁ δίχα ἕλκους. Quae delevi cum E. V. C. Et A. quidem ubi ea post Ἀποιχόμενα reposuit, ipsa scriptura Ἄποιος originem glossae prodidit. 10. πύλιν Med. pro πύλην. 12. Ἄπυρα σῖτα] Philostrat. p. 851. ἄπυρος χρυσός. vid. Wessel. Diod. T. I. p. 161. Pierson. Veris. p. 137. *Toup.* MS. Ἄπυρον aurum Graeci dicunt, οὐ τὸν συνηχόμενον μετ' ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐκ τοῦ ψήγματος, ἀλλὰ τὸν αὐτόματον: Agatharchid. apud Photium p. 1369. *Olear.* παρήγγελε] παρήγγελε A. V. Sed παρήγγειλε Diodorus Sic. XIX, 96. Tum Μακεδονίοις C. Vid. Salmas. in Iul. Capitol. p. 262. [T. II. p. 107.] *Gaisf.* Diodori locus parum congruus: καὶ τούτοις μὲν παρήγγειλε φέρειν ἄπυρα σιτία πλειόνων ἡμερῶν. Dedi παρήγγελε: quamquam non multum tribuam doctrinae Passovianae in Parthen. p. 70. sq. 13. Καὶ Ἄπυρος] Ἄπυρος δὲ E. 14. Ὁ δὲ Ζήνων] Ex Diogen. Laert. in Zen. [VII, 26.] monente Wesseling. in Diodor. XIX, 37. p. 346. quem vide. Plutarch. Sertor. p. 574. δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον. Appian. p. 510. ἄπυρον τὴν νύκτα διήγαγεν. *Toup.* MS. Affert Gaisf. Ross. in Laert. p. 101. Adde v. Χυτρόποις. 15. Καὶ ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθ.] Vide Athenaeum lib. I. cap. 24. p. 31. unde Suidas locum hunc descripsit. *Küst.* καὶ ὁ ἀναδενδρίτης indidem ascripsit homo male sedulus.

Ἀπτόν. Quod tangi potest. *Ἄπτων* vero, vinciens vel tenens. *Ἄπτωτος.* Intrepidus. *Ἀποίκησις.* Migratio. *Ἀποικίσαι* vero verbum, urbem in loco deserto condere. Et *Ἄποικοι*, qui in locum desertum mittuntur habitatum. *Ἔποικοι* vero apud Thucydidem, qui urbem habitant. *Ἀποικοδομεῖς.* Aedificiis obstruis, sic Demosthenes in oratione adversus Calliclem. *Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ.* *Deplora me viventem magis propter triobolum: meae enim res perierunt.* id est perii. Et Aeschylus *Myrmidonibus*: *Me viventem Antiloche deplora magis quam illum mortuum.* *Ἄποινα.* Pretium quod pro caede vel corpore solvitur. sic Solo in Legibus. *Ἄποιος.* Qualitatis expers. *Ἄπυος* vero, per ῠ, qui est sine ulcere. *Ἀποίσετε.* Asportate. *Ἀποιχόμενα.* Abeuntia. Aristophanes: *Cessa, cessa.* mortuum enim conviciis insectabatur. apud veteres autem nefas erat defunctos maledictis incessere. *Ἀπύλωτον στόμα.* Aristophanes *Ranis.* Phrynichus vero legit ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. alii tamen ἀπύλωτον explicant, apertum, ianuam non habens; sive effrene et quod retineri nequit. *Ἄπυρα σῖτα.* Alimenta non cocta. *Ille vero Macedonibus praecepit, ut trium dierum cibaria non cocta praepararent.* Et *Ἄπυρος τροφή*, cibus non coctus, veluti poma et olera. *Zeno vero cibis igne non coctis vescebatur, et tenui pallio utebatur.* Et *Ἄπυρος οἶνος*, vinum non decoctum; aliud ἀναδενδρίτης vocatum.

Ἄπυστα. ἀνήκουστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ἀπφά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. Καὶ Ἀπφῦς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ· παπύς τις ὢν καὶ ἀπφῦς.

Ἀπφώ. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀπφῶ. ὃ σημαίνει τοῦ ἀποκρύφου, ἢ τοῦ ἀποκρυβέντος. Ἐλισσαῖος ὁ Προφήτης φησί· Ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφώ; ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῇ τοῦ Ἡλιοῦ μηλωτῇ, καὶ οὐ διῃρέθη.

Ἄρα. συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ καὶ ὡς ἔοικε καὶ ὡς φαίνεται. οὕτω Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀραβίζω, τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ. Ἀράβησε δέ, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

Ἀράβιος ἄγγελος. Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ ἢ Μεσσηνίᾳ. παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος αὐλητής.

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν;

τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον, τῶν δὲ ἀνδραπόδων τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία·

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

---

1. Ἄπυστα. ἀνήκουστα] Ex Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 489. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Lex. Seg. p. 441. Ἄπυστα. ἀνήκουστα. Deinde Ἄπυστοι. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως. 2. ἀπὸ Θησέως] Puto scribendum esse πρὸ Θησέως. *Küst.* Huius quamvis interpretationem servarim, diversum tamen sensum opinor subesse: *Athenienses de Theseo peregre profecto nullam acceperant famam.* 3. Lex. Seg. p. 441. ἀδ. καὶ ὑποκόρισμα Med. 4. Libri bis ἀπφύς: vide vel Herodian. π. μον. λέξ. p. 31. Ceterum cf. Zon. pp. 237. 246. et uberrimum Eustathii locum in Il. ε. p. 565. 6. νῦν] καὶ νῦν B. E. Med. et Glossae MSS. apud Schleusner. in Lex. V. T. unde licet de perversitate huius articuli existimare. Ἀπφῶ. ὃ σημ.] De hac voce, cuius sedes est 2 Regg. II, 14. sat multa collegerunt Gatakerus *de Stilo Novi Instrum.* cap. III. et Suicerus in Thesauro Ecclesiastico: quos vide. *Küst.* Ἀπφῶ cum Med. Ἀπφῶ usque ad Ἐλισσαῖος om. A. qui reliqua exhibet post Ἄρα, Ἐλισσαῖος — διῃρέθη om. C. Quae satis valent ad fidem glossae elevandam. Scribendum tamen Ἠλιού, mox abiiciendum οὐ, quippe sententiae damnosum. 11. καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ] Cum seqq. habet A. post Ἄραβες. Post Πλάτων addit Med. Ἄρα. E. etiam καὶ ἄρα ἀποφθεγματικός. Gl. habent Zon. p. 310. et Lex. Seg. p. 441. Scribebatur ἄρα, mox ἔοικεν. 13. Gl. om. C. Ἄῤῥαβες ἔθνος Zon. p. 286. Sequebatur exemplum ex v. Ἐμβαίνοντες repetitum, neque huius glossae praescriptioni consentaneum: Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολὺ (πολλῇ libri praeter A.) τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, οἳ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες ἐς τὴν νευράν, κυκλοῦσι τὸ τόξον. Omisi cum C. cum eodemque καὶ ante Ἀραβίζω inculcatum; fraudem etiam A. monstravit, qui Οἱ δὲ Ἀράβιοι — τόξον coniunxit cum διῃρέθη sub gl. Ἀπφώ.

1. Ἀράβησε] Glossa Homerica: velut Il. δ. 504. 3. ἐν Ἀνατ.] Additum ἐν cum A. B. C. E. V. Μεσσηνίᾳ] Μεσσηνίᾳ A. C. 6. Ἀράβιον — αὐλόν] Haec novam glossam exordiebantur, repugnantibus vel articulis olim sub vv. Δραχμῆς et Τεγχάρων vulgatis. Quae cum praegressis Ἀράβιος ἄγγελος ordine minus iusto succedant, tum ipse numerorum incessus facile commendat eam emendationem, quam Meinekius in Menandr. p. 18. occupavit: Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον; Ipse signum interrogationis addidi. Debuit igitur et versus post Μεσσηνίᾳ collocari, et alterius glossae caput Ἀράβιος αὐλητής constitui, demptis δέ et verbis temere repetitis καὶ Ἀράβιος . . . ἀκαταπαύστων. Emendationis viam nunc diserte nunc obscurius confirmat Arsenius p. 72. sq., ἄγγελον quidem grammaticus Coislinianus infra prolatus. Ceterum Ἀράβιος αὐλός sive αὐλητής usurparunt Libanius T. IV. p. 143. Pollux VI, 120. cf. Lex. Rhet. p. 214. 7. τίθεται δὲ ἐπὶ] Stephanus Byzantius v. Ἀραβία: Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητής, ἣν ἔταττον ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικήν, ὡς οὖσαν βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάροις αὐληταῖς χρῆσθαι. διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς ὃς δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Vide etiam de hoc proverbio Eustathium in Dionys. Perieg. [939.] et Hesychium. *Küst.* Zenobii II, 58. Diogenian. I, 28. Apostol. IV, 22. qui eadem fere habet quae Suidas verba. *Hemst.* 12. τεττάρων] In duobus MSS. Pariss. scriptum repperi τεγχάρων: uti etiam legitur infra v. Τεγχάρων. Sed vera lectio est τεττάρων, quippe quae confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii, Hesychii et Eustathii in Dionysium, sed etiam ipsius Suidae infra v. Δραχμῆς: ubi consentientibus quoque MSS. legitur τεττάρων. *Küst.* τεγχάρων etiam C. Scilicet librarios turbavit insolentior forma litterarum nexarum ττ. Monstrum illud Τεγχάρων quod a recentioribus in alphabeti seriem receptum est, non agnoscit A. neque V. in textu. MS. Coislin. 177. Ἀράβιος αὐλητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ λεγόντων. οἱ γὰρ Ἀράβιοι κατὰ συσκηνίαν καὶ συγγένειαν τὰς φυλακὰς ἐποιοῦντο· καὶ ὁ τεταγμένος φυλάττειν ἐπιθαμιαῖον (l. [cum Montf.] σπιθαμιαῖον) αὐλὸν ἔχων τῷ μήκει, δι' ὅλης ἦδε τῆς νυκτὸς μέλος ἔντονον, τὴν παῦσιν τοῦ μέλους οὐκ ἀγαθὸν τιθεμένοις [τιθέμενοι Montf.] σημεῖον. ἀπὸ τούτου ἐλήφθη [ἡ] παροιμία, ἣν μεταλλάξας Μένανδρος, Ἀράβιον, φησίν, ἐξεύρηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον. οἱ δέ φασιν τὸ παλαιὸν — Ἀράβια. τούτους αὐλῷ ᾄδοντας μόλις καταπαύειν, ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία [παρ. om. Montf.], δραχμῆς etc. *Gaisf.* Quem fugit ista dudum vulgata fuisse in Montfauconi Bibl. Coislin. p. 606.

Ἄπυστα. De quibus nihil auditur. *Et Athenienses ante Theseum erant obscuri.* Ἀπφά. Est blanda compellatio sororis et fratris. Et Ἀπφῦς, diminutive *pater*; quasi dicas παπύς, unde ἀπφύς. Ἀπφώ. Nunc. Ἀπφῶ. Significat occulti vel absconditi. Elisaeus Propheta: *Ubinam est Deus Eliae Appho? percussit enim aquas chlamyde Eliae, et divisae sunt.* Ἄρα. Coniunctio ratiocinativa. accipitur etiam pro sane, vel ut videtur, vel ut apparet. sic Plato. Ἄραβες. Nomen gentis.

Ἀραβίζω, partibus Arabum faveo. Ἀράβησε vero, sonuit. Ἀράβιος ἄγγελος. *Arabius nuncius.* dictum ad imitationem proverbii Ἀράβιος αὐλητής. Menander *Anatithemene* sive *Messenia*: *Ergo Arabium mihi nuncium movi?* [Ἀράβιος αὐλητής.] Arabius tibicen. dicitur de iis qui perpetuo loquuntur. tradunt autem ingenuos olim non didicisse tibia canere, quod id sordidum duceretur; pleraque autem mancipia fuisse barbara et Arabia, de quibus dictum est proverbium: *Canit tibia cum unam accepit drachmam, desinit vero cum quattuor.*

Καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδείᾳ·

Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον τὸν χορὸν τοῦτον.

[Ἀραβών. ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας.]

Ἀρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ἐπόψομαι; ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονήσω.

Ἀρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; τουτέστιν, ἆρα γρύξαι ὀφείλετε ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;

Ἀράμενοι. ἐπάραντες. Καὶ Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.

Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλάσσης εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξου. ὄνομα ποταμοῦ. Καὶ Ἀράξαι, συντρῖψαι.

Ἄραρέ με. ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν.

Ἄραρε. κέκριται. οἷον βεβαίως οὕτως ἔχει καὶ ἀμετακινήτως. Καὶ Ἄραρον, ἥρμοσαν. Καὶ Ἀραρίσκω, ἁρμόζω. Καὶ Ἀραρυῖαν, ἡρμοσμένην.

Ἀραρώς, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ, καὶ αὐτὸς κωμικός, διδάξας τὸ πρῶτον Ὀλυμπιάδι ρά. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Καινεύς, Καμπυλίων, Πανὸς γοναί, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενίδιον.

Ἀραρώς. πάγιος ἢ βέβαιος.

Ἀράσιμος. ὁ καταράσιμος.

Ἄρασθαι. ἀπενέγκασθαι, ἢ λαβεῖν, φορτίσασθαι. Ὅσῳ δὲ ηὔξετο τῆς διαδοχῆς τὸ μέγεθος ἐν τῷ λόγῳ, τοσούτῳ μᾶλλον οὗτος πρὸς τὴν πειθὼ

---

3. Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον] Portus legendum putabat, Κιθαρῳδὸς ἐξηγείρατο Ἀράβιος: quod non aspernor. *Küst.* ἐξηγείρατε recte scriptum in Apostolio. Cod. Lugd. Bat. ἐξηγείρατε. *Hemst.* ἐξηγείρατε A. C. Scribendum fuit ἐξηγείρατ' cum Iacobsio, qui τὸν electo τοῦτον in principio versus alterius ponebat. Id quoque mallem abesse. 5. Ἀραβών] Scribendum esse ἀῤῥαβών ex vulgatis lexicis constat. *Küst.* Gl. B. C. E. V. omissam nunc quidem notavi. ἡ ταῖς ὠναῖς Zon. et Med. „Legendum ex Etymologo ἡ ἐπὶ ταῖς ὠναῖς παρὰ [hoc Zon. p. 292.] . . διδομένη προκαταβολὴ monuit I. Pearsonus *Exp. of Creed* Art. VIII. p. 330. ed. 1715." *Porson.* Cf. Salmas. de Modo Usur. p. 584. 7. ποτ' ἐπόψομαι;] Scribe, ποτ' ὄψομαι. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Nub. 465. unde hunc locum desumpsit Suidas. *Toup.* ἐπόψομαι commendarunt Porsonus et Reisigius, quibus quantum consuetudo favet orationis prosariae, tantum repugnat scenicae poesis ratio. ἄρ' ἐγώ ποτ' Edd. 9. Ἀρά γε γρυκτόν] Ex Aristoph. Lys. 657. γε bis om. A. C. V. 11. Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπ.] Scribe ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα. Vide Aristoph. Lysistr. 332. *Küst.* Suidas Schol. Arist. descripsit. 13. Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλ.] Ex Scholiasta Thucyd. II, 25. *Küst.* Vid. Duker. p. 627. 15. Ἀράξαι] Ἄραξε. συνέτριψε Apollonius Lex. p. 166. Nihil mutat Lex. Seg. p. 441. Et cognationis quidem aliquantum inter utramque glossam intercedere docet notatio Etym. M. p. 134. sive Zon. p. 286.

1. Ἄραρέ με] E Schol. Sophocl. Electr. 147. ut Portus monuit. Vide etiam supra v. Ἀηδών. *Küst.* Tetigit Zon. p. 306. 2. πράσσωμεν A. 4. Ἄραρε] Lex. Seg. p. 441. Vid. intpp. Hesychii. 5. ἥρμοσαν] ἡρμόσθησαν E. Vid. Il. π'. 214. Ἀραρίσκω] Zon. p. 307. Apollonius Ἀράρισκεν. ἥρμοζεν ex Odyss. ξ'. 23. 7. Ἀραρώς, Ἀθην.] In prioribus editt. [et B. E.] post vocem Ἀραρώς haec addita leguntur: καὶ κλίνεται Ἀραρῶ, ὥσπερ ἀμνώς, ἀμνῶ, ταφώς, ταφῶ. Sed verba ista delenda censui, non solum quia contra sensum et seriem orationis in textum intrusa sunt, sed etiam quia in optimo Paris. A. ad marginem scripta leguntur: quod certissimum argumentum est ea recentioris cuiusdam Scholium esse. *Küst.* Ἀραρώς καὶ κλίνεται Ἀραρῶ Ἀθηναῖος A. qui in marg. Ἀραρώς Ἀραρῶ ὥσπερ ἀμνώς ἀμνῶ καὶ ταφώς ταφῶ. Lectionem huius codicis, ut nonnunquam alias, hic parum accurate repraesentat Küsterus. Verba καὶ κλ' Ἀραρῶ disertissime in contextu leguntur, reliqua in margine comparent. *Gaisf.* Qui somnium illud grammatici recoxit, haud improbante Meinek. Qu. Scen. III. p. 8. Ἀραρότος, ut oportuit, Alexis praeter alios. Ἀθηναῖος] Ἀθηναῖος δὲ ἦν E. 9. Καινεύς] Fabula haec laudatur a Polluce. *Küst.* 10. Καμπυλίων] Laudatur ab Athenaeo, uti et tres sequentes. *Küst.* Emend. Eustrat. 58. a. *Anon.* Schl. in Comm. ad Aristot. Ethic. Nic. IV. ubi legitur v. 15. Ἀραρὼς ἐν Καμψίλωνι. *Gaisf.* 11. Παρθενίδιον] Παρθενίκαι V. παρνι E. παρθενιδικόν Med. Nomen incertum. 12. Ἀραρώς. παγ.] Plutarch. Dion. p. 972. οὐκ ἀραρὼς τὴν γνώμην. Hierocl. p. 286. *Toup. MS.* Vid. Ruhnken. in Tim. p. 48. et Lex. Seg. p. 441. βέβαιος] E. marg. Ἀραρὼς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ ἁρμόσας. ἀραρὼς ὑμεναίῳ. 14. Ἄρασθαι] Polyaen. p. 211. φορτίον αἱρουμένους. leg. ἀραμένους, ut p. 479. Synes. Ep. 105. p. 388. μικρὸν ἀράμενος φορτίον. *Toup. MS.* Zon. p. 306. 15. Ὅσῳ δὲ ηὔξετο τῆς διαδ.] Totus hic locus excerptus est ex Vita Isidori a Damascio conscripta; ut patet ex Photio, apud quem in excerptis ex Damascio p. 1056. (346. a.) nonnulla eorum quae Suidas hic habet αὐτολεξεὶ etiam leguntur. *Küst. in Add.* Ὅσῳ] ὅσον A. B. V. E. Vulg. tuetur Photius. 16. πειθῶ] πειθώ E.

Cantharus *Medea*: *Chorum istum tanquam Arabium citharoedum nobis excitastis.* Ἀραβών. Pretium quod in emptionibus cautionis gratia datur ab emptoribus. Ἀρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγ. *Hoccine unquam oculis meis mihi videre licebit?* id est, unquamne felicitate frui licebit? Ἀρα γρ. *Vobis hiscendumne erit?* id est, tantane in dicendo libertate uti vos decet? Ἀράμενοι. Qui sustulerunt. Et Ἀραμένη, quae sustulit urnam. Ἄραντες. Apud Thucydidem de itinere maritimo dicitur. interdum etiam de itinere terrestri. Ἀράξης. Nomen fluvii. Et Ἀράξαι, contudisse. Ἄραρέ με. Animo meo congruit, vel apta est. id est, ego et luscinia luctui pariter indulgemus. Ἄραρε. Decretum est, quasi fixum est et immutabile. Et Ἄραρον, aptarunt. Et Ἀραρίσκω, adapto. Et Ἀραρυῖαν, adaptatam. Ἀραρώς. Araros, Atheniensis, filius Aristophanis comici, et ipse comicus: qui primum docuit fabulas Olympiade CI. ex fabulis eius sunt *Caeneus*, *Campylio*, *Panis natales*, *Hymenaeus*, *Adonis*, *Parthenidium*. Ἀραρώς. Firmus vel stabilis. Ἀράσιμος. Execrandus. Ἄρασθαι. Reportasse, accepisse, onus suscepisse. *Quanto autem magis successionis magnitudo verbis augebatur, tanto vehementius*

συνεστέλλετο, μεῖζόν γε ὂν ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄρασθαι φορτίον. καὶ γάρ εἴ τίς με, ἔφη, πρὸς ἱερωσύνην ἐκάλει, ὁμολογῶν εἶναι τὸ χρῆμα θεοφιλέστατόν τε καὶ ὁσιώτατον, ὅμως τὸ ἐμαυτοῦ δέος ὡμολόγησα ἂν τῆς ἀσθενείας· ὑποκαταχλινόμενός τε καὶ δυσωπούμενος πρὸς τὸ μέγα τοῦτο καὶ πάμμεγα τῆς ἱερωσύνης, ἀφίσταμαι, κατὰ Πίνδαρον, οὐ μέντοι τοῦ χείρονος, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦ κρείττονος κατ' ἐμαυτόν.

Ἀρασσόμενα. προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Νῦν θαμινοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις.

Ἀρᾶται. εὔχεται, ἢ καταρᾶται, ἢ ἐπιθειάζει. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί.

Ἄρατος. στρατηγός, ὥς φησι Πολύβιος, ὃς ἦν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον· καὶ γὰρ εἰπεῖν καὶ διανοηθῆναι καὶ στέξαι τὸ κριθὲν δυνατός· καὶ μὴν ἐνεγκεῖν τὰς πολιτικὰς διαφορὰς πρᾴως, καὶ φίλους ἐνδήσασθαι καὶ συμμάχους προσλαβεῖν οὐδενὸς δεύτερος· ἔτι δὲ πράξεις, ἀπάτας, ἐπιβουλὰς συστήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ ταύτας ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν διὰ τῆς αὐτοῦ κακοπαθείας καὶ τόλμης δεινότατος. ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ὁπότε τῶν ὑπαίθρων ἀντιποιήσασθαι βουληθείη, νωθρὸς μὲν ἐν ταῖς ἐπινοίαις, ἄτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς, ἐν ὄψει δ' οὐ μένων τὸ δεινόν. διὸ καὶ τροπαίων ἐπ' αὐτὸν βλεπόντων ἐπλήρωσε τὴν Πελοπόννησον, καὶ τῇδέ πη τοῖς πολεμίοις ἀεί ποτ' ἦν εὐχείρωτος. οὕτως αἱ τῶν ἀνθρώπων φύσεις οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἔχουσί τι πολυειδές, ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς. ὥστε τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς διαφέρουσι τῶν ἐνεργημάτων πρὸς ἃ μὲν εὐφυῶς ἔχειν, πρὸς ἃ δὲ ἐναν- 30
τίως· ἀλλὰ περί τινα τῶν ὁμοειδῶν πολλάκις τὸν αὐτὸν καὶ συνετώτατον εἶναι καὶ βραδύτατον, ὁμοίως δὲ καὶ τολμηρότατον καὶ δειλότατον. οὐ παράδοξα ταῦτά γε, συνήθη δὲ καὶ γνώριμα τοῖς βουλομένοις συνεφιστάνειν. τινὲς μὲν γὰρ ἐν ταῖς κυνηγίαις εἰσὶ τολμηροὶ πρὸς τὰς τῶν θηρίων συγκατασπάσεις, οἱ δ' αὐτοὶ πρὸς ὅπλα καὶ πολεμίους ἀγεννεῖς· καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοί, κοινῇ δὲ καὶ μετὰ πολεμικῆς ἐνίων συντάξεως ἄπρακτοι.

Ἄρατος, Σολεὺς τῆς Κιλικίας· ἔστι γὰρ καὶ ἐν

1. *συνεστέλλετο*] *ἀνεστέλλετο* B. E. Illud Photius. 3. *ὁμολογῶ* E. Expectabam *μυθολογῶν*. 7. *κατὰ Πίνδαρον*] Ol. I, 83. 10. *Ἀρασσόμενα*] Lex. Seg. p. 442. cf. Hesychius. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silentiar. IV, 5. Anth. Pal. V, 248. 12. *τὸ πρόςωπον*] In uno MS. Paris. legitur *τὸ μέτωπον*. *Küst.* Sic A. B. E. C. et Anthol. *τὸ* om. Med. 14. V. II. *ν'*. 286. *ἐπιθειάζει τῷ πατρί*] Scribendum: *ἢ ἐπιθειάζει τῷ δεινί*. *Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί*. Quomodo legitur apud Schol. Hom. Odys. *β'*. 135. *Ἀρήσετ' Ἐρινῦς*. *τοῦτο ἔλεγον ἐπιθεάζειν τῷ δεινὶ οἱ ὕστερον, ὡς παρὰ Φερεκράτει*. Aliud autem est, si grammaticos audias, *ἐπιθειάζειν*, aliud *ἐπιθεάζειν*: de quibus consulendus Hesychius. Adde quoque Eustathium in locum [p. 1438.]. Vide et quae scripsit Hemsterhusius in Praefat. ad Thucydidem Dukeri. *Toup*. I. p. 80. Commentum Tonpio non indignum. *ἐπιθεάζει* C. V. quo usus indicio mox librorum scripturam *κἀπιθειάζει* refinxi. Dein *τῷ πατρὶ* omiserunt A. B. C. E. V. Lex. Seg. p. 442. Verum totum illud additamentum *ἢ ἐπιθειάζει τῷ πατρὶ* tollendum, ut profectum ab versu posteriore. 17. *Ἄρατος. στρατηγός, ὥς φησι Πολ.*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Polyb. IV, 8. *Küst.* 19. *στέρξαι*] Rectius apud Polybium *στέξαι*. *Küst.* *στέξαι* A. *τὸ κριθὲν* om. E. 21. *πρᾶος*] *πρᾴως* Polyb. *ἐνδύσασθαι*] Polybius habet *ἐνδήσασθαι*: quod magis placet. *Küst.* Sic A. 23. *ἀπάτας*] *ἀπάσας* A. ut videtur. *συστήσασθαι*] *στήσασθαι* B. E.
2. *αὐτοῦ* edd. vulgg. 4. *εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς*] Rescribe ex Polybio, *ἄτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς*. *Küst.* *ἄτολμος* A. V. ap. Gron. Em. p. 64. 6. *ἐπ' αὐτῶν* A. E. 8. *ἀεί ποτ'*] *ἀεὶ* V. E. 10. *ἔτι δὲ*] *ἀλλὰ καὶ* V. *ταῖς ψυχαῖς ὥστε* om. E. *ὥστε* om. B. 11. *μὴ μόνον — πολλάκις τὸν αὐτὸν* om. V. 14. *ὁμοίως δὲ* om. V. 15. *οὐ παράδοξα δὲ ταῦτά γε ἀλλὰ συνήθη καὶ γν.* E. 17. *συνεφιστάνειν*] *συνεφιστάναι* V. *κυνηγεσίαις*] *κυνηγίαις* A. B. E. 18. *συγκατασπάσεις*] Polybius habet *συγκαταστάσεις*: quod magis probem. *Küst.* 19. *τῆς τε*] *τε* om. B. E. 21. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. V. *καὶ κατὰ* mendum vulg. 23. *Ἄρατος. Σολεὺς τῆς Κιλ.*] Cum iis quae Suidas hic de Arato tradit, conferenda est vita Arati, Graece ab anonymo conscripta, quae una cum Hipparcho Bithyno et Achille Statio in Arati Phaenomena edita est Florentiae apud Iuntas, 1567. *Küst.* *Ἄρατος — καταλογάδην* Eudocia p. 62. nonnullis tamen truncatis. *γὰρ καὶ*] *δὲ καὶ* V. *καὶ* om. B.

ad illorum argumenta refugiebat, quod onus illud maius esset, quam quod humeris suis sustinere posset. etenim, aiebat, si quis me ad sacerdotium vocaret, quamvis hanc rem et deo gratissimam et sanctissimam esse confiterer, meae tamen imbecillitatis metum non dissimularem: immo me submittens et ad sacerdotii maiestatem oculos quasi attollere verens cederem, secundum Pindarum, non parte deteriore, ut ille, sed viribus meis praestantiore. *Ἀρασσόμενα*. Allisa, collisa. in Epigrammate: *Nunc frequentibus plagis incassum frontem contundis.* *Ἀρᾶται*. Precatur, imprecatur, vel per deos obtestatur. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Deinde precatur et per deos obtestatur patrem.* *Ἄρατος*. Aratus, belli dux, ut ait Polybius, hic cetera quidem vir erat numeris omnibus absolutus ad res gerendas. nam et eloquendi facultate et ingenio et, quicquid statuisset, taciturnitate praestabat, praeterea in dissensionibus civilibus leviter ferendis, iungendis amicitiis, sociis alliciendis, nemini secundus. idem in molitionibus occultis, dolis, insidiis hosti struendis iisque laboris improbi tolerantia audacter ad effectum perducendis, solertissimus. hic tamen idem quoties in castris et acie versabatur, tardus in consiliis excogitandis, in rebus aggrediendis parum audax erat, neque periculorum conspectum ferre valebat. quare tropaeis ad se spectantibus totam Peloponnesum implevit, semperque ab hac parte facilem se praebuit adversariis superari. Adeo naturae hominum non in corporibus tantum, sed multo quidem magis in animis magnam quandam habent varietatem: ut idem homo partim aptus, partim ineptus inveniatur, non modo ad diversas actiones, verum etiam ad nonnullas, quae generis sunt eiusdem: estque idem saepe ingeniosissimus et tardissimus; similiter audentissimus idem ac timidissimus. neque rem abhorrentem a communi hominum opinione dicimus, sed quam usu sint experti perdidicerintque qui velint attendere. nimirum sunt qui in venationibus ad congressus cum feris animosos, in armis contraque hostes ignavos se praebeant; alii ad bellicos usus, quoties viritim inter privatos res geritur, expediti sunt atque solertes, publice vero et in acie ad rem gerendam inepti. *Ἄρατος*. *Σολεύς*. Aratus Solensis, Cilix (est enim

Κύπρῳ πόλις Σόλοι· υἱὸς Ἀθηνοδώρου. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Μύρις, Καλώνδας, Ἀθηνόδωρος. ἀκουστὴς δὲ ἐγένετο γραμματικοῦ μὲν τοῦ Ἐφεσίου Μενεκράτους, φιλοσόφου δὲ Τίμωνος καὶ Μενεδήμου. γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γονατᾶς κληθείς· καὶ συνῴκει τε αὐτῷ καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε· σύγχρονος Ἀνταγόρᾳ τῷ Ῥοδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ· ἐποποιός. συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ Φαινόμενα· ὧν θαυμάσιος ἡ εἰςβολὴ καὶ ὁ ζῆλος Ὁμηρικός· Ὕμνους εἰς Πᾶνα, Σπονδοφόρους, Παίγνια, Ἀστρολογίαν καὶ Ἀστροθεσίαν, Σύνθεσιν φαρμάκων, Θηριακῶν ἐπιτήδεια, Ἀνθρωπογονίαν, Ἐπιθυτικόν, Εἰς Θεόπροπον, Εἰς Ἀντίγονον, Ἠθοποιίας, Ἐπιστολάς, Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου γυναῖκα δὲ Ἀντιγόνου, Ἀνατομήν, Εἰς Πανσανίαν τὸν Μακεδόνα, Ἐπικήδειον Κλεομβρότου, Διόρθωσιν Ὀδυσσείας, Ἐπιστολὰς ὁμοίως καταλογάδην.

Ἄῤῥατον. ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτως Πλάτων. Ἀράττων δέ, πλήττων, κρούων.

Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἀραχὶ καὶ Ἀρχί. ἐπιῤῥήματα.

Ἀῤῥαχίων. ὄνομα κύριον.

---

1. ἀδελφοὶ] ἀδελφὴ V. 2. Καλώνδας] Male Καλιόνδας in Script. vitae Arati p. 268. A. quod Graeca forma caret. Καλώνδας autem est Καλωνίδης, ut Ἐπαμινώνδας Ἐπαμινωνίδης. *Hemst.* Qui de nominis forma dixit in Callim. p. 590. adde Valck. in Schol. E. Phoen. 1386. κα . . in lacuna A. 5. γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασ.] Anonymus in vita Arati modo laudata: Γέγονε δὲ ὁ Ἄρατος κατὰ Ἀντίγονον τὸν τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ὃς ἐπεκαλεῖτο Γονατᾶς. ἦν δὲ υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· καὶ γυναῖκα εἶχε Φίλαν, τὴν Σελεύκου καὶ Στρατονίκης θυγατέρα. ἦν δὲ φιλολόγος γενόμενος, καὶ περὶ ποιητικὴν ἐσπουδακὼς περὶ πολλοῦ ἐποιήσατο πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῶν πεπαιδευμένων ἔχειν παρ' αὐτῷ, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄρατον, ὃς παρὰ τῷ βασιλεῖ γενόμενος καὶ εὐδοκιμήσας ἔν τε ἄλλῃ πολυμαθείᾳ καὶ ποιητικῇ προετράπη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι. Haec Suidam egregie illustrant. *Küst.* γεγονὼς verte *fuit*, non *natus est*. *Reines.* 7. Γωνατᾶς] Γονατᾶς A. E. Med. sola. γνατᾶς B. 11. Ὕμνους εἰς Πᾶνα] Vita minor Arati p. 445. Buhl. ἐπισταθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ ποίημα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τῆς Ἀρκαδίας. Adde p. 433. 12. Ἀστρολογίαν] Id est, Κανόνος κατατομήν. Hinc facile tollas ridiculam mendam in Vita Buhl. p. 432. f. καὶ Ὀστολογίαν. Ceterum Tzetzes cognovit etiam Ἀστρικά.

1. Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιτήδεια] Sic locum hunc 2 MSS. Pariss. exhibent, qui in prioribus editt. absque ulla interpunctione sic legitur: Σύνθεσιν φαρμάκων Θηριακῶν ἐπιτηδείαν. *Küst.* Similiter Σ. φαρμάκων ἰατρῶν ἐπιτηδείαν Eudocia: ἰατρικῶν Müller. in Reines. p. 32. Itaque suspectum fit interpolationis istud θηριακῶν ἐπιτηδείαν sive ἐπιτήδεια. Ceterum Σύνθεσις φαρμάκων nihil differre videtur ab volumine celebri Ἰατρικῶν (v. Pollux II, 4.) vel Ἰατρικῶν δυνάμεων, quod memorant Biographi Buhl. pp. 433. 442. perstrinxitque alius p. 445. οὐ τίθεμεν αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι, γράψαντα τὰς ἰατρικὰς δυνάμεις. Summatim attigit Galenus in Medicis Kühnii T. XIV. p. 144. 2. Ἐπιθυτικόν] Perperam Σκυθικὸν apud Script. vitae Arati legitur p. 270. D. pro Ἐπιθυτικόν, quod Petavium fefellit. *Hemst.* Nullius tamen coloris vox ista Ἐπιθυτικόν. Legendum Ἔτι Θυτικόν. Psellus in Boisson. Anecd. T. III. p. 210. Ἀράτου δὲ τὰ Θυτικὰ καὶ τὰ περὶ Ὀρνίων (ἀμφιβάλλεται). Prius quidem Opusculum nihil opinor ab Anatome diversum fuisse; libelli de Avibus memoriam innuit Suidas v. Χειμὼν ὀρνιθίας. Εἰς Θεόπροπον] Scholiasta Homeri Il. σ'. 486. laudat Aratum ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον Ἐπικηδείῳ: quod opus Suidas hic fortasse intelligit. *Küst.* ποίημα εἰς Θεόπροπον Arati citat Theon in Schol. Phaenom. (259.) ubi de Pleiadibus et Electra et reliquis agit. *Reines.* 3. Ἐπιστολάς] De his notanda sunt verba Anonymi in vita Arati: Τὰς δὲ Ἀράτου ἐπιστολάς, ὧν ἀνωτέρω [nimirum p. 431. ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἄρατος] ἐμνήσθημεν, πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτάς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν ἀλλὰ Σαβιρίου Πόλλωνος. τοῦ δὲ αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. *Küst.* 5. γυναῖκα δὲ] δὲ om. B. E. Philam, Antigoni uxorem, Seleuco natam fuisse docet Clinton. F. H. II. p. 499. Ἀνατομήν] τὸ περὶ Ἀνατολῆς mendum Biographi p. 442. 6. Ἐπικήδειον τὸν Κλεομβρότου] Non placet haec σύνταξις. Vel enim scribendum est ἐπικήδειον εἰς Κλεόμβροτον, vel ἐπικήδειον εἰς τὸν Κλεομβρότου θάνατον. *Küst.* τοῦ Κλεομβρ. E. τὸν expunxi cum Eudocia. Commemoravit Vitae scriptor p. 433. εἰς Μύριν τὸν ἀδελφὸν ἐπικήδειον. Διόρθωσιν Ὀδυσσείας] Anonymus in vita Arati: Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ διώρθωσε· καὶ καλεῖταί τις διόρθωσις οὕτως Ἀράτειος, ὡς Ἀριστοφάνης. τινὲς δὲ αὐτὸν εἰς Συρίαν ἐληλυθέναι φασί, καὶ γεγονέναι παρ' Ἀντιόχῳ, καὶ ἠξιῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ ὥστε τὴν Ἰλιάδα διορθώσασθαι, διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι. *Küst.* Huius nulla iam vestigia supersunt: v. Wolf. prolegg. in Hom. p. 187. 7. ὁμοίως] An ἀμοιβαίας? *Hemst.* Nihil me auctore mutandum, sed indici poeticorum voluminum eximendum Ἐπιστολὰς ante Ἐπιγράμματα. 8. Ἄῤῥατον] Ἄῤῥηκτον Albert. Misc. Critt. p. 272. refutatus ab Ruhnk. in Tim. p. 50. Adde Schol. Platon. pp. 370. 414. et Zon. p. 301. cum Lex. Seg. p. 442. Ceterum Ἄῤῥατον δὲ A. B. Mox Ἀράττων A. E. pro ἀῤῥάττων. δὲ ἤγουν E. 10. Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηΐδος] Scribe Ἀραφήν. δῆμος Αἰγηΐδος, ut apud Stephanum Byzantium. Ἀραφήνιος enim est nomen δημότου, non vero ipsius δήμου sive populi. *Küst.* Aut Ἀραφὴν scribendum aut δημότης, adhibito Stephano, monuerat Portus. Mirum tamen sero criticos quasi poenitentia actos severius cum scriptore egisse, qui talia soleat negligentius pronunciare: vide vel vv. Ἀναγυράσιος et Ἀναφλύστιοι. In Ἀραφήνιος consentit Lex. Seg. p. 441. cum Harpocr. 11. Om. vulg., servat Zon. p. 310. Soni vocabulorum incomperti. Diversas in nomine Arrhachionis scripturas (cf. Pausan. VIII, 40.) intuenti credibile videtur hos librariorum errores esse de v. Ἀῤῥαχίων ambigentibus. 12. Ἀῤῥαχίων] De eo vide quae collegit Scaliger ad Olymp. LIV. *Küst.* Ἀραχίων A. V.

Cypri urbs Soli), Athenodori filius. huius fratres fuerunt Myris, Calondas, et Athenodorus. auditor fuit Menecratis, grammatici Ephesii, philosophorum vero Timonis et Menedemi. vixit Olympiade CXXIV. temporibus Antigoni, regis Macedoniae, cognomento Gonatae, filii Demetrii Poliorcetae; eiusque familiaritate usus apud eum obiit; aequalis Antagorae Rhodii et Alexandri Aetoli. fuit epicus poeta, scripsitque libros hos: *Phaenomena*, quae habent initium admirabile et imitationem Homeri, *Hymnos in Panem*, *Spondophoros*, *Ludicra*, *Astrologiam et Astrothesiam*, *Compositionem medicamentorum*, *Theriacorum usum*, *Hominum generationem*, *Epithyticum*, *In Theopropum*, *In Antigonum*, *Ethopoeias*, *Epistolas*, *Epigrammata in Philam*, Antipatri filiam, Antigoni vero uxorem, *Anatomen*, *In Pausaniam Macedonem*, *Epicedium Cleombroti*, *Recensionem Odysseae* et *Epistolas*, oratione soluta. Ἄῤῥατον. Robustum, firmum. sic Plato. Ἀράττων vero, percutiens, pulsans. Ἀραφήνιος. Pagus tribus Aegeidis. Ἀραχί sive Ἀρχί. Adverbium. Ἀῤῥαχίων. Nomen proprium.

Ἀράχνειον νῆμα. καὶ Ἀραχναῖος μίτος, ὁ λεπτότατος. ἐν Ἐπιγράμμασι·

310 Ἀραχναίοιο μίτου" πολυδινέα λάτριν ἄτρακτον.

Ἀράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον· παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν.

Τρισσαὶ θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀράχνᾳ
τεῦξαι λεπταλέον μῖτον ἐπιστάμεναι.

εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικὰ ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν·

Ὥςπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Καλλίμαχος·

Ἔργον ἀράχνα.

Κρατῖνος δὲ Πυτίνῃ·

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.

Φερεκράτης Τυραννίδι·

Ἀρ' ἀράχνι' ὥςπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς;

Νικόφρων Ἀφροδίτης Γοναῖς·

Ἀρ' ἀράχνιόν τι φαίνετ' ἐμπεφυκέναι;

Ἀραχώσιοι. ἐθνικόν. Καὶ Ἀραχωσία, χώρα.

Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἁρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν. ἦν μὲν γὰρ ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατειλημμένος πάθεσιν, ὥςπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. οὕτω δὲ εἰς ἔσχατον ὅρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπετήδευεν, ὥςτε οὐκ ἂν τις ἐπίστευσε πειραθείς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε. μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζη τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων. καὶ οἵγε προςήκον-

---

1. Cf. Zon. p. 286. 2. ἐν Ἐπιγράμμασι] Archiae XI, 3. Anthol. Pal. VI, 39. Cf. v. Ἄτρακτον. 6. ἀρσενικῶς] ἀρσενικὸν B. C. E. Om. Zonaras. Cf. vetustam interpolationem in v. Νάκος. 7. Τρισσαὶ θέσαν] Antipatri Sidon. Ep. XXII. pr. Anthol. Pal. VI, 174. θέσαν] θέαν A. Tum ἄλλικες A. V. C. 8. λεπταλέον B. E. 9. ἀράχνης usque ad βρίθει habet Lex. Seg. p. 442. ubi καλλίοις pro Καλλίᾳ, omisso in seqq. Calliae exemplo. Aeschylum Laio Hesychius addit. Apud hunc quod extat, Ἀράχνηκες, ἀράχναι, corrigendum suspicor sic, Ἀραχνικοί (vel ἀραχνικαί), ἀράχναι. Ceterum attigit usum vocis, tot poetarum exemplis contestatae, post Valckenarium Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 282. sq. et VIII. p. 20. adde Blomf. gloss. Agam. 1469. 10. ἀραχνικὰ per consuetum errorem fluxisse videtur ab ἀραχνικός. Hanc tamen nominis formam difficilius mihi patior persuaderi, quam quod allatum est a Dracone p. 20. ἀραχναία. 12. Laborant numeri: quibus lenissime succurras reposito, ὥςπερ γ' ἀρ. προφορούμενα] προφορουμένω dedi cum C. Formulam confirmat Arist. Av. 4. 14. Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.] Versus anapaesticus: *Omnia plena sunt aranearum.* Intelligenda autem sunt *arma* sive *instrumenta bellica*, quae pacis tempore suspensa, araneis sedem exoptatam praebebant. Bacchylides apud Stobaeum: Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται. *Toup.* Ad Inachi antra rettulit Welckerus *über das Satyrspiel* p. 307. 16. Ἔργον ἀράχνας Bentleius in Callim. fr. CCCIV. cui Toupius II. p. 257. quod obiecit ἀράχνα Dorice dictum videri pro ἀράχνου, haud persuadet. Poterat ille huc revocare, quae superiore loco parum quadrant, ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Ceterum horum exemplorum tanta est perturbatio, ut de singulis non ausim liquido pronunciare. Desideratur enim, quam etiam Zon. p. 301. fecit, diserta mentio de v. ἀράχνιον. 17. Πυτίναις] Πιτύναις E. Πυτίνῃ Gaisf. Verum ipsa librorum scriptura recondere videtur δὲ vel σὺ δ', ad integritatem senarii necessarium.

2. Ἀρ' ἀράχνια] Sic A. B. V. E. C. Edd. ante Gaisf. ἀράχνεια sine ἄρ'. Vide Valcken. Diatr. Euripid. p. 169. qui σιπύαισι reponit pro σικυαῖσι. Versus olim repetebatur sub v. Σικυαῖσι. 3. Νικοφῶν Meinek. Qu. Sc. II. p. 59. 5. ἐθνικόν] ἐθνικοί A. V. Posterior membrum habet Zon. p. 295. 7. Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκ.] Articulum hunc de Arbazacio (qui in Chronico Marcellini comitis et Iordanis male vocatur Narbazaicus) ex historia deperdita Eunapii a Suida descriptum esse puto. *Küst.* Atqui hoc ipsum putavit H. Valesius in Ammian. Marcell. XV. p. 93. quod dissimulari non debuerat. *Hemst.* Eunap. Nieb. p. 117. 9. μὲν γὰρ] μὲν om. B. E. συγκατειλημένος] συγκατειλημμένος A. B. 11. ἀῤῥήκτοις] Vocem hanc esse superfluam facile apparet. Est enim interpretatio τοῦ Ἡφαιστείοις: quae cum initio ad marginem notata esset, postea a librario aliquo in textum recepta fuit. Vide infra v. Ἡφαίστειος, ubi locus hic repetitur, et praeter ἀῤῥήκτοις aliud insuper scholium, ἀλύτοις nempe, imprudenter in textum intrusum est. *Küst.* ἀλύτοις addunt A. B. V. E. ἀῤῥήτοις B. E. ἀῤῥήκτοις rettulimus ad δεσμοῖς. Mox καὶ omissum in v. Ἡφαίστειος. 12. ἔμπεδον] ἔμπεδος E. et B m. sec. τὰ δὲ ἦν in v. Ἡφαίστειος. 15. πειραθείς] Videtur potius addita negatione legendum esse μὴ πειραθείς: quod et Portus monuit. *Küst.* 15. μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam infra v. Μουσουργοί. *Küst.* 16. συνέζη A. E. et inferior glossa. 17. εἶχεν] ἔσχεν A.

Ἀράχνειον νῆμα. item Ἀραχναῖος μίτος, filum araneae, id est tenuissimum. in Epigrammate: *Et saepe rotatum fusum, tenuissimi fili ministrum.* Ἀράχνη. Genere feminino, tela araneae. Ἀράχνης vero, genere masculino, ipsum animalculum, dictum quod ἀραιὰ ἴχνη, id est, tenues pedes habeat. *Tres dedicarunt aequales, aranearum instar tenue filum deducere callentes.* Extat ἀράχνης etiam apud Hesiodum, Pindarum, Calliam; item ἀραχνικὰ de textis aranearum. Callias *Cyclopibus*: *Ut araneus etiam eis ultroque pererrantes.* Femininum habet Sophocles *Inacho*: *Omnia plena sunt aranearum telam texentium.* Callimachus: *Opus araneae.* Cratinus *Pytine*: *Aranearum plenum geris ventrem.* Pherecrates *Tyrannide*: *Nonne hae velut araneae in cucurbitis inanibus haerent?* Nicophon *Veneris natale*: *Nonne cernis araneum implicitum?* Ἀραχώσιοι. Nomen gentis. Et Arachosia, regio. Ἀρβαζάκιος. Arbazacius, Isaurus, sub Arcadio Imperatore vixit: quem propter avaritiam Harpazacium appellabant. erat enim tribus vitiis tanquam Vulcani vinculis firmiter constrictus, in iisque constanter perseverabat. vitia autem erant insanus amor, ebrietas, avaritia. tanto autem studio illis quas existimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset eum tantos in tribus illis vitiis progressus fecisse. tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque ullus alius e ministris eas numerare posset. ac

τας αὐτῷ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ᾔδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμόν· οὕτω κἀκεῖνοι τὰς ἑταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν.

Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἀνὴρ τόν τε βίον σώφρων καὶ πραγμάτων εἰ δή τις ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξειργασμένος, μείζω δὲ τότε διανοούμενος. οὗτος ἀκηκοὼς τόν τε βίον καὶ τὰ ἤθη, οἷς χρῆται βασιλεύς, ἐς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορίᾳ γενναίου ἀνδρὸς οὗτος ἕξοι τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βουλὴν συντίθεται περὶ ὅλης ἀρχῆς.

Ἀρβέλαι. πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας;

Ἄρβηλα. ὄνομα τόπου. Καὶ Ἀρβήλοις, Ἀθηναίοις. Ἀρβύλη δὲ τὸ ὑπόδημα.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις. Καὶ Ἀργαλέον, χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ἀλγαλέον, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. ἐκ τούτου παράγωγον ἐργαλέον, καὶ τροπῇ· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἀπύω, τὸ φωνῶ. Ἀργαλέον δέ, δύσκολον, δυσχερές. Καὶ Ἀργαλέως ἐπιῤῥηματικόν. Καὶ Ἀργαλεώτερον.

Ἀργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν οὐ φέρει ψυχῇς.

Ἀργανθώνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. Καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος τῆς Κίου νήσου.

---

1. λογισταὶ ab Valesio in Ammian. Marc. XV, 5, 36. explicati. 3. αὐτοῦ — ἕνα ἀριθμὸν om. B. E. αὐτῶν Valesius, αὐτοὺς Niebuhrius: quos fugit intelligentia loci. Rectiora Boisson. in Anecd. T. III. p. 143. 4. ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· ὅτι τῶν δακτ.] Idem apophthegma Orontis refert Aristides apud Photium p. 1304. Ὅπερ περὶ τοῦ δακτύλου φασί ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς ὁ αὐτὸς ὢν τῇ θέσει ποτὲ μὲν τὰ μύρια σημαίνει, ποτὲ δὲ οὐ πλέον ἢ ἕν. Et pag. seq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, καὶ ὁ δάκτυλος, ἔφη, ποτὲ μὲν ἓν ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει. *Küst.* Vid. Aristid. Vol. II. p. 257. et Schol. ib. *Toup.* MS. Olim haec sententia repetebatur in v. Ὀρόντης. 7. μονάδα καὶ μυριάδα sub v. Μουσουργοί. 8. Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Nicolai Damasceni, quae Suidas descripsit ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 425. *Küst.* βασιλεὺς Μήδων] Scribe ὕπαρχος Μήδων, i. e. *Praefectus Medorum*: ut recte apud Constantinum loco laudato. *Küst.* 9. ἀνὴρ τόν τε β. σ.] τόν τε β. σ. ἀνὴρ E. 10. κυνηγεσίοις] κυνηγεσίαις V. 12. μείζω δὲ] δὲ om. V. 13. ἤθη] ἤδη B pr. Mox scribendum ὁ βασιλεύς. 15. ἕξοι] ἕξει A. V. ἔχοι Damasc. Mox τοῦ πολέμου E. inter vss. interposito τῆς Ἀσίας.

1. Ἀρβέλαι] Ἄρβελα coni. Heinsius in Sil. Ital. XIV, 269. Vid. Cluverii Sicil. Antiq. p. 390. Si recte h. l. scriptum Ἀρβέλαι vel Ἄρβελα, equidem non video quomodo in loco Silii per metrum stare possit *Arbela*. *Gaisf.* ἡ Ἀρβέλη et mox δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε om. V. C. 2. εὐεξαπάτητον A. 3. Apostolius XVIII, 86. τίς οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας; cuius scripturam Küsterus probavit in v. Τίς (vel paulo ante Τί) οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας, ubi recurrit eadem explicatio. Frustra homines docti laborarunt in numeris quasi trimetri restituendis. 4. Ἀρβήλοις, Ἀθηναίοις] Quid hoc? Nihil certe simile me apud ullum scriptorum veterum legisse memini. Quare suspicor locum hunc non solum esse corruptum, sed etiam mutilum, eumque sic in integrum esse restituendum: Ἀρβήλοις. ἀπὸ τοῦ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Vide Steph. Byzantium v. Ἄρβηλα. *Küst.* Ἄρβηλος Ἀθμονεύς. Bene. Strabo XV. 737. τὰ δὲ Ἄρβηλα κατοικίαν ἀξιόλογον, κτίσμα Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. *Reines.* f. ὡς Ἀθηναίοις. Ἀρβύλη καὶ Ἀρβυλὶς Lexicon Περὶ πνευμ. ed. Valck. p. 212. Ἀρβυλὶς Anthol. p. 481. et Theocritus. *Toup.* MS. ἀρβήλοις Zon. p. 295. ubi Tittmannus: „Nihil mutandum puto quam v. Ἀθηναίοις. Enimvero constat ἄρβηλον esse σκυτικὸν ἐργαλεῖον περιφερές, quod apud Athenienses dicebatur σμίλη. Hinc non plane veri dissimile esset legendum esse, καὶ ἀρβήλοις· Ἀθηναῖοι σμίλαις, vel καὶ σιδηρίοις." Glossa felicioribus ingeniis committenda. 5. τὸ ὑπόδημα] V. Schol. Eur. Or. 140. 7. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις] Falsum est verba praecedentia reperiri apud Euripidem Bacchis. Quare alibi ea quaerenda sunt. *Küst.* Est Theognidis v. 625. Vid. Pierson. Verisim. p. 121. *Toup.* Annotationem nisi fallor in marginem olim lector quispiam coniecerat, qui similitudinem celeberrimi dicti Eur. Bacch. 385. meminerat. Ἀργαλέον, χαλεπόν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1. *Küst.* 9. ἔργον δὲ] Immo cum Schol. ἢ ἔργον. 10. ἐκ τούτου] καὶ τούτου C. ἐκ τούτου δὲ E. Mox τροπῇ τοῦ ε εἰς α ἀργαλέον E. 12. δύσκολον] ἤγουν δύσκολον E. δύσκολον, δυσχερές Schol. iungit praegresso χαλεπόν. ἐπιῤῥηματικόν] ἐπίῤῥημα E. C. Mox Ἀργαλεώτερος C. 14. ψυχῆς] Leg. ψυχῇ: v. Matth. XII, 36. *Hemst.* Vide de h. l. dissertationem bene longam Iablonskii Opusc. T. II. p. 424. *Gaisf.* 16. κλίνη] κρήνη Sevinus (Comment. Acad. Inscr. T. V. p. 224.) a Brunckio laudatus: cui praeiverat Turnebus Adv. XI, 15. Ἀργανθώνιον] Ἀργανθώνειον V. C. Zon. p. 302. et Reinesius, qui parum feliciter τῆς Βιθυνίας reponi iussit. δὲ statim addit A. Post νήσου versum Apollonii I, 1178. sequentem, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοαῖς τε Κίοιο, quem petiit Med. a Zonara, delevi, cum eo careant A. B. C. E. Ceterum Toupius in prolixa disputatione haec quoque posuit:

---

numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum digitum et decem millia et unum significare: sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant. *Ἀρβάκης.* Arbaces, rex Medorum sub Sardanapalo, vir singulari temperantia rerumque usu haud vulgari praeditus, atque in venatibus bellisque exercitatus: qui cum multa ante strenue fecisset, tum vero adhuc maiora animo agitabat. hic cum interiorem regis vitam moresque auditu accepisset, ita secum reputare coepit, penuria viri cuiuspiam strenui penes Sardanapalum regnum Asiae stare. quare de toto imperio consilium iniit. *Ἀρβέλαι.* Arbela, oppidum Siciliae, cuius incolae facile decipi posse putabantur. unde ortum proverbium: *Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris?* *Ἄρβηλα.* Nomen loci. Et Ἀρβήλοις.* At Ἀρβύλη, calceamenti genus. *Ἀργαλέον φρον.* *Molestum est sapienti apud insipientes multa loqui.* Dictum Euripidis *Bacchis*. Et Ἀργαλέον, difficile, molestum. dictum est ab ἄλγος: unde ἀλγαλέον, et mutato λ in ρ ἀργαλέον. Ἔργον apud veteres significat, quod est difficile. hinc deducitur ἐργαλέον, et per mutationem ἀργαλέον: ut ab ἔπω, ἀπύω, clamo. Ἀργαλέον vero difficile, molestum. Et Ἀργαλέως, adverbium. Et Ἀργαλεώτερον. *Ἀργὰ ῥήματα.* Otiosa verba, quae animo nullo modo prosunt. *Ἀργανθώνη.* Nomen proprium. Et Arganthonius fons. Et Arganthonius mons in insula Cii.

Ἀργαριζίν. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν Ἀργὰς καλεῖται. τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτως καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργάς.

Ἀργαῖον. τὸ Καισαρείας ὄρος.

Ἄργελλα. οἴκημα Μακεδονικόν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται.

Ἀργελόφους. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.

[Ἀργέου υἱός. Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τἀδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.]

Ἀργεννῇσι. λευκαῖς.

Ἀργεία. Ἥρα. ἢ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Ἀργείων. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀργεῖοι, οἱ 312 Ἕλληνες.

Ἀργεινός. ὁ λαμπρός. Ἀργινόεις.

Ἀργειόδους. ὁ λευκοὺς ὀδόντας ἔχων.

Ἀργείους ὁρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων.

Ἀργεῖοι φῶρες. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

Ἀργειφόντης. ὁ Ἑρμῆς.

„Fallitur autem hic Suidas, et nos quidem fallit. Neque enim mons Arganthonius in insula Cio, sed in Cio urbe Mysiae; uti nos optime docet eruditissimus Schol. in Apollonium: *Κιανίδος ἤθεα γαίης. περιφραστικῶς τὴν Κίον. ἔστι δὲ πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. καὶ ποταμὸς δὲ ἐστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων, οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς· Περιῤῥεῖ δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς οὗτος.* Idem: *Ἀμφ' Ἀργανθώνειον. Ὄρος τῆς Κίου.* Egregio huc facit Etym. M. *Ἀργανθών. οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.* — *Σιμωνίδης δὲ ποταμὸν φησιν· οἷον, Μυσιὰ πίοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Simonidis versiculum optime emendavit Sylburgius: *Πεῖσα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Sed altius latet ulcus, quod non animadvertit vir optimus: neque enim illud *Μυσιὰ* de nihilo est. Reponendum sine dubio: *Σιμωνίδης δὲ ποταμὸν φησι Μυσίας, οἷον· Πῖσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Quod ex modo laudato Scholiasta liquet. Confer et Scylac. Caryand. p. 33. et Vossium in locum."

1. *Ἀργαριζίν*] *Ἀργαρίζειν.* *Ἀργαριζὶν* A. Utrumque extat apud Zon. p. 302. 2. *Ἀργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλ.*] Apud Harpocrationem, cuius vestigia Suidas hic secutus est, melius legitur *Ἀργᾶς*, cum circumflexo. *Küst.* *Ἀργὰς* etiam Hesychius: sed praestat *Ἀργας*, quod est *ἄργης*, cum Lexicis Seg. 3. *τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην*] Locus Aeschinis, ad quem Suidas hic respicit, extat in oratione eius vulgo *περὶ παραπρεσβείας* inscripta, p. 260. *Ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος, καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων, ἀργὰς ἐκλήθη.* Vide etiam infra vv. *Βάταλος* et *Δημοσθένης.* *Küst.* Vid. Lex. Seg. pp. 206. 442. 6. *Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος*] Inter Glossographos veteres saepe mentio fit *Τιμαχίδου τοῦ Ῥοδίου*, nunquam vero *Τιμάρχου τοῦ Ῥοδίου.* Quare non est repudianda emendatio Maussaci in Harpocrationem, qui pro *Τίμαρχος Τιμαχίδας* hic legendum censet. Timachidam autem praeter Enarratorem Comici, Athenaeum et alios laudat etiam Eustathius in Iliad. p. 1067. et in Odyss. p. 1671. *Küst.* *Τίμαχος* Hemsterhusius. 8. *Ἀργαῖον*] Plinius Hist. Nat. VI,3. *Sub monte Argaeo Mazacam, quae nunc Caesarea nominatur.* Vid. ibi Harduinus. *Gaisf.* Strabo XII. p. 538. 9. *Ἄργελλα*] Is. Vossius in Hesych. „Pro *οἴκημα* f. *σμῆγμα* leg." Non probo: notat enim Eustath. in Dionys. Perieg. 1166. *τάχα δὲ καὶ αἱ ἀργίλαι τὰ ὑπόγαια οἰκήματα ἐκ τῆς τοιαύτης παρωνομάσθησαν λέξεως.* *Hemst.* *Ἄργελλοι* C. Strabo V. p. 375 = 351. *Ἔφορος δὲ τοῖς Κιμμερίοις προσοικεῖων τὸν τόπον φησὶν αὐτοὺς ἐν καταγείοις οἰκίαις οἰκεῖν, ἃς καλοῦσιν ἀργίλλας.* *Gaisf.* *Ἀργαία* Zon. p. 296. cum MS. e Suida refingendus. 10. *λύονται* A. 11. *Ἀριστοφάνης*] Vespis 692. Cf. Lex. Seg. pp. 8. 443. 12. *τοὺς* om. B. E. Post h. gl. quae edebantur ex Etym. M. p. 135. an e Zon. p. 302. transcripta, *Ἄργεμον. τὸ κατὰ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ*, Gaisf. delevit cum A. B. E. C. Sed deleri oportuit etiam gl. *Ἀργέου υἱός*, quam nescio quis ridicule confecit ex v. *Ἄμιλλα.* Interim uncis notavi, cum totam omiserint B. E. Verum citra dubitationem cum C. removi glossam, quam in marg. V. coniecit: *Ὅτι τῷ Θηραμένει, τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο* δ' *δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα· ἥ τε τῶν ἐν* (om. B. E.) *Ἀργινούσῃ* (*Ἀργενν* A. B. E.) *στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς* (sic E. diserte, *αὐτοῖς* Med. *αὐτῷ* Schol. Arist.) *συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένους, ἥ τε τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις* (sic Küst. cum duobus Pariss., nam *κατάστρωσις* B. E. Med.). Ubi Küsterus: *Ὅτι τῷ Θηραμένει*] „Haec et quae sequuntur excerpta sunt ex Schol. Aristoph. Ran. 546. sed quibus sua hic sedes non est, quoniam pertinent ad vocem *Ἀργίνουσα*, quae paulo post sequitur." *Küst.* *Ὅτι τῷ* om. E.

3. *Ἀργεννῇσι*] Il. γ'. 141. 4. *ἢ Ἥρα*] Vid. Il. δ'. 8. et Hesiodi Theog. 12. Cf. H. Steph. Ind. Thesauri. *ἡ* om. A. B. V. E. Mox *Ἀργῆ* A. pro *Ἀργείων γῆ.* Vide Herodiani Epim. p. 221. sive Moschop. *π. σχ.* p. 176. 7. *Ἀργινόεις*] *Ἀργεινόεις* A. V. E. Med. *Ἀργεινόης* C. Eandem scripturam in Hesychio postulat litterarum series. Praeterea *καὶ* supplendum. 9. *Ἀργείους*] Ex Sophocle petitum docet Proverb. Vatic. Append. II,49. Cf. Brunck. in Soph. fragm. p. 410. Leviter attingit Hesychius. *ἀτενῶς*] *ἀτελῶς* A. 10. Hesychius: *Ἀργεία φωρά* (h. e. *Ἀργείας φοράς*). *ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμῳδοῦσιν.* Cf. Diogen. II,79. 12. *κωμῳδοῦνται*] *τιμωροῦνται* B. E. Nihil mutavit Macarius apud Walz. p. 79. *Ἀριστοφάνης*] Fr. 153.

Ἀργαριζίν. Gentis nomen. Ἀργάς. Qui callidioris est ingenii quam pro aetate, is vocatur Ἀργάς. [id est serpens.] huic Aeschines Demosthenem similem esse dicit. alii vero appellari volunt hominem violentum et ferinis moribus praeditum. Argivi praecipue serpentem vocabant Ἀργάν. Timarchus Rhodius autem Ἀργὰς negat esse vocem dialecti, sed significare genus quodpiam serpentum. Ἀργαῖον. Caesareae mons. Ἄργελλα. Balneum quoddam Macedonicum, in quo calefacto homines se lavant. Ἀργελόφους. Aristophanes: *Tu vero inutiles principatus tui partes corrodere gaudes.* [Ἀργέου υἱός. *Accidit autem ut Argei filius alio telum iaculari volens fratris pectus infeliciter feriret eumque ipsum interficeret.*] Ἀργεννῇσι. Candidis. Ἀργεία. Argiva Iuno. item Argivorum terra. Ἀργείων. Nomen proprium. Et Ἀργεῖοι, Graeci. Ἀργεινός. Candidus. Et Ἀργινόεις. Ἀργειόδους. Candidos dentes habens. Ἀργείους ὁρᾷς. *Argivos vides.* Proverbium de iis dictum qui trucem et terribilem habent vultum. Ἀργεῖοι φῶρες. *Argivi fures.* de palam improbis. Argivi enim de furtis exagitabantur. Aristophanes *Anagyro.* Ἀργειφόντης. Mercurius.

Ἀργείης. ὁ λευκός.

Ἀργής. ὁ κεραυνός. Καὶ Ἀργῆσκος, ὄνομα κύριον.

Ἀργιλλώδης. ὁ ῥυπαρός. ἡ Ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν
ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.

Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.

Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. λευκοῦ.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.

Ἀργίννουσα. νῆσος.

Ἀργιόδοντα. λευκόν, ἢ ὀξυόδοντα.

Ἀργίποδες. ταχεῖς, ὀξύποδες.

Ἀργόλαι. εἶδος ὄφεων, οὓς ἤνεγκε Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Πελασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέθηκε τὰ ὀστᾶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν· οὓς ὁ αὐτὸς προφήτης ἀπέκτεινεν. Ἀργόλαι οὖν, ἐκ τοῦ Ἄργους λαιοί.

Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργοῖ νηὶ πλέοντες.

Ἀργὸν ἔτος. κατὰ ἑπταετίαν ἤγετο παρὰ Ἰουδαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις. Καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Ἄργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.

Ἀργυραμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος.

Ἀργυρέα. ἀργυρᾶ. Καὶ παροιμία·

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις.

ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατόρθωτα παραινούντων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ Πυθία ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιττομένη διὰ προδοσίας περιέσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.

Ἀργύρειος σταυρός. **Ἀργυρίδιον** δὲ ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Δήμοις· 311

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.

1. Ἀργείης] Pravam scripturam duxit H. Steph. Ind. Thesauri pro Ἀργῆεις. 2. ὁ κεραυνός] Vid. Eustath. Il. μ'. p. 906, 46. *Gaisf.* Adde v. Κεραυνός. Ἀργῆσκος] Cf. v. Ἀλδῆσκος. 5. ἡ λευκὴ] ἡ om. A. B. C. E. V. Med. Lex. Seg. p. 442. et Tim. p. 48. ubi vid. Ruhnkenius: quorum C. Tim. et Lex. Seg. ἀργιλώδης. Cf. Herod. Epimer. p. 212. 6. Ἀκρίδα] Distichum Mnasalcae Ep. XI pr. Anthol. Pal. VII, 194. Ἀκρίδας C. 8. ἄργιλος B. C. E. Med. 9. Ἀργίνη] Ἀργίνει A pr. Deest gl. C. agnoscit Zon. p. 296. Suspicabatur Gaisf. esse legendum Ἀργύνη cum Wassio, qui citet Plin. H. N. IV, 2. 10. Ἀργεινόεις A. Πηγαὶ] Antipatri Sidon. Ep. LXXII, 3. Anthol. Pal. VII, 23. 12. Ἀργίνουσα] Ἀργίννουσα dedi cum A. B. E. καὶ Ἀργέννουσα addit E. Vide Zon. p. 296. 13. Ἀργιόδοντα] Lex. Seg. p. 442. Vid. Il. *l.* 539. Ἀργειόδοντα A. 14. ὀξύποδες] ἢ ὀξύποδες V. C. Illud Lex. Seg. 15. Ἀργόλαι] Bochart. Hieroz. II. p. 449, 40. *Hemst.* Vid. Clem. Alex. p. 366. *Reines.* Bochartum laudat etiam Wesseling. in Diod. XVI, 30. Priora transierunt in Etym. M. p. 137. 16. ὁ Ἀλέξανδρος] ὁ om. A. B. V. C. Ἄργου E. 19. οὓς ὁ αὐτὸς πρ.] Lege ἃς, ut referatur ad ἀσπίδες. Vide Epiphan. de Vitis Proph. p. 139. *Küst.* 21. λαιοί quid sit ignoro. Statim omisi cum V. C. glossam, Ἀργώ. ναῦς. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῇ Ἀργοῖ, δοτικῇ. Habet A. post Ἄργουσα, ubi Ἀργοῷ δοτικῇ.

1. Ἀργοῖ] Ἀργῷ A. Ἀργῷ C. 4. Καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ] Graeci magistri observant ἀργὸς non solum de mare, sed etiam de femina dici. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, κρεῖττον ἢ ἀργή. Affert deinde eundem locum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Phrynichus (p. 105.): Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. *Küst.* 4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 53. 6. ἐπάθου C. V. Continuo versum delevi: Ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. Ubi Küsterus: „Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum. Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lexico hodie leguntur." 7. Ἄργουσα] Leg. Ἄργουρα e Stephano et Demosth. c. Mid. (p. 558, 3. 16. 567, 18.) cf. ibi Ulpian. qui vult legi Ἀργυρᾶ. Vid. Harpocrat. *Reines.* Praeceperat Maussacus in Harp. p. 85. Conferendus praeter alios Herodianus π. μον. λέξ. p. 13, 20. Vitium tenent Lex. Seg. p. 443. et Zon. p. 296. 9. Ἀργυραμοιβός] Gl. habent Timaeus p. 48. et Lex. Seg. p. 442. Cf. Sallier. in Moer. p. 54. „Hinc ἀργυραμοιβία Plutarch. Marcell. p. 299. Sed ibi leg. ἀργυρᾶ λοιβεία cum Petavio in Themistium." *Toup.* MS. Omnia traducta in v. Κολλεκτάριος. 10. τραπεζίτης] τραπεζίψ A. 13. λόγχαισι] λόχμαισι C. λόγχαισι A. V. E. et Arsenius p. 73. Mox νικήσεις B. C. V. E. et Edd. ante Küster. πάντων κρατήσεις Diogenian. II, 81. Apostol. IV. 42. sive Arsenius, ab Walzio castigatus. Memorabilis Hesychii glossa: Ἀργύρεαι λόγχαι. οἱ μισθοφόροι. 17. προδοσίαις] προδοσίας reposui cum A. B. E. et sola Med. 19. Ridicula scriptura, quamquam Herodiani Epim. p. 172. defensa. Lege mecum ἀργύρειος στατήρ. Ἀργυρίδιον] ἀργύριον C. V. ap. Gron. Em. p. 66. et mox τἀργύριον. Tum Εὔπολις δὲ B. 21. συμψήσασα] συμψηφίσασα E. συμψήσας ἀργυρίδιον Lex. Seg. p. 442. Conferenda nostratium vox *einstreichen.*

Ἀργείης. Candidus. **Ἀργής.** Epithetum fulminis. Et Ἀργῆσκος, nomen proprium. **Ἀργιλλώδης.** Sordidus. Vel Ἀργιλλώδης γῆ, terra alba et pura. *Locustam Democriti alatam argilla haec iuxta viam longinquam tenet.* **Ἀργίνη.** Nomen urbis. **Ἀργινόεις ἀργινόεντος,** candidi. *Ac fontes candidi lactis scaturiant.* **Ἀργίννουσα.** Insula Arginusa. **Ἀργιόδοντα.** Albos dentes habentem, vel acutis dentibus praeditum. **Ἀργίποδες.** Veloces, celeres. **Ἀργόλαι.** Genus serpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelasgico Alexandriam tulit, et in Nilum iniecit ad aspides necandas; quando quidem ossa Prophetae Ieremiae ex Aegypto Alexandriam transtulit: quas idem Propheta necavit. dicti igitur sunt Ἀργόλαι, quasi ἐκ τοῦ Ἄργους λαιοί. **Ἀργοναῦται.** Qui in nave Argo navigabant. **Ἀργὸν ἔτος.** Annus feriatus. Iudaei septimo quoque anno ferias agebant, ut septimo quoque die. Ἀργὸς est generis feminini. Aristophanes Nubibus: *Non equidem dicam illam otiosam fuisse; verum texebat.* **Ἄργουσα.** Argusa, urbs Euboeae in agro Chalcidico sita. **Ἀργυραμοιβός.** Qui monetam minutiorem argentea permutat, trapezita, argentarius, collectarius. **Ἀργυρέα. ἀ.** Proverbium: *Argenteis hastis pugna, et omnia vinces.* de iis dictum, qui iubent aliquem ad res arduas et difficiles conficiendas alios muneribus corrumpere. hoc enim oraculum Pythia Philippo reddidit, significans, cum proditione Graeciam superaturum esse. **Ἀργύρειος σταυρός.** Argentea crux. Ἀργυρίδιον autem eodem quo accipitur sensu apud nos. Eupolis *Demis: Ego vero cum pecuniolam corrasissem.*

Ἀργύριον δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν.

Ἀργυρῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργυρὶς θήκη. (καὶ ἀργυρῖτις γῆ καὶ χρυσῖτις ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.) διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον ἑαυτοῖς, τὰ δὲ ὥστε καὶ ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι, ἃ καὶ κιβώτια ἐκάλουν· τὰ δ' ἄλλα μαρτύρια. Καὶ Ἀργυρῖται ἐλέγοντο οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες.

Ἀργυρογνώμων. δοκιμαστής.

Ἀργυροδίνης. καλὰς δίνας ἔχων. δῖναι δὲ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

Ἀργυρόηλον. τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον.

Ἀργυροκοπεῖον. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσιν.

Ἀργυρόπεζα. ἡ ἀργυροῦς πόδας ἔχουσα. πέζα γὰρ ὁ πούς. Καὶ Ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μέν, διὰ δὲ πλούτου ὑπερβολὴν παῤῥησιαζομένων καὶ λαλούντων.

Ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν. τὸ δ' ἀργύρεον καὶ χρύσεον Ἰακά· τὸ δὲ χρύσειον κτητικόν. Θουκυδίδης ά. [Κρῆσίν τ' ἔχει τῶν χρυσείων μετάλλων. ὥσπερ καὶ ἀργύρεια λέγεται δεύτερα.] Μέχρι Λαυρίου, οὗ τἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.

Ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα. ὁμοίως ὡς ἡμεῖς. Λυσίας.

Ἀργυρώνη. καὶ Ἀργυρώνητος δοῦλος.

Ἀργύφεον. τὸ μέλαν, ἢ τὸ λαμπρόν.

---

1. ὡς ante Ἀριστοφ. om. C. Vide praesertim Polluc. IX, 89. sq. Statim Gaisf. post ἔθνους delevit Ἀργυρίππη. πόλις, ἣν κτίζει Διομήδης, cum A. B. C. E. V. 4. Ἀργυρὶς θήκη] Ex Harpocratione Palatino: cuius ignarus ἀργυροθήκη, quod multi Harp. libri suppeditabant, Küsterus e coniectura praefixit illis Διττὰ ἦν γραμμ. Ac demonstrat etiam Lex. Seg. p. 443. Ἀργυρὶς θήκη esse caput glossae. „Βοιώτιον γραμματεῖον, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο Polluc. IV, 2, 19. Sic et Hesych. Ἀργύρινον γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται." *Reines.* Ceterum verba illa καὶ ἀργυρῖτις — ἄργυρον quae glossam apud Harpocrationem diversam conficiunt, locum alienum involarunt, cum sub finem post εὐποροῦντες essent collocanda. 7. αὐτοῖς] ἑαυτοῖς A. B. E. V. C. Med. Lex. Seg. ἀργύριον V. C. Cf. Herod. IX, 83. 9. μαρτύρια] καὶ διθυρα Hemsterhusius Observ. Misc. T. V. p. 19. μαρσύπια edidit Bekkerus in Lex. Seg. Ἀργυρῖται] Lex. Seg. p. 442. Cf. Hesychius. 11. Ἀργυρογνώμων] Lex. Seg. p. 443. Hesych. Zon. et Etym. M. p. 137. Lexicis inseratur ἀργυρογνωμονῶ e Nicephori Progymn. p. 433. 12. Ἀργυροδίνης] Il. φ'. 130. ὁ καλὰς] ὁ om. A. B. C. E. V. Lex. Seg. p. 443. 13. στροφαί C. 14. Ἀργυρόηλον] Il. β'. 45. et al. 15. Ἀργυροκοπεῖον] Vox Polybii aliorumque nominibus firma: v. Lobeck. in Phryn. p. 310. νόμισμα] ἀργυροῦν νόμισμα E. 16. σημαντήριον] Sic ex Harpocratione [Porto praeeunte] rescripsi. In prioribus enim editt. minus recte legitur ἡμαντήριον. *Küst.* Vid. Meursii Glossar. in Ἡμαντήριον. *Hemst.* ἡμαντήριον Gaisf. cum A. B. V. et Lex. Seg. MS. idque recoquebatur in ea quae olim ferebatur glossa Ἡμαντήριον. Contra ἵμαντρον vel ἱμαντήριον libri Zon. p. 302. Nos superstitiosam librorum observationem fugiendam duximus. 17. Ἀργυρόπεζα] Est notissimum epithetum Thetidis apud Homerum. *Küst.* V. Schol. Il. ά. 538. Repetita haec annotatio sub v. Πέζα. Item Zon. p. 296. 18. Καὶ ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμ.] Apud Harpocrationem, unde Suidas, haec rectius et auctius sic leguntur: Ἀργυρόπους δίφρος ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ κτλ. *Küst.* Ξέρξης A. Cum Harp. Pal. delendum δέ.

5. Ἀργύρου κρῆναι] Proverbium similiter explicat Arsenius p. 74. 8. Cf. v. Ἀπλᾶ, coll. Lob. in Phryn. p. 207. Aliam huius generis observationem tradit Zon. p. 296. Ἀργυρᾶν. οὐκέτι ἀργυρῆν λέγομεν. σιδηρᾶν δὲ ὡς ἀργυρᾶν. 9. χρύσειον] χρυσίον B. E. inter versus; item infra. Tum Θουκυδίδης ά. in E. post μετάλλων. 10. Κρῆσίν τ' ἔχει τῶν χρυσ. μετ.] Haec quae uncis inclusa sunt, alienum occuparunt locum, et ponenda sunt post vocem Ἀθηναίοις, quoniam verba illa, μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις, continua serie legi debent post vocem Θουκυδίδης. Apud illum enim scriptorem fragmentum istud extat; non quidem lib. I. ut Suidas habet, sed lib. II. c. 55. *Küst.* Sedem loci Thucydidei indicarat Portus. 11. ἀργύρεια] ἀργύρια B. E. C. et sic infra. 12. ὅπου] οὔτ' A. B. C. V. E. οὐ τ' Med. οὐ τ' Ald. Dedit Gaisf. οὗ τἀργύρεια ex Thucyd. 13. Ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα] Sic quidem aurea et argentea vasa apud Graecos vulgo appellabantur: sed qui accuratius et Ἀττικώτερον loqui volebant, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κόσμον dicebant; si credendum est Athenaeo, qui lib. VI. p. 231. postquam de vocibus χρύσωμα et ἀργύρωμα egisset, subiungit: Οἱ δ' ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασιν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον. Idem verbis Athenaei observat Eustathius in Odyss. ό. p. 1776. Sed τηρησείδιον hoc non videtur magni esse momenti, quoniam Pollux X, 44. testatur, vocabulis χρύσωμα et ἀργύρωμα Xenophontem Aristophanem et Lysiam, quos nemo ex numero meliorum et Atticorum Graeciae scriptorum excluserit, usos esse. *Küst.* Lex. Seg. p. 442. cf. p. 179, 18. Plura Menagius in Diog. Laert. IV, 38. *Gaisf.* 14. Λυσίας] Lysias orator vocibus χρύσωμα et ἀργύρωμα usus erat in oratione πρὸς Κλέωνα, ut auctor est Pollux loco laudato; itemque in oratione περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος, ut testis est Athenaeus, loco itidem paulo ante indicato. *Küst.* 15. Ἀργυρώνη] Lege Ἀργυρώνητος δούλη καὶ Ἀργυρώνητος δοῦλος. *Toup.* 16. τὸ μέλαν] Alii grammatici contra τὸ λευκόν. Vide Hesychium. *Küst.* τὸ μέγα ex Schol. Hom. Il. σ'. 50. legendum Albert. in Hesych. μέλαν, ἢ λαμπρόν Zon. p. 302.

Ἀργύριον vero nummum minutiorem vocant: velut Aristophanes *Danaidibus.* Ἀργυρῖνοι. Nomen gentis. Ἀργυρὶς θήκη. [Et ἀργυρῖτις et χρ. γῆ, terra argenti et auri venas habens.] Theca argenti. Duplex erat pugillarium ratio, quibus Athenienses utebantur; una, si quidem scribebant; altera vero, cum argentum recondebant: quae etiam κιβώτια vocabant. cetera vero μαρτύρια appellabantur. Et Ἀργυρῖται dicebantur argenti divites. Ἀργυρογνώμων. Explorator argenti. Ἀργυροδίνης. Limpidos vortices habens. δῖναι enim appellantur aquarum vortices. Ἀργυρόηλον. Argenteos clavos habens. Ἀργυροκοπεῖον. Officina, in qua nummi cuduntur: quam nunc quidam σημαντήριον vocant. Ἀργυρόπεζα. Quae pedes candidos habet. πέζα enim significat pedem. Et Ἀργυρόπους δίφρος, sella argenteis pedibus insignis, qualis erat Xerxis, *captiva* cognominata: quae dedicata erat in Parthenone Minervae. Ἀργύρου κρῆναι λ. *Argenti fontes loquuntur.* dictum de indoctis, qui divitiarum suarum copia freti liberius loquantur. Ἀργυροῦν et χρυσοῦν. [Attice.] ἀργύρεον vero et χρύσεον Ionice. χρύσειον autem est possessivum. Thucydides libro II. *Usque ad montem Laurium, ubi sunt argentifodinae Atheniensium.* Ἀργυρώματα, et χρυσώματα. Argentea et aurea vasa. Lysias. Ἀργυρώνη. Et Ἀργυρώνητος δοῦλος. Ἀργύφεον. Nigrum, vel splendidum.

Ἀρδαβούριος. υἱὸς Ἄσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θρᾴκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέρα ἀριστειῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἑῴαν στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν
31ᵇ εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἄνεσιν ἐτράπη καὶ ῥᾳστώνην θηλυδριῶτιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὔκλειαν τεινόντων.

Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀρδάνιον. κεράμιον, γάστρα, ὅθεν τὰ θρέμματα πίνει. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰςιοῦσιν καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιῤῥαίνωνται. ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀρδεᾶται. ὄνομα ἔθνους.

Ἄρδην. κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως ἀντὶ τοῦ ἀθρόους. τὸ γὰρ ἄρδην ὅμοιόν ἐστι τῷ φοράδην ἐνέγκαι. ἡ γὰρ ἄρσις τοῦτο δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ πάντας ὁμοῦ αἴρω.

Ἀρδήττης, Ἀρδήττου. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀρδηττός, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνυον τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς περὶ νόμων καταλελύσθαι τὸ ἔθος τοῦτο λέγει.

Ἀρδιαῖος. ὄνομα ἔθνους.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας.

Ἀρδομένην. ποτιζομένην. Καὶ Ἄρδω αἰτιατικῇ.

Ἀραιὴν χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ· καὶ δασύνεται.

Ἀραῖνος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀραῖος. ἀρᾷ ὑποκείμενος.

1. Ἀρδαβούριος, υἱὸς Ἄσπαρος, γενν.] Insigne hoc de Ardaburio fragmentum ex historia deperdita Menandri Protectoris a Suida depromptum esse puto. *Küst.* Vid. Σεβηριανός. *Hemst.* Huius meminit supra in v. Ἀθάνατοι. *Toup. MS.* De Menandro fallitur Küsterus; recte locum Niebuhrius rettulit inter Prisci fragmenta p. 227. 3. εὐρώστως] ἐῤῥώστως Gaisf. cum A. E. 4. γέρα] Immo γέρας. 7. θηλυδριῶτιν] Vox fabricae singularis. μίμοις] μέθαις E. Similiter Diodorus sub v. Προδείκτας. 8. σκηνικοῖς] σκηνικῶν A. 11. Μαρκιανοῦ] Haec repeti solebant sub v. Ἄσπαρ. Verum sententia, ut nunc se habet, nihil pertinet ad Ardaburium: nisi forte putamus intercidisse ὁ πατὴρ Ἀρδαβουρίου post Ἄσπαρ. Rem illustrat Candidus a Photio decerptus, ed. Nieb. p. 472. στρατηγοῦ] χρηστοῦ A. V. ap. Gron. Em. p. 67. et infra v. Ἄσπαρ. 14. Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀρδαλῶσαι. μολῦναι. Οἷον ἐμπεπτώκασι τὸν ἄρδαλον. Habet Med. a Zon. p. 307. ubi εἰς οἷον. 15. Ἀρδάνιον] Ἀρδάνειον A pr. Gl. habet Lex. Seg. p. 441. Pro κεράμιον, γάστρα, cum Hesychio et Eustathio κεραμίου γάστρα malebat H. Stephanus Thes. T. I. p. 535. adversante Zon. p. 302. 16. ἄρδειν] ἄρδην A. E. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελ.] Locum hunc Suidae egregie illustrat Pollux lib. VIII. c. 7. [65, 66.] Οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι. τοῦτο δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον. Vide etiam infra v. Τοὔστρακον. *Küst.* Cf. Schol. Rav. Arist. Eccl. 1078. 18. δὲ καὶ] καὶ om. V. C.

1. Scribendum Ἀρδεᾶται. 2. Ἄρδην] E Schol. Aristoph. Thesm. 274. Cf. Schol. Eurip. Alcest. 624. Adde Hesych. 6. Ἀρδήττης] Ἀρδήττης A. V. Fortasse heros Atheniensium Ἄρδηττος significatur. Καὶ Ἀρδηττός] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 443. Adde Lex. Rhet. p. 183. et 207. Sed reliqui grammatici Ἄρδηττος. 8. τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 309. 310. *Küst.* 11. Vide Vales. in Dionis fr. Peiresc. p. 21. ed. Reim. 12. Ἄρδιν] E Gl. Herodot. IV, 81. Mox ἀκίδα βέλος MS. Sangerm. apud Bast. Comm. Pal. p. 902. Zonaras tamen p. 297. ἡ ἀκὶς τοῦ βέλους: similiterque Etym. M. p. 137. Alterum τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα referendum erat ad vocem σαγάρεις, agnoscit vero Hesychius. Sed quod sequitur Ἡρόδοτος, Koenius in Gregor. p. 307. ad finem transferebat. Nihil opus, cum etiam posterior pars fluxerit a Gl. Herod. I, 215. 15. Ἀρδομένην] V. Aristoph. Nub. 283. Καὶ Ἄρδω αἰτ. om. vulg. Deinceps expunxi cum A. glossas hasce: Ἄρδυς, Ἄρδυος. ζήτει ἐν τῷ Γύγης. Ἆραι. τὸ ῥῆμα, αἴρω. καὶ διᾶραι. Ubi pro novissimis τὸ ῥῆμα, αἴρω dedit E. ἀπὸ τοῦ αἴρω. ἔστι δὲ καὶ ἀρέω ἀρῶ. 17. Ἀραιὴν χεῖρα] Respexit ad Homeri Iliad. ε. 425. Πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Ubi Schol. Ἀραιήν. ἀσθενῆ. Huc referendus etiam Nicias in Epigr. Anthol. III. p. 381. χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὴν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως Μάρψεν ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων. *Toup.* qui alienissimas merces propinavit. καὶ ἀδύνατον] In 2 MSS. Pariss. exaratum est καὶ δασύνεται: uti etiam legitur paulo post v. Ἀρείη. *Küst.* ἀδύναμιν E. δασύνεται A. Gaisfordo probatum ob Schol. Ven. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. Adde Schol. Il. σ'. 411. ἀραιαί] λεπταί. εἰ δὲ ψιλοῦμεν, βεβλαμμέναι. — δασύνεται τὸ ἁραιαί. 19. Ἀραῖνος] Ἀράρινος B. E. Ἄραιθος, opinor, fluvius Epiri.

Ἀρδαβούριος. Ardaburius. Asparis filius, vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter saepe reppulit. hunc Imperator Marcianus Praefectum exercituum Orientis creavit, eamque dignitatem ob res praeclare gestas praemii loco ei tribuit. cum autem ibi pacata essent omnia, vir bellis assuetus otio et muliebri ignaviae indulgere coepit. gaudebat enim mimis et praestigiatoribus et histrionibus scenicis, totosque dies foedis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriae suae nullam omnino rationem habebat. † Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effecit, ut Leo ipsi succederet. Ἀρδάνιον. Vas fictile. vas ex quo pecudes bibunt. dictum ab ἄρδειν, quod est rigare. id etiam ante fores defunctorum ponebatur, ut introeuntes et exeuntes se ex eo aspergerent. utebantur eo mulieres quoque tramam super eo tundentes. Ἀρδεᾶται. Nomen gentis. Ἄρδην. Secundum ipsam vim vocis significat simul omnes: quasi dicas, e medio sublatos. eam enim significationem habet motus superior. idem ergo est ac si dicas, omnes simul tollo. Ἀρδήττης. Nomen proprium. Et Ardettus, locus Athenis, in quo omnes Athenienses iurabant iusiurandum Heliasticum. Theophrastus vero in libro *de Legibus* hunc morem sublatum esse dicit. Ἀρδιαῖος. Nomen gentile. Ἄρδιν. Cuspidem teli, vel arma, quibus cominus pugnatur. Herodotus. Et Ἄρδις, in plurali, pharetras. Ἀρδομένην. Irrigatam. Ἀραιὴν χεῖρα. Manum infirmam. vocem asperari iubent. Ἀραῖνος. Nomen fluvii. Ἀραῖος. Diris devotus.

Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην.

[καὶ Σοφοκλῆς·].

Εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ
καὶ νέρθεν [ὢν] ἀραῖος, εἰςαεὶ βαρύς.

ὁ Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀραιὸς δὲ ὁ ἀσθενής. **Ἀραιῶς** δὲ ἐπιῤῥηματικῶς, μὴ ἡρμοσμένως. Εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραῖς. κατάραις. Οὐ μὴν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθῃ δοθήσεσθαι. λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Ἐφεσίων πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος. καὶ αὖθις· Ἐν ἀρᾶς ἔθηκε μέρει· συριττοίμην ὡς ἐκεῖνος.

315 **Ἄῤῥαιστος.** ὁ ἄφθαρτος.

Ἄραιτο. λάβοι, κομίσειεν. Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Καὶ αὖθις·

Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ ὡς ἀχθοφορούντων Αἰγυπτίων μέμνηνται.

Ἀρεάδνη. ὄνομα κύριον.

Ἀρέθουσα. πηγὴ κατὰ τὴν νῆσον Σικελίας, ἐν ᾗ εἰςβάλλει Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, δυόμενος διὰ τῆς Ἀδριάδος θαλάσσης τὸ πέλαγος, καὶ μηδαμῶς τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, ὡς ἂν τῆς τοιαύτης πηγῆς ἐρώμενος.

Ἄῤῥεν, καὶ ἀῤῥενικῶς. καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγενής, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἴθρις, οὗ ἡ ἰσχὺς τεθέρισται, καὶ ἀῤῥενωπός, ὁ ἀνδρόγυνος καὶ ὁ ἀνδρεῖος ὁ στεῤῥός. λέγουσι δ' οὕτω τὰ μὲν ἄλλα γύνιδας, ἔχοντας δέ τι ἀνδρόμορφον. Ἱππῶναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἷον ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόκοπος, καὶ βάκηλος, καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ γάλλος, καὶ γύννις, καὶ Ἄττις, καὶ εὐνουχώδης.

Ἀρεόβινδος. ὄνομα κύριον.

Ἀρεοπαγίτης. διφορεῖται. Καὶ παροιμία, Ἀρεοπαγίτης, ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων

1. Versus Sophocl. Oed. R. 644. sq. 2. ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν] Novissima cum omnibus MSS. et Med. sustulit Gaisf. 3. καὶ Σοφοκλῆς om. B. E. uncis notavi. Sequuntur versus Trach. 1203, 4. 5. ὢν om. A. B. E. Med. 7. Ἀραιῶς δὲ] Καὶ ἀραιῶς E. Mox ἀντὶ τοῦ post ἐπιῤῥηματικῶς om. A. V. C. 10. Sententia redolet Aelianum: cf. v. Ἄλλως. 13. Post ἐκεῖνος cum A. V. C. delevi gl. Ἀραὶ κατὰ τῶν οἰχομένων. ζήτει ἐν τῷ, Τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα. 15. Εὐριπίδης] Orestis v. 1. decantatissimo. 20. Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ'] Aristoph. Ran. 1426. οἷς οὐκ B. E.

1. δὲ ὡς] δὲ omisi cum A. V. et Schol. Arist. ubi ἀχθοφόρων. Temere horum memoria repetitur in v. Ἀχθοφόρον. 3. Corrupta glossa. 4. Ἀρέθουσα] Glossa ex v. Ἀλφειός compilata. De significatu vocis notabilis locus extat apud Herodian. π. μον. λέξ. p. 13. κατὰ τὴν] τὴν om. E. qui mox ὁ ποταμός, omisso πόλεως. 6. εἰς τὸ π.] εἰς om. A. B. E. V. (ap. Gron. Em. p. 68.) C. retinet gl. superior. 9. Ἄῤῥεν] Ἄῤῥενι A. καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγ.] Haec et omnia quae sequuntur quare huc allata sint, divinare non possum, quoniam caput non habent, ad quod referri queant. *Küst.* Sumpta sunt ex Atticista nescio quo, iis similia congerenti quae Pollux habet VI. c. 30. *Gaisf.* Pollux quidem perpauca huius coloris in descriptione cinaedi habet; neque istorum quidquam officinam redolet sophistarum. Immo congeries appellationum et cognominum, quae in vires tam illibatae quam mutilae formae cadant, inter gradus et vocabula ἡλικιῶν e Byzantinorum magistrorum doctrina referenda videtur, quorum specimina Boissonadus in Anecdotis, Titzius in Opusc. Moschopuli p. 49. dederunt. Malim igitur καὶ deleri post ἀῤῥενικῶς. 10. ἡμιγύναιξ] Immo ἡμίγυνος: cui quod refertur γύνανδρος, emolitus est Aelianus sub v. Χλοῦναι. διγενής] V. Küst. in v. Τεχνητὸν γύναιον. 11. ἰσχὺς] ἡ ἰσχὺς A. 12. ἀῤῥενωπός] Glossae Dionysii Areopagitae: Ἀῤῥενωπόν, ἄθελκτον, ἀθήλωτον (f. ἀθήλυντον), ἀνδρεῖον, ἀνένδοτον, ἀπαρέγκλιτον ἐν φύσει πάσῃ. ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ γυναικῶν ἀνδριζομένων ἢ ἀῤῥενοφανῶν εἴρηται. *Gaisf.* Plato Legg. VII. p. 802. E. τὸ δὴ μεγαλοπρεπὲς οὖν καὶ τὸ πρὸς τὴν ἀνδρίαν ῥέπον ἀῤῥενωπὸν φατέον εἶναι. Adde quod Lexicographi neglexerunt, ἀῤῥενωπία Symp. p. 192. A. Ceterum v. Zon. p. 288. ὁ] καὶ pro ὁ et mox ὁ om. MS. Lugd. Bat. *Hemst.* Sic item C. 13. γύνιδας] γύννιδας B. et E m. sec. 14. ἀνδρόμορφον accedat lexicis. Ἱππῶναξ] In sylloge Welckeriana frustra quaesivi. 18. Ἀρεόβινδος mendum Zon. p. 288. 19. Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεωπαγίτης B m. sec. et mox: item fere E. 20. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν] Simile Alciphronis in Epistolis [1, 13.] Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος. Item illud, σκυθρωπότερος Ἀρεοπαγίτου. Summa enim erat Areopagitarum Athenis auctoritas ac severitas, ut testatur cum in Sectis tum in Anacharside Lucianus. Quo respexit Cicero I. ad Atticum: *Senatus Ἄρειος πάγος, nihil constantius, nil severius, nil fortius.* Et ad eundem lib. IV. *Ex quo intellectum tres τοὺς Ἀρεοπαγίτας, ambitum, comitia, interregnum. maiestatem, totam denique remp. flocci non facere.* — Alterius adagii Ἄρειος νεοττός meminit Aristoph. in Avib. (839.). Et Diogenes Cynicus, ut in eius vita refert Laertius, Olympionicen intuens in scortum frequenter intendentem, Ἴδε (inquit) κριὸν ἀρειμάνιον, ὡς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κορασίου τραχηλίζεται. *Pisandri* vox, quia repetita, de mendo suspecta. *Schott.* in Prov. Suid. III, 48. καὶ ὑπερσ.] καὶ om. V. C. Mox καὶ σιωπηλῶν om. Arsenius p. 74. tuetur Diogen. II, 91.

Ne vivam, sed diris devotus peream, si quid eorum contra te feci, quae me fecisse criminaris. Iterum Sophocles, ubi Hercules moriens filium alloquitur: *Sin minus, apud inferos etiam versans ultricibus diris te semper persequar.* Ἀραιὸς vero, infirmus. Ἀραιῶς vero adverbium, inconcinne. *Invenerunt autem ianuam sepulcri leviter tantum clausam.* Ἀραῖς. Imprecationibus. *Illae igitur imprecationes non erant irritae quasque oblivio deleret. pestilentia enim gravissima urbem Ephesiorum vexabat.* Et alibi: *Imprecationis loco ducebat, si sibilis explodar ut ille.* Ἄῤῥαιστος. Incorruptus. Ἄραιτο. Suscipiat, ferat. Euripides: *Non est ullum atrox adeo dictu verbum neque malum, neque calamitas divinitus immissa, quin genus humanum iis ferendis obnoxium sit.* Et alibi: *Quos ne centum quidem Aegyptii sustulerint.* multis in locis Aegyptiorum ut baiulorum scriptores meminerunt. Ἀρεάδνη. Nomen proprium. Ἀρέθουσα. Arethusa, fons in insula Sicilia, in quem influit Alpheus, Arcadicae regionis fluvius, per Hadriaticum mare pelagus subiens, neque cum aqua maris quicquam se miscens, quasi fontis huius amore captus. Ἄῤῥεν. et ἀῤῥενικῶς. Praeterea dicuntur semivir, et semimulier, et qui duplicis est sexus, et effeminatus, et hermaphroditus, et eunuchus, cuius virilitas exsecta est, et oris virilis, qui fortis et vegetus est. his nominibus solent appellari homines cetera molles, sed qui speciem aliquam viri habent. Hipponax etiam semivirum vocat virilitate quasi privatum, semimulierem. Praeterea homo dicitur ἀπόκοπος, βάκηλος, ἀνδρόγυνος, γάλλος, γύννις, Ἄττις. Ἀρεόβινδος. Nomen proprium. Ἀρεοπαγίτης. Duplici modo scribitur. Et proverbium: Areopagita, de tetricis et valde

καὶ σιωπηλῶν. Καὶ Ἄρεος νεοττός, καὶ Ἄρεος παιδίον, ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ Ἀλεξανδρίδης Πεισάνδρῳ.

Ἀρέσκεια. καὶ ἀρέσκω. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξις. καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης·

Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

Ἀρεστήρ. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιτιθέμενον. παρὰ τὸ ἀρεστόν.

Ἀρ' ἔστιν; οὐκ ἔνεστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.

Ἀρετή. διάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ δι' αὐτὴν οὖσα αἱρετή, οὐ διά τινα φόβον ἢ ἐλπίδα ἤ τι τῶν ἔξωθεν. ἐν αὐτῇ τέ ἐστιν εὐδαιμονία, ἅτε οὔσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς βίου. καὶ διαστρέφεσθαι δὲ τὸ λογικὸν ζῷον, ὁτὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν πιθανότητας, ὁτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς δίδωσιν ἀδιαστρόφους. ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὥσπερ ὑγεία, ἡ θεωρηματική, ὡς φρόνησις. καὶ ἐπιστημονικαὶ μέν εἰσι καὶ θεωρηματικαὶ αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐκ θεωρημάτων, ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ αἱ κατὰ παρέκτασιν θεωρούμεναι ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεστηκυίαις, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῇ γὰρ εὐφροσύνῃ τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς ψαλίδος οἰκοδομίᾳ τὴν ἰσχὺν ἐπιγίνεσθαι. καλοῦνται δὲ ἀθεώρητοι, ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρία. τεκμήριον δὲ τοῦ ὑπαρκτὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν τὸ γενέσθαι ἐκ προκοπῆς τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην, Ἀντισθένην. εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικήν, διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτήν τε εἶναι τὴν ἀρετήν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθοὺς ἐκ φαύλων. εἰσὶ δὲ δύο ἀρεταί, θεωρητικὴ καὶ πρακτική. οἱ δὲ τρεῖς, λογικήν, φυσικήν, ἠθικήν. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'.

---

1. Ἄρεος] Ἄρεως bis A. B. et inter vss. E. 2. πεδίον Med. 3. Ἀλεξανδρίδης] Ἀναξανδρίδης Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 324. et Toup. I. p. 9. Cf. v. Ἀβέλτερος. Legendum etiam Πανδάρῳ cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 22. sive III. p. 26. Quae extabant, Ἀρέπης. κούφη. Ἀρέσει. δοτικῇ. (Psalm. 68,31.) Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, omisi cum A. C. Addunt etiam edd. ante Küst. Ἄρες, ἄρον δέ. 5. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν] Scribendum est, πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσουσιν. Küst. Vel propius συνέταξαν. Hemst. Contracto A. πρὸς αἰ συν. Scripsi σύνταξις, addita distinctione. 7. Σὲ δὲ ταῦτ'] Respexit Suidas ad Aristophanem Ran. 103. ubi vide Scholiastam. Huc etiam respexit Scholiastes in Sophoclis Elect. 1[illegible] Ἀττικῶς τὸ ἤρεσέ με· ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. — Ita quoque Schol. Theocr. I. 61. Ἀρέσκω τινί· ἀντὶ τοῦ, ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι, Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ἀλλ' εἰ μή σε ταῦτ' ἀρέσκει. Sophoclis autem locum nobis subministravit Schol. Aristoph. Plut. 69. Ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσι. ὡς Θουκυδίδης· Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. Καὶ Σοφοκλῆς· Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. ἀντὶ τοῦ, Οὐ γάρ με. Legitur iste senarius in Sophocl. Ai. 585. Toup. 8. Ἀρεστήρ] Zon. p. 288. cf. Etym. M. p. 138. Phot. v. Σελήνη et Lex. Seg. p. 215. Ἀρεστόν E. et mox ἤγουν ἀρέσκον, non παρὰ τὸ ἀ. 10. Ἀρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστι.] Sophoclis Oed. Col. 316. sq. ἆρ' οὐκ ἔστιν] οὐκ ἔνεστιν ἢ A. B. E. C. Med. 11. κοὐκ] οὐκ A. 12. Ἀρετή. διάθεσις] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι leguntur apud Laertium VII. 89. seqq., unde Suidas ea descripsit. Küst. 13. αὐτήν Diogenes: αὐτὴν libri cum Zon. p. 297. 15. Lege cum Diogene παντὸς τοῦ βίου. διαστρέφεσθαι δὲ — 17. πιθανότητος A m. sec. 18. κατίσχυσιν] Apud Laertium rectius legitur κατήχησιν. Küst. κατίσχησιν A. V. unde promptum fuit elicere κατήχησιν. 19. ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία] Haec corruptissima sunt, quae apud Laertium rectius ita leguntur: Ἀρετὴ δέ τοι ἡ μέν τις κοινῶς παντὶ τελείωσις, ὥσπερ ἀνδριάντος. Hanc lectionem in versione secutus sum. Küst. Nihil incredibilius ista statuarum commemoratione. Verum suspicor ex vestigiis pristinae scripturae talem fere colligi posse sententiam: ἀρετὴ δ' ἔτι, ἡ μέν ἐστι κοινῶς παντί, τελείωσις, ὥσπερ ἀνδρία. Mox Laertii editores male reliquerunt, καὶ ἡ ἀθεώρητος . . καὶ ἡ θεωρηματική.
1. ἐστιν] Om. A. εἶναι B. E. V. Lege τελείωσίς ἐστιν. ἀνδρεία] ἀνδρίας A. ἀνδρείας B. E. Posui ἀνδρία. 7. εὐφροσύνῃ] Laertius recte habet σωφροσύνῃ. Küst. ἀφροσύνῃ A. E. cum Laertii MSS. quibusdam et edd. vett. 9. ὑγείαν] ἀλήθειαν E pr. Mox τῇ ψαλ. Diog. οἰκοδομίᾳ] οἰκονομία E. et Laertii edd. vett. 12. ἀνδρεία] ἀνδρία cum A. ὑπαρκτικήν] ὑπαρκτὴν praetuli cum A. et Diog. 13. ἐκ προκοπῆς] ἐν προκοπῇ Laert. 15. ὑπαρκτικήν] ὑπαρκτὴν item probandum cum Laert.

---

severis et taciturnis. Et *Martis pullus*; item *Martis filius*, de viris valde audacibus. priori proverbio usus est Plato *Pisandro*; altero vero Anaxandrides *Pandaro*. Ἀρέσκεια. Et Ἀρέσκω, quod accusativo iungitur apud Sophoclem et Aristophanem. *Tibi vero haec placent?* Ἀρεστήρ. Placenta quae in sacrificiis apponebatur. dictum ab voce ἀρεστόν. Ἀρ' ἔστιν. *Utrum est? an vero non est? an fallit mens? Eadem aio et nego, neque habeo quid dicam.* Ἀρετή. Virtus, affectio rationi consentanea, et ipsa propter se expetenda, non propter aliquem metum aut spem aut externum aliquod commodum. et in ipsa sita est felicitas, quippe quae animae insit ad consensionem totius vitae. animal autem ratione praeditum perverti, nunc probabilibus actionum externarum rationibus, modo consiliis et sermonibus eorum quibuscum versemur, naturam enim ipsam facultates praebere minime perversas. virtus vero si communiter ad singulos refertur, est rei perfectio, ut fortitudo; alia quidem extra contemplationem posita, ut sanitas; alia quae in contemplatione versetur, ut prudentia. Et virtutes ἐπιστημονικαὶ et θεωρηματικαὶ sunt illae, quae ex contemplationibus constant, ut prudentia et iustitia. ἀθεώρητοι vero comites earum sunt, quae in contemplatione versantur, et hactenus sub contemplationem cadunt, ut sanitas et robur. temperantiam enim in contemplatione positam sequitur et comitatur sanitas; sicut fornicis structurae consequens est aedificii firmitas. vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent assensionem, sed aliarum sunt accessio, ut sanitas et fortitudo. Virtutem autem vere existere illud argumento sit, quod Socrates, Diogenes et Antisthenes in ea profecerunt. sic etiam vitium existit, quia virtuti oppositum est. virtus etiam doctrina acquiri potest, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiant. sunt autem duae virtutes: quarum una in contemplatione, altera in actione versatur. alii tres statuunt, logicam, physicam, ethicam. Posidonius quattuor:

οἱ δὲ πλείονας, οἱ δὲ μίαν, τὴν φρόνησιν. πρώτας δὲ ἀνδρίαν, φρόνησιν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τὰς δὲ λοιπὰς ὑποτεταγμένας ταύταις, μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, εὐβουλίαν. ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι.

Τὸν δὲ ἐνάρετον χρὴ θεωρητικὸν εἶναι καὶ πρακτικὸν τῶν ποιητέων, τὰ δὲ ποιητέα καὶ αἱρετέα ἐστὶ καὶ ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα. ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν, τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἐμμενετικῶς. φρόνιμός τέ ἐστι καὶ ἀνδρεῖος καὶ δίκαιος καὶ σώφρων. κεφαλαιοῦσθαι δὲ ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περί τι ἴδιον κεφάλαιον· οἷον τὴν ἀνδρείαν περὶ τὰ ὑπομενετέα, τὴν φρόνησιν περὶ τὰ ποιητέα καὶ μὴ καὶ οὐδέτερα. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι.

Ἀρετὴ δέ ἐστι βελτίστη ἕξις· ἢ ἕξις, ἀφ' ἧς αὐτό τε τὸ οὗ ἐστιν ἄριστόν ἐστι, καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς οἰκείας ἄριστα ἀποδίδωσιν.

Ἀρετὴ κατὰ φύσιν· κακία παρὰ φύσιν.

Ὅτι οὐ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιστήμη. ἔστι γὰρ ἡ μὲν διανοητική, ἡ δὲ ἠθική. αἱ δὲ ἠθικαὶ οὐκ ἔχουσιν ἐν τῇ γνώσει τὸ εἶναι.

Ὅτι φασὶν οἱ Στωικοὶ μηδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας. οἱ δὲ Περιπατητικοὶ μεταξὺ λέγουσιν εἶναι τὴν προκοπήν. ὡς γὰρ δεῖν φασιν οἱ Στωικοὶ ἢ στρεβλὸν εἶναι ξύλον ἢ ὀρθόν· οὕτως ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, οὔτε δὲ δικαιότερον οὔτε ἀδικώτερον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Ὅτι πολιτικαὶ ἀρεταὶ κατακοσμοῦσιν ἡμᾶς καὶ ἀμείνους ποιοῦσιν, ὁρίζουσαι καὶ μετροῦσαι τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ὅλως τὰ πάθη μετροῦσαι, καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιροῦσαι, τῷ ὅλως ἀμείνονι καὶ τῷ 317 ὡρίσθαι καὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀορίστων ἔξω εἶναι. τὰς δὲ πολιτικὰς ἀρετὰς ὁ Πλάτων ἀλλαχοῦ καθάρσεις λέγει.

Τέσσαρες ἀρεταί. Ὅτι ἕπεται τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις, τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαραλλαξία καὶ εὐτονία.

Ἀ ρ ε τ ή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ εὐδοξία.

Ὅτι ἀποβλητὴ ἡ ἀρετὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχολίαν, ἀναπόβλητος δὲ διὰ βεβαίαν κατάληψιν. καὶ αὐτάρκη δὲ αὐτήν φασιν εἶναι. οἱ δὲ οὐκ αὐτάρκη εἶναι, ἀλλὰ χρεία ἐστὶν ἰσχύος καὶ ὑγείας καὶ χορηγίας.

Ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστίν. ἀντικείμενα δέ εἰσιν, ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται· τυφλότης, ὄψις, κατάφασις, ἀπόφασις καὶ τὰ ὅμοια.

---

2. ἀνδρείαν] ἀνδρίαν cum A. 6. Τὸν δὲ ἐνάρετον — περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι] Haec leguntur apud Laertium VII, 126. *Küst.* 7. τῶν ποιητέων] ποιητέον A. τῶν om. B. E. Mox ἐστι om. E. 8. καὶ ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα] Supple ex Laertio, καὶ ὑπομ. καὶ ἀπονεμητέα, καὶ ἐμμ. Et sic paulo post: τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμ. *Küst.* ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν] Emenda ex Laertio, ὥστε εἰ τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖ. Et deinde tolle punctum post ἐμμενετικῶς, eiusque loco pone virgulam, ut apud Laertium. *Küst.* 9. τὰ δὲ ἐμμενετικῶς om. E. 10. φρόνιμός ἐστι τε A. 12. περί τε B. E. 13. ὑπομονητέα] ὑπομενετέα cum A. et codd. Stephani probandum fuit: vide vel Plutarchi Mor. p. 441. Nimis secure Suidae et Diogenis editores barbarum istud ὑπομονητέα tolerarunt: nam ferendum quidem fuit ὑπομονητά, de quo v. Schaef. in Hemst. Plut. p. 553. 18. τὰς οἰκ.] καὶ τὰς οἰκ. B. E. 23. Ὅτι φασὶν οἱ Στωικοὶ] Haec leguntur apud Laert. VII, 127. *Küst.* 25. οὐ γὰρ B. E.

2. οὔτε δὲ] δὲ Gaisf. perperam delevit cum A. B. E. 4. αἱ πολιτ.] αἱ omisi cum A. 8. ὡρίσθαι] ὠνεῖσθαι A. 11. Ὅτι ἕπεται τῇ φρον. εὐβ.] Laert. VII, 126. *Küst.* 15. Ἀρετή] Lex. Seg. p. 443. Vide Thucyd. I, 33. ibique Wassium. Post Ἀρετή addit Med. ζήτει ἐν τῷ ὑπεοήμανος. 17. Ὅτι ἀποβλητὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχ. — καὶ χορηγίας] Haec leguntur apud Laertium VII, 127. *Küst.* ἡ ἀρετὴ neglexit vulg. 20. χρῄζειν] χρεία ἐστὶν A. B. E. χρείαν εἶναι Laertius.

---

alii vero plures. nonnulli unam tantum, prudentiam. virtutes autem principes esse dicunt fortitudinem, prudentiam, iustitiam, temperantiam. ceteras vero iis subiectas, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, solertiam, rationem bene consultandi. eadem est ratio vitiorum. † Virum virtute praeditum et contemplari oportet et facere quae sunt facienda. quae autem facienda sunt, ea et eligenda et toleranda [et distribuenda] et constanter tuenda. quare si alia agat bene eligendo, alia fortiter ferendo, [alia iuste distribuendo,] alia denique constanter perseverando, prudens est et fortis et iustus et temperans. praeterea unaquaeque virtus in proprio quodam genere versatur: ut fortitudo in rebus tolerandis, prudentia in rebus agendis et non agendis et neutris: eademque est ratio ceterarum. † Virtus est habitus optimus: seu habitus, per quem id, cui illa inest, optimum est, et actiones convenientes optime edit. — Virtus est secundum naturam, vitium vero contra naturam. — Non omnis virtus est scientia. est enim alia intellectualis, alia vero moralis. morales autem in cognitione non consistunt. † Stoici negant inter virtutem et vitium quicquam esse medium. Peripatetici vero profectum inter utrumque intercedere dicunt. ut enim lignum Stoici vel curvum vel rectum esse aiunt: sic etiam hominem vel iustum vel iniustum esse debere, nec quemquam altero iustiorem esse vel iniustiorem. et sic in reliquis. † Virtutes civiles nos ornant melioresque reddunt, quia cupiditates et affectus circumscribunt et moderantur, falsasque opiniones ex animo tollunt, eo ipso quod sunt optimae et definitae et ab omnibus immoderatis indefinitisque rebus remotae. virtutes autem civiles Plato purgationes alicubi vocat. † Virtutes sunt quattuor. Prudentiam sequuntur ratio bene consultandi et intelligentia; temperantiam ordo decens et modestia; iustitiam aequalitas et aequitas; fortitudinem vero constantia et animi vigor. Ἀρετή. Andocides et Thucydides de nominis claritate posuerunt. † Virtus ob ebrietatem vel furorem amitti potest; [ut alii,] amitti non potest, quod firmiter animo inhaeret. Virtutem etiam se ipsa contentam esse aiunt; alii vero negant, dicentes eam indigere viribus, sanitate, opibus. † Virtus est ex eorum numero, quae inter se opponuntur. opposita autem sunt, quorum sublato uno alterum constituitur: ut coecitas et visus, affirmatio et negatio, similia.

Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδῃ τις εἰς τὴν Ῥωμαίων εὐταξίαν, ἐπιγνώσεται εἶναι ἀρετῆς κτῆμα οὐ τύχης δῶρον.

Ἀρετῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελοῦμαι. Προκόπιος· Ἀμφότεροι δέ, οἱ μὲν θανατῶντες οἱ δὲ ἀρετῶντες, ἐπὶ τοὺς πέλας πολλῷ ἵεντο.

Ἀρζανηνή. τόπος.

Ἀρειανοί. ἰστέον ὅτι ἐγένοντο καὶ ἐν Ἀρειανοῖς διαιρέσεις δι' αἰτίαν τοιαύτην. καθ' ἑκάστην παρ' αὐτοῖς ἐριστικαὶ ζητήσεις εἰς ἄτοπά τινα τοὺς λόγους αὐτῶν προήγαγον. ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστεύεται ὁ Θεὸς πατὴρ εἶναι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Λόγου, ζήτημα ἐνέπεσεν εἰς αὐτούς, εἰ δύναται καὶ πρὸ τοῦ ὑποστῆναι τὸν Υἱὸν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πατήρ. ἐπεὶ γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον οὐκ ἐκ Πατρὸς γεννᾶσθαι, ἀλλ' ἐξ οὐκ ὄντων ὑποστῆναι ἐδόξαζον, περὶ τὸ πρῶτον καὶ ἀνωτάτω κεφάλαιον σφαλέντες, εἰκότως περὶ ψιλοῦ ὀνόματος εἰς ἄτοπον φιλονεικίαν ἐξέπεσον. Δωρόθεος μὲν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὑπ' αὐτῶν μετασταλεὶς ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ὑφεστῶτος υἱοῦ. Μαρῖνος δὲ ὃν ἐκ Θρᾴκης πρὸ Δωροθέου κεκλήκεισαν, καιροῦ δραξάμενος ἀφορμῆς, ἐλυπεῖτο γὰρ ὅτι αὐτοῦ Δωρόθεος προεκέκριτο, τοῦ ἐναντίου λόγου προΐστατο. καὶ γίνεται εἰς αὐτοὺς διαίρεσις διὰ τὸ προλεχθὲν λεξείδιον, καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάτερος τὰς συναγωγὰς ἐποιοῦντο, λέγοντες τὸν Πατέρα εἶναι πατέρα καὶ μὴ ὑφεστῶτος Υἱοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ψαθυριανοί, ὅτι Θεόκτιστός τις, ψαθυροπώλης, Σύρος, διαπύρως τῷ λόγῳ τῷδε συνίστατο. ἐπηκολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ Σελενᾶς ὁ τῶν Γότθων Ἐπίσκοπος. καὶ οὗτοι μικρὸν ὕστερον διῃρέθησαν, Μαρίνου πρὸς Ἀγάπιον διενεχθέντος, ὃν αὐτὸς εἰς Ἐπίσκοπον Ἐφέσου προεβέβλητο. οὗτοι δὲ οὐ περὶ θρησκείας ἀλλὰ περὶ προεδρίας μικροψυχήσαντες ἐπολέμουν ἀλλήλοις. ἐχωρίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως τοῦ νέου Θεοδοσίου.

Ἀρειανός, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισταί, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἀπὸ Ἀρείου τοῦ αἱρεσιάρχου· ὃς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἱερωμένοις πρεσβυτέροις τεταγμένος, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγχεῖν ἐβούλετο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ τῶν τριακοσίων ιή ἁγίων πατέρων συνόδου, διεφθάρη ἀήθει καὶ καινῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ. ἐν γὰρ τῷ τῆς

1. Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα] Locus hic negligenter excerptus est ex Iosepho, apud quem libro III. de Bell. Iud. p. 835. [III, 5, 1.] sic legitur Εἰ δέ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τῆς στρατιᾶς σύνταξιν ἀπίδῃ, γνώσεται καὶ τὴν τοσήνδε ἡγεμονίαν αὐτοὺς ἀρετῆς κτῆμα ἔχοντας, οὐ δῶρον τύχης. *Küst.* Nempe pro lemmate ponendum fuit Ἀρετῆς κτῆμα: quae sequerentur ὅτι ** ὅταν κτλ. ἀπίδῃ] ἀπίδῃ B. E. ἀποδίδοι C. Quorum in C. cui deest praecedens glossa, post hunc articulum legitur: Ἀρετή. τέσσαρές εἰσιν ἀρεταί· ἀνδρεία, φρόνησις, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη· ἕπεται τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις, τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαλλαξία καὶ εὐτονία· ταύτας ὁ Πλάτων καθάρσεις λέγει. 4. ἐπιμελοῦμαι] ἐπιμέλομαι E. Illud Zon. p. 307. Προκόπιος] Lib. IV. de Bell. Goth. c. ult. p. 664. *Küst.* Ubi locus sic legitur Ἀμφότεροί τε θυμῷ ἐπὶ τοὺς πέλας πολλῷ ἵεντο, οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες. 7. Ἀρζανηνή] Ἀρζανήνη B. V. ap. Gron. Em. p. 68. Ἀρζανηνή Zon. p. 297. Vide Valesium in Ammian. Marcellin. XXV, 7, 9. Huius regionis aliquoties in Excerptis Menandri fieri mentionem annotavit Porsonus. 8. Ἀρειανοί. ἰστέον ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς διαιρ.] Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex Socrat. Hist. Eccl. V, 23. ut Pearsonus observavit. *Küst.* ἐν Ἀρειανοῖς] ἐν add. A. V. (ap. Gron. Em. p. 60.) E. 9. αἱ καθ' ἑ.] αἱ omisi cum A. B. E. et Edd. ante Küst. δι' αἰτίαν τοιαύτην αἱ om. V. qui γὰρ pro παρ' αὐτοῖς. 11. αὐτῶν om. B. E. 16. οὐκ ἐξ Edd. ante Gaisf. qui tacite mutavit: ἐξ οὐκ * V. ap. Gron. p. 69. et sola Med. 22. πρὸς Med. 5. πατέρα neglexit vulg. καὶ add. A. B. E. 8. τῷδε τῷ λ.] τῷ λ. τῷδε dedi cum A. E. et V. Ψαθυριανοί. 14. ἐπὶ ἔτη] ἐπ' om. V. teste Piersono in Moerin p. 112. 16. Ἀρειανός, Ἀρειανίζω, Ἀρειανισμός recensuit Herodianus Epim. p. 185. Breviter Zon. p. 290. 17. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια om. V. E. 18. ἐπὶ τοῖς E pr. qui mox προστεταγμένος. 20. ὑπὸ τῆς τῶν Ν.] ὑπὸ τῆς ἐν Ν. τῶν A. ὑπὸ τῆς ἐν Ν. συνόδου mediis omissis V. Ordinem praetulimus ab his indicatum. 21. τριακοσίων ιή] τιή θεοφόρων E. 22. καὶ καινῷ τοῦ] καὶ om. A. τοῦ om. V. ἐν γὰρ τῷ τῆς πόλεως φόρῳ] Confer Codinum de Origin. Constantinop. p. 22. *Küst.* Photii Bibl. p. 1417. Toupius, Sozomen. II, 29. et Athanasium T. I. pp. 289. 341. Gaisf. attulerunt. Ceterum ἐν γὰρ ἔτει A pr.

† *Si quis Romanorum disciplinam militarem intueatur, cognoscat eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere.* Ἀρετῶ. Virtutis studiosus sum. Procopius: *Utrique in proximos impetum animose faciebant, illi mortem, hi virtutis laudem quaerentes.* Ἀρζανηνή. Locus ita vocatus. Ἀρειανοί. Ariani. Sciendum apud Arianos etiam discidia extitisse ob huiusmodi causam. contentiosae quaestiones quae quotidie apud illos agitabantur, sermones illorum ad absurdas quasdam sententias perducebant. nam quoniam in Ecclesia creditur, Deum esse Patrem Filii Verbi, orta est inter eos quaestio, possetne Deus etiam, antequam Filius existeret, vocari Pater. cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum esse, sed ex nihilo extitisse affirmarent, in primo ac summo fidei capite lapsi merito in absurdam de nudo vocabulo disputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis arcessitus, Patrem neque esse nec vocari posse dixit nisi existente Filio. Marinus vero quem ante Dorotheum ex Thracia evocarant, opportunitate arrepta (aegre enim ferebat Dorotheum sibi praelatum), contrariae sententiae patrocinium suscepit. hinc de causa discidium inter illos extitit, et per dictam voculam accidit, ut seorsum singuli conventus agitarent, dicentes Patrem esse etiam non existente Filio. hi vero Psathyriani dicti sunt, propterea quod Theoctistus quidam, natione Syrus, placentarum venditor, istud dogma acerrime defenderat. horum opinionem secutus est etiam Selenas, Gothorum Episcopus. sed hi quoque paulo post dissentire coeperunt, Marino cum Agapio contendente, quem ipse Ephesi Episcopum designarat. hi vero dum non de religione sed de primatu ambitiose contendunt, spatio XXXV. annorum mutuum aluerunt discidium usque ad Theodosium iuniorem. Ἀρειανός, et Ἀρειανίζω, et Ἀρειανισταί, et cetera his similia deducta sunt ab Ario haeresiarcha: qui sub Constantino M. in sacrorum Presbyterorum ordinem receptus cum omnia perturbare vellet, a trecentis et octodecim Nicaenae Synodi sanctis Patribus condemnatus insolito et novo genere mortis periit

πόλεως φόρῳ, ἐπειχθείσης οἱ τῆς γαστρὸς ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς διαφορήμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ Ἀρειόφρονες.

Ἀρειή. ἡ ἀπειλή. ἢ ἀσθενής. ὃ καὶ δασύνεται.

Ἀρειμάνιος. ὁ ἐν τῷ Ἄρει μαινόμενος. Ἀρειμάνης δέ, ὄνομα κύριον.

Ἄρειος πάγος. δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἐν αὐταῖς βουλαὶ δύο· ἡ μὲν τῶν φ' καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλεύειν, ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν. ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά, καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ διῴκει σεμνῶς. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἄρειος πάγος, ἤτοι ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον· Ἄρειος δέ, ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει, ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ τῶν φόνων. ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἀλιῤῥοθίου δίκῃ, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν βιασάμενον Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν ά. Καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρειοπαγίτης.

Ἀρήγω. τὸ βοηθῶ.

Ἀρηίδηλος. ὁ φανερός.

Ἀρηίθοος. ὁ ἐν πολέμῳ ταχύς.

Ἀρηίλυχος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀρηιλύκοιο.

Ἀρήιος. ὁ πολεμικός. Καὶ Ἀρήιοι. Ἀλκαῖος·

Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι.

Καὶ Ἀρηίοις, τοῖς τοῦ πολέμου. Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον, καὶ ἀρηίοις ὅπλοις πεφράχθαι.

Ἀρηίφατος. ὁ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένος.

Ἀρηίφιλος. ὁ φίλος τοῦ Ἄρεος.

Ἀρημένος. ὁ βεβλαμμένος. Καὶ Ἀρήμεναι.

Ἀρήνη. ὄνομα πηγῆς. 319

Ἀῤῥηνοφορεῖν. τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο τῶν εὐγενῶν, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἵτινες ἦρχον τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτήν.

---

1. οἱ τῆς] οἱ (οἷα m. sec.) τῆς A. 2. διαφορήμασι] διαχωρήμασι E. 3. πάντων om. V. Mox ἐκαινώθη V. E pr. ἐξ αὐτοῦ] ἐξ αὐτοῦ Ἀρειανοὶ E. In fine αἱρετικοί addit V. 5. ἢ ἀσθενής] Confunduntur hic duae voces ἀρειή et ἀραιή. Vide paulo ante v. Ἀραιήν. *Küst.* ἢ ἡ ἀ. E. Supplenda igitur oratio: Ἀραιὴ δέ, ἀσθενής. Mox ὃ om. V. 6. Ἀρειμάνιος] Ἀρειμάνειος A. et Etym. M. p. 139. improbante H. Steph. Thes. T. I. p. 512. Exemplum dedit Gaisf. Plutarchi II. p. 758. F. addas ex eodem Qu. Rom. p. 268. B. de Fort. Rom. p. 321. F. quaeque perstrinximus in Dionys. Perieg. 31. Ἄρει] καὶ τῷ πολέμῳ add. Zon. p. 290. Tum Ἀρειμάνης B. E. Vid. intpp. Hesychii. 8. Ἄρειος πάγος] De Areopago Meursius librum singularem conscripsit: quem consule. *Küst.* ἐν αὐταῖς] ἦσαν οὖν Ἀθήνησι Lex. Seg. p. 444. 10. μίαν] Sic MSS. et Lex. Seg., ubi dedit Bekkerus βίον. 11. ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά] De caedibus Areopagitae ius dicebant: sed tantum voluntariis. De fortuitis enim indicabant Ephetae in foro illo, cui a Pallade nomen erat. Vide infra vv. Ἐφέται et Ἐπὶ Παλλαδίῳ. *Küst.* καὶ prius om. Lex. Seg. 13. ἐν τῷ] τῷ rectius omittunt Etym. M. Zon. et Lex. Seg. Possis ἐν τῷ. 13. πάγος om. vulg. 14. Ἄρειος δὲ ... φόνων] Ἄρειος δὲ ἐπὶ τὰ φονικά· δικάζει δὲ ὁ Ἄρης ἐπὶ τὸν φόνον Lex. Seg. et Etym. M. p. 139, 12. Consentit fere cum Suida Schol. Plat. p. 312. Zonaras autem p. 288. ἄρειος δέ, ἐπειδὴ δικάζει ὁ Ἄρης τὸν φόνον. 16. ὑπὲρ Ἀλιῤῥοθίου] Vid. Meurs. Areop. pp. 2. 66. 85. Pausan. Attic. p. 19. Apollod. III. p. 193. Isid. Pelus. II. Ep. 91. 92. *Reines.* 17. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ V. 18. θυγατέρα] θυγατρός A. B. E. Lex. Seg.

1. Ἑλλάνικος] Sturz. p. 57. Hellanici dictionem similem servavit Schol. Eur. Or. 1643. minus emendate. 4. Ἀρίδηλος] Ἀρηΐδηλος A. B. V. E. Edd. ante Küst. Glossa perperam ficta. Ἀρείδηλος Zon. p. 288. ubi gl. om. liber optimus. 5. Ἀρηίθοος] V. Il. ή. 8. 6. Ἀρηιλύκοιο] Il. ξ'. 451. Ἀρηιλύκοις A. 7. Ἀρήιοι] Ἀρηίω B. E. Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι] Idem fragmentum Alcaei citat Scholiasta Aeschyli in Persas 349. ut Portus monuit. Huc etiam referenda sunt verba illa Aristidis apud Photium p. 1290. Μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἢ κομιδῇ γε ἐν ὀλίγοις δεῖξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο· ὡς ἄρα οὐ λίθοι, οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. *Küst.* Eodem modo laudavit Schol. Sophocl. Oed. R. 56. Matthiae in fr. Alc. XII. Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήιοι. 10. τοῦ πολέμου] πολεμικοῖς E. 11. καὶ ἀρηίοις] καὶ om. B. E. 12. Ἀρηίφατος] Il. ω'. 415. Od. λ'. 41. Zon. p. 289. Lex. Seg. p. 444. 13. Ἀρηίφιλος] Glossa Homerica. Ἄρεος] Ἄρεως A. B. 14. Ἀρημένος. ὁ βεβλ.] Ex Scholiasta Homeri Il. σ'. 435. *Küst.* Od. ζ'. 2. Corrig. Hesych. ubi pro εὐχόμενος leg. ex Schol. Hom. ἐχόμενος, vel potius κατεχόμενος. *Toup.* MS. Perperam. Licuit sane Hesychium erroris insimulare, qui ἀρώμενος alicubi detortum in ἀρήμενος videretur arripuisse. Sed respexit ille Hom. Od. ι'. 403. ubi quod Schol. praebet εἰρήμενος, item scribendum εὐχόμενος. Ἀρήμεναι] Od. χ'. 322. 15. πηγῆς] An πόλεως? Vide notata ab Heynio in Il. β'. 591. *Gaisf.* πηγῆς etiam Zon. p. 297. rectiora secutus p. 298. 16. Ἀῤῥηνοφορεῖν] Scribendum est ἀῤῥηφορεῖν, ut recte apud Harpocrationem; ex quo Suidas hunc articulum descripsit. *Küst.* Cum Suida Lex. Seg. p. 446. Ἀῤῥηνοφορεῖν duo Harp. libri. 17. τῶν εὐγενῶν] Ex Harpocratione post εὐγενῶν addendum est Ἀῤῥηφόροι. *Küst.* αἵτινες] οἵ τινες B. E. 18. τῶν ἄλλων om. vulg. αὐτόν Harp.

---

nam in urbis foro, ventris onere urgente, cum ad latrinam secessisset, una cum excrementis omnia intestina effudit. ab illo dicti sunt *Arii sectatores.* **Ἀρειή.** Minae. [At ἀραιή,] infirma: quod etiam aspiratur. **Ἀρειμάνιος.** Qui Martis instinctu furit. Ἀρειμάνης vero, nomen proprium. **Ἄρειος πάγος.** Areopagus, iudicium Athenis. erant Athenis duo Senatus: unus Quingentorum, qui singulis annis sorte creabatur, alter Areopagitarum perpetuus, qui de caedibus ius dicebat, et alia reipublicae negotia magna cum auctoritate administrabat. dictum est autem iudicium hoc *Areopagus*, vel quia in loco edito situm erat, Areus vero, quod ibi de caedibus ius dicebatur. Mars enim caedibus praeest; vel quia Mars hastam ibi defixit in iudicio adversus Neptunum de Halirrothio, quem occiderat, quod vim intulerat Alcippae, filiae suae et Agrauli, quae Cecrope nata erat, ut refert Hellanicus libro primo. **Ἀρήγω.** Opem fero. **Ἀρηίδηλος.** Manifestus. **Ἀρηίθοος.** In proelio velox. **Ἀρηίλυχος**, Ἀρηιλύκοιο. Nomen proprium. **Ἀρήιος.** Bellicosus. Et Ἀρήιοι. Alcaeus: *Viri martiales sunt urbis munimentum.* Et Ἀρηίοις, bellicis. *Electam dicebat esse iuventutem, et armis martiis munitam.* **Ἀρηίφατος.** In bello caesus. **Ἀρηίφιλος.** Martis amicus. **Ἀρημένος.** Laesus. Et Ἀρήμεναι. **Ἀρήνη.** Nomen fontis. **Ἀῤῥηφορεῖν.** Quattuor virgines nobiles designabantur, [quae in festo Minervae sacra in cistis ferrent.] duae autem eligebantur, quae texturae pepli

λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν. εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

Ἀρήνωρ. ὁ φύλαξ.

Ἀρήρει. εὖ ἥρμοστο. Καὶ Ἀρηρός, τὸ εὐάρμοστον. Ἀρηρὼς δέ, ὁ ἡρμοσμένος.

Ἀρηρομένη. ἠροτριασμένη.

Ἄρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαψαμένη κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων.

σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων ῥήσω· ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ Ἄρης. ἐν γὰρ πολέμῳ οὐ λόγων ἀλλ' ἔργων χρεία. καὶ Ὅμηρος·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

τὸ ᾱ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. Ὅμηρος·

Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ.

κλίνεται δὲ Ἄρης Ἄρου, καὶ Ἄρης Ἄρητος, καὶ Ἄρης Ἄρεως. Ἄρης γάρ ἐστι, καὶ ταράττει τὴν κλίσιν.

Ἄρης τύραννος. ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων.

Ἀῤῥήσιος, μοναχός. ὃς τοὺς νέους πταίσαντας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τοὺς προκόψαντας, λέγων ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καταφρονητὴς γίνεται, ὁ δὲ προκόψας τῆς ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ ὀδύνης ταχεῖαν λαμβάνει τὴν συναίσθησιν.

Ἀρήτη. ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρήσασθαι. εὔξασθαι.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν. Ἄῤῥητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς·

Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον.

Ἀῤῥήτων ἀῤῥητότερον, καὶ κακῶν πέρα γεγραφὼς ἢ καὶ πεπραχώς. — Τίς οὖν οὐ μισήσειεν ὑπερβολὴν ἀῤῥητουργίας ἑτέροις μὴ ἀπολελεῖφθαι; Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς τό· Ἄῤῥητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως, μητροπάρθενε.

Ἀῤῥητοποιία. ἀσέλγεια, αἰσχρουργία.

Ἄρητος. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥηφορία. θυσία. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα, Ἀῤῥηφορία· ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ Θεῷ αἱ παρθένοι· εἰ δὲ διὰ τοῦ ε̄, Ἑρσεφορία· τῇ γὰρ Ἕρσῃ ἐπόμπευον τῇ Κέκροπος θυγατρί. Καὶ

1. *χρυσία*] *χρυσίω* A. 3. *Ἀρήνωρ*] Forma vocis inaudita. Si analogiam sequimur ab Herod. *π. μον. λέξ.* p. 32. demonstratam, licet *ἀρήγωρ* coniectare; quamquam exspectabamus *ἀρηγών*. Ceterum Theognostus Bekk. p. 1340. *ἀρίγων ἀρίγωνος εἶδος δόρατος*. 4. *Ἀρήρει*] Il. γ'. 338. Mox Edd. barbare *εὐήρμοστο*. Admonuit Lob. Phryn. p. 622. Sed *ἥρμοστο* Etym. M. p. 141. *καὶ ἀρηρώς*] *ἀρηρὼς δέ* A. B. C. V. E. *καὶ ἀρηρὼς δέ* Med. 6. *Ἀρηρομένη*] Il. σ'. 548. 7. *Ἄρης*] Zon. p. 289. 8. *Βαψαμένη*] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 2. Anthol. Pal. VII, 531. 10. *ῥῆς* Etym. M. p. 140. 11. *Ἄρης*] *ἄρησις* A. *τῷ πολέμῳ γάρ*] *γὰρ πολέμῳ* A. C. E. Mox *λόγῳ* A. 12. *Ὅμηρος*] Il. π'. 630. *Küst.* 15. *τὸ ᾱ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ*] *τὸ ᾱ καὶ ῡ* E. *Ὅμηρος*] Il. ε'. 31. 17. *Ἄρης Ἄρητος, καὶ Ἄρης Ἄρεως*] *Ἄρεος καὶ Ἄρητος* E. 18. *Ἄρεως*] *Ἄρεος* A. *Ἄρης — κλίσιν*] Iambus. *Burn.* Senarius est nasutuli cuiusdam grammatici, qui tum mirifice se sperabat esse locutum. *Porson.* 20. *Ἄρης τύραννος*] Macarius ap. Walz. p. 79. *παροιμία* Hesychius. 21. *Ἀῤῥήσιος*] Apud Socratem Histor. Eccles. IV, 23. unde locus hic depromptus est, legitur *Ἀρσένιος*: quod nomen Suidae restituendum et suo loco ponendum est. *Küst.* *ὅς*] *ὅστις* E. 1. *προκόψαντας*] *προκόπτοντας* V. 5. *Ἀρήτη*] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenaei. Vide infra v. *Ἀρίστιππος*. *Küst.* Hipparini Syracus. filia, soror Dionis, Hipparini et Megaclis. Diodor. XVI. *Reines.* Nulla celebrior uxore Alcinoi apud Hom. Od. η'. 54. et passim. *Ἀρήτιον*] Id ad sequentem glossam erat referendum. 7. *Ἀρήσασθαι*] Il. ζ'. 115. Gl. male posita. 8. *Ἀρητήσιον*] Plura Etym. M. p. 140. et Hesych. in v. *Ἀρητήσιον*. Vide Plutarchi Thes. 35. 9. *Ἀρητόν, τὸ βλαβερόν*] Scholiasta Homeri Il. ρ'. 37. *Ἀρητόν· ἤτοι βλαβερόν. παρὰ τὴν ἀράν, ὅ ἐστι βλάβην. ἢ τὸν ἀπευκτόν.* *Küst.* 10. *Σοφοκλῆς*] Aiac. 214. 12. *Ἀῤῥήτων — ἀπολελεῖφθαι*] Uterque locus Iuliani, quem Porsonus indicavit, Or. VII. p. 210. D. *Τίς ἐπελθὼν* [οὐ] *βδελύξαιτο καὶ νομίσαιτο* (l. *νομίσαι*) *ὑπερβολὴν ἀῤῥητουργίας οὐδὲ ταῖς ἑταίραις* (vulgo *ἑτέραις*) *ἀπολελεῖφθαι; Ταῖς Οἰνομάου δὲ ἐντυχών· ἔγραψε γὰρ καὶ τραγῳδίας τοῖς λόγοις τοῖς ἑαυτοῦ παραπλησίας, ἀῤῥήτων ἀῤῥητότερα καὶ κακῶν πέρα, καὶ οὔτε ὅ τι φῶ περὶ αὐτῶν ἀξίως ἔχω κτλ.* Ubi scriptor elegantissimus suum *ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων* sumpsit a Soph. Oed. R. 465. Ceterum hinc colligitur, Suidam an lectorem quempiam, incertum quibus modis sententiam compleret, subiecisse *γεγραφὼς ἢ καὶ πεπραχώς*. Deinde reponendum *ἑταίραις* pro *ἑτέροις*. 18. *Ἄρητος*] Homer. Il. ρ'. 517. 494. Od. γ'. 414. 440. *Burn.* 19. *Ἀῤῥηφορία*] Haec descripsit Suidas ex Scholiis in Aristoph. Lys. 643. sed iis melioribus atque auctioribus quam quae nunc habemus. Legend. autem ex Schol. *οἱ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ διὰ τοῦ ε̄.* Nam Scholia ista habent *οἶμαι διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ* — *Toup.* De Scholiis fallitur, quod auctiora putat Suidam versasse. *Ἀῤῥητοφορία* V. C. 20. *ἐπειδή*] *ἐπεὶ δὲ* E. *κίσταις*] *κύσταις* B. E. 21. *Ἑρσεφορία*] *Ἑρσιφορία* Schol. Utrumque Etym. M. p. 149. Mox *τὰ γάρ* B. E.

ceterisque eo pertinentibus praeessent. hae vestem gestabant candidam: quod si auro se ornarent, id sacrum erat. *Ἀρήνωρ.* Custos. *Ἀρήρει.* Congruebat. Et *Ἀρηρός*, conveniens. Et *Ἀρηρώς*, conveniens. *Ἀρηρομένη.* Arata. *Ἄρης.* Proprie ferrum. *Ferrum in ilia condens.* Significat etiam bellum. ab verbo *ῥῶ*, quod est dico; unde futurum *ῥήσω*: hinc *ῥῆς*, et cum *ᾱ* privativo *Ἄρης*. quasi non loquens. non enim in bello dictis sed factis opus est. Homerus: *In manibus enim finis belli; verbis autem in consultationibus opus est.* Syllaba *ᾱ* tam brevis est quam longa. Homerus: *Mars, Mars, mortalium pernicies.* Declinatur autem et *Ἄρης Ἄρου*, et *Ἄρης Ἄρητος*, et *Ἄρης Ἄρεως*. Mars enim est, ideoque declinationem turbat. *Ἄρης τύραννος.* *Mars tyrannus.* de iis dictum qui per vim aliquid faciunt. *Ἀῤῥήσιος.* Arrhesius Monachus, si qui iuniores deliquerant, eos a communione non excludebat, sed qui provectioris erant aetatis. dicebat enim iuvenem excommunicatum contumacem fieri, seniorem vero excommunicationis dolorem cito sentire. *Ἀρήτη.* Nomen proprium. *Ἀρήτιον.* *Ἀρητῖνοι.* Nomen gentis. *Ἀρήσασθαι.* Precari. *Ἀρητήσιον πεδίον.* *Ἀρητόν.* Noxium. *Ἄῤῥητον λόγον* vero, sermonem mali ominis, nefandum. Sophocles: *Quomodo igitur dicam rem non dicendam?* ⸗ *Qui maxime nefanda et quovis malo graviora dixit.* ⸗ *Quis igitur non aversetur hominem, qui nefanda obscenitate meretrices superavit?* Significat etiam haec vox id quod comprehendi non potest, ut: *Ineffabile miraculum conceptionis tuae, o mater virgo.* *Ἀῤῥητοποιία.* Obscena libido, fellatio. *Ἄρητος.* Nomen proprium. *Ἀῤῥηφορία.* Sacrificium. si scribatur per *ᾱ*, *Ἀῤῥηφορία*, inde dictum, quod virgines arcana sacra Deae in cistis ferebant. sin per *ε̄*, *Ἑρσεφορία*, dictum ab Herse, Cecropis filia, cui pom-

Ἀῤῥηφόροις, καὶ Ἀῤῥηφόροι, αἱ τὰ ἄῤῥητα φέρουσαι μυστήρια. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες.

Ἀρία. ὄνομα πόλεως.

Ἀριάδνη. γυνὴ τοῦ Θησέως. καὶ ζήτει ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥιανός, ἐποποιός, μετάφρασιν τῶν Γεωργικῶν τοῦ Βεργιλλίου ἐπικῶς ποιήσας· Ἀλεξανδριάδα· ἔστι δὲ κατὰ τὸν Μακεδόνα ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν· εἰς Ἄτταλον τὸν Περγαμηνὸν ποιήματα.

Ἀῤῥιανός, Νικομηδεύς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος, ὁ ἐπικληθεὶς νέος Ξενοφῶν. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Μάρκου καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωμάτων μεταλαβὼν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὑπατεῦσαι, καθά φησιν Ἑλικώνιος, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. ἔγραψε δὲ βιβλία παμπληθῆ.

Ἀριαράθης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίβαλλος. οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης·

Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀριβάλλῳ.

Ἀριβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀριγνώτη, μαθήτρια Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς, [Σαμία,] φιλόσοφος Πυθαγορική. συνέταξε τάδε· Βακχικά· ἔστι δὲ περὶ τῶν Δήμητρος μυστηρίων· ἐπιγράφεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος. ἔγραψε δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου, καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

Ἀρίγνωτος. ὁ εὐδιάγνωστος.

Ἀριδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίδες. ἡ εὐθεῖα ἀρίς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας.

Καὶ αὖθις·

Αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε.

Ἄρις δέ, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

---

1. Ἀῤῥηφόροις] Ἀῤῥηφόροιο A. E. C. Ἀῤῥηφόροι] Ἀῤῥητοφόροι C. 2. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες] Integrum locum praestat v. *Παναγές*. 4. τοῦ] τῆς A. 6. Ἀριαμένης] Ἀριάμνης Plutarch. I. p. 555. D. atque ita scr. in hoc Suidae loco Bayer. Hist. Osrh. II. p. 81. *Hemst.* Plutarch. I. p. 119. D. ὁ Ξέρξου ναύαρχος Ἀριαμένης. Darii filius natu maximus ibid. II. p. 488. C. *Reinesius.* 7. Horum partem exhibuit *Eudocia* p. 67. 8. Βεργιλλίου] Βιργιλλίου E. Βεργελλίου B. Mox ἔστι δὲ καὶ B. E. Sed desideratur τὰ κατὰ τὸν Μ. 9. ἐν ῥαψῳδίᾳ εἴκοσι καὶ τ.] Lego ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν. Rhapsodia enim hic significat librum sive partem integri operis: quo sensu partes poematis Homerici *Rhapsodias* vulgo vocari notum est. *Küst.* ῥαψῳδίαις V. ῥαψῳ A. Post ῥαψῳδίᾳ lacuna in Med. 12. Ἀῤῥιανός, Νικομηδ.] Vide de eo Photium in Bibliotheca et Vossium de Histor. Gr., itemque Meursium in Bibliotheca Graeca. *Küst.* Ἀῤῥιανός — Ἀντωνίνου, dein ἔγραψε βιβλία παμπληθῆ *Eudocia* p. 71. Copiose Holstenius in Opusculis a Manzio editis. 14. καὶ Μάρκου pro adventiciis habeo. 15. Vide Themist. Or. XXXIV, 8. 18. Ἀριαράθης] Ἀριδράθης E. Regulorum Asiaticorum nomen. 19. Ἀρίβαλλος] In MSS. Pariss. exaratum est ἀρύβαλλος, per υ: et sic legitur etiam hodie in loco illo Aristoph. quem Suidas paulo post adducit; itemque infra suo loco. *Küst.* Sic etiam C. E. Ἀρίβαλλος et Ἀριβάλλῳ Lex. Seg. p. 444. Cf. Schlaeg. in Moer. p. 91. sq.

1. Ἱππεῦσιν] V. 1100. 3. κατασπένδει] κατασπένδειν A. B. C. E. 5. Ἀριβαρζάνης] Ἀριοβαρζάνης E. „Cilix sophista: Philostr. de Vit. Sophist. I, 19. (p. 510. ed. Olear.)" *Reines.* 6. Ἀριγνώτη — φιλόσοφα] *Eudocia* p. 71. μαθήτρια] Porphyr. in V. Pythagorae quosdam scribere dicit, etiam Ariguoten natam Pythagorae e Theanone. Clem. Alex. Strom. IV. f. 381. (619. Pott.) Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γραψαμένη. Harpocr. in Εὐοῖ et Νεβρίζων: Ἀριγνώτη ἐν τῷ περὶ τελετῶν. Maussac. not. in Harpocr. Bacchica, Cereris mysteria, epigrammata, ἱερὸν λόγον tanquam diversa scripta enumerat. *Reines.* Gaisf. addit Menagium in Laert. VIII, 7. 7. Σαμία om. A. E. 8. ἔστι δὲ] Non dubito quin scribendum sit ἔτι δέ. Lectio enim vulgata ineptum parit sensum, quoniam non convenit dicere, aliquem Bacchica scripsisse, et in eo opere de Cereris mysteriis egisse. *Küst.* Parum ille habuit indolem libri mystici perspectam. τῶν τῆς] τῆς om. A. B. V. E. 9. φέρεται] Sic habet unus Paris. itemque codex Vatic. ut Pearsonus testatur. In duobus vero reliquis MSS. Pariss. exaratum est ἐπιγράφεται, quae lectio minus placet; nec γράφεται, quod priores editt. exhibent. *Küst.* Huius originem docet ἐπιγρά φερεται A. (sine acc.) ἐπιγράφεται pro ἐπιγράμματα φέρεται B. E. Unde simul Lobeckius probatur, qui ἐπιγράφεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος Aglaoph. I. p. 359. iusserit reponi, ut Ἐπιγράμματα profectum sit ab falsa διττογραφίας interpretatione. Itaque dedimus. 10. ἔγραψε δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου] Hoc opus procul dubio intellexit Clemens Alexandr. Strom. lib. IV. p. 381. καὶ Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γραψαμένη. Vulgatae editt. Clementis exhibent περὶ Διονυσίου, quod manifeste corruptum est. *Küst.* 12. Ἀρίγνωτος] Cf. Schol. in Il. ν΄. 72. et Zon. p. 290. 13. Ἀριδαῖος] V. Εὐριπίδης. *Hemst.* Ita Iustin. Mart. in Paraenes. ad Gr., quem Plato de Rep. X. Ἀρδιαῖον Pamphyliae urbis tyrannum vocat. Infr. in Εὐριπίδης occurrit Arrhidaeus Macedo, poeta. (cf. Athen. XI. p. 509. XIII. p. 557. *Reines.* 14. ἀρίς] ἡ ἀρίς E. 16. Καὶ γυρὰς] Versus Philippi Thessal. XV, 2. Anthol. Pal. VI, 103. ἀμφιδέτους A. B. V. E. 18. Αἵ τ' ἀρίδες] Dictio Leonidae Tar. IV, 5. Anthol. Pal. VI, 205.

---

pam ducebant. Et Ἀῤῥηφόροι, quae arcana sacra in cistis ferebant. *Mulieres arcana ferentes et castissimae.* Ἀρία. Nomen civitatis. Ἀριάδνη. Ariadna, Thesei uxor. Quaere in v. Αἰγαῖον πέλαγος. Ἀριαμένης. Nomen proprium. Ἀῤῥιανός. Arrianus, poeta epicus, versibus heroicis Georgica Virgilii reddidit; item Alexandriadem, sive carmen de rebus gestis Alexandri Macedonis composuit, rhapsodiis XXIV. constans, item in Attalum Pergamenum poemata. Ἀῤῥιανός. Arrianus Nicomediensis, philosophus Epicteteus, iunior Xenophon cognominatus, Romae vixit sub Hadriano, Marco et Antonino Imperatoribus, et propter eruditionis excellentiam ad consularem usque dignitatem evectus est, ut Heliconius tradit. scripsit libros quam plurimos. Ἀριαράθης. Nomen proprium. Ἀρίβαλλος. Hoc nomen non solum apud Stesichorum aliosque Dorienses, sed etiam in *Equitibus* Aristophanis legitur: *Postea vero tuum in caput effundere [ambrosiam] ex marsupio.* Ἀριβαρζάνης. Nomen proprium. Ἀριγνώτη. Arignote, [Samia,] discipula Pythagorae Magni et Theanus, philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica*, quae sunt de Cereris mysteriis, quique liber etiam ἱερὸς λόγος inscribitur. eadem scripsit de sacris initiis Bacchi, et alia philosopha. Ἀρίγνωτος. Valde notus. Ἀριδαῖος. Nomen proprium. Ἀρίδες. Scobinae, instrumentum fabrile, a recto ἀρίς. *Curvasque et utrimque vinctas scobinas.* Et iterum: *Et limae et scalprum.* Ἄρις vero, qui naso caret.

Ἀριδείκετος. ὁ διάδηλος καὶ ἔνδοξος. Ἀρίδηλος δέ, ὁ διάδηλος καὶ φανερός.

Ἀριαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀριζήλη. ἡ διάδηλος καὶ φανερά. Καὶ Ἀρίζηλος, ἀρσενικόν.

321 b **Ἀριήκοον.** ὀξυήκοον, εὐπειθῆ.

Ἀριθμῷ. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀριθμοῦντα, κατατάττοντα. Καὶ ἀριθμοῦντά τινας τοῖς δορυφόροις.

Ἄριμα. ὄρη. Καὶ Ἀριμάνιος, θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἀριμάσπειος τόπος. Καὶ Ἀριμασπός, ἐθνικόν.

Ἀριματθαῖος, ἀπὸ τόπου.

Ἀρίμινον. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἀριμίνιος, ὄνομα ἐθνικόν.

Ἀριοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικός, Κυκλέως υἱός, γέγονε κατὰ τὴν λη' Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ Ἄισματα· Προοίμια εἰς ἔπη β'. λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. φυλάττει δὲ τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς.

Ἀριπρεπής. ὁ διάδηλος.

Ἄρις. ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

Ἄρισβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

---

1. *Ἀριδείκετος*] Il. λ'. 248. 3. *Ἀριαῖος*] Nomen vel per Xenophontis Anabasin notissimum. 4. *Ἀριζήλη*] Il. σ'. 219. 5. *ἀρσενικῶς* E. Neutrum satisfacit. Malebam *ἀρίζηλος ἀστήρ*, quod usurpat Pind. Ol. II, 101. 6. *Ἀριήκοον*] Photius Bibl. p. 1069. Callim. Delo, ubi leg. *ἀριηκόου*. Apollon. Rhod. IV, 1707. *Toup.* MS. Zon. p. 290. 7. *κατατάττοντα*] *τάττοντα* B. E. *καὶ τάττοντα* Med. Incertum quid de hac diversitate statuendum sit, cum auctoritas exempli subsequentis nos lateat. 8. Quae post *δορυφόροις* extabant, satis illa leviter ex v. *Τετρακτύς* decerpta, *Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγόρευον. ὁ δὲ ἀριθμὸς συμπληροῦται τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῶν τεσσάρων* (*δύο* V. C.). *καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν πάντα τετρακτὺν ἔλεγον*: ea delevi cum A. 10. *Ἄριμα. ὄρη*] Schol. in Il. β'. 783. *τὰ Ἄριμα οἱ μὲν ὄρος τῆς Κιλικίας φασίν, οἱ δὲ Λυδίας*: cf. Strab. XIII. p. 626. sq. *Ἀριμάνιος*] *Ἀριμάν* A. *παρ' Αἰγυπτίοις*] *παρὰ Πέρσαις* potius. Vid. Plutarch. in Themistocl. p. 126. A. *Gaisf.* Vide intpp. Hesychii supra laudatos in v. *Ἀριμάνιος*. 14. *Ἀριματθαῖος ἀ. τ.*] Sic A. B. et quodammodo Zon. p. 294. *Ἀριμαθὶμ ὄνομα τόπου. καὶ Ἀριμαθαῖος ἀπὸ* (*ἐκ* E.) *τούτου* E. cum Edd. ante Gaisf. Qui monuit in *Ἀριματθαῖος* consentire MS. apud Albert. Gloss. Gr. p. 27.

1. *Ἀρίμινον*] *Ἀρίμηνον* A. B. E. Med. item *Ἀριμήνιος* Med. Mox *ὄνομα* om. E. Rectius *ἐθνικόν* omittas, si quidem Arminius dicitur. Statim cum A. B. C. delevi, *Ἄρινον. τὸ νάπυ.* 4. *Ἀρίων*] Nobilis cantator fidibus Gell. XVI, 19. qui eius fabulam describit ex Herod. I, 23. et 24. Veram historiam eam esse dicit Scaliger in Euseb. an. 1398. Strab. XIII. p. 618. ex Herodoto refert et fabulam nominat. *Reines.* Consentit fere *Eudocia* p. 68. De hoc affatim aevi recentioris docti disseruerunt, velut nuper Welckerus *Rhein. Mus.* I. p. 392. sqq. *Κυκλέως*] Epigr. apud Aelian. de Anim. XII, 45. ubi male *Κύκλονος υἱὸν* legitur pro *Κυκλέος*, ut iam animadvertit Salmas. Ex. Plin. p. 98. A. *Hemst.* 5. *λη' Ὀλυμπ.*] Leg. *κθ'*, Olymp. XXIX. qua in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, id ipsum gestum putatur: Solinus c. 13. Meursius tamen de Arch. Att. I, 10. probat Ol. XXXVIII. gestum id esse. cf. Aelian. Hist. An. VI, 15. et Hygin. fab. 194. et in Poet. Astron. p. 68. *Reines.* Nolui Gaisfordum imitari, qui *κη* cum B. E. recepit. 7. *β'.*] Sic Edd. Interpres: *Procemia ad versus bis mille*; quae fidem excedunt. Numerus ut opinor vitium contraxit. Nam *προοίμια εἰς ἔπη* quid sit docet vel Plut. de Musica p. 1132. *λέγεται καὶ*] *λέγεται δὲ* B. E. 8. *καὶ πρῶτος*] Scholiasta Aristoph. Av. 1403. *Ἀντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασι, τοὺς κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λᾶσον τὸν Ἑρμιονέα. οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον.* Idem etiam testatur Proclus apud Photium p. 985. *Küst.* Nihil repugnat quod ipse Suidas in v. *Λᾶσος* tradidit: *καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε.* 9. *καὶ ὀνομάσαι*] In omnes me versavi partes, ut loco huic, quem suspectum habeo, medicinam aliquam reperirem: sed frustra. Quare eruditus lector de eo cogitet velim. *Küst.* An *διθύραμβον ᾆσαι καὶ ὀνομάσαι τὸν ᾀδ.* *Hemst.* Küsterum satis, ut videtur, exercuerunt verba illa, *τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ*. Quae tamen aperte spuria, inepta et pro glossemate sunt habenda. Fidem abunde facit Herodotus in Clio, qui Suidae, cum haec scriberet, obversabatur: *Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ.* Item Dio Chrysostom. Orat. XXXVII. p. 455. *Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος — ὃς καὶ διθύραμβον πρῶτος ἀνθρώπων ἐποίησε, καὶ ὠνόμασε, καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κορίνθῳ.* *Toup.* I. p. 84. qui in Annott. mss. quasi sententiam retractans: „Leg. *οὕτως ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον*. Vid. v. *Παλατῖνοι*." Vulg. apud Suidam defendisse Gaisf. narrat Leichium Diatr. de Photii Bibl. p. XI. Probabiliter vero haec ad species quasdam et singulares dithyrambi appellationes refert Welckerus *über das Satyrspiel* p. 232. 10. *ἔμμετρα*] *ἔμμετρον* A. Nova haec de Satyris Arionis narratio. 11. *φυλάττει δὲ τὸ ω καὶ*] *φυτ δὲ καὶ* A. *φυλ δὲ καὶ* E. *τὸ ω* om. B. *φυλάττεται δὲ καὶ* V. 12. *Ἀριπρεπής*] Il. θ'. 556. 13. Vide supra v. *Ἀρίδες*.

Ἀριδείκετος. Valde clarus et illustris. *Ἀρίδηλος* vero, valde manifestus. *Ἀριαῖος.* Nomen proprium. *Ἀριζήλη.* Valde clara et manifesta. Et *Ἀρίζηλος*, masculinum. *Ἀριήκοον.* Acute audientem, dicto audientem. *Ἀριθμῷ.* Aptum accusativo. Et *Ἀριθμοῦντα*, numerantem. *Cum satellitibus numeraret.* *Ἄριμα.* Arima, montes. Et Arimanius, deus apud Aegyptios. *Ἀριμάσπειος τόπος.* Et *Ἀριμασπός*, nomen gentile. *Ἀριματθαῖος.* Ab oppido quodam dictus. *Ἀρίμινον.* Nomen urbis. Et Ariminius, nomen proprium. *Ἀριοβαρζάνης.* Nomen proprium. *Ἀρίων.* Ario, Methymnaeus, lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade tricesima octava. quidam etiam Alcmanis discipulum eum fuisse tradiderunt. scripsit Cantica, et Procemia duo ad epica carmina. fertur et tragici modi inventor fuisse, et primus chorum instituisse, et dithyrambum cecinisse et chororum argumenta nominibus distinxisse, et Satyros introduxisse versuum mensura loquentes. Retinet autem ω etiam in genitivo. *Ἀριπρεπής.* Valde illustris. *Ἄρις, ἄρινος.* Naso carens. *Ἄρισβη.* Urbs Boeotiae.

Ἀρίσημος. φανερὸς ἐν πολέμοις.

Ἄριστα. Κάλλιστα. Καὶ παροιμία· Ἄριστα χωλὸς ὑφεῖ. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων ἢ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά.

Ἀρίσταρχος, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμοθρᾷξ, πατρὸς Ἀριστάρχου. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρνϛʹ Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, οὗ καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευσεν. λέγεται δὲ γράψαι ὑπὲρ ωʹ βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς δὲ γέγονεν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, καὶ Κράτητι τῷ γραμματικῷ Περγαμηνῷ πλεῖστα διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ γραμματικοὶ περὶ τοὺς μʹ ἐγένοντο. τελευτᾷ δὲ ἐν Κύπρῳ, ἑαυτὸν ὑπεξαγαγὼν ἐνδείᾳ τροφῆς, νόσῳ τῇ ὕδρωπι ληφθείς. ἔτη δὲ αὐτοῦ τῆς ζωῆς οβʹ. καὶ παῖδας μὲν κατέλιπεν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀρισταγόραν, ἄμφω δὲ ἐγένοντο εὐήθεις, ὥςτε καὶ ἐπράθη ὁ Ἀρίσταρχος. Ἀθηναῖοι δὲ ἐλθόντα παρ' αὐτοῖς ἐξωνήσαντο.

322 **Ἀρίσταρχος.** Τεγεάτης, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, νοσεῖ τινα νόσον· καὶ ἰᾶται αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός, καὶ προστάσσει χαριστήρια τῆς ὑγείας. ὁ δὲ ποιητὴς τὸ δρᾶμα τὸ ὁμώνυμον οἱ νέμει. θεοὶ δὲ ὑγείας μὲν οὐκ ἄν ποτε μισθὸν αἰτήσαιεν, οὐδ' ἂν λάβοιεν. ἢ πῶς ἄν; εἴγε τὰ μέγιστα ἡμῖν φρενὶ φιλανθρώπῳ καὶ ἀγαθῇ παρέχουσι προῖκα, ἥλιόν τε ὁρᾶν καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ τοσούτου τῆς παναρκοῦς ἀμισθὶ μεταλαμβάνειν ἀκτῖνος, καὶ χρῆσιν ὕδατος, καὶ πυρὸς συντέχνου μυρίας ἐπιγονὰς καὶ ποικίλας ἅμα καὶ συνεργοὺς ἐπικουρίας, καὶ ἀέρος σπᾶν, καὶ ἔχειν τροφὴν ζωῆς τὸ ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα. ἐθέλουσι δὲ ἄρα ἐν τοῖςδε τοῖς μικροῖς μήτε ἀχαρίστους εἶναι μήτε ἀμνήμονας ἡμᾶς, καὶ ἐν τούτοις ἀμείνονας ἀποφαίνοντες.

Οὗτος δὲ ὁ Ἀρίσταρχος σύγχρονος ἦν Εὐριπίδῃ· ὃς πρῶτος εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῆκος τὰ δράματα κατέστησεν. καὶ ἐδίδαξε μὲν τραγῳδίας ἑβδομήκοντα, ἐνίκησε δὲ δύο, βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ρʹ.

Ἀρίσταρχος. οὗτος τὴν ἐν Ἐφέσῳ μόναρχον

---

3. ὑφεῖ] Scribendum est οἰφεῖ, ut apud Diogenianum [II,2.]. Eustathius quoque in Il. γʹ. p. 403. eandem lectionem confirmat, cuius verba adscribam: Δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν καὶ παροιμία φέρεται, τὸ Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. ἐπήρουν μὲν γὰρ (φασὶν) Ἀμαζόνες ἀῤῥένων σκέλος ἢ δεξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτεις οὖσι, κατὰ Πανσανίαν Ἀντιάνειράν φασι μίαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον, εἰπεῖν· Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ὡς ἀρχουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς. *Küst.* Similiter Arsenius p. 75. Eadem prolixe persequitur Grammaticus Coislinianus p. 606. 4. ἀλλότρια] τὰ ἀλλότρια A. V. E. C. 5. Ἀρίσταρχος] Horum partem decerpsit *Eudocia* p. 63. 5. γέγονε] ἤκμαζε interpretatus est Scaliger in Euseb. p. 144. 8. οὗ . . ἐπαίδευσεν] V. Athen. II. p. 71. B. λέγεται δὲ . . . ὑπομνημάτων μόνων] Wolfius cum aliis, ut oportuit, interpretatus est: *scripsit praeter commentarios nihil.* Qui ab reliquis discedens explicabat, *si tantummodo commentarios numeres*, Lehrsius de stud. Aristarchi Hom. p. 24. facile confutatur. Nunquam enim Aristarchus fines criticae, quae tum ferebatur, evagatus est; eiusque unius inter doctos Alexandrinos industria intra commentarios substitit, sive quos ipse prodidit, sive e scholis ductos ac sub nominis Aristarchei formula propagatos. 10. Κράτητι] Hos inter contentio ferbuit non solum de analogia sermonis (vide post Varronem Gell. II, 25.), sed etiam de indicibus scriptorum litteratis; eodemque membranarum inventio referebatur: v. Io. Lyd. de menss. p. 30. sive Boiss. Anecd. I. p. 420. 11. Περγαμηνῷ . . ἐν Περγάμῳ] Haec male coniungi nemo non intelligit. Prius cum ipse ratio grammatica refutet, suspiceris esse scribendum Κράτητι τῷ γραμματικῷ πλ. διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ [ὄντι]. 19. Ἀρίσταρχος Τεγεάτης — ἀποφαίνοντες] Haec ex libro deperdito Aeliani *de Providentia* descripta esse colligo ex iis quae leguntur infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi similis historia de Theopompo ab Aesculapio sanato ex Aeliano narratur. *Küst.* Aristarchi Tegeatae meminit et Schol. Sophocl. Oed. Col. 1320. et Athenaeus XIII. extr., cui versum tribuat, τάδ' οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος. τραγῳδιῶν] τραγῳδῶν V. E. Med.

1. εἶτα δὲ αὐτὸν ἰᾶται Ἀσκλ.] καὶ ἰᾶται αὐτὸν ὁ Ἀσκλ. A. V. εἶτα ἰᾶται Ἀσκλήπιος αὐτὸν E. 4. μισθὸν οὐκ ἄν ποτε E. Mox lege καὶ πῶς ἄν; 5. Horum colorem potissimum e Xenophontis Mem. IV, 3, 8. esse ductum ibi monuit Ruhnkenius. 6. ἥλιόν τε ὁρᾶν om. B. E. 7. παναρκοῦς] παναίκους V. „Vid. v. Παναρκέος." *Toup. MS.* 8. μεταλαμβάνειν] Sic ex MSS. Pariss. rescripsi. Priores enim editt. [et B. E.] minus recte habent λαμβάνειν. *Küst.* 9. συντέχνου] ἀτέχνου (i. e. εὐτέχνου) Parisinus ap. Brequign. p. 14. παντέχνου Hemsterhusius. Editum interpretari licet: *ignis artibus humanis opitulantis.* ἅμα καὶ — ἀποφαίνοντες om. V. 10. Usitatius ἀέρα σπᾶν. 12. τοῖςδε] ἐν τοῖςδε A. B. E. Med. 15. δὲ ὁ] δὲ om. V. omissis etiam ὃς πρῶτος — δύο. 16. εἰς τὸ νῦν] εἰς τὸν νοῦν A. B. E. Med. 18. βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ρʹ.] ἐβίω δὲ ὑπὲρ ρʹ ἔτη V.

Ἀρίσημος. In bellis clarus. *Ἄριστα.* Optime. Et proverbium: *Claudus optime subat.* dictum de iis qui sua mala alienis bonis praeferunt. *Ἀρίσταρχος.* Aristarchus, habitatione Alexandrinus, natione vero Samothrax, patrem habuit Aristarchum, vixitque Olympiade CLVI. tempore Ptolemaei Philometoris, cuius etiam filium erudiit. fertur scripsisse ultra octingentos libros, eosque commentariorum tantum. discipulus fuit Aristophanis grammatici, et cum Cratete, grammatico Pergameno, vehementer contendit. discipulos grammaticos habuit circiter XL. in Cypro aqua intercute laborans mortem inedia sibi conscivit. vixit annos LXXII. filiosque reliquit Aristarchum et Aristagoram, qui ambo stupidi fuerunt, adeo ut Aristarchus venum iret: quem tamen Athenienses redemerunt. *Ἀρίσταρχος Τεγ.* Aristarchus Tegeates, poeta tragicus, morbo quodam laborans ab Aesculapio sanatur, qui ei praecepit, ut pro reddita sanitate gratiam sibi referret. poeta igitur fabulam cognominem ipsi dedicavit. At vero dii mercedem pro sanitate neque exigant unquam nec recipiant. qui tandem? cum nobis maxima quaeque bona pro amore et benignitate sua erga genus humanum gratis largiantur, ut et solem videamus tantique dei radiis omnia illustrantibus sine mercede fruamur, et aquae usum nobis commodent et ignis, cuius beneficio et ope infinitae utilitates in vitam nostram redundant, et aeris haustus, cuius spiritu vitam nostram sustentemus. cum igitur exiguam eiusmodi gratiam a nobis referri sibi iubent, nolunt nos ingratos aut beneficiorum immemores esse. quo pacto meliores nos reddunt. — Hic Aristarchus aequalis fuit Euripidis: qui primus dramata ad eum quem nunc habent ambitum produxit. docuit tragoedias LXX. vicit duabus. obiit centenario maior. *Ἀρίσταρχος.* Hic Athenis arcessitus summae rerum Ephesi solus praefuit.

εἶχεν ἐξουσίαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἥκων κλητός. ἐκάλουν δὲ ἄρα αὐτὸν οἱ προςήκοντες, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἦρξεν ἔτεσιν ε΄. ὑπανέστη δὲ ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ὅτε Ἅρπαγος Κῦρον τὸν Καμβύσου παῖδα ἐπὶ τὴν σὺν Πέρσαις ἀπόστασιν ἐπάρας ἔτυχεν.

Ἀρισταίνετος, ὄνομα κύριον.

Ἀρίσταινος. Φιλοποίμην καὶ Ἀρίσταινος οἱ Ἀχαιοὶ συνέβησαν οὐ τὴν φύσιν μίαν σχεῖν, οὔτε τὴν αἵρεσιν τῆς πολιτείας. ἦν γὰρ ὁ μὲν Φιλοποίμην εὖ πεφυκὼς πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατα ψυχήν· ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πολιτικὰ καὶ λογικὰ τῶν διαβουλίων. τῇ δ' αἱρέσει κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦτο διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὰρ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοσχερῶς κατά τε τοὺς Φιλιππικοὺς καὶ Ἀντιοχικοὺς καιροὺς Ἀρισταίνετος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως, ὥςτε πᾶν τὸ πρόςφορον μὲν Ῥωμαίοις ἐξ ἑτοίμου ποιεῖν, ἔνια δὲ καὶ πρὶν ἢ προστάξαι ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μέντοιγε τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν, καὶ τὴν τοιαύτην ἐφείλκετο φαντασίαν, εἴκων ὁπότε τούτων ἀντιπίπτοι τις προδήλως τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων γραφομένοις. ὁ δὲ Φιλοποίμην, ὅσα μὲν εἴη τῶν προκαλουμένων ἀκόλουθα τοῖς νόμοις καὶ τῇ συμμαχίᾳ, πάντα συγκατήνει καὶ συνέπραττεν ἀπροφασίστως· ὅσα δὲ τούτων ἐκτὸς ἐπιτάττοιεν, οὐχ οἷός τ' ἦν ἐθελοντὴς συνυπακούειν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἔφη δεῖν δίκαιον ἡγεῖσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἀξιοῦν. εἰ δὲ μηδ' οὕτως πείθοιεν, τέλος οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἴκειν, καὶ τότε ποιεῖν τὸ παραγγελλόμενον.

Ἀρισταῖος. εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς περιεσώθη.

Ἀριστεὺς δὲ Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡςαύτως. ἔστι δὲ Σάμιος μὲν ἢ Πλαταιεύς, ἐκ μειρακυλλίου δὲ ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν. μνημονεύει αὐτοῦ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Ἀρισταιχμος. ὄνομα κύριον.

Ἀριστέας, Δημοχάριδος ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ΄. τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξι-

---

1. 4. ἐκ τῶν Ἀθηναίων] Immo ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. 2. αὐτὸν ἄρα] ἄρα αὐτὸν cum A. 5. Post h. gl. Ἀρίσταιχμος (Ἀρίσταιχμος A.) ὄνομα libri: quae delevit Küsterus. Vide infra suo loco. 7. Ἀρισταίνετος ῥήτωρ. ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν: Eudocia p. 67. 8. Φιλοποίμην] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 122. unde ea Suidas deprompsit. Küst. Polyb. XXV, 9. οἱ Ἀχαιοὶ] Ἀχαιος E pr. Addit V. ὁ μὲν Φιλοποίμην καὶ ἀνδρεῖος, ὁ δὲ συγκλητικὸς καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἔχων τὰ πρῶτα. 9. ἔχειν] σχεῖν A. B. E. Exc. 10. πολιτείας] πόλεως E. qui statim ἦν μὲν γὰρ ὁ Φ. 11. καὶ — ψυχὴν A. et Excerpta post χρείας posuerant, quae reliqui post πεφυκώς. Utrumque comma om. E. 14. τῆς γὰρ] τῆς δὲ A. 17. Ἀρισταίνετος] Sic libri quod mireris omnes: ὁ μὲν Ἀρίσταινος Exc. Vid. Schweigh. in Polyb. XVII, 1, 4. 20. γε om. E.

1. τούτων] τούτῳ V. 4. συγκατήνει] συγκατατήνει A. Tum συγκατέπραττεν E. 7. δίκαιον ἡγεῖσθαι] Casaubonus et Valesius rescribendum censent δικαιολογεῖσθαι: quod probo. Lectio enim vulgata nihil ad sensum loci huius facit. Küst. 9. εἴκειν] ἥκειν E. 11. Ad res Aristaei refertur fragmentum v. Λιχαίωσις servatum. 12. Ἀριστέως] Ex Harpocratione patet post Ἀριστέως addendum esse ὄνομα κύριον. Sensus enim huius loci est, Ἀριστεὺς esse nomen proprium viri, uti et Ἀριστίων. Küst. Ἀριστίων] Ἀριστέων B. E. Ἀρισταίων Lex. Seg. p. 444. Ἀριστέων Med. Haec cum Pal. Harpocration. 16. Quae post Δημοσθένους extabant, Ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας τῷ λεγομένῳ Αἴτνῃ Ἀρισταῖον μόνον τὸν Γίγαντα περισωθῆναί φασι· καὶ οὔτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὔτε Αἴτνη πιέζει αὐτόν: omisi cum A. quippe repetita ex v. Αἰτναῖος κάνθαρος. 17. Vide supra ante v. Ἀρισταίνετος, infra v. Ἀρίσταιχμος. 18. Ἀριστέας, Δημοχ.] Vide de eo Vossium de Histor. Gr. et Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. Ἀρισταίας A. Horum partem decerpsit Eudocia p. 68. Tum Προκοννήσιος B. E. Med. 19. Ἀριμάσπεια] Strabo XIII. p. 589. ὁ ποιητὴς τῶν Ἀριμασπίων καλουμένων ἐπῶν. Pausan. Attic. 24. γρύπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησιν Ἀριμασποῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων. Reines. Mox ἴσ[illegible] ἔγραψεν E. 21. τὴν ψυχὴν] Vide Maxim. Tyr. XVI. (p. 288.) et XXXVIII. (p. 222.) Reines. ὅταν] ὅτε B. E. quod dubito an merito sit receptum.

---

evocarunt autem eum cognati, quod per annos quinque magna cum cura et fide ipsis praefuisset. Athenis discessit eo tempore, quo Harpagus Cyrum, Cambysis filium, una cum Persis ad defectionem impulit. *Ἀρισταίνετος.* Nomen proprium. *Ἀρίσταινος.* Philopoemen et Aristaenus Achaei neque ingenio simili fuerunt, neque eandem in republica sectam sequebantur. nam Philopoemen quidem et animo et corpore ad res militares egregie factus; contra Aristaenus ad res civiles consilio et eloquentia promptior erat. inter utriusque autem in republica gerenda institutum id interfuit. nam cum Romani praepotentes facti bello Philippico et Antiochico penitus se rebus Graeciae immiscuissent, Aristaenus ita res moderabatur, ut quicquid e re populi Romani esset, libenter faceret; quaedam etiam ultro, antequam esset mandatum. interim tamen operam dabat, ut leges ubique servare videretur, atque eam speciem prae se ferebat; cedens interdum, si qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. at Philopoemen et ipse postulatis Romanorum, quaecunque a legibus ac foedere gentis Achaeorum non discederent, sine controversia assentiebatur; quaecunque vero praeter leges et foedera imperabantur, adduci non poterat ut iis sponte pareret: sed primo quidem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contendendum esse aiebat; quod si ne sic quidem flecterentur, tum demum tanquam deorum fidem contestatos cedere atque imperata facere oportere. *Ἀρισταῖος.* Aristaeus, unus Gigantum, qui solus interitum effugit. *Ἀριστεὺς* vero *Ἀριστέως*, nomen; item *Ἀριστίων.* Is autem erat Samius vel Plataeensis et ab ineunte aetate Demosthenis familiaris: a quo missus est ad Hephaestionem amicitiae reconciliandae causa. meminit eius Hyperides in oratione contra Demosthenem. *Ἀρίσταιχμος.* Nomen proprium. *Ἀριστέας.* Aristeas, Democharidis vel Caustrobii filius, Proconnesius, poeta epicus, scripsit carmina quae vocantur *Arimaspea*; sive historiam Arimasporum Hyperboreorum, libris tribus constantem. huius animam, quoties vellet

ναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη ᾳ'.

Ἀριστερά. τὰ μωρά. δεξιὰ δὲ τὰ συνετά. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησιν·

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.

Ἀριστείδης, Ἀδριανεύς, σοφιστής· Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας· Πολέμωνος τοῦ Σμυρναίου ῥήτορος μαθητής, υἱὸς Εὐδαίμονος, φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γενομένου τοῦ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἱεροῦ τοῦ Διός. οἱ δὲ Εὐδαίμονα τὸν πατέρα αὐτοῦ γράφουσιν. ἠκροάσατο δὲ Ἡρώδου κατὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν Περγάμῳ Ἀριστοκλέους· γεγονὼς ἐπί τε Ἀντωνίνου τοῦ Καίσαρος, καὶ διατείνας μέχρι Κομόδου. τῶν δὲ λόγων αὐτοῦ παρ' οὐδενὶ πέρας εὕροι τις ἄν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ἐπιτευχθέντας.

Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου, πένης ὢν διὰ τὸν τρόπον ἄνευ ὅρκων ἐπιστεύετο. καὶ Καλλίου ποτὲ κρινομένου παρελθὼν εἶπεν, ἐμοὶ τὸν ἄνδρα χαρίσασθε· καὶ ἔτυχε. τοῦ δὲ χρυσίον ἀντιπέμψαντος παρῃτήσατο, εἰπών· ὁ μὲν Καλλίου βίος τῆς Ἀριστείδου χρῄζει πενίας, ἡ δὲ Ἀριστείδου πενία καταφρονεῖ τοῦ Καλλίου πλούτου. Οὗτος Θεμιστοκλεῖ ποτε ἀντεπολιτεύσατο. συμπρεσβεύων δὲ αὐτῷ τὴν ἔχθραν, εἶπεν, ἔσω τῶν ὁρίων ἀφῶμεν, ὁμονοῶμεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως. οὕτω δὲ ἦν δίκαιος, ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐξοστρακίζεσθαι ἀπὸ τῆς ἀγροικίας τις ὄστρακον αὐτῷ ἐπιδιδούς, ἠγνόει δὲ τὸν ἄνδρα, γράφειν ἠξίου τὸν ἐξοστρακισμόν. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, τί Ἀριστείδης αὐτὸν λυποίη· πάνυ δίκαιος ὢν ἔφη. καὶ γελάσας ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε ψῆφον. Ὁ αὐτὸς διέτριψεν ἐν Αἰγίνῃ φυγών. 325 Ξέρξου δὲ ὡς αὐτὸν ἐν τῇ φυγῇ πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς ὅτε ἐπῄει τὴν Ἑλλάδα διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος Ἀριστείδης. Καὶ Μιλτιάδῃ μάλιστα ἐῴκει. ἑκάτερος τούτων ἄριστος ἐγένετο. Ἀριστείδης μὲν δίκαιος, ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἐστρατήγησε. τοῦ δὲ ἐν Μαραθῶνι πολέμου μέμνηται, διότι τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς πεποίηται, τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι.

---

2. *Ὀλυμπιάδι ν'.*] *Ὀλυμπιάδι ὀγδόῃ* V. *ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογ.*] Locum hunc mutilum esse non dubito, quem sic legerim et distinxerim: *ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην τινά. καὶ Θεογονίαν* etc. *Küst.* Frustra Toupius ascripserat v. *Διθυραμβοδιδάσκαλοι. ἔγραψε καὶ Θεογονίαν πάνυ καλῶς* Eudocia. 3. *ἔπη ᾳ'*] *ᾳ'* om. V. cuius scripturam Gronovius Em. p. 69. sic interpretabatur scilicet: *Theogoniam per versus.* 4. *συνετά*] *φρόνιμα* B. E. Prius tuetur Zon. p. 304. Redeunt haec sub v. *Δεξιά*: dubites autem an utrobique fluxerint ex v. *Φρενόθεν.* *Σοφοκλῆς*] Ai. 183. 8. *Ἀριστείδης, Ἀδρ.*] De hoc vide Philostratum lib. II, 9. de Vitt. Soph. p. 578. et seqq. *Küst.* Vid. infra v. *Διονύσιος ὁ Ἀρεοπ. Hemst.* Philostratum sequitur *Eudocia* p. 65. 10. *ῥήτορος* om. E. 12. *οἱ δὲ Εὐδ.*] Haec quoniam praecedentibus sunt contraria et absurda, sic emendantur ab Io. Masson. in Vita Aristid. II, 2. *οἱ δὲ Εὐδαίμονα οὐ τὸν πατέρα ἀλλ' αὐτὸν γράφουσι. Hemst.* Philostratus: *τὸν εἴτε Εὐδαίμονος εἴτε εὐδαίμονα*, quae ludentis magis quam dubitantis esse videntur. Equidem cum nullam mendi suspicionem in novissimis deprehenderim, in praegressis opinor *Εὐδαίμονος* esse affectum. 14. *γεγονώς*] *γεγονὸς* A. 15. *Ἀντωνίου* E. 16. *τῶν δὲ λόγων*] Hic locus est obscurus et male interpunctus, quem sic legerim: *Τῶν δὲ λόγων παρ' οὐδενὶ πέρας. εὕροι δέ τις ἂν ἄλλους ἄλλοις ἐπιτευχθέντας. Küst.* Addidi *αὐτοῦ* cum A. B. V. E. 18. *Ἀριστείδ. ὁ Λ.*] Vid. Plutarch. Aristid. p. 334. B. C. *Hemst.*

6. *ἐξοστρακισμένον*] *ἐξοστρακισμόν* A. B. V. (ap. Gron. Em. p. 70.) E. *ἐξοστρακισθησόμενον* Hemsterhusius. Equidem malo *τὸν ἐξοστρακιζόμενον.* 10. *ὁ Ἀριστ.*] *ὁ* om. B. E. 12. *Ξέρξου*] *Ξέρξης* A. 18. *Ἀριστείδης μὲν*] Seqq. sumpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 1322. 1331. 20. *ἐν Μαραθῶνι*] *ἐμμαραθῶνι* V. (ap. Gron. Em. p. 60.) *ἐν Μαρανθῶνι* A. bis. 21. *τὸ δὲ*] *τοῦ δὲ* A. B. V. Med. quasi verbum *ἀντιποιοῦνται* esset adiectum. *τὰ δὲ* Schol.

---

ex corpore exisse et eodem remeasse ferunt. vixit Croesi et Cyri temporibus, Olympiade L. idem etiam soluta oratione scripsit *Theogoniam* versibus circiter mille. *Ἀριστερά.* Stolta. *δεξιά* vero, quae sunt prudentia praedita. Sophocles de Aiace: ***Numquam enim, fili Telamonis, laevam in mentem deflexisses.*** *Ἀριστείδης.* Aristides, Hadrianensis (Hadriani vero urbs est Mysiae, quae nunc Bithynia vocatur), Sophista, Polemonis Smyrnaei rhetoris discipulus, filius Eudaemonis philosophi, flaminis Dialis in patria sua. Athenis Herodem, Pergami Aristoclem audivit; floruit Antonini Imperatoris tempore, vitam usque ad Commodum produxit. orationum eius certus non est numerus, quoniam varia earum circumferuntur volumina. *Ἀριστείδης.* Aristides, Lysimachi filius, cui quamvis pauperi propter vitae integritatem iniurato etiam fides habebatur. hic aliquando progressus, cum Callias reus perageretur, virum istum sibi condonari iussit, impetravitque. Callias autem cum pecuniam ipsi mitteret, eam repudians: Calliae quidem (inquit) vita Aristidis paupertate indiget, Aristidis vero paupertas Calliae opes contemnit. Idem cum aliquando in reipublicae administratione Themistoclis esset aemulus, cum eoque legationem obiret, inimicitias, inquit, intra patriae fines deponamus, et sententiis pro republica conspiremus. Fuit autem adeo iustus, ut cum Athenienses ostracismo eum multare decrevissent, et rusticus quidam Aristidi, quem ignorabat, testulam traderet, rogans, ut nomen viri patria pellendi inscriberet; ipse autem ex eo quaereret, quanam re Aristides eum offendisset. et rusticus responderet: nimia iustitia: ridens Aristides suffragium in testa scripsit. Idem patria pulsus in Aegina commoratus est: in quo exilio cum Xerxes Graeciam invadens per legatos tria millia Daricorum ei obtulisset, negavit se, dum eadem victus ratione uteretur, Persicas opes curare. forte autem pane cibario vescebatur. — Aristides Miltiadi simillimus fuit: uterque optimus. Aristides quidem iustus, Miltiades autem ad Marathonem belli dux fuit. pugnae vero Marathoniae praecipue mentionem facit, quia ceterae quidem res in bellis praeclare gestae universae Graeciae communes sunt, pugnae vero Marathoniae gloria ad solos Athenienses pertinet.

Ἀριστεῖον. τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον ἔπαθλον. Καὶ Ἀρίστειος ἐκ τοῦ Ἀριστεύς.

Ἀριστήσασθε, γεύσασθε. Ἀρίστισον δέ, διὰ τοῦ ῑ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ
ἀρίστισον εὖ.

Ἀριστίνδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν.

Ἀρίστιος Κύκλωψ. μέμνηται τούτου Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀρίστιππος, Ἀριτάδου, ἀπὸ Κυρήνης, φιλόσοφος, Σωκράτους ἀκουστής· ἀφ' οὗπερ ἡ Κυρηναϊκὴ κληθεῖσα αἵρεσις ἤρξατο. πρῶτος δὲ τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς ἐπράξατο. Ξενοφῶντι δὲ εἶχε δυσμενῶς. καὶ ἦν ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ. καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε, καὶ ἡδονὴν μετεδίωκε· πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. ὅθεν Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, ἀφ' ἧς ὁ παῖς αὐτῆς ὁ νέος Ἀρίστιππος, ὃς ἐκλήθη Μητροδίδακτος. οὗ Θεόδωρος, ὁ Ἄθεος ἐπικληθείς, εἶτα Θεός· τοῦ δὲ Ἀντίπατρος· τοῦ δὲ Ἐπιτιμήδης ὁ Κυρηναῖος· τοῦ δὲ Παραιβάτης· τοῦ δὲ Ἡγησίας ὁ Πεισιθάνατος· τοῦ δὲ Ἀννίκερις, ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος.

Ἀρίστιππος, Σωκράτους ὁμιλητής, ἐν πᾶσι τὴν ἡδονὴν ἀσπασάμενος καὶ ἐπίχαρις. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῷ φέροντος ἀργύριον καὶ ἀχθομένου τῷ βάρει, τὸ βαροῦν ἀπόβαλε, ἔφη. ἐπιβουλευόμενος δὲ ἐν πλοίῳ δι' ἃ ἐπήγετο, εἰς τὴν θάλασσαν ἐξέβαλεν αὐτά. ἡ γὰρ τούτων, ἔφη, ἀπώλεια ἐμοὶ σωτηρία. ἐπέσκωπτε δ' Ἀντισθένην ἀεὶ διὰ τὴν στρυφνότητα. καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἐνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνδὺς ἐσθῆτα ἁλουργῆ.

---

1. ἀριστεῦσι Zon. p. 304. 2. καὶ ... Ἀριστεύς om. vulg. Nec scias quid his utare. 4. Ὄρνισι] V. 660. sed ubi male hodie legitur ἀρίστησον, per η. Priores quoque editt. Suidae [et E.] hic exhibent ἀρίστησον: sed eius loco ἀρίστισον per ι ex MSS. Pariss. reposui. *Küst.* 7. κατ' ἐκλογὴν] καὶ κατ' ἐκλ. B. κατ' ἐκλογὴν Schol. Luciani Iov. Trag. 7. Mox διαίρεσιν A. Nihil dissentiunt Lex. Seg. pp. 218. et 444. Sed Schol. Platon. p. 455. cum et ignoret illud νομοθετῶν, quod prorsus ab voce significatu recedit (vide quae collegit Ruhnk. in Tim. p. 49.), et in loco Platonis Legum IX. p. 855. propositum sit, via sponte apparet, qua memorabilis corruptio sit removenda. Legendum enim κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων. Νόμων θ'. 10. Ἀρίστιος Κύκλωψ] Scribe Ἀριστίου Κύκλωψ. Scripserat enim Aristias fabulam, Cyclops vocatam, cuius meminit Suidas supra v. Ἀπώλεσας. *Küst.* Aristius, Pratinae filius, Satyrorum scriptor, Cyclopem nomine fabulam dedit. Vid. Apostol. IV. Eius monumentum commemoratur ap. Pausan. in Corinth. 13. *Reines.* Nihil manifestius quam hoc quicquid est narrationis ex ipsa v. Ἀπώλεσας esse derivatum. Accedit etiam sedis fluctuatio. Mutavit enim Gaisf. cum A. huius gl. locum, cum olim legeretur post Ἀριστεῖον. 11. Ἀρίστιππος] Conf. Laert. l. II. in Aristipp. Euseb. Praep. Ev. XIV. 18. Clem. Alex. Strom. II p. 481. Theodoret. Θεραπ. Ἑλλ. π. s. XI. *Reines.* Paria quaedam, sed pleraque de Diogene petita, *Eudocia* p. 71. sq. Ἀριτάδου B. E. 12. ἀφ' οὗπερ — ἤρξατο quondam in glossae formam post v. Κυρηναῖος erant composita. 14. ἐπράξατο] εἰσεπράξατο Laert. 15. χρόνῳ καὶ τόπῳ] τόπῳ καὶ χρόνῳ E. cum Diog. 16. παρόντων] Priores editt. [cum B. E.] male exhibent πάντων, cuius loco παρόντων ex MSS. Pariss. et Laertio reposui. *Küst.* ἀπέλαυε] ἀπέλαβε B. E. Idem mox πόνον cum edd. ante Küsterum, cui πόνῳ Portus commendarat.

1. ἐκάλει] ἀπεκάλει E. 2. διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγ.] Vide Laert. II, 86. ex quo Suidas. *Küst.* 3. Μητροδίδακτος] Aelian. H. Anim. III, 40. *Hemst.* 6. Παραιβάτης] Suspicor hunc Parabatem diversum fuisse ab eo, cuius Suidas meminit supra v. Ἀννίκερις. Is enim Aristippum audiverat; cum hic Epitimedis auditor fuerit. *Küst.* Παραιβάτης dedi cum A. E. et Diog. 7. Πεισιθάνατος] Scribe Πεισιθάνατος, ut apud Laertium. *Küst.* πεισιθάνατος A. V. πασι E. impositis θν. ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος] Cum rationi temporum manifeste repugnet, Annicerim illum, qui Platonem redemisse legitur, fuisse auditorem Hegesiae, qui tempore non exiguo post Platonem vixit; vel inducenda sunt haec verba, tanquam semidocti cuiusdam librarii additamentum, ut censet Menagius in Laert. II, 86. vel addita particula negante legendum est οὐχ ὁ τὸν Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Fuerunt enim duo saltem Annicerides; quorum alter Platonis aequalis fuit eumque redemit, alter vero eo recentior, qui sectam instituit, ab eius nomine *Anniceriam* vocatam, de quo hic locus Suidae vel potius Laertii intelligendus est. *Küst.* Illud probandum. 14. ἔφη, ἀπώλεια ἐμοὶ] ἐπιβολεια ἐμὴ A. ἐ. ἀ. ἐμοὶ E. 18. τῆς ἄλλης] τοῖς ἄλλοις A.

Ἀριστεῖον. Praemium solitum iis dari, qui fortiter pugnarunt. *Ἀριστήσασθε.* Prandete. Ἀρίστισον vero, per ῑ, prandio excipe. Aristophanes *Avibus*: *Hos quidem domum tuam deductos prandio excipe.* *Ἀριστίνδην.* Ratione et delectu optimorum. Plato *Legum* IX. *Ἀρίστιος Κύκλωψ.* Aristiae Cyclops. huius meminit Chamaeleon in libro de Satyris. *Ἀρίστιππος.* Aristippus, Aritadae filius, Cyrenaeus, philosophus, Socratis auditor, a quo secta Cyrenaica orta est. hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a discipulis exigeret. idem adversus Xenophontem inimicitias gessit; eaque fuit ingenii dexteritate, ut et tempori et loco sese accommodare nosset. rerum praesentium voluptate libenter fruebatur; ex absentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. hinc Diogenes illum canem regium vocabat. scite dicta plurima protulit et optima. Audivit eum Arete filia; cuius filius est Aristippus minor, *Metrodidactus* appellatus. huius auditor fuit Theodorus, *Atheus* cognominatus, posteaque *Deus.* huius Antipater: Antipatri Epitimedes Cyrenaeus: Epitimedis Parachates: Parachatae Hegesias, *Pisithanatus* dictus: Hegesiae denique Anniceris, qui Platonem redemit. *Ἀρίστιππος.* Aristippus, Socratis discipulus, in omnibus rebus voluptatem sectabatur, festivumque sese praebebat. hic fertur, cum famulus eius pecuniam ferret et de onere quereretur, ei dixisse, ut onus abiiceret. cum inter navigandum ob pecuniam, quam secum habebat, insidiis peteretur, eam in mare abiecit: iacturam eius salutem suam esse pronuncians. Antisthenem ob tristem austeritatem saepe deridebat. Cum ad Dionysium Siciliae tyrannum venisset, potando vicit, purpureaque veste indutus saltavit.

Πλάτων δὲ προςκομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς εἶπεν Εὐριπίδου ἰαμβικά·

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
ἄῤῥην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄῤῥενος.

Ἀρίστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ·

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

ὑπὲρ φίλου δὲ ἀξιῶν καὶ μὴ τυγχάνων, τῶν ποδῶν ἥψατο καὶ ἔπεισε· καὶ οὐ ταύτης ἐγὼ τῆς κολακείας αἴτιος, εἶπεν, ἀλλὰ Διονύσιος, ὁ ἐν γόνασι τὰς ἀκοὰς ἔχων.

Ἀριστογένης Θάσιος, ἰατρός, ἔγραψε βιβλία κδ΄· ἐκρίθη δὲ Περὶ διαίτης ἕν· Περὶ δυνάμεως ἕν, Περὶ δακέτων ἕν, Περὶ σπέρματος ἕν, Ὑγιεινὸν ἕν, Ἐπιστολικά, Ἐπιτομὴν φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον. Ἀριστογένης Κνίδιος, ἰατρός, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. ἰάτρευσεν Ἀντιγόνῳ τῷ ἐπικληθέντι Γονατᾷ.

Ἀριστογείτων, Κυδιμάχου ἢ Λυσιμάχου, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μητρὸς δὲ ἀπελευθερικῆς· ὅςτις ἐπεκαλεῖτο κύων διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ, ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων· λόγους ποιήσας, Ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν, Πρὸς Λυκοῦργον, Κατὰ Τιμοθέου, Κατὰ Τιμάρχου, Κατὰ Ὑπερίδου, Κατὰ Θρασύλλου, Ὀρφανικόν. [Ζήτει περὶ τοῦδε τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος.]

Ἀριστογείτων, Σκυδίμου, συκοφάντης. τούτου ὁ πατὴρ ὀφλήσας τῷ δημοσίῳ τελευτᾷ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ αὐτὸς Ἀριστογείτων μετὰ ταῦτα ὡς κληρονόμος τοῦ ὀφλήματος ἐδέθη. ἡ δὲ μήτηρ ἐπράθη ὑπὸ τοῦ δήμου. ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ κλέψας γραμματεῖον κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν δεσμωτῶν.

---

3. *Εὐριπίδου*] Locus Euripidis, quem Suidas hic citat, extat in Bacch. 834. sed ubi prior tantum versus legitur, non etiam posterior. *Küst.* Posteriorem ignorat etiam Diogenes. Compara Sexti Empir. P. H. III, 24, 204. 4. *ἄῤῥενος*] ἄρμ, A. 5. Lego τὰ τοῦ αὐτοῦ. 7. *Καὶ γὰρ ἐν*] Hic locus extat apud Euripidem Bacch. 317. 318. sed ubi pro ὁ νοῦς ὁ σώφρων legitur οὐδ' ἥ γε σώφρων: quam lectionem etiam agnoscit Laertius II, 88. *Küst.* Eodem allusit Plutarchus Consol. ad uxor. p. 609. A. 9. Minus recte Diog. περὶ φίλου. 10. *καὶ οὐ*] Lege secundum Diog. καὶ πρὸς τὸν ἐπιτιμήσαντα, οὐ. 13. *Ἀριστογένης — Ἀντίγονον*] *Eudocia* p. 64. eademque posteriorem de Aristogene narrationem, quae prorsus ad eundem medicum refertur, dedit p. 65. βιβλ. τριάκοντα Eudocia: quae mox δυνάμεως δύο, δακέτων δ΄, σπέρματος δύο. 14. *περὶ διαίτης*] παραδιαίτης A. 17. *πρὸς Ἀντίγονον*] Si hic est Antigonus Gonata, ut arbitror, potuerit idem esse Aristogenes ac Cnidius, ut nomen unum sit a solo natali, alterum ab educatione vel habitatione. Nihil interim impedit, quo minus eodem tempore eiusdem fuerint nominis medici duo. Voss. de Philosophia p. 89. *Olear.*

1. *τοῦ φιλοσόφου*] Leg. ἰατροῦ, cuius meminit Coel. Aurelianus, nam ad Chrysippum Solensem Aristogenes hic pertinere non potuit. *Reines.* Fortasse παρέλκει vox φιλοσόφου, et intelligendus Suidas, aut quisquis ille fuit a quo illa sumpsit, de Chrysippo Cnidio medico, de quo infra s. 186. Id suadent et patria et professio, nec tempora repugnant. *Menag.* in Diog. Laert. VII, 185. Aristogenem Chrysippi Cnidii fuisse sectatorem extra controversiam ponit Galenus de venaesect. adv. Erasistr. p. 8. Itaque τοῦ φιλοσόφου ab errore an curiositate profectum apparet. Mox Ἀντίγονον τὸν ἐπικληθέντα Γονατᾶν E. Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶ etiam Eudocia. 3. *Ἀριστογείτων — Ὀρφανικόν* *Eudocia* p. 65. omissis μητρὸς — ποιήσας. ἢ Λυσιμάχου om. Eudocia. Dubites utrum sit reiiciendum: sed Κυδιμάχου diserte Dinarchus c. Aristog. p. 80. et Pollux V, 65. Accedit infra scriptura tertia, sed depravata, Σκυδίμου. 5. *κύων*] V. Or. I. c. Aristog. p. 782. et Pollux l. l. Cf. Casaub. in Theophr. Char. 29. 7. *πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν*] Audacter Walzius in Rhet. T. VII. p. 1021. resecabat illa τὸν στρατηγόν, quae in Leosthenis personam magis quam Demosthenis cadant. Iam cum certa sit fides orationis contra Demosthenem habitae, facile suspicamur olim integram scripturam extitisse, per homoeoteleuti fraudes interversam: Ἀπολογίαν πρὸς Λεωσθένην τὸν στρατηγόν (quod ipsum Kiessling. Quaest. Att. p. 4. sive de Lycurgi fragm. p. 21. optarat), πρὸς Δημοσθένην. 8. *Κατὰ Τιμάρχου*] Huius orationis meminit Harpocratio v. Αὐτοκλείδης et Tzetzes Chil. VI, 105. *Küst.* *Κατὰ Ὑπερίδου*] Meminit huius orationis Tzetzes Chil. VI, 94. *Küst.* Significavit eam Or. II. c. Aristog. p. 803. sq. Fragmentum servavit Gregor. Corinth. in Hermog. T. VII. p. 1272. 9. *Ζήτει περὶ τοῦδε*] Quis verba haec inepti et semidocti cuiusdam librarii additamentum esse dubitet? Nemo enim nisi imperitissimus et in chronologia historiaque veteri plane hospes ignorare potest, Aristogitonem hunc diversum omnino fuisse ab eo, qui Harmodii sodalis fuit, quippe qui ducentis saltem annis ante nostrum hunc vixit. *Küst.* Ineptissimi panni loco subiecit Eudocia, συνέγραψε καὶ ἄλλα πλεῖστα. 12. *Ἀριστογείτων, Σκυδ.*] Vide omnino Demosth. orat. contra Aristogit. p. 498. *Küst.* Haec e Demosthenis in Aristogiton. oratione pleraque sunt decerpta, inprimis p. 836. 837. *Hemst.* Sive p. 787. sq. 15. *ἐδέθη*] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. Priores enim editt. male exhibent ἐδόθη. *Küst.*

Plato autem vestem ad se allatam repudiavit, versus hos iambicos Euripidis recitans: *Non possum femineam induere vestem, qui vir sim et virili genere natus.* Aristippus vero accepit, cumque risu subiecit eiusdem poetae versus: *Non enim in bacchationibus mens sana et sobria corrumpetur.* Amici gratia cum aliquando frustra rogasset, Dionysii genibus advolutus est. impetrato vero, quod petierat: non ego, inquit, adulationis auctor sum, sed Dionysius, qui aures in genibus habeat. Ἀριστογένης. Aristogenes Thasius, medicus, XXIV. libros scripsit: inter quos excellunt, De ratione victus unus. De facultate unus. De venenatis animalibus unus. De semine unus. De valetudine tuenda unus. Liber epistolarum. Naturalium remediorum compendium ad Antigonum. Ἀριστογένης Κν. Aristogenes Cnidius, medicus, Chrysippi philosophi servus, et Antigoni Gonatae medicus. Ἀριστογείτων. Aristogito, Cydimachi vel Lysimachi filius, orator, Atheniensis, matre libertina natus, et propter impudentiam *Canis* cognominatus: qui ab Atheniensibus interfectus est. scripsit orationes plures. Apologiam adversus Demosthenem * belli ducem. Adversus Lycurgum. Adversus Timotheum. Adversus Timarchum. Adversus Hyperidem. Adversus Thrasyllum. Orationem pro pupillis. Ἀριστογείτων. Aristogito, Scydimi filius, sycophanta. huius pater quod aerario pecuniam debuit, in carcere obiit. postea ipse Aristogito, ut illius debiti heres, in vincula coniectus est; eiusque matrem populus vendidit. in carcere tabulam furatus et a captivis depre-

καὶ τὴν ῥῖνα οὗ τὸ γραμματεῖον ἔκλεψεν ἔφαγεν. καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Ὑπερίδην δὲ ἐγράψατο παρανόμων ἐπὶ τῷ μετὰ Χαιρώνειαν ψηφίσματι, καὶ οὐχ εἷλεν.

Ἀ ρ ι σ τ ό δ η μ ο ς, Ἀριστοκράτους, Κύμης τῆς Ἰταλιώτιδος τύραννος, ἀνὴρ οὐ τῶν ἐπιτυχόντων ἕνεκα γένους· ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀστῶν, καὶ σὺν χρόνῳ γνωριμωτέραν τοῦ ὀνόματος ἔσχε τὴν κλῆσιν, εἴθ' ὅτι θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὢν καὶ τὰ γυναιξὶν ἁρμόττοντα ἔπασχεν, εἴθ' ὅτι πρᾶος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὀργήν.

Ἀ ρ ι σ τ ό δ η μ ο ς. ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἔγραψε πρὸς Δαναόν.

Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς, Μεσσήνιος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος Περιπατητικός. συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα· Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων· καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικάς, Περὶ Σαράπιδος, Ἠθικὰ βιβλία θ'.

Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς Λαμψακηνός, φιλόσοφος Στωικός. ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία δ'.

Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς Περγαμηνός, σοφιστής, γεγονὼς ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικήν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία έ, Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου.

Ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ ά τ η ς, Ῥοδίων στρατηγός· ὃς ἦν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ καταπληκτικός· * διόπερ ἐκ πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι τελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ προστάτην ἔχειν τοῦ πολέμου· διεψεύσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὥσπερ ἐς πῦρ, καθάπερ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη.

Ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ί α. ἡ κράτησις τῶν ἀρίστων.

Ἀ ρ ι σ τ ο μ ά χ η. ὄνομα κύριον.

Ἀ ρ ι σ τ ο μ έ ν η ς. Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπι-

2. Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγ.] Vide infra v. Ἐξαγωγή. *Küst.* 3. ὅτε] ὅτι B. E. 7. Ἀ ρ ι σ τ ό δ η μ ο ς, Ἀριστοκρ.] Articulum hunc descripsit Suidas ex Dionys. Halicarn. VII, 2. p. 418. *Küst.* Indicarat Leopardus Em. I, 16. Conferendus Plutarch. Virtt. mulier. 51. 9. ἀστῶν] αὐτῶν B. V. E. Mox τοῦ ὀνόματος om. E. 12. φύσει] φύσαι B. 14. ἐπιτομὴν] Vide quae notavimus infra ad v. Ἡρωδιανός. *Küst.* Simpliciter Aristodemum laudavit Etym. M. p. 277. 15. Δαναόν] Δανάον E. Nomen suspectum. Paulo confidentius reponi iuberem Διογενιανόν, si de huius temporibus mihi constaret. 16. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς] De scriptoribus diversis huius nominis eorumque scriptis egit Meursius in Aristoxenum p. 145. quem vide. *Küst.* De eoque Aristocle *Eudocia* p. 71. 17. συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδ. Ὅμηρ. ἢ Πλ. καταλέγει δὲ ἐν τ.] Locus hic confusus est, quem sic in ordinem redigendum puto: συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων. *Küst.* Viderat etiam Ionsius de S. H. P. IV, 8. p. 250. δὲ post συνέταξε om. A. B. V. E. Eudoc. 17. περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα] Ex hoc opere prolixa et luculenta fragmenta leguntur apud Eusebium de Praep. Euang. XIV, 17. et seqq., item XV, 2. et 14. *Küst.* Vide v. Σωτάδας. 18. Πότερος E.

3. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς] Huius [immo Pergameni] meminit in Ἀριστείδης. *Hemst.* Conf. Synesius in Dione p. 35. *Reines.* Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων a grammaticis aliquoties usurpatus: v. Koen. praef. in Gregor. p. XIX. 6. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς] Eudocia p. 66. additis quibusdam e Philostrati V. Soph. II, 3. 9. διανεμήσει] διανομήσει E. 10. Ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ ά τ η ς, Ῥοδίων στρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii [XXXIII, 9.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 170. unde ea Suidas deprompsit. *Küst.* 11. Exciderunt quaedam ante διόπερ: unde credibile dici potuisse πάντων τούτων. 17. v. Zon. p. 298. 18. Ἀ ρ ι σ τ ο μ ά χ η] Hipparini Syracosani filia, Dionysii prioris coniux, soror Dionis. Vid. Δίων. Reines. 19. Ἀ ρ ι σ τ ο μ έ ν η ς. Ἀθην. κωμ.] De eius fabulis vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* Meminit eius Harpocr. in Μισθωτικόν. Fuit aequalis Aristophani et Cratino. Infra ad Ψαμμακοσιογάργαρα laudatur Aristomenes ἐν Βοηθοῖς, et ap. Priscian. cap. de Constr. verb. l. 18. Schol. Aristoph. Ach. p. 370. Macrob. V, 20. habet Aristomenes ἐν Μύθοις. f. l. Βοηθοῖς. *Reines.* Eadem *Eudocia* p. 68. ἐπιδευτέρων] Portus: *Comicus ex iis, qui antiquam comoediam secuti sunt.* Küsterus: *ex eorum numero qui antiquae comoediae proximi fuerunt.* Meinekius vero Qu. Scen. II. p. 48. cum veterum comicorum ordinem quendam bipartitum poneret ab criticis esse institutum, ἐπιδευτέρους recentiores et quasi sequiores duxit, qui ipsis belli Peloponnesiaci temporibus floruissent. Sed sive analogiam sequimur sive auctoritatem Suidae v. Νικόστρατος, quam ipse Meinekius appellat,

hensus nasum eius, cui tabulam abstulerat, praemordit. Idem Zobiam, quae eum exulem susceperat, gratiam ab eo magnam iam auctoritatem consecuto repetentem ad inquilinorum forum deduxit, et sororem in peregrinas terras abducendam vendidit. Hyperidem ob decretum post cladem Chaeronensem factum actione legum laesarum persecutus est, sed frustra. Ἀ ρ ι σ τ ό δ η μ ο ς. Aristodemus, Aristocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro genere natus; qui a civibus *Mollis* appellabatur, eaque appellatione progressu temporis longe notior fuit quam proprio nomine: sive quod in pueritia fuisset effeminatus et muliebria passus, sive quod miti esset ingenio et ad iram mollis. Ἀ ρ ι σ τ ό δ η μ ο ς. Hic libros Herodiani *Καθόλου* inscriptos in compendium redegit. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς. Aristocles, ex Messana urbe Italiae oriundus, philosophus Peripateticus, scripsit de Philosophia libros X. in quibus omnes philosophos eorumque recenset opiniones. Homerusne praestantior an Plato? Scripsit etiam de Arte Rhetorica. De Sarapide. De moribus libros novem. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς. Aristocles Lampsacenus, philosophus Stoicus, scripsit libros quattuor enarrationum in Chrysippum De ratione singula eloquendi et cogitandi. Ἀ ρ ι σ τ ο κ λ ῆ ς. Aristocles Pergamenus, Sophista, qui Traiani et Hadriani temporibus vixit, scripsit artem Rhetoricam. Epistolas. De Rhetorica libros quinque. Declamationes. Ad Imperatorem de auri distributione. Ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ ά τ η ς. Aristocrates, Rhodiorum praetor, specie quidem ipsa plenus dignitatis et reverentiam sibi parabat: quamobrem Rhodii idoneum belli ducem atque egregium imperatorem se habere credebant; sed spe sua longe frustrati sunt: nam cum ad res gerendas tanquam ad ignem accessisset, instar adulterinae monetae longe alius apparuit. Ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ί α. Optimatum imperium. Ἀ ρ ι σ τ ο μ ά χ η. Nomen proprium. Ἀ ρ ι σ τ ο μ έ ν η ς. Aristomenes, Atheniensis, comicus ex eorum

δευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, Ὀλυμπιάδι πζ'. ἐπεκλήθη Θυροποιός.

Ἄριστον. περὶ ὥραν τρίτην. παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀριστόνικος Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός. ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου, καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας· Ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία ς'.

327 *Ἀριστόνικος*, ὁ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου εὐνοῦχος μὲν ἦν, ἐκ παιδίου δ' ἐγεγόνει σύντροφος τῷ βασιλεῖ. τῆς δ' ἡλικίας προβαινούσης, ἀνδρωδεστέραν εἶχεν ἢ κατ' εὐνοῦχον τόλμαν καὶ προαίρεσιν. καὶ γὰρ φύσει στρατιωτικὸς ἦν, καὶ τὴν πλείστην διατριβὴν ἐποιεῖτο ἐν τούτοις, καὶ περὶ ταῦτα παραπλησίως καὶ κατὰ τὰς ἐντεύξεις ἱκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν κοινὸν νοῦν εἶχεν. ὃ σπάνιόν ἐστι. πρὸς δὲ τούτοις πρὸς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων ἐπεφύκει καλός.

Ἀριστονομία. ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων.

Ἀριστόξενος, υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου, μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας. διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησεν, ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου· εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους· εἰς ὃν ἀποθανόντα ὕβρισε, διότι κατέλιπε τῆς σχολῆς διάδοχον Θεόφραστον, αὐτοῦ δόξαν μεγάλην ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῖς Ἀριστοτέλους ἔχοντος. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, ὡς εἶναι ἀπὸ τῆς ρια' Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος Δικαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ. συνετάξατο δὲ Μουσικά τε

---

non aetatis sed auctarii vel supplementi ratio paulo levioris videtur subesse. Antiatticistae quidem dictum p. 93. Ἐπιτριτῶσαι, ὡς ἐπιδευτερῶσαι. Ἀναξίλας Ἀγροίκῳ, crediderim aliorsum spectare. Quamobrem probandus est Vossius de Poett. Gr. p. 37. qui secundarios interpretabatur. δ'

2. Ὀλυμπιάδων] Pessime. Lege Ὀλυμπιάδι. *Küst.* Correxerat etiam Portus. Ὀλυμπια A. ἐπὶ Ὀλυμπιάδων τῶν Πελοποννησίων E. ἐπεκλήθη Θυροποιός] Hesychius: Θυροποιός. οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ Κωμικὸς ποιητὴς σκωπτικῶς. Vide etiam infra v. Θυροκοπεῖται. *Küst.* 4. Ἄριστον] Collocavit hanc gl. Gaisf. cum A. Legebatur enim post Ἀριστόνικος Ἀλεξ. Sed Küst. haud frustra neglexit. ἀριστίαν Med. Mox ζήτει ἐν τῷ Δ. Med. sola. 6. Ἀριστόνικος] *Eudocia* p. 64. Cf. v. Πτολεμαῖος Ἀριστονίκου. Nam Aristonicum illum, cui pater fuit Ptolemaeus, probabiliter censuit nihil diversum fuisse Mützellus, omnino ille conferendus, de Emend. Theog. Hesiod. p. 288. sq. „Schol. Pind. Ol. 1,35." *Anon.* Adde Böckhii praef. in Schol. Pind. p. XVI. 7. περὶ τῶν σημείων] Intelliguntur hic notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant: de quibus vide Epiphanium ἐν τῷ περὶ μέτρων, Laertium in Platone segm. 65. 66. et Isidorum Origin. 1,20. De his notis criticis plures veterum scripsisse leguntur, de quibus nunc non agam. Id tantum moneo Aristonicum, quem Suidas hic de notis Theogoniae Hesiodi scripsisse tradit, ab Etymologo v. Λύχνος citari etiam ἐν τῷ περὶ σημείων Ὁμήρου, et simpliciter ἐν Σημείοις vv. Ἔρσαι et Ὀπή. *Küst.* Strabo I. p. 38. Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς γραμματικὸς ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης. Vid. supra Ἀκοστήσαις, infra Ὀρχησις et Σφαῖρα. *Reines.* Et infra Πτολεμαῖος Ἀριστονίκου. Male interpungit Suidas, vel potius eius editores nullo puncto posito post Ὀδυσσείας, quod Eudocia addit, nam libri ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία sunt plane diversi ab iis, qui agunt περὶ σημείων. Id confirmat Etymologus ad Λύχνος, ubi Aristomenes ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου, unde patet περὶ σημείων non ad Hesiodum solum, sed ad Homerum etiam esse referendum. Sic etiam in codd. Marcianis laudatur Aristonicus modo ἐν σημείοις Ὁμηρικοῖς, nec mentio fit ἀσυντάκτων ὀνομάτων. Cf. Villoison. Anecd. Gr. II. p. 183. Tencudum quoque videtur, si ἀσυντ. ὀνομ. βιβλ. iungenda essent cum τῶν Ἰλ. καὶ Ὀδ., sine dubio praep. περὶ a Suida fuisse praemissam. *Müller.* Cf. Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 3. Ceterum v. Schol. Hesiodi Theog. 178. Praeterea dicta esse ἀσυντάκτα, quae singularem vel prodigiosam ostenderent fabricam, monet Etym. M. v. Εὔχομαι p. 401. 10. Ἀριστόνικος, ὁ τοῦ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 114. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Polyb. XXIII, 17. Hinc quaedam olim referebantur in v. Εὐνοῦχος. 16. Rectius Exc. καὶ περὶ ταῦτα. παραπλησίως δὲ καὶ κτλ.

2. πρὸς δὲ τούτοις — καλός] Sic omnes MSS. et Edd. ante Küsterum, qui omissis πρὸς δὲ τούτοις in fine dedit καλῶς cum Excerptis. πρὸς εὐεργεσίαν] Vid. v. Μάρκιος. *Toup.* MS. 4. Zon. p. 298. εὐνομία Hesychius. 5. Ἀριστόξενος] De Aristoxenis egit Meursius in Aristoxenum: quem vide. *Küst.* Nota Mahnii diatribe: qui Mnesii nullam invenit memoriam. Magnam partem narrationis descripsit *Eudocia* p. 72. 9. Ἐρυθραίου] Ἐρυθραίου γενόμενος E. quod ab libris melioribus oblatum recepissem. 11. Repugnat Aristocles ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 2. 13. τοῦ Ἀριστοτέλους] τῆς Ἀριστοτέλους A. τοῖς Ἀριστ. V. 14. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τοῦ E. 15. ἀπὸ] Immo ἐπί. 16. συνετάξατο δὲ Μουσικά τε καὶ φιλ.] De Aristoxeni huius scriptis vide Meursium in Aristoxenum et in Bibliotheca Graeca; itemque Ionsium de Scriptor. Histor. Phil. I, 14. Eius hodie extant Ἁρμονικῶν Στοιχείων sive *Harmonicorum Elementorum* libri III. quos Meursius primus in lucem protulit. *Küst.*

---

numero qui antiquae comoediae proximi fuerunt sub bellum Peloponnesiacum: vixit Olymp. LXXXVII. hic Θυροποιός cognominatus est. *Ἄριστον.* Prandium, circa horam tertiam. dictum est inde, quod eo sumpto ad strenue pugnandum se accingere solebant. Vide sub v. Δεῖπνον. *Ἀριστόνικος.* Aristonicus Alexandrinus, grammaticus. Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi; item de iis quae appositae sunt Iliadi et Odysseae. Nominum a communi constructione recedentium libros VI. *Ἀριστόνικος.* Aristonicus Ptolemaei regis Aegypti eunuchus quidem fuit, a puero una cum rege in aula educatus; sed progressu aetatis fortior ac generosior evasit, quam pro eunuchi natura. nam suopte ingenio erat bellicosus, et assidue in rebus bellicis se exercebat. idem in congressibus idonea dexteritate utebatur, quodque raro admodum contingit, moderati ac civilis animi erat, praeterea ad bene de hominibus merendum natura propensus. *Ἀριστονομία.* Civitatis optima constitutio. *Ἀριστόξενος.* Aristoxenus, filius Mnesiae, qui et Spintharus vocabatur, musici, e Tarento Italiae urbe. hic cum Mantineae commoraretur, philosophus evasit, et musicae non infelicem operam navavit. auditor fuit patris, et Lampri Erythraei; item Xenophili Pythagorei, denique Aristotelis: quem defunctum conviciis insectatus est, quod scholae successorem Theophrastum reliquisset, cum clarum ipsius inter Aristotelis auditores nomen esset. vixit Alexandri et successorum eius temporibus, ab Olympiade CXI. aequalis Dicaearchi Messenii. scripsit Musica,

καὶ Φιλόσοφα καὶ Ἱστορίας, καὶ παντὸς εἴδους παιδείας· καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς υνγ΄.

Ἀριστόξενος Κυρηναῖος· ὅςτις ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θρίδακας οἰνομέλιτι ἑσπέρας ἐπότιζε, καὶ χλωροὺς πλακοῦντας ἔλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος· ὁ δὲ Νικόμαχος ἰατρὸς ἦν τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος· ἐκ Σταγείρων, πόλεως τῆς Θρᾴκης, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφοὺς μὲν ἔσχεν Ἀρίμνηστον καὶ Ἀριμνήστην· θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὃς καὶ θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρε. γημαμένη δὲ τρισὶν ἡ Ἀριστοτέλους θυγάτηρ, τεκνώσασα προετελεύτησεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρός. ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὅςτις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, χώρα δὲ αὕτη Τρῳάδος, Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς ἔλαβε· καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. ἦρξε δὲ ἔτη ιγ΄ τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης φιλοσοφίας, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ διδάξαι ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ᾗ Πλάτων ἐδίδαξεν. ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ἐννενηκοστῇ ἐννάτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πιὼν ἐν Χαλκίδι, 378
διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον. οἱ δέ φασι νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι βιώσαντα ἔτη ο΄.

Ἀριστοτέλης. Τίμαιός φησι κατὰ Ἀριστοτέλους, εἶναι αὐτὸν εὐχερῆ, θρασύν, προπετῆ· ἀλλ' οὐ σοφιστὴν ὀψιμαθῆ καὶ μισητὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ πολυτίμητον ἰατρεῖον ἀποκεκλεικότα, καὶ πρὸς πᾶσαν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκότα. πρὸς δὲ γαστρίμαργον, ὀψαρτυτήν, ἐπὶ στόμα φερόμενον ἐν πᾶσι. δοκεῖ δή μοι τὰ τοιαῦτα μόλις ἄνθρωπος

---

1. Ἱστορίας] Videtur Suidas qui harum historiarum solus meminerit, non tam cogitasse de singulari quodam libro, quam de omnibus historici argumenti scriptis. *Mahnius* p. 122. καὶ παντὸς εἴδους παιδείας] In prioribus editt. [et B. E.] legitur καὶ παντὸς εἴδους καὶ παιδείας. Sed in 2 MSS. Pariss. posterius καὶ deest: quod in hac editione secutus sum. *Küst.* Locus nondum expurgatus: quamquam licet περὶ supplere post καί. 2. καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλ.] Putem legendum καὶ ἀριθμοῦνται αὐτοῦ τὰ βιβλία: quam suspicionem Pearsono etiam in mentem venisse video. *Küst.* 3. Κυρηναῖος. ὅςτις ὑπὸ τ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Athenaei lib. I. p. 7. *Küst.* 5. πλακοῦντας] πλέον ὄντας B. E. Med. 6. αὐτῷ edd. ante Gaisf. 7. Ἀριστοτέλης. υἱὸς] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli deprompta sunt ex Vita Aristotelis ab Anonymo conscripta, quam edidit Menagius in Laert. V,35. *Küst.* Φαιστιάδος] Meliores Φαιστίς, v. Buhl. Arist. T. I. p. 31. 9. Μαχάονος] Μαχαῶνος B. E pr. Μαχάωνος Med. Vide v. Νικόμαχος ἰατρός. 12. μὲν ἔσχεν] μὲν om. B. E. Ἀριμνήστην] Ἀριστημὶν Leid. apud Gronov. p. 71. 13. Ἑρμείου] Ἑρμίου A. hic et infra. Vide Buhl. T. I. p. 31. 14. ὃς καὶ] ὅς γε, quod miror, Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 366. θλαδίας] θλιβίας Anonymus, firmante Strab. XIII. p. 623. ἔσπειρε. γημαμένη] ἔσπειραν γημαμένη Anon. ἔπειρε γημαμένη A. ἔπηρε B. E. γημαμένη V. 15. τρισὶν] Qui fuerint, v. infra (?) Πυθιὰς e Sext. Empiric. I, 12. (p. 271. ed. Fabric.) *Reines.* 17. Ἑρπυλλίδος] Ἑρπύλιδος B. E. 18. ἠγάγετο] Haec vox delenda est, quoniam apud Anonymum in Vita Aristotelis non legitur, eandemque tanquam supervacaneam sensus et constructio respuunt. *Küst.* Durissimum foret ἔλαβε, post tantam verborum intercapedinem ad superiora retrahendum: quamquam ista de Hermia narratio satis incommode neque verbis aptis est interserta. Nos colo distinximus post εὐνούχου, remota virgula ante ἔλαβε. μετὰ Πυθιάδα] Cum hoc loco Suidae conferenda sunt quae habet Laert. V,4. *Küst.*

3. παιδικὰ] παιδικοῦ A. 9. ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν] Vide omnino Athenaeum lib. XV. p. 696. qui ipsum hymnum ab Aristotele in Hermiam conscriptum (quem tamen Paeana fuisse negat) exhibet. *Küst.* 12. Τίμαιός φησι] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 46. *Küst.* Athen. VIII. 342. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης καὶ Ἀριστοτέλη τὸν φιλόσοφον ὀψοφάγον φησὶ γεγονέναι. *Reines.* Polyb. XII, 9. 13. εἶναι om. V. ἀλλ' οὐ σοφιστὴν ὀψ.] Haec cum praecedentibus minime cohaerent, sed sensus eorum pendet ab iis quae apud Constantinum quidem leguntur, hic vero vel ipsius Suidae vel librariorum negligentia omissa sunt. En locum integrum, uti apud Constantinum legitur: φησὶ γὰρ αὐτὸν εἶναι θρασύν, εὐχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τούτοις κατατετολμηκέναι τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, εἰπόντα τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι δραπετῶν, οἰκετῶν, μοιχῶν, ἀνδραποδιστῶν· καὶ ταῦτα λέγειν αὐτόν φησιν οὕτως ἀξιοπίστως, ὥστε δοκεῖν ἕνα τῶν ἐστρατηγηκότων ὑπάρχειν, καὶ τοὺς Πέρσας ἐν ταῖς Κιλικίαις πύλαις ἄρτι παρατάξει νενικηκότα διὰ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως. ἀλλ' οὐ σοφιστὴν etc. *Küst.* 14. καὶ μισητὸν] καὶ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. ἀποκεκλεικότα] ἀποκεκληκότα A. 18. δή μοι τὰ] δή μοι τὸ τὰ A. δέ μοι τὰ E.

Philosopha, Historias, omnigenae eruditionis libros, numero CDLIII. *Ἀριστόξενος.* Aristoxenus Cyrenaeus, luxui adeo fuit deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens virides inde placentas sibi enasci. *Ἀριστοτέλης.* Aristoteles, Nicomachi et Phaestiadis filius (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho Machaonis filio oriundus), ex Stagiris Thraciae urbe, philosophus, discipulus Platonis, balba voce. fratres habuit Arimnestum et Arimnesten; filiam ex Pythiade natam, quam Hermias, licet eunuchus testiculis elisis, genuerat. tribus autem filia Aristotelis maritis nupta, cum liberos aliquot peperisset, ante patrem decessit. habuit etiam filium Nicomachum ex Herpyllide concubina, quam post Pythiadem accepit ab Hermia eunucho, qui principatum invasit Atarnei (Atarneus autem est regio Troadis), postquam Eubuli Bithyni servus fuerat. idemque Hermias Aristotelem adamavit. Aristoteles autem per XIII. annos philosophiae Peripateticae praefuit, ita appellatae, quod cum Academiam, in qua Plato docuerat, reliquisset, inambulans in Peripato sive hortis philosophiam tradebat. natus est Olympiade XCIX. et Chalcide hausto aconito obiit. quod magistratus Paeanis in Hermiam scripti rationes ab eo exigebant. alii vero eum morbo decessisse tradunt, postquam LXX. annos vixisset. *Ἀριστοτέλης.* Timaeus Aristotelem dicit fuisse hominem levem, audacem, temerarium, Sophistamque sero litteris eruditum et odiosum, quique praeclaram pharmacopolae officinam clausisset. item qui aulas atque luxum omnis generis impudenter involaret; praeterea heluonem, cupedinarium ac gulae ubique servientem. qualia si quis e circumforanea ac

ἀγύρτης καὶ προπετὴς ἐπὶ δικαστηρίου ῥιψολογῶν ἀνεκτὸς φανῆναι.

Ὅτι Ἀριστοτέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν· ὃν οὐδὲν ἴσως ἐχρῆν τῶν χρησίμων, εἰ καὶ τεχνικώτερόν ἐστι καὶ περιττότερον ἐξειργασμένον, παραιτεῖσθαι. Καὶ Ἀριστοτέλειος λόγος.

Ἀριστοτόκεια. ἡ ἀρίστους γεννῶσα.

Ἀριστοφάνης, Ῥόδιος ἤτοι Λίνδιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν· οἱ δὲ Καμειρέα· θέσει δὲ Ἀθηναῖος· ἐπολιτογραφήθη γὰρ παρ' αὐτοῖς· κωμικός, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμπιάδα, εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου· παῖδας σχὼν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κωμικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπόδουλον ἱστορήκασι. δράματα δὲ αὐτοῦ μδ'. ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα· Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.

Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμματικός, υἱὸς Ἀπελλοῦ ἡγουμένου στρατιωτῶν, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου· ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος, τοῦ δὲ παῖς ἤκουσε· πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου, καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου ἢ Σικυωνίου. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλυμπιάδα.

Ἀριστόχειρ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ Ἀριστόχειρ ἀγών. 370

Ἀρίστων, ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησται δογμάτων, καὶ

1. ῥιψολογῶν] ῥιψηλογῶν E. 3. τῆς φύσεως γρ.] Vide Menag. in Laert. V, 26. *Toup.* MS. Adde Spalding. in Quintil. T. II. p. 125. Wyttenbach. Eunap. p. 50. Zenon. Stobaei XXXVI, 23. *Gaisf.* 4. ὃν οὐδὲν] ὃν om. B. E. 8. Ἀριστοτόκεια] Tryphiodor. 392. *Burn.* V. 401. Wern. 10. Καμειρέα] Sic recte MSS. Pariss. In prioribus vero editt. minus recte legitur Καμείριον, vel ut ed. Mediol. habet Καμειρίαν. Τὸ ἐθνικὸν enim a Κάμειρος est Καμειρεύς, ut discimus ex Stephano Byzantio. *Küst.* Καμειρέα Hemsterh. cum A. B. V. Καμειρία E. 12. κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμπιάδα] Sic habent omnes editt. sed male. Diu enim ante illud tempus Aristophanes et vixit et fabulas suas docuit, ut ignorare non possunt, qui in historia veteri vel mediocriter versati sunt. *Küst.* Haec cum leniorem emendandi viam repudient, credibile quaedam intercidisse, quibus illud nescio quid Olympiadis accommodaretur. 13. εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου] Huius rei memoria bis olim transcribebatur post vv. Ὀκτάκνημον et Τετραλογία. 14. παῖδα B. E.

1. δράματα δὲ αὐτοῦ νδ'] In uno MS. Paris. legitur δράματα δ' αὐτοῦ μδ'. Ceterum fabulas Aristophanis, quarum apud auctores veteres hodie adhuc superstites mentio fit, diligenter recenset Meursius in Bibliotheca Graeca. *Küst.* μδ' A. V. et sic Hemsterhusius. Eundem numerum Dindorfius in Arist. fr. p. 4. probavit, sed rationibus adeo non explanatis, ut etiam Nubes posteriores, quae nullae fuerunt, in numerum coegerit. Nobis quidem summam conficientibus XXXV. tantum fabulae videbantur prodire. 2. πεπράχαμεν] Vocem hanc suspectam habeo. Quid enim ea hic significare potest? Fortasse legendum est εὑρήκαμεν. *Küst.* Verte, *quae autem tractavimus Aristophanis dramata, haec sunt.* Frustra Küsterus suspectam habet illam vocem. *Hemst.* Similiter Schweighäuserus Opusc. II. p. 204. qui exempla quaedam attulit in Indice Epicteti et in Addend. ad Arriani Diss. Epict. p. 483. Accuratiora vero Lobeck. Aglaoph. I. p. 567. Addit Gaisf. v. Δεδραγμένος et Nonni Synag. hist. p. 153. 4. ἡ Θεσμοφ. Med. Λυσίστρατος E. Med. 6. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Aristophanis huius scripta et opera recenset Meursius in Bibliotheca Graeca: a quo tamen duo praetermissa sunt, quae hic addam. Unum est Συγγενικά, sive *De nominibus cognationis et affinitatis*, cuius meminit Eustathius in Il. ζ'. p. 648. Ἰστέον δέ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ Συγγενικοῖς εὕρηταί τις διαφορὰ τοῦ ἑκυροῦ καὶ πενθεροῦ. φησὶ γὰρ ὡς πενθερὸς μὲν ὁ τῆς γυναικὸς πατὴρ τῷ νυμφίῳ, καὶ πενθερὰ ἡ μήτηρ· ἑκυρὸς δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατὴρ τῇ νύμφῃ, καὶ ἑκυρὰ ἡ μήτηρ etc. [Adde Boisson. in Herod. p. 285.] Alterum est σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος, cuius mentionem facit idem Eustathius in Iliad. ε'. p. 603. Ὁ δὲ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἰδιόν τι σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος προενεγκὼν ἄλλα τέ τινα λέγει, οὐ πάνυ γλαφυρὰ etc. Praeterea scripserat Aristophanes περὶ ἡλικιῶν, sive ὀνομασίας ἡλικιῶν, [vide nos in v. Ἀντίπαις] in quo opere de nominibus aetatum egerat. Huius meminit Eustathius in Il. ι'. p. 772, 58. in Odyss. μ'. p. 1720, 25. Odyss. ρ'. p. 1817, 19. et Odyss. ξ'. p. 1752, 11. ex quibus locis ultimus tantum a Meursio observatus est. *Küst.* Vid. Suid. in Ἐρατοσθένης. *Hemst.* Laert. in Epicuro (X, 13.). Scripserat etiam Περὶ Ὁμήρου teste Plutarcho II. p. 1095. *Toup.* MS. Adde Wolf. Prolegg. in Hom. p. 219. sq. Ab his proxime videtur liber afuisse, quo Aristotelem de Natura Animalium in epitomen redegit: v. Schneid. in Aristot. H. A. praef. T. I. p. XVIII. sq. Ceterum Ἀριστοφάνης — Κορινθίου, sed breviata, *Eudocia* p. 64. 8. Ζηνοδότου] Ζηνοδόχου V. qui mox ἤκουε. In his νέος ad Callimachi, παῖς ad Zenodoti disciplinam referri, quorum sententia Salmasium etiam et Weichertum *über das Leben und d. Gedicht des Apollon.* p. 20. fugerat, vidit Clintonus F. H. ad A. 256. „Adde καὶ Ἐρατοσθένους. Item cum adhuc esset iuvenis Alexandriae συνεσχόλασε τῷ Κορινθίῳ κωμῳδιοποιῷ, cui aequalis Apollodorus Carystius, Athen. XIV. p. 664." *Reines.* Eadem Ionsius de S. H. Ph. p. 198. 11. κατὰ τὴν ρμε' Ὀλυμπ.] Sic recte habent MSS. Pariss. Priores vero editt. hic gravi mendo laborant, quippe in quibus legitur, κατὰ τὴν με' Ὀλυμπιάδα, omisso ρ': quae immanis est differentia. *Küst.* Vid. Sarravii ad Salmas. Ep. 186. et responsum Salmas. 187. qui κατὰ τὴν με in regio cod. reperiri scriptum testatur. *Hemst.* μεν Med. ρμε' occuparat Scaliger in Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῇ. Dedit tamen Gaisf. ρμδ' cum A. B. E. V. Mox vide dicenda in v. Ἀριστώνυμος. 12. Ἀριστόχειρ. ὁ γενναῖος] Ex Schol. Sophocl. Ai. 935. ut Portus observavit. *Küst.* Zon. p. 290. Scribendum erat, Ἀριστόχειρ ἀγών. ὁ γενναῖος π. τὰ ἀρ. 15. δογμάτων] λόγων E pr.

scurrili turba in iudicio effutiret, vix ferendus esse mihi videretur. — Aristoteles naturae scriba fuit, calamum in mentem intingens, qui fortasse nihil rerum utilium, quamvis artificiosius et accuratius elaboratum esset, recusare debebat. Et Ἀριστοτέλειος λόγος. Ἀριστοτόκεια. Praestantem sobolem gignens. Ἀριστοφάνης. Aristophanes, Rhodius sive Lindius (quamquam alii Aegyptium, alii vero Camirensem dicunt), usu vero Atheniensis (ab iis enim in civitatem ascriptus est), comicus, filius Philippi, in scena certavit Olympiade CXIV. tetrametri et octametri inventor. filios habuit Ararotem, Philippum, Philetaerum, comicos. quidam eum etiam servili loco genitum fuisse tradiderunt. Fabulae eius sunt LIV. quarum quas etiamnum versamus, sunt hae: *Acharnenses, Ranae, Pax, Ecclesiazusae, Thesmophoriazusae, Equites, Lysistrata, Nubes, Aves, Plutus, Vespae.* Ἀριστοφάνης. Aristophanes Byzantius, grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, discipulus Callimachi et Zenodoti (quorum illum iuvenis, hunc vero puer audierat), et praeterea Dionysii Iambi, et Euphronidae Corinthii vel Sicyonii. vixit Olympiade CXLV. Ἀριστόχειρ. Manu strenuus. Et Ἀριστόχειρ ἀγών. Ἀρίστων. Aristo, Platonis pater. *Et Platonis filii Aristonis dogmata penitus imbibit: quippe quem nec Timaeus fugiat, quamvis recondita erudi-*

οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἄν, εἰ καὶ σφόδρα γραμμικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις, οὔτε ὁ Φαίδων, οὔτε ὁ Γοργίας· οὐμενοῦν οὐδὲ ἄλλος τις τῶν γλαφυρῶν καὶ ἀγκυλωτέρων διαλόγων, ὁποῖος ὁ Παρμενίδης.

Ἀριστώνυμος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἥλιος ῥιγῶν, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

** Βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος· καὶ προέστη τῆς τοῦ βασιλέως βιβλιοθήκης μετὰ Ἀπολλώνιον, ἔτος ἄγων ξβ'. διασκευασθεὶς δὲ ὡς βουλόμενος πρὸς Εὐμενῆ φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἱρκτῇ χρόνον τινά. ἠφείθη δὲ καὶ ὑπὸ στραγγουρίας τελευτᾷ, ἔτη βεβιωκὼς οζ. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πάνυ πολλά.

Ἀρίστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς ἦν. Ἀριστοφάνης·

Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι,
εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Καὶ Ἀρίστυλλος κεχηνώς. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

οὗτος αἰσχροποιός, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει.

Ἀρίστοιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀριφράδης. οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνών. κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης·

Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται.
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός· οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην·
οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδον.

τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δέ, Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥη-

---

2. *γραμματικῇ*] Legerim potius *γεωμετρικῇ*. *Küst.* Toupius [I. p. 83.] reponendum monet *γραμμικῇ* ex Agathia II, 28. p. 66. ed. Paris. Vid. infra v. *Χοσρόης*. Et *γραμμικῇ* diserte A. V. De horum verborum permutatione consulantur Bastius et Schaeferus in Gregor. p. 284. *Gaisf.* Adde Bakium in Cleomed. p. 357. 7. *Ἀριστώνυμος — ῥιγῶν* *Eudocia* p. 68. his subiunctis, *καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ εὑρίσκονται λόγου ἄξια.* 8. *ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.*] Lib. VII, 8. *Küst.* P. 284. et 287. 10. *Φιλαδέλφου*] *φιλοσόφου* B. E. Mox error verborum *καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος* animadversus, cum Philadelpho Energetes successerit, movit Weichertum *über das Leben u. d. Gedicht des Apollon.* p. 11. ut *καὶ* post *αὐτὸν* suppleret, quae durissima foret et propemodum incredibilis dicendi ratio. Alia molitus est Ionsius p. 101. His perspicacior intellexit Clintonus F. H. II. p. 517. tum Aristonymos comicum et grammaticum inter se diversissimos fuisse, tum Suidam grandi verborum defectu laborare. Sed diligentissimam operam hoc in loco Meinekius collocavit Quaest. Scen. II. p. 40. sq. Qui cum et Aristonymi poetae memoriam cum temporum rationibus tum genere rerum prorsus abhorrere vidisset, tum Aristonymum, qui clarissimae bibliothecae praefuisset, nullum tot antiquitatis monumentis esse consignatum: posteriorem glossae partem, luxatam illam et proprio lemmate defectam, ad Aristophanem Byzantium rettulit. Huic qui litterarum ordinem opposuit a Suida diligenter servatum, Rankius de Vita Aristoph. p. CVI. omnia continuo tenore cum v. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος* copulavit, nimis patienter mirificam orationem concedens hanc, *γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλυμπιάδα, βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ . . . Φιλοπάτορος.* Et particulas quidem glossarum fortuitis vel speciosis erroribus divelli potuisse docet v. *Σιμμίας Ῥόδιος*: reliquorum autem emendationem si minus verborum *μετὰ Ἀπολλώνιον* significatio, cum Apollonius post Eratosthenem A. 194. defunctum ad regiam bibliothecam accesserit, aut Eumenis nomen, qui A. 197. rerum est potitus, at certe Aristophanis tempora commonstrant, qui principe Philadelpho natus sub Epiphane (h. e. *γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλ.*) floruerit. Itaque nullus in tali narratione locus Philadelpho videtur relinquendus, qui compendio librariorum originem debet; eoque sublato non ineptum coniectare, *διέτεινε δὲ μέχρι Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύοντος.* Tanto sane molimine opus fuit, ut Aristonymus grammaticus, quem suffragante Hermanno negamus in natura rerum extitisse, funditus removeretur. 13. *ξδ'*] *ξμ'* A. *ξβ'* B. V. E. Qui numerus si recte se habet, Aristophanes diem obiit sub Ptolemaeo Philometore. *βουλόμενος*] *βουλευόμενος* A. 19. *Ἀρίστυλλος*] *Ἀρίστυλος* Gaisf. cum A. B. E. Med. item in seqq. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 672. 74. (642.)

2. *εἴ γε*] *εἴ σε* A. *αὐτοῦ* libri. 4. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 314. sq. 5. *Σὺ δ' ὡς Ἀριστ.*] *ὡς* om. A. C. E. 7. *αἰσχροποιός*] *αἰσχρὸς ποιητής* A. B. C. V. E. ortum illud ex falsa Scholiorum scriptura. 9. *Ἀρίστοιχος*] Profectum arbitror ab *Ἀρίσταιχμος*, quod perperam ante gl. *Ἀρισταίνετος* inculcabatur. 10. V. Schol. Luciani Pseudolog. 3. *γυναιξὶ συνών*] *σὺν γυναιξὶν ὢν* E. 11. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 1286 — 89. 12. *ἐστὶ μὲν* expungenda. 17. *αὐτοῦ* libri. *αἰσχροῖς*] *αἰσχραῖς* A. E. *ἡδον*] Sic libri: scribendum vero *ἡδοναῖς λυμαίνεται.* 18. *τούτεστι — σπέρμα*] Haec ad interpretationem sqq. *τὴν ἀπόπτυστον δρόσον* referuntur. Omnino sunt ista vehementer perturbata: nam et praegressa *κιθαρῳδὸς δὲ ἦν* pertinent ad Arignotum, et posteriora *καὶ Πολυμνήστεια* pro lemmate debebant distingui, quibus explicandis essent, *καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.* Tandem resecandi sunt versus 1293, 94. *Εἴ τις οὖν κτλ.*, quorum pars ex v. *Πολύμνηστος* potest emendari, unde hanc laciniam putes esse derivatam. 19. *ἀῤῥητοποιός* E.

---

tione lineari plenus sit et naturae motus scrutetur: neque Phaedo, neque Gorgias: adeoque nullus alius elegantiorum et subtiliorum dialogorum, qualis est Parmenides. **Ἀριστώνυμος**. Aristonymus, comicus. inter huius fabulas est *Sol algens*, quam laudat Athenaeus in *Dipnosophistis*. ** regnante Ptolemaeo Philopatore et successore eius: ac post Apollonium regiae Bibliothecae praefuit, annum agens LXII. sed cum fugam habitu mutato moliretur ad Eumenem, ad tempus in carcere custoditus est. postea vero dimissus ex stranguria decessit anno aetatis LXXVII. scripta eius permulta sunt. **Ἀρίστρατος**. Nomen proprium. **Ἀρίστυλλος**. Aristyllus, fellator. Aristophanes: *Hoc demum est foedum dictu.* [*Sed multo foedius,*] *si te osculetur Aristyllus, dicens te patrem suum esse.* Et, Aristyllus hians. Aristophanes: *Tu vero tanquam Aristyllus hians dices, sequimini matrem porcelli.* hic Aristyllus erat fellator, et propter foedum oris abusum hiare semper solebat. **Ἀρίστοιχος**. Nomen proprium. **Ἀριφράδης**. Ariphrades male audiebat, quod cum mulieribus semper versaretur. erat autem citharoedus. Aristophanes: *Ariphrades est improbus: quamquam id quidem affectat; neque improbus solum (quod quidem non facile attendissem), immo totus ex improbitate conflatus, qui insuper aliquid invenerit. linguam enim suam foedis voluptatibus polluit, pudenda lingens.* Ariphrades, Polymnestus, Oeonichus ore in-

τοποιοί. καὶ Πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.

Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα φυλάττεται,
μή ποτ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πιέται ποτηρίου.

Καὶ αὖθις·

Ἀρίφραδες, παῦσαι ληρῶν.

Ἀῤῥίχους. θηλυκῶς, τὰς ἀῤῥίχους, ἡ ἀῤῥίχη. ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινον. ἡγητέον οὖν ἐκ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι, διάφορον δέ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι σωράκων τι εἶδος ἀῤῥίχους.

330 Ἄρθμια. φίλια. Ἡρόδοτος· Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἡμῖν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Καὶ Ἀρθμήσαντες, φίλοι γενόμενοι.

Ἀρθρέμβολα. ὀνόματα βασανιστηρίων. παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸν ἐμβαλλόμενον.

Ἀρθροπέδαν.

Ἀρθροπέδαν στεῖμόν τε καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
σφῦραν.

Ἀρκάδας μιμούμενοι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχιμώτατοι Ἑλλήνων γενόμενοι ἰδίᾳ μὲν οὐδένα ἐνίκησαν, ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Ἀρκὰς οὖν, Ἀρκάδος, Ἀρκάδι.

Ἀρκαδία. χώρα. καὶ ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυναικὸς Ζήνωνος στήλη ἐστὶν ἐν Ἀρκαδιαναῖς, ἐν τοῖς πλησίον μέρεσι τῶν βάθρων τῶν λεγομένων Τόπων, ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου· ἔνθα Ζήνων ἔκρινε τοὺς μετὰ Βασιλίσκου. καὶ Σί-.

---

8. Ἀρίφραδες] Aristoph. Ecclesiaz. 129. ubi legitur, παῦσαι λαλῶν. *Küst.* Statim delevi cum V. C. glossam e Zon. p. 290. invectam, Ἀρίφρων. ὁ κακῶς φρονῶν. Ubi Küsterus: „Malim ὁ καλῶς φρονῶν." 9. Ἀῤῥίχους] Ex Schol. Aristoph. Av. 1309. Attigerunt Lex. Seg. pp. 208. 446. θηλυκόν] θηλυκῶς A. E. κόφινοι] κοφιν A. κόφινον C. E. Schol. Aristoph. 12. Delevit in fine Gaisf. cum omnibus MSS. Ὅτι αἱ ἀῤῥίχαι εἶδος κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν, ducta ex v. Ἀνεῤῥιχῶντο. 13. Ἡρόδοτος] Libro IX, 9. Cf. Gl. in VI. 83. Frustra Schweighäuserus in Lex. Herodoteo desiderabat additamentum huiusmodi: καὶ Ἄρθμιοι, φίλοι. ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος. 14. ἄμμιν] ἡμῖν dedi cum Zon. p. 304. et A. B. Om. E. ἡμῖν ἐόντων μὴ ἀ. Herod. Tum ἀριθμίων C. 15. Ἀρθμήσαντες] Homer. Il. η. 302. *Küst.* Addatur Eunapius V. Soph. p. 63. Cf. Zon. p. 308. 16. Ἀρθρέμβολα] Sumpsit credo Suidas ab Iosepho de Maccab. p. 508. 511. *Hemst.* Priorem locum notavit Toupius. Addas intpp. Hesychii. Hinc supra gl. Ἀθρέμβολα confecta est. Cf. Zon. p. 304. ὀνόματα] Immo ὄνομα.

1. Ἀρθροπέδαν] Ἀρθρωπέδαν bis B. E. 2. Versus Phaniae Ep. IV, 3. Anth. Pal. VI, 297. στεῖραν] στεῖμον A. V. C. στειμον V. ap. Gron. Em. p. 72. στῆμον Anthol. στεῖαν B. E. Ceterum ex eodem V. στεῖραν affert Iacobs. in A. Pal. p. XLVII. 5. Ἀρκάδας] Kuhn. in Pausan. p. 599. *Hemst.* ἐπὶ τῶν ἑτέροις πον.] Apud Zenobium et Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων: quod interpres vertit: *in eos, qui frustra laborant.* Sed male. Legendum enim est, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Proverbio huic simile est illud, quo utitur Ioannes Tzetzes in Epistola quadam inedita (quae extat inter reliquas eius Epistolas ἀνεκδότους in cod. Biblioth. Reg. Paris. 2565.) Τετράδι δὲ ὡς ἔοικε γεννηθεὶς ἄλλοις πονῶ. Alludit ad labores Herculis. *Küst.* ἑτέροις, item alibi ἄλλοις Arsenius p. 76. Adde Hesychium. 7. ἐνίκησαν μὲν οὐδένα] μὲν οὐδένα ἐνίκησαν A. E. C. 8. παροιμίᾳ] κωμῳδίᾳ C. 9. Πλάτων] Nisi forte male intellexit Suidas poetae verba, ut non de semet ipso sed de alio poeta comico, fortasse Aristophane, haec Platonem dixisse statuamus. Quam suspicionem confirmat quodammodo quod ex incerta Platonis fabula Zenob. VI, 7. servavit proverbium τετράδι γέγονας, quo in eadem causa contra Aristophanem usi sunt Aristonymus, Sannyrio, alii. etc. *Meinek.* Qu. Scen. II. p. 12. His equidem non multum tribuam: at si quis Eustath. in Il. β'. p. 302. contulerit fusius eadem disserentem, grammaticos intelligat in ista proverbiali doctrina satis prudenter esse versatos. 11. Ἀρκὰς . . . Ἀρκάδι om. vulg. 13. Ὅτι Ἀρκαδίας — στήλη] Haec totidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constant. Num. XXXVII. p. 19. eademque repetuntur infra v. Στήλη. *Küst.* 16. ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου] Codinus habet ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχιστρατήγου μέρεσιν: quorum verborum idem est sensus, scilicet, *in regione S. Archangeli Michaelis*; ut recte Lambecius. Hac enim significatione vox Ἀρχιστράτηγος apud Graecos recentiores frequenter capitur, ut vel ex Ducangii Glossario Graeco constat. Porti igitur versio ferenda non erat, qui locum hunc sic verterat: *In prae toris domo*, i. e. *in praetorio. Küst.* 17. Βασιλίσκου] Βασιλίσκον B. E. Edd. ante Küst. Σέκρετον] De significatione huius vocis vide Lambecium in Codinum loco laudato et Valesium in Amm. Marcell. p. 87. *Küst.*

---

fando ad obscenas voluptates abutebantur. nam Polymnestus quoque eiusdem obscenitatis causa ab comicis exagitabatur. *Quisquis igitur eiusmodi virum toto animo non detestatur, cum eo ex eodem poculo nunquam libet bibere.* Et iterum: *Ariphrades, desine ineptire.* Ἀῤῥίχους. Est generis feminini. dicitur enim ἡ ἀῤῥίχη. quidam vocem illam interpretantur de cophino. sed existimandum est esse quidem eiusdem generis, nonnihil tamen diversa. et nostro adhuc tempore quoddam vimineorum genus, quo ficus portantur, ἀῤῥίχους vocant. Ἄρθμια. Amica. Herodotus: *Si Athenienses non sint nobis amici, sed cum barbaris societatem ineant.* Et Ἀρθμήσαντες, qui amici facti sunt. Ἀρθρέμβολα. Instrumenta, quibus homines torquentur. inde dicta, quod quibus admoventur, eorum artus detorquent. Ἀρθροπέδαν. *Arthropedam * et glebas frangentem malleum.* Ἀρκάδας μιμούμενοι. *Arcadas imitantes.* proverbium de iis dictum qui aliis tantum laborant. Arcades enim, Graecorum bellicosissimi, suo quidem nomine bellum gerentes vicerunt neminem, aliis vero opem ferentes multos. hoc proverbio usus est Plato *Pisandro.* qui cum pauper esset, comoedias a se compositas aliis vendebat; unde Arcadas dixit sese imitari. Ἀρκαδία. Arcadia, regio, et nomen proprium. — Arcadiae, secundae uxoris Zenonis, statua collocata est in thermis Arcadianis, prope gradus, qui vocantur Topi, in regione S. Michaelis Archangeli: ubi Zeno iudicium exercuit in eos, qui Basilisci partes secuti fuerant, et locum illum fecit Secretum.

κρετον τὸν τόπον ἐποίησεν. τῆς δὲ ἑτέρας αὐτοῦ γυναικὸς πρώτης Ἀριάδνης καὶ αὐτοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ.

Καὶ παροιμία·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω.

ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

Ἀρκάδιος. γραμματικός, Ἀντιοχεύς. ἔγραψε Περὶ ὀρθογραφίας, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, Ὀνοματικὸν θαυμάσιον.

Ἀρκαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. φιλόσοφος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Φημί.

Ἀρκεῖν. βοηθεῖν. Γέγονε γὰρ οὗτος οὐδαμῶς εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἱκανὸς ἀρκεῖν καὶ προστατεῖν πραγμάτων.

Ἄρκειος κεφαλή. καὶ Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον δέ, τὸ ἱκανὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀρκούντως ἔχειν. ἀπηρτισμένως εἶναι.

Ἄρκου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητεῖν προςποιουμένων.

Ἀρκῶ. δοτικῇ· ἰσχύω, ὑπομεῖναι δύναμαι. 331

Ὁ πολὺς ἤδη βίοτος ἀπολέλοιπεν, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.

Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι.

Ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις. ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν, κροκωτὸν ἠμφιεσμέναι, οὔτε πρεσβύτιδες ί ἐτῶν οὔτε ἐλάττους έ, ἀπομειλισσόμεναι τὴν θεόν· ἐπειδὴ ἄρκτος ἀγρία ἐπιφοιτῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δήμῳ Φλαυιδῶν· καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις σύντροφον γενέσθαι. παρθένον δέ τινα προςπαίζειν αὐτῇ, καὶ ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν

4. παροιμία] χρησμὸς E. suprascripto παροιμία. 5. Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς] Proverbium hoc sive potius oraculum legitur etiam apud Diogenianum, Herodotum lib. I, 66. Stephanum Byzantium v. Τεγέα, Eustathium in Homerum p. 301. et alios. *Küst.* μεγάλα ἢ ἀσύμφορα Arsenius p. 75. οὔτοι] οὔτω A. οὔτι B. E. οὔ τι γε Med. 9. συντάξεως] συντάξεων V. τῶν om. A. 10. Ὀνομαστικὸν] ὀνοματικὸν dedi cum A. B. V. Med. Scripsit Arcadius, Herodiano praeeunte, de nominum classibus et proprietate declinandi: vide vel Choerobosc. p. 1193. καὶ addit A. 12. φιλόσοφος] ὁ φιλόσοφος B. E. Med. φιλόσοφος et seqq. om. V. Mox delevit Gaisf. cum omnibus MSS. ἄρκευθος. εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὴν ὀσμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ ἀποστρέφονται: quae descripta sunt ex Etym. M. p. 144. sive Zon. p. 299. 14. Ἀρκεῖν] Mirum ni vitiosa scriptura deceptus fuerit Suidas: ἄρχειν enim huic loco plane convenit. *Hemst.* Ἄρχειν item Valckenarius. Glossam cum v. Ἀρκῶ conflavit Zon. p. 308.

1. Ἄρκειος] V. Dio Chrysost. T. I. p. 235. Post κεφαλή Zon. p. 298. ἡ τῆς ἄρκου. Ἄρκιον] Schol. Il. β'. 393. coll. Zon. p. 304. 3. ἔχει] ἔχειν A. B. V. E. C. et sic scribendum vidit Dukerus Addend. Thucyd. p. 672. suspicatus Suidam respicere huius scriptoris VI, 100. ἀρκούντως ἔχοι ex Euripid. Hec. 318. ascripsit Gaisf. 4. Ἄρκου] Aristaenet. Ep. II, 12. ubi recte legitur ἄρκτου. *Toup.* ἄρκτου Arsenius p. 76. copiose haec interpretatus. Cf. Lex. Seg. p. 445. In scriptura ἄρκου Gaisf. attulit Iacobs. Anthol. Pal. p. 696. 5. Post προςποιουμένων extabat glossa perperam ex v. Ἐκτόπως traducta: Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει. εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ, ἐν μυστηρίῳ. Eam delevi cum V. C. Malebat etiam Gaisf. omissam, cum pleraque videret esse prorsus aliena. Ceterum ἐν ante παραβύστῳ addiderant A. B. E. Med. 6. ἰσχύω] ἰσχύς A. ἀρκῶ ἰσχύω E. ἀρκῶ ἰσχύω Med. 7. Ὁ πολὺς] Verba non satis composita Sophoclis Elect. 184 — 86. Σοφοκλῆς ante ὁ πολὺς inserit E. 8. Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι] Vide Schol. Sophocl. Ai. 853. 9. ἢ Βρ.] ἢ Βρ. Gaisf. cum A. B. C. Med. Scripsimus ἡ Βρ. ἐν Βραυρωνίοις] Integrum hunc locum Suidas procul dubio descripsit ex Scholiasta aliquo deperdito in verba illa Comici Lysistr. 646. Κατχέουσα κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις. Sic enim cum Biseto versum hunc legerim, quem omnes editt. corruptum exhibent. Extant hodie adhuc in Bibliotheca Oxoniensi, itemque inter libros Isaaci Vossii, Scholia quaedam inedita in *Lysistratam* Aristophanis, antiqua sane et bonae notae, in quibus locus laudatus comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas sua descripsit. Verba Scholiastae illius inediti, quoniam notatu digna sunt, hic describam. Ἀρκτωμιμούμεναι τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκτευόμεναι δὲ τῇ θεῷ κροκωτὸν ἠμφιέννυντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Μουνυχίᾳ. ἐπιλεγόμεναι παρθένοι, οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὔτ' ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι, ἐκμειλισσόμεναι τὴν θεόν· ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον, οἶμαι, ἀνῃρηκότες τῇ θεᾷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων· Ἀγχίαλον Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείας. δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι· καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφον φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον. ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμεῖσθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν κροκωτὸν φοροῦσαν. καὶ τοῦτο ἀρκτεύεσθαι ἐλέγετο. Haec egregie confirmant, quae Suidas hoc loco tradit. *Küst.* 11. οὔτε πρεσβύτιδες ί ἐτῶν] Huc spectant verba Hesychii v. Δεκατεύειν: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπρασσον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι. Confer etiam Harpocrat. v. Δεκατεύειν, et ibi Maussacum. *Küst.* πρεσβύτεραι Porsonus cum Schol. 13. Φλαυιδῶν] Meursius corrigit Φιλαϊδῶν: quem vide De Popp. Attic. v. Φιλαΐδαι. *Küst.* Φλαυίδων *V. Desideratur etiam τῷ post δήμῳ.

primae autem uxoris eius Ariadnae ipsiusque Zenonis statuae collocatae sunt ad portam regiam. — Et proverbium: *Arcadiam a me petis? rem magnam petis, quam tibi non daturus sim.* dicitur de iis qui magna neque utilia petunt. Ἀρκάδιος. Arcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit de Orthographia. De Constructione partium orationis. De Nominibus, opus admirabile. Ἀρκαῖος. Nomen proprium. Ἀρκεσίλαος. Nomen proprium philosophi. Vide in verbo Φημί. Ἀρκεῖν. Opem ferre. *Hic enim nullo modo contemnendus est, sed satis idoneus ad opem ferendam et ad res publicas gerendas.* Ἄρκειος κεφαλή. et Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον vero, sufficiens et utile. Ἀρκούντως ἔχειν. Satis esse. Ἄρκου παρούσης. *Ursae praesentis vestigia quaeris.* de iis qui simulant se praesentia quaerere. Ἀρκῶ. Dativo iungitur: valeo, tolerare possum. *Magna vitae pars iam praeteriit, nec possum amplius sustinere.* Ἀρκτέον. Imperandum est. Ἄρκτος. Puellae, Ἄρκτοι vocatae, Dianae festum celebrabant, deae illius placandae causa, crocota indutae, et tamen neque maiores decennibus essent nec minores quinquennibus, ursa enim fera, ut aiunt, relictis silvis in pago Philaidarum degens contubernio hominum omnem tandem feritatem posuerat. cum autem virgo quaedam cum ea luderet petulantiusque tracta-

ἄρκτον, καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου· ἐφ' ᾧ ὀργισθέντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατακοντίσαι τὴν ἄρκτον, καὶ διὰ τοῦτο λοιμώδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν. χρηστηριαζομένοις δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἶπε λύσιν τῶν κακῶν ἔσεσθαι, εἰ τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ποινὰς ἀρκτεύειν τὰς ἑαυτῶν παρθένους ἀναγκάσουσι. καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ.

Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι ἀρκτεύειν ἔλεγε. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι [ἄρκτοι] καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ.

Ἀρκτῖνος, Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιός, μαθητὴς Ὁμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου· γεγονὼς κατὰ τὴν θ' Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τῶν Τρωικῶν.

Ἄρκτος. τὸ ζῷον· καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης· ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστήρ. Καὶ Ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικός.

Ἄρκυς. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον. τὰ λίνα, ἃ ἱστᾶσι πρὸς ἄγραν τῶν λεόντων. παρὰ τὸ ἕλκω, τροπῇ τοῦ λ̄ εἰς ρ̄. ἢ παρὰ τὸ ἀγρεύειν. ἢ παρὰ τὸ εἴργειν, τὸ κωλύειν. τοῦ δὲ ἄρκυς ἐκτείνεται ἡ ὑστέρα συλλαβή, ὁμοίως ἐπί τε τῆς ὀρθῆς καὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. καὶ ἄρκυς γὰρ καὶ τὰς ἄρκυς. Καὶ 332
Ἀρκυωρός, ὁ φύλαξ ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λίνα, φυλάττων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγετικὰ πάντα λίνα. Καὶ Ἀρκυωρεῖν, τὰς ἄρκυς τηρεῖν· αἵ εἰσι θηρευτικὰ λίνα.

Ἅρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. Καὶ παροιμία, Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων.

Ἁρμαθαίμ. τόπος.

Ἁρμαλιά. ἡ τροφή.

Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν.

Ἁρμάτειος τροχός. ἁρμάτειος δὲ νόμος, καὶ ἁρμάτειον μέλος, ἀπὸ ἅρματος.

---

3. λοιμώδη] λιμώδη E. 4. τοῖς Ἀθηναίοις] αὐτοῖς E. 6. τινὰς] ποινὰς A. V. (ap. Gron. Em. p. 73.) C. 7. οἱ Ἀθ.] οἱ om. E. C. 8. ἀρκτεύσειε] ἀρκτεύσει ἐν B. ἀρκτεύσειεν C. 10. Observatio ex Harpocratione ducta, quae praegressis erat iungenda. 11. ἔλεγον] ἔλεγε A. C. Lex. Seg. p. 444. Vid. Reitz. in Schol. Luciani Catapli init. T. I. p. 620. 12. ἄρκτοι] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex Harpocratione revocavi. *Küst.* Deest ἄρκτοι A. B. V. E. C. neque habet MS. Lexici Seg. Agnoscit Pal. Harpocr. 13. Εὐριπίδης] In fabula deperdita, scil. Ὑψιπύλῃ. Omittitur a Musgravio. *Burn.* Matth. fr. XIII. δηλοῖ] om. Lex. Seg. ubi plura subiiciuntur. 14. Ἀρκτῖνος] Ei a nonnullis tributa est Titanomachia, quae ab aliis Eumelo Corinthio tribuitur. Athen. I. p. 22. et VII. p. 277. ex eius libro citat duos hexametros. Commissus cum Lesche et ab eo victus est, Clem. Alex. Strom. I. p. 244. Vixerit igitur XXX. Olymp. in quam eum etiam refert Eusebius. *Reines.* Vide Corsini Fast. Att. T. III. p. 2. seqq. Procli Chrestomathiae fr. editum post Hephaestionem p. 483. Heynii Excurs. 2. ad Aen. II. Ceterum Ἀρκτῆνος A. *Gaisf.* 16. Ἀρτέμων] V. Ionsius de S. H. Ph. IV. p. 251. 17. τετρακόσια] $\frac{\bar{\lambda}}{\upsilon\iota}$ V. υι E. 19. Zon. p. 291. ἀστροθέτημα etiam *Eudocia* p. 80. cf. v. Ἀστήρ. 20. Ἀρκτοῦρος καὶ Ἀρκτοφύλαξ Harpocratio.

1. καὶ omitte cum Lex. Seg. p. 445. ἀστήρ] Post h. v. λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ omiserunt A. B. C. E. V. neque agnoscit Lex. Seg. Sed Lex. Rhet. p. 205. Ἀρκτοῦρον τὸν ἀρκτοφύλακα, ὃν καὶ Βοώτην καλοῦσιν. 6. τὸ κωλύειν] τοὺς ἰχθῦς accedit in Cram. Anecd. II. p. 427. ἐκτείνεται — τὰς ἄρκυς Lex. Seg. p. 445. unde legendum αἱ ἄρκυς γάρ. 7. καὶ τῆς αἰτιατικῆς om. *V. 9. ὁ τὰ] ὁ om. A. B. E. *V. Lex. Seg. p. 445. Harpocr. Extat in Anecd. Cram. II. p. 490. τουτέστιν Gaisf. Qui delevit in fine gl. καὶ ἄρκυσιν cum A. C. *V. 14. Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ] Originem huius proverbii exponit Strabo lib. IX. p. 404. quem consule. *Küst.* γινομένων] γενομένων A. B. V. E. C. 16. Ἁρμαθαίμ] Reposui Ἁρμαθαίμ, quod habent *V m. sec. et Zon. p. 291. diserteque praecepit Herodianus Epimer. p. 166. Id haud scio an probari debuerit in v. Ἀλχαίνης. 17. Ἁρμαλιά] V. Etym. M. p. 145. et MS. ap. Gaisf. P. Gr. Min. T. III. p. 272. 18. Ὧν ἄπο] Leonidae Alex. XXX. extr. Anthol. Pal. VI, 302. οἴσεαι] οἴσετε B. εἴδετε E. Delevit statim Gaisf. cum A. V. C. τὸ ἁρμάμαξά τινες ψιλοῦσι παραλόγως. Ea habet E. praefixo lemmate Ἁρμάμαξα, et mox ἁρμάμαξα, additis inter vss. εἶδος ἁμάξης. Idem delevit gl. alteram cum iisdem MSS. Ἁρμαμεντηρία: de quo vid. Ducangii gl. Gr. 20. ἁρμάτειον μέλος] Quid sit ἁρμάτειον μέλος pulchre explicat Etymologus, quem consule. *Küst.* Adde Schol. Eurip. Orest. 1385. Ἁρμάτιος et ἁρμάτιον MSS. et Med. ἀπὸ ἅρματος] τὸ ἀπὸ τοῦ ἅρματος posuit Gaisf. nulla codicis nota. Idem post ἅρματος delevit cum omnibus MSS. ὅπερ ἐποίησαν ἐφ' Ἕκτορι ἑλκομένῳ ὑφ' ἅρματος.

---

ret, ursa irritata eam unguibus vulneravit: qua re irati fratres eam telis confecerunt. cum igitur ea de causa pestilens morbus Athenienses invasisset, oraculum consulentibus responsum est, remedium mali fore, si filias suas ad expiandam ursae caedem tanquam ἄρκτους consecrari iuberent. quare Athenienses sciverunt, ne qua virgo nuberet, nisi prius in memoriam ursae sacra Dianae fecisset. *Ἀρκτεῦσαι.* Lysias virginum consecrationem quae ante nuptias in honorem Dianae fiebat, ἀρκτεύειν vocat. virgines enim sic consecratae appellabantur ἄρκτοι: ut Euripides et Aristophanes docent. *Ἀρκτῖνος.* Arctinus, Telei filius, a Naute oriundi, Milesius, epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemo Clazomenius in libro de Homero. vixit Olympiade nona, quadringentis annis post bellum Troianum. *Ἄρκτος.* Ursus animal. item sidus, sic vocatum, quod perpetuo movetur. Arcturus autem dicitur tum integer Bootes, tum peculiariter stella, quae est sub ipsius zona. Et Ἀρκτῷος, orientalis. *Ἄρκυς.* Venatorium rete. retia venatoria, quae venatores explicant ad leones capiendos. ab ἕλκω, mutato λ̄ in ρ̄. vel ab verbo ἀγρεύειν, venari. vel ab εἴργειν, coercere. Vocis vero ἄρκυς posterior syllaba producitur, tam in recto quam accusativo casu, sive αἱ ἄρκυς sive τὰς ἄρκυς. Et Ἀρκυωρός, qui retia custodit. haec autem omnia retia sunt venatoria. Et Ἀρκυωρεῖν, custodire retia. *Ἅρμα.* Locus Atticae. Et proverbium: *Cum per Harma fulgurarit*: quod dicitur de iis quae tarde fiunt. *Ἁρμαθαίμ.* Locus ita vocatus. *Ἁρμαλιά.* Alimentum. *Unde largiorem auferes victum.* *Ἁρμάτειος τροχός.* Et ἁρμάτειος νόμος, sive ἁρμάτειον μέλος, carmen a curru ita dictum.

Ἁρμάτιος. οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. ἐσφάγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπερήσθησαν οἱ πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς στασιάζοντας ὅσους λάβοι τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπεν. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὅντινα ὁ Ἁρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβάρων ἥκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως τὸ μὲν πρῶτον Κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἑστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς μιαιφόνου.

Ἁρματηλάτης. ὁ ἡνίοχος.

Ἁρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς ἐπείπερ ὡς συγγενεῖ τῷ Ἁρμάτῳ ἀδεῶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφίσι τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. ῥίψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ᾽ ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκστροφαὶ συνεχεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ᾽ ὄψιν στεγομένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίᾳ μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας ἦγε τοῦ τὸν ἐραστὴν ἔχειν ἐν τῇ πολιτείᾳ τὰ πρωτεῖα. ὁρῶν δὲ Θεοδώριχος τιμώμενον ἐκ πάντων Ἁρμάτον, ἤσχαλλεν ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. ὁ δ᾽ Ἁρμάτος ἔκ τε φορᾶς χρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθεὶς οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ᾽ ἀνδρείᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδε ἡ ἄλη ἐκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. ὃς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ᾽ ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύῤῥος, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν ὡς Πάρις.

---

1. *Ἁρμάτιος*] Huius Harmatii mentionem facit Candidus apud Photium et Malchus in Excerpt. Legat. p. 94. ubi Cantoclarus, infelix sane interpres, vocem *ἁρματίῳ* esse putavit ab *ἁρμάτιον*, *currus*, cum sit ibi nomen proprium Harmatii, de quo Suidas hic agit. *Küst.* Malchus Nieb. p. 274. *τῇ Ζηνωνίδι*] *Ζηνωρίδι* B. E. 3. *δὲ* om. V. 5. *πρὸς* aut mendosum est aut ad orationem illud referendum nunc interceptam. *τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτ.*] Eandem crudelitatem Harmatii paucis verbis attingit Malchus loco laudato. *Küst.* 6. *Ὀνόουλφος*] *Ὀνούολφος* B. E. *Ὀνόουλος* Med. a Niebuhrio correctum, qui Malcho reliquit *Ὀνούλφου* p. 251. *Ὄνουλφος* Photio cod. 78. monente Reinesio; *Ὀνόουλφις* pristina Suidae glossa. 13. Glossa perperam invecta. Cf. Zon. p. 291. 14. Candido hanc narrationem ascripsit Toupius II. p. 220. Eidem tamen Malcho concessit Niebuhrius p. 272. sq. Nobis haec ab Malchi dictione videntur abhorrere; quamquam utri forma nominis *Ἁρμάτος* placuerit ne per Photium quidem satis est exploratum. 16. *Ζηνωνίδι*] *Ζηνωρίδι* B. E pr. 17. *καὶ* om. vulg. *εὐπαροδεύτου*] Id ad mediocritatem sive speciem superficiariam referri videtur. 19. *ἐγένοντο* E. *παρεκστροφαὶ*] Novicia vox: id est, ut opinor, *clandestini susurri hominum in angulum deflectentium.*

1. *στεγομένου*] *γενομένου* E pr. Mox *κοινωσάμενος* B. E. 5. *πόλει*] *πολιτείᾳ* dedi cum A. Tum *Θεοδώριχος* codd. omnes, *Θεοδόριχος* edd. ante Gaisf. 7. *Ἁρμάτων* A. Quae sequuntur repetita sunt in v. *Σωμασκία*. 10. *οὐδένα — τοῦ οἴκου*] Haec leguntur etiam supra v. *Ἄλη*. *Küst.* Unde petendum *ἀνδρίᾳ*. 10. *ἐπεκράτει*] *ἐκράτει* A. *V. Mox legas cum priore glossa *ἀναλαβεῖν*. 11. *περιβαίνειν*] *προβαίνειν* E. Tum *ἐς* A. E. *V. *ἵππων* vulg. *περιβαίνειν ἵππον* Toupius II. p. 221. 84 (vid. infra vv. *Περιβὰς* et *Σύρφαξ*) usum communem secutus, quem firmavit etiam Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1156. 14. *τοῦ οἴκου*] Hoc corruptum esse censeo. Quid enim sibi vult illud *τοῦ οἴκου*? Supra v. *Ἄλη* legitur *φρ. τοῦ ἵππου*: unde non displicet coniectura Porti legendum putantis *φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον*, i. e. *equis ferocis more sese iactare, et fastum quendam prae se ferre. Küst.* Fort. leg. *φρυάττεσθαι ἐπ᾽ ὄχου*, quod verum puto. Eurip. Electr. 798. *ἔξω τοῦδ᾽ ὄχον στείχοντα.* — Leg. sine dubio *καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄχλου*. Hesych. *δῆμον, ὄχλον*. *Toup.* *καταφρυάττεσθαι* miror ex uno Ox. ap. Porson. IV. p. 473. afferri. *ἵππου* V. pro *οἴκου*. *φ. ἵππου τρόπον* Portus, *ἵππου δίκην* Iacobs. in Achill. Tat. p. 403. quorum consilium non assequor. Videtur autem loci nomen recondi, velut Zeuxippi, de quo cf. vel Chron. Paschal. p. 285. B. 14. *ἐξῆρε — ὡς Πάρις*] Haec repetuntur infra v. *Σύρφαξ*. *Küst.* 19. *Πύῤῥος*] *ὁ Ἀχιλλέως* addit v. *Σύρφαξ*.

Ἁρμάτιος. Harmatius auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem et ipsum Basiliscum. occisus autem est a Zenone Imperatore, eiusque caede cives admodum sunt laetati. nam sub Leone quoscunque Thracum, qui seditionem moverant, cepisset, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero quidam eum interfecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris recens venientem humaniter susceperat, et primum Comitem, deinde vero Praefectum Illyriorum fecerat, et ad convivia magnam pecuniae vim ipsi praebuerat. ille vero barbarica perfidia et sanguinaria manu malam Harmatio gratiam rettulit. *Ἁρματηλάτης.* Auriga. *Ἁρμάτος.* Cum Basiliscus Imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permitteret, eaque consuetudo diutius duraret, et utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculosque in se invicem conicere, et vultus subinde convertere, et risu mutuo blandiri sibi coeperunt. cum vero dolorem tandem pareret amor, quem vultu tegebant, morbum suum Danieli eunucho et Mariae obstetrici aperuerunt, cumque medicina concubitus vix sanarunt. quo facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coli, aegre tulit praeferri sibi iuvenem, qui capillis tantum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus vero cum opum abundantia, tum honoris fastigio inflatus neminem fortitudine se praestantiorem putabat: quae falsa eius persuasio adeo invaluerat, ut habitum Achillis indueret, itaque vestitus equo veheretur, et in Circo sese insolenter populo iactaret. illud autem insanum gloriae studium acclamationes infimae plebis, Pyrrhum eum vocantis, augebant. quae quidem si eum ita appellabat, quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandae fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. non enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum amori Paridis modo indulgebat.

Ἁρματωλία. ἡ τῶν ἁρμάτων ἡνιοχεία.

Καὶ τοῦ κύκλου παρέτραγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. Ἁρματροχία δέ, ἡ ἐγχάραξις τοῦ ἅρματος. ἔστι καὶ ἁματροχία.

Ἅρμενα. ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνας.

[Καὶ Ἅρμενον, τὸ ἱστίον.]

Ἁρμογή. εὐταξία. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. Ἁρμογή, ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Αἰξί·

Ταύτην ἐγὼ ἐζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν.

Ἁρμόδιοι. ἀρεστοί. Καὶ παροιμία· Ἁρμοδίου μέλος, ἐπὶ τῶν δυσκόλων. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη τοιαῦτά ἐστιν. Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπέθεντο τοῖς τυράννοις, καὶ τὸν Ἱππίαν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι.

Ἁρμοζόμενος. ἐπιτηδείως διατιθέμενος. Ὁ δὲ νυκτὸς ἐποίει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν.

Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καὶ ἐπισταμένως εἶναι τὴν νευρὰν ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ᾀσμάτων.

Ὅτι ἡ ἁρμονία ἐπιγίνεται τοῖς ἡρμοσμένοις. δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδάς· εἶτα τοιῶσδε ἐπιταθῆναι, καὶ οὕτως ἐπιγενέσθαι τὴν ἁρμονίαν. οὐ μάχεται δὲ τοῖς ἡρμοσμένοις, ἀλλ' ἕπεται, οὕτως ἔχουσα ὡς ἂν ἔχῃ τὰ ἡρμοσμένα. ἔστι δὲ ἁρμονία συμφωνία τῶν χορδῶν. Ἀναρμοστία δέ ἐστι τοῦ ἐμψύχου σώματος νόσος καὶ ἀσθένεια καὶ αἶσχος. ὧν τὸ μὲν ἀσυμμετρία ἐστὶ τῶν στοιχείων ἡ νόσος, τὸ ‖ δὲ τῶν ὁμοιο- 334 μερῶν ἡ ἀσθένεια, τὸ δὲ τῶν ὀργανικῶν τὸ αἶσχος. Ἁρμονία δέ ἐστι λόγος τῶν μιχθέντων ἢ σύνθεσις. λέγεται δὲ διχῶς. κατὰ πρῶτον μὲν λό-

---

1. *Ἁρματωλία*] Est vox ab Aristophane in Pace 419. comice conficta, et praeter expectationem pro *ἁμαρτωλία* ab eo prolata: ut multa alia apud eum. *Küst.* Oratio Scholiorum Aristophanis, olim etiam sub v. *Παρέτραγον* repetita. Adde Zon. p. 299. 2. *παρέτραγον*] *παρέτρεχον* C. 4. *Ἁρματροχία δέ, ἐγχ.*] Vide quae notavimus supra in v. *Ἁματροχία. Küst.* Qui modo neglexit *τῶν ἁρμάτων* post *φειδόμενοι*, recte vero posuit *ἁμματροχία* (*ἁρματροχία* Med.) cum A. B. V. C. Quamquam *ἁρματοτροχία* dedit Lucianeus scriptor Demosth. encom. 23. 5. Post *ἁματροχία* glossam male collocatam, *Ἁρμένιοι. οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἁρμένιοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν*, Gaisf. delevit cum A. V. C. *ἔστι καί*] *ἔστι δὲ καὶ ἁμητροχία* E. 7. *Ἅρμενα*] *τὰ πρὸς τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα ἐπιτήδεια καὶ ἁρμόδια* Hesychius. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Versus Antipatri Sidonii XV. pr. Anthol. Pal. VI, 14. repetitus in v. *Αὔθαιμοι* et cum auctario quodam in v. *Ὀρειονόμων*. 10. *τέχνας*] *τέχνας* A. V. E. 11. *καὶ Ἅρμενον τὸ ἱ.* om. V. C. 12. Zon. p. 299. 13. *Ἁρμογή, ὡς ἡμεῖς. Εὔπ.*] Voluit eam notionem, quam posuit Theophylactus II, 18. p. 107. *τὰς ἁρμογὰς τοῦ οἰκοδομήματος.* Nescio tamen an Eupolis eum vocis significatum expresserit, quem Antiatt. p. 83. *Ἁρμογή. ἀντὶ τοῦ ἁρμονία* tetigit, diserteque Phrynichus Segn. p. 15. ostendit. 14. *ἐγὼ ἐζήτουν* ne crasi coeant minus eleganti, facile cautum fuerit hac emendatione, *Ταύτην δέ γ' ἐζήτουν κτλ.* Nisi placet *ζητῶν* a Polluc. IV, 57. accipere, qui versum sic protulit: *ταύτην ἐγὼ πάλαι ζητῶν τὴν ἁρμογήν.* 16. *Ἁρμοδίου μέλος*] Vide Schol. Aristoph. Acharnens. 1092. item infra v. *Ἐν μύρτου κλάδῳ*, et Meursium Pisistrato c. XIV. *Küst.* Adde Schol. Vesp. 1238. 17. *ἐπὶ τῶν δυσκόλων*] Meursius loco laudato rescribendum putat *ἐπὶ τῶν σκολιῶν*: sed minus recte, ut arbitror. Supra v. *Ἀδμήτου μέλος* legimus proverbium hoc dici *ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων*: quae expositio e diametro contraria est illi, quam Suidas hoc loco tradit. Quare statuat eruditus lector, utra harum interpretationum praeferenda sit: quod mihi non videtur indicatu difficile. *Küst.* Legendum saltem *ἐπὶ τῶν σκολιῶν* Diogenianus II, 68. et Apostol. IV, 33. sive Arsenius p. 76. demonstrant. Sed verum omnino *ἐκ τῶν σκ.* 18. *μέλη* om. A. *Ἁρμόδιος*] Haec non ad singularem narrationem referenda videntur, sed cum superioribus continuanda, quorum argumentum uberius enarravit Schol. Arist. Ach. 977. sive v. *Οὐδέποτ' ἐγώ.*

1. *Ἱππίαν* E. „Leg. *Ἵππαρχον*, Hippiae fratrem. Refutat Suidam et alios de Hippia interfecto Meursius Pisist. c. 13." *Reines.* Qui mox corrigit *Ἀθηναῖον.* Locus verborum et mendis et defectu laborans. 3. *Ὁ δὲ νυκτὸς ἐποίει*] Locus hic corruptus est et mutilus, qui apud Polybium lib. VIII, 20. unde eum Suidas descripsit, recte sic legitur: *Τὸ γὰρ πλεῖον ἐποιεῖτο τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους νυκτός, προφάσει μὲν χρώμενος τῷ φόβῳ τῶν πολεμίων, ἁρμοζόμενος δὲ πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν.* *Küst.* Ipsum *ἐποίει* A. V. C. 6. *Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καί*] Haec descripta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 990. *Küst.* *ἐπισταμένως — νευράν*] *ἐπιστάμενος — νευρὰν* A. 7. *κρούσμασι* C. 8. *Ὅτι ἡ ἁρμονία*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristot. *de Anima* [f. E.]: ex quo Suidas partim corrigendus et partim supplendus est. *Küst.* 11. *ἀλλ' ἕπεται οὕτως ἔχουσα*] *δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδάς* A. 11. *ἔχῃ*] *ἔχοι* E. 13. *Ἀναρμοστία*] Vid. Philopon. f. E. b. *Ἀναρμοσία* B. E. 15. *ὁμοιομερῶν*] *ὁμοιοτέρων* A. B. V. E.

Ἁρματωλία. Aurigatio. *Et orbis sui partem currum agitando detriverunt.* id est, curribus parcentes. *Ἁρματροχία* vero significat orbitam sive rotae vestigium. extat etiam *ἁματροχία.* *Ἅρμενα.* Quae ad usum apta sunt et necessaria. In Epigrammate: *Tres fratres consanguinei haec artis instrumenta Pani dedicarunt.* [Et *Ἅρμενον*, velum navis.] *Ἁρμογή.* Aptus ordo. *Cum autem cognovissent hostem agmine composito incedere.* Item eodem sensu, quo apud nos accipitur. Eupolis *Capris*: *Hanc ego iampridem compositionem quaesivi.* *Ἁρμόδιοι.* Apti. Et proverbium: *Harmodii melos*, de uno scoliorum dictum, inter quae carmina in Harmodium referebantur. Harmodius enim et Aristogito tyrannis manus intulerunt, et Hippiam Athenienses interfecerunt. *Ἁρμοζόμενος.* Apte sese rebus accommodans. *Ille vero noctu ut plurimum ingrediebatur, negotio instituto sese accommodans.* *Ἁρμονίαν.* Sic vocant aptum nervorum concentum, cum carmina fidibus canuntur. † Harmonia existit ex iis quae inter se sunt apta. oportet enim esse chordas: ex quibus certa ratione intentis harmonia oritur. neque pugnat cum iis quae ad concentum aptata sunt, sed ea ita sequitur ut se habent quae apta sunt. est autem harmonia concentus nervorum. Harmoniae vero defectus in corpore animato morbus est, infirmitas, deformitas. et morbus quidem est inconcinna dispositio elementorum; infirmitas vero partium consimilium; deformitas partium organicarum. — Harmonia est rerum mixtarum certa quaedam inter se proportio vel compositio: idque duplici sensu. nam primo

γον ἡ σύνθεσις τῶν σωμάτων, ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἤ τι τῶν συγγενῶν βαρέων σωμάτων. ἐκ δὲ τούτων μεταφέρομεν τὸ τῆς ἁρμονίας ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν λόγον τῶν μεμιγμένων, οἷον ἔν τε τοῖς κεκραμένοις καὶ ἐν τοῖς κατὰ μουσικήν. τὸν γὰρ λόγον τῶν μιχθέντων τὸν ἡμιόλιον ἢ τὸν ἐπίτριτον ἤ τινα ἄλλον λέγομεν ἐκ τῶν συνθέτων κατὰ μεταφορὰν ἁρμονίαν. κατὰ ā δὲ λόγον ἡ ἁρμονία ἐπὶ τῆς παραθέσεως λέγεται, ἐπειδὴ γνωριμωτέρα ἡμῖν ἐστιν. οὔτε σύνθεσιν οὖν οὔτε μῖξιν εὔλογον ποιεῖν τὴν ψυχήν.

Ἐπὶ οὖν τῶν ποιητικῶν δεῖ καὶ ποιᾶς ὕλης, ἤγουν οὐσίας. ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν. ἡ γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἐστὶ καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον.

Ἁρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπησσόμενα τῶν κραβάτων μέρη.

Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν.

τροπικῶς δὲ τὰ ποιήματα. Ἀριστοφάνης.

Ἁρμονίδης. ὄνομα κύριον.

Ἁρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη. Οἱ δὲ Φαλίσκοι οὐδενὶ προσεῖχον τῶν ἐπιχωρίων ἁρμοστῇ, πάντας ὑφορώμενοι. Ἁρμοσταὶ οὖν οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι.

Ἁρμόττων. δοτικῇ· συνάπτων. Καὶ Ἁρμόζων, δοτικῇ.

Ἁρμοῖ που. ἀρτίως, νεωστί. οὕτω που Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ·

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος.

---

1. ὅταν οὕτω παρατεθῇ — βαρέων σωμάτων] Supple ex Philopono [f. E. 11.] ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μηδὲν συγγενὲς αὐτῶν σῶμα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι. οἷον ὅταν οὕτως ἀκριβῶς συντεθῶσιν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ οἰκία, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἢ ξύλον ἤ τι τῶν συγγενῶν καὶ βαρέων σωμάτων, ἡρμόσθαι λέγομεν τοὺς λίθους. *Küst.* 6. τῶν γὰρ μιγέντων *V. 8. κατὰ μεταφοράν. ἁρμονία κατὰ β' δὲ λ. ἡ ἁρμονίαν Med. 9. κατὰ β' δὲ λόγον] Sic habent omnes editt. sed male. Reponendum enim est ex Philopono κατὰ πρῶτον δὲ λόγον. *Küst.* „MS. clare δεύτερον." *Gron.* κατὰ ā δὲ λόγον ἡ παραθέσεως] συνθέσεως E. 10. οὖν σύνθεσιν] σύνθεσιν οὖν A. E. *V. 11. ποιεῖ B. E. 13. ἠχεῖ] ἔχει E. 14. διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθ.] Vide Casaubonum in Athen. lib. V. cap. 4. *Küst.* Malo ὀξύβαφα: quamvis enim H. Steph. Thes. II. p. 1562. ὀψόβαφον hinc approbare conetur, non crediderim tamen auctoritatem huius vocis esse satis firmam. Apud Pollucem certe, quem testem advocat, nusquam invenitur. In Suida inferius ὀψόβαφα sumta sunt ex huius loci depravata scriptura. Res plane liquet ex ipso Suida in Διοκλῆς et Ὀξύβαφον, ubi τῆς ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίας a Diocle inventae meminit. *Hemst.* Huic sententiae nihil obest gl. Ὀψόβαφα iam ex auctoritate librorum deleta. Cf. Athen. XV. p. 636.

1. φρονεόντων] l. φωνεόντων. *Toup.* MS. Vulg. defendit Philoponus in Arist. de An. B. VIII. E. b. *Gaisf.* Haec aliquem colorem referunt Heraclitеum: atque haud scio an ex nostro fonte iuvandus sit Aristoteles Eth. VIII, 2. καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον, καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν, καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι, quae Schleiermacherus p. 410. praeter suspicionem admisit. Nam quod ibi extat διαφερόντων, refingendum illud δίχα φρονεόντων, id saltem dici debuit διαφερομένων. διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον] Legendum puto, διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος ψόφου γενέσθαι ἁρμονίαν. Sensus sane lectionem illam requirit. *Küst.* Lenior haec emendatio: ἀδύνατον αὐτὴν ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφου. 3. Ἁρμονίαι δὲ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 530. *Küst.* συμπτυσσόμενα] συμπησσόμενα A. Schol. Aristoph. συμπτησσόμενα *V. E. Similis scripturae diversitas extitit in v. Ἀγκών. 6. κραβάτων] κραββάτων A. B. *V. unde quod Schol. habet κροτ... refingendum. 4. Rectius Schol. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ. καὶ γὰρ ἁρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν. 8. Ἁρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασ.] Vide infra v. Ἐπίσκοπος. *Küst.* Zon. p. 291. 9. ἔθνη] Addit E. ὑφ' οὓς ἐτάττοντο οἱ ... Φαλίσκοι] Φαυλίσκοι V. E. 10. Ἁρμοσταὶ οὖν] Haec cum Harpocratione. Ἁρμοσταὶ δὲ καὶ E. 12. στελλόμενοι ἄρχοντες] ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι A. V. C. Harpocr. Pal. ἄρχοντες πεμπόμενοι B. E. ἄρχοντες καὶ φρούραρχοι ἐκπεμπόμενοι Lex. Seg. p. 445. „De Ἁρμοσταῖς vid. Wesseling. in Diodor. XIII, 66. necnon vv. dd. in Hesych." *Gaisf.* Attigerat etiam Casaub. in Dionys. A. R. V, 74. 15. Ἁρμοῖ] Vide ad Callim. Fr. 44. et Ruhnken. Ep. Crit. p. 198. *Toup.* Addit Gaisf. Valcken. Ep. ad Röver. p. XLIX. sq. Prius quidem πού tuetur vetus Apollonii scriptura, quam huius Schol. I, 972. tradidit; alterum tamen post οὕτω manifesto delendum, atque ignorat Lex. ap. Bastium in Gregor. p. 368. νεωστὶν B. E. 16. Ἑκάλῃ] ἐνεκάλει A. V. C. 17. κἀκείνῳ] L. καὶ ἐκείνῳ. Mox λεπτὸς ἴουλος Etym. M. p. 144. f. ἐπέτρεχεν] ἐπέτρεχε C.

---

quidem compositionem corporum eam dicimus, cum tam apte sibi invicem iuncta sunt, ut commissuris eorum exempli causa nec lapis nec quidquam aliud cognatorum et gravium corporum inseri possit. hinc autem harmoniae nomen transferimus etiam ad rerum mixtarum rationem, velut ad sonos musicos. mixtionem enim secundum proportionem sesquialteram vel sesquitertiam vel quamvis aliam per metaphoram a rebus compositis ductam *harmoniam* vocamus. prima igitur et propria significatione id dicitur de corporum coagmentatione, quoniam ea nobis notior est. non est autem probabile animam vel ex compositione vel ex mixtione constare. — Quae igitur vim efficiendi habent, iis opus est etiam aliqua materia, sive substantia. aliter enim sonat aes, aliter ferrum, aliter plumbum vel lignum. quare etiam acetabula ex diversa materia confici solent, ut varietas sonorum harmoniam pariat. harmonia est enim sonorum varie mixtorum et dissimilium concentus. quare fieri non potest, ut unus sonus per se harmoniam efficiat. † Ἁρμονίαι etiam vocantur iuncturae veluti grabatorum. Aristophanes: *Iuncturis solutis.* ubi per figuram sic vocat poemata. **Ἁρμονίδης.** Nomen proprium. **Ἁρμοσταί.** Sic vocantur, qui ab rege in provincias mittuntur. *Phalisci vero nulli Harmostae ex indigenis parere volebant. omnes enim suspectos habebant.* Ἁρμοσταί porro vocabantur magistratus, qui ab Lacedaemoniis in urbes subiectas mittebantur. **Ἁρμόττων,** et ἁρμόζων. Dativo iungitur: aptans. **Ἁρμοῖ που.** Recens, nuper. sic Callimachus in Hecale: *Nuper admodum genas eius mollis lanugo percurrebat.*

Ἀρναχίδα. ἀρναχὶς τὸ τοῦ ἀρνοῦ κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρναχίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητρίδα ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀρναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρνευτήρ. κυβιστητήρ.

335b **Ἄρνη.** πόλις Βοιωτίας.

Ἀρνίον σοι λελάληκεν. ἐν Αἰγύπτῳ, ὥς φασιν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐλάλησεν. εὑρέθη δὲ ἔχον βασίλειον δράκοντα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πτερωτόν, ἔχοντα μῆκος πήχεων δ'. καί τινι λελάληκε τὰ μέλλοντα.

Ἄρνουφις. οὗτος Αἰγύπτιος ἦν φιλόσοφος, ὃς συνὼν Μάρκῳ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων τῷ Φιλοσόφῳ, δίψει ποτὲ καμνόντων τῶν Ῥωμαίων, ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγερθῆναι ζοφώδη καὶ ὄμβρον ἀφεῖναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοις· καὶ τοῦτο σοφίᾳ τινὶ ἐργάσασθαι Ἄρνουφιν. οἱ δέ φασιν Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τοῦτο πεποιηκέναι τὸ θαυμάσιον.

Ἀρνυμένη. ἀντικαταλλάσσουσα.

Ζώειν γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδεος ἤθελ' ἑκάστα,
ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνυμένα βίοτον.

Καὶ Ἄρνυσθαι, ἀντὶ τοῦ καταλλάσσεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων.

Ἄρομα. τὸ ἀροτρίασμα. Ἄρωμα δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ μυρεψικόν. Καὶ ἀρόσιμον κλίμα, τὸ ἀροτριούμενον.

Ἀρουραία μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρά, καλουμένη μάντις, ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται.

Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'.

---

1. ἀρνοῦ] ἀρνὸς E. Schol. Aristoph. 2. ἐρίων] ἐρίδων B. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 727. Vide etiam supra v. Ἀποστερητρίδα. *Küst.* Redeundum ad priorem glossam, cuius singula concinunt vocabula. 3. δῆτ'] δεῖτ' B. Tum ἐπιβάλοι V. C. 4. ἀποστερητίδα] ἀποστερητρίδα bis restitui cum A. B. V. C. 6. τοὺς δανειστάς] Hae duae voces absque ullo sensus detrimento expungi possunt. *Küst.* Scilicet post ἀποστερεῖν conliciendae. 9. ὄνομα κύριον] Nempe mensis. Conon. Narr. 19. μῆνά τε ὠνόμασαν Ἀρνεῖον ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνανετράφη. *Wass.* Mireris hunc fugisse locum Odyss. σ'. 5. 11. V. Hesychius. Tangitur Il. β'. 507. 12. Haec repetuntur in v. Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν. φασίν] φησίν B. E. Med. 13. ἔχον] ἔχων A. Statim addunt A. B. V. E. ἐν τῇ κεφαλῇ: quae olim in posteriore glossa fuit lectio vulgata. 17. Ἄρνουφις] In compendium redegit *Eudocia* p. 73. Eadem narratio quondam extabat in v. Ἰουλιανός: ubi structurae ratio constat praemissis τοῦτόν φασί τινες. Itaque saltem reponendum videtur ἐποίησε. 19. δίψει ποτὲ καμνόντων] De celebrata hac historia vide quae collegit Scaliger in Eusebium Num. MMCLXXXIX. *Küst.* Nota est Moylii disputatio, Latine conversa cum observationibus Moshemii Lips. 1733. 4. *Gaisf.* δίψῃ B. E. 20. ἀγερθῆναι] Priores editt. [cum B. E.] hic habent ἐγερθῆναι. Sed apud ipsum Suidam infra v. Ἰουλιανός, ubi locus hic repetitur, recte scriptum est ἀγερθῆναι. *Küst.*

5. Ἀρνυμένη] Vide de hac voce Etymologum. *Küst.* Item Schol. Il. ά. 159. 6. Ζώειν γάρ] Distichum Antipatri Sidon. XXII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 174. repetitum in v. Ὄνειδος. ζώειν E. ἤθελεν A. ἑκάστη] ἕκαστα A. B. V. E. Med. ἑκάστα Anthol. 8. βίωτον E. 9. Ἄρνυσθαι] Lex. Seg. p. 446. Usque ad λέγεται Timaeus p. 49. ubi plura Ruhnkenius. Platonis significatur potissimum locus Legg. XII. p. 944. C. 10. τὸ μισθὸν] τὸν μ. A. C. *V. 11. δὲ] δὲ καὶ Lex. Seg. 13. Ἄρομα] Exempla vocis ab lexicographis spretae post Abreschium (quem videas in v. Ἄρωμα) attulit Lobeckius in Phryn. p. 227. 14. κλίμα] Priores editt. male habent κλῆμα, cuius loco κλίμα ex MSS. Pariss. reposui. *Küst.* 16. Ἀρουραία] Vid. Γραῦς Σέριφος — Μάντις — Σέριφος γραῦς. *Hemst.* Observatio olim sub v. Μάντις inculcata, unde meliorem scripturam accipias ἧστινος. Vide potissimum Schol. Theocrit. X, 18. quo usus Hermannus de Aesch. Lycurg. p. 10. alterum huius locustae cognomen extitisse χλοώνην coniectabat. 20. Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'] Sic recte scriptum est in MSS. Pariss. et edit. Med. itemque infra v. Στάδιον. In prioribus editt. vero, quae Mediolanensem secutae sunt, male legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν: quod Portus nullo sensu verterat, *Rus pedes habere dicitur.* Non animadvertebat enim litteram ν in voce ἔχειν a praecedentibus seiungendam et separatim legendam esse, quoniam numerum L hic notat, ut ex sensu manifestum est. Schottus in Collectione proverbiorum ex Suida excerptorum gravius errat quam Portus, quoniam verba illa, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν, cum praecedentibus coniun-

---

Ἀρναχίς. Pellis agnina cum lana. Aristophanes *Nubibus*: *Hei mihi! quis tandem me docebit commentum, quo feneratores fraudare possim?* ubi locum captavit Comicus ex ambiguitate vocis ἀρναχίδων, alludens tam ad vocem ἀρνῶν quam ἀρνεῖσθαι. Ἀποστερητρίδα vero ab ἀποστερεῖν quidem ductum est, ita tamen, ut pro pallio accipi possit. Ἀρναῖος. Nomen proprium. Ἀρνευτήρ. Urinator. Ἄρνη. Urbs Boeotiae. Ἀρνίον σοι λελ. *Agnus tibi locutus est.* In Aegypto agnum aiunt humana voce locutum esse, supra cuius caput extiterit regius draco alatus, quattuor cubitorum longitudinem habens; eumque futura cuidam praedixisse. Ἄρνουφις. Arnuphis Aegyptius fuit philosophus: qui cum Marco Philosopho, Romanorum Imperatori, comitaretur, cumque Romani aliquando siti laborarent, effecisse dicitur, ut atrae nubes subito coactae ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent; idque arte quadam Arnuphis visus effecisse. alii vero Iulianum Chaldaeum dicunt hoc miraculum edidisse. Ἀρνυμένη. Recipiens. *Sine probro enim unaquaeque earum, hospes, vitam agere instituerat, manibus victum sibi quaerens.* Et Ἄρνυσθαι, aliquam rem pro altera recipere. unde μισθαρνεῖν significat mercedem pro aliqua re recipere. accipitur etiam ἀρνύμενος pro eo qui sibi aliquid acquirit et custodit. sic Plato. Ἄρομα. Aratio. Ἄρωμα vero, per ω, species myropsica. Et Ἀρόσιμον κλίμα, tractus terrae aratus. Ἀρουραία μάντις. Dicitur de segnibus et ignavis. est autem *Mantis* locusta admodum tarda viridisque, cuius motionibus quidam observatis futura praedicunt. — Ἄρουρα est terrae mensura pedes habens L.

Ἀροῦσιν. ἐπάρωσιν, ὑψώσουσιν.

Ἀρωγή. ἡ βοήθεια. Καὶ Ἀρωγός, βοηθός, ὠφέλιμος.

Ἀῤῥωδία. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος· Ἀῤῥωδία ἦν τὸ πεῖθον.

Ἄῤῥωλος. ὄνομα πόλεως.

Ἄρωμα. θυμίαμα μυρεψικόν. Ἀρώματα οὖν οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφέρει. ἀῤῥώστημα γάρ ἐστι νόσημα μετὰ ἀσθενείας. τὸ δὲ νόσημα οἴησις σφοδρὰ δοκοῦντος αἱρετοῦ. καὶ ὡς ἐπὶ σώματος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάῤῥους,
300 διάῤῥοια· οὕτω κἀπὶ τῆς ψυχῆς εἰσι καταφορίαι, οἷον φθονερία, ἐλεημοσύνη καὶ τὰ παραπλήσια.

Ἀῤῥωστία. ἡ ἀσθένεια. Ἀῤῥωστία δὲ τοῦ στρατεύειν, ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμία. Θουκυδίδης.

Ἁρπάζω. αἰτιατικῇ.

Ἁρπαλέος. ὁ ἐπιθυμητικός. Καὶ Ἁρπάλεια χρήματα.

Ἅρπαληξ. ὄνομα κύριον.

Ἁρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἴδη παιδιᾶς.

Ἁρπεδόνες. τὰ σχοινία. Ἁρπεδόνη, ἡ διὰ σπάρτου θήρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ πολλοὺς . . . οἰστοὺς
τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης.

Ἁρπεδόσι. τοῖς ἱστοῖς.

Καλύπτειραν δὲ προσώπου,
ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον.

καὶ αὖθις·

Τὸ δὲ προκάλυμμα προσώπου
τευχθὲν ἀραχναίῃς εἴκελον ἁρπεδόσιν.

Ἄρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνεται ἄρπης. Ἄρπις δὲ διὰ τοῦ ι τὸ ὑπόδημα, καὶ κλίνεται ἄρπι-

---

gens, litteramque ν in voce ἔχειν tanquam supervacaneam expungens locum hunc sic legit: ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει. i. e. ipso interprete: *Cuius motionibus quidam observatis divinant rus pedes habere.* Sed miror viro tam docto tales nugas placere potuisse, quoniam lectio ista ridiculum vel nullum potius sensum habet. *Küst.* ἔχει πόδας A. Vide Leopardi Em. V, 22.

1. Ἀροῦσιν] Hanc gl. om. V. C. ἐπάρωσιν om. Zon. p. 308. ubi Tittmannus comparabat Matth. IV, 6. et Psalm. XCI, 12. Interim reliqui; sed quae subsequebatur, Ἄρον. Ἄρις δέ, partim ex v. Ἄπαιρε confecta, cum iisdem libris delevi. 4. Ἡρόδοτος] VII, 173. Mox τὸ neglexit Gaisf. 6. Suspecta glossa. 7. Ἄρωμα] Spectare videtur Aristoph. Pac. 1158. ubi vid. Schol. Ἀρώματα hic illustratum per ἐσπαρμένα. Superius Ἄρωμα, per ἀροτρίασμα, aliquoties occurrit apud Aelianum de Anim. VII, 8. XVI, 4. *Abresch.* εὐωδίαμα] Hanc vocem tanquam spuriam delendam censeo, quoniam a MSS. Pariss. abest: quamvis eam praecedentes editt. omnes habeant. *Küst.* εὐωδίαμα μυρεψικόν] l. εὐωδία μυρεψικός. Sed f. nil mutand. Sic Hesych. Ἐγχλίαμα, μύρου ὄνομα ex em. Küsteri. Exod. 30, 35. θυμίαμα μυρεψικόν. 2 Paralip. 16, 14. ἀρωμάτων καὶ γένη μύρων μυρεψῶν. *Toup.* MS. εὐωδίαμα delevi cum A. B. C. V. Ἄρωμα — μυρεψικὸν om. E. Ἀρώματα] Ἀρώματα A. B. C. E. Lex. Seg. p. 450. ab Lobeckio praeceptum. Credibile hunc grammaticum in nomine ἄρωμα significationem utramque posuisse: quamquam aliquanto credibilius videtur, Aristophanis quendam interpretem breviter pronunciasse: Ἀρώματα οὖν οὐ τὰ θυμιάματα καλεῖ, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. 10. Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii VII, 115. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 11. μὲν γάρ] μὲν om. B. C. E. *V. id etiam cum Diogene praetermisi. 12. σφόδρα Diog. Mox cum eodem restitue τοῦ ante σώματος. 14. καταφορίαι] Rescribe ex Laertio εὐκαταφορίαι. *Küst.* 15. φθονερία] φθονέρα B. V. E. φθονερά Med. ἐλεημοσύνη] Apud Laertium scriptum est ἀνελεημοσύνη: quam lectionem praetulerim, quamvis Menagius alteram malit. *Küst.* Küsteri iudicio debuit etiam novissimus Diogenis editor obtemperare. 16. Ἀῤῥωστία δὲ] Lex. Seg. p. 446. Pluribus hunc significatum tradit Phrynichus ib. p. 8. 17. Θουκυδίδης] III, 15. cf. VIII, 83.

1. Om. vulg. 2. Ἁρπάλεια χρήματα] Vide Plutarchum in Demosthene p. 857. *Küst.* 5. Ἁρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς] Duo haec lusus genera coniungit Artemidorus Oneirocrit. I, 57. (55.) ad quem locum Suidam respexisse non dubito. *Küst.* εἴδη A. B. C. V. E. Supra ἡ σφαῖρα B. E. 6. Ἁρπεδόνες] Cyrill. p. 135. λεπτότερον ἁρπεδόνος. *Toup.* MS. Ἁρπεδόνη] Lex. Seg. p. 446. 7. σπαρτίου Zon. p. 300. σπάρτων Hesychius. ἐν Ἐπιγράμματι] Posidippi VII, 5. 6. Anthol. Pal. V. 194. Unde versus sic restituendi: καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠιθέοισιν ὀιστοὺς — ἧκαν ἀφ' ἁ. 10. Ἁρπεδόσι] Cum nomen auctoris a Suida non fuerit adiunctum, fefellit hic locus Bentleium in Callim. Fr. n. 304. *Hemst.* Nimirum Bentleius posteriorem versum contulit ad redintegrandam dictionem Callimachi, quae v. Ἀράχνη laudatur, Ἔργον ἀράχνα. Multo magis miror a criticis fraudem istius testimonii non animadversam esse, quod cum abhorreat ab glossa Ἁρπεδόσι, non dubium quin lector quispiam id Archiae cum versibus comparaturus ascripserit. 11. Καλύπτειραν] Antipatri Sidon. XXI, 5. Anthol. Pal. VI, 206. 16. Τὸ δὲ προκάλυμμα] Archiae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 207. Ceterum h. l. ex Anthol. correxit Küsterus, cum habeant MSS. et edd. vett. scripturam e similitudine praegressarum vocum enatam, τὸ δὲ προτευχθὲν ἀρ. εἴκελον ἁ. 16. Ἄρπη] Lex. Seg. p. 446. Ἄρπην. δρέπανον. Σοφοκλῆς νόμῳ (Brunckius Lex. Soph. Κώμῳ) Σατυρικῷ. De his copiosius Etym. M. p. 146. ubi quod extat ἄρπις, id continuo apud Suidam legebatur. Adde Hesychium.

Ἀροῦσιν. Tollent, extollent. Ἀρωγή. Auxilium. Et Ἀρωγός, auxiliator, utilis. Ἀῤῥωδία. Metus. Herodotus: *Quod illos impelleret, fuit metus.* Ἄῤῥωλος. Nomen urbis. Ἄρωμα. Species myrepsica. Ἀρώματα vero ab Atticis non appellantur species odoratae, sed loca arata. Ἀῤῥώστημα. Differt a νόσημα. nam ἀῤῥώστημα est morbus cum imbecillitate, νόσημα vero opinatio vehemens de re, quae expetenda videtur. ut autem quidam sunt corporum morbi, in quos facile incidere solemus, velut pituita et diarrhoea: sic etiam quidam sunt affectus, in quos animus proclivis est, velut invidia, misericordia, similia. Ἀῤῥωστία. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam proficiscitur. Ἁρπάζω. Aptum accusativo. Ἁρπαλέος. Rapax. Et Ἁρπάλεια χρ. Pecunia Harpali. Ἅρπαληξ. Nomen proprium. Ἁρπαστὸν καὶ σφ. Harpastum et pila sunt genera lusus. Ἁρπεδόνες. Funiculi. Et Ἁρπεδόνη, venatio quae funiculo fit. In Epigrammate: *Et multas sagittas a purpureo arcus nervo miserunt.* Ἁρπεδόσι. Telis. *Vultus autem velum, quod subtilitate vel cum aranearum telis certare possit.* Et alibi: *Vultus autem velum eius fabricae, quae telis aranearum similis sit.* Ἄρπη. Falx. declinatur ἄρπης. Ἄρπις vero per ι, calceus: id declinatur ἄρπιδος.

δος. Καὶ Ἀρπηφόρος, ὁ δρεπανηφόρος. Καὶ ἀρπήνη.

[Ἀρπήνουσα. ὄνομα νήσου.]

Ἅρπυιαι. ἁρπακτικαὶ δαίμονες.

Ἁρποκρᾶς. οὗτος συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγύπτιος, γραμματικός, ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· ὃν ἀκούσας ὁ Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀμμώνιον ἐπίστασθαι, συλλαβεῖν ἠπείγετο. ὁ δὲ τὰ μέλλοντα ἀπ' ἀρχῆς εἰκάσας ἢ καὶ προπυθόμενος, εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει.

Ἁρποκρατίων, Ἀργεῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συμβιωτὴς Καίσαρος. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ'. Λέξεις Πλάτωνος, ἐν βιβλίοις δυσίν.

Ἁρποκρατίων, ὁ Γάιος χρηματίσας, σοφιστής. ἔγραψε περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἕτερα.

Ἁρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. ἔγραψε περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι, καὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, 337 Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν.

Ἁρποκρατίων, ὁ Βαλέριος χρηματίσας, ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεύς. Λέξεις τῶν ἰ ῥητόρων, Ἀνθηρῶν συναγωγήν.

Ἀρσάκης, Πάρθων βασιλεύς· ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν θνήσκει· ἀνὴρ γενόμενος τό τε σῶμα κάλλιστος καὶ περιβλεπτότατος καὶ τὴν ψυχὴν βασιλικώτατος, καὶ τοῖς ἐς πόλεμον ἔργοις δαημονέστατος, καὶ ἐς μὲν τὸ ὑπήκοον πᾶν πρᾳότατος, εἰς καθαίρεσιν δὲ τοῦ ἀνθισταμένου ἐῤῥωμενέστατος. καὶ τοῦτον Παρθυαῖοί τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπόθησαν. Καὶ Ἀρσακίδαι, οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος, τοὺς Μακεδόνας κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη διακό-

---

1. δρεπανοφόρος] δρεπανηφόρος B. C. E. V. Med. sola. 3. Om. *V. neque habeo quo glossam confirmem. Paulo confidentius expunxi quae subsequebantur, Ἄρπεζον. (Ἄρπιζον sola Med.) ὅτι (ὅτι Gaisf. tacite cum *V.) τὸ ἐκ χαλίκων (χαλήκων B. E.) ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ τινὲς (ὃ ante τινὲς om. A. B. C. E. V.) ἄρπεζον (sic V. C. et Valck. in Adoniaz. p. 249. nam reliqui ἄρπαζον) καλοῦσιν. Ἀρπίς, ἀρπίδος. Quarum priorem glossam, ex v. Αἱμασιά illam repetitam, in marg. coniecerunt A. *V. eaque deleta Wesselingii reprehensio (v. Diss. Herod. p. 43.) concidit. Cf. Zon. p. 305. Ceterum ὀνόμαζον C. pro καλοῦσιν. Alteram vero nesciunt V. C. Ubi Ἀρπίσον B. Ἀρπίσιν E. 4. Ἅρπυιαι] Glossa temere inculcata. Ceterum vide Zon. p. 300. sive Etym. M. p. 148. 5. Ἁρποκρᾶς. οὗτος] Haec et quae sequuntur ex Damascio descripta esse recte coniecit Pearsonus. Confer cum his quae leguntur infra v. Ὡραπόλλων. Küst. ἦν Ἀμμωνίῳ] ὢν Ἀμμ. B. E. 6. γραμματικός addunt A. B. V. E. 8. συλλαβεῖν] συλλαβαῖς B. E. 11. Ἁρποκρατίων] De Harpocrationibus vide quae disputat Maussacus in Dissertatione Critica, quae Lexico Harpocrationis subiuncta est. Küst. Suidae materiam ille bona cum fide accepit, nisi quod mirabatur homines origine Graecos Romanis cognominibus usos esse. Verum quae de Caio et Aelio Harpocrationibus traduntur, ad unum quempiam C. Aelium Harpocrationem ea probabiliter referebat Kiessling. de fragm. Lycurgi p. 20. Ceterum observandus videtur Harpocratio Alexandrinus, cuius e libello superstitionum refertissimo specimina servavit Codex Naniorum Graecus apud Mingarellium p. 440. sq. Ἐκ τῶν τοῦ Ἁρποκρατίωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ φυσικῶν δυνάμεων ζῴων τε καὶ φυτῶν καὶ λίθων, ἃ ἔγραψε πρὸς τὴν ἰδίαν θυγατέρα: addatur ibidem p. 450. Memoriam vero Harpocrationum posuit *Eudocia* pp. 66. 73. 12. Καίσαρος] Οὐήρου. Vid. Barth. in Aen. Gaz. p. 93. [immo 97.] *Reines.* Barthius in Suidae verbis utique vocis unius lacunam esse, et audacter emaculare se profitetur, συμβιωτὴς Καίσαρος Οὐήρου. Vide eius notas in Aeneam p. 97. *Hemst.* Ab hoc Casaubonus in Capitolini Ver. 2. aliquantum recessit, qui Valerium lexicographum an Aelium Alexandrinum dubitabat pro Veri praeceptore haberet. Veri quidem familiarem rectius Harpocrationem rhetorem sive grammaticum, quem ab officiis Aeliorum credibile sit Aelium esse cognominatum, quam philosophum duxerimus. ὑπομνήματα Eudocia. 16. περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων] Figuras opinor illustratas fuisse, non quas Antiphon per causas suas et orationes sparsisset (harum enim nullam invaluisse famam reperio), sed quas ille libris Artis Rhetoricae, potissimum vero Prooemiis et Epilogis complexus esset: v. Spengel. συναγ. τεχν. pp. 105. 116. sq.

1. τοῖς ῥήτορσιν] τοῖς om. A. Mox ἀγνοεῖσθαι E. 4. τάξεων] Vereor ut huiusmodi locus in rhetoris personam cadat. 7. ἀνθηρῶν Eudocia. 8. συναγωγήν] συναγωγή V. 9. Ἀρσάκης] Vid. I. Scaliger Can. Isag. III. p. 323. *Hemst.* Qui narrationes de Arsacis obitu perpendit in Luciani D. Mortt. XXVII. T. I. p. 438. 10. ἀποθνήσκει] θνήσκει reduxi cum A. B. V. E. 12. τοῖς] τὴν E pr. Dativus vereor ut exemplis possit muniri. 14. εἰς Med. 15. Παρθυαῖοί τε] Abiicienda particula; nisi quaedam his relata fuisse ponimus. 17. Περσῶν] τῶν Περσῶν V. 18. κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς] κρατήσαντας τῶν Περσῶν A. κρατήσας τῆς Π. ἀ. Med.

Et Ἀρπηφόρος, falcifer. Et Ἀρπήνη. [Ἀρπήνουσα. Nomen insulae.] Ἅρπυιαι. Rapaces quaedam daemones. Ἁρποκρᾶς. Harpocras. hic Ammonio familiaris fuit, homo Aegyptius, qui sub Zenone Imperatore vixit. quem cum Nicomedes audisset nosse ea, quae ad Ammonium spectarent, comprehendi eum studuit. ille vero ab initio quae eventura erant coniiciens vel etiam praemonitus subito e conspectu evanuit. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Argivus, Platonicus philosophus, Caesaris familiaris. scripsit commentariorum in Platonem libros XXIV. Dictionum Platonicarum libros duos. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Caius dictus, Sophista. scripsit de Antiphontis figuris. De Hyperidis et Lysiae orationibus; et alia. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Aelius dictus, Sophista. scripsit de iis quae Oratores ignorasse videntur. Argumenta orationum Hyperidis. Ementitam esse Herodoti historiam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De Ideis. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Valerius dictus, rhetor, Alexandrinus. Scripsit Lexicon X. Oratorum. Florilegii Collectionem. Ἀρσάκης. Arsaces, Parthorum rex, ex vulnere hastae, quo latus in proelio traiectum erat, obiit: vir et corporis specie maximo conspicuus et animo regio praeditus rerumque bellicarum peritissimus; idem erga subditos clementissimus, et ad evertendos adversarios validissimus. hunc Parthi maxime desiderarunt. Et Arsacidae dicti sunt Persarum reges. — Arsaces Parthus ademptum Macedonibus imperium Persarum, quod per annos CCXCIII. tenne-

σια ἐνετήκοντα τρία ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ. τῇ θαυμαστῇ φωνῇ καὶ δεδοκιμασμένῃ.

Ἀρσεων. βασταγμάτων.

Ἀρσινόη. ὄνομα κύριον.

Ἀρτᾷ. ἐπικρέμαται.

Ἀρτάβη. μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέδιμνος.

[Ἀρτασήρας. ὄνομα κύριον.]

Ἀρταφέρνης. ἡγεμὼν Περσῶν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπεκορύφου καὶ ἐν τῷ Δάτῃς.

[Ἀρτάρια. παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι.]

Ἀρτεμής. ὁλόκληρος, σῶος, ὑγιής. Ἄρτεμις δέ, ἡ θεός.

Ἀρτεμίδωρος, Δαλδιανός· πόλις δέ ἐστι Λυδίας ἡ Δάλδις· φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκριτικὰ ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν, Οἰωνοσκοπικὰ καὶ Χειροσκοπικά.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαριστοφάνειος, ὁ ὀψαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.

Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λο-

---

1. ἐννενήκοντα Edd. 4. Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ] Haec sunt verba Aristophanis Thesmophor. 131. Notandum hic est ἄρσεν apud Graecos interdum significare *vehemens* vel *validum*. Sic Sophocles Philoct. 1455. κτύπον πόντου vocat ἄρσενα. Ubi Scholiasta: Κτύπος ἄρσην. ἰσχυρός, ἔντονος. *Küst.* 6. φορτίων post βασταγμάτων omisi cum V. C. Hesychio, Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 300. „Spectat gl. Ps. LXXX, 6." *Gaisf.* 8. Ἀρτᾷ] Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 309. Mireris interpretationem ἐπικρέμαται, quam possis scripturae ἄρται, id est ἤρται accommodare. Hesychius: Ἀ. ἀναρτᾷ, κρεμᾷ. 9. Ἀρτάβη] Vide Schol. Aristoph. Acharn. 91. 108. itemque infra v. Ἀχάνη. *Küst.* μέτρον Περσικὸν Lex. Seg. p. 447. Μηδικὸν etiam Hesychius et Zon. p. 300. Vid. Wesseling. in Diod. XX, 96. „Iulian. Ep. 56." *Toup.* MS. Eadem fere Herodotus I, 192. sive Polyaenus II. 3, 32. Continuo Gaisf. delevit cum MSS. Ἄρταμος. ὁ μάγειρος. παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι, ἢ συναρμόσαι, quae ex Etym. M. sive Zon. p. 292. translata erant. 11. Ἀρτασήρας] Ἀρταγήρας V. Omisit gl. A. in textu. 12. Ἀρταφέρνης] Ἀρταφέρης A. Ἀρταφρένης B. ἔστιν cum seqq. om. V.

1. Ἀρτάρια] Vide de hac voce Salmasium in Ael. Lampr. Alex. Sever. [p. 973.] *Küst.* Attulit Reinesius Ὀρτάρια ἤτοι ἀσκέρας e Tzetz. in Lycophr. 855. Cf. Hemst. in Polluc. X, 50. Equidem glossam ordini dissentaneam notavi, cuius germanam scripturam servavit V. Ἀρτάρια τὰ παρ' ἡμῖν. 2. Ἀρτεμής] Vid. vv. Θεόπομπος, Σῶ. *Toup.* MS. 4. Ἀρτεμίδωρος Δαλδ.] De eo vide Rigaltium initio notarum in Artemid. Oneirocr. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 74. 6. ἐν βιβλίοις τέσσαρσι] Recte Suidas quattuor tantum libros Ὀνειροκριτικῶν Artemidori agnoscit: nec hodie plures extant, si rem bene putemus. Quattuor enim libris Ὀνειροκριτικὰ et ὀνείρων κρίσεις continentur: sed iis subiunctae sunt ὀνείρων ἀποβάσεις, qui liber hodie quintus Oneirocriticorum perperam inscribitur. Nam et argumentum diversum est, et liber iste ab Artemidoro cum quattuor Oneirocriticis non fuit editus, sed aliquanto post, ut ipse in praefatione ad filium testatur. *Küst.* Sunt ista maxima minima Rigaltii vocabula. 8. Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαρ.] Vide de eo Meursium in Bibliotheca Graeca, qui et de aliis Artemidoris agit et loca auctorum, in quibus eorum mentio fit, annotat. Sed pauca quaedam in adversariis meis reperio loca, ab eo praetermissa, quae hic addam. Artemidorum Ephesium, qui Γεωγραφούμενα conscripsit, laudat etiam Porphyrius in libello *de Antro Nympharum*: Οἱ δὲ τὰς γεωγραφίας ἀναγράψαντες ὡς ἄριστα καὶ ἀκριβέστατα, καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς εἰς ἕνδεκα συνηγμένης αὐτῷ πραγματείας. Ex hoc loco discimus opus illud geographicum Artemidori undecim libris constitisse. Eundem laudat Schol. Apoll. Rh. IV, 259. nec alius est is, quem idem enarrator citat in II, 948. [Hesych. v. Κνηστός. Lucian. Philop. p. 775. Diod. Sic. p. 18. Eratosthenes p. 126. Gale. *Toup.*] Artemidorum quendam laudat enarrator comici in Vesp. 1120. Τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει χόλιξι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας. Hunc Artemidorum eum esse existimo, de quo hoc ipso loco Suidas agit; quoniam ad *Opsartytica* pertinere videntur, quae Scholiasta ex eo adducit. Idem enarrator Artemidori cuiusdam mentionem facit in Vesp. 1231. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησι, μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ἀνδρώνυμον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν. Hic Artemidorus diversus esse videtur ab omnibus iis, quos Meursius in Bibliotheca Graeca recenset. Denique Artemidori cuiusdam Συναγωγὴν laudat idem enarrator Comici in Vesp. 1164. ubi de obscena voce σαλακωνεύεσθαι agit. *Küst.* Ψευδοαριστοφάνειος] Priores editt. [cum B. E.] male habent Ψευδοαριστόφανος. Sed infra v. Τιμαχίδας recte legitur Ψευδοαριστοφάνειος, ut et hic excudendum curavimus. *Küst.* Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 113. *Reines.* Ψευδοαριστοφά A. Ψευδοαριστόφανος Med. Ψευδαριστοφάνιος *V. Eadem olim repetebantur in v. Ὀψαρτυτική. 9. ὀψαρτυτικὰς λέξεις] Huius operis aliquoties mentionem facit Athenaeus. *Küst.* Eiusdem ex Epitomae I. p. 5. B. quem locum integrum fere descripsit v. Τιμαχίδας, ista Artemidori memoria hausta: ubi mireris quasi per convicium Aristophanis subditum asseclam vocari, qui plerumque ὁ Ἀριστοφάνειος sit. 10. Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλ. Ῥωμ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam infra v. Γενικός. *Küst.* Vid. Zonar. T. 3. f. 80. [XIV, 27.] *Reines.* Nos istam narrationem ab inferiore loco removimus.

---

rant, ad Parthos transtulit. hinc Parthorum reges vocati sunt Arsacidae. Ἄρσενι βοᾷ δοκ. Voce mascula et probata. Ἀρσεων. Onerum. Ἀρσινόη. Nomen proprium. Ἀρτᾷ. Suspendit. Ἀρτάβη. Mensura frumenti Medica, qui Atticis est medimnus. [Ἀρτασήρας. Nomen proprium.] Ἀρταφέρνης. Artaphernes, Persarum dux. de quo vide vv. Ἀπεκορύφου et Δάτης. [Ἀρτάρια. Apud nos pedum udones ita vocantur.] Ἀρτεμής. Integer, incolumis, salvus. Ἄρτεμις vero, Diana. Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Daldianus (Daldis autem urbs est Lydiae), philosophus. scripsit de somniorum interpretatione libros quattuor. De auguriis. De divinatione quae fit per manuum inspectionem. Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Pseudoaristophanius, qui vocabula opsartytica collegit. Ἀρτέμιος. Artemius, sive Anastasius, Romanorum Imperator, cum intellexisset Saracenorum classem ad urbem oppugnandam venire, Ioannem, Magnae Ecclesiae Diaco-

γιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται.

Ἄρτεμις. ἡ θεός.

Ἀρτεμισία. αὕτη ἠρίστευσε κατὰ Περσῶν· δι' ἣν εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὡς οἱ ἄνδρες γυναῖκες γεγόνασιν, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες. Ἀρτεμισίαι δὲ δύο γεγόνασι, Καρικαὶ γένος καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι. ὧν ἡ μὲν πρώτη γέγονε κατὰ τὰ Περσικά, ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας μνημονεύει, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου.

Ἀρτεμίσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Μάιος. Καὶ Ἀρτεμίσιον ἰδίως μὲν Ὑπερίδης πολλάκις ὠνόμασε τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος μνημονεύει.

Ἀρτήρ. ὑποδήματος γένος. Φερεκράτης Γραυσίν.

Ἀρτησάμενος. κρεμάσας. Καὶ Ἀρτῆσαι, ὁμοίως. Ἀρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι καὶ ἀπαρτίσαι, διὰ τοῦ ῑ.

Ἄρτι. τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος συνάπτον τῷ νῦν· ἐναντίως ἔχον τῷ αὐτίκα. τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει τῷ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀνήρετ' ἄρτι.

ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὑπογύου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι καὶ πάντα ἐξ ὑπογύου λέγειν.

Ἄρτι τοῦ ἀρτίως διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄρτι μὲν ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου.

Ἐκεῖνον εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες·

ὁ Στρεψιάδης φησὶ πρὸς Σωκράτην. καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι· Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Ἄρτια. ἡρμοσμένα, τέλεια, ὑγιῆ. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα. καὶ Ἀρτιάζειν, τὸ παίζειν ἄρτια ἢ περιττά.

Στατῆρσι δ' .. ἀρτιάζομεν·

Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀρτιάκις ἄρτιος ἀριθμὸς ὁ λβ',

---

4. *Ἄρτεμις Λαφρία*] Vide Pausaniam in Achaicis, qui de Diana Laphria lectu digna habet. *Küst.* V. *Βαθύπλουτος*. *Toup.* Adde v. *Βαθεία*. Sed *Λαφρία* delevi cum A. V. Quamquam cum omittant *ἡ θεός* E. Med. habeatque B. *Ἄρτεμις θεός*, *Ἄρτεμις Λαφρία*, omnino glossae satis ieiunae fides vacillat. 5. *Ἀρτεμισία*] Attigit Schol. Aristoph. Lys. 676. *κατὰ Περσῶν*] Scribendum potius est *κατὰ Ἑλλήνων*, vel *ὑπὲρ Περσῶν*. Artemisia enim non contra Persas, sed pro Persis contra Graecos pugnavit, ut vel ex Herodoti *Urania* constat. *Küst.* Pro *κατὰ Περσῶν* habet E. *ἐν τῇ πρὸς Σαλαμῖνι μάχῃ τῶν Ἑλλήνων*: idem mox *εἶπεν ὁ Ξέρξης* pro *εἶπεν ὁ βασιλεύς*. Reponendum opinor, quod infra extat, *κατὰ τὰ Περσικά*. 6. *δι' ἣν εἶπεν*] Idem apophthegma Xerxis refert Herodotus lib. VIII,88. et ex eo Eustath. in Il. *η*. p. 668. *Küst.* 7. *Ἀρτεμισίαι δὲ δύο*] Sequentia habent Harpocratio et Lex. Seg. p. 448. *δὲ* om. *V. 8. *Καρυκαὶ* E. Med. 9. *κατὰ Περσίδα*] Sic habent MSS. Pariss. et editio Mediolanensis. In ceteris vero editt. [*κατὰ Περσικὰ* Basil.] et apud Harpocrationem, ex quo Suidas locum hunc descripsit, legitur *κατὰ τὰ Περσικά*, i. e. *tempore belli Persici*: quam lectionem praetulerim. *Küst.* Sic etiam Lex. Seg., admisitque Gaisf. *νεωτέρα*] *δευτέρα* E. 10. *ἐν τῇ*] *ἐν τῷ* E. Lex. Seg. et Harpocr. Parisinus. 13. *Ἀρτεμίσιος*] Vid. Sturzius de dial. Maced. p. 49. Clint. F. H. III. p. 357. sq. et H. Steph. Ind. Thesauri. Ignorat *παρὰ Μακεδόσιν* Zon. p. 292. *Μακεδόσιν*] *Μακεδονίοις* C. 14. *Ἀρτεμίσιον ἰδίως*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 448. Abiiciendum *καί*. 15. *ἀκρωτήριον*] *ἀκρωτήριόν τι* Harpocr. et Lex. Seg. Cf. Schol. Arist. Lys. 1253. De his breviter Zon. p. 305. 16. *Δημοσθένης*] P. 297. 18. *Ἀρτήρ*] Lex. Seg. p. 447. Tetigit Zon. p. 293. 20. *Ἀρτῆσαι*] *ἀρτῆναι* B. E.

1. *ἀπαρτῆσαι* A. De his dictum in v. *Ἀπαρτῆσαι*. 3. *συνάπτον*] *συνάπτων* A. B. E. C. Lex. Seg. p. 447. secundum apographum Bastii: *Ἄρτι. ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ πεπληρωμένως. λέγεται δὲ ἄρτι καὶ τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος συνάπτον τῷ νῦν, ἐναντίως ἔχων τὸ αὐτίκα, τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει.* Schol. Platon. p. 16. *Ἄρτι*] *τοῦτο σημαίνει τὸ παρὸν καὶ ὑπόγυον, καὶ τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι. Gaisf.* Bekkerus, si forte de Bastii quopiam dissensu quaeris, *ἔχον* scripsit pro *ἔχων*. Ut nunc se habet scriptura, *συνάπτον* nihil differt a *συνάπτει*. Ceterum in Lex. Seg. illa *λέγεται δὲ ἄρτι καὶ* sublato *ἄρτι* retrahenda sunt ad praegressa *ἐπὶ τοῦ .. πεπληρωμένως*, quae inferiorem locum tenuisse suspicor. Porro Phrynichus Bekk. p. 11. nondum castigatus, ne ab Ruhnkenio quidem in Tim. p. 50. *διαφοράν τινα οἱ Ἀττικοὶ* (l. *Ἀττικισταὶ*) *φέρουσι, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντα* (l. *συνάπτον*) *τῷ ἐνεστῶτι, τὸ δὲ ἀρτίως τὸν ἐνεστῶτα.* Cf. Lex. Rhet. pp. 206. 210. et Lobeck. in Phryn. p. 20. 4. *κατὰ τὸ*] *κατὰ* om. B. E. probabiliter. 5. *Ἀριστοφάνης Νεφέλ.*] V. 145. 9. *Ἄρτι τοῦ ἀρτίως*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1152. 16. *Ἄρτια*] Usque ad *ἄρμενα* habet Lex. Seg. p. 447. 19. *Στατῆρσι δ'*] Aristoph. Plut. 817. Ubi nollem Gaisfordus *οἱ θεράποντες* inseruisset cum E. Ceterum vide v. *Στατήρ* et Schol. Platon. p. 320. 20. *Ἀρτιάκις ἄρτιος — Ἀρτιοπέριττος*] V. Plato Parmen. p. 143. extr. Theo Smyrn. ed. Geld. p. 30. Nicom. Introd. I, 9. ibique Ast. p. 224.

---

num et tributorum praefectum, quem Generalem vocant, bello huic praefecit. is cum ad Rhodum appulisset, a populo per seditionem occisus est. *Ἄρτεμις.* Diana. *Ἀρτεμισία.* Artemisia. haec fortissime se gessit in bello Persico: cuius causa Rex dixit, viros evasisse mulieres, mulieres autem viros. Artemisiae vero duae fuerunt, ambae Caria oriundae eaedemque reginae. harum prior tempore belli Persici vixit, iunior vero, cuius etiam Demosthenes in oratione de Rhodiorum libertate meminit, filia fuit Hecatomni, uxor vero et soror Mausoli. *Ἀρτεμίσιος.* Artemisius, apud Macedones qui vocatur mensis Maius. *Ἀρτεμίσιον* peculiari sensu Hyperides vocat Dianae simulacrum. sic etiam vocatur Euboeae promontorium, cuius Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte meminit. *Ἀρτήρ.* Calceamenti genus. Pherecrates *Vetulis*. *Ἀρτησάμενος.* Qui suspendit. item *ἀρτῆσαι*. *Ἀρτίσαι* vero et *ἀπαρτίσαι*, perficere, per *ῑ*. *Ἄρτι.* Partem temporis praeteriti cum tempore praesenti coniungit; estque contrarium voci *αὐτίκα*, quippe quae tempus futurum cum praesenti coniungat. Aristophanes *Nubibus*: *Modo interrogavit.* id est, paulo ante: nimirum ut ex tempore nec praeparati dicere omnia viderentur. *Ἄρτι.* Apud Atticos *ἄρτι* differt ab *ἀρτίως*. nam *ἄρτι* significat *nunc*, *ἀρτίως* vero *paulo ante*. *Dic mihi an filius illum didicerit, quem paulo ante introduxisti.* quae Strepsiades ad Socratem dicit. Aliquando tamen *ἀρτίως nunc* significat. Crito Geticis: *Adhuc fluvium traiicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi.* *Ἄρτια.* Apta, integra, sana. idem etiam *ἄρμενα* significat. Et *Ἀρτιάζειν*, ludere par impar. Aristophanes: *Stateribus par impar ludimus.* Et *ἀρτιάκις ἄρτιος* numerus XXXII,

ἀρτιοπέριττος δὲ ο διχοτομούμενος εὐθέως εἰς περισσὸν ἀριθμόν· οἷον ὁ τῶν ιδ´. τούτου γὰρ τὸ ἥμισυ ἑπτά.

339 Ἀρτιδαεῖ. ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ —
πέμπω, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.

Ἀρτίδιον. μικρὸς ἄρτος. Ὁ δέ τινα τῶν βασιλικῶν παίδων αἰτήσας ἀρτίδιον κατεχρήσατο.

Ἀρτιεπής. ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τὸ ἀρτιεπής, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ ἁμαρτάνειν, ἀλλ᾽ ὁ λάλος καὶ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ.

Ἀρτιζόμενοι. Οἱ δὲ ἀρτιζόμενοι διεῖλον τὴν δύναμιν. † Ὁ δὲ πανοῦργος ὢν καὶ πρὸς τὸ τῆς τύχης ἄδηλον ἀρτισάμενος.

Ἀρτιθαλῆ. νεόφυτα.

Ἀρτικροτεῖσθαι. συμφωνεῖσθαι.

Ἀρτικροτοῦνθ᾽ οἱ γάμοι·
φησὶ Μένανδρος.

Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται. ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρτιος. καὶ Ἄρτιοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες ἄρτιοι ἐτύγχανον οὖσαι.

Ἀρτίως. τελείως, ὑγιῶς. οὐ μόνον ἄρτι τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

καὶ ἀντὶ τοῦ γνησίου·

Τοιοῦδ᾽ ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

Ἀρτίπους. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

Ἀρτίστομος. ὁ σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος. οὕτω Διονύσιος· Ὁ δὲ ἦν κάτοινος ἤδη καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι.

Ἀρτίτομος. προπαροξυτόνως, ὁ τεμνόμενος νεωστί. Ἀρτιτόμος δέ, ὁ νεωστὶ τέμνων.

Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον· ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀρτοπωλεῖον. τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρ-

---

4. Zon. p. 293. 5. Ἀργύρεόν] Crinagorae Ep. IV. v. 1. et 6. Anthol. Pal. VI, 227. ἀργύριόν Med. εἰς τεὸν] ἐτεὸν Med. Versus ex duobus novissimis conflati his, πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ᾽ ἀπὸ θυμοῦ πλείονος, ἀρτιδαεῖ σ. ἑ. Ubi reducendum εὐμαθίῃ pro ἐργασίῃ. 8. αἰτήσας ἀρτίδιον] αἰτίδιον *V. κατεχρήσατο] Panem, opinor, comedit; non, quod interpres, ipsum interfecit. 9. Ἀρτιεπής] Usque ad λέγειν Lex. Seg. p. 448. [et Zon. p. 293.] Reliqua sumpta sunt ex Schol. Ven. in Il. χ´. 281. Gaisf. 11. τοῦ ἁμαρτάνειν] τῷ ἀμετροεπεῖ Schol. 12. ἀπηρτισμένος] ἀπηρτησμένος A. ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ Schol. Ven. A. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι Schol. B. 14. Ὁ δὲ πανοῦργος] Verba Diodori XIV, 20. monentibus Hemst. et Wesselingio. τὸ τύχης A. 16. Ἀρτιθαλῆ] Lex. Seg. p. 448. et Zon. p. 316. 17. Ἀρτικροτεῖσθαι] Sic etiam Hesychius. Sed nihilominus vox illa suspecta mihi est. Quid si legatur ἀντικροτεῖσθαι? Küst. In Menandri loco iuncta fuisse auguror, quae separari debebant: ἄρτι κροτοῦνθ᾽ οἱ γάμοι pro συγκροτοῦνται. Videtur imitatus Liban. I. p. 772. D. καὶ γάμον δεύτερον — ἐκρότησα. Hemst. Non debebat vitium illud compositionis defendere Meinek. ad Menand. fr. inc. 330. quamquam nihil mutant Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 309. Pro συμφωνεῖσθαι (συμφονεῖσθαι Med.) Bastelus coniecit συμφορεῖσθαι.

1. Ἄρτι μῦς] Proverbio huic affine est illud: Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ: quod Suidas suo loco refert. Küst. Lex. Seg. p. 208. παροιμία ἐπὶ τῶν δεινὰ πεπονθότων ἢ πασχόντων. Affert Gaisf. Demosth. in Polycl. p. 1215, 10. Theocrit. XIV, 51. et Schol. Adde Arsen. p. 76. 4. ἄρτιοι ἐτύγχανον] ἐτύγχανον ἄρτιοι B. E. 7. ὑγιῶς] ὑγιῶς A. V. Lex. Seg. p. 448. unde petendum δὲ post μόνον. 9. ἀντὶ τοῦ γνησίου] Malim ἀντὶ τοῦ γνησίως. Küst. γνησίου. οὐ γάρ ἐστι χρονικόν Schol. Sophocl. Fin. 10. Τοιοῦδ᾽ ἀποβλαφθεῖσαν] Sophocl. Ai. 941. ἀποβλαφθεὶς Suidae MSS. et edd. vett. 11. Ἀρτίπους] Vid. in Ἔσθιε. Hemst. Sophocl. Trach. 58. Lex. Seg. p. 448. Aliter Zon. p. 293. 12. Ἀρτίστομος] Lex. Seg. p. 448. ἤδη] ἡδὺ A. B. C. V. E. Zon. p. 293. Lex. Seg. Monuerat Gronov. Em. p. 73. ὁ om. *V. E. Lex. Seg. 13. Διονύσιος] Δημοσθένης Lex. Seg. Integer locus, nulla auctoris praescriptione, continetur v. Παιᾶνας: ubi sincerior etiam sermo, ὥσπερ οὐν κάτοινος. Sed dubito de Dionysio historico. 15. ὁ τεμνόμενος] ὃ τεμνώμεθα A. C. ὃ τεμνόμεθα *V. B. Med. ὃ ἄρτι τεμνόμενος E. Nihil mutat Zon. p. 293. 17. Ἀρτιχανῆ] Diodori Zonae Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 22. 19. Ἀρτοπωλεῖον] Ἀρτοπολεῖον A. V. Observatio commenticia: cui fidem habere licebit aliquam, si certa vocis ἀρτοπωλεῖον exempla fuerint prolata. Nihil dissentit Zon. p. 305. μαγκιπεῖον] Sic recensiores Graeci vocabant officinam pistoriam, in qua panes pinsebantur. Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. μαγκυπεῖον A. B. V. E. μαγυυπεῖον C.

---

est, ἀρτιοπέριττος vero dicitur numerus, qui statim in numerum imparem dividitur: ut numerus XIV. huius enim semissis sunt VII. Ἀρτιδαεῖ. Quod quis nuper didicit. *Argenteum istum [calamum] natali die tuo tibi mitto, qui nupero litterarum studio apte convenit.* Ἀρτίδιον. Parvus panis. *Ille vero quem a quodam regiorum puerorum petisset parvum panem consumpsit.* Ἀρτιεπής. In dicendo consummatus. ἀρτιεπής non ponitur in laude, quasi contrarius ei qui in dicendo peccet, sed vocatur garrulus et consummatae loquacitatis homo. Ἀρτιζόμενοι. *Illi vero instruentes copias diviserunt.* † *Ille vero cum homo callidus esset et ad incertos fortunae casus paratus.* Ἀρτιθαλῆ. Recens florentia. Ἀρτικροτεῖσθαι. Pacto firmari. Menander: *Nuptiae pactae sunt.* Ἄρτι μῦς. *Nunc demum mus picem gustat.* in eos dicitur qui sero condicionem rerum suarum animadvertunt. Ἄρτιος. Et Ἄρτιοι, integri, sani. *Morbo podagra tam manus quam pedes eius debilitati erant.* Ἀρτίως. Perfecte, integra valetudine. non solum enim significat id quod est paulo ante. Pherecrates Myrmecanthropis: *Peregrina anus, quae modo advenit.* Item sincere. *Tanto tamque sincero privatam amico.* Ἀρτίπους. Integros pedes habens. Ἀρτίστομος. Perspicue et qui suave loquitur. sic Dionysius. *Ille autem vino iam gravatus lingua titubare incipiebat.* Ἀρτίτομος. Cum accentu in antepenultima, recens sectus. Ἀρτιτόμος vero, qui nunc secat. Ἀρτιχανῆ. In Epigrammate: *Malum hoc Punicum, quod recens hiare coepit, et lanugine vestitum pomum.* Ἀρτοπωλεῖον. Locus, in quo panes pinsuntur.

τοι γίνονται. Ἀρτοπώλιον δέ, ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται.

Ἄρτος. ὁ ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον Ἀθηναίους ποιήσασθαί φησι Πολέμων.

Ἀρτοσιτεῖ. ἄρτον ἐσθίει. Ξενοφῶν· Ὅςτις δὲ ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον.

Ἀρτῶ. τὸ κρεμῶ.

Ἀρτώριος, ὄνομα κύριον.

Ἀρτύειν. σκευάζειν. Καὶ Ἀρτύοντες, παρασκευάζοντες. Καὶ Ἀρτύναντες.

Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλάντιον ὁ ἀρύβαλλος, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν· ἢ μαρσίπιον. χεῖσθαι δὲ λέγεται οὐ μόνον τὰ ὑγρά, ἀλλὰ καὶ τὰ στερεά· ὥςπερ νῦν ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας.

Εἶτα καταςπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ,
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

Ἀρύβας, Ἀλκέτου μὲν ἦν υἱός, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς.

Ἄῤῥυθμος. ἀδιατύπωτος, ἀκανόνιστος, μὴ ἔχων ῥυθμόν. ῥυθμὸς γὰρ ὁ τύπος. Καὶ Ἀῤῥύθμως. [Καὶ Ἀρύομαι.]

Ἀρυώτης. ὄνομα κύριον.

Ἀρυπότατος.

Ἀρυσάμενος. ἀντλήσας.

Ἀρύστιχος. σκευάριόν τι.

Ἀρυστρίς.

Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα.

Ἀρύταινα. χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς τοὺς λύχνους.

Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ λέγουσιν, οὐκ ἀρύεσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

---

3. *ψωμός*] Cave putes vocabulum hoc apud ullum probatum et antiquum scriptorem Graecum pro pane proprie ita dicto accipi; sed est vox recentioris Graecitatis, qua hodierni quoque Graeci (heu quantum a priscis illis diversi!) adhuc utuntur, cum panem significare volunt. Vocabulum enim *ἄρτος* apud eos non amplius in usu est, sed eius loco vocem semibarbaram *ψωμί* adhibent, ut accepi ex reverendo et doctissimo viro Ioanne Covello, collegii Christi hic apud Cantabrigienses praefecto, qui Graeciam lustravit, et multa observatu digna tam ad linguam quam antiquitates ritusque et religionem eius regionis spectantia collegit; quae in lucem aliquando edi e re litteraria foret. *Küst.* Vid. Schleusner. utroque Lexico: adde Suid. v. *Ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσ.*] Huius Arti, Messapiorum regis, meminit Thucydides VII, 33. itemque Athenaeus III, 25. *Küst.* Qui haec fusius tractavit in Hesychium. Mox vidit Gaisf. requiri *ὃν καὶ πρόξενον.* 5. Post *Πολέμων* quae extabant, *Ἄρτος. παροιμία. Ἄννος κρίβανον. ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον*: ea cum repetita sint ex v. *Ἄννος*, unde transierant etiam in v. *Κρίβανος*, cumque A. post sequentem glossam collocet, expunximus auctoribus V. C. Ceterum *ἄνθρωπος κρίβανον* Med. *ἀνὸς κρ.* Ald. 6. *Ξενοφῶν*] Cyrop. VI, 2, 28. Cf. v. *Ἀλφιτοσιτῶ.* 9. *Ἀρτώριος*] Augusti medicus, de quo Dio Cass. XLVII, 41. T. I. p. 521. Conf. not. 209. (20.) *Burn.* Valerium Max. I, 7. Vell. Paterc. II, 70. (ubi vide Ruhnkenium) Plutarch. in Bruto laudat Reinesius, qui de Artorii familia conferri iubet indicem in Gruteri Inscriptt. 10. *Ἀρτύειν*] Lex. Seg. p. 448. 11. *Ἀρτύναντες*] Il. *μ'*. 43. V. Hesychius. Quod subiecit Zon. p. 309. *παρασκευάζοντες*, id arguit apud eundem esse refingendum *Ἀρτύνοντες.* Post h. gl. omiserunt A. B. C. E. *V. quae Zon. p. 300. debebantur: *Ἀρτυλία. ἡ διαθήκη.* 12. *Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1092. Vide etiam supra v. *Ἀρίβαλλος. Küst.* *πλεκτικόν* C. Paulo aliter Zon. p. 294. *ἀρύβαλλος, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται*] Horum quae Schol. praebuit nihil agnoscunt nisi *ἀρύβαλλος* A. B. V. C. E. Mox *βάλλειν εἰς αὐτούς* Hesychius. Ceterum mirere tam imperitam notationem etiam recentiorum quibusdam probari potuisse, cum nativa forma vocabuli *ἀρύαλλος* (cui similis altera *δορύαλος*) inserta digammo sive $\bar{\beta}$ facile appareat. 16. *τῆς* om. Med.

1. *κατὰ σοῦ* om. B. V. E. C. Med. 3. *Ἀρύβας, Ἀλκ.*] Vide Pausaniam in Atticis p. 19. (27.) *Küst.* Plerumque dictus *Ἀρύμβας*: de quo vide Sylburg. in Pausaniam et Wesseling. in Diodor. XVI, 72. Glossa debetur Harpocrationi. 5. *Ἄῤῥυθμος*] Lex. Seg. p. 448. *ἀδιαπτύπωτος* C. V. *ἀκανώνιστος* A. *μὴ ἔχων ῥυθμόν* om. Zon. p. 293. 6. *καὶ Ἀῤῥύθμως* om. V. C. 7. Sub finem *καὶ ἀρύομαι* om. Küst. *ἀντλῶ* addit E. Interim uncis notavi. 8. *Ἀρυώτης*] *Ἀρυότης* E. Gl. om. C. neque habeo quo tuear. 9. *Ἀρυπότατος*] *Ἀῤῥυπότερον* B. *Ἀῤῥυπότατος, μηδόλως ῥυπώμενος* E. Gl. om. Küst. Saltem scribendum fuit *ἀῤῥυπώτατος*: nisi forte simplex latet *ἀῤῥύπωτος.* 10. *Ἀρυσάμενος*] Lex. Seg. p. 448. Zon. p. 309. 11. *Ἀρύστιχος*] Vide Schol. Aristoph. Vesp. 851. Lex. Seg. pp. 27. et 448. *Gaisf.* Zon. 294. *Ἀρύστιχον* E. 12. *Ἀρυτρίς* *V. 13. *Ζωμοῦ τ'*] Versus Aristonis Ep. I, 5. Anthol. Pal. VI, 306. 14. *Ἀρύταινα. χαλκοῦν*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1089. Adde Polluc. VII, 166. X, 63. et Zon. p. 300. Post hanc gl. cum A. V. C. delevi: *Ἀρυταινοειδοῦς. ζήτει ἐν τῷ Φάρυγξ.* 16. *Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ*] Vereor ne Suidam corrupti codices hic deceperint. Nam apud Aristophanem, cuius auctoritate lectionem suam confirmare conatur, hodie scriptum est *ἀρύσασθε* absque $\bar{\tau}$. *Küst.* Ceterum cf. Piers. in Moer. p. 37. 17. *Ἀριστοφάνης*] *τὸ γὰρ ἀριστοφάνους ἐν νεφέλ. καὶ οὕτω γράφουσιν· εἶτ' ἄρα προχοαῖς ὕ.* E. Locus est Nub. 273.

Ἀρτοπώλιον vero, locus ubi panes prostant. *Ἄρτος.* Panis. est etiam nomen tyranni Messapiorum, cum quo Athenienses hospitium contraxisse dicit Polemo. *Ἀρτοσιτεῖ.* Pane vescitur. Xenophon: *Qui pane vescitur, aqua maceratam farinam* [edit.] *Ἀρτῶ.* Suspendo. *Ἀρτώριος.* Nomen proprium. *Ἀρτύειν.* Parare. Et *Ἀρτύοντες*, praeparantes. Et *Ἀρτύναντες.* *Ἀρύβαλλος.* Marsupium quoddam plexile, dictum ab *ἀρύειν* et *βάλλειν.* vel crumena. *χεῖσθαι* vero, i. e. effundi, non solum dicitur in rebus liquidis, sed etiam solidis: ut in ambrosia dictum videmus hoc loco: *Deinde ex marsupio in tuum quidem caput ambrosiam, in huius vero muriam alliatam effundere videbatur.* *Ἀρύβας.* Arybas, Alcetae filius, Molossorum rex. *Ἄῤῥυθμος.* Informis, ordine carens, rhythmum non habens. *ῥυθμός* est enim forma. Et *Ἀῤῥύθμως.* *Ἀρυώτης.* Nomen proprium. *Ἀρυσάμενος.* Qui hausit. *Ἀρύστιχος.* Vas liquori hauriendo. *Ἀρυστρίς. Trullamque, qua ius hauritur, prope verua.* *Ἀρύταινα.* Vas aereum, quo oleum in lucernas infunditur. *Ἀρύτεσθαι.* Cum $\bar{\tau}$ dicitur: non *ἀρύεσθαι.* Aristophanes Nubibus:

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοὰς ὑδάτων χρυσέοις
ἀρύτεσθε πρόχουσιν.

Καὶ Πλάτων Νόμοις· Ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀῤῥυτίδωτον. τὸ μὴ ἔχον ῥυτίδας· αἵ εἰσι γραμμαὶ γήρως σημαντικαί.

Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.

Ἀρχαιόγονος. ἀρχέγονος δέ.

341 Ἀρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου τὸ ἀργύριον· ὅπερ ἔνιοι κατά τινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου· Δανείσας ἀργύριον Ἄρχιππον, οὐχ οἷός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν οὔτε τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν γέγραφεν ἀρχαίως. Καὶ πάλιν· Οὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης. τάττεται δὲ παρὰ Κωμικοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ εὐήθους.

Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. τουτέστιν, οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ληρῶδες, ἀνόητον.

Ἀρχαϊκόν. Οἱ δὲ τοῦ μέρους τῆς εὐσεβείας τὸ ἁπλοῦν τῷ Σπυρίδωνι καὶ ἀρχαϊκὸν συνειδότες, προσέτι δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθαρῶς ἄγευστον, ἐκώλυον εἰς μέσον ἐλθεῖν καὶ τῷ σοφιστῇ συμβαλεῖν ἐπὶ συνόδου.

Παλαιὸς γάρ τις καὶ ἀρχαΐζων λόγος. ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος.

Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν· τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθένης δὲ ἐν

1. Ειτ' ἄρ' ἂν Νείλου] εἰτ' ἄρ' ἂν εἴλου A. V. C. qui in ἀρύτεσθαι consentiunt. Talis error non debet diutius propagari: itaque correxi. Etiam in capite gl. reponere fortasse debueram Ἀρύτεσθε. Vid. Porson. in Eurip. Phoen. 463. *Gaisf.* Praeterea lege χρυσέαις. 2. πρόχουσιν] πρόχυσιν B. C. *V. προχοῇσιν E. 3. Νόμοις] I. p. 636. D. 4. δεῖ] δὴ καὶ ὁπόσα A. C. (in Ox. ap. Porsonum) καὶ ὁπόσα addunt etiam B. V. (ap. Gron. Em. p. 74.) E. Med. καὶ ὁπότε ὁπότε sic Ald. δὴ καὶ ὁπόσον Lex. Seg. p. 448. καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον Plato, quorum novissimum ipsi Suidae reddebat Porsonus. 5. Ἀῤῥυτίδωτον] Ex Epigrammate sumpsit v. Ἀκμή et Ἄσπιλος. *Hemst.* Ἀρυτίδωτον *V. Eadem fere Zon. p. 305. τὸ om. B. V. Tum ἔχων B. V. Med. 7. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1150. Cf. Zon. p. 305. 9. τόκων] Addit E. μᾶλλον γὰρ ἀρχαῖα ἢ ἀρχεῖα γραπτέον. Quid inter ἀρχαῖον et κεφάλαιον intersit, docebit Heraldus adv. Salmas. p. 585. *Gaisf.* 10. V. Herodiani Epimer. p. 15. Om. vulg. ἀρχαιόγονος: v. Soph. Antig. 980. Mox praestat reponi ἀρχεγόνος: ἀρχέγονος libri, nisi quod ἀρχαιόγονος V. 12. τὸ ἀργύριον] Legendum esse τοῦ ἀργυρίου Portus recte monuit. *Küst.* Nimirum δανειζομένου ἀργυρίου cum Lex. Seg. p. 448. ubi supra πάντες οἱ ῥήτορες: item Lex. Rhet. p. 215. 14. Δανείσας ἀργύριον] Locus hic corruptissimus est, qui apud Demosthenem in orat. adversus Nicostr. p. 725. [1253. Reisk.] recte sic legitur: Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις, οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. Εἶτα αὐτῷ *V. 17. Τιμάρχου] P. 26,11. Τίμαρχ A. τίμαρχον B. E.

1. ὁ bis om. A. Mox Aeschines ἐνδοξότατος, non μάλιστα εὐδοκιμῶν. 2. Οὕτως ἦσαν] P. 4,23. 3. ὁ ante Περικλῆς om. V. 4. ὁ Ἀριστείδης] καὶ ὁ Ἀριστ. E. καὶ Ἀριστείδης A. B. V. παρὰ] καὶ παρὰ *V. 5. τοῦ neglexit Gaisf. 6. Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν] Aristoph. Nub. 1361. V. Zon. p. 305. 7. ληρῶδες] ληρῶ δὲ C. Post ἀνόητον omiserunt A. B. C. V. E. παλαιὸς γάρ τις λόγος ἀρχαΐζων, ἤγουν ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος: quae infra post συνόδου suum locum invenere. 8. Totam glossam ignorant V. C. Initium quidem integrum praestat Lex. Seg. p. 449. Ἀρχαϊκὸν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ι. Alii Zon. p. 305. Ἀρχαϊκόν. ἁπλοῦν, ἀφελές, ἄδοξον. Quae sequitur oratio scriptorem sapit rerum ecclesiasticarum. 8. τοῦ μέρους] τὸ μέρος Toupius. Equidem aliud opinor recondi. 9. Σπυρίδωνι] De Spyridone isto vid. Photii Bibl. p. 1409. Toupius MS. De Spyridone vid. Socrat. Hist. Eccl. I,12. et Sozomen. I,11. *Burn.* 10. καθαρῶς] καθαρ A. 11. τῷ σοφιστῇ] τῷ σοφ. A. 12. συνόδου] I. e. τῇ ἐν Νικαίᾳ: vide v. Σπυρίδων. 13. Παλαιὸς] παλῆς A. Hue verba novissima traduxerunt A. B. E. 15. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγ. τὸ ἀρχαιοτρ.] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri et in integrum restitui debet: Ἀρχαίως. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. τουτέστιν etc. Vide Harpocrationem v. Ἀρχαίως, cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Cum Suida consentiunt Lex. Seg. p. 449. et Harp. Pariter Antiquitus igitur apud Suidam debuit duplex glossa extitisse, sensim confusa: Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. Ἀρχαίως. Id quod liquido demonstrat conformatio Lexici Segu. Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ εὐήθης. Πλάτων. Ἰσοκράτης δὲ κτλ. Accedit similis mendi apud Zon. p. 310. animadversio: Ἀρχαιοτρόπως. τουτέστιν ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Isocratis locus est Paneg. c. 1. p. 42. D. περὶ μὲν τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Demosthenis autem Philipp. III. p. 123. 17. χρῆσθαι] χρήσασθαι E. Mox orationem fere cum Zon. p. 310. sic redintegrabimus: Ἀρχαίως. ἁπλῶς καὶ ἀκάκως. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι. Δημοσθ.

Sive ad ostia Nili aquas aureis hauritis situlis. Plato in *Legibus*: *Quorum alter quidem hauriens unde et quantum et quando oportet.* Ἀῤῥυτίδωτον. Quod nullas habet rugas, rugae vero sunt lineae quaedam senectutis indices. Ἀρχαῖα. Capita debitorum. Aristophanes *Nubibus*: *Ipsi cum capitibus debitorum et usuris usurarum.* Ἀρχαιόγονος: contra ἀρχέγονος. Ἀρχαῖον. Hoc Oratores usurparunt de pecunia, quae fenori datur: quam vulgo *caput* vocant. Demosthenes in oratione adversus Nicostratum: *Cum Archepolidi Piraeensi pecuniam fenori dedisset, Archepolis autem neque usuram nec sortem integram ei reddere posset, Manen servum ab eo in aestimationem accepit.* Significat etiam vetustatem. Aeschines in oratione contra Timarchum: *Solo vero, legislatorum omnium celeberrimus, more prisco scripsit.* Et iterum: *Tam temperantes erant veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, Aristides.* Apud Comicos etiam accipitur de simplici. Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. *Priscum est citharam pulsare*: id est, quod nullius est pretii, ineptum, stultum. Ἀρχαϊκόν. *Illi vero cum Spyridonis simplicem pietatem et sinceram perspectam haberent, praetereaque scirent illum eruditionis Graecanicae prorsus expertem esse, veluerunt eum in conventu cum Sophista in certamen descendere. — Idem enim et antiquitatem sapiens oratio*: id est, simplex et nativa. Ἀρχαῖος. Antiquus. Isocrates in *Panegyrico* ἀρχαίως usum dixit, id est, antiquis vocabulis uti. Demosthenes vero in Phi-

τοῖς Φιλιππικοῖς εἰπών· Οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔλαβεν.

Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ εὐήθης. Πλάτων. ἢ λῆρος. Ἀρχαίως δέ, ἀπραγμόνως, ἀπαρατηρήτως· ἢ καὶ ἠλιθίως, εὐήθως

Μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιος, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γενόμενα.

Ἀρχαιότυπος. ὁ παλαιὸς νόμος.

Ἀρχαιρεσία. περὶ ἀρχῶν ἐκλογή. Καὶ Ἀρχαιρεσίη, τὸ πρὸς χάριν πολλῶν ζῆν, ἢ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. Ἡρόδοτος.

Ἀρχαιρεσιάζειν. Δείναρχος. τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα.

Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτην.

Ἀρχέγονος. Οὐκ ἠξίωσαν ταφῆς, ἣν ἡ ἀρχέγονος φύσις νομοθετεῖ.

Ἀρχέδικος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ 342 ἐστι Θησαυρὸς καὶ Διαμαρτάνων, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς. **Ἀρχέδικος,** κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψε τοῦ ἀνεψιοῦ Δημοσθένους.

Ἀρχέλαος, Ἀπολλοδώρου ἢ Μίδωνος, Μιλήσιος, φιλόσοφος, φυσικὸς τὴν αἵρεσιν κληθείς. Ὅτι ἀπὸ Ἰωνίας πρῶτος τὴν φυσιολογίαν ἤγαγεν. Ἀναξαγόρου μαθητὴς τοῦ Κλαζομενίου· τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης· οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδης φασίν. συνέταξε δὲ φυσιολογίαν, καὶ ἐδόξαζε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. συνέταξε καὶ ἄλλα τινά.

Ἀρχέμορος. ὄνομα κύριον.

---

1. Οὕτω] οὗτος A. οὕτως E. 3. Πλάτων] Euthydem. p. 295. ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δέοντος. *Burn.* Vid. Schol. p. 334. Usque ad Πλάτων Lex. Seg. p. 449. idem continuo Ἀρχαίως. ἀπραγμόνως . . . ἠλιθίως. λῆρος] λήρως B. E. 4. ἀπραγμόνως] Sic A. E. Lex. Seg. p. 449. ἀθυμαμόνως V. C. Vulgatam contra Gronovium (Emend. p. 74.) tuetur Küsterus Diatr. p. 11. comparato Schol. Arist. Nub. 818. ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν. 6. Μινυρίζοντες] Aristoph. Vesp. 219. sq. Cf. v. Μινυρίζω. 8. Cf. Arsenius p. 78. 9. παμπάλαιον] παμπάλαιος dedi cum Diogen. III, 2. et V. C. Vide quae infra dicta sunt in v. Ζεύς. 12. Debuit oratio fere talis institui: Ἀρχαιότυπος νόμος. ὁ παλαιός. Vox olim inculcabatur in v. Ἀρχέτυπον. Nihil differt Zon. p. 294. 13. περὶ] παρὰ V. C. Ἀρχαιρεσίη] Zon. p. 300. Ex Gl. Herodoti VI, 58. Vide annotationem in Hesych. v. Ἀρχαιρεσιάζειν. Mox πολλοῖς E. τοῖς πολλοῖς Hesychius, τὸ πρὸς χάριν τινὶ ζητεῖν Lex. Seg. 16. Ἀρχαιρεσιάζειν] Lex. Seg. p. 449. Statim δήμαρχος B. E. om. Zon. p. 309. 18. Ἄρχε. σὺ γὰρ] His verbis Neptunus Apollinem alloquitur apud Homerum Il. φ'. 439. *Küst.* νεώτερος ἐσσὶ E. non γενεῆφι νεώτερος.

1. πολέμου δ' V. C. φιλοφροσύνης] Sensus potius requirit βουλεύσεως, id est, *consultationis.* Iuniorum enim est manu rem gerere, seniorum vero consilium dare; quod Suidas hic innuere velle videtur. *Küst.* Festinanter nimis vir doctissimus; neque enim vim τοῦ φιλοφροσύνης satis perspexit. Depromptus autem est hic locus ex Synes. Epist. 142. ubi legitur: Πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσθαι. *Bellum enim et seditionem iuniorum esse putat, pacem vero atque amicitiam seniorum.* Rem egregie explicat ipse Synesius Epist. 116. Πάλιν οὖν Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς πού φησιν, Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ. τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. *Toup.* I. p. 85. πολέμου δ' *V. 3. Οὐκ ἠξίωσαν] Est Aeliani, ut puto. *Hemst.* 5. Ἀρχέδικος] Athenaeus VII. p. 292. XI. 467. Πρόμον citat Theon in Schol. ad Phaenom. ubi de Pleiadibus agit. *Reines.* Hoc nihil ad rem. Adde *Eudocia* p. 66. quae ignorat illa καὶ — Δειπνοσοφισταῖς. 7. κωμῳδιογράφος] Polybius in Excerptis ab Vales. editis p. 53. [XII, 13.] Οὐ γὰρ ἂν Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος ἔλεγε ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους etc. Ad hunc locum Suidas respexit. *Küst.* 9. ἀνεψιοῦ] Immo ἀνεψιαδοῦ. V. Meinek. Quaest. Scen. III. p. 52. 10. Μίδωνος] Μύδωνος E pr. cum Diog. Laert. II, 16. 12. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Sed Arsen. p. 123. si sequimur, haec potius cum praegressis sunt continuanda. πρῶτος] πρώτως E pr. 14. Εὐριπίδου] Lege οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδην φασί. Sensus enim est, Euripidem quoque secundum nonnullos Archelai discipulum fuisse. *Küst.* Εὐριπίδης A. Debebat tamen φασὶν alium locum obtinere. 16. Quae post τινά extabant de v. Βασίλειος transcripta, Ὅτι Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως, (Εἰρηνουπόλεως E. εἰρηνοπ A.) τὴν φρένα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικώς, ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου (πρεσβύτου Med. ἐπισκόπου inter vss. E.) Κολωνείας (Κολωνίας A.), cum A. in marg. reiecerit, delevimus auctore V. 18. Ἀρχέμορος] Vide vel Scholiasten Pindari in praefatione Nemeorum.

---

lippicis ubi dicit: *Tanta erat eorum simplicitas vel potius civilitas*, de ingenuitate ἀρχαίως accepit. Ἀρχαῖος. Fatuus, vel nugax. Plato. Et Ἀρχαίως, simpliciter, incaute, incuriose, stulte: *Cantillantes antiqui mellis de Sidone Phrynichi carmina suavissima.* Ἀρχαιότερα τῆς διφθ. *Antiquiora diphthera loqueris.* de iis qui putida et antiqua loquuntur. diphthera enim erat pellis antiquissima, cui quae fiebant Iuppiter omnia inscribere credebatur. Ἀρχαιότυπος. De lege coloris antiqui. Ἀρχαιρεσία. Magistratuum creatio. Et Ἀρχαιρεσίη, vitam ad populi gratiam instituere, vel pecuniam erogare ad sublevandam aerarii inopiam. Herodotus. Ἀρχαιρεσιάζειν. Dinarchus dixit, si quis ad magistratum aspirat. Ἄρχε. *Incipe, quoniam natu minor es.* aequum enim censet ut iuvenis pugnae initium faciat, senex vero amicitiae. Ἀρχέγονος. *Non dignati eum sunt sepultura, quam lex naturae omnibus insita praecepit.* Ἀρχέδικος. Archedicus, comicus. ex fabulis eius sunt Θησαυρός et Διαμαρτάνων, ut testatur Athenaeus in *Dipnosophistis.* Ἀρχέδικος. Archedicus, comoediarum scriptor, qui contra Democharem Demosthenis ex sorore nepotem scripsit. Ἀρχέλαος. Archelaus, Apollodori vel Midonis filius, Milesius, philosophus, a secta physicus appellatus. Is ex Ionia primus physiologiam introduxit. fuit discipulus Anaxagorae Clazomenii; ipsius vero Archelai discipulus Socrates, secundum nonnullos etiam Euripides. scripsit physiologiam, statuitque nihil esse iustum vel turpe natura, sed instituto. scripsit etiam alia nonnulla. Ἀρχέμορος. Nomen proprium.

Ἀρχέπλουτον. ἄρχοντα πλούτου καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον. Σοφοκλῆς·

Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον.

Ἀρχέστρατος καὶ Ἀρχεστράτειος.

Ἀρχέτυπον. πρωτότυπον. Καὶ Ἀρχέτυπος, ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς.

Ἀρχεῖα. ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλάκια· ἢ τὰ χωρία τῶν κριτῶν· ἢ ἀρχαῖα· ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ή. Τοὺς δὲ υἱέας περιῆγεν ἐς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχαῖα διακονίας.

Ἄρχειν. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἔλεγον, καὶ τὸ βουλεῦσαι ἄρξαι· ψιλὴ γὰρ ἐπιστασία. Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν.

Ἀρχή. ἡ μὲν φυσικὴ ὡς λέοντος ἐν ζῴοις καὶ ἀετῶν ἐν ὀρνέοις· ἡ δὲ χειροτονητὴ ὡς ἐπὶ βασιλέως ἀνθρώπων. Μαρῖνός φησι· Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἥμισυ τοῦ παντός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

Ἀρχή. ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο, τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην· τὸ ποιοῦν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον, τὸν Θεόν. διαφέρουσι δὲ ἀρχαὶ καὶ στοιχεῖα· τὰς μὲν γὰρ εἶναι ἀγενήτους καὶ ἀφθάρτους, τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἀσωμάτους εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ μεμορφῶσθαι.

Ἀρχή. ποιητική, εἰδική, τελική. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζῴων ἐστίν, ὡς ποιητική, τελική, εἰδική. αὗται γὰρ εἰσιν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν οὖν ποιητική, ὅτι αὐτὴ κινεῖ τὸ ζῷον μόνῃ τῇ βουλήσει, καὶ οὐ δεῖται μοχλείας τινός· ὡς εἰδικὴ δέ, ὅτι αὐτή ἐστιν ἡ εἰδοποιοῦσα τὸ ζῷον καὶ ἁπλῶς τὰ ἔμψυχα. λέγεται γὰρ τὰ ἔμψυχα εἴδη αὐτὸ τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν ψυχήν. τὸ γὰρ κρεῖττον ἐν ἑκάστῳ τῶν φυσικῶν εἶδός ἐστιν ἑκάστου. κρεῖττον δὲ ἐν τοῖς ἐμψύχοις ἡ ψυχή. ὡς

---

1. *Ἀρχέπλουτον*] Ex Schol. Sophocl. Electr. 72. 3. *Καὶ μή μ'*] Deest superior versus E. qui mox addit *καὶ καταστήσῃ δόμων.* 5. *Ἀρχέστρατος*] *Ἀρχέστρατος ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς καὶ ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὥς φασι*, Aelian. V. H. X, 6. *Reines.* Poterat etiam poetam artis voluptuariae excitare. Delevit h. gl. Küsterus. 6. Lex. Seg. p. 449. Zon. p. 305. et 294. Cf. v. *Ἀπόγραφος.* 7. *ἀρχὴν*] *ἀρχὴν τοῦ τύπου* E. Post *διδούς* quae extabant *ἀρχαῖοι δέ* delevi cum A. C. *V. 8. *Ἀρχεῖα*] Schol. Aristoph. Nub. 1155. *Toup.* MS. Usque ad *ἱστοριῶν ή* habet Lex. Seg. p. 449 ubi *χαρτοφυλακεῖον*, mox *ἢ ἀρχαίως.* Cf. Zon. p. 305. Totum locum extare in Schol. Bav. Demosth. Phil. IV. T. II. p. 54. ed. Reisk. monuit Schneiderus in eum locum Xenoph. Hellen. V, 4, 58. quem illi credibile videbatur a Suida significari. Verum dubites quam in causam afferatur Xenophontis fides, nisi longe verisimillimum fuerit istud *ἢ ἀρχαῖα* lectorum sedulitati deberi quam in rem adhibeas codicem E. supra in v. *Ἀρχαῖα* prolatum. 9. *χωρία τῶν κριτῶν*] Vide v. *Αὐλή* et quem Gaisfordus protulit Salmas. in Vopiscum p. 802. (484.) 10. *ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ή*] Locum Xenophontis, ubi verba a Suida hic citata extant, nunc ad manus non habeo. *Küst.* Hemsterhusius indicavit Cyrop. VIII, 5, 17. 6, 10. quorum uter a Suida designetur in medio relinquimus. *Τοὺς δὲ υἱέας*] Procopii. Vid. in *Γράφειν ἐς τάχος. Hemst.* 11. *ἀρχεῖα* Med. sola. 12. *Ἄρχειν. κοινότερον*] Ex Schol. in versus mox laudandos eosque male assutos gl. *Ἐξεπίτηδες*, Aristoph. Plut. 917. sq. 13. *ἔλεγον*] *λέγει* A pr. *βουλεῦσαι ἄρξαι*] *βασιλεῦσαι καὶ ἄρξαι* V. C. 18. *καὶ ἀετοῦ*] *καὶ ὡς ἀετοῦ* B. E. *καὶ ἀετῶν* posui cum A. V. et Zon. p. 301. 20. *Μαρῖνος*] In vita Procli c. 34. p. 83. ed. Fabric. ubi legitur, *οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν παροιμίαν.* Vide omnino Dionys. II p. 66. *Toup.*

3. *Ἀρχή — δύο* om. A. *ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 134. ut Pearsonus quoque observaverat. *Küst.* 4. *τὴν*] *γῆν* A. B. V. E. Edd. ante Küster. 5. *αὐτῇ*] *αὐτῶν* E. 6. *διαφέρουσι δὲ*] *διαφέρει* V. *διαφέρει δὲ* E. *τῷ τὰς*] *τῷ* omisi cum A. V. 7. *μὲν γὰρ*] *γὰρ* addidi cum V. *ἀγεννήτους*] *ἀγενήτους* A. *ἀφθάρτους*] *ἀσωμάτους* V. 9. *τῷ ἀσωμάτους μὲν*] *τῷ* et *μὲν* delevi cum A. *V. 11. *ὁ δὲ Ἀριστοτέλης*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristotelis de Anima A. 6. et C. 1. *Küst.* 13. *εἰδική, τελική* *V. 15. *βουλήσει*] *κινήσει* E. *μοχλίας*] *μοχλείας* A. E. *V. 16. *ἡ ὁδοποιοῦσα* *V. 19. *εἶδός ἐστιν*] *ἐστιν* om. B. E. *V.

Ἀρχέπλουτον. Dominum divitiarum, quique pristinam fortunam sit recuperaturus. Sophocles: *Neve me cum ignominia ex hac terra amandate, opum potius dominum.* *Ἀρχέστρατος* et *Ἀρχεστράτειος.* *Ἀρχέτυπον.* Exemplar primum. Et *Ἀρχέτυπος*, qui alteri initium praebet. *Ἀρχεῖα.* Tabularia in quibus acta publica asservantur, chartophylacia. vel consessus iudicum. vel id quod *ἀρχαῖα.* Xenophon *Historiarum* lib. VIII. *Filios autem detrudebat ad negotium illud hominum circa tabularia occupatorum, qui vitam posuerunt in excipiendis commentariis.* *Ἄρχειν.* Attici sic minores quoque praefecturas et viliora munia appellabant; et Senatorem esse *ἄρξαι.* est enim nuda functio. Aristophanes: *Nonne consilio civitas iudices iudicandi causa constituit?* *Ἀρχή.* Principatus alius est naturalis, ut leonis inter animalia et aquilae inter aves; alius vero consensu populi ratus, ut regis inter homines. Marinus loquit: *Principium vero non solum nobis fuit principium, neque, ut fert proverbium, dimidium totius, sed ipsum totum.* *Ἀρχή.* Rerum omnium principia duo sunt, efficiens et patiens. quorum patiens quidem esse dicunt [Stoici] materiam omni qualitate carentem, efficiens vero rationem, quae in illa est, id est deum. differunt vero principia et elementa, quod illa nunquam sint orta, neque unquam interitura, elementa vero in conflagratione mundi intereunt. praeterea principia sunt incorporea et forma carentia, elementa vero formam habent. *Ἀρχή.* Principium [triplex est,] efficiens, formale, finale. Aristoteles vero dicit animam esse ut principium animantium, efficiens, finale, formale. haec enim sunt vera principia. efficiens quidem, quod animal sola voluntate movet, neque ulla ad id machina indiget. formale autem, quod ipsa formam dat animalibus omnibusque animatis: ea enim formam habere dicuntur respectu animae. quod enim praestantius est in rebus naturalibus, id earum forma dicitur: atqui in animantibus praestantius est anima.

τελικὸν δέ, ὅτι αὐτῆς ἕνεκα τὸ σῶμα. ἔστι γὰρ τὸ μὲν σῶμα ἕνεκά του, αὐτὴ δὲ οὗ ἕνεκα. ὅθεν καὶ ἡ διοργάνωσις τῶν ζῴων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν ἑκάστῳ ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῶν ζῴων πόῤῥωτέρω ἀρχή, ἡ δὲ φύσις προσεχής. τῶν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπομένων τῇ ψυχῇ τὰ μὲν αὐτῇ ἀκολουθεῖ, τὰ δὲ ὅλῳ τῷ ζῴῳ. λέγω δὴ τὸ ἐκ τῆς ζωῆς καὶ σώματος. καὶ τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἡ νόησις· τοῦτο γὰρ αὐτῆς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ φαντασιοῦσθαι, θυμοῦσθαι, ἐπιθυμεῖν καὶ εἴ τι τοιοῦτον, κοινά ἐστι τοῦ συναμφοτέρου.

Ὅτι πέντε γένη ἔλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, οὐσίαν, ταυτότητα, ἑτερότητα, κίνησιν, στάσιν. γένη δὲ ταῦτα ἔλεγεν, οὐχ οὕτως ὥςπερ τὰ παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς, ἅτινα διῄρηται ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ἀφ' ἑκάστου σειρά τις ἐκδίδοται τῶν ὑπαλλήλων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς διὰ πάντων των ὄντων διήκοντα. ἔστι γὰρ ἐν πᾶσι καὶ οὐσία, καθ' ἣν ἑκάστου ἐστὶ τὸ εἶναι. καὶ ἔστι ταυτότης, καθὸ ἐκ μιᾶς τῆς τῶν ὄντων ἐσμὲν ἀρχῆς. ἔχομεν δὲ καὶ ἑτερότητα, ἐπειδὴ καὶ πλῆθός ἐστι τὰ ὄντα. ὅπου δὲ πλῆθος, ἐκεῖ ἑτερότης. ἔστι δὲ καὶ κίνησις ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι. κίνησιν δὲ λέγω οὐ τὴν ἀτελῆ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ἐνεργῆ τὴν ἑκάστου. πάντα γὰρ ἔχει οἰκείαν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα. ἢ γὰρ θερμαίνουσιν, ἢ ψύχουσι τὰ παρακείμενα, ἢ ὑγραίνουσιν, ἢ ξηραίνουσιν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ποιοῦσι. καὶ ἡ στάσις δὲ ἐπὶ πάντων θεωρεῖται. καὶ γὰρ τὰ ἀεικίνητα στάσεως μετέχει, οὐ μόνον τῷ τὴν ὁλότητα ἑστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μένειν ἐπὶ τῆς ἀεικινησίας στάσις ἐστί. καθὸ οὖν μένουσι κινούμενα τὰ κινούμενα, ἢ ἀεὶ ἢ ἐπί τινα χρόνον, κατ' αὐτὸ τοῦτο στάσεως μετέχει.

Ἀρχήν. τὰ πρῶτα, παρευθύ. Ναρσῆν μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὑποστήσεσθαι ᾤοντο.

Ἀρχηγέτης. ἡγεμών.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γενομένων. Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα· 314 Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος Βίαντος.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός. ἐπὶ τῶν τινος ἀρχομένων καὶ προκοπτόντων.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λώϊον ἠὲ τελευτήν. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους

7. τῆς ζωῆς] τῆς neglexit vulg. 10. θυμοῦσθαι om. vulg. 15. Περιπατητικοῖς] Πατητικοῖς A. Tum διῄρηνται ἀπ' ἀλλ. Philop. 16. ἐφ' ἑκάστου Med. 18. πᾶσι καὶ] πᾶσιν E.

1. ἐνεργῆ] ἐνέργειαν Philop. 6. ἀκίνητα] ἀεικίνητα A. B. V. (ap. Gron. Em. p. 75.) E. οὐ μόνον τὸ] Ut hic locus intelligatur, legenda sunt ea quae Suidas infra v. Κίνησις ex Philopono adducit. *Küst.* οὐ μόνον τῷ Philop. 9. κινούμενα] Haec vox a prioribus editt. [et MSS.] abest, quam ex Philopono revocavi. *Küst.* 10. στάσεως μετέχει κατ' αὐτὸ τοῦτο E. 11. Ναρσῆν] Ex Agathia opinor, vel Procopio. *Toup.* MS. Poterat etiam de Menandro suspicari. Ceterum haec glossa non magis quam continua suum locum obtinuit. 12. ὑποστήσασθαι] Malim ὑποστήσεσθαι. *Küst.* Sic A. V. C. et Zon. p. 301. 14. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν] Apophthegma hoc a Diogeniano et Harpocratione etiam refertur; eiusque sensum Sophocles Antig. 175. his verbis exprimit: Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Scholiasta in eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Vide etiam Menagium in Laertium lib. I, 77. *Küst.* ἐπὶ] ἐπὶ μὲν E. 16. τοῦτο τὸ] αὐτὸ libri, quos Küst. contempsit; om. Arsenius p. 76. 17. Θεόφραστος] Θεοφράστου C. Θεόφραστος ἐν τῷ παροιμιῶν Arsenius ex Harp. 18. Ἀρχὴ ἥμισυ] Citat hoc Hesiodi hemistichium et in Hermotimo Lucianus, et Plato Legg. VI. p. 753. Ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου, καὶ τό γε καλῶς ἄρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἑκάστοτε etc. Explicat idem philosophus Legg. III. p. 690. Adde Cael. Rhodig. Ant. Lectt. IV, 8. Hesiodi vero carmen est Opp. 40. *Schott.* in Suid. Prov. p. 373. τινὸς ἀρχομένων καὶ] εἴς τι Arsenius p. 78. sive Diogen. II, 97. Vide Hemsterh. in Luciani Somn. 3. 20. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι] Haec aliquatenus recedunt ab edito Harpocratione. Habet quaedam gramm. in Anecd. Cram. II. p. 491. ἰάσασθαι V. C. ἢ Med.

finale autem, quod eius causa corpus est. corpus est enim alterius causa. Anima vero id, propter quod quid est. hinc etiam fabrica animalium alia atque alia est pro animae proprietate, quae unicuique inest. sed anima quidem animalium principium est remotius, natura vero proximum. eorum vero quae animam sequuntur, alia quidem ipsam sequuntur, alia totum animal: id autem dico quod ex anima et corpore constat. iam animae affectio est intellectus: is enim ei proprius est. reliquae vero affectiones, ut sentire, imaginari, irasci, concupiscere et si quid horum simile, utrique communia sunt. † [Plato] omnium rerum quinque dixit esse principia, essentiam, identitatem, diversitatem, motum, quietem. haec autem principia vocavit genera, non qualia sunt Peripateticorum, quae a se invicem distincta sunt, et a quorum singulis series quaedam subalternorum generum et specierum deducitur; sed ut ea universam rerum naturam permeent. est enim in omnibus rebus essentia, secundum quam unumquodque est id quod est. est etiam identitas, quatenus unum omnium nostrum est principium. item habemus diversitatem, quoniam rerum est multitudo: ubicunque autem est multitudo, ibi etiam diversitas. est etiam in omnibus motus. motum autem dico, non imperfectam cuiusque rei actionem, sed efficacem. omnia enim, in quibus ipsa sunt inanima, suam habent actionem. vel enim calefaciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel siccant, vel aliud simile faciunt. porro quies in omnibus cernitur. nam quae sunt immobilia quietem participant. non solum autem quies dicitur de re quae tota quiescit, sed ipsa perseveratio in continuo motu quies est. quatenus igitur quae moventur vel semper vel ad aliquod tempus in motu perseverant, hactenus ea quietem participant. Ἀρχήν. Primum, statim. *Existimabant enim fore ut Narses ne initio quidem impetum sustinere posset.* Ἀρχηγέτης. Dux. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκν. *Magistratus virum demonstrat.* dictum de iis qui ante magistratum modestos, in ipso vero magistratu violentos se praebent. hoc Solonis apophthegma esse dicunt. Aristoteles autem et Theophrastus id Soloni tribuunt. Ἀρχὴ ἥμισυ π. *Principium dimidium totius.* dicitur de iis qui in re incepta progressus faciunt. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι. *Multo melius est principio mederi quam fini.* Proverbium docet, malo nascenti faci-

καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ μᾶλλόν ἐστι κωλύειν, ἢ ἐνακμάσαντος καὶ τελειωθέντος.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐςιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι.

ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχήσαντος. ἄρξαντος.

Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκῦρος, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, ὅτι πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατακρημνισθείη. ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

Ἀρχιάδας. οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχὴν ἀπεδείκνυτο. πλείστων γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρπασμένων, ἐπειδὴ ᾔσθετο Θεαγένη ἔτι παιδίον ὄντα λυπούμενον ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι καὶ πεπορθημένοις, ὦ Θεάγενες, ἔφη, θαῤῥεῖν ἤδη σε χρὴ καὶ τοῖς θεοῖς ὁμολογεῖν σωτηρίους χάριτας ὑπὲρ τῶν σωμάτων, ὑπὲρ δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον. εἰ γὰρ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς ἐκέλευσεν αὐτὰ ἀναλῶσαι Παναθηναίοις, πόσου ἂν ἐπριάμεθα τὴν δαπάνην ταύτην; ἀλλὰ τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθαι δεῖ καὶ παντὸς ἑτέρου λαμπρότερόν τε καὶ εὐσεβέστερον.

Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδοῦναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς καὶ ἐς κρίσιν

1. ἐνακμάσαντος] Sic B. C. E. V. Harpocr. Pal. ἐν ἀκμάσαντος Med. ἀκμάσαντος vulgo: quo recidit etiam Arsenii scriptura p. 78. De illo verbo vid. Iacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 3. Ἀρχὴν μὲν] Est sententia Theognidis [v. 425—27.], quae etiam refertur a Clemente Alexandrino Strom. lib. III. p. 315. Καὶ μὴν καὶ Θέογνις τὴν γένεσιν δείκνυσι κακὴν ὧδέ πως λέγων· Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐςορᾶν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι, Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον. Huc spectant verba Sileni apud Plutarchum Consol. ad Apoll. p. 115. Ἄνθρωπε, ὅ πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον, οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως. ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι· τὸ μέντοι μετὰ τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνυστόν, δεύτερον δὲ τὸ γενομένους ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα. Alexis apud Athen. lib. III. c. 35. Οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον, Τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεί, Ἐπὰν γένηται δ' ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος. Cicero apud Lactantium lib. III. p. 304. *Non nasci longe optimum, nec in hos scopulos incidere vitae: proximum autem, si natus sis, quam primum tanquam ex incendio effugere.* Posidippus apud Stobaeum Eclog. XCVI. fol. 464. Ἦν ἄρα τῶν πάντων τόδε λώιον, ἢ γενέσθαι Μήποτε, ἢ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. Eadem γνώμη Posidippi Anthol. lib. I. 13, 3. sic legitur: Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ' ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. Sed lectio Stobaei praeferenda est. Ceterum sententiam hanc exagitat eamque ut ineptam reiicit Lactantius lib. III. p. 303. *Küst.* Arsenius p. 78. Ἀρχὴν etiam Schol. Soph. Oed. C. 1225. 4. αὐγὰς ὀξέος ἠελίου] ὀξέος αὐγὰς ἠελίοιο B. E. Ceterum ἠελίου Med. 6. βιούντων Diogenian. III, 4. 7. Glossa suspecta. 8. Ἀρχὴ Σκυρία] Haec αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium in Il. ι. p. 782. qui ea ex Pausaniae Lexico se descripsisse testatur. *Küst.* Similiter Zenob. I, 32. Diog. I, 30. Arsenius p. 77. Σαύρ(α) A. Mox Edd. Σκύρος. 11. ἀπὸ Θησέως] Plut. in Thes. p. 15. Infra ἐν τοῖς πρώτοις verte, *Libro primo* περὶ καιρῶν. *Reines.* Praeierat Meursius. 12. καὶ πειρῶν] ὅτι πειρῶν dedi cum A. B. C. V. E. Unde sequitur supra cum Arsenio scribendum fuisse ἀπὸ Θησέως ἐπιθεμένου τῇ Λ. ἀ. 14. ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς] Sic etiam legitur apud Apostolium. At Maussacus in Harpocrationem v. Ἐπίσκοπος reponendum putat vel ἐν τοῖς πρὸς τοὺς καιροὺς vel ἐν τοῖς περὶ καιρῶν: a quo dissentit Menagius in Laert. V, 45. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearsono existimem legendum esse ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν. Scripserat enim Theophrastus duos libros περὶ καιρῶν, ut Laertius testatur. Horum priorem Suidas hoc loco citat, posteriorem vero infra v. Κυψελιδῶν. Ab his libris περὶ καιρῶν diversum erat opus eiusdem Theophrasti πρὸς τοὺς καιροὺς inscriptum, quod tamen cum priori confudit Vossius, recte ideo reprehensus a Reinesio Var. Lectt. p. 385. quem vide. *Küst.* Vide Meurs. Theophr. in Πολιτικῶν πρὸς τοὺς καιροὺς δ'. n. 77. Vide Vales. in not. Maussaci ad Harpocrat. p. 283. Brand. Quem conferas in Schol. Aristoph. Plut. 625. ubi memoria quaedam ostracismi extat propter Theseum inventi (adde Schol. Aristid. Fromm. p. 267.). Nihil Toupius mutabat, cui videretur ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς idem esse quod ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν. Nos Pearsonum probamus, addito tamen τῷ ante πρώτῳ.

1. Ἀρχιάδας. οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli Damascii esse Pearsonus suspicatur: quod verum existimo. Vide Excerpta ex Damascio apud Photium p. 1065. ubi Archiadae huius mentio fit. Eiusdem etiam meminit Marinus in Vita Procli cap. 13. et alibi. *Küst.* Adde v. Θεαγένης. 3. Θεαγένη] Θεαγένην E. Mox ὑπὸ τοῖς B. 6. ὑπὲρ τῶν σωμάτων] Addiderunt A. B. E. ὑπὲρ τῶν χρωμάτων V. teste Gronovio Em. p. 76. quod non miramur olim quidem a Schaefero in Dionys. Hal. p. 130. vulgaribus mendis ascriptum fuisse. Cf. Liban. T. I. p. 244. 7. ἡ γάρ *V. 8. Πολιὰς] παλλὰς E m. sec. αὐτὰ ἀναλῶσαι] ἀναλῶσαι αὐτὰ E. 10. ἀγῶνα] αἰῶνα B. E. 13. Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 170 [Polyb. XXXIII, 3.] unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Ἀραχίας, οὗτος Med.

lius obstari posse, quam corroborato et ad summum perducto. **Ἀρχὴν μὲν μὴ φ.** *Principio quidem non nasci mortalibus est optimum, neque lucem hanc intueri: semel vero natum quam citissime ex hac vita rursus discedere.* dictum de iis qui infeliciter vixerunt. **Ἀρχήσαντος.** Illius qui magistratum gessit. **Ἀρχὴ Σκυρία.** *Principatus Scyrius.* dicitur de rebus vilibus et prorsus inutilibus. Scyrus est enim insula saxosa et sterilis, eamque ob causam pauper, nec producens, quod alicuius sit pretii. alii vero dicunt Theseum Lycomedis regno insidiantem et uxorem eius ad stuprum solicitantem de saxo praecipitatum esse, unde proverbium ortum fuerit. Theophrastus autem in primo libro Καιρῶν Theseum refert Athenis primum ostracismo multatum fuisse. **Ἀρχιάδας.** Archiadas quo esset animo demonstravit. cum enim maxima parte bonorum sibi erepta Theagenem, puerum admodum, ob facultates amissas et direptas tristiore esse animo animadvertisset, o Theagenes, inquit, nunc bono te animo esse et diis pro salute corporis gratias oportet agere, neque propter iacturam bonorum animus despondendus est. si enim Minerva Polias in Panathenaea ea impendi iussisset, quanti sumptum hunc redemissemus? at praesens certamen et gloriosius et maiore cum pietate coniunctum putari debet, quam Panathenaea vel quaevis solennia. **Ἀρχίας.** Archias Cyprum Demetrio prodere cum vellet, deprehensus et in iudicium

345 ἀχθεὶς" καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπετασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ κενὰ λογίζονται, κατὰ τὴν παροιμίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας φ' τάλαντα προςλήψεσθαι, καὶ τὰ προϋπάρχοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προςαπέβαλεν.

Ἀρχίας Συρακούσιος καὶ Μύσκελλος Ἀχαιὸς ἧκον ἐς Δελφοὺς ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ χρόνου, καὶ ᾔτουν ἄρα ὑπὲρ ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν, τὸν ἐπινησθέντα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πόλεσιν αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε·
ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε,
πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα ἠκουσάτην, Ἀρχίας ὢν φιλοχρήματος πλούτου περιβολὴν αἱρεῖται· οὐδὲ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. παμπλούσιος γοῦν Συρακουσίων ἡ πόλις κατὰ τὴν φήμην τὴν Πυθιάδα ἐγένετο. Μύσκελλος δὲ αἱρεῖται αὐτός τε ὑγιαίνειν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπώνητο ὧν ᾔτησε. δεῖγμα γοῦν τῆς ἐν Κρότωνι ὑγιείας, ῥωμαλέοι τέ εἰσιν οἱ οἰκήτορες καὶ ἀθλητῶν ἡ πόλις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλοῦτος ἄρα καὶ ὑγίεια δῶρα ἄμφω ἐστόν· αἵρεσις δὲ ἐῤῥωμένη καὶ διάνοια ὑγιαίνουσα αἱρεῖται τὰ βελτίω, καὶ ἀπέφηναν καὶ οὗτοι ὁ μὲν συνετώτερος ὤν, ὁ δὲ οὐ πάντη ἐλευθέριος. τῶν γὰρ οὖν ἀγαθῶν τῶν ἀνθρωπικῶν τὸ μὲν πρεσβύτερον, τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ Πλάτων φησὶ καὶ τὸ Σκολιὸν ᾄδει.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Ἀρχίβιος, Πτολεμαίου, Λευκάδιος ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς τῶν ἕως Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ παιδευσάντων.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμεὺς Συρίας, ἰατρός, μαθητὴς Ἀγαθίνου, ἐπὶ Τραϊανοῦ ἰατρεύσας

---

1. ἐκ τῆς αὐλαίας παραπετασμάτων] Vel scribendum est καλωδίῳ τῶν τῆς αὐλῆς παραπετασμάτων: vel τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας, ut infra v. Αὐλαία. *Küst.* αὐλίας A. παραπετασμάτων] Infra v. Κενοί ubi locus hic repetitur, legitur παραπετασμένων: quae lectio admitti potest, si praecedentia quoque mutentur, et pro τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας legatur τῶν αὐλαιῶν. *Küst.* Ex illa scriptura verum opinor elici posse, si reponatur, καλωδίῳ τῷ ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπετασμένῳ: non enim crediderim Polybio genitivum partis esse concedendum. Pervulgatissimum autem compendia participiorum de genere passivo corruptionibus variis locum praebuisse. 2. ἀπεκρέμασε] ἀπενέκρωσε V. vehementer commendatum Gronovio Em. p. 76. quem fugit reliquarum glossarum consensio. Sed editum defendit Küsterus Diatr. p. 19. 7. Ἀρχίας. Συρακούσιος καὶ Μύσκ.] Eandem historiam idemque oraculum refert enarrator Comici in Equ. 1089. qui omnino cum hoc loco Suidae conferendus est. Vide etiam Stephanum Byzantium v. Συρακοῦσαι et Eustath. in Dionysium v. 369. itemque infra vv. Μύσκελος et Πλουθυγίειαν. *Küst.* Corinthium vocat Pausan. Eliac. I, 7. qui oraculo Delph. ἐς τῶν Συρακουσῶν οἰκισμὸν missus sit, simulque recitat versus oraculi. Consonant Thucyd. VI, 3. [ubi Dukers monuit Κορίνθιος pro Συρακούσιος dicendum fuisse] Strab. VI. p. 269. et Plutarch. Narr. Amat. *Reines.* Haec sine dubio sunt Aeliani, idque liquet in Ἐπινησθέντα. *Hemst.* Μύσκελος] Μόσκαιλλος A. Μύσκελλος B. V. id quod infra praestant A. V. 11. αὐτῶν om. E. Mox vide v. Μύσκελλος. 14. ἀλλ' ἄγε — ἕλοισθε om. V. 19. ἡ πόλις Συράκουσα] Συρὰκ ἡ πόλις A. Συρακουσίων ἡ πόλις V.
3. ἀπώνητο] ἀπώνατο B. E. οὖν] γ' οὖν Gaisf. cum A. Scripsi γοῦν. Cf. v. Μύσκελλος. Κρότωνι] Κρότων A. κρότων. Ald. κρο E. Mox ante ῥωμαλέοι clam Küsterus posuit ὅτι, libris omnibus refragantibus: ignorans Aelianum ad normam vulgarium formularum, velut τεκμήριον δέ, licentiam asyndeti sibi sumpsisse. 6. ἐστόν] ἐστίν E. 7. καὶ om. Med. 8. ὡς ἀπέφηναν] καὶ ἀπέφηναν A. B. V. E. Med. Id reposuimus, colo etiam post οὗτοι summoto. 9. τῶν οὖν] τῶν γ' οὖν Gaisf. cum A. τῶν γὰρ οὖν B. V. E. Id restituendum fuit: sunt enim γὰρ οὖν, quam particularum societatem Elmsleius in Med. 804. attigit, ratiocinantis cum gravi asseveratione. τῶν alterum om. *V. 11. ὡς καὶ Πλάτων φησί] Locus Platonis extat in Gorgia p. 283. [451. E.] ubi philosophus inquit: Οἶμαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ Σκολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ Σκολιοῦ τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Vide etiam Athen. lib. XV. p. 694. qui ipsum scolium exhibet, ad quod Plato hic respicit. *Küst.* Addas Ast. in Pl. Legg. p. 34. 13. Ἀρχίβιος — παιδευσάντων] *Eudocia* p. 64. Quae inter ἐξήγησιν et Ἀρχίβιος supplevit ἔγραψεν. καὶ ἕτερος. Ceterum de Archibio grammatico disseruit Villois. Prolegg. ad Apollon. p. III. 15. Λευκάδος vulg. 16. Τραΐνου A. 18. *Eudocia* p. 65. Ἀπαμεύς] καὶ Ἀπαμεύς A.

---

adductus, funiculo veli, quod ab aulaeo dependebat, se suspendit. revera enim homines cupiditatibus decepti vani, ut fert proverbium, vana animo agitant. velut ille quingenta talenta se lucraturum sperans, et quas antea possidebat opes et spiritum etiam amisit. Ἀρχίας. Archias Syracusanus et Myscellus Achaeus Delphos eodem tempore venerunt, de urbibus, quas conditurі erant, oraculum consulturi, fata sciscitaturi, quae sibi urbibusque suis decreta essent. quibus Pythia respondet: *Vos novae coloniae duces venistis sciscitaturi ex Phoebo, quae terra vobis petenda sit. agite vero, considerate nunc, utrum bonorum eligere praestet, copiamne divitiarum an iucundissimam sanitatem.* his auditis Archias, homo pecuniae avidus, opum abundantiam optat: neque spe sua frustratus est. nam urbs Syracusarum secundum oraculum Pythium evasit opulentissima. Myscellus vero optans ut ipse cum urbe sua frueretur secunda valetudine, voti sui compos factus est. sanitatis certe Crotoniensium manifestum est argumentum, quod cives sunt robusti, et urbs multos fortesque athletas tulit. enimvero divitiae et sanitas ambo dona sunt divina, sed mens valida et sana eligit meliora: id quod hi declararunt, alter prudentiam, alter ingenium minus liberale testificatus. nam bonorum profecto humanorum alterum est primarium, alterum vero secundarium: ut et Plato pronunciat et Scolium canit. Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius, grammaticus, Callimachi Epigrammatum enarrationem [scripsit]. Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemaei filius, Leucadius vel Alexandrinus, grammaticus ex eorum numero, qui Romae usque ad Traianum Imperatorem docuerunt. Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, ex Apamea urbe Syriae, medicus, Agathini discipulus, qui Romae sub Traiano artem medicam exercuit.

ἐν Ῥώμῃ, βιοὺς ἔτη ξγ', καὶ συγγράψας πολλὰ ἰατρικά τε καὶ φυσικά.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν.

Ἀρχίδιον. ὑποκοριστικῶς ἡ ἀρχή. Ἀριστοφάνης·

Κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶτα βούλησθ' ἁρπάσαι τι.

346 **Ἀρχιειρεσία.** κωπηλασία.

Ἀρχίκλοπος. ὁ ἀρχαῖος κλέπτης.

Ἀρχίλοχος. Ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανόντων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται. Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τἆλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροεπὲς καὶ τὸ κακοῤῥῆμον ἀφέλοι καὶ οἱονεὶ κηλῖδα ἀποῤῥύψαι, ὁ Πύθιος ἠλέει, τεθνεῶτα καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. καὶ ὅτε ἧκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν, Καλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον, τοῦ θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, οὐ προςήκατο αὐτὸν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ θρυλούμενα ἀνεῖπεν. ὁ δὲ ἄρα προεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἥκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι ἢ παθεῖν ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ Τελεσικλείου παιδὸς ψυχήν, καὶ πραῧναι χοαῖς. οἷς ἐπείσθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς. ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

Ἀρχιμήδης. Τραλλιανός, φιλόσοφος. ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ Μηχανικά.

---

1. ἔτη ξγ'] Eudocia ἔτη πγ'. Conf. Analecta Historico-critica de Archigene medico, auctore Harles. Lips. 1816. *Müller.* Mox τε om. E. 3. Ἀρχιδάμιος πόλεμος] Ex Harpocratione. Cf. v. *Βρασίδας.* Ἀρχιδάμειος Lex. Seg. p. 450. et Arsenius p. 77. qui haec ad explicationem proverbii revocavit. 4. ἔτη. Ἀρχιδάμειος δὲ ἐκλ. Lex. Seg. πόλεμος] ὁ πόλεμος E. qui mox Ἀρχιδάμου — ἐμβαλόντος. 6. Ἀριστοφάνης] Avib. 1107. Unde voces sic transponendae: εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι. 10. V. Zon. p. 301. 11. V. Zon. p. 294. 12. Ἀρχίλοχος] Ex Aeliano, ut auguror, *Περὶ προνοίας.* *Hemst.* Haec videntur esse ex Aeliani libro deperdito *Περὶ προνοίας*, ut etiam quae habentur in *Τιμωροῦντες* et *Φιλήμων.* Vid. Aristid. Or. II. et Plutarch. in Numa c. 4. *ἀπέδωκέ τινα τιμὴν Ἀρχιλόχῳ — τὸ δαιμόνιον.* *Reines.* Ex Aeliano etiam Ruhnkenius in Tim. p. 109. repetiit. 13. γοῦν] οὖν E. 14. αὐτοῦ] αὖ τὸ B. E. αἰσχροπρεπὲς] Leg. *Αἰσχροεπές.* *Αἰσχρολογία* eius damnatur in Theod. X. Ἑλλ. παθ. qui eum *αἰσχρότατον* vocat, et ob eam etiam Lacedaemonii eius libros e civitate sua exportari iusserunt. Val. Max. VI, 3. ext. 1. *Ἀρχίλοχος Πάριος τὸ γένος, ἀνὴρ κομιδῇ ἐλεύθερος καὶ παῤῥησίᾳ συνών, μηδὲν ὀκνῶν ὀνειδίζειν* Lucian. Pseudol. 1. *Reines.* *αἰσχροεπὴς* Viger. in Euseb. Praep. p. 227. C. *Hemst.* Assentiebatur Ruhnkenius; accesseruntque triumviris illis B. E. Nihil desiderabat Iacobs. in Anthol. Pal. p. 301. 15. ἀποῤῥύψαι] ἀποῤῥίψαι E. Cf. v. *Ἀποῤῥύψαι.* 16. Perperam haec distinguebantur: *ἠλέει τεθνεῶτα. καὶ ταῦτα ἐν κτλ.* Mirum dictu quoties hic particularum *καὶ ταῦτα* positus evanuerit fefelleritque viros perspicacissimos, ut ne peculiarem quidem vim, id est excellentiae et absolutionis (Latinis *vel maxime*, nobis *vollends*) significatum prorsus assequerentur. Eo scriptores aevi florentissimi raro deprehendimus esse usos, potissimum tamen Aristophanem et Platonem (quorum notabiles sunt loci Ran. 716. Sophist. p. 238. A. Rep. I. p. 341. C.), paulo crebriores autem in formula recolenda Sophistas et eorum aequales fuisse, velut ter in litteris Lucianeis (v. Fritzsch. in Luc. Alex. 16.), quater apud Strabonem (VI. p. 285. XV. p. 709. 722. XVI. p. 780.) videmus eam frequentari. Congesserunt variorum exempla Schaef. in Gnom. p. 272. Dobreus Add. in Plut. 546. Iacobs. in Philostr. p. 608. quorum mentio cursim est iniecta in *Zeitschr. f. Alterth.* 1834. N. 122. 17. ξυνὸς Ἐνυάλιος] Innuitur Il. σ'. 309. καὶ ὅτε ἧκεν] Historia haec a pluribus scriptoribus refertur. Vide Oenomaum apud Euseb. de Praep. Euang. V, 33. et Aristidem Tom. III. p. 487. *Küst.* Integros scriptorum locos de Calonda Naxio, quem Oenomaus Archiam vocavit, Wyttenbachius protulit in Plut. S. N. V. p. 560. E. sive p. 81.

2. ὑπὲρ ὧν] ὧν om. V. 4. τὰ θρυλλούμενα ἀνεῖπεν] Excidit hic reponsum Pythiae, quod tale erat: *Μουσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.* Vide Galenum *ἐν Προτρεπτικῷ ἐπὶ τὰς τέχνας* cap. IX. *Küst.* *Θρυλούμενα* A. Nihil opinor elapsum, sed dicti celebritatem digito fuisse demonstratam. προεβάλλετο] προςεβάλλετο A. 10. ἔνθα Τέττιξ] Cretensis. Paulo aliter Plutarchus, quem videas in De S. N. V. l. c. Philostr. Vit. Soph. II, 27. *ἐσπούδαζε καὶ ἀπὸ Ἀρχιλόχου, καλῶν τὸν μὲν Ὅμηρον φωνὴν σοφιστῶν, τὸν δὲ Ἀρχίλοχον πνεῦμα.* *Reines.* 11. Τελεσικλείου παιδός] Id est Archilochi. Pater enim Archilochi vocabatur Telesicles, ut patet ex oraculo, quod extat apud Stephanum Byzantium v. *Θάσσος* et Euseb. de Praepar. Euang. VI, 7. *Küst.* *Τελεσικλίου* B. E. Inest his vestigium oraculi Delphici; nec dubito quin eodem revocandum sit *Τέττιξ ἔνθα τέθαπται*, si quidem Plutarchea adhibemus, *πρὸς τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν —, τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος.* Mox *οἷς ἐπείσθη* Med. 14. παροιμία] V. Arsen. p. 79. πατεῖς] πλατεῖς V. 17. Μηχανικά] *καὶ εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους* addit Eudocia p. 75.

---

vixit annos LXIII. multaque medica et physica scripsit. **Ἀρχιδάμιος πόλεμος.** Belli Peloponnesiaci anni superiores bellum Archidamium dicuntur, ab Archidamo, qui irruptionem in Atticam fecit. **Ἀρχίδιον.** Magistratus, sic per iocum dictus. Aristophanes: *Et si vel minimum magistratum adepti deinde rapere velitis aliquid.* **Ἀρχιειρεσία.** Remigatio. **Ἀρχίκλοπος.** Antiquus fur. **Ἀρχίλοχος.** *Virorum bonorum ne post obitum quidem dii obliviscuntur. velut Archilochum poetam, cetera bonum, si foedam eius verborum nequitiam ac maledicentiam demas, eamque velut maculam eluas, Pythius miseratus est, quamquam in ipso bello defunctum, ubi Mars communis est. nam cum qui ipsum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Corax, venisset a deo rem necessariam, quaecunque ea fuit, petiturus, Pythia ut obnoxium piaculo non admisit, sed ei notissimum illud responsum dedit. tum ille belli casus excusans, seque dicens in discrimen venisse aut faciendi aut patiendi ea quae fecisset, deum rogabat, ne se ut invisum adversaretur, si fato suo viveret, mala sibi imprecans, quod non potius ipse obisset quam illum interfecisset. his deus ad misericordiam commotus eum in Taenarum, ubi Tettix sepultus erat, abire filiique Telesiclis animam inferiis placare iussit. huic mandato cum paruisset, indignationem dei evasit.* Et proverbium: *Archilochum calcas:* quod dicitur in homines maledicos. **Ἀρχιμήδης.** Archimedes, Trallianus, philosophus. scripsit commentarium in Homerum, et Mechanica.

Ἀρχίου, τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα.

Ἄρχιππος. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. ἐνίκησεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Ἀρχισυνάγωγος. ὁ ἀρχηγός.

Ἀρχιτεκτονῶ. αἰτιατικῇ.

Ἄρχω σου. γενικῇ.

Ἄρχων. Ἄρχοντες οἱ ἐννέα τινές· Θεσμοθέται ἕξ, Ἄρχων, Βασιλεύς, Πολέμαρχος. καὶ προ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ Βουκολείῳ· τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ Πρυτανείου· ὁ δὲ Πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ, καὶ ὁ Ἄρχων παρὰ τοὺς Ἐπωνύμους, οἱ Θεσμοθέται παρὰ τὸ Θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν, ὥςτε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τελεῖται ἢ μόνον ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

Ἄρχων χρότιος. ἀρχηγός, προηγός.

Ἄρχων χρόνος πημάτων.

Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπράττεσθαι δεῖν. ὁ δὲ Ἡγίας ἠξίου οὐ μόνον τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων τίθεσθαι πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ πρὸς ἐκείνων. ἑκάστῳ γὰρ εἶναι τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἕτερον." ὁ δὲ Ἰσί- 347
δωρός φησι τὸν ἄρχοντα ᾗ ἄρχοντος ἀκούειν, εἰ δὲ καὶ ἑαυτοῦ φροντίδα ποιοῖτο, ὡς ἑνός γε καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων καὶ δεομένων προνοίας. τὸν γάρ τοι ἄρχοντα τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδενός. ᾗ δὲ ἄνθρωπος ὁ τεχνίτης δέοιτο ἄν, οἷον ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς, εἰ νοσήσειεν· ἰατρικὴ δὲ οὐκ ἄν ποτε νοσήσειεν. οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑστὼς ἰατρός· οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστήμην ἄρχων ὁρώμενος. λογικώτερον δὲ εἰπεῖν ἐπι-

1. *Ἀρχίου. τοῦ ἐπικληθέντος*] Locus ad quem Suidam respexisse puto, extat apud Photium p. 1481. ubi Archiae huius mentio fit. *Küst.* *Φυγαδοθήρα*] MSS. Pariss. [B. E.] habent *Φυγοθήρα.* Sed *Φυγαδοθήρας* vera lectio est, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod *τοὺς φυγάδας*, sive oratores, quos Antipater rex Macedoniae sibi dedi postulaverat, Athenis fugientes persequeretur, et quasi venaretur, ut docet Plutarchus Demosthene p. 859. quem vide. *Küst.* 2. *Ἄρχιππος .. ἀρχαῖος*] *Eudocia* p. 68. De poeta disseruit Meinck. Qu. Scen. II. p. 45. sqq. 3. Libri ut videtur omnes ϟᾱ. Refinxi saltem vulg. *ἐννενηκοστῆς.* 5. 6. Om. vulg. Neque *V. profertur. 7. *τινές*] Immo *τίνες*; cum Lex. Seg. p. 449. 10. *καθῆστο παρὰ*] *καθῆτο ἐπὶ* V. *καθεῖτο ἐπὶ* C. 11. *Βουκολίῳ* Lex. Seg. 13. *οἱ*] Desideratur particula quaepiam. 15. *Σόλωνος αὐτοῖς νομοθετήσαντος*] *νομοθετήσαντος* om. A. B. *αὐτοῖς νομοθετήσαντος* om. V. C. *ἕτερον αὐτοῖς*] *αὐτοῖς ἕτερον* B. V. *ἐτελεῖτο*] *τελεῖται* A. B. E. V. C. 16. *ὑποκρίνειν*] Legendum puto *ἀνακρίνειν*: quae et Pearsoni coniectura est. *Küst.* *ὑποκρίνουσι* A. B. E. V. C. firmante Lex. Seg. Quamquam id verbum alienum est ab exordiis litium, neque Schömannus (*der Att. Proz.* p. 623.) exemplum huiusmodi deprehendit. Sed vox legitima fuit *ἀνακρίνειν*, quod Matthiae Miscell. Philol. I. p. 242. reponebat.

1. *Ἄρχων χρότιος*] Sic male omnes editt. habent: cuius loco ex Sophocle scribendum est *Ἄρχων χρόνος*, ut et Portus monuit. *Küst.* *ζήτει* B. inter versus. 2. *Ἄρχων χρόνος πημάτων*] Sophoclis Ai. 934. 3. *Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπρ.*] Haec et quae sequuntur ex Damascio deprompta esse Pearsonus suspicatur: quod verum esse existimo. *Küst.* 4. *Ἡγίας*] *Ἡγίας* A. B. *V. Cum Hegia varios sermones Isidorum conseruisse docet Photius Bibl. p. 349. 5. *αὐτοῦ πρὸς ἐκείνων*] Apparet corrigendum esse *αὐτοῦ* (sive *αὑτοῦ*) *πρὸ ἐκείνων*: monuitque Hermannus. 6. *ἑκάστῳ*] *ἐν ἑκάστῳ* E. *εἶναι* om. *V. 7. *ἑαυτὸν*] *ἑαυτὸ* A. V. E. 8. *φησιν*] *φησι* cum *V. *τὸν ἄρχοντα ᾗ ἄρχοντος ἀκούειν*] Locus hic mendo laborat, nec sensus ei constat. Forsan auctor scripserat, *τὸν ἄρχοντα, ᾗ ἄρχων, μηδενὸς δεῖσθαι.* Certe sensus tale quid requirit. *Küst.* Portus coniecerat, *τὸν ἄρχοντα, ᾗ ἄρχων μηδενὸς ἀκούειν.* *τὸν ἄρχοντα ἢ ἄρχοντος* A. B. V. E. Apparent lineamenta doctrinae Platonicae, velut ipsum *τὸν ἄρχοντα τὸν* (sic scribendum) *ἀκριβεῖ λόγῳ* ductum est e Reip. I. p. 341. B. Nos tamen singulas huius sententiae voces non audemus integras praestare, quas ne Hermannus quidem resarsit tali ratione: *τὸν ἄρχοντα μὴ μᾶλλον ἄρχειν ἢ ἄρχοντος ἀκούειν.* Aliquando tamen videbantur quaedam per similitudinem membri sequentis intercidisse, cui quae adhaerent novissima *καὶ δεομένων προνοίας* etsi possunt tolerari, argumentationis certe vim haud mediocriter infringunt. Itaque haec tentabam: *τὸν ἄρχοντα ἡμᾶς τὸ τοῦ ἄρχοντος ὄνομα τῶν ἀρχομένων* (i. e. *ᾗ ἄρχει τῶν ἀρχομένων*) *καὶ δεομένων προνοίας ἀκούειν, εἰ δὲ καὶ ἑαυτοῦ . . . καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων.* Isidorus enim ab ipso archontis nomine proficiscebatur, quod non posset intelligi aut usurpari nisi relatione quadam ad subditos et tutelae commissos facta; quod si tamen magistratus sui etiam rationem haberet, tanquam uni de subditis prospecturum. Ubi posterius *καὶ ἑαυτοῦ* ad logicam interpretationem probum est, ad demonstrantis vero mentem, qui iura superba magistratuum deprimat nec nisi hominem singularem inter cives cum iubeat haberi, adeo languet, ut praetermitti queat. Addit Isidorus gubernatorem civitatis, si germanus sit et ad suam notionem exactus, ne indigere quidem emolumenti cuiusquam, cum ars et disciplina tam viri principis quam medici, quatenus medicum agat, ab lucro vel infirmitate vitae communis prorsus abhorreat; contra quod artifices aliquam appetant utilitatem, si commoda humana sequantur (*ᾗ δὲ ἄνθρωπος* sc. *ἐστίν*), velut cum medicus utpote homo fuerit morbo correptus. 8. *εἰ δὴ*] *εἰ δὲ* reposui cum B. E. *V. 13. *ἰατρικὴ — νοσήσειεν* om. E. Mox *οὐ τοίνυν* e continuis videtur inculcatum esse. 14. *ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑστώς*] Dictio peregrini coloris si recte se habet, ad medicum refertur, qui suam artem tueatur; eodem-

Ἀρχίου. Archiae, qui *Φυγαδοθήρας* cognominatus est. *Ἄρχιππος.* Archippus, Atheniensis, comicus antiquus. semel vicit Olympiade XCI. *Ἀρχισυνάγωγος.* Synagogae princeps. *Ἀρχιτεκτονῶ.* Aptum accusativo. *Ἄρχω.* Iungitur genitivo. *Ἄρχων.* Archontes novem erant: Thesmothetae sex, Archon, Rex, Polemarchus. iam ante Solonis leges ipsis una ius dicere non licebat; sed Rex iudicabat ad Bucoleum, ita dictum, quod erat prope Prytaneum; Polemarchus in Lyceo; Archon iuxta Eponymos; Thesmothetae ad Thesmothesium. hi liberam habebant potestatem lites diiudicandi, ita ut ab eorum sententia ad aliud iudicium provocari non liceret. post Solonem vero nihil aliud iis relictum est, quam ut litigantes exquirerent. *Ἄρχων χρ.* Dux, princeps. *Tempus malorum arbiter.* Principem subiectorum causa omnia facere oportet. Hegias vero aequum esse censebat, ut non solum princeps subditorum curam gereret, sed etiam ipsi subditi Principis rationem vicissim haberent. singulos enim sibi melius esse malle, quam alteri. Isidorus vero docet principem, quatenus est princeps, nullius indigere; quod si sui quoque curam gerat, ut unum subditorum curare, quibus providentia opus sit. nam profecto principem, si notionem eius accuratam sequamur, nullius indigere, cum quatenus homo est artifex, aliqua re possit indigere: velut medicus medicina, si aegrotat. ipsa vero ars medicina nunquam aegrotaverit. ita ne medicus quidem quatenus est medicus, neque princeps, quatenus spectatur ut princeps. secundum igitur subtiliorem argumentationem sic ratiocinandum est, relata

χειρητέον, ὡς τὰ πρός τι οὐ λέγεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔστι πρὸς ἄλληλα. ἄρχων ἄρα πρὸς ἀρχομένους καὶ ἀρχόμενος πρὸς ἄρχοντα καὶ λέγονται καὶ εἰσιν. ὥστε εἴ τι τὸ ἄρχειν ὠφελεῖ τοὺς ἀρχομένους, ὠφελήσει πρὸς οὓς καὶ τὸ ἄρχειν προβέβληται.

Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑστιαίου υἱὸς ἢ Μνησάρχου ἢ Μνασαγέτου ἢ Μνασαγόρου, φιλόσοφος Πυθαγορικός. οὗτος Πλάτωνα ἔσωσε μὴ φονευθῆναι ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου. τοῦ κοινοῦ δὲ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη, στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύων μαθητάς τ' ἐνδόξους ἔσχε καὶ βιβλία συνέγραψε πολλά. τοῦτον φανερῶς γενέσθαι διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους. Καὶ παροιμία· Ἀρχύτου πλαταγή. ὅτι Ἀρχύτας πλαταγὴν εὗρεν, ἥτις ἐστὶν εἶδος ὀργάνου, ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος. Ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει.

Ἄσσα. ὅτε σημαίνει τὸ ὅσα καὶ ἅτινα, δασύνεται· ὅτε δὲ τὸ τινά, ψιλοῦται.

Τῶν ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω.

Καί· Ἄσσα γελωτοποιεῖν· ἅτινα σκώπτειν.

Ἀσάμινθος. ἡ πύελος, ἡ σκάφη· ἐν αἷς οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα. παρὰ τὸ τὴν ἄσην μινύθειν.

Ἀσαμωναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄσαρ. εἶδος λαχάνου, ᾧ κέχρηνται οἱ ἰατροὶ εἰς θεραπείαν τῶν νοσούντων.

Ἀσσάρια. οἱ ὀβολοί. Νούμμας ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ Ῥωμύλον Ῥωμαίων γεγονὼς ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων διὰ σκυτίνων καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων· ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία, ὥς φησι Τραγκύλιος.

Ἄσατο. ἐκορέσθη, ἐνεφορήθη. περὶ Ὤχου τοῦ

que recidit, non minus illud contortum, ὁ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστήμην ὁρώμενος. Hermannus abiecto priore οὐδὲ τοίνυν coniectabat: οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καθεστὼς ἰατρός. οὐ τοίνυν οὐδὲ . . . ἄρχων: novissimum tamen non capio. κατὰ τὴν ἰατρ.] κατὰ om. B. E. τὴν ἰατρικὴν — οὐδὲ κατὰ om. *V. 15. οὐδὲ κατὰ] οὐδὲ ὁ κατὰ A. B. E. Med. Mox ἐπιστήμη. Med.

3. καὶ ἀρχόμενος om. *V. ἀρχόμενοι E. Habet A. in marg. Ὅτι τὴν ἰατρικὴν ἄσπις ὁ Αἰγύπτιος πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετενεγκεῖν λέγεται. De quibus iudicium facile licet ferre, collata Annotatione in v. Ἆπις. 5. πρὸς οὓς libri, parum Graece. Vitium ab iis opinor profectum, quos fefellisset adverbialis notio vocis πρός, h. e. insuper. Nimirum reponimus, assentiente Hermanno: ὠφελήσει πρός, οἷς . . . προβέβληται, quibus imperium est commissum. 6. Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑστ.] Vide de eo Laertium; itemque Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. Athen. IV. p. 184. Intelligitur Archytas iunior: senior enim adolescens fuit discipulus Pythagorae senis. Iambl. I,23. Reines. Bardili de Archyta Tarentino disquisitio vid. in Nov. Act. Societ. Lat. Ienens. ed. Eichst. Vol. I. p. 1. Müller. 7. ἢ Μνασαγέτου addiderunt A. B. V. E. 9. τοῦ τυράννου om. E. 11. ἐκεῖνον] ἐκείνων A pr. 13. καὶ βιβλία] καὶ om. A. 14. τοῦτον φανερῶς . . . Ἐμπεδοκλέους] Horum cum structura pessus laboret, tum illud etiam mirabilius, quod Archytas Empedoclis magister, cui nihil affinitatis cum doctrina Pythagorei sapientis intercessit, perhibetur manifesto fuisse. Ac ne Sturzius quidem de Emped. p. 19. alterum praeter Suidam testem indagavit. Nimirum latet auctoris cuiuspiam nomen, neque multum opinor ab φανερῶς coniecturam nostram recedere, φησὶ Φαινίας ὁ Ἐρέσιος. 15. De Archytae crepitaculo gravissimus locus est Aristot. Politt. VIII,6. 17. ἢ ψόφον] καὶ ψόφον dedi cum A. V. Ὁ δὲ πλαταγὴν] Apertum est exemplum, quod ab Archytae memoria prorsus abludat, ab homine curioso de gl. πλαταγὴ fuisse transcriptum. „Haec antiqui scriptoris sunt verba, de Hercule Stymphalidas abigente." Hemst. Coelium Ant. Lectt. XIX,4. ascripsit Haloander.

1. Ἄσσα] Zon. p. 322. Ἄσσα, ὅπερ καὶ ἄττα λέγεται E. Mox καὶ δασύνεται V. C. 2. ψιλοῦται] Addit E. οἱ δὲ νεώτεροι οὕτω ψιλοῦντες καὶ δι' ἑνὸς σ ἢ τ γράφουσι. 3. Τῶν ἅσσα] Versus Lycophronis v. 8. 4. ἀντὶ τοῦ τινα] ἅτινα A. B. V. E. Id si probandum est, supra refingendum ἅσσα γελ. Verum pendet horum emendatio ab v. Ἀσσεῖος, ubi videas nostram suspicionem. 5. Ἀσάμινθος] Vid. Schol. Il. κ'. 576. et Od. θ'. 450. ἐν αἷς οἱ ἀρχαῖοι] Artemidorus lib. I. cap. 56. Οἱ γὰρ πάνυ παλαιοὶ τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον εἶναι. βαλανεῖα γὰρ οὐκ ᾔδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλούοντο. Ad hunc locum respexit Suidas. Küst. 6. οὐκ ἦσαν] Malim οὐκ ᾔδεσαν, ut apud Artemidorum. Küst. γὰρ om. V. C. Itaque malis, ὅτε οὐκ ἦσαν βαλ. Dissensit Porsonus ap. Gaisf. „Lego hic et in Artemidoro οὐκ ᾖσαν. Vide Pierson. in Moer. p. 174." παρὰ τὸ τὴν ἄσην μινύθειν] Vide infra v. Αἵματος ἄσαι. Küst. 7. μινύθην *V. 9. Ἄσαρ] Ἄσαρ Zon. p. 322. quod scribendum fuit ἄσαρον. κέχρηνται] χρῶνται E. 11. ὀβολοί] οἱ ὀβολοί A. B. V. E. C. Med. sola. Vide quae collegerunt intpp. Hesychii. 12. ἀπὸ σιδήρου] Haec et quae sequuntur ipsissimis etiam verbis de Numa refert Cedrenus p. 148. ut Pearsonus observavit. Küst. Vid. Roether. in Lyd. de Menss. p. 24. 13. ἐχαρίσατο] Dio in Excerptis Legg. ab Ursino ed. p. 400. τοῖς στρατιώταις καὶ τιμὰς καὶ ἀργύριον ἐχαρίσατο, et p. 696. ed. Reimar. βουλευταῖς τέ τισιν χρήματα ἐχαρίσατο. Toup. MS. 16. Τραγκύλιος] Haec inepte Suetonius, docente Scaligero in Varron. L. L. p. 69. Gaisf. Fragm. et Wolf. p. 73.

non solum esse quae sic dicantur, sed etiam quae ad se invicem respectum habeant. itaque princeps ad subditos, et subditi ad principem relationem et habent et habere dicuntur. inde sequitur, si imperii administratio populo prosit, profuturam etiam iis, quibus administratio commissa fuerit. Ἀρχύτας. Archytas, Tarentinus, Hestiaei filius, sive Mnesarchi, sive Mnasagetae sive Mnasagorae, philosophus Pythagoricus. qui Platonem servavit, cum eum Dionysius tyrannus interfecturus esset. hic communi Italiotarum praefuit, dictator a civibus et vicinis Graecis creatus. idem philosophiam docuit, et celebres discipulos habuit, multosque libros scripsit. hunc Empedoclis discipulum fuisse [Phanias tradit.] Et proverbium: *Archytae crepitaculum.* Archytas enim crepitaculum invenit, quod est instrumentum sonum ac strepitum edens. *Ille crepitaculo, quod fabricarat, crepitum edebat.* Ἄσσα. Cum significat *quaecunque* et *quae*, aspiratur; cum autem *aliqua*, tenui spiritu notatur. *Quaecunque horum animo et memoria teneo.* Et: *Quaecunque cavillis excipere.* Ἀσάμινθος. Solium, labrum: in quibus veteres se lavabant, balneis nondum repertis. dictum inde quod sordes minuat. Ἀσαμωναῖος. Nomen proprium. Ἄσαρ. Genus oleris, quo medici ad curandos morbos utuntur. Ἀσσάρια. Oboli. Numa, primus a Romulo Romanorum rex, ex ferro et aere factam monetam Romae primus introduxit, cum omnes eius decessores coriis et testis in eam rem usi fuissent. hanc monetam de suo nomine *numinos* appellavit, ut ait Tranquillus. Ἄσατο. Satiatus est, repletus est. De Ocho

Πέρσου· Τὸν ἐν Μένδῃ τράγον Πανὸς ἱερὸν κατέθυσέ τε, καὶ σκευάσας ποικίλως ταύτην ὁ δυστυχὴς ἄρα τὴν δαῖτα ἄσατο· Αἰγυπτίων τε λεὼν πάμ-
348 πολυν ἀποσπάσας γαμετῶν καὶ τέκνων ἐς Πέρσας ἤγαγεν ἀνοίκτως.

Ἀσαφές. ἀνόητον, ἄδηλον.

Ἀσαφείᾳ νυκτὸς ἀπολλύμενος. ὑπὸ σκοτεινοτάτης δηλαδὴ νυκτός, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνωρίσαι οὐ δύναται. ὅθεν καὶ τό, Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης. οὕτω γέγραπται ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῶν ἁγίων δισμυρίων.

Ἀσβαμαῖον. ὕδωρ οὕτω καλούμενον.

Ἄσβεστος. ἀκατάπαυστος.

Ἀσβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ στακτή.

Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.

[καὶ ἐπὶ δοτικῆς τῇ ἀσβόλῳ.]

Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος ἦν καὶ ἀλαζὼν καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς πραγματικῆς καὶ στρατηγικῆς δυνάμεως. σημεῖα δὲ τῆς ἀκρισίας αὐτοῦ, ὅτι παρῆν ποτε ἐν πανοπλίᾳ πορφυρίδα θαλαττίαν ἐπιπεπορπημένος, ἡνίκα Γολόσσῃ συνεγίνετο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μετὰ μαχαιροφόρων δέκα. καὶ ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη προβεβλημένος τάφρον καὶ χάρακα, καὶ κατένευε τῷ βασιλεῖ προσιέναι πρὸς αὐτόν, καθῆκον γίνεσθαι τοὐναντίον. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Γολόσσης ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ μόνος προςῄει πρὸς αὐτόν· καὶ προσεγγίσας ἤρετο, τίνα φοβούμενος τὴν πανοπλίαν ἔχων ἥκε. τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι Ῥωμαίους· Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολόσσης, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην.

Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν, καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει που διαιτᾶσθαι παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς βουσίν, ἀλλὰ μὴ τηλικούτων καὶ τοιούτων κακῶν προστατεῖν, ὧν οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διεξιὼν οὐδείς. — Ὥσθ' ὅτε μὲν ἐς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψειε, θαυμάζειν τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν λόγων· ὅτε δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν καταπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν.

Ἀσδρούβας, Καρχηδονίων στρατηγός. οὗτος

1. Τὸν ἐν Μένδῃ] Aelianum haec sapiunt. *Hemst.* Locus collatis vv. Καχοῖς et Ἆπιδις redintegrandus. Pertinet ad eandem Ochi historiam gl. Ἀαβαΐς. 7. Gl. ignorat *V. ὑπὸ] ἀπὸ A. 9. καὶ τό] καὶ τῆς E. qui mox ζόφον οὕτω δ. Σελήνης] Haec olim repetebantur in v. Διασαφούσης. 10. τῇ μαρτυρίᾳ] τῷ μ A. 12. Ἀσβαμαῖον. ὕδωρ] Maussacus in Dissertatione Critica, Lexico Harpocrationis subiuncta, recte monuit respexisse hic Suidam ad locum illum Philostrati lib. I. de Vit. Apoll. cap. 4. Ἔστι δέ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὅρκιον Διός, ὥς φασι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον. Plura de hac aqua lege apud eundem Maussacum; itemque Valesium in Amm. Marcell. p. 266. [XXIII, 6, 19.] *Küst.* Ἀσκαμαῖον A. 13. Ἄσβεστος] Il. α. 599. Lex. Seg. p. 450. 14. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 113. 16. Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου] Aristoph. Thesmoph. 251. Annotationem habet paulo integriorem Lex. Seg. p. 450. 17. καὶ ἐπὶ . . ἀσβόλῳ om. V. uncis notavi. 18. Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Vales. editis, p. 177. 178. 181. *Küst.* Polyb. XXXIX, 1. Ubi quaedam paulo diversius leguntur. Ceterum ὁ Καρχηδονίων — δυνάμεως om. *V. στρατηγός] βασιλεὺς E pr. 20. πολλὰ δ' εἰσὶ σημεῖα τῆς ἀκρ. αὐτοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ παρῆν Polyb. δὲ om. *V. 22. ἐμπεπορπημένος] ἐπιπεπορπημένος E. cum Exc. Id recipiendum duxi: nam vulgatum recte de purpureis armis intelligeretur fibula constrictis.

1. Γολοσσῇ Polyb. συνεγίνετο] συνεγένετο B. E. 4. προϊέναι Exc. καθῆκον] καθήκειν B. καθίκειν A. καθῆκον γιν. τοὐν. om. E. 5. ἀλλ' ὁ Γολόσσης] ἀλλὰ γλώσσης A. 6. Νομαδικῷ] Νουμαδικῷ A. 8. εἰπόντος] εἰπόντος ὅτι A. B. E. *V. Exc. 11. Polybius XXXIX, 2, 7. mox §. 10. βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν] Haec non agnoscunt Excerpta ab Valesio edita. *Toup.* Sunt ab homine profecta, qui narrationem Polybii quam levissima opera vellet in compendium redigere. 18. αὐτοῦ τι] αὐτοῦ τις B. E. *V. Med. Exc. 20. ἀγενίαν Med. ἐκπλήττεσθαι] καταπλήττεσθαι A. V. E. Exc. 21. ἀνανδρίαν] ἀνδρίαν A. ἀνάνδρειαν B. 22. Ἀσδρούβας. Καρχηδονίων στρατ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Appiani in Libycis p. 120. 121. (c. 118.) *Küst.* Καρχηδόνιος B. E.

Persa: *Hircum Mendesium Pani sacrum mactavit, condimentisque variis conditum sceleratus ille in viscera sua condidit et magnam Aegyptiorum multitudinem ab uxoribus et liberis avulsam in Persiam crudeliter abduxit.* Ἀσαφές. Obscurum, incertum. Ἀσαφείᾳ νυκτ. Qui nocte obscura periit. quem obscuritas noctis, in qua alter alterum agnoscere non potest, perdidit. unde etiam illud, *Luna tenebras illustrante.* sic scriptum in Martyrio viginti millium sanctorum. Ἀσβαμαῖον ὕδωρ. Asbamaea aqua, sic vocata. Ἄσβεστος. Nunquam cessans. Ἀσβόλη et ἄσβολος. Fuligo, favilla. *Heu, heu, fuliginem!* [Et in dativo ἀσβόλῳ.] Ἀσδρούβας. Hasdrubal, Carthaginiensium imperator, ingenio erat vano et iactabundo, et in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. vanitatis autem illius argumentum hoc esto. cum Gulussa rege Numidarum colloquium habiturus, armis tectus accessit, quibus chlamydem purpuream superinduxisset fibula astrictam, comitantibus decem satellitibus. deinde a satellitio progressus viginti fere pedum spatio, vallo ac fossa munitus regi per nutum significavit ut ad se accederet, cum tamen contrarium fieri debuisset. sed Gulussa, ut erat simplicis ingenii, more gentis Numidarum, solus ad eum accessit. qui cum appropinquasset, interrogavit, cuiusnam metu armis tectus venisset. ille cum Romanos se metuere dixisset, si ita esset, inquit Gulussa, nunquam te in urbem inclusisses, nulla praesertim necessitate impulsus. † Erat autem ille natura obesus, tum vero remotis armis ventrem sagina probe suffarserat, et colore praeter naturam erat adusto: ut in mercatu alicubi instar saginatorum boum degere, non civitatem regere videretur tot ac tantis circumdatam calamitatibus, quas nemo satis oratione possit exprimere. Quare quoties aliquis illius dicta spectaret, hominem eiusque orationem magnanimitatis plenam mirabatur. sin vero illius in republica administranda rationem intueretur, eiusdem ignaviam ac mollitiem obstupescebat. Ἀσδρούβας. Hasdrubal, Carthaginiensium dux. hic indigue

κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολὴν χαλεπῶς ἔχων τῆς ἐπὶ τὰ Μέγαρα ἐπιχειρήσεως, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγὼν, ὅθεν εὐσύνοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς ἢ γλώττας ἢ νεῦρα ἢ αἰδοῖα σιδηρίοις ἐξεῖλκε καμπύλοις· τῶν δὲ ὑπέτεμνε τὰ πέλματα καὶ δακτύλους ἐξέκοπτεν, ἢ τὸ δέρμα τοῦ λοιποῦ σώματος ἀπέσπα, καὶ πάντας ἔμπνους ἔτι κατε-
349 κρήμνιζεν, ἀδιάλλακτα Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥωμαίους ἐπινοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτοὺς οὕτως ἠρέθιζε τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ· περιέστη δ' αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὧν ἐπενόει. ὑπὸ γὰρ τοῦ συνειδότος οἱ Καρχηδόνιοι τῶνδε τῶν ἀθεμίστων ἔργων περιδεεῖς ἀντὶ προθύμων ἐγίγνοντο, καὶ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τὴν συγγνώμην σφῶν ἀφῃρημένον ἐμίσουν· καὶ μάλισθ' ἡ βουλὴ αὐτοῦ κατεβόα, ὡς ὠμὰ καὶ ὑπερήφανα δεδρακότος ἐν συμφοραῖς οἰκείαις τοσαῖσδε. ὁ δὲ τῶν βουλευτῶν τινας ἔκτεινε, καὶ ἐς πάντα ὢν ἤδη περιδεὴς ἐς τυραννίδα μᾶλλον ἢ στρατηγίαν περιῆλθεν, ὡς ἐν τῷδε μόνῳ τὸ ἀσφαλὲς ἕξων, εἰ φοβερὸς αὐτοῖς εἴη, καὶ διὰ τοῦτο δυσεπιχείρητος.

Ἆσαι. χορέσαι. ἢ ψᾶλαι.

Ἀσαία. ὄνομα ὄρους. Καὶ Ἀσαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀσεβεῖς. οἱ πολυθεΐαν ἢ ἀθεΐαν θρησκεύοντες.

Ἀσεβῶν. παρὰ τῷ Δαβίδ, τῶν τὸν Θεὸν ἀγνοούντων.

Ἀσεβῶ. αἰτιατικῇ.

Ἀσέλγεια. ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. οὕτως Αἰσχίνης. ἢ Ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μιαρία. παρῆκται δὲ ὥς φασιν ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν. κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν. Καὶ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσι· καὶ ἀσελγόκερως τράγος, ὁ μέγας. ἢ ἀσελγόκερως, ὁ κυρίττων.

Πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·

Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ, ἀντὶ τοῦ καταφερεῖς. Θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσιν. ἀντὶ τοῦ μεγάλως φωνοῦσι. καὶ ἀσελγὴς ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σφοδρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγὴς τίκτεται ἐκεῖθι φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ποικίλης Ἀφηγήσεως· γένεσις δὲ αὐτῷ αὐλῶνες βαθεῖς καὶ φάραγγες, δι' ὧν ὠθούμενος ἐκτείνει λαβρότατος.

Ἄση. ῥύπος. καὶ κλίνεται ἄσης. ἢ λύπη. Καὶ τοσαύτης ἄσης ὑποπίμπλαμαι καὶ ναυτίας σῶμά τε

1. *κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολὴν*] Haec verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librarii cuiusdam esse additamentum. *Küst.* Recte Gaisfordus haec ad narrationem contexendam opinabatur esse interpolata. τοῦ πολέμου] τοῦ om. B. V. E. 2. *μεγάλα*] Μέγαρα A. V. μεγαλεῖα E. 5. ἢ γλώττας] τῶν δὲ ὦτα E. 6. ὑπέτεμνε] ἀπέτεμνε V. 7. τοὺς ante δακτύλους adde cum Appiano. 10. οὕτως om. V. item mox ἐν ante μόνῃ. 14. περιδεεῖς] περιδεὴς V. 15. καὶ ante τὴν συγγν. Appianus, item ante τῶν βουλευτῶν. 22. Sub finem huius articuli A. in marg. ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀννίβας. 23. Ἆσαι] Vide vel Hesychium. ψάλαι edd. Simile mendum Aelianus N. A. II, 11. admisit ἐκμᾶναι.
2. *παρὰ τῷ Δαβίδ*] Psalm. 1. et alibi. *Küst.* Hae voces absunt ab Anecd. Cram. II. p. 428. 4. Om. vulg. Siletur in V. 5. Ἀσέλγεια] Lex. Seg. p. 451. 6. *μιαρία* om. Lex. Seg. 9. *κατ' ἐπίτασιν*] Huc egregie faciunt ea quae habet Hesychius v. *Κριός*: quem vide. *Küst.* Cf. Arsenius p. 79. Hanc et contrariam explicationem proposuit Eust. in Dionys. 830. 13. ὡς *Πλάτων ἀσελγόκερων τὸν μεγαλόκερων* Hesychius: item Noster in v. *Κριὸς ἀσελγόκερως.* 16. *Πλούτῳ*] V. 560. καταφερεῖς] καταφορεῖς V. C. 17. *Θορυβούμενοι*] Haec paulo auctiora extant in v. *Λαρυγγίζουσιν.* 19. *ἀσελγὴς*] καὶ ἀσελγὴς A. B. V. E. C. Med. Hunc significatum Lex. Seg. locis comicorum demonstrat. 21. *ἐν τῷ*] *ἐν τῇ* E. 23. *ἐκτείνει*] An ἐκπνεῖ? *Hemst.* λαβρότατα] λαβρότατος dedi cum A. C. Quamquam praestabat λαμπρότατος cum *V. 24. Ἄση] V. Valck. in N. Foed. p. 341.

ferens audaciam Scipionis, qui Megara aggressus fuerat, quotquot ex Romanis captivos habebat, in muros produxit, unde suis poterant esse conspicui, et aliorum oculos aut linguas aut nervos aut pudenda uncis ferreis evellit; aliorum vero plantas succidit, et digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, atque ita vivos e moenibus praecipitavit, ut ne Carthaginiensibus ullam spem pacis ab Romanis impetrandae relinqueret, utque irritatis animis in solis armis salutem reponerent. res tamen in contrarium cessit. Poeni enim, nefariorum facinorum sibi conscii, timidi potius quam audaces reddebantur, et Hasdrubalem oderant, ut qui spem veniae iis praecidisset: Senatu praesertim indignante, qui eam immanitatem ac superbiam intempestivam esse vociferabatur in calamitatibus publicis. tum ille senatores aliquot comprehensos occidit, iamque omnibus formidandus tyranno quam duci propior erat: hac sola ratione se tutum fore existimans, si timeretur a populo, neque cuiusquam insidiis peti facile posset. Ἆσαι. Satiasse. item cecinisse. Ἀσαία. Nomen montis. Et Ἀσαῖος, nomen proprium. Ἀσεβεῖς. Qui multos aut nullos deos colunt. Ἀσεβῶν. Apud David sic dicuntur, qui Deum non norunt. Ἀσεβῶ. Aptum accusativo. Ἀσέλγεια. Profusio pecuniae. sic Aeschines. Vel Ἀσέλγεια, impudicitia, lascivia, obscenum flagitium. origo nominis haec esse fertur. Selge est urbs Pisidiae, ubi homines flagitiose vivebant, promiscua Venere utentes. inde igitur, addito α intensivo, dictum est ἀσελγαίνειν et ἀσελγές: quod non solum incontinentem et lascivum, sed etiam magnum apud veteres significat. nam ventum ingentem vocant ἀσελγῆ. et ἀσελγόκερως τράγος est hircus ingens, vel cornu petens. Aristophanes in Pluto: *Valde sunt pingues.* id est, in Venerem proclives. *Tumultuantes et magna voce vociferantes ut corvi crocitant.* ubi μετὰ ἀσελγείας significat valde. Et ἀσελγής, cum de vento dicitur, significat ventum vehementem. Aelianus in libro *Variae Historiae*: *Frequens et vehemens ibi nascitur ventus, qui in profundis convallibus et cavernis gignitur, unde maximo cum impetu tandem erumpit.* Ἄση. Sordes. vel dolor. declinatur ἄσης. *Tanta copia sordium et tanta nausea corpus et animum*

καὶ ψυχήν, ὥστε καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τὴν ἀχθηδόνα προπίπτειν. τουτέστι ῥύπου.

Ἀσηκόρος. ὁ ἀκηδιαστής.

Ἀσήμαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφράγιστα. καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγῖδας ἔλεγον. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὐκ ἔχουσι σημάντορας τοὺς ἐπιστάτας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σημαῖνον. Καὶ Ἄσημος, ὁ ἀγεννής.

390 Ἄσηρος. ὁ μὴ ἔχων σκώληκας.

Ἀσηρώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀσία. χώρα, ἡ τῆς ἀνατολῆς. Καὶ Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης. ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα. Καὶ Ἀσιῆτις γῆ, τῆς Ἀσίας.

Ἀσίνιος Πωλίων, Ῥωμαῖος. Ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ιζ΄. οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο.

Ἄσιος. ὄνομα κύριον.

Ἀσιών. τὸ ὄρος.

Ἀσιτῶ. ἄρτον οὐκ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

Ἀσθένεια. ταλαιπωρία, νόσος, ἀδυναμία. Καὶ Ἀσθενοῦντας, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίως νόσον φασίν. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας.

Ἆσθμα. πνοή. Καὶ Ἀσθμάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν· τουτέστι πνευστιᾶν. Βάβριος·

Οἷά τις νούσῳ
κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.

---

2. προπίπτειν — ῥύπου] προσπίπτειν — ῥύπον E. 3. Glossarum hunc ordinem instituit *V. Ἄσημον· Ἀσήμαντα· Ἀσηκόρος. ἀκηδιαστής] Sic Zon. p. 311. πρωτοδικαστής V. C. sive MS. H. Stephani in Thes. Ind. Similis error in v. Λεόντιος μοναχός. De quo monuit etiam Albertius in Hesychium. 4. Zon. p. 322. 5. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Il. κ΄. 485. Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. Scholiasta ibi vocem ἀσημάντοισιν exponit, ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα: quae vera est interpretatio. Σημαίνειν enim apud veteres Graecos etiam significabat *imperare, regere, praeesse*. Unde apud Homerum σημάντωρ λαῶν dicitur, *qui populo praeest*, sive *rector populi*. Hinc igitur ἀσήμαντοι dicuntur, *qui rectore et duce carent*: et ἀσήμαντα μῆλα in dicto loco Homeri, *pecudes vel oves, quae pastorem non habent*. Repudianda ergo est observatiuncula, quam Suidas paulo post addit, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων. Ἀσήμαντος enim non per translationem aliquam, sed proprie significat custode vel rectore carens, quoniam verbum σημαίνειν non solum accipitur pro sigillo aliquid obsignare, sed etiam aliis praeesse et imperare, ut ante diximus. *Kust.* Lex. Seg. p. 451. 9. ἀγενής] ἀγεννής A. V. C. Mox cum A. B. C. V. E. delevi gl. Ἀσηρῇ. ἀκάθαρτα. 10. Ἄσηρος] Ἄσητος coni. H. Steph. Thes. Ind. 11. Lex. Seg. p. 452. 13. Ἀριστοφάνης] Thesm. 126. Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάτις. *Küst.* Ex Etymologico sive Zon. p. 318. lacinia petita est, quam post Ἀσιάτιδος κρούματα insertam delevi cum A. B. C. V. E. Εἴρηται δὲ Ἀσιᾶτις ἡ τρίχορδος κιθάρα, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλει τῆς Λυδίας, κειμένῃ ἐν Τμώλῳ τῆς Λυδίας, πρῶτον εὑρέθη. ἢ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ. Ceterum κιθάραν Ἀσιᾶτιν extat apud Strab. X. p. 471. κιθάρα Ἀσιὰς apud Schol. Apollon. II, 777. cf. Küst. in Arist. Thesm. 126. Iam quod subiicitur ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα, ferri posset tanquam scripturae quaedam diversitas ad Aristophanem referenda; nunc cum de hoc genere nihil in Comici libris repertum fuerit, credibile κιθάραν Ἀσιᾶτιν esse memoratam, per scribarum torporem oblitteratam. 14. ἡ τῆς] ἡ om. A. B. C.

1. Ἀσίνιος Πωλίων A. B. Ἀσίννιος Πωλλίων Edd. Vide infra v. Πωλίων ὁ Ἀσίνιος: ubi quod affertur opus περὶ τοῦ ἐμφυλίου τῆς Ῥώμης πολέμου, ὃν ἐπολέμησαν Καῖσάρ τε καὶ Πομπήιος, id ad amussim convenit historiis Romanis septemdecim (XVI. e Suida tradit Bährius Hist. Litt. Rom. p. 388. nescio quo pacto) volumina complexis. Neque posteriore loco credideris Pollionem Graecum male cum Asinio Pollione misceri, quippe quem nemo prodiderit de rebus Graecis Latine scripsisse. Quid quod Plutarchus ab recentioribus quibusdam reprehensus, cum Graecam orationem ex Asinii commentariis Caes. 46. excitarit, recte fecisse censebitur, si popularis sui historiam indicavit. His igitur consentaneum ut aut universam istam Pollionis memoriam ad Trallianum referamus, aut priorem partem, id quod Ῥωμαῖος suadet, ad illustrem ducem Antonianum traducamus, alteram Graeculo relinquamus. Illud tamen vehementer iam profligatur, quod adhuc creditum est, Asinii bellum civile Horatio celebratum XVII. libros tenuisse. 4. Ἄσιος] De eo vide v. Παλλάδιον. *Küst.* De Asio philosopho et τελεστῇ vid. in Παλλάδιον. Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσι Pausan. Achaic. c. 4. *Reines.* Qui quae de Asio poeta congessit, ea praetermittenda duximus. 5. Ἀσιών] Ἀσιών dedi cum A. Theognostus p. 38. Ἀσιὼν Ἀσιῶνος· δηλοῖ δὲ ὄνομα ὄρους. 6. ἄρτον] ἄρτον ἢ ἑτέραν σιτία E. 7. Ἀσιχίνη agnoscit Zon. p. 318. 9. Ἀσθενοῦντας] Ex Schol. Aristoph. Pac. 635. ἐνδείᾳ ὄντας] ἀδυναμίᾳ ὄντας ἢ ἐνδείᾳ E. 10. Ἀριστοφάνης] In Pace 637. 11. Post ἀσθενοῦντας delevi cum A. V. C. glossam: Ἀισθήσεται. ἐκ τοῦ ᾄδω τὸ ψάλλω. 12. Ἀσθμάζειν] His firmandis si locus est Babrii subiectus, apparet ordinem verborum cum Knochio in Babr. fr. 5. fuisse invertendum: καὶ Ἀσθμαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμάζειν, τ. πν. Vereor tamen ut ἀσθμάζειν quasi popularis vox ad interpretationem potuerit conferri. Malim igitur, Lex. Seg. p. 451. praeeunte, repeti verbum ἀσθμαίνειν hunc in modum: καὶ ἀσθμαίνειν, τουτέστι πνευστιᾶν. Quamquam praestabat novam glossam constitui, Ἀσθμαίνειν. πνευστιᾶν. Βάβριος. Cf. Hesychius. 14. Οἷά τις] Fragmentum hoc Babrii referendum est ad fabulam illam, quae fert leonem aliquando, morbo simulato humi decumbentem, animalia sine metu ad se accedentia dilacerasse. Fabula nota est ex Mythographis. *Küst.* Recurrit locus in v. Σπήλυγξ.

---

meum replerit, ut propter aegritudinem mihi vomendum sit. Ἀσηκόρος. Taedio confectus. Ἀσήμαντα. Nullis sigillis obsignata. σημεῖα enim vocabant sigilla. Et Ἀσημάντοις, incustoditis, vel nullum rectorem habentibus. translatio ducta est a sigillis. Ἄσημον. Ignobile. item quod nihil significat. Et Ἄσημος, ignobilis. Ἄσηρος. Qui nullos habet vermes. Ἀσηρώθ. Nomen proprium. Ἀσία. Asia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος (sive Ἀσιάτιδος) κρούματα, sonus, quem cithara Asiatica pulsata reddit. Aristophanes. Et Ἀσιῆτις γῆ, terra Asiae. Ἀσίνιος. Asinius Pollio, Romanus, scripsit historiae Romanae libros XVII. primusque historiam Graecam stilo Latino exposuit. Ἄσιος. Nomen proprium. Ἀσιών. Mons. Ἀσιτῶ. Panem non comedo. Ἀσιχίνη. Nomen proprium. Ἀσθένεια. Aerumna, morbus, infirmitas. Et Ἀσθενοῦντας, inopia laborantes. calamitatem enim morbum etiam vocant. Aristophanes: *Pauperes inopia laborantes.* Ἆσθμα. Spiritus. Et Ἀσθμάζειν, anhelare. Babrius: *Ut aegrotus humi cubabat, anhelitum simulans*

Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. οὐχὶ χαλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος·

Οὑτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων.

Ἀσκάλαφος. παρὰ τὸ ἀσκελὲς τῆς ἁφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλωνίτης. ὄνομα κύριον.

Ἀσκαμωνία. εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

Ἄσκαντος. ἡ μικρὰ κλίνη. τὸ πτωχὸν κλινίδιον. ἢ Ἀσκάντης, κλίνη μὴ ἔχουσα κάνητα· κάνης δὲ ὁ ψίαθος· ἢ ὁ σκίμπους· ἢ δίφρου τι εἶδος· οἱ δὲ τὸν κράββατον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

351 Ἀσκαρδαμυκτί. χωρὶς τοῦ μύειν, ὅ ἐστιν ἀγρίως βλέπειν. Καὶ Ἀσκαρδάμυκτον. Ἀριστοφάνης·

Βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτον.

τουτέστι μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πυκνῶς βλεφαρίζειν, σκαρδαμύσσειν λέγεται καὶ ἰλλωπεῖν. ἀσκαρδαμυκτεῖν οὖν τὸ ἄνω βλέπειν. οἷον, ἀτενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

Ἀσκελές. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον, ἄγλυφον, ἀπελέκητον, οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέραι. ὑποδήματα Ἀττικά. ἡ εὐθεῖα ἀσκέρα.

---

1. Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης] Ἀσκαλαβώτην Lex. Seg. p. 452. χαλαβώτην] An κωλώτην? Vide Hesych. v. Κωλώτης. *Küst.* Pro χαλαβώτην Küsterus κωλώτην scribendum coniicit, refutatus a nupero Philes editore, qui p. 120. σκαλαβώτην corrigit. Neuter adeo male; quamvis posterius magis placeat. Καλαβώτην tamen e Suida nondum eiecerim ob Hesychii auctoritatem, qui post τοὺς κωλώτας Argivis καλαβώτας dictos fuisse tradit non tantum, sed ipsum illud καλαβώτης habet in v. Καλαβάς, et paulo post. Occurrit praeterea καλαβώτης apud τοὺς ό Levit. XI, 20. Proverb. XXX, 28. *Albert.* Misc. Critt. p. 273. καλαβώτης E. omisso statim λέγουσι, et addito φησὶ post γαλεώτην. Utramque vocem, et ἀσκαλαβώτης et γαλεώτης probat Schol. Aristoph. Nub. 169. Porsonus ὃν καὶ καλαβ. refingebat. 2. Μένανδρος] Menandri locus ex Eunucho: quod Donatus indicat ad Terent. Eun. IV, 4, 22. *Hemst.* Ed. Meinek. p. 69. 3. Οὑτοσὶ] Οὑτωσὶ V. οὕτως Lex. Seg. in hoc desinens. οὗτός ἐστι Donati scripturam improbat Porsonus. Post γέρων delevi cum A. B. V. C. E. quae irrepserunt e Zon. p. 311. Ἔστι δὲ ζωύφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρπον· ἢ καὶ ὁ ποντικὸς καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη νυμφίτζα. Ubi Küsterus: „Ἔστι δὲ ζωύφιον] Eodem modo animal hoc describit Michael Ephesius in Aristot. de Animalium gressu fol. 186. Ἔστι δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης ζῷον ὅμοιον σαύρᾳ, βραχύτερον δὲ σαύρας, καὶ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τείχεσι διατρῖβον τὰ πολλά." Idem deinceps: „νυμφίτζα] Apud Diodorum Siculum lib. I, 83. inter cetera animalia, quae Aegypti religiose colebant, recensetur etiam νυμφίτζα, vel ut ibi legitur νυφίτζα. Verba historici haec sunt: Σέβονται γὰρ ἔνια τῶν ζῴων Αἰγύπτιοι καθ' ὑπερβολήν, οὐ ζῶντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντα· οἷον τούς τε αἰλούρους καὶ τοὺς ἰχνεύμονας καὶ νυφίτζας καὶ κύνας etc. Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud esse Graeco-barbarum et recentioris aevi, facile assentior pereruditо iuveni Iosepho Wassio, collegii Reginalis hic Cantabrigiae socio, qui censet vocem illam a librariis in textum Diodori intrusam esse." *Küst.* 4. ἀσκαλὲς] ἀσκελὲς dedi cum Zon. p. 311. et A. qui in fine ὁ κληρός. Nihil mutat Etym. M. p. 154. 6. Ἀσκαλωνίτης] Sic A. B. E. *V. Edd. ante Gaisfordum: Ἀσκαλών, πόλις Συρίας, ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ταντάλου. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης. Deest gl. A. C. Vide Choeroboscum Cram. p. 169. 7. Ἀσκαμωνία] Vera fortasse est coniectura Porti, qui ἀσκαμωνία corruptum esse censet ex ἡ σκαμωνία: cuius herbae et Suidas infra et Paulus Aegineta lib. VII, 3. mentionem faciunt. *Küst.* Continuo cum A. C. delevi glossam: Ἀσκανία, λίμνη ἐν Νικαίᾳ. 8. Ἄσκαντος] Vide Etymologum. *Küst.* πτωχὸν] μικρὸν C. 9. V. Moeris p. 58. et Lex. Seg. p. 452. κάνητα] κάννην Zon. p. 311. 10. ἢ ὁ σκίμπους] Ex Schol. Aristoph. Nub. 633. 11. κράβατον] κράββατον dedi cum A. B. C. *V. item in Σκίμπους. 13. Ἀσκαρδαμυκτί] Porphyr. de Vit. Pythag. p. 12. ἀναβλέποντα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτεί. Leg. ἀσκαρδαμυκτί. Vid. Eustrat. in Aristot. Ethic. VI. p. 93. A. Bentleius in Horat. I, 3, 18. p. 12. *Burn.* τοῦ μύειν] τοῦ om. C. V. habet Zon. p. 328.

1. Ἀριστοφάνης] Equit. 292. Hoc et Aristophanis locum om. C. V. 3. εἰς ἐμὲ Edd. Scribendum εἰς μ. In fine quod praebent ἀσκαρδάμυκτον A. B. E. cum lemmate Schol. Aristophanis, id etsi cum optimis Comici libris debuit ἀσκαρδάμυκτος dici, praetulimus tamen editae scripturae, quam Lex. Seg. p. 452. tenet ἀσκαρδαμυκτί. Eodem ducit καὶ Ἀσκαρδάμυκτον, sive putamus id ad versiculum nostrum referri, sive profectum ab lectionis varietate. 4. τὸ δὲ σκαίρειν — ὀφθαλμοὺς om. B. E. C. Haec olim in v. Σκαρδαμύττει erant transcripta. 6. ἰλλώπτειν] ἰλλωπεῖν nos cum Schol. (ubi supra σκαρδαμυκτεῖν) ἰλλώπτειν A. ἰλλάπτειν B. ἰλάπτειν E. 7. οἷον, ἀτενὲς] καὶ τὸ ἀσκαρδάμυξον ἀτενῶς E. Post ἐμέ V. C. addunt Ἀριστοφάνης. 8. Ἀσκελές] Hom. Od. ά. 68. Zon. p. 328. 9. Ἀσκέπαρνον] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 101. 13. Ἀσκέραι. ὑποδ.] Vide Schol. Lycophronis v. 855. *Küst.* Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 319. Hemsterhuisius in Polluc. X, 50. „Suidas an corruptus sit, qui vocem illam ὑποδήματα Ἀττικὰ interpretetur, non mihi compertum habeo." Pollux quidem VII, 85. huius rei nullum posuit indicium. Fuit cum reponere conarer ὑποδήματα ἀστικά, vel quod in rem magis convenit ὑ. ἰδιωτικά. Ceterum Albertius in Hesychium Περσικά. ἀσκέρα] ἡ ἀσκέρα E.

Ἀσκαλαβώτης. Stellio. Non admittitur χαλαβώτης, sed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero senex stellionis instar.* Ἀσκάλαφος. Valde durus, ab ἀσκελὲς et ἁφή. Ἀσκαλωνίτης. Ascalonites. Ἀσκαμωνία. Genus herbae medicae. Ἄσκαντος. Parvus lectus, mendici lectulus. Vel Ἀσκάντης, lectus non habens stoream. κάνης est enim storea. vel lectus humilis, vel sellae genus. alii vero grabatum sic appellant. Aristophanes *Nubibus*: *Exi cum grabato.* Ἀσκαρδαμυκτί. Oculis fixis: cum oculis trucibus intuemur. Aristophanes: *Aspice me oculis fixis.* sive, oculis non conniventibus. σκαρδαμύσσειν enim sive ἰλλωπεῖν dicitur oculos crebro claudere, vel oculis nictare et connivere. huic est contrarium ἀσκαρδαμυκτεῖν, immotis oculis aliquem intueri. Ἀσκελές. Assidue. Ἀσκέπαρνον. Rude, impolitum, non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac et nulla arte polita sede consedi.* Ἀσκέραι. Calceamenta Attica. rectus casus est ἀσκέρα.

Ἄσκευον. ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκευον, ἄνευ ὅπλων. καὶ ὁ Θεολόγος· Βίον ἄσκευον καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής, ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα, μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα.

Ἄσκησις. ἐγκράτεια.

Ἄσκησιν. ἀγωνίαν, καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προςδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ μὴν ὁρῶ τοὺς Ἀθηναίους,
ὥςπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θἱμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥςτε φαίνεται
ἀσκητικόν τι χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Καὶ Ἀσκητικός, φιλομαθής, φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος.

Θηλυχίτων ἀσκητὸς ἐνσπείροισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλεανός· πόλις δέ ἐστι Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη· τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμενοῦς τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά. ** ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλε-

1. *Ἄσκευον*] Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 311. Vid. Sophocl. Electr. 36. 2. ὁ Θεολόγος] Gregor. Naz. Or. XX. p. 357. B. Hemsterhusius in Polluc. X, 15. „Quem ex Nazianzeno locum adducit, non ad illum significatum congruit; nam ἄσκευος et ἀπέριττος βίος vita et libera, facilis, neque ullis impedita instrumentis." 3. *Ἀσκηθής*] Hom. Il. κ'. 212. 4. *Ἀσκήσασα*] Hom. Il. ξ'. 179. Vid. Hesychius, Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 325. 7. *Ἄσκησιν*] Lex. Seg. p. 452. desinens in λέγουσιν. „Legendum potius et distinguendum: Ἄσκησιν. ἀγωνίαν. Ἀγωνιᾶν δὲ ὡς ἡμεῖς — λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν. Forsan respicit ad locum de Republ. III. p. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. I. p. 588. A. *Dobraeus* in Aristoph. Plut. 585. Parum ille Suidam habebat tritum, qui mediae glossae secundarium quendam locum de voce ἀγωνιᾶν voluerit inseri. Nobis grammatici, minus quidem diserti ut in re pervagatissima, praeparationem et laborum constantiam ad victoriam sive laureae palmaeve seu coelestis gloriae reportandam videntur subindicasse. Vide qui formulam ἐν ἀσκήσει σώματος explanet Liban. T. II. p. 78. Ceterum v. Fabri Agonist. p. 376. sq. 8. προςδοκᾶν] προορᾶν E. Mox vulgarem distinctionem λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκ. praeeunte vel Lex. Seg. refinxi. 9. καὶ ἀθλητάς] Sic A. B. C. E. V. edd. ante Küsterum, qui τοὺς ἀθλητὰς tacite posuit. Erotianus a Gaisf. allatus p. 70.: Ἀσκητέον. ἀθλητέον. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Addantur Pollux III, 143. et Phrynichus Seg. p. 17. 10. *Ἀσκητικόν*] μέγα aegre crediderim ad interpretandum ἀσκητικόν facere potuisse. Mihi quidem id reliquum esse videbatur ex integriore verborum ordine, ut μέγα pro grammaticorum more voci χρῆμα subiungeretur. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistrata 1087. locus hic ita legitur, uti et apud Suidam legi debet: Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ τούςδε τοὺς αὐτόχθονας Ὥςπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων Θοἰμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥςτε φαίνεται Ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος. Omnis iocus loci huius latet in ambiguitate vocis ἀσκητικόν, quod proprie de athletis dicitur. Cum enim chorus senum cives Athenienses suum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικὸν dixisse videtur comicus, ut significaret, eos more athletarum, qui certaturi se nudare solebant, ad certamen et pugnam se accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo significare voluit, alludens ad morbum ἀσκίτην, qui hydropis genus est; quoniam penes intenti et inflati hydrope quasi laborare videntur. *Küst.*

1. Edd. τὰ ἱμάτια. ἀποστέλλοντας] Quid est ἱμάτια ἀποστέλλειν? Leg. ἀναστέλλοντας. *sursum trahentes, succingentes.* Vid. Eurip. in Bacchis. *Toup.* MS. Mirificus error. Facete Comicus vestes facit intumescente pube quasi reverberari et in amplissimum sinum protrudi. Vide vel insolentiorem dictionem Xenophontei libri de Rep. Lac. 4, 4. 3. *Ἀσκητικός*] Lex. Seg. p. 452. 4. *Ἀσκητός*] Theocrit. Id. I. 83. *Toup.* 5. Θηλυχίτων] Versus Antipatri Sidon. XXVII, 3. Anthol. Pal. VI, 219. ἐνσπείροισι] εὐσπείροισι A. C. V. 6. *Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.*] De hoc Asclepiade aliisque eiusdem nominis scriptoribus vide Meursium in Chalcidium pp. 24. 25. 26. 27. Praeter auctores autem a Meursio ibi laudatos Asclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Eustathius in Il. ώ. p. 1351, 41. et in Odyss. λ'. p. 1697, 53. *Küst.* Ions. de Scriptt. Hist. Phil. p. 168. 206. 215. *Hemst.* Ἀσκληπιάδης — διορθωτικά, neglectis nonnullis, *Eudocia* p. 64. De Asclepiade Myrleano quae memoriae prodita sunt perpauca, collegit Werferi diligentia in Actis Philol. Monacens. T. II. p. 535. sqq. Μυρλεανός — καλουμένη] Haec in gl. Μυρλεανός nescio quis transcripsit. Similiter Eustath. in Il. λ'. p. 869. ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιανῆς Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας. 8. γένος ἦν] γένος om. V. Γραμματικός] Asclepiadem in opere de Grammatica citat Sext. Empir. I. 16. *Reines.* Id est §. 252. ἐν τῷ περὶ γραμματικῆς. Ex Suida praesto v. Ὀρφεύς. Librum copiosissimum aperte Myrleano tribuit Scriptor quidam de Vita Arati. Nec dubito quin Ἀσκληπιάδης ὁ Σμυρναῖος in Schol. Dionys. Thr. p. 784. ad hanc normam sit revocandum. 10. Εὐμενοῦς] Εὐμελοῦς B. E. 11. βιβλίων] βιβλία B. E. satis probabiliter. ἐπαίδευσε δὲ] Haec cum sequentibus de altero quodam Asclepiade dicta fuisse vel temporum ratio vicerit, cum qui regum Attali et Eumenis esset aequalis, multis annis aetatem Pompeii debuerit superare. Proinde Ionsius II, 17, 3. audiendus, qui Myrleanum iuniorem eundemque grammaticum inde collegerit extitisse, quod Sextus adv. Math. I, 72. ab Asclepiade tradat Dionysium Thracem esse reprehensum. Neque ambiguum quin eundem Strabo III. p. 108. designarit: καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἀνὴρ ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικὰ καὶ περιήγησίν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκὼς τῶν ταύτῃ. Ad hunc autem convenit et libros grammaticos et Nestoridem aliosque labores (quibus aptum ἔγραψε πολλά) referri, quos adhuc praeter Clinton. F. H. III. pp. 59. 523. nemo dubitavit Asclepiadae uni Myrleano largiri. Sensit tamen aliquantum Werferus (p. 554.), cum Alexandrinum quempiam, cuius nomen a principio intercidisset, a Suida suspicaretur intelligi. Nos indicia lacunae posuimus.

Ἄσκευον. Non instructum, omni supellectile carentem. Et Theologus dixit *vitam simplicem et apparatu carentem.* *Ἀσκηθής.* Illaesus, incolumis. *Ἀσκήσασα.* Quae ornavit, quae accurate texuit. *Ἄσκησις.* Continentia. Et ἄσκησιν, id quod ἀγωνίαν, idem vero ut nos de metu et expectatione futurorum dicunt: item cum veteres tum Plato appellant ἀσκητὰς et ἀθλητὰς perinde. *Ἀσκητικόν.* Magnum. Aristophanes. *Atqui video Athenienses, tanquam luctatores, vestes ab ventribus reiicientes: ut appareat eos tentigine laborare.* Et Ἀσκητικός, discendi cupidus, sapientiae studiosus. *Ἀσκητός.* Magno studio ornatus. *Muliebriter vestitus, et ornatus corymbis in spiram convolutis.* *Ἀσκληπιάδης.* Asclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (est autem Myrlea urbs Bithyniae, nunc Apamea vocata,), si tamen altius genus eius repetas, Nicaeensis; grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumenis Pergamenorum regum tempore. scripsit Philosophorum librorum emendationes.** Romae autem tempore Pompeii Magni docuit, et Alexandriae regnante

ξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά.

Ἀσκληπίειον φάρμακον. Ἀσκληπιεῖον δὲ ἱερόν. Καὶ Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροί, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. οὗτος δὲ παρὰ τὸ ἀσκελῆ καὶ ἤπια φυλάττειν τὰ σώματα.

[Ὅτι Ἀσκληπιὸς ἔφορος τῆς ἰατρικῆς Παύσωνα 352 καὶ Ἶρον κἂν ἄλλον τινὰ τῶν ἀπόρων ἰάσαιτο.] καὶ Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ, περιπνευμονίαν καλοῦσιν Ἀσκληπιαδῶν παῖδες αὐτήν, πιεζόμενος τὰ μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς.

Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος ἐκ παίδων εὐθὺς ὡμολογεῖτο ὀξύτατος καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τῶν ἡλικιωτῶν· ὥστε καὶ πολυπραγμονῶν οὐδὲν ἐπαύετο περὶ ἑκάστου τῶν παραπιπτόντων, ὧν ἥ τε φύσις ἀπεργάζεται θαυμασίων καὶ τέχνη ἑκάστη παρέχεται δημιουργημάτων. ἐν γοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ παντάπασι κατανενοήκει τῶν τε βαφικῶν χρωμάτων τὰς μίξεις ἁπάσας, καὶ τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων βαμμάτων παντοδαπῶν, ἔτι δὲ τῶν ξύλων τὰς μυρίας διαφορότητας, ὅπως αὐτῶν αἱ ἶνες ἔχουσιν εὐθύτητος πέρι καὶ διαπλοκῆς. ἀλλὰ μέντοι λίθων καὶ βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε καὶ ἰδέαι, τῶν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τῶν σπανιωτάτων, ἀνιχνεύοντο καὶ εὑρίσκοντο πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ παρείχετο πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβουσι, παρακαθήμενός τε συχνὰ καὶ περὶ ἑκάστου ἀνερωτῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον. τὴν δὲ περὶ φυτῶν ἱστορίαν ἐπὶ μείζονος ἠγάπα τιμῆς· καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν περὶ ζῴων, τά τε ἐνόντα διὰ τῆς ὄψεως ἀνακρίνων καὶ τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μακρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος. τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην ἐλπίδα σύντονόν τε καὶ ἐρωτικήν· φιλοσοφοῦντα μέντοι ὑπὲρ ἐκεῖνον καὶ τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ κεκοσμημένον. τοιγαροῦν ἀνέθηλεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. ἤδη δὲ καὶ ἐς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπόῤῥητον θέμιν, ἔς τε

1. τοῦ δ' Πτολεμαίου] Fortasse ή vel θ'. 8. vel 9. repugnat enim vox νέος. *Reines.* Opinor Soterem alterum significari. 3. Καὶ Ἀσκληπίειον φάρμακον. Ἀσκλήπειον] Sic Edd. καὶ Ἀσκλήπειον φάρμακον. Ἀσκλήπιον A. Ἀσκλήπειον φάρμακον καὶ Ἀσκληπίειον. Ἀσκληπῆιον V. Ἀσκλήπειον καὶ Ἀσκληπίειον φ. Ἀσκληπήιον *V. Ἀσκλήπειον φ. καὶ ἀσκληπεῖον. ἀσκληπήιον δὲ ἱερὸν C. Hinc deleto καὶ genuinum emersit Ἀσκληπιεῖον, quod reduxi: v. Lex. Seg. p. 452. Theognost. Cram. p. 169. sive in Anecd. Bekkeri p. 1343. et Lobeck. in Phryn. p. 370. 4. Ἀσκληπιάδαι οἱ] Ἀσκλήπιοι V. ἀπὸ — δὲ om. V. Mox ἀπὸ τοῦ Ἀσκ. E. 5. φυλάσσειν] φυλάττειν dedi cum A. V. Cf. Etym. M. p. 154. 7. Ὅτι Ἀσκλ. et quae sequuntur *V. post gl. Ἀσκληπιόδοτος collocavit, nos priorem sententiam notavimus, quam nescio quis ex v. Παύσων deprompserat. Hac via saltem Aeliani posterior locus confirmabit praegressum Ἀσκληπιάδαι. τῆς ἰατρικῆς] ἦν ἰατρ. B. ἦν τῆς ἰατρ. E. Cf. v. Γράμματα. 10. Ἀσκληπιαδῶν] Ἀσκληπιῶν E. 12. Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascio de Vita Isidori, ex quo non pauca quoque de eodem Asclepiodoto in Bibliothecam suam transtulit Photius cod. CCXLII. p. 1052. 1053. quem vide. Fuit hic Asclepiodotus discipulus Procli, philosophus et medicus celebris; qui vixit sub Anastasio Dicoro, ut monuit Lambecius in Codinum num. LXV. quem consule. *Küst.* Hunc cum tota ῥήσει Suidae Possevinus in Bibl. Sacr. t. I. p. 122. immani errore inter scriptores sacros rettulit. *Reines.* Cf. vv. Ἀδαήμονες et Κηροῦ εὐπλαστότερος. Vid. Ionsium S. H. Ph. III, 18. 15. φύσις] ἡ φύσις A. 19. τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων] Mirifica dictionis perversitas. Legendum censeo, ἀσκουμένων (v. Wessel. in Herod. II, 130. et Blomf. gloss. Perss. 187.), vel, quod etiam simplicius, κομμουμένων. 21. εὐθύτητος] εὐθύτητος πέρι A. B. V. Med.

2. αἱ ποικίλαι δυνάμεις] αἱ δυνάμεις αἱ ποικίλαι E. 4. ὄχλον] ὄπλον V. 5. τοῖς περὶ] τοῖς δὲ V. 6. ἑκάστου] ἑκάστῳ B. E. 8. ἠγάπα] ἦγαγε Lobeckius in Phryn. p. 419. Illud non indignum scitula nostri scriptoris elegantia. 13. τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι] Haec repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς. *Küst.* 15. λειπόμενον] λιπόμενον V. 16. ἀναγομένην] Huius proprietatem satis commonstrant quae supra sunt ascripta gl. Ἀγαθοεργία. Sed displicet verborum positus. 17. ἐρωτικήν *V. 18. μέντοι om. *V. 20. Ἀφροδίτης om. A. Dicit alteram utram Aegypti civitatem Aphroditopolin; item incertum cui nummus sit tribuendus apud Zoëgam Numm. Aegypt. Imperat. p. 75. insignis nomine Ἀφροδειτοπολίτης. Ceterum ignarum Aegyptiacae doctrinae fuisse Asclepiodotum intelligitur ex v. Ἀδαήμονες. ἤδη δὲ καὶ] Haec olim repetebantur gl. Ὀσιραῖζουσι. 21. ὑπερορίους] ὑπερορίας B. E. Tum ἀπώκισε A.

Ptolemaeo quarto adolescens commoratus est. scripsit multa. — Ἀσκληπίειον, est adiectivum ab Ἀσκληπιός. Ἀσκληπιεῖον autem Aesculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, medici, ab Aesculapio ita dicti. ipse Aesculapius a Graecis ita appellatus est, quod corpora sana et integra conservet. *Aesculapius, medicinae praeses, Pausonem et Irum et quemvis alium ex pauperioribus sanare queat.* item Aelianus: *Ille vero morbo, quem medicorum filii περιπνευμονίαν vocant, misere cruciatus ab hominibus primum opem medicam petebat.* Ἀσκληπιόδοτος. Asclepiodotus. huic a puero statim omnes eam laudem tribuebant, quod et ingenii acumine et varia eruditione aequalibus suis praestaret, adeo ut nunquam in causas rerum quotidie occurrentium et admiratione dignarum, quas tam natura quam ars producere solet plurimas, diligenter inquirere cessaret. itaque brevi temporis spatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones et omne genus ornamentorum ad vestes pertinentium perdidicit; praeterea sexcentas lignorum differentias earumque venas, tam in rectum productas quam obliquo ductu sibi implexas; item varias facultates et formas herbarum, tam earum quae obviae sunt, quam rarissimarum, omni studio investigabat, donec eas inveniret. multum etiam molestiae exhibebat cuiusque generis artificibus, quippe frequenter iis assidens et de singulis accuratissime inquirens. plantarum autem cognitionem magni in primis faciebat; sed pluris historiam animalium, quorum proprietates partim oculis diiudicabat, partim quae oculis cerni non poterant, auditu quantum fieri poterat explorabat, et veterum de his scripta lectitabat. fuit autem genere Alexandrinus. Huius igitur optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habeo, eumque cognovi, quod ad studium pietatis et intensam in deum fiduciam amoremque attinet, patre non multo inferiorem; at si philosophiam artesque humaniores spectes, eodem superiorem fuisse. quare non solum urbs Veneris magna sub eo sanctitatis

Ἀλεξάνδρειαν τὴν Ὀσιριάζουσαν καὶ τῆς ἔξω πολλαχῇ τὴν μαγεύουσαν. γενόμενος δὲ πρὸς τῷ σεμνῷ καὶ εὐτράπελος, ἡδίστην παρείχετο τοῖς ἐντυγχάνουσι τὴν αὐτοῦ συνδιαίτησιν. εὐφυὴς δὲ ἐκ παίδων γεγονὼς ἄχρι γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς. οἰκονομικὸς δὲ ὢν καὶ γεωργικὸς ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπέτισε χρέα πολλά. ἐν χρηματισμῷ δὲ δικαίῳ καταστάς, ὅμως ἐν δαπανήμασι μεγάλοις ἐγένετο, τῆς τε ἱερᾶς εἵνεκα προαιρέσεως καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δοκούσης καὶ τῷ οἴκῳ συνήθους. ὥστε ἠναγκάσθη
353 καὶ αὐτὸς ὕστερον ὑπόχρεων τὴν οὐσίαν καταλιπεῖν ταῖς θυγατράσι. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. ἔστιν ἐν τῇ Δεισιδαιμονίᾳ.

Ἀσκὸν δέρειν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων πράττειν τι. τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐκδερματίζειν. ὑπὲρ τοῦ πιστευθῆναι αὐτὸν ἐμμένειν τοῖς ὑποκειμένοις προσέθηκε πλέον ἢ ἐκεῖνοι ἐπέταξαν, καὶ λέγει καταφρονεῖν ἐκδερομένου τοῦ δέρματος. ὁ γὰρ τὰ μείζω ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν εὐχερῶς ἂν τὰ ἥττονα ὑπενέγκοι.

Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ Δαβὶδ λέγει, Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαινόμενος χαυνοῦται, καὶ φυσώμενος ἐξογκοῦται· ἐν δὲ τῇ πάχνῃ σκληρύνεται καὶ πήγνυται. οὕτω καὶ τοῦ σώματος ἡ φύσις χαυνοῦται μὲν τῇ τρυφῇ καὶ ἐξογκοῦται, τῇ δὲ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ ταπεινοῦται καὶ πιέζεται. καὶ τούτου μάρτυς ὁ Παῦλος, βοῶν· Ἀλλ' ὑποπιέζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι. τοιγάρτοι καὶ ὁ προφήτης, ἐπειδὴ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ κρείττων ἦν τῶν παθῶν, εἰρήνης δὲ ἀπολαύσας τοῖς ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἐβλάβη σκιρτήμασι, ταπεινώσας τὸ σῶμα τῶν θείων νόμων τὴν μνήμην ἀνενεώσατο.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Ἀριστοφάνης·

Κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτόν τινα χόα· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ στεφάνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἐπι-

1. Ὀσιριάζουσαν] Ὀσιράζουσαν B. E. Edd. ante Küst. Latet ὀργιάζουσιν, quod in posteriore glossa legebatur: cf. Valck. in Adoniaz. p. 193. 4. αὐτοῦ] αὐτῆς B. E. 7. καὶ ὕμνους προστιθεὶς om. *V. 11. εἵνεκα] ἕνεκα E. 18. Ἀσκὸν δέρειν] Haec petita sunt e Scholiis paulo aliter quam nunc leguntur conformatis in Aristoph. Nub. 441. sq. 20. ἐμμένειν etiam Schol. 22. ἐπέταξαν] προσέταξαν E pr. cum Schol. Aristoph. τοῦ σώματος Schol.

3. ἐν πάχνῃ] In prioribus editt. post vocem πάχνῃ additum legitur Θεοδωρήτου ἑρμηνεία. Sed verba ista a MSS. Pariss. absunt, et ex margine in textum irrepsisse videntur: quae proinde delenda censui. *Küst.* Δαβὶδ λέγει] Haec et quae sequuntur sunt verba Theodoreti in Psalm. CXVIII, 83. p. 894. ut Pearsonus monuit. *Küst.* ἐγενήθης] ἐγενήθην A. 5. φυσσώμενος] φυσώμενος A. V. 7. καὶ ἐξογκοῦται· τῇ δὲ ἀσκ.] Apud Theodoretum sic legitur, καὶ ἐξογκοῦται, καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς ἐξανίσταται· τῇς δὲ ἀσκητικῆς κακουχίᾳ ταπεινοῦται etc. *Küst.* 9. ὁ Παῦλος] 1. Corinth. 9, 27. ὑποπιάζω] ὑποπιάζω E. ὑποπιέζω A. Theodor. 13. τοῖς ἀπὸ] τῆς ἀπὸ E. 14. ἐβλάβη] ἐφθάρη B. E. δὲ τὸ] δὲ om. A. V. E. Med. Mox σῶμα τὴν θείαν μνήμην E. 15. Quae post ἀνενεώσατο sequebantur, ex v. Ὄνου πόκαι derivata, Ἀσκὸν τίλλειν, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν: omisi cum A. V. C. Praeterea ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ignorabant B. E. 16. Ἀριστοφάνης] Acharn. 968 — 70. (999.) 17. κατὰ τὰ πάτρια post σάλπιγγος ponit *V. τὰς χοὰς] τοὺς χόας dedi cum A. C. V. sive codice H. Stephani Thes. T. IV. p. 481. D. 20. ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς] Vide Meursium de Graec. Fer. v. Ἀνθεστήρια. *Küst.* ταῖς χοαῖ, omnes MSS. Vid. H. Steph. l. l. Forma vocis commenticia. 21. χοᾶ] χόα dedi cum A. χοὰν C. Accentus rationem non satis videtur Buttmannus expedisse. Congius enim in rebus vitae communis si quando profertur, χοᾶ et χοᾶς (cf. Pierson. in Moer. p. 412. Elmsleio quamquam invito) opinor esse probandum; sin solennia Choum et urcei sacri aguntur, tenorem retrahi. Dubitabat Maltby in Morelli Lex. Prosod. p. 1076. φυλλίνῳ] φιλίνῳ E. στεφάνῳ addunt A. B. C. E. *V. 22. Similiter Hesychius v. Ἀσκὸν λήψεται.

fama floruit, sed etiam ad extera loca, Alexandriam nempe Osiridis cultui deditam et multas Orientis urbes magiae addictas arcanam illam religionem propagavit. cum autem gravitatem urbanitate quadam temperaret, qui cum eo conversabantur, ex consuetudine eius magnam omnes voluptatem capiebant. idem cum a puero ad senectutem usque ingenii dexteritate valeret, plurimis rebus propria industria inventis templa reddidit instructiora, nunc simulacra exornans, nunc hymnos novos prioribus addens. rem familiarem etiam et rusticam cum diligenter curaret, patre mortuo multa debita dissolvit; et quamvis iusto quaestu magnam pecuniae vim sibi pararet, ingentes tamen sumptus fecit, tum ob consuetam erga sacra et templa liberalitatem, tum ob externum vitae splendorem, qui et necessarius esse videbatur, et eius genti familiaris fuerat. quare et ipse tandem patrimonium obaeratum filiabus relinquere coactus est. Haec scripsi, ut exiguam saltem gratiam pro multis, quae in me contulit, beneficiis ei redderem. [De hoc Asclepiodoto vide etiam in v. *Δεισιδαιμονία.*] *Ἀσκὸν δέρειν. Utrem caedere.* dicitur in eos qui magnifice et supra modum aliquid promittunt: per me vel uter ex pelle mea corpori detracta conficiatur. quo fidem faceret, se pacta constanter servaturum esse, plus addidit quam illi imperarant, negans se curare, si vel pellis sibi detrahatur. qui enim pollicetur se maiora toleraturum, is multo magis minora tolerabit. *Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ.* David dicit: *Factus sum sicut uter in pruina.* uter calefactus distenditur et inflatus tumescit; at idem in pruina durescit et contrahitur. sic etiam natura corporis deliciis inflatur et turgescit; at disciplinae severitate tumorem amittit et deprimitur. huius rei testis est Paulus, exclamans: *At corpus meum castigo et subigo, ne qui aliis praedicarim, ipse futilis fiam.* quamobrem etiam Propheta, dum ab Saul affligebatur, moderate et continenter vixit; ut idem cum pacem esset nactus, voluptatum illecebris succubuit. cum igitur corpus durius tractaret, legis divinae memoriam renovavit. *Ἀσκὸς Κτησιφῶντος.* Aristophanes: *More patrio congios bibere ad tubae sonum. quisquis autem ebiberit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.* In festo enim Choum certamen erat propositum de ebibendo congio; ubi victor corona frondea coronabatur, et utrem vino plenum praemii loco accipiebat. ad tuba-

νον. ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ἐσκώπτετο. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνας ἱστάναι· τὸν προπιόντα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ.

[Καὶ Ἀσκοφορεῖν.] ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προςετέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφας ἔφερον· ὅθεν σκαφηφόροι προςηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶχον ἣν ἐβούλοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον. ὅθεν ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. Καὶ παροιμία· Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῇ καὶ διακενῆς δεδιττομένων. Καὶ Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια· ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῷον. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπιλεῖψαι σοὶ τράγε θυομένῳ.

Ἀσκωλίαζε δέ, ἀντὶ τοῦ ἅλλου. κυρίως ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθαινον· καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλίᾳ φησὶν οὕτω·

Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον
καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγχάζετε
ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

Καὶ Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκω-

1. ὁ δὲ Κτησιφῶν — χοᾶ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. l. l. προγάστωρ] γάστωρ C. *V. 3. ἐφ' οὗ] ἀφ' οὗ V. οὗ C. Malim ἐφ' ᾧ. Continuo delevit Gaisfordus ἔδει, a Küstero invectum, cum A. B. C. E. *V. Schol. Mox idem Küsterus non male ἀγῶνι: sed retinui ἀγῶνας cum A. B. E. C. Med. 4. προπιόντα] Sic habent omnes editiones. Sed legendum est πρῶτον πιόντα, ut apud Scholiastam Aristophanis. *Küst.* Non multum recedit προπίνειν, sodales occupare bibendo. *Cf.* Luciani Cronosol. 18. πιόντα V. C. ὡς νικήσαντα — ἐπράττετο τὰ δὲ om. A. 5. τι οἷον] οἷόν τι E. 6. καὶ Ἀσκοφορεῖν om. *V. C. qui post πομπαῖς inserunt ἀσκοφοροῦντες. Non frustra: nam quae sequuntur usque ad v. ἐκαλοῦντο mutatis quibusdam, ea potissimum lege, ut praeteritis sufficeretur usus praesentium, repetita sunt ex Etym. M. p. 155. cui consentit Lex. Seg. p. 214. Unde colligitur illa καὶ Ἀσκοφορεῖν, quae uncis notavimus, olim in marginem fuisse conlecta. 8. ποιεῖν] πιεῖν C. 10. σκάφας ἔφερον] Huc pertinent verba Zenobii V, 95. Συστομώτερος σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπαῤῥησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. Vide etiam Suidam infra v. Συστομώτερον, Hesych. v. Σκαφηφόροι, et Harpocrationem ead. v. *Küst.* σκάφος A. B. C. V. E. Med. Mox σκαφοφόροι Med. 13. παροιμία] καὶ παροιμία B. E. V. C. Vide notata in Hesych. v. Ἀσκῷ φλαυρίζεις (ubi priora saltem sic resarciemus: Ἀσκῷ φλαυρίζεις. οὐδενὶ καταπλήττεις. ὡς τό, Ἀσκῷ μορμολύσσῃ) et infra v. Μορμολύττεται: καὶ διακενῆς om. Macarius in ed. Arsen. p. 81. 15. Ἀσκωλιάζειν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1130. Ἀσκωλίαζειν A. C. Ἀσκωλιάζον *V. 16. σκώλια A. B. V. idque olim lectitatum fuisse docet quae in Edd. ferebatur glossa commenticia Σκώλια. Conf. Hemsterhusius in Arist. Plut. p. 429. Ἀσκωλιάζειν τὸ τὰ Ἀσκώλια ἄγειν. Ἀσκώλια δὲ ἦν ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐν ᾗ [...] ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς] Lego et supplo ex Schol. Aristoph. ἥλλοντο ἐπὶ τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις. *Küst.* Debuit ille cum Schol. omittere τοῖς. Lenior quam suavior Hemsterhusii coniectura ἐνήλλοντο. Sed Marcianus Harpocratio in ed. Bekk. p. 37. ἥλλοντο τοὺς ἀσκούς.

1. γοῦν] οὖν V. C. Omisit Aldinum Scholiorum exemplum. ἐπίγραμμα] Eueni VII. Anth. Pal. IX, 75. φέρεται] φαίνεται A. 3. ὅμως ἔτι] ὅμως δ' ἔτι vel ὅμως δέ τι A. B. E. C. V. Schol. Aristoph. δ' non agnoscit codex Pal. neque Suetonius Domit. 14. 5. ἐπισπεῖσαι] ἐπιλεῖψαι dedi cum A. B. E. V. C. et Schol. Rav. Aristoph., probante Hemsterhusio in Plutum. 6. κυρίως] κυρίως δὲ E. Schol. 7. τὸ ἐπὶ] Sic Zon. p. 326. ἐπὶ τὸ ἐπὶ C. V. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ Hemsterh. 10. ἐνωλίσθαινον mendose Schol. Lege ὠλίσθανον. 11. Δαμαλίᾳ] An Δαιδάλῳ? Eius Eubuli fabulae meminit Athenaeus IV. p. 2[...] A. *Hemst.* Nomen ignorat Schol. Δαμασίᾳ Meinekius Qu. Scen. III. p. 19. 12. τοῦτο Harpocr. Marcianus. ἀσκοῖς] ἀσκοῦ A. V. Schol. ἀσκῶν C. ἀσκὸν εἰς μέσον χαμαὶ Bentleius: qui in versu seq. εἰςάλλεσθε sumpsit a Schol. Praeterea ἐς μέσον *V. 15. Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Item Timaeus p. 51. ubi multa Ruhnkenius. Adde Schol. Platon. p. 375. 16. ὑστερούμενοι] Legendum ἢ στερούμενοι cum Lex. Seg. p. 452. et Etym. M. Adde Philem. p. 276. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκλ.] Cum hoc fragmento, quod ex Aeliano depromptum est, coniungenda sunt, quae leguntur infra vv. Βουλυτός, Ἔσθιε, Κυλλοῦ πήραν et Συνῳδά. *Küst.* Novissima sunt ex v. Συνῳδά complenda.

rum vero sonum bibebatur. Ctesiphon autem ob crassitiem et obesitatem ventris ab comicis exagitabatur. In hoc igitur festo Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui insistere oportebat, qui bibendo certarent; quique primus congium exhausisset, is victor utrem praemii loco accipiebat. ÷ In festo Bacchi alia munia cives obibant, alia vero inquilini legibus facere tenebantur. inquilini igitur vestibus puniceis induti scapham ferebant; unde σκαφηφόροι appellati sunt. cives vero suo quisque arbitrio vestiti utres ferebant: unde ἀσκοφόροι dicti sunt. † Et proverbium: *Utre terrere.* de iis qui vanum terrorem incutere conantur. Et Ἀσκωλιάζειν. Athenienses festum, Ascolia vocatum, celebrabant, in quo in Bacchi honorem super utres [caprinos] saliebant. videtur autem caper viti esse inimicus: in quem eam ob causam Epigramma extat, his conceptum: *Rode caper vitem: tamen hinc, cum stabis ad aras, In tua quod spargi cornua possit, erit.* Ἀσκωλίαζε vero significat, salta. proprie ἀσκωλιάζειν dicebant supra utres saltare, risus movendi gratia. in medio enim theatro ponebant utres inflatos et unctos, super quos qui saliebant, labebantur; ut Eubulus *Damalia* testatur his verbis: *Et praeterea utribus in medio positis insilite, et ridete, siqui dato signo in terram labuntur.* Et Ἀσκωλιάζοντες, qui uno pede saltant, praeter naturalem incessum. *Ille vero, ut mihi videtur, instinctu Aesculapii altero claudicans pede*

λιάζων θάτερον τῶν ποδῶν ἔρχεται, καὶ ὄρθριον ᾀδομένου τοῦ παιᾶνος τῷ Ἀσκληπιῷ ἑαυτὸν ἀποφαίνει τῶν χορευτῶν ἕνα, καὶ ἐν τάξει στὰς ὥςπερ οὖν παρά τινος λαβὼν χοροδέκτου τὴν στάσιν, ὡς οἷός τε ἦν συνᾴδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει. Καὶ ἀσκωλιασμὸς ὁμοίως, τὸ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς βαίνειν.

[Ἀσκοπήρα. τὸ μαρσίπιον, ἤτοι τὸ σακκοπάθνιον.]

Ἄσκοπον. ἀντὶ τοῦ ἀπροςδόκητον. Καὶ Ἄσκοπος λώβη, ἀπροόρατος· τουτέστιν ὁ θάνατος.

Ἀσκούμενος. κατασκευάζων, κοσμῶν.

Ἀσκῷ. αἰτιατικῇ.

Ἄσκωλον. τὸ λεῖον.

Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας τὰς ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρυκίων ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Ἀσκραῖος. ὁ Ἡσίοδος.

Ἄισμα. τὸ μέλος, ἡ ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ τὸ διάσμα. καὶ Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι· μεταβολῇ τῶν δύο σ̄ εἰς τὸ ζ̄ ἐγένετο.

Ἀσμενίζω. Οἱ μὲν οὖν ὄλεθρον ἀσμενίσαντες καὶ παρακρουσθέντες ὑπὸ τῆς ὑποσχέσεως ἥλωσαν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ.

Ἄσμενος. χαίρων, ἡδέως, προθύμως. Καὶ 355
Ἀσμενέστατα, ἀντὶ τοῦ προθυμότατα. Ἀσμενέστατα τὴν πρόκλησιν ἀποδεδεγμένοι. λέγεται καὶ Ἀσμενέστατα.

Ἀσολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

Ἀσώματον. Ὅτι διττόν. τὸ μὲν τῷ ἀριθμῷ, ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαήλ, Γαβριήλ· ἀριθμῷ γάρ· τὰ δὲ οὔ, ὡς τὰ καθόλου.

Ἀσωπός. ποταμὸς Θηβῶν.

Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο.

Ἀσωτία. ἡ ἁμαρτία. Ἑκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι, τό τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα, καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι· ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὖσαν, εἴτε μείζω εἴτε φαυλοτέραν· ἐκεῖνο δὲ σμι-

---

1. ὄρθριον] ὄρθιον E. 3. τάξει] ἐν τάξει A. B. C. E. V. 4. ὡς οἷός τε] ὡς om. B. E. In extremis habet margo B. Ὅτι οἱ ἀσκοὶ ἁλσὶ σμηχόμενοι βελτίονες γίνονται: petita quidem ex v. Ἀλσὶν διασμηχθείς. 7. σακκοπάθνιον] Leg. σακκοπήριον. Reines. σακκοφάτνιον MS. Lex. apud Cangium in Σακκοπάθνιον (sive MSS. Zonarae p. 318.), qui nihil in vulg. videtur desiderasse. Ceterum οἷον τὸ σακ. E. Glossam om. V. C. „Vox Ἀσκοπήρα a Suetonio Latinitate donata est Neron. 45." *Gaisf.* Ἀσκοθύλακον, in re ut opinor gymnastica, Comicis usurpatum esse monet Lex. Seg. p. 452. 9. Ἄσκοπον] Lex. Seg. p. 452. Ἄσκοπος λώβη] Sophocl. El. 864. 11. Ἀσκούμενος] Lex. Seg. p. 452. Ἀσκ. γυμναζόμενος Zon. p. 325. 12. Om. vulg. Silet Gronovius. Vide Philem. p. 275. 14. Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 366. Quae repeti quondam solebant sub v. Διφθέρα. Usitatior appellatio τροπωτήρ. Petita sunt ex v. Ἀπίκιος. ταῖς] τοῖς B. C. V. Mox τρῆμα om. C. V. 18. Post v. Λακωνικῇ extabant, quae auctoribus A. V. deleta sunt, haec: Ἀσκώνιος Παιδιανός. ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. 19. Ἡσίοδος] Addit E. ὡς ἐκ τῆς Ἄσκρας.

1. Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι] Σώφρων διάττεσθαι I. Gronovius et Valckenarius in Theocr. Adon. p. 205. f. Σώφρων δὲ ἄττεσθαι Blomfieldius in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 563. Poterat lenius καὶ Σ. ἄττεσθαι. Nihil mutat Lex. Seg. p. 452. 2. Edd. δύο σσ. 3. Ἀσμενίζω] δοτικῇ addit Gaisf. cum A. αἰτιατικῇ E. Utramque structuram probam esse docet Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 693. Ceterum Med. gl. Ἀσω. δοτικῇ praefixit. Οἱ μὲν οὖν] Locum esse Theophyl. Simoc. III, 7. monuit Abreschius. Unde restituendum τὸν ὄλεθρον. 6. Ἄσμενος] Il. ύ. 350. Vid. Lex. Seg. p. 352. 7. ἀντὶ τοῦ — ἀσμενέστατα accedunt ex A. V. C. Nam solum προθυμότατα clam Küsterus intulit, cui Leid. scripturam Gronovius Em. p. 77. opposuit hanc: ἀντὶ τοῦ πρ. Ἀσμ. τὴν πρ. ἀναδεδεγμένοι κτλ., cum in ipso Küsterianae exemplo enotasset ἀποδεδεγμένοι. 9. „Pro Ἀσμενέστατα in fine leg. fortasse ἀσμεναίτατα. Vide Phrynichum Bekkeri p. 10, 11." *Gaisf.* Immo p. 12. Non dubitandum de voce ἀσμεναίτατα: v. Plat. Rep. I. p. 329. C. 10. Ἀσολοίκως] Lex. Seg. p. 452, 33. 11. ὅτι accessit ex A. B. V. E. ὅτι διττὸν ignorat Zon. p. 325. Mox ὁ μὲν A. 12. Angelos dici τοὺς ἀσωμάτους praeter alios monuit Boissonadus in Anecd. T. IV. p. 5. 14. Θηβαίων Zon. p. 316. 15. Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiastam Aristoph. in Aves 17. et infra v. Θαρρελείδης. Küst. Ἀσωπόδαρος A. Med. et ut videtur *V. Mirum annotationem et perversissime factam e mendosis Scholiorum exemplis et male collocatam consensu librorum retineri, cum gl. Διδυμαχίας saltem eorum ope sit extrusa. 18. ἀνάλωμα — ποιεῖσθαι om. B. E.

---

ad Dominum venit, et cum mane paean caneretur Aesculapio, adiungit se choro cantantium, et loco suo consistens, quasi haberet a praecentore sibi assignatum, quantum poterat, cantu gallis solenni accinere conabatur. Et Ἀσκωλιασμός, altero tantum pede incedere. [Ἀσκοπήρα. Marsupium, crumena.] Ἄσκοπον. Inopinatum. Et Ἄσκοπος λώβη, improvisum malum; hoc est mors. Ἀσκούμενος. Conficiens, ornans. Ἀσκῷ. Aptum accusativo. Ἄσκωλον. Politum. Ἀσκώματα. Remorum tegumenta ex pelle confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi remus foramini inseritur. Thorycio enim consilia sua, caprinis pellibus inscripta, cum hostibus in Laconica communicabat. Ἀσκραῖος. Ascraeus Hesiodus. Ἄισμα. Cantus, carmen. significat etiam licium. velut Sophro dixit ἄττεσθαι quod nos διάζεσθαι dicimus, mutatis duobus σ̄ in ζ̄. Ἀσμενίζω. *Illi vero ritam libenter condonantes et promissis frustrati a Persis capti sunt.* Ἄσμενος. Gaudens, libenter, alacriter. Et Ἀσμενέστατα, animo maxime lubenti. *Cum provocationem libentissime suscepissent.* Dicitur item ἀσμεναίτατα. Ἀσολοίκως. Simpliciter. Ἀσώματον. Incorporeum duplici ratione intelligitur. altera quidem, numero, ut Angeli; velut Michael, Gabriel; quippe qui numero sint incorporei. altera non: ut universalia. Ἀσωπός. Thebarum fluvius. Ἀσωπόδωρος. Asopodorus et Didymachias ipsius frater de corporis parvitate traducebantur. Ἀσωτία. Prodigalitas. *Utrumque pariter aversari oportet, et necessarium sumptum non facere, et non necessarium facere: quorum hoc prodigalitas est, illud vero sordida avaritia.* Et

κρολογίαν. Καὶ Ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. Σοφοκλῆς·

Ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς.

Καὶ Ἀσώτως, αἰσχρῶς

Ἀσωχαῖος. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀσωχή, ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἀσωχίς, ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀσωχίν, ὄνομα πόλεως.

Ἀσπάζεσθαι. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προςαγορεύειν, ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Καὶ Ἀσπαζόμεσθα, σὺν τῷ σ̄.

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια·

φησὶν ὁ Κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν.

Ἀσπάζου. Ἀριστοφάνης·

Ἄνοιξον· ἀσπάζου με. διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

Ἀσπαλία. ἁλιέως ἐργασία. Καὶ Ἀσπαλιεύς, ὁ ἁλιεύς. ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὴν ἄγραν. Καὶ Ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν.

Ἄσπαρ. πατὴρ Ἀρδαβουρίου.

Ἀσπασία. πολυθρύλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δέ φασιν αὐτὴν διδάσκαλον ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον.

Ὅτι Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τούτων ἐκέχρητο ὁ Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεῦον δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τῶν Ἀθηναίων προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἡ δὲ

---

2. Σοφοκλῆς] Aiac. 190. 3. τῆς — Σισυφιδῶν] τᾶς — Σισυφιδᾶν E. quae correctio est e libris Sophoclis derivata. 4. Ἀσώτως] Lex. Seg. p. 457, 26. αἰσχρῶς] λίχνως temere Wakefieldus Silv. Crit. IV. p. 179. 5. Ἀσωχαῖος] Vide Iosephum in vita propria p. 1014. 1016. *Wass.* Ἀσωχή] ἡ Ἀσώχη E. qui om. ὄνομα πόλεως. 7. Ἀσωχίν] Ἀσωχιν A. B. E. (sic *V.) qui in fine addunt αἰτιατικῇ. Ἀσωχίς Iosephus de Vita sua sect. 41. Ἀσωχίν ibid. 45. Haec breviter sic erant pronuncianda: καὶ θηλυκὸν Ἀσωχίς, ὄνομα πόλεως (sive κύριον). καὶ Ἀσωχίν. 8. προςαγορεύειν] Sic recte habent MSS. Paris. In prioribus vero editt. male excusum est προςκρούειν. *Küst.* Cf. Phrynich. Seg. p. 14. et Zon. p. 326. 10. καὶ Ἀσπαζόμεσθα] ἀσπαζόμεθα καὶ Lex. Seg. p. 453. qui desinit in ἐρετμά. „Exempla verbi ἀσπάζεσθαι sensu *amice* aliquem complectendi dedit Valckenarius in Or. I. Chrysostomi p. XXXVIII." *Gaisf.* 12. Ἀσπαζόμεσθ'] Versus olim repetitus in gl. Σκαλμίδια nunc expulsa: quam qui servat E. prorsus cum h. l. scriptura consentit. Sed probabiliter Meinek. in Menand. p. 160. ἐρετμὰ „Aristoph. in fab. incert. om. a Brunckio. ἀσπαζόμεσθα occurrit in Avib. 1378." *Burn.* Ed. Dind. fr. 714. 15. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 1007. (964.) 16. διά σε] διά τοί σε A. B. V. Edd. ante Küst. διὰ τί σε C. Post hanc gl. omiserunt A. B. C. E. V. glossam ex Etym. M. invectam: ἀσπάλαθος. φυτὸν ἀκανθῶδες. ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι. Alterius autem glossae, item MSS. incognitae, Ἀσπάλακος τυφλότερος. ἔστιν ἐν τῷ τυφλότερος. ἔστι δὲ ὁ ἀσπάλαξ ζῷον μυῒ ἐμφερές, ὑπὸ γῆν διάγον, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένον, solum caput servavit A. in marg.

1. Ἀσπαλία] Lex. Seg. p. 453. ubi ἔργα pro ἐργασία, et ἀποσπᾶν pro σπᾶν. Posterius habet Timaeus· ubi vide Ruhnk. p. 52. Adde Zon. p. 326. Praeterea legendum videbatur Ἀσπαλιεία. Arcadius tamen p. 99. τὸ δὲ ἀσπαλία ἡ ἁλεία βαρύνεται. Cf. Hesychius. 2. τὴν ἄγραν] τὴν ἄλιαν ἤγουν τὴν ἄγραν E. Ἀσπαλιεύεσθαι] Similia Lex. Seg. p. 217, 7. In fine καὶ ἀσπασιαστικῇ addunt A. *V. 3. τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν] Haec dum contendo superioribus illis in v. Ἁλιεύεσθαι, λέγουσι δὲ οἱ ῥήτορες, iam in eam sententiam deducor, ut usum verbi ἁλιεύειν sive ἁλιεύεσθαι opiner ibi significatum fuisse, quem Attici non omnino recusarint. Mox delevi duplicem glossam: Ἀσπάραγος. ἐν τῷ Ἀσφάραγος. Et quae post Ἀρδαβουρίου inculcabatur Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν. Habet priorem A. in marg. Om. V. Ἀσπάραγγοι — Ἀσφάραγγος E. hoc Med. Posteriorem non nescit V. collectam illam ex v. Ἀρδαβούριος. 5. Ἀσπασία. πολυθρ.] Ex Harpocratione. πολυθρύλλητος] πολυθρύλητος A. Pal. Harpocr. et Lex. Seg. p. 453. cui deest αὕτη. 6. Μιλησία] Plutarch. Pericl. 24. ἦν Μιλησία γένος, Ἀξιόχου θυγάτηρ. *Reines.* 7. ἐρωμένην] ἐργαζομένη V. „Athen. XIII. p. 570. Clem. Alex. Strom. IV. [p. 619.] Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας Σωκράτης μὲν ἀπέλαυσεν εἰς φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικήν. Fuit eloquentiae magistra Socratis Athen. V. p. 219. Meminit eius ut Socratis magistrae cum Diotima Max. Tyr. Serm. VIII. et XXII. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν. Lucian. Imagg. p. 290. c. 17." *Reines.* De Aspasia compara doctum Scholion Platonis p. 391. nondum illud ab criticis perpurgatum, et Sinten. in Plut. Pericl. p. 173. sq. 8. πολέμων] Sic etiam Lex. Seg. teste Bastio, ubi πολέμοιν tacite Bekk. *Gaisf.* Σαμιακοῦ] Plutarch. l. c. 25. *Reines.* 10. αὐτῷ dedi cum A. Harp. et Lex. Seg. αὐτοῦ Edd. 12. Ἀσπασίαι] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 526. *Küst.* Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Eidem, sicut in Schol. lemmate extat, legendum videbatur Ἀσπασίας δ. ἑ. Haud scio tamen an error iste scriptori nostro sit tribuendus. 13. ἐκέχρητο] ἐχρήσατο Schol. Statim ὁ accessit ex A. *V. et Schol. 14. ἀπαγορεῦον] ἀπαγορεύων Schol. 16. Ἀθηναίων] Ἀθηνῶν Schol. recte. Mox Gaisf. tacite cum Schol. προςέφυγον τοῖς Λακεδ. Nam Edd. τοῖς Λακ. προςέφυγον.

Ἄσωτος, perditus, qui servari non debet. Sophocles: *Aut perditae Sisyphidarum prolis.* Et Ἀσώτως, turpiter. Ἀσωχαῖος. Nomen proprium. Et femininum Asoche. nomen urbis. Et Asochis, nomen proprium. unde Asochin. Ἀσπάζεσθαι. Accusativo iungitur. id non solum significat, salutare, ut apud nos; sed etiam, gaudere aliqua re, et in ea acquiescere, item amico excipere. Et Ἀσπαζόμεσθα, cum σ̄. Comicus: *Gaudemus remis et parvis scalmis.* item omnia similia duobus modis efferuntur. Ἀσπάζου. Aristophanes: *Aperi fores, et amplectere me. tua enim causa doloribus afficior.* Ἀσπαλία. Piscatio. Et Ἀσπαλιεύς, piscator. dictum ab eo quod est σπᾶν τὴν ἄγραν, sive praedam attrahere. Et Ἀσπαλιεύεσθαι apud oratores, quod apud nos ἁλιεῦσαι. Ἄσπαρ. Aspar, pater Ardaburii. Ἀσπασία. Haec fuit femina celeberrima, genere Milesia, et eloquentia singulari praedita: quam Periclis magistram et amicam fuisse tradunt. haec etiam duorum bellorum Samiaci et Peloponnesiaci causa fuisse putatur. ex eadem Pericles filium spurium sibi cognominem suscepisse creditur. Ἀσπασίαι. Aspasiae duae fuerunt meretrices. harum altera usus est Pericles: propter quam iratus decretum contra Megarenses scripsit, ne Athenas intrare iis liceret. quo cum Athenis prohiberentur,

Ἀσπασία σοφίστρια ἦν καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ αὐτοῦ γέγονεν.

Ἀσπάσιος Βύβλιος, σοφιστής, συγχρονῶν Ἀριστείδῃ καὶ Ἀδριανῷ. ἔγραψε περὶ Βύβλου, Περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, Μελέτας, Τέχνας, Ὑπομνήματα, Λαλιάς, Ἐγκώμιον εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Ἀσπάσιος Τύριος, σοφιστής, ἱστορικός. ἔγραψε περὶ Ἠπείρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστορίαν σύμμικτον ἐν βιβλίοις κ', Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

Ἀσπάσιος. Δημητριανοῦ τοῦ κριτικοῦ μαθητής, Ῥαβενναῖος, σοφιστής, γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. Πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους, καὶ πρὸς Ἀρίστωνα, λόγους διαφόρους. ἠκροάσατο δὲ Παυσανίου καὶ Ἱπποδρόμου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαπρέψας μέχρι πολλοῦ.

Ἀσπασίως. ἡδέως, προσηνῶς, φιλοφρόνως.

Ἀσπασμός. ἡ εὐχὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ· Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρί.

Ἀσπαστοί. ἄσμενοι, θεοειδεῖς. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστύς, ἀσπαστύος· τουτέστι, προσηγορία φιλία.

Ἀσπαίροντες. σκαρίζοντες, κινοῦντες.

Ἄσπειστον ἔχθραν. ἄσπονδον μῖσος.

Ἀσπιδηφόροι. οἱ πολεμισταί. Καὶ Ἀσπιδιώτης, ὁ ἀσπίδα κινῶν. Καὶ Ἀσπιδόν, ἐπίῤῥημα, δίκην συνασπισμοῦ. Καὶ Ἀσπιδοπηγεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἀσπὶς πήγνυται· ὅπερ ἐστὶν ὅπλον σκουτάριον, καὶ ἡ τάξις. Ἀριστοφάνης·

Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Καὶ Ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες εἰνάλιος λεώς,
ὑμῖν τε κοινὴ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἄσπιλος, ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν Ἐπιγράμματι·

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον, ...
ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον.

Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος, ταπεινός, δειλός, ψυχρός. Σοφοκλῆς·

Μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκεί'νου γεγονώς. 357

1. *σοφίστρια ἦν*] *Περικλέους ἦν σοφίστρια* Schol. 3. *Βύβλιος*] *βίβλιος* A. B. E. qui mox *Βίβλου*. Byblii sophistae videntur iudicia de Atticis oratoribus esse, quae apud Phot. Bibl. p. 492. Schol. Hermogen. T. V. p. 517. et Schol. Aeschin. p. 105. extant. Mox *σύγχρονος* Eudocia p. 67. 6. *Λαλιάς*] Verte, *colloquia*. *Reines*. Noli credere. Sunt prolusiones a Sophistis per ostentationem habitae. 11. *Ἀσπάσιος. Δημητριανοῦ*] Vid. Philostrati Vit. Soph. II, 33. unde nonnulla descripsit Eudocia p. 66. *καὶ μαθηματικοῦ*] *μα* A. *μαθητής* reposui cum *V. volente Gaisfordo. Ipsum *καὶ* om. B. E. Med. Eudoc. Sed Philostratum intuenti facile constiterit, locum vixdum esse restitutum, sed talem fere medelam requiri: *Δημητριανοῦ τοῦ πατρός, ῥητορικοῦ ὄντος, μαθητής*. 13. Eudocia paulo concinnius: *συνέγραψε λόγους διαφόρους πρὸς . . . καὶ Ἀρίστωνα*. 17. *Ἀσπασίως*] Lex. Seg. p. 453. omisso *ἡδέως*. Cf. Zon. p. 328. 18. V. Zon. p. 312. qui nescit *Παύλῳ*. *Παύλῳ*] 1 Cor. XVI, 21. *Παύλου* post *χειρί* addit E. 20. *θεοειδεῖς*] *θεοειδεῖς, ἡδεῖς* Lex. Seg. p. 453. Nihil mutat Zon. p. 312. *Καλλιμάχῳ*] Fr. 427.

3. *Ἀσπαίροντες*] Vid. Hom. Od. μ'. 255. Ceterum *κινοῦντες* om. Lex. Seg. p. 453. *ψοφοῤῥαγοῦντες* addit Zon. p. 326. 4. *Ἄσπειστον ἔ.*] Ex tragico anon. *Burn.* Zon. p. 319. *ἔχθος* E. pro *ἔχθραν*. „Vox restituenda Appiano p. 347. ubi male *ἄπιστα*. Sic p. 365. *ἄσπειστον πόλεμον* et p. 431." *Toup.* MS. Vide intpp. Dionis Cassii XXXVI, 6. 6. *Ἀσπιδόν*] Agnoscit Theodos. Gramm. p. 76. 7. *Ἀσπιδοπηγεῖον*] Liban. I. p. 805. C. *Anon.* Saepe utitur Demosthenes, velut in Phorm. princip. p. 945, 15. *Ἀσπιδοπήγιον* probabiliter Salmasius de fenore trapez. p. 538. 9. *τάξις*] Post h. v. addit E.: *ἐκ τούτου συνασπισμός· οἱ οἱονεὶ κοινὰς ἔχοντες τὰς ἀσπίδας διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐνοίας. περὶ δὲ τῆς τάξεως Ἀριστοφάνης φησίν.* 10. *ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας*] *Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας* est, *Tres κατὰ βάθος*. Frustra autem hunc trimetrum in comici *σωζομένοις* quaesiveris. Est enim ex Aristophanis Babyloniis (cuius fabulae, quae hodie desideratur, praeter alios non semel meminit Suidas), uti nos docet Schol. in Lysist. 282. *Οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.* Ubi Schol. *Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις· Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας.* *Toup.* Aristophanes Babylon. fr. 5. 11. *Σοφοκλῆς*] Ai. 565. sq. 12. *εἰνάλιος*] *εἰλάλιος* A. Legendum *ἐνάλιος*. 13. *τε κοινῇ*] *τ' ἐκείνῳ* *V. B. Med. *τε κείνῳ* C. V. Veram scripturam *κοινὴν* praestat v. *Ἐπισκήπτω*. Om. vs. E. 14. *Ἄσπιλος καὶ ἀσπίλωτος*] *καὶ ἀσπίλωτος* omiserunt A. C. V. *καὶ ἀσπιλώτατος* E. verum A. in fine gl. praebet *καὶ ἀσπιλότατος*. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antiphili VIII, 1. Anthol. Pal. VI, 252. Carmen suppeditat v. *Μῆλον*, partes quasdam vv. *Ἀκμή* et *Ποίη*. 16. *στρουθίον* Edd. *στρούθιον* *V. 18. *Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 472. Ubi pro *δειλός, ψυχρός* Lobeckius olim *δειλόψυχος* tentabat. 20. *Μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγ.*] Apud Sophoclem senarius hic ita legitur, uti et apud Suidam legendus est: *Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.* *Küst.* Saltem *γεγώς* E. *ἄσπλαγχνον* autem *V.

ad Lacedaemonios illi confugerunt. Aspasia autem erat Sophistria, et eloquentiae magistra; posteaque Pericli nupsit. *Ἀσπάσιος.* Aspasius, Byblius, Sophista, aequalis Aristidis et Hadriani. scripsit de Byblo. De statibus figuratis. Declamationes. Praecepta Rhetorica. Commentarios. Sermones. Encomium in Hadrianum Imperatorem et in alios quosdam. *Ἀσπάσιος.* Aspasius Tyrius, Sophista et historicus, scripsit de Epiro et rebus Epiroticis historiam variam, viginti libris comprehensam. De Arte Rhetorica; et alia. *Ἀσπάσιος.* Aspasius, Demetriani Critici discipulus, Ravennas, Sophista, qui vixit sub Alexandro Mammeae. scripsit diversas orationes adversus maledicos et Aristonem: audiitque Pausaniam et Hippodromum, et artem Rhetoricam Romae docuit, ubi diu clarus fuit. *Ἀσπασίως.* Libenter, amanter, comiter. *Ἀσπασμός.* Amica salutatio, apud Apostolum Paulum: *Salutatio manu mea.* *Ἀσπαστοί.* Grati, divinam speciem prae se ferentes. et apud Callimachum *ἀσπαστὺς* dicitur amica salutatio. *Ἀσπαίροντες.* Palpitantes, moventes. *Ἄσπειστον ἔχθραν.* Implacabile odium. *Ἀσπιδηφόροι.* Scutigeri. Et *Ἀσπιδιώτης*, scutatus. Et *Ἀσπιδόν*, adverbium, testudinis instar. Et *Ἀσπιδοπηγεῖον*, officina, in qua scuta fabricantur. *Ἀσπὶς* autem significat et scutum et ordinem militarem. Aristophanes: *Consistite deinceps omnes in altitudinem trium scutatorum.* Et *Ἀσπιστῆρες*, propugnatores. Sophocles: *At vos, viri clipeati, genus maritimum, ab vobis communiter hanc peto gratiam.* *Ἄσπιλος.* Qui nullam habet maculam. In Epigrammate: *Malum ego struthium carens maculis et rugis.* *Ἄσπλαγχνος.* Audacia carens, ignavus, timidus, frigidus. Sophocles: *Haud sane, cum ex illo procreatus sim, ignavum me esse.* id

... ἰδέαν καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πα-

Ἀσπονδεί. ἄνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. Καὶ Ἄσπονδοι ἐχθροί, ἀδιάλλακτοι. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπέδοσαν.

Ἀσπουδεί. χωρὶς σπουδῆς. Ἀσπουδῆ δέ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό,

Μὴ μὰν ἀσπουδῆ γε.

Ἀσταγὲς ὕδωρ. τὸ πολυσταγές.

Ἀσταθμεύτους. Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀστάθμητον. Τὸ ἄδηλόν τε καὶ ἀστάθμητον τῆς τύχης οὐχ ὑφορώμενοι. Καὶ Ἀστάθμητος, ἄνισος, ἄστατος. Καὶ δὴ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀστάθμητος, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν. — Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ διὰ τὴν ἀνάγκην, τὸ τέως ἀστάθμητον στοιχεῖον ἡγούμενοι τῆς γῆς πιστότερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. — Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν,

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.

καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀστάθμητον εἶναι λογιζόμενος. Καὶ Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσα-

1. δὲ tanquam alterius partis indicium recte se habet; τουτέστιν Schol., quod a compendio fluxit. παρὰ τοῦ] παρὰ τὴν τοῦ B. V. C. et sola Med. περὶ τὴν τοῦ A. 3. Ἀσπονδεί] Inscript. Gruter. p. 419. n. 2. εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί. *Hemst.* Herod. Epimer. p. 254. et Zon. p. 328. θυσίας Med. 4. ἄσπονδοι] Lex. Seg. p. 453. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ] Loco huic similis est ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II, 22. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους. *Küst.* 5. Post ἀπέδοσαν cum V. C. delevi glossam ex v. Ἀστόργους male repetitam, nec sine perturbatione a Zon. p. 312. propositam: Ὅτι (sic Gaisf. tacite) Ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν· ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον. 6. Ἀσπουδεί] Arrian. Exped. p. 395. *Toup.* ἀσπουδεί Med. Ἀσπουδῆ δέ] Apud Homerum Il. θ'. 512. quem locum Suidas hic in mente habuisse videtur, hodie legitur ἀσπουδεί: Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι. Scholiasta: Ἀσπουδεί γε· ἄνευ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Idem poeta Il. ο'. 476. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν. Ubi Scholiasta ἀσπουδεί exponit χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. χ'. 304. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην. Ubi Scholiasta ἀσπουδεί itidem exponit χωρὶς κακοπαθείας. *Küst.* ἀσπουδῆ agnoscit Apollonius Lex. v. Σπουδῇ, item Theodos. Gramm. p. 74. contra ἀσπουδεί idem Apollon. p. 170. et Zon. p. 328. „In locis Homericis Ἀσπουδί semper legitur apud cod. Venet. antiquissimum. Ἀσπουδῆ Hesychii codex unicus, teste Schowio." *Gaisf.* 9. Ἀσταγὲς ὕδωρ τὸ πολυσταγές] Hoc sensu vocabulum ἀσταγὲς accipitur a Nicandro in Theriacis 307. Ῥιζόθεν ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα. Ubi Scholiasta: Ἀσταγὲς δέ, ἤτοι τὸ ἄστακτον, ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρουνηδὸν φερόμενον, οἱονεὶ πολυσταγές. Apollonius Rhodius III, 804. Δεῦε δὲ κόλπους Ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως. Scholiasta: Ἀσταγές. ἀντὶ τοῦ πολυσταγές. τὸ γὰρ α νῦν ἐπιτατικόν. ὡς ἄξυλος ὕλη. Hodie tam in textu Apollonii quam apud Scholiastam eius male legitur ἀστεγές: cuius loco ἀσταγὲς legendum esse iam dudum ante monuit Casaubonus Lectt. Theocr. cap. XIV. *Küst.* Vide Valck. in Adoniaz. p. 228. 10. Συγχωρεῖν τὸν] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Casaubonus, legitur supra v. Ἀνεπισταθμεύτους, et infra v. Ἀφρουρήτους. *Küst.* Possit aliquis ἀσταθμεύτους illud, quod ab exempli scriptura recedit, ex varietate lectionis profectum opinari: id quod Schweighäuserus in copiosissima disputatione de gl. Ἐπισταθμευόμενοι suspicabatur. Sed cum et Suidas in duplici glossa verum constanter obtineat et Polybiana consuetudo refragetur: certissimum videtur exemplum ab incautis lectoribus firmandae scilicet voci ἀσταθμεύτους esse ascriptum. βασιλέα εἶναι] εἶναι om. A. B. E. C. Med. θυσίας Med. 11. ἀφορολογήτους] καὶ ἀφορολογήτους V. C. 12. καὶ νόμοις] καὶ om. A. B. E. C. Med.

1. Ἀστάθμητος] Dion. Hal. p. 217. *Toup. MS.* Agathias I. p. 16. A. ἀστάθμητον δεδιότες τῆς τύχης. Ex hoc auctore locus Suidae forsan affertur. Sic Menand. Protect. p. 138. C. ἀστάθμητον καὶ παλίμβολον τῆς τύχης: et sic alii. *Burn.* In capite gl. ἀστάθμητον A. B. E. *V. ἀποστάθμητον C. Lex. autem Seg. p. 454. nihil nisi ἀστάθμητος, ἄνισος, cum Hesychio. τε καὶ] καὶ τὸ E. 3. τὴν ἄλλην ἀρετὴν] Hoc si quis cum ἀστάθμητος coire posse crediderit, velut Interpreti placuit, *in ceteris virtutibus hic homo, ut ita eloquar, erat instabilis*: non equidem invideam. Sed habeo tamen persuasum intercidisse παρά: *si discesseris ab reliquis eius virtutibus*, sive, *reliquae hominis praestantiae comitabatur animus inconstantissimus.* 7. Καὶ τὸ — λογιζόμενος] Fragmentum hoc nec F. Ursinus nec Casaubonus nec Valesius nec Iacobus Gronovius ad Polybium rettulit, cum tamen eius esse haud dubie colligatur ex Appiano de Bellis Punic. p. 136. (c. 132.) qui expresse testatur Polybium memoriae prodidisse, Scipionem capta Carthagine vicissitudinem et inconstantiam rerum humanarum animo secum reputantem et patriae suae exitium praesagientem versum illum Homeri, quem Suidas hic adducit pronunciasse. Verba Appiani haec sunt: Ἐπὶ πολὺ δ' ἔννους ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδών, ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἀρχὰς ἁπάσας δεῖ μεταβαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπου δαίμονα, καὶ τοῦτ' ἔπαθε μὲν Ἴλιον, εὐτυχής ποτε πόλις, ἔπαθε δὲ καὶ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη γενομένη, καὶ ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων· εἴτε ἑκὼν εἴτε προφυγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἔπους, Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο. Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν παῤῥησίᾳ (καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος), ὅ τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασὶν οὐ φυλαξάμενον ὀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἄρα ἐς τἀνθρώπεια ἀφορῶν ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus est, adduxi: ex quo haud obscure patere arbitror, verba illa, quae Suidas hoc loco absque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda esse. *Küst.* Vide nunc Polyb. XXXIX, 3. 10. καὶ τοῦτο εἰπεῖν vereor ne repetita sint e praegressis. 11. Ἀσταθμητότατον] Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 455. Ceterum v. Dorv. in Charit. p. 536. 12. σταθμήσασθαι] σταθμίσας C.

est, ostendam me non a generoso patris ingenio degenerasse. Ἀσπονδεί. Sine amicitia, vel sine sacrificio. Et Ἄσπονδοι ἐχθροί, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis induciae nullae essent, reddiderunt.* Ἀσπουδεί. Sine studio. Ἀσπουδῆ vero, per η, sine molestia. *Haud sane praeter labores.* Ἀσταγὲς ὕδωρ. Aqua copiose destillans. Ἀσταθμεύτους. *Regem concessisse Thasiis immunitatem a praesidiis, tributis et angariis, et ut suis legibus viverent.* Ἀστάθμητον. *Inconstantiam et incertos fortunae casus minime metuentes.* Et Ἀστάθμητος, inaequalis, instabilis. *Quin etiam praeter ceteras virtutes hic homo, ut universe dicam, erat instabilis.* † *Illi vero necessitate coacti fortunam maris experiri ausi sunt, existimantes elementum, quamvis inconstans, tali rerum statu sibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poetae versum dixisse: Erit dies, quo Ilium sacrum tandem peribit, id eum dixisse ferunt, inconstantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἀσταθμητότατον, de quo nemo conicere potest, quid cogitet, aut

σθαι, τί ποτε διανοεῖται ἢ τί πρᾶξαι. Δημοσθένης ἐν τῷ παραπρεσβείας.

Ἀσταχτί. πολυσταχτί, πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παραπέμπων ἔκλαιεν ἀσταχτί. Καὶ αὖθις·

Ἀσταχτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὡμαρτοῦμεν.

Ἀστάρτη. ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγο-
338 μένη, ἐκ b τοῦ ἄστρου τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόσιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀστάρτη. θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμὼς θεὸς Ἀμμανιτῶν· οἷς ἐλάτρευσε Σολομῶν· ὃς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἐθνῶν, αἳ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισιν ἑπτακόσιαι, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ἐκ τούτων πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοάμ, ἐξ ἀλλοφύλων, ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς. οὐ γὰρ ἡ πολυγαμία τὴν εὐτεκνίαν ποιεῖ.

Ἀσταφίς.

Καὶ σταφυλὴ γραίη, χὠ μελίπνους λίβανος.

Καὶ παροιμία·

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Ἄσταχυς, καὶ ἀσταφίς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ᾱ ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν.

Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Ἄστεα. πόλεις. Καὶ ἄστεϊ ἡ δοτική, καὶ ἄστεον, καὶ τὸ πληθυντικὸν τῶν ἄστεων. Καὶ ἄστεος στέφανος τὸ τεῖχος.

Ἄστικτον χωρίον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ. ὅταν γὰρ ὑποκέηται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείσας διὰ γραμμάτων δηλοῖ ἐπικειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνεται.

Ἄστεγος. ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ φλύαρος καὶ ἀνυπομόνητος.

Ἀστεϊζόμενος. ἀγλαϊζόμενος, ὡραϊζόμενος, κομψευόμενος. Καὶ Ἀστεϊσμός, τὸ συμπολιτεύεσθαι.

---

1. πράξει] πρᾶξαι A. B. E. Med. Lex. Seg. MS. ἢ πρᾶξαι *V. Mox περὶ ante παραπρεσβείας om. A. B. C. *V. Med. cum Harp. et Lex. Seg. Demosthenis locus est p. 383, 5. de quo conf. Valck. in Herod. III, 81. 31. Ἀσταχτί] Vide quos citat Fischerus in Platonis Phaed. c. 66. p. 495. *Gaisf.* Et Blomf. gloss. in Prom. 216. Horum partem suppeditat Zon. p. 328. 5. Ἀσταχτὶ δὲ] Sophoclis Oedip. Colon. 1646. sq. 6. στένοντες] στέρνοντες V. C. Continuo cum A. V. C. glossam delevi, repetitam ex v. Ἄγγαροι: Ἀστάνδαι (Ἀστανθαι B. E.). οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. 7. Ἀστάρτη] Simplic. in Phys. 150. a. *Anon.* Haec Gaisf. in Add. e Scholio quodam in Gregor. Naz. XV. p. 237. D. profecta putabat, satis probabiliter, cum Theologum laudarit Zon. p. 322. Similia quaedam, sed diversis e fontibus petita, *Eudocia* p. 81. 9. Ἀστάρτη. θεὸς Σιδ.] Haec fluxerunt ab v. Σολομῶν, eorumque pars transiit in v. Χαμώς. 10. σχαμὼς *V. Ἀμανιτῶν] Ἀμμανιτῶν A. C. V. 11. ἐλάτρευε B. E. Σολομὼν Edd. γυναῖκας] γυναῖκα B. 12. Ἰσραηλίτισιν] Ἰσραηλίτησιν A. 13. ἐκ τούτων πασῶν] Inepta breviatoris dictio: nisi accesserit μόνος ex v. Σολομῶν. 14. Ῥοβοάμ] Ῥωβοάμ A. 16. Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλή. Γραίη χ' ὁ μελίπνους λίβανος.] Haec distinctione sublevanda sunt. Scribendum, Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλὴ γραιὴ χὠ μελίπνους λίβανος. Idem σταφὶς et ἀσταφίς, ut στάχυς et ἄσταχυς. De quo Suidas: Ἄσταχυς καὶ Ἀσταφίς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ᾱ ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Ceterum pentameter iste est pars epigrammatis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 34. *Toup.* II. p. 487. Id est Philippi X, 6. Anthol. Pal. VI, 231. cuius ipse Küsterus admonuerat in v. Κεγχρήτισι. 17. χ' ὁ] χὼ A. B. V. E. C. σχὼ *V.

2. Versus repetitus ex gl. Ἀνδρὸς γέροντος. 5. Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.] Respexit Suidas ad Homer. Iliad. β'. 148. Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι. *Toup.* Auctius paulo grammaticus in Lex. Seg. p. 453. 6. Καὶ ἄστεϊ — ἀστέων delevit Küsterus: quem utinam imitari liceret. ἡ om. *V. cui Gronovius tribuit etiam τὸ πλῆθος. 8. στέφανος] πόλεως στέφανος dixit Anacreon fr. 76. 9. Ἄστικτον χωρίον] Ante legebatur Ἀστ χωρίον: quam lacunam (quae non solum in prioribus editt. [post Aldum, nam om. Ἀστ in lacuna Med.] sed etiam in MSS. [ἄστο *V.] occurrit) ex Etymologo et Hesychio supplevi. Prioris verba haec sunt: Ἄστικτον. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήστῃ. εἴρηται δέ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον· ἐν ᾗ ἐκεχάρακτο τὸ χρέος καὶ ὁ χρήστης· ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Hic locus pulchre et clare explicat, quid veteres Graeci ἄστικτον χωρίον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Meursium Exercitt. Crit. Part. 2. lib. III. c. 21. et Salmasium de Modo Usur. cap. XV. p. 636. Confer etiam Suidam infra v. Ὅρος. *Küst.* Leg. ἄστικτον. Vid. Petit. Comm. in L. Att. p. 411. Herald. Obss. Iur. Att. Rom. III, 5. Maussac. Harpocr. p. 51. *Reines.* Eadem Lex. Seg. p. 455, 20. et Harpocr. Palatinus: qui cum eundem syllabarum defectum praestet, causam facile perspicimus, cur glossa praeter litterarum seriem sit collocata. 10. ὑποκέηται, αὐτὸ τ.] Lex. Seg. ὑποκέηται αὐτῷ, τοῦτο. 13. Ἄστεγος] Lex. Seg. p. 454. 14. ἀνυπομόνητος] Haec significatio voci ἄστεκτος potius quam ἄστεγος convenit. Vide Hesych. v. Ἄστεκτος. *Küst.* Appian. p. 508. ἐν ἀστέγῳ. Male Küster. Vide Hesych. v. Ἄστεγον. Recte etiam φλύαρος. Leontius apud Phot. Bibl. p. 1509. ὁ τοῖς χείλεσιν ἄστεγος, *vir futilis*, ex Prov. X, 8. *Toup.* MS. Nimirum glossa est sacra. Ceterum quod optarat Küsterus, Zon. p. 313. servavit Ἄστεκτος. ἀνυπομόνητος. V. Albert. in Hesychium. 15. Ἀστεϊζόμενος] Lex. Seg. p. 455. quo firmante ὡραϊζόμενος accessit ex A. B. E. C. V. apud Gron. Em. p. 59. Ipse Küsterus Diatr. p. 29. duos Parisinos addidit. Cf. Hesych. v. Ἀστεΐζεται. 16. τὸ συμπολιτεύεσθαι] τὸ νῦν πολιτεύεσθαι Pierson. in Moerin p. 75. qui parum idoneus foret verborum positus. Recte monuit Ruhnkenius in Addendis Piersoni πολιτεύεσθαι primum esse *civium more se gerere*, dein ex con-

---

quid facturus sit. Demosthenes in oratione de falsa legatione. Ἀσταχτί. Guttis ubertim manantibus, cum multis lacrimis. *Defunctum prosequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes et gementes cum virginibus sequebamur.* Ἀστάρτη. Astarte: quae apud Graecos Venus vocatur, cognomine ab astro ei imposito. eius enim stellam Luciferum esse fabulantur. Astarte deus Sidoniorum, et Chamos deus Ammonitarum: quos Solomo coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quae cum feminis Israeliticis erant septingentae, praeter concubinas trecentas. ex his omnibus natus est ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. uxorum enim multitudo bonam non efficit prolem. Ἀσταφίς. *Et uva vetus et tus mellitum.* Et proverbium: *Viri senis calva est velut uva passa.* Ἄσταχυς, et ἀσταφίς: et omnino ᾱ ab initio superaddere Atticorum est. *Et horret spicis.* Ἄστεα. Urbes. Urbis corona murus habetur. [Ἄστικτον χωρίον. Ager creditori non obnoxius. qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum, id ipsum indicantem. eadem ratio erat domus.] Ἄστεγος. Tecto carens. sic etiam vocatur homo garrulus et intolerabilis. Ἀστεϊζόμενος. Urbanum ac politulum se gerens, delicias agens: et Ἀστεϊσμός, ratio urbane vivendi.

Ἀστεμφέα. ἀμετακίνητον. βέβαιον· ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ.

Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δόνακας ἀντυχτῆρας. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὔ μοι δοκοῦσιν ἑκόντες εἶναι συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.

Ἀστενακτί. ἄνευ στεναγμοῦ. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Ἀστέρειος. κτητικόν. Καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα. Καὶ ἀστέρων τέθριππος, τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου. Καὶ Ἀστεροπητής, ὁ ἀστραπτικός.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν·

Ἀστεῖόν τι καὶ κατεῤῥινημένον εἰπεῖν.

κωμικὴ ἡ συμπλοκή. σημαίνει δὲ τὸ κατεῤῥινημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ χρῶ.

Ἀστεῖος. εὐσύνετος, εὐπρόσωπος, χαρίεις, καλός, γελοιώδης. Καὶ Ἀστειοτέρῳ, ἀντὶ τοῦ συνετωτέρῳ. Ὁ δὲ καιρὸν εὑρὼν τῷ ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. [περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης.] Καὶ Ἀστείους, ἀστεϊζομένους, πολιτευομένους. εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι, τὸ ὡραΐζεσθαι, γελωτοποιεῖν, ἅτινα σκώπτειν. Καὶ Ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως.

Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς, οἱ πένητες, οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

---

sequenti *lepidum et venustum agere.* Adde συμπολιτευομένοις Plutarcheum Cat. min. 47. quod nos dicimus *beliebt.* Haud dissimiliter Lex. Seg. p. 455. Ἀστεϊσμός· πιθανολογία, quam explicationem habet infra v. Ἀστισμός, quamque disertius edidit Herodianus π. σχημ. p. 57. f. Statim Gaisf. delevit glossam, male post v. βέβαιον inculcatam, cum A. B. E. C. V. Ἀστελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι. Quae ed. Mediol. sumpserat ex Steph. Byz. Horum ignarus mox Küsterus annotavit: „βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμ.] Locum hunc in prioribus editt. mutilum et confusum fide MSS. in integrum restituimus." Nempe horum ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ loco Med. οἱ δέ.

3. Ἀστεμφῆ] Versus Leonidae Tar. XII,1. Anthol. Pal. VI,296. ποδάγραν] ποδάγρην A. C. V. ἀντυχτῆρας] ἀντυχτῆρας A. V. ἀντιχτῆρας *V. C. Unde sponte nasci videtur correctio ἁρπυχτῆρας, i. e. *praedae tenacissimos.* 4. Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς] Descripsit Suidas ex Synesii Dion. p. 43. ita tamen ut nonnulla pro more interpolarit. Locum pulcherrimum apponam, ut videas quam belle hic se gesserit noster lexicographus: Καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ καθ' ἡμᾶς σύνεσται μὲν ἑαυτῷ τε καὶ τῷ Θεῷ διὰ φιλοσοφίας, σύνεσται δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῶν ὑφειμένων τοῦ λόγου δυνάμεων. ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς ὁ φιλολόγος· κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα· οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὔ μοι δοκοῦσιν οὐδὲ ἑκόντες εἶναι τοιοῦτοι· πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί, ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώσσης ἐξερμηνεῦσαι τὴν γνώμην. Toup. Ἀστεμφὴς Damascius apud Suid. in Δομνῖνος. *Hemst.* Memorabilior Aristophanis poetae usus apud Athen. I. p. 20. B. 5. ἑκόντες] ἑκόντες εἶναι A. V. (ap. Gron. Em. p. 77.) C. B. E. Med. 7. σμικρὰ] μικρὰ V. C. 8. Ἀριστοφάνης] Eccl. 485. (464.) 9. σὺ δ'] σὺ δ' V. C. de quo Küsterus etiam admonuerat. Delevit statim Gaisf. cum A. V. Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. Καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης καὶ Ἀστέριος: quorum καὶ Ἀστερία κτλ. om. etiam B. E. 10. Ἀστερόεντα] Lex. Seg. p. 455. Eadem explicatio Schol. Il. π'. 134. 11. ἀστέρων τέθριππος Euripidis est Troad. 855. 12. ἅρμα] τὸ ἅρμα dedi cum A. E. *V. C. Hesychio et Lex. Seg. Ἀστεροπητής] Ἀστεροπής *V. Il. ά. 580. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 171. 14. Ἀστεροπαῖος] Ab Homero Il. φ'. 165. dicitur περιδέξιος, *ambidexter*, occisus ab Achille, Hygin. fab. 112. Inde Athen. I, 1. et 2. Laurentium quendam civem Romanum hoc nomine appellavit, quia Graeca et Latina nosset. *Reines.*

2. Ἀστεῖόν τι] Versus Aristoph. Ran. 930. negligenter allatus etiam in Lex. Seg. p. 453. f. Vide supra v. Ἄημα. Nempe haec Atticistarum commentariis deberi docet vel Phrynichus Seg. p. 9. eandem scripturam secutus, omisso τί. 3. κωμικὴ ἡ συμπλοκή] Haec verba et quae paulo post sequuntur, ἐν συνουσίᾳ χρῶ litura sananda sunt, quoniam nullum hic sensum habent. *Küst.* Mihi aliter videtur. Κωμικὴ ἡ συμπλοκὴ grammatici verba sunt, indicantis ἀστεῖον et κατεῤῥινημένον comice copulari. Tum phrasis ἐν συνουσίᾳ χρῶ significat vocem κατεῤῥινημένον [immo dictionem ἀστεῖον καὶ κατεῤῥινημένον] esse in sermonibus familiaribus usurpandam. *Gaisf.* Hanc quidem lepide tentabat Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 130. ἐν συνέσει ἄκρᾳ coniectans. Adde v. Κατεῤῥινημένοις, coll. Meinek. in Menand. p. 278. sq. 5. Ἀστεῖος] Lex. Seg. p. 454. ubi γελοιώδης καλῶς, πολιτικευόμενος (καλῶς πολιτικευόμενος Bast. Apogr.), ἀπὸ τοῦ ἄστεος. Adde Schol. Platon. p. 398. 6. γελοιώδης Bastius Ep. Crit. p. 23. Lexicographis commendavit frustra. Celebrant Scholiastae (ut Eurip. Or. 952. et Aristoph. Vesp. 564.) aliique Byzantinae aetatis scriptores. Hesychius etiam γελοιωδῶς. 7. εὑρὼν om. B. E. 8. περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης] Haec ex gl. superiore perperam huc immigrasse censuit Valckenarius. Equidem prorsus expelli iubeo, quippe quae margini nescio cuius manu ascripta nullam potuerint sedem invenire. 9. Ἀστείους] Lex. Seg. p. 454, 11. 10. εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτ.] Lego, εὐφημότερον τὸ ἀστεΐζεσθαι καὶ τὸ ὡραΐζεσθαι τοῦ γελωτ. *Küst.* Immo significatur prae ceteris verbis affinibus ἀστεΐζεσθαι urbanitatis laudem habere. 11. ἅτινα om. Lex. Seg. Piersonus in Moer. p. 75. ἢ γελωτοποιεῖν, ἤ τινα σκώπτειν: quem fugit comparatio superioris gl. Ἄσσα. Unde coniectamus olim exempli loco propositum fuisse, Ἀστεΐζεσθαι ἅσσα, addita duplici interpretatione, γελωτοποιεῖν et ἅτινα σκώπτειν. 13. Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς, οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit. *Küst.* Leg. puto ἄσχηνοι. Voce utitur Plutarch. in Sertor. p. 574. δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον. *Toup.* MS. Similiter Zon. p. 313. et Hesychius.

Ἀστεμφέα. Immotum, firmum. *Immotam pedicam et sagittas infestas.* Et alibi: *Illi vero qui sunt adeo rigidi, ut rhetoricam et poeticam contemnunt, non videntur mihi animo libenti cum Deo et hominibus conversaturi esse; sed per ingenii inopiam ne ad parva quidem apti esse.* Ἀστενακτί. Sine gemitu. Aristophanes: *Tu vero secure pedens domi manebis.* Ἀστέρειος. Adiectivum possessivum. Et Ἀστερόεντα, stellis ornatum et distinctum. Et Ἀστέρων τέθριππος, currus Solis. Et Ἀστεροπητής, fulgurator. Ἀστεροπαῖος. Nomen proprium. Ἀστεῖα λέγεις. Et Ἀστεῖον, urbanum. *Urbanum aliquid et elimatum dicturum.* comica vocum coniunctio. porro κατεῤῥινημένον hic significat, summo studio elaboratum. his in sermone utendum. Ἀστεῖος. Prudens, venustus, lepidus, formosus, facetus. Et Ἀστειοτέρῳ, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipsum ante deceperat.* Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστεΐζεσθαι honeste dicitur, ut sit cavillari, iocis risum captare, perstringere. Et Ἀστείως, decenter, prudenter. Ἄστηνοι. Infelices, pauperes, qui nullam stationem habent aut habitationem.

Ἀστήρ. ὅτι τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος·

Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὅτι ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τί ἐστι· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον, ἀκαταμάχητον, ἀπροςπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολών τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμόν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.

εὑρήσω, φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησίν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. Καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. Καὶ Ἀστιβής, ὁ ἄβατος, ἢ ἀσφαλής. Καὶ εὐστιβής, ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας·

ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ Ἀστίβητος, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως, ἐμφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῇ διεῖλε τοὺς προςχωρήσαντας. Λέγεται δὲ ἀστικὸς καὶ ὁ πολιτικός. καὶ Τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστιπτος. ἄβατος, ἀδιόδευτος. Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι. ἵπποι σκληρόστομοι.

Ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστοχῶ. γενικῇ.

Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθε-

---

1. ὅτι addiderunt omnes MSS. Post gl. Ἀστήρ adiicit E. ἀστέρος. ἔστιν ἐν τῷ ὁρατόν: quae habet B. post gl. seq., item A. in marg. Porro Ἀστήρ, ἀστέρος. ἐν τῷ ὀρ. Med. Aliam observationem tradit Apollon. Lex. p. 272. 2. Ὅμηρος] Il. β'. 148. 4. Ἀστὴρ ἄστρου] Didymus in Il. δ'. 75. Zoroaster ἀστροθέτης Laert. in praef. *Toup.* MS. Vide Valck. in Ammon. p. 155. sq. et intpp. Cleomedis p. 298. ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 7. Ἀστιβὲς ἄλσος] Sophocl. Oedip. Col. 126. ἀκαταμάχητον, ἀπροςπέλαστον] Haec interpretatio non pertinet ad vocem ἀστιβές, sed ad ἀμαιμακέταν, quae apud Sophoclem loco laudato proximo sequitur, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Dubites horum culpam in Suidam conferre. 8. Αἴας] Sophocles Ai. 657 — 660. His praemitti debuerunt quae sequuntur: καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. 9. Μολὼν δὲ] μολών τε A. V. C. μολών τ' ἐς B. E. Med. ἔχθιστον om. V. C. 12. ἀλλ' αὐτὸ — ἄβατον ποσί] Horum loco habet E. tantum Σοφοκλῆς. Ἀστιβῆ δὲ ἤγουν ἄβατον. 13. ὁ Αἴας φησίν] Haec e praegressis opinor esse repetita, cum Schol. legat, τοῦτο δὲ πιθανόν. Ceterum φησί om. *V. 15. Ἀστιβής] Ἀστειβής Lex. Seg. p. 455. „Plutarch. Lucull. p. 522. ὕλας ἀστιβεῖς καὶ ἀβάτους." *Toup.* MS. 17. αἰθυίαις] αἰθύαις A. ἰχθυοβόλοισι *V. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Inc. CXXVIII, 2. Anthol. Pal. VI, 23. Recurrit sub v. Λέπας. Ἀστίβητος] Ἀστείβητος A. V. Sed v. Lycophr. 121. „Procopius p. 221." *Toup.* MS. Tum στίβος ἢ τρίβος E. 19. εὐφρόνως] ἐμφρόνως B. E. V. C.

4. Ἄστειπτος] Ἄστιπτος dedi cum A. C. item mox. Σοφοκλῆς] Philoct. init. 6. ἠχουμένη *V. 7. Ἀστεϊσμός Lex. Seg. p. 455. et ut videtur *V. Utramque scripturam posuit Zon. p. 313. 8. πολιτικῆς] ποιητικῆς A. C. *V. et Zonaras. 9. Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Sic Edd. Retraximus ἵπποι ad interpretationem. Zonaras p. 313. etiam ἵπποι βίᾳ. 10. Sophocl. Electr. 724. 12. Ἀστόργους] Gl. ad Rom. I, 31. referenda, quam repetit v. Ἀνελεήμων, olim etiam v. Ἀσπονδεῖ inculcatam. Tertiam interpretationem ἀσπλάγχνους addit Zon. p. 313. 15. Ἀστός] Lex. Seg. p. 455. 16. Gl. non magni facienda: quam delevit Küsterus, habet A. in marg. 17. Ἀστράβη. ὄνος — ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium p. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησίν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ· Ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς. *Küst.* Adde Bergler. in Alciphr. II, 3. p. 322. et Pierson. in Moer. p. 57. sq. Δημοσθένης] P. 558. 19. οἱ delendum cum Harp. Ἀστράβη, τὸ — ἀστράβην λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologum. *Küst.* Horum pleraque, sed ordine diverso Lex. Seg. p. 454. 20. ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmasius in Spartianum [Carac. 7.] et Portus legendum putant τὸ ἐπὶ τῶν ἐφιππίων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων τιθέμενον ξύλον, quod non displicet. *Küst.* Idem tamen Salmasius (de quo monuit Reinesius) Ep. de Cruce p. 125. editam lectionem sic interpretabatur, ut lignum intelligeret, quo iuvarentur equos insessuri. Sed ἐφίππων A. E. *V. Lex. Seg. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων Hesychius.

Ἀστήρ. Cum stella Caprae lucet, vehementes venti spirant. unde etiam Homerus: *Cum impetu irruens.* Ἀστήρ. Stella ab astro differt. stella enim unum quid est et simplex; astrum vero ex multis stellis compositum: quod et ἀστροθέτημα vocant. Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Aiax inquit: *Postquam vero locum aliquem desertum invenero, illic solo recondam hunc ensem, armorum meorum maxime mihi invisum, ubi ab nemine cerni possit, sed perpetuis tenebris damnatus iaceat.* Inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. id Aiax ideo dicit, ut ne quis eum sequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβής, inaccessus, tutus. Et Εὐστιβής, qui facile calcari potest. In Epigrammate: *Tritum mergis pisces capientibus promontorium.* Et Ἀστίβητος ὁδός, via non calcata. Ἀστικῶς. Prudenter, sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadvertisset, bifariam divisit, qui partibus ipsius se adiunxerant.* Dicitur ἀστικός etiam civilis. Et Theologus: *Urbanos rusticus [contemnit.]* Ἄστιπτος. Non calcatus, inaccessus. Sophocles: *Litus hoc insulae Lemni desertum prorsus est, neque mortalibus habitatum.* Ἀστισμός. Oratio persuasioni apta. *Ab oratorio et poetico lepidoque dicendi genere recedere.* Ἄστομοι. Equi intractabiles. *Equi duro ore praediti violente rapiunt.* Ἀστόργους. Duros et inhumanos sic vocant; irreconciliabiles et iram alta mente servantes, ἀσπόνδους; immites vero et rigidos, ἀνελεήμονας. Ἀστός. Civis. Ἀστοχῶ. Aptum genitivo. Ἀστράβη. Asinus vel mulus, ut Demosthenes in oratione contra Midiam. fortasse autem sic appellabatur quodvis iumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀστράβη, lignum in ephippiis, quod

ζόμενοι. Καὶ Ἀστραβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν.

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σύνηθες λεγόμενον· καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου, καὶ ὁ πεττικός, καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. Καὶ ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπνῳ ἀνακείμενος κατέναντι τοῦ τοίχου· ὡς ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταστειλάμενος δὲ τὸν Δανιὴλ παρεκάλει ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον ὃν εἶδες, χείρ ἐστι Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας οὖν ὁ Βαλτάσαρ ἐθλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Μήδου ἀνῃρέθη. Καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἀστράμψυχος. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν πεποίηκε· καὶ Ὀνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος. Καὶ παροιμία· Ἀστραπὴ ἐκ πυελίου. ἐπὶ τῆς οὐθενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

Ἀστράπτω. δοτικῇ.

Ἀστρατεία. ἡ εἰρήνη· ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

Ἄστρια. οἱ ἀστράγαλοι.

Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον·
παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀστρόβαχος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἡ τῶν ἄστρων διανομή. πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μεθ' ὧν καὶ Ὀστάνης· οἱ ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κι-

---

1. *Καὶ Ἀστραβηλάτης ὁ ἡνίοχος* perperam hic posita sunt, utpote seriem orationis interrumpentia. Debuerant sub finem articuli collocari. Lex. Seg. p. 455. *Ἀστραβηλάτης: ὀνηλάτης. Gaisf.* 2. *τὴν σωματηγὸν* plerique grammatici. 3. Huic glossae subiiciebatur exemplum a nobis praetermissum cum A. C. V. *Ὁ δὲ τῆς ἡμιόνου ἀποτυχούσης τόν τε φόρτον καὶ τὴν ἀστράβην ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὴν μονὴν τοῦ θείου Σάββα ἔρχεται.* Quod Gaisfordo videbatur ex menologio quodam esse sumptum. Centum versus etiam onirocriticus erat eiiciendus cum V. C. quem in margg. habent A. E. B. *Ἄστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώποις* ... Küsterus: *Ἄστρα βλέπειν*] Hic versus ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum." 4. *Ἀστράγαλος*] Lex. Seg. p. 454. desinens in *καλεῖται*. 5. *καὶ ὁ σπόνδυλος*] Hoc sensu vox ista capitur ab Homer. Il. ξ'. 466. ubi vide Scholiastam. *Küst.* *σφόνδυλος* Lex. Seg. *πεττικός*] Sic habent omnes editiones. Sed malim *πεττευτικός*. *Küst.* πεττικ. etiam Lex. Seg. 6. *ἀστράγαλος, ὃν*] Historia haec deprompta est ex Daniel. cap. V. *Küst.* *Ἀστράγαλος καὶ ὃν* ... 11. *αὐτῷ*] *αὐτὸ* A. 16. *Ἀστραγαλίζω*] *Ἀστραγαλίζω* Cratinus in Plutis apud Athenaeum. *Toup.* MS.

1. *βιβλίον ἰατρικόν*] Huius nulla videtur extare memoria; sed alia quaedam opuscula inedita recensuit Bandin. Catal. Codd. Gr. Laur. T. II. p. 29. 2. *Ὀνειροκριτικόν*] Hic libellus Astrampsychi hodie adhuc extat, editus una cum aliis scriptoribus onirocriticis. *Küst.* Huius iambos in lexicon suum inseruit Suidas vel Suidae editor. *Burn.* Cf. Menag. in Diog. Laert. p. ...

3. *Ἀστραπή. ἔξαψις*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 153. *Küst.* 5. *πυέλου*] *πυελίου* A. B. V. C. Diogenian. III, 7. ... E. *πυέλου* Arsenius p. 79. Sapit istud proverbium non minus ingenium comicorum, quam Hesychianum illud *Ἀστραπὴ ἐκ λυχνοῦ*. 7. Om. vulg. Siletur *V. 8. *Ἀστρατεία*] Vox restituenda Plutarcho in Cim. p. 122. *Toup.* MS. Zon. p. 320. ... Tittmanno Suidas videbatur spectasse Aristoph. Pac. 525. 11. *λύτρον*] *λάτρον* A. B. C. V. (ap. Gron. Em. p. 79.) E. et Zon. p. 324. Id Ruhnkenius erudite tractavit in Callimachi Fr. 238. Praeterea vitium scripturae editae *ἄστρια* removi cum Etym. M. p. 159. coll. Schol. Plat. p. 319. In glossae tamen capite nihil ausus sum mutare. Ab *ἄστρις* pendet diminutiva vox *ἀστρίχος*, ab Antiphane prolata: v. Hesychius. 13. *Ἀστρόβαχος*] Zon. p. 313. *Ἀστράβαχος* E. Differunt etiam codices Herodoti VI, 69. in nomine herois Astrabaci, de quo Gaisf. Creuzeri Commentt. p. 242. conferri iussit, Clem. Alex. Protrept. p. 26. laudat Reinesius. Verum ista nihil ad Suidam, quem vereor ut iuvet Hesychius vel Etym. M. p. 159. f. *Ἀστραβαλίζειν· ὁμαλίζειν, ἀπευθύνειν.* Omnibus autem expensis animus huc inclinat, ut interpretationem quampiam excidisse credam. *ἀστρονόμος* ad glossae singularis caput retracto. 14. Horum quaedam delibavit *Eudocia* p. 40. 16. *μεθ' ὃν*] *μεθ' ὧν* A. V. et Zon. p. 320. Id reponendum duxi, quando probabile videbatur laudem Ostanae significari, praeter reliquos Babylonios in astrologia conspicui. *Ὠστάνης*] Rectius *Ὀστάνης*. Vel *Ὀστάνης*, per ο parvum. *Küst.* *Ὀστάνης* A. B. V. Zon. *Ὀστάνης* E. Med. Hanc glossam nescio quis comparavit cum v. *Ὀστᾶναι*. *ἐπέστησαν*] Davis. in Ciceron. de Divin. I. p. 3. legit *οἳ ἠπίσταντο — συμβαίνειν μέλλοντα.* Sed leniore medicina rescribi potest *ἐπίστευσαν* pro *ἐπέστησαν*. Vulgatam bene defendit Wopkens. Lectt. Tull. I. p. 235. *Hemst.* Nihil opinor mutandum, si quidem ex instituto posterioris aevi putamus *ἐπέστησαν* esse *docuerunt, animo doctrinam informarunt*: v. Lobeck. in Phryn. p. 282.

---

sessores tenent. et *Ἀστραβηλάτης*, agaso. vel etiam ipsum iumentum, quod onera dorso gestat; alii vero mulum, quo homines vehuntur, *ἀστράβην* vocant. *Ἀστράγαλος*. Proprie sic vocatur talus. item vertebra colli, et talus quo luditur, et herba quaedam. Et *ἀστράγαλος* dicitur de manu, quam Baltasar filius Nabuchodonosor, coenae accumbens, in adverso pariete vidit scribentem Hebraica lingua, quae nemo intelligere poterat. Daniel igitur arcessitum rogavit, ut haec sibi interpretaretur; qui ei dixit: *Manus quam vidisti, est manus Dei viventis, quae scripsit, regnum tuum se emensam esse et consummasse.* quibus auditis Baltasar magnum animo dolorem concepit, et paulo post a Dario Medo interfectus est. Et *Ἀστραγαλίζω*. *Ἀστράμψυχος*. Astrampsychus librum veterinarium de asinorum curatione scripsit; item de somniorum interpretatione. *Ἀστραπή*. Fulgur nubium est inflammatio, quae inter se atteruntur, vel ventis rumpuntur. Et proverbium *Fulgur ex pelvi*, dicitur de rebus vanis. fulgor enim lucis, quem fontes et pelves reddunt, nullam habet vim. *Ἀστράπτω*. Aptum dativo. *Ἀστρατεία*. Vacatio a militia, pax. temporibus enim pacis militia cessat. *Ἄστρια*. Tali. Callimachus: *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* *Ἀστρόβαχος*. Astronomus. *Ἀστρονομία*. Astronomia quasi astrorum distributio. hanc inter Babylonios primus invenit Zoroastres, et post eum Ostanes: qui ex genitura et mo-

νήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τοὺς γεννωμένους ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. Καὶ Ἄστροις τεκμαίρεσθαι, ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. Καὶ ἀστρῷος, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων.

Ἄστυ ἄστεος. οὐκέτι δὲ ἀνάλογον ἥμισυ ἡμίσεος, ἀλλὰ καὶ ἡμίσεως.

301 Ἀστυάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμματικήν, Περὶ διαλέκτων, Περὶ μέτρων, Κανόνας ὀνοματικούς, καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἀστυάναξ. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀστυανάκτειος.

Ἀστυάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἱ τὰ τοιαῦτα ἐξορχησάμεναι ἀσελγήματα.

Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. Καλήτορα δὲ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν φασι.

Ἀστυγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀστυδάμας ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἔγραψε τραγῳδίας σμ', ἐνίκησε ιε', ἀκροασάμενος δὲ ἦν Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

Ἀστυδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ προτέρου, τραγικὸς καὶ αὐτός. δράματα αὐτοῦ, Ἡρακλῆς Σατυρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀστυδρομία, παρὰ Λίβυσιν οἱονεὶ τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαίσια ἑορτή, ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιόν τε καὶ τὴν ἀγαθὴν κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀστύνιον.

Ἀστύνοος. ὄνομα κύριον.

---

2. γινομένους] γινωμένους A. V. γεννωμένους cum *V. γινομένους E. Mox τῶν om. B. E. 4. Ἄστροις τεκμαίρεσθαι] Hoc proverbio usus est Sophocles Oedip. Tyr. 795. Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα. Scholiasta in eum locum: Ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμην. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν. Locum hunc Sophoclis observaverat etiam Portus. *Küst.* τεκμαίρεσθαι] σημαίνεσθαι A. cum Diogen. II, 66. et Arsenio p. 79. Id non temere reiiciendum esse censebat Gaisfordus, adhibito Toupio in v. Χοῆν, sive Emend. T. II. p. 387. qui more suo haud pauca dissimulavit ab Wesselingio in Diod. II, 54. praerepta. His addas Boisson. in Anecd. II. p. 238. et Iacobs. in Aeliani N. A. II, 7. Quorum opera nobis persuasit nihil esse temere mutandum. 7. Quae post ἄστρων extabant, Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγώγ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί: delevi cum A. V. „Sumpta sunt ex Cedreno p. 30. = 26. extr." *Gaisf.* Repetita sunt ex v. Γοητεία. 8. Ἄστυ] Hanc gl. om. Küsterus. 10. Ἀστυάγης] *Eudocia* p. 64. Addit E. in principio gl. Ἀστυάγης ὁ Μήδων ἄρχων. καὶ —. Huius grammatici nomen affert liber Coislinianus in Montfauc. Bibl. Coisl. p. 597. 14. Ἀστυάναξ] Filius Hectoris et Andromaches e turri praecipitatur a Neoptolemo, Lesches ap. Tzetz. in Lycophr. 187. Corinthus XIII. p. 268. Astyanax Milesius pugil, Schol. Theocr. IV, 34. *Reines.* καὶ neglexit vulg. Ἀστυανάκτειος] V. Leonidae Alex. Ep. XXIX, 2. 15. Ἀστυάνασσα] Hesychium, non Suidam descripsit Eudocia p. 81. Astyanassae meminisse Ptolem. Hephaest. V. p. 317. sive apud Photii Bibl. p. 480. notat Wassius, *Gaisf.* *Eudocia* sive Hesychius sic: Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν ἀφροδίσια καὶ ἀκόλαστα σχήματα. 18. Φιλαινίς] De hac Philaenide insignem habes locum apud Athen. VIII. p. 335. quem vide. Eiusdem mentio fit infra v. Δημοχάρης. Vide etiam Antholog. Epigr. lib. III. c. 10. ubi epitaphium eius legitur. *Küst.*

1. Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ.] Ex Schol. Homeri in Il. ω. 701. *Küst.* Etym. M. p. 160. Similiter de v. καλήτορα ibid. v. 577. sive Apollon. Lex. p. 381. coll. p. 171. Desinit in βοᾶν Zon. p. 314. 4. Ἀστυγείτων] Lex. Seg. p. 455. 5. Ἀστυδάμας ὁ πρεσβ.] De eo vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* V. Σαυτὴν ἐπαινεῖς. *Hemst.* Laert. in Socrat. II, 5. καὶ Ἀστυδάμαντα πρῶτον τῶν περὶ Αἰσχύλον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ. Vid. ibi Casaub. et Apostol. XVII, 29. Parthenopaeum egisse in theatro patet e proverb. inf. Σαυτὴν ἐπαινεῖς. *Reines.* Huius aetatem sub Olymp. 95. indicavit Diod. XIV, 43. Cuius testimonium persuadet novissimam sententiam ἀκροασάμενος δὲ — ἐπὶ τραγῳδίαν (ne superiora dicam ἔγραψε — ιε') ad iuniorem poetam referri, qui gloria tantum patri videtur praestitisse, ut plerisque locis intelligi debeat. Secus Wyttenbachius censuit in Plut. T. VII. p. 150. 11. Ἡρακλῆς Σατυρικός] Haec fabula laudatur ab Athenaeo. *Küst.* Praeter alias adde Hectorem, quam fabulam attigit Porsonus in E. Hec. 539. 14. Ἀστυδρόμια, opinor. 15. Θεοδαίσια] Vide Hesych. v. Πρόχυται. *Toup. MS.* ἐν ᾗ ἐτίμων] Confer Athen. lib. II. p. 38. et Brodaeum in Anthol. lib. I. p. 121. *Küst.* 18. Ἀστύνιον] Est diminutivum τοῦ ἄστυ, *oppidulum*, *urbecula*. *Reines.* Om. vulg. Ἀστύνοος. ὄνομα κύριον. Ἀστύνιον *V.

---

coeli fata hominum nascentium observare coeperunt. ab his Aegyptii et Graeci doctrinam illam acceperunt, qui nascentibus itidem themata natalicia assignant. Et, *Ad astra cursum dirigere*: dictum de iis qui per loca deserta longum iter faciunt, et ex stellis situm regionum coniiciunt. Et Ἀστρῷος, sidereus. Ἄστυ ἄστεος. Item analogiam et ἡμίσεος sequitur et ἡμίσεως. Ἀστυάγης. Astyages, grammaticus. scripsit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Regulas nominum. Commentarium in Callimachum. Ἀστυάναξ. Nomen proprium. unde dicitur Astyanacteus. Ἀστυάνασσα. Astyanassa, Helenae Menelai uxoris ancilla, quae prima varios concumbendi modos invenit, et de figuris Venereis scripsit. hanc postea imitatae sunt Philaenis et Elephantine, quae obscena eiusmodi flagitia evulgarunt. Ἀστυβοώτης. Praeconis epithetum: quasi dicas, in urbe clamans. eundem καλήτορα vocant, ab verbo καλεῖν. Ἀστυγείτων. Vicinus. Ἀστυδάμας. Astydamas maior, filius Morsimi, Philoclis nepos, utriusque tragici, Atheniensis, tragicus. scripsit tragoedias CCXL. vicit XV. idem cum audisset Isocratem, ad scribendas tragoedias se contulit. Ἀστυδάμας. Astydamas minor, superioris filius, et ipse tragicus. fabulae huius sunt. *Hercules Satyrica*, *Epigoni*, *Aiax furens*, *Bellerophontes*, *Tyro*, *Alcmene*, *Phoenix*, *Palamedes*. Ἀστυδρομία. Astydromia apud Afros erat velut dies natalis urbis, et Theodaesia festum, in quo Bacchum colebant et Nymphas: ut mihi quidem videtur, moderatam et veram vini temperandi rationem significantes. Ἀστύνιον. Ἀστύνοος. Nomen proprium.

Ἀστυνόμος. δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀστυπαλαιεύς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον. πόλιν.

Ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης·

Καλλίμαχος.

Ἀστυφέλικτον. ἀτίνακτον.

Ἄσυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηροῦν τοὺς ἱκέτας. Καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου διὰ τὴν τῶν πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν. συλῶ δὲ τὸ σῦ μακρόν.

Ἀσύγχυτον. Ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἀσυγχύτου οὔτε σιδήρου ὑφίσταται κατάλυσιν, οὔτε μὴν πάλιν τὴν διὰ πυρὸς λύσιν.

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἀσυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως, ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια, ἀνόμοια. Ἡι πετρώδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥεῖθρου ἦν, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον. ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος, ἀσύμπλοκος, ἀσύζευκτος.

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. Καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνήθης ἀσυνήθους κλίνεται.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος, ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δέ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινας σύνθωνται.

Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβείας ἐπὶ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις διὰ τὸ ἀβε-

---

1. *Ἀστυνόμος. δέκα*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Küst.* *Ἀστυνόμος*] Sic etiam Lex. Seg. apud Bastium: nam tacite Bekkerus p. 455. *Ἀστυνόμοι.* *δέκα ἦσαν — πέντε δὲ*] Scribe ex Harpocratione: *εἴκοσι μὲν ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει.* Vide Maussacum in locum illum Harpocrationis, itemque Meursium Lectt. Attic. I, 19. *Küst.* Harpocrationem quod dicit, secutus est scripturam Blancardianam: de qua v. Böckh. in Corp. Inscr. I. p. 337. b. *εἰσὶν* *V. 2. *ἔμελε*] *ἔμελλε* A. B. C. V. Med. Lex. Seg. apud Bast. 7. *Ἄστυρον. πόλιν*] Eadem voce pro *urbe* usus est Callimachus in alio epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. p. 46. Vide etiam Etymologum. *Küst.* πόλις E. 8. *ὤκιστο*] Bentleius ex coniectura *ὤκιστος*. Quam correctionem ignoravit Küsterus, qui etiam in contextum Suidae recipere debebat. *Ernest.* in Fr. 288. Fallitur vir doctissimus. Bentleii coniectura minus necessaria est. Callimachus in Pall. Lavac. 40. *φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο. Toup.* Qui proposuit etiam IV. p. 304. [Ἥι δ' ἦν] *ὅς τ' ὤκιστον.* Haud probabiliter Hemsterhusius *ὠκ' ἵκτο.* Dedit Gaisf. *ὤκιστος* ex A. 10. *Ἀστυφέλικτον*] Exempla quaedam collegit Wyttenbach. in Iulian. Or. I. p. 172. ed Schaef., quorum nonnulla dederant viri docti in Hesychium. *Gaisf.* 12. ἱκέτας] *οἰκέτας* Med. Vulgaris permutatio: quae fugit etiam editorem Schol. Eurip. Or. 1420. 12. *Τοῦ δὲ ἀγῶνος*] Exc. Legat. Diod. Sic. c. XXXIV. *Hemst.* Ed. Wesseling. T. II. p. 631. quem locum annotavit etiam Schaeferus in Dionys. de Comp. p. 112. 14. Diodorus: *παρὰ Ῥωμαίοις πρὸς τὴν ὑπὲρ κτλ.* 15. In fine *συλῶ — μακρόν* delevit Küsterus. Vide v. *Συλῶ.* 17. *Ἀσύγχυτον*] Theodoret. Ep. 151. T. IV. p. 1294. *Burn.* Hesychius: *Ἀσύγχυτον. ἄμικτον, ἤγουν μὴ συγχεόμενον.* Glossa suo loco proposita; quam cum Med. post v. *Ἀσύνθετος* (ubi scripsit *Ἡ δὲ φύσις*) repetierit, dudum de vera sede videtur dubitatum fuisse. In exempli sententia puto Latinum interpretem esse lapsum.

1. *Ἀσύμβατον*] Lex. Seg. p. 456, 11. *πολέμιον* addit Zon. p. 324. tertium *ἀνεπιρήνευτον* Hesychius. 2. *αἰνιγματωδῶς* addunt Zon. p. 328. et Hesychius. 4. *ἀνωμαλίας*] *ἀνομαλίας* A. 5. *καὶ τοῦ*] Videntur quaedam intercidisse. In fine *ὑποκειμένοις* C. pro *ὑποτιθεμένοις.* Reinesius laudat Cyrill. Alex. in Iob. II, 1. *ἀσυμφυῆ τέ ἐστι καὶ ἀσυνύπαρκτα κατὰ ταὐτὸν ἐν ἑνὶ ὑποκειμένῳ τὰ ἐναντία.* 7. *Ἀσυνάρτητον*] Vide supra v. *Ἀλλόκοτον. Küst.* Deest expositio Lex. Seg. p. 456. 8. *Ἀσυνδύαστος*] Theophyl. Simocatt. *ἀπορ. φυσ. ά.* p. 4. *Burn.* Add. Abresch. in Hesych. Zon. p. 315. Ad formam adverbii *Ἀσυνδυάστως* haec rettulit cum Zon. p. 329. Lex. Seg. p. 456. *Ἀσυνδοίαστος* Med. 10. *Ἀποστόλῳ*] Ad Rom. I, 31. Cf. Zon. p. 317. 13. *Ἀσυνθεσία*] Deest gl. A. Habent Zon. p. 321. Lex. Seg. p. 456. Vide Alb. in Hesychium. Gl. superiorem delevit Küsterus. Vide Empedocl. 10. et Plut. Phoc. 5. 14. *ἄμικτος*] *ἄμικτος, ἁπλοῦς* E. *Ἀσυνθέτους* et quae sequuntur, Lex. Seg. p. 456 omissa, pertinent ad Rom. I, 31. 15. *ἃς* om. *V. 16. *τινα*] *τινας* A. B. E. *V. Med. sola. 17. *Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 456. *περὶ παραπρεσβ.*] *περὶ* om. A. B. C. Med. Harp. et Lex. Seg. *περὶ πρεσβ.* V. Cf. v. *Ἄττα.* Locus est p. 383, 5. 18. *τοῦ ὄχλου*] *τοῦ* om. A. C. *V. Lex. Seg. Mox *τὸ νόημα* Med.

Ἀστυνόμος. Astynomi decem erant numero: quinque in Piraeeo, totidem in Urbe, his curae erant tibicinae, psaltriae, stercorilegi, horumque similes. *Ἀστυόχεια.* Nomen urbis. *Ἀστυπαλαιεύς.* Nomen proprium. *Ἄστυρον.* Urbem. Callimachus: *Qui celerrimus ad urbem nuncius accessit.* *Ἀστυφέλικτον.* Inconcussum. *Ἄσυλον ἱερόν.* Templum venerabile, quod supplices tuetur. Et *Ἀσυλία*, sanctitas loci. *Cum autem certamen illud esset publicum et ingens propter sanctitatem legatorum, et morem Romanorum, qui omnem iniuriam legatis illatam detestari solent.* *Ἀσύγχυτον.* Inconfusum. *Natura enim inconfusi nec ferro dissolvi neque igne consumi potest.* *Ἀσύμβατον.* Inimicum. *Ἀσυμφανῶς.* Non manifeste, tecte. *Ἀσυμφυῆ.* Non consentanea, dissimilia. *Qua fluminis solum saxosum erat, quod propter inaequalitatem non videbatur aptum fore rebus, quae illi imponendae erant.* *Ἀσυνάρτητον.* Inconcinnum. *Ἀσυνδύαστος.* Non coniunctus, non copulatus. *Ἀσυνέτους.* Insipientes; quibus nihil stultius apud Apostolum intelligendum est. Et *Ἀσυνετῶ*, desipio. *Ἀσυνήθης*, ἀσυνήθους. *Ἀσυνθεσία.* Pactorum violatio. *Ἀσύνθετος.* Dissentiens, ab omni commercio abhorrens. Item *ἀσυνθέτους* significat eos, qui pacta cum aliis inita non servant. *Ἀσυνθετώτατον.* Demosthenes in oratione de falsa legatione sic vocat turbam maxime infidam et inconstantem, quaeque sit a partis

βαιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃ μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ· φησὶ γάρ·

Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Ἀσύνταχτον. μὴ συντεταγμένον, μὴ συμφραξάμενον.

Ἀσυντελής. ἀσύμφορος, ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσύριοι. ἀρχὴ παλαιὰ καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγου τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δ' γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι χρόνων οὐ πολλῷ πλέον διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς παραλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ Ῥωμαίων δὲ πόλις ἁπάσης γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, ἑ καὶ μ' πρὸς τοῖς ψ' ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲν ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσσύριοι. οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπό τινος γίγαντος, ὀνόματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσσούρ, τοῦ υἱοῦ Σήμ, τοῦ υἱοῦ Νῶε· ὅστις Ἀσσοὺρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευί· οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας. 303

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. Ἀτρεμούντων πάντων

---

1. *τιθέμενον*] *διατιθέμενον* C. *ἀνομόλογον*] *ἀνομόλογον* A. B. C. E. Harpocr. *ἀνομολόγαιον* Lex. Seg. 2. *ὁμολογίαι γάρ*] Verba haec male interpretatur Maussacus in Harpocrationem: *ὁμολογίαι* enim hic non significat *confessiones*, sed *pacta*. *Küst.* *ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συν.*] Locus hic ex Harpocratione ita scribendus et in integrum restituendus est: *ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.* *Küst.* *συνετώτατον* mendum Gaisf. 3. *ὃν μή*] *ὃ μή* restitui cum B. E. C. *V. Med. Harpocr. Pal. et Lex. Seg. 5. Versus Il. ζ. 334. Alteram dictionem, *σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον*, ex Il. α. 76. interpolarunt librarii quidam Harpocrationis. 6. *μὴ συμφραξάμενον*] Malim, *μὴ συμπεφραγμένον*. *Küst.* Nihil mutat Lex. Seg. p. 456. Deest gl. V. C. Suidas videtur figuram quandam artis rhetoricae indicasse, quam commemoravit Scriptor Vitae Homeri p. 302. extr. Dignus qui observetur locus Plutarchei libelli, qui est de puer. educ. 9. ubi Pericles frequenter in foro dicitur conticuisse, *λέγων ἀσύνταχτος εἶναι*. 8. *Ἀσυντελής*] Lex. Seg. p. 456. et Zon. p. 315. 9. *Ἀσσυρίας*] Sic Zon. p. 321. *Ἀσσυρίας. ἡ δὲ Ἀσσυρία μέσον τῆς Συρίας ἐστὶ καὶ τῆς Περσικῆς* E. 10. *Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιά, καὶ εἰς τοὺ. μυθ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Dionys. Halicarn. lib. I. p. 2. ut Portus etiam observavit. *Küst.* Descripta tamen, ut sententiae haud paucae praetermissae sint vel compendii factae. 11. *ἐκράτησε*] *κρατήσασα* E. 13. *χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα*] Sic recte habet Dionysius loco laudato. In prioribus editt. vero corrupte legitur *χρόνον πολλῷ πλέον*. *Küst.* *χρόνου πολλῷ πλέον* A. V. et (qui *χρόνων* m. sec. habet) E. Mirum vero quod *ἐτῶν* sive *ἐνιαυτῶν* ab nemine desideratum est. Equidem non dubitavi sanissimam revocare scripturam, quam dudum liber Vaticanus etiam Dionysii editoribus (cuius ope debuerat glossema *ἐτῶν* depelli) obtulerat. Praeterea quod viri docti (vide quos enumeravit Boissonadus in Herodian. p. 33. et Nicet. Eugen. p. 94.) certatim post Hemsterhusium contendunt, in recentioribus demum Graecis *χρόνος* annum significasse: non attenderunt illi ad locos quamquam rarissimos aetatis florentissimae, Soph. Oed. R. 561. Aristoph. Eccl. 668. Isaei de Hagn. hered. 9. 17. *Περσῶν*] *τῶν Περσῶν* E.

1. *αὐτὴν*] *ἑαυτὴν* dedi cum B. E. *V. 4. *ἑβδομήκοντα δυοῖν*] *τόσα δυεῖν* A. B. *τόσα δυοῖν* E. *ἑβδομήκοντα* om. V. quem silet Gron. Atticae hegemoniae tempora satis diverse scriptores computarunt: v. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 475. sq. 6. *κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη*] Scribendum est ex Dionysio, *κρατοῦντες οὔτε ὅλα λ' ἔτη*. *Küst.* *λ' ἔτη*] *ἔτη λ'* E. cum Dionysio. 7. *δὲ Ῥωμαίων*] *Ῥωμαίων δὲ* malui cum A. *V. *ἁπάσης*] *ἁπάσης γῆς* A. *V. 10. *Πίσωνα*] *Πείσωνα* E. *Καλπούρνιον*] *Καλπουρῖνον* A. B. E. *V. Med. *οὐδὲ*] *οὐδὲν* A. V. Med. Immo habendum *οὐδὲ* pro mendo vulg. 11. *Οὗτοι*] Conf. Eustath. in Dionys. 775. Steph. Byz. v. *Ἀσσυρία*. *Burn.* 12. *Σύρου* om. V. Tum *ἐξ οὗ παρέλαβε* E. 14. *τοῦ Ἀσσούρ*] *τοῦ Ἀσούρ* *V. *τοῦ* om. A. B. E. *Ἀσσάρ* A. qui mox om. *πόλιν*. 18. *Ἀσσύριοι*] *Ἀσσυρίου* E. *Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.*] Quid haec ad vocem *Ἀσσύριοι*? De Romanis enim, non de Assyriis in hoc fragmento verba fiunt, ut vel ex ultimis verbis, *ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος*, patet. *Küst.* Monet sane Wassius novissimorum hunc esse sensum: *haec in Assyria, regnante Caesare.* Sed ipsam illam interpretationem si quis conetur historiae documentis illustrare, facile perspexerit nullum Assyriis locum posse concedi.

---

servandis aliena. vel eam, cui male cum pactis et foederibus conveniat. *ὁμολογίαι* enim appellantur pacta. vel dixit insipientissimam, cuius sententiam et mentem nemo perspicere possit. Homerus: *Tu vero percipias, neque audi.* *Ἀσύνταχτον.* Incompositum, male tectum. *Ἀσυντελής.* Qui nihil prodest, inutilis. *Ἀσσυρίηθεν.* Ex Assyria. *Ἀσσυρίων ἀρχή.* Assyriorum imperium antiquum et a mythicis temporibus repetitum exiguam quandam Asiae partem obtinuit. deinde Medicum, everso Assyriorum principatu, haud diu duravit, sed in quarta aetate desiit. postea Persae, Medis devictis, non multo plus quam CC. annos imperarunt. Persis successerunt Macedones, quorum imperium post Alexandri obitum in deterius ferri coepit, et sub successoribus illius bellis intestinis labefactatum ab Romanis tandem eversum est. nam Graecorum potentia cum illis imperiis conferenda non est. Athenienses enim solius orae maritimae imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedaemonii vero cum Peloponneso et reliquae Graeciae ne triginta quidem annos integros imperassent, a Thebanis victi sunt. Respublica autem Romana totius terrae, quae quidem non est inaccessa, imperium tenuit per annos DCCXLV. usque ad Consulatum Neronis secundum et Calpurnii Pisonis; neque potuit ulla gens eam acquiparare. *Ἀσσύριοι.* Assyrii a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, appellati sunt: a quo ipsa regio nomen accepit. ab Assyriis autem et Syri dicti sunt. vel ab Assur, filio Semi, qui fuit filius Noae. hic Assur primus urbem magnam condidit, quae postea vocata est Ninive. alii vero dicunt Assyrios esse Persas. *Ἀσσύριοι.* Gens ita dicta. Cum omnia essent

οὐδὲν ἐμποδὼν ἦν αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖστον. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι ἐπαναστάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρους μυρίαι καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνεῤῥάγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντιθέντα.

Ἀσύφηλον. ἀπαίδευτον, ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ, σπασμὸν μὴ ἔχοντι· ἀντὶ τοῦ συντόμως· ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης μὴ προσγενέσθαι σπασμόν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

παραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτός, διὰ τὸ τῇ Ἡρακλέους λεοντῇ σκεπάσαντα τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

Ἀσφάλισαι. φύλαξαι σαυτόν. ἀσφαλίζω γὰρ τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. Ἄσφαλτος δὲ ξηρίον ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἰατροί. Καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις.

Ἀσφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δέ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσπάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. — οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσιν· οἱ δὲ πολλοὶ μὴ πάνυ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὅρμενα ἀσπαράγους καλοῦσι.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον

---

3. ἑτέρους] ἑτέρας E. 6. Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1370. vel potius v. Ἀξύστατον repetita. Eadem Zon. p. 315. 9. Ἀσύμφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. ι'. 643. Vide etiam Etymologum. *Küst.* Ἀσύφηλος. ἀπαίδευτος, ἀνόητος, χαλεπός, ἄτιμος, ψευστής. Cyrill. *Hemst.* Ἀσύφηλον A. V. C. Med. Lex. Seg. p. 456. 10. Ἀσφαδάστῳ] Ex Schol. Sophocl. in Ai. 833. ἀσκαρίστῳ] ἀκαρίστῳ B. E. Mox Schol. καὶ σπασμόν. Tum ἔχοντι ἐν τῇ ὁρμῇ, ἀντὶ τοῦ πάνυ συντόμῳ E. Et συντόμῳ quidem etiam Schol. 12. μὴ προσγενέσθαι σπασμόν] σπασμὸς μὴ προσγένηται, μηδὲ πολλὴ — διατριβή. σφαδάζειν δὲ — E. δὲ praebet etiam Schol. 14. Σοφοκλῆς] Aiac. 832 — 34. 17. διαῤῥήξαντα] διορύξαντα E. 18. ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα] Vide Scholiastam Homeri in Il. ψ'. 821. Itemque Anonymum in argumento Aiacis Flag. et Eustath. in Homer. p. 995. *Küst.*

1. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην] Qua parte corporis Aiax vulnerabilis fuerit diversae sunt auctorum sententiae. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuisse dicunt: ut ex locis auctorum in nota praecedente indicatis patet. *Küst.* Vid. Bachet. in Ovidii Epist. T. I. p. 247. sq. Lobeck. in Ai. 834. 863. 2. τὸν Ἡρακλέα] τῇ Ἡρακλέους A. B. E. C. Alteram interpolationem post λεοντῇ commissam, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, removerunt A. B. V. C. E. etiam δὲ omisso post τοῦτο. Ceterum praegressa τῇ Ἡρακλέους λεοντῇ σκεπ. etsi possunt aliquo modo intelligi, quasi Aiax ipse pellem induerit leoninam: pristina tamen scriptura longe melius in sententiam convenit. 3. τὸ μέρος] μόνον E. 4. Post γωρυτόν delevi glossam a studiosis hominibus invectam: Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥιζοῦχα θεμείλια (sic A. B. E. θεμέλια edd. ante Gaisf.) νέρθε φυλάσσων. ἁλιευταῖος οὗτος τοῦ ἕ τῶν Ἁλιευτικῶν Ὀππιανοῦ. Cuius duas priores voces A. ignorat, quas B. E. Med. post Ὀππιανοῦ reposuerunt; reliqua prorsus absunt ab C. V. Ἀσφάλιος] Aristid. in Neptun. p. 17. Appian. p. 1153. ἀσφαλείῳ Ποσειδῶνι. *Toup.* MS. Adde Schol. Aristoph. Acharn. 682. et Creuzeri Melett. I. p. 32. 5. Ἀσφάλισαι — σαυτόν] Ἀσφαλίσαι. φυλάξαι Zon. p. 327. 8. ξηρίον] Haec vox procul dubio corrupta est: quae tamen quomodo emendanda sit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρίον: sed quod mihi non satis probatur. *Küst.* Est ξηρίον medicamentum siccum et aridum. Vox medicis bene nota. *Toup.* MS. 9. οἱ ἰατροί] Addit Zon. p. 321. λέγουσι δὲ τὴν νάφθαν. 10. πίσσωσις] πίττωσις E. Sub finem ζήτει ἐν τῷ Ἀδιαβηνή omisi cum A. V. 11. Ἀσφάραγον] Lex. Seg. p. 456. differt Schol. Il. χ'. 328. 12. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Histor. Plant. p. 601. *Küst.* Plutarch. II. p. 553. Γεωργὸς οὐκ ἐκκόπτει τὴν ἄκανθαν, ἂν μὴ λάβῃ τὸν ἀσπάραγον. Vide et Plutarch. in Theseo p. 4. *Toup.* MS. 13. ἀσφάραγος] ἀσπάραγος restituimus ex B. V. E. Med. Vide Lobeck. in Phryn. p. 113. Nimirum fraudi fuit editoribus, quod observationem continuam pro ratione praegressorum esse voluerunt. Illam tamen ad caput glossae redire saltem Gaisfordum Phrynichus, quem non ignorabat. Seg. p. 24. potuit edocere. 14. οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ] Vide Athen. lib. II. p. 62. et Bodaeum a Stapel in Theophr. de Plantis p. 600. *Küst.* 17. ὁράμενα] Portus recte monuit legendum esse ὅρμενα. Vide Bodaeum a Stapel loco laudato. *Küst.* ὅρμενα firmant Athenaeus, Lex. Seg. et Phrynichus. Statim πρῶτα, perperam illud collocatum, delevi cum Lex. Seg. Etym. M. p. 161. et V. C. Post καλοῦσι cum A. V. C. expunxi: Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δέ, ὁ λειμών. Vide Schol. Luciani Necyom. 11. et Zon. p. 316. 18. Ἀσφόδελος] ἔστι δὲ ὁ Ἀσφόδελος E. Cum ceteris codd. consentit Lex. Seg. p. 457.

---

tranquilla, nihil impedilt quominus eorum vires in magnum crescerent. postea vero multa et continua bella plurimaeque seditiones aliorum adversus alios et bella intestina exorta sunt. haec sub Caesare. Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec densum, sed laxum et tumidum in poesi. vel, inconditum, nec probabiles fabulas componentem. Ἀσύφηλον. Imperitum, stultum. Ἀσφαδάστῳ. Qui non palpitat, neque convulsiones patitur, sed celeriter animam efflat. [is Aiax optat,] ut letali vulnere ictus sine convulsionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. σφαδάζειν autem significat convulsionem pati et contabescere. Sophocles: *Mercurium Infernum, animarum deductorem, ut mortis placidae celerisque impetu me sopiat, postquam latus hoc ense dirupero.* Ferunt autem fabulae, Aiacem reliquo quidem corpore fuisse invulnerabilem, at solam eius axillam vulnerari potuisse, quod Hercules, cum eius corpus pelle leonina texisset, solam hanc partem nudam reliquisset, ideo quod pharetra ei appensa esset. Ἀσφάλισαι. Securitati tuae consule. ἀσφαλίζω enim significat custodio. Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Lacus asphaltites, ubi bitumen gignitur. bitumen autem est aliquid pici simile; quo etiam medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Ἀσφάραγον. Fauces, stomachum, guttur. item germen e spinis nascens. est etiam quoddam herbae genus, ἀσπάραγος vocatum, quod ad purgationes conducit. iam Attici quidem per φ efferunt, vulgus autem parum accurate per π pronunciat. et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant. Ἀσφόδελος. Asphodelus, planta scillae simi-

μακρὰ καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ
μέγ' ὄνειαρ.

τὸν δὲ τόπον ἐν ᾧ φύεται ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσχαλίδασμα.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. Ὁ δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. Καὶ Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

Ἄσχετον. ἀκράτητον. Καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἄσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκαιρία. Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. Καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄττα. τέσσαρα σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἅτινα παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποῖά τινα παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. ἐν δὲ τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἅτινα ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τοῦ Μύῤῥου· Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄττα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμε-

---

5. *προπαροξυτόνως δὲ*] *προπαροξυτόνως δὲ οὐκ ὀξυτόνως* E. 6. *Οὐδ' ὅσον*] Hesiod. Opp. 41. 7. *μέγ' ὄνειαρ*] *ἓν ὄνειαρ* Lex. Seg. 9. *παρ' Ὁμήρῳ*] Od. λ'. 538. De tenore dedit quaedam Albertius in Hesychium. 11. Om. vulg. Glossa ignorabilis. 12. *Ἀσχάλλων*] Vide de utraque verbi forma Philem. p. 276. Ruhnk. in Tim. p. 135. Porson. in E. Or. 775. *χαλεπαίνων*] *ὀλιγοψυχῶν* addit Zon. p. 327. *ἀγανακτῶν* Lex. Seg. p. 457. cum Etym. M. p. 161. 13. *Ὁ δὲ ἤσχαλλεν*] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas supra v. *Ἁρμάτος*. *Küst.* *ἤσχαλεν* Zonaras. 15. *Ὁ δὲ ἀσχάλλων*] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. *Μέλητος*: ex quo loco simul discimus, verba haec ex Aeliano deprompta esse. *Küst.* *ἀτιμίᾳ*] *γυμνασίᾳ* E pr. Tum *ἐπαυδήσας* B. E. 17. *Ἀσχαλόωντα*] Est vox Homerica Il. χ'. 412. *Küst.* 18. *Ἄσχετον*] Vid. vel Il. π'. 549. *Ἀσχέτως*] Lex. Seg. p. 457. „Proclus p. 42. infra v. *Διάθεσις*." *Toup.* MS. 19. *Ἄσχολος*] Pindar. Pyth. VIII, 40. et Schol. *Hemst.* Adde Isthm. I, 2. de quo loco vide Schol. Platon. p. 54. sive Hermiam Astii p. 68. *Gaisf.* 19. *εὐκαιρῶν*] *εὐχερῶν* E. qui mox *εὐχέρεια*. *ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκ.*] Manifestum est legi debere *ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία*. *Küst.* Nihil mutat Zon. p. 316. 20. *Μηδὲ — πράγματα*] Marc. Antonin. I, 12. ut a Pearsono observatum fuit. *Küst.*

4. *προβαλλομένου* Med. sola. 5. *ἀσχολοῦμαι*] *αἰτιατικῇ* addunt B. E. Med. sola. Mox *καὶ ἀσχολεῖσθαι* om. E. Med. sola. Nihil differt Lex. Seg. p. 457. ubi tamen *ἀσχολεῖ* pro *ἀσχολεῖται*. Rettulit haec in suam collectionem Meinek. pp. 292. 431. 8. *Ἄττα ἀντὶ μὲν — τὸ ἄττα*] Ex Harpocratione. *δύο*] *τέσσαρα* A. V. E. Lex. Seg. p. 461. cum Pal. Harp. Vide Schol. Platon. p. 371. et Philemon. Lex. p. 30. 9. *ἢ ποῖά τινα* om. Lex. Seg. 10. *Δημοσθένει*] Philipp. I. p. 54. 11. *περὶ παραπρεσβείας*] *περὶ* tenet Philemo, om. A. B. V. Med. Lex. Seg. Vide vel supra v. *Ἀσυνθετώτατον*. Locus est p. 438. 13. *ὅττα*] Immo *ἄττα*. Comicus ille quis fuerit dubitatur; nisi forte Pherecratis versiculus indicatur iambicus, a grammaticis mendose prolatus: *τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθεὶς ἄττα πεντήκοντα.* *ἐπὶ χρόνου*] Vide v. *Ἡνίκ' ἐστίν*. 14. *ἄττα τινὰ*] *ἄττα ἃ τινα ἢ τινὰ δι' ἑνὸς τ καὶ ψιλούμενον παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἢ ἀντὶ τοῦ παραπλήσια, ὀλίγα* E. 15. *τῷ ἄττα*] *τὸ ἄττα ἀντὶ τοῦ ἅτινα λαμβάνει ἐν* E. 16. *Μύρου* E. Med. *ἐπεπόνθειν*] *πέπονθα* E. 19. *ἀφανὲς*] *ἀσφαλὲς* B. 20. *Δαμάσκιος*] Idem locus Damascii legitur in Collectaneis Photianis p. 1040. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Photius tamen orationem aliquantum extenuavit.

---

lis, habens folia longa et caulem esculentum: cuius semen tostum et radix cum ficubus concisa valde utilia sunt. est autem Proserpinae et Manibus sacra: Rhodii quoque Proserpinam et Dianam asphodelo coronant. ponendus accentus in antepenultima. *Neque sciunt quam salubriter et iucunde malva et asphodelo vivatur.* cum autem significat locum, in quo asphodelus nascitur, acutus est in ultima, ut apud Homerum: *In asphodeli prato.* **Ἀσχαλίδασμα.** **Ἀσχάλλων.** Moerens, dolens, aegre ferens. *Ille vero indignabatur praeferri sibi iuvenem, qui capillis tantum ornandis et corpori exercendo studeret.* Et alibi: *Ille vero ignominiam aegre ferens et ob irritos labores animum despondens, quanta pedum celeritate potuit ascendit.* Et Ἀσχαλόωντα, moerentem. **Ἄσχετον.** Quod coerceri nequit. Et Ἀσχέτως, immoderate. **Ἄσχολος.** Occupatus. σχολὴ enim significat id quod vulgo εὐκαιρία dicitur. *Neque nisi per necessitatem ut ad aliquem dicerem, vel in epistola scriberem, mihi non vacare; neque hoc modo sub negotiorum instantium praetextu officia ea, quae vitae huius necessitudo a nobis exigeret, desererem.* Et Ἀσχολοῦμαι, ἀσχολεῖται, ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemo etiam voce ἀσχολεῖ usus est. **Ἄττα.** Quattuor habet significatus. nam apud Antiphontem accipitur, quaecunque, vel quae. apud Demosthenem vero in *Philippicis*, quaedam vel qualia. interdum ἄττα redundat. at Demosthenes in oratione *de falsa legatione* vocem sumpsit, ut esset quaecunque. quidam vero Comicorum ἄττα de numero dixit; alius de tempore: ut sit, fere vel praeterpropter. Antiphon autem usus est pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi: *Haud enim passus eram, quae nunc ab eo passus sum.* Et alibi: *Homines enim quae oculis cernunt, certiora ducunt, quam quorum veritas argumentis obscuris demonstranda est.* Damascius: *Isidorus vero*

λέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς 365 || ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμενα.

Ἄττα. προςφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύμ μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν . . . .

Ἀτταγᾶς. εἶδος ὀρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ ἕλεια χωρία καταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φησιν αὐτὸν ἔχειν Ἀριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτταγᾶς ἴτω, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. ἔστι δὲ ὁ ἀτταγᾶς κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ἐπὶ δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον.

Τὸν πηλὸν ὥςπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ.

Ἀτάκτημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτημα γενέσθαι περὶ τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἄτακτοι· ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περίεργοι καὶ παρὰ τὸ προςῆκον τι ποιοῦντες ἄτακτοι προςαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύρδην.

Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρασθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰςφέρει. ἀναινομένου δὲ δείσασα μή μιν κατείποι πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν προςδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς εὐνηθῆναί οἱ ἐθέλοντα. ὁ δὲ λόγον ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κα-

---

1. *ὅσον*] ὅσα B. E. 3. *ἅτε*] ἅτε C. ubi in marg. τὸ ἅτε ἐπιῤῥηματικῶς ψιλοῦται. 8. *Ἄττα γέρον*] Callimachi celeberrimum Epigr. I, 3—6. Anthol. Pal. VIII, 89. 10. *γενεῇ*] γένει A. B. V. C. E. Med. 12. σύ μοι Med. 14. *Ἀτταγᾶς νουμηνίᾳ*] Erasmus et Portus de *Attagae novilunio* nescio quo Suidam hic loqui existimantes immane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus est et mutilus, qui sic emendari et suppleri debet: Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ (subintellige συνέρχεται vel συνῆλθε). παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. Νουμηνίῳ recte legitur in uno MS. Paris. Est autem νουμήνιος nomen avis, quae attageni similis est. Hesychius: Νουμήνιος, ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγῇ. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum est de duobus hominibus malis et improbis, quorum alter alteri ob morum et ingenii similitudinem se adiungit. Diogenianus VIII, 18. Συνῆλθον ἀτταγᾶς τε (lege ἀτταγᾶς) καὶ νουμήνιος. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio usus est Laertius in Timone segm. 114. ubi vide quae notavit Menagius. *Küst.* νουμηνίῳ A. C. V. Ceterum Ἀταγᾶς Med., mox Ἀτταγάς. V. Lob. in Phryn. p. 117. sq. *ἐπὶ τῶν*] τῶν om. B. Lacuna in A. E. *V. 16. *ἕλεια*] In prioribus editt. male legitur λεῖα. *Küst.* Ipsum λεῖα A. B. *V. C. E. Supra λιμνιώδη Med. et *V. 17. *Ἀριστοφάνης*] Av. 250. Ubi Scholia horum partem praestant.

1. *κατάστικτος*] κατάστικτον B. E. Med. 4. *Τὸν πηλὸν*] Aristoph. Vesp. 257. 5. *ταγηνάριον*] Vid. Ταγήν. Du Cang. Gloss. Med. Inf. Gr. in Ταγινάρι et Append. I. *Hemst.* *Taginari* Belonio Observ. I, 9. Ἀττα(ο)γινάρι Sibthorp. apud Walpol. *Memoirs relating to Turkey* p. 262. *Gaisf.* Vide Choerob. p. 1186. 7. *Ἄτακτοι*] Ἄτακτ A. Ἄτακτος C. 10. *συμβολῆς* et *συμβολὴν* Med. 11. *τῆς — ποιήσαντες*] τοὺς — ποιήσαντας Hemsterhusius. Aliam viam infra Küsterus instituit: „*μὴ παρὰ — ποιήσαντες*] Scribe μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας: subintellige, οὕτω καλοῦσιν." Nunc comparatio Lexici Rhetorici p. 216. facit ut duplicem loci mendam perspiciamus. Primum enim illud ῥήτορες quod structuram misere perturbat, compendiario signo λέξεως ῥητορικῆς originem debet; *oi* nisi fallor fluxit ab ea sigla, qua σημείωσις indicari solet. Deinde oratio vocibus nonnullis post παρὰ defecta est, sic opinor integritati reddenda: [λέγονται] δὲ καὶ οἱ τῆς ἐν πολέμῳ σ. γ. μὴ παρὰ τῶν στρατηγῶν τάξιν λαβόντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες εἰκῇ καὶ φύρδην. 13. *Ἀταλάντη*] Haec et quae sequuntur sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 446. unde Suidas ea descripsit. Ceterum male hic Suidas Acasti uxorem Atalanten vocat, quae Astydamea appellata fuit, ut ex veteribus scriptoribus constat. Vide Apollodorum lib. III, 12. et enarratorem Comici in Nubes 1059. *Küst.* 15. *δείσασα μή μιν κατείπῃ*] δήσασα μή μην κατείποι A. κατείποι etiam C. *V. quod dedi. *ὑποφθάσασα*] ὑπόφθασα V. C. 16. *προςδιαβάλλει*] Malim προδιαβάλλει. *Küst.* Sic Portus. π(ο)ρ(ο)διαβάλλει A. πρὸς τὸν ἄνδρα Nicolaus. 17. *ὑφείσας*] ὑφεὶς potius scribendum est. *Küst.* Sic Portus. Contra ὑφείσας unus liber firmat in v. Ἄκαστος.

---

poeticis etiam operam dabat, non quantum viribus valebat, sed quantum eum studium invitabat. non autem valde illis afficiebatur, quippe quae animum non tangant, sed intra imaginationem et linguam consistant. *Ἄττα*. Vox, qua iunior seniorem compellat. *O bone senex, duae me feminae ad coniugium invitant: quarum altera et opibus et aetate mihi par est, altera vero aetate provectior. utrum melius? age igitur, consule mihi, utra uxor ducenda sit.* *Ἀτταγᾶς νουμ.* Proverbium [quod de duobus furibus dicitur.] *Ἀτταγᾶς*. Attagen, genus avis, quae in lacustribus et palustribus locis pascitur. quare Marathonem eam incolere dicit Aristophanes. illic enim avis ista frequens est. dicit igitur: attagen veniat, pratum Marathonium incolens. est autem attagen avis, quae pennas habet variis maculis distinctas. unde hoc de servis dicitur, qui notis compuncti sunt: quoniam ipsa avis illa notata est. *Lutum tanquam attagen ingressus conturbabis.* vulgo autem attagen ταγηνάριον vocatur. *Ἀτάκτημα*. Confusio. *Ne qua confusio in imperio orietur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curiosi, et qui praeter officium aliquid faciunt. Oratores vero sic etiam milites vocant, qui, cum proelium committitur, nullo ordine, sed temere et promiscue cum hoste congrediuntur. *Ἀταλάντη*. Atalante, Acasti uxor, Pelei amore capta cum Peleum de stupro solicitasset, nec persuadere ei potuisset, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, occupare illum statuit. itaque Peleum ad virum calumniatur, quasi stuprum ipsi voluisset offerre: qui uxoris calumniis motus insidias Peleo

τέστη πρὸς αὐτόν, ἐπικαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὢν διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τήν τε Ἰωλκὸν αἱρεῖ, καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σφάττει.

Ἀτάλαντον. ἴσον, παραπλήσιον.

Ἀταλὰ φρονέων. νήπια, ἁπαλά.

[**Ἀταλάριχος**, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασιλεὺς δὲ τῶν Γότθων.]

Ἀταλαίπωρον. ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν. Αἰλιανός· Εἴ τι τοῦ προτέρου λόγου
346 ὑγιὲς ἦν. ἀλλ' ἐκεῖνός γε ἀβασανίστῳ γραφῇ τε καὶ ἀταλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ διεσπαρμένος ἐς τὸ πλῆθος ἀλᾶται ἄλλως. ὁ δέ μοι ἀληθὴς ὤν. Καὶ Ἀταλαιπώρως, ῥᾳθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Ἀταλῇσιν. ἁπαλαῖς, νεογναῖς. Καὶ ἀταλόψυχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠιθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.

Ἄτταλος, βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμενοῦς· ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτός, πλοῦτος δὲ μόνον, ὃς μετὰ νοῦ μὲν καὶ τόλμης χειριζόμενος ἀληθῶς μεγάλην παρέχεται χρείαν πρὸς πᾶσαν ἐπιβολήν· ἄνευ δὲ τῶν προειρημένων τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίνεσθαι καὶ συλλήβδην ἀπωλείας. καὶ γὰρ φθόνους γεννᾷ καὶ ἐπιβουλάς, καὶ πρὸς διαφθορὰν σώματος καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπάς. ὀλίγαι δέ τινές εἰσι ψυχαὶ αἱ ταῦτα δυνάμεναι διωθεῖσθαι τῇ τοῦ πλούτου δυνάμει. ὁ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐπεβάλετο χρήσασθαι τοῖς χορηγίοις ἀλλ' ἢ πρὸς βασιλικὴν ἀνάκτησιν, οὗ μεῖζον οὐδὲ κάλλιον οὐδὲν οἷόντε ἐστὶν εἰπεῖν. ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς προειρημένης ἐπιβολῆς, οὐ μόνον διὰ τῆς εἰς τοὺς φίλους εὐεργεσίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιώσας ἔτη δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τούτων δὲ βασιλεύσας μ'

---

1. πρὸς αὐτὸν] μετ' αὐτοῦ B. E. 2. Τυνδαρίδας — ἐχθρὸν ὄντα] Τυνδαρίδα — ἐχθροὺς ὄντας C. 6. Ἀτάλαντον] Lex. Seg. p. 457. Glossa Homerica. 7. Ἀταλὰ φρονέων] Est phrasis Homerica Il. σ'. 567. *Küst.* 8. Glossam omissam *V. notavi, quippe et perperam collocatam et ex v. Ἀμαλασοῦνθα repetitam. Ἀμαλασούνθης] Ἀμαλσούνθης B. E. Tum βασιλέως Med. 10. Ἀταλαίπωρον. ἄπονον] Confer Etymologum. *Küst.* Lex. Seg. p. 457. Addit Gaisf. Schol. Thucyd. I,20. Ἀταλαίπωρος. ἀνεξέταστος. 13. ἐκεῖνος γὲ *V. ἐκεῖνός τε Edd. Eidem libro debetur accessio vocum τε καί, quarum defectu misere hiabat sententia. 15. ὢν] ὢ (sic; σ superscr.) A. Om. V. C. 16. Ἀταλαιπώρως] Lex. Seg. p. 457. 17. Δαναΐσιν] Δαναοῖσιν (ς superscr.) B. *V. C. E. Aristoph. fr. ed. Dind. 250. qui malebat διέκειτο. Interpres *tractabatur.* 20. Ἀταλῇσιν] Hom. Il. ύ. 222. Cf. Zon. p. 334. et Lex. Seg. p. 458,1. 21. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXIII. pr. Anthol. Pal. V, 297. Repetiti versus sub v. Ἠίθεος.

3. ἔχρησε Med. Quae subsequebatur glossa, Ἀττάλεια (Ἀτάλεια A.). Ἰταλία δέ (δέ om. B. E.), delevi cum V. C. Habet A. in marg. Cf. Zon. p. 334. 4. Ἄτταλος] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 101. 102. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Polyb. XVIII,24. „Strabo Attalum regem I. Attali fratris Philetaeri filium facit: Vell. Pat. I. p. 8. Eumenem, qui Attalo I. successit, fratrem eius vocat. Sed Strabo XIII. successionem regum Pergami accurate exsequens ex Attalo I. natum Eumenem et alios duos; Attalum etiam successisse et tutorem Attali, filii Eumenis, fuisse dicit." *Reines.* De rebus Attalorum omnino comparandi Clinton. III. p. 400. sqq. et Mansonis disputatio p. 381. sqq. 5. πρὸς] εἰς B. E. 6. μόνον] μόνος B. E. 7. ὡς ἀληθῶς Polyb. 8. ἐπιβολήν] ἐπιβουλήν B. E. 11. καὶ ἐπιβουλάς neglexit vulg. διαφορὰν B. V. E. Mox σωμάτων καὶ ψ. μεγίστας Polyb. 14. ἐπεβάλλετο] ἐπεβάλετο A. B. E. *V. 15. ἀνάκτησιν] ἀγανάκτησιν B. E. ἀλλὰ πρὸς βασιλείας κατάκτησιν, οὗ μεῖζον ἢ κ. Constant. Mox οὐδὲν om. V. 17. ἐνεστήσατο] ἀνεστήσατο V. 20. βασιλεύσας γὰρ] Leg. βιώσας γὰρ ἔτη, eiecto βασιλεύσας: regnavit enim annos 44. Attalus Philadelphus, rex Pergami, vixit ann. 81. Lucian. Macrob. c. 11. *Reines.* In Excerptis Constantini τυχὼν δὲ τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ βιώσας ἔτη β' πρὸς τοῖς ό, τούτων δὲ βασιλεύσας κτλ. 21. βασιλεύων *V.

---

comparat. sed Peleus re intellecta bellum Acasto infert, ascitis in auxilium suum Tyndaridis atque Iasone, qui Acasto quidem infensus, Peleo autem per expeditionis Argonauticae societatem erat iunctissimus. horum auxilio Peleus expugnata Iolco Acasti uxorem necavit. **Ἀτάλαντον.** Aequale, simile. **Ἀταλὰ φρονέων.** Qui puerilia sapit. [**Ἀταλάριχος.** Atalarichus, filius Amalasunthae, rex Gotthorum.] **Ἀταλαίπωρον.** Laboris et molestiae expers. vel quod ex tempore et praeter demonstrationem dicitur. vel facile et manifestum. Aelianus: *Si quid prior rumor veri habuit. at ille quidem inconsiderata scriptione et rumoribus veri parum curiosis in vulgus sparsus temere vagatur. qui autem verus esse mihi videtur.* Et Ἀταλαιπώρως, segniter, negligenter. Aristophanes *Danaidibus: Tam negligenter poesis ab illis tractabatur.* **Ἀταλῇσιν.** Teneris, recens natis. Et Ἀταλόψυχος, teneram habens animam. In Epigrammate: *Adolescentibus amor non est aeque molestus, ac nobis feminis tenerrimae indolis.* **Ἄτταλος.** Attalus, rex, frater Eumenis, cui nullum ad spem regni subsidium praeter divitias fortuna dederat. hae si cum prudentia et audacia administrentur, maximas ad omnem conatum afferunt utilitates; sin secus, gravium malorum ac postremo interitus causa plerisque esse solent. nam et invidiam et insidias pariunt, et ad corporis animique perniciem maxima habent momenta. ac paucissima ingenia reperias, quae divitiarum adminiculo huiusmodi mala propulsare queant. ille vero nullius rei causa quam ad regnum sibi comparandum opibus uti instituit: quo nihil maius aut illustrius dici potest. atque id primum aggressus est, non modo liberalitate et gratia erga amicos, sed etiam auxilio rei militaris. cum autem vixisset annos LXXII

καὶ δ', σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότατα πρὸς γυναῖκα καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τὴν πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ οὕτως ἡρμόσατο τὴν ἀρχήν, ὡς παισὶ παίδων ἀστασίαστον παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν.

Οὗτος ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν πρῶτον ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ πράξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασιλείαν.

Ὅτι Ἄτταλος ὁ Ἀπολλωνίας ἀνὴρ βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας, ἥτις χρηστηριαζομένη Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη·

Θάρσει, Ταυρόκερως, ἕξεις βασιληΐδα τιμήν,
καὶ παίδων παῖδες· τούτων γε μὲν οὐκέτι
παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. Σοφοκλῆς·

Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων.

Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

Ἀταμίευτον. ἀδιοίκητον καὶ ἀφύλακτον, ἤτοι οὗπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ.

Ἀτάρ. καὶ δή, ἢ πλήν, ἅτε δή, ἢ ὅμως, ἢ ἀντὶ τοῦ δέ.

Ἀτάρβητος. ἄφοβος. ἄτρομος. Καὶ Ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ·

Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

Ἀτὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

Ἀταρνεύς. πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. Καὶ Ἀταρνείτης.

Ἀτὰρ οὖν. διὰ τοῦτο οὖν.

Ἀτὰρ ὥς. εἶτα δή, ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα, ἁμαρτωλά. Καὶ Ἀτασθαλία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μέν, εἰ παρείκοι, ἐξελεῖν τὸ ἔθνος· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ συντρίψας γε παῦσαι τῆς ἄγαν ἀτασθαλίας. Καὶ Ἀτάσθαλον, ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεχωρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Ἀτασθαλία. ἡ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεωστὶ καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητος καὶ

---

1. σεμνότατα] σεμνότητα A. 2. γυναῖκας] γυναῖκα dedi cum *V. E. et Excerptis. 3. π. τοὺς συμμ. Polyb. 7. Οὗτος ὁ] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 169. unde Suidas ea descripsit. Küst. Polyb. XXXII, 23, 8. Hanc particulam ignorabat Parisinus ap. Brequignium p. 15. 8. πρῶτον μὲν] μὲν om. A. B. V. E. 11. Ὅτι Ἄτταλος] Errasse hic Suidam, et Attalum avum cum nepote confudisse monuit ὁ πολυμαθέστατος Reinesius Var. Lect. lib. III. p. 368. quem vide. Küst. Ἀπολλωνίας] Haec a Plutarcho in libello *de fraterno amore* p. 480. vocatur Ἀπολλωνὶς Κυζικηνή. ut Reinesius loco laudato monuit. Küst. Vide v. Ἀπολλωνιάς. 15. Ταυρόκερως] Pausanias in Phocicis p. 636. Παῖδα δὲ εἶπε ταύρου τὸν ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον καὶ Ταυρόκερων προσείρηκε τὸ χρηστήριον. Respexit Pausanias ad hoc ipsum oraculum, quod Suidas hoc loco adducit. Küst. Easdem oraculi voces protulit Diodorus in Vatic. XXXIV, 8. 18. Σοφοκλῆς] Aiac. 558. sq. Vid. v. Κούφη. 19. πνεύμασι Edd.

1. ἤτοι] ἢ A. B. C. V. E. cum Lex. Seg. p. 458. ubi sunt omissa καὶ ἀφύλακτον (quod agnoscit cum Zon. p. 335. Hesychius) et ἤτοι. 4. Ἀτάρ] Hanc gl. delevit Kusterus, confirmant Lex. Seg. p. 458. et Schol. Platon. p. 358. 6. Ἀτάρβητος] Lex. Seg. p. 458. ἄτρομος] ἀτρέμας male Zon. p. 330. 7. Eadem Zon. p. 338. παρὰ Σοφοκλεῖ] In Aiac. 197. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα ὁρμᾶται. Itaque his ponendum ἀτάρβητα. 9. Ἀτὰρ δέ] Lex. Seg. p. 458. Sine dubio scribendum ἀτὰρ δή, quod firmarunt Elmsl. in E. Bacch. 516. et Iacobs. in Aelian. I, 59. Hesychius sane: Ἀτὰρ δέ. πλήν, ὅμως δέ. Verum ille hic in genere glossarum perturbatissimus est: ut quae supra posuit, Ἀτὰρ δή. ἐὰν δήποτε, τί οὖν, καὶ δή, ἤδη. Ἀτὰρ ἄνποτε. ἐὰν δήποτε: sic mihi videntur esse refingenda, Ἀτάρ. ἅτε (sive ἄγε) δή, τί οὖν, καὶ δή, δέ. Ἀτὰρ ἄνποτε. ἐὰν δήποτε. Cf. Zon. p. 338. Sequentem gl. Ἀτάρμυκτον. τὸ ἄφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον. Εὐφορίων· Ἀτάρμυκτον τρέπεν ὄμμα, omiserunt A. B. C. E. quippe sumptam ex Etym. M. p. 162. sive Zon. p. 336. 10. Ἀταρνεύς] Lex. Seg. p. 458. et Zon. p. 329. om. καὶ Ἀταρνείτης. Cf. v. Ἑρμίας. 12. Ἀτὰρ οὖν] Lex. Seg. p. 458. et Hesychius. 13. Ἀτὰρ ὥς] Lex. Seg. p. 458. Hanc glossam opinor nihil nisi superioris esse depravationem. 14. Ἀτάσθαλα] Lex. Seg. p. 458. 15. Ὁ δὲ] Fragmentum in v. Παρείκοι repetitum a Dione Reimarus in LXVIII, 10. abiudicavit, item alterum quod extat in v. Ἐξυβρίζοντα. Τραϊανός] Τρωϊνὸς A. παρείκοι] παρέκειτο C. 16. παύσας B. 18. Γυναικῶν δὲ] Haec sunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῖνος. Küst. Fr. 45. sive Ed. Nieb. p. 99. sq.

---

regnasset autem XLIV. singulari modestia et gravitate cum uxore et liberis vixit, et sociis omnibus atque amicis fidem praestitit; postremo rebus praeclarissimis est immortuus. idem regnum ita stabilivit, ut pacatam eius possessionem ad nepotes transmiserit. † Hic Attalus regno potitus primum animi sui et industriae specimen edidit, Ariarathe in regnum restituto. † Attalus, Apolloniae maritus, Asiae rex, morte sua fidem fecit Oraculo, quod Attalo maiori redditum erat: *Bono sis animo Tauricornis: regio honore potieris cum tuis nepotibus; non item horum filii.* Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles, ubi Aiax ad filium suum: *Cresce lenibus educatus ventis, teneramque molliter erige aetatem.* significat etiam saliens. Ἀταμιεύτον. Quod non bene dispensatur, neque custoditur: vel quod non habet cellam penuariam. sic etiam dicitur quod paratum est et in promptu. Ἀτάρ. Tum vero, sed, atqui, verumtamen, autem. Ἀτάρβητος. Imperterritus, intrepidus. Et Ἀταρβήτως, secure, apud Sophoclem: *Inimicorum vero petulantia audacter procedit.* Ἀτὰρ δέ. Verumtamen. Ἀταρνεύς. Oppidulum e regione Lesbi situm. Et civis Atarnites. Ἀτὰρ οὖν. Idcirco sane. Ἀτὰρ ὥς. Deinde vero, tamen. Ἀτάσθαλα. Iniusta, impia. Et Ἀτασθαλία. *Traianus vero statuit quidem, si fieri posset, gentem illam exscindere; sin secus, cladibus vires eius atterere, nimiamque improbitatem compescere.* Et Ἀτάσθαλον, iniustum, iniquum. Eunapius. *Feminarum vero stupra et adolescentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate et exemplo suo effecerat.* Ἀτασθαλία. Amentia. *Quidam militum recens conscriptorum iuvenili amentia et temeritate impulsus*

ἀτασθαλίας ἐπιθυμεῖ τῶν ἄρτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Σερουήλιος πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ἐθρασύνετο κατὰ τοῦ Παύλου.

Ἀταυρώτη. ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ διὰ τοῦτο ἀταυρώτη, ἡ ἁγνή, ἡ ἄζευκτος γάμου καὶ ἀζυγής. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα καὶ ζυγία καὶ γαμηλία. ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς.

Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἄτε. ὡς ἄν.

Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν· ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανείς.

ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής, ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. ἀτελεύτητος δέ, δυςαξίωτος, δυςπαράκλητος, ἀμείλιχος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκος ἄτεγκτος ὢν καὶ στεῤῥός, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιαροῖς ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αὖθις· Λίθους τῶν ποδῶν [ἐξαρτήσαντες ἔῤῥιψαν εἰς τὸ πέλαγος ἀτέγκτως καὶ ἀφειδῶς. Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν, ἀβρόχοις. Αἰλιανός· Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. Καὶ Ἀτέγκτως, ἐσχάτως. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἱέρειαι ἐπειρῶντο αὐτὸν πραΰνειν, καὶ ἀντέχειν τῆς ὁρμῆς. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως διακειμένου, τῶν μὲν ἀποῤῥήτων καὶ ‖ ἃ μὴ ἰδεῖν λῷον 308 *ἦν, τούτων οὐκ ἐκοινώνουν οἱ· τῶν δὲ πρώτων, καὶ ἐξ ὧν οὔτε τοῖς θεασαμένοις οὔτε τοῖς δείξασιν ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινόν, παρεῖχόν οἱ βλέπειν ταῦτα. Καὶ αὖθις· Ἱκανὰ πείθειν καὶ δυςωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμείλικτος, καὶ οἱ ἐπέτατ-*

---

4. *Ἀταυρώτη*] Ex Scholio in eum locum, qui mox ascribitur, Aristoph. Lysist. 217. Cf. Zon. p. 334. 6. *ἄζευκτος*] *ἀγεύστος* *Burn.* Repugnat Schol., a quo recte absunt *καὶ διὰ τοῦτο ἀτ. ἡ ἁγνή.* Mox ad perspicuitatem praestat, *καὶ βοῶπις Ἥρα ἡ καὶ ζ.* 7. *καὶ ζυγία*] Vide Stanleium in Aeschyli Agamemn. 65. *Küst.* *ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς*] Haec verba puto esse transposita, et collocari debere post verba illa *τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Küst.* 8. *κατωφερεῖς*] *καταφέρεις* A. B. E. 9. *οἴκαδ'* A. B. C. *V. Med. 10. *Ἄτε*] Lex. Seg. p. 458. 11. *Ἄτεγκτος*] Lex. Seg. p. 458. et Arsenius p. 82. Formulam illam Aeschyleam esse docet Phrynichus Seg. p. 6. Non contemnenda praebet Theognostus Cram. p. 81. *ἄτεγκτος ὁ σκληρός· τὸ γὰρ βρέχω τοῦ τέγγω διαφέρειν φησὶν Αἔτιος ὁ ἰατρός· βρέχεται μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἢ ὁ λίθος, ἤγουν τὸ τῆς ἐπιφανείας, τέγγεται δὲ ὁ σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον, ἤγουν τὸ εἰς βάθος χωρεῖν.* 12. *μήτε προσιέμενος*] *μηδὲ ἱέμενος* Arsen., ac *μηδὲ* cum Lex. 13. *ὡς ἡ*] Opinor *ὡς ἡ.* 14. *βρέχεσθαι*] *διαβρέχεσθαι* Lex. Seg. et Arsen. *ἀναβρέχεσθαι* C. sine spiritu. *Σοφοκλῆς*] Apud Sophoclem Oedip. Tyr. 336. versus hic recte sic scriptus est: *Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ. Küst.* *ἀλλ' ὅδ'* Med. Küst. Scripsi *κἀτελεύτητος*: *καὶ ἀτελεύτητος* Edd. *φανείς* recidit fere ad *φανεῖ.* 18. *Ὁ δὲ Μάρκος*] Haec sunt verba Dionys. Halicarnass. lib. VIII. (c. 45.) p. 516. *Küst.* Lege *Μάρκιος.*

2. *ἐπὶ*] *καὶ* V. C. 5. *Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις*] Probo coniecturam Porti, qui locum hunc sic legendum et supplendum putat: *Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. ἀβρόχοις. Küst.* Probat quod improbum est Küsterus. Scribendum: *Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δακρύουσι, μήτε ἱδροῦσι. ἀβρόχοις.* Hesych. *Ἄτεγκτος. ὁ μήτε δακρύων, μήτε ἱδρῶν. ἀνένδοτος. καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει.* Ubi notanda vox *ἀνένδοτος.* Suidas: *Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς. ἀνελεήμονας δέ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον. Toup.* II. p. 491. Recte: quamquam et Schol. Luciani Alex. 25. refragatur, et *ἱδρῶσι* satis defendi potest. 6. *ἀβρόχοις*] *ἀτέγκτοις* B. E. *Οἰκτόν γε*] Toupius *ἐς οἰκτόν γε*, deinde *ὡς καὶ πάντας. Εἰς οἰκτόν γε* Ruhnkenius in Tim. p. 248. 7. *ἐμβαλοῦσα*] *ἐμβαλοῦσαι* C. V. E. Tum *πάντας* om. E. Non ineptum *πάντως*, quo probato praegressorum tollitur emendatio. 12. *πρώτων* quo valeat non intelligo: nam elementa vix crediderim hoc verborum contextu fuisse significata. Malim *ῥητῶν.* 15. *Ἱκανὰ πείθειν*] Ex Damascio. Vide infra v. *Ἐπίκτητος*, et Küster. ibid. *Toup.* MS. Illinc expulsis *ταύτας ἐχόντων* videtur recipiendum *τῶν ψυχῶν τὰς . . . ἀτεράμονας*: non enim adducor ut Damascio putidam ascribam orationem, *ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων.* 17. *Ἦν δὲ ἄτεγκτος*] Integrum locum Aeliani, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. *Μέλητος. Küst.* Inde locus noster expoliendus.

---

panes concupiscit. Aelianus: *Servilius autem multa et iniusta facinora in Paulum ausus est.* *Ἀταυρώτη.* Casta, nullum virum passa. *ταῦρος* enim significat membrum genitale viri, quia tauri in venerem proclives sunt. Ideo *ἀταυρώτη* dicitur virgo casta et coniugii expers, atque Iuno dicitur *βοῶπις*, ut quae coniugii sit dea tutelaris. *Domi vero illibata virginitate vivam.* *Ἄτε.* Utpote. *Ἄτεγκτος ἄνθρ.* Homo, qui nullis consolationibus mitigari potest, neque molliri se patitur, sed durus est ut saxum vel aliud quid durum: ita ut nec aqua rigari possit. Sophocles: *Tune vero durus adeo et inexorabilis perseverabis?* *ἄτεγκτος* hic significat eum, qui nulla miseratione movetur, qui lacrimarum expers est: *τέγγειν* enim significat rigare. *ἀτελεύτητος* vero, qui difficulter exoratur, adhortationibus inaccessus, immitis. Et alibi: *Marcius autem, quamvis esset natura rigidus et durus, ita ut omnibus malis resistere posset, tunc tamen humani quid passus est, et affectibus succubuit.* Alibi: *Cum lapides pedibus eorum alligassent, eos in mare crudeliter et inhumaniter praecipitarunt.* *Ἀτέγκτοις*, qui abhorrent ab lacrimis et sudoribus, rigidis. Aelianus: *Omnibus vero tantam miserationem et lacrimarum cupiditatem iniecit, ut etiam duros et rigidos perculeret.* Et *Ἀτέγκτως*, extreme. *Et primo quidem sacerdotes eum placare et a proposito absterrere conabantur. sed cum truculentus immotusque in sententia persisteret, arcana quidem sacra, et quae videre nefas erat, non ostendunt; prima tamen initiorum, ex quibus neque videntibus nec monstrantibus mali quicquam nasci poterat, ipsi dabant inspicienda.* Et alibi: *Talia ut animos illorum movere et flectere possent, qui non penitus essent rigidi et inexorabiles.* Aelianus: *Puer autem ille fuit inexorabilis, nec poterat ullis blanditiis flecti, eique*

τεν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων. Ἀτέγκτου. Ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

Ἅτε δή. ὡς δή.

Ἀτέκμαρτον. ἀτελείωτον, ἀκαταστόχαστον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος
ἀτέκμαρτος.

οἷον, σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· περὶ τοῦ Τελέου φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προςδοκηθείσης. ἀκατανοήτου.

Ἀτεκνία. ἡ λήθη. Δαβίδ· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. ὡς διὰ τῶν τέκνων φυλαττομένης τῆς μνήμης.

Ἀτεκνῶ. αἰτιατικῇ.

Ἀτέλεστος. ἀμύητος, βέβηλος, ἀνοργίαστος, τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηρίων τελουμένων τοῖν Θεοῖν, ἀτέλεστος μὲν ἄνθρωπος, ἀνόσιος δὲ οὐκ ἐβουλήθη μυηθῆναι κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλὰ δοῦναι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῦς ἀῤῥωστήματι χάριν. καὶ ἐπί τινος ἀνελθὼν λίθου ἑώρα τὰ γινόμενα. ἐκ γάρ τοι τοῦ λίθου κατώλισθε, καὶ βιαίᾳ τῇ πληγῇ περιπεσὼν ἀπέθανεν.

Ἀττέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἀτελεύτητον. ἀτελείωτον.

Ἀτέλεια. ἀλειτουργησία.

Ἀτελῆ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα.

Ἀτενές. εὐθύ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προςεχῶς.

Ἄτερ. ἐκτός, χωρίς. Καὶ Ἄτερα, θάτερα.

Ἀτέραμνον. σκληρόν, δυσμετάβλητον. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἑνικὸν ἀτεράμων,

---

1. τῶν ἐσχάτων] ἐσχάτων vulg. 2. Ἀλλ' ἦν τῆς] Haec sunt verba Philostrati de Claudio Imperatore, quae leguntur apud Photium p. 1024, 39. *Küst.* Sic ἀτύφου μοίρας infra in Ἀτυφία. *Hemst.* Integrum locum praestat v. Κωμάσαι. 4. Ἅτε δή] Lex. Seg. p. 458. 5. Ἀτέκμαρτον] Lex. Seg. p. 458. partim Zon. p. 336. 7. Ἄνθρωπος] Apud Aristoph. Av. 169. locus iste recte sic legitur et distinguitur: Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος Ἀτέκμαρτος. *Küst.* 9. ἐμφαίνων] ἐκφαίνων ... 10. Τελείου] Τελέου A. B. E. C. V. Εὐνάπιος] P. 473. Boisson. 48. ed. Nieb. Unde refingendum et initio τῷ μὲν δὴ et sub finem προςδοκηθεὶς, item accedant καὶ χωρήσειν post προβήσεσθαι. 13. ἀτεκμάρτου τύχης] Dion. Halic. p. 343. Toup. ... Adde Plat. Legg. I. p. 638. A. 15. Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expositionem vocis ἀτεκνία Suidas hausit ex Theodoreto in Psalm. XXXIV, 12. p. 527. *Küst.* ἡ ἀπαιδία καὶ ἡ λήθη Zon. p. 334. 18. Om. vulg. Siletur *V.

1. Αἰλιανός] Vid. in Ἐξεφοίτα, quod et ipsum ab Aeliano sumptum videtur. *Hemst.* Similem orationem Aeliani servavit v. Ἀμ... 2. ἀνθρώποις] ἄνθρωπος V. Id quidem recte opinor praetulimus; sed desiderantur etiam nonnulla cum voce ἀτέλεστος coniungenda. Neque dubito quin pars quaedam orationis mediae perierit, cum praesertim μὲν et δὲ talem fere sententiam flagitare videantur: *homo tam ad publicas res temerarius quam religionum et sacrorum contemptor.* Paulo supra τοῖν Θεοῖν correxit Valckenarium praeter fidem tradidit Gaisf. 4. δοῦναι πολυπραγμοσύνης] Lego, ἀλλὰ δοῦναι δίκην πολυπραγμοσύνης, δυστυχοῦς ἀῤῥωστήματος χάριν. Sed vid. v. Ἀκόλαστον et Aristoph. Thesm. 472. *Toup. MS.* 5. ἀῤῥωστήματος χάριν] Haec verba obscura sunt; quae fortasse a mala manu accesserunt. *Küst.* ἀῤῥωστήματι A. C. V. Ordo verborum videtur esse, δοῦναι χάριν ἀῤῥωστήματι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῖς. *To gratify the infirmity of an unhappy curiosity. Gaisf.* 6. γινόμενα] γινόμενα A. B. C. E. Med. ἐκ γάρ τοι] Haec cum superioribus non satis cohaerent. 8. Ἀττέλεβος] Vid. in Hesych. Nahum III, 17. ἀττέλαβος. Sed recte MS. Vat. ἀττέλεβος. *Toup.* Lex. Seg. p. 460. ἀτέλεβος Zon. p. 330. 9. Ἀτελεύτητον] Hom. Il. α. 527. Lex. Seg. p. 458. 10. Ἀτέλεια] Zon. p. 334. Lex. Seg. p. 458. et Hesychius ab Hemsterhusio castigatus. ... re post Wolf. Prolegom. ad Demosth. Leptin. p. LXXI. satis est attulisse Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 93. II. p. 75. sqq. ... τουργησία dixit Strabo XIII. p. 595. 11. Ἀτελῆ] Lex. Seg. p. 458. Glossam olim repetebant sub v. Πολυτελῆ. 13. Ἀτενές] Zon. p. 338. In ἀφελῶς desinit Lex. Seg. p. 458. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 53. qui varios scriptorum locos circumspexit ab Suida ut opinabatur explicatos. 15. Post hanc gl. cum A. *V. C. delevi: Ἀτενίζω. αἰτιατικῇ. ἐνατενίζω δὲ δοτικῇ. Gaisfordus: „Exempla dedit Toupius in Schol. Theocrit. X, 18." 16. Ἄτερ] Lex. Seg. p. 458. In fine delevit Küsterus καὶ ἐκ θάτερα: quae verba Gaisfordus Suidam putabat ex gl. Lex. Seg. corrupisse Ἄτερα. ἄλλα. Nihil equidem corruptionis intelligo, dum καὶ removeatur. Nam cum explicatio per se verissima sit (v. Buttm. Gramm. I. p. 121.), tum aetatis inclinatae mos ... formam θάτερος non sine mendis gravioribus vertit: velut ipsum θάτερος Theophrastus de ventis s. 54. θατέραν Plutarch. Pyrrh. 22. sibi indulserunt. 18. Ἀτέραμνον] Odyss. ψ'. 167. Lex. Seg. p. 459. De qua voce paucula Ruhnken. in Tim. p. 156. sq. et Tittm. in Zon. p. 331. Adde v. Τέραμνον. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι] Sensus est, secundum Atticos dicendum esse ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. *Küst.* Lex. Seg. p. 459. cf. Zon. p. 330.

---

gravissima et cum extremis periculis coniuncta imperabat. Ἀτέγκτου. *Sed erat agrestis et truculenti ingenii homo.* Ἅτε δή. Utpote. Ἀτέκμαρτον. Obscurum, quod nulla coniectura deprehenditur. Aristophanes *Avibus: Homo inconstans, huc illuc volans, indeprehensus.* id est, ex cuius volatu nullum augurium capi potest. de Telea haec dicit. Eunapius: *Quae belli moles propter nobilitatem gentium in societatem coeuntium et magnitudinem apparatus ad ingentem calamitatum varietatem et incertos fortunae casus progressura videbatur.* Ἀτεκνία. Oblivio. David: *Reddiderunt mihi mala pro bonis, et oblivionem animae meae.* quasi per liberos memoria conservaretur. Ἀτεκνῶ. Ἀτέλεστος. Non initiatus, profanus, orgiorum expers, qui initia non celebravit. Aelianus: *Cum Dearum mysteria celebrarentur, homo quidam non initiatus et impius, secundum leges initiari recusans, morbo maluit curiositatis miserae indulgere: cum enim in saxum quoddam ascendisset, et quae fierent spectaret, et saxo illo decidit, et gravi vulnere accepto mortuus est.* Ἀττέλεβος. Locusta quaedam. Ἀτελεύτητον. Imperfectum. Ἀτέλεια. Immunitas a publicis muneribus. Ἀτελῆ. Non sumptuosa. ut πολυτελῆ, sumptuosa. Ἀτενές. Rectum, continuum, omnino, universe, confestim, valde, vehementer, simpliciter, vel valde attente. Ἄτερ. Extra, praeter. Ἄτερα. Alteram partem. Ἀτέραμνον. Durum, quod non facile mutatur. dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. et singularis ἀτεράμων, ...

οὐχὶ ἀτέραμνος. Καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι.

Καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόνητος, σκληρός. Αἰλιανός· 340 Ὁ δὲ ἀτεράμων ὢν ἀπεώσατο ἄρα τὸ δῶρον. — Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχήν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσιν λόγοις.

Ἀτεράμων. λίαν σκληρός, μὴ τειρόμενος, ἀνένδοτος. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγονται, οἷον οὐχ ἁπαλά.

Ἀτερμάτιστος. ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος.

Ἄτερος. ὁ ἕτερος. Καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. — Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἅτερος ἀπεῖπεν ἅπασι μὴ διδόναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀτέχνοις. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. Καὶ Ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Δεῖται τοῦ Θεοῦ συμβουλὴν ἀτεχνῶς ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Ἀτεχνῶς, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς· οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. ἢ ἀντὶ τοῦ τελείως, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθάπαξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. οὕτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν ἀτεχνῶς τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Καὶ αὖθις·

Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς,
οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως, οἷον ἀδόλως· τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους. Ὅμηρος·

Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
τεχνήεντες ἔχυντο.

---

2. Ἀχαρνεῦσιν] V. 181. 3. Μαραθωνομάχοι] Μαραθωνομάχαι B. E. Lex. Seg. Tum σφενδάμινοι E. 4. Ἀτεράμων] ἀκαταπόνητος etiam Lex. Seg. et Schol. Platon. p. 454. Vid. Ruhnk. l. l. 6. Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτ.] Haec sunt verba Damascii de Olympo philosopho: ut discimus ex ipso Suida v. Ὄλυμπος. Küst. Photius p. 1036. Toup. 7. ἐπείθετο] ἐπίθετο A. ἐτέγγετο Ruhnkenius, quem fefellit πεῖθειν in oratione simillima positum v. Ἐπίκτητος. καὶ statim om. B. E. 9. Ἀτεράμων. λίαν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. l. l. 12. Ἀτερμάτιστος] Sic habent MSS. Pariss. cuius loco in prioribus editt. legitur ἀτερμάτιος, quod manifeste corruptum est. Sed nec lectionem codicum MSS. probo, quoniam existimo scribendum potius esse ἀνερμάτιστος, eamque vocem suo loco reddendam. Significat autem ἀνερμάτιστο, non saburratus, et proprie de navibus dicitur, ut ex vulgatis lexicis constat. Eundem hoc loco sensum habet vox ἀβέβαιος, quoniam naves non saburratae et iusto pondere vacuae vago et incerto motu huc illuc feruntur. Ἀθεμελίωτος quoque voci ἀνερμάτιστος interpretationis loco optime iungi potest, quoniam θεμέλιος in veteribus glossis saburra exponitur. Hinc ἀθεμελίωτος idem omnino significat, quod ἀνερμάτιστος, i. e. non saburratus. Küst. Notandum primo Suidam supra in sua serie habere hanc v. Ἀνερμάτιστον, et explicare eam per ἀστήρικτον, uti etiam Hesych. Ἀνερμάτιστα. ἀστήρικτα, quare iam suo loco eam reddi non posse. Secundo Hesychium etiam totidem verbis Ἀνερμάτιστος exponere ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος, et quidem suo ordine. Unde nullus dubito sanam esse vocem Ἀτερμάτιστον, quae eam significationem, quam lexicographi ei tribuunt, facile etiam admittit. Observari enim debet vocem τέρμα non tantum designare extremum in longitudine, verum etiam extremum in profunditate, sive infimum, pedem, et fundamentum alicuius rei: e. g. in monte τέρμα est infimum montis, pes, radices. Ipse Suidas infra v. Τέρμα, εἰς τρία, inquit, διῄρηται τὸ ὄρος. εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. καὶ ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. Iam ἀπὸ τοῦ τέρμα est τερματίζεσθαι et ἀτερμάτιστος, quod notat, fundamento, basi, pede destitutum, h. e. infirmum, non fundatum, ut recte exponunt Suidas et Hesychius. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 145. assentiente Albertio. Küsteri iudicium merito probant Wesselingius in Diod. XIX, 1. et Schneiderus in Lex. Gr. Scilicet in vitiosa scriptorum exempla vetus quidam inciderat grammaticus, unde pendent Suidas, Zon. p. 330. et Lex. Seg. p. 459. 13. Ἄτερος. ὁ ἕτερος] Vide Thomam Magistrum. Küst. 14. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 7. p. 103. Küst. 15. Post πολεμίοις cum V. C. delevi glossam. Ἀτευκτῶ. γενικῇ. ἀποτυγχάνω. 16. πανούργοις] ἀπανούργοις Lex. Seg. p. 459. Nihil mutat Zon. p. 330. Καὶ Ἀτέχνως, βαρυτόνως] Huc spectant verba Ammonii: Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ βαρύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς, τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδήλως (scribe ἀδόλως,) καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς. Vide etiam Scholiastam Aristophanis in Plut. 109. cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Adde Schol. Ran. 106. Timaeum cum annotatione Ruhnkenii p. 52. Lex. Seg. p. 459.

2. ἀληθῶς] ἀληθῶς ἢ φανερῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, ἀδόλως E. qui his similia omittit infra. Hinc etiam fluxit gl. Τέχνη, iam expulsa. 7. περισσοῦ] περιττοῦ E. 9. Πλάτων] Vid. Schol. Euthyphr. p. 326. 12. Οὐκ ἂν] Versus ex Aristoph. Nub. 424. ubi Οὐδ' ἄν. Invertendus etiam ordo vocabulorum τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς. 15. Ὅμηρος] Il. θ'. 297. Küst. Immo Od. θ'. 296.

ἀτέραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμονα, non ἀτέραμνα. Aristophanes Acharnensibus: *Duri, Marathonomachae, acerni.* Et Ἀτεράμων, indomitus, durus. Aelianus: *Ille vero cum esset durus, donum recusavit.* ┼ *Nullus autem erat adeo durus et animo barbaro praeditus, quin verbis ex sacro illius ore fluentibus flecteretur et demulceretur.* Ἀτεράμων. Valde durus, qui domari non potest, qui nullis precibus cedit. proprie vero ita appellantur legumina, quae non facile coquuntur, nec tenera sunt. Ἀτερμάτιστος. Incertus, fundamento carens. Ἄτερος. Alter. *Et horum virorum alter.* ┼ *Iulianus vero, legatorum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam hostibus darent.* Ἀτέχνοις. Astutis, vel imperitis. Et Ἀτέχνως, cum accentu gravi, significat, sine arte, imperite, negligenter. ἀτεχνῶς vero, cum circumflexo, vere. τέχνη enim dolum significat. *Rogat Deum, ut consilium vere pium ipsi det, doceatque quid sit faciendum.* Ἀτεχνῶς, cum circumflexo, vere, simpliciter, sine versutia, perspicue, firmiter, constanter, manifeste. dictum quasi ἀτενῶς, redundante littera χ. vel significat perfecte, vehementer, semel, omnino. sic Plato. *Aristotelis beatitudine omnino fruens.* Et alibi: *Non colloquar omnino cum aliis, ne in occursu quidem.* vel ἀτεχνῶς, prorsus, omnino, absque dolo. τέχνας enim dolos vocabant. Homerus: *Vincula vere dolosa eos circumdabant.*

Ἄττει. ὁρμᾷ, βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄττω ἀπὸ τοῦ ἀίσσω, ἀίττω, ἄττω.

Ἄτη. ἡ βλάβη. Ὅμηρος·

> Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο.

ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς εἷλε τὴν Ἄτην,

> ἣ κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

Ἄτη δὲ ὁ Διάβολος, ὁ ἀντικείμενος. Σοφοκλῆς·

> Ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
> μήτηρ ὡς εἴ τις πιστή,
> μὴ τίκτειν ἄτην ἄταις.

καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

> Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δέ νιν
> δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
> ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ.

Ἀττήλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμών.

Ἀτημελία. ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀμέλεια. Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει, καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ μεγίστου ἐρύματος οἰκοδομία. Καὶ Ἀτημελήτους, ἀπρονοήτους, λίαν ἠμελημένους.

Ἀτηρότατον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι ἀτηρίας. Καὶ Ἀτηρόν. Ἀριστοφάνης·

> Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακόν;

Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν.

Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρόσπολος τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν.

Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. Δημοσθένης· Κατάρχης τοῖς Σάβοις· Ἄττις Ὕις, Ἄττις. Θεόπομπος Καπηλίσι·

> Κολάσομαί σ' ἐγὼ
> καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Ἀτίθασσον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ, βραδυνούσας. Ἀριστοφάνης·

> Ἀλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς.

οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

---

1. Ἄττει] Lex. Seg. p. 460. Vide Valck. in E. Phoen. 1388. et in Hipp. 1352. 3. Ὅμηρος] Il. τ'. 126. Ubi similiter Schol. Ve. 7. ἣ κατ' ἀνδρῶν] Il. τ'. 93. 8. Διάβολος] Iustin. Mart. in Paraen. p. 28. *Reines.* Σοφοκλῆς] Electr. 233—35. 11. μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡσεί τις πιστά. *Küst.* εἴ τις πῖ τή A. ἥτις πικτή B. *V. ἥτις πιστή V. C. … τις πιστή Med. Totam sententiam om. E. 12. σ' ἄτην] σ' om. A. B. V. C. 13. Σοφοκλῆς] Ai. 121—123. 18. Ἀτημελία] Ἀτημέλεια E. hic et infra, cum Zon. p. 334. 19. Ἀγαθίας] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathiam lib. V (13.) p. 157. sic legitur: Εἴσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων τειχῶν ῥᾳδίως παρῆλθον, καὶ τοῖς ἔνδον φρουρίοις ἐπέλαζον. πολλαχῇ γὰρ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελείας ἐπεπτώκει καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ [μεγίστου] ἐρύματος οἰκοδομία. *Küst.* μακρὰ] μακρὰ E.
1. διελύετο] διελέλυτο A. B. C. V. E. 2. κτίσματος] ἔρματος A. V. (ap. Gron. Em. p. 81.) C. E. ἅρματος B. ἐρύματος restituimus ex Agathia. Ἀτημελήτους] Lex. Seg. p. 459. Vid. Aeschyli Agam. 891. 4. Ἀτηρότατον. Σφηξί.] Totus hic locus confusus est, quem sic legendum et in ordinem redigendum puto: Ἀτηρότατον. Ἀριστοφάνης Σφηξί· Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρίας. Καὶ Ἀτηρόν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. *Küst.* Bis nihil detrahendum praeter καὶ Ἀτηρόν, ex varietate scripturae profecta, quae tueri nolim. Σφηξί] In prioribus editt. male legitur Σφιγξί, cuius loco Σφηξί etiam absque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, sic extat apud Aristophanem Vesp. 1290. (1339.) Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν. *Küst.* Σφιγξί A. B. *V. C. … Σφιξί Lex. Seg. p. 459. 5. Ἀτηρία lexicis non magis receptum quam ἀτηρεύομαι ex Photii Lex. p. 511. 6. ἀτηρὸν om. C. 7. βλαβερόν] Hoc cum aliis interpretationibus praebet Schol. Platon. p. 370. Quae sequebatur gl. Ἀτίζω, εἰ μὲν σημαίνει ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπτω, παρὰ τὸ ἄτη, ἀτίζω: haec deleta est cum A. B. C. V. E. quippe sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 337. 8. Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμ.] Ex Harpocratione. Ἄττης Lex. Seg. p. 461. idemque πρόπολος, firmante Harpocratione Pal. Ἄττης ipse Demosthenes. 10. Ἄττιν] Ἄττην — ἄττεια Lex. Seg. p. 461. Ἄττια] f. Ἀτθίδα. Toup. MS. Immo Ἄττην expectes dici, de quo congessit quaedam Alber. in Hesychium: id quod praestitit in Theopompi versu Lex. Seg. Δημοσθένης] Adi Demosthenem de Corona p. 350. [313.] ubi locus hic aliter legitur. *Küst.* Id est: βοῶν εὐοῖ, καὶ ἐπορχούμενος Ὕης Ἄττης Ἄττης Ὕης, ἔξαρχος κτλ. 11. Ἄττις Ὕις] Ἄττοις Ὕοις B. E. Καπηλίσι] Καπηλίσισι V. (ap. Hemst. in Plut. p. 435.) C. 13. Κολάσομαί γέ σε] κολάσομαί γ' … Gaisf. cum A. B. E. C. V. κολάσομαί γ' ἔσω Lex. Seg. κολάσομαί σ' ἐγὼ dedi Porsonum secutus in Toup. IV. p. 459. 15. Ἀτίθασσον] Ἀτίθασον Lex. Seg. p. 459. cum gl. Τιθασσόν. Repugnat Zon. p. 331. 16. ὑστεριζούσας] στεριζούσας B. E. C. … et Zon. p. 334. 17. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistr. 56. locus iste rectius sic legitur: Ἀλλ' ὦ μέλ' ὄψει γ' … αὐτὰς Ἀττικάς. Scholiasta locum istum sic enarrat; Ὡς τῶν Ἀθηναίων ἀεὶ μελλόντων. καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικὰς ἀκριβῶς· οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι. *Küst.* 18. ὄψει] ὄψεις V. C. ὄσα E. 19. Post hanc glossam cum A. V. C. delevimus ex v. Γεραίτερος petita, Ἀττική. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος: quae post Ἀτεχνῶ habent B. E.

Ἄττει. Ruit, impetu fertur, accedit. id vero formatum ab *ἀίσσω*: unde *ἀίττω* et *ἄττω*. *Ἄτη.* Damnum. Homerus: *Confestim vero Aten ex capite suo nitidis capillis ornato detraxit.* Aten inquam, *quae per virorum capita incedit.* Ἄτη vero est Diabolus, sive adversarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, tanquam fidelis, moneo ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. miseror tamen, quamvis inimicum, propterea quod malo fato constrictus tenetur.* *Ἀττήλας.* Attila, Scytharum dux. *Ἀτημελία.* Contemptus, negligentia. Agathias: *Nam muri, qui vocabantur longi, multis in partibus per vetustatem et neglectum corruerant, et maximi aedificii compages soluta erat.* Et Ἀτημελήτους, quorum nulla habetur cura, neglectos. *Ἀτηρότατον.* Aristophanes *Vespis*: *Sed ille senex perversum utique malum erat.* Plato in *Phaone* usus est voce *ἀτηρία*. Et Ἀτηρόν, noxium. *Illi vero risum perniciosum ridebant.* *Ἄττις.* Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. Ἄττιν dicitur, non Ἄττια. Demosthenes: *Clamans Euoe Bacche, et Attis, Hyes, Attis.* Theopompus in *Copis*: *Puniam te cum tuo Atti.* *Ἀτίθασσον.* Non cicuratum. *Ἀττικάς.* Atticas sic Aristophanes vocat feminas serius venientes et cunctantes. *Sed videbis eas omnino Atticas.* id est, tarde omnia molientes.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν. Καὶ Ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικισμός. ἡ πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς οἰκειότης καὶ εὔνοια· ὡς Λακωνισμός, ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας. Καὶ Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. τὴν γὰρ τῶν κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

Ἀττικός, ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ἀπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιτροπεύσαντα, τὸ μὲν γένος ἦν ἐκ Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας· ἐκ νέου δὲ φιλοσοφεῖν ἐπαιδεύθη ὑπὸ μοναχοῦ τῆς Μακεδονικῆς αἱρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ διαπρέποντες ἀνὰ τὴν Σεβάστειαν ἐκ τῆς Εὐσταθίου διατριβῆς ἦσαν· ὃν ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τῶν ἐνθάδε ἀρίστων μοναχῶν ἔγνωμεν. ἤδη δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν
371 μετέθετο. φύσει δὲ μᾶλλον ἢ μαθήσει φρόνιμος ὢν ἐγένετο τῶν πρακτέων ἐπήβολος, ἐπιβουλεύειν τε καὶ πρὸς ἐπιβουλὰς ἀντισχεῖν ἱκανός, τὸ δὲ ἦθος ἐπαγωγός, ὡς πολλοῖς κεχαρισμένος εἶναι. μέτριος δὲ πρὸς τοὺς ἐπ' ἐκκλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίους νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας παντελῶς ἀμοίρους. ἐμμελὴς γὰρ ὤν, εἴ πη καιρὸν ἦγε, τοὺς παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμωτάτους συγγραφέας ἤσκεῖτο· καὶ τῷ δοκεῖν ἰδιώτης εἶναι, περὶ τούτων διαλεγόμενος καὶ τοὺς ἐπιστήμονας πολλάκις ἐλάνθανεν. ἐλέγετο δὲ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους σπουδαῖος εἶναι, τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός· καὶ ῥᾳδίως μὲν αὐτοῖς, ἡνίκα βούλοιτο, δέος ἐμποιεῖν, αὖθις δὲ μεταβαλλόμενος πρᾶος φαίνεσθαι. καὶ τοῦτον μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν.

Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι εὐλαβής τε καὶ φρόνιμος ἦν. διὸ καὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπ' αὐτοῦ συνέβη εἰς μέγα ἐπιδοῦναι. οὐ γὰρ μόνον τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως συνεκρότει σφόδρα, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἱρεσιώτας τῇ φρονήσει κατέπληττε. καὶ σκύλλειν μὲν αὐτοὺς οὐδαμῶς ᾑρεῖτο· φοβῶν δὲ πάλιν ἐπράϋνεν. ἀλλὰ μὴν οὔτε λόγων ἠμέλει, ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διαννκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἦν δὲ τοῖς ἐντυγχάνουσι χαρίεις καὶ ἐπαγωγός, καὶ τοῖς λυπουμένοις συνεστύγναζε, καὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον τοῖς πᾶσι τὰ

---

1. *Ἀττικὴ πίστις*] Vid. Diogenian. II, 80. III, 11. Cf. Arsen. p. 82. sq. 3. *Ἀττικισμός*] Lex. Seg. p. 461. Repetuntur haec sub v. *Λακωνισμός*. 5. *Ἀττικοῖς γράμμασι*] Ex Harpocratione. Ceterum de hoc argumento legenda sunt, quae erudite contra Scaligerum disputat Salmasius in Inscript. Herod. Att. p. 30. et seqq., qui prolixe ibi docet, quare litterae antiquae *Ἀττικὰ γράμματα* a grammaticis appellentur. *Küst.* Lex. Seg. p. 461. Vide Wolfii Prolegg. ad Hom. p. 63. sq. *Δημοσθένης*] P. 1370. f. 6. *τὴν γὰρ κδ' στοιχείων*] Vide infra v. *Σαμίων δῆμος*. *Küst.* Qui *τῶν* praetermisit. Eandem infinitivi structuram servant lexicographi. 9. *Ἀττικός*] Ex Sozomeni Histor. Eccles. lib. VIII. c. 27. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 10. *ἀπὸ τοῦ*] *τοῦ* om. A. 13. *τῆς Μακεδονικῆς*] Apud Sozomenum rectius legitur *τῆς Μακεδονίου αἱρέσεως*. *Küst.* *Λακεδαιμονίας* E. *Μακεδονείας* V. *οἱ δὲ — ἔγνωμεν* om. V. 18. *δὲ* om. *V. 19. *ἐγένετο — γενέσθαι φασίν* om. V. *ἐπήβολος*] Sic tacite Küsterus, praeeunte Porto, quos latuit perspicua Med. scriptura: *ἐπίβουλος* A. B. E. *ἐπήβουλος* Ald. 20. *ἱκανὸς ἀντισχεῖν* E.

3. *καιρὸν ἦγε* nova ratione dictum ad normam formulae *ἡσυχίαν* sive *σχολὴν ἄγειν*. Mox vide ne *περὶ* ante *τοὺς* exciderit. 10. *τοῦτον*] *τοῦτο* B. 11. *Οὗτος ὁ Ἀττικός*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Socratis Histor. Eccles. lib. VII. c. 2. ut Pearsonus observavit. *Küst.* *μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι*] Lego *μετὰ τοῦ πεπαιδεῦσθαι*, ut apud Socratem legitur. *Küst.* 13. *ἐπ' αὐτοῦ*] *ὑπ' αὐτοῦ* V. 14. *σφόδρα* addidi cum V. 15. *αἱρεσιώτας τῇ φ. κ.*] Vid. Suid. v. *Ἄριστος*. *Toup. MS.* 18. *περὶ*] *παρὰ* A. Om. V. Mox *πολλῶν* B. E. 19. *ἐξεφωνεῖτο*] Apud Socratem recte legitur *ἐξενοφωνεῖτο*. *Küst.* *ἐξεφονεῖτο* A. 20. *ἢ σοφιστῶν*] *ἢ* om. A. B. V. E. Med.

Ἀττικὴ πίστις. *Attica fides.* de iis qui fidem inviolatam servant. Et *Atticus testis.* *Ἀττικισμός.* Studium et benevolentia erga Atticos: ut *Λακωνισμός*, studium quo quis partibus Laconum favet. Et *Ἀττικοῖς γράμμασι*: Demosthenes in oratione contra Neaeram dixit de vetustis litteris. nam rationem XXIV. litteris scribendi sero demum apud Ionas inventam fuisse dicunt. *Ἀττικός.* Atticus, Episcopus Constantinopolitanus post Arsacium, qui post Chrysostomum ecclesiae praefuit. hic patriam habuit Sebastiam, urbem Armeniae: et ab ineunte aetate in philosophia monastica institutus est a Monachis Macedonianis, qui tunc temporis in huius sapientiae studio apud Sebastiam florebant, et ex schola Eustathii prodierant, quem Episcopum simul et praestantissimum Monachorum patrem illic fuisse novimus. postea autem virilem aetatem ingressus ad Catholicam ecclesiam se transtulit. qui cum esset natura magis quam disciplina prudens, in rebus agendis summae fuit dexteritatis, et ad struendas evitandasque insidias solertissimus. moribus autem fuit blandus, ita ut plerisque gratus esset. in sermonibus vero ecclesiasticis adeo mediocris, ut illi nec digni qui exscriberentur, nec prorsus eruditionis expertes auditoribus viderentur. nam cum studiosus esset elegantiae, si quando tempus nactus fuerat, probatissimos quosque veterum scriptorum lectitabat. quoniam autem indoctus esse videbatur, cum de illis dissereret, ipsos etiam doctos plerumque latuit. porro erga suae opinionis homines benignus fuisse dicebatur; ad eos vero qui diversam sectam sequebantur, ita terribilis, ut quoties liberet, metum illis incuteret, rursus vero mutatus erga eos mitis appareret. hunc quidem talem fuisse tradunt. † Hic Atticus non solum eruditus fuit, sed etiam pietate et prudentia excelluit. unde etiam ecclesiae sub ipso magnum incrementum cepere. neque enim solum domesticos fidei vehementer tuebatur; verum etiam haereticos admiratione prudentiae suae percellebat. et hos quidem nullo modo vexare cupiebat; sed cum terrere aggressus fuisset, posthac se placidum erga ipsos ostendebat. neque vero doctrinae studia neglexit. etenim in veterum libris multum operae posuit, noctes insomnes in eorum lectione traducens. proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus minime terrebatur. erat praeterea in colloquiis urbanus et civilis; idemque gemebat cum dolentibus, et secundum Apostolum omnibus omnia

πάντα ἐγίνετο. καὶ πρεσβύτης μὲν ὢν ἐκμαθὼν οὓς καὶ ἐπόνει λόγους, ἐπ' ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μετὰ δὲ ταῦτα σὺν τῇ φιλοπονίᾳ καὶ παῤῥησίαν κτησάμενος, ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ πανηγυρικώτατα ἐδίδασκε, καὶ χαίρειν τῇ γραμματικῇ φράσας ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον. οὐ μὴν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι ὡς παρὰ τῶν ἀκροατῶν σπουδάζεσθαι ἢ γραφῇ παραδίδοσθαι.

Ἀτιμαγέλου. μὴ συναγελαζομένου.

Κέρας ..βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου.

Ἀτιμάζω. τὸ καταφρονῶ, τὸ ἀναδύομαι. Αἰλιανός· Ταῦτά τοι οἱ Διόςκουροι οὐκ ἠτίμασάν οἱ φανῆναι πάλιν. Καὶ Ἀτιμῆσαι, ἀτίμως ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνῶναι τῷ παιδὶ καὶ μὴ αὐτὸν ἀτιμῆσαι.

Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐτιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. ὁ δὲ τιμητός, ᾧ πρόςεστιν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα.

372 Ἄτιμος. ἀνήκουστος.

Καὶ μ' ὁ Φοῖβος ...
ἄτιμον ἐξέπεμψεν.

περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ ἤκουσεν. Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς τὸν ἀτιμώρητον λέγει. τουτέστιν, ὃν ἄν τις ἀποκτινὺς οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, ἀλλ' ἔστι καθαρὸς αἰτίας, οἷον ὁ τὸν ἄτιμον ἑλών.

Ἀτιμότερον. ἀντὶ τοῦ εὐτελέστερον, ἀτιμότερον. Μηδένα μηδοτιοῦν τῶν ἐρέσθαι διομένων εἴπῃς μηδέν, ἔςτ' ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι προςέξοις, ἐρεῖς δὲ ἄκοντος, ἀτιμότερόν με θήσεις.

Εἰν ἀίδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος.

Ἀτιμώρητος. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ οὖν τοῦ ἀβοηθήτου Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας, ἑτεραλκὴς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν.

Ἄτλας. ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν.

---

1. ἐγίνετο] ἐγένετο E. 2. ἐπόνει] ἐπήνει B. E. 5. καὶ χαίρειν — βίον] Haec verba desiderantur apud Socratem. Ἐπὶ τῆς γραφῇ] γραμμα A. V. γραμματικῇ dedi scripturam *V. disertam. 7. γραφῇ] οἷον γραφῇ V. 10. Κέρας] Erycii Ep. III. Anthol. Pal. VI, 255. 11. αἰτιατικῇ post Ἀτιμάζω tacite Gaisf. 12. ἠτίμασαν] ἀτίμασαν E. et Zon. p. 337. 16. Ἀτίμητος ἀγών] Ex Harpocratione. Add. Lex. Seg. pp. 202. 459. quosque Gaisf. excitavit Herald. adv. Salmas. III, 2. et 5. Meier de bon. damn. p. 152. (Att. Proz. p. 171. sqq.) Matthiae Miscell. I. p. 275. 20. Ἄτιμος. ἀνήκουστος] Semel moneo, Suidam tales saepe vocum interpretationes afferre, quae iis sensu absoluto et proprio minime conveniant, sed tantum locum habent in ῥήσει illa auctoris, quam grammaticus iste forte exponit. Sic hoc loco ἄτιμος interpretatur ἀνήκουστος, non quod significatio ista proprie et absolute vocabulo illi conveniat, sed quia in loco Sophoclis, ad quem nota haec referenda est, vox ista sensum eum habere potest. Küst. Ἄτιμος — ἐξέπεμψεν Zon. p. 331.

1. Καί μ' ὁ Φοῖβος] Ex Sophoclis Oedip. R. 789. 3. Ἰδίᾳ Δημοσθένης] Ex Harpocratione. Demosthenis locus est p. 122. Vid. Lex. Seg. pp. 198. 459. et Schol. Platon. p. 454. Ἰδίᾳ] ἰδίως Harpocr. Pal. 6. οἷον ὁ] ὁ οἷον A. *V. C. οἷον Lex. Seg. Mox ἀνελών Harpocr. Pal. et Lex. Seg. 8. Zon. p. 331. 10. προςέξεις E. 11. ἀτιμότερόν με θ.] Alludit ad dictum Homeri Il. π'. 90. 12. Εἰν Ἀίδᾳ γὰρ μένων] εἰν ἀίδαι γὰρ μὶν A. εἰν ἀίδα γὰρ μὲν ὁ B. ε. ἀ. γὰρ μιν ὁ V. (ap. Gron. p. 82.) C. Med. ε. ἀ. γὰρ μὴν ὁ E. Sumptus locus ex Theaeteti Ep. III, 3. Anthol. Pal. VII, 727. Suidam correxit Heringa Observatt. p. 275. (neque iam ad integritatem quicquam deest nisi Θερσίτας) in eodemque argumento copiosius est versatus Hemsterh. in Luciani Dial. Mortt. XXV, 1. 14. Ἀτιμώρητος] Lex. Seg. p. 459. Zon. p. 331. et Timaeus p. 54. ubi Ruhnkenius tollam repperit medelam, quam corrupto θαυμαστός admoveret. Hermanno tamen in eo lexico, unde haec glossa petita est, antiquitus videbatur ἢ ἀκόλαστος extitisse, quod Thomas Mag. praebet. De Aeliani loco nonnulla dixit Valckenarius in Herodot. VIII, 11. 18. τῶν πλησίον] Videtur nomen proprium recondi. 19. Zon. p. 333. τὸν οὐρανόν] οὐρανόν vix mendum.

---

factus est. is cum adhuc in presbyterii gradu constitutus esset, orationes a se compositas, quas memoriter didicerat, in ecclesia recitabat. postea vero ex laboris assiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui et panegyricam concionandi rationem sectari coepit; tandem doctrina valere iussa, genus vivendi asceticum amplexus est. nec tamen conciones eius huiusmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plausu exciperentur vel scriptis mandarentur. Ἀτιμαγέλου. Gregem deserentis. *Bubulcus cornu fregit tauri ab armento se segregantis.* Ἀτιμάζω. Contemno, dedignor. Aelianus: *Quamobrem Dioscuri rursus ipsi apparere non dedignati sunt.* Et ἀτιμῆσαι, ignominia afficere. *Demosthenes vero rogabat, ut puero ignosceret, neque ignominia ipsum afficeret.* Ἀτίμητος ἀγών. Iudicium inaestimatum: in quo multa legibus definita non erat, sed ipsi iudices aestimabant, quid reo patiendum aut solvendum esset. iudicium vero aestimatum vocabatur, in quo poena legibus definita erat. Ἄτιμος. Non exauditus. *Et me Phoebus non auditum abire iussit.* nihil enim audierat eorum, quorum causa oraculum adierat. Peculiariter vero Demosthenes in *Philippicis* ἄτιμον vocat, quem sanctio legum ab aliorum iniuria non defendit; ita ut qui eum occiderit, poenae non sit obnoxius, sed omni crimine vacet, ut qui hominem infamem interfecerit. Ἀτιμότερον. Viliorem, inertiorem. *Nihil prorsus dixeris cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. quod si tamen monentem me non audieris, et me invito dixeris, dedecore me afficies.* † *Thersites apud inferos non est inhonoratior Minoe.* Ἀτιμώρητος. Indefensus, cui auxilium latum non est. interdum etiam malus ita vocatur. pro *inultus* hac voce usus est. Aelianus: *Accidit tamen ut pueri profligati non manerent inulti. victoria enim in alteram partem se inclinans propinquorum fuit.* Ἄτλας. Atlas, quem fabulae ferunt coelum et terram humeris gestare.

Καὶ σιδηρέους
Ἄτλαντος ὤμους.

Καὶ παροιμία· Ἄτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑπεδέξω· ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·
Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

Καὶ Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυςανασχετῶν.
Πάρειμ' ἀτλητῶν.

[Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἑσπέριος Ὠκεανὸς καὶ Ἑῷος καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. Καὶ Ἀτλαντὶς θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.]

Ἀτμίς. ἀναθυμίασις, ἄκρον πυρός. Καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἄτολμοι. δειλοί, κατεπτηχότες.
Οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων,
ψυχὰς ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας οὗτος τῷ Θεῷ ἠπείθησε, τῶν παρόντων παίδων οἱ φασὶ τὸν πρεσβύτην ἔργον τῆς παρούσης νόσου γενέσθαι.

Ἄτομα. λεπτότατα, τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα τέμνεσθαι.

Ὅτι ἄτομα ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, διὰ τὸ ἀπαθὲς ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἅτε μὴ τομὴν ἢ διαίρεσιν δέξασθαι δυνάμενα. οὕτω δὲ καλοῦσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα σώματα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰςβαλλόμενα ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἀτοπίας πλέων πρᾶγμα. ἀντὶ τοῦ θαύματος. 333 *Δελεάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόου. ἀντὶ τοῦ ἀλογίας, ἀβουλίας. Καὶ αὖθις· Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρός, ὅς γε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ, ἐξίσου τῷ μὴ εὑρεθέντι ἀρχὴν ὑπὸ ἀτοπίας ἦν. τουτέστι κακίας. Καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακόν, μοχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ ἀνυπονόητον· οἷον, ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. Ἀριστοφάνης·*
Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὖθις· Ἀτοπίαν ὑποτοπάσας τινά.

---

1. *Καὶ σιδηρέους*] Antipatri Sidon. Ep. XL. Anthol. Pal. VI, 256. Vide statim v. *Ἀτρόμητος*, infra v. *Τένοντας*. 4. *ἐπιβαλλομένων*] Sic tacite Küsterus cum Diogeniano II, 67. et Arsen. p. 83. *ὑποβαλλομένων* A. E. *V. C. Edd. vett. Ceterum cf. Wytteub. in Phaed. p. 262. 6. *Ἀτλήτῳ*] Huc facit Schol. Homeri Iliad. *ι*, 3. *Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ.* Atque ad hunc locum respexit Suidas. *Toup.* Lex. Seg. p. 460. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XXVII, 4. Anthol. Pal. VI, 74. 8. *Ἀτλητῶν*] Ex Schol. Sophoclis in versiculum continuo laudatum Oedipi R. 515. Adde Zon. p. 337. 11. *Ἀτλαντικὰ πελ.*] Glossam perversam ex gl. *Ἄπλωτα πελάγη* confectam notavi, quam *V. superiori praemisit. 13. *θάλαττα*] *θάλασσα* V. E. Quae sequebatur gl. ex Etymol. M. sive Zon. p. 333. sumpta, *Ἀτμήν. ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμῇ ἀτιμήν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀτμήν*, ignorant A. B. C. V. E. 14. *Ἀτμίς*] Lex. Seg. p. 460. et Zon. p. 334. 18. *μοῦνον*] Sic habent MSS. Pariss. [cum Zon. p. 332.] In prioribus vero editt. minus recte legitur *μᾶλλον*. Sunt autem hi duo versus choliambici. *Küst.* Lepores describit. Ex Babrio petiti versus. *Hemst.* Vide Tyrwhitt. p. 33. Knoeb. p. 135. 21. *τὸν πρεσβύτην*] Immo *τὸν πρεσβύτερον*, quod coniectavit etiam Porsonus, sive *τὸν πρεσβύτατον*. *ἔργον τῆς παρ. ν.*] Id est, *a praesenti morbo confectum* (i. e. mortuum) *fuisse*, interprete Wyttenbachio in Iulian. p. 176. ed. Schaefer. *Gaisf.* „Historia ad quam h. l. pertinet, cum ab aliis, tum a Cicerone de Div. I, 26. narratur." *Porson.* Satis probabile haec ad Aelianum esse referenda.

6. *σώματα* neglexit Küst. *διὰ τῶν φωταγ.*] Vid. Alberti Add. Em. Gl. S. N. F. p. 107. *Hemst.* 9. *πλέων*] *πλέων* A. V. C. cum Aristoph. Ran. 1392. (1419.) et v. *Νεοχμός*. Commendavit formulam *ἀτοπίας πλέως ἄνθρωπος* Phrynichus Seg. p. 21. 14. *Ἐπεὶ δὲ*] Locus Dionis Cass. LXXV, 2. *ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη μὲν ἐγώ..., ἐξ ἴσου δὲ τῷ μὴ . . . ἦν.* Cuius immemor Hemsterhusius pro *ὑπὸ* desiderabat *ὑποψίας* vel *ὑποτοπασμός*. *δὲ* om. B. E. Med. 16. *Ἄτοπον — τοπάσαι* habet Lex. Seg. p. 460. conf. Schol. Platon. pp. 7. 379. 18. *ἀνυπονόητον*] Sic recte etiam habet editio Mediolanensis In ceteris vero editionibus, Aldina, Basileensi, et Genevensi male excusum est *ἀνυπομόνητον*. *Küst.* *ἀνυπομόνητον* A. B. C. E. V. et, quicquid dicat Küsterus, ed. Mediol. in meo saltim exemplari. *Gaisf.* Is ad Med. ductus minus diligenter attendit, qui diserte praebeant *ἀνυπονόητον*. 18. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 989. sq. (951.) Cf. v. *Διακναιόμενος*. 22. Quae sequebatur glossa ex v. *Δημοκήδης* ducta, *Ἄτοσα* (sic, *Ἄτοσσα* recte E.), *ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνή, ἰατρεύθη ἐντέχνως ὑπὸ Δημοκήδου ἰατροῦ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δημοκήδης*, eam cum A. delevi. Ceterum *ἰάθη* V. omissis *καὶ — Δημοκήδης*.

Et ferreos Atlantis humeros. Et proverbium: *Atlas coelum.* hoc est, suscepisti. dicitur de iis qui magna aggressi infeliciter rem gerunt. *Ἀτλήτῳ.* Intolerabili. In Epigrammate: *Terribilis ferae caput ludicri loco habens.* Et *Ἀτλητῶν*, non tolerans, non ferens, aegre ferens. *Adsum indigne ferens.* [*Ἀτλαντικὰ πελάγη.* Atlantica maria, Oceanus Orientalis et Occidentalis, et omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum, sive Oceanus.] *Ἀτμίς.* Vapor, exhalatio. Et *Ἀτμῶν*, exhalationum. *Ἄτολμοι.* Ignavi, timidi. *Quia sunt animalium ignavissimi, animisque timidis praediti, et tantum fugere scientes.* Et alibi: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, aiunt maximum natu praesentium eius liberorum ei praesentis morbi confectum fuisse.* *Ἄτομα.* Tenuissima: quae propter summam tenuitatem secari non possunt. — Graeci corpuscula partibus carentia vocarunt *ἄτομα*, quod propter summam parvitatem secari dividique non possint. sic etiam vocant subtilissima et minutissima corpuscula, quae in lumine solis per foramen aliquod in domum intranti sursum et deorsum moveri cernuntur. *Ἀτοπίας πλ.* Res admiratione dignissima. *Ἀτοπία* idem significat quod temeritas, imprudentia. *Cum autem Chosroes illum ad tam absurdum consilium pellexisset.* Et alibi: *Merito quis hominis illius imprudentiam miretur, qui praeter alia haec quoque dicere ausus sit.* Et iterum: *Postquam autem apparuit aqua, sed quae ob pravitatem perinde habebatur ac si omnino non esset inventa.* Et *Ἄτοπον*, absurdum, mirabile, inusitatum, novum, malum, improbum, quod locum non habet. item, inopinatum, sive quod conjectura non licet assequi. Aristophanes: *Miro quodam amore teneor, qui me vexat et moleste habet.* Et alibi: *Absurditatem aliquam ea in re suspicatus.*

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος.

Ἴδοιμί νιν, ὧδ' ἀτώμενος·

Σοφοκλῆς.

Ἀτραβατικάς. ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ τοῖς ἐπινικίοις, καὶ παρόντων πρέσβεων, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς· ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἃς ἐκάλουν Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν. ἢ ὅτι μετὰ τραβαίας ταύταις εἰώθεσαν χρῆσθαι. τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

Ἄτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. Σοφοκλῆς·

Πρὸς δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἱλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

Καὶ Προκόπιος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνῄρηται βλαβείς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον.

Ἄτρακτος καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν
ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας.

Καὶ αὖθις·

Καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον,
σπονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὖθις·

Τόν τε καρηβαρέοντα πολυῤῥοίβδητον ἄτρακτον,
κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας.

Ἀτραμύττειον. Θουκυδίδης.

Ἀτραπιτός. ἡ ὁδός. Καὶ Ἀτραπούς, ὁδούς τετριμμένας.

[**Ἀτράφαξυς.** εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.]

---

2. Ἴδοιμι δή νιν καίπερ ὧδ'] Restitui scripturam Med., quam tacite Küst. interpolarat, firmatam MSS. ἴδοιμιν ὧδ' C. ἴδοιμι ν(ιν) A. V. ἴδοιμι νῦν καίπερ E. δὴ et καίπερ om. etiam B. 3. Σοφοκλῆς] Ai. 384. 4. Ἀτραβατικάς] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 16. *Küst.* Addit Gaisf. Lydum de Magistr. I, 17. Ἀτραβαλικάς E. Med. 6. ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ] De vestibus, quarum stamen esset ex purpureis filis, subtemen vero ex auro, Cuperus interpretabatur Obss. II. p. 227. Immo purpuream vestem auro squalidam intelligi docet usus [illegible] Byzantini constantissimus. Mox καὶ ante ἄλλως om. *V. 7. κοιναῖς] σκηναῖς V. C. 8. ξηραμπελίνας — χλαμύδας] [illegible] p. 335. Ἀτραβατικὰς ἀπὸ] Vide Salmasium in Trebell. Pollionem [p. 200.] et Flav. Vopiscum [p. 862.], qui rectius [illegible] τὰς Ἀτραβατικὰς ab Atrebatis Galliae populis nomen accepisse. *Küst.* 9. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν] Haec olim ad glossam quandam Ἄτρον referebantur. 10. τραβαίας] Leg. τραβαίων, et mox τραβεῖαι pro τραβαῖαι. *Reines.* Gaisf. τραβαῖαι [illegible] Codino probat; neque vero spernendum alterum, v. Lyd. de Menss. p. 26. et altera glossa Τραβαῖαι. εἰώθασι] εἰώθεσαν dedi cum A. V. C. et Zonara. 13. Σοφοκλῆς] Philoct. 289 — 91. 15. Πρὸς δὲ τούτοις] Lege πρὸς δὲ τοὔθ', ὅ μοι βάλοι, recte apud Sophoclem loco laudato. *Küst.* 16. νευροσπαδὴς] νευροσπαδὸς B. E. Προκόπιος] Huius locum aliis investigandum committimus. 19. ἀνῄρηται mendosum esse videtur. Sed de hoc iudicari licebit, si quis Procopii locum [illegible] 20. Μένανδρος] Ed. Nieb. p. 441. Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο] Huic fragmento subiungenda videntur ea, quae leguntur infra v. Ἐ[illegible]θεωρόν. *Küst.* Haec olim sub gl. Κὼχ repetebantur.

4. Θερμὸν δ'] Leonidae Tarent. LII, 3. Anthol. Pal. V, 188. 6. Zon. p. 332. 7. Ἀραχναίοιο] Archiae Ep. XI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 39. Repetitur dictum in v. Μίτος. Partem habet gl. Ἀράχνειον. 10. Καὶ δακτυλότριπτον] Philippi Thessal. XVIII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 247. 11. σπονδυλοδινήτῳ] σπονδυλοδινήσω B. E. σπονδυλοδινήτωνη ματι Med. sola. Tum [illegible] 13. Τόν τε καρηβαρέοντα] Antipatri Sidon. XXVI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 160. πολυροίβδητον B. E. Med. πολυῤῥοίβδητον [illegible] πολυροίβητον A. 15. στρεπτᾶς B. E. 16. Ἀτραμμύττειον Edd. ante Gaisf., qui tacite Ἀτραμύττιον. Nos reposuimus quod suppeditabat gl. Ἀδραμύττιον. Θουκυδίδης] Vid. Wass. in VIII, 108. sub finem Ἀτραμυττινὸς δὲ delevi cum A. V. 17. Ἀτραπιτός] Lex. Seg. p. 460. Ἀτραπητός: quod poscit Herodian. Epimer. p. 176. quamquam ipsum ἀτραπιτὸς ἡ ὁδὸς subsequitur. ὁδοὺς τετριμμένας] Hoc cum similibus Hesychius. Cf. Aristoph. Ran. 123. 19. Ἀτράφαξυς] Ex Schol. Aristoph. Equit. 627. *Küst.* Deest gl. A. eamque notavi, quam suspicari liceat ex v. Ψευδατραφάξυος esse petitam. Ἀτράφαξις vulg.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. Sophocles: *Utinam videam ipsum, quantumvis malis afflictus.* *Ἀτραβατικάς.* Atrabaticas. In diebus festis et triumphis, praesentibus legatis, induebant chlamydes auro et purpura variegatas, vel alio ornatu insignes; in vulgaribus autem conventibus xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut quia nigrum appellabant *atrum*, aut quod illis una cum trabeis uti solebant. chlamydes enim pretiosae appellantur trabeae. *Ἄτρακτον.* Sagittam: dictum per translationem. Sophocles: *Ad illud vero, quod sagitta mea nervo emissa percusserat, miser ego et infelix ibam, aegre pedem trahens.* Et Procopius: *Cum quidam ex propugnatoribus haud vano iactu sagittam misisset, ictu eius necatus est.* Et Menander: *Ille vero arcum in barbarum intendens, iactu haud vano sagittam in Cochum emisit.* Et in Epigrammate: *Crebras celeresque in me mittit sagittas.* Ἄτρακτος etiam instrumentum muliebre sive fusum significat. *Et saepe versatum fusum, cuius ope tenuissima fila nentur, non sine colo procero.* Et iterum: *Et digitis attritum fusum, suspensum filo, quod verticillo torquetur.* Et alibi: *Atque capite gravatum multumque strepentem fusum, quo celeriter verticillata fila torquentur.* *Ἀτραμύττειον.* Atramyttium. Thucydides. *Ἀτραπιτός.* Via. Et Ἀτραπούς, vias tritas. [*Ἀτράφαξυς.* Genus oleris, quod celeriter augetur et crescit.]

Ἀτρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι· τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ ευς συναιροῦσι, χοᾶ καὶ Μηλιᾶ καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὁμοίως· τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς·

Καχέτας καὶ Μεγακλέας καὶ μαλακούς.

Ἀτρεκές. ἀληθές, ἀκριβές. Καὶ Ἀτρεκεῖ, ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.

Ἀτρέμας. ἠρέμα. Καὶ Ἀτρεμία, ἡσυχία. Καὶ Ἀτρεμίζων, ἑδράζων.

Ἀτρέως ὄμματα. οιον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας· ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἀτρέπτως. ὀρθῶς. Αἰλιανός· Ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτως τε καὶ παναληθῶς προθεσπίζουσα.

Ἄτρεστος.

Ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ
αἵρεσιν ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης.

Καὶ Ἀτρέστως, ἀφόβως, ἀνελεημόνως. Οἱ δὲ ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν.

Ἀτρείδης, καὶ Ἀτρείδα, καὶ Ἀτρείδαιν. τὴν γενικὴν περισπᾶν ἀξιοῦσιν οἱ ἀναλογικοί, τὴν δὲ δοτικὴν βαρυτονεῖν.

Ἄτριψ. ἀμαθής, ἀτριβής. Οὐδὲ γὰρ ἦν οὐδὲ τούτων ἄτριψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὖθις· Ἄτριψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Ἀτρόμητος. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἄφοβος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδηρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμην Ἡρακλέους,
σεμνάν θ' ὑπήνην, καὶ Λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν.

---

1. Ἀτρέα] Vid. Pierson. in Moerin p. 192. coll. v. Αἰγέα et Etym. M. p. 190. sive Drac. p. 26. Breviter grammaticus post Philem. p. 293. Ἀτρέα, ὡς βασιλέα, τὸ ᾱ μακρόν. τὰς] τὰ A. ευς] ἐς A. Med. Tum συμφώνων A. B. E. C. 2. αἰτιατικὰς] Post αἰτιατικὰς excidisse reor Ἀττικοί. *Hemst.* Sed v. supra ad v. Ἀμαρτοῖν. *Gaisf.* 3. τοῦ ευς] τοῦ εῦ A. τοῦ ν E. Saltem scribendum foret τοῦ εα: sed praestat τὰς δὲ καθαρευούσας συναιροῦσι. Mox χόα — μήλια — σούσινα (σούνια *V.) A. B. E. C. *V. 4. τὰς] τῆς E. C. 5. βραχέως] βραχέας E m. sec. 8. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς] In edit. Mediol. post haec verba exigua lacuna relicta est: quod arguit quaedam hic desiderari. *Küst.* Lacunam supplevi ex A. B. C. E. V. [ap. Gron. Em. p. 82.] Haec verba tamen minus intelligo. *Gaisf.* Hermannus sententiam, quae de homine rusticationis studioso dicta fuerit, eliciebat hanc: κατεύχεται καὶ Μεγακλέας καὶ μαλθακούς. Mihi grammatici consilium spectanti videntur accusativi numeri singularis esse ponendi; deinde si licet in re trepida quicquam ariolari, sub finem latere crediderim Alcmaeonis significationem, a principio verbum καταχέσαι: quasi tu fingas, Κατέχεσα καὶ Μεγακλέα κ'Ἀλκμαιωνίδας. Dindorfius satis habuit fragmentum neglexisse. 10. Ἀτρεκές] Lex. Seg. p. 460. item gl. seq. Ubi post ἠρέμα haec accedunt: καὶ ἀτρέμα λέγουσι καὶ ἀτρεμεῖν. Legendum ἀτρεμεί, de quo videndus Dindorfius in edit. Aristophanis a. 1830. curatae Nub. 261. 14. Ἀτρέως ὄμματα. οἷον ἄτρ.] Nihil dissentiunt Arsenius p. 81. et Zenob. II, 34. Breviter perstrinxit Diogen. II, 42. 16. Θυέστην] Ὀρέστην A. Ὀρέστην V. C.

1. Ἀτρέπτως] Suspicor in corruptum Aeliani codicem incidisse Suidam, ubi ἀτρέπτως fuerit scriptum pro ἀτρεκῶς. Nisi ἀτρέπτως capias tam certa ratione, ut eventus mutari nequeat. *Hemst.* 4. Ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ] Horum verborm sensus obscurus est, nec quid ea sibi velint, propter brevitatem fragmenti sciri potest. *Küst.* Est Zenodoti ap. Diogen. Laert. VII, 30. *Hemst.* Anthol. Pal. VII, 117. Horum sententia fefellit etiam Toupium IV. p. 164. non Albertium Misc. Critt. p. 276. 5. μῆτερ *V. 8. Ἀτρείδας] Ἀτρείδα dedi cum A. Ἀτρείδαο V. Ἀτρείδαι E. qui mox Ἀτρείδας pro Ἀτρείδαιν. Quae sequuntur vix possunt intelligi nisi de formis Ἀτρειδᾶν et Ἀτρείδᾳ. 11. Ἄτριψ libri ter: cf. Phryn. Seg. p. 11. Appianus Hispan. 62. δι' ἐθῶν ἀτρίβων. 11. Οὐδὲ γὰρ] Οὐ γὰρ Suid. v. Παπίριος. *Toup.* Glossa ex nostro loco repetita. 14. Ἀτρόμητος] Aeschinis pater. *Hemst.* Demosth. Or. pro Corona (p. 270. 24.). Apollon. Rhod. Sch. p. 216. III, 1179. Ἱππίας ὁ Δήλιος ἐν ἐθνῶν ὀνομασίαις φησὶν ἔθνος τι καλεῖσθαι Σπαρτούς, καὶ ὁμοίως Ἀτρόμητος. Plin. H. N. VI, 17. (20.) *Privatim de gente hominum Attacorum condidisse volumen* scribit *Amometum*, ubi legam potius *Atrometum*. *Reines.* His nullus relinquitur locus, si cum *V. omittantur ὄνομα κύριον καί: cf. Zon. p. 332. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatri Sidon. XL. Anthol. Pal. VI, 256. Vide supra v. Ἀτλας. 16. σιδαρέους] σιδηρέους A. B. V. E. Med. Item deinceps invitis libris Küst. posuit κόμαν et ὑπήναν.

Ἀτρέα. Attici omnes accusativos nominum in ευς desinentium, quorum penultima habet consonantem, producunt. accusativos vero puros a nominibus in ευς deductos contrahunt: ut χοᾶ, Μηλιᾶ, Σουνιᾶ. Iones autem accusativos priores corripiunt, Ἀτρέα et Πηλέα breviter pronunciantes. quamobrem apud tragicos eos produci necesse non est, nisi metrum cogat. eadem ratio est nominum in ης: quorum accusativos Iones corripiunt. Aristophanes in *Agricolis*: * * Ἀτρεκές. Verum, accuratum. Et Ἀτρεκεῖ, vero, accurato. Ἀτρέμας. Quiete. Et Ἀτρεμία, tranquillitas. Et Ἀτρεμίζων, quiescens. Ἀτρέως ὄμματα. *Atrei oculi.* de torvo et truculento aspectu: ductum id proverbium ab Atrei immanitate, qui cum calumniis aliorum persuasus fratrem Thyesten cum uxore sua Aërope rem habere suspicaretur, filios Thyestae in frusta concisos et coctos patri epulandos apposuit: quam calamitatem tum demum intellexit Thyestes, cum ei extremae membrorum partes apponerentur. Ἀτρέπτως. Recte. Aelianus: *Futura recte et vere omnino praedicens.* Ἄτρεστος. Intrepidus. *Ac placita providentiae disciplinam, matrem intrepidae libertatis, corroborasti.* Et Ἀτρέστως, sine metu, crudeliter. *Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.* Ἀτρείδης, et Ἀτρείδα, et Ἀτρείδαιν. Qui analogiam sequuntur, genitivum circumflectendum esse censet, dativo autem accentum gravem tribuunt. Ἄτριψ. Imperitus, parum versatus. *Papirius enim ne horum quidem erat imperitus.* Et iterum: *Viae enim huius erat imperitus.* Ἀτρόμητος. Nomen proprium. item intrepidus. In Epigrammate: *Tauri cervices robustas, et ferreos Atlantis humeros, et comam Herculis, gravemque barbam, et oculos Leonis gigantis Milesii, ne Iuppiter quidem sine tremore aspexit.*

Καὶ Ἀτρόμως, ἀφόβως.

Φεύγων ἀτρόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει.

περὶ τοῦ Πέρσου Πισίδης.

[*Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.*]

Ἄτρωτος. ἀσινής, ἀπαθής. Ἀλλ' ἔμενεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου.

Ἄτρυτος. ἀκαταπόνητος. Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος, εὐφυεστέρων καὶ πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ αὖθις· Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. — Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἄγρυπνός ἐστι φύσει καὶ θεία καὶ ἄτρυτος. Καὶ αὖθις· Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.

Ἀτρύφερος. ἡ λέξις ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος.

Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ.

Ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί·

Νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ [γ'] ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,
ἃ Ἴτυν αἰὲν .. ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.

Ἀτυφία. ταπεινοφροσύνη. Καὶ Ἄτυφον ἐν Φαίδρῳ τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει καὶ ἐπιτεθυμμένον ὁμοίως· τὸ γὰρ θύψαι, ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες. οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες. οἱ ἡμίκαυτοι. Καὶ Ἀτύφου μοίρας, τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου. Ἄτυφόν φασιν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ ἔχει πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ ἄδοξον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον, κατὰ τὸν εἰκαῖον τεταγμένον· ὅ ἐστι φαῦλον. — Οἱ δὲ εἰρηναίως ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν ἤεσαν ἀτυφότατα ἐκεῖνοι· Αἰλιανός φησι.

Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.

Ἀοιδή. ᾠδή.

Ἀοίδιμος. ὑμνητός.

Ἀοιδός. ὁ μελῳδός. καὶ ὁ ποιητής.

Ὅτι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ

---

1. *Ἀτρόμως, ἀφ.*] Leg. *Ἀτρομήτως*, et mox *φεύγων ἀτρομήτως*. *Toup.* MS. Ceterum *ἀτρόμως* habet Plutarchus Mor. p. 474. D 475. F. *ἀφόβως*] *ἀφόβως τρέχων* A. 3. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 64. Statim quam glossam habet A. in marg., ex v. *Ἀτραβατικάς* ductam, delevi hanc, *Ἄτρον. τὸ μέλαν παρὰ Ῥωμαίοις.* Post v. *Ἄτρωτος* transposuit *V. agnoscit Zon. p. 337. 4. Glossa perperam invecta ex v. *Ἐπισφάλακεν*: v. Ruhnk. in Tim. p. 122. Accedit Zon. p. 338. ignorans *ἐμαράνθη*. 6. Desideratur *μᾶλλον* ad orationis integritatem. Ceterum cf. annot. in v. *Ἀσφαδάστῳ*. 8. *Ἄτρυτος*] Lex. Seg. p. 460. Zon. p. 332. *Φιλολογίᾳ — ὀνόματι*] Haec verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1056. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 11. *Ταῖς δὲ ἡμέραις*] Haec non satis sana videntur esse. *ἀτρύτοις πόνοις*] *πόνοις* om. V. C. 14. *Φιλοπονίαν*] Ex Damascio. Vide Photium p. 1033. ubi eadem verba leguntur. *Küst.* Post *ἄτρυτον* cum V. C. delevi, quae A. in marg. coniecit, *Ἀτρυτώνη. ὄνομα.* 15. *Ἀτρύφερος*] Lex. Seg. p. 460. 16. *οὔτ'*] *οὐδ'* Lex. Seg. Sub finem *Ἀτυζόμενος. Αἰολικόν ἐστιν. ἤγουν λυπούμενος, θορυβούμενος, ταρασσόμενος. καί*, cum A. B. C. E. V. omissa sunt. Debebantur Zon. p. 338. 20. *Νήπιος*] Ex Sophoclis Electr. 145 — 149. ut Portus observavit. Vide etiam supra vv. *Ἀηδὼν* et *Ἄραρε*. *Küst.* Adde v. *Οἰκτρῶς*. Duos vss. priores om. E. *ὅστις*] *ὅς*, dedi cum A. B. C. *V. Med. 21. *γ'* om. A. B. C. *V. *ἄραρε* Edd.
1. *αἰὲν Ἴτυν γ'*] *Ἴτυν γ'* a Küstero interpolata delevi cum A. B. *V. C. E. Med. 4. *ἐκείνη* *V. 5. *Ἀτυφία*] Lex. Seg. p. 462. *ἀκενοδοξία* addit Zon. p. 335. *Ἄτυφον*] Lex. Seg. p. 462. 6. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* A. *καὶ τὸ ἐπιτεθυμμένον*] *καὶ ἐπιτεθυμμένον* B. E. *καὶ ἐπιτεθυμμένον* *V. *καὶ ἐπιθυμμένον* V. *ἐπιτεθυμένον* A. *ἐπιθυμμένον* C. *καὶ ἐπιτεθυμμένον τὸ καῖον* Arsen. p. 83. *καὶ ἐπιτεθυμμένον* posui cum Lex. Seg. 8. *θυμάλωπες*] Eadem leguntur infra vv. *Θυμάλωπες* et *Θύψας*. *Küst.* 9. *οἱ ἡμίκαυστοι*] Puto legendum, *ἢ οἱ ἡμίκαυστοι*. *Küst.* Dedit Gaisf. *ἡμίκαυτοι* cum A. B. E. Arsenio et utraque glossa. *Ἄτυφον* ὡς Plato in Phaedr. p. 1211. C. [230. A.] Clem. Strom. VII. p. 836, 10. *Hemst.* Vide Ruhnkenium in Tim. p. 54. 10. *Ἄτυφον — φαῦλον*] Haec sunt verba Laertii VII, 117. *Küst.* Notaverat Gataker. M. A. p. 49. *Gaisf.* 11. *ἔχει*] *ἔχειν* A. C. Mox *τὸ ἔνδοξον* E. Med. 13. Lege cum Diogene *ὅς ἐστι.* 16. *Ἀτυχῆσαι*] Lex. Seg. p. 462. adde Zon. p. 338. Eadem Timaeus p. 55. ubi vid. Ruhnken. 17. *Ἀοιδή*] Lex. Seg. p. 413. item gl. seq. 18. *ὑμνητός*] *ἀεὶ ὑμνητός* E. *ὁ ἀεὶμνηστος* Zon. p. 230. 21. *Ὅτι καὶ τὸ τῶν*] Ex Athenaei lib. I. p. 14. *Küst.* *καὶ* delevi cum A. B. E. *καὶ τὸ* om. V. C. 22. *Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ*] Apud Athenaeum hodie legitur: *Ἀγαμέμνων γοῦν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα καὶ παραινετήρά τινα*: verbis quidem diversis, sed sensu eodem. Notandus hic est mos antiquissimus veterum Graecorum, qui peregre profectori uxoribus suis quendam ex amicis vitae et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionysio cuidam

---

Et *Ἀτρόμως*, intrepide. De Persa Pisides: *Fugiens intrepide currensque revertitur.* [*Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. Propter defectum alimenti contabuit.*] *Ἄτρωτος.* Illaesus, intactus. *Sed ab huiusmodi affectibus animus eius non magis vulnerari poterat, quam Aiax a ferro.* *Ἄτρυτος.* Indefessus. *Elegantioribus litteris et severioribus studiis incumbens, nomine suo gloriam illorum, qui ingenio et aetate superiores erant, obscuravit.* Et alibi: *Interdiu vero indefesso labore terram colebat.* † *Iustitia enim omnia videns natura vigil est, divina, indefessa.* Et alibi: *Indefessae est industriae.* *Ἀτρύφερος.* Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis*: *Quia neque incultus nec deformis est vir.* *Ἀτυζομένη.* Malis consternata et moerens. Electra inquit: *Stultus est, qui parentum suorum misere pereuntium obliviscitur. sed gemebunda illa animo meo congruit, quae Ityn semper luget, avis inquam luctui et moerori indulgens, Iovis nuncia.* *ἄραρεν* hic significat, animo meo apta est. id est, imitor illam, quae Ityn semper luget. *Ἀτυφία.* Modestia. Et *Ἄτυφον* in *Phaedro* significat illaesum. quod enim urit, laedit; uti *ἐπιτεθυμμένον*. *θύψαι* enim significat accendere. et *θυμάλωπες*, carbones semiusti, qui ex incendio relicti sunt. Et *ἀτύφου μοίρας*, ex genere illorum, qui fastus expertes sunt. *Dicunt sapientem fastus expertem esse, et eodem loco habere gloriam et infamiam. esse item alium fastus expertem eum quidem, qui temere vivat: quod malum est.* Aelianus: *Illi vero habitu pacis induti sine satellitibus et ullo fastus apparatu incedebant, victimam adducentes.* *Ἀτυχῆσαι.* Voto suo frustrari. *Ἀοιδή.* Carmen. *Ἀοίδιμος.* Celebratus. *Ἀοιδός.* Cantor. item, poeta. Cantorum autem genus olim erat modestum et philosopha prorsus morum integritate. Agamemno enim

Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν πα-
335 ρέχων ἡδεῖαν ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ Δημόδοκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· αἰεὶ γὰρ αὐτῷ δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε· ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων. καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν. καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. λέγουσι δὲ ὅτι πᾶς ὁ τῆς ᾠδῆς κατακούσας τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Ἄοινος. ἐπὶ τῶν μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἀοῖον. ἑῷον ἀστέρα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Αὖ. δή. ἢ πάλιν.

Αὖ. ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ ἐκ περιττοῦ τιθέασιν.

Αὐάνθη. ἐξηράνθη.

Αὐγάζω. αἰτιατικῇ.

Αὔγαρος, Ἐδέσσης βασιλεύς· ὅςτις ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῷ προςῆξεν ἐκεῖσε ἀφιγμένῳ. ζήτει ἐν τῷ Φυλάρχης.

Αὐγέας. Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄγροικος, Πορφύρα, Δὶς κατηγορούμενος. ἔστι δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

Αὐγοειδής. Ἔφασκε δ' οὖν παρ' ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκοέναι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον.

---

uxoris suae curam committit, eumque rogat, ut vitam moresque eius observet. Verba eius Epist. 16. haec sunt: Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅκως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίῃ ἄλλους ἄνδρας νομίσῃ. [κομίσῃ Toup.] Et paulo post: Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανέει. Küst.

2. πρῶτον] πρώτων A. ἐνέβαλλε] ἐνέβαλε E. 4. τὴν διάνοιαν B. E. 6. Δημόδοκος] Δημόκριτος *V. C. Δημώκειτος V. 7. Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος] Ἀφροδίτου καὶ Ἄρεως A. 8. καὶ τὸ] τὸ om. B. E. Ignorat Athenaeus ἡδὺ καὶ τό. 10. αἰεὶ γάρ... κίθαρίς τε] Abest ab Athenaeo versus Homerici Od. θ'. 248. laudatio, sed infra p. 16. D. in usum vocata. Praeterea ponendum fuit αὐτοῖς. 11. κίθαρίς τε] τε om. A. B. E. Med. ὁμοιότητα] Rescribo ex Athenaeo: ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προσφέρων. Küst. ὁμοιώτατα A. ὁμοιότατα V. E. C. 12. αὐτοῦ] αὐτῶν A. B. C. V. E. καὶ τὸν Φήμιον] Athenaeus plenius habet: Καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ὁ Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν. Küst. καὶ εἰς τὸν E. 13. καὶ αἱ] αἱ om. V. 15. πολυμαθείᾳ] πολυμαθία E. Novissima desunt Athenaeo. 16. ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ] Lego, ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτῶν. Referenda enim haec sunt ad Sirenes, quae Odyss. μ'. 186. et seqq. Ulixem talibus verbis alloquuntur: Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ, Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. Ἀλλ' ὅδε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς. Lege ibi et sequentia. Küst. Leniorem opem αὐτοῦ omisso praestiterunt A. B. V. E. C. Mox ὀνεῖται E.

1. οἶνον] οἴνου A. B. C. ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ Lex. Seg. p. 413. οἶνον in fine praetermisso, ubi denuo οἴνου C. V. γευομένων οἴνου et ἐχόντων οἶνον Phrynichus Bekkeri p. 9. 3. Ἀριστοφάνης] Pac. 822. Cf. v. Ἴων. 5. Αὖ. ποτὲ] Lex. Seg. p. 462. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. E. Lex. Seg. Sequentem gl. Αὐαλέος. κατάξηρος. παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὖος καὶ αὐαλέος, petitam e Zon. p. 339. omiserunt A. B. V. C. 7. Αὐάνθη] Lex. Seg. p. 462. 8. Om. vulg. Silet Gron. 9. Αὔγαρος] Zon. p. 339. A. in marg. Ἄγβαρος λέγουσιν οἱ πολλοί. Vide Küsterum supra in v. Ἄγβαρος. Plura dabunt annotationes in Dion. Cass. LXVIII, 18. 21. Τραϊανοῦ] Τραινοῦ A. 10. προςῆγεν] προςῆξεν restitui cum A. B. E. Med. et Zon. 11. ἀφιγμένῳ] ἀφικομένῳ E. ἀφιγμένον *V. qui novissimas quattuor voces omisit, ubi φιλάρχης Med. 12. Αὐγέας. Ἀθηναῖος, κωμ.] Eius mentionem faciunt Clemens Alexandrinus et Iul. Pollux, ut observavit Meursius in Bibliotheca Attica. Küst. An est Augeas Eleusinius, qui Eupolidi Comico canem donavit Molossum, quem Eupolis ὁμωνύμως τῷ δωρησαμένῳ καλεῖ, Ael. de Anim. X, 41.? Reines. Eadem Eudocia p. 69. nisi quod in suspecto fabulae titulo habet περφόρα: in Ἄγροικος desiit Zonaras. Praeterea de Augea comico nihil constare monet Meinek. Qu. Scen. III. p. 53. 13. κατηγορουμένος edd. vulgg. καταγορούμενος *V. 15. Αὐγοειδής] Vid. Proclus in Timaeum Platonis p. 348. Hemst. Ἔφασκε δ' οὖν] Hoc fragmentum ex Damascio deprompsit Suidas. Küst. ἐκείνου pro nomine philosophi cuiuspiam opinor esse suffectum. 17. ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον post lemma Αὐγοειδής Zon. p. 345. posuit, additis ἔφασκε δὲ ὁ Ἰσ. ἐκεῖνο ἀκηκοέναι, ὡς ἔχει ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα. ἀστροειδές] ἀεροειδὲς v. Πνευματικόν. Toup. MS. ἀστραειδές A.

---

uxori Clytaemnestrae cantorem reliquit morum magistrum: qui primum virtutes mulierum enarrans, honestatis et virtutis studium animo eius iniecit; deinde varie oblectans mentem eius a pravis cogitationibus avertit. quamobrem Aegisthus eam non prius vitiavit, quam cantorem occidisset. Demodocus vero Veneris et Martis concubitum canit, non quo vitium istud probet, sed ut [Phaeacas] ab illicitis cupiditatibus revocet, quippe quos molliter et delicate educatos esse et conviviis citharaeque cantu maxime gaudere norit. quare voluptatibus eos abducturus moribus eorum simillima recitavit. et Phemium talia canentem facit, quae proci volebant. Sirenes etiam Ulixi canunt, quibus ipsum maxime delectaturae erant, quaeque eius curiositati variaeque eruditioni conveniebant. dicunt enim quemlibet, qui cantum earum audisset, voluptate perfusum et doctiorem discedere. Ἄοινος. Tam dicitur de abstemiis, quam de iis qui vinum non habent. Ἀοῖον ἀστέρα. Stellam luciferam. Aristophanes. Αὖ. Sane, rursus. Αὖ. Interdum est rursus: interdum vero redundat. Αὐάνθη. Arefactus est. Αὐγάζω. Aptum accusativo. Αὔγαρος. Augarus, Edessae rex, qui Traiani Imperatoris temporibus vixit, eique Edessam venienti dona obtulit. Quaere sub v. Φυλάρχης. Αὐγέας. Augeas, Atheniensis, comicus. ex illius fabulis sunt *Agrestis*, *Purpura*, *Bis accusatus*. est autem mediae Comoediae poeta. Αὐγοειδής. *Illud etiam ex eo se audisse dicebat Isidorus, animam habere vehiculum quoddam coruscum, quod sit astris simile et aeternum, id autem*

καὶ τοῦτο μέντοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε ἀποκέκλειται, ἐνίοις μὲν εἴσω τῆς κεφαλῆς, ἐνίοις δὲ εἴσω τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅπερ οὐδεὶς φαίνεται ἄλλος ἱστορήσας.

Αὔγουστος Καῖσαρ, ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταβιανὸς ἐπικληθείς, ἔγραψε περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία ιγ', καὶ τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως.

Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς
377 οἰκήτορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλῆθος. καὶ εὑρίσκονται οἱ τὴν Ῥωμαίων οἰκοῦντες νι' μυριάδες καὶ χίλιοι ιζ' ἄνδρες.

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καίσαρος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν Αὔγουστος ἐπικέκληται. Αὔγουστα δὲ λέγονται τὰ τίμια καὶ μεγάλα καὶ ἐπίσημα. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, τὴν σάρκα ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ε' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ῥεγεωνάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἰχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἄσκεπον τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρός, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον.

Ὅτι Αὐγούστου Καίσαρος ἀποθανόντος Τιβέριος καὶ Δροῦσος προηγοῦντο τοῦ πένθους, τοῦ νεκροῦ παντελῶς μὴ ἁπτόμενοι· οὐ γὰρ ἐξὸν τοῖς μοναρχοῦσιν. τὰς δὲ διαθήκας αἱ Ἑστιάδες εἶχον, ἃς διέθετο.

Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε·

---

1. *καὶ τούτῳ μέντοι*] Cum Porto legere malim, *καὶ τοῦτο μέντοι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ἀποκ.* *Küst.* τοῦτο A. V. Hunc locum similiter emendavit Spencerus in Origen. c. Cels. II, 60. T. I. p. 432. *Gaisf.* Sed ἀστροειδεῖ praestat expelli. *ἀποκέκλεισται*] ἀποκέκλειται dedi cum A. B m. s. De qua declinatione praeter alios vide Homericos Epimer. p. 226. et Choerob. Cram. II. p. 234. 6. *Ὀκταουϊανὸς ὁ καὶ Σεβαστὸς*] ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταουϊανὸς (Ὀκταβιανὸς malui cum A.) Gaisf. cum A. V. E. item Suid. v. *Καῖσαρ Αὔγουστος*, ubi horum pars decerpitur. Cum vulg. usque ad *Ἀχιλλέως Eudocia* p. 69. *περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πρ.*] De scriptis Augusti vide Vossium in opere de Histor. Lat. et praecipue Rutgersium Var. Lectt. lib. II. c. II. qui fragmenta Augusti Caesaris ex variis auctoribus collecta disposuit et notis illustravit. *Küst.* Vide librum nostrum de historia litterarum Latinarum p. 102. Uberrimam disputationem nunc ipsum inchoavit Weichertus. *ἔγραψε* addit *V. 9. *Αὔγουστος*] De hoc loco vide omnino Casaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. et Usserium in Annalibus ad A. M. ... qui recte observarunt, Suidam hic censum Urbis pro censu totius Orbis Romani lectori obtrudere: cum ridiculum sit credere, ... plures fuisse totius imperii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit. *Küst.* Fortasse nihil peccavit Suidas, si ... Ῥώμης posuit vel similem vocem. Euseb. 1989. tradit XLI. centena LXIV. et millia fuisse reperta. Cf. Clinton. F. H. III. p. ... 10. *ἀριθμεῖ*] ἀριθμεῖν B. E. 17. *γὰρ* alienum ab hoc loco. Supra *ἐπ' αὐτῷ* *V. *ἀπ' αὐτοῦ* Ald. *κύριος*] κύριος ἡμῶν ... E. omisso ἡμῶν loco posteriore: *κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν ἐσαρκώθη* V. omissis (quod Gaisf. tradit) *τὴν σάρκα — Μαρίας*.
3. *Ὅτι Αὐγουστεῖον*] Haec et quae sequuntur usque ad *τὸν τόπον Αὐγουστεῖον* deprompta sunt ex libro Ioannis Lydi de *Mensibus*, ut monuit Lambecius in Codinum p. 155. eademque *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud Codinum de Origg. Constantinop. num. 32. *Küst.* Idem mox: „Apud Ioannem Lydum rectius legitur *Γουστεῖον*. Locus enim ille, de quo Suidas hic agit, fuit olim forum cibarium, sive *ὀψοπώλιον*, quod Graeci recentiores *γουστεῖον* vocabant, nomine a Latina voce *gusto* detorto. Postea vero idem locus, postquam Iustinianus templum S. Sophiae in eo condidisset, augustiore nomine *Αὐγουστεῖον* appellatus fuit, ut testatur Codinus loco laudato. *Küst.* *τῇ ε'*] ε̄ A. *πέμπτῃ* Codinus. Mox *Ὀκτωμβρίου* *V. *νοεμβρίου* E. ... E. Med. 5. *Αὐγουστείῳ*] *γουστείῳ* Lydus apud Lambecium. 6. *εἰς τιμὴν Τιβερίου*] Apud Codinum loco laudato legitur *εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύσαντος κατὰ τὸν καιρόν*: quod magis placet. *Küst.* Sed *Τιβερίου* servat Lydus, teste Lambecio: vide ... Schow. p. 124. ubi horum extat compendium, sive ed. Rother. p. 286. *τὸν δὲ τοιοῦτον — Αὐγουστεῖον καὶ* om. V. 7. *Αὐ-γούστου*] Αὔγουστ A. 8. *εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης*] Verba haec propter obscuritatem aliis interpretanda relinquo. ... Puto Daphnen Constantinopolis suburbium intelligi, de quo v. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 82. Ceterum *ἄσκεπον* reposui cum B pr. *V. 11. *Καὶ ὅτι*] *καὶ* om. A. Habet B. in marg. *Αὐγουστεῖον ὅπερ λέγουσιν ὀψοπώλιον· καὶ ἐν τῷ Ἰουστινιαν...* 13. *ἐξῆν*] ἐξὸν A. Compares locum notabilem Himerii p. 80. et nostra in Dionys. p. 843. De re vide Lipsium in Tacit. A. I. ... et Dion. Cass. LVI, 31. et intpp. Mox *τὰς δὲ — διέθετο* om. V. Contra Gronovius tradit ibi *τούτου* post *διαθήκας* accedere. 16. *Ὅτι Αὔγουστος*] Vide Cedrenum p. 182. Malalam in Chronico p. 298. et Casaub. adversus Baronium Exercitt. I, 12. ...

---

vehiculum in hoc corpore conclusum esse, nonnullis quidem in capite, nonnullis vero in humero dextro; id quod nullus alius memoriae prodidit. **Augustus Caesar.** Caesar Octavianus, qui Augustus cognominatus est, de Vita sua et rebus gestis tredecim libros scripsit: item tragoedias *Aiacem* et *Achillem.* — Huic Augusto Caesari visum est omnes, qui imperium Romanum inhabitarent, viritim percensere, quo cognosceret, quanta esset multitudo. et inventi sunt, qui Romanam civitatem inhabitabant, quadragies et semel centena millia, mille et septemdecim. **Augustus Caesar.** Augustus Caesar, Iulii Caesaris ex sorore nepos; a quo mensis Augustus nomen accepit. *Augusta* autem dicuntur venerabilia, magna, insignia. sub eo Dominus Iesus Christus, Deus et Servator noster, carnem assumpsit ex sancta Deipara ex semper virgine Maria. † *Αὐγουστεῖον* vocabatur [forum cibarium], in quo die XV. Octobris Praefecti regionum urbis et Sebastophori choreas ducebant in honorem Tiberii. hunc autem locum ita vocarunt ab Augusto. ibidem Constantinus Magnus matri suae statuam posuit eamque ob causam locum vocavit Augusteum. † Caesare Augusto mortuo Tiberius et Drusus in funere praecesserunt, mortuum non attingentes; quippe quod Imperatoribus facere non liceret. Testamentum vero quod fecerat, virgines Vestales servabant. † Augustus Caesar facto sacrificio Pythiam interrogavit, quis post ipsum imperaturus esset. tum illa respondit:

Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με, θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀίδην αὖθις ἱκέσθαι.
λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμόν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν· ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου θεοῦ.

Αὔδα. λέγε. Καὶ Αὐδήσας, βοήσας, φωνήσας.

Αὐδή. ἡ φωνή. Καὶ Αὐδήεσσα, ὀνομαστή, ἔνδοξος, ἡ αὐδωμένη, εἰς ὁμιλίαν καὶ φωνὴν ἀνθρώπων ἀφικνουμένη. Καὶ Αὐδήεις, φωνητικός.

Αὐδηναῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν· ὁ Ἰανουάριος.

Αὐδώδ, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξεν ἄνδρας χ'.

Αὐαίνεται. ξηραίνεται. αὗοι γὰρ οἱ ξηροί. Καὶ Αὐασμός, ξηρασία. ἡ πρώτη δασύνεται. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι·

Ὥςτ' ἔγωγ' ηὐαινόμην θεώμενος.

Καὶ Αὐαίνοιτο, ξηραίνοιτο, ἀφανιζέσθω. ἐν Ἐπι- 378
γράμματι·

Ὁ φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέξοι.

Καὶ Αὐαίνου λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι. Αὐαίνου λίθος ἦν Ἀθήνησιν.

Αὖ ἐρύσαι. εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἐρύσαι.

Αὔεις. φωνεῖς, λαλεῖς. Ζήνων γὰρ ὁ Κιτιεὺς ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέῤῥηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης·

Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις.

καὶ παραχρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτόν, βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα ἄνοσος· οἱ δὲ δυοῖν δέοντα ξ' ζῆσαι αὐτὸν ἔτη φασίν.

Αὐήνας. ξηράνας.

Αὐήνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ,
τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα λεϊζόμενον.

περὶ ἐχίνου φησίν. ἐκ τοῦ αὐαίνω ῥήματος.

---

1. Παῖς Ἑβραῖος] Oraculum hoc metri gratia rectius sic leges: Ἑβραῖος κέλεταί με θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι. Küst, F. Ἑβραῖος κ. με παῖς μ. ἀ. omissa voce θεοῖς: vel με θεός. Tum καὶ ἅιδος. Wass. Similiter Xylander in Cedrenum. Küsterus autem Scaligeri rationem usurpavit, quam Casaubonus calculo suo comprobarat. 3. ἀίδην] ἀοιδὸν A. B. V. E. Med. ἅιδος Malalas. Quae sequuntur vereor ut pro versu habita fuerint. 6. ἐκ τοῦ μαντείου om. V. 7. ἐπέγραψε] ἐπεγράψατο B. E. 10. Αὔδα] Lex. Seg. p. 462. Il. ξ'. 195. 11. Αὐδή] Lex. Seg. p. 462. φωνητική ante ὀνομαστή nesciunt et A. B. E. *V. Lex. Seg. et Apollonius. Ceterum glossam Homericam qua sententiarum varietate docti homines disceptarint docent Schol. Odyss. ϛ'. 334. κ'. 136. 12. ἡ αὐδωμένη] ἡ αὐδουμένη A. Med. οἷον αὐδωμένη, quod praestat, Apollon. αὐδωμένη Lex. Seg. 14. Αὐδηναῖος] Vid. Wheler. Itin. p. 232. Thyatiren. Insc. Μηνὸς Αὐδηναίου. Wass. Immo Αὐδυναῖος: v. Clintoni F. H. III. p. 356. μηνὸς om. A. 15. ὁ Ἰαννουάριος Med. 16. Αὐδώδ] Hic a LXX. Interpretibus Iudic. cap. III. Ἀώδ vocatur. Küst. ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μ.] Haec Iudic. cap. III. vers. ult. non de Aod, sed Samgar filio Anathi dicuntur, ut Portus etiam observavit. Küst. 17. ἐν τῇ ἀροτροπόδῃ] Apud LXX. Interpretes loco laudato rectius, ut puto, legitur ἐν τῷ ἀροτρόποδι: de qua voce vide lexica vulgata. Küst. τῷ ἀροτρόποδι A. B. V. τῇ ἀροτρόποδι E. τῷ ἀροτροποδίῳ Zon. p. 339. 20. ξηρασία] ἡ ξηρασία V. C. Lex. Seg. p. 462. ἡ πρώτη δασύνεται] ἡ πρώτη δασεῖα Lex. Seg. τινὲς δασύνουσι E. Compara verba ἀφαυαίνω et ἐπαφαυαίνω. Addo Nicandri fragm. III, 6. 21. Ἀριστοφάνης] Uterque locus inter huius fragm. 514. relatus.

2. ηὐαινόμην] ηὐαινόμην A. Tum καὶ θεώμενος V. C. Ceterum descriptam esse glossam ex Scholiis plenioribus in Aristoph. Ran. 196. arbitratur Valck. in Herod. VII, 162. 3. ἀφανιζέσθω accessit ex A. B. V. ἐν Ἐπιγράμματι] Samii II, 5. Anthol. Pal. VI, 116. 5. δέ τοι] δ' ἔτι A. 6. Καὶ Αὐαίνου] Haec referenda sunt ad Aristoph. Ran. 195. Vide ibi Schol. Küst. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiarii IV, 2. Anthol. Pal. V, 248. 11. Ζήνων γὰρ — ἑαυτόν] Ex Laertii lib. VII, 28. ut a Pearsono observatum fuit. Küst. 17. βιοὺς] βιοὺς δὲ A. B. V. E. ἐννενήκοντα Edd. Compendium habet Med. et alii puto libri. Ceterum nonaginta anni pro 98. afferuntur etiam sub v. Ζήνων. Mox Gaisf. tacite cum *V. ζῆσαι αὐτὸν ἔτη: nam vulgabatur ἔτη ζῆσαι αὐτόν. 19. Αὐήνας δ'] Ex Epigr. adesp. CXXX. 3. 4. Anthol. Pal. VI, 169. 20. ἀνέθηκε] ἀνέηκε V. C. 21. Διωνύσου] Διονύσου A. B. E. V. Med. Tum λεϊζόμενον A. cum Anthol. non ληϊζόμενον.

Me puer Hebraeus, diis beatis imperans, hanc aedem relinquere et ad Orcum redire iussit. protinus decede silens ab aris nostris. Augustus igitur ab oraculo degressus in Capitolio aram erexit, cui litteris Latinis inscripsit: *Haec est ara primogeniti Dei.* Αὔδα. Loquere. Et Αὐδήσας, vociferatus, locutus. Αὐδή. Vox. Et Αὐδήεσσα, clara, celebris, vel quae voce celebratur et in hominum ore versatur. Et Αὐδήεις, vocalis. Αὐδηναῖος. Nomen mensis apud Macedones: qui Ianuarius est. Αὐδώδ. Audod, iudex Israelis. hic uno die sexcentos Philistaeos bura percussit. Αὐαίνεται. Siccatur. αὗοι enim significat, aridi. Et Αὐασμός, siccatio. prima syllaba asperatur. Aristophanes: *Tum vero puer tabescit.* Et alibi: *Quamobrem ego tabescebam, dum ista cerno.* Et Αὐαίνοιτο, arescat, evanescat. In Epigrammate: *Invidia tabescat; tua vero gloria crescat.* Et Auaeni lapis: sic dictus, quod mortui sint aridi. Auaeni lapis erat Athenis. Αὖ ἐρύσαι. Retrorsum trahere. In Epigrammate: *Firmiter arreptum cincinnum retro trahere.* Αὔεις. Vocas, loqueris. Zeno Citieus cum e schola abiret, digitum offendit, cumque fregit. quare terram manu feriens illud ex *Niobe* dixit: *Venio, quid me vocas?* confestim vero spiritum sibi intercludens mortuus est, cum annos nonaginta omnium morborum expers vixisset. alii vero eum annos LVIII. vixisse tradunt. Αὐήνας. Qui siccavit. ab verbo αὐαίνω. *Exsiccatum vero, qui Bacchi munera furabatur, Baccho merum amanti consecravit.* ubi de erinaceo verba fiunt.

Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας
ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, διὰ τοῦ ῑ. Καὶ Αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασύς, ὑπερόπτης. καὶ κλίνεται αὐθάδους· ὡς ὀξώδης, ὀξώδους. Καὶ αὔθαδες, ἡ κλητική. παράλογον δὲ τὸ αὔθαδες.

Αὔθαιμοι. οἱ ἀδελφοί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης.

Αὐθαίρετος. αὐτεπάγγελτος.

Αὐθέκαστα. αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκρίτως καὶ συντόμως καὶ ἀποτόμως. ἢ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀληθῆ αὐτοακριβῶς. Καὶ Αὐθέκαστος, ἀκριβής, καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ, ἀπαρακάλυπτος. Οἱ τοίνυν ἀπεχθανόμενοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ αὐθέκαστον τῶν νόμων καὶ ἄμικτον λαμβάνονταί τε καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλόντα παρανομοῦντα ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ'· καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα σημαίνει. Καὶ Αὐθεντήσαντα, κύριον γενόμενον. Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζώνην συνέχειν. — Ὅτι Μιθριδάτης διετάξατο τοὺς Ῥωμαίους ἀναιρεῖν, καὶ ἔπεμψε γράμματα εἰς τὰς πόλεις, τὸ βασιλικὸν σφράγισμα ἔχοντα, μιᾷ τε ἡμέρᾳ τάξας ἀναγνῶναι καὶ παραχρῆμα τὰ γεγραμμένα πρᾶξαι, ὅπως μὴ προμαθόντες τινὲς φυλάξωνται. ἀποκτεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἐκέλευσε πάνθ' ὅντινα Ῥωμαῖον εὕρωσι· καὶ ἆθλα οὐ μόνον τοῖς αὐτοένταις σφῶν ἐσομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις, παρ' οἷς ἂν ἀποθάνωσι, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τελευτησάντων ἔθηκε· τιμωρίαν τε τοῖς φεισομένοις τινὸς αὐτῶν μεγάλην ὥρισεν. Παράγεται δὲ αὐθέντης οὕτως. ἔστι ῥῆμα φῶ, τὸ φονεύω· ἐξ οὗ καὶ φόνος. ἐκ τούτου κατὰ παραγωγὴν φένω διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ· ἀφαιρέσει τοῦ φ ἔνω. ἐξ αὐτοῦ ἔντης, καὶ μετὰ τῆς αὐτὸ ἀντωνυμίας αὐτοέντης. καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ αὐ-

1. *Εἰ γὰρ μόνος*] Babrii hos versus esse vidit Tyrwhittus pp. 5. et 41. qui choliamborum numeros distinxit et reiecta superiore sua coniectura παιδίον ἐπιγεννήσῃ novissima cum Ox. correxit. Adde Knochii syllogen p. 141. 3. παιδίον] παιδίον τι A. V. C. 4. *Αὐθάδεια*] Plato suasit Dioni, qui omnium ora ob facinorum magnitudinem in se conversa habebat, ut sibi caveret ab αὐθαδείᾳ, esse enim ἐρημίᾳ ξύνοικον, Plutarch. de Adul. et amici discr. p. 69. F. cf. Etymol. M. in Αὐθάδης. Reines. 5. Αὐθάδης] Lex. Seg. p. 462. 7. ἡ κλητική αὔθαδες *V. cum Zon. p. 339. 9. ἐν Ἐπιγράμματι] Ex Anthol. Pal. VI, 14. Antipatri Sidonii versus, supra proditus in v. Ἄρμενα: unde petendum τέχνας. 12. *Αὐθαίρετος*] Lex. Seg. p. 462. 13. *Αὐθέκαστα*] Cf. Schol. Luciani Phalar. I, 2. et Valck. in E. Phoen. 497. ἀκρίτως] ἀκριβῶς Lex. Seg. p. 462. Ubi mox pro ἀληθῆ αὐτοακριβῶς leg. ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αὐτοαληθῶς. 16. ἀπαρέγκλητος] ἀπαρέγκλιτος rigidus, minimeque flexibilis, a παρεγκλίνειν, Hemsterhusius in Thom. M. p. 125. recte. Praeterea lexicis accedat ἀπαρεγκλίτως e Luciani Schol. T. 1. p. 79. 21. *Αὐθέντης*] Ex Harpocratione.

1. παρ' Ἰσοκράτει] Valckenarius Diatr. p. 189. „Sed ne hoc quidem sensu veteribus Atticis valde vox fuit frequentata, si bene memini, nunquam adhibita Demostheni, nunquam Isocrati —; miror adeoque vulgata nobis in Harpocrationis Lex. Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν· διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Mallem scripsisset ut veriora: Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ἑαυτὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφῶντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτοέντης." Et quae pluribus ille exsequitur. Isocrati tamen vocem iam oblitteratam vindicaturus erat Coraës T. II. p. 330. 2. καίτοι] οἱ optimi Harpocr. libri. 4. Μὴ ὀφείλειν] Locum Küsterus intactum in Latinis praetermisit. Sed formula τοὺς ὑπὸ ζώνην cum altero exemplo v. Ζώνη plane stabiliatur, unum illud dubitari licet an συνέχειν sententiae possit sufficere. Nihil mutat Zon. p. 347. 6. Ὅτι Μιθριδάτης] Rem plenius narrat Appianus (B. Mithrid. 22.) p. 317. Wass. Add. Plutarch. Sull. p. 467. E. 8. μιᾷ τε] τε om. V. 11. αὐτοῖς] αὐτὸ V. ὅντινα] ὅντινα ἂν E. 12. αὐθένταις] αὐτοένταις V. Med. αὐτὸ ἐν ταῖς B. E. αὐτοέντοις A. 16. Παράγεται δὲ] δὲ om. B. E. Doctrinam istam ex Etymologicorum scriniis invitum in Suidam opinor esse derivatam. 20. ἐπειδὴ] ἐπεὶ dedi cum A. C. *V. Ceterum e continuis Etym. M. p. 169. locus post ψιλῶν ἡγεῖται resarciendus est.

Si enim nunc solus omnem humorem exsiccat, quo non afficiemur malo, cum uxore ducta filium sui similem genuerit? *Αὐθάδεια*, et αὐθαδία, per ῑ. Et Αὐθάδης, sibi placens, iracundus, audax, superbus. declinatur αὐθάδους: ut ὀξώδης, ὀξώδους. Et αὔθαδες, vocativus. αὔθαδες vero ab usu abhorret. *Αὔθαιμοι*. Fratres. In Epigrammate: *Haec artis instrumenta tres fratres Pani dedicarunt.* *Αὐθαίρετος*. Voluntarius. *Αὐθέκαστα*. Sic vocantur ea, quae quis sine iudicio et rigide praefracteque facit. vel simplicia et vera. Et αὐθέκαστος, morosus, austerus, ingenio minimo flexibili praeditus, apertus. *Qui igitur ipsi erant infensi propter mores praefractos et consuetudini inimicos, eum in ipso facto deprehensum inique facere demonstrarunt.* *Αὐθέντης*. Qui sua manu vel alium vel se occidit. quare apud Isocratem αὐθέντης [pro percussore.] Lysias vero peculiari sensu vocem hanc XXX. Tyrannis tribuit, quamvis per alios caedes facerent. αὐθέντης enim semper eum significat, qui sua manu aliquem occidit. Et Αὐθεντήσαντα dicimus illum, qui dominus factus est. *Non aequum esse ut rerum potitus homines imperio subiectos premeret.* ‡ *Mithridates omnes Romanos in imperio suo occidi iussit, litterasque regio sigillo obsignatas per urbes misit, imperans ut uno die eas legerent et mandata statim exsequerentur, nequis re ante cognita saluti suae consuleret. praeceperat enim, ut quotquot inveniri potuissent omnes Romani occiderentur, praemiis non solum interfectoribus eorum. sed etiam populis, apud quos caesi essent, pro numero interfectorum propositis; gravissimis autem poenis in eos constitutis, qui ulli eorum pepercissent.* Sic autem formatur αὐθέντης. ab verbo φῶ, interficio, fit φένω: hinc deductum est φένω, per ε̄, et sublato φ ἔνω: unde ἔντης, et addito pronomine αὐτὸ αὐτοέντης. quoniam vero litterae tenues praecedunt tenues, aspiratae aspiratas, mutato τ in

θέντης, ὁ αὐτόχειρ. ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια, καὶ κέχρηται τῷ ὀνόματι ἀντὶ τοῦ δεσπότης· ὅπερ ἐστὶν ἀκυρολεξία.

Αὐθημερόν. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὖθι. αὐτόθι.

Αὐθιγενής. αὐτόχθων, γνήσιος.

Πέρσης εἰμὶ καὶ ἐκ πατέρων
Πέρσης αὐθιγενής· ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι
ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.

Αὖθις. ἐξ ἀρχῆς, πάλιν, ἐκ δευτέρου. ἐκ παραλλήλου τιθέασι καὶ ταῦτα καὶ πάλιν· σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν αὖθις Ἀττικόν, τὸ δὲ αὖτις Ὁμηρικόν. Αὖτις, εἰς τοὐπίσω· αὖθις, χρονικόν.

Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν.

Αὖθις αὖ πάλιν. ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν, ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους. συντόμους.

Αὐθωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Αὖλαξ. ἡ ἐπιμήκης τομὴ τῆς γῆς ἐξ ἀρότρου.

Αὐλαία. τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Πολύβιος· Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας ἐγέλα ὁ βασιλεύς. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας καλώδιον ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε.

Αὔλειος θύρα. καὶ προαύλειος.

Αὐλή. τὸ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον· ὅπου ἀπήγοντο οἱ κατάκριτοι. καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὑπηρέτας αὐλικοὺς ὠνόμαζον. καὶ παροιμία· Εἴποις τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ. Καὶ αὖθις· Ἐξ ὧν ἅπαντας δεδιὼς τοὺς περὶ τὴν αὐλήν, μάλιστα δὲ τὸν Φίλιππον, οὕτω πεποιῆσθαι τὴν ἀποχώρησιν. Καὶ Αὐλή, ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων. παρόσον ἐπιτηροῦντες οἱ αὐληταὶ τοὺς θύοντας, ἐξ ἀτελείας ζῶσιν. 380

Αὐλία θύρα. πυλών. καὶ ἡ αὔλειος. Τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας ἐξέκοψαν.

---

2. *κέχρηται*] *χρώμεθα* E. 3. *ἀκυρολεξία*, quod ignorant lexica, comprobant Scholia in Hermog. T. V. p. 468. 4. *Αὐθημερόν*] Lex. Seg. p. 463. qui quod laudat Thucydidis librum primum, Gaisfordus putabat respici eiusdem II, 12. Ceterum exemplorum vim congessit Hasius in Leon. Diac. p. 252. sq. 5. *Αὖθι*] Lex. Seg. p. 463. et potissimum Hesychius. 6. *Αὐθιγενής*] Lex. Seg. p. 463. Zon. p. 340. *Ἰθαγενής* addit Hesychius. cf. Phrynich. Seg. p. 25. 7. *Πέρσης εἰμί*] E Dioscoridis Ep. XXXVI, 3 — 5. Anthol. Pal. VII, 162. 9. *μιῆναι*] *μὴ εἶναι* V. C. 11. *Αὖθις*] Vid. Lex. Seg. p. 463. *πάλιν* om. Zon. p. 348. 12. *καὶ πάλιν*] *καὶ* om. *V. Vellem omisisset *καὶ* praegressum. 13. *Ἀττικόν*] *Ἀττικῶς* A. 16. *Ὦ σχῆμα*] Sophoclis Philoct. 952. sq. *ὡς σχ.* *V. 17. *εἴσειμι*] *εἴσειμι* B. E. Med. 20. *Αὐθωρήτους*] Mendose. Scribendum enim est *αὐθωρεί. τὸ συντόμως*. Sic etiam emendandus est Hesychius. *Küst.* Cum libris consentit Lex. Seg. p. 463. Küsterum vero probat Schleusnerus Lex. Vet. Test. v. *Αὐθωρί*: temere. Quippe pusillum erat mendum eluendum, cui causam dedit inferior gl. *Αὐθωρόν*, ab ipso Hesychio explicata *σύντομον*. Lege *Αὐθορμήτους*, collatis Leone Diac. I, 7. et Suida v. *Αὐτοκέλευστος*, quo vocabulo carent lexica. 21. *Αὐθωρόν*] Agathias p. 77. Simocatta 149. *Toup.* MS. Zon. p. 348.

1. V. Etym. M. p. 170. 3. *Αὐλαία*] Lex. Seg. p. 463. Vide Hemsterh. Append. in Lucian. p. 17. 4. *Ὑπερίδης*] Hyperidis locum [sumptum illum ex oratione contra Patroclem, Antiattic. p. 83. cuius integrum locum prodidit Pollux IV, 122.] servavit Cosmas Indicopleustes p. 197. Scil. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, φραξάμενοι τὸ μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ*. Sequentem gl. [petitam e Zon. p. 343.] *Αὐλαί. ἐλίνιον Κιλικίας, πλησίον Ταρσοῦ. οἱ οἰκοῦντες Αὐλαιῶται*, delevi cum A. B. V. C. E. *Gaisf.* 6. *Ὁ δὲ λαβών*] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 170. eademque leguntur supra v. *Ἀρχίας*. *Küst.* 8. Post hanc glossam cum V. delevi, quae A. post v. *Αὔλειος* posuit, ex v. *Ἀμφιβολία* repetita: *Αὐλητρὶς πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξεως, δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, ὅτι καὶ οἰκία τρὶς πέπτωκε, καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀμφιβολία. „Αὐλητρὶς πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξ.*] Ex Laertii lib. VII, 72. ut Pearsonus etiam observavit." *Küst.* Adde Theonis Progymn. 4. p. 187. ubi vide quae collegit Finckhius p. 50. 9. *Αὔλειος θύρα*] Vide Meinek. in Menand. p. 87. *καὶ* om. V. C. Propinquam glossam cum hac continuavit *V. *προαύλειος*] Immo *προαύλιον*. Vide glossam inferiorem *Αὔλειος*. 10. V. Zon. p. 344. 12. *Εἴποις τὰ τρία*] Hoc proverbium explicatur infra v. *Εἴποις τὰ τρία*, et v. *Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον*. *Küst.* *εἴπῃς* A. 16. *ἡ — οἰκία*] *τὸ — οἴκημα* C. *V. 17. *Αὐλητοῦ*] Diogenian. III, 14. In *βιούντων* desinit Arsenius p. 84. 20. *Αὐλεία θ.*] *Αὐλία* A. B. V. Lex. Seg. p. 463. Cum eodem Lex. scribendum *αὔλιος*.

-s dicitur *αὐθέντης*, i. e. interfector. consuetudo autem obtinuit, ut hoc nomine etiam significetur dominus: quae locutio impropria est. *Αὐθημερόν*. Eodem die. *Αὖθι*. Illic. *Αὐθιγενής*. Indigena, germanus. *Persa sum germanus, et ex Persicis parentibus procreatus, Domine: ignem vero polluere tristi morte nobis est acerbius.* *Αὖθις*. Denuo, rursus, iterum. solent Graeci *αὖθις* et *ἀρχῆς* et *ἐκ δευτέρου* cum *πάλιν* coniungere. observandum autem, *αὖθις* esse Atticum, *αὖτις* vero Homericum. *Αὖτις*, retro. *Αὖθις*, adverbium temporis. *O saxum, geminas habens portas, nunc iterum te subeo inermis et victu destitutus.* *Αὖθις αὖ πάλιν* idem quod *ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν*, et *ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν*. *Αὐθωρήτους*. Cito. *Αὐθωρόν*. Eadem hora. *Αὖλαξ*. Sulcus. *Αὐλαία*. Velum scenae. usus est vocabulo Hyperides in oratione contra Patroclem. Polybius: *Rex haec omnia per aulaeum audiens risit.* Et iterum: *Ille vero funiculo, quod aulaeo detraxerat, se suspendit.* *Αὔλειος θύρα*. item *προαύλειος*. *Αὐλή*. Quod nunc *ἀρχεῖον* dicitur: sive locus, quo damnati abducebantur. Et ministri qui in loco illo erant, vocabantur *αὐλικοί*. Et proverbium: *Dicas tria apud praetorium.* Et alibi: *Quibus de causis omnes aulicos metuens, et praecipue Philippum, ita abisse fertur.* Et *Αὐλή*, domus regia. *Αὐλητοῦ βίον ζῇς*. *Tibicinis vitam vivis.* de iis qui ex alieno vivunt. tibicines enim observatis iis, qui sacrificium faciunt, a sumptibus immunes sunt. *Αὐλεία θύρα*, et *αὔλειος*. Vestibulum. *Vestibulorum et stabulorum ianuas everterunt.*

Αὔλια. ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις. ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Αὐλίζεται. κοιμᾶται, φυλάττει, παρεμβάλλει. Καὶ Αὐλιζόμενοι, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι.

Αὐλίκουροι. φύλακες. Καὶ Αὐλικούς, κιθαρῳδούς.

Αὔλειος. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. Καὶ αὐλείους θύρας. Καὶ ἑνικὸν αὔλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλῆς κατορύττειν.

[Αὔλιον δὲ καὶ προαύλιον οὐδετέρως.]

Αὖλις. ἡ κοίτη. Αὐλὶς δέ, πόλις Βοιωτίας.

Αὐλίσκοι.

Αὖλος Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν καὶ γένους πρώτου· κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν στωμύλος καὶ λάλος καὶ πέρπερος διαφερόντως. ἐπιθυμήσας δ' εὐθέως ἐκ παίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ διαλέκτου, πολὺς μὲν ἦν ἐν τούτοις καὶ κατακορής· ὥστε δι' ἐκεῖνον καὶ τὴν αἵρεσιν τὴν Ἑλληνικὴν προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἀξιολογωτάτοις τῶν Ῥωμαίων. τέλος δὲ καὶ ποίημα γράφειν καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐνεχείρησεν· ἐν ᾗ διὰ τοῦ προοιμίου παρεκάλει τοὺς ἐντυγχάνοντας συγγνώμην ἔχειν, εἰ Ῥωμαῖος ὢν μὴ δύνηται κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου καὶ τῆς κατὰ χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπίας σημεῖον, καὶ παραπλήσιον ὡς ἂν εἴ τις ἐς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, παρελθὼν ἐς τὸ στάδιον, ὅτε δέοι μάχεσθαι, παραιτοῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ δύνηται τὸν πόνον ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγάς. δῆλον γὰρ ὡς εἰκὸς γέλωτα τὸν τοιοῦτον ὄφλειν καὶ τὴν δίκην ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος. ἦν δὲ καὶ φιλήδονος καὶ φυγόπονος.

Αὐλός, ὁ εἰς εὐθὺ ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος.

---

1. *Αὔλια. ἀντὶ τοῦ*] Ex Harpocratione: apud quem tamen haec paulo aliter leguntur. *Küst.* Scribendum *αὖλια* cum Harpocratione diu est cum monuit H. Stephanus in Append. Thesauri. Excidit caput gl. in Lex. Seg. *ἔπαυλις*] *ἐπαύλεις* Harpocr., repugnantibus Zon. p. 344. et Lex. Seg. Id Gaisf. recepit, quod e sequentibus comprobari putabat. *ἢ ἡ μικρὰ αὐλή*] *ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς* A. B. C. V. E. cum Harpocr. 3. *Αὐλίζεται*] Uberius Lex. Seg. p. 463. 4. *αὐλιζόμενοι*] Harpocr. Lex. Seg. p. 463. et Zon. p. 347. 6. *Αὐλίκουροι*] Lex. Seg. p. 463. et Hesychius. Utramque glossam tenet Zon. p. 340. Sed verius apud Hesychium *Αὔλουρος. οἰκοφύλαξ.* Unde coniectura subnascitur, gl. *Αὐλή* firmante, quondam haec extitisse: *Αὔλουροι. αὐλικοί, φύλακες.* 8. *Αὔλειος. ἡ ἀπὸ*] Vide Valesium in Euseb. lib. IV. de Vita Constant. c. 7. *Küst.* Zon. p. 344. Huic glossae *δευτέρα* praefigunt V. C. Ordo litterarum poscit ut scribatur *Αὔλιος*. Cf. Piers. in Moer. p. 88. 9. *οἰκίας*] *οἰκείας* A. 10. *Ἀριστοφάνης*] Fragm. 251. *Δαναΐσιν*] *Δαναοῖσιν* C. E. 11. *ἐχίνου*] Equidem legerim *σχίνου*. Vitium non suboluit Piersono in Moer. p. 192. qui *κεφαλὴν* adoptavit. *Gaisf.* Coniectura sane ingeniosa: quam et sensus videtur commendare, cum lentisci quidam usus in sacris extiterit vel in superstitiosis cerimoniis (v. Cratinum in Schol. Soph. Oed. C. 477.), et simillimi ductus ipsis hominibus doctissimis (velut Plinium constat *foliis echinatis* posuisse, quod Graece fuit *σχίνου*) in antiquitate potuerint imponere. Sed librorum scripturam diserte Harpocratio v. *Ἐχῖνος* agnoscit. *κεφαλῆς*] Constructio grammatica requirit, ut legatur *κεφαλήν*. *Küst.* Ita cum aliqua dubitatione Portus. 13. *Αὔλιον δὲ — οὐδετέρως* huc retraxit Gaisf. cum A. B. E. quae Edd. praeberent ante *Ἀριστοφάνης*. Sed ignorat illa V. nec puto temere nobis tanquam spuria notari, quae varias in sedes distrahantur. 15. *Αὐλίσκοι*] *Αὐλίσκοι* A. E. Deest V. Vide Sophocl. Fr. inc. 80. 16. *Αὖλος Ποστόμιος*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii in Excerptis ab Valesio editis p. 189. 190. *Küst.* *Προστόμιος* B. E. 17. *κατὰ δὲ τὴν*] *κατὰ δὲ* om. B. E. *δὲ* om. V. Med.
3. *προσκόψαι*] *προκόψαι* E. 4. *γράφειν*] *γράφων* A. B. Med. *ποιήματα γράφων* E. 7. *δύναται*] *δύνηται* A. V. Immo *δεδύνηται*. 8. *καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.*] In iisdem Excerptis locus hic plenius ita legitur. *καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. πρὸς ὃν οἰκείως ἀπηντηκέναι δοκεῖ Μάρκος Πόρκιος Κάτων. θαυμάζειν γὰρ ἔφη τίνα ποιεῖται τοιαύτην παραίτησιν. εἰ μὲν γὰρ αὐτῷ τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον συνέταττε γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει προφέρεσθαι ταῦτα καὶ παραιτεῖσθαι· μηδεμίας δ' ἀνάγκης οὔσης ἐθελοντὴν ἀπογράψασθαι, κἄπειτα παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν βαρβαρίζῃ, τῆς ἁπάσης ἀτοπίας ἐστὶ σημεῖον* etc. Idem de Aulo Postumio et M. Porcio Catone referunt Plutarchus et Gellius, ut observavit Vossius de Histor. Gr. p. 131. quem vide. *Küst.* 8. *τὸν χειρισμὸν*] *τὸν* om. A. B. V. E. Med. 12. *δέοι*] *δέει* V. 14. *τοὺς πόνους*] *τὸν πόνον* A. cum Excerptis. *μήτε*] *τε* *V. 15. *τὸν τοιοῦτον γέλωτα*] *γέλωτα τὸν τοιοῦτον* A. *V. et Exc. Mox *λαβεῖν* V. 18. *φυγόπονος*] Priores editt. minus recte habent *φιλόπονος*: cuius loco alteram lectionem ex MSS. Pariss. et Collectaneis Constantini revocavi. *Küst.* 19. *Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ αὐλὸς ὁ εἰς — περόνης*

Αὔλια, villa, vel parva aula. sic Lysias et Aeschines. *Αὐλίζεται*. Dormit, custodit, castra locat. Et *Αὐλιζόμενοι*, dormientes. Antiphon. *Αὐλίκουροι*. Aulae custodes. Et *Αὐλικούς*, citharoedos. *Αὔλειος*. Ianua domus viae proxima. Et *αὐλείους θύρας*. item in singulari *αὔλειον* dicunt, ut nos: [*αὔλιον* vero et *προαύλιον* sunt generis neutrius.] Aristophanes *Danaidibus*: *Ad cardinem ianuae atriensis echini caput defodere.* *Αὖλις*. Cubile. *Αὐλὶς* vero, urbs Boeotiae. *Αὐλίσκοι*. *Αὖλος Ποστόμιος*. Aulus Postumius e clarissima quidem familia oriundus erat, sed natura garrulus et loquax et singulari levitate praeditus. hic cum statim a puero Graecanicam disciplinam ac linguam adamasset, nimius in his et ad nauseam usque putidus fuit: adeo ut ipsius causa apud viros, qui inter Romanos aetate et auctoritate eminentissimi erant, Graecanica institutio male audiret. denique et poema et historiam rerum Graecarum scribere est aggressus: in cuius prooemio veniam ab lectoribus sibi concedi postulat, si civis Romanus Graecae dictionis elegantiam et congruam rerum tractandarum dispositionem assequi non potuerit: quod maxime ineptum est, et perinde ac si quis inter pugiles aut pancratio certaturos nomen suum in gymnicis ludis professus, et postmodum stadium ingressus, ubi pugnandum sit, a spectatoribus veniam petat, si labores et plagas ferre non possit. quare ut certum est huiusmodi virum risu, et quidem merito, exceptum iri, poenasque praesentes debiturum esse: ita etiam tales historiae scriptores explodi oportet, ne quid supra vires aggredi audeant. idem Postumius voluptatibus deditus erat et laboris impatiens. *Αὐλός*. Sanguis qui iaculi instar recta erumpit. item extremitas fibulae.

καὶ περόνης μέτρον· καὶ μουσικῆς τι ὄργανον. Καὶ Αὐλός, ὁ ἐπιμήκης φυσητήρ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Αὐλὸν καμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον.

Αὐλῶνες. φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μεταξὺ τῆς αὐτοῦ καὶ τῶν πολεμίων στρατοπεδείας. Καὶ Αὐλωνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐξέντιος, Μοψουεστίας ἐπίσκοπος· ὃς ἦν τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων. ἦν δὲ παρὰ τῶν ἐπιφανῶς τῷ βασιλεῖ Λικινίῳ στρατευσαμένων, τῶν ὑπογραφέων τούτου γενόμενος, οὓς δὴ νοταρίους Ῥωμαῖοι καλοῦσι. τὸ δὲ τῆς ὁμολογίας τοιόνδε γέγονεν εἶδος. ἦν ἔν τινι τῆς βασιλικῆς ἑστίας αὐλῇ κρήνη τε ὕδατος, καὶ ἐπ' αὐτῇ Διονύσου ἄγαλμα, καὶ ἄμπελος μεγάλη περικειμένη, καὶ σκιερὸν ἐπιεικῶς καὶ συνηρεφῆ τὸν ἅπαντα τόπον ἐργαζομένη. ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος, τοῦ τε Αὐξεντίου αὐτῷ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἄμπελον ἀνιδὼν ἐθεάσατο βότρυν ὡραῖόν τινα καὶ μέγαν τῶν κλημάτων ἀπαιωρούμενον. τοῦτον προσέταξε τῷ Αὐξεντίῳ τεμεῖν. ὁ δὲ αὐτίκα τὸ προσηρτημένον ταῖς ἀναξυρίσιν αὐτοῦ μαχαίριον ἀφελόμενος ἔτεμε μηδὲν ὑπιδόμενος. ὁ οὖν Λικίνιος πρὸς αὐτόν· Θὲς τοίνυν τὸν βότρυν, ἔφη, πρὸς τοῖς τοῦ Διονύσου ποσίν. ὁ δέ, Μὴ ὦ βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο, Χριστιανὸς γάρ εἰμι. κἀκεῖνος· Οὐκοῦν ἐκ ποδῶν οἰχήσῃ τῆς στρατείας ἀποπαυσάμενος; θάτερον γὰρ τοῖν δυοῖν ἀνάγκη ποιεῖν. ὁ δὲ μηδὲν μελλήσας τήν τε ζώνην ἑαυτοῦ λύεται καὶ ἄσμενος ἐξεχώρησεν, ὡς εἶχε, τῶν βασιλείων. καὶ αὐτὸν οἱ ἔφοροι μετά τινα χρόνον ὕστερον ἐπίσκοπον ἐστήσαντο τῆς Μοψουεστίας. τούτου δὲ ἀδελφὸς νεώτερος Θεόδωρος ἦν, ἀνὴρ τῶν Ἀθήνησι παιδευθέντων· ὃς καὶ αὐτὸς χρόνῳ ὕστερον ἐπισκοπὴν τῆς Ταρσοῦ ἐκκλησίας ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ Ἀέτιος τὰ πρότερα δι' ἑαυτοῦ τόν τε Εὐδόξιον αὐτὸν καὶ ἄλλους τοὺς πλείστου λόγου ἀξίους διδάσκων, ἐπειδὴ τὸν Εὐνόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὐβίβασεν ἔργον, τούτῳ ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνθ' ἑαυτοῦ διδασκάλῳ

μέτρον] Haec descripsit Suidas ex Etymologo v. *Αὐλός*. Respexit autem uterque ad Homeri Odyss. τ'. 227. *Αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.* Ad quem locum consulendus Scholiastes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco poetae inquinatissimus est. *Toup.* Ista in principio glossae collocari solita, *Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ* ignorant A. B. C. V. E. Habet Zon. p. 343. *Αὐλός*] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Odyss. χ'. 18. *Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο.* Ubi enim *αὐλὸς* dicitur de sanguine, qui ex vulnere iaculi instar erumpit. Scholiasta: *Αὐλός. τὸ ἐξακόντισμα, ὁ κρουνὸς τοῦ αἵματος· πᾶν γὰρ τὸ στενὸν αὐλὸν ἔλεγον.* Huc spectant verba Athenaei lib. IV. p. 189. *Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν· ὥσπερ τὸ στάδιον καὶ τὸν κρουνὸν τοῦ αἵματος. Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε. Küst.* Adde Lex. ab Hermanno editum s. 66.

1. *καὶ περόνης μέτρον*] Haec de mendo mihi suspecta sunt: vel saltem eorum sensus me latet. *Küst.* At respexit Suidas Od. τ'. 227. ubi Schol. *Αὐλοῖσι. ῥάβδοις εὐθείαις, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι.* Hoc Suidas *περόνης μέτρον* vocat. *Μέτρον* enim, auctore Hesychio, est *πέρας, ἢ ἄλλο τι ὡρισμένον.* Conf. Schol. Il. λ'. 353. *Albert.* Misc. Critt. p. 276. *περόνης τι μέτρον* Lex. Seg. p. 463. *μουσικῆς*] *μουσικὸν* E. 2. *φυσητήρ* *V. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XVI, 1. Anthol. Pal. VI, 92. Post *Ἐπιγράμματι* omnes libri cum Med. inserunt *καὶ αὖθις*: item in v. *Φιλήνεμος*, quam ex hoc loco derivatam apparet: ut de verborum aliquo defectu possit cogitari. 3. Post hanc gl. *Αὐλῷ δοτικῇ* Edd. vett. 4. *Αὐλῶνες*] Aelian. apud Suid. in *Ἀσθένεια — Ἐλείας* etc. *Hemst.* Zon. p. 340. 5. *Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε*] Ex Polybii lib. XI. c. 30. *Küst.* 7. *ἐν αὐλῶνι*] *ἐναύλως* Lex. Seg. p. 464. id est, *ἐν αὐλῶσι*, quod praebet Hesychius. 8. *Αὐξέντιος*] Totum hunc articulum de Auxentio, Mopsuestiae Episcopo, ex Philostorgio descriptum esse existimat Valesius in Philostorgium lib. V. cap. 2. *Küst.* *Αὐξέντιος* II. *Ε. στρατιώτης ἐπιφανὴς Λικινίου καὶ ὁμολογητὴς Χριστοῦ· διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ διωχθεὶς παρὰ τῶν ἐντοπίων προεχειρίσθη ἐπίσκοπος· ἦν δὲ — νοταρίων* V. Gronovius tamen, exceptis *ἦν δὲ — νοταρίων*, illa enotavit ante *ὃς ἦν κτλ.* 9. *ἐκ τῶν*] *παρὰ τῶν* A. B. E. V. Mox *ἐπιφανῶς* A. pro *ἐπιφανῶν*. 14. *ἐν αὐτῇ*] *ἐπ' αὐτῇ* A. B. V. E. Med. 15. *περικειμένη*] *ἐπικειμένη* E. 17. *Λικίνιος*] *Λικίννιος* A. et infra; item supra *Λικιννίου* *V. *πρόφασιν ἀπαγωγῆς*] Male versum *animi oblectandi gratia*. Vid. *Ἀπαγωγάς. Hemst.* Interpretatio sane controversa; sed fatendum tamen vulgarem vocis significatum non satis convenire. 18. *αὐτὸν* *V. 20. *καὶ μέγαν* om. B. E.

4. *ὑπειδόμενος* Edd. *ὑπειδόκ*ο *V. 7. *ἐκ ποδῶν*] *ἐκποδὼν* B. 10. *ἑαυτοῦ*] *αὐτοῦ* B. E. Mox *ἐξεχώρισεν* A. 12. *τῆς Μοψ.*] *τῆς* om. E. 14. *ἀνὴρ* om. *V. 15. *χρόνον*] *χρόνῳ* A. B. V. E. 16. *ἔτυχεν ἐκκλησίας* *V. *πρότερα*] *πρῶτα* B. E. 17. *ἄλλους τοὺς*] *τοὺς* om. E.

---

et instrumentum quoddam musicum. item fistula follis, per quam flatus intrat et exit. In Epigrammate: *Fistulam follis, camino aptam ventoque amicam.* *Αὐλῶνες*. Valles, vel loca plana circa montes. *Ille vero castra locavit eo loco, ubi vallis tantum interiecta ipsius et hostium castra dirimebat.* Et *Αὐλωνίζουσα*, in valle degens. *Αὐξέντιος*. Auxentius, Mopsuestiae Episcopus, ex iis qui Confessores nominantur, homo quondam illustris in exercitu Licinii Imperatoris, et e scribarum numero, quos *notarios* Romani vocant. confessionis autem ratio huiusmodi fuit. erat in quadam regii palatii aula fons aquae, et prope Bacchi statua, vitisque ampla, totum illum locum complexa et umbra sua opacum reddens. eo Licinius cum animi oblectandi gratia venisset, Auxentio et aliis multis e comitatu eum sequentibus, uvam quandam maturam et magnam e palmitibus dependentem vidit; quam Auxentium resecare iussit. is pugionem femori appensum confestim strinxit, uvamque resecuit, nihil suspicans. deinde Licinius ei praecepit, ut uvam illam ad Bacchi pedes poneret. cui ille, Absit, inquit, Imperator. Christianus enim sum. Licinius ad haec: Confestim igitur hinc facesse, militia valere iussa. alterutrum enim facias necesse est. ille igitur nihil cunctatus cingulo soluto ex regia laeto animo excessit. Episcopi autem aliquanto post eum Mopsuestiae antistitem crearunt. frater eius iunior fuit Theodorus, Athenis eruditus, qui et ipse postea Tarsensis Ecclesiae Episcopus sorte lectus est. nam Aetius cum antehac Eudoxium ipsum aliosque magni nominis viros docuisset, postquam Eunomium ad docendi munus promoverat, plerumque vicaria eius opera usus est ad docendos alios, praecipue eos, qui perfectiorem doctrinam re-

ἐχρῆτο πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μάλιστα τελεωτέρας μαθήσεως δεομένους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν τὰς ἀρχὰς παρασχεῖν ἄριστος· οὗτος δὲ τὰς δοθείσας ἐργάσασθαι, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἑρμηνεῦσαι παραπολὺ δυνατώτερος.

Αὔξη. αὔξησις. Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κολούειν.

Αὔξη. ἡ βλάστησις. Τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα, τὰ κατὰ πᾶν μόριον τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα. τὰ δὲ κατὰ πρόσθεσιν αὔξεσθαι δοκοῦντα οὐ κατὰ πᾶν μόριον ἑαυτῶν αὔξονται. διὸ οὐδὲ αὔξησις ἐπ' ἐκείνων λέγεται, ἀλλὰ πρόσθεσις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου προσθήσω ἕτερον σῖτον, οὐ δι' ὅλων τῶν μορίων τοῦ σωροῦ ἡ πρόσθεσις γέγονεν, ἀλλ' ἐφ' ἑνός· καθ' ὃ ἡ πρόσθεσις ἐγένετο.

Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ αὔξεσθαι λέγοι τις, ξύλων πλειόνων προστιθεμένων. οὕτω καὶ τὰ μέταλλα αὔξεται, ὑγρᾶς οὐσίας ἔξωθεν περιπαγείσης, ἐξ ἧς συνεστήκασι, καὶ ταύτης μεταβαλλούσης ἐπὶ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ φυσικῆς δυνάμεως ἐκ τοῦ παντός. ὥστε ἐπὶ τῶν ἐμψύχων καὶ ἐχόντων μόρια λέγεται τὸ αὔξεσθαι.

[*Αὐξώ.* αἰτιατικῇ.]

Αὗον. ξηρόν. Ἡσίοδος·

Αὗον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τρύφος ἄρτου
αὗον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὴν θυσίαν.

Καὶ αὖθις· Καὶ τὰ μὲν αὗος ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν· τὰ δὲ ἀνέφερεν ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ πρόσταξις τὸν ἄνδρα. αὔω γὰρ τὸ ξηραίνω· παρὰ τὸ ὕω, τὸ

2. *καὶ γὰρ ἐκεῖνος*] Eunomius. Similia de Aux. et Eun. habet Philostorg. VIII, 18. unde ait Gothofred. in V, 2. ista Suidam ex Philostorgio exscripsisse videri, quae hic de Aux. et Aëtio commemorantur. *Reines.* ἦν μὲν *V. 4. τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς om. V. 6. *Αὔξη. αὔξησις*] Schol. in Pindar. Nem. Od. IX. p. 406. edit. P. Stephani: *Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν· καὶ ἄνθην τὴν ἄνθησιν· καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν.* Polyb. Tom. I. p. 599. *Πρὸς δὲ τούτοις εἰς τὰς θυσίας δέκα τάλαντα, καὶ εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν πολιτῶν ἄλλα δέκα — for the advantage of the citizens. Toup.* MS. His praetermissis operae est Hemsterhusium inspexisse in Thom. M. p. 127. Ceterum αὔξη Herodiano placuit, v. Bekk. Anecd. p. 1347. *ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως*] Scribendum, *ἐπὶ μέγα δυνάμεως.* Ita enim Graeci loquuntur. Et sic quoque legitur apud Agathiam lib. I. (5.) p. 11. cuius haec sunt verba: *Ἐδίδασκον δὲ ὡς καὶ αὐτοὺς ἐς τὰ μάλιστα συνοίσειν* (lege, *αὐτοῖς — συνοίσει*), *μὴ ἐφιέναι Ῥωμαίοις ἐπὶ μέγα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην κολούειν.* Repone ex Suida: *τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν.* Longinus περὶ ὕψους §. 44. *κωλύειν τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις.* Ita etiam Suidas infra v. *Λυκούργῳ: καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐχώρησαν ἐπὶ μέγα δυνάμεως. Toup.* μεγάλα etiam Agathiae Bav. 8. *αὔξην*] αὔξησιν *V. C. *αὐτῶν* abest ab Agathia, qui supra dedit Ῥωμαίοις. *κωλύειν*] κολούειν A. V. 9. *Τρέφεσθαι — ἐγένετο*] Haec sunt verba Philoponi in librum secundum Aristotel. de Anima, G. 6. 1. *Küst.* 11. *αὐξόμενα*] αὐξανόμενα C. 12. *ἑαυτῶν αὔξονται*] τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα ἑαυτῶν φαίνονται E. Mox ἀλλὰ προσθέσεις om. B. E. 14. *ἐὰν* libri. 15. *ἡ πρόσθεσις ἐγένετο*] προσετέθη E.

1. *Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ π.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, H. 8. 1. Ceterum verba Philoponi Suidas mutilavit, quae integra hic describam: *Εἰ δὲ καὶ λίθοι τινὲς δοκοῦσιν αὔξεσθαι, οὐκ ἔστι κυρίως αὔξησις αὕτη, ἀλλὰ μᾶλλον πρόσθεσις. αὔξησιν γὰρ ταύτην φησὶ τὴν δι' ὀργάνων φυσικῶν γινομένην. ὄργανα δὲ ἐν τοῖς ἀψύχοις οὐκ ἔστιν· οὐδ' ἄρα αὔξεται. καὶ ἄλλως τὸ αὐξόμενον κατὰ πᾶν μόριον αὔξεται, ὡς ἐν τῷ περὶ γενέσεως δέδεικται. οἱ δὲ λίθοι ἔξωθεν ἴσως χόνεως προστιθεμένης μεταβολή τις γίνεται. καὶ οὕτω μεῖζον τὸ ὅλον γίνεται, οὐκ αὐξήσεως γινομένης, ἀλλὰ προσθέσεως. ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ* etc. Hinc clare patet, quaenam sit mens Philoponi. *Küst.* 2. *λέγοι*] λέγει E. 8. Post hanc glossam delevi cum A. V. E. *Αὐξίλλα.* ἔστιν ἐν τῷ Ψιλός. *Αὐξητικῇ.* ἔστιν ἐν τῷ Γεννητικῇ. 9. *Αὐξώ. αἰτιατικῇ* reiecit Küster. Sed vide Kühn. in Polluc. VIII, 106. n. 89. *Hemst.* Pausan. in Boeot. *τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην.* Clemens Alex. Protrept. *Αὐξώ τε καὶ Θαλλὼ αἱ Ἀττικαί.* Pollux VIII, 9. per eam iurasse ephebos ait. *Olear.* Glossam a Kühnii coniectura αὐξοῖ defendit Oudend. in Thom. M. p. 126. *Αὔξις* B. „Hanc gl. abesse existimo ab A.: nihil certe ex eo ad edit. Küster. enotatum reperio.“ *Gaisf.* Qui Kühnium probans tamen *αἰτιατικῇ* reposuit. Glossam notavi. 10. *Ἡσίοδος*] Oper. et Dier. v. 743. ubi locus integer sic se habet: *Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ Αὗον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.* Vide ibi interpretes. *Küst.* 12. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Apollonidae VII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 105. 14. *πενιχρὰν*] πενιχρὴν A. V. C. Scribendum etiam *θυσίην.* 15. *αὗος*] Supra v. *Ἀνέφερε*, ubi idem fragmentum legitur, lectorem monui pro *αὗος* legendum fortasse esse *ἄνεως*, i. e. *mutus. Küst.* Mihi contra apta videtur lectio vulgata et neutiquam solicitanda: dicitur enim Gr. *αὗος γενέσθαι* de eo *qui prae metu obriguit, obstupuit.* Iosephus Bell. Iud. I, 14. *Δεινὴ γάρ τις αὐτοὺς κατάπληξις εἶχε, καὶ πρὸ τοῦ πλήθους ὁ στρατηγὸς Ἔλθεμος αὗος ἦν τῷ δέει.* Idem VII, 23. *καὶ διὰ τὴν κατάπληξιν, ἀμύνειν μὲν ἢ σβεννύειν οὐδείς· αὗοι δ' ἑστῶτες ἐθεώρουν. Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 145. Addit Toupius Alciphron. p. 282. Aelian. Anim. II, 5. ipsum Küsterum in Aristoph. Thesm. 853. 17. *παρὰ τὸ*] *παρὰ τῷ* A. Deinde scribendum cum Zon. p. 348. *μετὰ τοῦ στερ. ā ἄνω.* Mox *χρᾶσιν* E.

quirebant. etenim ille prima scientiarum principia aliis tradere optime norat; hic vero tradita iam ad perfectionem perducendi eademque perspicuo simul et magnifico orationis genere explicandi facultate longe praestabat. *Αὔξη.* Incrementum. *Non esse permittendum, ut potestas eorum in maius cresceret, sed totis viribus incremento illorum obstandum esse.* *Αὔξη* dicitur auctus. — Ali et crescere dicuntur ea, quae per omnes simul partes aluntur et crescunt. quae vero per accumulationem augentur, non per singulas partes crescunt. quare *αὔξησις* in illis non dicitur, sed *πρόσθεσις.* nam si ad acervum frumenti aliud frumentum addatur, non per singulas partes, sed unam tantum additio facta est. Idem etiam de lapidibus dicendum est; perinde ac si quis ignem crescere dicat, pluribus lignis in eum iniectis. sic etiam metalla augentur, quoniam humida materia, ex qua constant, extrinsecus accedens illis adhaerescit, quae postea vi facultatis naturalis, ex rerum universitate inditae, in substantiam eorum mutatur. quare *αὔξεσθαι* proprie dicitur de rebus animatis quaeque partes habent. [*Αὐξώ.* Aptum accusativo.] *Αὗον.* Aridum. Hesiodus: *Ungues a carne reseca.* Et in Epigrammate: *Siccumque panis frustum addens, tenue hoc sacrificium [tibi offero.]* Et alibi: *Ille partim metu obriguerat, partim vero mandatum divinum animos addebat.* *Αὔω* enim

βρέχω, ἀύω μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, καὶ κράσει αὔω.

Αὔραν. πνοήν. Ὁ δὲ Χαγάνος τοὺς ὅρκους ταῖς αὔραις φέρειν ἐδίδου· ἀθρόον τε τὴν πολέμῳ φίλην ἀράμενος σάλπιγγα τὰς δυνάμεις ἤθροιζεν.

Αὐρηλιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκημένος, ἀκάθεκτος δὲ περὶ τὴν γνώμην καὶ πολὺ πρὸς ὠμότητα ῥέπων, τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπός τις καὶ φονικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἤπερ αἱρετὸς βασιλεύς, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δυσχερὴς καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρός. τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτήλων καὶ διαλελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἦν ἐπανορθωτής.

Ἀυσάντων. βοησάντων, φωνησάντων, κηρυξάντων.

Αὐσόνιος, σοφιστής, γεγραφὼς ἐπιστολὰς 383 καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς Νόννον.

Αὐσονίων. Ἰταλῶν. Καὶ Αὔσονες. οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔσω, τὸ τολμῶ· οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι. Καὶ Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος.

Αὐστηρός. Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδαίους, τῷ μήτε αὐτοὺς καθ' ἡδονὴν ὁμιλεῖν, μήτε παρ' ἄλλοις τὰ καθ' ἡδονὴν παραδέχεσθαι. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρόν, παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ κατὰ μὲν φαρμακοποσίας χρῶνται, πρὸς δὲ πρόποσιν οὔ πάνυ.

Αὐτάγγελος. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει.

ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ

---

3. *Αὔραν* Edd. πνοήν] λεπτήν addit Hesychius. Ὁ δὲ Χαγάνος] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. I. c. 3. in fine et cap. 4. init. eademque leguntur apud Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 117. ut a Pearsono quoque observatum fuit. *Küst.* Eadem sub v. Χαγάνος recurrunt. 5. Post banc gl. olim extabant: *Αὐρόσχη.* ἡ ἄμπελος. *Αὖροι.* λαγωοί. Quae de Zon. pp. 340. 344. invecta nesciunt A. B. C. V. E. De priore multa Etym. M., de posteriore vide Küsterum in Hesychium. 6. *Αὐρηλιανός, βασιλεύς*] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 834. unde Suidas ea descripsit. Notandum autem est hunc locum ad verbum fere ex Eutropio versum esse, ut multa alia, quae apud Suidam passim leguntur: unde patet ante Paeanium extitisse alium, qui Eutropium Graece redderet; ex cuius interpretatione procul dubio deprompta sunt ea, quae apud Ioannem Antiochenum et Suidam ex Eutropio versa leguntur: quamvis Suidam ex Ioanne Antiocheno potius quam ex ipso interprete Eutropii sua deprompsisse putem. Vide etiam quae diximus supra in v. *Ἀμύσσειν.* *Küst.* Hoc pridem animadversum Casaubono in Flav. Vopisc. p. 232. Vopiscus enim similiter Aurel. 44. coll. 37. *Hic finis Aureliano fuit, principi necessario magis quam bono.* Adde v. *Αἱρετόν.* 7. δ. ἦν ἠσκημένος Exc. περὶ τὴν] παρὰ τὴν A. τὴν ponendum cum Zon. p. 340. 10. ἐλεγχθέντας] ἐλεχθέντας A. B. 11. ἤπερ — καθαρός om. V. 12. βασιλεύς] βασιλεύειν E. 13. τοῦ τῶν Exc. 14. τὴν γὰρ] οὗτος τὴν V. 15. διεχρήσατο] διεχειρήσατο V. 18. *Ἀυσάντων*] Lex. Seg. p. 464. Glossam pertinere ad Il. β'. 334. vidit Albert. Misc. Critt. p. 276. qui in fine maluit κραξάντων.

2. πρὸς Νόννον] Ausonius quem dicit si quidem nihil diversus fuit ab rhetore Burdigalensi, Nonnum afferri mireris, cui nullus sit locus in Ausonii rebus concessus. 3. *Αὐσονίων. Ἰταλῶν*] Hactenus Lex. Seg. p. 464. cum Hesychio et Zon. Καὶ Αὔσονες] Haec inter ineptias grammaticorum, qui in tradendis vocum etymologiis suaviter saepe nugari solent, iure meritoque referenda sunt. *Küst.* Alias nugas exprompsit Etym. M. p. 171. Possit his ex Dionys. Perieg. 78. aliquid defensionis parari. 4. οἱ πάντα — προστάγματι] Nic. Abram. in Ciceron. Pison. 11. leg. οἱ π. ἐπιτολμῶντες πράττουσι. *Reines.* τολμῶντες τοῖς προστάγμασιν Zonaras. 5. *Αὐσόνιος πόντος*] Zon. p. 340. 8. *Αὐστηρούς — οὐ πάνυ*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 117. *Küst.* Diogene collato intelligitur, primum σοφοὺς καὶ pro interpretatione quadam accessisse, quippe petita ex Laertii verbis praegressis, deinde corrigendum esse πρὸς ἡδονὴν et παρ' ἄλλων, item sub finem πρὸς μὲν φαρμακοποσίαν: nam spernenda vulgata Diogenis scriptura φαρμακοποιίαν. Delevit in fine Gaisf. ex v. *Ἀνασεσυρμένην* derivata, ὅτι τὸν αὐστηρὸν ἡ κωμῳδία ἄγροικον ἡγεῖται, cum omnibus MSS., quamquam habet ea paulo supra B. marg. 15. *Αὐτάγγελος*] Vid. Valckenar. in Ammon. in *Ἄγγελος* et Abresch. Dil. Thuc. p. 300. *Gaisf.* Qui sub finem glossae annotationem e Zon. p. 344. sive Etym. M. p. 173. petitam, *Αὐτάγγελοι.* ἑαυτῶν ἄγγελοι, cum A. B. C. V. E. delevit. 16. Eandem senarii formam agnoscit Zon. p. 344. Numeris quidem sua constabit integritas, si γὰρ transposito scribatur, Αὐτάγγελός θ' ἡ δρῦς γάρ αὐτή σοι φράσει. Sed parum convenit in quercum fatidicam illud ἔχει γὰρ γράμματα: neque iuvat comparatio loci Euripidei Hipp. 1253.

---

significat, arefacio: ab ὕω, rigo; unde addito ᾱ privationis fit ἀύω, et per crasin αὔω. *Αὔραν.* Ventum. *Chaganus vero iusiurandum ventis ferendum dedit. confestimque tubam bello gratam cepit, et copias coegit.* *Αὐρηλιανός.* Aurelianus, Romanorum Imperator, rerum bellicarum peritissimus quidem fuit, sed animo immodico et ad crudelitatem propensiore: qui Romae plurimos nobiles a Zenobia convictos interfecit. homo saevus et sanguinarius, et necessarius magis dux quam Imperator amabilis. trux omni tempore et terribilis, adeo ut ne a necessitudinum quoque caede abstinuerit, uxore etiam filii insonte interfecta. disciplinae tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector extitit. *Ἀυσάντων.* Vociferantium, clamantium, praedicantium. *Αὐσόνιος.* Ausonius, sophista, qui epistolas et alia quaedam ad Nonnum scripsit. *Αὐσονίων.* Italorum. Et *Αὔσονες*, reges: ab αὔσω, quod est audeo: quasi qui omnia omnibus imperare audent. Et πόντος Αὐσόνιος, mare Siculum, ab Ausone Ulixis et Calypsus filio, qui ibi regnavit. *Αὐστηρός.* Austeros esse dicunt omnes sapientes et bonos, quod neque ipsi aliis assententur, nec blanditias aliorum admittant. item alium esse austerum, eo sensu, quo vinum dicitur austerum, quo ad medicamenta potius quam ad bibendum utuntur. *Αὐτάγγελος.* Quae ipsa per se aliquid nunciat. *Ipsa quercus tibi rem indicabit.* habet enim literas. Et alibi: *Venisset utique a rege ipsemet horum nuncius, nisi longo gravique morbo laboraret.* Et alibi: *Compre-*

εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων.

Αὐτάρκεια. Πολύβιος· Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου· ἢ φιλοσοφία τις αὐτοδίδακτος ἐγένετο περὶ αὐτόν, ἣν ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγμασι. Καὶ Αὐταρκῶ δοτικῇ.

Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεί, αὐτοῖς βάθροις, αὐταῖς ῥίζαις. ἀμάλη γὰρ ὁ καρπός.

Αὐταῖσι διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύνταξις. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων ὁ Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν. ὡς εἰ λέγοιμεν, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα, αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις. τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων· ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

Αὖτε. μετὰ ταῦτα.

Αὐτερέται. οἱ ἐλαύνοντες καὶ μαχόμενοι, οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὁπλῖται.

Αὕτη. ἐκείνη. Αὕτη δέ, δεικτικῶς. Καί· Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Αὕτη ἐστὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίου κέ. εἰ οὖν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται· διὰ τί ὀγδόη λέγεται ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου; καὶ τρίτη μὲν εἴρηται, ὡς ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ σταυροῦ· ὀγδόη δέ, ὡς ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάσεως. ἡ ἀρχὴ γὰρ τοῦ φαινομένου κόσμου ἐν αὐτῇ γέγονεν, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῇ ἀνέστη.

Αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων τι κατά τινος, ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

[*Αὐτῇ.* Ἀριστοφάνης·

Ἀμὶς μὲν ἣν οὐρητιάσῃς αὐτῇ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.]

Αὐτὴ κάμινος, αὐτὸς εἷλκυσεν καπνός. ἢ τροχός. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια διαπραττομένων.

Αὐτήκοοι. οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.

---

4. *Πολύβιος*] Non recte hic positum est nomen Polybii, quoniam verba, quae sequuntur, eius non sunt, ut putavit Casaubonus (qui locum hunc de Philopoemene accepit), sed elogium Valerii Publicolae ex Dionys. Halicarn. lib. V. ut observavit Valesius in Praefat. ad Collectanea Constantini, quae *de virtutibus et vitiis* inscribuntur. Vide etiam infra v. *Πόπλιος Οὐαλέριος*, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Post *ἀνὴρ* praetermissa sunt *πολλῶν καὶ ἄλλων ἐπιτηδευμάτων χάριν.* 6. *ἡ* edd. vulg. *ἢ* *V. cum gl. inferiore. Dionysius *φιλοσοφία γάρ τις.* 7. Lege cum Dionysio *ἀπεδείξατο.* Supra *ἣν* om. *V. 8. *καὶ Αὐταρκῶ δοτ.* om. vulg. Siletur *V. 9. *Αὐταῖς ἀμάλαις*] Haec lectorum sedulitas in v. *Ἀμάλη* post *Ἅμα ἔπος* traduxit. 12. *Αὐταῖσι διαβολαῖς*] Nota haec referenda est ad Aristoph. Equ. 6. *Küst.* 15. *ἔπεισεν*] *ἐποίησεν* dedi cum Schol. Arist. et B. E. *ὡς εἰ λέγοιμεν — πρόθεσις*] Haec verba transposita sunt, quae legi debent post *Ἀττικὴ σύνταξις.* *Küst.* 17. *τῶν ἄλλων δὲ Παφλ.*] Perturbatam orationem sic componemus, ut lemmati *πρῶτος δὲ Παφλαγόνων* tanquam explicatio subiiciatur. *ὡς τῶν μὲν ἄλλων πάντων ὄντων πονηρῶν κτλ.* 18. *δὲ τοῦ*] *δὲ* om. V. C. Habet B. in marg. *Ὅτι σύντροφον Ἀθηναίοις ἀντὶ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.* Quae leguntur infra v. *Αὐτοῖς.* 20. *Αὖτε*] Lex. Seg. p. 464. Glossa Homerica. 21. *Αὐτερέται*] Longus p. 269. ubi male *αὐτερ.* Philostrat. p. 781. *Toup.* MS. Lex. Seg. p. 464. Glossa Thucydidea: vide quos locos apposuit Albert. in Hesychium. 22. *ἐρέται*] *αὐτερέται* V. C.
1. *δεικτικὴ* *V. 2. *Αὕτη ἡμέρα*] Haec sunt verba Davidis Psalm. CXVII, 24. *Küst.* *ἡ ἡμέρα* A. B. E. *V. et sola Med. Ceterum hinc formata est glossula *Κυριακὴ μεγάλη.* 4. *εἰ οὖν*] *ἐν οὖν* E. 6. *ἀναστῆναι*] *ἀναστήσεται* recepi cum A. Vide Matth. 20, 19. 12. *Αὕτη γε*] Aristoph. Vesp. 80. Post *νόσος* addit Ox. *παροιμία.* 13. *λεγόντων*] *λεγόντων τι* A. B. E. C. *V. 15. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 839. sq. Qui versus haud scio an ducti sint ex v. *Ἀμίδα*: ipsam glossam cum *V. ignorent, interim eam notavi. 16. *ἦν* Edd. vulgg. *οὐρητιάσεις*] *οὐρητιάσῃς* A. 17. *κρεμήσεται* Med. 18. *Αὐτὴ κάμινος*] Proverbii meminit sub his ipsis vocibus etiam Hesychius. *εἵλκυσε* Edd. 21. *Αὐτήκοοι*] Zon. p. 341. Lex. Seg. p. 464. cf. Lex. Rhet. p. 211. Theophyl. Simoc. VI, 4. laudavit Abresch. Dil. Thuc. p. 300.

---

hensum vero in carcerem duci iubet, ne in castra reversus enunciaret, quae celari praestaret. *Αὐτάρκεια.* Polybius: *Vir iste dignus est laude et admiratione, cum propter alia, tum praecipue propter vitae frugalitatem et mores philosophos, quibus suopte studio et absque ulla institutione animum excoluerat, quorumque multa et praeclara specimina edidit.* *Αὐταρκῶ.* Aptum dativo. *Αὐταῖς ἀμάλαις.* *Una cum ipsis manipulis.* de iis qui funditus pereunt. quasi dicas, una cum ipsis fundamentis vel radicibus. *ἀμάλη* enim frugum est manipulus. *Αὐταῖσι διαβολαῖς.* Constructio haec est Attica; similis illi, *αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα, αὐτοῖς ἵπποις.* deest enim praepositio *cum.* hoc autem ideo dixit, quia Cleo reliquos duces criminans et in odium populi adducens Atheniensibus persuaserat, ut se solum spectarent. *Παφλαγόνων* vero *πρῶτος* dixit, ut significaret, omnes quidem Paphlagonas esse malos, praecipue vero Cleonem. *Αὖτε.* Postea. *Αὐτερέται.* Milites, qui remigant et pugnant; qui sunt iidem et remiges et milites. *Αὕτη.* Illa. *Αὕτη* vero, demonstrative, haec. *Hic est ille dies, quem fecit Dominus.* per *αὕτη* hic significatur Pascha Dominicum, quod incidit in XXV. diem Martis. quod si tertio die resurrexit Christus (ut ipse dixit: *Oportet filium hominis occidi, et tertio die resurgere*), cur octavus dicitur resurrectio Domini? sed tertius dicitur, facta dierum computatione a passione et cruce. octavus vero, si respicias creationem mundi et ipsam resurrectionem. illo enim die mundus hic aspectabilis condi coepit, et verum lumen Christus resurrexit. *Αὕτη γε χρ.* *Hic proborum est virorum morbus.* de iis qui probri loco de altero aliquid dicunt, quod est laude dignum. [*Αὐτῇ.* Aristophanes: *Matula quidem haec, si micturias, iuxta te suspendetur ex clavo ligneo.*] *Αὐτὴ κάμινος, αὐτ.* *Ipse caminus, ipse traxit fumus.* ubi quidam pro *καπνὸς* ponunt *τροχός.* de iis qui similia faciunt. *Αὐτήκοοι.* Quibus ab aliis nihil imperatur, sed qui se ipsi audiunt

Αὐτῆμαρ. αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

Αὐτήν. ζήτει ἐν τῷ Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν αὐτήν.

Ἀυτήν. βοήν, μάχην.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπί τινος εὐδοκιμοῦντος. Καί, Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ Μοῦσα· ὅμοιον τῷ προτέρῳ καὶ πολιτικώτερον.

Αὐτίκα. μετ' οὐ πολύ, εὐθέως, παραχρῆμα, συντόμως, πρὸς ὀλίγον, ἢ μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ Αὐτίκα μάλα, ἀντὶ τοῦ εὐθύς. καὶ παροιμία·

Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.

ἐπὶ τῶν εὐθὺς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἀποβλεπόντων.

Αὖτις, καὶ αὖθις, ἑκατέρως λέγουσιν.

Αὐτίτην. τὸν αὐθιγενῆ οἶνον. Ἀμφικτύοσι Τηλεκλείδης.

Αὐτό. αὐτὸ ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι τὸ κυρίως λεγόμενον. καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν, καὶ αὐτοαληθῶς, ἥ ἐστι μᾶλλον ἀκριβῶς. ὥςτε ἐστὶν αὐτοδόξα. ἐν ᾧ γὰρ τὸ αὐτό, ἐν τούτῳ μάλιστα καὶ ἀκριβέστερον.

Αὐτοαπλότης. Ἀλλ' ὅ τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιείκεια, καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερής, καὶ πρὸς τὰς πράξεις βαρὺς καὶ συντεταμένος.

Αὐτοβοᾷς ὅμοιος ὢν τῷδε. Ἀττικῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δέ, οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε.

Αὐτοβοεί. ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. Ἀγαθίας· Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας ἐνεγκεῖν τὰ πλήθη τῶν πολεμίων, καὶ μὴ οὐχὶ αὐτοβοεὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ δέους; [Καὶ αὖθις·] Ἐκκλησιασθέντες ἐδογμάτιζον αὐτοβοεὶ παραδώσειν τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ αὐθημερόν, οἱονεὶ ἔναυλον. ἢ ἔτι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων. 385

---

1. *Αὐτῆμαρ*] Lex. Seg. p. 464. Glossa Hom. Il. ά. 81. 2. *Αὕτη μὲν ἡ*] Hoc proverbio usus est Aristoph. Thesm. 935. *Küst.* Lex. Seg. p. 464. ἔσπακεν Arsen. p. 84. Sed vide potissimum gl. Μήρινθος. Usus est Aelianus in v. Ὀυοῦ. 5. Hanc gl. merito neglexit Kusterus; siletur *V. 7. *Ἀυτήν*] Lex. Seg. p. 464. 8. *Αὐτὴ νῦν*] Lex. Seg. p. 464. et Arsenius p. 84. qui εὐδαιμονοῦντος ἢ εὐδοκιμοῦντος. Haec ex Atticistarum fontibus esse derivata docet Phrynichus Segu. p. 9. Mox πολιτικωτέρῳ Med. 11. εὐθέως] Vid. Schol. Platon. p. 343. Ruhnken. in Tim. p. 55. Partem habet Zon. p. 348. 12. πρὸς ὀλίγον] πρὸ ὀλίγου Lex. Seg. p. 464. ult., ubi πρὸ ὀλίγου apogr. Bast., 13. *Αὐτίκα μάλα*] V. Lex. Rhet. p. 211. Apud Hesychium tamen quod editur, Αὐτίκα μάλα. εὐθὺς λίαν, πάνυ, πάλιν, παραχρῆμα, σήμερον. Αὐτίκα, Ἀριστοφάνης μὲν κτλ., id meliore distinctione facile locum suum tuebitur, modo sublato πάλιν iungamus λίαν πάνυ. 14. Versus proverbialis ab Libanio servatus Epist. 30. Cf. Boisson. in Anecd. II. p. 414. Ceterum dactylicos numeros facili coniectura restituas δῆλ' ἅτε. 18. Cf. v. Αὖθις. 19. *Αὐτίτην*] Vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 24. *Küst.* Vide Heringae Obss. p. 10. Hesych. v. Ἀπαράχυτος οἶνος. Toup. MS. αὐτογενῆ] αὐθιγενῆ A. Med. Lex. Seg. p. 464. αὐθηγενῆ V. C. E. Correxit Gronov. Em. p. 83.

1. *Αὐτό*] Αὐτοί A. 2. αὐτοάνθρωπος] De compositis huiusmodi nonnulla Hemsterhus. in Lucian. Tim. 45. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 377. *Gaisf.* Huius generis voces etiamnum satis multae absunt lexicis: velut quas profert Aristoteles Top. VI, 8. 4. δοξαστόν] δοξαστὸν καὶ μᾶλλον δόξα A. B. C. E. Med. Id non temere putamus irrepsisse, sed ad αὐτόδοξα ita revocandum esse, ut oratio paulum castigetur: δοξαστόν, καὶ αὐτοδόξα, ἥ ἐστιν ἀκριβῶς καὶ μᾶλλον δόξα, καὶ αὐτοαληθῶς. ἐν ᾧ γὰρ κτλ. „Cum h. l. conf. Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 273." *Gaisf.* ὅ ἐστι] ἥ ἐστι A. E. ἥ ἐστι Med. 6. τὸ μάλιστα] τὸ om. A. *V. C. E. Med. 9. καταφερής] κατωφερὴς E. 10. πράξεις] Leg. εἰσπράξεις ex ipso Suida in Ὑγρῶς. *Hemst.* συντεταμένος] συντεταγμένος V. C. 11. *Αὐτοβοᾷς*] Kühn. in Polluc. praef. lib. VIII. *Hemst.* Lex. Seg. p. 465. 12. συμπέπλεκται] συμπλέκεται E. et liber Arsenii p. 85. qui nescit σημαίνει δέ. ἑαυτῷ etiam Zon. p. 347. 14. *Αὐτοβοεί*] Lex. Seg. p. 465. sive 214. alteram praestat explicationem. τῇ μάχῃ] τῇ om. V. C. Πῶς γὰρ ἐνῆν] Verba haec leguntur apud Agathiam lib. II. p. 58. *Küst.* Ubi om. ὑπὸ δέους. 15. ἐνεγκεῖν] ἐπενεγκεῖν C. ἐνεγκοῦσα A. 17. Καὶ αὖθις· ἐκκλησιασθέντες] καὶ αὖθις om. A. B. C. V. E. Tum ἐνεκλησιασθέντες A. B. E. ἐν ἐκκλησιασθέντες Med. 19. οἱονεὶ ἔναυλον] Haec nimis praecisa sunt. Clarius dixisset Suidas, οἱονεὶ ἐναύλου ἔτι οὔσης τῆς βοῆς. Vel hic enim loci huius sensus est, vel nullus. Portus hic οὐδὲν ὑγιές. *Küst.* ἢ ἔτι τῶν βοῶν] Haec inepta sunt, et sola litura sananda. *Küst.* Similiter Hesychius ἔτι τῶν βοῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ὄντων. ἐπὶ τῶν E.

Αὐτῆμαρ. Eodem die. *Αὕτη μὲν ἡ μήρ.* *Iste quidem funiculus nihil attraxit.* proverbium a piscatoribus ductum: quod dicitur de illis qui votis non potiuntur. *Αὐτήν*. *Ἀυτήν*. Clamorem, proelium. *Αὐτὴ νῦν ἡ σοφ.* *Ipsa nunc sapientia vivit.* dicitur de viro celebri. Et: *Ipsa nunc floret Musa.* proverbium priori quidem simile, at venustius. *Αὐτίκα*. Non multo post, statim, confestim, celeriter, ad exiguum tempus, vel paulo post. Et *Αὐτίκα μάλα*, statim. Et proverbium: *Statim apparet, quae plantae fructiferae futurae sint.* de iis qui statim a primis initiis optimam spem excitant. *Αὖτις* et *αὖθις*, utrumque dicitur. *Αὐτίτην*. Vinum vernaculum. Teleclides *Amphictyonibus*. *Αὐτό*. Sic appellarunt philosophi rei proprietatem. item ideam significarunt αὐτό, dicentes αὐτοάνθρωπος, et αὐτοδόξαστον, id est, proprie et magis opinabile, et αὐτοαληθῶς, id est, magis vere et accurate. hinc etiam αὐτοδόξα dicitur. cui enim inest αὐτό, in eo etiam est id quod est maximum et accuratissimum. *Αὐτοαπλότης*. *Sed rex moribus erat simplicissimis et tacens quaedam modestia, qui et ad dona largiendum pronus esset et proclivis, et in exigendis pecuniis durus et promptissimus.* *Αὐτοβοᾷς*. *Ipse voce tua praedicas te similem huic esse.* Vox haec Attice composita est. quasi dicas: ipse tibi testimonium dicis, clamans te similem huic esse. *Αὐτοβοεί*. In ipso proelio. Agathias: *Quomodo enim fieri poterat, ut tam pauci tantam hostium vim sustinerent, neque primo statim impetu ad internecionem caederentur metu perterriti?* Et alibi: *Illi vero in concilio decreverunt, urbem eodem statim die dedendam esse.* αὐτοβοεί enim hic idem significat quod eodem die, vel, dum aures adhuc clamore personant. vel, dum boves adhuc sub iugo sunt.

Αὐτοβοεί. τὸ παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλάγματι. οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς.

Αὐτοδαῆ ὀρχήματα.

Αὐτοδὰξ τρόπον. τουτέστι τὸν δάκνοντα, τὸν ἐμπεσόντα. ἢ αὐθάδη καὶ ὀργίλον, ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοῖς ὀδοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον.

καὶ αὖθις·

Ἵν' ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.

ἀντὶ τοῦ πάνυ. Αὐτοδὰξ καὶ τὸ παραχρῆμα ἀποδεδώκασιν.

Αὐτὸ δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδίκη. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῇ. Καὶ Αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

Αὐτόετες. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν·

Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι. Καὶ αὖθις· Ἀλλὰ χρῆναι παρ' αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἀντεπεξελθόντας ἐν χερσὶ στήσασθαι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. ἢ Αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν, ἔνδοθεν. Ὁ δὲ αὐτόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὥρμηται. Καὶ Ἰώσηπος· Δῶρα

---

1. παραχρῆμα] Leg. τὸ παραχρῆμα. *Reines.* Sic Lex. Seg. p. 465. Zon. p. 349. Hesychius et A. B. E. C. V. 3. ἀλαλαγμῷ Lex. Seg. οὕτω Θουκυδίδης] Lib. II. c. 81. Item lib. III. c. 74. et lib. VIII. c. 23. *Küst.* Plura congessit Piersonus in Moeris p. 48. 5. Αὐτογένεθλον] Lex. Seg. p. 465. Vid. Alb. in Hesychium. 6. Αὐτοδαῆ] Ex Schol. Sophocl. Ai. 699. διδαχῆς] διαδοχῆς A. *V. C. E. Addit Zon. p. 345. καὶ τὰ ὀρχήματα ἦν αὐτοδαῆ. 8. Αὐτόδαξον τρόπον] Scribendum est τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. Nota enim haec Suidae referenda est ad Aristoph. Pac. 606. Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. *Küst.* αὐτοδὰξ tam in lemmate quam in exemplo contra Edd. et MSS., qui utrobique consentiunt in αὐτόδαξον, reposuit Gaisfordus. Mireris etiam Zon. p. 341. firmare αὐτόδαξον. 9. ὀργίλον — ὀδοῦσιν] Gregor. Naz. Iamb. ἐνδακὼν ἠνεγκα, i. e. labris morsis, tacens nimirum, pertuli. *Reines.* 14. Ἵν' ὄζωμεν] Aristoph. Lysist. 688. sed ubi rectius legitur: Ὡς ἂν ὄζωμεν γυν. *Küst.* ὄζω *V. , ὀργισμένων] ὠργισμένας B. E. Med.

1. Αὐτοδὰξ] Haec sola tradidit Lex. Seg. p. 465. item Hesychius. 3. Αὐτὸ δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον] Locus hic Suidae in lepidum errorem induxit Maussacum, cuius verba ex Dissertatione Critica adducam: *Quin alia multa etiam sine hypothesibus allata sint* (loquitur ibi de proverbiis, quae Hesychius sine interpretatione et argumento in Collectanea sua retulit) *non dubito, quae quisque pro diligentia et studio notare poterit. Consule proverbium ἐξ ὄνυχος, quod etiam hypothesi indiget: et Ἄρης τύραννος, ubi nulla hypothesis, sed proverbium nudum affertur; e sexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypothesin, hoc Suidas proprie ἔργον appellat: In proverbio enim, quod hypothesi et facto indiget, apud illum haec leguntur: Αὐτὸ δείξει. ἐλλείπει τὸ ἔργον.* Sed haec quidem iocularia sunt. Sensus enim huius loci non est, proverbium Αὐτὸ δείξει argumento et hypothesi carere, ut Maussacus putavit: sed per verba ista ἐλλείπει τὸ ἔργον Suidas significare voluit, in proverbio Αὐτὸ δείξει desiderari vocem ἔργον, et integram παροιμίαν ita efferendam esse, Αὐτὸ τοὔργον δείξει. Sic enim proverbium hoc effert Aristophanes Lysistrata 375. multique alii scriptores, quos hic allegare non attinet. Vide Gatakerum in Marc. Anton. XI, 15. a quo errorem Maussaci recte etiam notatum esse video. *Küst.* Philostrat. p. 213. αὐτὰ δηλώσει, quod perinde est. Plutarch. Pomp. p. 630. ἐδήλωσε δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Eurip. Bacch. 976. αὐτὸ σημανεῖ. *Toup. MS.* Diligenter illustrarunt Schol. Platon. pp. 366. 393. His si adiiciantur Valcken. in E. Phoen. 626. et Heind. in Plat. Protag. 50. quorum copias fere intpp. Aristaeneti p. 302. expromunt, nihil videtur superesse quod magnopere desideres. Notandus tamen Aeschinis c. Tim. p. 6. §. 40. locus, in quo codicum alii τοὔργον, alii πρᾶγμα interpolarunt. Ceterum quae tradit Hesychius: παροιμία ἔξω τοῦ ἐπιλόγου λεγομένη, haud scio an verborum traiectione sic refingenda sint, παροιμία ἐπὶ τοῦ (vel τῶν) ἔξω τοῦ λόγου λεγομένη. 4. Αὐτοδίκη] Secundum Scholiastam Thucydidis αὐτόδικοι illi appellantur, qui propriis iudiciis utuntur, nec a superiore et extraneo iudice pendent. Vide eum in lib. V, 20. *Küst.* Legendum puto Αὐτοδικεῖν et αὐτομαχεῖν: idque non tantum ex diversa verbi αὐτοδικεῖν significatione, quam Dinarchum usurpasse subiicitur, patet, sed etiam ex iis quae notantur in Αὐτομαχεῖν et Hesychio. Minor erit mutatio, si modo scribas Αὐτοδικεῖ. *Hemst.* Repugnant Zon. p. 344. et Arsenius p. 84. Hemsterhusium tamen opinor recte sensisse; quamquam nihilo deterius est αὐτόδικος. 5. αὐτομαχεῖ] Vide infra hac voce. *Küst.* Is aliam scripturam in Latinis significavit: *Idem enim interdum significat quod αὐτομαχεῖ.* Nos αὐτομαχῇ cum A. E. probavimus: quamquam καὶ nescit *V. Καὶ Αὐτοδικεῖν] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 465. Verum haud scio an αὐτοδοκεῖν Med. et optimorum Harpocrationis librorum scriptura praeferenda sit, quod contendere possis vernacule *selbstgefällig sein.* 7. Αὐτόετες] Glossa Hom. Od. γ'. 322. αὐτῷ τῷ] τῷ αὐτῷ B. E. Nihil mutant Lex. Seg. p. 465. et Apollon. Lex. p. 178. 9. ἐνθένδ'] ἐνδιάδ' A. B. E. C. V. Med. ἐνθένδ' *V. 10. Ἀχαρνεῦσι] V. 116. 11. παρ'] γὰρ verissime Schweigh. in Arriani Epict. p. 6. 13. ἔνδοθεν om. E. et Zon. p. 348. qui Iosephi verbis utitur.

Αὐτοβοεί. Apud Thucydidem dicitur de re, quae statim perficitur, simulac primus clamor militaris sublatus est; apud Theopompum vero significat per vim. *Αὐτογένεθλον.* A se genitum. *Αὐτοδαῆ.* Quae natura magistra praeter institutionem discuntur. *Saltationes nativas.* *Αὐτοδὰξ τρόπον.* Ingenium valde mordax, quod alios insectatur. vel pervicax et iracundum. irati enim mordent dentibus. Aristophanes: *Mores vestros veritus et ingenium iracundum.* Et iterum: *Ut olfaciamus mulieres vehementer iratas.* Αὐτοδὰξ etiam interpretantur, confestim. *Αὐτὸ δείξει.* *Ipsa res demonstrabit.* proverbium, cui deest vox ἔργον. *Αὐτοδίκη.* Dicitur de eo qui per se ipsum neque per alium litigat. Et Αὐτοδικεῖν apud Dinarchum significat, sibi ipsis ius dicere. *Αὐτόετες.* Eodem anno. *Αὐτόθεν.* Ex isto loco. Aristophanes *Acharnensibus: Necesse omnino est eos ex ipso illo loco venisse.* Et alibi: *Sed oportere eos ex illo loco ita, ut nunc sint, paratos hosti obviam illico procedere, et fortiter pugnando bello finem imponere.* Vel Αὐτόθεν, suopte ingenio, intrinsecus. *Ille vero suopte ingenio ad iniustitiam fertur.* Et Iosephus: *Dona*

δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν. ἢ Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, ἢ ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίσαντες ἤδη τὴν παρεμβολὴν αἱρήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Καὶ Θουκυδίδης· Χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι οὔπω ἐδόκει.

Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε. ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε εὔνους.

386 **Αὐτοκέλευστος.** αὐθόρμητος. Ἀῤῥιανός· Κρότος τε ἀθρόως οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη.

Αὐτοκέραστον. οἷον εὐκέραστον, συμμέτρως κεκραμένον.

Αὐτοκίνητον. αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προςῆνθει τῇ πολυμαθείᾳ.

Αὐτοκλείδης. Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο.

Αὐτοκόμου. Ἀριστοφάνης Βατράχοις περὶ Αἰσχύλου·

Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην.

ὡςεὶ εἶπεν, ὀργισθεὶς ὥςπερ σῦς.

Πᾶν τὸ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται.

Αὐτοκράτης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Τυμπανισταί. ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

Αὐτοκράτωρ. δεσπότης, ἄρχων. Ἑλληνικὴ ἡ φωνή. τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος τῶν ἐναντίων. καὶ ἦν κοινὸν πρόςρημα ἐπί τε στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.

Αὐτοκράτορα. πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον.

---

2. *Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν*] Xenoph. Hist. Gr. p. 472. *καὶ γὰρ αὐτόθεν προςεγένοντο, ex ipso loco.* Sic p. 518. *Toup.* MS. Addas Thucyd. VII, 71. Varia de huius adverbii significatu protulit Wyttenb. Misc. Doctr. II. p. 14. 4. *ἐκ τοῦ*] τοῦ om. A. *V. 5. *Θουκυδίδης*] L. VI, 71. 6. *οὔπω*] *οὔπω* A. V. (ap. Gron. Em. p. 84.) C. Addit Thucydides *δυνατὸν εἶναι.* 8. *Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε*] Obscura haec mihi videntur, nec facile divinaturum quemquam puto, quid Suidas hic sibi velit. *Küst.* Haec non sunt adeo obscura, quin una atque altera litterula facile illustrari possint. Legendum: *τῷδε δύςνους.* Illud vero *Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε* est fragmentum ex scriptore aliquo petitum, quod recte interpretatur Suidas, *ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν δύςνους*: *Ipsum malum, purum putum huic esse videtur*, i. e. inimicissimus, *καθ' ὑπερβολὴν δύςνους.* Sophocl. Antig. v. 217. *Toup.* I. p. 88. Ridiculum atque Toupianum commentum. *εὔνους* om. Lex. Seg. p. 465. neque ullum ei locum concedi posse perspicue docet Phrynichus Seg. p. 8. Aut igitur fabulae latet inscriptio, velut *Εὐνείδαις*, aut totum illud *εὔνους* pro interpretatione revocandum ad glossam continuam. Ceterum scripsimus *αὐτόκακον.* Statim quae extabant: *Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκάφος. αὐτοσχέδιον. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται. τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον αὐτοκάβδαλον λέγεται*, ea Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. quippe per fraudem inserta sive ex Etym. M. sive e Zon. p. 344. 10. *Αὐτοκέλευστος*] Xenoph. Anab. p. 225. V. *Ἀρδεβούριος*, Dion. Hal. p. 512. *Toup.* MS. Addit v. *Ἄσπαιρ. Hemst.* Cf. Phrynich. Seg. p. 18. Annotandum etiam *αὐτοκελευστί* e Philone Iud. de honor. parentt. 11. *Ἀῤῥιανός*] Suspiceris locum memoriter ex Arriani Exp. VI, 4. extr. esse descriptum, cum praesertim nonnihil haec differant ab laudatione ea quae continetur v. *Παράγγελμα.* 11. *ἀθρόος*] *ἀθρόως* posui cum A. et Zon. p. 341. 13. *Αὐτοκέραστον*] *Αὐτοκέραστο*, mendum Kust. *Αὐτοκέρας* Lex. Seg. p. 467. Phrynich. p. 3. Hesych. et Pollux VI, 24. Vidit Gaisfordus *Αὐτοκέρας* in gl. principio excidisse. Id tamen in ordinem ne recipiatur obstat idem ille Phrynichus p. 18. *Αὐτόκρατον. — παρὰ γὰρ τοῖς πολλοῖς καλινδεῖται τὸ αὐτόκρατον ἐπὶ τοῦ συμμέτρως κεκραμένου.* *συμμέτρως*] *συμμίκτως* E. 14. *κεκραμένον* A. V. E pr. Med. *κεκραμένον* Ald. *κεκραμμένον* vulg. 15. *Τῷ δὲ Ἑρμ.*] Ex Damascio in Vita Isidori, ut discimus ex Photio, p. 1044. (341. a.) ubi ita legitur: *Καίτοι ἐμέμνητο, ὡ, εἰπεῖν, πάντων ὧν τε ἀκηκόει τοῦ διδασκάλου ἐξηγουμένου, καὶ τῶν ἐν βιβλίοις ἀναγεγραμμένων, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προςῆνθει τῇ φιλομαθίᾳ.* Ubi *τὸ αὐτοκίνητον* non male reddunt, *mentis celeritas*, sive *ingenii dotes.* Doctrina scilicet et memoria abundabat Hermias, sed ab ingenio tamen atque inventione laborabat. Hic est sensus Damascii. *Toup.* Eadem Zon. p. 346.

1. *Αὐτοκλείδης*] Ex Harpocratione: ubi *σφοδροί* om. Palat. Pertinet gl. ad Aeschin. c. Timarch. p. 8, 11. Adde v. *Κηδωνίδης.* 4. *Βατράχοις*] V. 830. 6. *λοφίας*] *λοφιᾶς* V. Med. 7. *χαίτην*] *χαίτην* B. C. E. Med. 8. *ὡςεὶ*] *ὡς* A. B. *V. E. Med. 9. *Πᾶν τὸ ἐπισκύνιον*] Homerus Il. ρ. 136. *Küst.* Scribendum saltem *πᾶν τε.* Praeterea lenitas orationis aliquantum adiuvaretur inserto *ὅς* post *σῦς.* 10. *Αὐτοκράτης*] *Eudocia* p. 69. adde Meinekii Qu. Scen. II. p. 74. Autocratem et antiquae comoediae poetam fuisse et tragoediis operam dedisse eodem Suida fideiussore constat: quae perinde facienda ducimus. 11. *Τυμπανισταί*] Huius fabulae meminit Aelianus Histor. Anim. lib. XII. c. 9. *Küst.* 14. *τάττεται δὲ*] Haec verba Suidae de consuetudine Romanorum, non Graecorum, intelligenda sunt. Apud Romanos enim belli duces toties ab exercitu *imperatores* appellabantur, quoties ingenti proelio hostes vicissent, ut ex scriptoribus historiae Romanae notum est. Dio de Iulio Caesare p. 157. *Ἐψηφίσθη δὲ αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὄνομα, οὐχ ὥςπερ τοῖς τινὰ μάχην μεγάλην νικήσασιν* etc. Vide eundem in Augusto p. 19. *Kust.* 15. *τῶν ἐναντίων*] *ἐναντίων* vulg. *τῶν πολεμίων* Zon. p. 341. 17. *Αὐτοκράτορα*] Lex. Seg. p. 465. Apparet hanc glossam accurate cum superiore iungendam fuisse.

---

vero regi domo non mittere. ubi *αὐτόθεν* positum est pro *οἴκοθεν.* Vel *Αὐτόθεν*, illinc, vel statim. *Romani vero sperantes se castris statim potituros esse.* Et Thucydides: *Hiems erat, nequedum Atheniensibus bellum illico inferre visum est.* *Αὐτόκακον.* Eximie et supra modum huius est similis. *Αὐτοκέλευστος.* Qui sponte sua aliquid facit. Arrianus: *Et subito plausus nullo iubente, sed sponte sua excitatus est.* *Αὐτοκέρας.* Bene temperatum, modice mixtum. *Αὐτοκίνητον.* Nativum. *Hermias vero philosophus varia quidem eruditione, sed non ingenii dotibus excellebat.* *Αὐτοκλείδης.* Autoclides, Cedonides et Thersander propter puerorum amores, quibus indulgebant, male audiebant. *Αὐτοκόμου.* Valde comati. Aristophanes in *Ranis* de Aeschylo dicens: *Hirsutis valde comatae iubae setis inhorrescens.* idem est ac si dixisset, apri instar iratus. [Homerus:] *Omne supercilium demittit.* *Αὐτοκράτης.* Autocrates, Atheniensis, comicus antiquus. ex fabulis eius sunt *Tympanistae.* scripsit etiam tragoedias multas. *Αὐτοκράτωρ.* Imperator, dominus. vocabulum est Graecum. dicitur etiam de eo qui hostes vicit et debellavit. eadem appellatio communis erat Imperatoribus et Consulibus. *Αὐτοκράτορα.* Principem nullis rationibus reddendis obnoxium.

Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ, τούτων τῶν δογμάτων κρατοῦντες. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

Αὐτοκτόνα.

Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

περὶ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος.

Αὐτολήκυθοι. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας, μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύρια. καὶ λύσαντες δὲ πολλάκις τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.

Αὐτολόχευτος. αὐτογέννητος, ὁ Θεὸς ὁ ἀγέννητος.

Αὐτόλυκος. Ἀρεοπαγίτης οὗτος ἦν, καὶ τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί.

[*Αὐτόλυκοι.* πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.]

Αὐτοματίζουσιν. αὐτόματοι παραγίνονται. *Αὐτοματίζουσι δύο τινές.* ἀδελφὼ δὲ ἤστην καὶ γένος καὶ προαίρεσιν, καὶ χώρους τινὰς ἀσύλους ὑποδεικνύουσι, διὰ τὸ ἕρμα τοῦ ὀχυρώματος.

Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Καὶ *Αὐτομαχῆσαι.* ὅταν ἀντιποιῆται τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὲν ἀξιόχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον· βούλοιτο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χω-

---

1. *Αὐτοκράτορες*] Ex Schol. Aristoph. Av. 1594. *τῶν δογμάτων*] *τούτων τῶν δογμάτων* A. *V. C. Med. cum Zon. 5. *Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν*] Ex Epigr. adesp. 389, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 152. *αὐτοκτόνα*] *αὐτοχθόνα* C. 6. *προφάσει*] *προφάσει* A. 8. *Αὐτολήκυθοι*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 465. Demosthenis locus est p. 1261. Attulit etiam Philostr. Vitt. Soph. p. 490. *Toup.* MS. 9. *ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους*] Id est, scurras et parasitos: quo sensu vox *αὐτολήκυθος* accipitur apud Plutarchum in libello *de adulat. et amici discrimine* p. 50. *Küst.* Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1036. *εὐζώνους*] *εὐζώνους* *V. Pal. Harp. MS. Vat. 375. (ap. Gaisf. in Add.) Edd. vett., item *ἑτοίμως* Med. *V. Pal., cum Cram. Anecd. II. p. … 11. Lego *καὶ μηδὲν* cum grammaticis. 15. *εἶχον ἐν ταῖς λ.*] Conf. Laert. in Zenone p. 317. *Reines.*

1. *Αὐτολόχευτος*] Vide Hesychium, Suiceri Thes. h. v. et Hemsterhusium in gl. *Λοχεύονται*, olim hinc interpolatam. *αὐτογέννητος* etiam Zon. p. 341. *ὁ* ante *ἀγέννητος* illum A. B. E. C. *V. 3. *Αὐτόλυκος*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 466. „Vide de tribus Autolycis interpp. Valer. Flacci V, 115. Hygin. fab. 201. et Nat. Com. V. p. 443. et VI. p. 629. *Reines.*" *Ἀρεοπαγίτης*] *Ἀρεωπαγίτης* B. V. *καὶ τοὺς οἰκείους*] Hic locus propter brevitatem obscurus est, qui ut recte intelligatur, sciendum est post pugnam Chaeronensem, qua res Graecorum valde afflictae fuerunt, Athenienses lege lata interdixisse, ne quis metu periculi patriae imminentis vel ipse urbem desereret, vel uxorem et liberos clam inde subduceret: ut discimus ex argumento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem scripsit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem et liberos contra legem Athenis subduxerunt, fuit hic Autolycus, qui adeo ab iudicibus condemnatus et poena affectus est, ut praeter Harpocrationem et qui eum descripsit Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem p. 154. his verbis: *Ἀλλὰ μὴν καὶ Αὐτολύκου μὲν ὑμεῖς κατεψηφίσασθε, μείναντος μὲν αὐτοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι· καὶ ἐτιμωρήσασθε.* Criminis huius reum Autolycum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cuius mentio apud Harpocrationem vv. *Αὐτόλυκος* et *Ἠρία*: itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem scripsit. Hinc ergo patet, pro *Χαρωνικοῖς*, ut priores editt. Suidae [cum A. B. E.] exhibent, me recte reposuisse *Χαιρωνικοῖς*, ut apud Harpocrationem legitur; et Portum toto, quod aiunt, coelo a scopo aberrasse, qui locum hunc Suidae de locis Charoneis sive speluncis pestiferis intelligendum esse existimabat. *Küst.* Adde Kiessling. de Lycurgi fragm. p. 35. sq. 6. *Αὐτόλυκοι*] Hanc vocem suspectam habeo, eamque ex voce *αὐτολήκυθοι* (de qua vide paulo ante) corruptam esse puto. Ceterum articulus hic deest in editt. Basileensi et Genevensi: extat autem in MSS. et editt. Mediolanensi et Aldina. *Küst.* Portus contra. Si quis talia requirat: „In Aldino codice sequuntur haec quae non sunt in Basil. *Αὐτόλυκοι: πένητες, οἷον οἱ αὐτοδιάκονοι.* *Pauperes Autolyci, quasi dicas qui sunt sibi ipsi ministri.* Sed praestat dicere sic appellatos fuisse nobilissimos et peritissimos fures, qui nomen acceperunt ab Autolyco, materno Ulixis avo, qui propter furtorum peritiam erat nobilissimus. Vid. Ovid. Metamorph. Cf. Eustath. p. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7." Glossam notavi, quam Med. in ipsa v. *Αὐτόλυκος* collocavit. 7. Zon. p. 348. Cf. Piers. in Moer. p. 68. *αὐτόματοι*] *οἷον αὐτόματοι* E. 8. *Αὐτοματίζουσι δύο*] Fragmentum hoc reperitur apud Theophyl. Simocatt. II, 7. Sed contractum exhibuit Suidas. Pro *ἕρμα* ibi quoque *ἕρκος* legitur, et *ἐχυρώματος*. … 9. *χώρους*] *χώρας* V. C. 12. *Αὐτομαχεῖν*] Vide Maussacum in Harpocrationem h. v. et Petitum de Legg. Att. p. 400. *Küst.* Lex. Seg. p. 466. et Harpocratio. *δικάζεσθαι*] *μάχεσθαι ἢ δικάζεσθαι* E. 13. *καὶ μὴ* Zon. p. 348. *Αὐτομαχῆσαι*] Lex. Seg. p. 467.

Αὐτοκράτορες. Qui suo arbitrio quidvis decernunt. Aristophanes *Avibus*: *Venimus ad vos legati, liberam de omnibus statuendi potestatem habentes.* *Αὐτοκτόνα.* *Sic ab inimicis letalia mittebantur dona, quae sub specie beneficii fatalem mortem afferrent.* de Aiace et Hectore ista dicuntur. *Αὐτολήκυθοι.* Demosthenes in oratione contra Cononem sic vocat eos, qui ad quidvis faciendum et patiendum parati sunt et accincti. vel significat pauperes, et qui nihil aliud possident quam lecythos. vel qui ipsi sibi ministrant. vel qui ad verbera infligenda parati sunt: quasi dicas verberantes, flagris caedentes, contumelia alios afficientes. vel qui pecuniam prompte dant, et ad commercia proclives sunt. in lecythis enim pecuniam ferre solebant. saepe etiam lecytho soluta loro eius ad alios caedendum utebantur. *Αὐτολόχευτος.* Ex se genitus, Deus non genitus. *Αὐτόλυκος.* Autolycus, Areopagita, cum tempore belli Chaeronensis liberos et uxorem clam subduxisset, deprehensus et a iudicibus condemnatus est. [*Αὐτόλυκοι.* Pauperes, qui sibi ipsi ministrant.] *Αὐτοματίζουσιν.* Sponte sua accedunt. *Duo quidam sponte sua veniunt, et genere et voluntate sibi gemini, loca quaedam tuta et munita indicantes.* *Αὐτομαχεῖν.* Per se ipsum, non per alium iudicio contendere. Et *Αὐτομαχῆσαι*, cum quis domum aut fundum sibi vindicat, et venditor solvendo est, neque iudicium adversus vindicantem detrectat, eamque ob causam possessor domus vel fundi ipse iudicio

ρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Αὐτομόλως. προδοτικῶς. Καὶ Αὐτομολῆσαι ἐστὶ τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους, καὶ ἐᾶσαι, καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. Αὐτόμολος δὲ, ὁ πρόσφυξ.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων. οἷον, ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτονομουμένη πόλις. ἡ τοῖς αὐτῆς νόμοις χρωμένη καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις.

Αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μέν, ἑτέρους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

Αὐτονυχί. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτοπαθῶς. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀνακρινόμενος ὑπὲρ ἑκάστου ἀπεδίδου λόγον· οὐ μὴν ἀλλ' αὐτοπαθῶς καὶ γενναίως ὑπέμενε τοὺς ἐλέγχους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται. αὐτοπαθῶς οὖν, οἴκοθεν, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων, πάσης τῆς προϋπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.

Αὐτόπρεμνον. δύσκολον, πρόῤῥιζον, αὐτόῤῥιζον, ἢ μέγα. Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου·

Αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα,
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Καὶ ἦλθον ἡμέραις 388 αὐτὸς μὲν μ'. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ Ἀττικῶς.

Αὐτός, ἐπὶ σώματος. διορίζουσι γὰρ τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα. Ὅμηρος·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς.

εἶτα, αὐτοὺς δ' ἑλώρια. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὁ νοῦς μὲν ἔξω —
. . . αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Φράσον ταῖς ὀρχηστρίσιν, ὅτι αὐτὸς εἰσέρχομαι.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων ἐν τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί τινές εἰσιν.

---

1. αὐτῷ] αὐτὸ A. E. Mox ἀγῶνα om. B. E. 3. *Αὐτομόλως*] Lex. Seg. p. 466. et Zon. p. 349. 7. τὸν βατῆρα τῆς θύρας] Infra v. Βατήρ legitur τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. *Küst.* βακτῆρα A. In explicatione differt Arsenius p. 84. cum Diog. III, 38. 10. *Αὐτονομουμένη*] Lex. Seg. p. 466. τοῖς αὐτοῖς Med. et Zon. p. 344. 12. *Αὐτὸν οὐ τρ.*] Diogenian. III, 17. In initio ἑαυτόν, sub finem κατεπαγγελλομένων. 15. *Αὐτονυχί*] Lex. Seg. p. 466. Theognost. p. 163. Apollon. Lex. p. 178. Schol. Il. θ'. 197. 16. Πολύβιος· Ὁ δὲ] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. VIII, 14. *Küst.* VIII, 19, 7. oratio in brevitatem redacta. 19. Ὁ δὲ Ἀννίβας — πιστεύεται] Miror criticos fugisse, quod in oculos incurrit, hisce verbis nihil nisi compendium sive paraphrasin loci qui sequitur Polybiani contineri. 20. Zon. p. 348. 21. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 12. *Küst.* Ubi παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων Suidas inferuit.

3. πρόῤῥιζον] πρόῤῥιζον, αὐτόῤῥιζον A. C. *V. Lex. Seg. p. 466. Αὐτόπρεμνον: αὐτόῤῥιζον. Similiter Hesychius et Zonaras. 4. Ἀριστοφάνης] Ran. 911. sqq. Cf. v. Ἀλινδεῖσθαι. 10. Haec satis temere e Scholiis Aristophanicis collecta sunt, quorum ad normam omnia cum glossa finitima sic erant concinnanda: Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον . . . εἰσέρχομαι. καὶ αὖθις· Ὁ νοῦς — τραγῳδίαν. [ὁ Εὐριπίδης ἐνταῦθα νοεῖται τὸ αὐτός.] Ὁμηρικῶς. ὁ γὰρ Ποιητὴς διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών, πολλὰς δ' κτλ. Ceterum totam Scholiorum orationem repetiit gl. Οὐκ ἔνδον. 13. Ἀριστοφάνης] Acharnens. 373 — 75. 16. τραγῳδίας] τραγῳδίαν A. C. 17. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Apud Aristophanem Ranis 522. locus iste recte sic legitur: Ἴθι νῦν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. *Küst.* Ubi nunc cum optimis libris redditum est ταῖς ὀρχηστρίσι. 21. *Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ*] Diogenian. III, 16. Valckenarius pro αὐλεῖ mallit δηλοῖ. Mihi vulgatum retinendum videtur, sensu satis aperto. Optime vertit Erasmus Chil. II, 5, 86. *Ipse suimet tibicen est.* In fine εἰσὶν om. A. *Gaisf.* Nihil mutat Arsenius p. 85. nisi quod omisit cum Diog. ἐν. Mox οἵτινες *V. τινές om. Diog.

---

vult adversus eum experiri, qui de re empta controversiam movet, id αὐτομαχῆσαι dicitur. *Αὐτομόλως.* Transfugae in modum. Et Αὐτομολῆσαι est suos prodere et deserere, et ad hostes transfugere, ut illis milites. Et Αὐτόμολος, transfuga. *Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατ.* *Ipsum ianuae limen tetigisti.* dicitur de iis qui vera dicunt. quasi dicas, ipsam veritatem tetigisti. *Αὐτονομουμένη πόλις.* Civitas quae suis legibus utitur suique iuris est. *Αὐτὸν οὐ τρ.* *Te ipsum non alens canes alis?* dicitur de iis qui cum pauperes sint, alios tamen se nutrituros pollicentur. *Αὐτονυχί.* Eadem nocte. *Αὐτοπαθῶς.* Ex proprio affectu, ex vero animi sensu. Polybius: *Ille vero interrogatus singulatim omnium rationem reddebat, et ex vero affectu animoque generoso quamlibet quaestionem sustinebat.* Et iterum: [*Hannibali autem, cum ex vero animi sensu nec simulate locutus videretur, fides habebatur.*] *Antiochus igitur cum persuasum haberet, Hannibalem ex proprio affectu et vero sensu loqui, priores omnes suspiciones deposuit.* *Αὐτόπρεμνον.* Difficile, quod funditus et cum ipsis radicibus evellitur. vel magnum. Aristophanes de Aeschylo inquit: *Illum vero magno impetu irruentem multas verborum areas dissipaturum.* *Αὐτός.* Ego. Attice dictum. *Et ipse quidem quadraginta diebus veni.* *Αὐτός* de corpore dicitur. animas enim a corporibus distinguunt. Homerus: *Multas autem generosas animas;* sic pergens: *Ipsos vero canibus dilaniandos obiecit.* Aristophanes: *Mens quidem foris est; ipse vero intus in sublimi loco sedens tragoediam componit.* *Αὐτός.* Appellatio domini. Aristophanes *Ranis*: *Dic saltatricibus me dominum intrare.* *Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ.* *Ipse se canit.* de iis dicitur qui in rebus gerendis suam indolem demonstrant.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πητύαν. ἤτοι τὴν πηγήν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτόσε. ἐκεῖσε. λέγεται δὲ καὶ αὐτοῦσε. Διάβασις δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῦσε, ὅτι μὴ τῷ ζεύγματι.

Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο παροιμιακὸν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου εἰςῆλθεν εἰς τὸν βίον. οὗτος γὰρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν, Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησίν, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ.

Αὐτόσιτος. ὁ οἰκόσιτος.

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θείων ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

Αὐτόστοιχος. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων. Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι.

Αὐτοσφαγῆ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Αἴας φησί·

Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὥςπερ εἰςορῶσ' ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα· τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

Σοφοκλῆς φησιν.

Αὐτοσχέδιον. ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. ἢ τὸ ἐκ συντόμου. Καὶ Αὐτοσχεδίως, αὐτομάτως, συντόμως. Καὶ Αὐτοσχεδιάζωσιν, αὐτομάτως πράττωσιν. Αἰλιανός· Ῥωμαῖοι δὲ εὐπραγίαν παράνομον οὔτε νίκην τελεσθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώνησεν, ἠσπάζοντο, ἵνα μὴ αὐτοσχεδιάζωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ μεγάλων ἥκειν καὶ ἀδυνάτων αὐτοσχεδιασθῆναι.

Αὐτότατος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκεῖνος αὐτός; Αὐτότατος.

ἀντωνυμία. πέπαικται δὲ κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη.

Αὐτοτελής. ἱκανός, τέλειος. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρήσθω χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ

---

1. *Αὐτὸς γὰρ*] Diogenian. III, 18. V, 99. qui αὐτὸς εὗρε sive ἐφεῦρε, dein πιτύαν. εὗρες in v. Πητύα. ἤτοι] ὅτι A. B. C. V. item in inferiore glossa; οἱονεὶ Diogenian.; ἤγουν Arsenius p. 84. 3 αὐτοῦσε dubites ex qua scripturae corruptione pr… ctum sit. Nihil mutat Zon. p. 348. 6. *Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο*] Vide Schol. Aristoph. Nub. 195. *Küst.* Vide Schott. in Pr… p. 377. ἐπὶ Πυθαγόρου] ἀπὸ Πυθαγόρου coni. Rittershusius in Porphyr. Vit. s. 54. Vulg. defendit Diogen. Laert. VIII… ad quem locum Menagius extrema sic corrigit: ἀντὶ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ θεοῦ λόγος ἐστίν. *Gaisf.* Apparet vero … interpretibus deberi, qui ἔφα explicarent. 11. *Αὐτόσιτος*] Lex. Seg. p. 466. Cf. Hesychius et Athen. II. p. 47. E. 12. *Αὐτός τι νῦν δρῶν*] Similem prorsus sensum habent proverbia illa, Τὴν χεῖρα προςφέροντα τὸν Θεὸν καλεῖν, et, Σὺν Ἀθ… καὶ χεῖρα κίνει: de quibus vide Suidam infra suis locis. *Küst.* Schol. Il. δ'. 249. Αὐτός τι νῦν δρᾶ, χοὕτως δαίμονας … Eurip. Temen. fr. 3.), a Porsono praef. ad Hecub. p. XXXVIII. correctus, qui Suidae tacite tribuit εἶτα δαίμονας … 13. χεῖρα κίνει] χεῖρας ἐκίνει παροιμία A. χεῖρας κίνει B. V. E. C. Huius autem glossae olim lectores in v. Σὺν Ἀθηνᾷ … pestivius recordati sunt. Si tamen fidem *V. sequimur, qui totam annotationem ἐπὶ τοῦ — ἐργάζεσθαι ignorat, contra … dum est hanc ipsam glossam perperam sedem suam involasse. 17. *Αὐτόστοιχος*] Cum exemplo repetiit Zon. p. … 19. αὐτόστιχος Med. 20. Zon. p. 341.

1. *Καί σφας κακοὺς*] Sophoclis Ai. 839. sqq. 4. φιλίστων] φιλτάτων A. V. C. Med. 5. Novissima Σοφοκλῆς φησιν … cum praegressis Αἴας φησί male coire. 6. *Αὐτοσχέδιον*] Vid. Lex. Seg. p. 466. „Quaedam dederunt viri docti … staenetum p. 260." *Gaisf.* Adde v. Ἐξεφαύλισαν. Mox ἢ τὸν B. E. 7. τοῦ συντόμου] τοῦ om. A. B. C. E. 8. *Αὐτοσχεδιάζωσιν*] Xenoph. p. 558. *Toup.* MS. Addit Gaisfordus. Schol. Platon. pp. 3. 138. 249. Αὐτοσχεδιάζουσιν αὐτονόμως … τουσιν E. αὐτονόμως etiam B. Med. Mutavit Aldus. 10. οὔτε εὐπραγίαν] οὔτε omissum A. B. E. C. V. Med., id est … stero interpolatum, delevi. Notus Aeschyli locus Agam. 540. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις: quam breviloquentiae … illustrarunt Brunckius in Soph. Phil. 771. Schaef. in Bos. p. 777. Goeller. in Dionys. C. V. p. 23. 14. Πλούτῳ] V. 83. … thius Opusc. p. 89. εἰ καὶ μὴ αὐτότατα, καθά τις ἔφη. 16. τὰ γὰρ ἀόριστα] Puto legendum, τὰ γὰρ ὁριστά. *Küst.* … περιοριστά, vel melius παροριστά. Sic Longinus p. 10. ed. Pearc. παρορίσαι. *Toup.* MS. ὁριστά pro ὡρισμένα dici merito … Hemsterhusius in Schol. Aristoph., ubi pro πραγμάτων coniecit προςώπων. Mihi sufficere videbatur ἀφοριστικὰ τῶν … των. 17. ἀνεπίτατα] ἀνεπίστατα B. C. E. εἰ οὖν] ἢ A. ἢ οὖν B. E. ἢ οὖν ἡ Hemsterhusius in Schol. Aristoph. … λύβιος] Fr. hist. 56. 21. χάριν] χάρις V. C. Tum τῶν Ῥωμαίων B. E. τοῖς Ῥωμαίων Med.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τ. *Ipse enim invenit fontem mali.* In eos qui sibi ipsi mala arcessunt. *Αὐτόσε.* Illuc. dicitur etiam αὐτοῦσε. *Transitus autem illac non datur nisi ponte facto.* *Αὐτὸς ἔφα.* *Ipse dixit.* hoc proverbium a Pythagora ortum est. is enim dictis et factis suis auctoritatem conciliaturus in colloquiis dicebat: *Ipse dixit.* quasi diceret: *Haec oratio non est mea, sed Dei.* *Αὐτόσιτος.* Qui domi nutritur. *Αὐτός τι νῦν δρ.* *Ipse manum operi admovens deos voca.* proverbium hoc simile est illi: *Cum Minerva manum quoque move.* quo monemur, non oportere nos deorum auxilio fretos sedere otiosos; ac dicitur etiam de mulieribus, quas maxime operi vacare oportet. *Αὐτόστοιχος.* Qui ipse ad se animum advertit. *Qui in hac vita sancte vivere vult, ad suam ipsius vitam mentem advertere debet.* *Αὐτοσφαγῆ.* A se ipso occisum. Sophoclis Aiax inquit: *Quos correptos malos pessime perdant; et quemadmodum vident me propria manu … cadere, sic illi a carissimis liberis et nepotibus occisi pere…tur.* *Αὐτοσχέδιον.* Ex vicino loco. vel quod celeriter … Et Αὐτοσχεδίως, sponte sua, ex tempore. Et Αὐτοσχεδιάζωσιν, sponte aliquid agant. Aelianus: *Romani vero … prospere gestam, si contra leges facta esset, neque … riam praeter imperium et voluntatem ducis partam … bant, ne subditi assuescerent suo arbitrio quidvis agere.* … alibi: *Adesse de rebus magnis et quae ipsorum arbitrio … confici nequirent.* *Αὐτότατος.* Aristophanes Pluto: … *lene ipse? Ipsissimus.* pronomen hoc comice confictum est. … enim definita sunt, intensionem non admittunt. quodsi pronomen … de substantia dicatur, eatenus nullam intensionem recipit … alias partes. *Αὐτοτελής.* Conatibus par, perfectus. Polybius: *Haec dicta sint et ad prudentiam Romanorum lau…*

τῆς ἀνοίας τῶν ὀλιγωρούντων τῆς τῶν ἐκτὸς συγκαταθέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ κατορθοῦν τὰς σφετέρας δυνάμεις. Καὶ Αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἁπλῶς.

Αὐτοῦ. ἐπὶ τόπου. Ὅμηρος·

Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων.

Καὶ αὖθις·

Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

Αὐτούργητον. αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
βάθρον.

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόντι.

Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
οὐχ εὑρὼν παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

περὶ Αἴαντος ὁ λόγος.

Αὐτοφυέστατον. Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος αὐτοφυέστατον, καὶ οἷον γένοιτο φιλοθήρου κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες.

Αὐτοχειρία.

Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας. αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι ἐκαλοῦντο. Καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρημα. ὅμοιον, παντελῶς ὅμοιον. Αἰλιανός· Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρούβα φεύγειν ἐπειγομένην, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν εἴχετο ἐῤῥωμένως τῆς πρύμνης ὁ Κλάτιος ὄνομα. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν Παφλαγόνα λαθεῖν οὐχ οἷόν τε.
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'· ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν.

---

1. τῆς τῶν] τῶν om. E. 2. αὐτοτελεῖς] αὐτοτελὴς C. V. Tum νομίζοντες E. 3. Αὐτοτελὴς δίκη] Zon. p. 345. item Lex. Seg. p. 466. ubi αὐτοτελὲς τὸ κύριον. Similiter Hesychius, qui ἐφιέναι, non ἐκκαλέσασθαι. Toupius coniecisse fertur αὐτὸν τὸν κύριον, coll. Dionis Exc. Legatt. ab Ursino edit. p. 420. αὐτοτελοῦς ἄρχοντος. In novissimis κυρίως B. E. 6. Ὅμηρος] Il. ζ. 80. 10. Αὐτοῦ τῇδε] Ex Cleobuli Ep. I, 5. Anthol. Pal. VII, 153. cf. Plat. Phaedr. p. 264. Repetiti versus per fraudem in v. Μίδας. 11. ἀγγελέω] ἀγγελέων B. V. E. Med. Tum παριᾶσι V. 13. Καὶ αὐτούργ.] Versus Maecii VII, 5. Anthol. Pal. VI, 33. 16. Τόσσης γὰρ] Dictum Leontii Ep. XX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 149. 17. ὑπ' αὐτοφόνῳ] ἐπ' αὐτοφόνῳ A. V. E. Med. Ceterum formam vocis rarissimam αὐτοφονευτὴς vindicavit Hasius in Leon. Diac. p. 214. 19. Αὐτοφυέστατον] Distingue, Ἔχουσαν κάλλος αὐτ. — φιλοθήρου venationi deditae, i. e. Dianae. Inepte interpres Philotheri filiae. Ex Aeliano opinor. F. d. Atalanta. Toup. MS. Nimirum Edd. olim pro interpretatione iungebant, μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Verum ne Toupius quidem, quem Gaisfordus sequebatur, probandus est, cui vel μὴ in explicatione positum repugnat. Sed Küstero miror nihil suboluisse, qui contenderit v. Φιλόθηρος, ubi locus olim Aeliani, quem Valckenarius etiam odorabatur, integerrimus extabat: Αὐτοφυέστατον καὶ μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσα κάλλος καὶ οἷον γένοιτο φιλοθήρου κόρης. Itaque nostram glossam labes infecit eadem, quam pluribus exemplis firmavimus in v. Τριτάλαντον. Ceterum ἔχουσα praestet an ἔχουσαν non ausim decernere. Nam Zon. p. 346. etiam μὴ ἐπ. ἔχον κάλλος.

1. φιλοθήρου] Φιλοθήρου Küst., quod interpres bona fide vertit, Philotheri filiae; φιλοθύρου B. et E pr. cum Med. 3. φονεύοντες αὐτοχειρία] Αὐτοχειρία caput esse alterius glossae patet consulenti Lex. Seg. p. 466. Itaque diremi, quod Albertius praeceperat in Hesychium. Obstat tamen, quod mirere, Zon. p. 341. οἱ ἑαυτοὺς φ. αὐτοχειρίᾳ ἤ τινας. 5. Αὐτόχθονες] Habet etiam Zon. p. 341. desinens in ἐπήλυδας. ἢ ἐπεὶ] ἢ ἐπὶ A. ἢ ὅτι ἐπὶ E. 6. τὴν γῆν] τὴν om. B. E. Mox ἠργάσαντο A. 8. Ἀθηναῖοι] Pro Ἀθηναῖοι leg. esse Θηβαῖοι non tantum ex Harpocratione patet, verum ex ipso Suida in Ἀθηναίων δυσβουλία. Hemst. Θηβαῖοι (quod ipsa Harpocrationis ope plures reposuerunt, v. Albert. in Hesych. v. Αὐτόχθων) A. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) C. Lex. Seg. p. 466. Θηναῖοι B. Θηραῖοι E. De permutatione vv. Ἀθηναῖος et Θηβαῖος frequentissima vid. Observ. Misc. II. p. 9. et nos in v. Καδμεῖος. 10. Αὐτόχρημα] Lex. Seg. p. 466. Αὐτόχρημα ὅμοιον] Vere ὅμοιον. Etymol. M. v. Ἡρῷον. Aelian. Var. Hist. 4, 20. Eurip. Iph. Taur. 1350. ubi l. εἶχοντ'. V. Ἀντισθένης. Toup. MS. Male haec copulabantur. Nam refertur interpretatio ad locos illos haud raros (v. Iacobs. in Aelian. N. A. II, 44.), qualis est v. Ἀντισθένης. 11. Αὐτόχρημα πηδῶν] Idem fragmentum repetitur infra v. Κλάτιος. Vide etiam Reines. Var. Lectt. p. 475. Küst. 13. ὁ μεκλάτιος *V. 14. Ἀριστοφάνης] Equ. 74 — 78. 15. Versus male habitus: οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν. Eadem corruptio recurrit in v. Χάονες, hinc ineptiis quibusdam collocupletata. 17. δὲ Edd. τῇ ἐκκλησίᾳ Med. τῇ 'κκλησίᾳ vulgg. 18. τοσόνδε δ'] τόσον A. B. C. V. E. Med. Item mox τὸ βῆμα.

---

dam, et ut illorum amentia coarguatur, qui consensum exterorum negligunt, suas autem sibi vires ad rem feliciter gerendam sufficere putant. Et Αὐτοτελὴς δίκη dicitur iudicium, a quo ad aliud provocare non licet. Et simpliciter significat id quod ratum est. Αὐτοῦ. De loco dicitur. Homerus: *State illic, et populum coercete ante portas.* Et alibi: *Hic sedens funestissimo in sepulcro nunciabo praetereuntibus, Midam hic sepultum esse.* Αὐτούργητον. Sponte natum. In Epigrammate: *Et nativum ex erica scabellum.* Αὐτοφόνῳ. Qui se ipsum interfecit. De Aiace: *Cum enim nemo fortitudine et audacia par illi existeret, fatum voluit ut ipse manu sua periret.* Αὐτοφυέστατον. *Praeditam nativa neque fuco ascita pulchritudine, qualis solet esse puellae venandi studiosissimae.* Αὐτόχειρες. Qui se propria manu interficiunt. Αὐτοχειρία. Αὐτόχθονες. Sic appellabantur Athenienses, vel quod terram (quae χθὼν dicitur) ante incultam primi coluerunt; vel quod non aliunde in Atticam venerunt. non solum autem Athenienses, sed etiam Arcades, Aeginetae, Thebani vocabantur αὐτόχθονες. Et Αὐτόχθων, eiusdem urbis civis. Αὐτόχρημα. Similiter, omnino simile. Aelianus: *Confestim transiliens transtra cum navim Hasdrubae ad fugam properantem vidisset, manum iniecit puppimque valide retinuit Clatius.* Et Aristophanes: *At fieri non potest, ut Paphlagonem quicquam lateat. ipse enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo, alterum vero in foro habet. cumque tam grandibus incedat passibus, podex eius revera est inter Chaones.* ubi αὐτόχρημα

ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀληθῶς, ἀψευδῶς. Χαόνες δὲ ἔθνος Ἠπειρωτικόν.

Αὔτως. ὡς ἔτυχεν, ἢ ματαίως.

Αὐτῷ στεφάνῳ. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ.

Ὥςτε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.

Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.

900 *Αὐχεῖ.* καυχᾶται. Καὶ Αὔχει, καυχῶ.

Αὔχημα. σεμνολόγημα, ὕψωμα. Καὶ ὅτι οὔτε αὐχήματος, ἐφ' οὗ νῦν εἰσιν, ἑκόντες ὑποβήσονται, καὶ ποιήσουσιν ἐξουσίαν σοι πράττειν, ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ὑπολαμβάνῃς συνοίσειν. Καὶ αὖθις· Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφῖκτο.

Αὐχμηρὰ τράπεζα. ἡ ξηρὰ καὶ πενιχρά. Καὶ Αὐχμηρόν, στυγνόν, ἢ σκοτεινόν.

Αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ῥυπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ὡς τοῦ δικαίου παρεωραμένου. ὁ δὲ ἀντεῖπε·

Σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.

Καὶ Αὐχμοί, ἀνομβρίαι. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων ἀπώλεσεν.

ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, μετωνυμικῶς. Καὶ Αὐχμώδους, ξηροῦ, ῥυπῶντος. Καὶ Αὐχμῶντες, στυγνοί.

Αὐχοῦντες. καυχώμενοι.

Ἀφαγνίσαι. ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι. λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.

---

3. *Αὔτως*] Lex. Seg. p. 466. Scripsi *Αὔτως*. 4. *σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ*] ἤγουν σὺν αὐτῷ E. 5. *Ὥςτε μεθυσθεὶς*] Aristoph. Eccles. 718, 19. Vide v. *Κληρωτήρια*. 6. *ἄπεισι* Edd. 7. *Αὐτοῖς ταλάροις*] Ex Aristoph. Ran. 568. τοῖς insertum vel ope Lex. Seg. p. 466. De Atticismo, quem nolumus multis comprobare, Gaisf. conferri iussit Berglerum et Wagnerum ad Alciphr. I, 2. p. 23. Cf. supra v. *Αὐταῖσι διαβολαῖς*. 10. *Καὶ Αὔχει*] αὔχει δὲ ἀντὶ τοῦ E. 11. Cf. Hesychius; [illegible] nescit Lex. Seg. p. 468. cum Zon. p. 347. *Καὶ ὅτι οὔτε*] Haec sunt verba Dionysii Halicarnassensis lib. VIII. (48.) p. 5[illegible] sed apud quem pro οὔτε legitur τοῦτε, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vide etiam infra v. Ὑποβήσονται, ubi [illegible] fragmentum repetitur. *Küst.* Dudum occuparat Leopardus Em. I, 16. 14. *ὑπολαμβάνῃς*] λαμβάνοις E. Tum ἀνοίσειν [illegible] 15. *Ἀπὸ οἵας*] Locus Thucydidis VII, 75. *αὐχήματος*] ὀχήματος B. E.

1. *ταπεινοφροσύνην*] ταπεινοφροσύνειν E. ταπεινότητα Thucyd. 4. *Αὐχμηρόν*] Lex. Seg. p. 468. Schol. Platon. p. 41[illegible] 5. *Αὐχμεῖς αἰσχρῶς*] Zon. p. 348. Ex Aristoph. Nub. 920. 8. *Αὐχμοί*] Thucyd. I, 23. Vid. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. coll. p. 203. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 840. 9. *γὰρ ὢν τ. σ. μ'*] γὰρ ὢν ἤδη τῶν σκ. omisso μ' A. B. C. V. Med. [illegible] ἀπώλεσε μὲν ὁ ὢν B. E. 10. *ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκ. μετωνυμικῶς*] Haec sunt verba Scholiastae in [illegible] indicatum locum Aristophanis, sed mutila, quae integra hic describam: τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων· [illegible] ὢν ἀντὶ τοῦ δή. Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. Ἄλλως. μετωνυμικῶς [illegible] με τὰ σκευάρια ἐποίησεν. *Küst.* 11. *ῥυπῶντος*] καὶ Αὐχμώδης addit E. Hesychius: Αὐχμώδης, ξηρός, ῥυπώδης. 12. Αὐχμῶντα, quod Hesychius agnoscit, tanquam ab verbo αὐχμάω dici mirabatur Phrynichus Seg. p. 7. recte, siquidem [illegible] αὐχμεῖν praestant Homerus, Aristophanes, Plato. *στυγνοὶ ἢ σκοτεινοί*] ἢ σκοτεινοί ab Med. interpolata om. A. B. C. V. E. Lex. Seg. p. 468. ῥυπῶντες Zon. p. 348. Continuo delevi cum A. V. C. *Αὐχος. τὸ ὄστριον. ἀρσενικῶς.* Illustravit vocem [illegible] nados in *Notices et Extr.* T. XI. p. 208. sq. In fine ἀρσενικὸν E. 13. *Αὐχοῦντες*] Lex. Seg. p. 468. 14. *Ἀφαγνίσαι*] Lex. Seg. p. 468. ἀφαγίσαι *V. *ἀποδοῦναι*] Scribendum est ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδῦναι, i. e. *exuere*. Hesychius: Ἀφαγνίσας, ἀποδύσας, ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι (sic enim locus ille supplendus est) καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. [illegible] Ἀποδοῦναι reddendum puto, *reddere vota diisque persolvere*. *Hemst.* Küsteri κρίσις non una de causa minus satisfacit. [illegible]mum vulgatam lectionem non parum firmat Cyrill. in Lex. MS. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde si Suidas dedisset ἀποδῦσαι [illegible] ἀποδῦναι, non utique addidisset, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδῦναι sive ἀποδῦσαι et συλῆσαι. Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccles. v. 664. Videor autem locum αὐτότατον invenisse, quo respexit Suidas. Sed in eo [illegible]vit noster lexicographus, quod lectionem dubiae quidem fidei, ut saepius evenit, fuerit secutus. Locus est apud Sophoclem Antig. 201. Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὄλωλε τῆςδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί, Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι, Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Ita quidem edidit Canterus, applaudentibus Iosepho Scaligero et Henrico Stephano. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis τοῦ ἀφαγνίσαι, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suidas [illegible] per ἀποδοῦναι, *iusta persolvere*, vereor ut id praestare possit. Ἀφαγνίσαι est, *lustrare*, *expiare*, *purificare*. Harpocratio: Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Agathias lib. II. p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον [illegible] τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα. Eurip. Alcest. 1146. Οὔπω θέμις σοι τῆςδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίζηται —: legendum, ἀφαγνίσηται. Vides iam verbum istud ἀφαγνίσαι [illegible] loco Sophocleo non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Sophocles infra v. [illegible] Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι. Sed aliud est, τὸν θανόντα ἁγνίσαι, aliud τὰ [illegible] ἀφαγνίσαι. Adde quod libri veteres universi ἀφανίσαι agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesychius: Ἀφανίσαι, [illegible] Quare hoc Catone contentus pristinam lectionem revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, redintegrandum censeo: Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι, Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. *Eteoclem, qui bello* [illegible]

---

significat, omnino, vere. Χαόνες vero gens est Epirotica. *Αὔτως.* Fortuito, temere. *Αὐτῷ στεφάνῳ.* Cum ipsa corona. *Adeo ut quilibet inebriatus cum ipsa corona face correpta abeat.* *Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθ.* *Cum ipsis calathis caseum edis.* Atheniensibus usitatum est ut sine praepositione dicant, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις. *Αὐχεῖ.* Gloriatur. Et Αὔχει, gloriare. *Αὔχημα.* Gloriatio, fastus. *Facile ponent spiritus istos, quibus nunc tument, et arbitrio tuo committent, ut agas, quae in rem ipsorum fore videbuntur.* Et alibi: *Ex quali splendore et quanto fastu ad quem tandem exitum et animi submissionem redactus erat.* *Αὐχμηρὰ τράπεζα.* Sicca et paupera mensa. Et Αὐχμηρόν, squalidum, aut obscurum. *Αὐχμεῖς αἰσχρῶς.* *Valde squalidus es et sordidus.* quasi iustus contemnatur. ille vero respondet: *Tu autem feliciter rem geris.* Et Αὐχμοί, siccitates. Aristophanes: *Squalor enim supellectilis me perdidit.* per metonymiam, de paupertate. Et Αὐχμώδους, sicci, sordidi. Et Αὐχμῶντες, tristes. *Αὐχοῦντες.* Gloriantes. *Ἀφαγνίσαι.* Exuere, consecrare. Ita

[Ἄφακα. ἔστιν ἐν τῷ Χριστόδωρος.]

Ἀφαλόν τὲ καὶ ἄλοφον. ἵνα λανθάνοι. φάλοι γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια. λόφοι δὲ, αἱ τριχώσεις.

Ἀφαμαρτούσῃ. ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ.

Ἀφανές. τὸ σκοτεινόν. Καὶ Ἀφανέστερα. Τότε δὴ καὶ μεσημβρίας ἐπεχούσης, πάντα ἦν νυκτὸς ἀφανέστερα.

Ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι· φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. οὕτω Λυσίας.

Ἀφανίσαι. οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ, ἀλλὰ ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι.

Ἄφαντον φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ·

Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Ἀφάπτειν. Ἀππιανός· Ἵστη δὲ προμάχους ξύλα παχέα ἔχοντας διπήχεα σεσιδηρωμένα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας *. προςκολλᾶν. 391

Ἀφαρεύς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου καὶ Πλαθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

Ἀφαρεί. ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως τι ποιεῖν.

---

nue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terrae mandent, atque omnia insuper condant, quae una cum praeclaris mortuis condi solent. De more autem ea una condendi, quae mortuis vel honori vel usui futura erant, ἐν ᾅδου scilicet, consulendi viri docti, qui de funeribus veterum scripserunt. Verba autem χρύψαι et ἀφανίσαι coniungi solent. *Toup.* I. p. 90. Hactenus, demptis nonnullis, quibus chartam temere perire nolui, specimen illud crisis Toupianae. Suidas quod ἀποδοῦναι (hoc est, *rependere*) posuit, grammaticis firmatum (etsi Zon. p. 357. ignorat), id satis erit illustrasse exemplo Schol. Aesch. Eum. 322. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Ceterum Hesychio non dubitandum videtur quin restitui oporteat ἀποδούς. Post h. gl. Gaisf. delevit: Ἀφάδιος. ὁ μὴ ἀρέσκων. ἀδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν, cum A. B. C. V. E. Extant apud Zon. p. 350.

1. Ἄφακα] Est nomen urbis Phoeniciae, inter Heliopolim et Byblim olim sitae, ubi celebre erat templum Veneris, quod Constantinus M. evertit, ut refert Sozom. Histor. Eccles. lib. II. c. 5. *Küst.* Gl. om. *V. 2. Ἀφαλόν τε τὸ ἄλοφον] Scribendum est, ἀφαλόν τε καὶ ἄλοφον. Respexit enim Suidas ad locum illum Homeri Il. κ'. 257. 258. Ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. Loquitur ibi poeta de galea Diomedis. *Küst.* Ἀφαλόν τε καὶ ἄλ. A. B. C. V. E. Cf. Schol. Homerica et Apollon. Lex. p. 183. φαλοὶ Edd., item Hesychius. Horum novissima traducta sunt in v. Φάλοι. 5. Ἀφαμαρτούσῃ] Lex. Seg. p. 468. Pertinet ad Il. ζ. 411. 7. ἐπεχούσης] ἀπεχούσης V. 9. Ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρ.] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum et Valesium. Confer etiam Salmasium de Modo Usur. p. 85. *Küst.* Lex. Seg. p. 468. 10. ἡ ἔγγειος] Priores editt. male habent ἡ εὔγειος, cuius loco ἔγγειος ex Harpocratione reposui. Loquitur hic enim Suidas de possessionibus terrestribus, sive, ut iurisconsultorum vocibus utar, bonis immobilibus, qualia sunt agri, fundi et domus: quae Graeci ἔγγεια vocant. *Küst.* Omnes MSS. εὔγειος cum MS. Lex. Seg. Λυσίας] Huius locum servavit v. Οὐσία φανερά. 12. Ἀφανίσαι] Paulo plenior doctrina Lex. Seg. p. 468. Addas Etym. M. p. 175. et Georg. Lecap. p. 57. χρᾶναι] μόνον add. Lex. Seg., repugnante Lex. Rhet. p. 206. Cf. Valck. in Phoen. 373. 14. Haec repeti solebant in v. Πυρίτης. Adde Zon. p. 354. 15. Φιλοκτήτῃ] V. 296 — 299.

2. σώζει] σώζοι E. Med. 4. πλὴν τὸ] πλὴν τοῦ A. B. E. Med. 5. Ἀφάπτειν. Ἀππιανός] Cum locum hunc excerperet Suidas, corrupto proculdubio codice usus fuit, quoniam hodie apud Appianum in Libyc. (c. 41.) p. 35. pro ἀφάπτειν rectius scriptum est ἀφήσειν. *Küst.* Locus Appiani satis leviter allatus. 6. διπήχεα] διπάχεα V. C. 7. ἐλέφαντας ἀφάπτειν. τουτέστι] ἀφάπτειν τουτέστι om. A. V. C. quae absunt etiam v. Καταπέλτης. Hanc librorum scripturam sollicite perpendens ipsam corruptionis originem deprehendisse mihi visus sum. De verbo quidem προςκολλᾶν ambigi licet, ad glossae interpretationem an ad subitariam id referendum sit lectorum annotationem, qui scriptoris exemplum ut solent more paraphrastarum exponerent: quamquam illud verisimilius duco, comparata vel v. Ἀφάψαι, vel Zon. p. 357. Ἀφάπτειν. προςκολλᾶν. Glossae igitur Ἀφάπτειν quisquis auctoritatem subtexere laboravit, is in Appiani locum incidit nescio quibus modis affectum: nam evanuit ipsa sententiae vox gravissima. Haec nobis persuaserunt ut relecta fraude defectum loci significaremus. 9. Ἀφαρεύς] *Eudocia* p. 67. omissis tamen καὶ Πλαθάνης. 10. πρόγονος δὲ] Aphareus hic non solum Isocratis fuit privignus, sed etiam filius adoptivus, ut nos docet Dionysius Halicarnasseus Isocrate p. 102. ubi sic inquit: Μηδεὶς δ' ἀγνοεῖν ὑπολάβῃ, μηδ' ὅτι Ἀφαρεὺς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰςποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος etc. *Küst.* Adde Plutarchi qui fertur V. X. Oratt. p. 838. sq. 11. ἀκμάσας] ἀκμάσας δὲ E. Mox πέ B. E. ϛέ ut solet Med. ἐννενηκοστὴν πέμπτην edd. vulgg. 14. Ἀφαρεί] Etymologus v. Ἀφαρ: Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. *Küst.* Immo debebat ex sequentibus haec afferre: ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Adde Zon. p. 360. Deest gl. B. E. ἀφαρῆ, ἐναφαρῆ Theodos. Gramm. p. 75. in quibus latere putes ἤγουν ἄνευ φάρους.

---

spoliare. [Ἄφακα. Vide in Χριστόδωρος.] Ἀφαλον. Galeam cono et crista carentem: [quam imposuit Diomedes,] ut lateret. φάλοι appellantur splendidi et nitentes galearum coni. Λόφοι vero, cristae. Ἀφαμαρτούσῃ. Ei quae spe frustratur, vel voti sui compos non fit. Ἀφανές. Obscurum. Et Ἀφανέστερα. *Tunc autem, quamvis esset meridies, omnia erant nocte obscuriora.* Ἀφανὴς οὐσία. vocantur opes, quae in pecunia numerata, mancipiis et supellectile consistunt. φανερὰ vero, agri et fundi. ita Lysias. Ἀφανίσαι. Non significat inquinare et polluere, sed omnino de medio tollere et delere. Ἄφαντον φῶς. Ignis qui ex pyrite lapide excuditur. Sophocles *Philoctete*: *Sed saxa saxis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui me huc usque servavit. quam enim domum inhabito, beneficio ignis omnia abunde mihi suppeditat, praeter sanitatem.* Ἀφάπτειν. Alligare. Appianus: *In prima acie collocavit milites, sudibus bicubitalibus ferratisque armatos, quas tanquam catapultas in elephantos cominus emissuri erant.* Ἀφαρεύς. Aphareus, Atheniensis, orator, filius Hippiae sophistae et Plathanes, Isocratis oratoris privignus: qui floruit Olympiade XCV. quo ipso tempore Plato philosophus. Ἀφαρεί. Festinanter et inconsiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. τὴν λιπαρὰν γῆν, τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν. Ἀφαρόωσι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀροτριῶσιν.

Ἀφαρπάζω. αἰτιατικῇ.

Ἀφάρτεροι. ταχύτεροι, ἀπὸ τοῦ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως.

Ἵπποι δέ τοι ἔασιν ἀφάρτεροι, οἵ τὸ πάρος περ· Ὅμηρος.

Ἀφασία. ἀφωνία.

Ἀφή. μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἀφῶ ῥήματος δευτέρας συζυγίας· ἐξ οὗ παράγωγον γέγονε τὸ ἀφάσσω. ἡ δὲ ἀφὴ δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφῶ περισπωμένου γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βαρυτόνου.

Ἀφὰς λύχνων. Ἡρόδοτος λέγει.

Ἀφάσσων. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφατοι. μεγάλαι, ἢ καταπληκτικαί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοὶ Ἄπολλον
ἄγκειται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφων.

Ἀφαυανθήσομαι. ξηρανθήσομαι. Καὶ Ἀφαύει. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυς τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς γεωργῶν καὶ καρπούμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους προπεποιηκότος, αὐτὸς τὴν νίκην ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ.

Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων. ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ στάχυς εἶπεν, οὓς ζῶντας ἄξειν κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων ἐμπροθέσμως ἤγαγε. φησὶν οὖν· ἐκείνους οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀπολῦσαι διανοεῖται. Καὶ Ἀφαύειν, καίειν.

Ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ' ἀφαύειν.

Ἀφαυροτέροις. ἀσθενεστέροις.

Οὐ γὰρ ἀφαυρὸς
ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

Καὶ Ἀφαυροῦ, ἀσθενοῦς.

---

1. *Ἄφαρον*] Vide Etymologum v. *Ἀφάροτος*. *Küst.* 2. *Ἀφαρόωσι*] Scrib. *φαρόωσι*: vid. Hemsterh. in Hesych. v. *Ἀφάρωτα* [illegible] ubi leg. *οἷον γύη*. *Toup.* MS. *Ἀφαρόωσι δὲ* *V. C. B. E. Med. *Ἀφαρῶσι δὲ* A. Hoc quale sit nondum dispicio. 3. Gl. om. [illegible] Silet Gron. 4. *ταχύτεροι*] *παχύτεροι* C. *V. *ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως*] *ἄφαρτος* A. C. *ἄφαντος* B. V. (Gron. indicat [illegible] *σημαίνει* scriptum *ἄφαντος*) *δηλοῖ* E. pro *σημαίνει*. Vulg. habent Schol. B. Venet. et Zon. p. 350. Gaisfordi notationi si [illegible] dero licuisset, recipiendum erat *ἄφαρ ἀφάρτερος*. Cf. Apollon. Lex. p. 179. 7. *Ὅμηρος*] Locus, quem Suidas hic ex [illegible] mero citat, apud eum non extat, sed alius ei similis Il. ψ'. 311. *Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ* [illegible] *ἴσασιν*. Hunc locum grammaticum nostrum in animo habuisse puto. *Küst.* 8. *Ἀφασία*] Agathias p. 90. Eurip. [illegible] F. 515. *Toup.* MS. Praestat adisse Wyttenb. Bibl. Crit. XII. p. 45. Cf. Heynium in Il. ρ'. 695. Eadem Lex. Seg. p. [illegible] Antiatt. p. 83. 9. *Ἀφή. μία*] *ἀφημία* in continua glossa Bekkerus in Lex. Seg. p. 468. 10. *δευτέρας συζυγίας* [illegible] 11. *ἀφάσσω* Edd. Cf. Hesychius. *ἀφὴ δασύνεται. δύναται δὲ*] *ἀφὴ δύναται* Lex. Seg. A. E. *ἀφὴ γίνεται* C. 12. [illegible] *ναι*] *γίνεσθαι* E. omissis extremis. *ἄφω*] *ἄμφω* A. B. C. *V. 14. *Ἀφάς*] Lex. Seg. p. 469. *Ἡρόδοτος*] Lib. VII. [illegible] Vid. Wesseling. in Diod. XIX, 31. coll. v. *Λύχνων ἀφάς*. 15. *Ἀφάσσων*] Lex. Seg. p. 469. *Ἡρόδοτος*] III, 69. [illegible] Wesseling. 16. *Ἄφατοι. ἄλεκτοι, ἢ καταπληκτικοί, ἢ μεγάλοι* Zon. p. 351. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Persae I. pr. [illegible] Pal. VI, 112. 18. *αἰθούσαις*] *αἰθούσας* A. B. V. et E pr. *τοὶ*] *τὸ* A. *σοι* B. E. 20. *ἄγκειται*] *ἔγκειται* C. E. Med. [illegible] videtur liber Palatinus. *Μαιναδίων*] Scribendum est *Μαιναλίων*, ut recte legitur in codice MS. epigrammatum [illegible] rum. *Küst.* *Μαιναλίων* ut videtur C. ac sine controversia gl. *Μαιναλία*.

1. *Ἀφαυανθήσομαι. ξηρανθήσομαι*] Aristoph. Eccles. 146. *Λάψει γὰρ ὡς ἔοικεν ἀφαυανθήσομαι*. Ad hunc locum respexit [illegible] das. *Toup.* *ξηρανθήσομαι* om. B. E. 2. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 391. ubi verba Comici, quae Suidas minus fideliter repraesent[illegible] sic se habent: *Κἀτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος. Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν, Ἐν* [illegible] *δήσας ἀφαύει* etc. *Küst.* Haec usque ad *ἀφαύει* Zon. p. 357. sive Schol. in Ecclesiazusas, porro usque ad *καρπούμενος* gl. [illegible] *μενοι*. 4. *ἀφαύει κἀποδόσθαι*] *ἀφαύειν καὶ ἀποδόσθαι* A. *ἀφαύοι* Med. 6. *αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ* [illegible] Ad hunc locum illustrandum egregie faciunt ea, quae notat enarrator Comici ad verba illa Nubibus 186. *Τοῖς ἐκ Πύλου* [illegible] *τοῖς Λακωνικοῖς*. Vide etiam Thucydidem lib. IV. qui res ad Sphacteriam duce Cleone gestas prolixe narrat. *Küst.* Haec [illegible]

λ'

perturbata Scholiis in Equites debentur. 7. *Πύλον*] *πόλιν* A. V. C. Med. *πο* E. 8. *περὶ τῶν*] *παρὰ τῶν* B. E. [illegible] 9. *τοὺς στάχυς*] *τοὺς* om. A. B. E. C. V. Med. 11. *ἀπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* E. 15. *Ἀποξυρεῖν ταδί*] Aristoph. Thesmoph. [illegible] sed ubi pro *ἀφαύειν* legitur *ἀφεύειν*, quod magis placet. *Küst.* *ἀφαύει* Med. 17. *Ἀφαυροτέροις*] Lex. Seg. p. [illegible] 18. Diotimi Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 267. Cf. v. *Ἰθεῖα*. 20. Item Hesychius.

Ἄφαρον. Agrum pinguem, necdum saepe aratum. Contra **Ἀφαρόωσι**, arant. **Ἀφαρπάζω.** Aptum accusativo. **Ἀφάρτεροι.** Celeriores. ab *ἄφαρ*, quod significat celeriter. Homerus: *Equi vero tui nunc sunt celeriores, quam ante.* **Ἀφασία.** Stupor. **Ἀφή.** Tactus, unus ex quinque sensibus. ab verbo *ἀφῶ*, quod est secundae coniugationis: unde deductum est *ἀφάσσω*. *Ἀφὴ* autem tam a circumflexo *ἀφῶ* quam a barytono *ἄφω* deduci potest. **Ἀφὰς λύχνων.** Herodoti dictio. **Ἀφάσσων.** Attrectans. Herodotus. **Ἄφατοι.** Magnae, vel terribiles. In Epigrammate: *Tria ingentibus cornibus praedita Maenaliarum cerrarum capita, tibi, Apollo, sub porticu suspensa sunt.* **Ἀφαυανθήσομαι.** Siccabor. Et *Ἀφαύει*, siccat. Aristophanes: *Vir iste alienam metens messem,* [illegible] *gneis compedibus vinctas illinc adduxit spicas, siccatas* [illegible] *dere vult.* id est, Cleo laborum alienorum fructum sibi [illegible] alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam [illegible] partem ante confecisset, Cleo postea rei ibi bene gestae [illegible] sibi soli tribuit. haec de captivis intelligenda sunt. per [illegible] nem enim a messe ductam spicas vocat captivos, quos [illegible] tra diem constitutum adduxit, ut se facturum pollicitus [illegible] sensus igitur est: eos quos vinctos adduxit, dimittere statuit. [illegible] *Ἀφαύειν*, cremare. *Hanc partem radere, inferiora* [illegible] *rere.* **Ἀφαυροτέροις.** Infirmioribus. *Haud enim* [illegible] *ex Iove rectae novit lances iustitiae.* Et *Ἀφαυροῦ*, [illegible]

Ἀφάψαι. προςκολλῆσαι.

Ἀφ' αἵματος. τουτέστι συγγενῶν. Ὁ δὲ συχνοὺς ἐφόνευσεν· ἐφείδετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος.

Ἀφαίρεμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. Καὶ Ἀφαίρεσις Ὑπερίδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει.

Ἀφαιρεῖν κροκύδας. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἴ τις κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

Καὶ ἀφαιρεῖ ὠτὸς ἢ ῥινός· Ἀττικῶς ἡ σύνταξις.

Ἀφαῖς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.

[*Ἀφεδρείας*. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος, εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας.]

Ἀφ' ἑδρῶν. ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. ἕδραι γὰρ λέγονται αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια. ἔστι δὲ καὶ εὐθεῖα ὁ ἀφεδρών, καὶ σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἕξοδον.

[Ὅτι ὁ ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα.]

Ἀφεκτέον. γενικῇ.

---

1. προςκολλῆσαι] προκολλῆσαι Lex. Seg. p. 469. Vid. supra v. Ἀφάπτειν. 2. *Ἀφ' αἵματος*] Sic locutus est Soph. Oed. Col. 236. [245.] ubi v. Schol. *Toup.* MS. Addas Eurip. Alc. 509. 4. *Ἀφαίρεμα*] Vox Graecorum Antiqui Foederis interpretum. *Hemst.* Iosephus p. 708. Gronov. Decret. Asiat. p. 6. *Toup.* MS. Sic Hesychius et Zon. p. 354. (coll. p. 356.) ἀνάθημα Lex. Seg. p. 468. Καὶ Ἀφαίρεσις] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. *Küst.* Lex. Seg. p. 468. ubi MS. Ὑπερίδης. Vide Meier. de bon. damn. p. 100. et de lite Att. p. 395. sq. Ceterum εἰς om. *V. ἀφαιρεῖν εἰς ἐλευθερίαν dixit etiam Lucianus Paras. 48. 6. ἐπὶ τῶν πάντα] Genus hoc adulationis Graeci vocabant κροκύλεγμον. Hesychius: Κροκύλεγμος, τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκίδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Egregie huc facit locus apud Theophrastum in *Characteribus* cap. περὶ κολακείας, ubi inter notas adulatoris etiam haec memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Vide ibi Casaubonum. *Küst.* 7. Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολ.] Locus hic Aristophanis hodie non extat. *Küst.* Fragm. 360. Εἴ τίς σε scribi iussit Porson. praef. ad Hecub. p. XLI. 9. κροκίδας] κροκύδας hic et in lemmate A. B. C. V. E. Med. Lex. Seg. p. 468. coll. Phrynich. p. 4. de quo tradidit Bast. Addendis in Gregor. p. 903. Ἀφαιρεῖ C. in gl. capite Ἀφαιροῖν *V. 11. Ἀττικῇ] Ἀττικῶς A. V. C. Med. Id recepi; quod si codices etiam ἡ nescirent, manifestius appareret σύνταξις ab lectoribus in marginem fuisse coniectum. Continuo delevi glossam item syntacticam: *Ἀφαιροῦμαι*. γενικῇ· ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ τὸ φροντεῖν ὑπὸ ἐξουσίας ἀφῃρημένος. Eam om. A. V. C. post Ἀφεδρείας exhibent B. E. Mox: ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere praestat, ἔστι δ' ὅτε καὶ αἰτ. *Küst.* ἔστι δὲ om. E. ἔτι δὲ καὶ Koenius in Gregor. p. 95.

1. *Ἀφαῖς*] ἢ χερσίν om. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. Referunt ad locum II. Sam. 7, 14. Vid. Schleusneri Lex. Vet. Test. 2. *Ἀφεδρείας*] Perperam hunc locum intellexit Camerarius Utr. ling. comment. p. 393. *Hemst.* Addit Gaisfordus H. Steph. Thes. T. I. p. 1083. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος] Integrum locum Damascii, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Photius cod. CCXLII. p. 1049. et Suidas infra v. Διαγνώμων et v. Ἡραΐσκος. *Küst.* Glossam istam ex altero utro loco confectam esse cum nudum ἀφεδρείας arguat, tum probat ὁ γοῦν Ἡραΐσκος utcunque conglutinatum, cum ordine suo perscriptum sit εἰ γοῦν. Quam cum *V. etiam ignoret, interim eam notavi. αἴσθοιτο] ἀνσίοιτο A. 7. αἱ σέλλαι] Est vox Latina, significans locum, ubi (sit honos auribus) alvum exoneramus. Vide Casaubonum in Charact. Theophr. p. 270. *Küst.* Hinc olim fluxerat gl. Ἕδραι. σελλάρια, σωτήρια] Sic recte habent duo MSS. Parisienses. In prioribus vero editt. non solum signum distinctionis, post σελλάρια ponendum, omissum est, sed etiam pro σωτήρια male legitur σωτηρία, accentu in penultimam translato: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est ab illis, qui ignorabant, quid σωτήρια hic apud Suidam significaret. Portum nihil hic vidisse versio eius ostendit, quae ita se habet: *Ἕδραι enim dicuntur sellae: unde dicta sellaria salus.* Addit deinde: *Sic fortasse dicta salus, quam quis insidens equo sellam habenti adeptus est.* Sed hanc interpretationem et coniecturam a veritate et mente Suidae alienissimam esse iamdudum monuit Reinesius Var. Lectt. lib. III. c. 7. qui recte ibidem observat, σωτήρια hic apud Suidam significare *latrinam* vel *foricam.* Ad hoc probandum adducit elegans epigramma Agathiae, in foricam urbis Smyrnae compositum, quod extat Anthol. lib. IV. c. 28. p. 510. cum hoc lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ. Ipsum epigramma tale est: Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολύολβος ἐδωδὴ Ἐνθάδε κρινομένη, τὴν πρὶν ὄλεσσε χάριν. Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες, αἵ θ' ὑπὲρ ἴγδιν Τρίψιες, ἥ τε τόση βρώματος ἐξαπάτη, Γίγνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποσσεύει δ' ἄρα γαστὴρ Ὁππόσα πειναλέη δέξατο λαυκανίη. Ὀψὲ δὲ γιγνώσκει τις, ὅτ' ἄφρονα μῆτιν ἀείρων, Χρυσοῦ τοσσατίου τὴν κόνιν ἐπρίατο. Id est, interprete Reinesio: *Omnis hominum luxus et caro emptus cibus hic secernitur, et priorem perdidit gratiam. Phasiani enim, et pisces, et trita mortario [aromata], et tantae ferculorum fraudes hic fiunt stercus. Expellit autem venter, quicquid famelica gula suscepit. Sed sero quis agnoscit, quod stulto consilio sordes tanto auro emerit.* Satis manifestum est, in hoc epigrammate de forica sive cloaca agi. Ceterum non tantum foricae urbis Smyrnae appellabantur σωτήρια, nec ad eas Suidas peculiariter hic respexit, ut idem Reinesius loco laudato existimat; sed appellatio ista omnibus latrinis communis erat, ut satis patet ex loco illo Constantini Acropolitae, quem citat Ducangius in glossario Graeco: Ὅλην τὴν λαύραν περιελθέτω, καὶ τὰ τῶν οἰκιδίων, ἃ δὴ καλοῦμεν σωτήρια, σαρωσάτω τὰ λύματα. i. e. *Totum monasterium obeat, et latrinarum, quas σωτήρια vocamus, sordes everrat.* Ioannes Hierosolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν διελθὼν τὴν τῆς λαύρας περιοχήν, καὶ δι' ἑαυτοῦ ἐκκαθᾶραι τὰ ἐν ταῖς κέλλαις τῶν μοναχῶν τῶν ῥυπωσμένων οἰκίδια. *Küst.* σωτήρια etiam Lex. Seg. p. 469. et Hesychius. 9. περὶ] παρὰ B. E. 10. λουτρῶν] λυτρῶν A. Med. λυτρώνων B. E. Ὅτι — βάρβαρα om. V. Integriorem habet observationem v. Ἀπόπατον, partem glossa pristina Λουτρῶν, nec dubium quin mala manus intulerit.

Ἀφάψαι. Agglutinare. *Ἀφ' αἵματος*. Consanguinei. *Ille vero multos interfecit, et ne consanguineis quidem pepercit.* *Ἀφαίρεμα*. Donarium, donum, munus. Et Ἀφαίρεσιν Hyperides peculiariter vocat assertionem in libertatem. *Ἀφαιρεῖν κροκύδας*. *Floccos ex vestibus legere.* dicitur de iis qui omnia assentandi gratia faciunt. proverbio hoc cum alii usi sunt, tum Aristophanes: *Si quis tibi praesens assentatur, et floccos ex vestibus legit.* Et ἀφαιρεῖ ὠτὸς vel ῥινός, Attica est constructio. *Ἀφαῖς*. Ictibus, vel manibus. [*Ἀφεδρείας*. *Heraiscus igitur si mulierem impuram audisset loquentem, confestim capite dolebat, et hoc argumento cognoscebat illam laborare menstruis.*] *Ἀφ' ἑδρῶν*. A sellis. ἕδραι enim dicuntur sellae, latrinae, foricae. dicitur etiam in casu recto ἀφεδρών, quod podicem significat. *Ἀφεκτέον*. Genitivo iungitur.

Ἀφελές. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφελές, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ χρήσιμον, ὡς δεῖ πρότερον ἀποσοβεῖν τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα τὸ μέλι σχολαίτερον ἀναιρεῖσθαι.

393 ꟾꟾꟾἈφέλεια. Δαμάσκιός φησιν ὡς Ἰσίδωρος πρὸς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως καὶ ἀπεδέχετο· ὥςτε καὶ εὐθύγλωττος εἶναι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ προσποιούμενον. Καὶ Ἀφελὴς ἐπὶ τοῦ ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, ἢ μέγας καὶ ἀνεπικώλυτος. καὶ Ἀφελὲς ὁμοίως.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσιπύγου. Καί· Τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν. Καὶ Ἀφελῶν πεδίων. Ἀριστοφάνης περὶ Κρατίνου·

Ὃς πολλῷ ῥεύσας πότ᾽ ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, [καὶ τῆς στάσεως παρασύρων,
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους·
ᾆσαι δ᾽ οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε,
καί, Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ᾽ ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ᾽ οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ᾽ ἐνόντος,
τῶν θ᾽ ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥςπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ᾽ ἀπολωλώς·
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.]

τουτέστιν, εὐδοκιμήσας πολλάκις. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ, λέγων·

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος·
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν τῇ φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι;
εἰ μήγε ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
κατακλύσει τοῖς στόμασιν.

Ἀφέλης. αὐθυπότακτον. Καὶ Ἀφέλωνται, αἰτιατικῇ.

---

1. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφ.] Apud Agathiam lib. III. p. 78. unde locus iste depromptus est, sic legitur: Ἐ- γάρτοι ἐκεῖνος θαμὰ ἐπεφθέγγετο παροιμιῶδές τι, βαρβαρικὸν μὲν καὶ ἀφελὲς etc. Vide etiam infra v. Σχολαίτερον, ubi fragmentum hoc repetitur, et pro ἐπεφθέγγετο rectius legitur ἀπεφθέγγετο. *Küst.* In Agath. III, 6. quod male legebatur ἐπεφ.. nunc e Suida cum optimis libris correctum est. 2. καὶ χρήσιμον] καὶ om. A. B. V. E. Med. 4. αἱρεῖσθαι inferior .. 5. Ἀφέλεια — προσποιούμενον] Post v. Ἀφερπύσαι praebent A. V. C. Itaque hanc quoque glossam ab interpolatione licet .. fectam opinari. Δαμάσκιός φησιν] Idem fragmentum Damascii legitur etiam in Collectaneis Photii p. 1032. ut Pearsonianός servavit. *Küst.* Καὶ Δαμ. Med. καὶ Δαμι *V. Novissimorum partes tenent vv. Εὐθύγλωττος et Προςποιεῖται. 9. καὶ Ἀφελής] Haec e Schol. Aristoph. Equ. 524. ducta sunt. 11. Μισῶ τὴν] Versus Rufini XXXV, 1. Anthol. Pal. V, 42. .. repetebatur in v. Μισῶ. λίην Schol. 12. δοσιπύγου] δοσιπύρου V. C. Scribe δωσιπύγου: quod plane confirmat .. nunc sublata Δωσίπυγος. Καὶ τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν.] Haec sunt verba Marci Antonini I, 7. Leguntur etiam .. Schol. Aristoph. Equ. 524. unde descripsit Suidas. *Küst.* Distinxi post καί. 14. Ἀριστοφάνης] Equ. 529 — 538. .. λῶν πεδίων erudite, sed praeter rem interpretatur Ruhnk. in Tim. p. 270. περὶ Κρατίνου] περικρατος A. περὶ κράτης .. παρὰ Κράτητι V. C. 15. πότ᾽ ἐπαίνῳ] ποτ᾽ om. A. B. C. V. E. Med. ἐπαίρω *V. 16. καὶ τῆς στάσεως] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. eaque ut inutilia Küsterus viderat esse circumscribenda. „Verba haec (inquit) uncis inclusa in .. praetermisi, quoniam nihil ad vocem ἀφελὴς faciunt, sed prorsus supervacanea sunt, et absque iudicio ex modo laudato .. Aristophanis huc translata." Lex. Seg. p. 470. subiecit tantum haec, καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν. 20. ξυμποσίῳ] .. A. B. E. Med. Δωροῖ] δορυ A. δόρου E m. sec. Mox νῦν δ᾽ ἡμεῖς E. Med.

3. παραληροῦντε τ᾽ Med. 5. τοῦ τόνου] τούτου A. B. τοῦτ᾽ Med. Mox οὐκέτ᾽ ὄντος A. B. E. Med. 9. αὖον om. A. .. Med. Tum ἀπολωλός A. 11. χρῆ] χρῆν A. B. E. Med. 13. Κρατῖνος] Κράτης A. B. E. 14. Πυτίνῃ] Πετίνῃ A. .. 15. Ἄναξ Ἄπολλον] Versus hi apud Scholiastam Aristoph. in Equit. ibid. emendatius sic leguntur: Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων Καναχῶσι (malim καναχοῦσι) πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα. Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμί σοι; εἰ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν. Tres priores versus citat etiam Tzetzes Chil. .. c. 184. Vide etiam infra v. Δωδεκάκρουνος. *Küst.* 16. καναχοῦσι] καναχῶσι B. E. Mox lege δωδεκάκρουνον τὸ στό.. 17. εἴποιμι] εἴπῃς μοι B. εἴποι μοι E. 18. αὐτοῦ] τις αὐτοῦ B. E. Med. τις E. 20. Ἀφέλης] Hanc gl. om. Küsterus. .. τιατικῇ om. *V.

Ἀφελές. *Ille vero proverbiale quoddam dictum, barbaricum illud quidem et simplex, efficax tamen et utile usurpabat, abigendas prius esse apes, et deinde mel per otium tollendum.* *Ἀφέλεια.* Simplicitas. Damascius tradit, *Isidorum non solum simplicitatis, sed etiam veracitatis admodum studiosum fuisse, adeo ut apertius loqueretur quam par esset, et nihil prorsus simulati in se haberet.* Et Ἀφελής, sanus, integer; vel magnus, et quem nemo impedit. item ἀφελές. *Odi simplicem, odi etiam pudicam nimis.* ubi dicitur de muliere simplicissima, quae facile sui copiam praebeat. Et: *Epistolas* .. *plici stilo scribere.* Et Ἀφελῶν πεδίων. Aristophanes de C.. tino inquit: *Qui multa olim fluens cum laude per planos campos ferebatur.* hoc est, qui saepe plausum meruit. Cra.. enim se ipse in *Pytine* laudavit dicens: *Rex Apollo,* quan.. *verborum flumen! personant oris perennes et uberrimi* fon.. *Ilissus fluvius in faucibus. quid dicam tibi? nisi* enim .. *eius os obturaverit, omnia inundabit poematis.* Ἀφ.. Unus e subiunctivis absolutis. Et Ἀφέλωνται, cum accus..

Ἀφελχθείη. κωλυθείη. Ξυμβουλεύειν ἐδόκει, εἴ ποι ἀφελχθείη τῆς ὁρμῆς ταύτης.

Ἄφεμα. Ὧν καὶ τὸ ἄφεμα μετὰ ῥώμης ἦν.

Ἀφέμενον. ἀποστάντα, ἀντιλέγοντα.

Ἄφενος. πλούσιος. τὸ ἄφενος οὐδετέρως.

Ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. παρὰ Ὑπερίδῃ

Ἀφέξει. ἀποκωλύσει, ἀποστήσει. Καὶ Ἀφέξομαι, παύσομαι, ἀποστήσομαι.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. αὐθυπότακτον.

904 *Ἀφερπύσαι.* βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν. ἐκ τούτου δὲ τὴν ἥσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν δηλοῖ. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἀφερπύσαι.

Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τοῦτον. τουτέστιν, ἀπὸ κανόνων. βαλβὶς γὰρ ἡ ἄφεσις τῶν δρόμων.

Ἀφέσθαι. ἀποσχέσθαι.

Ἀφ' ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. Καὶ Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. Ἀφ' ἑστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν.

Ἀφέται. τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου τὸ πρῶτον ἐδυστύχησε διὰ λιμένων ἀνεπιτηδειότητα. ὅθεν τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσιν. χρήσας δ' ἦν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν. εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν.

Ἀφετηρία. ἀρχή, θύρα τοῦ ἱπποδρομίου. Ἀφετήρια δὲ ὄργανα, τὰ πολιορκητικά. Τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα διίστησιν ἐπὶ τοῦ τείχους.

Ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.

Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. Ἀριστοφάνης· ἀντὶ τοῦ φλογισθείς.

Ἀφειδήσας. Ἀμελήσας. Καὶ τὸν τρόπον ἀφειδεστάτω ἤστην καὶ φονικωτάτω. Καὶ Ἀφειδία, καρτερία. Καὶ Ἀφειδῶς, ἀπρομηθεύτως,

---

1. Zon. p. 357. 2. εἴ πῃ] εἴ ποι dedi cum A. B. E. C. *V. id est, *in aliam partem.* 4. *Ἀφέμενον. γενικῇ. ἀναχωρήσαντα, ἀποστ.*] γεν. ἀναχωρήσαντα delevi cum V. C. Lex. Seg. p. 469. et Hesychio. Quae quo pertineant, docet Lex. de Syntaxi p. 123. γενικῇ. καταλείψαντα ἢ ἀναχωρήσαντα E. 5. πλούσιος] Legendum est πλοῦτος, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Sic B m. s. 6. *Ἀφέντες*] Vide paulo inferius v. Ἀφείς. *Küst.* Addit Gaisf. aptissimum locum Eustathii in Od. ί. p. 1534. Recte Hemsterhusius Append. in Lucian. p. 54. proverbium explicavit: „*necessaria e manu dimittens in minus utilibus occupatus est.*" 8. παρὰ Ὑπερίδῃ om. *V. 9. *Ἀφέξει*] Lex. Seg. p. 469. Ἀφέξομαι Gaisf. referebat ad Od. τ'. 489. praeeunte Albertio in Hesychium. Continuo glossam delevimus, ex v. Ἀφεῖκα repetitam, auctoribus V. C. *Ἀφέωκα.* Δώριον. Ἀφεῖκα δὲ τὸ Ἀττικόν. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος. Ubi Δωρικὸν libri praeter A. 11. *Ἀφέωνταί*] Matth. IX, 2. *Küst.* αὐθυπότακτον] Immo potius ὁριστικὸς παρακείμενος. Vide Etymologum v. Ἀφέωκα. *Küst.* Glossa perperam inventa. 13. *Ἀφερπύσαι. βαδίσαι*] Ex Schol. Aristoph. Plut. 675. Decerpsit Zon. p. 357. 14. ἐπὶ τὴν] τὴν om. V. C. 16. ἀφερπύσαι] Apud Aristophanem loco laudato rectius legitur ἐφερπύσαι. *Küst.* Et sic E. 17. *Ἄφες ἀπὸ*] Haec sunt verba Aristophanis Equit. 1156. ubi pro τοῦτο rectius legitur τουτονί. *Küst.* Vide vv. Ἀπὸ βαλβίδος et Ἀπὸ γραμμῆς. 18. τῶν δρόμων] Malim τῶν δρομέων, ut apud Etymologum v. Βαλβίς. *Küst.*

1. *Ἀφέσθαι*] Lex. Seg. p. 469. et Hesych. 2. *Ἀφ' ἑστίας*] Lex. Seg. p. 469. Schol. Aristoph. Vesp. 842. et Hesychius. Proverbium satis vulgare, de quo praeter alios dixerunt Ruhnk. in Schol. Plat. p. 326. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 642. 3. Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι] Vide Harpocrationem, qui Ὁ ἀφ' ἑ. Accedant Arsen. p. 86. et Lex. Rhet. p. 204. Explicuerunt formulam Cuperus in Burm. Syll. Epist. T. II. p. 729. et Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 445. 5. Ἀθήνησιν] Potius *Μαγνησίας*. Sed multa inepte confundit grammaticus, ut Herodotum VII, 188 — 193. conferenti patebit. *Gaisf.* Tetigit Küsterus: „Historiam narrat Herodotus lib. VII. qui omnino cum hoc loco Suidae conferendus est." Dicendum fuit τόπος Θεσσαλίας. Zon. p. 351. ἐν Ἀθήναις. 9. εἶναι δὲ συγγενὴς] Vide infra v. Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. *Küst.* 11. *Ἀφετηρία. ἀρχή*] Vide omnino Salmasium in Plin. Exercitt. p. 648. qui pro ἀρχὴ θύρα hic apud Suidam ex Eudemo reponendum monet ἀρχίθυρα: quod interpretatur *limina et primae fores.* *Küst.* Dion. Halic. II. p. 270. Simocatta p. 47. Synes. Ep. p. 245. *Toup.* MS. ἱπποδρόμου] ἱπποδρομίου A. C. *V. Lex. Seg. p. 469. Zon. p. 353. 14. *Ἄφευε τῶν φασήλων*] Haec sunt verba Aristoph. in Pac. 1144 (1136.) sed ubi pro ἄφευε legitur ἄφαυε. *Küst.* Recurrit versus in gl. Φάσηλις. 15. *Ἀφευθείς*] Respicit fortasse Thesmoph. 244. Vide infra v. Ἀτιμάχιον. *Gaisf.* 17. *Ἀφειδήσας*] Lex. Seg. p. 469. γενικῇ quod subsequebatur delevi cum *V. 18. ἀφειδεστάτω] Vid. Ἐπιδήξας. *Hemst.* φονικωτάτω] φοινικωτάτω V. C. φονικοτάτω Med. Ἀφειδία] Lex. Seg. p. 469.

Ἀφελχθείη. Prohibeatur. *Consulere ipsi visum est, si forte ab hoc impetu revocari posset.* *Ἄφεμα.* *Quorum ipsa ejaculatio violenta erat.* *Ἀφέμενον.* Abscedentem, contradicentem. *Ἄφενος.* Divitiae. dicitur ἄφενος genere neutro. *Ἀφέντες τὴν ὑπ.* *Omisso fune antennae pedem veli sectantur.* dicit Hyperides de iis qui necessariis omissis supervacanea praeferunt. *Ἀφέξει.* Prohibebit, amovebit. Et Ἀφέξομαι, abstinebo, cessabo. *Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμ.* *Remissa tibi sunt peccata tua.* Subiunctivus. *Ἀφερπύσαι.* Suspenso gradu ire. per metaphoram a reptilibus ductam. Aristophanes *Pluto*: *Ad quam vehementer cupiebam adrepere.* significat clandestinum furtum, quo cupiebat ollam surripere. *Ἄφες ἀπὸ βαλβ.* *Emitte ex carceribus et me et istum.* βαλβὶς significat locum, unde cursus initium fiebat. *Ἀφέσθαι.* Abstinuisse. *Ἀφ' ἑστίας.* A domo. Et Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. *Qui ab ara primum initiabatur, Atheniensis erat.* *Ἀφέται.* Aphetae, locus Thessaliae, ubi classis Xerxis primam cladem accepit, propter portus minus commodos. hinc Boreas Atheniensium in bellis socius fuisse creditur. oraculum enim redditum fuerat Atheniensibus, ut sacrificarent vento cognato, qui dicitur esse Boreas, propter Orithyiam. *Ἀφετηρία.* Initium, carceres in Circo. Ἀφετήρια ὄργανα vero sunt machinae bellicae, quibus in obsidionibus utuntur. *Et machinas bellicas per muros disposuit.* *Ἄφευε τῶν φασ.* *Torre, mulier, phaselorum tres choenices.* *Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν.* *Ustus podicem.* Aristophanes. *Ἀφειδήσας.* Qui nullam rationem habet. *Ingenio erant acerbissimo et crudelissimo.* Et Ἀφειδία, tolerantia. Et Ἀφειδῶς, inconsulto, te-

ἀβούλως. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ νεώτατος ὢν καὶ οὔπω ἐντελῶς τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχειν καὶ ἐγκαθείργειν δυνάμενος, ἀλλὰ πλέον τοῦ προμηθοῦς καὶ βεβηκότος τῷ φιλοδοξοῦντι τοῦ τρόπου πέρα τοῦ μετρίου ἐγκείμενος, ἀφειδῶς ἐπῄει τοῖς πολεμίοις.

Ἀφεῖκα. τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα Δώριον. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφείλετο. ἥρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλαιτο διὰ διφθόγγου.

Ἀφεῖνται. προΐενται, ἠμέληνται.

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴ[ακες] ἀφεῖνται.

Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφείς ἐστιν, ὅταν ἀπολύσῃ τις τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα
305 ἀποστῆναι, καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀφίησί τις μόνων ἐκείνων ὧν ἐγκαλεῖ· ἀπαλλάττει δέ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ ὑπολίπηται αὐτῷ λόγον πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο παρὰ τῷ Δημοσθένει.

Καὶ παροιμία· Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει. ἡ παροιμία παρὰ Ὑπερίδῃ· ἐπὶ τῶν παρέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑπέραι δ' εἰσὶ ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας.

Καὶ Ἀφεῖσθαι παίζειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀργούντων καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων· μάλιστα δὲ ἐπὶ παίδων ἀφειμένων παίζειν.

Ἀφή. χροιὰ λέπρας. λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις, καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. γηράσαντι, ὑπερβεβηκότι τὴν ἥβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

Ἀφηλικέστερος. Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν· τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρα τέθεικεν. Ἀῤῥιανός· Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοῖς μέλλον, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκείνου προ-

---

1. Ὁ δὲ νεώτερος] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. V. (23.) p. 169. *Küst.* νεώτερος] νεώτατος dedi cum A. V. C. et Agathia. οὔπω] οὕτως B. E. 2. ἐγκατείργειν Agath. 4. βεβηκότος] ἐμβεβηκότος V. C. 5. ἐπῄει] ἐπείει A. 6. Ἀφεῖκα] Ἀφῆκα V. C. et E m. sec. Ἀφεῖκατο Ἀττικῶς Lex. Seg. p. 470. ubi mox Δωρικόν. Cf. quae supra exstiterat gl. Ἀφέωκα. 8. Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασε] Ut ταυτολογία loci huius evitetur, legendum est, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλετο, ἄνευ διφθόγγου. Vel, ut Porto placet, Ἀφέλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλετο διὰ διφθόγγου. *Küst.* αἰτιατικῇ sustuli cum *V. C. Supra Ἀφήλετο B. E. Tum ἀντὶ τοῦ ἥρπασεν E. δὲ καὶ] δὲ om. A. 9. ἀφείλατο] ἀφείλ, A. ἀφείλετο E. ἀφείλαιτο MS. nescio quis Nunnesii, vid. Lobeck. in Phrynich. p. 183. Equidem non dubito quin abiecto librariorum (si quidem his v. Ἀφεῖκα et similes verbi formae obversabantur, cf. Zon. p. 357.) an lectorum additamento διὰ διφθόγγου reponendum sit ἀφείλατο. Cf. Zonaram in infima pag. 357. 11. οἱ ἀφεῖνται] F. οἴακες ἀφεῖνται. Plutarch. Arato p. 1044. ὥσπερ κυβερνήτην ἀφέντα καὶ προϊέμενον ἑτέρῳ τοὺς οἴακας. Haec scripseram, cum incidi in Epigr. Anthol. VII. p. 612. ubi ita legitur prout emendaveram. Quin et leg. ibi ἐποψόμεθα. Sic Themist. p. 12. ed. Hard. πηδάλια τῆς διανοίας. Schol. Eurip. Phoen. 75. ubi l. πάντων φ. τ. οἴακας. *Toup.* I. p. 93. Versus Meleagri LXVII, 3. Anthol. Pal. V, 190. 13. Ἀφεὶς] Sic Harpocratio, partim cum Lex. Seg. p. 202. et 469. 14. τίς τινα] τινα om. A. B. *V. C. E. et Lex. Seg. glossa posterior, τίς om. optimi Harp. libri. 15. αὐτῷ] τινι E. 18. μόνον] μόνων A. B. E. C. et Pal. Harp. 19. μηδὲ] μὴ V. C. δὲ μὴ Harp. Pal. ἑαυτῷ] αὐτῷ A. B. E. C. V. Med. et Harp. Pal. Scripsi αὐτῷ.

1. Δημοσθένης] Pro Phorm. princ., coll. p. 952. 3. Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν] Ex eodem Harpocratione. Vide supra v. Ἀφέντες τὴν ὑπέραν. 4. παριέντων] παρέντων dedi cum A. Harp. Pal. et Cram. Anecd. II. p. 491. παρόντων V. C. παριόντων B. E. et Arsenius p. 86. 6. εἰσὶν Edd. 7. μετάγεται] μετάγε A. 8. Ἀφεῖσθαι παίζειν] Lex. Seg. p. 469. 11. Ἀφή. χροιὰ λέπρας] Vox ista eo sensu frequens est apud LXX. Interpretes Levit. XIII. *Küst.* Lex. Seg. p. 470. cf. Zon. p. 353. Sub glossae finem cum V. C. delevi, ἔστιν ἐν τῷ Αἴσθησις (Αἰσθήσεις Gaisf.), quae habet A. in marg. ἐ in fine praebent B. E. 14. νεότητα] ἡλικίαν Lex. Seg. p. 470. Cf. Phrynich. Seg. p. 3. Continuo Gaisfordus revocavit, Ἀφηγοῦμαι. γενικῇ: quam glossam om. cum A. Küsterus. Silet Gronovius. 15. Ἀφηλικέστερος] Iulian. p. 358. *Toup.* MS. Utitur etiam Dio XXXVI. extr. *Reines.* Ὁ δὲ Καῖσαρ] Sumpta haec ex Dion. Cass. LIII, 26. uberiore narratione monuit Gaisf. 17. θέατρον] θέατρα A. *V. C. δίς τινας Dio. 19. μέλον] μέλλον A. E. V. C. Med. Locus aperte mendosus: nam si quis vel salebras illas structurae ἐπιτροπεύσειν αὐτοῖς μέλον se superaturum opinetur, remanet tamen oratio perversissima, ὑπὸ τῶν ἐκείνου προσχήματι. Ubi emendatio in promptu posita, ὑπὸ τῷ ἐκ. προσχήματι: sed incertum, utrum in locum ἐκείνου irrepserit; quamquam supra si ferimus, poni debuit etiam ἀφήλικος ὄντος. In praegressis quidem sine dubitatione refingendum videtur, ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοῖς ἔμελλεν: quod nihil recedit ab litterarum vestigiis ΑΥΤΟΙϹΜΕΛΛΟΝ. Interim restitui μέλλον.

---

mere. Agathias: *Ille cum esset iuvenis, necdum impetum animi penitus coercere et refrenare nosset, sed gloriae cupiditati, cui supra modum addictus erat, magis obsequeretur, quam prudentiae et consilio, hostes audacter aggressus est.* Ἀφεῖκα. Atticum. Ἀφέωκα vero Doricum, quamvis etiam Iones eo usi sint, ut Herodotus. Ἀφείλετο. Abstulit, avellit. dicitur etiam ἀφείλατο, [cum diphthongo.] Ἀφεῖνται. Proiiciuntur, negliguntur. *Quo feror? ubivis autem gubernacula mentis perierunt.* Ἀφεὶς et ἀπαλλάξας differunt. illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quae obiecerat, accusare desinit. ἀπαλλάξας vero, cum quis accusatori persuadet, ut ab accusatione desistat. Demosthenes et Isaeus. Potest etiam sic dici: ἀφίησι quis ea tantum crimina, quorum alterum accusat, ἀπαλλάττει vero, qui nullam prorsus criminationem adversus reum sibi relinquit. id quod ipsum extat apud Demosthenem. Et proverbium apud Hyperidem: *Omisso fune antennae pedem veli sectatur.* dicitur de iis qui seria omittentes rebus levibus et supervacaneis immorantur. ὑπέραι autem vocantur funes nautici, quibus antennae circumaguntur. Et Ἀφεῖσθαι παίζειν dicitur in iis qui diebus festis otiantur, et ludendo animum relaxant; praecipue vero de pueris, quibus ludendi potestas facta est. Ἀφή. Color leprae. sic etiam dicitur contrectatio, et ipse sensus tactus. Ἀφηβηκότι. Illi qui consenuit, qui pubertatem, sive iuventatem praeteriit. Ἀφηλικέστερος. *Caesar autem militibus natu grandioribus missionem dedit; illis vero qui militari erant aetate, theatrum exstruxit.* Arrianus: *Nam et impuberis illius tutelam erant administraturi, et sub illo praetextu*

σχήματι] πᾶν ὅ,τιπερ καθ' ἡδονὴν σφίσι πράξειν ἐς τοὺς ὑπηκόους. Καὶ αὖθις· Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον. Καὶ Ἀφήλικα, τὸν πρεσβύτην. τινὲς δὲ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παιδός· ὅπερ δεῖ φυλάττεσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου λέγεται.

[Ἄφημος. ἀπευθής.]

Ἀφηνιαστής. ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος. Οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας· ἐβουλήθησαν δὲ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά. τὴν γοῦν εἰκόνα Φιλίππου, ὡς ἀνάθημα κειμένην, κατέσπασαν.

Ἀφήτορος. οὐ κοινότερον, ἀλλὰ τοῦ Πυθίου· οἷον ὁμοφήτορος· διὰ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησμῳδουμένοις.

Ἀφῖγμαι. παραγέγονα. Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ὁ δὲ ὄναρ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, καὶ ἠντιβόλει ῥυόμενος τὴν πήρωσιν τῆς ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. ἀνῃρέθη γοῦν μετὰ τοσαύτας ἡμέρας.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. Εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρυμάτων.

[Ἀφίεμαι. γενικῇ, ἐπὶ τῶν παθητικῶν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, δοτικῇ. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις.]

Ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία· κινήσω τὸν ἀφ' ἱε- 396
ρᾶς. λέγεται δέ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος.

Ἀφιζάνει. ἀπανίσταται τῆς καθέδρας.

Ἀφίει. ἀπέπεμπεν.

Ἀφίημι. δοτικῇ. καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας.

Ἀφίκετο. ἐλήλυθεν, ἦλθεν. Ὁ δὲ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην, ἧπερ ἔμελλον εἰς-

---

2. Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν] τὴν μὲν νεανίας, τὴν C. 4. ἐπὶ τοῦ] καὶ ἐπὶ τῶν C. καὶ ἐπὶ τὸν *V. παῖδα V. C. De praecepto grammaticorum vide Lobeck. in Phryn. p. 84. Memoravit Zon. p. 351. τῆς ἐνν.] ἐπὶ τῆς ἐνν. B. E. 6. πρεσβύτου] πρεσβυτέρου A. *V. C. E. Lex. Seg. p. 470. 7. Ἄφημος] In prioribus editt. male legitur ἄφηβος: cuius loco scribendum esse ἄφημος non solum ex serie litterarum patet, sed etiam ex iis, quae leguntur apud Suidam supra v. Ἀπευθέες. Küst. Deest gl. V. C. Statim praebent B. E. cum Edd. vett. Ἀφηνιάζω. αἰτιατικῇ. Ἀφῃρημένος. αἰτιατικῇ. 8. Ἀφηνιαστής] Lex. Seg. p. 470. Vid. Alb. in Hesychium. 9. μὲν αὐτὸν] Legendum potius est, οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτοῦ τῆς φιλ. Küst. Videntur quaedam desiderari. Verbi autem ἀφηνιάζειν usum satis tradiderunt Pierson. in Moerin p. 34. et Hasius in Leon. Diac. p. 241. addiditque nonnihil Wernsdorfius in Himer. p. 719. Genitivi structuram praebet etiam v. Μένανδρος Προτίκτωρ. Mox ἐβουλεύθησαν C. 10. διαμαρτύρεσθαι] διαμαρτύρασθαι A. B. C. E. V. 11. ὡς non satisfacit; liceatque θεοῖς vel similem deorum significationem odorari. 13. Ἀφήτορος] Est epithetum Apollinis apud Homerum Il. ι. 404. ubi brevis Scholiasta vocabulum hoc sic exponit: Ἀφήτορος, τοῦ Ἀπόλλωνος. ἤτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ. ἢ τοξικοῦ· ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. Küst. Similiter Apollon. Lex. p. 184. Suidas gl. ex Schol. Veneto descripsit. 15. Mox cum A. *V. C. delevi gl. Ἀφιᾶσι. καταλιμπάνουσιν. 16. Ἀφῖγμαι] Lex. Seg. p. 471. Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. οὐδὲ ἐψεύσατο] Verba haec coniungenda sunt cum fragmento, quod proxime sequitur, quoniam non solum ex eodem auctore deprompta sunt, sed etiam de eadem omnino re concepta esse cuilibet facile patet. Küst. Recte. Sed praescriptionem istam καὶ αὖθις nisi temere putamus irrepsisse, prior quispiam locus similitudine verborum oblitteratus est. Nunc οὐδὲ ἐψεύσατο necesse est ante ἀνῃρέθη reponantur.

1. δεόμενος] ῥυόμενος A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) 4. Εὐθὺς] Ex Diodori Exc. Legatt. p. 628. monente Wesselingio. Toup. MS. Oratio scriptoris satis accisa. 5. πρεσβύτατοι] πρεσβύτεροι E pr. 6. κατὰ τὴν πόλιν] κατὰ πόλιν A. B. V. C. Med. Praestat tamen vulgata Diodori scriptura. 7. Ἀφίεμαι] V. Boisson. Anecd. II. p. 350. Glossam quam *V. ignorat notavi. 8. Ὡς καὶ ἡμ.] Ex Matthaei Eu. VI, 12. 10. Ἀφ' ἱερᾶς] Vid. annotatt. in Hesychium, quosque locos congessit Wytt. in Plut. T. VII. p. 277. Cf. Arsen. p. 86. et Diogenian. III, 36. Mox γράμμη A. Sub finem cum V. C. delevi: ζήτει ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Habet A. in marg. 13. Ἀφιζάνει] Zon. p. 358. 14. Ἀφίει] Lex. Seg. p. 471. Pertinet ad Il. ά. 25. Hanc glossam v. Ἀφιζάνει praemisit *V. 15. Integram de his structuris observationem praebet Etym. Gud. p. 589. Neque vero glossam superiore Ἀφίεμαι tutiorem duco. Ἄν τινων] Eu. Ioan. XX, 23. Continuo Gaisf. revocavit glossam a Küstero expulsam, quam ipse docet ab A. V. C. abesse: Ἀφικνοῦμαι. ἐφικνοῦμαι δέ, καὶ ἐφικόμην γενικῇ. 17. Lex. Seg. p. 471.

---

quidvis pro libidine in subditos statuturi. Et alibi: *Alterum iuniorem, seniorem alterum.* Et Ἀφήλικα, seniorem. quidam vero hac voce utuntur de puero, qui legitimam aetatem nondum attigit: quod cavendum est. dicitur enim de sene. [Ἄφημος. Obscurus.] Ἀφηνιαστής. Qui imperium recusat, contumax. *Illi vero amicitiam eius excusserunt; quod aliquo modo testari volentes statuam Philippi, deo cuidam consecratam, everterunt.* Ἀφήτορος. Non est vocabulum commune, sed [epithetum] Apollinis; quasi dicas ὁμοφήτορος, i. e. qui colloquitur cum iis, qui oraculum consulunt. Ἀφῖγμαι. Veni. *Veniam ad vos duobus post diebus. nec mentitus est.* Et Aelianus: *Ille vero in somnis oculos sibi effodi videns, supplicabat, oculorum iacturam redimens; post duos enim, inquit, dies ad vos accedam: itaque post illud tempus interfectus est.* Ἀφιδρύματα. Deorum simulacra. *Statim igitur seniores antiquissima deorum simulacra, quae in urbe erant, supplicatum protulerunt.* [Ἀφίεμαι. In passivo genitivum asciscit, in activo vero, dativum. *Ut et nos remittimus debitoribus nostris.*] Ἀφ' ἱερᾶς. Proverbium: *A sacra linea calculum movebo.* in lusu calculorum est quaedam linea, quae sacra dicitur. sic Epicharmus. Ἀφιζάνει. A sede surgit. Ἀφίει. Amandabat. Ἀφίημι. Dativo iungitur. item accusativo: *Si quorum peccata remiseritis.* Ἀφίκετο. Venit. Thucydides in tali constructione utitur: *Exercitus autem*

βαλεῖν. οὕτω φησὶ Θουκυδίδης τὴν σύνταξιν. Καὶ Ἀφῖκται, παραγέγονε.

Ἀφιλότιμος. ταπεινός· παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμήν. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπεστραμμένος. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' ἐνίοις. Οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας.

Ἀφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἄφιππα χωρία. ἐν οἷς ἂν μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄφιππα. Καὶ Ἄφιπποι, χωρὶς ἵππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. ἀντὶ τοῦ πεζοί.

Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. σύνταξις. ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι. Βουλομένοις ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίστασθαι.

Ἀφίστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκώλυον. Τοὺς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἀφῖχθαι.

[Ἀφθαρτοδοκητής. ἀπὸ αἱρέσεώς τινος.]

Ἀφθᾶς. ὁ Διόνυσος. τὸ ᾱ ἐπιτατικόν· ὡς ἄσταχυς. Καὶ παροιμία· Ὁ Ἀφθᾶς σοι λελάληκεν. ἦν δὲ χρησμολόγος.

Ἄφθιτον. ἄφθαρτον. Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι, τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.

Ἄφθονα. πολλά.

Ἀφθόνιος, σοφιστής, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην Προγυμνάσματα.

Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

Ἀφλυσμός. ἀφρός.

---

1. Θουκυδίδης] II, 18. Vid. Abresch. Dilucid. p. 182. Fortasse post Θουκυδίδης plene distinguendum, et statim inserenda ...μιῶσαι. *Gaisfordus*, praeeunte, quem ignorabat, Schaefero in Bosium p. 399. Non, opinor: sed homines studiosi glossae opportunitatem in suam rem verterunt, ut mirabilem scilicet Thucydidis structuram τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην allinere possent. 2. Ἀφῖκται] Lex. Seg. p. 471. Apud Zon. p. 358. Ἀφίκεται. παραγίνεται, in promptu quid sit reponendum. Sub finem καὶ ἀφῖκτο delent A. V. C. 3. Ἀφιλότιμος] Vox inde a Polybii temporibus satis trita, quam primus nisi fallor Isaeus protulit. 4. [ἡτ]τᾶσθαι δόξης ab Edd. post τιμήν posita om. V. C. Lex. Seg. p. 471. quae ita defendit, ut μὴ ante ἡττᾶσθαι repeti iuberet. Alberti[us] in Hesychium. ἐπεστραμμένος] ἐπεσταλμένος V. C. 5. Οὐδεὶς ἦν] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Iudaic. II, 9 c. 5. p. 57. *Küst*. II, 9, 6. unde legendum ἐκπλαγῆναι. 8. Ἀφιματῶσαι] Lex. Seg. p. 471. 9. Ἄφιππα χωρία] Vid. v. Δυσέμβολος. *Toup*. MS. Haec non sine mendis Zon. p. 355. 10. Ὁ δὲ ἐκκλίνει] Ex Theophyl. Simocatt. V, 10. monente Abreschio. 11. Horum partem laudat Zon. p. 351. 13. πεζοί] In hoc significatu conferendus Plato Rep. I. p. 33... Gaisfordus revocavit: Ἀφίπταμαι. γενικῇ, quam glossam omiserat Küsterus cum A. V. C. 14. Ἀφίστασθαι αὐτοῖς omisi cum V. C. E. σύνταξις] συν A. σὺν τῷ *V. C. quibuscum γενικῇ praegressum reieci. De ratione istius sint... disseruimus v. Λειπόμεθα. Verum antiquitus nihil extitisse nisi, Ἀφίστασθαι. ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι, evincit Zon. p. ... 15. Βουλομένοις] Oratio, si bene memini, Polybii, cuius genitivos τῶν Μακεδόνων opinor ab ὅσοις vel simili voce pependisse. ἦν] οὖν Zon. Meliorem de genitivo habet observationem Lex. de Synt. p. 129. τῶν Μακεδόνων] τοῖς Μακεδόσιν E pr.

1. Zon. p. 359. 3. Ἀφῖχθαι] Delevit Küst. Ἀφῖκται A. Ἀφῖχθαι. ἐλθεῖν E. 4. Ἀφθαρτοδοκητής] Ἀφθαρτοδοκηταὶ vel potius Ἀφθαρτοδοκῆται appellabantur illi, qui affirmabant corpus Christi fuisse ἄφθαρτον et ἀθάνατον, i. e. *immortale nulli corruptioni obnoxium*: de qua haeresi multa passim leguntur apud scriptores ecclesiasticos. *Küst*. Vid. Suiceri Th. Deest gl. V. C. Habet A. post Ἄφθιτον. 6. ὁ Διόνυσος] Vulcanum, non vero Bacchum, Ἀφθᾶς vel potius Φθᾶς appellatum fuisse legimus. Vide infra v. Φθᾶς. *Küst*. Vid. Iablonski Voc. Aegypt. in Φθᾶς, Opusc. T. I. p. 381. Glossam nescio qui e altero loco compilavit. 7. παροιμία] V. Arsenius p. 87. 9. Ὅτι τὸ ἄφθιτος] Ex Scholiasta Homeri in Il. β'. 186. Eadem recurrunt in v. Ἀθάνατος. ἄφθιτος] ἄφθιτον E. qui mox οἱ φιλόσοφοι — ἀθάνατον. 12. Ἄφθονα] Lex. Seg. p. 470. 14. Προγυμνάσματα] Haec *Progymnasmata* Aphthonii hodie adhuc extant, edita ab Aldo inter rhetores veteres. ... Ἀφθόνιος εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ῥητορικῆς ab Etym. M. p. 149. laudatus, quae nihil ab Suidae narratione recedunt. Ceterum haud aegre licet ex hoc ipso testimonio confirmare, quod accurata Hermogenis lectio persuadet, nulla Progymnasmata neque scripsisse rhetorem Tarsensem nec potuisse conscribere. 15. Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον] Ex Scholiasta Homeri in Il. ... Vide etiam Hesych. v. Κόρυμβα. *Küst*. Quae ab Scholiis Homericis ille repetiit, nos damnavimus haecce: ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῆς νηός. κατὰ ἀντίφρασιν. εὔθλαστα γάρ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ. Desunt A. B. V. C. E. Neque agnoscunt Glossae Herod. VI, 114. quas descripsit Suidas. Mox Küsterus: „εὔθλαστα γάρ] Scribe εὔθλαστον γάρ: ut apud enarratorem poetae legitur." ἄθλαστα γάρ Zon. p. 355. Apud Etym. M. p. 177. tamen recte se habet εὔθλαστα. 16. Ἀφλυσμός] Ἀφλοισμός Lex. Seg. p. 471. [Apollon. p. 182.] et Hesychius, ubi Küstero in Suida reponenti Ἀφλοισμός nihil habeo quod contradicam. Sed vide Heynium in Il. ό. 607. Illud teneas, elementa ῡ et οῑ Suidae cognatum praebere sonum, ut ex vocabulorum serie apparet. *Gaisf*.

---

ad Oenoen Atticae venit, qua irruptionem facturi erant. Et Ἀφῖκται, venit. Ἀφιλότιμος. Ab ambitione alienus: sic dictus, quod non amet honorem. vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. a quibusdam etiam parcus ita vocatur. *Nemo erat adeo ab omni elegantiae studio alienus, ut cum Mosem videret, formae eius praestantiam non admiraretur.* Ἀφιματῶσαι. Exuere vestes. Ἄφιππα χωρία. Loca inequitabilia. *Ille vero ad loca aspera et ardua et inequitabilia deflexit.* Et Ἄφιπποι, equis carentes. *Valde autem, ut in deserto, sibi metuebant, cum aliis de causis, tum etiam quod equis carerent.* Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχ. *Illis imperio cedere.* genitivi constructio: recedere, separari. *A Macedonibus deficere volebant.* Ἀφίστων. Avertebant, prohibebant. *Romani vero barbaros ab obsidione prohibebant.* [Ἀφθαρτοδοκητής. Sic appellabantur haeretici quidam.] Ἀφθᾶς. Bacchus. ubi ᾱ habet vim intendendi, ut in ἄσταχυς. et proverbium: *Aphthas tecum locutus est.* is erat vates. Ἄφθιτον. Incorruptum. Philosophi ἄφθιτον de inanimatis, ἀθάνατον vero de animatis dicunt. Ἄφθονα. Copiosa. Ἀφθόνιος. Aphthonius, sophista, scripsit in Hermogenis Artem *Progymnasmata*. Ἄφλαστον. Summa pars puppis. Ἀφλυσμός. Spuma.

Ἀφνειός. ὁ πλούσιος. ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν χρόνων. Ὅμηρος·

Ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ αὐτός·

Οἶσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

ὡς μόνων αὐτῶν καλουμένων ἀφνειῶν, οὐκ ὄντων δὲ κατὰ ἀλήθειαν.

Ἀφοβόσπλαγχνος. ὁ τολμηρός. Καὶ Ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι, τουτέστι τοῖς προβάτοις.

Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;

Ἀφοδεῦσαι. Πλάτων Ἀδώνισι. Καὶ Ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν. Καὶ Ἄφοδον, ἀναχώρησιν· ὥσπερ καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἀφοπλίζειν. τῶν ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι. Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον. Καὶ Ἀφωπλίζοντο, ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

Ἀφόρητον. ἀβάστακτον.

Ἀφορμή. ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσει ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται.

Ἀφοσιούμεθα. τὸ ὅσιον προσποιούμεθα δῆθεν. Καὶ Ἀφοσιούμενος, πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὁσίαν. Ὁ δὲ ἀφοσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ ἐπάρχου ἐμηχανᾶτο τοιάδε. Καὶ Ἀφοσιούμενοι, ἀντὶ τοῦ τιμῶντες· ἢ τὸ ὅσιον ποιοῦντες καὶ καθαρὸν καὶ τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν· τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλομεν αὐτοῖς λοιπόν, οὐκ ἐσμὲν ὑπεύθυνοι. οὕτως ἡμῖν ἔθος λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ

---

1. Ἀφνειός] Lex. Seg. p. 471. Zon. p. 352. καὶ ὁ ἐξ ἑνὸς] Ex Scholiasta Homeri in Il. ά. 171. *Küst.* καὶ sustuli cum *V. Ἄφενος δὲ ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ πλοῦτος· πλοῦτος δὲ κυρίως ὁ ἐκ πολλῶν ἐτῶν συναχθεὶς E. Cf. Ammon. p. 113. 3. Ὅμηρος] Il. ά. 171. 6. Οἶσίν τ' εὖ ζώουσι, καὶ ἀφν.] Odyss. ρ'. 423. 7. μόνον] μόνων A. B. *V. C. E. Med. 9. Ἀφοβόσπλαγχνος] Hac voce usus est Aristophanes Ran. 498. *Küst.* 10. ἐμποιοῦσι] ἐμποιοῦσθαι A. Explicationis ordo male servatus: nisi forte sub finem putamus retrahenda fuisse τουτέστι τοῖς προβάτοις, quae ad lemma θηρσὶ pertineant. 12. Τὸν ἐν δαΐοις] Sophocl. Ai. 365. sq. δαΐαις E. 14. Ἀδ' νισι] Leg. Ἀδώνιδι, ut in Ὑπέρου περιτροπή. Fabulae nomen Ἄδωνις, ut ipse Suidas habet in Πλάτων Ἀθηναῖος Κωμικός. *Hemst.* In Lex. Seg. p. 472. Bekkerus edidit Ἀδώνιδι, ubi MS. teste Bastio praebet, Πλάτωνι ἀδων^η σ δὲ (deinde a manu recentiore) τὸ ἐμψόχειν καὶ τὸ ἐνθνήσκειν. *Gaisf.* Eadem cum Suida Lex. Seg. sed duobus locis disiecta: σημαίνει δὲ redintegraveris addito τὸ ἀποπατῆσαι, cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 14. Praeterea Zon. p. 359. Ἀφοδεῦσαι. ἀναχωρῆσαι. 15. ἀφοδεύειν] ἀφοδεύειν τὸ ἀποπατεῖν E. 16. Cf. Zon. pp. 352. 353.

2. ἀνδρῶν] l. ἀνδραπόδων. *Toup. MS.* 3. ὑπέβαλλον] Legere malim ἐπέλαβον. *Küst.* Expone *subiecerunt, suggesserunt, ut eum spoliaret. Hemst.* Ἀφωπλίζοντο] Lex. Seg. p. 473. Vid. Il. ψ'. 26. Continuam glossam, Ἀφόρδιον. ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον ἀπελασίας. παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον καὶ ἀφορίδιον· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀφόρδιον· τὸ ἀφορίζεσθαι ἄξιον, ignorant A. B. C. V. E. insertam scilicet ex Etym. M. sive Zon. p. 355. 5. Ἀφόρητον] Lex. Seg. p. 472. δεινὸν subiicit Zon. p. 356. 6. Ἀφορμή] Vide Küsterum in Hesychium, Addend. ad Thucydid. Dukeri p. 666. Heraldum Animadv. in Salmas. Ius Att. II, 25. *Gaisf.* Adde Valck. de Aristob. p. 65. ἀφ' ἧς — σώζεται om. Lex. Seg. 7. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ.] Ex Harpocratione; ad quem vide Maussacum. *Küst.* δὲ omisi cum A. V. Harp. Pal. Lex. Seg. p. 472. quamquam huius oratio nonnihil differt. δώσει] δώσῃ E. Harpocr. Pal. Lex. Seg. p. 472. δῷ editus Harpocratio: ubi Valesius coniectans δῷ εἰς ἐνθήκην vitium structurae tollebat, quod Glossis Rhetoricis propemodum est peculiare. 8. ἐνθήκην] Vid. Ducangii Gloss. Med. et Inf. Latin. in *Enthecα*, necnon Phrynich. Ecl. p. 223. cum annott. Sequentem gl. Ἀφορολόγητον. τὸ μὴ τελοῦν φόρον, delevi cum A. V. C. E. Eam agnoscit Hesychius. *Gaisf.* 9. Ἀφοσιούμεθα] Lex. Seg. p. 471. cf. Schol. Plat. p. 455. Heraldus Animadv. in Salmas. V, 12, 3. a Gaisf. ascriptus: „Quodcunque perfunctorie fit, ut religioni, legi, mori, vel cuilibet obligationi aut officio satisfactum videri aut dici queat, id dicitur νόμου χάριν, ὁσίας χάριν, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, dicis causa factum." Phot. praef. Biblioth. p. 1. Rittersh. Sacr. Lectt. Iulian. p. 339. Phot. Bibl. p. 20. Plutarch. Pericl. 348. Cimon. 126. etc. *Toup. MS.* De quo satis fuerit excitasse Iacobs. in Achillem p. 542. Ceterum Ἀφοσιούμενος Med. sola. 11. τὴν θυσίαν Hesychius. Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος] Apud Herodotum lib. IV. c. 154. unde fragmentum hoc depromptum esse Portus recte observavit sic legitur: Ὁ δὲ ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινοισιν αὐτὴν διαδήσας κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος. *Küst.* Suidas suum ἐμηχανᾶτο τοιάδε memoriter e praegressis repetiit. Vide locum integrum sub v. Βάττος. ἀφοσιούμενος] ἀφοσιεύμενος A. V. C. 13. τὸ ὅσιον — ὑπεύθυνος] Locus hic depromptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in Epist. ad Ephes. IV, 24. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Verba ipsius Chrysostomi haec sunt: Τὸ ὅσιον τί ἐστι; τὸ καθαρόν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν. τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπόν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω. *Küst.* 15. οὐδὲν om. V. C. Mox τουτέστιν — ὑπεύθυνος om. E.

Ἀφνειός. Dives. Ἄφενος autem vocatur unius anni proventus ac reditus, πλοῦτος vero multorum annorum. Homerus: *Divitias et opes hausturum esse.* Idem alibi dicit: *Soli que feliciter vivunt, et divites vocantur.* quasi qui divites tantum vocentur, at revera tales non sint. Ἀφοβόσπλαγχνος. Intrepidus. Et Ἀφόβοις, imbellibus. [*Vides me*] *in proeliis quondam fortem et intrepidum, nunc in imbellia pecora strenue saevire.* de pecudibus placidis. Ἀφοδεῦσαι. Plato *Adonide.* ductum ab ἄφοδος, id est, alvi exoneratio. et Ἄφοδον, secessum: ut ἔφοδον, adventum. Ἀφοπλίζειν. Armis spoliare. *Suggesserunt autem necessariis eum viris arte quadam spoliare.* Et Ἀφωπλίζοντο, arma deponebant. Ἀφόρητον. Intolerabile. Ἀφορμή. peculiariter vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quae ad usus aliquos reponenda et asservanda datur. Ἀφοσιούμεθα. Religione leviter defungimur. Et Ἀφοσιούμενος, defungens, religioni satisfaciens. *Ille vero religione iurisiurandi, quo ab Etearcho obstrictus erat, defunctus talia machinatur.* Et Ἀφοσιούμενοι, debitum honorem praestantes, vel facientes id, quod pietatis, sanctitatis et officii rationes exigunt. quare ὁσίαν dicimus iusta, quae mortuis debentur: quibus scilicet persolutis nihil ipsis amplius debemus, sed omni erga eos religione soluti sumus. hinc et ἀφοσιώσασθαι.

ὅσα τοιαῦτα, τουτέστιν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. Καὶ Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Αἰσχίνης. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἷον ἀπάρξασθαι ἢ σχηματίσασθαι, Ἰσαῖος λέγει. Καὶ Ἀφοσιώσας, καθάρας, ἢ ξενώσας· ἢ τὴν ὁσίαν ποιῶν, τουτέστι κηδείαν ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμην. Καὶ Ἀφοσιῶσαι, καθαίρειν. Καὶ Ἀφοσιώσεται, ἀπάρξεται. Καὶ Ἀφοσιοῦσθαι, ἀποκαθαίρεσθαι ὁσίας· καὶ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι, μηδὲ φιλοτιμεῖσθαι. ὅσια δὲ λέγεται ἄλφιτα, δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ· καὶ κύρια καὶ δίκαια. Καὶ Ἀφοσίωσις, ἀνάθεσις. Καὶ Ἀφοσιωσάμενοι, δικαιωσάμενοι. Καὶ Ἀφοσιούμενοι, τιμῶντες, ἢ ἀπαρχόμενοι. Ὡς δὲ ᾔσθετο σαφῶς ἀποσειόμενον, καὶ μόνον ἀφοσιούμενον τὸν Ἰσίδωρον, ᾤχετο ἀπιών, καὶ οὐκέτι προςῄει.

398 Ἀφουσία. νῆσός τις, ἐν ᾗ ὑπερόριοι ἐγένοντο ὁ κύριος Θεοφάνης ὁ ποιητὴς καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Γραπτός· ἀμφότεροι ὁμολογηταί.

Ἀφώρισται. πεπεράτωται. Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθέν.

Ἀφραδέως. ἀνοήτως, ἀπείρως.

Ἄφρακτος φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

Ἄφραστον. ἄῤῥητον.

Ἀφραστύες. ἀσυνεσίαι.

Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες.

Ἀφραίνει. παρανομεῖ, μωραίνει, παραφρονεῖ.

Ἀφρικανός. ὁ Σέκτος χρηματίσας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'. εἰσὶ δὲ οἱονεὶ φυσικά, ἔχοντα ἐκ λόγων

2. Ἀφοσιῶ. ἀντὶ τοῦ] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 472. 4. σχηματίσασθαι] σχηματίσαι E. 5. Ἀφοσιώσας] Lex. Seg. p. 471. 6. κηδείαν] τὴν κηδείαν V. C. 7. καθαίρειν] καθάραι καὶ ἀφοσιώσασθαι E. 8. ἀπάρξεται item Lex. Seg. p. 472. 11. κύρια] Rescribo καθαρά: qua emendatione etiam indiget Hesychius, apud quem v. Ὅσια corrupte legitur καρδία. Ku. Fallitur. In Suida restituendum καρδία. *Hemst.* Fortasse nihil mutandum. Suid. Κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ... Idem: Ὁσία, ἡ ἐπὶ θανάτῳ τιμή, ἡ ἡμέρα. Quare scribend. καὶ κυρία. *Toup.* IV. p. 193. Haec refutationem expectant ... Incertum tamen iudicium de loci scriptura. 13. Ἀφωσιωμένοι] ἀφοσιωμένοι Med. ἀφοσιώμενοι Gaisf. Quem opineris ἀφοσιούμενοι e Lex. Seg. p. 471. scripturum fuisse. Etsi liber nullus commemoraretur, nolui Küsterianum propagare. Idem ... dum etiamnum in Hesychio residet. Mox τιμῶν *V. 14. Ὡς δὲ] Damascii sunt. *Hemst.* Interpres: *Ut vero sensit Isidorum initiatum et expiatum esse*: opinor, quod exemplum putaret glossae proximae illustrandae esse subiectum. Sed ἀφοσιούμενον habet frequentissimam deprecandi notionem: v. Wytt. in Plut. T. VI. p. 489. καὶ μόνον om. V. C. Quibus si fi... habemus, expungendum erit ἀποσειόμενον, ut e diversa vocis ἀφοσιούμενον scriptura subnatum. Sin retinemus καὶ ... quam formulam grammatici peculiarem in significatum (vide vel v. Ἀντεφιλοτιμοῦντο) deflexerunt, sed Damascio quidem ... accommodatum, excidisse videbitur οὐκ post μόνον.

1. Θεοφάνης — Θεόδωρος] De his Zonaras T. 3. Annal. *Reines.* Grapti Theophanisque fata sub Imperatoribus idolorum advers... copiose persecutus est scriptor de Vita Theodori apud Combefis. Manip. Rer. Constantinopolitanarum, ubi insulae Aphusiae ... fit p. 203. Addidit Gaisfordus Zonarae Annal. XV. p. 146. ed. Paris. Theophanis Chronogr. p. 421. ibique Goar. p. 632. ... bricii Bibl. Gr. T. IX. p. 196. not. ὁ ἀδελφὸς] ὁ delevi cum A. V. 4. Ἐνταῦθά που] Malim, Ἐνταῦθά μου vel ... συγγραφῆς] γραφῆς V. C. 6. Ἀφραδέως] Il. γ'. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. ἀδιανοήτως Hesychius. 7. Ἄφρακτος φίλων] Ex Scholiasta Sophocl. Ai. 910. οὐ πεφ.] ὁ πεφ. A. 11. Ἀφραστύες] Zon. p. 354. 12. Σχέτλιαι] ...limacho tribuit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 132. Valckenario probante. 13. Ἀφραίνει] Ἀφραίνοντας et ἐχέφρονας ... Isidor. Pelus. II, 4. *Reines.* Gl. habent Schol. Luciani Lapith. 12. et Lex. Seg. p. 472. παρανομεῖ] Expectabam παραφρονεῖ ... Hesychius utitur in v. Ἀφραίνοντι. 15. Ἀφρικανός, ὁ Σέκτος χρ.] De eo vide Vossium et Cavium; itemque Vales... Euseb. p. 127. *Küst.* Repetit *Eudocia* p. 73. Σέκτος] Lege Σέξτος. *Küst. in Add.* Id firmat gl. Σωσάννα, occupa... Scaliger in Euseb. p. 232. (qui Suidam monuit Iulium Africanum chronographum male cum Cestorum scriptore confudisse) ... fius et Portus in versione; Σέκτωρ Eudocia, Κέστος Valesius. φιλόσοφος Λίβυς] Commentum ab nominis specie pr... 16. ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'] Photius in Bibliotheca cod. XXXIV. *Cestos* Africani quattuordecim tantum li... constitisse scribit. At Lambecius lib. VII. Commentar. de Biblioth. Caes. p. 200. novem tantum eius operis libros fuisse ... contendit; quem consule. Ceterum ex his Africani *Cestis* insigne fragmentum legitur apud Mich. Psellum in libello inedito ... παραδόξων ἀναγνωσμάτων, sive *de Admirabilibus Lectionibus*, quod exhibet Lambecius loco laudato. *Küst.* 17. οἱονεὶ] Vide Reines. Var. Lectt. p. 393. *Küst.* Dixit Reinesius de physicis sive medicamentis sive libris.

et quae sunt alia huius generis, dicere solemus, significantes, nos omni officio defunctos esse. item Ἀφοσιῶ significat lustro, expio. Aeschines. Isaeus vero, quod non perfecte, sed quasi more delibantis et in speciem agitur. et Ἀφοσιώσας, qui lustravit, vel hospitio excepit: item, qui mortuo iusta persolvit eiusque memoriam celebrat. Et Ἀφοσιῶσαι, expiare. Et Ἀφοσιώσεται, primitias offeret. Et Ἀφοσιοῦσθαι, expiare dicis causa. item non curiose, nec magno studio aliquid facere. ὅσια vero dicitur farina oleo et vino macerata. item pura et iusta. Et Ἀφοσίωσις, dedicatio. Et Ἀφοσιούμενοι, qui iusta vel debitum fecerunt, honorem praestiterunt, et primitias obtulerunt. *Ut vero sensit Isidorum ista defugere et paene perhorrescere, abiit, neque* ... *ad eum accessit.* Ἀφουσία. Aphusia, insula quaedam ... qua exularunt Theophanes poeta et frater eius Theodorus Grapt... uterque Confessor. Ἀφώρισται. Finitum est. *In hac parte historiae res ad finem pervenit.* Ἀφραδέως. Stulte, imp... Ἄφρακτος φίλων. Non septus, nec munitus amicis, qui ... cepti te deseruerunt. Ἄφραστον. Infandum. Ἀφραστύες. Imprudentia. *Misera hominum imprudentia.* Ἀφραίνει. Desipit, delirat, iniuste facit. Ἀφρικανός. African... *Sextus* cognominatus, philosophus Afer, qui scripsit *Cestos* li... bris XXIV. in quibus agitur de remediis physicis, quae ex ...

τε καὶ ἐπαοιδῶν καὶ γραπτῶν τινῶν χαρακτήρων ἰάσεις τε καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου τοῦ εἰς τὸν Δανιήλ.

Ἀφρικανός. Καρχηδών, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτη ψʹ τῶν περιοίκων Λιβύων, ἀνῄρητο. Σκιπίων δὲ τὴν αὐτὴν Σκιπίωνι τῷ Ἀφρικανῷ πάππῳ λαβὼν ἐπίκλησιν, Ἀφρικανὸς τὸ ἐντεῦθεν διά τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ τῶν κατορθωμάτων ὁμοιότροπον ἐπωνομάσθη.

Ἀφριόεν. ἀφρῶδες.

Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

Ἀφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος. Ὁ δὲ διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ· Αἰλιανός. Καὶ παροιμία· Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον· ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι. εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι, κτένα φέρουσαν καὶ γένειον ἔχουσαν· διότι καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. ταύ- 39
την γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα, τὰ δὲ κάτω θήλειαν. πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως

---

2. *καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν*] Legere malim, *καὶ ἄλλας ἐνεργείας*. *Küst.* Lego *ἰάσεις τε καὶ δυνάμεις ἀ. ἐ.* Vide Needh. in Prol. ad Geopon. *potestates ad varios effectus producendos.* Vid. v. *Βῶλος*. *Toup. MS.* *ἐνεργειῶν δύναμις* Hemsterhusius. Nihil opinor mutandum, si quidem voces leviter disiectas cum *χαρακτήρων* continuabimus, *ἰάσεις* superiorem in locum revocato. Librum sic descripsit Georg. Syncellus p. 676. *Ἀφρικανὸς τὴν ἐννεάβιβλον τῶν Κεστῶν ἐπιγεγραμμένην πραγματείαν ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν καὶ γεωργικῶν καὶ χυμευτικῶν περιέχουσαν δυνάμεις Ἀλεξάνδρῳ τούτῳ προσφωνεῖ.* *κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησ.*] Vide Rodolphum Wetstenium in praefatione ad Origenis opuscula ab ipso edita Basil. 1674. *Küst.* Idem in Addendis: „Huc faciunt ea, quae habet illustriss. Huetius Origenianorum lib. III. cap. 3. sect. 2. p. 267. Ex Epistolis Origenis duas omnino integras, et nulla sui portione truncatas, quasdam ex parte duntaxat superstites habemus. Integra superest epistola ad Iul. Africanum, qua doctissimo illi viro, Susannae historiam, quae in Danielis libro legitur, adulterinam suspicanti ipsiusque per epistolam roganti sententiam, erudite respondit, suamque narrationi huic auctoritatem asseruit. Plurima utriusque circumferuntur Graeca manu exarata exemplaria: quorum unum a se descriptum ad me transmisit Emericus Bigotius, singulari vir eruditione: et nos aliquando cum Deo ambas inter Syntagmata vulgabimus." Hinc fluxit glossa iam expulsa *Σωσάννα*. Mox praestat *ἔνστασιν ποιησάμενον.* 5. *ἡ καὶ*] *καὶ ἡ* E. qui mox *Βύρσαλις*. Vide v. *Καρχηδών*. 7. *ἔτη ψʹ.*] Utitur hoc loco Scaliger in Euseb. p. 145. *Gaisf.* *περιοίκων*] *περιοίκων βαρβάρων* E. 8. *τὴν αὐτὴν*] *τὴν* om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctionem admisit. 9. *ἐπίκλησιν*] *ἐπίκλην* A. B. E. Edd. vett. Item Küsterus tacite correxit, Portum secutus. *ἐντεῦθεν*] *τὸ ἐντεῦθεν* B. E. V. Edd. vett. 12. *ἀφρωδὰς* Zon. p. 356. 13. *Ἀφριόεν*] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 5. Anthol. Pal. VII, 531. Adde v. *Κόναβος*. Quae sequebatur glossa, *Ἀφρῖτις. εἶδος ἀφύας. ἐν τῷ Ἀφύα*, eam delevi cum V. C. Habet A. in marg. 14. Simonid. de mulier. 48. contulit Gaisf. 15. *καὶ τῶν*] *καὶ* om. A. B. E. V. C. Lex. Seg. p. 472. Zon. p. 356. *λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν λ. καὶ ἐρ. περὶ τῆς συνουσίας κτλ.* Mox *τὴν οὐσίαν* V. C. 16. *διακειμένων*] Sic etiam Arsenius p. 88. *κειμένων* A. V. C.

1. *καὶ Ἀφροδίσιον*] Ex Harpocratione. *Küst.* *καὶ* abiecto glossam a proxima Gaisf. seiunxit cum A. V. C. Lex. autem Seg. p. 472. *ἢ ἰδίως . . . ἕδος* habet ante *λαμβάνεται*. Utramque glossam Hesychius conflavit: *Ἀφροδίσιον. Ἀφροδίτης ἄγαλμα. ἢ Ἀφροδίτης ἔργον.* 3. *οὐ μάλα*] *εὖ μάλα* Schaefer. in Dionys. de Compos. verb. p. 26. Ceterum imperita manus exemplum interposuit. 4. *Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος*] Vide infra v. *Ταγυβίμονας ὅρκους*, itemque Athen. lib. XII. p. 511. Brodaeum in Antholog. Epigr. p. 622. et Bentleium in Epigr. Callim. XXVI. *Küst.* Cornut. de Nat. Deor. c. 24. p. 198. *ἀκύρους δὲ καὶ οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς Ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι. Hemst.* Suidas descripsit Schol. Platon. p. 374. Aliter Hesychius et Arsenius p. 87. 5. *ἐπορκούντων* *V. 6. *Ἀφροδίτη. ταύτης*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Codinum de Origg. Constantinopol. p. 14. num. 28. *Küst.* Item in Schol. Ven. Il. *ξ*. 820. 8. *κνήφην*] *κνῆμην* V. C. Decerptus hic locus in v. *Κνήφην*. *ξυραμένων* *V. 9. *εὐξαμένας*] *εὐξαμέναις* V. 10. *ἀνατριχωθῆναι*] *τριχωθῆναι* V. *τριχωθῆναι* C. Verbum lexicis incognitum. 11. *κτένα φέρουσαν*] Scribendum potius est, *κτένα φέροντι*, ut referatur ad *ἀγάλματι*. Codinus habet, *τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι. Küst.* Distinxi post *ἀγάλματι*. *κτένας ἔχουσαν* B. E. mox *ἔχουσαν* om. E. *καὶ γένειον ἔχουσαν*] Supple ex Codino, *πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχειν. Küst.* 12. *διότι καὶ*] *διὸ* E. *ἄῤῥενα — ἄνω λέγουσιν*] *ἄρρενος καὶ θηλείας ὄργανα, αὐτὴν γὰρ λ. ἐ. γ. τοῦ παντός. κ. ἀ. τ. ὀ. τῆς ἄνωθεν λ.* Codinus. *ταύτην — ἄῤῥενα*] *ὡς ἔφορον τῆς γενέσεως καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω ἐστὶν ἄῤῥεν* V. C. qui mox *θηλεῖα*. 13. *πάσης γενέσεως* Schol. Hom. 14. *αὐτὴν*] *ταύτην* V. C. Cf. Io. Lyd. de mensibus p. 212.

---

et incantationibus et scriptis quibusdam formis atque diversissimis viribus constant. contra hunc scripsit Origenes, respondens ad argumenta contra historiam Susannae, quae extat in Daniele, ab ipso obiecta. *Ἀφρικανός.* Carthago, quae et Africa et Bursa dicta est, postquam per septingentos a prima eius origine annos in finitimos Afros imperium obtinuisset, eversa est a Scipione, qui eodem cognomine insignitus est, quo Scipio Africanus avus, et ob virtutem propriam et ob parem rerum gestarum gloriam. *Ἀφριόεν.* Spumosum. *Ore spumans et cum sonitu dentibus infrendens.* *Ἀφροδίσιον.* Veneris opus. dicitur autem de libidinosis, et qui in venerem praecipites sunt. *Ἀφροδίσιον.* Peculiariter appellatur Veneris templum. Aelianus: *Ille vero oratione ambitiosa et comptissimis orationis veneribus rem exposuit.* Et proverbium: *Iusiurandum Venereum est impunitum.* dicitur de iis qui per amorem saepe iurant et peierant. *Ἀφροδίτη.* Huius simulacrum fingunt pectinem ferens. olim enim mulieribus Romanis accidit, ut pestilenti prurigine laborarent; cumque omnes raderentur, pectines ipsis nullo usui fuerunt. cum autem Veneri votum fecissent, capillosque recepissent, simulacro pectinem gerente eam honorarunt. fingunt quoque barbatam, et maris atque feminae genitalia habentem, quippe universae generationis praesidem; et a lumbo usque ad superiores corporis partes virum, inferius vero feminam. praeterea fingunt eam equestrem, quia Aeneas filius eius, cum ad occasum usque navi-

[illegible] τὴν μητέρα ἐτίμησε [illegible]

[illegible] οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ [illegible] βασιλεύσαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ [illegible]ντος.

[illegible] Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρό[δωρον τὸν Φιλίππου] στρατηγόν, παραδοῦναι τὴν [πόλιν, εἰ δια]τηρήσει αὐτοὺς ἀφρουρήτους, ἀφορο[λογήτους, ἀ]νεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς [ἰδίοις. ἐπι]σημηναμένων δὲ μετὰ κραυγῆς πάντων [τὰ ῥηθ]έντα, παρήγαγον τὸν Φίλιππον εἰς τὴν πόλιν [illegible] τοῦ βεβαιωσάντων.

Ἄφρων καὶ ἄνους. διαφέρει ἄφρων καὶ ἄνους. [ἀνόη]τον φασι τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι [τὸ δ]έον οὐκ ἐθελήσαντα. ἀμαθῆ δὲ τὸν τῆς μὲν σοφίας ἀμύητον, κακίᾳ δὲ ὅμως συζήσαντα. ὁ Δαβὶδ δὲ ἔφησεν· Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται.

Ἀφύας. ὀνόματα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερίδῃ.

Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία· παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. ἑνικῶς δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἐν Ταγηνισταῖς ἀφύη· ἀλλ' ἀεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρὸς διὰ τὴν λευκότητα. ἔστι δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. Καὶ ἀφύων τιμή, τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἕψονται. Καὶ ἀφύας Φαληρικάς, τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. Πληθυντικῶς δὲ λέγεται, σπανιώτατα δὲ ἀφύην. Ἀριστοφάνης·

Εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.

---

1. [ἵ]ππῳ] ἵππου Codinus. μετὰ τοῦ ἵππου C. 2. τοιούτῳ] τοιοῦτον C. 3. Haec in compendium redegit Zon. p. 352. 4. τοῦ υἱοῦ τοῦ] τοῦ υἱοῦ A. B. V. υἱοῦ τοῦ E. 5. Sub finem cum A. V. delevi: Πόθεν ὁ ἀφρὸς λευκός, ἐστὶν ἐν τῷ Χιῶν. Item delevit Küsterus cum A. quae Gaisf. revocavit, Ἀφροντιστῶ. γενικῇ: ac silet Gronovius. 6. Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατ. — εἰς τὴν πόλιν] Ex Polybio. [Polyb. XV, 24.] Vide supra v. Ἀνεπισταθμεύτους. Küst. Oratio autem vitiosa est et nonnihil soloeci alit. Διατηρήσει αὐτοὺς χρῆσθαι —. Rescribo: ὡς νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, vel, quod malim νόμοις χρωμένους τοῖς ἰδίοις. Quomodo quidem locutus est Polybius in loco plane gemello, lib. IV. p. 482. Ὁ δὲ Φίλιππος παραχρῆμα ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων· κελεύσας ἐπαγγέλλεσθαι τοῖς Ἠλείοις, ἐὰν ἕλωνται τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὅτι τὰ μὲν αἰχμάλωτα πάντα χωρὶς λύτρων ἀποδώσει· τῇ δὲ χώρᾳ τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἐκτὸς παρασκευάσει, πρὸς δὲ τούτοις αὐτοὺς ἐλευθέρους, ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, χρωμένους τοῖς ἰδίοις πολιτεύμασι διατηρήσει. Polybium imitatus videtur Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. lib. III, 60. p. 187. Τάς τε πόλεις ἀφίημι πάσας, ἀφρουρήτους καὶ ἀφορολογήτους καὶ αὐτονόμους πολιτείας τε κόσμον ἑκάστῃ φυλάττειν συγχωρῶ τὸν ἀρχαῖον. Toup. I. p. 95. Sed paulo probabilior est Schweighäuseri suspicio, quamquam ex infirmiore gl. Ἀσταθμεύτους ducta, librarios ad posterius membrum aberrasse, quo totidem fere verba repeterentur, sed ut χρῆσθαι aptum esset ab συγχωρεῖν. Interim sententiae damnum sic licet supplere: καὶ συγχωρήσει νόμοις χρ. τ. ἰδίοις. ἐπισημηναμένων δὲ ... τὰ ῥηθέντα, συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασίους ἀφρουρήτους ... χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, παρήγαγον κτλ. 7. τὴν πόλιν] τὴν om. A. 8. διατηρήσει] διατηρήσοι A. V. lectio ambigua in E. 10. πάντα] πάντων A. quod Schweighäuserus optarat. 13. Sic Gaisf. cum *V. Nam Zon. p. 352. et Edd. διαφέρει praegressis iunxerunt. 14. ἀνόητόν φασι τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὸ δ.] Locus hic est mutilus, et negligenter admodum excerptus ex Theodoreto in Psalm. XLVIII. 11. p. 585. apud quem sic legitur: Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται. Οὗτοι γάρ φησιν οἱ καλούμενοι σοφοί, οὐδεμίαν ἐκ τῆς σοφίας ὠφέλειαν εὑράμενοι, τὸν αὐτὸν τοῖς ἀμαθέσι τίσουσιν ὄλεθρον. οὕτω γὰρ ὁ Σύμμαχος ἡρμήνευσεν· Ὁμοῦ ἀνόητος καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται. καὶ καλεῖ μὲν ἀνόητον τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὰ δέοντα etc. Küst. Diversis modis haec persecutus est Zonaras. 14. καλούμενον σοφόν] σοφὸν καλούμενον E. 15. τῆς μὲν] μὲν om. B. E. V. Med. 16. ὅμως] Apud Theodoretum legitur ὅμως. Küst. τ' ὅμως A.

1. Post hanc glossam revocavit Gaisfordus, quae deleverat Küsterus cum A. Ἀφοιτῶ. γενικῇ. 3. Ἀφύαι. ὀνόματα] Ex Harpocratione. Vide etiam Athen. lib. XIII. p. 586. Küst. Ἀφύας A. B. E. Med. Harpocr. Tum ὄνομα E. cum Harpocr. codd. integrioribus et Lex. Seg. p. 473. Mox ἑτέρων A. 5. Ἀφύα ἐς πῦρ] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Equit. 642. Ἀφύα usque ad συμβαίνει Lex. Seg. p. 472. et Arsenius p. 88. Ἀφύας πῦρ Zenob. II, 32. 7. συμβαίνει] μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ addit Zenob. 8. ἐν Ταγηνισταῖς] Locum Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, citat Athen. lib. III. c. 7. p. 96. Vide etiam quae diximus supra v. Ἅλις. Küst. ἐν ἄλλοις δ' ἀεὶ Schol. 10. ἡ παρὰ] ἡ om. B. E. πολλῶν] πολλοῖς E. Tum ἄγγραυλις B. E. ἄγραυλις Herod. Epimer. p. 233. 11. Ἀφύων τιμή, ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων τιμωμένων Diogen. I, 42. 12. ἑψῶνται] ἕψονται A. E. cum Hesychio et Schol. ἕψωνται B. ἀφύας Φαληρικάς] Referendum ad Av. 76. ubi v. Schol. 13. Φαληρεὺς δὲ] φαληρεὺς δεὺς A. Sed vulg. mendum firmant etiam Scholia. Hinc omnia praetermisit C. Πληθυντικῶς — ἀφύην Lex. Seg. p. 473. Haec cum seqq. om. V. et usque ad περιάψας Schol. 15. Εὗρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λ.] Locum hunc ex Aristoph. Acharnens. 640. emendavi, qui in prioribus editt. corruptissime sic legitur: Εὕρετο πανεκδίω τὰς λιπαρὰς ἀφύας etc. Vide etiam infra v. Θωπεύει. Küst. Dudum monuerat Herald. in Arnob. p. 147. Hemst. Suidas ne secum discordaret, Gaisf. restituit πᾶν ἂν κτλ., firmante v. Λιπαρά: nec mihi spernendum est visum εὕρετο. πᾶν διὰ] παν εν διω A. B. E. qui mox cum Med. ἀφύας τιμήν. Gaisfordus ἀφυῶν.

---

gasset, postea equum conscendit, et matrem huiusmodi simulacro honoravit. *Ἄφροι.* Nomen gentis, Carthaginienses, ab Afro, Libyae rege, filio Saturni, ex Philyra nato. *Ἀφρουρήτους.* *Thasii ad Metrodorum ducem Philippi dixerunt, se urbem dedituros ea conditione, ut immunes essent a praesidiis, tributis, angariis, suisque legibus viverent. cum autem omnes dicta clamore confirmassent, Philippum in urbem introduxerunt.* *Ἄφρων* et *ἄνους.* David: *Amens et stultus simul peribunt.* ἀνόητον vocat eum, qui vulgo sapiens vocatur, sed quae scire oportebat, intelligere noluit. ἀμαθῆ vero eum, qui omnis sapientiae expers est, vitamque flagitiosam vixit. *Ἀφύας.* Duarum sororum meretricum nomen apud Hyperidem. *Ἀφύα ἐς πῦρ.* *Apua in ignem.* proverbium de iis quae citò ad finem perducuntur. apuae enim brevissimo tempore coquuntur. Aristophanes *Tagenistis* singulari numero dicit ἀφύη: apud alios vero semper numero multitudinis ἀφύαι. dicitur etiam ἀφρὸς propter candorem: estque idem piscis, qui vulgo appellatur ἔγγραυλις. Et *apuarum honor* dicitur oleum, quia in eo coquuntur. Et *apuas Phalericas*, i. e. magnas. Phaleros autem est portus Atticae. Dicitur plurali numero; rarissime vero singulari. Aristophanes: *Quidvis impetraret per istud λιπαράς, apuarum honore lenocinatus.*

Ἔστι δὲ γένη πλείονα· ἡ μὲν ἀφρῖτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ ἀφροῦ. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ λεγομένη κωβῖτις, ἣ γίνεται ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραι, αἳ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων· καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος· καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων. ἔστι δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρῖτις.

Ὅτι Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἀφύης ἐπιθυμήσαντι καὶ μακρὰν ὄντι τῆς θαλάττης, Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν αὕτη. θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτά, τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος, ἐπιζέσας ἔλαιον, ἐπιχέας ἅλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀφυής. ἀμαθής, ἄπειρος. Ὁ δὲ ἦν οὐκ ἀφυὴς συνιδεῖν πραγμάτων στρατηγίας. Καὶ Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς.

Ἀφυΐα. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρότης.

Ἄφυκτα. ἀναπόδραστα, ἀναγκαῖα. Καὶ Ἄφυκτον, ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἀφυσμός. ἀπάντλησις.

Ἀφύσσων. ἀπαντλῶν, ἀρυόμενος.

Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς. οἱονεί, πάνυ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων.

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχάζ. βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. οὗτος τὸ ἐν τοῖς θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλασὰρ τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεόμενος ῥυσθῆναι Σύρων τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κἀκεῖνος αὐτῷ βοηθῶν ἐπεστράτευσε Δαμασκῷ. ἐνταῦθα αὐτῷ συντυχὼν Ἀχὰζ ἐθεάσατο θυσιαστήριον, καὶ ἀρεσθεὶς αὐτῷ μέτρα τε αὐτοῦ λαβὼν ἀπέστειλεν εἰς Ἱερουσαλήμ, κελεύσας Οὐρίᾳ τῷ ἱερεῖ τοιοῦτον αὐτόθι οἰκοδομῆσαι. καὶ ἀναζεύξας ἔθυσεν ἐπ' αὐτῷ τοῖς Σύρων θεοῖς, τὸν ναὸν ἀποκλείσας τοῦ Θεοῦ. τούτου δὲ τελευτήσαντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐζεκίας καὶ Ῥαβούα τῆς Ζαχαρίου θυγατρὸς βασιλεύει ἐν Ἱερουσαλὴμ ἁπάντων εὐσεβέστερος.

Ἀχαΐα. ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος γὰρ ὕπατος ἐπὶ

---

1. Ἔστι δὲ γένη — ἀφρῖτις] Eadem quoque αὐτολεξεὶ paene leguntur apud Athen. lib. VII. p. 284. et 285. *Küst.* 2. ἐπιπολάζοντος] ἐπιπολλάζοντος E. 3. Cf. v. Κωβῖτις. 5. κωβιῶν] κωβίων A. κωβιδίων Athen. 6. Cf. v. Λυκόστομος et Etym. M. p. 311. 7. γένος] Sic habent omnes editt. Sed scribendum est γόνος, ut apud Athenaeum loco laudato legitur. *Küst.* Sic et Herald. in Arnob. p. 147. *Hemst.* 10. Ὅτι Νικομήδει] Ex Athen. lib. I. p. 7. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* 11. θαλάττης] θαλάσσης A. Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος] Male hic Suidas ea Apicio tribuit, quae Athenaeus loco laudato de coquo quodam narrat. Consule ipsum Athenaeum. *Küst.* Nolim in Suidam turpissimorum errorum, qui ex Athenaei Epitomae lectione parum diligenti fluxerunt, culpam conferri. 14. ταύτην om. E. 15. ἐπιζέσας] Lege cum Ath. ἀποζέσας. 16. καὶ μήκωνας] καὶ omisi cum A. E. Med. Id post μιμούμενος debuit collocari. 18. Ἀφυής] Dion. Halic. p. 560. ubi nihil mutand. *Toup.* MS. 19. Πολύβιος] Πολέμου V. πολέμων C. Polyb. fr. gramm. 25. sive locus in v. Ἁπλῶς prolatus. 21. Ἀφυΐα] Zon. p. 354. μαθήματα] πράγματα E pr. sub finem Toupius coniecit. σκαιότης, frustra. Mox quae legebatur glossa Ἄφυκα. ἀκαλλώπιστον, eam ignorant A. B. C. E. V. Habent Hesychius et Zon. p. 352.

1. Ἄφυκτον] Lex. Seg. p. 473. et Zon. p. 356. Continuo gl. Ἀφύσγετον. τὸ ἰλυῶδες καὶ συρφετόν, quae pertinet ad Il. λ'. 495 Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. petitam e Zon. p. 356. 3. Ἀφυσμός] Zon. p. 352. Caput gl. praeter expositionem praebet Lex. Seg. p. 473. 4. Ἀφύσσων] Lex. Seg. p. 473. ἀρυόμενος nescit Zon. p. 359. Pertinet ad Il. α'. 598. 5. με καταγελᾷς] μου καταγελᾷς A. B. C. E. Med. et ipse Küst. in Latinis cum Diogen. III, 24. Arsen. p. 88. 6. ἀπὸ τῶν — διαλεγομένων] ἀπὸ τοῦ — διαλεγομένου B. E. 7. διαλεγομένων] Puto legendum διαγελωμένων. *Küst.* Nihil mutandum. Videantur paroemiographi, qui omnes habent διαλεγομένων, et docent esse translatum hoc proverbium ab iis qui ex edito loco verba faciunt. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 146. Rectam esse colloquii significationem evincit fons proverbii, qui est in fab. 75. ed. Fur. positus. 8. Ἀχαβάβ Med. 9. Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἱερουσ.] Vide II. Regg. c. XVI. *Küst.* Scribendum Ἄχαζ. 18. δὲ om. *V. 19. ἐκ Ῥαβούα] καὶ Ῥαβούα A. B. V. E. Med. Nomen fuit Ἄβου. 20. ἐν Ἱερουσαλὴμ om. V. Mox εὐσεβέστατος ne quis reponat, videndus Iacobs. in Anthol. Pal. p. 247. 22. Μόμμιος] Μέμμιος A. B. V. Med. Μέμιος E. Conferri iussit Gaisf. Pausan. VII, 15. seq.

Sunt autem plura apuarum genera. aliud enim vocatur ἀφρῖτις, quae non nascitur ex semine, sed ex spuma, quae mari innatat. aliud κωβῖτις, quae nascitur ex parvis vilibusque gobiis, qui in arena victitant. ex hac generantur aliae, quas encrasicholos vocant. est item aliud genus apuae, fetus maenidum; aliud membradum soboles; item aliud, quod ex parvis mugilibus generatur. aphritis vero est omnium praestantissima. † Cum Nicomedes Bithyniae rex apuam desideraret, et procul esset a mari, Apicius, homo gulosus, pisciculum hunc arte imitatus, alium ei cibum pro apua apposuit; quem sic apparavit. cum cepisset gongylidem feminam, hanc in longa et tenuia frusta dissecuit, apuaeque speciem imitatus, affuso oleo ferventi, addito sale, insperso papavere, regis desiderio satisfecit. Ἀφυής. Indoctus, imperitus. *Ille vero rerum gerendarum non erat imperitus.* Et Polybius: *Quo nullum tempus magis alienum omnino extitit.* Ἀφυΐα. Ingenium ad disciplinas discendas ineptum. Ἄφυκτα. Inevitabilia, necessaria. Et Ἄφυκτον, quod vitari non potest. Ἀφυσμός. Exhaustio. Ἀφύσσων. Hauriens. Ἀφ' ὑψηλοῦ μου κατ. *De sublimi loco me derides.* Id est, me prorsus contemnis. translatio ducta est ab iis qui ex loco sublimi deridentur. Ἀχαάβ. Nomen proprium. Ἀχάζ. Achaz, rex Hierosolymorum. hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalasar Assyriorum regi, petens, ut a Syris et Israelitis se defenderet. ille igitur opem ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram eius Hierosolyma misit, et Uriae sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. itaque reversus in ea Syrorum diis immolavit, clauso Dei templo. hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariae filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit. Ἀχαΐα. Graecia. Mummius Consul adversus

τοὺς Κορινθίους σταλεὶς τὸν Μέτελλον ἐν χερσὶν οὖσαν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγενόμενος δὲ πεπονηκόσι τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίσατο, καὶ τὴν Κόρινθον εἷλεν αὐτοβοεί, πρωτεύουσαν παντὸς κατὰ τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαΐαν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθὲν ἔθνος, ὃ προεστὼς ἦν τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅλην μεταβαλόντες τῆς χώρας ἐπωνυμίαν, ἀφίκοντο. Καὶ Ἀχαϊκὸν βέλος, ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. παρόσον πάντων ἐπιτηδειότατόν ἐστι τὸ τοιοῦτον βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τῶν ἐξ Ἀχαΐας σφενδονητῶν βέλος.

401 Ἀχανὲς πέλαγος, καὶ πεδίον. τὸ ἐπιπολὺ κεχηνός. Τέλματα δύσπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μυρίκαι τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεσαν, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς ὕλης φοβερώτατον. Καὶ Ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς. Καὶ Ἀχανής, ὁ μὴ κεχηνὼς καὶ ἄφωνος, ὁ ἐνεός, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ.

Ἀχάνη. μέτρον ἐστὶ Περσικόν· ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρὰ Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς μέ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δὲ φασιν ὅτι κίστη ἐστίν, εἰς ἣν κατετίθεντο] τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἄχαρι. χαλεπόν, κακόν. Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν.

Ἄχαρι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀφεὶς ἐξιόντας τοῦ τείχους παρεφύλαττεν ἐφεστηκώς, μή τι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάθωσιν ἄχαρι, μίσει τῷ πρὸς Παρθυαίους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐδεῖτο μηδὲν περὶ οὗ ἄχαρι πιστεύειν βασιλέα τοῖς ἑαυτοῦ ἐχθροῖς. Καὶ αὖθις· Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰςῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν, οὐδὲν δὲ ἔδρασεν ἄχαρι. — Ἀχαρίστῳ νοσήματι τῷ θυμῷ χαριζόμενος, λύμαις ὅσαις ἐδύνατο παντοδαπαῖς τὸ σῶμα λυμηνάμενος.

Ἀχαριστεῖν. μὴ χαρίζεσθαι. Καὶ Ἀχαρίστως, τὸ μὴ εὐχαριστεῖν. Ξενοφῶν· Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαρίστως ἐμοὶ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὐ-

---

2. τὴν νίκην] τὴν νίκην E. 3. κατηγωνίσατο] κατηγονήσατο A. 6. Ῥωμαῖοι] Ῥωμαίων οἱ V. 7. προεστὼς] προειδὼς A. E. 11. βέλος πρὸς πολιορκίαν] βέλος ἤτοι E. omisso βέλος in fine. 12. Sequebatur olim gl. Ἀχαΐνη. ἡ ἔλαφος. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω. Quam ignorant A. B. C. V. E. petitam ex v. Ἀμφίδορον sive Ἀχαίνη. 13. Ἀχανὲς πέλαγος] Appian. I. 247. Plutarch. Mario p. 420. πέλαγος ἀχανὲς κινούμενον. Toup. MS. Laudavit Gaisfordus Wyttenbachium in Plutarch. II. p. 76. C. et Iacobs. in Anthol. Pal. p. 560. Cf. v. Ἀνέχει, Apollonii Lex. sub principium et Zon. p. 363. 15. Horum pars in v. Μυρίκη olim ab lectoribus erat traducta. Locus sub finem continuandus cum fragmento v. Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. 16. ἐπεπήγεισαν] ἐπεπήγεσαν A. B. C. E. Med. ἐπεφύκεισαν Valckenarius in Adoniaz. p. 232. 17. Ἀχανεῖς] Vid. Ἀχλεφεντων. Hemst. ἀφανεῖς om. Lex. Seg. p. 473. 19. ἄφωνος] Polyb. XI, 28. ἀχανεῖς ἐκπεπληγμένους. Toup. MS. Optime hunc significatum illustravit Piersonus in Moer. p. 59. ἐννεός] ἐνεός A. B. ἐνεώς Lex. Seg. 20. Ἀχάνη. μέτρον] Ex Schol. Aristoph. Acharnens. 108. Küst. Plutarch. Arat. c. 6. τὰς κλίμακας διαλυτὰς οὔσας ἐμβαλόντες εἰς ἀχάνας. Reines. Περσικόν] Sic Zon. p. 362. Βοιώτιον Lex. Seg. p. 473. 21. Ἀττικοὺς ν' Zon.

1. Ἀριστοτέλης] ὁ Ἀριστοτέλης E. Mox κίστη ἦν E. 3. θεωρίας] Cf. infra Θεωρία et Σαλαμινία ναῦς. Reines. Phanodemi sententia apud Hesychium. 9. ἐφεστηκὼς] ἀφεστηκὼς A. 13. Ὁ Περσῶν] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. I. c. 2. p. 8. Küst. 15. Excidit indicium novae glossae, quam Lex. Seg. p. 473. posuit Ἀχαρίστους. Ἀχαρίστῳ νοσ.] Vid. v. Χαρίζεσθαι. Toup. MS. In altera tamen glossa haec per numerum pluralem enunciantur. Ceterum ad dictionem si comparetur v. Ἀπάλεστος, Aeliano non indigna esse videbuntur. 17. Ἀχαριστεῖν] Cum Timaeo p. 56. ubi vid. Ruhnkenius. μὴ εὐχαρίστως] τὸ μὴ εὐχαριστεῖν A. C. V. τὸ praemiserunt etiam B. E. *V. quos sequitur Gaisf. Equidem infinitivum praetuli, de cuius usu dixit Ruhnk. in Tim. p. 25. 18. Ξενοφῶν] Anab. II, 3, 18. Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαρίστως μὴ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν. οὔτε πρ.] Constructio potius requirit, ut legatur, οἶμαι γὰρ οὐκ ἂν ἀχαρίστως με ἔχειν οὔτε πρὸς ὑμᾶς, οὔτε πρὸς τὴν ἄλλην πᾶσαν Ἑλλάδα. Küst. Expungendum ὅτι. 19. μὴ ἔχειν] ἐμοὶ ἔχειν A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 87.) Med. μὴ ἔχειν Portus. Apud Xenophontem editur etiam ἕξειν. 21. Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ] Harpocratio cum Lex. Seg. p. 473.

Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, et Achaeos, quorum vires iam ante debilitatae erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Graeciae tum principe urbe, primo impetu capta. quamobrem Romani etiamnum Graeciam videntur appellare Achaiam, a gente subacta, Graeciae principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum*: dictum, siqui certo iactu destinata feriunt. Achaeorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum. Ἀχανὲς πέλ. Mare vastum. item ἀχανὲς πεδίον, campus late patens. *Paludes transitu difficiles excipiunt, et post has vasta et exitu carens silva, in qua myricae arboribus maiores enatae erant, et arborum densitas horrorem non exiguum incutiebat.* Et Ἀχανεῖς, obscuri, luce carentes. Et Ἀχανής, non hians, voce carens, mutus, prae stupore tacens. Ἀχάνη. Mensura Persica; ut artabe apud Aegyptios. capiebat autem medimnos Atticos XLV. Aristotele teste. alii vero dicunt esse cistam, in qua legati, sacrorum causa missi, cibaria reponebant. Ἄχαρι. Molestum, malum. Arrianus: *Ille vero fidem incolis dedit, fore ut nulla a rege molestia afficerentur.* Et alibi: *Nulla eos molestia ab ipsis affectum iri.* Ἄχαρι. Molestum. *Ille vero captivos dimissos et ex urbe exeuntes observabat, ne quid mali paterentur a militibus propter odium, quo Parthos prosequebantur.* Et rursus: *Ille vero rogabat, ne rex inimicis de se fidem adhiberet.* Et alibi: *Rex Persarum ditionem Romanam ingressus est; nullo tamen eam damno affecit.* † *Irae, pessimo animi morbo obsequens, omni crudelitatis genere corpus laceravit.* Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Et Ἀχαρίστως, ingrate. Xenophon: *Existimo enim neque ad vos, neque ad reliquam Graeciam nullam huius beneficii gratiam exituram.* Ἀχαριστεῖν. Non gratificari.

τως Ἀντιφῶν. Καὶ Ἀχαριστῆσαι, τὸ μὴ χαρίσασθαι, μηδ' ὑπουργῆσαι.

Ἀχαρίστως. Ξενοφῶν· Κῦρος δὲ ἦγε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ οὓς μὲν ἑώρα καλλωπιζομένους καὶ πειρωμένους αὐτῷ χαριεῖσθαι, τούτους εἶα σὺν τοῖς ὅπλοις· οὓς δὲ ἑώρα ἀχαρίστως ἐπιμένοντας, τούτων τοὺς ἵππους παρέδωκε τοῖς Πέρσαις, τὰ δὲ ὅπλα κατέκαυσεν. Ἀχαρίστως οὖν, ἄνευ χάριτος.

Ἀχαρνείτης. Ἀθήνηθεν.

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Ἀχαία. ἡ Δημήτηρ. Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαίαν κατεδέξατο.

οὕτω δὲ αὐτὴν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς κόρης· ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἠνέσχετο ἂν οὐδὲ τὴν Ἀχαίαν αὐτήν.

Ἀχαιίδα. Ἑλληνίδα.

Ἀχαιίνη. ἡ ἔλαφος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιίνεω.

Καὶ Βάβριος·

Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιίνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.

Ἀχαιός, Συρακούσιος, τραγικὸς νεώτερος, ἔγραψε τραγῳδίας ι'.

Ἀχαιός, Πυθοδώρου ἢ Πυθοδωρίδου, Ἐρετριεύς, τραγικός, γέγονε κατὰ τὴν οδ' Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα ἐδίδαξε μδ'· οἱ δὲ τριάκοντα ἱστορήκασιν· ἄλλοι κδ'. ἐνίκησε δὲ ἕν. ἦν δὲ νεώτερος Σοφοκλέους ὀλίγῳ τινί. ἐπεδείκνυντο δὲ κοινῇ σὺν καὶ Εὐριπίδῃ ἀπὸ τῆς πγ' Ὀλυμπιάδος.

Ἀχέων. μετοχή ἐστιν· ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς·

---

1. Ἀντιφῶν] Apud Stobaeum p. 281. 3. Ξενοφῶν] Cyrop. VII, 4, 14. verbis paulo aliter conformatis. 6. ἐπιμένοντας] ἐπομένους Xenoph. 9. Ἀθήνηθεν] Immo potius Ἀχαρνῆθεν. Küst. Sed Hesychius cum tradat, Ἀχαρνικαὶ πύλαι, Ἀθήνησιν, nihil opus emendatione. Ἀθήνη ὁ *V. 10. Πολλάκις] Simmiae Ep. I, 3. Anthol. Pal. VII, 21. Versus ut videtur in v. Θυμέλη interpolati. ἐν θυμέλῃ] Scribe ἐν θυμέλῃσι, ut in Anthol. Küst. θυμέλῃσι A. B. *V. C. E. θυμέλησι Med. 12. βλαισός] Sic etiam legitur in Anthol. itemque infra v. Βλαισός: sed corrupte, ni fallor. Existimo enim eius loco scribendum esse βλαστός, quod germen significat. Küst. Ipse Küsterus infra sub v. Βλαισός sententiam suam retractavit. Ἀχαρνείτης κισσός] Primum enim ibi nata hedera, Pausan. Att. c. 23. extr. Reines. Cf. Theophr. H. Pl. III, 18, 6. Post hanc glossam quae olim extabant, Ἀχάτης λίθος. καὶ λυχνίτης, καὶ ἀετίτης, ex v. Ἀετίτης invecta, nesciunt A. B. *V. C. E. 13. Ἀχαΐα libri. Ἀριστοφάνης] Apud Aristoph. Acharn. 709. locus hic recte sic legitur: Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο. Küst. Ubi nihil mutant nisi οὐκ ἂν C. V. Praeterea Ἀρχαίαν *V. Rectiora Lex. Seg. p. 473. 15. κτύπου] ψόφου B. E. Mox τὴν om. Schol. et Edd. ante Küster. 18. ὃν παρεῖχον] Locus hic est obscurus et corruptus, quem sic legendum puto: ὃν παρεῖχον οἱ (vel αἱ) περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim sunt verba haec de mulieribus, quae tempore Eleusiniorum in ponte Cephissi fluminis sedentes in obvios quosque, qui vel Athenis Eleusinem vel Eleusine Athenas ibant, scommata et probra iaciebant; de quo more vide Hesychium v. Γεφυρισταί. Küst. Ruhnkenius in Vell. Paterc. I, 4. p. 15. ope veterum grammaticorum verissime reposuit, ὃν παρεῖχεν (sc. Ceres) τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν. „Achaea (inquit) Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagraeis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quae Tanagra, Gephyraei iidem qui Tanagraei." Levis tamen superest dubitatio de formula τοῖς περὶ τὴν γέφυραν. Ceterum ταῖς *V.

1. ἀπιοῦσιν] Sic Schol. Aristoph. ἀπιοῦσαν A. B. E. V. Edd. ante Küst. ἐπιοῦσαν C. 3. Ἀχαιίδα] Il. α'. 254. 4. ἐν Ἐπιγράμματι] Phalaeci III, 2. Anthol. Pal. VI, 165. Vide supra v. Ἀμφίδορον et sub finem gl. Ἀχαΐα. 5. ἀχαιινέης] ἀχαιίνεω A. B. E. Med. ἀχαίνεω Zon. p. 362. ἀχαιίνεος V. ἀχαιΐνες C. 6. Βάβριος] Tyrwhitt. p. 42. Knoch. p. 143. 7. κοτίλλουσαν] Metri gratia legendum est κωτίλλουσα. Küst. Sic dudum Portus cum v. Κωτίλλω. Omnes tamen MSS. servarunt κοτίλλουσαν. 9. Ἀχαιός. Συρακ.] De hoc et sequenti Achaeo vide Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. De Achaeis quaedam excerpsit Eudocia p. 69. Praeter quos nemo ex antiquitate de vita Tragici exposuit. Priorem vero referebat Urlichs. de Achaei fragm. p. 3. ad aevum Alexandrinorum, levi sane nisus indicio, quod tragoedias ille scripsisse, non docuisse traderetur. 10. τραγῳδίας δέκα καὶ τέσσαρας Eudocia, quae mox ἐδίδαξε δράματα ἰδ'. 11. Πυθοδωρίδος] Falsa viri appellatio. Cum tamen *V. praestaret Πυθοδωρί, facilis emersit correctio Πυθοδωρίδου. 12. οδ'] κδ' E. 14. ἕν] ἐνὶ V. 15. ἐπεδείκνυντο] ἐπιδεικνὺς V. [Silet Gronovius.] Tum σὺν καὶ Εὐριπίδῃ A. V. De h. l. vid. Casaubon. de Sat. Poes. I. 5. p. 136. ed. Ramb. qui tacite ἐπεδείκνυντο. Sed sensus videtur esse: Sophocles et Achaeus communiter cum Euripide fabulas docuerunt. Gaisf. Recte Casaubonus. Post σὺν non dubito quin exciderit Ἴωνι. 17. Ἀχέων] Zon. p. 364. Refertur ad Il. β'. 694. 18. Σοφοκλῆς] El. 159. Cf. Etym. M. p. 181.

Sic Antiphon. Et Ἀχαριστῆσαι, non gratificari, neque operam suam navare. Ἀχαρίστως. Xenophon: *Cyrus vero Lydorum captivos abduxit, et quos quidem animadvertebat corporis cultui studere, operamque dare, ut sibi gratificarentur, his arma reliquit. quos autem videbat animo invito sequentes, horum equos Persis tradidit, et arma combussit.* Ἀχαρίστως igitur significat, sine gratia. Ἀχαρνείτης. Acharnites. *Saepe in pulpitis et scenis hedera Acharnensium vegeta flexilisque comam tuam texit.* Ἀχαία. Ceres. Aristophanes: *Ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset.* sic autem ipsam vocarunt a strepitu cymbalorum et tympanorum, qui tum extiterat, cum Proserpinam quaerebat. vel a dolore, quo mater ob amissam filiam afficiebatur. vel a strepitu, quem praebuit Gephyraeis, cum Athenas peterent. sensus autem est: ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset. Ἀχαιίδα. Graecam. Ἀχαιίνη. Cerva. In Epigrammate: *Et pellem maculosam hinnuli Baccham undique tegentis.* Et Babrius: *Talia garriens persuasit cervae, ut ad eundem Orcum bis descenderet.* Ἀχαιός. Achaeus, Syracusanus, tragicus iunior, scripsit tragoedias decem. Ἀχαιός. Achaeus, Pythodori vel Pythodoridae filius, Eretriensis, tragicus; vixit Olympiade LXXIV. docuitque fabulas XLIV vel ut alii XXX. ut alii, XXIV. quarum una vicit. Sophocle paulo iunior fuit, cum quo et Euripide fabulas una edidit inde ab Olymp. LXXXIII. Ἀχέων. Est participium, diciturque de eo, qui aegre fert, quod lateat. Sophocles:

Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.

ἀντὶ τοῦ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος.

Ἄχερδος. Σοφοκλῆς·

Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου.

Ἀχέρων. ποταμὸς ἐν ᾅδου μεμυθευμένος· παρὰ τὸ ἄχη ῥεῖν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις ἐκφοβῆσαι θέλων φησίν·

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής.

διὰ τὸν Διόνυσον.

Ἀχέρων. τόπος τις μέσος τοῦ παντός· ἐν ᾧ ἀνίμησίς ἐστιν ὑδάτων καὶ κατάποσις, ἄχρι τοῦ τέρματος τοῦ παντός, σκοτεινός τις καὶ ἀφεγγής. ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.

[**Ἀχέτας.** οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ὥσπερ καὶ ὁ ἀκανθίας. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις.]

Ἄχειρος. ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·

Ἄπους, ἄχειρος, οὐ βαρεῖ τὸν αὐχένα· 403

πλήρεις ἑκάστῳ τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις.

περὶ τῆς Χοσρόου ὠμότητός φησι.

Ἀχείρωτον. ἄμωμον.

Ἀχηνία. ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ·

Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.

Ἄχι. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως.

Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱεροβοὰμ βασιλέως τῶν Ἑβραίων ἦν. κάμνοντος δ' αὐτῷ κατ' ἐκεῖνον καιρὸν τοῦ παιδός, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ προςέταξεν ἥκειν, ἔνθα διέτριβεν ὁ Ἀχίας, περὶ τῆς τοῦ παιδὸς ὑγείας, μετασχηματισαμένην τὴν στολήν. μελλούσης δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰςιέναι τὰς ὄψεις ἠμαυρωμένου διὰ τὸ γῆρας, ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς ἀμφότερα αὐτῷ μηνύει, τήν τε τοῦ Ἱεροβοὰμ γυναῖκα καὶ τί μέλλει λέγειν αὐτῇ. καὶ παριούσης ὡς ξένης, ἀνεβόησεν· Εἴςελθε, ὦ γύναι· τί κρύπτεις σαυτήν; τὸν γὰρ Θεὸν οὐ λανθάνεις. ἄπελθε δὲ πρὸς τὸν

---

3. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 1596. 4. κἀπὸ λαΐνου τ.] Cum Cantero Nov. Lectt. III, 3. legere malim, κἀπὶ λαΐνου τάφου. Küst. τάφου] τάφφου B. E. V. C. Med. Subsequebatur glossa ex v. Δανάκη fabricata, quam cum V. C. delevi: Ἀχερουσία. ἐστὶ λίμνη (λιμὴν sola Med.) ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη λέγεται (sic A. B. E. nam καλεῖται Edd. ante Gaisf.), τῷ πορθμεῖ διδόντες. Hanc post Ἀχέτας ponit A. Ceterum ascripsit Küsterus: „Vide infra v. Δανάκη, v. Καρχάδοντα, et v. Πορθμήιον." Alteram glossam, Ἀχερωΐς. ἡ λεύκη, ductam e Zon. p. 362. referendamque ad Il. ν'. 389. omnes ignorant codices. 6. ἄχη ῥεῖν] ἄχος Lex. Seg. p. 474. Sed Suidam adiuvant etymologi. Βατράχοις] V. 473. 8. Ἀχέροντος] Ἀχερόντειος A. B. C. E. Ἀχερώντειος Med. 11. κατάποσις] κατάπησις V. C. μέχρι] ἄχρι A. V. C. E. ἄχρι τοῦ τέλματος] Puto scribendum esse μέχρι τοῦ τέρματος. Küst. τέρματος praestant A. E. et Eudocia p. 257. 12. σκοτεινός τε] σκοτεινός τις A. V. C. Eudocia. 13. καθαρσίῳ] Vid. Platon. in Phaed. p. 400. de diversa defunctorum condicione in Tartaro. Reines. 15. Ἀχέτας. οὐκ εἶδος] Haec refutavimus supra v. Ἀκανθίας. Küst. Vide Hesych. Hanc quoque gl. fraude invectam fuisse arguit A. qui post Ἀχιλλεὺς Στάτιος reposuit, eaque videtur ab *V. abesse. Interim notavi. 18. Ἄχειρος] Ἄχειρ καὶ Ἄχειρος E. qui mox πλεονασμόν pro μεταπλασμόν. 19. Πισίδης] Heracl. Acroas. I, 45. ubi v. Fogginium.
1. οὐ βαρεῖ] Sic habet editio Mediolanensis. Reliquae vero ὀβαρεῖ, corrupte. Quid si legatur σοβαρεύει? Sed cum fragmenti huius sensus propter brevitatem sit incertus et obscurus, ἐπέχω. Küst. Fluctus in simpulo, quod aiunt: nam locus Pisidae, si quis alius, integerrimus est. Hesychius: Ὁ Βρισαύχην. ὁ τὸν αὐχένα βαρῶν. Toup. II. p. 493. ὀβαρεῖ C. V. Σοβαρεῖ coniecerat Portus. 2. ἑκάστῳ] Legerim potius ἑκάστων. Küst. Frustra. 4. Ἀχείρωτον] Lex. Seg. p. 474. In fine addit E. ἢ μὴ χειρωθῆναι δυνάμενον. ἄμωμον] ἀνάλωτον malebat Toupius. Vulg. tuetur Suicerus in Thesauro. 5. Ἀχηνία. ἀπορία] Vide infra v. Ἠχαίνω. Küst. Lex. Seg. p. 474. ubi deest exemplum. Vid. Blomfield. Glossar in Agam. 408. Ἀχηρία B. E. hic etiam in exemplo. πενία om. Portus et Küsterus, contra quos Leid. attulit Gronov. p. 74. Ἀριστοφάνης] Fragm. 91. Sequentes glossas, Ἄχης. ὁ πένης. Ἄχην. ὁ πτωχός. καὶ Ἄχηνες, οἱ μηδὲν ἔχοντες. Ἀχήρας. ὄνομα χήρας. καὶ ὁ σκώληξ. Καὶ Ἀχώρας, ὁμοίως. Ἀχηρίς. ὁ λεπρός. ἐκτάσει τοῦ ἃ εἰς ῆ: delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Leguntur ordine continuo apud Zonaram p. 361. 8. Ἄχι] Zon. p. 365. Vide Wessel. in Diod. I, 42. 9. Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱερ.] Vide I. Regg. XIV. et Ioseph. Antiq. lib. VIII. c. 4. (11.) Küst. 10. κάμνον *V. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν om. V. τὸν delevi cum A. B. E. 13. μετασχηματισαμένην] μετασχηματισαμένης A. B. E. μετασχηματισάμενος Edd. vett. Emendationem Porti tacite secutus est Küsterus. 18. σαυτήν] αὐτὴν V. omisso γάρ. 19. ἄπελθε οὖν] ἄπελθε δὲ dedi cum A. B. E. *V.

Aegre ferens quod puberi ipsi occulte vivendum sit. **Ἄχερδος.** Sophocles: *Prope pirum silvestrem, et supra lapideum sepulcrum.* **Ἀχέρων.** Acheron, fluvius fabulosus apud inferos: sic dictus ab eo quod in eo dolores fluunt. apud Aristophanem *Ranis* Aeacus Bacchum terrore volens ait: *Et scopulus Acherontius, sanguine manans.* **Ἀχέρων.** Acheron, locus in medio universi, aquam ex imo reddens et vicissim absorbens usque ad terminum universi, tenebricosus et lucis expers. Acheron autem purgatorio similis esse videtur, non loco supplicii, abstergens peccata et ab iis homines purgans. [**Ἀχέτας.** Non est species cicadae, sed epithetum; quemadmodum ἀκανθίας. dicitur autem ab eo quod sonum reddit inter spinas.] **Ἄχειρος.** Manu privatus. per metaplasmum, pro ἄχειρ. Pisides: *Pedibus manibusque carens non inclinat cervices; integraeque ei sunt singulorum membrorum iuncturae.* ubi de Chosroae loquitur crudelitate. **Ἀχείρωτον.** Quod reprehendi nequit. **Ἀχηνία.** Penuria, paupertas. Aristophanes *Amphiarao: Morbo coactus vel amicorum penuria.* **Ἄχι.** Facile. **Ἀχίας.** Achias. hic propheta fuit temporibus Ierobeam regis Hebraeorum: qui, filio aegrotante, uxorem suam mutato habitu Achiam adire iussit, de salute filii percontaturam. cum autem aedes iam ingressura esset, et propheta per senium coecutiret, Deus illi apparuit, et utrumque indicavit, Ieroboam uxorem adesse, et quid ipsi respondendum esset. cumque illa ut peregrina transiret, propheta exclamavit: *Intra, mulier: quid personam mentiris? Deum enim non lates.* redi igitur ad ma-

ἄνδρα. τάδε λέγει Κύριος· Ἐπεί σε μέγαν ἐκ μικροῦ καὶ μηδενὸς ὄντος ἐποίησα, καὶ ἀποσχίσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ γένους σοὶ ταύτην ἔδωκα, σὺ δὲ τούτων ἠμνημόνησας, καὶ τὴν ἐμὴν θρησκείαν καταλιπὼν χωνευτοὺς θεοὺς κατεσκεύασας, καὶ τούτους τιμᾷς, σὲ πάλιν καθαιρήσω, καὶ πᾶν ἐξολοθρεύσω σου τὸ γένος, καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι βορὰν γενέσθαι ποιήσω. μεθέξει δὲ τῆς τιμωρίας καὶ τὸ πλῆθος, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ διασπαρὲν εἰς τοὺς πέραν Εὐφράτου τόπους, διότι τοῖς σοῖς ἀσεβήμασι κατηκολούθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν καταλήψῃ τεθνηκότα. ἅπερ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεὺς Στάτιος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ γράψας τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις ή. γέγονεν ἔσχατον Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπος. ἔγραψε δὲ περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας, καὶ ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ θαυμασίων ἀνδρῶν μνημονεύουσαν. ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ κατὰ πάντα ὅμοιος τοῖς ἐρωτικοῖς.

Ἀχίλλειος εὐχή.

Ἤ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ὁ Κάμιλλος δ' Ῥωμαίων στρατηγὸς εὔξατο τὴν Ἀχίλλειον εὐχήν, ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον ἐν καιρῷ. ἀπήντησε δὲ αὐτῷ οὐ πολὺ ὕστερον. Κελτῶν γὰρ τὴν πόλιν καταλαβόντων, ὁ δῆμος ἐπὶ Κάμιλλον κατέφυγε, καὶ δικτάτωρα αὖθις εἵλετο· ὡς ἐν ταῖς Κελτικαῖς πράξεσιν ἀναγέγραπται. 401

Ἀχιλλείων. τουτέστι κριθῶν καθαρῶν, καὶ εὐγενῶν, οὕτω καλουμένων. Ἀριστοφάνης·

Ἀχιλλείων ἀπομάττῃ.

ἀντὶ τοῦ, σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μετέχεις. ἢ Ἀχίλλειοι κριθαί, αἱ εὐτελεῖς.

Ἀχθέσῃ. λυπηθήσῃ.

Τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ.

ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποτὲ τοῦδε τοῦ πράγματος γενομένου.

Ἄχθεται. λυπεῖται. Καὶ Ἀχθεσθείς, λυπηθείς. Ὁ δὲ ἀχθεσθεὶς τοῖς ἐπιτάγμασι πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Ἀχθεινή. λυπηρά, ὀλεθρία.

Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

Καὶ Ἀχθεινός, ὁ ἐπίπονος.

Ἀχθηδών. λύπη.

Ἄχθομαι. βαροῦμαι, ἀγανακτῶ. Ἀριστοφάνης·

Ἄχθομαι τοῖς ταῶσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

ἀντὶ τοῦ, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις· ἐπεὶ ὁ ταὼς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύραις ἐχρῶντο καὶ τιά-

---

3. *γένους* om. V. 9. *καὶ* om. A. *καὶ διασπ.*] *καὶ* om. V. E. Med. 12. *ὅπερ*] *ἅπερ* A. B. V. E. 13. *Ἀχιλλεὺς Στάτιος*] De hoc vide Photium in Bibliotheca cod. LXXXVII, qui eum *Τάτιον* vocat. *Küst.* Petavius in hunc Suidae locum Uranologio praefixum. *Hemst.* Habet *Eudocia* p. 69. *Στάσιος* *V. 14. *τὰ κατὰ Λ.*] In codd. scriptis leg. *οἱ κατὰ Λ. καὶ Κλ. λόγοι*: sed hoc etiam, quod Suidas habet, rectum est. *Reines.* *τὸ κατὰ* E. 17. *ἱστορίαν σύμμικτον*] *ἱστορίας συμμίκτου* V. Mox *καὶ* om. B. E. In marg. habet A. *εἴθε τούτοις προσεκύνησα*, quae mireris tanquam ab homine litterarum amantissimo pronunciari. 21. *Ἤ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχ.*] Haec sunt verba Homeri Il. *α.* 240. *Küst.* Haud scio an ab margine profecta, cui lector quidam pro explicatione verborum *Ἀχίλλειον εὐχήν* ascripserat. 22. *Ὁ Κάμιλλος*] Haec et quae sequuntur sunt verba Appiani in Excerptis Constantini ab Valesio editis p. 549. *Küst.* In Ed. Schweigh. T. I. p. 39. Attigit haec v. *Κάμιλλος*. *εὔξατο*] *ηὔξατο* E.

2. *δικτάτωρα*] *δικτάτωρ* V. *δικτάτωρ αὖ* C. *δικτάτορα* E. 3. *πελτικαῖς* *V. Mox *συγγέγραπται* Excerpta. 5. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 826. 8. *αἱ εὐτελεῖς*] Lege, *αἱ εὐγενεῖς*, ut apud Scholiastam Aristophanis. *Küst.* Nisi malis *εὐτραφεῖς* cum Galeno Expl. Voc. Hippocrat. p. 446. *εὐτελεῖς* Lex. Seg. p. 474. Vide Foësii Oecon. Hippocr. in v. *Ἀχιλληὶς κριθή*. *Gaisf.* Cf. Schneid. in Theophr. T. III. p. 661. 10. *Τῷ χρόνῳ*] Aristoph. Nub. 864. Monuit Pierson. in Moerin p. 21. 11. *γενομένου*] *μαινομένου* V. 13. *Ἄχθεται*] Hesychius et Lex. Seg. p. 474. Gaisfordus referebat ad Aristoph. Vesp. 1335. 16. *ὀλεθρία*] *ἐπὶ ὀλεθρίᾳ* Med. 17. *Ἀχθεινὰν*] Leonidae Tar. LI. 6. Anthol. Pal. VI. 263. In fine *οἶδε βοηκτασίαν* B. E. *βουκτασίαν* Zon. p. 362. 19. *Ἀχθηδών*] Lex. Seg. p. 474. 20. *Ἄχθομαι*] Zon. p. 364. *Ἀριστοφάνης*] Acharnens. 63. ubi sic legitur: — *Ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι Καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.* *Küst.* 23. *κόλποις*] Sic etiam Schol. Apparet vero refingendum esse *κόμποις*.

---

ritum. haec inquit Dominus: Quoniam te magnum e parvo et nullo effeci, et regnum, familiae Davidis ereptum, tibi dedi, tu vero horum immemor fuisti, meique cultu relicto deos fusiles colere coepisti, te rursus evertam, totumque genus tuum perdam, et canum volucrumque cibum efficiam. haec autem poena redundabit etiam ad populum, quippe qui ex terra beata pulsus per locos ultra Euphratem sitos dispergetur, quoniam impietatem tuam secutus est. filium vero tuum reperies mortuum. id quod accidit. *Ἀχιλλεὺς Στάτιος.* Achilles Statius, Alexandrinus; qui res Leucippes et Clitophontis scripsit et alia amatoria libris octo. tandem factus est Christianus et Episcopus. scripsit de Sphaera, et Etymologia, et Historiam miscellaneam, quae multorum et magnorum admirabiliumque virorum mentionem facit. stilus eius ubique similis est illi, quo in Amatoriis utitur. *Ἀχίλλειος εὐχή.* *Profecto aliquando Achillis desiderium filios Achivorum subibit.* † *Camillus, Romanorum imperator, a diis immortalibus idem precatus est, quod Achilles olim precatus dicitur, ut Romanos sui desiderium aliquando subiret: cuius voti haud ita multo post compos factus est. cum enim Galli urbem occupassent, populus opem Camilli implorarit, eumque dictatorem iterum crearit, ut in libro de Bellis Gallicis dictum est.* *Ἀχιλλείων.* Hordei Achillei: id est, puri et egregii. Aristophanes: *Achilleo hordeo vesceris.* id est, victus in Prytaneo particeps es. vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile. *Ἀχθέσῃ.* Dolebis. *Tandem aliquando dolebis.* id est, tandem aliquando afficieris dolore, si haec res fiat. *Ἄχθεται.* Dolet. Et *Ἀχθεσθείς*, dolens. *Ille vero imperata aegre ferens, multis durisque verbis respondit.* *Ἀχθεινή.* Tristis, perniciosa. *Tristem vero vidit bovinam caedem.* Et *Ἀχθεινός*, laboriosus. *Ἀχθηδών.* Dolor. *Ἄχθομαι.* Gravor, indignor. Aristophanes: *Iniquo animo fero pavones et iactantiam.* id est, nugas variegatas. pavo enim pennas habet variis coloribus distinctas. vel, quia purpura et tiaris utebantur.

ραις. Καί, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ τε τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμαληκιτῶν σωτηρίᾳ, καὶ τῇ τῶν βοσκημάτων διαρπαγῇ τοῦ πλήθους, ὅτι μὴ συγχωρήσαντος αὐτοῦ ταῦτ' ἐπράχθη. Καὶ Ἀχθόμενοι, βαρούμενοι, πιεζόμενοι. Ἀμφί τε ἡμέραν μέσην τῷ ἡλίῳ ἀχθόμενοι τὰ ὅπλα κατέθεντο. Καὶ Ἄχθος, βάρος, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα. καὶ παροιμία·

Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους μέμνηνται.

Ἀχλύς. σκότος, ὁμίχλη, ζόφος, ἀμβλυωπία. Καί,

Ἠέρος ἀχλύσαντος.

ἀντὶ τοῦ, σκοτισθέντος.

Ἄχναι, λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσίαι. Καὶ Ἄχνη ἁλός, τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Μῆλόν θ' ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ.

Καὶ Ἄχνη πυρός, ὁ καπνός. Καὶ Ἄχνη ὕπνου. ὁ Ἱπποκράτης φησὶ καὶ ἄχνη λιμοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

Ἄχνους. ἀγένειος.

Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσι ἔθηκεν;

Ἀχνύμενος. λυπούμενος.

Ἄχος. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος, τουτέστι λυπούμενος.

Λήγετε τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυςάλωτος οὐδείς.

ἀντὶ τοῦ δύςληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Ἡ δὲ σύγκλητος, ὥςπερ ἄχει τινὶ πεπληγμένη, ἐξηπορεῖτο.

[Ἄχω. ἀντὶ τοῦ ἃ ἔχω. Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως ἄχω.]

Ἀχών. ἄμπελος.

---

1. Ἄχθομαι αὐτοῦ] Lex. Seg. p. 474. et Arsenius p. 89. Ἄχθομ' αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ pro Aristophanis dictione haberi iussit Fritz. Quaest. Aristoph. I. p. 81. 4. ῥυποκονδύλους] Vid. Pierson. in Moerin p. 201. Plato Πρέσβεσιν apud Aspasium in Ar. Ethic. Nic. IV. p. 58. χαίροις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιματίζεσθαι (διακλιμακίσας τε Porsonus Tracts p. 232.) ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἑλκετρίβωνα. Gaisf. Aristophani tribuit Phrynichus Seg. p. 44. 5. Κρ... χρομύοις B. E. Locus est Acharn. 1068. 6. Καὶ Ἰώσηπος] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum Antiq. Iud. VI, 8. ... Küst. VI, 7, 4. τῇ τε] ἐπί τε τῇ Ioseph. 12. Ἄχθος] Lex. Seg. p. 474. 15. Οὓς οὐκ ἂν] Aristoph. Ran. 1426. G... ut nunc extat, nemo non videt esse reiectaneam. Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα agnoscit Lex. Seg. p. 474. 16. πολλαχοῦ ἀχθοφ.] Apud Schol. Aristoph. loco laudato rectius sic legitur: πανταχοῦ γὰρ Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. Con... dem Scholiastam in Av. 1133. Küst. Vide supra v. Ἄραιτο et Arsen. p. 88. μέμνηται] μέμνηνται dedi cum V. C. ... Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. Ἄχλαξ. ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἢ ὁ μικρὸς λίθος: quae Med. descr... Zon. p. 361. sive ex Etymol. M. v. Ἀχόλαξ. 18. Ἀχλύς] Lex. Seg. p. 474. Cf. Zon. pp. 362. 364.

1. Ἄχναι] Lex. Seg. p. 474. 2. Ἄχνη ἁλός] Eurip. Orest. 115. οἰνωπόν τ' ἄχνην. Ubi Schol. τὸν λεπτότατον οἶνον. ... xit autem Suid. Hom. Il. δ'. 426. ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην. Toup. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XX, 3. Anth... VI, 102. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 150. Exemplum sub finem glossae reponi malim. 6. Ἄχνη πυρός] Dictio ... lea, id quod ex imperfecto Etym. M. loco licet intelligi. Καὶ ἄχνη ὕπνου] Huc spectant verba Aristoph. Vespis 91. ... δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. Ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην. Küst. Mox scribendum ὁ δὲ Ἱππ. cum Lex. Seg. et ... chio. 7. Ἄχνη λιμοῦ] Sic etiam legitur apud Hesychium. Sed scribendum est ἄχνη λίνου, ut recte monuit Foësius ... nomia Hippocratis v. Ἄχνη. Küst. Conferendum etiam Etym. M. p. 182. f. Similiter Erotianus: Ἄχνη ὀθονίου. τὸ ... λεγόμενον ξύσμα. ἐξ οὗ γίνεται μοτός, ὁ καλούμενος ξυσμός. Mox scribe τὸ λεπτὸν ξ. cum Hesych. 10. Τίς τὸν ... Ἑρμ.] Philippi Thessal. XXI, 1. Anthol. Pal. VI, 259. Habet Zon. p. 361. ὑσπλήγγεσσιν libri. Probavi scripturam in v. ... servatam. 12. Ἄχος] Zon. p. 363. et Lex. Seg. p. 474. παρὰ τοῦτο] ἐκ τούτου καὶ τὸ ἀ. E. 13. τουτέστι λυπ... om. Lex. Seg. 14. Λήγετε] Ex Sophoclis Oedip. Col. 1722. ubi ita legitur, Λήγετον τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ οὔ-... τος οὐδείς. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς δύςληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Toup. 18. ... Ἄχω A. Glossam ab V. C. omissam notavi, quam credibile videtur ab v. Ἀλιπαρῆ profectam esse. Σοφοκλῆς] Electr. ... 21. Ἀχών] Glossam inauditam repetiere Zon. p. 361. et Lex. Seg. p. 475.

Et Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, sordes et avaritiam eius inique fero. ῥύπος enim dicitur de hominibus avaris et illiberalibus, quos ideo ῥυποκονδύλους vocant. Et Aristophanes: *Cepis enim offendor.* Et Iosephus: *Deus autem indignatur, quod regi Amalecitarum pepercit, et populus pecudes in praedam vertit, cum neutrum ipse permisisset.* Et Ἀχθόμενοι, gravati, pressi. *Et circa meridiem, cum solis ardor ipsis molestus esset, arma deposuerunt.* Et Ἄχθος, onus, dolor. Ἀχθοφόρον. Onera baiulantem. Et proverbium: *Quos ne centum quidem Aegyptii baiulent.* multis enim in locis Aristophanes Aegyptiorum ut baiulorum meminit. Ἀχλύς. Tenebrae, caligo, nebula, oculorum caligatio. Et, Ἠέρος ἀχλύσαντος, aëre obscurato. Ἄχναι. Minutae paleae, acera, vel sordes. Et ἄχνη ἁλός, tenuissima ... pars, spuma maris. [item lanugo.] In Epigrammate: *Po... suavem spirans odorem, tenuique lanugine vestitum.* Et ... πυρός, fumus. Et ἄχνη ὕπνου, item ἄχνη λίνου apud Hippocr... significat etiam quodvis ramentum tenue. Ἄχνους. Imber... *Quis te imberbem Mercurium ad carceres Circi colloca...* Ἀχνύμενος. Dolens. Ἄχος. Dolor vocem interclu... hinc ἀχνύμενος, dolore percussus. *Desinite dolere. nemo e... a malis immunis est.* id est, nemo difficulter, sed facilime ... pitur. *Senatus vero, dolore ingenti perculsus, consilii ... certus erat.* [Ἄχω. Pro ἃ ἔχω. Sophocles: *Et mei mise... parva quidem haec, sed tamen quae habeo.*] Ἀχών. Vi...

Ἀχώρ. τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς. παρὰ τὸ ἄχνη, ἀχνώρ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν ἀχώρ. κλίνεται δὲ ἄχῶρος, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ὡς ἰχῶρος, τοῦ σεσηπότος αἵματος.

Ἄχραντον. ἄψαυστον· κυρίως, οὗ χεὶρ οὐχ ἥψατο· ἀμόλυντον.

Ἀχράς. εἶδος ἀπίου. Ἀριστοφάνης·

Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

Μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ἡ ἀχρὰς ἐπέχει τὴν γαστέρα. οὗτος δὲ ὁ Θρασύβουλος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι, περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἀχρεῖον. τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον.

Ἄχρηστα. καὶ παροιμία· εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μὴ παῖδα βάσκανον, μήτε γυναῖκα λάλον, μήτε παῖδα νήπιον μήτε γείτονος κύνα, μὴ λάλον | κωπηλάτην.

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν,

(τουτέστιν εἰσπηδῆσαι)

ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας
ἀποθραυσθῇς,

(τουτέστιν ἐκπέσῃς·)

μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

τουτέστι, λῆρον, μωρόν. Ἰαπετὸς δὲ εἷς τῶν γιγάντων. ἐνεοττοτροφήθης δέ, οἷον ἐτράφης.

Μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, —
— ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις ἄγαλμ' ἀναπλήσειν.

μηδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσῃς περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας, ὅπερ μέλλει τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρῶσαι.

---

1. *Ἀχώρ. τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς*] Clarius Erotianus: *Ἀχώρ· ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.* *Küst.* Cf. supra v. Ἀδαξῆσαι. 2. *ἀχνώρ*] *ἀχν̄* A. repugnante Etym. M. p. 182. ubi deleantur praegressa *ἀπ' αὐτοῦ*. 3. *δὲ* om. *V. 5. *Ἄχραντον*] Eadem sed ordine meliore Lex. Seg. p. 475. et Etym. M. p. 182. Cf. Zon. p. 363. 7. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 376, 77. (355.) 10. *ἡ ἀχράς*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* 12. *εἶτα δωροδοκήσας*] Geminam historiam de Demosthene narrat Plutarchus Demosth. p. 857. *Küst.* 13. *ἀχράδας προσεποιήσατο* om. E. 15. *Ἀχρειόγελως*] Lex. Seg. p. 475. Zon. p. 361. et Arsenius p. 89. Gaisfordus probabiliter rettulit ad Cratini locum ab Hephaestione servatum c. 15. p. 84. 18. *Ἀχρεῖον. τῷ τόνῳ*] *Ἀχρεῖον* apud Homerum *προπερισπωμένως*, *Ἄχρειον* apud Atticos *προπαροξυτόνως* scriptum monent grammatici in Il. β'. 269. Eustath. p. 217. Od. σ'. p. 1842, 53. Boissonadius in Eunapium p. 471. corrigit, *τῷ τόνῳ ὡς, ἄμεινον.* Non recte, ut puto. Portus in versione: „*Ἀχρεῖον* communiter *προπερισπᾶται*, i. e. circumflectitur in paenultima, sed Attice ut docet Eustathius *προπαροξύνεται*, i. e. acuto in antepaenultima notatur. Quare scribitur accentu quemadmodum *ἄμεινον*." Ceterum verba *τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον* om. B. pro quibus *ἄχρηστον· ἀχρήϊον δὲ ποιητικῶς* habet E. *Gaisf.* *ἄμεινον* quid faciat ad similitudinem vocis *ἀχρεῖον*, equidem ignoro; contra quam comparatio sese habet vocum *μάτιον* et *βέλτιον* in gl. *Ματιολοιχός*. Nam tenorem quidem debemus grammaticis largiri, quamquam huius exemplum neque unquam offendas, neque Hom. Epimerismi ab Cramero editi p. 12. praeceptum afferunt; disertum tamen testimonium praebet grammaticus in eiusdem Crameri Anecd. II. p. 284. *ἀχρεῖος· τοῦτο δὲ οἱ Ἀθηναῖοι προπαροξύνουσιν*, dissentiente Arcadio p. 87. *ἄχρειος τὸ κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικὸν ὡς ἀστεῖος*: quorum ad normam refingenda sunt altero loco p. 116. consignata, *ἀχρεῖος ἀχρεῖον, καὶ Ἀττικῶς ἄχρειως ἄχρειων.* Hoc prudentior Etymologus p. 182. ab analogia docet *ἄχρειος*, ab usu tamen *ἀχρεῖος* comprobari. Utram in partem Suidas inclinarit nunc parum liquet, neque contendimus post *ἄμεινον* quaedam excidisse, quibus ille diversam rationem proposuerit. Immo placet *ἀνδρεῖον* refingi sive *Ἀργεῖον*, quibus Homeri Scholiastes Venetus utitur. 19. *εἰς ἄχρηστα*] Confer Diogenianum VI, 61. *Küst.* 20. *Μήποτ'*] Ad haec A. in marg. *ζήτει ἕτερα ἐν τῷ Πυθαγόρας.*

4. *Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli nihil ad hunc locum faciunt, sed absque iudicio huc translata sunt ex Aristoph. Nubib. 992. *Küst.* Versus Aristophanis ab hominibus studiosis esse invectos, qui locum communem splendidis sententiis ornarent, facile constiterit inspicienti vv. *Ἀκέραιον* et *Ἀπαθέστατα*. Horum frusta quaedam sparsa sunt per vv. *Ἀποθραυσθῇς*, *Εἰσάττειν*, *Ἰαπετός*. Accedit quod novissima *Μὴ περὶ — πληρῶσαι* reliquis debuerant praemitti. 7. *μήλῳ* om. B. V. C. *πορνιδίου*] *πορνίδος* A. B. C. *πορνηδίου* E. qui inde ab *μηδ' Ἰαπετὸν* omnia ignorat. 15. *περὶ τοὺς*] *παρὰ τοὺς* A. B. C. *V. quod Hermannus nollem probasset. 18. *ποιήσεις*] *ποιήσῃς* A. B. Mox *γονέας σαυτοῦ* A. C. *V.

Ἀχώρ. Ulcus capitis furfuraceum. ab *ἄχνη*, *ἀχνώρ*, et sublato *ν* *ἀχώρ*. declinatur *ἀχῶρος*, per *ω*, ut *ἰχὼρ ἰχῶρος*, sanies. **Ἄχραντον.** Intactum, impollutum; proprie, quod manus non tetigit. **Ἀχράς.** Genus piri. Aristophanes: *Pirum quoddam cibos occludit. Num pirum loqueris, quod Thrasybulus legatis Lacedaemoniorum dixit?* pirum silvestre alvum constringit. hic vero Thrasybulus cum Lacedaemoniorum legatos, qui pacis faciendae gratia venerant, oratione oppugnare decrevisset, postea muneribus corruptus se pira silvestria comedisse, neque eam ob causam verba facere posse simulavit. **Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος.** Homo, cui res futiles et ludicrae ridendi gaudendique causam praebent. **Ἀχρεῖον.** Scribitur eodem accentu quo *. **Ἄχρηστα.** Proverbium: In res inutiles ne sumptus facias. *Nunquam beneficium conferas in senem, nec in invidum puerum, nec in mulierem garrulam, nec in infantem, nec in vicini canem, nec in garrulum remigem.*

Ἀχρηστία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Ὡράτιος λελωβημένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπατείας τε οὐκ ἔτυχεν, οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῶν ποδῶν.

Ἄχρι, ἄχρις. ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως. ἔστι δὲ καὶ ὄχρις, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου. καὶ Ὅμηρος·

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοίησε.

Καὶ Ἄχρι κόρου παροιμία ἦν, ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι· καί· οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

Ἄχρωμος. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος· (τουτέστιν, ἀναιδής) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο. Καὶ Ἀχρώματος, ἀναιδής.

Ἀχρυλὶς ἡ Φρυγίη.

Ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας.

Ἄψ. πάλιν.

Ἀψάλακτος. ἀπαθής, ἀτιμώρητος. ἀψάλακτον γὰρ τὸ ἄθικτον. οὕτω Κρατῖνος.

Ἀψαμένη. ἐξαρτήσασα. Καὶ Ἅψασθαι παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θιγεῖν τάσσεται. Καὶ Ἅψαι, προσάψαι.

Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός· Ὁ δὲ

1. Ἀππιανός· Ὁ δὲ] Hoc fragmentum non extat in libris Appiani, qui hodie superstites sunt. Vide infra v. Ὁράτιος, ubi fragmentum hoc αὐτολεξεὶ repetitur. Küst. Ἀππία *V. Ex hoc loco, id quod mendum scripturae Ὡράτιος arguit, olim fluxit gl. Ὡράτιος. Vide Appian. T. I. p. 28. et Schweighäuserum T. III. p. 142. qui Ὁράτιος ab crisi Kusteri vindicavit. Eadem fere narratio Dionysii Hal. A. R. V, 25. 2. ὑπατείας] ὑπατίας V. C. 3. οὔτε ... εἰρήνῃ] In his e Dionysio saltem ἄλλης ἡγεμονίας supplenda. 5. Ἄχρι] Lex. Seg. p. 475. Adde Zon. p. 365. Post Ἄχρι cum Lex. et *V. delevi γενικῇ. 6. Ὅμηρος] Il. δ'. 521. 9. ἀπηλλοίησε] ἀπηλλοίωσε B. E. ἀπηλοίησε dedi cum Zonara. 10. Ἄχρι κόρου] Eadem Zenobius I, 44. Apostolius V, 27. sive Arsen. p. 89. cum Lex. Seg. p. 475. ubi novissima sic scribuntur, οὕτως καὶ ἄχρι κόρου, quae Gaisfordus monuit ad Demosth. de F. Leg. p. 400, 2. esse referenda: ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἄχρι κόρου, παρελήλυθ' ἐπιφενακίζων ὑμᾶς, quibus item usus est Phrynichus Seg. p. 28. Iungebantur καὶ οὗτος. Idem continuo delevit cum omnibus MSS. Ἀχρίνη. βαθυτάτη. Hanc gl. agnoscit Zonaras. 13. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία] Hoc fragmentum descriptum est ex Artemidori lib. IV. c. 44. (42.) ubi ita legitur: Ἔδοξέ τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ πορνείῳ καθημένην ἐν ἱματίοις πορφυροῖς ὁρᾶν. ἐποιησάμεθα τὴν κρίσιν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱματίων οὐδὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλου τινός, ἢ ἀπὸ τοῦ πορνείου μόνον. τελώνης ὁ ἰδὼν ἐγένετο. ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ἄχρωμος. τέχνην γὰρ ἢ πραγματείαν ἢ ἔργον τοῦ ἰδόντος τὴν γυναῖκα νομίζειν εἶναι. Hinc Suidas notulam suam deprompsit, sed ita ut sensum totius loci perverterit; ut quivis eruditus animadvertet. Est autem ἄχρωμος vox ex rarioribus. Glossae: Ἄχρωμος, impudica, impudicus. Ἀχρωμία, impudicia. Toup. ἦν δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἄχρωμον Zon. p. 363. Artemidori locum ascripserat etiam Hemsterhusius. Contulit Wassius Foësii Oecon. Hippocr. in v. et Clement. Alex. Paed. II, 4. extr. Alia congessit Abreschius: „Apud Hippocrat. de Morb. vulg. VII. extr. πορνὴς ἄχρωμος, et in Phil. lib. de Merc. Meretr. non recip. in fine iunguntur, ἀκόλαστον, ἄκοσμον, αἰσχρουργόν, αἰσχροπαθῆ, et ἀχρώματον. Significationis rationem et originem indicat Salmas. in Ael. Spart. Pescen. Nigr. p. 654."

1. πορνεία *V. 3. Ἀχρυλίς. ἡ Φρυγία] Sic Zon. p. 363. et Küst. libris invitis. Initium Epigrammatis Rhiani IX, 1. Anthol. Pal. VI, 173. Cf. v. Θαλαμηπόλος. Ἀχρυλὶς A. 4. Ἀχυρμιαί] Lex. Seg. p. 475. cf. Zon. p. 363. Glossa refertur ad Il. ε'. 502. Toupius addit Clem. Alex. p. 238. Adde Theodosii Gramm. p. 70. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XIV, 3. Anthol. Pal. VI, 104. 7. Ἄψ] Lex. Seg. p. 476. Quae subiiciebantur ex v. Ἀνασειράζω ducta: Ἄψ ἀνασειράζω. καὶ πάλιν ἄγχι μένω· ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τοῦ, ἀνθέλκω, ἀνατρέπω, delevi cum *V. Post v. Ἀψαμένη ea reponit A. 8. Ἀψάλακτος. ἀπαθής, ἀτιμ.] Aristophanes Lysistrata 275. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος: ad quem locum Suidas respexit. Küst. Vid. Διαψαλάττεσθαι. Hemst. Zon. p. 365. Ἀψάλλακτος *V. Lex. Seg. p. 475. Ἀψάλλακτον. ἀψηλάφητον. ἀψάλακτον] ἀναίλατον A. 9. οὕτω Κράτης] οὕτως κρ. A. Reposui, quod saepius in alterum abiit, Κρατῖνος. Utrasque voces om. V. C. Equidem totam laciniam Ἀψάλακτον γὰρ κτλ. parum illam superioribus consentaneam, sed nisi fallor ex v. Διαψαλάττεσθαι transcriptam, expungendam censeo. Illuc enim auctoritas Cratini videtur referri: nam de Cratete tanquam comicorum interprete non opinor posse cogitari. 10. Ἀψαμένη] Lex. Seg. p. 475. et Zon. p. 366. Vid. Hom. Od. λ'. 278. 11. προσάψασθαι] προσάψασθαι B. E. Conf. Lex. Seg. p. 216. Mox libri θίγειν. Similiter Lex. Rhet. p. 216. 13. Ἀψαύστως] Lex. Seg. p. 475. Zon. p. 366. Ἀππιανός] Pertinet hoc Appiani exemplum ad verbum Ἀψαυστεῖν, quod excidisse videtur. Egregie firmat sententiam Lexicon Regium MS. [Zon. p. 366.] Ἀψαυστεῖν. ἀνεπάφως ἔχειν. Similiter a Suida scriptum crediderim, omissa autem haec esse a festinante librario. Quod facile fieri potuit, si cogites ita scripsisse Suidam: Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Καὶ Ἀψαυστεῖν. ἔχειν ἀνεπάφως. Ita repetitio eiusdem vocis ἀνεπάφως in fine pessimam dedit lacunam, ut saepius. Glossae: Ἄψαυστρος, illibatus. Leg. Ἄψαυστος. Albert. Obss. Misc. IX. p. 143 Appiani locum recepit Schweigh. T. I. p. 87. Sed istam dativi rationem satis singularem cum intueor, nondum mihi persuadeo nullam huic glossae fraudem subesse. De quo certius statui poterit, si quis fidem v. Κίμβροι librorum ope vetustiorum explorarit. Sequebatur gl. Ἅψεα. κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ μέλη· παρὰ τὸ ἅπτω, ἅψω, ἅψον, καὶ ἅψεα· ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων. Delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Descripta erat ex Etym. M. sive Zon. p. 366.

Ἀχρηστία. Appianus: *Horatius vero crura habebat debilitata, neque vel in pace Consul vel in bello Imperator creabatur, quod usu pedum careret.* Ἄχρι, ἄχρις. Usque, donec. significat etiam, penitus, omnino. Homerus: *Ambos autem nervos et ossa lapis durus prorsus fregit.* Et Ἄχρι κόρου, *ad satietatem usque*, proverbium; velut: *Ille supra modum stupidus est*; et: *Hic ad satietatem usque decepit.* Ἄχρωμος. Impudens. *Quaestus autem eius erat impudens. In lupanari enim prostabat.* Et ἀχρώματος, idem. Ἀχρυλίς. Achrylis Phrygia. Ἀχυρμιαί. Loca, in quae deportantur paleae ventilabro excussae. In Epigrammate: *Tribulasque acutas paleam terentes.* Ἄψ. Rursus. Ἀψάλακτος. Illaesus, inultus. ἀψάλακτον enim, intactum. ita Cratinus. Ἀψαμένη. Quae suspendit. Et Ἅψασθαι apud omnes de eo quod est annectere et tangere ponitur. et ἅψαι, alligare. Ἀψαύστως. Intacte. Appianus: *Ille vero Cimbrorum ca-*

τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσα εἶναι δοκῶν.

Ἀψεύδεια. ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψευδεῖν καὶ ἀψευδές.

Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. ἀκαταμάκτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ, ὑποδήματι πατάξω τὴν γνάθον.

Ἀψήφιστον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον ἐν γνώσει ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.

Ἀψῖδες. καμάραι.

Ἀψικάρδιος. Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπληγμα ἀψικάρδιον ἐθέλεις, ἐρήσεται ἂν ταχέως. τῆς καρδίας ἁπτόμενον.

Ἀψίκορος. εὐμετάβλητος· ἢ ὁ ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι κορεννύμενος. Εἰδὼς τῶν Νομάδων τὴν ἀψικορίαν, καὶ τὴν ἀθεσίαν τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. καὶ αὖθις· Συντηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδαμοῦ ἀψίκορον.

Ἀψιμαχία. συναφὴ μάχης. Ἀππιανός· Τὸ μὲν πρῶτον ἔριδες ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σμικραί· μετὰ δὲ συμβολαί τε ἐς τὴν ἀλλήλων.

Ἀψιμισία. πρὸς ὀλίγον διαφορά.

Ἀψίνης. Ἀθηναῖος, σοφιστής, Ὀνασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ πατρὸς Ἀψίνου.

Ἀψίνης, Γαδαρεύς, σοφιστής, σπαρεὶς ὡς λόγος ἐκ Πανός, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι, βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ, ὑπατικοῦ λαβὼν ἀξίωμα.

---

2. *πολύχρυσα εἶναι δοκῶν*] Sic recte habent MSS. Pariss. et edit. Mediolanensis. In reliquis vero editt. male legitur *πολὺ εἶναι δοκῶν*. *Küst.* Accedit v. *Κίμβρος*. 3. *ἀψευδεῖν*] Soph. Trach. 469. attulit Portus. 5. *Ἀψήκτῳ*] Haec nota referenda est ad Aristoph. Lysistr. 658. *Τῳδί γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον*. *Küst.* Exemplum Apollonii III, 50. ascripsit Toupius. *ἀκαμάκτῳ*] Duo MSS. Pariss. habent *ἀκαταμάκτῳ* [sic A. B. E. *V. C.], quod propius accedit ad veram lectionem, quae est *ἀκαταμάκτῳ*, ut recte scriptum est apud Schol. in Lysistratam. Dicitur autem *ἀκατάμακτος* de re, quae propter duritiem contundi vel conteri et subigi nequit. *Küst.* Scholiorum scripturam reposui. Zon. p. 365. nihil nisi *σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ*. 6. *πατάξω*] *μαλάξω* B. E. Tum *τὸν γνάθον* A. E. Med. Ceterum quod saepius apud Suidam (vide nos in v. *Τριτάλαντον*), usu venit, item in nostrum cadit locum, ut poetae versus cum interpretatione sit conflatus. Itaque deletis novissimis supra pro lemmate reponemus: *Ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον*. 7. *Ὁ κατέχων τὸ*] Sensus huius fragmenti haud parum obscurus est, de quo nihil certi statui potest, nisi quis ipsum fontem, ex quo Suidas ista hausit, invenerit. *Küst.* Interpretationem qualemcunque Toupius periclitabatur, consulendus ille sub v. *Ψῆφος*, unde locum opinor esse transcriptum. Aliam habet explicationem Zon. p. 366. *τὸ μὴ ἰσῶσαι ἑαυτόν τινι καὶ τὸ μὴ εἰπεῖν περὶ καλοῦ ἔργου, ὅτι κἀγὼ τοῦτο ἐποίησα*: qui mox scripsit *τὸ ἀψήφιστον ἐν πᾶσι τοῦ ἐπιτελεῖν κτλ.* 9. *Ἀψῖδες*] Lex. Seg. p. 475. Vid. infra sub v. *Ψαλίδα*. *καμάραι*] Vid. Photii Bibl. p. 1360. ubi male interpres. *Toup.* MS. Cf. Zon. p. 365. 10. *Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν*] Haec sunt verba Marci Antonini IX, 3. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* *ἰδιωτικὸν*] *ἰδιωματικὸν* C. V. *παράπληγμα*] Apud Marcum Antoninum rectius legitur *παράπηγμα*, uti et apud ipsum Suidam infra v. *Παράπηγμα*, ubi fragmentum hoc repetitur. *Küst.* 11. *ἐρήσεται ἂν ταχέως*] Haec desunt apud Marcum Antoninum. *Küst.* Inferiore loco *πρὸς τὸν θάνατον εἴπω*, quorum Antonino nihil debetur nisi forte *εἴπω*, cuius explicationem fere praebent illa *ἐρήσεται ἂν ταχέως*. 13. *Ἀψίκορος. εὐμετάβλητος* habet Lex. Seg. p. 470. *ἢ ὁ συντόμως κορεννύμενος* Zon. p. 365. Cf. Hesychius. 14. *Εἰδὼς τῶν Νομάδων*] Haec sunt verba Polybii lib. XIV. c. 1. *Küst.* Oratio ad sensum magis quam ad Polybii dictionem conformata.

2. *Συντηρητικὸν δεῖ*] Valesius haec verba ad Polybium refert, cum sint Marci Antonini I, 16. ubi pro *συντηρητικὸν* melius legitur *διατηρητικόν*. *Küst.* Marcus *καὶ τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων*: quae Suidas ut solet (vide v. *Ἀπαθέστατα*) in sententiae formam redegit. 3. *μηδαμοῦ*] *μηδαμῶς* B. E. 4. *Ἀψιμαχία*] Gl. nudam habet Lex. Seg. p. 476. *συναφὴ*] Sic Hesychius: *σύναψις ἢ ἀρχὴ* Zon. p. 365. „Polyb. p. 548. Appian. p. 319. V. *Ἀμφισβήτησις*. Dion. Hal. p. 65." *Toup.* MS. *Ἀππιανός· Τὸ μὲν*] Locum hunc apud Appianum mihi lectum non memini: quare suspicor eum ex libris istius scriptoris deperditis a Suida depromptum esse. *Küst.* Ed. Schweigh. T. III. p. 14. 5. *ἦσαν*] *ἦν* A. B. V. Med. Vulg. cum E. tacite dedit Küsterus. Mox *σμικραὶ* A. 7. *Ἀψιμισία*] Male Hesychius *ἀψιμισσία*. *Küst.* Zon. p. 365. et Etym. M. p. 183. *Ἀψιμισία* Lex. Seg. p. 476. 8. *Ἀψίνης. Ἀθηναῖος*] De Apsinis fere consentit *Eudocia* p. 67. Apsinen saepius afferunt interpretes Hermogenis (velut T. IV. p. 35. 712. qui loci paulo sunt notabiliores), sed nulla vel aetatis vel patriae subiecta mentione. Verumtamen et ipsa superiorum glossarum comparatio et librorum indicia satis arguunt, Apsinen Gadarensem, qui Athenis floruerit, nihil ab Atheniensi diversum fuisse. Iam *ἀξιόλογος σοφιστὴς* om. A. qui gl. habet post v. *Ἄψυχος*: saltem *ἀξιόλογος* omisi cum V. *Ἀθηναῖος* etiam om. Med. *Ὀνασίμου*] Qui fuit sub Constantino. Vid. infra *Ὀνάσιμος*. *Reines.* 13. *Μαξιμιανοῦ*] Legendum est *Μαξιμίνου*, ut colligitur ex ipso Suida infra v. *Γαϊανός*, ubi tradit Gaianum discipulum fuisse Apsinis Gadarensis, cumque floruisse *ἐπὶ Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ*: ubi pro *Μαξίμου* itidem legendum est *Μαξιμίνου*, quoniam Maximinus Gordianum praecessit. *Küst.* Contulit Hemsterhusius etiam vv. *Μαῖωρ* et *Φρόντων Ἐμισηνός*, qui *ἀντεπαίδευσε — Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ*.

---

davera intacta relinqui iussit, donec dies illuxisset, quod ea auro abundare putaret. Ἀψεύδεια. Veritas. Item ἀψευδεῖν et ἀψευδές. Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. Calceo duro et minime molli. *Duro calceo malam tuam percutiam.* Ἀψήφιστον. *Qui conscientiae in fide se continet, omnem scripturam implet.* Ἀψῖδες. Fornices. Ἀψικάρδιος. Tangens cor. *Si autem vulgare vis pharmacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo.* Ἀψίκορος. Qui facile mutatur, qui celeriter satiatur, quasi simulac cibum tetigit. *Cum nosset Numidas eo ingenio esse, ut et cito fastidirent, quae cupide appetissent, et fidem datam facile violarent.* Et alibi: *In retinendis amicitiis constantem esse oportet, et minime levem.* Ἀψιμαχία. Velitatio. Appianus: *Primum quidem levia erant certamina et velitationes; postea vero acie decernere coeperunt.* Ἀψιμισία. Dissensio ad tempus. Ἀψίνης. Apsines, Atheniensis, sophistes, Onasimi sophistae pater, qui fuit pater Apsinis. Ἀψίνης. Apsines, Gadarensis, sophistes, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnae discipulus fuit Heraclidis Lycii, deinde Basilici Nicomediae. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximino, et ad consularem dignitatem per-

Ἀψίνης, Ὀνασίμου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθηναίου, σοφιστὴς νεώτερος τοῦ Γαδαρέως Ἀψίνου.

Ἄψοῤῥοι. ὀπισθόρμητοι.

Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα.

Ἀψοφητί. ἠρέμα.

Ἄψυρτος, Προυσαεύς, Νικομηδεύς, στρατιώτης, στρατευσάμενος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ παρὰ τὸν Ἴστρον. Ἱππιατρικὸν βιβλίον οὗτος ἔγραψεν, καὶ φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων· καὶ ἕτερα. ἔγραψε καὶ Κίμων Ἀθηναῖος Ἱπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμάσιον.

Ἄψυχος. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας, ὢν οὐκ ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. καί ποτε συνεγγίσας ταῖς ἐφέδραις, προβαλόμενος ὀφρὺν ἀπότομον, ἀπέστη καὶ πλείω χρόνον.

---

2. Statim duas glossas, e Zon. p. 365. sq. petitas, delevi cum B. C. E. V. (nam ex A. nihil enotatum) Ἀψινθος, [illegible] Ἀψινθὶς δὲ ἡ χώρα. Ἀψίνθιον. εἶδος βοτάνης. τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ [illegible] 3. Ἄψοῤῥος] Ἄψοῤῥοι. ὀπισθόρμητοι A. V. C. E. Lex. Seg. p. 476. Adverbium interpretatur Zon. p. 366. 4. Οὐκ ἐκτὸς] [illegible] phocl. Ai. 369. ἐκνεμῇ] ἐκνεμεῖ dedi cum C. *V. 5. τέχμισαν Med. 7 Ἀψοφητί] M. Antonin. p. 3. [illegible] ἡσύχως addit Zon. p. 366. hoc et κολακεία Hesychius, quod parum probabiliter ab Wytt. in Plut. Mor. p. 57. A. [illegible] compendio nominis Κόλακες sive Κόλαξι, h. e. fabulae Eupolideae, videtur esse repetendum. 8. Ἄψυρτος] [illegible] ἀλόγων, additis ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν, Eudocia p. 65. Προυσαεύς, Νικομηδεύς] Sic habent MSS. Paris. [illegible] Mediol. et Aldina. Sed puto hic quaedam excidisse, legendumque esse, Προυσαεύς, ἢ ὥς τινες Νικομηδεύς. Küst. ἢ Νικομηδεύς E. Mox ἰατρὸς καὶ στρατιώτης Eudoc.

1. Ἱππιατρικὸν βιβλ.] Libellus iste hodie adhuc extat, editusque est inter reliquos scriptores veterinarios. Küst. 3. [illegible] δὲ] ἔγραψε καὶ A. B. V. E. Haec cum mendo lector nescio quis traduxit ad v. Κίμων, Eudociae praetermissa. Sed [illegible] esse reponendum (cf. v. Τρίλλη) vidit etiam Schneid. in Xenoph. de Re Equ. p. 185. 5. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ [illegible] fragmentum Fulv. Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. Küst. Vide Polyb. XXXVI, 6. Gl. Φαμέας Hemst., [illegible] καὶ Τουρίους compararunt, quarum illa prius continet membrum; alterum unde fluxerit (nam ipsa lemmatis species haud [illegible] manum lectoris prodit, qui Polybianum exemplum in loculos voluerit asportare), nondum inveni. Φαμέας] Φαμέας [illegible] E. Med. 6. Σκηπίωνα *V pr. Post h. gl. repetunt V. C. Ἄωτον τὸ ἀπάνθισμα. (ἀπάνθημα V.) Ἀωτῶ τὸ [illegible] ἄωτον ἱμάτιον ἐξ ἐρίου λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ κατεσκευασμένον. καὶ ἄωτον τὸ μὴ ἔχον ὦτα.

---

venit. **Ἀψίνης.** Apsines, Onasimi Atheniensis sophistae F. sophista iunior Apsine Gadarensi. **Ἄψοῤῥοι.** Retrogradi. *Non exibis? Non retro hinc pedem referes?* Sic Aiax ad Tecmessam captivam, quam uxorem duxerat. **Ἀψοφητί.** Sine strepitu. **Ἄψυρτος.** Apsyrtus, Prusaensis, vel Nicomedensis, miles, qui sub Imperatore Constantino ad Istrum in Scythia militavit. hic librum de equorum medicina scripsit; alterum de iisdem brutis physicum; alia. [illegible] etiam Cimo Atheniensis admirabilem librum de equorum [illegible] spectione. **Ἄψυχος.** *Phameas vero, homo non [illegible] excubias cernens copiam sui Scipioni facere noluit, [illegible] cum aliquando ad insidias appropinquasset, [illegible] montis verticem ut propugnaculum hosti obiiciens [illegible] pugna abstinuit.*

B.

Βαάλ.

Βαβακατρεῦ. βάρβαρός ἐστι φωνή· συγκατατίθεται δὲ ὁ βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεώς εἰσι.

Βαβάκινος. εἶδος χύτρας.

Βαβάκτης. ὁ ὀρχηστής.

Βαβαί. θαυμαστικὴ φωνή.

Βαβαὶ Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεύς, ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

Βαβρίας, ἢ Βάβριος. μύθους, ἤτοι Μυθιάμβους. εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ί. οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους.

Βαβοῦς. ὄνομα κύριον.

Βαβύλας. πηλός. Βάθρον, βῆμα.

Βαβυλᾶς. ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. οὗτος (φασὶ) Νουμεριανῷ, οἱ δὲ Δεκίῳ, κατὰ δή τινα δαίμονα εἰςελθεῖν ἐς πληθύουσαν τὴν ἐκκλησίαν προθυμουμένῳ, στὰς πρὸ τῶν θυρῶν ἀντέσχε, φάσκων εἰς δύναμιν μὴ περιόψεσθαι λύκον τῷ ποιμνίῳ ἐπειςερχόμενον. τὸν δὲ παραυτίκα μὲν ἀνακρουσθῆναι τῆς εἰσόδου, εἴτε στάσιν τοῦ ὄχλου ὑπιδόμενον, εἴτε καὶ ἄλλως αὐτῷ μεταβουλευθέν. ἐν χαλεπῷ μέντοι τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐπισκόπου ποιησάμενον, ἐπειδὴ

---

1. *Βαάλ. Τυρίων ἦν θεός*] *Τυρίων ἦν θεός* habet Zonaras, om. A. B. V. E. C. Cum iisdem MSS. Gaisf. delevit: *Βαάξ. μαλακός*: quae ex v. *Βλάξ* detorta fuisse docuit Porsonus Aristoph. p. 150. Corruptelam tamen agnoscit Lex. apud Montfauc. Bibl. Coisl. p. 500. cum Zon. p. 368. 2. *Βαβακατρεῦ. βάρβαρος*] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 1614. Sed notandum est, apud Comicum eiusque Scholiastam pro *βαβακατρεῦ* hodie legi *ναβαισατρεῦ*. *Küst.* Apparent vestigia corruptionis in ipso *κ*, id est *IC*. 3. *αἱ γὰρ ἄσημοι . . . εἰσι* om. B. E. Med. in lacuna. Dedit Aldus cum A. unde sumpsit *ἀντὶ τοῦ συγκ.* 6. *Βαβάκτης. ὁ ὀρχηστής*] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus editt. corrupte sic legitur, *Βαβάκτης. ὁ ὀργισθείς*. Hesychius: *Βαβάκτης, ὀρχηστής*. Item Etymologus [cf. Schol. Plat. p. 337.]: *Βαβάκτης, ὀρχηστής, λάλος, μανιώδης, βακχευτής*. *Küst.* *Βαράκτης* et *Βάραξ* Med. *ὀργισθείς* B. E. *V. pr. *ὀρχισθείς* V. C. *ὀργιστής* A. Lex. Coisl. ap. Montfaucon. p. 231. *ὀχευτής* latitare suspicabatur Dorvillius ap. Gaisf. in Hephaest. p. 58. Continuo Gaisf. delevit cum A. B. C. E. *Βάβαξ. λάλος, φλύαρος. παρὰ τὸ βάζω, βάξ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν βάβαξ*: quae interpolata sunt ex Etym. M. p. 183. sive Zon. p. 367. 7. *Βαβαί*] Plura Lex. Seg. p. 84. 8. *Βαβαὶ Μύξος*] Eadem *αὐτολεξεὶ* paene habet Diogenianus. Vide etiam Gataker. in Marc. Anton. p. 339. [IX, 29.] Item infra v. *Μύξος*. *Küst.* Altera quidem glossa hinc erat confecta. Cf. Arsen. p. 138. Fabulam de Cereris quodam sacerdote Salmasius explosit in Tertull. de Pallio p. 333. qui *μύξος* gloriosum hominem significare sumpsit. 12. *διὰ χοριάμβων*] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim est *διὰ χωλιάμβων*, quoniam Babrius fabulas Aesopi versibus choliambicis, sive scazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quae Suidas passim ex illo scriptore adducit. *Küst.* *χαριάμβων* A. *χωλιάμβων* B. E pr. et *V. *χολιάμβων* V. Eadem et infra recurrit scribendi varietas, et in v. *Χορίαμβος*, quo hominum sedulitas totam de Babrio narrationem comportavit. Vide Knochium de Babrio disputantem p. 19. 13. *μετέβαλεν*] *μετήγαγεν* E. Oratio satis horrida, quae inutili mole resecta sic debuit procedere: *οὓς ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν εἰς ἔμμετρα.*

1. *χοριάμβους*] Scribendum est *χωλιάμβους*, ut paulo ante diximus. *Küst.* 3. *Βαβοῦς*] *Βάβους* V. Deflexum opinor ex nomine *Βαυβοῦς*: v. Harpocr. v. *Βαυβοῦς*. 4. *Βαβύλας. πηλός*] Grammatici vocem hanc varie scribunt. Hesychius: *Βαβύας, βόρβορος, πηλός*. Etymologus: *Βαχίας, βόρβορος, πηλός, ὑπὸ Ταραντίνων*. *Küst.* *Βαβύας* V. *Βαβάας* MS. 177. *Βάθρον. βῆμα*] Haec inducenda sunt, quoniam non pertinent ad vocem *Βαβύλας*, sed aliunde in hunc locum irrepserunt. *Küst.* Ea tamen agnoscit Lex. Coislin. p. 231. sive Zon. p. 367. alterumque Lex. apud Montfauc. p. 499. Cf. Albert. in Hesychium. 5. *Βαβυλᾶς*] Vide Chrysostomum Oratione de S. Babyla, et Philostorgium Histor. Eccles. VII, 8. *Küst.* 6. *Νουμεριανῷ*] Sic etiam recte habet Philostorgius. Quare nescio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc pueriliter solicitat, et absque ulla ratione *Μαριανῷ* legendum esse censet. *Küst.* 7. *ἐκ πληθύουσαν* B. E. 8. *στάς*] *στὰς γὰρ* A. B. E. Edd. vett. Iidem mox *ἀντισχεῖν* pro *ἀντέσχε*. Mutavit tacite Küsterus, Portum secutus. Oratio nondum restituta. 9. *περιόψεσθαι*] *προόψεσθαι* E. 11. *ὑπειδόμενον* libri. 13. *τοῦ ἐπισκ.*] *τῆς ἐπισκ.* V.

Βααλ. *Βαβακατρεῦ.* Barbara vox, qua deus barbarus assensum suum declarat. voces enim obscurae et nihil significantes assensionis loco sunt. *Βαβάκινος.* Ollae genus. *Βαβάκτης.* Saltator. *Βαβαί.* Papae, vox admirantis. *Βαβαὶ Μύξος.* Papae Myxus. dicitur de gloriosis et iactabundis. Myxus enim fuit sacerdos Dianae, homo facetus et gloriosus. *Βαβρίας.* Babrias, vel Babrius, versibus choliambis fabularum libros X. scripsit. ex Aesopo autem fabulas suas exprompsit, oratione soluta in ligatam, id est, versus choliambicos, mutata. *Βαβοῦς.* Nomen proprium. *Βαβύλας.* Coenum. *Βαβυλᾶς.* Babylas, episcopus Antiochenus. hic Numeriano, vel ut alii aiunt Decio, daemonis cuiusdam instinctu in frequentissimam ecclesiam Christianorum ingredi aliquando cupienti, pro foribus stans obstitit, negans passurum, quantum quidem in ipso esset, ut lupus in ovile intraret. tum ille quidem statim ab coeptis destitit, seu quod seditionem reformidaret, sive per aliam quampiam causam mutata sententia. iniquo tamen animo ferens se ingressu templi ab episcopo prohibitum esse,

ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασίλεια ἀπηλλάγη, παραστήσασθαί τε αὐτόν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν αἰτίαν τῆς κωλύσεως ἐγκαλεῖν· ἔπειτα μέντοι κελεύειν αὐτὸν τοῖς δαίμοσι θύειν, εἰ βούλοιτό γε τὴν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι δίκην διαφυγεῖν. τὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέγκλησιν ἀπολογήσασθαι, καὶ τὴν πρόκλησιν διακρούσασθαι, τὴν μέν, φήσαντα ποιμένι ὄντι ἑαυτῷ πάντα προσήκειν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμεῖσθαι· τὴν δέ, μὴ ἂν ἑλέσθαι τοῦ ὄντως ἀποστάντα Θεοῦ ψευδωνύμοις καὶ ὀλετῆρσι δαίμοσι θύειν. εἶθ' ὁ μὲν ὡς ἑώρα μὴ πειθόμενον, προσέταξεν αὐτὸν ἁλύσεσι καὶ πέδαις ἐνδησαμένους τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἄγειν, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρήσοντας. ὁ δὲ ἐπειδὴ ἤγετο τεθνηξόμενος, ταύτας ἀναλαβὼν ᾖδε τὰς τοῦ ψαλμοῦ ῥήσεις· Ἐπίστρεψον ψυχή μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐεργέτησέ σε. φασὶ δὲ καὶ τρεῖς παῖδας ἀδελφοὺς τὸ γένος κομιδῇ νέους ὑπ' αὐτῷ ἀνατρεφομένους ἁρπαγῆναί τε αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς οὐδ' αὐτοὶ θύειν ἤθελον, καίτοι παντοίας ἀνάγκης αὐτοῖς προσαγομένης, καὶ αὐτοὺς ἐκέλευσε τῶν κεφαλῶν ἀφαιρεῖν. οὕς, ἐπειδὴ ἧκον εἰς τὸ προκείμενον χωρίον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτοῦ προστησάμενος, προτέρους προσῆγε τῷ ξίφει, τοῦ μή τινα τρέσαντα αὐτῶν ἀναδῦναι τὸν θάνατον. καὶ ἀποτεμνομένων, ταύτην ἀνειπὼν τὴν φωνήν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἔπειτα αὐτὸς προὔτεινε τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἐπειλάμενος τοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ συλλεξομένοις, τὰς ἁλύσεις καὶ τὰς πέδας αὐτῷ συνθάψαι, ἵν' ᾖ μοι ταῦτα, φησί, κειμένῳ κόσμος. καὶ νῦν μετ' αὐτοῦ, ὥς φασι, ταῦτα τυγχάνει κείμενα.

[Βαβυλωνία κάμινος. καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες.]

Βαγαῖος. ὄνομα κύριον. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος.

Βαγεύει. πλανητεύει.

Βάγιον. μέγα.

Βαγώας. ὄνομα κύριον· ὃς ἦν εὐνοῦχος.

Βάδην. περιπάτῳ ἐρχόμενος. Τοὺς μὲν προαπέστειλεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλινθίῳ τὴν στρατιὰν ἐπαγόμενος ἐχώρει βάδην. Καὶ αὖθις· Βάδην καὶ σχολαίως ἀκολουθῶν. Ἀριστοφάνης·

Μεγαρεῖς, ὅτ' ἐπείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο.

ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. βάδην, ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος, προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον.

Βαδδίν. στολὴ ἱερά. Δανιήλ· Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βαδδίν.

---

1. ἑαυτὸν] αὐτὸν ἀπολαύοι E. mox omisso ἀπηλλάγη. παραστήσασθαί τε] τε om. B. E. Horum et seqq. loco habet ista tantum V. ἐκέλευσεν ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. 5. ἐπέγκλησιν notabilis vox. 7. ἑαυτῷ] αὐτῷ E. qui infra ὄντος pro ὄντως. 10. καὶ ὀλετῆρσι] καὶ om. A. B. E. Edd. ante Küst. 12. ἐνδυσαμένους] ἐνδησαμένους A. teste Bastio. 16. εὐηργέτησε] εὐεργέτησε dedi cum A. 17. ἀνατρεφομένους] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. In prioribus editt. vero male legitur ἀναστρεφομένους. Küst. 25. ἀντεῖπε] ἀνειπὼν sumpsimus ex A. B. E. refleta distinctione post Θεός.

7. Βαβυλωνία] Deest gl. V. Utramque dictionem parum consulto Fritzschius ad Aristophanis Babylonios rettulit p. 18. 9. Παλλομένων δὲ] Hoc fragmentum repetitur infra v. Πάλος. Küst. Locum esse Herodoti III, 128. annotavit Toupius. Statim Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη. Quae Med. editor sumpserat a Steph. Byz. sive Zon. p. 372. 11. Βαγεύει] Est vox Graeco-barbara. Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. Habet Lex. Seg. ap. Montfauc., sive Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 12. Βάγιον] Lex. Seg. ap. Montfaucon. Vid. Albert. in Hesych. 13. Βαγώας] De quo Aelian. V. H. VI, 8. ac praeter alios passim Diodorus. Adde v. Λαβαΐς. 14. Βάδην. βασταχτικῶς π. l. Lex. Seg. ap. Montfaucon. (Coisl. 177.) ubi additum, καὶ βάδην ἐχώρει, ἀντὶ τοῦ σχολαίως. Aliud Lex. [Lex. Bachm. p. 178.] περιπατῶν. De h. v. multa collegit Ruhnkenius in Timaeum p. 57. Conf. Blomfield. Gloss. Aeschyl. Perss. 19. Boissonad. in Eunap. p. 594. Addit Toupius Suidam in v. Ἀδιάσκευον. Gaisf. περιπάτῳ firmat etiam Hesychius. 15. ἄγων τὴν στρατιὰν extat in v. Πλινθίον. 17. Ἀριστοφάνης] Acharn. 510. (534.) 22. προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον absunt a Scholiis Aristoph. 23. Βαδδίν] Est vox Chaldaica, qua usus est Daniel X, 5. Küst. βαδίν in exemplo sola Med.

---

cum in palatium redisset, hominem arcessit, ac primum temeritatis eum accusat, quod aditu templi ipsum exclusisset; deinde, si criminis huius poenas effugere velit, daemonibus sacrificare iubet. ille vero et crimen defendit, et condicionem oblatam respuit, dicens boni pastoris esse, gregem omni studio defendere; nequaquam autem se commissurum, ut ab vero Deo deficiat, falsisque et perniciosis daemonibus immolet. cum igitur Imperator videret eum in sententia persistere, catenis et compedibus vinctum ad supplicium duci et decollari iussit. qui cum ad mortem raperetur, verba haec Psalmi cecinit: *Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi benefecit.* ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adolescentulos, ipsius alumnos, iussu Imperatoris abreptos fuisse: qui cum ipsi, quamvis omni vi adhibita, sacrificare recusarent, his etiam caput amputatum est. eos autem ad locum supplicii perductos Babylas ante se statuit, ut ictum gladii priores exciperent, ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. his igitur dum capita praeciduntur, *Ecce*, inquit, *ego et filioli, quos mihi dedit Deus.* deinde et ipse cervicem gladio porrexit, mandavitque iis, qui corpus ipsius humaturi erant, ut catenas et compedes eodem secum sepulcro clauderent, ut iacenti sibi ornamento essent. et hodieque, ut aiunt, haec cum ipso condita sunt. [Βαβυλωνία κάμινος. item Βαβυλώνιοι παῖδες.] Βαγαῖος. Nomen proprium. *Cum sortirentur, Bagaeo prae omnibus sors contigit.* Βαγεύει. Vagatur. Βάγιον. Magnum. Βαγώας. Nomen proprium eunuchi. Βάδην. Pedetentim. *Illos quidem praemisit; ipse vero agmine quadrato exercitum ducens pedetentim progressus est.* Et alibi: *Pedetentim et lento gradu sequens.* Aristophanes: *Megarenses cum fame paulatim ingravescente premerentur, Lacedaemonios rogarunt.* ubi ἐπείνων idem est quod fame laborabant. βάδην vero significat, eos fame paulatim crescente et ingravescente vexatos fuisse. Βαδδίν. Sacra stola. Daniel: *Oculos meos sustuli, et vidi virum, baddin (sacra) indutum.*

Βάδιζε. καὶ βαδίζου, ἀντὶ τοῦ βάδιζε. Κρατῖνος.

Βαδιστέα. ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἐμοὶ δὲ βαδιστέα, οἷ σοφία καὶ δαίμων με ἄγει.

Βαδιστικοῦ. ὀξύποδος. Ἀριστοφάνης·

Ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Βάδιλλος.

Βάδιος. υἱός. σημαίνει δὲ καὶ ἵππου χροιάν.

Βάδος. ἡ βάδισις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

ἐν παιδιᾷ παρεσχημάτισται. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος· Ὅμηρος,

Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·

οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν βάδος.

Βαήλ.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἡ δασεῖα. Ἀπεκείρατο τὴν κόμην. ἦν δὲ πολλὴ καὶ ξανθὴ καὶ βαθεῖα. — Βαθείᾳ τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γηραιὸν πολιᾷ. — Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάθος. βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν. καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος κατὰ βάθος λέγεται.

Βαθμίδος.

Βάθρα. Χθὲς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ 410 καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοὔδαφος κορεῖν· ἄρτι δὲ χλαμύδα τὰς εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Καὶ Βάθρον, θεμέλιον. Καὶ Βάθρα, ἀγάλματα. Ἀπολυομένου δὲ αὐτοῦ τοὺς βλαυτίους, καὶ πρὸς βάθρον προςηρεικότος τὸν ἕτερον πόδα, προςδραμών τις τῶν στρατιωτῶν μετ' ἐγχειριδίου τοῦτον ἀπέτεμεν. Καὶ Σοφοκλῆς·

Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.

τουτέστι, τὸ θεμέλιον, τὸ ἕδρασμα· δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. Βάθρον καὶ ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους.

1. *ἀντὶ τοῦ βάδιζε*] ἤγουν ἄπερχου E. repugnante Zon. p. 377. 3. *Βαδιστέα. ἀντὶ τοῦ πορ.*] Vide enarratorem Comici in Acharn. 393. *Küst.* *Ἐμοὶ βαδιστέα, οἷ ἂν*] Ἐμοὶ δὲ βαδιστέα, οἷ A. B. C. E. V. (quem leviter memoravit Gron. Em. p. 88.) et emendate v. *Οἷ*, quo loco monuerat etiam Hemsterhusius utendum esse. Depravarat Küsterus, Portum secutus, vett. edd. scripturam *βαδ. οἷον σοφ.* Vidit denique Porsonus hanc esse Philostrati dictionem de Vita Apoll. I, 18. qui *τὲ* habet post *σοφία*. 5. Zon. p. 369. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 128. 7. Glossa incomperta. L. Dindorfio videbatur esse detorta ex v. *βάδιμος*. 8. *Βάδιος. υἱός*] Hesychius rectius *Βάδις*. *Küst.* *ἵππου χρ.*] Confundit *βάδιος* et *βάλιος*. Vid. infra v. *Βάλιος*. Sed Varro apud Nonium *badius*. Vid. Varr. Frag. p. 129. *Toup.* MS. Vid. Salmas. in Solin. p. 291. col. 2. E. et p. 935, 1. Hinc deducunt nostrum *bay*. *Gaisf.* Nihil Suidas confudit. Glossa Philoxeni: *Badius*, *χελιδονιαῖος*. Ceterum gl. *Βάδιλλος* cum *Βάδιος* iunctam post v. *Βάδος* posuit *V. 9. *Ἀριστοφάνης Ὄρνισι*] V. 42. E Scholiis Noster profecit. 11. *πατεῖν*] *περιπατῶ* Lex. Seg. ap. Montfaucon. 12. *Ὅμηρος*] Il. ζ. 202. 15. *Βαήλ* om. vulg. repugnante *V. Hoc profectum opinor ex v. *βάκαλ*, de qua Choerobosci testimonium extat p. 1174. 16. *Βαθάλη*] Hesych. *κρήνη. Ἀμιρίας.* *Ἀπεκείραντο*] *Ἀπεκείρατο* cum Zon. p. 372. A. E. C. V. Iidem mox *τῇ* restituerunt ante *τριχί*. Priora referenda videntur ad locum aliqua parte mutilum in v. *Θεραυλεῖν*. 20. *Βαθύπλουτον*] *πλοῦτον* A. B. C. *V. E. Med. item in v. *Λαφρία*, quo horum quaedam ab ineptis lectoribus olim erant transcripta. Sed vulgata scriptura redit infra sub v. *Βαθύπλουτος*. 21. *Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γ.*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Et Zon. p. 372. *στίχος*] *σχιστῆς* e Timaei p. 58. reponi iussit Ruhnkenius, nisi forte utrumque sic conflaretur, *στίχος σχιστῆς γῆς*. Illuc tamen perducit *στιχὶς* apud Etym.

1. *μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρ.*] Respexit Suidas ad notissimam illam *ῥῆσιν* Aeschyli in Septem contra Theb. 599. *Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα*: ut Portus etiam observavit. *Küst.* *ἀπὸ τούτου*] *ἀπὸ τοῦ* A. V. C. Edd. ante Küst. cum Timaei MS. et Etym. M. Differt paulum Arsen. p. 135. 3. *Βάθος*] Vide Lex. Coisl. ap. Montf. p. 507. sive Suid. Append. 4. *ὁ ἀπὸ*] *ὁ* om. E. Mox *οὐραγὴν* B. E. 6. Om. vulg. Silet Gron. *Βαθμίδος* Med. 7. *Χθὲς μὲν καὶ — διεσφιγμένοι*] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. *Ῥουφῖνος*. Vide etiam v. *Καλλύνων*. *Küst.* Eunapii fr. 30. Ed. Nieb. p. 112. 8. *καπηλίου* Med. *τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν*] *τούτου βάθρα καλλύνων* A. B. C. V. E. Med. cum libris in v. *Καλλύνων*. Emendationem praestitit v. *Ῥουφῖνος*. 13. Singularis forma *τοὺς βλαυτίους*. 14. *προςηρεικότος*] *προςηρηκότος* B. E. *V. Med. Correxit Portus. 16. *Σοφοκλῆς*] Ai. 135. 21. *Βαθυγνώμων ἄνθρ. καὶ κρυψ.*] Vide infra v. *Ῥουφῖνος*: ubi pro *Γλίχων*, ut hoc loco habent MSS. Pariss. et editt. Mediol. et Aldina, rectius legitur *Στιλίχων*, ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Locus male descriptus: cuius ad integritatem desideratur saltem *οὗτος* post *Ῥουφῖνος*.

Βάδιζε. Et *βαδίζου* pro *βάδιζε*, Cratinus. **Βαδιστέα.** Eundum est. *Eundum mihi est, quo sapientia et Deus me ducunt.* **Βαδιστικοῦ.** Veloces pedes habentis. Aristophanes: *Quippe qui celeriter ingredi non possim.* **Βάδιλλος.** **Βάδιος.** Filius. significat etiam colorem equi. **Βάδος.** Gressus. Aristophanes *Avibus*: *Propterea hunc gressum gradimur.* hoc per iocum Comicus finxit. ut enim a *πατεῖν* fit *πάτος* (Homerus: *Viam ab hominibus tritam fugiens*), sic a *βαδίζειν βάδος*. **Βαήλ.** **Βαθάλη.** Nomen proprium. **Βαθεῖα κόμη.** Densa coma. *Comam rasit, quae erat densa, flava et promissa.* † *Densa coma praeditum et capillos incanum.* † *Laphriam Dianam opulentam esse.* **Βαθεῖαν αὔλακα.** Profundum sulcum terrae ab aratro discissae. per translationem vero significat mentem profundam et occultam. **Βάθος.** Profunditas phalangis appellatur, quicquid frontem excipit: et quae series a manipuli ductore ad novissimam aciem extenditur, secundum profunditatem esse dicitur. **Βάθρα.** *Qui heri et nuper ex caupona aufugerant, ubi scamna mundarant, et pavimentum scopis verrerant; nunc autem chlamydes pulchre praetextas fibulisque aureis astrictas gestant, et annulos aureos digitis circumdant.* Et *Βάθρον*, fundamentum. Et *Βάθρα*, simulacra. *Cum autem calceos solveret, alterumque pedem simulacro applicaret, miles quidam cum pugione accurrens eum amputavit.* Et Sophocles: *Qui Salaminis maritimae sedem tenes.* ubi *βάθρον* significat fundamentum et firmamentum: quasi dicas, per quem Salamis stat. *Βάθρον* etiam vocatur ordo subselliorum, quibus in conventibus utuntur. **Βαθυγνώμων.** Homo consilia recondens men-

[illegible] τοῦ [illegible] [illegible]

Βαθ[illegible]γλωσσοι. [illegible] εὔγλωττοι.

Βαθυδίνης. ὁ [illegible] τὰ ῥεύματα.

Βαθυκαμπῆ. [illegible] καμπτομένην.

[illegible]

[illegible] πεδίον.

[illegible] μεγάλων, ἐκ τοῦ παρακολου- [illegible]

[illegible] πολὺν πλοῦτον ἔχουσα. Εὐ[illegible] βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρ[illegible]

Βαθυῤῥείτης. ὁ βαθέα ῥεύματα ἔχων.

Βαθύς. ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος.

Βαθύστρωτος κοίτη.

Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς.

Βαθύσχοινον. ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.

Βαθύτατα. παχέα. Αἰλιανός· Αἰθρίας γὰρ οὔσης καὶ πανηλίῳ ἡμέρᾳ, ἄφνω καὶ ἀδοκήτως νέφη συνδραμεῖν, οἷα δή που βαθύτατα, καὶ καταῤῥῆξαι πάμπολυν ὑετόν.

Βακάντης. ὁ σχετλιαστής.

Βακάντιβος. σχολαστής, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ.

Βακκαῖοι. ὥςπερ Ἐσσαῖοι. ἔστι δὲ ἔθνος Ἰβηρικόν.

Βάκηλος. μέγας μέν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. Βάκηλος, εὐνοῦχος, ἀπόκοπος. Καὶ παροιμία· Βάκηλος εἶ, κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

Βάκις. ἐπίθετον Πεισιστράτου. Ἦν δὲ χρησμολόγος. Φιλητᾶς δὲ ὁ Ἐφέσιός φησι τρεῖς Βάκιδας· ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ Ἀθηναῖος· ὁ δὲ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης· ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λα-

3. Zon. p. 369. ἐλλόγιμοι Hesychius. 4. Βαθυδίνης] Hom. Il. ύ. 73. et alibi. Cf. v. Ἀχαλαῤῥείτης. 5. καμπτόμενον] καμπτομένην A. C. V. καμπτομένους Zon. p. 372. 7. συῶν] An θηρῶν? *Hemst.* Genuinum esse συῶν patet ex Anthol. Pal. VI, 306. [Aristonis Ep. I. pr.] unde sumptus est locus. Quid sit autem κλεὶς συῶν ignorare se fatetur Iacobsius: qui probabiliter tamen conicit instrumentum esse, quod apris assandis adhibebatur. *Gaisf.* 8. Βαθυλήιον] Zon. p. 375. Vide Hom. Il. σ'. 550. 9. Βαθυπέπλων] Vide Apollonii Lexicon p. 190. Zon. p. 372. Heynium in Il. ί. 594. 11. Βαθύπλουτος] Eurip. [Cresph. fr. 3.] ap. Polyb. p. 929. Theophylact. Ep. p. 69. *Toup.* MS. Zon. p. 369. Addas Aeschyli Suppl. 557. et Aristoph. Georg. fr. 2. coll. Phryn. Seg. p. 31. Εὐδαίμονα] Vide supra v. Βαθεῖα. 14. Βαθυῤῥείτης] Il. φ'. 195. Zon. p. 369. 15. οὕτως sola Med. Μένανδρος] Meinekio p. 292. nollem excidisset coniectura βαρύς. Dixit poeta, singulari sane ratione, βαθύν, quem alii βαθυγνώμονα. 17. Τὸν δὲ τῆς] Babrius apud Tyrwhitt. p. 37. Knoch. p. 151. 18. κοίτη mendum vulg. 20. Βαθύσχοινον] Il. δ'. 383. φέρον Zon. p. 375.

1. Αἰλιανός· Αἰθρίας] Mireris scriptorem omnis elegantiae studiosissimum copulasse dativos praegressis αἰθρίας οὔσης. Ceterum imitationem Herodot. I, 87. observavit Gaisf. 5. Βακάντης] A vocabulo Latino *vacans*; uti et vox sequens Βακάντιβος. Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* σχετλιαστής] Sic habent MSS. Pariss. [B. *V. E.] itemque editt. Mediol. et Aldina. Sed legendum est σχολαστής, ut exhibent editt. Basileensis et Genevensis. *Küst.* Mox σχολάζων Zonaras. 6. Βακάντιβος] Vide Hoeschel. in Phot. Bibl. p. 56. Synes. Ep. 69. p. 216. περινοστοῦσί τινες βακάντιβοι παρ' ἡμῖν. *Toup.* MS. Glossae Iuris: Βακαντίβον. ἀργόν. 8. Βακκαῖοι. ἔθνος Ἰβηρικόν Zon. p. 369. 10. Βάκηλος] Vid. Hesych. ibique notata. Reinesius citat Luciani Eunuch. c. 8. [ubi Schol. cum Suida consentit et altero Schol. Luc. Cronosol. 12.] Conf. Lex. Seg. p. 222. [et Bachm. p. 178.] notata in Phrynich. p. 277. ed. Lobeck. *Gaisf.* Adde supra v. Ἀῤῥεν. 12. Βάκηλος εἶ. κατὰ τῶν ἐκλ.] Ex Zenobio. *Küst.* 14. Βάκις] Omissis quae Reinesius aliique huic loco affuderant, videatur Wessel. in Herod. VIII, 20. Ceterum ἐπίθετον Π., ὃς ἦν χρησμολόγος Zon. p. 369. Ἦν δὲ χρησμολ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Scholiastae Aristoph. in Pac. 1071. et in Av. 963. Confer eundem enarratorem in Equit. 123. ubi haec eius sunt verba: Τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις· ὁ δὲ Λοκρός· ὁ δὲ Βοιωτός. Sed pro Λοκρὸς legendum esse Ἀρκὰς recte monuit eruditissimus Perizonius in Aeliani V. H. XII, 35. quem vide. *Küst.* Scholiastis concinit Eudocia pp. 92. 374. sq. Mox Κύδας edd. vett. Horum pars transiit in gl. Κύδας. 18. Θεόπομπος] Haec et quae sequuntur olim repetebantur in v. Κάθαρσις γυναικῶν. Θεόσπονδος *V.

temque occultans. talis erat Rufinus, qui cum Stilicone Imperatoris Theodosii tutelam gessit. Βαθύγλωσσοι. Eloquentes, facundi. Βαθυδίνης. Profundos vortices habens. Βαθυκαμπῆ. Valde curvam. *Et valde curvam clavem porcorum.* Βαθυλήιον πεδ. Ager segetis fecundus. Βαθυπέπλων. Magnarum: a consequenti. Βαθύπλουτος. Valde dives. *Beatam et valde divitem esse Dianam Laphriam.* Βαθυῤῥείτης. Profundum habens alveum. Βαθύς. Improbus. sic Menander. Βαθύστρωτος κοίτη. Lectus pretiosus. *Illum vero sponsa, cum de molli lecto descendisset, persecuta est.* Βαθύσχοινον. Altos iuncos ferentem. Βαθύτατα. Spississima. Aelianus: *Coelo sereno et die maxime sudo, spississimas nubes repente coactas ingentem pluviam effudisse.* Βακάντης. Otiosus. Βακάντιβος. Otio deditus, qui in negotiis non constanter perseverat. Βακκαῖοι. Baccaei, gens Iberica, eodem modo dicitur ut Essaei. Βάκηλος. Homo magna quidem statura praeditus, sed excors et effeminatus. Item βάκηλος, eunuchus, sive castratus. Et proverbium: *Eunuchus es.* de mollibus et effeminatis: quales sunt eunuchi. Βάκις. Epithetum Pisistrati. Bacis autem vates fuit. Philetas Ephesius tres Bacidas fuisse dicit: unum ex Eleone Boeotiae; alterum Atheniensem, tertium autem Arcadem, ex urbe Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus est. Theopompus autem libro IX. rerum Philippicarum cum alia multa de hoc Bacide mirabilia nar-

κεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

Βακτηρεύειν. στηρίζεσθαι.

Βακτηρία καὶ σύμβολον. ὃ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν χρόαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Βάκτρον. ῥάβδος.

Γηραλέον νῦν
ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

λέγεται καὶ σκηπάνιον.

Ἀντὶ δὲ πλήκτρου
σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισάμεθα.

Βάκχαι, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιληνοί, ὀπαδοὶ Διονύσου.

Βακχέβακχον ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Βακχευούσας σὺν τῷ μέλει τῷ βακχείῳ τε καὶ ἐνθέῳ.

Βακχεύων. μαινόμενος. Καὶ Κατεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. Ἐπ᾽ αὐτήν που τὴν τελεσιουργὸν κατεβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν, σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι.

Βακχεία ποιμαντική. καὶ Βακχεῖος.

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν ἀεὶ στυγνῶν καὶ σιωπηλῶν· παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βάκχος. οὕτως οὐ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλουν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια· οὐ μὴν [ἀλλὰ] καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μύσται φέρουσιν. ἔστι δὲ καὶ στεφάνου εἶδος.

Βάκχοισιν κεφαλὰς πολυανθέσιν ἐστέψαντο.

Καὶ Πισίδης·

Πολλοὺς δὲ Βάκχους ἦν ὁρᾶν ἀκουσίως
τὴν ἐσχάτην ὄρχησιν ἐξορχουμένους.

Βακχίδης. ὁ τοῦ Διονύσου υἱός.

---

3. Vide Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 4. *Βακτηρία καὶ σ.*] Eandem rem fusius et clarius exponit enarrator Comici in Plutum 277. 278. quem vide. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 185. et v. *Σύμβολον.* Huc alludunt quae male reposita sunt post v. *Βάλλ᾽ εἰς ὕδωρ.* De colore similiter Lex. Rhet. p. 220. *οἱ λαχόντες — σύμβολον* om. A. 5. *σύμβολον καὶ βακτηρίαν*] Legerim potius *σύμβολον τὴν βακτηρίαν.* Ipse enim baculus, qui iudicibus dabatur, symbolum erat muneris *δικαστικοῦ*, ut clare docet Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Mireris Küsterum inter alia praeterisse, quod diserte pronunciavit Scholion, *ἐδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον.* 6. *χρόαν δὲ*] *δὲ* male positum satis habui delere cum B. E. V. C. Med. 8. *μετὰ τὴν*] *μετὰ* om. B. E. V. C. Med. addidit Portus. *ἀποδιδόντες*] *ἀποδιδοῦντες* A. B. C. V. 11. *Γηραλέον*] Pauli Silentiarii Ep. XLVI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 81. 12. *πανοπλίως* *V. 14. *Ἀντὶ δὲ πλήκτρου*] Macedonii Ep. XXIV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 83. 15. *ἐρεισάμεθα*] *ἐρεισόμεθα* mendum Küst. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. gl. *Βακύλιον. κύμβαλον*, ductam e Zon. p. 375. Vid. Hesych. in *Κύμβαλον.* 16. *Βάκχαι*] *Βάκχοι* E. *καὶ Πᾶνες*] *πάντες* C. V. Mox *Σιληνοί* E. 18. *Βακχέβακχον — τοῦ εὐφημ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. *εὐφημῆσαι*] *ὑμνῆσαι διόνυσον εὐφημῆσαι* MS. 177. Cum libris Zon. p. 376. 19. *τὸν* neglexit Küst. *Βάκχος*] *Βάκχαν* A. B. et E m. sec. *Βάκχης* C. Videntur haec diversam prodere scripturam, instar Hesychianae: *Βακχέβακχος. ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις.*

1. *Βακχευούσας*] *Βακχεούσας* B. E. *Βακχῃούσας* C. 3. *Βακχεύων*] MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. *Βακχεύων, μαινόμενος, ἐνθουσιῶν. Καὶ κατεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρούμενοι. οἱ γὰρ ἐν τῇ τοῦ Βάκχου ἤγουν τῇ τοῦ Διονύσου τελετῇ πάντες δαιμονικῆς τινος ἐπιπνοίας πληρούμενοι παρετρέποντο· ἢ ἴσως καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἑορτῇ μέθης ἀπὸ τούτου ἐκράτησε τοὺς ἀπὸ χαρᾶς ἐνθουσιῶντας βεβακχευμένους λέγειν.* 4. *ἐπιπνοίας τινὸς*] *ἐπὶ π. τινὰς* V. C. 5. *Ἐπ᾽ αὐτήν που*] Idem fragmentum repetitur infra v. *Τελεσιουργήσας. Küst.* Unde *τινὶ* supplendum post *μανίᾳ.* Locum e Theophyl. Simoc. V, 5. sumptum monuit Abreschius. 8. *Βακχεῖος, μαινόμενος* Lex. Bachm. p. 178. 9. *Βάκχης τρ.*] Diogenian. III, 43. *τῶν ἀεὶ στυγνῶν* agnoscit Arsenius p. 136. ignorat Diogenianus. Sed scribendum cum gl. *Στεγανόν*, in quam haec observatio nescio quo casu irrepsit, *ἐπὶ τῶν στεγανῶν.* 11. *Βάκχος. οὕτως — ἐστέψαντο*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. quem integriorem descripsit *Eudocia* p. 87. Initio *Βάκχος* om. *V. ac debuerant haec cum v. *Βακχέβακχον* copulari. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 12. *τοὺς . . . ὄργια*] Vide vel Arrian. V, 1. et Gaisf. in Hephaest. p. 70. 13. *ἀλλὰ* suppeditavit Schol., item *οὓς* omissum A. B. *V. C. E. Med. 15. Versum Nicandri (Schneid. fr. 30.) esse docet Aristophanis Scholiastes, qui deteriorem sequitur scripturam *περιανθέσιν.* Et excidisse quaedam arguit Schol. oratio: *ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ.* *Βάκχοισι* Med. 16. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. 67.

---

at, tum Lacedaemoniorum olim uxores insanientes ex Apollinis raculo ab eo lustratas fuisse. *Βακτηρεύειν.* Baculo niti. *Βακτηρία καὶ σύμβολον.* Qui in iudicum numerum asciti rant, a publicis ministris symbolo et baculo acceptis ius dicerant. dicasterium autem singulorum baculo erat concolor. percto deinde iudicio symbolum reddentes accipiebant triobolum, uae erat iudicum merces. *Βάκτρον.* Baculus. *Senilem unc pro armis baculum gerens.* dicitur etiam *σκηπάνιον.* *Loco ero plectri scipione tremulas fulsimus manus.* *Βάκχαι.* acchae, Satyri, Panes, Sileni, Bacchi sunt comites. *Βακχέβακχον ᾆσαι.* Bacchum carminibus celebrare. *Βακχευούσας.* *Cum carmine Bacchico et divini afflatus pleno orgia celebrantes.* *Βακχεύων.* Insaniens. Et *Κατεβακχεύοντο*, bacchabantur, numine divino afflati. *Velut numinis afflatu rem ipsam tanquam initiationem aggrediebantur, sana insania ad proelium committendum velut oestro quodam incitati.* *Βακχεία ποιμαντική.* Et *Βακχεῖος.* *Βάκχης τρόπον.* *Bacchae in morem.* dicitur de tectis et taciturnis: quia Bacchae tacere solent. *Βάκχος.* Sic non solum ipsum Bacchum vocabant, sed etiam omnes, qui orgia eius celebrabant. item ramos, quos mystae ferebant. item coronae quoddam genus. *Coronis Bacchicis variis ex floribus contextis capita ornarunt.* Et Pisides: *Multos autem Bacchos videre erat invitos extremam saltationem saltantes.* *Βακχίδης.* Bacchi filius.

Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος· ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας, εἰς Ἰουλίδα, Καρθαίαν, Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν· Μέδωνος υἱός, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ λυρικοῦ, καὶ αὐτὸς λυρικός.

Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Βαλανάγρα. ἡ κλείς· παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Καὶ βεβαλάνωται, ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται.

Βαλανεώτης.

Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέργου.

Βαλανειομφάλους τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. βαλανεῖον δὲ ἐκλήθη, διότι τὰς βαλάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῷ λουτρῷ, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες. Καὶ Βαλανείτης, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς καλούμενος περιχύτης. Ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν.

Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.

Βάλανος. τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ψέλιον. Καὶ βάλανοι φοινίκων. Οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος.

Βαλλάντιον. μάρσιπος. Εὐνάπιος· Εἰ φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον.

---

1. *Βακχυλίδης*] Breviavit *Eudocia* p. 93. *Κεῖος*] *Κίος* B m. sec. Om. sola Med. in lacuna. Firmat Zon. p. 369. 2. *γάρ*] *ἔχει δὲ* B. E. 3. *Καρθαίαν*] Sic Gaisf. *Καρθέαν* A. *Καρθίαν* Edd. superiores. Vide Verheyk. in Antonin. Liber. ... et Buttmanni Mythol. II. p. 120. *Κορεσσίαν*] Apud Stephanum Byzantium v. *Κορησσός* urbs haec vocatur *Κορησσία*. ... *Κηρεσσίαν* E. Infra *Μείδωνος* (qui aliis vocatur *Μειδύλος*) probabiliter Neuius de Bacchyl. p. 2. 5. *συγγενὴς Σιμωνίδου*] ... enim eius *ἀδελφιδοῦς*, sive ex fratre nepos, ut testatur Stephanus Byzantius v. *Ἰουλίς*. *Küst.* 6. *Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτ.*] Plenius Zenobius [II, 60.]: *Βάκχυρις. Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται... ται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ περινενοημένως κρινόντων.* Eiusdem Bacchyridis meminit etiam Plutarchus in ... trio p. 901. sed qui eum *Βόκχορις* vocat. *Küst.* Item Plut. de vit. pud. p. 529. E. Ceterum in *βασιλεύς* aut *ὢν* desideratur ... articulus: nihil mutat Zon. p. 369. 8. *Βαλανάγρα. ἡ κλείς*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 155. Sic fere Gl. Herodot. ... Lex. Seg. p. 220. cum Lex. Bachm. p. 180. et Zon. p. 372. Xenoph. Hist. Gr. V, 2, 29. addit Toupius. 9. *βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλ.*] De seris, pessulis et obicibus, quibus veteres portas et ianuas suas claudere solebant, dilucide agit Casaubonus in Aeneam Tacticum: quem consule. Vide etiam Salmasium in Solinum p. 649. 650. *Küst.* Ceterum haec descripta ... Schol. Thucydid. II, 4. vel Schol. Aristoph. Eccl. 361. 10. *καλοῦμεν*] *καλούμενον* A. Statim *μάγγανον* E. 11. *κλειδώσεως*] *κλείσεως* C. Cum libris Schol. Aristoph. Av. 1159. *Καὶ βεβαλάνωται*] Haec nota referenda est ad locum illum Comici Av. ... *Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ.* Ubi Scholiasta: *Καὶ βεβαλάνωται. ὡσεὶ εἶπε κεκλείδωται. Ὅτι βάλανοι λέγονται ... μάγγανα τῆς κλειδώσεως.* *Küst.* 13. *Βαλανεώτης. βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολ.*] Locum hunc sic distinguendum puto: *Βαλανεώτης. Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπρ.* Diogenianus: *Βαλανεύς. ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσι.* Hesychius: *Βαλανεύς, πολυπράγμων, περίεργος.* *Küst.* Et *βαλανεώτης* et quod subsequitur *βαλανείτης* et ... *νεύτης* depravatum censet Piersonus in Moer. p. 93. quamquam *βαλανεώτης* recentioribus Graecis reliquit Lobeck. in Phryn. p. 700. Nomen tamen habet Steph. Byz. v. *Βαλανέαι*. De voce autem *βαλανείτης* repugnavit L. Dindorfius, usus ... bii XXX, 20. loco, cui non multum tribuam, et ordine glossarum, quoniam Suidas *βαλανείτης* ad *βαλανεῖον*, non ad ... rettulerit. Küsterum recte distinguentem secutus est Gaisfordus. Cf. Arsen. p. 136. Idem continuo delevit cum omnibus ... *Βαλανεύσω. διακονήσω. Ἐμαυτὸν βαλανεύσω*, quae illata erant ex v. *Ἐμαυτῷ*, vel potius e Zon. p. 378.

1. *Βαλανειομφάλους*] Vide omnino Athenaeum lib. XI. p. 501. qui appellationis huius rationem ibi reddit. *Küst.* *Βαλανομφάλους* E. Hesych. *βαλανομφάλους* Lex. Seg. p. 225. 4. *τῷ λουτρῷ*] *τῶν λουτρῶν* A. 6. *παραχύτης*] *περιχύτης* ... p. 369. A. B. C. E. V. Edd. ante Küst., quod maluit Salmasius in Hesychium. Neutrum Gaisfordo spernendum videbatur. ... dem opinor *παραχύτης* praestare. *Ἔστι δὲ τὸ*] Haec sunt verba Artemidori lib. I. c. 66. (64.) sed ex quo pro *τρυφήν* scribendum est *τροφήν*. Adi ipsum Artemidorum. *Küst.* *βανεῖον* *V. Mox observationem ex v. *Ἀσάμινθος* ductam ... *καταρχὰς μὴ ὄντων βαλανείων ἐν ταῖς σκάφαις καὶ πυέλοις οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο*: cum V. removi. 8. Zon. p. 372. ... *λανος*] Statim addit A. *ζήτει παράνω* (*ὑπεράνω*, opinor) *ἐν τῷ βαλανάγρᾳ*. *αἰδοῖον*] *τοῦ ἀνδρός* addit MS. 177. ... *ψέλιον* A. B. C. V. Zon. p. 369. 10. *Οἶνον ἔπινον*] Exemplum e Xenoph. Anab. I, 5, 10. leviter decerptum, repetitum ... Zonara p. 372. Mox cum V. C. delevi, quae recoquebantur ex v. *Ἀπέκειντο*, in gl. *Ἀπόλεκτοι* etiam derivata: *Καὶ αἱ ... βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ... ἀπόλεκτοι.* Ubi Küsterus: „*Αἱ βάλανοι — ἀπόλεκτοι*] Hoc fragmentum excerptum est ex Xenophonte, quod etiam legitur ... pra v. *Ἀπέκειντο*: ubi vide quae notavimus." 12. *Βαλάντιον*] *Βαλλαντίον* A. qui in exemplo *βαλαν.* Vid. Pierson. in Moerin p. 96. Mox *μαρσίπιον* E. Statim MS. 177. addit *σάκκουλος*. *Εὐνάπιος*] Fr. 46. Ed. Nieb. p. 103. Primum ... *εἴη* mendo laborat.

Βακχυλίδης. Bacchylides, Ceus, ex insula Ceo, et urbe Iulide (habet enim Ceos quattuor urbes, Iulidem, Carthaeam, Coressiam, Poeeessam), Midonis filius, Bacchylidis athletae nepos, cognatus Simonidis lyrici, et ipse lyricus. *Βάκχυρις*. De hominibus valde iustis dicitur: talis enim fuit hic Aegypti rex. *Βαλανάγρα*. Clavis: sic dicta, quod pessulum quasi venetur. *βάλανος* enim ferrum est, quod in seram immittitur, quod *μάγγανον* vocamus. Et *βάλανοι*, obices vel pessuli. Et *Βεβαλάνωται*, pessulo clausum est. *Βαλανεώτης*. *Βαλανεύς*. Dicitor de homine inepte curioso. *Βαλανειομφάλους*. Sic Comici vocant phialas. Balneum vero ... *βαλανεῖον*, quia glandibus olim vescentes earum putamina ... bant. dicunt autem vulgus aerem lavationibus minuere, ... ad se trahunt. Et *Βαλανείτης*, qui vulgo *περιχύτης* appellatur. *Balneum autem est via et luxum.* *Βαλανίς*. Balneatoris uxor. *Βάλανος*. Membrum genitale. item armilla. et glandes palmarum. *Vinum bibebant ex glandibus palmarum pressum.* *Βαλάντιον*. Crumena. Eunapius: *An pecuniae esset avidus et crumenae servus. de qua re cum ipsis constaret, praecipuam eius rationem in bello gerendo habebant.*

Βαλλαντιοτόμος. κλέπτης. Καὶ βαλλαντιοτόμοι. Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. βαλλαντιοτόμοι δὲ οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες.

Βαλβίς, βαλβῖδος. βάσις ταπεινή, ἡ ἀφετηρία, καὶ ὁ καμπτός. Ὥςπερ ἐκ βαλβῖδός τινος οἱ τὰ τέθριππα ἀφιέντες, ἀναπετασθείσης τῆς πύλης. Καὶ Βαλβῖσιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένη γραμμή, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται. ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι ἁλμίς, ἀλβίς, ὑπερβιβασμῷ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Βάλε, βάλε τὸ τρίτον εἴη. ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι.

Βάλλ' ἐς κόρακας. τουτέστιν, ἄπιθι ἐς ἀπώλειαν καὶ φθόρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων.

Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. οἷον εἰς ᾅδου. Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους ὑπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν, εἰς Μακαιρίαν, καὶ ἐς Μακαρίαν.

Βάλλεται. πλήττεται, πυρπολεῖται. Βάλλεται δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, καὶ ἦν δέος ἐξαιφθῆναί τε καὶ καταδῦναι τὸ σκάφος.

Βαλεῖν. τὸ πόῤῥωθεν πέμψαι. οὐτάσαι δὲ καὶ νύξαι καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. βάλλειν παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐπὶ τοῦ τυγχάνειν.

Βάλεν ἄγρια πάντα.

1. *Βαλαντιοτόμος*] *Βαλλαντιοτόμος* A. item in seqq. „Vox restituenda Alciphroni p. 14." *Toup.* 2. *Χρημάτων τε*] Haec sunt verba Philostrati lib. IV. de Vita Apoll. (c. 22.) p. 179. eademque repetuntur infra v. *Ἔθνος*. *Küst.* 5. *οἱ τὰ ἀρχόντων βαλάντια τέμνοντες ἤτοι κλέπτοντες*] *οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες* A. V. C. Zonaras, *οἱ τὰς ἀρχὰς βαλάντια τ. ἢ* [*ἤτοι* Med.] *κλ.* B. E. cum Edd. vett. Equidem Küsterum falli puto sic scribentem: „*Τὰ ἀρχόντων*] Sic habet unus MS. Paris." Ceterum *δὲ τοὶ* Med. *δὲ τινὲς οἱ* rell. ante Küster. *Gaisf.* 6. *Βαλβίς, β. βάσις*] Vide Piersonum in Moerin p. 104. *βαλβῖδος* om. *V. Scripsi *βαλβῖδος*. 7. *καμπτήρ*] Sic tacite Küsterus Portum secutus: quos fugit Scholiastarum usus *καμπτὴρ* et *καμπτὸς* (v. Schol. Arist. Nub. 28. Eurip. Med. 1172. Aeschyli Pers. 776.) perinde habentium. Omnes libri cum Zonara et Etym. M. *καμπτός*. „Vide Ducangii Gl. Gr. in v. MS. Seg. 177. *Βαλβὶς ἡ ἀφετηρία τοῦ ἱπποδρόμου· καὶ βαλβὶς ἡ ἀρχή. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων. καλεῖται δὲ βαλβὶς ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι ἐν βοῇ, ἁλμὶς καὶ βαλβίς, ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.*" *Gaisf.* 10. *ἡ γὰρ ὑπὸ — βαίνω*] Ex Schol. Aristoph. Equit. 1156. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem *αὐτολεξεὶ* paene leguntur. *Küst.* 11. *ἐπ' αὐτῆς*] *ἐπ' αὐτῇ* E. 13. *καὶ ὑπερβιβ.*] *καὶ* delevi cum Schol. et *V. 14. *Βάλε, βάλε, τὸ τρ.*] Locum hunc sic legendum puto: *Βάλε. ἀντὶ τοῦ ἔβαλε, τὸ τρίτον πρόσωπον. καὶ ἀντὶ τοῦ εἴη, εἴθε μοι.* Vide supra v. *Ἄβαλε*. *Küst.* Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 946. *Τὸ δὲ ἄβαλε δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὑρίσκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον, Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην. Ἀλκμάν. τινὲς δὲ ἓν μέρος λόγου ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν. — Διομήδους. Τινὲς δύο ὁμοιόσημα· τὸ ἃ κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ αἴθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίῤῥημα εὐκτικόν· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη. Καλλίμαχος.* Conf. ibid. pp. 522. 568. *Gaisf.* Cf. v. *Κηρύλος*. Inter duplex *βάλε* L. Dindorfio *μοὶ* videbatur elapsum esse: quod aegre concesserim. 15. *Βάλλ' ἐς κόρακας*] Proverbium hoc fuse exponit Schol. Arist. Nub. 133. quem vide. *Küst.* Zon. p. 378. *εἰς κόρ.* V. C.

1. *ἀπώλειαν*] Pergit Coisl. MS. 177. *διότι τὸ ζῷον χαίρει περὶ τὰ πτώματα, καὶ διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις τὰς νοσσιὰς ποιεῖν.* Hanc glossam quae subsequebantur: *Βαλεντινιανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. οἱ δὲ Οὐαλεντινιανός. καὶ ζήτει ἐν τῷ Σαλούστιος. Βαλεριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων*: removi cum V. C. Ubi Gaisf. *ζήτει* addidit cum A. *ἐστιν* habent B. E. 3. *Βάλλ' ἐς Μακαρίαν*] De proverbio hoc praeter paroemiographos vide Schol. Aristoph. Equ. 1148. Ceterum non arridet sententia eorum, qui in proverbio hoc alludi putant ad Macariam, Herculis filiam: quod frigidum est et longe petitum. Verius est, *βάλλ' ἐς μακαρίαν* vel *παρ' ὑπόνοιαν* vel *κατ' εὐφημισμὸν* dictum esse pro *βάλλ' εἰς ὄλεθρον*, quoniam mortui a Graecis *μακαρῖται* dici solent. Vide Scholiastam Aristophanis loco laudato et infra v. *Μακαρία*. *Küst.* Duas glossas feci cum A. C. *V. Vulgo *οἷον εἰς ᾅδου* ante *ἐπὶ τῶν ἑαυτ.* lecta, alterius glossae omisso capite. Vide Ruhnkenium in Tim. p. 59. Schol. Platon. p. 134. *Gaisf.* 6. *ἡ* om. *V. 7. *σφάγιον*] *σφάττειν* Apostolius V, 36. repugnante Arsenio p. 136. 8. *σωτηρίας*] Pergit MS. Coislin. 177. ap. Gaisf. *τούτου γενομένου τῶν Ἀθηναίων ἕκαστος θαυμάζων τῆς κόρης τὴν ἀρετήν, ὁ μὲν στεφάνους ἐπιβάλλων, ὁ δὲ ἄνθη ῥίπτων ἐπεφώνει, Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. οἱ δὲ κατ' εὐφημισμὸν τὸ μακαρία, ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐν ᾅδου, ἐν θανάτῳ, ἐπεὶ χωρίον ἔφασκον ἐν ᾅδου μακαρίαν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο λέγουσι καὶ ἐς μακαρίαν καὶ εἰς μακαρίαν.* 9. *εἰς Μακ.*] *ἐς Μακαρ.* praetuli cum A. C. *V. *ἐς Μακαρίαν καὶ εἰς Μακαιρίαν* E. 10. Zon. p. 378. 12. *καταδῦναι*] *καταδῦσαι* B. E. 13. *Βαλεῖν*] Vid. infra *Νύξαι*. *Reines.* Horum pars et in gl. *Οὐτάσας* traducta est, et in vv. iam sublatas *Νύξαι* et *Τύψαι*. *πέμψαι*] Zon. p. 378. *πλῆξαι* E. 14. *τὸ ἐκ χειρὸς*] MS. 177. *τὸ ἐκ χειρός τινος τρῶσαι, οἷον βάλλεται δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, βαλεῖν Ὅμηρος τὸ ἐπιτυχεῖν λέγει.* 15. *ἐπιτυχάνειν*] *τυγχάνειν* probavi cum A. C. 16. *Βάλεν ἄγρια πάντα*] Apud Homerum Il. ε. 51. 52. (ad quem locum Suidas respexit) sic legitur: — *Δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.* *Küst.*

Βαλλαντιοτόμος. Fur. Et *βαλλαντιοτόμοι*, crumenarum sectores. *Adducebantur eo ingenti pretio empti adulteri, scortatores, effractores, crumenarum incisores, plagiarii, et alii huius generis homines.* *Βαλβίς, βαλβῖδος.* Basis humilis, carceres, unde cursores emittuntur, et cursus initium fit. item meta, circa quam cursus flectitur. *Ut qui ex carceribus aperto ostio quadrigas emittunt.* Et *βαλβῖσιν*, in principio. ducta est translatio a cursoribus. linea enim, quae carceribus praetenta erat, vocabatur *βαλβίς*, quod cursores ad eam subsisterent. formatur autem ab *ἅλλομαι*: unde fit *ἁλμίς*, *ἀλβίς*, et per litterarum transpositionem *βαλβίς*. vel ab verbo *βαίνω*. *Βάλε.* Utinam. *Utinam vero mihi tertium contingat.* *Βάλλ' ἐς κόρακας.* Id est, abi ad malam rem. ductum ab historia, quae in proverbiis extat. *Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Abi ad Macariam.* de iis dicitur, qui fortiter et generose periculis se ipsi offerunt. Idem est ac si dicas, ad Orcum. Macaria enim, Herculis filia, cum Eurystheus bellum Atheniensibus inferret, se pro ceterorum salute victimam praebuit. dicitur autem et *εἰς Μακαιρίαν* et *ἐς Μακαρίαν*. *Βάλλεται.* Petitur, ignibus incenditur. *Periculum autem erat, ne navis fulmine icta incenderetur et submergeretur.* *Βαλεῖν.* Eminus telum mittere. *οὐτάσαι* vero, *νύξαι*, *τύψαι*, cominus vulnerare significat. *βάλλειν* apud Homerum etiam significat telo scopum ferire. *Omnis generis feras telo ferire.*

Βάλλειν μήλοις. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, ὧν ἐρῶσι. Τοὺς πόῤῥωθεν βάλλων τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέλανος.

Καὶ τόνδ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην. ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ὅτι καταπόντισον.

[*Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον,* ἢ τριώβολον. τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς τοὺς Ἀθήνησιν.]

Βαλίαν. τὴν ἔλαφον τὴν κατάστικτον. καὶ Βαλίων ἀνέμων.

Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων.

τουτέστι σφοδρῶς πνεόντων· παρὰ Συνεσίῳ τῷ Κυρηναίῳ. καὶ αὖθις·

Θηρεύων βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης·
414 ᾤχεο γὰρ πυμάτην εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὔστοχοι.

Βαλίος. ἵππος.

Βαλμός. στῆθος.

Βάλλων Σωκράτη καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀξιῶν πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ στεφανῶν αὐτοὺς καὶ παράδειγμα τιθέμενος βίου γενναίου καὶ σώφρονος.

Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει; πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν.

Βαλτάσαρ. οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῶν ἀποῤῥήτων σαφηνείας.

Βάμμα Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἑτέρα παροιμία. Βάμμα Σαρδιανικόν. ἀντὶ τοῦ, μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω· οἷον, ἵνα μή σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι

---

1. *Βάλλειν μήλοις*] Vid. Theocrit. V, 88. Diogen. III, 63. Arsen. p. 139. Schol. Aristoph. Nub. 993. intpp. Virg. Ecl. III, 64. c gl. Μήλῳ βληθῆναι. 2. ἐρῶσι] ὁρῶσι B. E. Statim delevi: Καὶ βάλλω, αἰτιατικῇ, cum V. C. a quibus absunt etiam Τὸ λυσσητῆρα. 4. Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι] Haec sunt verba Homeri Il. Θ'. 299. Küst. καὶ τόνδ' A. B. E. Med. βάλλω τ... scriptura inde ab ed. Bas. λυσσητῆρα A. B. E pr., λυσητῆρα m. sec. 6. *Βάλλ' εἰς ἔχ.*] Arsenius p. 138. 8. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ*] Plenius Zenobius Centur. II, 72. Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. οἷον καταπόντισον. Küst. Et sic cod. b qui addit, Αἰσχύλος. ὁμοίως καὶ βάλλ' ἐς ὄλεθρον, καὶ βάλλ' ἐς φθόρον. Bast. Cf. Arsen. p. 138. καταπόντισον] ... ταπόντισον A. V. C. 9. *Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβ.*] Haec loco mota sunt, et reponi debent post v. Βακτηρίαν supra v. Βακτηρία, et infra v. Τριώβολον. Küst. 10. τοῦτο] τοῦτό ἐστιν V. C. τοὺς δικαστὰς] τοὺς δικαστὰς τοὺς ... καστὰς τοὺς B. V. C. 12. τὴν ἔλαφον] Vel legendum est, Βαλίαν ἔλαφον. τὴν κατάστικτον, vel, Βαλίαν. τὴν ἔλαφον ... κατάστ. Vide Hesych. v. Βαλίαν. Küst. Non opus hanc dicendi brevitatem grammatico haud infrequentem oblitterare Zon. p. 372. Ceterum Gaisf. contulit Schol. Euripid. Hec. 86. 14. *Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων*] Haec in prioribus edd. ... sunt, quae ex duobus MSS. Pariss. revocavi. Küst. 15. Συνεσίῳ] Hymn. III, 76. 17. *Θηρεύων βαλίους*] Simmias ... Ep. IV. 3. 4. Anthol. Pal. VII, 203. Suidas praestantiores expressit scripturas. 18. ᾤχετο] Scribo ᾤχεο, ut in Anthol. ... Sic A. πυμάτην] πύματ' A. B. E. Med. πυμάτ' V. πύματ C.

1. *Βαλιαρίδων*] Vide intpp. Steph. Byz. v. Γυμνησίαι et v. Μναιῖος. Zon. p. 373. Βαλιαρίδων. νήσων, ἐν αἷς κατα... σφενδονῆται εὔστοχοι. Continuam glossam: *Βαλλίζειν.* τὸ κύμβαλα κτυπεῖν. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦχον ὀρχεῖσθαι. ... delevit cum A. B. C. E. V. Eam praebuit Zonaras p. 378. Ceterum vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 611. E. Ducang. et ... Gloss. Gr. in v. Βαλλίζειν et Salmas. in Vopisc. p. 428. 3. *Βαλίος. ἵππος*] Apud Homerum Il. π'. 149. equus Achillis ... tur Βαλίος: ad quem locum Suidas hic respexit. Küst. Βαλίας, ὄνομα ἵππου E. 4. στῆθος] Lex. Bachm. p. 178. et ... chius. Georgius Sanginatius apud Ducangium: Μάλη μασχάλη λέγεται, καὶ βαλμὸς δὲ ὁ πνεύμων. 5. *Βάλλων Σωκρ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba suavissimi Synesii in Dione p. 38. Küst. Principium repetitum est in v. Διονύσια, ... subsequuntur autem, in v. Κῆρας. Σωκράτη A. V. E. Med. Σωκράτην C. 6. τοὺς ὑπ' αὐτῶν] Apud Synesium loco laudato ... ctius legitur τοὺς ἀπ' αὐτῶν, id est, sectatores illorum. Küst. 10. *Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει*] Ex Zenobio [II, 71.] ... Vid. Platon. Symp. p. 189. B. coll. Wyttenbach. in Plutarch. S. N. V. p. 548. B. φεύξεσθ' Med. οἴεις vulg. 11. ... γειν] ἐκφεύγειν A. E. C. V. Med. 12. *Βαλτάσαρ*] MS. 177. addit ἀξίωμα Περσικόν. 14. *Βάμμα Κυζικηνόν*] ... referenda sunt ad Aristoph. Pac. 1176. Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν. Vide ibi Scholiastam; itemque ... v. Βάμμα Κυζικηνόν. Küst. 15. Ἀττικοὶ λέγουσι] λέγει Zon. p. 376. Βάμμα Σαρδιανικόν] Lege et supple: Ἵνα ... βάψω βάμμα Σαρδιανικόν. Sic enim legitur apud Aristoph. Acharn. 112. ad quem locum nota haec Suidae referenda ... autem βάμμα Σαρδιανικὸν color puniceus sive coccineus, sic dictus a Sardibus, urbe Lydiae, cuius κηκικὸν est Σαρδ...

Βάλλειν μήλοις. Malis petere. de iis dictum qui amatis potiuntur. *Procul stantes sagittis atramento tinctis feriens.* [Homerus:] *Illum autem rabiosum canem ferire non possum.* *Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστ.* *Feri peritum artis.* dicitur de iis qui eiusdem artis peritos conviciis lacessunt. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ.* Submerge. [*Βακτηρία καὶ σχ.* Baculus, habitus, palliolum, sive triobolum. hoc per derisionem in iudices Athenienses dicebatur.] *Βαλίαν ἔλαφον.* Cervam maculis distinctam. Et *Βαλίων ἀνέμων.* Synesius Cyrenaeus: *Cessate flatus ventorum vehementer spirantium.* Et alibi: *Venans aequales tuos maculis distinctos, in pascuis silvae; supremam enim ad Acherontem instituisti viam.* *Βαλιαρίδων νῆσ.* Balearidum insularum funditores certissimi. *Βαλίος.* Nomen proprium equi. *Βαλμός.* Pectus. *Βάλλων Σωκρ.* *Modo Socratem et Zenonem Bacchicis conviciis ...ctans, eorumque sequaces, tanquam civitatium et reipublicarum pestes, terra marique exterminandos esse ...tans; modo eosdem coronans, et tanquam praeclarae ... perantisque vitae exemplum aliis proponens.* *Βαλὼν φεύξ.* *Telo misso fugiturum te putas?* In eos qui male ... nore perpetrato effugituros se sperant. *Βαλτάσαρ.* ... noris causa vocatus est Daniel, quod res abstrusas interpretaretur nosset. *Βάμμα Κυζικηνόν.* Sic Attici obscenam libidinem vocabant. et aliud proverbium: *Ne te tingam tinctura Sardonica.* id est, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardinia est enim insula maxima, Italiae vicina, in qua escae ...

διάφοροι καὶ ὀξύταται. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω.

Βαμβαίνει. διστάζει, τρέμει τοῖς ποσί, καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται.

Βάναυσος. πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. Καὶ τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς βαναύσοις φέρειν προσέταξε βέλη, καὶ παραβάλλειν ἔξω παρὰ τὸν θεμέλιον τοῦ τείχους.

Βάναυσος. Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτείαν, ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη ἢ βάναυσος. ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσιτελῶς πωλεῖσθαι κατὰ τὴν πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις μεγαλαυχεῖ.

415 Βάνδον. οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. φήμην. Σοφοκλῆς·

Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος
φέροντι τήνδε βάξιν.

ἀντὶ τοῦ, οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπτά. βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφίοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι
ποικιλομόρφων.

ἀντὶ τοῦ ἑτεροχρόων.

Βαπτίζω. αἰτιατικῇ.

Βάπτουσι. πλύνουσιν. Ἀριστοφάνης·

Πρῶτα μιτάρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον.

ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καινοτομοῦσι.

Βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτει-

---

ut docet Stephanus Byzantius. Insigniter ergo errant Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis, et qui eum hic exscripsit Suidas, existimantes colorem illum ita dictum esse ab insula Σαρδὼ sive Sardinia; quoniam ab ea Σαρδωνικός, non vero Σαρδιανικὸς deduci constat. Obiter hic moneo, apud Aristophanem loco ante laudato hodie legi Σαρδινιακόν, non vero Σαρδιανικόν: sed scripturam illam mendo laborare ostendi potest ex ipso Aristophane, apud quem in Pac. 1174. idem color βάμμα Σαρδιανικὸν recte appellatur. Vide etiam quae monemus infra v. Ἵνα μή σε βάψω. *Küst.*

1. ὀξύταται] *Clarissimae, viridae et vegetae, excitati luminis.* Plin. XVI, 8. *Pessimum granum s. coccum βαφικὸν in Sardinia gignitur. Reines.* De his copiose Salmasius in Tertull. de Pall. p. 182. qui quod tacite scripsit ὀξύταται, id firmarunt A. V. Schol. Aristoph. 2. μή σοι] Sic tacite Küsterus Portum secutus. μή σε A. B. C. *V. E. et Edd. vett. scripturam Gaisf. reduxit, cui vereor ut loci Herodoteis VII, 35. similes possint opitulari. A. et B. habent in marg. ζήτει ἐν τῷ ἄγχουσα περὶ ἐρυθήματος γυναικῶν. Continuo glossam cum V. C. removimus ex v. Πάμβαξ inculcatam, quam A. post v. Βαμβαίνει collocavit: Βάμβαξ, ἢ πάμβαξ, καὶ παμβακίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον (παμβάκιον E pr.). ἐν Ἐπιγράμματι· |Καὶ τὴν τρυτοδόχην κοιτίδα παμβακίδων. Nam fraudem ipsum παμβακίδων prodit, ab libris servatum in Myrini Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 254. 3. Βαμβαίνει] Vid. Bion. Eidyll. IV, 9. not. in Hesych. v. Βαμβαίνων. Iacobs. Animadv. Anthol. T. XI. p. 59. *Gaisf.* Zon. p. 378. τοῖς ποσί — φθέγγεται] MS. 177. τρομερῶς φθέγγεται. 5. Βάναυσος] Vid. Schol. Platon. pp. 363. 409. et Schol. Dionys. Thrac. p. 654. sive Lex. Rhet. p. 222. Cf. v. Βαῦνος. 6. Καὶ τοῖς ἐκ τῆς] Haec sunt verba Polybii I, 40. *Küst.* 9. Ἐπὶ τούτοις] Haec itidem sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Polyb. XII, 13. 9. Quocum ἢ suffeci post σεμνυνθείη. 11. ἐπὶ γὰρ] γὰρ om. V. C. 12. τὸν βίον] τὸν om. A. B. E. C. Med., servat Polybius. 14. Βάνδον. οὕτω] Aliam huic voci significationem tribuit Stephanus Byzantius v. Ἀλαβάνδα, quem vide. *Küst.* M. Freher. Comm. ad Constant. Donat. p. 62. *Hemst.* Addit Gaisf. P. Pithoei Advers. Subsec. II, 20. Nihil adversatur Theophylacti explicatio VII, 3. Deest gl. C. 16. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 515. sqq. Ἀριστοφάνης A. V. C. Itaque neutrius nomen ponendum.

1. νομίζει] νομίζεις A. B. E. *V. C. Med. et Gaisf., sed perperam. 3. βίου μοι — πόθος] βίου — πόρος C. 4. Vide v. Μακραίωνας. 6. Βαπτά. βαπτά] Ex Schol. Aristoph. Plut. 530. 7. τῆς φθορᾶς] Barth. Advers. XLII, 17. et Suidam et Schol. Aristoph. hic mendosos esse putat. Rationem tamen eam videri φθορᾶς tincta veste indicari, quia meretrices ut plurimum tali uterentur, et quidem apud Lacedaemonios solae. Vid. Clement. Alexand. Paed. II, 10. *Reines.* Apud enarratorem Comici rectius legitur τῆς βαφῆς. *Küst.* Haec plane non intellexit Küsterus. Φθορᾶς minime mutandum. *Hemst.* At vero in aliam utique sententiam postea ivit Küsterus in notis ad Aristoph. Schol., idque recte admodum, plaudente etiam Hemsterhusio in locum. Sed vitium hic subest, quod doctissimorum hominum oculos effugit. Illud enim φθορᾶς, si sensum loci spectes, omnino postulat ut legatur αἱ νύμφαι. Quae verissima lectio. Novae nuptae scilicet vestes versicolores gestabant, ut essent indicium virginitatis deminutae sive corruptae. Nostra autem emendatio, αἱ νύμφαι, ex verbis sequentibus Scholiastae firmatur egregie: *Οὐκ ἔσται οὖν σοι, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην. Non habebis vestes pictas ad novam nuptam ornandam. Toup.* 12. Gl. om. Küst. Silet Gronovius. 13. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 215. sed ubi legitur πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια, ut et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* 14. μιτάρια] μὴ τἄρια vel μήτ' ἄρια A. B. C. V. E. μήτ' ἔρια Zon. p. 378. 17. Βάραθρον. χάσμα τι φρεατ.] Haec deprompta sunt ex Schol. Aristoph. Plut. 431. Conf. Timaeus p. 60.

---

t intensi coloris purpurae nascuntur. sensus igitur est: ne te verberibus caedam. Βαμβαίνει. Dubitat, pedibus tremit, ingua balbutit. Βάναυσος. Quilibet opifex, qui igne uti- r ad opus faciendum. βαῦνος enim fornacem significat. *Et pificibus sellulariis, qui in foro officinas habebant, praece- it, ut tela ferrent, et ad imam moenium partem instructi tarent.* Βάναυσος. *Iis in republica gloriatur, propter uas publicanus aliquis aut vilis opifex sese efferat. nam uod multa in urbe vili pretio veneant, quodque res ad vi- tum necessariae omnibus abunde suppetant, eo maxime glo- iatur.* Βάνδον. Bandum Romani vexillum bellicum appellant. Βάξιν. Rumorem. Sophocles: *Si enim in praesentibus calamitatibus existimat, sive verbis sive factis meis aliquam ipsi illatam esse iniuriam, taedet me vitae diuturnae, talis famae opprobrium sustinentem.* Βαπτά. Sponsi versicolores gestabant vestes, ut corruptionis essent indicium. Aristophanes *Pluto*: *Neque versicoloribus et pictis magnoque pretio emptis vestibus ornare vos poteritis.* ubi βαπτῶν est versicolorum. Βαπτίζω. Aptum accusativo. Βάπτουσι. Lavant. Aristophanes: *Primum enim lanas aqua calida prisco more lavant.* id est, nihil ex veteri consuetudine mutant. Βάραθρον. Sic appellabatur hiatus quidam, sive lo-

[illegible] ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. [illegible] τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν [illegible]. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μη- [illegible] ἐνέβαλον, ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ [illegible], ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς [illegible]. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίαν ἔπεμψε τῇ [illegible]· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμοῦ τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν θυσίαις ἵλαον ἐποίησαν.

Βάραθρον. τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ· ὥσπερ εἰς τὸν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν οὐ κυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βαραχηνίς. ἡ ἄκανθα.

Βαρβαρίζει. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ. οὕτω Πλάτων.

Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν.

Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

"Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνὼν πολὺν χρόνον.

περὶ τῶν ὀρνέων λέγει ὁ ἔποψ.

Βαρδίσαγνος. ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.

Βάρβιτος. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Βάρδιστοι. βραδύτατοι.

---

1. *ἐν ᾧ τοὺς κακούργους*] Similis locus erat apud Lacedaemonios, *Καιάδας* appellatus; et alius apud Corinthios, cui nomen erat *Κῶς*: de quo vide Stephanum Byzantium v. *Κῶς*. *Küst.* *ἔβαλον* *V. 2. *τούτῳ*] *τοῦτο* A. 3. *ἐνταῦθα τὸν Φρύγα*] Historia haec fusius narratur infra v. *Μητραγύρτης*: qui locus cum hoc conferendus est. *Küst.* *Φρύγα*] *Τὸν Φρύγα* et *Hic*, Samium hominum, interpretem Persarum ad Graecos Themistocle imperante. Plutarch. p. 114. et Aristid. in Panathen. ap. Photium c. 248. p. 1215. *Reines.* 12. *Κεάδαν*] Vid. *Καιάδας*, Meurs. Lectt. Att. I, 25. *περὶ ὀρύγματος*. *Reines.* Vid. Schol. in Thucydid. I, 134. et in Clem. Alex. T. IV. p. 116. sq. Haec omnia repetita sunt sub v. *Κεάδας*. 13. *Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν*] Ex Harpocratione. 14. *ἐνέβαλλεν*] *ἐνέβαλλον* A. B. E. Med. Harpocr. *ἐνέβαλον* V. C. et complures Harp. libri. „Nescio an verba *ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος* pro adulterinis habenda sint. Vid. Meier. Hist. Iur. Att. p. 19." *Gaisf.* Orationem Grotefendus in *Zeitschr. f. Alterthumsw.* 1835. p. 302. suppleri iussit e Lex. Rhet. p. 219. *Ἀθήνησι δὲ ἦν ὄρυγμά τι ἐν Κειριαδῶν δήμῳ τῆς Οἰνηΐδος* (sic) *φυλῆς, εἰς ὃ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταγνωσθέντας ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν ἐνέβαλλον*: nisi quis ut leniorem ita minus speciosam medelam praeferret, *δήμιος — ἐνέβαλλεν*, quasi pagis singulis singularis carnifex apparuisset. Nolim vero tantam verborum mutationem institui, cum viam erroris ipsa verborum in isto Lexico conclusio aperiat. Nempe grammaticus noster sive Harpocratio cum duplicem glossam sumpsisset delibandam, sententia haud multum dissimili, turbatus ipsa vocum aequabilitate partem admisit, partem neglexit. Inde reliqua sunt facta *ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος*, hoc est, *ἐν Κειριαδῶν, ὅς ἐστι τῆς Ἱ. δῆμος*. 15. *Δημοσθένης*] P. 101, l. 135. extr. 16. *ἐκ μεταφορᾶς*] Cf. Valck. in Herod. VII, 133.

1. *Βαραχηνίς*] De hac voce vide omnino Pearsonum in Praefat. ad LXX. Interpretes. [p. 16.] *Küst.* in Addend. Glossa sacra: vid. intpp. Hesychii v. *Βαραχινῆσιν*. Statim cum omnibus MSS. omissa sunt, quae Med. e Zon. p. 370. inculcavit: *Βάρ. ὁ υἱός. ὡς τὸ Βὰρ Ἰωνᾶ.* Vid. Alberti Gloss. p. 2. 3. Item cum *V. removi gl. *Βαράμης*, ante v. *Βάρ* positam. Nomen vel ii tenent, qui Theophylacti historias versarunt. Reinesius: „Est Bahram, unus e Persarum regibus, aliis Vararanes." 3. *Πλάτων*] Vid. Alcib. I. p. 120. B. 4. *Ἔστι δὲ βαρβαρισμός*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 59. *Küst.* Olim repetita sub v. *Σολοικισμός*. 5. *εὐδοκιμούντων*] *εὐδαιμονούντων* A. V. E. cum Laert. Et *εὐδαιμονοῦντες* Menagio quidem videbatur id esse quod *οἱ χαρίεντες*. 8. *Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρ.*] Ex Schol. Aristoph. Av. 199. Cf. v. *Ἔποψ*, quam ex hoc loco derivatam opinere. 11. *Ἐγὼ γάρ*] *Ἐγὼ μὲν* B. E. 13. *ὀρνέων*] *ὀρνίθων* E. Sequentem gl. *Βαρδίνης. ποταμός. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν· βαρυδίνης τις ὤν*: quam Med. ex Etym. M. sive Zon. p. 370. interpolarat, Gaisf. delevit cum omnibus MSS. 14. *Βαρδίσαγνος*] Vide Hesych. v. *Βαρδῆν*. *Küst.* Ubi Suidam sic refinxit Is. Vossius: *Βάρδης. ἄναγνος.* Nihil mutat Zonaras: quamquam haec ordini litterarum repugnant. 17. *βαρδύτατοι*] *βραδύτατοι* A. B. E. et Zon. p. 370. quod reposuit Albert. Obss. Misc. IX. p. 144. ex Hesychio et Schol. Il. ψ'. 310. et 530. Sed glossam ordo refutat.

---

cus profundus et obscurus in Attica, in quem malefici coniiciebantur. in eo autem erant unci, alii superne, alii inferne. hunc in hiatum Phrygem aliquem, matris Deum sacerdotem, ut insanientem praecipitarunt, quod praedixisset Cererem venturam filiae quaerendae gratia. quamobrem dea irata sterilitatem Atticae immisit. Athenienses vero cum ex oraculo causam mali intellexissent, hiatum illum terra ingesta repleverunt, deamque sacrificiis placarunt. *Βάραθρον.* Locus profundus, in quem malefici et capite damnati Athenis praecipitabantur: ut in Ceadam apud Lacedaemonios. *Βάραθρον.* Est locus profundus, Hippothoontiae tribus pagus, in quem capitis damnatos praecipitabant. in *Philippicis* tamen Demosthenes voce non est usus proprie, sed metaphorice, exitium significans. *Βαραχηνίς.* Spina. *Βαρβαρίζει.* Barbarorum partibus favet. ita Plato. Barbarismus autem est dictio ex vitiosis vocabulis constans, et ab usu probatorum Graeciae scriptorum abhorrens. Soloecismus vero est oratio, cuius constructio consequentia caret: ut, *Ego ambulans murus cecidit.* *Βαρβάρους.* Voce carentes, vel, quae non audiunt homines, neque vocem illorum intelligunt. Aristophanes *Avibus*: *Ego enim eas, antea barbaras, loqui docui, diu cum illis versatus.* de avibus haec dicit epops. *Βαρδίσαγνος.* Qui mulieres violat. *Βάρβιτος.* Instrumentum musicum. *Βάρδιστοι.* Tardissimi.

Βάρβιος Φιλιππικός. οὗτος ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ τὸν Ἀντώνιον θιάσῳ κατείλεκτο· καὶ ταύτην γε τὴν ἀρχὴν ἦρχε τὴν ἐκείνου χάριν. τοῦτόν τε οὖν τὸν τότε σοβαρὸν καὶ πορφυροῦν τῇ τιμῇ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίων ὑψηλὸν διάγοντα καὶ δικάζοντα ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθών, πρότερον μὲν ἀποδράντα, ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ κυδρούμενον, καὶ σὺν τῇ ἀρχῇ θρυπτόμενον. καὶ προσελθὼν ἡσυχῇ κατόπιν θοἰματίου λαβόμενος, χαῖρε, εἶπε, τὸ ὄνομα προσθεὶς τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ δοῦλον. καὶ ἐκεῖνος ἐκπλήττεται ῥᾳδίως τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπᾶν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει, καὶ καταβαλὼν πάμπλειστα, εἶτα μέντοι ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλῖδι τῇδε σιγὴ κατεχύθη ἀργυρώνητος. ἔκρινα δὴ καὶ ταύτην τῆς τύχης μὴ σιγῆσαι τὴν παιδιάν.

Βάρβιτον. ψαλτήριον, κιθάρα, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον.

περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Ἀριστοφάνης·

Τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς ἀξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;

Βαργαδώθ. υἱὸς λύπης.

Βαρέων. βασταγμάτων.

Βαρεῖα χείρ. ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλῆθος ἱκανόν, καὶ βαρεῖα χεὶρ καὶ παράδοξος.

Βάρεις. πλοῖα, τείχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφαῖραι. Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν. τουτέστι τειχῶν.

Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκριόεσσα
βᾶρις, ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

---

1. *Βάρβιος Φιλιππικός*] Huius Barbii Philippici meminit Ulpianus l. 3. D. de Offic. Praet. sed qui eum Barbarium Philippum vocat: ut monuerunt Turnebus Adversar. lib. VII. et Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 476. quos vide. *Küst.* Hominem istum, qui ex servo primum quaestor, deinde ut videtur praetor sub Triumviratu fuit, Suidas *Barbium*, Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit *Barbatius*. Eius meminit Cicero in Philippicis XIII, 2. *Addite illa naufragia Caesaris amicorum, Barbas, Cassios, Barbatios, Polliones: addite Antonii collusores et sodales, Eutrapelum, Melam, Coelium.* Antonii quaestorem vocat Appianus Bell. Civil. V. [c. 31.] *Βαρβάτιος δὲ ὁ Ἀντωνίου ταμίας ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀντώνιον χαλεπαίνειν τοῖς πολεμοῦσι τῷ Καίσαρι κατὰ τῆς κοινῆς σφῶν δυναστείας.* Nempe primum *Barbius*, deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis solenne. Deinde scribe, *σιγὴ* [pro *σιγῇ*] *κατεχύθη ἀργυρώνητος*, quemadmodum recte exhibere video editionem Mediolanensem. [Immo *σιγῇ*. Praecepit illud Gronovius.] *Silentium nummis impetratum.* Quod *ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπῆσαι* vocant Graeci rhetores. Ceterum hic locus, qui elegantissimus est, Aeliano, ni fallor, adiudicandus est. *Toup.* II. p. 494. *ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων*] Id est, sub M. Lepido, M. Antonio et Octavio Caesare, quorum triumviratus celebris est in historia Romana. *Küst.* 2. *θέραψ δὲ ἦν*] Haec repetuntur infra v. *Θεόληπτος*. *Küst.* *κολακικός*] *κολακισμός* V. *καὶ κολακικός* om. E. Mox *τῷ* om. V. 4. *ταύτην γε*] *ταύτη γε* *V. *ταύτην δὲ* E. 5. *τοῦτόν τε*] Immo *τοῦτόν γε*: nam quae longo subsequuntur intervallo *καὶ προσελθὼν κτλ.* non opinor praegressis referri. 8. *μὲν* om. V. Tum *ἐν* om. B. V. E. *δ' οὖν*] *δὲ* V. cui *ἐκεῖνο* tribuit Gronov. *τοῦ καιροῦ*] *τῷ καιρῷ* E pr. Sed v. Lobeck. in Phryn. p. 279. 9. *ἀδρὸν*] *ἁβρὸν* A. B. V. cum gl. *Κυδρούμενον*. *ἀδρόν* E. sed in litura. 10. Horum pars recurrit sub v. *Θοιμάτιον*. Scribendum erat *θἰματίου*. 12. *τε* om. *V. *καὶ ἐκεῖνος*] *ἐκεῖνος* om. E. 14. *σιωπᾶν*] *σιωπῆς* E. qui mox *ἑαυτὸν ἐλύσατο μέντοι*, idemque sub finem *τὴν παιδιὰν μὴ σιγῆσαι*. Ubi cf. v. *Ζήνων ὁ βασιλεύς*. 16. *Ἀντωνίνου* *V.

1. Cf. v. *Μάγνης*. 3. *φίλτρον*] *φίλον* A. V. E. C. Sumptus versus ex Antipatri Sidon. Ep. LXXII, 7. Anthol. Pal. VII, 23. 4. *παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων*] Apparet hanc marginis annotationem fuisse, quam librarii perperam inscrerent. 5. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 142. sqq. 8. *κεκρυφάλῳ*] *κεκρυβάλῳ* B. E. 9. *ἀξύμφορον*] *οὐ ξύμφορον* V. C. 10. *τίς δαὶ*] *τίς δὲ* A. B. V. E. C. Med. 11. *Βαργαδώθ*] Leg. *Βαργαβώθ* vel *Βαρχαβώθ*. Sumptum ex Graecis interpp. 1 Sam. IV, 21. *Hemst.* *Βαργαδάθ* B. E. Deest gl. C. Tum *ὁ υἱός* B. E. 12. *Βαρέων*] *Βαρέως* C. V. omisso *βασταγμάτων*. 13. *Βαρεῖα χείρ*] Glossa Homerica: vide Il. *α*. 89. 219. *δυνατή*] *δυνατωτάτη* MS. 177. 15. *Βάρεις*] E Gloss. Herodot. II, 41. 16. *σφαῖραι*] *φρουραί* Arnaldus ap. Valckenar. Diss. de Byrsa p. 50. sive in Opusc. I. p. 144. Repugnat Etym. M., *σφῦραι* Gud. p. 104. Hoc et *αὐλαί* nescit Zon. p. 373. *Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν*] Haec sunt verba Iuliani Imperatoris de Musonio philosopho, ut discimus ex Suida infra v. *Μουσώνιος*. *Küst.* *ἐπεμέλετο*] *ἐπεμέλλετο* V. C. *βαρῶν*] Scribe *βάρεων*, a *βᾶρις*: ut a *πόλις*, *πόλεων*. *Βαρῶν* vero est a neutro *βάρος*, *onus*. *Küst.* Hinc pendet glossa mox inculcata *Βαρῶν. τειχῶν.* *τουτέστι*] *ἤτοι* E. 17. *Δέξαι μ'*] Distichum Leonidae Tar. LIX, 3. Anthol. Pal. VII, 67. Mox Edd. *καί σοί μ.* *ὀκριόεσσα*] *ἀκρυόεσσα* A. *ἀκρυόεσσα* E. V. *ἀκριόεσσα* Med. *ὀκριόεσσα* praebuit C. cum gl. *Ὀκριόεις*. 18. *ἀποφθιμένων*] *ἀποφθίμενον* A. B. V. C. Med. et ipsa gl. *Ἀποφθίμενον*. *Διογένην*] *Διογένη* A. V. C.

[Β]άρβιος. Barbius Philippicus. hic sub Triumviris praeturam [g]essit. et cum esset homo servili et adulatorio ingenio, in [c]oetum scurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, al[le]ctus est; ad cuius etiam arbitrium illum magistratum ges[s]it. hunc igitur eo tempore fastu elatum, cum per dignitatem [p]urpura indutus in foro Romano e sublimi loco ius diceret, [h]erus accedens agnovit: scilicet qui servus ante fugitivus fuis[se]t. tum temporis magno cum fastu et pompa incedebat, et [di]gnitatis fastigio magnifice se efferebat. cum igitur tacite ad [eu]m accessisset, veste a tergo prehensa, Salve, inquit; pri[st]ino et servili nomine eum compellans. at ille re subita per[cu]lsus dominum agnovit, rogatumque ut taceret domum se[cu]m duxit, magnaque pecuniae summa ei numerata sic tandem [se] redemit. et reverentia erga Antonium fecit ut macula illa servitutis silentio nummis impetrato tegeretur. talem autem fortunae ludum non censui silentio esse praetereundum. *Βάρβιτον.* Barbitum, cithara, instrumenti musici genus. *O amice, qui dilexisti barbitum, amoribus aptum.* de Anacreonte haec dicuntur. Et proverbium de rebus dissimilibus apud Aristophanem: *Quaenam haec est stola? quae vitae confusio? quid lyrae cum vitta? quid lecythus et strophium? quam male haec sibi congruunt? quaenam speculi et gladii societas?* *Βαργαδώθ.* Filius doloris. *Βαρέων.* Onerum. *Βαρεῖα χείρ.* Manus potens *Conflata est autem multitudo ingens, manusque potens et incredibilis.* *Βάρεις.* Naves, muri, porticus, aulae, turres, sphaerae. *Ille vero curam gerebat murorum.* Et: *Suscipe me, quamvis tristis tua cymba onusta sit, mortuum canem Diogenem.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς 417 ἐκκλησίαι, μιᾷ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ Θεός. Καὶ Βάρεων, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. βᾶρις δὲ στοὰ καὶ πόλις.

Βαρθολομαῖος. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη.

Βάρνη. υἱὸς ἀλλόμενος.

Βαρόεις.

Βάρος. ἐπὶ τῶν μεγίστων πόλεων. Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρος. περὶ Πολέμωνος· Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος οἱονεὶ Δώριός τις οἰκονομία. Προορώμενος δὲ καὶ καταῤῥωδῶν τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ τὸ πλῆθος, τὴν ἰσχύν· Πολύβιός φησι. Καὶ αὖθις· Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. Καὶ αὖθις· Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τῆς πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος.

Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.

Βάῤῥων. ἱστορικός. Ἐπιτομὴν τῶν κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶ. αἰτιατικῇ.

Βαρύβρομος. βαρύηχος.

Καὶ πόντον βαρύβρομον.

διὰ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχής. Ὁ δὲ Κρὴς ὑπάρχων καὶ φύσει ποικίλος πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα, καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. ἀντὶ τοῦ διεσκέπτετο.

Βαρυηχέος. τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ ῥεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυηχέος.

Βαρύμηνις. μνησίκακος.

Βαρυνόμενος. καταπονούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος.

---

1. *Βάρεις ἐλεφάντιναι*] Haec Suidas descripsit ex commentatore aliquo in verba illa Davidis Psalm. XLIV, 9. *Ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντινῶν, ἐξ ὧν εὔφρανάν σε.* Theodoretus in illum locum: *Βάρεις ἐλεφαντίνας, ἢ κατὰ τὸν Σύμμαχον καὶ τὸν Ἀκ... ναοὺς ἐλεφαντίνους, τὰς περικαλλεῖς καὶ λαμπρὰς ἐκκλησίας καλεῖ· ἃς οἱ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης ...μαντο.* *Küst.* Tetigit Etym. M. p. 188. 2. *μιᾷ*] Sic Zon. p. 373. *μία* Gaisf. cum B. E. Med. *μίᾳ* Bas. Nos aliam desid... mus scripturam. 3. *καὶ Βάρεων*] Fluxit ab extrema gl. *Μουσώνιος Καπίτωνος*, debuitque vocibus praegressis *τουτέστι* ... subiici. 6. *Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς*] Ex Schol. Sophoclis Elect. 727. ut Portus observavit. Vide etiam Hesychium v. ...*καίοις*. *Küst.* Add. Markland. Ep. Crit. p. 164. Quae sequebatur gl. *Βαρχάζειν. τὸ βαρβαρίζειν*, MSS. spreta. Med. ...pserat a Zon. p. 379. sive Etym. M. p. 188. 8. *Βάρνη*] Glossa sacra: vide vel Num. XXXIV, 4. 9. Om. vulg. Silet ...novius. 10. *Βάρος*] Huius significatus a Polybio disseminati exempla collegisse Wesselingium in Diod. IV, 61. ... Gaisf. *Ἡ δὲ Καπύη*] Hoc fragmentum repetitur infra v. *Καπύη*. *Küst.* 12. *συνεπεσπάσατο*] *συνεσπάσατο* V. 13. ...*δὲ καὶ τὸ βάρος*] Verba haec excerpta sunt ex Laertii lib. IV. segm. 19. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* 15. *καταῤῥωδῶν*] *καταῤῥωδὸν* V. C. 16. *Πολύβιος*] *Πολέμου* V. C. *Πολύμου* *V. hoc est, *Πολυβίου*. Vide Fr. gramm. 30. 17. ...*σημηνάμενος δὲ*] V. Polyb. T. IV. p. 482. *τοῦ Σικυῶνος*] *τῆς σιῶνος* C. 19. *ἦλθεν*] *ἦλθον* B. E. 20. *Ἐπολυπραγμόνησαν*] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. c. 32. [T. II. p. 630.] ut Pearsonus recte observavit. *Küst.*

1. *Βάρος γὰρ ἡμᾶς*] Sophoclis Oed. Col. 1142 — 44. 3. Subsequebatur glossa temere ex v. *Ἔμβαρος* procusa: *Βάρος. ...χώριον. ἦν δὲ ἱερεύς. καὶ ζήτει τὴν περὶ τούτου ἱστορίαν ἐν τῷ Ἔμβαρός εἰμι.* Quam A. in margine habet: ego delevi cum ... Ceterum Küsterus: „*ἐν τῷ ἔμβαρος*] Sed ibi Bari nulla fit mentio, sed tantum Embari." Hesychius: *Βάρος. ὄνομα* ... 4. Nova et mirifica Varronis historici memoria: cui levem probationem conciliat *Οὐάῤῥων* in v. *Ἐγκατέσκηψαν* allatus. ... Med. 6. Om. Küst. Silet Gronovius. Continuo glossam *Βαρῶν. τειχῶν*, ex v. *Βάρεις* confectam, delevi cum V. C. ... gl. alteram, *Βαρσούμης Πέτρος. ἔστιν ἐν τῷ δεξιός*: Gaisf. delevit cum A. V. C. 8. *Καὶ πόντον*] Ex Aristoph. ... *κελάδοντα* post *πόντον* omisi A. B. C. E. V. 10. *Ὁ γὰρ Κρὴς*] Haec sunt verba Polybii lib. VIII, 18, 4. sed male huc ... quoniam pertinent ad vocem *Βαστάζω*. *Küst.* *Ὁ δὲ Κρὴς* A. V. E. C. 13. *Βαρυηχέος. τοῦ*] Ex Schol. Aristoph. ... *μέγα*] *μεγάλα* V. E. C. 16. *Πατρὸς ἀπ'*] *πατρὸς* delevi cum A. B. V. C. 17. Zon. p. 370. 18. *Πολύβιος*] Ed. ... T. V. p. 82. A. 21. Post *ἔτος* cum C. V. E. removi gl. *Βαρόνῳ. αἰτιατικῇ*: cui subiecit A. *καὶ βαρὶ αἰτιατικῇ*.

Βάρεις ἐλεφάντιναι. Domus eburneae. Ecclesiae, per totum terrarum orbem dispersae, unius eiusdemque omnes fidei, in quibus Deus colitur. Et *Βάρεων*, genitivus pluralis. *Βᾶρις*, porticus, urbs. *Βαρθολομαῖος.* Nomen proprium. *Βαρκαίοις.* Libycis. Barce est enim urbs Libyae, quae nunc Ptolemais vocatur. *Βάρνη.* Filius saltans. *Βαρόεις.* *Βάρος.* De maximis urbibus dicitur. *Capua vero cum ad Carthaginienses defecisset, pondere suo ceteras urbes secum traxit.* *Βάρος.* [Laertius] de Polemone: *Erat autem, quod ad gravitatem attinet, velut Dorius quidam modus.* Significat etiam multitudinem vel potentiam. Polybius: *Prospiciens vero et formidans hominum potentiam et ingenium contentiosum.* Et iterum: *Cum autem munitissimum Sicyonis situm et potentiam urbis Argivorum probasset, Epidaurum adiit.* Et alibi: *Curiose et accurate urbis situm eiusque munimenta considerarunt.* Sophocles: *his enim nullus labor ad nos redundat. non enim magis quam factis vitam illustrem reddere studemus.* *Βάῤῥων.* Varro, historicus, scripsit epitomen rerum ab Alexandro Magno gestarum. *Βαρῶ.* Aptum accusativo. *Βαρύβρομος.* Graviter strepens. *Et mare graviter resonans.* propter strepitum. *Βαρυδαίμων.* Infelix. *Ille enim cum et natu Cretensis et ingenio varius, totam rem secum versabat, omnes consiliorum vias expendebat.* *Βαρυηχέος.* Gravem strepitum edentis. ingentes enim fluvii magno cum aquarum strepitu fluunt. Aristophanes: *Ab Oceano grave sonanti.* *Βαρύμηνις.* Graviter irascens. *Βαρυνόμενος.* Gravatus. Polybius: *Ille vero cum surrexisset, praecessit, partim morbo, partim vero aetate gravatus. septuagesimum enim aetatis ...*

418 Βαρυπήμων. ἄθλιος, βεβαρημένος, κακός.

Βαρυπρεπής. πολυτελής. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐκάλει.

Βαρυσυμφορώτατος. δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων.

Βασάν. αἰσχύνη. Εἶπε Κύριος, ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω. Δαβίδ φησι.

Βασανίζειν. οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων· ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου μεταφορικῶς. καὶ Πολύβιος· Τότε νομίσας τὴν ἐκ πυρὸς ἔχειν βάσανον, ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. Καὶ Βασανίσας ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. κέχρηνται ἅπαντες οἱ ἀξιόλογοι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης οὕτω·

Βασάνιζε τουτονὶ λαβών.
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
Καὶ πῶς βασανίζω; Πάντα τρόπον. ἐν πίνακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δαίρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

ἐπειδὴ οἱ ἐλεύθεροι πρὸ τούτου ἐδαίροντο πράσοις καὶ σκορόδοις. βασάνιζε αὐτὸν πανταχῶς, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου, ἢ τοῦ γητείου· τουτέστιν, ἀμπελοπράσου· ἢ ὥς τινες πράσου φύλλῳ.

Βασανῖτις. χώρα.

Βάσανος. λίθος ἐστὶν ἣ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφομένων βασάνους ὠνόμασε. Καὶ παροιμία· Βάσανος λίθος. ἐπὶ τῶν ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔρ-

---

1. βεβαρημένος. κακός] Sic habent libri et MSS. [cum Lex. Bachm. p. 179.] et impressi: sed male. Legendum enim est, βεβαρημένος κακοῖς. *Küst.* Et sic E pr. MS. Coisl. 177. Βαρυπήμων. ἄθλιος, μεγάλα παθών. 2. Horum partem Zon. p. 373. 3. εὐωχία] εὐωχεῖα A. τῷ λέοντι scribendum significavit in Thesauro L. Gr. Lud. Dindorfius, cui quae sequuntur καὶ πρὸς ἑ. ἐκάλει de bestia quadam agi viderentur monstrare. Huic tamen sententiae quomodo concilietur ἐκάλει non invenio. Malchum opinor ista de luxu Leonis Imperatoris pronunciasse. 4. αὐτὴν] ἑαυτὴν A. B. E. Med. ἑαυτὸν V. C. quod probandum videtur, etsi vel in hac scriptura tenor sententiae interpellatur. 5. Zon. p. 370. Νομίζων] Sumpsit horum auctor, Aelianus fortasse, ab Herodoto I. p. 17, 2. neque alius intelligendus videtur quam Adrastus. *Hemst.* Hic locus vel mutuatus vel adumbratus est ab Herodoto, qui ita loquitur 1,45. Ἄδρηστος δὲ ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω — συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδεε βαρυσυμφορώτατος, ἐωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ. Ad Herodotum manifesto allusit Themistius Orat. 15. βαρυσυμφορώτατον ἁπάντων κρίνας τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων. Hinc elegantissime, ut solet, Synesius de Provid. p. 95. Ὁ καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ βαρυσυμφορώτατον, αὐτὸς παρών, αὐτὸς ἀκούων, ἁπάσαις γνώμαις ἀπεψήφιστο, ἁπάσαις χερσὶν ἀπεκεχειροτόνητο. *Toup.* Cf. Hesychius. 8. Εἶπε Κύριος] Psalm. LXVII, 23. *Küst.* Vide intpp. Hesychii. 9. ὁ Δαβίδ] ὁ delevi cum B. V. E. 10. Βασανίζειν] Schol. Platon. p. 45. (410.) contulit Gaisf. Adde Lex. Rhet. p. 226. 11. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς E. in marg. 13. χρυσοχοϊκῆς] χρυσοϊκῆς V. C. Cf. Schol. Plat. p. 374. 14. Πολύβιος] Fr. gramm. 32. 16. Zon. pp. 374. 379. 17. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Ran. 628. locus hic recte ita distinguitur et legitur: Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών. κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων. Καὶ πῶς βασανίζω; Πάντα τρόπον. ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, Στρεβλῶν, ἔτι τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, Πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Horum pleraque v. Κλιμακίζειν. Ceterum οὕτως clam Gaisf. 19. κἄν ποθ'] κἄν πότε μ' A. V. C. ἀδικοῦντα] ἀδικοῦντες A.

3. δαίρων libri; mox ἐδέροντο Schol. Aristoph. 10. βασανίαζε Med. μὴ ἐν] μηδὲ ἐν C. 13. πράσου] τύπτουσιν addit Schol. Arist. 13. Continuo cum C. B. E. delevi glossam, Βασανῖτις. χώρα. 15. Βάσανος. λίθος] Ex Harpocratione Palatino. Horum quaedam Zon. p. 374. 18. καὶ ἀναγραφομένων] Sic etiam habet Harpocratio. At sensus potius requirit, ut legatur ἀναγραφόμενα, quod et Valesius et Portus monuerunt. *Küst.* ἀναγραφέντα Harpocratio Darmstadiensis. 20. ἐπὶ τῶν ἐξετ.] MS. Coisl. 177. ἐπὶ τῶν καλῶς ἐξεταζόντων καὶ τὸ ζητούμενον φανερούντων. τῶν tacite Gaisf. addit cum *V. ex sola Med. Mox scribendum cum Arsen. p. 138. ἐξεταζομένων.

---

agebat. Βαρυπήμων. Miser, malis gravatus. Βαρυπρεπής. Sumptuosus. *Et circa meridiem Leoni sumptuosum convivium apparatum erat, ad quod invitabat.* Βαρυσυμφορώτατος. Infelicissimus. *Se omnium hominum infelicissimum esse putans.* Βασάν. Ignominia. *Dixit Dominus, ex Basan eos reducam.* sic David inquit. Βασανίζειν. Apud Atticos non significat torquere, neque cruciare vel flagris caedere, sed sine tormentis veritatem solis verbis exquirere: per translationem ductam ab lapide Lydio, quo aurifices aurum explorant. Polybius: *Tunc existimans, se examen per ignem sustinuisse, a suspicione liberatus est.* Et βασανίσας apud omnes probatos scriptores significat, qui exploravit. Aristophanes: *Servum hunc abduc et veritatem ex eo exquire. quod si unquam deprehenderis me quicquam iniuste fecisse, occidito. Quomodo autem exquiram? Quovis modo: ad scalam alliga, suspende, loris caede, verbera, torque, naribus acetum immitte, lateres impone, omnia alia tenta: modo ne porro et gethyo recenti verberes.* ingenui enim olim porris et alliis caedebantur. id est: Examina eum quovis modo, ne per ludum, neve ut ingenuos pueros caule porri vel gethyi. id est, porri silvestris; vel ut quidam porri foliis. Βάσανος. Est lapis, cuius attritu aurum probatur. sic Antiphon et Pindarus et Sophocles. Hyperides vero βασάνους appellavit confessiones reorum tormentis expressas et in tabellis perscriptas. Et proverbium: *Lapis Lydius.* dicitur de illis, qui vel verbis vel factis aliquid exquirunt: quon-

γοις· παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. [Ὅτι οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω· ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω· ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω· τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.]

Βασσαρικά, ἤτοι Διονυσιακά, ἔγραψε Σωτήριχος, γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καὶ Βασσαρικοῦ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα.

τουτέστι, πορνικοῦ.

410 Βασσαρίς. ἑταίρα, πόρνη. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη.

Βάσσαρος. ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον.

Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσῶν. τοὺς δὲ ἄλλους προςετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα· οἷον, Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. διαφέρει βασιλεὺς τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι. τύραννος δέ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τύραννον ὄντα, καὶ Διονύσιον· καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους.

Βασιλεία. τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασιλευόμενον· οἷον Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων. Βασιλεία ἐστὶν ἀνυπεύθυνος ἀρχή.

Βασιλεία. Οὔτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀποδιδοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας, ἀλλὰ τοῖς δυναμένοις ἡγεῖσθαι στρατοπέδου καὶ χειρίζειν

---

1. *λίθος*] *λίθω* A. 2. *Ὅτι οἱ ἔξω φασίν*] Idem fragmentum *αὐτολεξεὶ* quoque legitur supra v. *Ἀμφισβήτησις*. *Küst.* Hanc ... om. V. C. atque haud scio an debuerim expungere. 5. *τὰ γεγρ.*] *τὰ δὲ γεγρ.* A. B. E. *βεβαιούσθω*] *βεβαιοῦσθαι* B. 7. *καὶ οὐ δεῖ* B. E. Med. 9. *Βασσαρικά*] Vide infra v. *Σωτήριχος*. *Küst.* Glossa binis partibus leviter conflata. 12. *Στρεπτὸν*] Phalaeci Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 165. 13. *τουτέστι, πορνικοῦ*] Haec interpretatio falsa est, quoniam *Βασσαρικοῦ* in dicto epigrammate idem significat quod *Διονυσιακοῦ*, i. e. *Bacchici*. *Küst.* Zon. p. 376. *Βασσαρικά. πορνικά*, ... 14. *Βασσαρίς. ἑταίρα, πόρνη*] Et haec interpretatio Suidae ab vero aliena est, quoniam in epigrammate, quod ... *Βασσαρὶς* non significat meretricem, sed Baccham. *Küst.* Similiter Zon. p. 373. 14. *ἐν Ἐπιγράμματι* (sic *V.)] ... thiae XXVII. pr. Anthol. Pal. VI, 74. 17. *τανυκραίρων*] *τανυκέῤῥων* V. *τανυκέρων* C.

1. *Βάσσαρος. ἀλώπηξ*] Vide Etymologum v. *Βασσάρα*. *Küst.* *Βασσάρια* Herodot. IV, 192. Mox removi cum V. C. glossam quam sequenti postposuit A. *Βασιλεύω. ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐξουσιάζω καὶ ἄρχω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. ὅταν δὲ ... τὸ ποιῶ βασιλέα, αἰτιατικῇ. Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο, καὶ σῶσαι καὶ βασιλεῦσαι τὸν ... καὶ σωθέντα καὶ βασιλεύσαντα.* Ubi librorum scripturae sunt hae: *σημαίνει*] *σημαίνῃ* E. qui mox om. *σημαίνῃ τὸ.* ... *τινῇ*] *μετὰ αἰτιατικῆς* B. *Καὶ τοῦτο μόνον*] Ex Gregor. Nazianz. Stelit. in Iulianum, ut opinor. *Küst.* Gregor. p. 2 ... tac. 50. B. Bill. *τοῦτο*] *τοῦτον* A. E. Med. *ἁπάντων*] *τῶν ἁπάντων* A. B. E. Med. *ἐφιλανθρωπεύσατο*] *ἐφιλανθρωπεύσαντο* A. 2. *Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσ.*] Ex Schol. Aristoph. Ach. 61. Vide Schaef. Melett. pp. 4. 64. 3. ... post *ἄλλους* interpolatum reieci cum A. B. V. Edd. ante Küsterum: *τοῖς δὲ ἄλλοις προςετίθεσαν* Porti coniecturam firmat v. ... *βασιλεύς*, hinc olim derivata: quamquam accusativum ibidem duo libri servarunt. Schol. *ἔλεγον, προςτιθέντες τῶν* ... 4. *οἷον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες*] Rectius apud Scholiastam Aristophanis legitur, *οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων*. *Küst.* *Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων* V. E. quod voluerat Portus. *διαφέρει δὲ*] *δὲ* omisi cum B. E. V. *διαφέρει* ... *ἐστι* Schol. Cf. Eberti Dissertt. Sicul. p. 54. 7. *πέρασι*] Sic habent MSS. Pariss. et enarrator Comici. In prioribus vero ... legitur *γέρασι*, quam lectionem alteri praeferendam puto, quoniam et sic scriptum reperio apud Thucydidem, qui lib. I. c. ... de eadem re verba faciens ita inquit: *πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι*. Scholiasta in eum locum: *ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι.* Potest tamen et *πέρασι* (a *πέρας terminus*) ... ut sit sensus, reges principio potestatem, certis limitibus et legibus circumscriptam, a populo accepisse: qui sensus ... optime convenit. *Küst.* *γέρασι* non dubitavi praeferre: cf. vel Herod. VI, 57. Mox *ὃς* om. Schol. 10. *Διονύσιον*] ... E. *Διονύσιος* Edd. vett. Correxit Portus. Locus ut videtur mutilus; neque Dionysium habet Schol. Itaque crediderim ... *Διονύσιον* sub finem glossae reponenda fuisse. 11. *βασιλέα* om. V. Mox *βασιλέας* E. *καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους*] ... et supple ex Scholiasta Aristophanis, *ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους*. *Küst.* Continuo cum V. C. delevi: *Βασιλεὺς ἐγκέφαλος. ἔστιν ἐν τῷ Διὸς ἐγκέφαλος.* Ubi *ἔστιν* addidit Gaisf. Item post *ἀνυπεύθυνος ἀρχή* locum Diogenis Laert. ... 122. cum A. V. C. removi, quem opinor ex v. *Δοῦλοι* petitum esse: *Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.* Ceterum *καὶ βασιλεία* ... 16. *ἀπλῶς ἀνθρώποις*] *ἁπλῶς* in tali sententia quo valeat non assequor. Delevi cum A. V. C. Supra scribendum etiam ...

---

iam lapis Lydius aurum probat. † [Scriptores profani aiunt: *Controversia ad iudicium referatur: iudicium argumenta diligenter examinet: examen, quod aequum est, definiat: quod definitum est, scribatur: quae scripta sunt, rata fiant: quae rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; et omnis contentio facessat, et amicitia renovetur. ab iudicando autem omnis temeritas abesse debet.*] *Βασσαρικά.* Bassarica, vel Bacchica scripsit Soterichus, qui vixit temporibus Diocletiani. Et *Βασσαρικοῦ*, pro *πορνικοῦ*, i. e. meretricii. In Epigrammate: *Et tortum rhombum Bacchici coetus incitamentum.* *Βασσαρίς.* Scortum, meretrix. In Epigrammate: *Baccha Eurynome, quae per scopulos quondam currere et multa taurorum cornutorum pectora lancinare solebat.* *Βάσσαρος.* Vulpes, apud Herodotum. *Βασιλεὺς μέγας.* Rex Magnus: id est, rex Persarum. ... enim addebantur populorum, quibus imperabant, nomina: ... rex Lacedaemoniorum, Macedonum. differt autem rex ... ranno. rex enim principatum a maioribus iure successionis sibi traditum certis legibus tenet. tyrannus vero dicitur, ... imperium vi sibi vindicat. solent tamen scriptores duobus ... nominibus sine discrimine uti. Pindarus enim Hieronem, ... tyrannus erat, regem vocat; item Dionysium. Eupolis etiam ... Pisistratum regem appellat. nec raro reges appellare solent ... rannos. *Βασιλεία.* Dignitas regia. item gens, regi ... iecta: ut Persarum, Indorum, Arabum. Regnum est ... stas, cuius nullas rationes reddere tenetur rex. *Βασιλεία.* *Neque natura neque ius quibusvis hominibus sine discrimine regna tribuit, sed iis, qui exercitui praeesse ...*

πράγματα νουνεχῶς· οἷος ἦν Φίλιππος καὶ οἱ διάδοχοι Ἀλεξάνδρου. τὸν γὰρ υἱὸν κατὰ φύσιν οὐδὲν ὠφέλησεν ἡ συγγένεια διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀδυναμίαν. τοὺς δὲ μηδὲν προςήκοντας βασιλεῖς γενέσθαι σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης.

Βασιλεία. Ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ᾽ οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ᾽ ὕβρεως εἰςπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῶν εἰςφορῶν ἀπαιτήσεις ὥςπερ κηδεμονίαν τιμᾶν.

Βασιλείδης. ὁ τοῦ βασιλέως.

430 Βασίλειος, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν ἐπίσκοπος, ἥτις πρώην Μάζακα ἐκαλεῖτο· ἑταῖρος Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζοῦ ἐπισκόπου. γέγονε δὲ γονέων περιφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας, ὧν ἄνωθεν ἡ συγγένεια· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. οὗτος ἔγραψε πλεῖστα, ἐν οἷς θαυμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἑξαήμερον. καὶ κατ᾽ Εὐνομίου δὲ ἐξαιρέτους συνέταξε λόγους, καὶ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τεῦχος, καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίας ἐννέα· ἕτερον τεῦχος ἀσκητικόν· περὶ παρθενίας ἄλλο· ἔπαινον εἰς τοὺς μ΄ Μάρτυρας· ἕτερον εἰς Γόρδιον· ἄλλον εἰς Βαρλαάμ· ἕτερον εἰς Ἰουλίτταν· εἰς διαφόρους Ψαλμοὺς ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι· Ἐπιστολαί, ὧν οὐδὲν ἄμεινον, πρός τε τὸν σοφιστὴν Λιβάνιον καὶ πρὸς τὸν φίλον Γρηγόριον καὶ εἰς ἄλλους πλείονας. Τοῦ δέ γε Βασιλείου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν ἱστορίᾳ, [γράφων οὕτω· Βασίλειος γὰρ ἤκμαζε κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππαδοκίας· καὶ Ἀπολινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προϋμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ᾽ αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον οὗτοι προεληλύθεσαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολ-

---

5. *οἰκουμένης*] *συνέβη* addit Portus. 9. *σὺν λόγῳ*] *ἐν λόγῳ* B. E. 10. *εἰςφορῶν*] *εἰς συμφορῶν* V. C. 13. *ὁ τοῦ βασιλέως*] Puto legendum *ὁ τοῦ Βασιλείου*, i. e. *Basilii filius. Küst.* Fugit hunc Platonis locus Critia p. 116. *τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν γένος*, ubi vetus fuit scriptura *βασιλίδων*. Ceterum collegit quaedam Reinesius de nomine *Βασιλείδης*: „Basilidae, Milesio sophistae, Phrynichus librorum suorum de apparatu oratorio aliquem dedicavit: Phot. C. 158. Cratinus fecit epitomen *τῶν Βασιλείδου περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως*, Etymol. in *Ἀρίζηλος*." Gaisf. addit Fabricium in Sextum p. 507. *τῆς Καππαδ.*] *τῶν Καππαδ.* B. 14. *ἐπίσκοπος*] Statim addit V. *ὅτι ὁ μέγας — μονάσαντας*. Vide sub finem huius articuli. *ἥτις πρ. Μ.*] *ἡ Καισάρεια αὕτη* M. V. Cf. v. *Καισάρεια*. *πρώτην*] *πρώην* A. *πρῶτον* Sophronius c. 116. p. 205. ed. Fabric. *Gaisf.* 15. *Ναζιανζῶν*] *Ναζιανζοῦ* dedi cum V. *γέγονε δὲ*] *δὲ* om. V. 17. *ὧν — συγγένεια* om. V. item *ἀνὴρ — ἐληλακώς* om. *V. 18. *εἰς ἄκρον* om. E. *ἔγραψε* om. *V. 19. *πλεῖστα — θαυμάζεται* om. V. 20. *καὶ κατ᾽ Εὐνομίου δὲ ἐξαιρ. — ἀσκητικόν*] Haec ex Sophronio, qui Hieronymi libellum de Scriptoribus Eccles. Graece vertit, Suidas descripsit. *Küst.* *δὲ* om. V. 21. *καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλ.*] Hae Homiliae extant adhuc inter opera Basilii M. *Küst.*

2. *περὶ παρθενίας*] Extat Tom. I. Oper. S. Basil. p. 705. *Küst.* *ἄλλο*] *τεῦχος* addit E. *ἔπαινον εἰς τοὺς μ΄ Μάρτυρας*] Extat Tom. I. p. 526. *Küst.* *εἰς τοὺς μεγάλους μάρτυρας* V. 3. *εἰς Γόρδιον*] Extat Tom. I. p. 515. *Küst.* *ἄλλο* *V. *εἰς Βαρλαάμ*] Extat Tom. I. p. 512. *Küst.* 4. *εἰς Ἰουλίτταν*] Extat Tom. I. p. 367. *Küst.* *εἰς Ἰουλίταν οὐ* V. 5. *ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι, ἐπιστολαί*] *ἠθικοὺς λόγους διαφόρους, ἐπιστολάς* E. *ψαλμούς, ἠθικοὺς λόγους, διαφόρους ἐπιστολάς, ὧν* Portus. 6. *καὶ πρὸς*] *πρὸς* om. E. 7. *ἄλλους πλείονας*] *πλείονας* om. V. mox *γε* om. E. 8. *Τοῦδέ γε τοῦ Βασιλείου*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur supra v. *Ἀπολινάριος*. *Küst.* Item in v. *Γρηγόριος Ναζιανζοῦ*. *τοῦ* ex nullo libro proditum: scripsi *Τοῦ δέ γε* B. Mox *Βασιλέως* *V. *μνήμην πεποίηται*] *μέμνηται* E. 9. *κατ᾽ αὐτῶν* Med. *γράφων — Φιλοστόργιος* om. V. Quod indicium est fraudis ex superiore glossa invectae; nec dubitavimus uncis distinguere. *οὕτως* tacite Gaisf. 11. *Καππαδοκίας*] *Καππαδοκείας* E. omissis *καὶ Γρηγόριος — Καππαδοκίας*. 12. *Ναζιανζῷ*] *Ναζιανζῶν* E. Med. *οὗτος*] *οὗτος ὁ τόπος* A. Supra *σταθμοὺς* Med. 13. *Ἀπολλινάριος*] *Ἀπολινάριος* (ut infra) A. B. E. Med. 14. *δὴ οὗτοι — προϋμάχουν*] *δὲ ἄνδρες προυμάχουν τότε τοῦ ὁμοουσίου* E. 20. *προεληλύθεισαν*] *προεληλύθεσαν* A. B. E. Med.

---

prudenter administrare norunt: qualis fuit Philippus et successores Alexandri M. Filio enim eius propinquitas generis nihil profuit, propter naturalem animi imbecillitatem. illi vero qui nulla cognatione eum attingebant, totius fere terrarum orbis domini evaserunt. Βασιλεία. *Regnum est possessio reipublicae; non autem respublica regni. hinc violentae et superbae exactiones odio dignae sunt, ut quae a tyrannica regni licentia proficiscantur. at qui tributa moderate et humaniter imperat, ei tanquam patri cum honore parendum est.* Βασιλείδης. Regis filius. Βασίλειος. Basilius, Caesareae Cappadociae, quae olim Mazaca appellabatur, episcopus, Gregorii Nazianzeni Episcopi amicus, parentibus antiqua nobilitate claris, Basilio et Emmelia ortus: vir celeberrimus et in omni doctrinae genere summus. scripsit plurima, inter quae praecipuo loco habentur commentarii in *Hexaemerum*. item contra Eunomium eximias orationes conscripsit, librum de Spiritu Sancto, et in *Hexaemerum* sermones novem, librum asceticum, et de Virginitate. praeterea quadraginta Martyrum, item Gordii, et Barlaami, et Iulittae laudes. in varios Psalmos orationes morales. Epistolas optimas et pulcherrimas ad Libanium Sophistam et amicum Gregorium aliosque plures. Huius Basilii Philostorgius quoque in historia sua mentionem fecit, sic scribens: *Florebat enim temporibus illis Basilius Caesareae in Cappadocia, et Gregorius Nazianzi (quae urbs eiusdem Cappadociae statio est), et Apollinaris Laodiceae in Syria. hi tres viri tunc pro homousio contra heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem eiusdem sectae defensores fuerunt: adeo ut Athanasius cum iis collatus puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quod ad lectionem et promptam memoriam attinet, in sacris*

λὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν· καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Βασίλειος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Βασιλείῳ τὸ πανηγυρικὸν εἶδος τοῦ λόγου μακρῷ ἄριστα εἶχεν· ἦν γὰρ πανηγυρίσαι λαμπρότατος· ὁ δέ γε Ἀπολινάριος ἐν τῷ ὑπομνηματικῷ εἴδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἄριστα εἶχε· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε.] Τελευτᾷ δὲ Βασίλειος, Γρατιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος.

[Ὅτι ὁ μέγας Βασίλειος ἀδελφοὺς εἶχε δ', τόν τε Γρηγόριον τὸν Νύσσης ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν ἐπίσκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μονάσαντας.]

Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἰατρὸς τὴν τέχνην. οὗτος ἔγραψε κατὰ Μαρκέλλου, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἄλλα. βασιλεύοντος Κωνσταντίνου Μακεδονιανῆς θρησκείας ἅμα Εὐσταθίῳ Σεβαστιανῷ ἦρξε.

Βασίλειος ἕτερος, ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως τῆς Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, τὴν φρένα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικώς. ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

Βασίλειος. τὰ διὰ τοῦ ιος ὀνοματικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφονται, πλὴν * δ', Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος.

Καὶ Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἣ πάλαι μὲν Πανάκτιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.

Βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵτινες κατὰ πρόσταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειῶντα κτείνει. ἐπιθυμοῦντα βασιλεῦσαι.

Βασιλήιος.

Βασιλική. ὅτι ἐν τῇ βασιλικῇ ὄπισω τοῦ Μιλίου ἵστατο ἀνδρείκελον ἄγαλμα χρυσέμβαφον· ἔνθα

1. ὁ Βασίλειος per fraudem positum loco rectae scripturae ὁ Ἀπολινάριος: item in continuis quaedam sunt detorta. 2. μὴν καὶ om. E. 6. ὑπομνηματικῷ] ἀπομνηματικῷ B. E. 8. ἀμφοτέροις] ἀμφότερα E. Med. 10. ἔγραψε om. V. 11. Ὅτι ὁ μέγας — μονάσαντας] Habet A. in margine, supra post ἐπίσκοπος collocavit V. Quamobrem annotationem incertae sedis notavi. 15. μονάζοντας *V. 16. Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Sophronium p. 136. [c. 89. p. 179. ed. Fabric.] unde ea Suidas descripsit. Küst. Ἀγκυριανός A. 19. ὀλίγα ἄλλα] ἄλλα om. E. Mox aliquid ad orationis iuncturam desideratur. Κωνσταντίνου] Male. Ex Sophronio enim rescribendum est Κωνσταντίου. Küst. 20. Σεβαστιανῷ] Rectius Sophronius Σεβαστηνῷ. Küst. Recurrunt eadem sub v. Εὐστάθιος.

1. Βασίλειος ἕτερος] De hoc narratio transcripta est in v. Ἀρχέλαος. Βασίλειος ... Εἰρηνουπ.] Trium tantum Basiliorum mentionem faciunt codices Suidae non solum impressi, sed etiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dausquius in notis ad Basilium Seleuciensem p. 317. testatur, in Bibliotheca Antwerpiana extare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Basilium, Seleuciensem nimirum, memoret his verbis: Βασίλειος ἕτερος Σελευκείας, ἑταῖρος Χρυσοστόμου, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης λόγοις διαλέγεται. Hanc observationem acceptam refero Pearsono, qui eam ad marginem Suidae sui notaverat. Küst. Similiter fere, quem Gaisf. profert, Schottus in Photii Bibl. Cod. 168. p. 378. Neque liber ille diversus est ab E. ubi eadem voces plane sunt perscriptae, nisi quod praebet τοῦ ante Χρυσοστόμου, mox λόγους pro λόγοις. 4. πρεσβύτου] πρεσβυτέρου recepimus ex *V. E. 6. Βασίλειος] Ἰστέον ὅτι E. ὀνοματικὰ] ὀνόματα A. 7. γράφεται] γράφονται dedi cum V. C. πλὴν δ'] Atqui tria tantum hic recensentur. Quare putem ante Ἄρειος excidisse nomen Δαρεῖος, quoniam et illud ει scribitur. Sed nec sic verum est, quod Suidas hic affirmat, quoniam plura nomina propria apud Graecos per ειος scribuntur. Vide omnino Etymol. v. Ταλάσια. Küst. Poterat ex Etymologici praecepto, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος καὶ τῶν τῶν εἰς ειος, de sententiae defectu haud mediocri certior fieri; neque δ' ferendum, quod E. scripsit δὲ. 9. Βασίλειος στοά] Ex Harpocratione. Priorem partem tenet Lex. Seg. p. 222. στοά] οἶκος ἢ στοά E. εἰσὶ] δὲ ἦσαν E. 11. Πανάκτιος] Sic habent libri MSS. et editi: sed male. Legendum enim est Πεισιανάκτειος, ut recte monuit Maussacus in Harpocr. h. v. quem consule. Vide etiam infra vv. Ζήνων et Πεισιανάκτειος, itemque Menagium in Laert. VII, 5. Küst. Πανάκτιος V. πανάκτειος E. πεανάκτιος Pal. Harpocr. Lege Πεισιανάκτιος. 16. Βασιλειῶντα] Ex Iosephi B. I. I, 4. init. petitum monuit Albertius in Hesychium MS. Coisl. 177. Βασιλειοῖ. ἐπιθυμεῖ βασιλεῦσαι. κτείνει nescit Zon. p. 379. Mox ἐπιθυμοῦντα ... 18. Om. Küst. 19. Βασιλική. ὅτι] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Codinum de Orig. Constantinopol. p. 22. Küst. ὅτι om. Med. Μιλίου] Μηλίου E.

litteris insigniter versati erant: praesertim vero Basilius. adhaec unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Basilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilus fundamentis nitebatur solidioribus. Haec Philostorgius Arianus obiter de iis scripsit. Obiit Basilius imperante Gratiano. [Basilius M. quattuor habuit fratres, Gregorium Nyssenum episcopum, Petrum, et ipsum episcopum, et duos alios monachos.] Βασίλειος. Basilius, Ancyranus, eiusdem urbis episcopus, arte medicus. scripsit contra Marcellum, et de virginitate librum, et alia non pauca. idem imperante Constantio Macedonianae sectae cum Eustathio Sebasteno princeps fuit. Βασίλειος. Basilius alius, episcopus Irenopolis Ciliciae, sub Anastasio Imperatore, et ingenio et ascetico vivendi genere Basilio Caesariensi similis. scripsit contra Archelaum Coloniae presbyterum. Βασίλειος. Nomina propria in ιος desinentia per ῑ scribuntur; exceptis Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. † Et Βασίλειος στοά, porticus Regia. duae sunt porticus, sibi invicem vicinae, una Iovis Eleutherii, altera Regia. accedit tertia, quae olim *Pisianactia* vocabatur, nunc vero mutato nomine *Poecile* dicitur. Βασίλειοι. Regii pueri sexies mille, qui Alexandri Macedonis iussu in Aegypto arte militari erudiebantur. Βασιλειῶντα κτείνει. *Occidit regnum affectantem.* Βασιλήιος. Βασιλική. In Basilica pone Milium (ubi Examen etiam extabat usque ad Hera...

ἦν καὶ τὸ Ἔξαμον ἕως Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως· γονυκλινὲς Ἰουστίνου τοῦ τυράννου. ἐκεῖ ὁ Τέρβελις ἐδημηγόρησεν· ἐν οἷς ἐλέφας ἵστατο παμμεγέθης, ὑπὸ Σεβήρου κατεσκευασμένος. ἔνθα ἦν καὶ σχολὴ φυλαττόντων πολλή. ἔμενε δὲ ἐκεῖσε ἀργυροκόπος ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος. καὶ τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ πορθουμένου ἠπείλει τῷ τὸν ἐλέφαντα φυλάττοντι θάνατον, εἰ μὴ τοῦτον κρατήσειεν. ὁ δὲ θηροκόμος οὐκ ἐνεδίδου· ὃν φονεύσας ὁ ζυγοπλάστης δέδωκε βορὰν τῷ ἐλέφαντι. τὸ δὲ θηρίον ἀτίθασσον ὃν καὶ αὐτὸν ἀνεῖλε. καὶ ὁ Σεβῆρος ἀκούσας τῷ θηρίῳ θυσίαν ἤνεγκεν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ παρευθὺ ἀνετυπώθησαν τό τε θηρίον καὶ ὁ θηροκόμος. ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἐλατρεύθη, πολλὰς θυσίας δεξάμενος, ὃς ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ μετετέθη. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ ὑπατικοῦ ἀπὸ Ῥώμης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰςήχθη ἐν ἀπήνῃ καὶ νηὶ καὶ στῆλαι δέκα.

Βασιλικὴ διαδρομή. ἡ γενομένη τοῦ βασιλέως παρόντος διαδρομή. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων· ὃς βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖται.

Βασιλικός, σοφιστής. Περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων, Περὶ ῥητορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως, Περὶ μεταποιήσεως· καὶ ἄλλα τινά.

Βασιλίνδα. τὴν βασιλείαν.

Βασιλίς. ἡ τοῦ βασιλέως γυνή· ὡς καὶ βαλανίς, ἡ τοῦ βαλανέως. 422

Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ᾑρέθη, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μά-

1. Ἔξαμμον] Id est, *Examen*. Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* Ἔξαμον V. C. quod extat in v. *Μαναΐμ*. Hinc olim erat petita gl. Ἔξαμμον Μιλίου. Ceterum *ἔνθα . . . τοῦ βασιλέως* paulo superiorem in locum debuerant transferri. ἕως] Vox ista deest apud Codinum. *Küst.* *τοῦ βασιλέως — θηροκόμος* om. V. C. Contra *V. quae subsequuntur *ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς . . . μετετέθη* inseruit post Ἡρακλείου. 2. Ἰουστίνου] Scribe Ἰουστινιανοῦ, ut apud Codinum legitur. Verba enim haec intelligenda sunt de Iustiniano Rhinotmeto, ut patet ex Anonymo de Antiquit. Constantinopol. quem Lambecius primus edidit et Codino subiunxit: quem vide p. 92. *Küst.* Τέρβελις] Dux Bulgarorum. Vid. *Βούλγαροι*. *Reines.* Vid. Nicephori Hist. p. 27. ed. Paris. Zonarae Ann. XIV. p. 95. Cedrenus p. 445. Theophanes p. 312. *Gaisf.* 4. Σεβήρου] Σευήρου hic et infra A. 5. *φυλαττόντων πολλή*] Malim *φυλαττόντων τὴν πόλιν*, ut Lambecius in Codinum p. 161. in codice quodam MS. Codini se repperisse testatur. *Küst.* 6. *πρᾶσιν*] *πράσιν* cum E. 9. *θηροκόμος*] *θηροκόμης* E. 14. *ἐλατρεύθη — δεξάμενος*] *παλλάκις ἐλατρεύθη* V. C. 15. *ἱπποδρόμῳ*] *ἱπποδρομίῳ* A. *V. 16. *ἦλθεν*] *ἤχθη* *V.

1. *τὸ* ante *Βυζάντιον* om. E. 2. *καὶ στῆλαι δέκα*] Rectius Codinus, *μετὰ στηλῶν δέκα*. Anonymus vero modo laudatus habet *μετὰ στηλῶν δώδεκα*. *Küst.* 3. *Βασιλικὴ διαδρομή*] Ex Harpocratione. *Διανομή* E. item in fine gl., sed post *παρόντος* cum ceteris *διαδρομή*. 5. *ὃς βασιλικὴ διαδρ.*] Legendum est, *ἀφ' οὗ βασιλ.* ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem h. v. *Küst.* Vetus mendum conservat Pal. Harp. *οὗτος ὁ δρόμος βασ.* Portus. 7. *Βασιλικός, σοφ.*] Huius mentio fit supra v. *Ἀψίνης Γαδαρ.*, ex quo loco aetatem eius discimus. *Küst.* Attulit etiam Schol. Hermog. T. VI. p. 111. et VII. pp. 878. 931. 1024. Unde possit scriptura *Βασιλίσκος* iisdem in Scholiis T. IV. p. 747. in suspicionem adduci. 9. *ἄλλα τινά*] *Eudocia* p. 93. *ἔγραψε καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν ῥητορικῶν*. 11. *Βασιλίνδα. τὴν βασιλείαν*] Scribo, *Βασιλίνναν, τὴν βασίλειαν*, i. e. *reginam*. Vel totum hunc locum sic legendum et emendandum esse puto: *Βασιλίνδα. εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δέ, βασίλειαν.* Id est, *Βασιλίνδα, genus lusus. Βασιλίδα vero, reginam.* *Βασιλίνδα* enim significare *regnum* (ut hodie quidem in codicibus Suidae legitur), quis auctor vel grammaticus uspiam tradidit? Ceterum pro *βασιλίνδα, βασίλειαν* scribendum esse *βασιλίδα, βασίλειαν*, ut diximus, etiam Portus ante me coniecerat. *Küst.* Verum hic quidem quasi per transennam viderunt Portus et Küsterus. Sine dubio enim scribendum: *Βασιλίδα, τὴν βασίλειαν.* Respexit Suidas, quod nemo vidit, ad Sophoclis Antig. 941. *Τὴν βασίλειαν μούνην λοιπήν.* Ubi Schol. *Τὴν βασιλίδα, τὴν βασίλειαν.* Qui ordo verborum apertissime demonstrat istum Scholiastam *τὴν βασιλίδα* apud tragicum olim legisse. Sed, ut quod res est fatear, quippe qui Scholiastas istos atque eorum deliramenta probe noverim, tutius fuerit vulgatam lectionem retinere, tum quod metro conveniat, tum quod voce *βασίλεια* alibi utatur Sophocles in loco, si quis alius, integerrimo, Ai. 1320. *ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια Λαομέδοντος —.* Accedit Aristophanes Attici sermonis canon, Ran. 385. *Ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.* *Toup.* I. p. 99. Nihil mutat Zon. p. 374. Litterarum quidem ordinem si debemus praestare, scribendum fuerit cum Küstero *Βασίλινναν*: Menander tamen, singularis vocabuli testis, paulo aliter dixit *Τρικορυσία βασίλιννα*. Neque hanc formam expectabamus, sed *βασίλισσα*, tot scriptorum documentis exhibitum: vide Hemsterh. Add. in Tho. M. p. 144. Me tamen iudice scriptum erat *Βασιλίδα. τὴν βασιλείαν*, ut et adiectiva notio poetis haud inusitata (v. Schaef. in Bos. p. 562.) traderetur et observatio perpetuo tenore cum v. *Βασιλίς* coiret. Itaque saltem *καὶ* supplendum ante *Βασιλίς*. Mox quae subiungebantur, *Καὶ Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς*: ea delevi cum A. V. C. Ubi Küsterus: „De hoc lusu vide Pollucem p. 442. et Eustath. in Homer. p. 1425." 12. *Βασιλίς*] Glossa tragica. 14. *Βασιλίσκος, Βηρίν.*] Vid. infra *Μάμας*. *Reines.* Uterque locus iam inter Malchi fragmenta relatus p. 274. 15. Ῥουστικίου] Ῥουστικοῦ A.

(Imperatorem) statua erat posita virilis inaurata et genuflexa Iustiniani Tyranni. illic Terbelis concionatus est; eodemque in loco stabat ingens elephas, a Severo erectus; eratque ibi Schola custodum urbis. ibidem etiam habitabat argentarius, qui lancibus iniquis emptores fraudabat. huius taberna cum [ab elephanto] eversa esset, mortem minatus est eius custodi, nisi belluam cohiberet. cum autem magister elephanti minas eius nihili faceret, interfecit eum falsus ille libripens, et elephanto devorandum obiecit. bellua vero necdum cicurata ipsum una sustulit. quo audito Severus elephanto sacrificavit, et in eodem loco ipsius belluae eiusque magistri statuas erigi iussit. ibidem Hercules multis sacrificiis colebatur, qui postea in Hippodromum translatus est. Iuliano vero consule Roma Byzantium curru et nave devectus est cum aliis decem statuis. *Βασιλικὴ διαδρομή*. Sic vocabatur cursus, qui fiebat Rege praesente. erat autem Rex Athenis unus ex novem Archontibus; a quo cursus iste vocatus *Regius*. *Βασιλικός*. Basilicus, sophistes, scripsit de Figuris dictionum; de Rhetorico apparatu, sive de exercitatione; de Metapoeesi; alia quaedam. *Βασιλίνδα*. Regiam. *Βασιλίς*. Regis uxor: ut *βαλανίς*, balneatoris uxor. *Βασιλίσκος*. Basiliscus, Verinae Imperatricis frater, sub Leone Imperatore in locum Rustici ducis copiarum substitutus,

χαις, βραδύνους δὲ καὶ φεναχίζουσιν ὑπαγόμενος ῥᾳδίως.

Βασιλίσκος. ὅτι Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν Ἑώων βασιλεύς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰςέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. πολύς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰςφορῶν εἰςπράξει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἁρμάτος.

Βάσιμος. πορευτική, εὐεπίβατος. Καὶ **Βάσιμοι τόποι**, οἱ πορεύσιμοι.

Βάσις. βάδισις.

Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.

Βασκανία καὶ **Βάσκανος.** ὅτι τὸ βάσκανος ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίας τιθέασιν.

Οὐ ψεύδει, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

Βασκαίνει. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν, φησίν· ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βασμοί. βαθμοί.

Βάσσος Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τοῦτον διηνέχθη. πατραλοίας μὲν γὰρ οὗτος ἐδόκει καὶ ἐπεπίστευτο, σοφίαν δὲ ἑαυτοῦ κατεψεύδετο, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. λοιδορούμενον δὲ αὐτὸν ἐπέσχεν ὁ Ἀπολλώνιος, οἷς τε ἐπέστειλεν, οἷς τε διελέχθη κατ' αὐτοῦ. πᾶν γὰρ ὅπερ ὡς ἐς πατραλοίαν ἔλεγεν, ἀληθὲς ἐδόκει. μὴ γὰρ ἄν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λοιδορίαν ἐκπεσεῖν, μηδὲ ἂν εἰπεῖν τὸ μὴ ὄν.

Βαστάζω. αἰτιατικῇ.

Βαστάσας. ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Εὔπολις·

Ἄγε δή, πότερα βούλεσθε τὴν διάθεσιν
ᾠδῆς ἀκούειν ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
Ἀμφότερ' ἐρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον
ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι.

Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων· καὶ βαστάζων. ἀντὶ τοῦ δοκιμάζων. Καὶ βάσταγμα. Δη-

2. φεναχίζουσι ῥᾳδίως ὑπαγόμενος] φ. ὑπαγόμενος ῥᾳδίως A. Scripsimus etiam φεναχίζουσιν. 3. Βασιλίσκος] Vid. Ca. Scrippt. Eccles. hist. T. I. p. 452. *Gaisf.* Qui tacite dedit ὅτι cum *V. 7. εἰ μὴ] εἰ om. V. λεγομένων] ἔνων *V. ls placet edita scriptura. 8. εἰς ἐπιθυμίαν] πρὸς ἐπιθυμίαν A. προςεπιπρὸς ἐπιθυμίαν V. unde Gronovius p. 88. eliciebat προ- πρός. 9. μηδὲ] μηδὲν A. μὴ V. αὐτῶν] αὐτῶν τῶν A. B. E. 10. ἐπιστήμονας Med. μεστὰ] μετὰ V. Mox εἰς τῇ πράξει Med. 11. καὶ ἔστιν addiderunt A. B. ἐν τῷ Ἁρμ. om. V. 13. Βάσιμος] Procop. p. 365. *Toup. MS.* βάσιμος ... dixit Diodorus XIII, 27. εὐεπίβατος om. Zon. p. 373. 16. Κυνὸς] Sophocl. Ai. 8. In fine gl. E. addit Σοφοκλῆς. 17. τὸ ... τὸ Gaisf. cum *V. ὅτι τοῦ A. 19. Οὐ ψεύδῃ] Haec sunt verba Aristophanis Plut. 571. ubi locus iste rectius sic legitur: Ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα. *Küst.* Et τούτων γ' οὐδὲν addit E. ut solet interpolatus. Cum ... ψεύδει A. 20. Βασκαίνει. δοτικῇ] Ex Harpocratione. *Küst.* δοτικῇ omisi cum V. C. id quod infra post ἀεὶ repo- dum fuisse vidit Piersonus in Herodian. p. 470. Cui frustra Gaisf. opposuit Lex. de Syntaxi p. 130. 21. Δημοσθένης] P. 29 ...

1. ἐν τοῖς ἑξῆς] Immo superiore loco p. 263. pr. Quem errorem emendaturi complures Harpocrationis libri receperunt ἐν τῷ ... 2. οὐδὲ vulg. 3. φιλαίτιον] φιλαύτιον V. C. Mox alteram glossam cum V. C. removi: Βασκαίνω σοι ἀεί. ὁ δὲ Λιβάνιος ... τικῇ· Τὸν προςήκοντα βασκαίνουσι. Ubi Βασκαίνων A. qui mox post αἰτιατικῇ addit ἀεί. 4. Βασμοί] Βασμός Hesych. Moeris p. 97. Vide Lobeck. in Phryn. p. 324. 5. Βάσσος Κορίνθιος] Haec et quae sequuntur ad verbum descripta ex Philostrato de Vita Apoll. lib. IV. c. 9. (26.) *Küst.* Βάσος V. 6. καὶ ἐδόκει Philostr. 9. ἐπέστειλεν — διελέχθη] ... στελλεν — διελέχθη E. 12. ἐμπεσεῖν E m. sec. Supra ἄν τοτε Med. ἀντιπεῖν] ἂν εἰπεῖν Reinesius e Philostrato: ... bitavi reponere. 14. Om. vulg. Siletur *V. 16. τὴν διάθεσιν] Ad metrum versus fulciendum legi debet τὴν μὲν διάθεσιν. ... καινὴν διάθεσιν. *Hemst.* τὴν νῦν διάθεσιν Toupius, quomodo ipse correxeram, Toupiana emendatione nondum reperta. ... phaestionem p. 45. Nunc mutata sententia malim legere τηνδὶ διάθεσιν. Scilicet finalem syllabam vocis τηνδὶ absorpsit ... vocabuli sequentis. *Gaisf.* Non potuit hac emendatio neque ad sententiam neque ad sermonem peior excogitari. Probabil... Porsonus: „Lege τὴν νῦν διάθεσιν. Phrynichus apud Harpocr. v. Διάθεσις, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν dixit." 19. ὃν ἂν ... 20. Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λ.] Versus hic non est ἀρτίπους, ad cuius metrum fulciendum cum Porto legerim: Ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ τὸν λόγον ἄγων. *Küst.* Male haec olim cum versibus Eupolidis continuabantur. 21. Καὶ βάσταγμα ... ἐγένετο. Διότι μέγα] Oratio sic distinguenda, καὶ Βάσταγμα. Δῆλον etc. Vide reliquias ex Polybii lib. XXXVI, 4, 7. et ... nostras T. VIII. p. 138. *Schweigh.* δῆλον] δηλῶν V. C.

qui fuit in bellis quidem gerendis felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus. *Βασιλίσκος.* Basiliscus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exegit, et Acacium, episcopum Constantinopolitanum, parum afuit quin pelleret, nisi multitudine monachorum cohibitus fuisset. Idem adeo fuit avarus, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercerent. quare propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Quaere sub v. Ἁρμάτος. *Βάσιμος.* Pervius, transitu facilis. Et βάσιμοι τόποι, loca pervia. *Βάσις.* Gressus. *Ut gressus canis Laconici valde sagacis.* *Βασκανία.* Et βάσκανος, quod simpliciter significat hominem maledicum. *At non mentiris, quamvis valde sis maledica.* *Βασκαίνει.* Criminatur, accusat, calumniatur. sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Idem in sequentibus ait: *Neque animo calumniandi neque acerbe maligneve quicquam feci.* ubi βάσκανον significat criminandi cupidum et malignum. *Βασμοί.* Gradus. *Βάσσος Κορίνθιος.* Cum Basso dissidium ... nio intercessit. parricida enim cum esse crederetur, et sapientiam falso sibi vindicabat et effreni lingua utebatur. quem ... viciantem et scriptis et sermonibus Apollonius compescuit. ... quid enim in eum ut parricidam dicebat, verum esse credebatur ... quoniam neque insectaturum nec rem falsam pro vera dicturum ... istimabant. *Βαστάζω.* Aptum accusativo. *Βαστάσας.* Qui exploravit. Eupolis: *Agite igitur, libetne recentem cantus modum an vetustum audire? Utrumque dices. ego vero, postquam audiero, qui mihi re perpensa modorum optimus fuerit, eum eligam.* † *Quicquid accidere posset*, ratio-

λον ἐγένετο διότι μέγα τὸ βάσταγμα τῆς πόλεως ἦν· πλείονα γὰρ κʹ μυριάδων ὅπλα παρέδωκαν Ῥωμαίοις, καὶ καταπέλτας δύο. Καὶ Βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Βασταχθείη. ἀρθείη, κλαπείη. Ὁ δὲ Λακύδης σφραγισάμενος διὰ τῆς ὀπῆς τὸν δακτύλιον ἐῤῥίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων.

Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν. κατὰ διαστολὴν δὲ ἀναγνωστέον.

Βατά. βάσιμα. Ἀῤῥιανός· Πάντα δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἐξαιρετέα εἶναι ἐδόκει.

Βάταλος. βδελυρός, αἰσχρός.

Βάταλος. οὕτως ἐκλήθη ὁ Δημοσθένης νέος ὤν, ὡς γυναικώδης· γηράσας δὲ Ἀργάς, ἀπὸ ὄφεως οὕτω καλουμένου.

Βαταναία. χώρα.

Βατταρισμοί. φλυαρίαι.

Βατήρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, φησί τις. οἷον, τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον.

Βατίς. εἶδος ἰχθύος. Καὶ Βατιδοσκόποι, οἱ ὀψοφάγοι.

Βαττολογία. ἡ πολυλογία. ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας.

Βατός. ὁ βάσιμος τόπος.

---

1. *διότι μέγα*] Locus hic excerptus est ex scriptore quodam (Polybio, ut arbitror), qui historiam belli Punici tertii descripserat, quoniam verba fragmenti huius intelligenda sunt de Carthaginiensibus, qui tempore belli Punici tertii spe pacis impetrandae omnia arma bellica, quae in armamentariis suis habebant, Romanis tradiderunt, ut testatur Appianus in Libyc. p. 75. Is enim cum ante dixisset, Cornelium Scipionem Nasicam et Cn. Cornelium Hispalum Carthaginem missos fuisse, quibus arma a Carthaginiensibus traderentur, subiungit: *παρελάμβανον εἴκοσι μυριάδας πανοπλιῶν, καὶ βελῶν καὶ ἀκοντίων πλῆθος ἄπειρον, καὶ καταπέλτας ὀξυβελεῖς τε καὶ λιθοβόλους ἐς δισχιλίους.* De numero ergo armorum traditorum Appianus cum fragmento apud Suidam pulchre consentit, dummodo pro *καταπέλτας δύο* (qui manifestus est librariorum error, notam βʹ, quae tam duo quam duo millia apud Graecos significare potest, male interpretantium) legatur, *καταπέλτας δισχιλίους*, ut Appianus habet. *Küst.* 2. *πλείονα*] *πλεῖον* B. E. *V. quod non spernendum. 3. *καταπέλτας*] *καταπέλτα* E. *Καὶ βαστάσαι*] Vide supra v. *Βαρυδαίμων*, et infra v. *Διασηκῶσαι*. *Küst.* Nempe recurrebant haec sub v. *Διασηκῶσαι*. „Soph. Oed. Col. 1105. ubi male interpres. Eurip. Cycl. 378. ubi minus recte interpres. Vid. v. *Ἐβάστασε*." *Toup.* MS. Idem aliquando tentabat *διασυχάσαι*, usus Hesych. v. *Συχάσαι*. 6. *Ὁ δὲ Λακύδης*] Haec sunt verba Laertii lib. IV. segm. 59. ut Portus etiam monuit. *Küst.* Unde post *σφραγισάμενος* supplendum *πάλιν εἴσω*. 9. Hanc glossam subsequebantur ex Etym. M. sive Zon. p. 379. petita: *Βαστραχαλῆσαι. τραχηλιάσαι. βάστραχας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.* Nesciunt A. B. C. E. V. 10. *Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχ.*] Proverbium hoc in Vaticana Appendice [1,16.] clarius sic exponitur: *Βάτα Κάρας. ἐπὶ παχέων λέγεται τοῦτο. τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.* Hinc ergo discimus *Βάτα Κάρας* esse duo nomina propria, et Batam Carae filium fuisse. *Küst.* *ἀδυνάτων* cum Arsen. p. 137. corrigebat Pantinus. Vide Koen. in Gregor. p. 125. 12. Cf. Zon. p. 376. *Ἀῤῥιανός*] De Expedit. Alex. lib. IV. (21,5.) p. 286. *Küst.* 13. *ἐξαιρετέα*] *ἐξαίρετα* B. E. *ἐξαιρετέρα* Med. Sequentem gl. *Βατταλίζεσθαι. μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν*, delevit Gaisf. cum A. B. C. E. Theanus Ep. p. 355. ascripserat Toupius.

1. *Βάταλος*] *Βάτταλος* bis C. *V. *οὕτως ἐκλήθη Δημοσθένης*] Aeschines *περὶ παραπρεσβείας* p. 260. *Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν* (loquitur de Demosthene) *ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων Ἀργὰς ἐκλήθη.* Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam Photium p. 1480. et supra v. *Ἀργάς*. *Küst.* Vid. Lex. Seg. pp. 185. 221. *Δημοσθένης*] *ὁ Δημοσθένης* A. *V. C. E. 4. *Βαταναία*] *Βατανέα* Steph. Byz. Deleta statim cum A. B. C. V. E. *Βατταρίζειν. μόγις λαλεῖν. ἀπὸ Βάττου Θηραίου, ἰσχνοφώνου ὄντος*: quam gl. ex Etymol. M. sive Zon. p. 379. Med. descripserat. Küsterus laudarat Leopardi Em. XV, 21. Adde Lex. Seg. pp. 30. 85. 224. Hesych. in v. et Schol. Luciani Iov. trag. 27. 5. *Βατταρισμός. φλυαρία*] *Βατταρισμοί. φλυαρίαι* A. B. C. V. E. MS. Coisl. 177. *Βατταρισμοῖς. φλυαρίαις* Hesych. Vulg. tenet Zon. p. 371. Addit MS. Coisl. *ἀπὸ Βάττου τινὸς ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ βατταρίζειν, ἤγουν τὸ ἀσήμως λέγειν καὶ φλυαρεῖν.* 6. *Βατήρ. ἡ ἀρχή*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Eustath. in Odyss. *δ*. p. 1404. qui ea ex Lexico Aelii Dionysii se descripsisse testatur. *Küst.* *πεντάθλων*] *πεντάθλου* A. V. C. *πεντάθλου σκαμμάτων* Etym. M. *τοῦ τῶν πενταέθλων σκάμματος* Lex. Seg. p. 224. *τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων* Zon. p. 371. *τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων* Hesych. MS. Coisl. 177. *ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων ἀγῶνος· ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται καὶ παντὸς ἔργου καὶ λόγου τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον.* 7. *Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατ.*] Supra legitur, *Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.* *Küst.* 9. *Βατίς*] Et *βάτος raia*: Plin. IX, 24. et 51. Aristot. Animal. II, 16. et VI, 9. Coit cum *ῥίνῃ*, de qua vide infr. *Reines.* Ex Schol. Aristoph. Pac. 811. Cf. Lex. Seg. p. 224. et v. *Μελάνθιος*. 11. *Βαττολογία*] Glossa sacra. Cf. Zon. p. 374. 14. *Βατός*] *ἡ βατὸς θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως καὶ ἡ νάρκισσος, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.* *Haloand.* Tetigit Antiatt. p. 84. Cf. v. *Βέβηλος*. Hesychius *διαπεράσιμος τόπος*.

---

subducens et expendens. Et *Βάσταγμα*. *Vires enim urbis erant insignes. armorum enim plus ducentena millia et catapultarum duo millia Romanis tradiderunt.* Et *βαστάσαι* apud Atticos non significat tollere, sed attrectare et manu pondus existimare et expendere. *Βασταχθείη*. Auferretur. *Lacydes vero, penu obsignato, annulum intro per foramen iaciebat, ut de rebus illic reconditis nihil surriperetur.* *Βάτα Κάρας*. Dicitur in pingues et crassos. duabus autem vocibus distinguendum est. *Βατά*. Pervia. Arrianus: *Alexandro nihil inaccessum aut inexpugnabile esse videbatur.* *Βάταλος*. Impurus, turpi veneri deditus. Batalus vocatus est Demosthenes, cum esset adolescens, ut effeminatus et mollis; senex autem appellabatur Argas, a serpente ita dicto. *Βαταναία*. Batanaea, regio. *Βατταρισμοί*. Inanis loquacitas. *Βατήρ*. Locus: unde quinquertiones certandi initium faciebant. Proverbium: *Ipsum orationis limen tetigisti.* id est, quod praecipuum est et maxime ad rem facit attigisti. *Βατίς*. Piscis genus. Et *Βατιδοσκόποι*, heluones piscium. *Βαττολογία*. Inanis deblateratio. a Batto quodam, qui prolixis hymnis easdem res crebro solebat repetere. *Βατός*. Pervius locus.

Βάττος. ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. πόλις ἦν Κρητικὴ Ὀαξός· ἐν τῇ Ἐτέαρχος βασιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι, τῇ οὔνομα ἦν
121 B Φρονίμη, ... παρέχουσά τε κακὰ καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μηχανωμένη, καὶ τέλος μαχλοσύνην ἐπενεγκοῦσά οἱ πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτως. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος ἔμπορος ἐν τῇ Ὀαξῷ. τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος παραλαβὼν ἐπὶ ξεινίᾳ ἐξορκοῖ, ἦ μὴν οἱ διηκονήσειν ὅ τι ἂν δεηθείη. ἐπεί τε δὴ ἐξώρκωσεν, ἀγαγών οἱ παραδιδοῖ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ταύτην ἐκέλευε καταποντῶσαι ἀπαγαγόντα. ὁ δὲ Θεμίσων περιημέκτησεν ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινίοις αὐτὴν διαδήσας καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀνασπάσας δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Θήραν. ἐντεῦθεν δὲ τὴν Φρονίμην παραλαβὼν Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο. χρόνου δὲ περιιόντος ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἐτέθη Βάττος.

Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἑνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάττου σίλφιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ· ὃ θεραπεύει πολλά· ἡδύοσμόν ἐστι καὶ πολύτιμον. Βάττος γὰρ τὴν Κυρήνην κτίζει.

Βάτων, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Συνεξαπατῶν, Ἀνδροφόνος, Εὐεργέται.

Βατράχειον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ **βατραχὶς** ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ

1. *Βάττος*] Locus ex Herod. IV, 154. leviter decerptus. 3. *Ἀμήτορι*] *Εὐμήτορι* V. Nomen quasi proprium *Ἀμήτορι*, quod editiones olim exhibebant, quem in errorem homines imperitissimos illexerit docuimus in v. *Ἀμητός*. *τῇ ὄνομα ἦν*] Locus hic mutilus ex Herodoto sic supplendus est: *τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἡ δὲ ἐπελθοῦσα ἐδικαίου εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, παρέχουσα* etc. *Küst.* *ὄνομα*] *οὔνομα* B. E. 6. Vide v. *Ἀναγνωσθείς*. 8. *δὴ* ... dunt A. B. E. V. Med. Mox *ἀνὴρ* om. B. E. 10. *ἦ μὴν*] *ἦ μὲν* A. E. Qui mox *διηκονήσειν* pro *διακονήσειν*. Mox ... 11. Lege cum Herodoto *δεηθῇ*. 12. *ἐκέλευε*] *ἐκέλευσε* B. E. 13. *ὁ δὲ Θεμίσων*] Scribe et supple ex Herodoto: Ὁ δὲ Θεμίσων περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίει τάδε. παραλαβὼν τὴν παῖδα ἀπέπλεε. ὡς δὲ ἐγένετο ... τῷ πελάγει etc. *Küst.* Horum partem recte perscripsit v. *Περιημεκτήσας*, addita lacinia, quam nos removimus. *περιημέκτησε*] *περιημέκτησεν* dedi cum E. 14. *καὶ ἀφοσ.*] Horum partem repetiit v. *Ἀφοσιούμεθα*. 16. *ἀφίκετο*] *ἀπίκετο* ... sec. Qui infra *περιιόντος*.

3. *ὄνομα*] *οὔνομα* A. B. E. *V. In fine *Βάττης* A. 4. *Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπαν. τιμὰς λαμβ.*] Locum hunc egregie illustrat Scholiasta Aristoph. in Plut. 926. qui omnino cum Suida conferendus est. *Küst.* Consentit Arsenius p. 137. *Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι τὸ σίλφιον μέγα τι καὶ ἐξαίρετον ἔχοντες, ἔδοσαν Βάττῳ ... οὐκ ἐξῆν ἄλλῳ κεκτῆσθαι· ἐχάραττον δὲ καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ νομίσματος τὸν Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ σίλφιον ὡς μέγα· τὸ δὲ σίλφιον βοτανόν ἐστι θεραπευτικόν, ἡδύοσμον καὶ πολύτιμον.* Sic Schol. MS. Coisl. 177. apud Gaisf., dudum ... gatum in Bibl. Coisl. p. 607. Cf. v. *Σίλφιον* et Eudociam a Scholiis Aristophanicis pendentem p. 92. Ceterum quae subsequitur glossa, *Βάττου — τὸ Β. σίλφιον*, his ipsis debuit praefigi. *ἐπὶ τῶν*] *ἐπὶ τοὺς* A. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 5. *ἑνὶ τῶν Βάττων*] Malim *ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν*, ut habet Hesychius. *Küst.* 10. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 926. ubi sic legitur: — *Οὐδ' ἂν* ... *γέ μοι Τὸν πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.* *Küst.* Et sic E. 12. *τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ*] Ex Schol. Aristoph. Av. 534. ... ut videtur a Küstero profectum ignorant libri. *δέ ἐστι* E. Schol. tantum *ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον*. 13. *Βάττος γὰρ — κτίζει*] *ὁ Βάττος δὲ — ἔκτισε* E. Absunt a Schol. 14. *Βάττων, κωμ.*] Apud Athenaeum nomen comici huius scribitur per ... *Βάτων*. *Küst.* Sic A. V. repugnante *Eudocia* p. 93. *Συνεξαπατῶν*] Fabulae huius mentio fit apud Athen. lib. XV. p. ... sed ubi pro *Κάτωνι* rescribendum esse *Βάτωνι* ex hoc loco Suidae apparet. *Küst.* 15. *Ἀνδροφόνος*] Eius fabulae itidem meminit Athenaeus lib. IV. p. 163. *Küst.* *Εὐεργέται*] Et hanc fabulam laudat Athenaeus lib. XIV. p. 662. *Küst.* 16. *Βατράχειον. εἶδος*] Ex Schol. Aristoph. Equit. 520. adde Zon. p. 376. „Vid. infra in *Μάγνης*. Dio lib. LIX. *τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδύνοντι, καὶ διὰ τοῦτο .. τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ.* Loquitur de aurigis circensibus. *Βατραχιοῦν*, tribunal Athenis a colore ... tasse, quo palus ante fores eius positus vel etiam ianuae obex fuit tinctus, ut et *φοινικιοῦν*. Eodem colore erant baculi, quos gestabant iudices cuiusvis tribunalis, teste Aristot. in De Athen. polit. ap. Petit. Legg. Att. IV, 1. p. 308. Meminit utriusque Pausan. Attic. c. 28. *Reines.* *ἀπὸ τῆς βατρ. ἱμ.* *V.

Βάττος. Nomen proprium viri, qui exili voce praeditus erat et balbus. est in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. hic amissa uxore, filiae nomine Phronimae novercam induxit, quae domum ingressa, ut erat, ita re ipsa se novercam erga Phronimam praestitit; omnibus eam modis vexans, et nullum non malorum genus comminiscens, tandemque patri persuadens, eam esse impudicam. cui cum ab uxore persuasum esset, impium facinus adversus filiam molitus est. erat tunc Oaxi negotiator quidam Theraeus, nomine Themiso: quem Etearchus hospitio susceptum iureiurando adegit, ut in gratiam suam faceret, quicquid ab ipso petisset. ubi iureiurando hominem obstrinxit, filiam suam adductam ipsi tradidit, iubens eam in mare demergere. Themiso vero iureiurando se circumventum indignatus rem istiusmodi fecit. navim cum puella conscendit, et religione iurisiurandi defungi volens puellam funibus alligatam in mare demisit; eaque deinde retracta Theram rediit. ... ea Polymnestus, vir inter Theraeos spectatus, eam ... nam ascivit: ex qua interiecto tempore natus est ei filius, ... vocis sono praeditus et balbus, cui nomen impositum est Battus. *Βάττου σίλφιον.* Batti silphium. dicitur de iis qui exquisitos honores adipiscuntur. Cyrenaei enim uni Battiadarum praecipuum dederunt silphium, et in una nummi parte Ammonem, in altera vero silphium expresserunt. Ampeliotae vero, qui sunt in Libya, silphii caulem Delphis dedicarunt. *Βάττου σίλφιον.* Aristophanes *Pluto*: *Neque si dederis mihi vel ipsum Batti silphium.* silphium enim in Libya nascens multis morbis medetur, suavisque est odoris et magni pretii. Battus autem Cyrenen condidit. *Βάτων.* Bato, comicus. eius fabulae sunt, *Una decipiens, Homicida, Euergetae.* *Βατράχειον.* Coloris genus, unde vestis quaedam, *βατραχὶς* vocata, nomen accepit. ...

πρόςωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προςωπεῖα. Καὶ Βατραχίς, εἶδος ἐσθῆτος ἀνθίνης, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα. Καὶ βατράχειος μοῖρα.

Βάτραχος ἐκ Σερίφου. ἐπὶ τῶν ἀφώνων. παρόσον οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς Σκῦρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

Βατράχῳ ὕδωρ. ὡς, γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. 825 Καὶ Βατρά"χοις οἰνοχοεῖς, ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

Βαΰζων. ὑλακτῶν. Ἀριστοφάνης·

Βαΰζων καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν.

ἀντὶ τοῦ ἤμην.

Βαυκαλᾶν. τιθηνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ παιδία.

Βαῦνος. κάμινος. ἐξ οὗ καὶ βάναυσοι, [οἱ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῖται.]

Βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰς τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν.

Βδέλλα. ὁ Σολομών φησι· Τῇ βδέλλῃ ἦσαν τρεῖς θυγατέρες ἀγαπήσει ἀγαπώμεναι· καὶ αἱ τρεῖς αὗται οὐκ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἡ τετάρτη οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν ἱκανή. βδέλλα η ἁμαρτία. θυγάτηρ αὐτῆς, πορνεία, φθόνος, εἰδωλολατρία, αἳ οὐκ ἐμπίπλανται διὰ τῶν ἀτόπων πράξεων. ἡ τετάρτη ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία.

---

1. *βατραχίς*] Ex Schol. Aristoph. Eq. 1403. Cf. Lex. Seg. p. 224. 2. *βατράχειος μοῖρα*] An *βατράχειος χροιά*? i. e. *color ranarum.* Sic videtur. *Küst.* Equidem dictionem Babrii puto subesse, qui locum ei potuit, ut hoc utar, in argumento *Γάμοι Ἡλίου* concedere. G. Dindorfio de factione prasina formulam interpretanti libens assentirer, modo unum ex tot rerum Romanarum scriptoribus exemplum protulisset. Addit E. *καὶ βατράχιον βοτ. ἰατρική*, i. e. *βοτάνη ἰατρική*. 5. *Βάτραχος ἐκ Σερίφου*] Vide Diogenianum I, 49. et III, 44. *Küst.* Causam cur mutae illic ranae hanc dat Ioan. Tzetzes Chil. VIII, 167. *Ὅτι τὸ ὕδωρ τὸ ἐκεῖ τελεῖ τῶν ὑπερψύχρων. Schott.* V. Arsen. p. 137. et Nicias. in Antigon. Car. 4. 7. *Σκύρον* libri. 8. *Βατράχῳ ὕδωρ*] Zenobius II, 79. et Schol. Luciani Piscat. 9. *ὡς*] *καὶ* Arsen. p. 139. 10. *Βατράχοις*] *Βατράχους* B. C. 11. *ὧν*] *ἅπερ* Arsenius. 12. *Ἀριστοφάνης· Βαΰζων καὶ γὰρ ἐγὼ τ.*] Apud Aristoph. Thesmophor. 180. locus hic ita legitur, uti et apud Suidam legendus est: *Παῦσαι βαΰζων, καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. Küst.* Nec melius Zon. p. 379. 14. *τοῦ* om. *V.
1. *Βαυκαλᾶν*] Vide notas in Hesych. Continuam glossam, *Βαυκίζεσθαι. θρύπτεσθαι*, omiserunt A. B. C. V. E. scilicet invectam illam ex Etym. M. sive Zon. p. 379. Lex. Seg. p. 225. et Gatakeri A. M. P. p. 713. laudavit Gaisf. 2. *Βαῦνον*] Alias *βαῦνος*: quod usitatius est. *Küst.* *βαῦνοι* Lex. Seg. p. 222. *βαῦνος* dederunt A. B. V. E. *οἱ διὰ πυρὸς ἐργ. τ.* om. V. C. Quae cum repetita sint ex v. *Βάναυσος*, interim ea notavi. Subsequebatur glossa, cum V. C. a nobis sublata: *Βαυβὼ καὶ Δημώ. ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δημώ.* Ubi Küsterus: „*Βαρὼ καὶ Δημώ*] Vel series litterarum locum hunc corruptum esse arguit. Scribendum enim est, *Βαυβὼ καὶ Δηώ*, et paulo post, *Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δηώ*: ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem v. *Βαυβοῦς*. Emendationem hanc egregie confirmat Clemens Alexandr. in Protreptico p. 10. qui fabulam, quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans inter alia ait: *Ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηὼ ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ.* Locum hunc de Baubone vel Babone ex Clemente repetit Eusebius de Praepar. Euang. p. 66. Vide etiam infra vv. *Δημώ* et *Δυσαύλης*." Haec Küsterus, Reinesio praeeunte, qui Manutii in Cic. Epp. IX, 29. errorem notavit. Nihil mutat *Eudocia* p. 93. *Βαυὼ* A. ubi gl. legitur in marg. *Βαβὼ* B. E. Med. 4. *Βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθ.*] Pearsonus locum hunc sic legendum et distinguendum putabat: *Βάψας τὴν κώπην. πλεύσας, ἐλθών*; cui coniecturae favet Hesychius, qui sic habet: *Βάψας, δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπην βάψας.* Idem Pearsonus ad marginem Suidae sui recte quidem observavit, respexisse hic Suidam ad locum Aristoph., qui extat apud Harpocrationem v. *Ναυτοδίκαι*: sed inde exigua vel nulla potius lux obscuro huic loco accedit, quoniam fragmentum Aristophanis ibi adductum non solum breve est, sed etiam corruptum. *Küst.* Harpocratio: *Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ἔθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης.* Apud Suidam *ἢ πλεύσας* Fritzschius de Arist. Daetal. p. 111. qui Comici versum sic refingebat: *Ἔθέλω βάψαι πρὸς ναυτοδίκας ξένον ἐξαίφνης ἀποφαίνειν.* Toupius *ἦλθον βάψας*, reliquis praetermissis. De Comici quidem oratione non ausim liquido pronunciare; sed apud Suidam quae commissa sunt si ad normam observationis nostrae in v. *Τριτάλαντον* exigantur, facile licebit ea persanare. Scilicet intercidit versiculus, *Βάψας πρὸς ναυτοδίκας*: quo sublato particulae etiam interpretationis coeptae sunt turbari; cf. v. *Ἀπόμακτρα*. Primum igitur explicatum est *βάψας· ἤτοι τὴν κώπην, πλεύσας, ἢ ἐλθών.* Successerunt *πρὸς δὲ ναυτοδίκας, οἳ . . . ἐδίκαζον.* Alteram rationem inierunt, qui *βάψας* a pharmacopolarum arte ductum ad sycophantarum calumnias referrent, atro quasi pigmento reum sugillantium. Unde sequitur novissima vehementer esse depravata: quorum tamen sententiam huc opinor redire, *ἢ (sive οἱ δὲ λέγουσιν) ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· τὸ γὰρ βάψας ἀντὶ τοῦ ποιήσας μέλαν.* 5. *τὰ τῆς*] *τὰς τῆς* A. V. C. *δίκας* addendum e Phot. v. *Ναυτοδίκαι*. 8. *ὁ Σολομών φησι*] Prov. XXX, 15. *Küst.* 9. *ἀγαπήσει*] Hinc reliqua glossae om. V. 10. *ἐνεπίμπλαντο*] *ἐνεπίμπλανται* A. 12. *εἰδωλολατρία*] *εἰδωλολατρεία* Gaisf. cum A. B. E. Mox *ἐπίμπλανται* A.

...utem batrachio histriones perungebant faciem ante inven...um larvarum usum. Et *Βατραχίς*, genus vestis varii colo...is, quae rei, a qua nomen accepit, colorem similem habe...at. Et *Βατράχειος μοῖρα.* *Βάτραχος ἐκ Σερίφου.* ...ana ex Seripho. dictum de mutis. ranae enim Seriphiae in ...cyrum delatae nullam edebant vocem. *Βατράχῳ ὕδωρ.* ...anae aquam. proverbium simile illi, *Mustelae sebum.* in ...os, qui quae dant, iis delectantur accipientes. Et, *Ranis ...num ministras*: in eos qui talia dant, quibus minime in...gent accipientes. *Βαΰζων.* Latrans. Aristophanes: *De...ne latrare: nam et ipse talis eram.* *Βαυκαλᾶν.* Pueros cantu demulcere. *Βαῦνος.* Fornax. unde *βάναυσοι* dicuntur opifices, qui igne ad opus faciendum utuntur. *Βάψας τὴν κ. Tingens remo accedere ad iudices nauticos.* hi enim peregrinis ius dicebant. *tingens*, scilicet remum, hoc est, navigans, proficiscens. alii contendunt a pharmacopoeis ductam esse translationem: id est, tingens nigro. *Βδέλλα.* *Hirudini* (inquit Salomo) *tres erant filiae, quas singulari amore diligebat: et tres istae erant insatiabiles; neque quarta unquam dicebat, satis se habere.* hirudo est peccatum: cuius filiae sunt fornicatio, invidia, idololatria, quas nunquam malarum actionum satietas capit. quarta est mala cupiditas.

[illegible] Πλάτων εἰς τὸν Θεαί-[illegible]

[illegible] καὶ πᾶν ἐκτύπωμα [illegible] παρὰ Ἰουδαίοις.

[illegible] τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ [illegible] Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν [illegible] Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τί-[illegible] ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες [illegible] ἐπὶ τὴν προτέραν ἐπανελ-[illegible] οὖν εἰς παντελῆ ἐρή-[illegible] καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα [illegible] τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν [illegible] Αἴλιος γὰρ Ἀδριανὸς ἐκαλεῖτο.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. σημεῖον τῆς ἐρη-[illegible] εἰκόνες τινὲς ἀπηγορευμέναι τῷ [illegible] τοῦτον εἰςκομιζόμεναι. ὃ δὴ Πιλάτος [illegible] ἐς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως εἰκόνα [illegible].

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. ὅτι Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, ἀνὴρ ὑπάρχων δεινὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς παραλαβὼν τὴν πόλιν δοριάλωτον ἀνεῖλε μυριάδας ιή. κατατολμήσας οὖν καὶ εἰς τὸ ἅγιασμα εἰςελθὼν ἐν ὑπερηφανίᾳ πολλῇ, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προςηγόρευσεν· καὶ τοὺς μὴ ἀπογευομένους τῶν χοιρείων κρεῶν ἀνῄρει. ἐφ' οὗ καὶ οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι ἀνῃρέθησαν. οἱ δὲ λέγουσιν Ἀδριανὸν στῆσαι τὸν ἀνδριάντα.

Βδελυγμία. ὁ Χρυσόστομος ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ ἐν τῇ κατὰ Ἰωάννην ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου.

Βδελυρός. αἰσχροποιός. Αἰλιανός· Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν. Καὶ Βδελυρία, ἡ ἀκολασία.

2. [illegible]] Sic habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et B. E.] minus recte legitur βδέλλεται. *Küst.* Platonis locus est p. 174. D. ubi leguntur βδάλλοντα et βδάλλειν. 3. Βδέλυγμα] V. Zon. p. 380. 5. Βδέλυγμα ἐρημώσεως. τὸν [illegible] τοῦ βασ.] Si verum est iudicium Iosephi Scaligeri, verba haec ex nugatore aliquo excerpserit Suidas. In notis enim ad Euseb. Num. MMCXL. locum hunc Suidae proferens, *nugator*, inquit, *nescio quis apud Suidam.* Sed incaute admodum vir magnus locutus est, quoniam omnia, quae Suidas hoc loco adducit, sunt verba Divi Chrysostomi, quae leguntur Orat. III. adversus Iudaeos, Tom. I. pp. 434. 435. Ceterum locum Chrysostomi Suidas contraxit et mutilavit, quem proinde integrum hic exhibebo, ut lector in rem praesentem quasi deducatur: Ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Ἱερὸν τὸν ναὸν καλῶν· βδέλυγμα δὲ ἐρημώσεως, τὸν ἀνδριάντα, ὃν ἔστησεν ὁ τὴν πόλιν καθελὼν ἔνδον ἐν τῷ ναῷ. Et paulo post: Μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οὗτοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν πολιτείαν ἐπανελθεῖν· οὐκ εἰδότες ὅτι ψήφῳ Θεοῦ πολεμοῦσι, κελευούσῃ διὰ παντὸς ἐρημοῦσθαι τὴν πόλιν, τὸ δὲ Θεοῦ πολεμοῦντος περιγενέσθαι ἀμήχανον. συῤῥήξαντες τοίνυν τῷ βασιλεῖ πάλιν εἰς ἀνάγκην αὐτὸν κατέστησαν παντελοῦς ἐρημώσεως. καθελὼν γὰρ αὐτοὺς ἐκεῖνος, καὶ χειρωσάμενος, καὶ τὰ λείψανα ἀφανίσας πάντα, ἵνα μηδὲ ἀναισχυντεῖν ἔχωσι λοιπόν, τὸν ἀνδριάντα ἔστησε τὸν ἑαυτοῦ. εἶτα συνιδὼν ὅτι συμβαίνει χρόνῳ ποτὲ τοῦτον καταπεσεῖν, ὥςτε αὐτοῖς ἐνθεῖναι καυτῆρα ἀνίατον τῆς ἥττης καὶ τῆς ἀναισχυντίας ἐκείνης ἔλεγχον, τὸ ὄνομα τὸ ἑαυτοῦ τῆς πόλεως ἐπέθηκε λειψάνοις. ἐπειδὰν γὰρ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἐχρημάτιζεν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν καλεῖσθαι ἐνομοθέτησεν, ἐκεῖθέν τε Αἰλία μέχρι τοῦ νῦν ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ κρατήσαντος καὶ καθελόντος αὐτήν. Haec D. Chrysostomus, qui ideo nugator appellandus non erat, quod affirmaret, Hierosolyma ab Hadriano excisa esse, cum non videam, quomodo id contra tot et tam expressa veterum patrum testimonia negari possit. *Küst.* Vide Münteri libellum, *der Iüdische Krieg unter den Kaisern Traian und Hadrian*, *Altona* 1821. Ceterum vide Suiceri Thes. Eccles. 13. γὰρ om. *V. 16. τὸν ναὸν] τοῦτον librorum scripturam tacite Küsterus mutavit, Portum secutus. Orationem apparet sive mutilam esse sive membrorum perturbatione luxatam. Nimirum debuit sententia hoc fere argumento contineri: εἴδωλα ἢ εἰκόνες τινὲς ἐς τὸν ναὸν (quae voces inferiorum in locum irrepserunt) εἰςκομιζόμεναι. ἦν δὲ ἀπηγορευμένον τῷ νόμῳ εἰς τοῦτον * εἰςαγαγεῖν. ὃ δὴ κτλ. Tum εἰςκομιζόμενοι C. Id esse debebat εἰςκομίζεσθαι.

1. Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφ.] Vide supra v. Ἀντίοχος. *Küst.* ὅτι Gaisf. tacite cum *V. 4. δοριάλωτον] δορυάλωτον V. E. Supra ὃς orationem frustra interpellat. 5. ὑπερηφανίᾳ] ὑπερηφανία A. B. V. E. 10. Μακκαβαῖοι] Μακαββαῖοι A. οἱ δὲ λέγουσιν κτλ. om. *V. 11. ἀνδριάντα] Addunt B. E. Edd. ante Küst. Ὅτι τὴν κατασκευὴν τοῦ τοιούτου ἀγάλματος ἐν τῷ Ἀντίοχος εὑρήσεις. Quorum ὅτι et εὑρήσεις ignorat Med. 12. Βδελυγμία] Xenoph. Mem. p. 785. κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. *Toup. MS.* Phrynichus Seg. p. 30. Βδελυγμία. ἡ ναυτία ἡ κινοῦσα ἔμετον. Gl. om. *V. Vide gl. Βδελύττεσθαι. Mox ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννου Med. 15. Βδελυρός. μισητός, κακός Lex. Seg. p. 219. cum Hesychio. Glossa extat apud Timaeum p. 60. ubi vid. Ruhnkenius. Mox prius καὶ delendum opinor. 18. Post hanc glossam cum V. C. delevi: Βδελύσσω. αἰτιατικῇ. Quod subsequebatur καὶ tacite Gaisf. sustulit cum *V. Ipse deinceps αἰτιατικῇ removi post Βδελύττεσθαι. Mox βδελύσσεσθαι ὁμοίως E.

Βδέλλεται. Mulget. Plato in *Theaeteto* dicit *βδάλλεται.* *Βδέλυγμα.* Sic apud Iudaeos omne simulacrum et omnis effigies hominis appellabatur. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Sic vocatur Imperatoris Hadriani statua, qui Hierosolyma funditus evertit. posteaquam enim urbs ab Vespasiano et Tito vastata fuerat, Iudaei sub Hadriano rebellantes, pristinamque reipublicae formam recuperare studentes, funditus deleti et excisi sunt. tunc etiam Hadrianus urbis illorum eversae reliquiis nomen suum imposuit, *Aeliam* eam appellans. Aelius enim Hadrianus ipse vocabatur. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Signum desolationis. sic vocabantur imagines: lege enim interdictum erat, ne imagines in templum inferrentur. id quod Pilatus fecit, qui Imperatoris simulacrum no-cte in templum intulit. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Antiochus Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, homo superbus et avarus, urbe per vim capta, centum et octodecim millia Iudaeorum occidit. sanctuarium etiam ingredi ausus, erectis altaribus et idolo, quod capta urbs abominabatur, templum impuris sacrificiis pollutum Iovis Olympii aedem appellavit, quique carnibus suillis vesci recusarent, occidi iussit. sub eo etiam sancti Maccabaei interfecti sunt. alii vero dicunt Hadrianum illic simulacrum erexisse. *Βδελυγμία.* Chrysostomus hac voce usus est in interpretatione Euangelii secundum Ioannem. *Βδελυρός.* Foedae libidini deditus. Aelianus: *Et illa omnium impurissima sanctissimum etiam Minervae templum libidinibus suis replevit.* Et *Βδελυρία*, foeda libido.

Βδελύττεσθαι. μυσάττεσθαι, ναυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, μισεῖν. ἀπὸ τούτου καὶ ἡ **βδελυγμία** ἀπὸ τοῦ μίσους· καὶ ἡ βδελυρία. καί·

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ ὀψοφάγος καὶ λάλος.

Νὴ τοὺς θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Βδέννυσθαι. ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν σημαίνει, οὐ τὸ πέρδεσθαι, [ὃ καὶ ἐπιχωριάζει μέχρι τοῦ νῦν. βδέει γὰρ λέγομεν.]

Βδύλλετε. εὐτελίζετε, φοβεῖσθε, καὶ τρέμετε. Ἀριστοφάνης·

Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔτι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν [ὁρᾶτ'] οὔπω τὸ μυριοστόν.

Βδύλλει. καταπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ.

Ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

Βαιαί. μικραί. Καὶ **Βαιός,** ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς, Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας;

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥςτε δεύτερα.

καὶ αὖθις·

Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα· 437
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ κἂν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν χρείαν προσφόρου. [**Βαιτική.** ἡ ἤπειρος.]

Βεβαλανωμένον. ἀντὶ τοῦ κατεχόμενον ὑπὸ τῆς κόπρου. Ἀριστοφάνης·

Μή με περιίδης
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον.

Βεβαιῶ. αἰτιατικῇ.

Βεβαιώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι.

---

2. Apollodorum Cyrenaeum in simili disputatione protulit Schol. Plat. p. 421. 3. *ἀπὸ τοῦ μίσους*] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim *ἐπὶ τοῦ μίσους*: ut sit sensus, *βδελυγμία* aliquando poni pro *μῖσος*, i. e. *odium*. *Küst.* Huius acumen mirum quam pusilla menda eluserit. Scribendum enim *ἐπὶ τοῦ μύσους*, vel potius *τὸ μύσος*. Ceterum Zon. p. 380. *δυςοδμία*. 5. *Βδελύττομαι*] *βδελυττόμενον* A. B. V. E. C. Med. Mox *λέπρον* bis V. C. His autem qui subiiciuntur versus Aristoph. Av. 150. sq. apparet esse sufficiendos: id quod arguit etiam Zon. p. 381. 6. *οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδ.*] Ex Scholiasta Aristoph. in Aves 151. ubi locus integer sic legitur: *Μελάνθιος ὁ τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίας Πεδήταις· — Τίς ἄρα; τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι; Οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς. Εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. Küst.* Hanc annotationem ex v. *Λέπρεος* esse repetitam opinor. In Calliae priore versu videtur oblitterata esse vetus scriptura *ἐστιν ἄρα*. *εἶχε λέπραν*] Pergit MS. Coisl. 177. *λέγει γοῦν ἰδὼν τὸν Μελάνθιον οἷόν ἐστι κακόν, βδελύττομαι τὸν λεπρόν. λήψῃ δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ὁμοίων κακῶν.* 10. *Βδέννυσθαι. ἐκκεν.*] Vide Hesychium vv. *Βδελύσσεσθαι* et *Βδένεσθαι*. *Küst.* Lex. Bachm. p. 179. 11. *ὃ καὶ ἐπιχ.*] Haec cum seqq. om. V. C. uncis notavimus, ut meram lectoris cuiusdam annotationem an festivitatem. Ac desinit Zon. p. 380. in verba *οὐχὶ τὸ πέρδειν*. 12. *βδέειν*] *βδέει* A. B. E. Med. 13. *Βδύλλεσθε*] *βδύλλεται* A. *βδύλλετε* B. *V. C. Med. Similiter *εὐτελίζεται* A pr. 14. *Ἀριστοφάνης*] Lysistr. 354. sq. 15. *βδύλλεσθ'* mendum vulg. *βδύλλεθ' ὑμεῖς* (α supra) E. V. 17. *ὁρᾶτ'* om. A. B. C. V. E. idque Küstero deberi videtur. Tum *οὔτω* Med. 19. *Βδύλλει. καταπέπληγε*] Ex Schol. Aristophanis in versum continuo laudatum Equ. 224. Cf. Zon. p. 381.

1. *Βαιαί*] Lycophr. ap. Diogen. Laert. II, 140. *Hemst.* *Βαιός*] *Cum paucis*, Toupius interpretabatur. *ἀντὶ τοῦ*] *ὁ* B. E. 2. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 750. sq. 4. *ἄνδρας λοχίτας*] *λογχίας τοὺς ἄνδρας* A. *λοχίτας ἄνδρας* V. C. E. Med. 6. *Ἔσπεισα*] *ἔσπεισας* B. E. *ἔσπευσαι* C. id est *ἔσπευσε*. Mox *κύλλικος* *V. Sed haec parum iuvant ad removendum vitium *ὥςτε*. Videndum ne sufficiat *ὡς τὰ δεύτερα*: *poculo libavi modico, ut qui secundo loco propinarem.* 8. *Ὁ δ' εἶπε*] Sophocl. Ai. 292 — 94. 10. Continuo cum V. C. glossam delevi: *Βαιθήλ. θεῖος ναός.* Vid. intpp. Hesychii et Herodiani Epimer. p. 5. 11. *Βαίτη*] Vid. intpp. Hesychii. Plerique *βαίτα*, ut Schol. Aristoph. Vesp. 737. 1133. Proverbialis forma dubites an olim numeris fuerit astricta. 13. *Βαιτική*] *Βαντινή* B. *Βαιτινή* E. Glossam merito nescit *V. Delevit statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. gloss. *Βαιτύκη. τὸ τύμπανον*, petitam e Zon. p. 374. 15. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 390, 91. (369.) 18. Om. vulg. Siletur *V. 19. *Βεβαιώσεως. δίκης*] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide. *Küst.* Sive Lex. Rhet. p. 219. sq. Heraldum adv. Salmas. IV, 3. contulit Gaisf. *δίκης* om. V. Verum desideratur etiam *δίκη*. *δικάζουσιν*] *δικάζοντες* A. B. C. V. *καταδικάζοντες οἰωνησάμενοι* Harpocr. Pal. ap. Gaisf. *δικάζονται* Harpocr. editus. 20. *οἱ ὠνησάμενοί τι*] Sic recte habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. male legitur *οἱ ἀρισάμενοί τι*. *Küst.*

[Β]*δελύττεσθαι*. Abominari, fastidire, aversari. secundum Apollodorum Cyrenaeum est odio habere. hinc *βδελυγμία*, [p]iaculum, et *βδελυρία*. *Per Deos, qui quidem averser Lepreum, quamvis mihi non visum, propter Melanthium.* hic Melanthius lepra laborabat, et ab comicis ob mollem et effeminatam vitam perstringebatur. idem etiam improbus erat et [h]eluo et loquax. *Βδέννυσθαι*. Alvum evacuare significat; non autem pedere. *Βδύλλετε*. Contemnitis, metuis, et formidatis. Aristophanes: *Quid contemnitis nos? num [fo]rte paucae videmur esse? atqui partem nostrum ne millesimam quidem videtis.* *Βδύλλει*. Timore percellitur, [de]testatur, odit. *Et tenuis plebecula eum odit.* *Βαιαί*. Parvae. Et *Βαιός*, peculiari significatione, unus. Sophocles: *Utrum ibat solus, an vero multis stipatus satellitibus?* Item in *Captivis*: *Libavi secundo loco de parvo calice.* Et denuo: *Ille vero dixit ad me pauca, sed inter omnes decantata. Mulier, silentium decet feminas. Tum ego his auditis conticui; ille vero solus abiit.* *Βαίτη*. Vestis pellicea. *Baeta tam aestati quam hiemi apta est.* dicitur de rebus ad usum accommodatis. [*Βαιτική*. Baetica, regio.] *Βεβαλανωμένον*, Cuius alvus pessulo quasi occlusa est. Aristophanes: *Ne patiaris ventrem meum disrumpi, quod excrementis exitus negatur.* *Βεβαιῶ*. Aptum accusativo. *Βεβαιώσεως δίκη*. Sic appellatur actio, quae dabatur emptoribus.

Βέβηκεν. ἕστηκεν, ἐπέπηκτο.

Βέβηλος τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι καὶ ἀκάθαρτος. Καὶ **Βέβηλος ἀνήρ**, ὁ ἀμύητος καὶ μιαρός. Εὐριπίδης·

Οὐ γὰρ θέμις βεβήλοις ἅπτεσθαι δόμων.

Καί,

Ἀείδω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Καὶ **Βεβηλοῦνται**, μιαίνονται.

Βεβηκός. ἀσφαλές.

Βέβριθε. βαρύνεται.

Βεβριθυῖα. βαρεῖα, ἰσχυρά.

Βέβρυχεν. ἠχεῖ.

Βεβυσμένα. λαθραῖα, ἢ πεπληρωμένα. Καὶ **Βεβυσμένον**, πεπληρωμένον, κεκαλυμμένον. Ἀριστοφάνης·

Δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον.

ἢ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, ἣν ἐτίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων, διὰ τὸ ἐκμυζᾶν· ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι σπόγγοις. ἢ τετρημένον πανταχοῦ.

Βέβυστο. ἐπεπλήρωτο.

Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.

Βεελφεγώρ. Βέελ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο.

Βεκκεσέληνε. ἤτοι ἀπόπληκτε καὶ σεληνόπληκτε· ἢ τὰ δύο σύγκειται ὡς ἕν, τὸ βέκκος καὶ ἡ σελήνη. ἀρχαῖα δὲ ἀμφότερα. ἢ ὅτι [οἱ Λυδοὶ] τὸν ἄρτον βέκκος ἐκάλουν οἱ Φρύγες. διεβάλλοντο δὲ ὡς ἀνόητοι. ἀπὸ οὖν τῆς διαλέκτου σκώπτει αὐτούς. ἡ δὲ περὶ τοῦ βέκκε ἱστορία, ἥ ἐστι φωνὴ Φρυγῶν σημαίνουσα τὸν ἄρτον, παρὰ Ἡροδότου φανερά ἐστιν ἐν δευτέρᾳ.

Βεκκεσέληνε. ἀρχαῖε· τουτέστιν, ἀνοητότατε. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ προσέληνε. τοὺς γὰρ Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους καὶ πρὸ τῆς σελήνης φάσκοντας γεγονέναι προσελήνους ἐκάλουν. Βεκκε-

---

1. Βέβηκεν] Notissimum ad significatum non ἐπέπηκτο poterat referri, sed πέπηκται. 2. Βέβηλος τόπος] Ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Colon. 9. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Similiter Lex. Seg. pp. 223. 323. ὁ βατὸς πᾶσι] ὁ πᾶσι κακοῖς βατὸς MS. 177. 4. Εὐριπίδης] Protesil. I. 5. βεβήλοις] Metri gratia scribendum est βέβηλον, ut recte legitur apud Scholiastam Sophoclis loco laudato. *Küst.* Ubi βεβήλοις MS. Florent. θέμεις βεβήλοις A. γὰρ om. B. E. C. V. Med. 7. Ἀείδω ξυνετ.] In prioribus editt. pessime legitur Ἀΐδα ξυνετοῖσι: cuius loco veram lectionem ex MSS. Pariss. et Scholiasta Sophoclis reposui. Versum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur, alii sic efferunt: Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. Vide Euseb. de Praep. Euang. lib. III. c. 7. et lib. XIII. c. 12. p. 664. item Theodoret. Therapeut. p. 478. *Küst.* Herald. adv. Salmas. p. 601. Solan. in Lucian. T. I. p. 537. Ruhnken. in Tim. p. 60. attulit Gaisf. Nobis satis est laudasse Wesseling. de Aristobulo p. 129. sq. βεβήλοις] βέβηλοι A. B. *V. C. E. De quo Küsterum olim ratio fefellit in Arist. Eccl. 420. 9. Βεβηλοῦνται] Βεβηλοῦται A. repugnante Hesychio. Tres novissimas voces om. V. C. 10. Βεβηκός. ἀσφαλές] Eadem Hesychius: ἀσφαλέως ποσὶν βεβηκὼς dixit Archilochus fr. IX. similiterque Hero in Vett. Mathem. p. 228. Ceterum v. Iacobs. in Philostr. p. 307. Continuo cum V. C. delevi: Βέβιος Κρίσπος. ζήτει περὶ δείπνου ἐν τῷ Βιτέλλιος. Ubi ζήτει περὶ δείπνου addiderant A. B. E. Med. 11. Βέβριθε] Il. π'. 384. 12. Βεβριθυῖα] Il. φ'. 385. 13. Βέβρυχεν] Il. ρ'. 264. 14. πεπληρωμένα] In prioribus editt. male excusum est πεπρωμένα, cuius loco scribendum esse πεπληρωμένα ex Hesychio et hoc ipso loco Suidae patet. *Küst.* Adde Lex. Bachm. p. 179. πεπυρωμένα Zon. p. 384. πεπρωμένα A. B. E. λεπρωμένα V. C. 15. πεπληρωμένον — βεβυσμένον om. A. 16. Ἀριστοφάνης] Acharn. 438. (462.) 18. ἢ ὅτι χύτραν] Haec et quae sequuntur e Scholiis Aristophanis in brevitatem sunt redacta.

2. ἢ τετρημένον πανταχοῦ] Post πανταχοῦ ex enarratore Comici addendum est, ὥσπερ οἱ σπόγγοι. *Küst.* τετρημένον] τετρημένα A. B. E. Edd. ante Küst. τετρημέναι *V. τετρημμένα V. C. τετρημένον et ἁπανταχοῦ Schol. 4. Zon. p. 385. 5. Versus incerti poetae. 5. Βεελφεγώρ. Βέελ.] Ex Theodoreto in Psalm. CV. [28.] p. 828. *Küst.* G. I. Vossius de Or. et Progr. Idol. II, 7. *Hemst.* 7. ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο] ἐν ᾧ ὁ τόπος (χρόνος) E. Mox cum A. V. C. removi, quae petita erant ex Numer. XXV, 3. Ἐτελέσθησαν οὖν τῷ Βεελφεγώρ. Quibus Βεελφεγώρ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ φέγωρ εἰδώλου addunt B. E. Med. Sequebatur etiam gl. Βεζέκ. ἀστραπή. Ἰεζεκιὴλ (I, 14.): Ἀνέκαμπτον δὲ ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. ὅ ἐστι τῆς ἀστραπῆς. Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 381. et Hesychius. 8. Βεκεσέληνε *V. constanter. σεληνόπληκτος etiam Hesychius. 9. ὡς ἕν] ὡς τὸ ἕν E. βέκκος] βέκος *V. B. E. Med. Item infra. 10. οἱ Λυδοὶ] ἄμφοδοι V. (ap. Gron. p. 89.) C. Hinc Πάμφυλοι eruit Küsterus Diatr. p. 24. Inanis omnino Lydorum memoria: qua expulsa recte procedet oratio. 11. ἢ Φρύγες] οἱ φρύγες A. Id nobis tutissimum est visum. 12. ἀπὸ τῆς οὖν] Scripsi ἀπὸ οὖν τῆς cum *V. 13. Βέκκε] Βεκὴς B. βεκὲ *V. βέκος E. ut opinor ex Herod. II, 2. 14. Ἡροδότῳ] Ἡροδότου posui cum A. *V. Mox ἐν δευτέρῳ B. E. 16. Βεκκεσέληνε] Βεκεσέληνε B. V. C. Mox Ἀρχάδας om. E. 19. Βεκκεσέληνε] βίασκε σέληνε A.

Βέβηκεν. Stat, fixus est. *Βέβηλος τόπος.* Locus profanus et omnibus accessus. Et *Βέβηλος ἀνήρ*, homo nullis sacris initiatus et sceleratus. Euripides: *Non est fas profanis aedes ingredi.* Et: *Cano sapientibus; aures vero occludite profani.* Et *Βεβηλοῦνται*, polluuntur. *Βεβηκός.* Stabile. *Βέβριθε.* Gravatur. *Βεβριθυῖα.* Onusta, robusta. *Βέβρυχεν.* Resonat. *Βεβυσμένα.* Clandestina, obturata. Et *Βεβυσμένον*, repletum, tectum. Aristophanes: *Da mihi ollulam, spongia obturatam.* hoc ideo dictum, vel quod ollam ferebant, in qua erat spongia melle repleta, quam ori infantum inserebant, ut eam sugerent: vel quod pauperes foramina ollae spongiis obturant. vel foraminibus plenum. *Βέβυστο.* Repleta erat. *Tota vero bile tumebat.* *Βεελφεγώρ.* Beel est Saturnus; Phegor locus, in quo colebatur. *Βεκκεσέληνε.* Vel significat stupide, lunatice: vel vocabulum hoc compositum est ex duabus vocibus, eandem habentibus significationem. Utrumque enim, *βέκκος* et *σελήνη*, ponitur de antiquis. vel quod Lydi, vel Phryges, panem vocabant *βέκκος*. hi autem per stupiditatem male audiebant. propter dialectum igitur eos perstringit. historia autem de *Βέκκε*, voce Phrygum significanti panem, extat apud Herodotum libro secundo. *Βεκκεσέληνε.* Antique. hoc est, stultissime. ductum est autem a *προσέληνος*. Arcadas enim, qui antiquissimos et ante lunam se natos ferebant, *προσελήνους* appellabant. *Βεκκεσέληνε* igi-

σέληνε οὖν ὡς προσέληνε. ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ βεκκεσέληνε ἱστορίας τοιαύτης. Ψαμμήτιχος Αἰγυπτίων βασιλεύσας ἠθέλησε γνῶναι, τίνες πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτεροι καὶ πρῶτοι γένοιντο. ὡς δὲ πάνυ πολυπραγμονῶν οὐχ οἷός τε ἦν ἀνευρεῖν τὸ ἀκριβὲς διὰ τὸ πολλοὺς περὶ τούτου φιλονεικεῖν, μηχανᾶταί τι τοιοῦτο. λαβὼν οὖν ἀρτίτοκα δύο παιδία εἰς οἴκημα κατέκλεισεν ἀνακεχωρηκὸς παντάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὡς αἶγας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ἃς θηλάζοντα ἐτρέφετο τὰ παιδία· οἱ δὲ ὡς τροφοὺς παρέστησε, τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκτεμών, ὥστε τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν τὰ παιδία. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμήτιχος ἐποίει, βουλόμενος εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρώτην προήσουσι φωνήν, ἀπαλλαγέντα τῶν ἀσήμων κνυζημάτων. ὡς οὖν τριετὴς αὐτοῖς ἐγεγόνει χρόνος τῆς τοιαύτης τροφῆς, εἰσέπεμψεν εἰς τὸν οἶκον τινὰ τῶν φιλτάτων, ἐντειλάμενος σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ δὲ ἀνεῴξαντος τὰς θύρας, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκος ἐκάλουν. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτον οὕτω καλεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ψαμμήτιχον εὑρεῖν τε καὶ πιστεῦσαι γεγονέναι πρώτους Φρύγας. εἰ δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀληθής, ὅτι ἐξέθρεψαν τὰ παιδία αἱ αἶγες καὶ οὐ γυνή, θαυμαστὸν οὐδὲν κατακούοντα τῆς αἰγὸς μιμήσασθαι τὴν ἐκείνης φωνήν, συμπεσεῖν δὲ καὶ παρὰ Φρυξὶ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. οὕτως οὖν καὶ τὸ βεκκεσέληνε τὸ ἀρχαῖον δηλοῖ, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ βέκκος, διὰ τὴν εἰρημένην ἱστορίαν, καὶ τοῦ προσέληνε, διὰ τὸ τοὺς Ἀρκάδας προσελήνους καλεῖσθαι.

Βέλεμνα. βέλη.

Βελεστίχη.

Βελισάριος, ὁ στρατηγός, ἦν μὲν τὸ σῶμα 479 καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα. οὕτω δὲ πρᾶόν τε καὶ εὐπρόσοδον παρεῖχεν ἑαυτὸν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητί

1. ἔχεται δὲ καὶ] Cum toto hoc loco conferendus est enarrator Comici in Nub. 397. qui eandem historiam de Sesonchosi rege Aegyptiorum narrat. *Küst.* 2. Ψαμμίτιχος] Ψαμμήτιχος A. V. C. item deinceps. 4. πρεσβύτεροι] ἀρχαιότεροι E. 5. ὡς δὲ πάνυ — τοιοῦτον om. V. C. 6. ἀνευρεῖν] εὑρεῖν E. 7. τοιοῦτον] τοιοῦτο dedi cum A. E. λαβὼν] οὖν addidi ex V. E. C. 8. κατέκλεισεν] ἀπέκλεισεν V. C. ἀνακεχωρηκὸς] ἀνακεχωρηκὼς B. E. 10. θηλάζοντα] θηλάζοντες C. ἐτρέφετο] ἐτρέφοντο E. 11. τροφοὺς] τροφὰς V. qui mox cum C. ἐκτεμὼν τὰς γλώσσας omisso αὐτῶν, quod servat *V. 12. ὥστε — παιδία et mox ὁ Ψαμμήτιχος om. V. C. 14. προήσουσι] Sic ex MSS. Pariss. reposui. Priores enim editt. minus recte habent ποιήσουσι. *Küst.* 15. ἀπαλλαγέντα] ἀπαλλαγέντες B. E. 16. διεγεγόνει] ἐγεγόνει praetuli cum Herodoto et C. *V. Tetigit usum Heind. in Pl. Protag. 29.

1. ἀνοίξαντος] ἀνεῴξαντος A. B. E. C. Med. Singulare mendum. θύρας] χεῖρας B. E pr. qui statim ὀρέγοντά τε αὐτοῖς τὰ παιδία. ὀρέγοντά τε χεῖρας Med. 3. τε καὶ] τε om. C. *V. 4. εἰ δὲ καὶ] Haec cum seqq. om. V. C. καὶ delevi cum A. B. E. 9. καὶ τὸ] καὶ om. E. Huic tamen refertur καὶ post ἱστορίαν. Tum τὰ βεκκεσέληνα B. 10. βέκκος] βέκους A. B. βὶκ E. 11. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ] ὡσαύτως δὲ om. A. B. E. Mox dedi τοῦ cum A. E. Quod autem sequitur προσέληνε, scribendum fuit σέληνε. διὸ καὶ τοὺς Ἀρκάδας] Vide Scholiastam Apollonii Rhod. IV, 263. *Küst.* διὰ τὸ τοὺς A. B. E. Ἀρκάδας ὡς ἀρχαίους] ὡς ἀρχαίους om. A. B. E. Subsequebatur glossa duplex: Βέκυλος. προβατώδης. Βέλεκος. ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις. Petitam e Zon. p. 383. ignorant A. B. C. V. E. Prius βέκηλος dicendum erat cum Psello in Boisson. Anecd. T. III. p. 216. qui βέλεκος similiter exposuit p. 222. v. 400. Item post v. Βέλεμνα ex eodem Zonara inculcata fuerant, invitis codicibus: Βελίαρ. τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ. ὁ Ἀπόστολος· Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ. Spectabant ad 2 Ep. ad Corinth. VI, 15. monente Porto. Nec dubitavimus expungere cum V. C. quae post Βελίαρ extabant: Βελλεροφόντης. ὃν ὁ Προῖτος ἐβούλετο διὰ γραμμάτων αὐτοῦ τῶν πρὸς Ἰοβάτην ἀνελεῖν. 14. Βελεστίχη] Amasia Ptolemaei Philadelphi: Athen. XIII. p. 576. Infra v. Σωτάδης inter carmina Ionica sive cinaedos, qualia scripserat Sotades, nominat etiam Πρίηπον et Βελεστίχην. Pausan. Eliac. I, 8. Βελεστίχη, γυνὴ ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ, τῇ ξυνωρίδι ἐνίκησε. Clem. Alex. Protrept. [p. 42.] de Ptolemaeo Philadelpho: Βλιστίχην δὲ παλλακίδα τελευτήσασαν ἐν Κανώβῳ μεταγαγὼν ἔθαψεν ὑπὸ τὸν προδεδηλωμένον σηκὸν sc. Serapidis. *Reines.* Adde Winckelm. in Plut. Erot. p. 137. Hanc v. om. Küsterus. Et deest fortasse A. V. C. e quibus nihil invenio notatum. Habet eam B. E. *Gaisf.* 15. Βελισάριος] Quod de Iustiniani in Belisarium ingratitudine narrant Crinitus lib. IX. de honesta disciplina c. 8. Pontanus, Volaterr. et alii, fabulam esse probat Alc. IV. Parerg. c. 24. Tilem. Diss. Philolog. de historicorum delectu p. 28. *Reines.* Totum hunc locum de Belisario, Romanorum duce, excerpsit Suidas ex Procop. [lib. III. de Bello Goth. c. 1. *Küst.* σῶμα καλός] Pergit V. καὶ πάνυ ἀγαθός, καὶ στρατηγὸς ἄριστος καὶ σώφρων, καὶ λίαν ἐνάρετος, μὴ προσχωρῶν τῇ ἵππῳ τοῦ στρατοῦ λυμαίνεσθαι τοῖς ληΐοις, ἢ τοὺς στρατιώτας τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, ceteris omissis. Gronovius tamen μὴ παραχωρῶν . . . τῶν δένδρων sub finem narrationis esse collocata tradit. 17. εὐπρόσοδον] εὐπρόσιτον B. E. ἑαυτὸν παρεῖχεν] παρ. ἑαυτὸν dedi cum Procopio. παρεῖχεν αὐτὸν Gaisf. cum A.

r dictum est, ut προσέληνε. habet autem vox per se pro- iam originem, quae a tali historia repetitur. Psammiti- ıs Aegyptiorum rex cum scire vellet, quinam omnium mor- ium essent antiquissimi, et omni quamvis studio adhibito veritatem huius rei frustra inquisivisset, quod multi de hac iquitatis gloria contendebant, tale quid commentus est. duos antes recens natos interiore aedium conclavi conclusit, iis- vel capellas, ut quidam aiunt, summisit, quarum lacte rirentur; vel secundum alios, nutrices iis admovit, qui- linguae praecisae erant, ne infantes vocem illarum audi- t. hoc autem ideo Psammitichus fecit, quod scire vellet, m vocem infantes, ubi fari incepissent, primum edituri es- :. cum igitur per triennium hac ratione nutriti essent, rex adam ex amicissimis conclave illud tacite ingredi iussit. illo igitur fores aperiente, infantes manibus porrectis βέκκος dixerunt: quam vocem Phrygum lingua panem significare aiunt. sic igitur Psammitichum deprehendisse et credidisse ferunt, Phryges omnium esse antiquissimos. at si verum est, quod priore loco diximus, infantes a capris, non autem ab muliere nutritos fuisse: mirum non est illos, cum capram balantem saepe audissent, vocem illius imitatos fuisse, casuque quodam accidisse, ut eadem voce Phryges uterentur. sic igitur βεκκεσέληνον significat antiquum, voce ex βέκκος composita, per ante dictam historiam, item ex σέληνε, quod Arcades προσελήνους vocari traderent. Βέλεμνα. Tela. Βελισάριος. Belisarius, dux, corpore erat decoro et procero, orisque dignitate omnes superabat. idem omnibus tam comem et civilem se praebebat, siqui eum convenirent, ut homo tenuis-

τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερῆ εἶναι. ἔρως δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς πρός τε στρατιωτῶν ἀεὶ καὶ ἀγροίκων ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων· τῶν τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρείχετο, ἵππου δὲ ἢ τόξου ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν· ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα. καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήια, εἰς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι παριοῦσα ἡ ἵππος λυμήνηται, τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τοπαράπαν ἐξῆν. ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐνάρετος.

Βέλος. καὶ τὸ τραῦμα, ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι, παρ' Ὁμήρῳ.

Βελονοπώλης. οὗτος παράσιτος ἦν, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος στρόμβος.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.

Ἀριστοφάνης·

Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός, ὃς μάστιγι διωκόμενος στρέφεται. Καὶ Βεμβηκιᾶν, τὸ περιστρέφεσθαι. Καὶ Βεμβηκίζωσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν
ἑαυτούς.

Βενεβεντός. ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, ἣν κτίζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.

---

1. *λίαν καὶ*] *λίαν* om. B. E. *ἐμφερῆς*] *ἐμφερῆ* A. B. E. cum Procopii libris, quos Dindorfius contempsit. 3. *ἐγένετο*] *ἐγένετο* A. *τοὺς στρατιώτας*] *τοὺς* om. A. 7. *παρεῖχε* Procop. 8. *στρατιώτῃ*] *στρατιώτου* A. E. Med. Tacite mutavit Küster. 9. *ἕτερος*] *ἕτερον* A. B. E. Procop. 10. *δὴ*] *δεῖ* A. *τοσαύτῃ*] *τοσαῦτοι* E. 12. *αὐτῶν οὐδένα*] *αὐτοῖς οὐδὲν* A. *αὐτοὺς οὐδὲν* B. E. Med. quod negligendum non duxi. *αὐτῶν οὐδενὶ* Portus. Correxit Küsterus e Procop. Mox *τετύχηκεν* om. E. Deinde integrum membrum aut neglectum est aut casu intercidit. 14. *ἡνίκα*] *ἡνίκα μὲν* Procop. 15. *παριοῦσα*] Procopius habet *παροῦσα*. *Küst.* Illud tamen e Suida nunc recuperavit. 19. *ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι*] Quem sensum verba ista habere hic possint non video. Quare in versione a me praetermissa sunt. *Küst.* Sensus mihi videtur facilis. Hoc enim vult Suidas, nimirum *βέλος* et *telum* et *vulnus* significare apud Homerum. Id quod Hesychius sic exprimit in v. *Βέλος*: *καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον, καὶ τὴν ἀλγηδόνα λέγει.* Non cogitavit forsan Küsterus *τῷ τιτρώσκοντι* esse a neutro *τὸ τιτρῶσκον*, putavitque esse a masculino *ὁ τιτρώσκων*. Et hoc ipsi difficultatem peperit; si enim ita accipiatur, explicari commode non potest. Verum si pro neutro sumatur, perit omnis difficultas: nam *τὸ τιτρῶσκον* est omne id quod vulnerat, *sagitta*, *gladius* etc. Sed locum proferam ex Homero, ubi ita occurrit vox *βέλος*, Il. *θ*'. 513. *Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ Βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.* Ad quem locum Schol. *Βέλος νῦν τὸ βεβλημένον μέρος, τὸ τραῦμα.* Ad hunc Homeri locum respexit Suidas. *Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 146. Ipsa Suidae verba leguntur in Schol. Veneto. Cf. Schol. Il. *ξ*'. 439. et Zon. p. 384.

1. *ὥς φησιν Ἀριστοφάνης*] Plut. 175. Statim gl. *Βεμβίνα. πόλις Λακεδαιμονίας* ignorant A. B. C. V. E. Vid. Steph. Byz. in *Βελβίνα*. Zon. p. 383. *Βελβίνα* cum Med. 3. *Βέμβηξ. ὁ ξύλ.*] E Schol. Aristoph. Vesp. 1508. 4. *Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ*] Callimachi versus Epigr. I, 9. vid. Anthol. Pal. VII, 89. Diog. Laert. I, 8. 6. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1448. (1461.) 8. *εὐκίνητον — στρέφεται*] Eadem verba repetunt Scholiastae in locum Avium. 9. *ὃ*] *ὃν μάστιγι* A. C. *V. Schol. Aristoph. Vesp. *ὃ* Schol. Avium. 11. *διωκόμενος*] Malim *δερόμενος*, ut habet Scholiasta Comici loco laudato. *Küst.* *δακόμενος* A. V. C. *διωκόμενος* diserte D. E. *τυπτόμενος* Schol. in locum Vesparum. 12. *βεμβηκίζουσιν* Edd. ante Gaisf. Alterum *V. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1557. (1508.) 14. *ἡσυχίης* Med. 15. *ἑαυτούς*] *βέμβηξιν* vel *βέμβιξιν* addunt MSS. et edd. Küstero superiores. 16. Breviter Zon. p. 383. 17. *εἰς γὰρ τὸν*] Hinc usque ad finem omnia om. V. Horum memoria quondam irrepsit in glossam *Ἀργυρίππη*. Cf. vett. intpp. in Dionys. Perieg. 483. 20. Subsequebantur haec: *Βενεβεντὸν λέγουσι πνευμάτων βίαν.* Ubi Küsterus: „*βενεβεντὸν λέγουσι πνευμ.*] Scribendum est *Βέντον*, i. e. *ventum*: ut recte monuit Meursius in Glossario." Habet h. gl. A. in marg. (item sub v. *Καπνίας οἶνος*) Delevi cum V. C.

---

simae et infimae sortis esse videretur. in bello autem eum imperatorem agebat, quem et milites et agricolae summo amore prosequerentur. milites quidem, quod eum experirentur mortalium omnium munificentissimum. nam qui in proelio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbitatem levabat; qui fortiter rem gesserant, illis armillas et torques pro praemio dabat. ac si cui militi in pugna vel equus vel arcus vel aliud quidpiam perisset, eius iacturam Belisarius illico sarciebat. agricolae autem eum amabant, propterea quod ita illis parcebat consulebatque, ut eo exercitum ducente nemini vis unquam illata fuerit. nam venalia quaelibet quo volebant pretio illis divendebant. iam cum segetes maturitati proximae essent, sedulo dabat operam, ne vagans equitatus eas laederet. nec pendentes ex arboribus fructus cuiquam attingere licebat. praeterea valde erat temperans et virtutis amans. *Βέλος.* Eadem vox cum telum significat, tum vulnus apud Homerum. *Βελονοπώλης.* Hic fuit parasitus, ut ait Aristophanes. *Βέμβηξ.* Ligneus turbo. *Pueri vero celeriter turbines verbere versabant in lato trivio.* Et Aristophanes: *A turbine nihil differre oportet.* id est, mobilem et agilem esse oportet. est autem *βέμβηξ* turbo, quem pueri flagello versant. vel ludicrum puerorum, ut trochus, qui verbere agitatus versatur. Et *Βεμβηκιᾶν*, circumagi turbinis instar. Et *βεμβηκίζωσιν*. Aristophanes: *Ut sine strepitu coram nobis sese turbinis instar versent.* *Βενεβεντός.* Nomen urbis Calabriae, quam Diomedes condidit. is enim cum domum reversus a suis non reciperetur, sed ab iis expelleretur, Calabriam petiit, et urbem condidit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Beneventum.

Βενετιανός. ὄνομα κύριον.

Βενιαμίν. ἐπὶ Σαμψῶν κρίνοντος τὸν Ἰσραήλ, διὰ τὴν παράνομον μῖξιν τοῦ Βενιαμὶν π΄ καὶ ζ΄ κατηναλώθησαν χιλιάδες. ἔστιν ἐν τῷ Σαμψῶν.

[**Βέρεδον.**]

Βέρεθρον. βάθος.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
ὄμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ φύλασσε κύον.

Βερέσχεθοι. οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις παρὰ Ἀριστοφάνει.

Βεροιαίοις.

Βεσπασιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος ἦν ἤπιος καὶ προσηνής, ὡς μηδὲ τὰς εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἁμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. τάς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσείετο, καὶ σκώμματα ῥητόρων, ὑφ᾽ ὧν ἠφίετο, καὶ δήμων ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν. ἔς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν ἀπεσκήνου μὲν ἐς τὰ πολλὰ τῶν βασιλείων.

Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἄξιος ἦν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Βρετανούς, λ΄ καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο. εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διῴκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων· οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαί τινα τῶν οἰκείων. καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονάς, ἀλλ᾽ ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐποιεῖτο. οὔκουν εὕροι τις ἂν ἕτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε δαψιλέστερον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα.

Βεστιάριον. παρὰ Ῥωμαίοις τόπος, ἔνθα ἡ ἀναγκαία ἀπόκειται ἐσθής.

---

1. *Βενετιανός. ὄνομα κύριον*] Apud Marcum Antoninum lib. I. §. 5. *Βενετιανός* significat eum, qui factioni aurigarum, quae Veneta apud veteres Romanos dicebatur, favebat. Ad quem proinde locum si Suidas respexit, omnino fallitur, quod putavit *Βενετιανός* esse nomen proprium viri. *Küst.* 2. *Σαμψῶν*] *Σαμψῶ* A. *Σαμψῶ* *V. Tum τοῦ τηι Med. 3. *τοῦ Βενιαμίν*] Immo τῆς φυλῆς *Βενιαμίν*. 4. *ἔστιν*] ζη ἐν τ. Σ. A. in marg. 5. *Βέρεδον*] Conf. Meursius Gloss. in *βέρης*, l. *βέῤῥης*, a quo *veredus* derivat Salmas. in Ael. Lamprid. 42. Ego malim ab Ebraic. פֶּרֶד *mulus. Reines.* Gl. om. V. C. Plura vide apud Ducangium. Adde Lydum de Mens. p. 12. de Magist. p. 156. et 260. *Gaisf.* Non opus plura in eam glossam cumulare, quam ab V. C. omissam notandam duximus. 7. *Νῦν πλέον*] Distichum Iuliani Aegypt. LX. pr. Anthol. Pal. VII, 70. *πάροιθεν* Med. 9. *κύον*] *κύων* A. Subsequebatur glossa ex v. *Χειμερία ὥρα* repetita, quam auctoribus V. C. delevimus: *Βερεκύντη. Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέριζεν. ἀντὶ τοῦ ἐχείμαζεν.* Ubi Küsterus: „*Βερεκύντῃ*] Sic habent 2 MSS. Pariss. In prioribus editt. vero excusum est *Βερεκύνται*: quae lectio non respondet exemplo, quod Suidas hic subiungit." 11. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] E Scholiis in locum Aristoph. Equ. 632. 12. *Βέῤῥοια. πόλις*] In Syria Cyrrheotica, hodie *Halepum*. Hoc nomine tamen etiam Berytum dictam fuisse colligit Scaliger in Euseb. p. 120. quem vide. *Reines.* Recentius urbis nomen *Χάλεπ*, si quis requirit, ab eo fluvio profectum est, quod Choerobosco p. 1430. dicitur *Χάλβας*. Glossam tamen A. *Βεροιαίοις*, *Βεῤῥοιαίοις* B. V. perscripserunt: nec dubitavi prius reponere, si quidem singularis forma potuit ex integro quodam loco decerpi. Ceterum *Βεῤῥοία*: π. *Βεῤῥίαιος ὁ ἀπὸ ταύτης* E. Cf. Zon. p. 383. 13. *Βεσπασιανός, βασιλεὺς — τῶν βασιλείων*] Verba Ioannis Antiocheni (ut vidit etiam Küsterus) in Excerptis ab Valesio editis p. 817. unde legendum *οὕτως*. 14. *προσηνής*] *προσηνὴς σφόδρα* V. mox omissis *τε καὶ τὴν βασιλείαν* et infra *τάς τε — ἀπεσείετο*. 15. *γινομένας*] *μεγάλας* add. *V. 17. *καὶ σκώμματα*] *καὶ τὰ σκώμματα γαληνῶς ἔφερεν. Κλαυδίῳ*, omissis mediis, V. *Σκώμματα ῥητόρων*, quas in simili causa Latini dixerunt figuras, illustrat Casaubon. in Sueton. Vesp. 13. Gaisfordo laudatus.

3. *Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλ.*] Haec et quae sequuntur ex Eutropio versa sunt, ut plura alia apud Suidam loca. Vide supra v. *Ἀμύξεις*. *Küst.* *παραβάλλεσθαι*] *περιβάλλεσθαι* A. 4. *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* A. B. E. 6. *Κλαυδίῳ*] Desideratur praepositio. 7. *Βρετανούς*] *Βρεττανούς* A. *μάχας κρατερὰς*] *καρτερὰς μάχας* A. V. 8. *ἀντιπαρεστήσατο*] *ἀντεπαρεστήσατο* B. V. *εἰς δὲ τὴν — τῶν οἰκείων* om. V. 10. *διῴκησεν*] *διῴκητο* A. B. E. Edd. ante Küst. Id ferendum, etsi praeter rationem positum. 12. *καὶ τὸν πλοῦτον*] *ἐπεθύμει δὲ θησαυρίζειν πλὴν οὐκ ἐξ ἀδικιῶν, καὶ πλ. τὸν* V. 14. *βασιλέα*] *τοῦ βασιλέως* E. 16. *ἐξητασμένον*] *ἐξετασμένον* E. Desideratur *μᾶλλον*, quamquam id licet e praegresso *δαψιλέστερον* eruere. 18. *Βεστιάριον*] Zon. p. 386. De quo multa Ducangius. Sequentes glossas, *Βεστῖνοι. ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ θηριῶδες τὸν τρόπον. Βετεράνος. παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας. ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. Βέτων. ὁ πάνυ εὐτελής. Βέχειρες. ἔθνος Σκυθικόν*: Gaisfordus delevit cum A. B. V. C. E. Irrepserant e Zonarae Lexico: vid. p. 383.

ενετιανός. Qui factioni Venetae favet. *Βενιαμίν.* ampsone Israelis Iudice propter nefarium stuprum tribus eniamin LXXXVII. hominum millia caesa sunt. Vide sub *Σαμψῶν.* [*Βέρεδον.*] *Βέρεθρον.* Profuntas. *Nunc diligentius quam ante portas immitis Orci velis insomnibus custodi, triplex canis.* *Βερέσχεθοι.* ulti. hanc autem vocem Aristophanes finxit. *Βεροιαίοις.* *Βεσπασιανός.* Vespasianus, Imperator Romanorum, adeo mitis et clemens fuit, ut ne maiestatis quidem contra reos ultra exilium puniret. nam inimicitiarum et offensarum memoriam cito ex animo deponebat, conviciaque ab oratoribus et popularibus in se dicta leniter ferebat. comis praeterea atque aditu facilis ut plurimum degebat extra palatium. † Hic cum optimis Imperatoribus comparandus privatam etiam vitam multis praeclarisque facinoribus illustrem reddidit. ab Claudio enim adversus Germanos et Britannos missus tricies cum hoste conflixit. in imperio vero moderatissime se gessit; quamvis pecuniae avidior fuerit, ita tamen, ut eam nulli iniuste auferret, et quas quidem opes colligebat, non ut instrumentum voluptatum, sed in usus reipublicae expenderet. praeterea nullus ante eum Imperator extitit, qui et munificentior fuerit, et in exercenda liberalitate maiorem aequitatis et iustitiae rationem habuerit. *Βεστιάριον.* Sic apud Romanos dicitur locus, in quo vestes ad usum necessariae reconduntur.

[Βείδιος. ὁ ἔνδοξος.

Βειέλοπες. οἱ λῶροι.]

Βή. τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. οὐχὶ βαὶ λέγουσιν Ἀττικοί. Κρατῖνος Διονυσαλεξάν-
431 δρῳ·

Ὁ δὴ λοίσθιός ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων
βαδίζει.

Βῆ. ἔβη, ἐπορεύθη. καὶ βῆ δέ, ἐπορεύθη.

[Βηθσαϊδᾶ. ὄνομα πόλεως.

Βηθφαγή. ὁμοίως.

Βηθύλος. εἶδος ὀρνέου.

Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης. ὃ δὲ λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν Βηθανίᾳ ἐγένετο, ἐσφαλμένως γέγραπται. ἡ γὰρ Βηθανία ἔνθεν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου· ἡ δὲ Βηθαβαρά, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων, πέραν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου. γραπτέον οὖν ὀρθῶς οὕτως· Ὅτι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο· ἀλλ᾽ οὐκ ἐν Βηθανίᾳ.]

Βηλός. βαθμὸς θύρας· ἢ οὐρανός.

Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστηρίου. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; Τοὺς
κρατῆρας καταθήσω
καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ τῶν πυλῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε δοθῆναι.

Βημάρχιος, Καισαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας, σοφιστής. οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους.

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων τι πράττειν. παρ᾽ ὅσον οἱ πέρδοντες, λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται βήττειν. [καὶ παροιμία νέα· Ἀπορία ψάλτου βήξ.]

Βηρίνα. Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου

---

1. Βείδιος] Inde Βειδιαῖοι, quibus iniungebatur cura iudicrorum, quae Platanista dicebantur, aliorumque certaminum, quibus se ephebi exercebant. Pausan. Lacon. c. 11. *Reines.* Vide Eustathium in Homerum p. 1453. *Küst.* Vid. Cragius de Rep. Laced. II, 5. p. 81. *Hemst.* Quibus adde Boeckhium in Corp. Inscr. I. p. 609. Om. gl. V. Saltem scribendum erat βείδεοι. 2. Βειέλοπες: οἱ λῶροι] Eustath. in Homerum loco laudato. *Küst.* Vid. Cragius ibid. IV, 9. Item deest gl. V. Utramque notavi glossam, quam et ab novellis magistrorum commentariis profectam constet e Cram. Anecd. II. p. 290. et Eustathius ad technici cuiuspiam fidem revocarit. 3. Βή. τὸ μιμ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, apud quem βῆ circumflexo notatur. Vide etiam Eustath. in Il. ι. p. 768, 13. *Küst.* Antiattic. p. 86. Βῆ. προβάτων βληχή. Ἀριστοφάνης· Θύτην μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν. Theognostus p. 155. βλῆ, addens, ὃ καὶ περισπᾶται. Eadem fere Zon. p. 387. 6. Ὁ δὴ λοίσθιος] Scribendum est ὁ δ᾽ ἠλίθιος, ut recte legitur apud Etymologum, itemque Eustathium loco laudato. *Küst.* Addit Gaisf. eundem Eustathium in Od. μ. p. 1721, 28. 8. Βῆ δὲ ἐπορεύθη] Coniectabat Gaisfordus, Hesychio viam monstrante, Βῆ δέ: ἐπορεύθη δέ, quae referrentur ad Il. α. 34. καὶ ante βῆ om. V. C. καὶ — ἐπορεύθη om. E. 9. Βηθσαϊδᾶ — Βηθανία om. V. C. nec dubitavi notare, praesertim ipso gl. Βηθανία colore motus, cuius disputatio critica vehementer ab institutis Suidae recedat. ὄνομα πόλεως] Om. B. πο E. 10. ὁμοίως] τόπος E. 11. Zon. p. 385. 12. περὶ ἧς λέγει] ὃ δὲ λέγει A. ὃ B. 13. ἐν Βηθανίᾳ] Hodie apud Ioann. I, 28. recte legitur ἐν Βηθαβαρᾷ. Vide Theophylactum in illum locum, qui itidem Βηθανία in codice suo scriptum repperit. *Küst.* 14. ὅπερ ἐσφαλμένως] ὅπερ om. A. B. τοῦτο δὲ ἐσφ. E. 15. Βηθαβαρά] Θαβαρά B. E. Med. Infra βηθαρᾶ E. 17. ὀρθῶς] ὀρθῶς οὕτως A. B. E. Med.

1. ἢ οὐρανός] Hoc sensu vox ista capitur apud Homerum Il. α. 591. Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Scholiasta in eum locum: Ἀπὸ βηλοῦ. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ ἐῤῥίφθη. *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 225, 29. et Zon. p. 385. 2. Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστ.] Vide infra v. Λίθῳ. *Küst.* Varias nominis significationis recenset Lex. Seg. p. 219. Adde Zon. p. 387. qui utramque glossam conflavit. Quod praecessit καὶ delevi cum *V. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 704. sq. (673.) 5. καταθήσω] καθήσω B. E. Med. 8. δοθῆναι] Melius τεθῆναι. *Küst.* δεθῆναι E. δομηθῆναι Gronovius. Vereor etiam ut recte se habeat additamentum δικαστικόν. 9. Βημάρχιος] Eadem Zon. p. 386. Sed de Constantino Magno falli videtur Suidas, cum Bemarchium laudes Constantii celebrasse docent Libanius de Vita sua p. 30. 10. ἔγραψε om. V. 12. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi: Βήνη. ὄνομα κύριον. 14. προσποιουμένων τι πράττειν] Rectius Diogenianus, προσποιουμένων ἕτερόν τι πράττειν. Sic ergo et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* Non multum recedit Arsenius p. 140. 15. πέρδοντες λανθάνειν] πέρδοντες διὰ τὸ λανθάνειν πέρδουσι V. (πέρδοντες διὰ τὸ λ. βήττουσι *V.) omissis reliquis. Quod sequitur proverbium tractavit Arsenius p. 67. Sed Ἀπορία ψ. β. ignorat *V. neque dubium quin novissima perperam involarint. Mox cum V. C. sustuli glossam, Βηρία. πόλις. 18. Βηρίνη] Βηρίννηα A. Id est Βηρίνα, quod propter auctoritatem Malchi recepi. Βηρῖνα tamen Candidus. Βηρίνης, τῆς γυναικὸς] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. num. XXXVII. *Küst.*

[Βείδιος. Illustris. Βειέλοπες. Lora.] Βή. Vox balatum ovium imitans: sic enim Attici hanc vocem scribunt, non βαί. Cratinus *Dionysalexandro*: *Stultus vero instar ovis be be dicens vadit.* Βῆ. Ivit. Et Βῆ δέ, profectus est. [Βηθσαϊδᾶ. Nomen urbis. Βηθφαγή. Nomen urbis. Βηθύλος. Avis species. Βηθανία. Urbs Palaestinae. de qua dicit Ioannes Euangelista: *Haec in urbe Bethania facta sunt*, sed ista scriptura mendo laborat. Bethania enim est cis Iordanem; Bethabara vero, ubi Ioannes baptizabat, trans Iordanem. sic igitur scribendum est: *Haec in urbe Bethabara facta sunt*: non autem, *in urbe Bethania.*] Βηλός. Limen ianuae. vel coelum. Βῆμα. Suggestus in iudicio. Aristophanes: *Suggestus vero dicasterii cui rei tibi utilis erit? In eo crateres deponam et hydrias.* Βῆμα. Mensa iudicialis. *Non procul autem a portis mensam iudicialem collocari iussit.* Βημάρχιος. Bemarchius, Caesariensis Cappadox, sophistes. hic Imperatoris Constantini res gestas libris decem scripsit, itemque declamationes et orationes varias. Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. *Tussis pro crepitu ventris.* de iis dicitur qui in difficultate quadam aliud quid se agere simulant. qui enim inter pedendum latere student, tussire se simulant. [item novum proverbium: *Tussis haesitationem cantoris arguit.*] Βηρίνα. Verinae.

Λέοντος, δύο στῆλαι ἦσαν, μία μὲν βορειοτάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου, μετὰ τὴν ἄνοδον τῶν ἀναβαθμῶν· ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἁγίας Βαρβάρας. καὶ ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου γέγονεν ἔτι ζῶντος τοῦ Λέοντος· ἡ δὲ ἄλλη μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, ἡνίκα ἔστεψε Βασιλίσκον τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, φυγόντος Ζήνωνος τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς.

Βῆρος. στρατηγὸς Ῥωμαίων. οὗτος οὐκ ἦν κατεσπουδασμένος, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀνειμένος ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ θράσει ἀπερισκέπτῳ ἐςαεὶ εἴχετο.

Βηρούνιον. ὄνομα πόλεως. Νωρικοὶ γὰρ ἔθνος, ἔνθα συὸς χρῆμα θεόπεμπτον τὴν χώραν ἐλυμαίνετο, καὶ αὐτῷ πάντες ἐπιχειροῦντες οὐδὲν ἤνυον, μέχρι τις ἀνὴρ τὸν σῦν περιτρέψας ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀνέθετο, οἷόν τι καὶ περὶ Καλυδῶνος μυθεύεται. οἱ δὲ Νωρικοὶ ἐπεβόησαν, εἷς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, τουτέστι βηρούνους. ὅθεν ἡ πόλις Βηρούνιον ἐκλήθη.

Βησᾶς ἕστηκεν. οἷον ἀχανής. οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

Βησσηίς. δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδος Βῆσσα.

Βία. ἡ ὁρμή, ἡ ῥώμη. Ὁ δὲ τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας ἐς τὸ ἔσω.

Βιάζω. αἰτιατικῇ.

Βίαντος Πριηνέως δίκη. οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. λέγεται δὲ τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύι ἐχρῆτο. Ἱππῶναξ·

Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων.

Βιαρχέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βιαρχέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασίης.

---

1. στῆλαι] στῆλαι Βηρίνης V. βορειοτάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου] Apud Codinum legitur, νοτιωτέρα πλησίον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου. Certe vox πλησίον Suidae restituenda est, quippe sine qua loci huius sensus est mutilus. *Küst.* πλησίον inseri iusserat Wolfius, probante Porto. 3. βαθμῶν] ἀναβαθμῶν dedi cum A. V. τῶν ἐκεῖσε βαθμίδων Codinus. Mox δὲ om. B. V. 4. ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου] Scribe, ἡ μὲν πλησίον τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου; ut et paulo ante. *Küst.* 5. ἔτι ζῶντος] ἔτι om. V. Codin. τελευτὴν αὐτῆς *V. Cum eodem ἔστεψε retraxi, vulgo ante φυγόντος collocatum. 7. Ζήνωνος] τοῦ Ζήνωνος E. qui sub finem αὐτῆς m. sec. 8. οὗτος οὐκ ἦν] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii lib. III. de Bello Goth. c. 27. quod a Claudio Maltreto, qui accuratissima ceteroqui diligentia fragmenta Procopii apud Suidam extantia collegit, observatum non fuit. *Küst.* Descripsit etiam *Eudocia* p. 92. 10. ἀπερισκέπτως perperam apud Procopium scribitur. 12. Βηρούνιον] Stephano Βήρουνος, in eum Holsten. et Berkel. *Hemst.* Vid. de hac fabula Cluver. Ital. Antiq. I, 16. p. 118. *Reines.* 13. συὸς χρῆμα] Valcken. Theocr. XVIII, 4. Liban. 2. 668. *Toup.* MS. Apparet imitatio loci Herodotei I, 36. 14. αὐτὸ *V. qui mox ἐπιτρέψας. 16. Καλυδῶνος] Καλυδόνος B. E. Med. Videtur scriptor de apro Erymanthio cogitasse. 17. ἐπέβησαν B. E.

1. βηρούνους] βηρίνους *V. Supra τουτέστι nescit *V, idemque ἐκλήθη Βηρούνιον. βηρόνους A. Continuo glossas e Zon. p. 386. Med. interpolarat, iam sublatas illas: Βήρυλλος. εἶδος λίθου. Βηρύτιος. ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. 3. Βησᾶς ἕστηκεν. οἷον ἀχ.] Vide Appendicem Vaticanam Proverbiorum [I, 26.] a Schotto editam. *Küst.* Paulo melius Arsen. p. 140. ἐπὶ τῶν ὑπομώρων. οὗτος γὰρ ἕστηκεν κτλ. Contra Zon. p. 386. Βησᾶς, ἀχανὴς καὶ ὑπόμωρος. οἷον· βησᾶς ἕστηκε. Apostolius tamen ignorat V, 56. καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος, quorum παταγώδης et suspectum est et antiquitatis fide destitutum. Nam quae Lobeckius tradit Aglaoph. p. 27. „παταγώδης non tonitru perculsum significat, sed tussicum, a tundo πατάσσω, unde etiam morbus patagus apud Plautum, quo nonnulli apoplexiam significatam esse putant," ea praegressis nihilo probabilius sunt excogitata: „scribendum βησσᾶς, i. q. βηχώδης, βηχικός, tussiculosus, gravedinosus, quod . . . ad stuporem refertur." Mihi quidem proverbium ad Besam Aegyptiorum deum (de quo Valesius in Ammian. XIX, 12. disputavit) redire videbatur: qui si monstrosa forte specie fingeretur, iners homo tanquam stipes et truncus, sive βησᾶς et παταικώδης potuit traduci. Huic simillimum ἑστῶτα γεγραμμένην εἰκόνα Aristophaneum Ran. 543. addo βρέτας et Cyrenaeorum consuetudine (v. Etym. M. p. 213.) et Anaxandridae apud Antiatt. p. 85. usu probatum; itemque de eodem sensu opinor explicandam Hipponactis vocem ἀνδριάντα λίθινον ib. p. 82. qua ille Bupalum quasi statuam verberonem, ut cum Plauto dicam, perstrinxerat. 5. Βησσηίς] Ex Harpocratione Palatino. Βῆσσα (Gaisf. Βήσσα, immo Βῆσα) sub finem pro singulari glossa propositum delevit Küst. nescitque Zon. p. 386. Pro Βησσηίς Hemsterhusius Anecd. p. 232. legendum putat Βησηεῖς vel Βησαεῖς. Cf. quos de Bessa laudat Schöm. in Isaeum p. 239. 6. ὁρμή] ἡ ὁρμή A. V. C. Tum ἡ ῥ. B. E. *V. Cf. Zon. p. 388. 8. Ignorat Küst. Silet Gronov. 9. Πριηνέως] Πριηνέος E. Tetigit proverbium Arsenius p. 141. 10. λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii I, 84. *Küst.* Eundem *Eudocia* p. 93. sq. descripsit. λέγεται δὲ A. B. V. E. C. Statim εἰς ante τὰς cum Diogene et Eudocia expunxi. 12. Ἱππώναξ libri. Welck. fr. 32. Ubi ἃ καὶ (f. αἳ κα) Eud. cum Diogene. 13. κρείσσων] κρεῖσσον B. E. 14. τῆς εἰς] τὸ εἰς A. repugnante Zon. p. 388. 16. Βιαρχέος ἄλλος] Archiae Ep. VIII. pr. Anthol. Pal. VI, 179.

---

uxoris Leonis magni, duae erant statuae: una versus boream prope S. Agathonicum pone ascensum graduum; altera in ea parte, ubi est S. Barbara. quarum ea quae ad S. Agathonicum est, superstite adhuc Leone posita est; altera vero post eius obitum, cum Basiliscum fratrem suum coronasset, Zenone genero eius exulante. *Βῆρος.* Verus, dux Romanorum. Hic non erat industrius, sed ebrietatis morbo admodum deditus, et eam ob causam stolidae in rebus gerendis audaciae. *Βηρούνιον.* Virunium. nomen urbis. Noricorum agrum ingentis magnitudinis aper divinitus immissus aliquando vastabat. hunc igitur cum omnes aggrederentur, nihil profecerunt, donec vir quidam aprum prostratum in humeros sustulit: cuiusmodi fabula etiam de Calydone refertur. Norici igitur sua lingua exclamarunt βηρούνους, i. e. vir unus: unde urbs Virunium appellata. *Βησᾶς ἕστηκεν.* Stat ut Besas. id est, ut stupidus et fatuus. *Βησσηίς.* Pagus tribus Antiochidis fuit Bessa. *Βία.* Vis, impetus. *Ille autem impetu corporis portas intro trudit.* *Βιάζω.* Aptum accusativo. *Βίαντος Πρ.* Biantis Prienensis iudicium. hic unus fuit septem sapientum, quem eloquentia forensi ferunt excelluisse. ea autem eloquentia hominum utilitati consuluit. Hipponax: *In causis orandis Biante Prienensi praestantior.* *Βιαρχέος.* Ad victum sufficientis. In Epigrammate: *Tres fratres haec dona dedicarunt, quae singuli diversis venationibus vitae sustentandae ceperunt.*

Βιβάζει. συζεύει, ὀχεύει.

Βιβλιαφόρος. γραμματοφόρος. Ὁ δὲ πέμπει βιβλιαφόρον, μὴ θορυβεῖσθαι παρακελευόμενος. Καὶ πᾶσα γραφὴ βιβλιαφόρος λέγεται.

Βίβλινος οἶνος. ἀπὸ χωρίου οὕτως ἐκλήθη.

Βιβλίον. ἡ ἐπιστολή.

Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄληστος μνήμη. Δαβίδ· Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται.

Βιαιότερον. ἐπικρατέστερον. Τῆς τῶν ἰατρῶν ἐπιστήμης βιαιότερον ἦν τὸ νόσημα.

Βίαιοι οὗτοι ἐγίνοντο· Φάλαρις, Ἔχετος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομίᾳ· καὶ Λίγγις, ἀδελφὸς Ἴλλου νόθος, καὶ οὗτος βίαιος.

Βιαίων. ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὁτιοῦν. ὁ δὲ ἁλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἑλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐχ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων οὕτω τὸ ὄνομα οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βιζακίων. μικρῶν λίθων.

Βιζύη. πόλις Θρᾳκική.

Βιθίας. ὄνομα κύριον. [Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.]

Βῖκος. τὸ ἀγγεῖον. Καὶ *Βικίδιον*, διὰ τοῦ ῖ, ἡ παράδοσις. Ξενοφῶν· Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους ἡμιδεεῖς οἴνου.

Βινεῖν. τὸ συνουσιάζειν· ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.

Βινεῖν. περαίνειν.

Βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.

---

1. *Βιβάζει*] Geoponic. p. 391. *Toup.* MS. Cf. Antiatt. p. 85. *συζεύει*] Sic habent MSS. Pariss. [cum Lex. Bachm. p. 178.] itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. legitur *συνουσιάζει*: quod licet rectius sit, nolui tamen veterem lectionem absque auctoritate MSS. et antiquiorum editt. mutare. *Küst.* *συζευγνύει* Coislin. 177. sive Zon. p. 389. et Phavorinus. Gaisfordus suspicabatur *συνεύει*, collato Hemsterhusio in Schol. Aristoph. Plut. 150. Sequentem gl. *Βιβήξαντες.* *ἐμβιβάσαντες*, ignorant A. B. C. V. E. Debebatur Zonarae. 2. *Βιβλιοφόρος*] MS. Coislin. 177. *Βιβλιαφόρος, γραμματοφόρος. βιβλίον γὰρ λέγεται καὶ ἡ ἐπιστολή.* Item A. V. C. *βιβλιαφόρος* in capite glossae et in exemplo; item Zon. p. 387. qui sub finem diserte monet, *οὐ βιβλιοφόρος.* Exemplum ex v. *Ἐξ αὐτῆς* annotabat Toupius. 5. *ἀπὸ χ. οὕτ. ἐκλ.*] Sic A. B. V. C. Deest gl. E. qui in marg. sic: *Βύβλινος οἶνος ἀπὸ χωρίου Βύβλου.* Olim horum loco prodebantur: *αὐστηρός. ἀπὸ βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. οἷον, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ.* Ea suppeditarat Zonaras, neque multum recedit Etym. M. in v. Ubi Küsterus Steph. Byz. v. *Βιβλίνη* et Hesych. v. *Βίμβλιμος*, Toupius Theocrit. XIV, 15. et Schol. attulerant. 6. *Βιβλίον*] V. Vales. in Ammian. XVI, 5, 3. 7. *Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις*] Ex Theodoreto in Psalm. [mox laudatum] CXXXVIII. (15.) p. 948. *Küst.* *αὐτοῦ*] *αὐτή* A. B. V. C. *ἄληστος*] Sic habent MSS. Pariss. et Theodoretus. At priores editt. minus recte *ἄληκτος.* *Küst.* 9. Post hanc gl. Gaisf. delevit cum V. C. *Βιδίνη. πόλις Σκυθίας.* Eam gl. habet A. in marg. Monuit Küsterus Holstenium in Steph. correxisse *Βιβλίνη* pro *Βιδίνη.* 12. *ἐγένοντο*] *ἐγίνοντο* A. C. V. 13. *καὶ Διονύσιος* vulg. *Κασανδρέων*] *Κασσανδρέων* A. Vide Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 55. 14. Vide v. *Λίγγις* hinc decerptam. 16. *Βιαίων. ὄνομα*] Ex Harpocratione. Confer Petitum de Legibus Att. p. 528. *Küst.* 17. *ἀποτίνει*] *ἀποτείνει* E. et Harpocr. Pal. ap. Gaisf. 18. *Δημοσθένης κατὰ Μειδίου*] Extat p. 528, 18.

1. *βίαιοι*] An *βιαίων*? *Hemst.* Recte. Vid. Athen. XIII. p. 586. F. *Gaisf.* 2. *μόνον* post *παρθένων* invitis et Suidae libris et Palatino quod cum vulgato Harpocratione Küsterus tacite dedit, a Gronovio p. 91. notatus, eieci. Iam cum Harpocrationis libri praestantissimi deleant illa *ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων*, satis probabile est grammaticos extitisse, quibus *βιαίων δίκη* vim possessionibus, non mulieribus illatam comprehendisse videretur, quemadmodum usu venit in litibus *ἐξούλης.* Vide Schol. Plat. p. 405. sive Append. Phot. p. 665. 5. *Βιζακίων*] Ὥσπερ γὰρ εἴ τις βιζάκιον λίθου ῥίψας εἰς τεῖχος, Macar. Homil. XVII. §. 7. p. 265. *Hemst.* Zon. p. 389. Vid. Ducangii Gl. in v. 7. *Βιθίας*] Vid. Menag. in Diog. Laert. III, 42. *Βιθύας* V. ubi exemplum om. *Gaisf.* Lege *Βιθύας.* Cuius res Appianus tradit Pun. 111. 120. Glossa tamen parum tuta: nam locus scriptoris a nobis notatus ex v. *Διέπεσεν* illatus est. Item irrepsit annotatio, e Zonara ut opinor ducta, quam cum A. removi: *Βικάριος. παρὰ Ῥωμαίοις διάδοχος.* 9. *Βῖκος*] Vid. Lex. Seg. pp. 83. 226. 10. *Ξενοφῶν*] Anab. I, 9, 25. 11. Sub finem *καὶ βῖκος τὸ σπέρμα* delevi cum V. C. e Zon. p. 388, petita. Ab eodem quae profectae erant glossae, *Βίκτορα. Βιμβικίζεται. παρακρούεται*: cum libris Gaisf. delevit. 12. *πιπίζειν*] Hoc quo tendat significabit Schol. Rav. Arist. Thesm. 393. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Cillactoris I. Anthol. Pal. V, 29. 16. *ἐλεβόρου* Med. 18. *Βινεῖν δεῖ με διαλ.*] Haec sunt verba Aristoph. Ecclesiaz. 1082. (1125.) *Küst.* *καὶ* ante *Βινεῖν* B. E. *V. C. Med. *δεῖ* om. A. *V.

Βιβάζει. Feminam init, coit. *Βιβλιαφόρος.* Tabellarius. *Ille vero tabellarium mittit, tumultuari eos vetans.* Et omnis scriptura vocatur *βιβλιαφόρος.* *Βίβλινος οἶνος.* Vinum Biblinum, dictum ab loco quopiam. *Βιβλίον.* Epistola. *Βίβλοι Θεοῦ.* Dei cognitio et perpetua memoria. David: *Et in tuo libro omnes scribentur.* *Βιαιότερον.* Violentius. *Morbus arte medicorum potentior erat.* *Βίαιοι.* Tyranni fuerunt Phalaris, Echetus, Dionysius, et Casandreusium tyrannus, qui ceteros iniquitate superavit; item Lingis, frater illi nothus, inter violentos habendus. *Βιαίων.* Nomen actionis contra eos qui vim inferunt. convictus autem tantundem aerario pendit, quantum ei qui peregit. Demosthenes contra Midiam. Inter orationis Lysiae quaedam etiam extant quae de vi illata agunt. constat autem nomen et actionem hanc non de virginum stupro dici, sed de quavis alia violentia. *Βιζακίων.* Lapillorum. *Βιζύη.* Urbs Thraciae. *Βιθίας.* Nomen proprium. [*Et spes quidem, quae in Bithia fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.*] *Βῖκος.* Vas [vinarium. orca.] Et *Βικίδιον* per ι magistri scribendum esse praecipiunt. Xenophon: *Cyrus enim mittebat orcas vini semiplenas.* *Βινεῖν.* Cum femina coire. vel pipissare. In Epigrammate: *Suavis est coitus venereus: quis neget? sed cum femina aes poscit, amarior fit helleboro.* *Βινεῖν.* Cum femina coire. Aristophanes: *Coire me oportet deprehen-*

Καὶ βινήσομεν. Ἀριστοφάνης·

Εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ κατέπτατο.

[καὶ αὖθις·]

Ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ Κλεισθένη βινήσομεν.

οὗτος ἐπὶ θηλύτητι ἐκωμῳδεῖτο. [Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρίπον ἐξαλείψας.]

Βιοδώρα. ἡ γῆ.

Βίολα. πέδιλα, ὑποδήματα.

Βίος. σημαίνει δ', παροξυτόνως. Βιὸς δέ, τοῦ τόξου ἡ νευρά.

Βίος. ποτὲ μὲν ἡ οὐσία τῶν κτημάτων· ποτὲ δὲ αὐτὸ τὸ ζῆν. Καὶ παροιμία· Βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ. Καὶ παροιμία· Βίον ἀληλεσμένον. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

Βίος. ἐκ τῶν Φίλωνος. Ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυῆ καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οὐ γάμους, οὐ παιδοποιίας, οὐ περιουσίας ὕπαρξιν παραδεχόμενον, ἀλλ' ὅλον διόλου τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τῶν βιωτικῶν ἀνθρώπων ἀγωγῆς παρηλλαγμένον. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ δὲ δεύτερος ὑποβεβηκὼς ἀνθρωπινώτερος καὶ τοῦ πρώτου λίαν ἀσύγκριτος, ὃς καὶ γάμοις συγκα- 431 τιέναι σώφροσι καὶ παιδοποιίαις, οἰκονομίας τε τῆς κατὰ τὸ δίκαιον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ στρατευομένοις τὰ πρακτέα ὑποτίθεσθαι, ἀγρῶν τε καὶ ἐμπορίας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικωτάτης ἀγωγῆς μετὰ τοῦ θεοσεβοῦς φροντίζειν· οἷς καὶ ἀσκήσεως καιροὶ μαθητείας τε καὶ τῶν θείων λογίων ἀκροάσεως ἀφωρίσθησαν, καὶ δεύτερος εὐσεβείας ἀπενεμήθη βαθμός, κατάλληλον τῷ τοιῷδε βίῳ παρέχων τὴν ὠφέλειαν.

---

1. Ἀριστοφάνης] Av. 800. 2. αὖθις αὖ] αὖθις om. E. Mox καὶ αὖθις om. A. B. E. *V. Med. Haud temere. Nam debuerunt ista coniungi, καὶ βινήσομεν. Ἀριστοφάνης· Ὥστ' εἴ τις κτλ.: expuncto Avium versu. 4. Versus Aristoph. Lysistr. 1094. sq. διαλλάξει] διαλλάξῃ A. C. 5. Κλεισθένην] Κλεισθένη dedi cum A. *V. Κλεισθένει C. 6. καὶ αὖθις ante Ἀριστοφάνης delevi cum A. Praeterea nesciunt V. C. novissima Ἀριστοφάνης et quae sequuntur. Apparet igitur homines studiosos farraginem Aristophaneam in v. βινεῖν contulisse. Nos uncos admovimus. Ἀριστοφάνης] Equ. 873. ubi locus iste sic legitur: Ἔπαυσα τοὺς κινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας. Sed magis arridet lectio Suidae βινουμένους, quam Aristophani restituendam puto. Pro γρίπον autem, ut Suidas habet, codices Aristoph. hodie exhibent Γρύττον, quod Scholiasta in eum locum nomen proprium cinaedi esse tradit. Küst. Γρύττον et Γρύπον extat in v. Γρύττος: nec dubito quin Γρύττον scribendum sit. 10. Βιοδώρα] Soph. Phil. 1159. βιόδωρος αἶα. Toup. MS. Vide potissimum v. Ζείδωρον. Βιοδώρου *V. 11. Βίολα] Hinc Etymologum emenda p. 196, 34. Hemst. Vid. Valcken. Dissert. de Schol. Homer. ined. p. 122. Toup. MS. Addit Gaisfordus Schol. Ven. Il. ά. 591. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει, ubi Etym. M. βαίολα. Suidas vitiosam expressit scripturam cum Zon. p. 389. et Lex. Bachm. p. 179. 12. σημαίνει δ'] Sensus requirit, ut scribatur σημαίνει ζωήν. Nam vocabulum βίος, cum est παροξύτονον, quattuor habere significationes merum est somnium: nec dubito Suidae aquam haesuram fuisse, si eas recensere debuisset. Küst. Haec (Gaisfordus inquit) non scripturus erat Küsterus, modo meminisset Etymologi M. p. 198, 13. Is tamen quinarium numerum enarravit, unde refingenda Scholia in Eurip. Hec. 12. Cf. Leopardi Em. XI, 4. et Tzetz. in Hesiod. ἔ. 31. 632. Editam tamen rationem tuetur Diomedes in Dionys. Thr. p. 721. qui quamquam πέντε posuit, quattuor tamen significatus recenset. 16. ἐπὶ τῶν] MS. Coisl. 177. ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων καὶ ἀπόνως χρωμένων τῇ τοῦ βίου πολυτελείᾳ. Nihil mutat Arsenius p. 141. εὐδαιμονιζόντων] Ut sensus sit integer et perfectus, addendum est ἄλλους vel ἑαυτούς. Küst. Hoc cogitatione tantum addendum. Cf. Diogen. III, 69. Mox compara v. Ἀληλεσμένον.

1. ἐκ τῶν Φίλωνος] Ad marginem MS. Paris. A. e. regione istorum verborum hoc scholium reperitur: Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, καὶ οὐχὶ Φίλωνος: quod verum est. Ex Eusebio enim, non autem Philone, haec descripta esse vel ex ipso Suida infra v. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου clare patet. Fallitur ergo magnus Salmasius, qui in opere de Trapezit. Foenere p. 296. vulgatam lectionem Suidae falsam esse minime suspicans, locum hunc ex libro Philonis περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν depromptum esse putat. Küst. 2. δύο βίους] δύο om. A. 5. παραδεχόμενον] παραδεχόμενος B. E. Med. παραδεχόμενον et mox παρηλλαγμένον cum B. correxit Portus, ubi παρηλλαγμένος Med. παρηλλαγμένων E. Mox καὶ om. A. B. Med. 8. ὑποβεβηκὼς καὶ] καὶ ὑποβεβηκὼς E. Med. ἀνθρωπινώτατος] Malim ἀνθρώπινος vel ἀνθρωπινώτερος. Küst. ἀνθρωπινώτερος dedi cum gl. Εὐσέβιος et V. Ante h. v. καὶ delevi cum A. B. E. *V. Med. 11. καὶ ἐπιμελεῖσθαι *V. 12. ἐμπορίας] ἐμπορείας A. 13. πολιτικωτάτης] ποικιλωτάτης V. 14. φροντίζειν] Deest συγχωρεῖ, vel verbum simile. Küst. ἀσκήσεως καιρός] ἀσκήσεων V. E. Mox καιροὶ A. E. 16. ἀπενεμήθη] κατενεμήθη B. E. ἀπενέμεθα V.

---

tum. Idem: *Deinde coitu peracto, illinc huc revolat.* Idem: *Quare nisi quis nos cito in gratiam reducat, fieri non potest quin Clisthenem subigamus.* is enim ab comicis ut mollis perstringebatur. [Idem: *Compescui cinaedos, cum Gryttum eradi iusserim.*] Βιοδώρα. Terra, quippe victum largiens. Βίολα. Calcei, calceamenta. Βίος. Cum acuto in penultima, quadruplo significatu. Βίος. Interdum significat opes et facultates; interdum vero vitam. Et proverbium: *Victus confectus.* de iis qui ob sumptuosam et mollem vitam felices habentur. aliud proverbium: *Victus molitus.* de iis qui omnium rerum copia abundant. Βίος. Ex Philone. Christi Ecclesia duo vitae genera et instituta praecipit: quorum unum est excellens et communi atque humana vivendi ratione sublimius, neque nuptias, neque sobolis procreationem neque opes admittens, sed a communi et consueto vivendi genere prorsus alienum. Et paulo post: Alterum vero minus sublime, et communi vitae hominum accommodatum, et cum priore haudquaquam comparandum; quod et castas nuptias et sobolis procreationem et iustam rei familiaris curam admittit, et militibus, quid sit faciendum, praecipit; neque agrorum culturam, nec mercaturam, nec reliqua vitae civilis instituta, dummodo pietatis salva sit ratio, respuit. his et exercitationis tempus, et disciplinae et auscultationis divinorum oraculorum est praefinitum, et secundus pietatis gradus attributus, utilitatem huic vitae consentaneam afferens.

Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μετριωτέρα καὶ βιωτική, φέρουσα καρπὸν ἐν λ'· ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀποκόσμιος, φέρουσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ρ'. ὡςαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διῃρεῖτο· εἰς τὸν Φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλόν, καὶ εἰς τὸν ὑποδεέστερον τὸν κοσμικόν.

Κατὰ δὲ φιλοσόφους βίων αἱρέσεις τρεῖς ἠθικαί· θεωρητική, πρακτική, λογική.

Βίος ἀκανθώδης. ὁ τραχὺς καὶ σκληρός, καὶ παλαιός. Καί, **Βίος ἀληλεσμένος.** ὁ εὐχερὴς καὶ ἡδύς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Καί, **Βίος ἐξηυλημένος.** ἐπὶ τῶν ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν. Καί, **Βίος μεμαγμένος.** ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων.

Βιοστερῆ. ἐνδεᾶ.

Κἀπὶ προςπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα.

Βιοτή, καὶ **βίοτος.** ζωή, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἡ οὐσία. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἑλλήνων βιοτῇ δεύτερον ἠέλιον.

Βιοτεύω, βιοτεία, καὶ συμβιοτεύω.

Βιοῦται. ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζήσεται. οὕτως Ἡρόδοτος.

Βιῶναι. ζῆσαι.

Βιώνης. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.

Βιῶνται. μετὰ βίας εἰςελεύσονται. Προδήλου δ' οὔσης τοῖς Καρχηδονίοις τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ὅτι βιῶνται διὰ τοῦ πτώματος τοῦ τείχους, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν χρείαν.

Βιώσιμος. ἐλπίδα ἔχων τοῦ ζῆσαι. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ τε καὶ ἔφη, ὅτι βιώσιμος εἴη.

Βιώσιμος. ὁ ζῆσαι ἐν βίῳ δυνάμενος.

Βιώτω. ζησάτω.

Βίῤῥον. ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Βιστάχια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάχια λεγόμενα.

---

1. *Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ β.*] Locum hunc Athanasii pleniorem et auctiorem exhibet Cedrenus in Compendio Histor. p. 201. qui omnino cum Suida conferendus est. *Küst.* 7. *καὶ κοσμικόν*] τὸν κοσμικόν A. B. V. E. Med. Tacite mutavit Küsterus e Cedreno. 8. *τοὺς φιλοσόφους*] τοὺς om. A. B. E. Med. *αἱρέσεις τέσσαρες· ἠθική*] *αἱρέσεις γ̄ ἠθικαί* A. B. V. (ap. Gron. p. 92.) E. et *τέσσαρες* quidem tacite Küsterus edidit, Portum secutus. Cetera V. habet in marg. Item A. in marg. hunc in modum: *κατὰ δὲ φιλοσο^φ βι̃ αἱρέσεις γ̄ η^θ'* — *θεωρη^τ πρακτι^κ λογισμ^ό*. Simili figura *V. usus per orbem circumiecit: *κατὰ μὲν φιλοσόφους βίων αἱρέσεις Γ̄ ἠθικαί.* 11. *καὶ παλαιός*] ὁ παλαιός A. B. V. E. C. Ignorat Arsenius. 11. Cf. v. *Ἀληλεσμένον.* 15. Cf. v. *Μεμαγμένην.* Eadem praecedunt sub v. *Βίος.* 17. *ἐνδεῆ*] ἐνδεᾶ A. B. C. V. E. Med. 18. *Κἀπὶ*] Sophocl. Oedip. Col. 746. sq. 19. *χωροῦνται* *V.

1. Lex. Bachm. p. 179. et Hesychius. *ζωή*] ἡ ζωή E. Supra *Βιοτή. δὲ καὶ* Med. Cf. Zon. p. 388. 2. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] (sic *V.) Antipatri Sidon. LXVIII, 2. Anthol. Pal. VII, 6. 4. Om. vulg. Silet Gronov. 5. Zon. p. 389. *Ἡρόδοτος*] Il. 177. Delevit statim Gaisf. cum A. B. C. E. V. *Βιῴη. ἀντὶ τοῦ βιοίη. ὥσπερ καὶ τὸ δῴη, ἀντὶ τοῦ δοίη· κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω, Δωρικῶς.* Cf. Zon. p. 390. Ubi *βιῴην* Med. 7. *Βιῶναι*] Il. χ'. 174. Uberiora Lex. Bachm. p. 179. 8. *Βιώνης*] Apud Graecos *βιώνης* est is, quem Latini *sectorem* vocant. Glossae Philoxeni: *Sector, βιώνης. Sector* autem secundum Asconium appellatur aestimator ac redemptor bonorum damnati atque proscripti. Hoc ergo sensu et verba Suidae hic intelligenda sunt. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 829. *Küst.* Gaisfordus addit Herald. adv. Salmas. p. 323. Zon. p. 388. 10. *τοῖς Καρχηδονίοις*] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et E.] minus recte legitur *τῆς Καρχηδόνος. Küst.* Hunc locum Polybio tribuit Valckenarius. Particulam descripsit Zon. p. 390. 11. *ἐπιβουλῆς τῶν ἐχθρῶν*] τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς A. *V. C. E. τῆς om. E. qui mox *καὶ διά.* 14. *ἀνέβλεψέ τε*] *ἀνέβλεψέ πως* Med. 15. *ἐν βίῳ δυνάμενος*] *ἐνδυνάμενος* B. *ἐν βίῳ* om. E. 16. *Βιώτω*] Il. θ'. 429. 17. *Βίῤῥον*] Vide infra v. *Ἐφεστρίς. Küst.* Vid. Salmas. in Tertull. p. 82. et quem Gaisf. laudat Pithoeum Advers. Subs. I, 16. Sequentem gl. *Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἡλίου καὶ γῆς. περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτιος*: quam editor Med. sive e Zon. p. 389. sive e Steph. Byz. sumpserat, nesciunt A. B. C. V. E. 18. *Βιστάχια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάχια λεγ.*] Vide Athen. lib. XIV. p. 649. ex quo Suidas haec procul dubio descripsit. *Küst.*

Ex S. Athanasio. Duo sunt vivendi genera, unum mediocre et communi hominum vitae accommodatum, fructum ferens trigecuplum; alterum angelicum, et ab mundo remotum, fructum ferens perfectum et centuplum. eodem etiam modo vita vetusta in duo genera divisa erat, in Pharisaicam et sublimem; et in mediocrem et mundanam. † Secundum philosophos tres sunt rationes vitae moralis: theoretica, practica, logica. **Βίος ἀκανθώδης.** Vita aspera, dura, antiqua. Et, *victus mollitus.* id est, facilis et iucundus. de iis qui omnibus rebus ad vitam necessariis abundant. Et, *victus inutilis.* dicitur de rebus nullius usus: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, *victus confectus.* de iis qui cibo obvio et parabili utuntur. **Βιοστερῆ.** Egentem. *Egenum cum famula unica euntem.* **Βιοτή,** et *βίοτος.* Vita. item victus et facultates. In Epigrammate: *Qui vitae Graecorum alter quasi sol extitit.* **Βιοῦται.** Vivit, vel vivet. sic Herodotus. **Βιῶναι.** Vivere. **Βιώνης.** Redemptor bonorum damnati. **Βιῶνται.** Vi irrumpent. *Cum Carthaginienses non laterent insidiae hostium, qui per ruinam muri in urbem irrumpere constituerant, pararunt quae praesens necessitas requireret.* **Βιώσιμος.** Cuius salus non est desperata. *Ille cum oculos aperuisset, dixit salutem suam integram esse.* **Βιώσιμος.** Cui vitae spes superest. **Βιώτω.** Vivat. **Βίῤῥον.** Genus vestis apud Romanos. **Βιστάχια.** Haec apud nos pistacia vocan-

Βιστονία. ἐπίθετον τῆς γεράνου.

Ἁρπάκτειραν ἐρύκων
σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον.

Βιτέλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν διαδεξάμενος, πᾶν αἶσχος ἀναδεδεγμένος ἔν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ κατὰ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σῖτον ᾑρεῖτο, καὶ παρὰ τὰς δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρύετο. δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ διςχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ δεῖπνα δεδαπανηκέναι ἱστόρηται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἵγε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βέβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου, μάλα στωμύλως ἔφη· Εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπωλόμην ἄν. ἐς τόδε γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὅ φασι δίχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας διςχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἑπτακιςχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. ἐπῄνει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. πρὸς δὲ τῶν στρατηγῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.

Βίτιννα.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα Βίτιννα,
εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον.

Βιττίον.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιά . . .
. . . . . . Βιττίον εἰργάσατο.

πέζα γὰρ ὕφασμα.

Βιοῖο. τῆς τοῦ τόξου νευρᾶς.

Βλάβη. καὶ *βλάβος*, οὐδετέρως. τὸ ἁμάρτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βλάξ. μαλακός, χαῦνος, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

Βλᾶκα. αἰτιατική· τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. 430
εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινός, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρή-

---

2. *Ἁρπάκτειραν*] Antipatri Sidon. CV. pr. Anthol. Pal. VII, 171. 3. *ὑψιπέτην*] *ὑψιπέτη* Gaisf. cum A. V. C. E. Malui cum Pal. et v. *Ψῆρας* alterum *ὑψιπετῆ*. 4. *Βιτέλλιος — ἀπεσέμνυνε*] Haec omnia sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio edit. p. 814, 17. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* 6. *κατὰ* om. Exc. 7. *ἀκρατῶς καὶ* om. *V. 9. *σῖτον ᾑρεῖτο*] Apud Ioannem Antiochenum hodie legitur *ἐσιτοποιεῖτο*. Vide etiam infra v. *Ἡιρεῖτο*, ubi locus hic a Suida repetitur. *Küst.* *τῶν δείπνων*] *τῶν* om. A. B. V. E. Supra *περὶ* E m. sec. 10. *τὰ πολυτελῆ τῶν δημοσίων* Exc. et v. *Ἡιρεῖτο*: i. e. *τὰ πολλὰ τέλη τ. δ.*, cuius scripturae reliquias significat id quod v. *Ἀπετρύετο* continetur. *τὸ πολὺ τῶν δημοσίων*. *ἀπετρύετο*] Sic etiam legitur supra v. *Ἀπετρύετο*, ubi Suidas locum hunc repetit. Sed apud Ioannem Antiochenum hodie scriptum est *ἀπετρώγετο*. *Küst.* 11. *σταθμοῦ* ante *ἀργυρίου* Exc. Similiter Dio Cass. LXV, 2. 3. 13. *ἐξερευγόμενός τε* Exc. 15. *ἐπεὶ οἵγε σ. — πολυτελείας*] Habet tantum V. *οἱ γὰρ σὺν αὐτῷ ἐσθίοντες ἠσθένουν, ὃς δεῖπνον ἐποίησε ἐπίσημον.* Qui mox pro *ἐπὶ τὴν — ἐπῄνει δὲ* praebet *οὗτος ἐπῄνει*, deinde om. *καὶ τὸν νεκρὸν — ἀπεσέμνυνε.* 16. *Βέβιος*] Leg. *Οὐίβιος*, Vibius. *Reines.* Sic Dio. 17. *συσσιτίου* Exc. 18. *ἐς τόδε γοῦν*] Haec et quae sequuntur e Graeco Eutropii VII, 18. interprete petita sunt. 21. *μὲν*] *ἔχων* addit *V.

4. *στρατιωτῶν*] *στρατηγῶν* A. V. Eutropius: *a Vespasiani ducibus occisus est.* 5. *ἤδη* om. V. 6. *καὶ τὰ*] *μὲν τὰ* A. B. V. E. C. et Anthol. Pal. VI, 206. sive Antipatri Sidon. XXI. pr. Cf. v. *Θαλπτήρια*. 7. *εὐτέχνων*] *εὐτέχνως* B. E. *ἐρατὸν — κάματον*] Sic Küsterus: *ἐρατῶν — καμάτων* A. B. V. E. C. Anthol. 11. *Βιττίον*] *Βίτζιον* habet Meursius in *Βίσσα*. Omnino vide glossarium eius Gr. Barb. et Cang. in *Βίτζα*. Utriusque mirificus est error in hac voce: *Βιττίον* feminae nomen textricis, ut patet ex Anthol. VI. c. 8. Ep. 17. 18. unde haec sumpta. *Βιττώ* integrum extat eodem capite Ep. 5. 6. lib. VII. Ep. 25. Inscript. Grut. p. 1039. n. 10. *Βιττίς* an amicae nomen quam Philetas celebravit in Hermesianacte apud Athen. XIII. p. 598. F. *Βαττίδα* scripsit Scaliger in Propert. III, 8. *Hemst.* 12. *Τῆς πέζης*] Anthol. Pal. VI, 286. Eadem distichi frusta recurrunt sub v. *Πέζα*. 15. *Βιοῖο*] Il. ά. 49. 16. *βλάβος*] Ex Demosth. Leptinea Lex. Seg. p. 85. habet, qui locus est c. Mid. p. 528, 2. *οὐδετέρως*] *οὐδέτερον* V. *οὐδέποτε* B. E. 17. *Βατράχοις*] V. 1162. 18. *Βλάξ*] Vid. Antiatt. p. 84. Schol. Platon. p. 351. et Ruhnken. in Tim. p. 60. Cf. supra glossam iam sublatam *Βαάξ*. 20. *Βλάκα*] Scripsi *Βλᾶκα*. *αἰτιατικῇ*] *ἀντὶ τοῦ* C. omisit E. 21. *εἴρηται δὲ ἀπὸ*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Etymologum (et Schol. Luciani D. Mortt. XXVIII.), qui ea ex veteri lexico rhetorico se descripsisse testatur. *Küst.* Cf. vetustam scripturam gl. *Σίλουρος*.

ις. *Βιστονία.* Epithetum gruis. *Bistoniam coercens* -uem *alte volantem, et semen rapere solitam.* *Βιτέλλιος.* Vitellius, Romanorum imperator, Galbae successor, ım summo dedecore imperavit, notabilis praecipue ingluvie voracitate: quippe qui maximam diei noctisque partem epundo consumeret, atque in apparatu conviviorum publicam cuniam dissiparet. tempore enim principatus sui novies mils sestertium abligurrisse dicitur, assidue cibos ingerens, sdemque vomitans ac regerens: qua una re ipse quidem omni molestia liberabatur, cum reliqui eius compotores pesne se haberent. quorum ex numero Vibius Crispus cum ob letudinem aliquamdiu a convivio afuisset, non invenuste di-, nisi aegrotasset, omnino se fuisse periturum. notissima certe coena memoriae mandata est, quam ei frater exhibuit, in qua, super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium apposita traduntur. laudabat porro Neronis mores, adeo ut etiam cadaver eius, in cavo quodam et obscuro sepulcro conditum, honoraret. interfectus est autem a ducibus Vespasiani, imperium sibi iam vindicantis. *Βίτιννα. Sandalia ista Bithynica, quae pedes foveant, et a peritis sutoribus affabre sunt confecta.* *Βιττίον. Texti summas ac dextras partes fecit Bittium.* *πέζα* est enim textum. *Βιοῖο.* Nervi arcus. *Βλάβη.* item *βλάβος*, neutro genere. peccatum. Aristophanes *Ranis.* *Βλάξ.* Mollis, ignavus, dissolutus. item stultus. *Βλᾶκα.* In accusativo: fatuum, stultum. ducta est significatio a pisce quodam, qui siluro similis est, adeo tamen inutilis,

στου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. Πολιτείας δ'· Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγοι τις, πνευμονίαν· ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζῴου, ὄντος ἀναισθήτου. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακείας, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν βλᾶκας. ἔστι δὲ μωρός τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρῖναι.

Βλακεύεται καὶ βλακεύει. μαλακίζεται. Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν, ἁπασῶν δὲ σχεδὸν τὴν μεγίστην. Καὶ Ξενοφῶν· Εἴ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν ἂν τῇ βακτηρίᾳ.

Βλακεία. ὑπεροψία, μωρία. Οἱ στράτορες τριώβολον ἐλάμβανον βλακείας χάριν.

Βλακεία, ῥαστώνη, ἔκλυσις, χαυνότης. Οὐ γὰρ στρατηγῶν βλακείαις ἢ φιλοψυχίαις τὰ πράγματα ἐπέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἑαυτὸν ἀναδείξας στρατηγὸν ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τοῦ βραδέως.

Ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

Βλάπτω. αἰτιατικῇ.

Βλάστη. βλάστημα. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν βλάστην.

Βλάσφημος. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. Καὶ Βλασφημῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀππια-

1. ὄντος] οὕτως A. B. C. V. (ap. Gron. p. 92.) E. et Schol. Luc. τοσοῦτον Schol. Platon. ὃς οὕτως ἐστὶν ἄχρηστος Lex. Bachm. p. 180. Vulgatum tuetur Etym. M. Πολιτείας δ'· Βλακικόν] Aliter Erotianus v. Βλακεύειν· ὡς καὶ Πλάτων ἐν α' Πολιτείας φησί· Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidae sui Pearsonus etiam annotaverat. *Küst.* Rep. IV. p. 432. D. De quo loco vide Ruhnk. in Tim. p. 61. Scribe βλακικόν γε. 3. πνευμονίαν] πνευμονιᾶν Etym. M. Neutrum satisfacit, sed desideramus πνευματικόν, id est, πνεύμονος πάθος, de quo vide Stallb. in Phileb. p. 50. 5. Vide Schol. Plat. p. 373. 6. τέλος] Vid. Casaubon. in Sueton. Calig. c. 40. p. 413. *Hemst.* Qui mox corrigit βλακεννόμιον pro βλακεννόμιον, firmantibus A. V. Med. Coisl. 177. βλακευόμενον B. 8. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα] ἐλιννύοντας καὶ βλακεύοντας E. Locus parum apte insertus. Compares exemplum ab Hemsterhusio indicatum v. Ἐφίστη. 9. τῶν πληθυντικῶν] Immo τοῦ πληθυντικοῦ. βλάκας Edd. 12. Δαμάσκιος· Καὶ] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1066. (350. a.) ut Pearsonus observavit. *Küst.* τοὺς ἐν ἔργῳ om. V. C. τῷ ante ἔργῳ Photius. Item mox δὲ om. *V. 15. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. II. p. 279. [II, 3, 11.] ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ἐπιτήδειος, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Tetigit Zon. p. 394.

3. ὑπεροψία] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. in Plut. 325. Καὶ βλακεία ἡ μετὰ ὑπεροψίας ὁμιλία *Küst.* Sive v. Καταβλακευμένως. οἱ στράτορες] Portus legendum putabat, οἱ φράτορες: quae coniectura temere damnanda non est. Triobolum enim apud Athenienses merces erat iudicum, qui ideo ab Aristophane Equit. 255. φράτορες τριωβόλου vocantur: quod tamen a Porto observatum non fuerat. Ceterum cum fragmentum hoc breve sit, nec de sensu auctoris, ex quo Suidas ista descripsit, certo constet, rem totam in medio relinquo. *Küst.* In toto hoc loco nihil est sani: cuius emendatio et illustratio petenda est ex vetere interprete Aristophanis in Ranas 140. ubi sic legitur: Τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. Ait nimirum Scholiastes, mercedem iudicum Atheniensium initio fuisse duos obolos: postea vero Strategos, ut gratiam ab iudicibus inirent, unum obolum adiecisse, ut essent tres oboli. Hinc apparet, compilatorem supina prorsus negligentia pro στρατηγοὶ hic scripsisse στράτορες, et βλακείας pro κολακείας: totumque praeterea locum ita mutilasse, ut nec caput nec pedes verae sententiae in eo appareant. Confer omnino Suidam v. Φεῦ. *Idem* in Addendis. οἱ στράτωρες (τρ) *V. In A. per compendium scriptum στρα. Cum in gl. Φεῦ disertissime tradatur, ἦν δὲ καὶ τριώβολον, βλακείας χάριν τοῦτο τῶν στρατηγῶν προστιθέντων, certissimam haberemus Küsteri coniecturam, nisi paulum obstaret ἐλάμβανον (ἐπ). 7. ἐπέτρεψεν] ἔστρεψεν E. Nihil mutat Zon. p. 392. 10. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς] Aristoph. Av. 1312. Continuo delevi cum V. C. quae A. post v. Βλαυτίοις reposuit: Βλάνων. ὄνομα κύριον. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπεν. Ubi Küsterus: „Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ.] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. cap. XXVII. quae etiam leguntur supra v. Ἀναλεξάμενος, ut Pearsonus recte observavit. Ceterum in Excerptis Legatt. pro ἀναλεξαμένων, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναλεξαμένων. Sed lectionem Suidae praeferendam esse monuimus etiam supra v. Ἀναλεξάμενος." 11. Om. vulg. Silet Gronov. 12. Βλάστη] Plato Legg. VII. p. 788. D. Vid. Hemsterhus. in Thom. M. p. 127. *Gaisf.* Βλάστημα om. Med. Firmat Zon. p. 392. 14. Καὶ Βλ. — συντάσσεται] Καὶ om. V. C. qui statim αἰτιατικῇ σύνταξις. Appiani fr. pertinet ad historiam de Horatiis: v. Ed. Schweigh. T. I. p. 27. Ubi κακίας mendose Zon. p. 391.

ut ne canibus quidem esui sit. Plato *de Republ.* lib. IV. *Morbo ignaviae laboramus.* quasi quis dicat morbum pulmonis. per metaphoram ductam a pisce, qui stupidus est. alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cuius meminit Aristoteles. erat etiam Alexandriae vectigal quoddam, βλακεννόμιον vocatum, quod astrologi pendebant, quod stulti ad eos accederent. *Cunctantem et ignaviae indulgentem flere sinunt.* Accusativus pluralis est βλᾶκας. βλὰξ autem vocatur homo stultus, qui iudicio caret res discernendi. Βλακεύεται, et βλακεύει. Mollis est. Damascius: *Inertes et ignavos verbis excitans. socordiam enim nullo vitio minorem iudicabat, sed omnium fere maximum.* Et Xenophon: *Et si quis illorum, quibus hoc negotii tum datum erat, minus strenue agere ei videretur, eligens eum qui idoneus esset.* Βλακεία. Superbia, stultitia. *Stratores triobolum accipiebant inertiae causa.* Βλακεία. Ignavia, mollities, socordia. *Haud enim socordiae et ignaviae ducum res gerendas commisit, sed ipse se imperatorem exercitus designans ad bellum profectus est.* Βλακικῶς. Lente. *Quam tarde ministras.* Βλάπτω. Aptum accusativo. Βλάστη. Germen. et accusativus τὴν βλάστην. Βλάσφημος. Qui adversus Deum impie loquitur. Et Βλασφημῶ, accusativo iungitur. Appianus:

νός· Οἱ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτόν, ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσι τὰ πάντα θέμενον.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήματος. Σοφοκλῆς·
Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος.
τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης· ὡς ἔχει σχήματος. Καὶ αὖθις·
Ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
ἄγκειται κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχάρεος.

437 *Βλαυτίοις. σανδαλίοις. Ἀριστοφάνης·*
Ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖς τρόποισι τοῖς σοῖσιν ὥςπερ βλαυτίοις χρήσομαι.
ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ πίνοντες τοῖς τῶν ἄλλων ὑποδήμασι χρῆσθαι, εἰ ἐπείγοιντο πρὸς λάσανον. λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Βλαισός. παραλυτικός. διαφέρει βλαισὸς καὶ ῥαιβός. ὁ μὲν ἀπὸ τῶν γονάτων διεστραμμένος τοὺς πόδας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.
Καὶ βλαισοπόδης βάτραχος.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς.

Βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησίν, Ἄρεα ὁρᾶν, κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.

Βλέποντες. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς·
Οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Βλέπος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·
Ἐπὶ τοῦ προςώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
ἀντὶ τοῦ κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

Βλέπος. ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

---

3. *Βλαύτη*] Hermippus apud Athen. p. 668. *Toup.* MS. Vid. Schol. Platon. p. 43. Petav. in Themist. p. 532. *Gaisf.* *Σοφοκλῆς*] Oedip. Colon. 900. ut Portus observavit. Suidas autem, veterem Scholiastam secutus, locum hunc Sophoclis male interpretatur. Rectius Triclinius: *Σπεύδειν ἄπαὶ ῥυτῆρος. ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥςτε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει. Küst.* Apparet hanc de Sophocleis observationem, cui non ipsa poetae verba, sed voces interpretum doctorum opportunitatem dederint, perperam in nostram glossam fuisse traductam. Nimirum originem ea traxit ab v. *Σπεύδειν*: qua collata etiam illud intelligitur, Scholion in v. 899. appositum prorsus cum annotatione in versum continuum esse iungendum. Ceterum *Σοφοκλῆς* om. Zon. p. 392. 5. *ὡς ἕκαστος*] ἕκαστος quamquam servat Schol. Sophoclis, tamen propter auctoritatem posterioris glossae delevi cum V. C. 6. *σκήπων*] Sic A. Anthol. Pal. VI, 293. Leonidae Tar. X. pr. *σκίπων* B. V. E. Med. *σκίπιων* sic vulg. 7. *ἄγκειται*] *ἔγκειται* B. E. (qui mox *Ποσαχάρεος*) Med. *ἔγκυται* C. *ἄγκυται* *V. 8. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 884. ubi versus ultimus rectius sic legitur: *Τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥςπερ βλαυτίοισι χρῶμαι. Küst.* Haud castigatiorem praebent scripturam libri sub v. *Χεσείω*. 13. *λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγ.*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. in Pac. 893. sed quae nihil ad hunc locum faciunt. *Küst.* Ea suspicor ab lectoribus ex v. *Λάσανα* descripta fuisse. 15. *τὰ χρέα*] mendum vulg. Continuo glossam ex v. *Ἀπίκιος* derivatam cum V. C. delevi hanc: *Βλαῖσος. ὄνομα κύριον. Ὑπάτω δὲ ἤστην Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος. καὶ ἔστιν* (ζήτει A.) *ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.* 16. *διαφέρει — κνήμας*] Eadem explicatio irrepserat in v. *Ῥαιβός.* Cf. Zon. p. 390. *ῥεβός* Med. cum Hesychio. Post h. gl. *Βλέμμυες. ἔθνος Λιβυκόν*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E.

1. *Πολλάκις ἐν*] Simmiae Ep. 1, 3. Anthol. Pal. VII, 21. 2. *βλαισός*] Hanc lectionem supra v. *Ἀχαρνείτης* sollicitavi, existimans, eius loco legendum esse *βλαστός.* Sed nunc aliter videtur, et *βλαισὸς* retinendum censeo, quoniam vox ista hederae optime convenit, si eam interpreteris, *oblique serpens.* Vide etiam infra v. *Θυμέλη*, ubi idem distichum repetitur; at pro *βλαισὸς* legitur *βλαστός. Küst.* 4. *Βλεπεδαίμων*] Pollux (I, 21.) p. 14. ubi MS. *βλεποδαίμων*, quod rectius. *Toup.* MS. Habent Hesychius et Zon. p. 391. quorum hic omisit *καὶ οἷον πεπληγώς.* 5. *πληγείς*] *πεπληγὼς* A. B. C. V. E. 6. *Βλέπειν γὰρ*] Aristoph. Plut. 328. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* *δόξεις*] *δόξης* B. V. Tum *Ἄρην* E. 7. *πράττειν*] *συμπράττειν* cum Schol. legi iussit Toupius. Scribendum etiam *συναίρεσθαι.* 9. *καὶ πρακτικὸν* om. A. 10. *Σοφοκλῆς*] Ai. 961 — 63. 11. *Οἱ δ' οὖν*] *οἱ δ' αὖ* A. B. *V. *οὐδ' οὖν* Med. 12. *τοι* om. B. E. Med. 14. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 1177. Alia tradit Arsenius p. 82. 15. *προςώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν*] *προςώπου 'στὶν* A. B. C. *V. *Ἀττικὴ* A. V. 16. *κακοῦργον*] Apud Scholiastam Aristophanis rectius legitur *πανοῦργον. Küst.* 18. *Βλέπος*] *Βλέποι* A. C. *V. Haec nihil nisi compendium afferunt glossae superioris. Continuo cum V. C. delevi: *Βλεῖο. εὐκτικῶς. καὶ ζήτει τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμπλείμην.* Ubi pro *Βλεῖο. εὐκτικῶς*, habent *Βλεῖς. Ἀττικῶς* B. E. omisso *ζήτει*. Cf. Zon. p. 394. Sub finem *ἐμπλείμην*] *ἐμπλῇμην* E.

Illi vero conviciis eum insectabantur, quod omnium fortunam tribus viris temere commisisset. *Βλαύτη.* Genus calcei. Sophocles: *Properare laxatis habenis.* ubi *ἀπὸ ῥυτῆρος* significat id quod *ἀπὸ βλαύτης*: ut sensus sit, eo ipso corporis habitu, quo quisque indutus est. In Epigrammate: *Hic scipio et hi calcei, spolia Posocharis Cynici, tibi, veneranda Venus, dicata sunt.* *Βλαυτίοις.* Sandaliis. Aristophanes: *Quod bibenti viro accidere solet, cum cacaturit: moribus tuis ut calceis utor.* nimirum qui bibunt aliorum calceis uti solent, quando ventre urgente ad sellas properant. *λάσανα* sunt etiam olae et vasa, in quibus Senatui carnes post sacrificia parantur. *Βλαισός.* Paralyticus. differt *βλαισὸς* ab *ῥαιβός.* *βλαισὸς* enim sive valgus est, cuius surae ita sunt distortae, ut extrorsum promineant; *ῥαιβὸς* vero, cuius surae introrsum actae sunt, sive varus. *Saepe in pulpitis et scenis oblique serpens hedera Acharnensium viridis comam tuam texit.* Et *βλαισοπόδης*, rana. *Βλεπεδαίμων.* Qui distortos habet oculos, et a daemone quasi percussus est. *Βλέπειν γὰρ ἄντ.* *Prorsus enim Martem me tueri confitebere.* dicitur de iis qui pollicentur se totis viribus aliquid facturos et opem laturos esse. existimabis, inquit, cum me videbis, videre Martem ipsum, in rebus gerendis strenuum et promptum. *Βλέποντες.* Viventes. Sophocles: *Illi igitur rideant, et insultent malis huius. fortasse enim, etsi viventem non desiderarunt, mortuum deplorabunt in belli necessitatibus.* *Βλέπος.* Aristophanes Nubibus: *Et vultui inest Atticus aspectus.* id est, callidus et impudens. Attici enim per impudentiam male audiebant. *Βλέπος.* Aspectus. sic Aristophanes.

Βλήδας. ὄνομα Σκύθου.

Βλήτυρι. οὕτω λέγουσι καὶ σκινδαψόν. εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα λόγων μὴ ἐχόντων λόγον. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι, τὸ δὲ βλήτυρι χορδῆς μίμημα.

438 *Βληχή*, καὶ *βληχήματα*. φωναὶ προβάτων. Καὶ *Βληχώμενοι* παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· τουτέστι, ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι. *βληχᾶσθαι* γὰρ τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ κεχρῆσθαι φωνῇ. Καὶ αὖθις·

Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος.

Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν.

Βλήχων. ἡ γλήχων. οὕτως λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει.

Βληχωνία. Ἀριστοφάνης·

Ἆρ' οὖν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Οὐκ· εἴγε κυκεῶνος ἐπιπίοις βληχωνίαν.

Σχο. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει ἡ Ὀπώρα καὶ πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξε διὰ τοῦ β βληχωνίαν. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι

---

1. *Βλήδας. ὄνομα Σκύθου*] Huius mentio fit infra v. *Ζέρκων*. *Küst.* Zon. p. 391. *Βλήσας* V. 2. *Βλήτυρι*] Praestat *Βλίτυρι*, quod E. et liber Zon. p. 393. suppeditant, et studiosi homines infra suo loco collocarunt. Cf. v. *Λόγος*. De quo satis explicavit Reiffius in Artemid. IV, 2, 9. Addit Gaisf. in Addendis Schol. Basilii apud Boissonadum in *Notices* T. XI. p. 137. *εἰσὶ δὲ παραπλ.*] Lege, *ἔστι δὲ καὶ παραπλ.* *Küst.* Vidit Albertius in Hesychium a Suida vocem utramque inter nihil significantia sive effuticia referri. 3. *παραπλήρωμα*] *παραπληρώματα* E. Proverb. Vatic. Append. I, 14. Coisl. 177. in quo om. *μὴ ἐχόντων λόγον*. Nihil mutandum: *referunt*, inquit, *imaginem nominum*, *quae sensu cassa sint*. *ἐχόντων*] *ἔχον* A. *Ἰόβας δὲ τὸν σκινδ. — μίμημα*] Eadem habet Hesychius v. *Βλιτύριον* et Etymologus v. *Βλίτυρι*. *Küst.* Quorum hic Iubam improbat, subiiciens, *οὐκ εὖ*. 5. *βλήτυρι*] *βλίτυρι* A. E. B m. s. Continuo delevi cum V. C. E. quae praestiterat Zon. p. 393. *Βληρόν. τὸ δέλεαρ.* Ubi Küsterus: „Hesychius et Etymologus, *Βλῆρ. τὸ δέλεαρ*." Item glossam sequentem, *Βλῆτρον. τὸ σύμβλημα*, omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Küsterus annotavit: „Est vox Homerica Il. ό. 678. in quem locum poetae vide veterem Scholiastam et Eustathium." Debebatur eidem Zonarae p. 393. 7. *ἐν Πλούτῳ*] V. 293. 297. 8. *ποιᾷ φωνῇ χρ.*] *ποιᾷ κεχρῆσθαι φωνῇ χ.* V. C. Ubi *κεχρῆσθαι*, scribendum illud *χρῆσθαι*, irrepsit ex altero versu. *καὶ βληχᾶσθαι*] *καὶ* om. A. C. *V. Schol. 9. *προβάτια*] *πρόβατα* probavi cum *V. et Schol. 10. *Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδ.*] Corruptus hic locus diu me exercitum habuit, de cuius vero sensu investigando utique desperassem, nisi in tantis tenebris facem mihi praetulisset Scholiasta Aristoph. Nub. 997. qui idem fragmentum auctius et emendatius exhibet, et simul nos docet, Eupolidem *ἐν Δήμοις* verbis istis perstrinxisse filios Hippocratis (non magni illius medici, sed alterius cuiusdam, qui tempore Aristophanis Athenis vivebat), qui tanquam bardi et stupidi a comicis notari solebant. Verba Scholiastae haec sunt: *Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν. οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις· Ἱπποκράτους τε [παῖδες ἐμ]βόλιμοί τινες, Βληχητὰ τέκνα, καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.* Posterior versus non est *ἄρτιος*, quem sic legendum et supplendum putem: *Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου.* Sic enim legendum esse sensus suadet. *Βληχητὰ* autem proprie vocantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Thesauro Graecae linguae omissum, in fragmento Aeliani legitur etiam supra v. *Ἀναπολεῖν*. *Küst.* Auctarium praebent vv. *Τοῖς Ἱπποκράτους* et *Ὑώδεις*. Varias criticorum sententias congessit Raspius de Eupol. p. 24. sq. 11. *προβάτοις*] Sic Küst. cum E. Sed *πρόβασι* A. B. V. C. Med. cum Zon. p. 391. 12. *Μωρὸς*] Babrius apud Tyrwhitt. p. 38. Knoch. fr. IX. 13. *πέμπειν*] *καὶ πέμπειν* V. C.

1. *Βλήχων*] Vid. Phrynich. Seg. p. 30. Schol. Arist. Ach. 861. 874. infra v. *Γληχὼ* et Hesychius. *ὁ γλήχων*] *ἡ γλήχων* A. V. C et Zon. p. 392. 2. *καὶ τὸ ἐφήβαιον*] Respexit Suidas ad locum illum Comici Lysistr. 89. *Κομψότατα τὰν βληχώ γε παρατετιλμένη.* Dicitur enim et *βλήχων* et *βληχώ*. *Küst.* *τὸν ἐφήβαιον* B. E. Med. 4. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 711—713. 5. *Ἆρ' ἂν*] *Ἆρ' οὖν* A. B. *V. C. E. Med. *κυκεῶνος*] Scribendum *κυκεῶνα*, ut apud Aristophanem. *Küst.* Et in altera glossa. 8. *Σχο.*] Addiderunt A. V. *καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Eadem fere recurrunt sub v. *Διὰ χρόνου*. Ceterum expellendae sunt ipsae voces *διὰ χρόνου*, quamquam firmatae Schol. 10. *καὶ ἡ Ὀπώρα*] *ἡ ὀπώρα καὶ* A. E. *ἡ ὀπώρα ἐδόκει καὶ* C. V. *ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη* Schol. 11. *διὰ τοῦ β*] *εἰπὼν* E. *β* om. B. Schol. *βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β.* 13. *κατεσθίεσθαι*] Sic etiam legitur apud enarratorem Comici: sed male. Sensus enim potius requirit, ut scribatur *κατεσθίεσθαι τὴν ὀπώραν*. *Küst.* Nihil mutandum. Constructio est *ὑπὸ τοῦ ὀποῦ* (*τῆς ὀπώρας* scil.) *κατεσθίεσθαι τ. κ.* Recte ceperat Portus: *Qui multos autumnales fructus edunt*, *si pulegium bibant*, a fructibus quos comederunt *non laeduntur*. *Quia cor* (potius *stomachus*) a pomorum et aliorum fructuum autumnalium *succo consumitur*. *Gaisf.* Cras credam. Equidem non dubito quin ista sententia *διὰ τὸ . . . τὴν καρδίαν* divulsa fuerit a praegresso *βλάπτονται*. Accedit quod Schol. membrum utrumque propemodum consociavit, interiectis tantum his, *βρέχοντες οἱν γλήχωνα ἐπιπίνουσι*.

Βλήδας. Nomen Scythae. *Βλήτυρι*. Quod ipsum scindapsum appellant. sunt autem verba nihil significantia, quae verborum referant simulacra. Iuba vero scindapsum refert ad instrumentum musicum, item *βλήτυρι* ad soni chordarum imitationem. *Βληχή*, et *βληχήματα*. Balatus ovium. Et *βληχώμενοι* apud Aristophanem *Pluto* significat, balatum ovium imitantes. *βληχᾶσθαι* enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et alibi: *Filii bardi et moribus nostris minime accommodati.* *Βληχώδης*. Ovillo ingenio praeditus. *Stultus vero pastor*, *et ovillo ingenio omnino praeditus*, *missurus erat.* *Βλήχων*. Sic apud Atticos dicitur pulegium, quod est herbae genus. Aristophanes etiam pubem sic vocat. *Βληχωνία*. Aristophanes: *An putas male mihi fore, domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris.* qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo utuntur. quoniam igitur ipsum Opora meretricis nomen erat, ad utrumque allusit. esus enim pomorum valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quoniam a succo eius poma consumuntur. ut igitur acrimonia aliqua

τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστυφῇ, βλήχωνος ἐλάμβανον. Καὶ **Βληχωνία**, κυκεών.

Βληχρόν. ἀσθενὲς παρὰ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ. Πίνδαρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.

Βλιμάζειν. κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι· ὅπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι· οἱονεὶ θλιμάζειν. οἱ δὲ **βλιμάζοντες**, ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσι. **Βλιμάζειν**, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι **βλίσαι** λέγεται. καὶ **Βλιμάζων**, ἀποστάζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου. καὶ **Βλιμάττομεν**, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν.

439 **Βλιτάδας** οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας.

Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις.

οὕτως Ἀριστοφάνης.

Βλιττομάμμας.

Καί σε καλοῦμεν βλιτομάμμαν.

τουτέστι μωρόν. καὶ γὰρ τὸ **βλίττον** μωρόν ἐστι λάχανον.

Βλίτος. εἶδος βοτάνης.

Βλοσυρός. ἀξιωματικός, καταπληκτικός, φοβερός, σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά, ἁπαλή, εὐαξής.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
ἁρμόσει βλωθρᾶς; Θηρίμαχε, πλατάνου.

---

1. ἀποστυφῇ] Rectius Scholiasta Comici ἀποστυφῇ. *Küst.* Cum Suida Schol. Ven. Recte: *ut acerbitas reprimatur.* ὀπὸν βλήχωνος] βληχωνίαν E. γλήχωνας Schol. γλήχωνα πίνουσιν altera gl. ὀπὸν om. A. B. C. V. Legendum saltem βλήχωνας. 2. καὶ βληχωνίας, κ.] ἔστι δὲ ὁ βληχωνίας εἶδος κυκεῶνος ἤγουν ποτοῦ E. Scripsi βληχωνία cum *V. 3. **Βληχρόν.** ἀσθενὲς] Immo ἀβληχρὸν non vero βληχρὸν apud Homerum legitur, ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Sic fere Zon. p. 393. Diligenter de usu vocabuli disseruit G. Dindorfius in Thes. L. Gr. post Valcken. in Theocrit. Adon. p. 218. sq. Addit Gaisf. Schneiderum in fr. Pindar. Thren. I. p. 33. Mox Alcaei nomen de comico poeta Meinekius Quaest. Scen. II. p. 55. intelligendum putabat. Sed certatim docti viri, H. Stephano praeeunte, numeros poetae Lesbii choriambicos agnoverunt: v. ed. Matth. fr. XLVI. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. glossam e Zon. p. 391. petitam, **Βλίκαρος.** ὁ βάτραχος. Ubi annotat Küsterus: „Hesychius, Βλίκανον, βάτραχον. Idem alibi: Βλίταχος, βάτραχος. Etymologus quoque Βλίκανον interpretatur βάτραχον. 5. **Βλιμάζειν**] Ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἁφῇ, καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀποῤῥήτων μελῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας βλιμάζειν καλοῦσι. Κρατῖνος· [Κράτης Zon. p. 394.] Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον, ὦ θεοί, Καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἡ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἕν. *Haloand.* Usus ille Etym. M. p. 200. His similia Lex. Seg. p. 221. Suidas descripsit usque ad κατεσθίουσι Schol. Aristoph. Av. 530. 6. ὅπερ] ὥσπερ C. Mox θλιβομάζειν Schol. θλιβάζειν recte H. Stephanus. 8. δὲ καὶ] γὰρ καὶ A. V. C. Schol. 9. τὸ ταῖς] καὶ τὸ ταῖς E. Deinde, quamquam repugnat Harpocratio firmans Βλιμάζειν — λέγεται, hanc fere scripturam desiderabam: τὸ ταῖς χ. διαθλίβειν καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι, ὃ καὶ βλίσαι λέγεται. 10. θλίψαι] θλίβειν E. qui statim βλίζειν. Huc lectores redire iubet v. Θλίβει. 11. τὸ μέλι τοῦ κηρίου] τοῦ μέλιτος Coisl. nec plura. 12. **Καὶ Βλιμάττομεν**] Sic locum hunc in duobus MSS. Pariss. exaratum repperi, qui in prioribus editt. sic legitur: καὶ βλιμάτωμεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμῶμεν. Nota autem haec Suidae referenda est ad locum illum Aristoph. Lysistr. 1166. Ὥπερ πάλαι διόμεσθα καὶ βλιμάττομες. *Küst.* Accedit Zon. p. 394. praeieratque H. Stephanus in Thesauro. Mox ψηλαφοῦμεν V. C. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MS. **Βλίνος.** εἶδος ἰχθύος. 13. **Βλιτάδας**] Βλητάδας B. E. εὐτελεῖς] Malim εὐήθεις, ut habet Hesychius. *Küst.* Id Gaisfordo videbatur Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 310. probasse: de quo dubito. Quid quod ipse Küsterus in Hesychium animadvertit nihil esse, cur Suidas reprehenderetur. Ceterum ἀσθενεῖς Zon. p. 393. εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον.] εὐτελεῖς ἐκάλουν γυναῖκας E. ἔλεγον om. A. B. V. E. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. **Βλίαρ.** φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ **Βλίφυλλον**, ἀντὶ τοῦ σύκινον. Praebuit Zonaras p. 393. 14. **Βλίττειν.** ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 791. *Küst.* V. Ruhnk. in Tim. p. 63.

2. ἢ θλίβειν] ἢ om. A. B. C. E. Med. Schol. 6. Καί σε καλοῦμεν] Apud Aristoph. Nub. 997. unde haec descripsit Suidas, rectius sic legitur: — Καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν. *Küst.* Vid. Phrynich. Seg. p. 31. καλοῦμεν] καλοῦσι E. βλιτομάμμαν] βλιτομάμμαν A. 7. **βλίττον**] Sic Zon. p. 391. βλίττειν B. E pr. ἐστι λάχανον κτλ.] λέγεται καὶ βλίττος. ἔστι β. ε. λαχάνου E. 9. **Βλίττος**] Βλῖτος A. B. V. Addit A. Ὅτι τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον. Huic igitur glossae non multum tribuam. Deinceps cum A. E. removi glossam: **Βλίτυρι.** χορδῆς μίμημα. De qua diximus supra in v. Βλήτυρι. 10. **Βλοσυρός**] Vid. Διαράμενος. Explicationem dedit Polybii verbis. Vid. Ἀριστοκράτης. *Hemst.* Damasc. apud Photium p. 1046. *Toup. MS.* Auctiora Lex. Bachm. p. 180. 12. **Βλωθρή**] Schol. Apollon. Rh. I. [231.] p. 128. Βλωχὸς ὁ ψωμὸς ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι· καὶ πίτυν βλωθρὴν Ὅμηρος τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν. Anthol. I, 4, 4. καί σε κομίζει Μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου. *Reines.* εὐαξής] Sic etiam habet Hesychius, sed male. Scribendum enim est εὐαυξής. Enarrator Homeri in Il. ν'. 390. Βλωθρή. μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι βαίνειν. εὐαυξὴς γάρ. *Küst.* Om. Zon. p. 393. 13. Οὐκέτι] Erycii Ep. XIV. pr. Anthol. Pal. VII, 174. 14. ἁρμόσει] In Anthologia loco laudato legitur ἁρμόζῃ, uti etiam hic metri et sensus gratia scribendum est. *Küst.* ἁρμόσῃ A. C. cum Zonara. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. **Βλωμός.** τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. Ἡσίοδος (Ἔργ. 440.)· Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον. **Βλύδιον.** ὑγρόν. Vide Zon. pp. 392. 394. et Hesychium.

---

ingerentur, succum pulegii sumebant. Et βληχωνία, po- ex pulegio confecta. **Βληχρόν.** Apud Homerum Alcaeum significat infirmum; apud Pindarum vero robu- t. **Βλιμάζειν.** Proprie significat imum ventrem ectus attrectare: quod faciebant, qui aves emebant. di- quasi θλιμάζειν. alii vero βλιμάζοντες interpretantur, entes. aves enim vulsis plumis comedunt. Βλιμάζειν ficat, manibus premere. et favos exprimere βλίσαι dici- et βλιμάζων, mel ex favo exprimens. et βλιμάττομεν, attrectamus, concupiscimus. **Βλιτάδας.** Sic veteres viles mulieres vocabant. **Βλίττειν.** Mel ex favis eximere. item tentare, attrectare, favos apum comprimere. Aristophanes: *Sed cum conclusum emulges.* **Βλιττομάμμας.** Fatuus. *Et te vocabunt fatuum.* blittum est enim olus insipidum. **Βλίτος.** Est genus herbae. **Βλοσυρός.** Auctoritate praeditus, formidabilis, gravis. **Βλωθρή.** Viridis, tenera, procera. *Non amplius, Therimache, prope altam istam platanum pastorale carmen fistulis canes.*

Βοαδρόμος. ὁ βοηθός.

Ὧδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν.

Βοανεργές. υἱοὶ βροντῆς.

Βοάσομαι τὰν ὑπέρτονον βοάν. Ἀριστοφάνης. εἰ οὕτω, φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ τῆς χαρᾶς βοήσομαι.

Βόεια. μεγάλα.

Ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν·

Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βοείας. βύρσας.

Βοηδρομεῖν. μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Καὶ βοηδρομούντων ἐπὶ τούτῳ τῶν δημοτῶν, ἄλλος τις παρὼν βάρβαρος ἔτρωσε τὸν ἕτερον ἐπιόντα, καὶ διεκέκριτο οὐδέν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν
440 ὠνομάζετο· " τουτέστιν, ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ ἡ Βοηδρομία ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ Ξούθου σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίων ἐβασίλευεν.

Βοήθεον. ἀντὶ τοῦ ἐν μάχῃ ἔτρεχον. ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐβοήθουν, τουτέστι συνεμάχουν. Καὶ Βοηθεῖ, ἀντὶ τοῦ μάχεται.

Ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασι βοηθεῖ.

Βοηθῶ. δοτικῇ. Καὶ Βοηθοίης, εὐκτικόν.

Βολβός. Ἀριστοφάνης·

Καταφαγὼν βολβῶν χύτραν.

ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου, ἢ καὶ κρομμύου.

Βολεῶνας. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, οὗ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βάλλεται.

Βοήν. μάχην, καὶ μεγάλην φωνήν.

Βόθυνος. τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ· οὗ μνήμην Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης ποιεῖται.

---

1. *Βοαδρόμος*] *καὶ βοηδρόμος* addit E. Hanc gl. post *Βοείας* collocat A. post *Βοηδρομεῖν* C. 2. *Ὧδ' ὑπὲρ*] Damagetae Ep. VI. pr. Anthol. Pal. VII, 231. *Ἀβρακίας* *V. 4. *τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν*] Scribe et supple, *τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' Ἀρισταγόρας.* Sic enim recte legitur in Anthologia epigrammatum. *Küst.* 5. *Βοανεργές. υἱοὶ βρ.*] Sic apud Marcum cap. III. v. 17. Iacobus et Ioannes Apostoli a Servatore nostro vocantur, ubi scriptum est *Βοανεργές*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* *Βοανεργές* A. B. *V. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 29. Tum *υἱός* B. E. Statim cum *V. delevimus oniroeriticos versus, quos A. apud Gaisf. in marginem coniecit, addito lemmate *Λύσις ὀνείρου: Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρᾶξιν φέρει. Νεκροὶ βόες δηλοῦσι τοὺς λιμοῦ χρόνους.* Ubi Küsterus: *Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρ.*] Duo hi versus, ad somniorum interpretationem pertinentes, in antiquissimo MS. Paris. desunt, et in altero ad marginem scripti leguntur, additis his verbis: *Λύσις ὀνείρου. Νικηφόρος Πατριάρχης. Ἰαμβικοί.* Ceterum prior versus tantum apud Nicephorum hodie legitur, non etiam posterior. Astrampsychus vero utrumque habet. *Küst.* Errat in h. l. Goldast. in Dosith. n. 129. p. 875. *Hemst.* Sive (quod Gaisf. monet) in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 545. Vastam lacunam inter *βροντῆς* et *Βόας* reliquit sola Med. 6. *Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ.*] Aristoph. Nub. 1153. *ὑπέρτονον*] MSS. Pariss. habent *ὑπέρτατον*. Sed in omnibus editt. praecedentibus, uti et apud Aristophanem, legitur *ὑπέρτονον*, quam proinde lectionem in hac editione quoque retinendam censui. *Küst.* *τὴν ὑπέρτατον* A. B. V. C. E. *ὑπερτάτην* *V. 7. *οὕτω*] *οὗτος* male Schol. 8. *ἐκπεπαίδευται*] *ἐκπαιδεύεται* B. E. 11. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 934. Adde Zon. p. 401. 12. *Βοείας*] Homer. Il. λ'. 843. 14. *Κᾶρες*] Inexpectata Carum mentio. Solus e tragicis Euripides hoc vocabulum frequentat. Leg. vel *Τραγικοὶ δὲ* vel *Εὐριπίδης δέ.* *Valck.* Qui priorem coniecturam proposuit in Hippol. 776. 15. *τούτῳ*] *τοῦτο* A. *V. Mox *δημοτικῶν* E. 19. *Βοηδρομία, ἑορτή*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Βοηδρομία* autem, cum pro festo accipitur, scribendum potius est *προπαροξυτόνως Βοηδρόμια*, ut *Λήναια*, *Διονύσια*, *Θεσμοφόρια*, et reliqua festorum nomina. *Küst.*

1. *ὁ Ξεῦθος*] Immo *Ἴων ὁ Ξούθου*, ut recte legitur apud Harpocrationem. *Küst.* Item in Palatino. Favet *Ξούθου* scriptura librorum A. B. V. C. Coisl. 177. Cum vulg. Etym. M. p. 202. Dein *σπουδῇ πολλῇ* MSS. *πολλῇ σπουδῇ* Edd. vett. 3. *Ἐρεχθεὺς*]

93

Ἐρεχθεὺς δὲ A. V. *Ἀθηνῶν*] *ὁ* A. *Ἀθηναίων* V. C. Coisl. 177. Harp. Pal. *Ἀθηναίοις* Etym. *ἐβασίλευσεν*] *ἐβασίλευεν* B. C. E. Med. Coisl. 177. Harp. Pal. Etym. 4. *Βοήθεον*] *βοήθοον* A. V. C. In sequentibus quaedam displicent. 6. *δοτικῇ* post *βοηθεῖ* delevi cum *V. 7. *Ἑσμός*] Aristoph. Lysistr. 353. rectius sic legitur: *Ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.* *Küst.* 8. Om. vulg. Silet Gronovius. Pro *Βοηθοίης* habent *Βοηθοίοις* A. *Βοηθείης* B. Mox cum V. C. delevi: *Βόθυνος. εἶδος ἀστέρος. ζήτει ἐν τῷ Κομήτης.* 9. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 1127. (1084.) 11. *λαγνιστάτων*] *λαγνουστάτων* E. 12. *ἔστι γὰρ* *V. *καὶ κρομμύου* om. V. C. Servat Zon. p. 396. unde fluxerant, quae Gaisf. statim cum omnibus MSS. delevit, *καὶ βολβός, τὸ ὕδνον.* 13. *Βολεῶνας. οὕτως*] Ex Harpocratione. Sed differt aliquantum Palatinus. Mox *τῶν βοῶν καὶ* om. Aldus. 14. *τῶν ὑποζυγίων*] *ὑποζυγίων* vulg. In fine *βάλλεται* om. B. E. 16. *καὶ* om. *V. 17. *Βόθυνος. τόπος*] Ex Harpocratione. 18. *οὗ μνήμην*] *οὗ καὶ μνήμην* V. *οὗ τὴν μνήμην* C. Nihil mutat Zon. p. 395. aut Harp. Pal.

Βοαδρόμος. Auxiliator. *Sic pro Ambracia fortis bellator clipeum elatum tenens mori quam fugere maluit.* **Βοανεργές.** Filii tonitru. **Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ.** *Maximum clamorem edam.* Aristophanes. si ita, Strepsiades inquit, filius meus institutus est, maximos per laetitiam clamores edam. **Βόεια.** Magna. Aristophanes *Ranis*: *Duodecim grandia verba solebat eloqui.* **Βοείας.** Pelles bubulas. **Βοηδρομεῖν.** Festino cursu accedere. apud Cares vero significat opem ferre. *Cum populares ea re exciti ad opem ferendam concurrerent, alii barbari alios inter certamen vulnerarunt, neque ullum inter eos discrimen statui potuit.* **Βοηδρομία.** Βοηδρομεῖν significat opem ferre, vel ad proelium accurrere. est autem Boedromia festum Athenis, inde vocatum, quod [Io] Xuthi filius celeriter opem tulisset Atheniensibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo. **Βοήθεον** Ad proelium accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem ferebant. Et Βοηθεῖ, pugnat. *Multitudo haec feminarum foris accurrit.* **Βοηθῶ.** Aptum dativo. **Βολβός.** Bulbus. Aristophanes: *Decorata bulborum olla.* dicitur de hominibus admodum libidinosis. bulbi enim ad coitum venereum faciunt. est autem genus leguminis, vel etiam cepae. **Βολεῶνας.** Sic Attici vocant loca, in quae boum et iumentorum et ovium stercus conicitur. **Βοήν.** Pugnam, item ingentem clamorem. **Βόθυνος.** Locus quidam proprie sic dictus in Sacra Via, cuius mentionem faciunt Isaeus

Βολίς. βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον. Καὶ Βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον· ἐν δ' ἁλίοισι
Κλίτωρ· ἐν θηρσὶν Δᾶμις ἐρημονόμοις.

Καὶ αὖθις·

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

Καὶ βόλος, ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.

Βόλιτος. Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. Ἀριστοφάνης·

Ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις.

τουτέστιν, ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτοις δέ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. οὕτω δὲ λέγονται οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν.

Βολίτου δίκην. πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

Βομβάζειν. φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λεγόμενον.

Βομβαύλιοι. ἀντὶ τοῦ αὐληταί. τὸ δὲ βομβύλιος ἐν προςθέσει τοῦ α εἶπε βομβαύλιος, παίζων παρὰ τὸν αὐλόν. 441

Βομβεῖ. καὶ περιβομβεῖ. Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον, παρεδρύττετο τὸ πολέμιον. Βόμβος δὲ ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν. Βόμβος, ψόφος τις.

Βόμβησεν. ἐψόφησέ πως.

Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προςίῃ μύρου ὄζων. Πολιτείας θ'. Καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεμηνότες δαῖτα καὶ χεῖρα, καὶ ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν εἶπον, Ὀρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ

---

1. *Βολίς*] Plut. in Demetrio c. 3. *Reines.* Vid. intpp. Hesychii. 2. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Sic *V. inferiore loco per compendium scriptus. Ex Epigr. Zosimi Thas. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 184. 4. *Πίγρης*] *Πίγρις* B. E. *τίγρις* Med. Mox *ἐφεὶς βέλος* B. E. *ἐν δ' ἁλίοισι*] Leg. *ἐναλίοισι*, ut infra v. *Γαμψόν*. *Toup.* MS. 6. *Κλίτωρ*] *Κλίτωρος* B. V. E. Med. *Κλείτωρ* *V. 8. *Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθ.*] Anthol. Pal. VI, 23. in epigr. adespoto, vide v. *Ἀστιβές*. *αἰθυίαις*] *αἰθύες* B. E. *αἰθύαις* C. Med. 9. *Καὶ βόλος, ἐν Ἐπιγρ.* temere e praegressis repetuntur. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Archiae X, 6. Anthol. Pal. VI, 192. 10. *φελλὸν*] *φελὸν* V. *φελλῶν* B. E. *φελῶν* Med. 11. *Βόλιτος. Ἀττικοὶ*] Atqui Cratinus usus est voce *βόλβιτα*. Vide Schol. Aristoph. Lys. 575. *Toup.* MS. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 357. sq. Suidas descripsit Schol. in Aristophanis versum infra laudatum Acharn. 1025. 14. *καὶ*] *ἐν* Schol. *πᾶσιν ἀγαθοῖς*] *πᾶσιν* om. E. 15. *περὶ βοῶν*] *περιβολῶν* vel *περὶ βολῶν* C. V. *ὁ λόγος αὐτῷ* Schol. 17. *Βολίτου δίκην*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 655.

1. *ὑπέχοντας*] *ὑπέσχοντας* C. Post hanc glossam delevi: *Βόλος.* ἡ δρόσος. *Βόλος* ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτης λέγεται. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγύρτης. Priorem *Βόλος* om. B. C. V. E. alteram autem V. C. habet A. in marg. 3. *Βομβάζειν*] Formatum a *βόμβαξ*, qua voce usus est Aristoph. Thesmophor. 46. *Küst.* Ipsam hanc interpretationem ad *Βόμβαξ* referri docet Hesychius. *ἐπὶ τῷ*] *ἐπὶ τὸ* Zon. p. 403. *ἐπὶ τῶν* E. qui statim *διασυρόντων καὶ τωθαζόντων*. 4. *τωθάζειν*] *τὸ θάζειν* A. 5. *Βομβαύλιοι*] Voce hac usus est Aristoph. Acharnens. 866. ubi vide veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* *Βομβάλβιοι* A. Med. cum Zon. p. 396. *Βομβάλιοι* V. C. 6. *προςθήκῃ*] *προςθέσει* A. *V. C. Schol. 8. *περιβομβεῖ*] *παραβομβεῖ* B. V. E. C. Tum *Σιμοκάτης* om. E. *Ὡς δὲ τὸ Περσ.*] Apud Simocattam lib. II. cap. 2. locus hic ita legitur: *Ὡς δὲ τὰ τοῦ λόγου τὸ Περσικὸν περιεβόμβου τρανέστερον* etc. Sed pro *περιεβόμβου* potius scribendum est *περιεβόμβει*, ut Suidas hic habet. *Küst.* Hanc quoque correctionem Bekkerus neglexit. 10. *τὸν πολέμιον*] *τὸ πολέμιον* A. B. V. E. C. *Βόμβος*] Procop. 99. *Toup.* MS. V. Herodiani Epimer. p. 8. *δὲ* opinor eiiciendum esse, ut in glossa singulari: cf. Zon. p. 396. Novissima *ψόφος τις* eo pertinere videntur, quo Hesychianum *οἱ δὲ ῥυθμόν* (vulgo *ῥυμόν*), de quo praeter alios explicavit Casaubonus in Suet. Ner. 20. 12. *Βόμβησεν*] Hom. Od. θ'. 190. *ἐβόμβησεν* addit E. *μύρου ὄζων*] *μύρον ὄζον* B. E. De re satis est Aelian. N. A. I, 58. extr. laudasse. 14. *Πολιτείας θ'*] Sive cum *V. *ἐννάτου*. Plato Rep. IX. p. 573. *Οὐκοῦν ὅταν δὴ περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων κτλ.* *Καὶ οἱ περὶ τὴν*] Fragmentum hoc Aeliano tribuit Kühnius. Vide etiam infra v. *Διώνυμον* et *Κλείσοφος*. *Küst.* Probavit opinionem etiam Albertio Gl. Gr. p. 113. et Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 465. Mox *καὶ* geminavit *V. Sed repetendum *οἱ*, quod extat in v. *Διώνυμον*. 15. *περὶ τὸν Ἀλεξ.* A. *Ἀλεξάνδρειαν* C. 17. *ἄλλοι οὓς*] *ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν* A. B. C. V. E. *ἄλλοι ὧν* edd. ante Küst. Ceterum hiat oratio, cuius ad integritatem desideretur saltem *τὰ ὀνόματα*. Sed cum illa considero, *Ὀρέστης, Μαρψίας*, parum conciune sibi vincta, culpam in hominis festinantiam malo transferre, qui cumulum quempiam parasitorum compendifecerit.

Callisthenes. *Βολίς.* Telum, iaculum, parva lancea. Et ...ος, rete piscatorium. In Epigrammate: [*Pani dona dedicat*] *Pigres, qui volucres; Clitor, qui pisces; Damis, qui silvestres reti capere solebat.* Et alibi: *Promontorium mergis pisces capientium apta sedes.* Et βόλος, iactus, in Epigrammate: *Et suber retium sub aqua latentium indicium.* ...ιτος. Sic Attici sine β dicunt, quod nos vocamus βόλβιτον. ...tophanes: *Me omni stercorum genere aluerunt.* quasi dicet omni deliciarum et bonorum genere. βολίτοις vero dixit, quia ...bus loquitur. sic autem stercus bubulum appellatur. *Βο...υ δίκην.* Iudicium fimi. Solonis enim lex etiam illos puniebat, qui fimum furati essent. *Βομβάζειν.* Sonus deridentis et cavillantis. *Βομβαύλιοι.* Tibicines. pro βομβύλιος [Aristophanes] addito α dixit βομβαύλιος, alludens ad tibiam. *Βομβεῖ.* Et περιβομβεῖ, Simocatta: *Cum vero exercitum Persicum rumor clarius circumsonaret, hostis dolore affici coepit.* Est autem βόμβος, sonus apum, item strepitus quivis. *Βόμβησεν.* Strepitum edidit. *Βομβοῦσιν αἱ μέλ.* Apes bombum edunt, cum quis unguentum olens ad eas accedit. Plato lib. IX. *de Republica.* † *Et illi, qui Dionysii mensam circumstrepebant, et Alexandri epulis avide inhiabant manum eius osculantes, et alii super alios, quos dixi, Orestes, Marpsias.*

Καλλίου κόλακες σὺν ἑτέροις, καὶ ὅδε παρὰ Ῥωμαίοις Ἄλβιος ὄνομα.

Βομβυλιός. ζῷον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον. καὶ εἶδος μελίσσης, παρὰ τὸ βομβεῖν, ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. Βομβυλιὸς ζῷόν ἐστι παραπλήσιον μελίσσῃ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου, ὃν ἐκεῖνο βομβεῖ.

Βομβυλιός. εἶδος μελίσσης. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ βομβεῖν. καὶ παροιμία· Βομβυλιὸς ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον καὶ βομβυλιός ἐστι μελίσσης εἶδος, ἐκ πηλοῦ πλαττούσης τὰ κηρία.

Βομβύλιον. σκεῦος στρογγυλοειδές.

Βόμβυξ.

Βοοβοσκός.

Βοοθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βοὸς κέρας. Ὅμηρος·

Ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα.

κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν περιετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸ λίνον.

Βοῶμεν. ὁμόσωμεν. Καὶ Βοώμενον, ἐπικαλούμενον.

Βοώνης. οὗτος παρὰ τῆς πόλεως ᾑρεῖτο, ἵνα βοῦς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμπρὸν τὸ βοώνην γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγούς φασι βοώνας μάλιστα χειροτονεῖσθαι.

Βοῶπις. μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος.

Βοώτης. ἄστρον πλησίον τῶν Ἄρκτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται.

Βοώτης. αἱ μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειροτονοῦντο.

Βοωτίαις. Καὶ τινων βοωτίαις ἐφεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασι νενεμημένων. Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Βοπόρους. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβελοὺς μεγάλους.

1. σὺν ἑτέροις] Scribendum puto σὺν ἑταίροις, i. e. cum sociis. Küst. In his item compendiariam grammatici rationem agnosces, si compares v. Ἄλβιος. 3. Cf. Lex. Rhet. p. 220. βησίον] Hesychius: Βησίον. ποτήριον, ubi v. intpp. Cf. mox v. Βομβύλιον. Sed βήσιον poculi appellationem scribi iussit Hemsterhusius infra laudandus. τὸ om. Lex. Bachm. p. 180. 4. καὶ εἶδος μελίσσης] Vide enarratorem Comici in Acharnens. 866. et in Vesp. 107. Küst. Exemplum ex Isocrat. p. 210. attulit Antiatt. p. 85. Quae sequuntur ordine satis perverso, manum produnt interpolantem. 9. παροιμία] Zenob. II, 80. Unde sic est oratio resarcienda: παρόσον καὶ βομβ. καρπὸν οὐ φέρει. ἔστι δὲ μελ. κτλ. In novissimis accedit Zon. p. 396. 10. παρόσον μὲν] παρόσον καὶ A. B. *V. Med. sola. 12. Βομβύλον. σκεῦος στρογγ.] Hesychius et Etymologus vas istud rectius vocant βομβυλιός, quos vide. Scholiasta Apollonii Rhodii lib. II. v. 571. βομβύλην vocat. Vide etiam Casaub. in Athen. VI, 18. Küst. Addit Gaisf. Athenaeum XI. p. 784. sive T. IV. p. 225. ed. Schweigh. Βομβυλιός. Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησίν· Οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται· οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου, κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι. Ceterum quod Βομβύλιον optabat Hemsterhusius in Polluc. X, 68. id praebet E. firmatque Erotianus p. 104. βομβύλον Zon. p. 401. 13. Βόμβυξ] Delevit Küsterus. Cum interpretatione βοοβοσκός copulavit *V. ap. Gron. p. 93. ac similiter Lex. Bachm. p. 180. Βόμβρυξ. βοοβοσκός. Statim omittunt omnes MSS. Βονιφάτιος. ὄνομα κύριον. quam gl. interpolarat Med. 16. Ὅμηρος] Il. ω. 81. ubi vide Scholiastam. Hesychius: Βοοςκέρας (lege Βοὸς κέρας). τὸ περιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον: quae nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda est. Küst. 17. Ἥτε] Ὅτε B. E. 18. ἣν] ὃν B.

1. περιετίθεσαν] παρετίθεσαν recte Schol. Ven. Cf. tamen Apollon. Lex. p. 196. οἱ ἰχθύες] οἱ om. B. E. 2. τὸν λίνον] τὸ λίνον dedi cum A. C. His subiecerunt Βοσφόριον B. E. Βοοσφόριον edd. ante Küst. 3. Βοῶμεν. ὁστικῇ] Hoc Gaisfordus revocavit cum A. B. E. Med. cui nullum opinor esse locum. Nescit Zon. p. 403. 5. Βοώνης. οὗτος] Multum differt Harpocrationis oratio (v. infra v. Βοώτης); similiter tamen Lex. Rhet. p. 219. Cf. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 232. 9. εὐόφθαλμος] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex MSS. [cum *V.] revocavi. Küst. Deest E. et Zon. p. 401. agnoscit Hesychius. 10. Ἄρκτων] Ἄστρον B. E. C. *V. Vid. Schol. Hom. Od. ε. 272. Sub finem ἐν τῷ Ἄρκτος cum A. (qui glossae seq. subiecit) B. *V. C. E. delevit Gaisf. 12. Βοώτης. αἱ] Βούτης. αἱ edd. ante Küst. Ἐτεοβουτάδαι coniectura Reinesius. Sed Βοώτης Harpocrationis vel optimi libri tuentur. αἱ μέγισται ἀρχαὶ] Haec ad vocem Βοώνης pertinent, ex Harpocratione desumpta, et in locum alienum translata, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 14. Βοωτίαις] Vide Hesychium v. Βοωτεῖν. Küst. 15. περὶ] παρὰ B. E. ἐρύμασιν ἐνεμημένων] Leg. ἐρύμασι νενεμημένων. Ubi eadem leguntur in Ἐνεμημένων, Küsterus corrigit νενεμημένων. Valck. ἐρύμασι νενεμημένων B. E. ἐρύμασινενεμημένων Med. ἐρύμασιν ἐνημημένων Ald. Hinc finxit corruptela gl. Ἐνεμημένων. 16. Κρίτων] In prioribus editt. male legitur Κρότων, cuius loco in uno codice Paris. recte scriptum repperi Κρίτων. Küst. Κρείτων C. κρείττων V. Κρότων E. Tum Ἀττικοῖς A. 17. Βοπόρους. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβ.] Scribe, Βοπόρους ὀβελούς. παρὰ Ἡροδότῳ τοὺς μεγάλους. Locus autem Herodoti, ad quem Suidas respexit, extat lib. II. c. 135. ut Portus monuit. Küst. Nihil mutat glossa Herodotea. Saepius in hac sive brevitate sive negligentia dicendi Küsterus offendit. Ἡροδότῳ] Ἡροδότου A. παρὰ om. *V. ὀβολοὺς] Sic Zon. p. 396. ὀβελοὺς A. V. Tum μεγάλας B. E.

Calliae assentatores, reliqui; item Albius hicce Romanus. Βομβυλιός. Bombylius, animal; et vas, quod etiam βησίον vocatur. item genus apis, quae favos ex luto fingit. ab verbo βομβεῖν. Βομβυλιὸς animal est api simile, dictum a bombo, quem edit. Βομβυλιός. Apis genus, quod dictum est a bombo, quem edit. et proverbium: *Homo bombylius.* id est, inutilis. bombylius enim est genus apis, nullius frugis, favos ex luto fingens. Βομβύλον. Vas quoddam rotundum. Βόμβυξ. Βοοβοσκός. Βοοθύτης. Qui boves securi mactat. Βοὸς κέρας. Bovis cornu. Homerus: *Quod cornui bubulo aptatum fluctuat.* fistulam enim ex cornu bubulo conficiebant, quam funiculo piscatorio adiungebant, ne pisces eum arroderent. Βοῶμεν. Iuremus. Et Βοώμενον, invocatum. Βοώνης. Boum emptor ab civibus eligebatur, ut boves ad sacrificia emeret. erat autem munus istud valde honorificum, quoniam boonae e ducibus potissimum exercitus creari solebant. Βοῶπις. Magnis vel pulchris oculis praedita. Βοώτης. Bootes, astrum ursis vicinum, quod etiam Ἀρκτοφύλαξ vocatur. Βοώτης. Ex horum ordine Athenis summi magistratus creabantur. Βοωτίαις. Crito in *Geticis*: *Cum alii agriculturae praefecti essent, ceteri vero qui regi comitarentur castellorum curam gererent.* Βοπόρους ὀβελούς. Sic He-

Βορᾶς. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βοῤῥᾶς δέ, ὁ ἄνεμος· καὶ κλίνεται Βοῤῥᾶ· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν Βοῤῥαῖ. Σκληροὶ Βοῤῥαῖ ἐπιπνεύσαντες. Καὶ Βορέας, Βορέου. Καὶ Βοῤῥαίη.

Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπέληκε.

[Ὅτι τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσι· καὶ ζήτει τὸν τόπον, ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου ἐδυστύχησεν, ἐν τῷ Ἀφέται.]

Βορβόροπιν. κῆπον. σημαίνει καὶ τὸ μόριον.

Βορβοροτάραξι. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ταραχωδέστατε· ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν καὶ θορυβῶν ὥςπερ βόρβορον. θορύβου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου. καὶ παροιμία·

Βορβόρῳ ὕδωρ
λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.

ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων αἰσχίστοις.

Βορβορυγμός. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ἐπιφερόμενος. Ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός.

[**Βορβορυγμός.**] ἦχος ἐκ τοῦ στόματος. σύνθημα δέ ἐστι ταῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος.

[**Βοῤῥαί.** ὀπίσω ζήτει ἐν τῷ Βοῤῥᾶς.]

Βορίανθος. ὅτι βάρβαροί τινες κτείνουσι

---

1. *Βορᾶς*] Sophocl. Antig. 30. *Βοῤῥᾶς*] Boreas cultus ut Deus ab Atheniens. et Thuriis, Aelian. V. H. XII, 61. et a Megalopolitis, Pausan. Arcad. p. 266. c. 27. *Reines.* 2. *Βοῤῥᾶ*] Item *Βοῤῥοῦ.* Hesychius a Bastio in Gregor. p. 38. restitutus, *Βοῤῥοῦ. τοῦ Βορέου. ἡ γενικὴ παρ' Ἀριστωνύμῳ.* Nimirum in eius fabula *Ἥλιος ῥιγῶν.* 3. *Βοῤῥαί* bis Gaisf. cum *V. Med. Item sub v. *Βοῤῥαί.* *Σκληροὶ Βοῤῥαί*] Proverb. XXVII, 16. *Βορέας σκληρὸς ἄνεμος*, attulit Heinsius in Hesychium. 5. *Λαίλαπι*] Scribe et supple, *Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπεῖδε κέρας.* Sic enim recte legitur infra v. *Λαῖλαψ. Küst.* Ex Diodori Sard. Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 245. *λέλαπι* Med. *κλασθὲν* om. V. C. Tum *ἐπέληκ*, A. *ἐπέληκεν* B. *ἐπέλυκεν* V. (*ἐπελυκ* *V.) C. *ἐπέληκε* E. 6. *Ὅτι τὸν*] Haec accesserunt ex A. Quae cum petita sint ex v. *Ἀφέται*, uncis ea circumsepsi. 9. *Βορβόροπιν*] Scribe potius *Βορβορόπην.* *Βορβορόπη* autem est epithetum scorti, ut discimus ex ipso Suida v. *Μυσάχνη*: unde loci huius illustratio petenda est. Quae vero sequuntur, *κῆπον. σημαίνει δὲ τὸ μόριον*, nihil faciunt ad v. *Βορβορόπην*, sed importune et *ἀκρίτως* ex articulo *Μυσάχνη* huc translata sunt: ut lectori patebit, qui locum illum inspicere voluerit. *Küst.* in Addend. Alii *Βορβορόπις*, alii *Βορβορόπη*, quod Küstero placebat scilicet. Sed neutrum verum. Scribendum sine dubio: *Βορβορῶπις.* Dicitur *Βορβορωπὸς* et *Βορβορῶπις*, ut *Βλοσυρωπὸς* et *Βλοσυρῶπις*, *Εὐωπὸς* et *Εὐῶπις.* Hesych. *Βορβορωπόν, αἰσχρόν, βορβόρῳ ἐμφερές.* Hinc *Βορβορῶπις* de *scorto diobolari*, cui nec munditiae nec pudoris cura est. Locus autem Suidae ita legendus et supplendus est: *Βορβορῶπιν. μανιόκηπον. κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον.* Quae pars est glossematis, quod integrum legitur apud Suidam v. *Μυσάχνη.* Quod hic subiiciam, ut emendem. *Μυσάχνη. ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐργάτις, καὶ δήμιος, καὶ παχεῖα. Ἱππῶναξ δὲ Βορβορόπιν* (lege *βορβορῶπιν*) *καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησίν, ἀπὸ τοῦ βορβόρου· καὶ ἀνασυρτόπολιν, ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόριον.* Qui locus illustris est. Primum notandum illud *παχεῖα.* Trimeter nescio cuius apud Schol. Aristoph. Av. 1619. *Παρὰ σαπρὸν παχεῖα μισήτη γυνή.* Deinde *ἀνασυρτόπολιν*, quod legitur, vox nihili est. Nec quicquam adiuvant eruditi. Rescribendum proculdubio, *καὶ ἀνασυρτόπεπλον.* Quod scorti nomen *ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι.* Orpheus apud Clem. Alexand. Cohort. p. 17. *Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον. Toup.* II. p. 501. Qui latebras mendorum primus indagavit; quamquam aegre cuiquam persuaserit, reconditam vocem *μανιόκηπος* pro interpretatione subiici potuisse. Ceterum glossam ex v. *Μυσάχνη* incuriose descriptam etsi operam perdiderit qui sanare conetur, illud tamen contendere licet, aliquammultas voces usque ad *καὶ μανιόκηπον* intercidisse, quibus adhaereret annotatio, *κῆπος δὲ σημαίνει καὶ τὸ μόριον.* Caput autem glossae *Βορβορῶπιν* scribendum fuisse colligimus ex vestigiis grammaticorum, velut *βορβορόπην* Eust. in Il. pp. 807. 1329. *βορβορόχην* Arcadius tradunt. Nihil mutat Zon. p. 396. *δὲ*] *καὶ* A. *δὲ καὶ* V. E. C. Med. Tum *τὸν βόριον* B. E. 11. *Βορβοροτάραξις*] *Βορβοροτάραξι* A. *Βορβοροτάραξε* C. V. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 309. 12. *καὶ θορυβῶν* om. Schol. Aristoph. 13. *βορβόρου*] De vocis vi figurata Gaisfordus conf. Hemsterh. in Luciani Prom. 1.

1. *καὶ παροιμία*] Versus Aeschyli Eum. 684. unde supplendum *θ'* post *Βορβόρῳ*, quod praestat Macarius. Fontis huius ignarus Wakefieldus Silv. Crit. V. p. 21. *ὕδωρ* eiiciebat, quo versus trochaicus efficeretur. Ceterum de proverbio vid. Zenob. II, 76. Diogen. III, 55. Arsen. p. 146. 3. *οὔ ποθ'* V. C. 5. *τὰ* om. A. Continuo cum V. C. versus delevi, quos A. in marg. habet: *Ἐχθηλός ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος. Ἰλὺν πεπλευκὼς τοῦ νοὸς νόει βλάβην.* Ubi Küsterus: „*Ἐχθηλός ἐστι*] Duo hi versus onirocritici (qui leguntur apud Astrampsychum) desunt in Paris. A. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur." 6. *ἐπιφερόμενος*] *φερόμενος* E. 7. *Ἡ φάρυγξ*] Locus ut videtur Iamblichi: de quo consulendus Toupius in v. *Κελαρύζει.* *ἐκελάρυζε*] *ἐκελάριζε* B. V. E. 9. *Βορβορυγμός. ἦχος*] Sic habent [cum *V.] MSS. Pariss. In prioribus vero editt. vox *βορβορυγμός* desideratur, et quae sequuntur praecedenti articulo annexa leguntur. *Küst.* Eaedem editiones quod *ἀντὶ τοῦ* praefigunt, ipsum docet hoc quicquid est glossae subortum esse ex interpretationibus loci Iamblichei: de quo non sinit dubitare neque camelorum mentio neque Zon. p. 396. comparatio. Proinde caput glossae notavi. Ceterum nihilo rectius E. *ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἦχος.* 10. *τοῖς καμήλοις*] *ταῖς καμήλοις* A. B. C. V. E. Tum *τῷ καθέζεσθαι* V. C. *τὸ καθ.* edd. vett. *τοῦ καθ.* quod coniecit Portus, tacite recepit Küsterus. 12. Sic tacite Gaisf. Nam Med. *Βοῤῥᾶς. ἔστιν ὀπίσω κτλ.* Neutrum Küsterus. 13. *Βορίανθος*] Posterior pars huius fragmenti, inde a verbis *Ὁ δὲ Σκιπίων*, repetitur apud eundem Suidam in *Ἐπιβουλή*: quod *ἀποσπασμάτιον*, licet non magis quam maius illud fragmentum, quod rettulimus, nomen Polybii praefixum habeat, Is. Casaubonus inter fragmenta

---

ıtus **magna** verna vocat. *Βορᾶς.* Pabuli, vel cibi. ῥᾶς **vero**, Boreas ventus, declinatus *Βοῤῥᾶ*, et rectus plu- ṡ *Βοῤῥαῖ.* *Cum vehementes Boreae flarent.* Et *Βοῤῥαίη.* **gmenti** *vento boreali antennam fractam vidit.* *Βορ-* **οπιν.** Propudiosam, partem enim obscenam significat κῆ- **Βορβοροτάραξι.** Apud Aristophanem significat tur- **ıtissime**, urbem nostram turbans ut coenum, urbem nostram tumultu et coeno replens. Et proverbium: ***Limpidam*** *aquam, quam coeno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam.* dicitur de iis qui res pulcherrimas cum foedissimis miscent. *Βορβορυγμός.* Sonus quem aqua reddit. ***Fauces*** *sonabant, et magnus ore edebatur strepitus.* *Βορβορυγμός.* Sonus, qui ore editur. huiusmodi vero sono camelis signum datur, ut considant. *Βορίανθος.* Viriathus. Bar-

[illegible] προςάγεσθαι τὸν Βορίανθον τυρ[illegible] [illegible]μενοι ἐς εὔνοιαν. καὶ τῶν Ῥωμαίων [illegible] [illegible]ρίανθου αὐθεντῶν τινες, δι[illegible] [illegible] [illegible]πεπραγμένων ἠξίουν παρὰ [illegible] [illegible]. ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται, Σκ[illegible] [illegible] Ῥωμαίοις ἄνομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖ[illegible] [illegible] τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπι[illegible] [illegible]βουλάς.

[illegible] [illegible]βρωτικόν· ὀξυτόνως. Ἀριστοφά[illegible]

Μιαρὸν τὸ χρῆμα κἄκοσμον καὶ βορόν.

Καί· Ὕδωρ βορόν· ἀγρυπνίη βορόν· ζήτει ἐν τῷ Ὕδωρ βορόν.

Βόσιν. τροφήν.

Βοσκήσομεν. θρέψομεν. Καὶ Βόσκουσαν, τρέφουσαν. Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίποδος·

Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προςδέξεται.

Βοσόρ. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον κατὰ Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Βόςπορος. πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπόρθησε.

Βόςποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρακικός, ὥς φησι Φιλέας.

Polybiana num. 60. rettulit: monuitque ibidem Gronovius, multum augeri illud fragmentum ex hoc ipso, in quibus versamur, loco posse. Mirum autem profecto debet videri, ne verbum quidem nec a Gronovio, nec a docto Suidae editore adiectum esse, sive explicandi causa, sive saltem dubitationis significandae. Certe inauditum in Romana historia monstrum nominis *Borianthi*! — *Viriathum* pone pro *Borianthо*, et *Caepionem* pro *Scipione*: omnia in plano erunt. *Viriathum* illum Lusitanum, ex latrone ducem belli adversus Romanos per complures annos feliciter gesti, ad extremum a suis, atque adeo a *barbaris*, interfectum esse, consentiunt auctores. Ceterum plerique quidem caedem illam consilio atque fraude Caepionis consulis, corruptis Viriathi satellitibus, esse patratam confirmant: Livius Epit. lib. LIV. Velleius Paterc. II, 1. Valerius Max. IX, 6, 4. Auctor de Viris illustr. in Viriatho. At cum auctore fragmenti nostri, quisquis ille sit, ad verbum paene consentit Eutropius IV, 7, 16. „Viriathus, ait, a suis interfectus est .... Cum interfectores eius praemium a Caepione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici." Neque vero ita pugnare haec sententia cum illa superiori videri debet, quin facile conciliari cum eadem possit; ita quidem, ut res ea fere ratione gesta cogitetur, quam Appianus exponit historia Romanorum Hispaniensi cap. 74. Ad nomen quod attinet *Viriathi*, illud apud Graecos scriptores, Appianum, Dionem Cassium, Diodorum Siculum, variis modis, Οὐρίαθος, Οὐιρίαθος, Οὐρίατθος, Οὐιρίατθος scriptum legitur. Vide Appiani Hist. Hispan. cap. 60. et Reimarum in Dionem T. I. p. 32. seq. ubi de varia nominis *Viriathi* scriptione laudantur interpretes in Aurelium Vict. de Viris illustr. cap. 71, 1. et in Silium Ital. X, 220. Apud Photium p. 626. edit. Hoeschelii in Excerpto ex Diodori Siculo libro XXXII. ter deinceps Ὑρίατθος scribitur. Sed quemadmodum Romanorum litteram *V* consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis Graecis per diphthongum *Ου*, ab aliis vero per litteram Β expressam saepenumero videmus (sic apud eundem Suidam Βαλεριανός, *Valerianus*; Βενεβεντός, *Beneventus*; Βῆρος, *Verus*; Βιτέλλιος, *Vitellius*; et sexcenta alia): sic in codice, e quo fragmentum nostrum in suum Lexicon Suidas transcripsit, Βιρίατθος vel Βηρίατθος scribi debuerat; ex quo, duarum litterarum mutatione, $\bar{\iota}$ vel $\bar{\iota}$ in $\bar{o}$, et $\bar{\tau}$ in $\bar{\nu}$, inauditum nomen Βορίανθος est exortum. De permutatione vero haud infrequenti nominum Σκιπίων et Καιπίων, qui error in eiusdem Viriathi historia etiam Diodori Siculi codices occupavit, dixi in Appiani Hist. Hispan. cap. 70. aliaque exempla congessit Perizonius in Animadv. histor. cap. X. p. 426. quem laudavit Wesseling. in Diodorum T. II. p. 524. Ceterum quod ad Polybium auctorem fragmentum hoc rettulit Casaubonus, id sicut confirmare nolim recte factum, sic nec negare ausim. Peculiari sane libro *Bellum Numantinum* scripsisse Polybium Tullius auctor est, ad Familiar. V. Ep. 12. In cuius libri introitu commodus locus erat breviter saltem perstringendi belli Viriathici, quoniam ab Viriatho concitati arma ceperant Numantini, ut docet Appianus Hisp. cap. 66. et 76. *Schweigh.* Opusc. II. p. 152. Cf. eiusdem Polyb. T. V. p. 74. sq. Addit Gaisf. Maii Collect. Vatic. T. II. p. 547. Hanc autem orationem Capitoni licet vindicare, qui libellum Eutropii vertit.

1. τυραννήσαντα] καὶ τυραννήσαντα B. E. 5. Σκηπίωνος *V m. sec. 9. ὀξυτόνως] ὀξύτονον C. V. ὀξύτατον Zon. p. 401. Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν] Apud Aristophanem in Pace 38. locus hic rectius ita legitur: Μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν. De scarabaeo comicus ibi loquitur. *Küst.* 12. Καὶ ὕδωρ] Haec et seqq. delevit Küsterus, silente Gronovio. Sumpta ex Hippocrat. Epidem. VI, 4, 18. monuit Gaisfordus post Hemsterhusium. 14. Βόσιν] Ab inusitato verbo βόω: unde βόσκω, pasco. *Küst.* II. τ'. 268. Habet Lex. Bachm. p. 181.

2. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 1424 — 28. 4. τὴν γοῦν] γοῦν om. B. E. 6. δεικνύναι τὸ] δείκνυται τῷ B. E. Med. δείκνυται C. *V. 8. Βοσόρ] Ansam huic glossae dedit locus Esaiae LXIII, 1. ab Hebraicae linguae imperitis male intellectus. *Albert.* Zon. p. 402. 10. Βόςπορος, πόλις] Vide Procop. de Bello Pers. lib. I. cap. 12. *Küst.* Zon. p. 396. 11. Βωχάνος] Vide v. Βώχαρις. Βοχάνος B. E. qui mox τοῦ βασιλέως. 13. Βόςποροι δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προπ.] Locus hic mutilus videtur; quem proinde sic legerim et suppleverim: Βόςποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ Θρακικὸς καλούμενος· ὁ δὲ Κιμμέριος. Haud enim persuadere mihi possum, nostrum geographiae adeo imperitum fuisse, ut Bosporum Thracicum diversum statueret ab eo Bosporo, qui Propontidi vicinus erat, cum geographiae vel leviter gnari haud ignorent, Bosporum Thracicum inter Propontidem et Pontum Euxinum interiectum esse. *Küst.* Ex Schol. Sophocl. Ai. 905. Mox ad Φιλέας vid. Vales. Harpocrat. p. 290. *Hemst.* Vid. Abresch. ad Aeschyl. p. 225. *Toup.* MS. Qui viderunt haec cum foedissimo mendo (item apud Zon. p. 396.) descripta esse e Schol. Soph. Ai. 884. Küsterum graviter exagitavit Gron. Em. p. 93. 14. Φιλαίας] Φιλέας B. C. V. E. Med. Favorinum protulit Constantinus de Them. II, 12.

bari quidam Viriathum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes se ducis Romanorum benevolentiam sibi conciliaturos esse. quidam igitur percussorum Caepionem adeuntes caedis perpetratae praemia ab eo postularunt. quibus Caepio respondit, non solere Romanos probare insidias, quas milites contra duces suos moliti essent. Βορόν. Voracem. cum acuto scribitur. Aristophanes: *Animal impurum, foedum et vorax.* Vide v. Ὕδωρ βορόν. Βόσιν. Cibum. Βοσκήσομεν. Pascemus. Et βόσκουσαν, pascentem. Sophocles de Oedipode: *At si homines non veremini, almum saltem et clarissimum sidus Solis verentes, piaculum eiusmodi manifestare erubescite, quod neque tellus neque mare sacrum neque lux admittit.* Βοσόρ. Sic Hebraice vocatur vestis cocco tincta. Βόςπορος. Bosporus, urbs ad Hellespontum sita, quam Bochanus Turcus sub Iustiniano Imperatore vastavit. Βόςποροι δύο. Bospori duo sunt: quorum alter circa Propontidem, Thracicus dictus, ut

Βόστρυχος. πλέγμα τριχῶν γυναικείων. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Εἰπέ, τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον;

Ἀριστοφάνης·

Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε βοστρύχων.

Ἐναλείφειν τὰς τρίχας, καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος τῇ Χίων Θεῷ καὶ τοῖς Ἰθυφάλλοις ὠργίακεν.

Βοτά. βοσκήματα. Καὶ Βοτάνη, ὁ χόρτος. Καδμείων τινὲς ἱπποβοσκοὶ περὶ βοτάνης πρός τινας τῶν Μινύων ἤριζον. Τοὺς πλησίον ὑπερβάλλοντες λόφους, μεστὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

Βοτηρικὰ κύπελλα. ἐν Ἐπιγράμμασι. Καὶ Βοτῆρες, ποιμένες.

[*Βοτήρ*, καὶ δοτήρ. δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.]

Βοτός. τροφή, ἡ βοσκή. Καὶ βροτός, ἄνθρωπος.

Βοτρυδόν. ἐπ' ἀλλήλας, ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς ῥάγες τῶν βοτρύων.

Βότρυν. τὴν ὀπώραν· οὐχὶ τὴν σταφυλὴν μόνην. καὶ μήποτε τὴν βοτρυΐαν ὀπώραν.

Βοτρυόδωρος. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἄμπελοι ἐν εἰρήνῃ φύονται. Ἀριστοφάνης·

Ὦ πότνια βοτρυόδωρε.

Καὶ παροιμία· Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν.

Καὶ Βούβοτος, ἡ πολλὴν τροφὴν ἔχουσα.

Βουβωνιῶ. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. 444

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·

---

1. ἐν Ἐπιγράμμασι] — μασιν cum *V. Pauli Silentiar. XXII, 1. Anthol. Pal. V, 228. 3. Εἰπέ] εἶπερ V. C. 4. Ἀριστοφάνης] Eccles. 987. sq. (949.) 6. τῶν σῶν] τῶνδε A. B. C. V. E. Med. Eadem fraus invasit v. Δονεῖται. 7. Ἐναλείφειν τάς] Locus hic est mutilus, qui ex Synesii Encom. Calvit. p. 85. unde eum Suidas descripsit, sic supplendus est: Ἀλλ' εἰ μόνον ἓν τοῦτο φανείη, περὶ πλείστου τὰς τρίχας ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐτὰς καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος etc. Verba ultima fragmenti huius leguntur etiam infra v. Ὄργια. Küst. κατά] τοὺς E pr. 8. ἅπασι] ἅπας A. B. E. C. *V. Post πρόχειρον addendum λέγειν cum v. Ὄργια. 9. Ἰθυφάλοις Med. 11. Βοτά] Videndi Hesychius et Schol. Platon. p. 391. 13. Μινύων libri. Τοὺς πλ.] Hoc fragmentum desumpsit Suidas ex Dionysii Halicarn. Antiq. Rom. lib. IX. (20.) p. 554. ubi ita emendatius legitur: Τοὺς πλησίον ὑπερβαλόντες λόφους ἐν ὀλίγῳ δή τινι χρόνῳ μεστὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν. Toup. ὑπερβάλλοντας] ὑπερβάλλοντες A. B. *V. C. E. 16. κύπελα *V. ποτήρια ποιμενικά pro interpretatione subiecit Zon. p. 402. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Anthol. Pal. VI, 170. Cf. v. Λιβάδα. 18. Βοτήρ] Gl. om. V. C. notavi.

1. Lex. Bachm. p. 181. 3. Βοτρυδόν] Voce hac usus est Homerus Il. β'. 89. ad quem locum Suidas respexit. Confer Hesychium. Küst. ἐπαλλήλας] Scribe ἐπαλλήλως. Küst. ἐπαλλήλους ἢ Coisl. ἐπαλλήλως, ἡ ἑτέρα Lex. Bachm. p. 181. (cf. Apollon. p. 197.) Sed ἡ firmat Zon. p. 403. Scripsi cum *V. ἐπ' ἀλλήλας. 5. μόνον] μόνην A. B. C. 6. καὶ μήποτε τὴν βοτρ.] Recte et caute haec adduntur. Falsum enim existimo, βότρυν interdum generali significatione omnem ὀπώραν comprehendere, cum vocem illam nusquam eo sensu mihi lectam meminerim. Küst. Idem mox: „Malim βοτρυΐνην ὀπώραν." Sed Βοτρυΐων — φυτῶν Gaisfordus monuit Iacobs. in Anthol. Pal. VI, 168. restituisse, Suida comparato. Mox cum V. C. eieci versum, quem A. habet in marg. Βότρυς (sic A. B. E. Med. βότρυν vulg.) κατέσθειν, ὀμβρικὴν δηλοῖ λύσιν. Ubi Küsterus: „λύσιν] lege κλύσιν, ut apud Astrampsychum, ex quo versus hic oneirocriticus depromptus est." 8. φύονται om. V. C. Ἀριστοφάνης] Pac. 524. 10. βότρυς π. β. π.] Iuvenal. II, 81. Uvaque conspecta livorem ducit ab uva, comparavit Schottus. 12. Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδ.] Locus hic ita supplendus et distinguendus est: Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Βότρυς, ὄνομα κύριον. Ὑπερβεβηκέναι etc. Manifestum enim est, duos diversos articulos hic in unum confusos esse, et ante ὑπερβεβηκέναι excidisse vocem Βότρυς, ad quam, tanquam caput suum, ea quae sequuntur referri debent. Ceterum verba illa priora, βοτρυοσταγῆ ἔρνη, sunt fragmentum versus Archestrati apud Athen. lib. I. p. 29. Quae vero sequuntur sunt verba Polybii [XII, 13.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas deprompsit. Küst. 13. Φαλαινίδος *V. 14. ἀναισχυντογράφων] ἀναισχυντότερα γρ C. ἀναισχυντότερα γραφόντων V. ἀναισχυντότερα γράφων A. *V. ἀναισχυντότερον γρ. E. Med. 15. Βούβοτον Ὀρβηλοῖο] Samii Ep. I, 5. Anthol. Pal. VI, 114. 16. Βούβοτος] Zon. p. 400. Βούβοτον B. βούβουτος *V. In fine κατέχουσα E. Continuo Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit Βουβών. τὸ πάθος. Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα. Quae sumpta sunt ex Etymol. M. sive Zon. p. 398. Menandri versum in his breviter significatum (v. Meinek. p. 37.) protulit integriorem etiam grammat. in Codd. Naniorum Graec. p. 495. 18. Ἐγὼ μὲν οὖν] Aristoph. Ran. 1311. Mox τὸν βαλαν. A.

---

hileas. *Βόστρυχος.* Cincinnus muliebris. In Epigram-: *Dic, cui nectes adhuc cincinnum?* Aristophanes: *Veens enim me cincinnorum tuorum amor inquietat.* † [*Si*] *capillos inungat, et in cincinnos colligat, illico in promuiris est dicere, hominem eum Chiorum Deae et Ithyphaln orgia celebrasse.* *Βοτά.* Pecudes. Et βοτάνη, herba. *am pastores equorum inter Cadmeos cum quibusdam Mium de herba contendebant.* † *Vicinis collibus superatis, tiem pecudibus omne genus refertam invenient.* *Βοτὰ κύπελλα.* In Epigrammate. Et βοτῆρες, pastores. ήρ, et δοτήρ, per ὀ. Contra δώτωρ et βώτωρ.] *Βοτός.* vel pabulum. Et βροτός, mortalis. *Βοτρυδόν.* Denso instar racemi, ita ut alter alteri adhaereat, tanquam acini racemorum. *Βότρυν.* Non solum uvam, sed etiam fructus significat, et quidem fructum vitis. *Βοτρυόδωρος.* Epithetum pacis. tempore pacis enim vites nascuntur. Aristophanes: *O veneranda pax, uvarum altrix.* Et proverbium: *Uva iuxta uvam maturescit.* dicitur de iis inter quos mutua est aemulatio. *Βοτρυοσταγῆ ἔρνη.* Vites. † *Eum Botryis ac Philaenidis et reliquorum lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse.* *Βούβοτον.* Pascuis et pabulo abundantem. *Ad imam montis Orbeli partem pascuis abundantem.* *Βουβωνιῶ.* Inguinis tumore laboro. *Ego quidem balneum adire volo.*

[illegible] [illegible] ὑπὸ τῶν κόπων. [illegible] καὶ ἐπίτασιν· ὡς ἐν τῷ [illegible] πεῖνα· καὶ βούγλωσσοι.]

[illegible] τῶν ἀξίων οὕτω δέρε- [illegible]

[illegible] Ἡρακλῆς.

[illegible] περιφοιτᾷ. ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ [illegible] λέγεται. Καὶ Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. [illegible] γὰρ ποτ' αὐτοῦ πεινάσαντος, ἕνα τῶν ἀροτήρων βοῶν Θειοδάμαντος θοινήσας ἔφαγεν.

Βουθυτεῖ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὁ δεσπότης ἔνδον βουθυτεῖ.

καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βουθυσία, δηλοῦσα τόν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἑκατόμβην καλοῦσι καὶ τριττύν.

Βουκολήσας. ἀπατήσας. Καὶ Βουκόλημα, τὸ θέλγητρον.

Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων.

Βουκάρας. ποταμός. Πολύβιος· Κατὰ τὴν εἰς θάλασσαν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ.

Βουκόρυζαν. τὴν μεγάλην κόρυζαν. Καὶ Κορυζᾶν, τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα. Μένανδρος.

Βούλγαροι. ὅτι οἱ Βούλγαροι ἠρέσθησαν εἰς τὴν στολὴν τῶν Ἀβάρων, καὶ μετημφιάσαντο αὐτήν, καὶ ἕως νῦν περιβέβληνται.

Ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου ἤκμαζεν ὁ Τέρβελις, ὁ τῶν Βουλγάρων ἀρχηγός· καὶ ὁ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείου υἱὸς ὑπόφοροι τούτῳ ἦσαν. τὴν γὰρ ἀσπίδα ἣν εἶχεν ἐν πολέμῳ, ὑπτίαν ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάστιγα,

---

1. λίαν om. Zon. p. 403. Mox omiserunt A. B. C. V. E. Βούβρωστις. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ ὅτι βοῦς λυμαίνεται, καὶ τὰς βοῦς βιβρώσκει τοιοῖ. Quae leguntur in Etym. M. sive Zon. p. 397. Cf. Schol. Plat. p. 399. 3. Βουγάιος] Homerus Il. ν'. 824. Küst. Cf. Apollon. p. 195. Gl. V. C. omissam notavi, repetitam ex v. Βουλιμιῶ. Edd. βουπεῖνα .. πεῖνα. 5. Βουδόρῳ] Diogenian. III, 66. Hesychius: μοχλῷ. ᾧ βοῦς δέρουσιν. οἱ δὲ ἀσκῷ. De nomine loci vid. Wass. in Thucyd. II, 94. Βουδώρῳ C. E. 7. Βουζύγης] Heros ap. Atticos ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας dictus Epimenides. Vid. Hesych. et Schott. Obss. V, 19. Reines. Vid. et Lex. Seg. p. 221. Menag. in Laert. I, 115. Creuzer. Annot. ad Orat. de civit. Athen. p. 50. Gaisf. Βουζύγην Herculem dictum nemo prorsus tradit praeter eum quem Küsterus ascripsit, Lactant. I. 21, 36. Reliqui Triptolemum celebrant: cf. intpp. Herod. VII. 231. Statim omiserunt A. B. C. V. E. Βουθία. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βουθαῖος. Quae debentur Zonarae p. 400. 8. Βοῦθος περιφοιτᾷ] Confer Zenobium II, 66. Küst. A Buto quodam τῷ Πύθια νικήσαντι, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα, Hesychius repetiit. 9. καὶ abiici malim. Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς] Haec repetuntur [per fraudem] infra v. Ὕλλος. Küst. Gregor. Nazianz. Or. 3. Nonnus in Expos. hist. prof. in oratt. Nazianz. invect. [p. 141.] apud Dryopas factum esse dicit. Elias Cretens. Comm. in Or. III. Reines. Eudocia p. 95. et 209. Ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτριώντων βοῶν λαβὼν (Θειοδάμαντος) ἔσφαξε καὶ ἐθοινήθη· — καὶ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθοίνας et seqq. Fortasse pro ἔφαγεν apud Suid. leg. ἔσφαξεν. Müller. Adde Herod. Epimer. p. 61. De nomine Βουθοίνας satis est laudasse Boissonad. in Notices et Extr. T. X. p. 249. Ceterum Βουθύνας *V. 12. Βουθυτεῖ] δοτικῇ cum A. B. E. Med. subiecit Gaisf. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 820. 14. V. Wessel. in Diod. I, 48. 16. ἣν ἑκατόμβην] Locus hic ex enarratore Comici sic supplendus est: ἣν ἑκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὴς δὲ θυσία ἡ ἐξ ὑὸς καὶ τράγου καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. Küst. ἣν ἑκατόμβῃ καλοῦ καὶ τριττῷ A. τριττῷ *V. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Βούκαια. πόλις Φωκίδος. Βουκελλάριοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται. καὶ ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα Γαλλογραικία. Priorem suppeditavit Zon. p. 400.

1. Βουκολήσας] Zon. p. 403. καὶ Gaisf. tacite cum *V. Βουκόλημα, τὸ θέλγητρον] Ex Schol. Aristoph. Pac. 152. θέλγιστρον mendose Zon. p. 402. 3. Καὶ ὅπως] καὶ quod habet Schol. Aristophanis om. A. V. Toupius I. p. 102. Χὤπως. Versus sunt Babrii apud Tyrwhitt. p. 40. Knoch. p. 152. βουκόλημα τῆς λύπης] Infra v. Αἰώρα habes, βουκολοῦσα τὴν λύπην. Küst. 4. τοῖς τοίχοις] Sic omnes MSS. ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις Schol. Aristoph. τοῖς delendum monuit Florens Christianus in Arist. Pac. 153. qui perspexit hos Babrii choliambos esse, repugnante Hemsterh. Append. in Lucian. p. 66. Item Toupius, ut oportuit. 5. Βουκάρας] Βουκούρας A. Deest gl. V. C. et ut opinor recte. Πολύβιος] I, 75. ubi vid. Schweigh. Eundem locum habet Suidas infra v. Τυνάγη, monente Gaisf. 7. Καὶ Κορυζᾶν] Fortasse scribendum, καὶ κορυζᾶν, τὸ ἰσχυρῶς κορύζειν, καὶ κορυζῶντα, τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα. Quare κορύζειν et κορυζᾶν συνωνύμως dicentur. Si codex sanus, illud κορυζᾶν erit accusativus a recto κορυζᾶς, ut Θωμᾶς. Quod observandum: nam lexica tacent. Portus. 8. κορύζοντα] Malim κορυζῶντα [cum E.]. Vide infra v. Κόρυζα. Küst. Leg. καὶ βουκορυζῶντα, vel cum Hemsterhusio in Lucian. [Dial. Sel. p. 28.] βουκόρυζον. Sic ὀρθοκόρυζον apud Alciphr. p. 384. quod male sollicitavit Berglerus. Toup. MS. κορυζᾶν Menandreum (p. 292.) satis firmat Lobeck. in Phryn. p. 434. Ceterum nihil opus nisi κορυζῶντα. 9. ὅτι οἱ om. B. E. 13. Τέρβελις] Vid. supra v. Βασιλική. Reines. Τέρβερις *V. Mox τῶν neglexit Küst.

---

renum enim tumore per tot ictus laboro. [Βουγάιος. Syllaba βου intensionem significat, ut in voce βούπεινα, magna fames, et βούγλωσσοι.] Βουδόρῳ νόμῳ. Dicitur de iis quos convenit sic excoriari, ut boves. Βουζύγης. Epithetum Herculis. Βοῦθος περιφοιτᾷ. Buthus obambulat. dicitur de insipientibus et stupidis. Et Βουθοίνας Ἡρακλῆς. cum enim Hyllus filius eius esuriret, unum ex bobus aratoribus Theodamantis mactatum devoravit. Βουθυτεῖ. Aristophanes Pluto: Dominus intus immolat. abusive hic [de immolatione suis, hirci, arietis] dicitur βουθυσία, quae vox proprie de sacrificio splendido et perfecto, quale est hecatombe, dicitur; quamque vocabant τριττύν. Βουκολήσας. Qui decepit. Et βουκόλημα, solatium. Et ut aliquod doloris solatium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit. Βουκάρας. Bucaras, fluvius. Polybius: Ad Bucarae fluvii ostium. Βουκόρυζαν. Magnam capitis gravedinem. Et Κορυζᾶν, hominem gravedine valde laborantem. Menander. Βούλγαροι. Bulgari Abarum habitum, quo valde delectabantur, suo mutarunt, eoque ad hoc usque tempus utuntur. † Sub Iustiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui et ipse Iustinianus et Constantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. scutum enim, quo in bello utebatur, supinum posuit, et equi sui.

ἡ ἐχρῆτο ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ ἕως οὗ ἐσκέπασεν ἀμφότερα, χρήματα ἐνετίθει. καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ γῇ παρεκτείνας, μέχρι τῶν περάτων καὶ ἐς ὕψος πολὺ μεσηρικὴν ἐσθῆτα" ἐτίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, τὴν μὲν δεξιὰν χρυσίου πληρῶν, τὴν δὲ λαιὰν ἀργυρίου.

Ὅτι τοὺς Ἀβάρις κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρὲμ τοὺς τῶν Ἀβάρων αἰχμαλώτους, Πόθεν συνίετε, ὅτι ἀπώλετο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπεκρίθησαν, Ὅτι ἐπλήθυναν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγορίαι, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς ἀνδρειοτέρους καὶ φρονιμωτέρους· εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κριταῖς ἐγένοντο· εἶτα ἡ μέθη· πληθυνθέντος γὰρ τοῦ οἴνου πάντες ἐγένοντο μέθυσοι· εἶτα ἡ δωροδοκία· εἶτα ἡ πραγματεία· πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιούμενοι. καὶ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τούτων. ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας συνεκαλέσατο τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διετάξατο νομοθετῶν· Ἐάν τις κατηγορήσῃ τινός, μὴ ἀκουέσθω πρότερον, ἢ δεθεὶς ἐξετασθῇ. καὶ εἴγε συκοφαντῶν εὑρεθήσεται καὶ ψευδόμενος, ἀναιρείσθω. μηδὲ ἐξέστω τινὶ κλέπτοντι μεταδοῦναι τροφῆς· ἢ τάχα τοῦτο τολμῶν τις δημευέσθω. καὶ τοῦ κλέπτου μὲν συγκλᾶν τὰ σκέλη· τοὺς δὲ ἀμπελῶνας πάντας ἐκριζῶσαι ἐκέλευσε· τῷ δὲ αἰτοῦντι παντὶ μὴ ἁπλῶς διδόναι, ἀλλὰ τὴν αὐτάρκειαν αὐτοῦ, ὡς μὴ καὶ αὖθις αὐτὸν δέεσθαι· ἢ τάχα δημευέσθω ὁ μὴ οὕτω ποιῶν. τοὺς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς λέλεκται, ἄρδην ἠφάνισαν.

Βουλαία. Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν. οἷον, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Βούλευμα. τὸ ἴδιον. Βούλημα δέ, τὸ δημόσιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν ὥστε γενέσθαι
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

Βουλεύομαί σοι τάδε.

Βουλεύοντι. ἀντὶ τοῦ συμβουλεύοντι. Θουκυδίδης.

Βουλεύσας. ἀντὶ τοῦ βουληθείς. Βουλεύσας δὲ ὅπως τὴν βασιλέως διάνοιαν πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἐξελεῖν δύνηται.

Βουλεύσεως. ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν πραγμάτοιν ταττόμενον. τὸ μὲν γάρ ἐστιν,

---

1. *ἡ ἐχρῆτο*] om. V. *ἐπὶ τοῦ ἵππου* item om. *V. 2. *ἐνετίθει*] *ἐτίθει* B. E. *καὶ τὸ δόρυ* usque ad *ἐτίθει* om. V. 3. *περάτων*] *περάντων* B. 7. *Ὅτι τοὺς Ἀβάρις*] Vide supra v. *Ἄβαρις*. *Küst.* *κατακράτος* om. B. V. E. 10. *ὑμῶν*] *αὐτῶν* E. 14. *πληθυνθέντος — μέθυσοι* om. V. qui mox om. et *καὶ ἡ ἀπώλεια — τούτων*, et paulo post *ἐάν τις* usque ad finem: quorum loco habet, *μηδὲν* (*ἐπὶ* add. *V.) *τοιοῦτον πολιτευθῆναι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐξορυχθῆναί τε καὶ τοὺς ἀμπέλους.* 20. *δεθείς*] *δοθείς* A. *καὶ εἴγε*] *καίγε* B. E.

3. *παντὶ*] Immo *πάν τι*. 5. *μὴ καὶ*] *καὶ* om. B. E. 8. *Βουλαία. Δείναρχος*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. *Küst.* Lex. Bachm. p. 181. *Βουλαία. Διὸς ἦν βωμὸς ἐν τῇ βουλῇ, ὃς ἐλέγετο βουλαία, ὡς ἀπὸ τῆς βουλῆς.* Vide Wesseling. in Diod. XIV, 4. 10. *Βούλευμα. τὸ ἴδιον*] Ex Schol. in versus qui sequuntur Aristophanis Plut. 493. sq. Consentit Zon. p. 402. Nihilominus invertendae sunt voces *ἴδιον* et *δημόσιον*. 16. Om. vulg. Silet Gronov. 17. *Θουκυδίδης*] In IV, 68. quo Gaisf. nos remittit extat *βουλεύοντες*. Contra *βουλεύσαντι* Hesiod. *ἔ.* 264. *Θουκυδίδης* om. Zon. p. 403. 18. *βουληθείς*] Existimo legendum esse *βουληθείς*. *Küst.* Nihil mutat Zon. p. 403. Recte: nam dicendum erat *βουλευσάμενος*. 20. *ἐξελεῖν δύνηται*] *ἐξετεῖν δύναται* A. 21. *Βουλεύσεως*] Totum hunc locum ex Harpocratione descripsit Suidas. Vide etiam infra vv. *Ηγεμονία δικαστηρίου* et *Παράστασις*. *Küst.* In superiore parte consentit plerumque Lex. Rhet. p. 220. Toupius ascripserat Appian. p. 993. sive B. Civ. IV, 50.

---

gellum; pecuniamque, dum utrumque tegeretur, ingessit. sta etiam in terra extensa, totum spatium, quod longitudo eius cupabat, ad insignem altitudinem sericis vestibus replevit, culasque auro et argento plenas militibus dedit, dextram auro, sistram vero argento implens. † Bulgari Abares bello victos ditus deleverunt. horum captivos Crem interrogavit, quam usam esse putarent, quare dux illorum et tota gens perisset. responderunt has fuisse causas: quod mutuis sese criminatious identidem insectati fuissent, eaque ratione fortissimos et identissimos viros perdidissent. deinde quod homines iniusti et es cum iudicibus societatem iniissent. praeterea ebrietatem; d cum vino abundarent, omnes temulentiae indulsissent. porro d muneribus corrumpi sese sivissent. denique negotiationem; d cum mercaturam omnes exercerent, alii alios decepissent. interitus sui causas esse dixerunt. quibus auditis ille Bulgaomnes convocavit, legesque huiusmodi sanxit. si quis altea accusarit, non audiatur prius, quam in victum iudices inquisiverint: idemque si calumniae ac mendacii convictus fuerit, occidatur. necui liceat furi cibum impertiri: quod si quis ausus fuerit, eius bona statim publicentur. item furi crura confringi, omnesque vineas exscindi iussit. neque petenti totum simpliciter dari iussit, sed quantum ei satis esset, ne denuo egeret. qui secus fecerit, publicus esto. Abares igitur, ut dictum est, omnes funditus deleti sunt. *Βουλαία.* Dinarchus: *Testor Vestam Bulaeam.* quasi dicas, in Senatu collocatam. *Βούλευμα.* Consilium privatum. *Βούλημα* vero, consilium publicum. Aristophanes *Pluto*: *De hoc igitur, quod diu optarimus, vix consecuti sumus ut consilium caperemus honestum et generosum et ad quidvis utile.* *Βουλεύομαι.* *Βουλεύοντι.* Consilium danti. Thucydides. *Βουλεύσας.* Qui consultavit. *Cum autem deliberasset, quomodo sententiam istam regi magis etiam eximere posset.* *Βουλεύσεως.* Est nomen actionis, quae in duobus criminibus locum habebat. unum est, cum quis vitae alicuius insidiatus esset, sive moreretur is, qui insi-

... δὲ ἐπιβουλεύσῃ τις τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθείς, ἐάν τε καὶ μή· καὶ ἐν δημοσίῳ, ὅταν τις ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγράψαντι. καὶ Ἰσαῖος μὲν ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγει εἰςαγωνίζεσθαι τῶν δύο τὸ πρῶτον ἔγκλημα· ὡςαύτως καὶ Ἀριστοτέλης. Δείναρχος δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγκλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος πρώτῳ λέγει. ὁ μέντοι Ὑπερίδης ἰδίως τὸ τῆς βουλεύσεως ὄνομα ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα λαμβάνει.

Βουλευτικός. τόπος οὗτος τοῦ θεάτρου ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. ** Ἀῤῥιανός· Οἱ γράψαντες οὐ μόνον τὰ ἔργα Τραϊανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ βουλεύματα. Καὶ αὖθις· Τοῦτο δὲ γέγονε βουλήσει κρείττονι, καὶ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐδαμῶς συμβλητῇ.

Βουλεία. τὸ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πράττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προςήκει. οὕτω Δείναρχος καὶ Ἀριστοφάνης.

Βουλείαν τὸ βουλεύειν καὶ οἱ δικανικοὶ καλοῦσι συνήθως καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γάρ·

Τίς βουλευτής ἐστι, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν;

τὸ βουλεῦσαι βουλείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνι τετραπτίλῳ; τουτέστι τρικεφάλῳ. τρεῖς γὰρ λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Βουλή. τάξις παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίῤῥητος καὶ βδελυρὸς παρὰ Οὐεσπασιανοῦ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπασιανοῦ σοφισαμένου γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἆθλον.

Βουλὴ ἁγίων. τῶν ἁγίων ὁ σύλλογος.

---

1. *κατασκευάσει* Med. 3. *ὅταν τις*] Huiusmodi actionem contra Aristonem olim instituit Aristogiton, contra quem Demosthenes duas scripsit orationes, quae hodie adhuc extant. Libanius in argumento orationis primae contra Aristogitonem: *Πρὸς τοῦτο Ἀριστογείτων ἀνθιστάμενός φησιν ἀδίκως ἐγγεγράφθαι, καὶ διὰ τοῦτο δίκην λαχεῖν Ἀρίστωνι τῷ ἐγγράψαντι.* Hic *ἐγγράφειν* significat, nomen alicuius inscribere in tabulis aerariorum, sive eorum, qui aerario aliquid debent. Vide etiam supra v. *Ἀγράφιον. Küst.* 6. *ὡςαύτως καί*] *καί* om. V. C. 8. *κατὰ Ἀριστογείτονος*] P. 778. 10. *βουλήσεως* *V. 11. *τὰ χρήματα*] *τὰ* om. A. B. E. et Pal. Harpocr. 12. *Βουλευτικός*] Ex Schol. Aristoph. Av. 795. unde revocandum *ὁ* post *καί*. Sed praestat cum Hesychio *Βουλευτικόν*. 13. Post *βουλευταῖς* A. B. *V. C. E. Edd. ante Küst. inserunt *βουλευτικός*, quasi caput alterius glossae. 14. *Ἀῤῥιανός· Οἱ*] Hoc et sequens exemplum nihil facit ad vocem *βουλευτικός*, sed prius quidem pertinet ad vocem *βούλευμα*, posterius vero ad vocem *βούλησις*. *Küst.* Arriani exemplo praecessisse videtur vox *Βουλεύματα*. Simile exemplum modo in v. *Ἀψαύστως* vidimus. *Albert.* Huic potius assentiendum quam Gaisfordo, cui videbatur locus perperam ad Arrianum referri. 15. *Τραϊανοῦ*] *Τραϊνοῦ* A. 16. *βουλήσει κρείττονι*] Leg. *βουλῇ*. Vid. infra v. *Συμβλητά*. Socrat. Eccles. Hist. p. 114. *β. κρείττονος. Toup.* MS. Qui formulam ut Aelianeam illustrabat I. p. 30. disputans de v. *Ἄλλως*. 18. *Βουλεία.—τὰ προςήκει*] Eadem *αὐτολεξεὶ* paene habet Harpocratio, cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* *τὰ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πρ.*] Locum hunc merito suspectum habeo, quem sic potius legendum putem: *τὸ χρήματά τινα τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν. Küst.* Nihil hic mutandum nisi *τὰ* in *τό*. Sensus est, *βουλεία* dicitur quando quis pars senatus, sive ordini senatorio ascriptus, agit quae Senatores decet. *Χρηματίζειν τῆς βουλῆς* valet *esse in senatu, senatoris munere fungi. Hemst.* Dedit Gaisf. *τὸ* cum *V. C. Med. et Harpocrat. Pal. Genitivus autem non ab verbo *χρηματίζειν* pendet, sed originem duxit ab vetusta Harpocrationis scriptura, *τὸ ἐκ τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν ἃ τοῖς βουλευταῖς προςήκει.*
2. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 815. ubi locus integer sic legitur: *Ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσιν τίς βουλευτής ἐστιν ἀμείνων, Παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν* etc. *Küst.* Eundem locum observavit Antiattic. p. 84. f. 4. *φησὶ γάρ*] *φησί* mendum vulg. Mox *βασιλείαν* E. 8. *Βούλει διαμάχεσθαι*] Aristoph. Acharn. 1081. (1050.) rectius ita legitur: *Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ.* Vide in eum locum veterem Scholiastam, cuius verba Suidas hic mutila exhibet. *Küst.* Haec tam male sunt mulcata, ut negligenter ex v. *Γηρυόνης* ea mihi persuadeam esse decerpta. *τετραπτίλῳ* Gaisf. tacite mutavit cum *V. 10. *πολὺν*] *πολὺ* A. 12. *Ἀντώνιος*] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. *Ἀντώνιος Σατουρνῖνος*, itemque pars eius ultima v. *Ἀξιώσειν*, ubi vide, quae de Antonio hoc Saturnino notavimus. *Küst.* Voluit quidem, sed nihil annotavit. Ceterum ambigas, utram in glossam locus irrepserit: quamquam nostrae paulo plus tribuam. *Σατουρνῖνος*] *Σατορνῖνος* A. B. E. Med. Mox *ἐπίῤῥυτος* E. Tum *Οὐασπασιανοῦ* B. Editiones *Οὐεσπεσιανοῦ* bis. 14. *ἐνεγράφη*] *ἀνεγράφη* V. 18. *Βουλὴ ἁγίων*] Psalm. LXXXVIII, 7. *Albert.* Zon. p. 400.

---

diis appetitus erat, sive non. alterum est, cum qui in tabulis publicis aerarii debitor esset inscriptus, actionem contra aliquem institueret, contendens nomen suum in tabulis iniuste ab eo inscriptum fuisse. et Isaeus quidem dicit de priore horum criminum iudicatum fuisse in Palladio, contestante Aristotele; Dinarchus vero in Areopago. alterius criminis meminit Demosthenes in oratione prima contra Aristogitonem. Hyperides vero nomen *βουλεύσεως* peculiariter usurpavit de insidiis pecuniae alicuius structis. **Βουλευτικός.** Locus in Theatro, qui Senatoribus assignatus erat: ut locus ephebis assignatus appellabatur *ἐφηβικός*. ** Arrianus: *Qui non solum res gestas Traiani, sed etiam consilia memoriae prodiderunt.* Et alibi: *Hoc autem praestantiore quodam consilio factum est, et quod humana sapientia nullo modo assequi possit.* **Βουλεία.** Functio muneris senatorii. sic Dinarchus et Aristophanes. **Βουλεία** apud causidicos vulgo significat senatorem esse, item Aristophanes inquit: [*Eubule*] *quis est senator* [*praestantior*,] *qui munere senatorio alteri cesserit?* Veteres *βουλείαν* vocabant muneris senatorii functionem. **Βούλει διαμάχεσθαι.** *Vin' pugnare cum Geryone, quattuor pinnis cristato?* id est, tricipiti. tres enim cristas habebat in galea. et multum negotii Herculi facessivit. **Βουλή.** Ordo senatorius apud Romanos. *Antonius Saturninus homo fuit flagitiis infamis et impurus: quem Vespasianus ridiculo commento ordini Senatorem ascripsit. dignitate enim eum ornavit, flagitiis praemium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret, at honorificum tamen esset.* **Βουλὴ ἁγίων.** Sanctorum con-

Βουλῆς βουλῆντος κλίνεται παρὰ Θουκυδίδῃ. σημαίνει δὲ τὸν βουλευτήν.

Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς. ὡς ἐπὶ κατάρας· ἐπεὶ ὡς ληστευομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἢ βούλεται ὅτι πορρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐδὲν βλάψει ὑετός· ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὕειν. ὡς Ἡρόδοτος· Ὕσθησαν γὰρ τότε Θῆβαι, οὐδαμὰ πρότερον ὑσθεῖσαι.

Βούλησις. ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς βούλησις καὶ προαίρεσις. καὶ ἡ μὲν βούλησις αὐτῆς καθ' ἑαυτήν ἐστι τῆς λογικῆς ψυχῆς· ἡ δὲ προαίρεσις τῆς συμπεπλεγμένης τῇ ἀλογίᾳ. ὅτε μὲν γάρ ἐστιν ἔξω τῆς γενέσεως ἡ ψυχή, κατὰ βούλησιν μόνην ἐνεργεῖ· ἐν μόνῳ γάρ ἐστι τῷ ἀγαθῷ. ὅταν δὲ γένηται ἐν τῇ γενέσει, ἐπειδὴ συμπλέκον-
447 ται αὐτῇ αἱ ἄλογοι δυνάμεις, τότε τῇ ἐπιπλοκῇ τῆς ἀλόγου ἴσχει τὴν προαίρεσιν, διότι ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου γίνεται καὶ αἱρεῖται τόδε πρὸ τοῦδε. αὗται αἱ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Βουληφόρος. πρόβουλος, ἀρχίβουλος.

Βουλιμιᾷ. λιμώττει, πεινῇ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν· ὡς καὶ ἐν τῷ βούπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα· καὶ βουγάιος, καὶ βούγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασίν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται.

Βουλιμιᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. Συμπίπτει τε τὸ τῆς βουλιμιάσεως πάθος, χιόνος οὔσης, πονοῦσι καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε τοῦ θερμοῦ διὰ περίψυξιν καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐντὸς ἅπαν καθειρχθῇ, τὴν τροφὴν ἀθρόως ἀναλίσκοντος, εἴτε δριμεῖα καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος διαδιδομένης ἰοῦσα πνοὴ τέμνει τὸ σῶμα, καὶ διαφθείρει τὸ θερμὸν ἔξω αὖθις διαδιδόμενον.

---

1. παρὰ Θουκυδίδῃ] Locus Thucydidis, ad quem Suidas respicit, extat libro III. c. 70. *Küst.* Verba ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὢν in istud observationis monstrum deflexerunt Byzantini magistri (v. Schol. Thucyd.). 3. Βουλήσεται] Aristoph. Nub. 1132. ἂν Med. ab Hermanno probatum; ὢν Küsterus tacite cum libris ut videtur tam Suidae quam Aristophanis omnibus. Gaisf. in Addendis: „τυχεῖν ὢν diserte D. C. et Harleianus, et reliqui ni fallor omnes, e quibus cum ed. Küsteri collatis nullam discrepantiam enotatam habeo." 7. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 10. Vide etiam infra v. Ὕσθης. *Küst.* Nimirum infra locus Herodoteus inculcabatur. 8. γὰρ] δὲ V. C. οὐδαμῆ] οὐδαμῶ A. οὐδαμοῦ B. V. E. C. Scripsimus οὐδαμά. Tum πρότερον om. V. C. Tandem ὑσθεῖσαι A. 10. Βούλησις. ὅτι πρακτικαὶ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in librum I. Aristot. de Anima, A. 11. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Longe dilucidior est doctrina Zon. p. 400. sq. πρακτικαὶ] πραγματικαὶ B. E. 12. αὐτῆ] αὐτῆς A. E. *V. Med. 17. αὐτῇ] αὐτῆς C. Philop. αἱ ἄλογοι] αἱ om. V. τοῦ ἀλόγου] τῆς ἀλόγου A. C. *V. Philop. 18. διότι ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου] Apud Philoponum rectius legitur, διότι ποτὲ μὲν πρὸς τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸς τοῦ λόγου etc. *Küst.*

1. λόγου] λογικοῦ C. αἱρεῖται] ἀναιρεῖται B. E. 2. αἱ ἄλογοι] αἱ om. A. C. μὲν οὖν αἱ ἄ. Philop. Cf. v. Ἄλογοι. 4. ἀρχίβουλος] ἀρχέβουλος B. E. 5. Βουλιμιᾷ. λιμώττει] Ex Schol. Aristoph. Plut. 874. Comicam dictionem Βουλιμιᾷ τὰ βαλάντια Phrynichus Seg. p. 30. laudavit. 6. ἐπιῤῥήματος] ἐπιῤῥήματος *V. C. et Schol. ὅπερ ἐστὶν ἐπίῤῥημα ἐπιτάσεως δηλωτικόν E. 7. ἐν τῷ] τὸ E. qui mox τινὲς δὲ καὶ et infra ἐν ᾧ m. pr. Hinc olim emanavit v. Βούπεινα. πεινῇ] Item Zon. p. 403. πεινῇ E. (λιμώττειν) 8. Lege βούγλωσσος cum Schol. 10. τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν] ἡμεῖς μὲν E. λιμώττειν delevi cum A. B. C. motus et v. Καρδιώττειν, unde haec observatio fluxit leviter excerpta, et ipsa rei veritate, cum βουλιμιᾶν vulgus usurparit. Nimirum cum usus eo valeret, ut βούλιμος et βουλιμιᾶν ad famis insaniam referrentur, artis consuetudo haec ad στομάχου ἀνορεξίαν per frigus contractam (v. Bernard. in Nonn. II. p. 15. sq.) revocavit. Itaque recte senserunt, qui duo illa exempla sociarunt, nunc librorum auctoritate distracta, quippe quorum significatus ex medicorum observatione sit repetendus. 11. ἐπιδάκνεσθαι] δάκνεσθαι B. E. ὑπὸ λιμοῦ] Sequitur in edd. exemplum ex Xenoph. Exp. Cyri IV, 5, 8. quod delevi cum A. B. C. E. V. Temere huc irrepsit ex v. Βρωτόν. Contra h. l. posui Συμπίπτει — διαδιδόμενον cum B. E. qua in sede ponendum significavit librarius in A. Deest is locus V. C. Mox delevi Βουλιμώττει. πεινῇ λίαν. παρὰ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ λιμώττω. Βουλίνη. πόλις περὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Βουλῖνος: cum A. B. V. C. E. *Gaisf.* 12. τὸ τῆς] τὸ om. A. B. 18. ἐπιτεταμένη] ἐπιτεταγμένη V.

---

ilium. Βουλῆς. Declinatur βουλῆντος apud Thucydidem, significatque senatorem. Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγ. *Vel in Aegypto versari malet, quam inique iudicare.* haec imprecationis ·co dicuntur. Aegyptus enim per latrocinia infamis erat. vel ·nam longissime abesse cupit, ne pluvia laedatur. Aegyptus ·im pluvia carere vulgo credebatur. quo facit illud Herodoti: *·unc enim Thebis pluit, cum nunquam ante ibi pluisset.* ·ούλησις. Voluntas et consilium sunt practicae facultates ani·ae. et voluntas quidem animae ratione praeditae, quatenus ta·: est, per sese inest. consilium autem eidem inest, quatenus cum ·rte bruta coniuncta est. anima enim extra corpus constituta ·r solam tantum voluntatem agit. in solo enim bono versatur. ·m vero in corpus descendit, et facultates brutae ei admiscen·, propter illam partis brutae coniunctionem consilio utitur, quoniam nunc brutum impetum, nunc rationem sequens mox hoc mox illud eligit. et hae sunt facultates animae rationis expertes. Βουληφόρος. Consiliarius, consilii auctor. Βουλιμιᾷ. Valde esurit, fame valde premitur. compositum ex adverbio βου, quod significationem intendit ut in voce βούπεινα, magna fames, et βουγάιος, et βούγλωσσοι. quidam vero genus morbi esse tradunt, quo qui laborant, licet multum edant, non tamen satiantur. Βουλιμιᾶν. Quod vulgo intelligitur. Xenophon vero βουλιμιᾶν dicit de stomacho, qui a fame mordetur. *Accidit autem morbus iste iumentis et hominibus per nivem ingredientibus et defatigatis: sive quod calor, corpore per frigus constricto et condensato intus conclusus, alimentum omne prorsus consumit; sive quod acris et tenuis exspiratio nivium, per aerem dispersa, corpus incidit, et calorem foras rursus se dispergentem*

Βούλιμος. ἀρσενικῶς. ἡ ἐπιτεταμένη λιμός. Ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ βουλίμου, καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν.

Βοῦλις καὶ **Σπέρχις**, Ἀθηναῖοι, οἱ αὐθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνῆλθον, δώσοντες δίκας ὑπὲρ τῶν κηρύκων Ξέρξου.

Βουλομένῳ. γλιχομένῳ, ἐπιθυμοῦντι. Ὁ δὲ ἔφη θαυμάζων, ἐθελήσεις τί μοι μαντεύσασθαι; Πάνυ γε ἔφην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Ἀριστοφάνης·

Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

Βουλυτός. ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. Ἀῤῥιανός· Γίνεται μάχη καρτερὰ ἔςτε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ προςταχθέν· ὁ δὲ ὄρνις πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἀμφοῖν βαδίζων καὶ τὼ πτέρυγε κρούων καὶ βαίνων μακρὰ καὶ αἴρων τὸν τράχηλον καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος, τὴν ἐς τὰ ἄλογα προμήθειαν ἀπεδείκνυτο.

Βουμολγός. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων.

Κέρας . . βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου.

Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

Βουνιτῆσι. τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλάταις.

Βούνομοι ἐπιστροφαί. ἤγουν ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι.

Βουνόμον. τὴν βοῶν θρεπτικήν.

Βουνόμον ἔχων ἀκτάν.

Βουολοῦσκοι. ὅτι Βουολοῦσκοι πόλεμον κατὰ Ῥωμαίων ἐξήγειραν, καὶ πολλοῖς ζημιοῦνται σώμασι, καὶ πόλεις ἐπιφανεστάτας τοῦ σφετέρου γένους ἀποβάλλουσι, Μαρκίου νέου παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανοῦς ὠσαμένου ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, συνεισπεσόντος δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς φεύγουσι, καὶ ἀναπετάσαντος τοῖς οἰκείοις τὴν εἴςοδον. ἐφ' οἷς πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμαλώτοις πρὸς τοῦ μονάρχου τιμώμενος, τὰ μὲν ἄλλα διωθήσατο, ἠρκέσθη δὲ στεφάνῳ τε ἀριστείῳ καὶ ἵππῳ πολεμιστηρίῳ· καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἕνα τὸν αὐτοῦ φίλον αἰτήσας ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

---

3. ἀπεκαύθησαν] ὑπεκαύθησαν E. Sed cf. v. Ἀπεκαύθησαν: unde post πόδας assumendum ὑπὸ τοῦ κρύους. 4. Ἀθηναῖοι] Immo Σπαρτιᾶται, sive Lacedaemonii, ut constat ex Herodoto lib. VII. c. 134. *Küst.* Idem error extat sub. v. Σπέρχις. 7. Βουλομένῳ] Vid. Dorvill. in Charit. p. 440 = 467. Nescio an sequens exemplum Platonis sit. Dixit is Cratyl. p. 384. A. εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. — ἔτι ἂν ἥδιον πυθοίμην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. *Gaisf.* Horum apud Platonem nulla fuit sedes. 9. Ἀριστοφάνης] Immo Sophocl. Philoct. 94. 95. 13. Βουλυτός] Zon. p. 398. Exempla congesserunt intpp. Hesychii. 14. Ἀῤῥιανός] Utitur h. v. Exped. II, 3. Ind. c. 41. *Gaisf.* Ubi saltem extat ἔςτε ἐπὶ βουλυτόν. Hoc autem fragmentum ad Parthica referri placet. κρατερὰ] καρτερὰ ἔς τε A. B. C. V. E. Med. Trivit Arrianus ἔςτε ἐπὶ formulam. 16. Αἰλιανός] Vide Küst. in v. Ἀσκωλιάζοντες sub finem gl. Ἀσκός. 17. βουλυτοῦ] τοῦ βουλυτοῦ V. C. 20. γαῦρος] ταῦρος V. C. ἐπεδείκνυτο B. E.

1. Βουμολγός] Zon. p. 398. 2. Κέρας Βουμολγός] Erycii Ep. III, 2. Anthol. Pal. VI, 255. κλάσσεν] Vide v. Ἀτιμαγέλου. κλάσεν B. V. E. Med. κλάσας C. 4. Βοῦν ἐν γν.] Erasmus natum proverbium scribit vel a Theagene athleta Thasio, vel a Milone Crotoniata, quorum nota voracitas. *Schott.* 5. Βουνιτῆσι] Sive Βωνιτῆσι, vox Callimachea, quam Näkius Musei Rhenani Vol. III. p. 362. hunc in versiculum illigavit: οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες. Βουνιτῆσι A. βοηλάταις] βοηλάταις A. B. C. E. V. Med. Βουνίτης, βοηλάτης, βουκόλος MS. Coisl. 177. ac similiter Zon. p. 398. 6. Βούνομοι ἐπιστροφαί] Schol. Aristoph. Ran. 1429. 6. ἤγουν ὑπὸ βοῶν] ὑπὸ βοῶν ἤγουν A. E. C. V. Med. Tum καταγγελλόμεναι V. C. pro κατανεμόμεναι. 9. Βουνόμον ἔχων ἀκτάν] Sophoclis Elect. 181. Post h. gl. habet A. Βουν λύσις ὀνείρου. Ὅρσι προςέρπειν πραγμάτων δηλοῖ βλάβ. Quae repetita sunt in marg., eademque praestat Med. omissis λύσις ὀνείρου. 10. Ἔθνος οὗτοι] Ὅτι Βουολοῦσκοι A. V. Βουολοῦσκοι B. Βουολόσκοι E. Narratio Byzantinorum hominum, id quod arguit ipsum πρὸς τοῦ μονάρχου. 13. νέου] νέον B. E. 20. τῶν αὐτοῦ] τὸν αὐτοῦ A. V. Hoc recepi: τὸν πολίαρχον ἕνα dixit Dio Cassius LIV, 17. Item φίλων mutavi cum *V.

---

corrumpit. **Βούλιμος.** Genere masculino vocatur intensa fames. *In itinere vero multi morbo, qui βούλιμος vocatur, confecti conciderunt, manibus pedibusque adustis.* **Βοῦλις.** Bulis et Sperchis, Athenienses, qui sponte sua ad Persas iverunt, poenas daturi propter violatos Xerxis legatos. **Βουλομένῳ.** Volenti, cupienti. *Ille vero admirans dixit, visne futura quaedam mihi praedicere? Cui, omnino, respondi, si id cupias.* Aristophanes: *Malo vero, rex, bene faciens voto meo excidere, quam male vincere.* **Βουλυτός.** Tempus vespertinum, cum boves ab opere solvuntur. Arrianus: *Ad vesperam usque aequo Marte acerrime pugnatum est.* Et iterum Aelianus: *Et ille quidem imperata fecit. gallus vero ante vesperam utroque pede ambulans et alas concutiens et gressu incedens elato et collum erigens cristamque quatiens, ut solet ferox miles, providentiam divinam brutorum etiam curam gerere declararit.* **Βουμολγός.** Qui vaccas mulget. *Bubulcus cornu fregit tauri armentum deserentis.* **Βοῦν ἐν γν.** *Bovem in maxillis fert.* dicitur de voracibus. **Βουνιτῆσι.** Bubulcis. **Βούνομοι ἐπιστροφαί.** Loca bovibus pascendis. **Βουνόμον.** Boum pascua habentem. *Litus incolens boum pascuis abundans.* **Βουολοῦσκοι.** Volsci bello Romanis illato, milites multos et urbes suae gentis clarissimas amiserunt, cum Marcius illustris apud Romanos iuvenis in medios hostes impetum fecerat, et cum fugientibus in urbem irrumperet suisque portas aperiret: qui propterea et multa pecunia multisque captivis a dictatore donatus, cetera repudiavit, corona fortitudinis praemio et equo bellico contentus. ad haec unum ex captivis, qui amicus ipsius erat, a dictatore petiit, eumque liberum dimisit.

Βούπαλος. ὄνομα. Ἀριστοφάνης·

Εἰ νὴ Δία τις τὰς γνάθους τούτων δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ εἶχον.

παρὰ τῷ Ἱππώνακτι·

Λάβετέ μου θοἰμάτιον, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Βούπαις. ὁ νέος, ἐφῆλιξ, βουκόλος. Καὶ αἱ μέλισσαι, ὅτι βοηγενεῖς εἰσιν.

Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Βουπλήξ. πέλεκυς, μάστιξ, βούκεντρον. * * Καὶ αὖθις·

Καὶ κέντρ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.

Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφόρους πολέμους διήνεγκεν.

Βοῦς ἕβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. θυομένων δὲ τῶν ἓξ ἐμψύχων, προβάτου, ὑός, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου· καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. [Ἐπίγραμμα εἰς βοῦν καὶ τράγον, ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους·

Πῶς βοῦς ὑπάρχων, αὔλακας γῆς οὐ τέμνεις,
ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης;
Πῶς οὐχὶ καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀποτρέχεις,
ἀλλ' ἀργυροῦν εἴδωλον ἕστηκας, τράγε;
Ἕστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.]

Βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ 449 αὐτὸ βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν

1. ὄνος] Sic Zon. p. 398. ὄνομα C. Praeceperant Küsterus in Hesychium et Valckenarius. Quod Gaisfordus in Addendis, si res integra fuisset, editurum professus est, motus eadem corruptela in v. *Βραγχίδαι*, id non dubitavi reponere. Ἀριστοφάνης] Lysist. 360. Haec ut sunt negligenter decerpta prorsus ad v. *Κόπτω* ut fontem suum redeunt. 4. ἂν εἶχον] ἂν quamquam necessarium delevi cum glossa superiore et A. V. E. Med. φωνὴν γὰρ οὐκ εἶχον C. 7. Lege θἰμάτιον. Sub finem τὸν ὀφθαλμὸν om. C. ubi τὸ ὄνομα B. E. 9. *Βούπαις. ὁ νέος, ἐφ.*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1201. Sed ἀφῆλιξ Zon. p. 399. et Hesychius, quod deterior aetas de impubere intelligebat; neque ferendum aut ἐφῆλιξ aut ineptum illud βουκόλος. 11. Αἰεί τοι βούπαισι] Anthol. Pal. VII, 36. Erycii Ep. XIII, 3. 4. Mox μελίσσας A. 13. Ἵπποι γὰρ σφηκῶν] Est versus Nicandri in Theriacis, qui legitur etiam Anthol. lib. I. p. 126. *Küst.* Nicand Th. 741. Delevit statim Gaisf. *Βούπεινα.* ἡ μεγάλη πεῖνα, cum A. V. C. Vide supra v. *Βουλιμιᾷ.* 15. *Βουπλήξ*] Vid. Schol. Homeri Il. ζ. 135. et Apollon. p. 195. Quod sequitur καὶ αὖθις docet unum exemplum interiisse. 17. Καὶ κέντρ'] Anthol. VI, 7. [Philippi Thessalon. XIV, 5. Pal. VI, 104.] versus hic rectius ita legitur: *Κέντρα τ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.* Pro βούστροφα autem scribendum potius existimo βουστρόφα, cum accentu in penultima; id est, lora, quae boves flectunt et regunt. *Küst.* 19. *Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφ.*] In prioribus editt. locus hic ita legitur: *Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν. Βουρδίγαλα. πόλις Κελτογαλατίας. ἔνθα Βελισάριος διαφόρους* etc. Sed cum verba ista, *Βουρδίγαλα, πόλις Κελτογαλατίας*, in MSS. Pariss. desint, apparet editores illa ex margine in textum recepisse, sed iudicio tam exiguo, ut verba, quae ad *Βουργαὼν* pertinebant, violenter inde avulsa ad vocem *Βουρδίγαλα* transferrent. Ceterum de monte Burgaone vide Procopium de Bello Vandal. II, 12. *Küst.* Interpolatio profecta erat a Zon. p. 400. qui hanc ipsam fere glossam confirmat p. 397.

2. Institutum simile tradidit Herodotus II, 47. 4. βοός, ὄρνιθος, χηνός] Diogenianus III, 50. et Arsenius in diversa narratione, ὄρνιν, πετεινόν, χῆνα. Supra ἓξ om. Med. Mox χηνός om. *V. 6. Ἐπίγραμμα] Adesp. CCXXIX, 6. Append. Pal. 311. Om. V. C. eaque ut aliena notavi. 7. ἐγκεκολαμμένον Med. 9. Hic versus nostram suspicionem in v. *Ἀγρότας* evertit; quamquam iam intelligimus versiculum, quem A. in marg. habeat, ex hoc loco traductum fuisse. ἀνεκλίθης] ἀνεκλήθης A. E pr. 10. Πῶς] ὡς B. E. πῶς δ' Brunckius. 13. *Βοῦς ἕβδομος. πέμμ.*] Vide supra v. *Ἀνάστατοι*. *Küst.* Partem recepit v. Ἕβδομος βοῦς sive Ἑβδομαῖος, quamquam suspecta. Verum satis concinne hanc partem cum praegressis continuabimus. De quo ne dubitare quidem sinit Arsenius p. 144. Clitodemum auctorem tradit Hesychius. 14. πρωτοφαοῦς] Supra v. *Ἀνάστατοι* minus recte legitur πρωτοφυοῦς. *Küst.* 15. αὐτόν] αὐτὸ dedi cum A. *V. et Arsen. p. 143. Edita scriptura nostram firmat suspicionem, olim haec cum superioribus cohaesisse. παρατιθέντες] προστιθέντες B. E. Med. et Arsenius; accedit πρτιθέντες *V. Id probavi. 16. ταῖς ἓξ] ἓξ ταῖς cum Arsen. A. *V. E. Med. 17. δὲ καί] δὲ om. B. E. 19. ἔστι δέ] δὲ om. C. Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι] Ἀχαιῶν ἐν Ἥρωδι E. 20. ἄγαν om. *V.

Βούπαλος. Nomen proprium. Aristophanes: *Profecto si quis his maxillas bis aut ter percussisset, ut Bupalo, vox eas defecisset.* Hipponax: *Accipite pallium meum: Bupalo enim oculum elidam.* *Βούπαις.* Adolescens, qui pubertatem attigit. item apes sic vocantur, quod ex bobus gignantur. *Sepulcrum tuum Hymettio melle apum ex bobus genitarum semper stillet.* Et alibi: *Ex equis enim vespae, ex bobus apes generantur.* *Βουπλήξ.* Securis, flagellum, stimulus bovis. *Stimulique a tergo pungentes, et lora, quae boum cervices astringunt.* *Βουργαών.* Burgaon, mons in occidentali parte [Africae,] ubi Belisarius diversa bella gessit. *Βοῦς ἕβδομος.* Septimus bos. de stupidis dicitur. pauperes enim, quia vivum bovem immolare non poterant, ex farina fingebant. sex autem animalibus vivis immolatis, ove, sue, capra, bove, gallina, ansere, septimus immolabatur bos ex farina confectus: qui quoniam erat inanimus, in proverbium abiit. [Epigramma in bovem et hircum, in argentea tabula caelatos. *Qui fit, quod cum bos sis, terram non sulces, sed ut ebrius rusticus humi recubes? Cur autem tu ad pascua non decurris, hirce, sed in argento caelatus stas? Sto tuam redarguens desidiam.*] *Βοῦς ἕβδομος.* Est genus placentae, cornua habens ad imitationem lunae, cum primum apparere incipit. vocabant autem bovem, addentes septimum, quod post sex lunas immolaretur, ut testatur Euthycles in *Atalanta.* similiter etiam lunae erant placentae latae et rotundae, sic proprie dictae. reperitur autem nomen apud Euripidem in *Erechtheo* et Achaeum in *Iride.* dicitur proverbium illud in ho-

ἀναισθήτων. Καὶ Βοῦς ἐνάλιος· ἐπὶ τῶν μηδὲν χρησιμευόντων.

Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου· ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παῤῥησιαζομένους.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἀλοούντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυομένων. Καὶ Βοῦς εἰς ἀμητόν, ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

Βοῦς Κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς ὁ Μολοττῶν. ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων καὶ κατακοπτομένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

Βούσταθμον, καὶ βουστάδιον. τὸ βοοστάσιον.

Βουτάδης. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Βουτία· ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.

Βούτης. οὗτος τὴν ἱερωσύνην ἔσχε, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι κάθηνται.

1. Βοῦς ἐν αὐλίῳ] Βοῦς ἐνάλιος A. B. V. E. C. Med. MS. Coislin. 177. Βοῦς ἐναύλιος leg. auspicatur Erasmus Prov. IV,6,90. ut sit idem quod mox sequitur Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. *Gaisf.* Apparet haec tollenda fuisse, quibus originem dedit prava scriptura v. ἐν αὐλίῳ. 3. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ] Vide Henr. Steph. in animadvers. ad Adag. Erasmi p. 12. *Küst.* Ita Diogenian. III,70. et ex Pausania Eustath. in Il. ν'. p. 962,20. *Hemst.* κάθῃ om. Hesychius, qui Cratinum edidit auctorem formulae; γέρων Diogenianus, explicans ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων. Item Arsenius p. 144. 5. Βοῦς ἐπὶ γλώττης] Synes. Ep. 154. p. 576. ed. Morel. *Toup.* MS. Hesychius totidem verbis: Eustath. in Il. β'. [p. 252.] ita effert, Βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει. Vide eundem in Il. ν'. extr. ex Pausania, nos in Zenobium [II,70.], quibus accedat Aeschylus Agam. [35.] τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας βέβηκεν. Et Strattis apud Hesych. Βοῦς ἐμβαίνῃ μέγας. Στράττις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Βοῦς ἐπὶ γλώττῃ. *Schott.* Simillimum Βοῦς ἐπέβη apud Arsenium. Addit quaedam Walzius in Arsen. p. 143. Veterum ratio, qui bovem Atticis didrachmis (Schol. Aristoph. Av. 1106.) impressum tradunt, si fidem mereretur, proverbium facilem haberet explicatum; longe tamen obscurius de boia, qua damnatorum os constringeretur, Lobeckius Aglaoph. I. p. 36. interpretabatur, repugnante γλώττης, quod dici debuit στόματι. 8. ἐκτίνειν] ἐκτείνειν B. E. C.. 9. σωρῷ] σορῷ E. Deinde legendum ἀλοώντων. 11. Βοῦς εἰς ἀμητόν] Βοῦς ἀμητὸν ἐπιτηροῦντες Zenobius II,82. Βοῦς ἀ. ἐπιτηρῶν III,59. ubi mox ἐπ' ὠφελείᾳ, cum Arsen. p. 144. 13. Βοῦς Κύπριος] Hesych. Βοῦς Κύπριος. κοπροφάγος, εἰκαῖος, ἀκάθαρτος. σημαίνει δὲ ἀπειρίαν τῶν Κυπρίων. καὶ Εὔδοξος ἀφηγεῖται ὅτι κοπροφαγοῦσιν. Idem etiam testatur Plinius XXVIII,20. Simile Ennianum apud Festum Pompeium, *Cyprio bovi merendam.* Meminitque Diogen. III,49. Vatican. I,11. *Schott.* E scriptura librorum, quam glossae Κύπρις in annotatione subiecimus, apparet hunc articulum olim superiori adhaesisse. 15. Βοῦς ὁ Μολοττῶν] Ex Zenobio. [II,83.] *Küst.* Breviter Arsenius p. 143. 16. πράγματα om. MS. Coisl.

1. ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις] ἐπειδὰν ὅρκια ποιῶνται, βοῦς παραστησάμενοι καὶ κώθωνας οἴνου πλήρεις, τὸν μὲν βοῦν κατακόπτοντες εἰς μικρὰ ἐπαρῶνται τοῖς παραβησομένοις οὕτως κατακοπῆναι· τοὺς δὲ κώθωνας ἐκχέοντες, οὕτως ἐκχυθῆναι τὸ αἷμα τῶν παραβησομένων. MS. Coisl. 177. sive in Bibl. Coisl. p. 607. sq. Haec in gl. Μολοττοί olim abierant. 3. Βοῦς ὑπὸ ζυγόν] Sic habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. excusum est Βοῦς ἐπὶ ζυγόν, quod minus placet. *Küst.* ὑπὸ item duo MSS. Diogeniani III,54. et Arsenius; ἐπὶ in Suida B. *V. C. E. Statim Gaisf. delevit Βούσιρις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις καλεῖται, cum A. B. C. V. E. Quae debebantur Zon. p. 399. Ubi Reinesius: „Filium perhibent fuisse Neptuni ex matre Libya, filia Epaphi: August. de Civ. Dei. Eius iusti iudicii exemplum meminit Apollod. II. p. 104. Diodor. Sic. I. p. 79. dicit Osiridis tumulum, ad quem boves mactabantur rubri, hoc nomine fuisse." 4. Lex. Bachm. p. 181. 6. Βουτάδης. δῆμός] Ex Harpocratione. 8. Βούτης. οὗτος] Et hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Pausan. Att. c. 26. citat Reinesius. Mox οἱ ἀπ' αὐτοῦ A. 8. δὲ καὶ] καὶ om. B. V. E. Med. Novissima quondam in v. Ἐτεοβουτάδαι irrepserant. Mox τὸ ἀληθὲς E. 12. Βουταλίων] Aelian. V. H. XIII,15. Polydorum, Coroebum, Sannyrionem, Melitidem et Κοικυλίωνα a Comicis ceu fatuos traductos nominat. Vid. infra v. Μελιτιανός. *Reines.* Κόροιβος] Κόρυβος B. E. Med. Horum memoria inculcabatur olim vv. Κόροιβος et Μελιτιανός: item est compendifacta sub v. Μωροί. De Melitide potissimum conferenda v. Γελοῖος. *Melitides fatuus,* Appul. Apolog. p. 446. ed. Oudend. 13. Ἀριστοφάνης] Ran. 999 — 1001. 15. Μεμμάκουθοι] Sic etiam legitur apud Aristophanem. Sed metri gratia scribendum est Μαμμάκυθοι, quoniam syllabam penultimam oportet esse brevem. Hesychius: Μαμμάκυθος, μωρός τις, ubi recte syllaba penultima per υ scribitur. Vide supra v. Ἀβελτερώτατος. *Küst.* Μαμμάκυθοι A. V. C. Μαμάκουθοι B. E. Med.

mines valde stupidos. [Et, *Bos in stabulo.* dicitur in eos qui ad nullam rem utiles sunt.] Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. *Bos in stabulo sedes.* proverbium in eos qui ad nullam rem sunt utiles. Βοῦς ἐπὶ γλώττης. *Bos in lingua.* de iis qui libere loqui non audent. dictum id vel ob animalis huius robur, vel quod Atheniensium nummus bovis imagine signatus esset, quem pendere oportebat, qui liberius loquebantur. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. *Bos apud acervum.* de iis qui delicate vivunt. vel de triturantibus dicitur, et quorum os camo obligatum est, ne comedant. Et, *Bos in messem.* de iis qui cum fructu laborant. Βοῦς Κύπριος. Bos Cyprius. dicitur de homine plebeii et stupidi ingenii. aiunt enim boves Cyprios stercore vesci. Βοῦς ὁ Μολοττῶν. *Bos Molossorum.* dicitur de rebus, quae in multa frusta dividuntur et conciduntur. Molossi enim in foederibus pangendis bovem in minuta frusta dissecare solebant. Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. *Bos sub iugum.* de iis qui semper laborant. Βούσταθμον et βουστάδιον. Boum stabulum. Βουτάδης. Butia est pagus tribus Oeneidis; cuius populares dicuntur Butadae. Βούτης. Butes sacerdotium habuit, cuius posteri vocati sunt Butadae, vel Eteobutadae, [quasi veri Butadae.] ἐτεὸν enim verum significat. Βουταλίων. Butalio, Coroebus, Melitides propter stultitiam perstringebantur. Aristophanes: *Inter haec ut stupidi et hiantes Mammacuthi et Melitidae sedent.*

Βούτας. βοονόμος.

Αὐτὰρ ὁ βούτεω
ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεϑ᾽· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας.

Βούτομον. φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσϑίουσιν οἱ βόες.

Βουτόροις. τοῖς πλήττουσι τοὺς βόας. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

Βουτύπος. βουϑύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βουφόνια. ἑορτὴ παρὰ Ἀϑηναίοις πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διπολείοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πόπανον φαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον εἰς τὴν ϑυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς καὶ Ἀνδροτίων φησί.

Βουφόνια. ἑορτὴ παλαιά, ἥν φασιν ἄγεσϑαι μετὰ τὰ μυστήρια· ὅτε καὶ τὸν βοῦν ἔϑυον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευϑέντος ἐν ἀκροπόλει βοός, ἀψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ ϑυσίᾳ τῶν Διπολίων.

Βουφόρτων. πολυφόρτων.

Μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

Βουχανδής. βοῦν χωρῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Βουχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ ϑεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβοτος.

Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληϑυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσϑαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὺς ὀχουμένην ἐλϑεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βουχίλου.

Πᾶνες βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης.

τουτέστιν εὐτρόφου.

Βῶλις. ὄνομα κύριον.

Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. Ἱστορίαν

---

1. Βούτης] Βούτας A. C. *V. Med. quod Attice dictum Zon. p. 398. contendit. Βούγας B. E. 2. Αὐτὰρ ὁ βούτεω] Erycii Ep. III, 5 — 7. Anthol. Pal. VI, 255. Ἀτὰρ Med. 3. ἴειϑ᾽ *V. ἴειϑ᾽ Med. 4. Legendum ἀπεκράνιξε, quod in singulari glossa est consignatum. 5. Βούτομον. φυτάριον] Ex Schol. Aristoph. Av. 663. In fine addit MS. Coisl. 177. τὸ λεγόμενον ῥαγάζιον ἰδιωτικῶς. 8. βουτόροις ὀβελοῖς] Simili sensu Herodotus II, 135. dixit βουπόρους ὀβελούς: quod Suidas supra v. Βοπόρους interpretatur μεγάλους ὀβελούς. Küst. Et h. v. suspicor ex βουπόροις corruptum esse. Statim delevi Βουτρίσα. ὄνομα ὄφεως, cum A. B. C. V. E. Gaisf. Βούτορα. τὰ πλήττοντα τοὺς βόας Zon. p. 402. 9. Βουτύπος] Vide Hesychii glossas. 14. πελέκει] πέλεκι C. πέλυκι A. Continuo cum A. V. C. distichum (Anth. Pal. VI, 217.) removi, supra propositum in v. Ἀπεμορξάμην: Βουφάγος· Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. τοῦ δὲ κατ᾽ ἴχνος βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων. 11. Βουφόνια. ἑορτή] Vide infra v. Θαύλων. Küst. Quam glossam hinc opinor esse profectam. Adde Lex. Seg. p. 221. et Hesychium. 12. Διπολίοις] Διπολείοις A. B. E. Id reposui, firmatum gl. Διπόλεια. 13. ϑυσίαν] τὴν ϑυσίαν A. C. *V. et gl. Θαύλων. 14. ὡς] ὡς καὶ A. V. C. 16. Βουφόνια] Βουφόνεια E. Breviter Harpocratio Palatinus: ἑορτή τις παρὰ Ἀϑηναίοις τὰ Βουφ.

1. βοός] βοῦς A. πελάνου] πέλανος B. E. Med. Mox Διπολείων B. E. 3. Βουφόρτων] Βούφορτον A. ubi om. πολυφόρτων. 4. Μέγα πλευρὸν] Theodoridae Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 222. 6. ἐν Ἐπιγράμμασι *V. 7. Βουχανδής] Anytes Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI, 153. Tetigit Zon. p. 398. Ἐριασπίδα υἱὸς Κλεύβοτος] ἐρασπίδαυλ κεύβοτος (ος) E. et sic fere A. B. C. V. (κεύματος *V.) Med. (cum duplici π) Locus olim inculcatus in v. Ἐραππίδαυλος. 10. Βούχετα. πόλις] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Θέμιν, ubi eadem αὐτολεξεὶ repetuntur. Küst. 11. πληϑυντικῶς] Sic recte scriptum est in MSS. Paris. itemque infra v. Θέμιν. At priores editt. male habent πολλαχῶς. Küst. πολλαχῶς B. E. Φιλόχορος] Maussacus in Harpocr. unde haec sunt sumpta, legit Philostephanus, nam Ἠπειρωτικῶν est auctor iste, vid. Steph. in Ἄβιοι, Ἀνϑάνα, et Ἀντρώνη. Reines. Cum Suida Etym. M. p. 210. Φιλόχωρος Pal. Harp. Sed Φιλοστέφανος optimi libri, nec probandus Siebelis, qui in Philochori Fragm. p. 97. hunc de rebus Epiroticis disseruisse concedebat. 14. Βουχίλου] Βούχιλος (ον) Βουχίλου E. Edebatur haec glossa cum explicatione ab imperitis hominibus excogitata: ὄνομα τόπου. ἡ εὐϑεῖα Βούχιλον. Sed delevi ὄνομα — Βούχιλον cum V. ἡ εὐϑεῖα Βούχιλον om. E. 15. Πᾶνες βουχίλου] Myrini Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 108. Cf. v. Κράντορες. Mox κράτορες E. cum Zon. p. 400. 16. εὐτρόφου] εὐστρόφου B. V. E. C. 17. κύριον.] Delevit Gaisf. cum A. V. C. quae subiiciebantur: Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανϑρώπως τὸν Βῶλιν, συνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος. Quae invecta sunt ex v. Ἐκτενῶς. 18. Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλ.] Hunc Bolum laudat Stephanus Byzantius v. Ἄψυνϑος: eiusdemque meminit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 35. (v. 764.) sed ubi corrupte hodie legitur Ῥῶλος. Küst. Vid. Menag. in Laert. I, 109. a quo mutuatus videtur Küsterus. Ceterum Δημόκριτος A. B. *V. E. Med. Recte, ut patet ex Columellae loco infra citato. Gaisf. Nemo tamen facillimam Columellae orationem eo deflexerit, ut quasi Graecum Βῶλος Δημόκριτος inde colligat. Itaque cum Holstenio in Steph. p. 61. revocavi Δημοκρίτειος: non enim placet ὁ καὶ (sive ἢ) Δημόκριτος. Mox φιλόσοφος, συνέϑηκε τέχνην ἰατρικὴν Eudocia p. 93.

ούτας. Bubulcus. *At in bubulcum ex adverso irruit. ille vero ...cum curvum cornu a capite bovis decussit.* Βούτομον. ...rva planta, similis arundini, quam boves edunt. Βουτό...ις. Boves pungentibus. *Maurusii habent hastas, similes vebus, quibus boves figuntur.* Βουτύπος. Popa; qui boves ...curi ferit. Βουφόνια. Festum apud Athenienses valde an...uum. in festo enim Diipoliorum ferunt bovem placentam sacrifi... destinatam devorasse; quem Thaulo quidam confestim securi ...erfecit, ut ait Androtio. Βουφόνια. Festum antiquum, ...d post mysteria celebrari solitum fuisse tradunt: quo ipso tem...e bos immolabatur, in memoriam primi bovis in arce occisi, qui placentam devoraverat, cum Diipoliis sacrificium fieret. Βουφόρτων. Magnum onus gestantium. *Ingens hoc latus domini navium onerariarum, quae viginti remis instructae sunt, diis suspenderunt.* Βουχανδής. Bovem capiens. In Epigrammate: *Lebes hic bovem capit: dedicavit autem Cleobotus, Eriaspidae filius.* Βούχετα. Bucheta, urbs Epiri, generis neutrius et pluralis numeri: quam Philochorus ait sic dictam fuisse, quod Themis tempore diluvii Deucalionei bove vecta illuc accesserit. Βουχίλου. Pascuis abundantis. *Panes, qui fertilis Arcadiae regnum tenetis.* Βῶλις. Nomen proprium. Βῶλος. Bolus, Democriteus, philosophus, scripsit

καὶ τέχνην ἰατρικήν. ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς ἀπό τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως.

Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος. Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Περὶ θαυμασίων, Φυσικὰ δυναμερά· ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ στοιχεῖον, περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄρκτου καὶ λύχνου καὶ ἴριδος.

Βῶλος ἄρουρα. ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοίως τῇ, θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ. Βόλος δὲ ἡ δρόσος.

Βωμακεύματα.

Βώμαξ. βωμολόχος, ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν, πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων.

Βωμολοχεύεσθαι. βωμολόχοι κυρίως ἐλέ-

---

1. *ἔχει δὲ*] *ἔχει δὲ καὶ* V. *ἰάσεις φυσικάς*] Quaenam a Graecis appellentur *Ἰάσεις φυσικαὶ* docet Reines. Var. Lectt. p. 392. quem vide. *Küst.* Videndus ille in v. *Ἀφρικανός*. 3. *Βῶλος Μενδήσιος*] Nomen hoc restituendum est Columellae, apud quem lib. VII. c. 5. hodie Dolus Mendesius minus recte legitur, ut observavit Reinesius Var. Lectt. lib. I. cap. ult. *Küst.* 3. *Περὶ τῶν — ἀγ.*] Verba haec obscura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere potui. *Küst.* Idem locus citatur ab Eudocia p. 94. ubi Meinekius (*Bibliothek der alten Literatur* V. p. 31.) haec notavit: „Suidas ex Eudocia emendandus; ille enim nullo sensu, nostra bene, *ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κτλ.* Scripsit Bolus de lectione et studio historiae, quae eo ducit ut ad nos attendamus, ut equidem interpretor." Villoisonus in Eudocia temere dedit *περὶ τῆς ἀναγν.*, nam codex habet *περὶ τῶν ἀναγν.* Corrige, ut habet Suidas, *περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.* Sensum hunc esse puto; *De rebus, quae in legendis historiis nos* i. e. me, ipsum scriptorem) *adverterunt.* De locutione *εἰς ἐπίστασιν ἔχει* nonnulla monuit Wesselingius in Diod. Sic. T. II. p. 308. *Bast.* Comm. Palaeogr. p. 881. Immo pro *ἀναγόντων* dederunt *ἀγόντων* A. V. neque dictionem illam usus vocis *ἐπίστασις* (v. Schaef. in Dionys. p. 12. et Lobeck. in Phryn. p. 282.) alio tendere demonstrat quam ad mirabiles sive historias sive sententias historicorum. Eum librum supra significavit *Ἱστορίαν.* Ceterum *Περὶ τῶν — συμπαθειῶν καὶ* om. B. E. 5. *δυναμερά*] Leg. *δυμερῆ.* *Reines.* Sic legisse videtur Wolfius, monente Portó. Sed audi Fabricium Bibl. Gr. I, 4, 8. T. I. p. 25. „*Dynameron* vocatur opus docens praeparationem medicamentorum particularium, certis diebus quibus singularis eorum vis est colligendorum. Vid. Labbaci Nov. Bibl. MSS. p. 128. Videtur vocabulum compositum esse ex Graeco *δύναμις* et *ἡμέρα.* Etiam Suidas hac v. utitur in *Βῶλος*, et Salmas. in Spartiani Hadrian. c. 14. *dynameros* putat denotari genus daemonum valentiorum." Idem valere ac *δύναμις* notat Ducangius in Gloss. *Gaisf.* Fidem tamen excedit vocabulum barbarum a scriptore satis vetusto positum fuisse. Notum *δύναμις* eo significatu extare, quo *φάρμακα*: v. Oribasius Maii p. 31. Antiattic. p. 91. et quos comparavit Wyttenb. in Eunap. p. 282. sq., ut locum plane singularem Xenophontei Epilogi Cyrop. VIII, 8, 14. praetermittam. Itaque Bolum opinor aut *Φυσικὰς δυνάμεις* libris suis inscripsisse aut *Φυσικά*, cui recens accessit interpolatio *δυναμερά.* *ἔχει δὲ*] Emendo et supplco: *ἔτι δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Περὶ λίθων.* Hanc lectionem in versione secutus sum. Ceterum Boli huius opus *περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν* laudat Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 35. *Küst.* Male Küster. Verte, *agit autem de* etc. ut in praecedente articulo. V. *Εὐφορίων*: *ἔχει δέ.* *Toup.* MS. Non satisfacit Toupius, cum et Schol. Nicandri *περὶ συμπαθῶν* et Columella libro XI. extr. *περὶ ἀντιπαθῶν* diserte laudarint. Malim igitur varias intelligi particulas physicarum commentationum. Praeterea *περὶ λίθων* necessarium foret, si quis indicia quaedam operis Lithicorum attulisset. Nunc Schneiderum sequor in Colum. p. 393. uno tenore coniungentem *περὶ συμπ. καὶ ἀντ. λίθων κ. στ.* Quamquam nonnulla videntur intercidisse. 6. *ἀντιπαθειῶν*] *περὶ παθειῶν* B. E. *λίθων*] Leg. *περὶ λίθων.* Sed haec scripta sunt ut Schol. Nicand. l. l. habet, Boli Democritei. At Columella VII, 5. Boli (male Doli) Mendesii hypomnemata, e quibus citat aliquid de pusulosarum ovium curatione, falso sub nomine Democriti esse prodita scribit. Videtur igitur in hoc saltim fallere Suidas, quod Democriteus qui erat non appellat Mendesium, sed Mendesium facit Pythagoricum. Fuisse enim Mendesium Democriti sectatorem ex eo apparet, quod eius scripta nomini Democriti fuere tributa. Dolum Mendesium Columellae etiam servant Casaub. in Sueton. Aug. c. 94. et Wower. Polymath. c. 16. De Democrito ascriptis e Gell. X, 12. et Dolo Mendesio e Columella agit Marsil. Cagnat. Varr. Obss. II, 7. Ex Bolo Pythagorico recenset Stobaeus Serm. LI. locum de iustitia, quae sit mater et nutrix omnium virtutum, ubi male editum *Polo. Reines.* Qui nullo merito Suidam reprehendit, quasi homines inter se diversissimos copulantem. 7. *στοιχείων* *V. 8. *ἄρκτου* dubito an possit defendi; fuit vero cum optarem *ἀρότου*, tanquam significationem geomantiae. Nam indicia de lucernis petita docet vel Callimachus fr. 47. ubi vide quos attulit Bentleius.

1. *Βῶλος ἄρουρα*] Zenobius habet, *Βῶλος ἄρουραν*, quod magis placet, quoniam subintelligi videtur verbum *ὠφελεῖ*, vel simile quid. *Küst.* *βώλοις ἄρουραν* MS. Coisl. 177. qui extrema sic profert: *ὅμοιον εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπιφέρει καὶ χαρίζεσθαι δοκοίη.* Perperam Arsen. p. 147. 2. *ὁμοία*] *ὁμοίως* A. B. V. E. Tum *τῷ* *V. C. E. Zon. p. 414. 3. *Βόλος — δρόσος* om. V. *μικρόν* in fine addit E. 4. *Βωμακεύματα*] Sic nude A. B. C. V. E. Med. Interpretationem *βωμολοχεύματα* addiderant recentiores inde ab ed. Basil., ex v. *Βωμολόχος* ut Gaisf. putabat sumptam. Sed habet Zon. p. 414. 5. *Βώμαξ*] *ὑποκοριστικῶς ὁ βωμός* Lex. Seg. p. 85. Agathiam (II, 30.) p. 64. attulit Sopingius in Hesychium. Sed gl. omittunt V. C. *Βώμαξ* relinquit *V. Ac dubites an *Βωμολόχος* et seqq. pro singulari glossa fuerint proposita. Nihil tamen mutat Zon. p. 413. eodemque redit Arsenius, quamquam contaminatus, p. 147. *πρὶν*] *πρίν τι* Coisl. 177. 8. *Βωμολοχεύεσθαι. βωμολόχοι*] Ex Harpocratione. Vide etiam enarratorem Comici in Nub. 907. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem hodie in serie sua sic legitur: *Προςβολοχεῖ, προςχαίρειν λέγει.* Scribe *προςβωμολοχεῖ, πρὸς χάριν λέγει.* Scholiasta enim Aristophanis in Ran. 360. *βωμολόχοις* interpretatur *τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι*, quod emendationem hanc egregie confirmat. *Küst.* Attigerunt Lex. Seg. pp. 185. 221.

---

historiam et artem medicam, sanationes morborum complexam, quae ab occulta naturae vi proficiscuntur. *Βῶλος.* Bolus Mendesius, Pythagoreus, scripsit de utilitate, quam ex lectione historiarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis physicis, quo agit de sympathiis et antipathiis lapidum secundum ordinem litterarum, de signis, quae ex inspectione solis, lunae, ursae, lucernae et iridis observantur. *Βῶλος ἄρουρα.* *Gleba arvum.* de iis qui parvis magna augere student. similiter illud, *Mari aquam torrentis.* *Βόλος* vero est ros. *Βωμακεύματα.* *Βώμαξ.* Scurra, qui ex ara aliquid aufert, antequam sacrificium diis oblatum sit. dicitur etiam de hominibus effeminatis. *Βωμολοχεύεσθαι.* *Βωμολόχοι* proprie ap-

γοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καί τινες εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὥστε τοὔνομα τρία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανουργεύμασι.

Βωμολοχεύσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖόν τι εἴποι ἢ εὐτελές. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις περὶ διαφθορᾶς ἁρμονικῶν·

Ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
(οἱονεὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προενέγκοιτο)
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καὶ αὖθις· Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς τούτου βωμολοχίας τε καὶ αἱμυλίας μαρτύρια διαῤῥεῖ· ἐν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ἐκεῖνο.

Βωμολόχος. ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων. Καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός. τινὲς τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα. καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην.

Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβής. παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τοὺς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. Καὶ Βωμολόχοις ἔπεσι, τοῖς πρὸς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνεκται ἡ λέξις. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπάρουν κολακεύοντες 452 λαβεῖν τι τῶν θυόντων. Ἀγαθίας· Οὐ γὰρ σύνηθες ὁ Ναρσῆς ἔμοιγε ἔφη, βωμολοχίαις τε καὶ γλίσχραις ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Καὶ περὶ Ἰσιδώρου Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι ποῤῥωτάτω.

---

1. ὑπὸ τοὺς] ἐπὶ τοὺς B. E. Med. repugnante Zon. p. 413. 2. δὲ καὶ] δὲ καὶ A. B. C. V. E. Med. 7. τοὔνομα] τὸ ὄνομα C. 8. Βωμολοχεύμασι] Aristoph. Equ. 902. 9. Βωμολοχεύσαιτο] Zon. p. 414. Βωμολοχεύσατο C. 10. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 969 — 972. περὶ διαφθορᾶς] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est περὶ διαφορᾶς. Küst. Idem mendum recurrit in v. Κυκλίων. διαφορᾶς B. C. περὶ — παρέδωκαν om. E. 14. βωμολοχεύσοιτο A. B. V. C. βωμολοχαίσοιτο *V. 14. κάμψειε *V. Med. 15. καμπήν] καμπτὴν C. qui infra δυσκολοκάμπους. 16. ἀνενέγκοιτο Schol. Aristoph. 17. κατὰ Φρύννιν] Huc faciunt verba illa Hesychii v. Λέσβιος ᾠδός· Οἱ δὲ Φρύννιν, ὃ καὶ μᾶλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Respexit ibi Hesychius ad locum illum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Küst. φρύνιν A. E. C. V. Med. Scripsi Φρῦνιν. 19. ἐπετρίβετο] ἐπιτριβέσθω A. B. V. C. Cf. v. Δυσκολοκάμπτους. 21. Καὶ αὖθις] Aeliani, opinor, fragmentum. τούτων] τούτου A. B. E. *V. C. Med.

1. ἐν δὲ] ἐν δὴ V. E. C. Fort. ἐν δὲ δή. In fine ἐκεῖνοι A. *V. E. C. Med. 3. In compendium haec redegit Lex. Bachm. p. 183. 4. παρὰ τῶν] παρὰ om. V. Eadem brevitas recurrit in glossa posteriore. δὲ καὶ] δὲ om. C. *V. 5. τινος] τινας B. V. E. C. 7. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος] Rectius Etymologus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος τὸν εὐτράπελον καὶ γελωτοποιόν: subintellige, οὕτως καλεῖ. Küst. 8. τινὲς δὲ] δὲ om. A. B. V. C. E. 10. Βωμολόχος — λάβωσί τι] Ex Schol. Aristoph. Nub. 910. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 64. sq. et Schol. Plat. p. 421. καὶ ante Βωμολόχος tacite removit Gaisf. cum *V. 12. αἰτήσαντες] αἰτήσοντες C. 13. ἢ] καὶ A. V. Βωμολόχοις — τῶν θυόντων] Ex Schol. Aristoph. Ran. 360. 14. κολακείας] κολάκοις B. E. πρὸς κολακείαν Schol. Tum λοχόντων A. 17. λαβεῖν] λαμβάνειν E. Mox ὑπὸ τῶν βωμῶν Schol. παρὰ τῶν] παρὰ om. A. B. E. *V. Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit e Schol. Id hoc loco removi. Mox θυμάτων E. θυομένων edd. ante Küst. Ἀγαθίας] Lib. I. (13.) p. 24. Küst. Transponenda verba sic, ἔμοιγε, ὁ Ναρσῆς ἔφη.

---

ellabantur, qui cum sacrificia fierent, iuxta altaria sedentes dulando aliquid petebant; item tibicines et vates, qui ad sacricia adhibebantur. per metaphoram vero ab his ductam sic appellabantur scurrae et humilis animi homines, lucri gratia quidjs per iocum et cavillationem perferentes. quare vocabulum ia significat. Βωμολοχεύμασι. Fraudibus. Βωμοοχεύσαιτο. Scurrile et triviale quid dicat. Aristophanes ubibus de corruptione veteris musicae loquens ait: *Intendens harmoniam, a maioribus traditam. quod si quis eorum erbum scurrile protulisset, aut in cantando vocem inflexisst, secundum eam modulandi rationem, quam Phrynis inoduxit, difficilem illam et contortam: multis sane verberis caedebatur, ut artem musicam corrumpens.* Et alibi: *urrilitatis igitur et assentationis illorum cum alia multa cumferuntur testimonia, tum inter plura hocce.* Βωμολόχος. Qui aris assidet ut aliquid accipiat ab iis qui sacrificant. per metaphoram autem inde ductam sic vocatur etiam is, qui utilitatis suae causa assentatur. Et βωμακεύματα, sive βωμολοχεύματα. Apollodorus Cyrenaeus intelligit facetum et ridiculum. quidam vero adulatorem facetum et urbanum. item fraudulentum et calumniatorem. Βωμολόχος. Improbus et impius: per metaphoram ductam ab iis, qui insidiantur victimis, quae aris imponuntur; vel etiam sacrificantibus, ut precibus aliquid impetrent. Et Βωμολόχοις ἔπεσι, verbis blandis et adulatoriis: quae significatio ducta est ab illis, qui aris assidentes sibi dari aliquid petunt. hi enim precibus blandis rogabant sacrificantes, ut de victimis sibi aliquid impertirent. † Agathias: *Non enim, inquit Narses, moris mei est, assentari et blandis pollicitationibus uti.* Et Damascius de Isidoro: *Ille vero festivus erat, ut tamen a dicacitate et scurrilitate longissime*

Βωμόν. σταπίδα Λάκωνες.

Βωμός. τέμενος· καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα· ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβάς, Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἴρηκε. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένος.

Βωμοί. οὕτως λέγονται αἱ βάσεις, στιβάδες.

Βῶν. ἀσπίδα Ἀργεῖοι. ἀντὶ τοῦ βοῦν, ἤτοι βύρσαν.

Βῶνος, στρατηγὸς τῆς Μυσίας τῆς παρὰ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ παρατεταμένης, ἀνὴρ συνέσεως ἐς ἄκρον ἥκων καὶ λίαν ἀγαθὸς τά τε πολιτικὰ καὶ πολέμια. ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Βώνυσοι. ἄποικοι, βουκόλοι.

Βῶξ.

Βῶρος. ὄνομα κύριον.

Βῶροι. ὀφθαλμοί.

Βῶς. βύρσα, ἀσπίς.

Βωσόμεθα. καλέσομεν, μαρτυρούμεθα.

Βῶσον. βοήθησον. Κρατῖνος.

Βωστρεῖν. καλεῖν, βοᾶν. Ἀριστοφάνης·

Ποιήσω τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

Βώτιον. τόπος.

Βωτεῖν. ἀροῦν. Λάκωνες.

Βωτιάνειρα. ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.

Βώτορες. βοήτορες, νομεῖς. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγὰν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν ...
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βώχανος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τούρκων ἀρχηγός· ὃς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τὸν Βόσπορον ἐπόρθησε. ζήτει ἐν τῷ Βόσπορος.

Βραβεύει. δοτικῇ· ἐπιψηφίζεται, διανέμει. Καλῶς δὲ σφίσι τοῦ δαιμονίου βραβεύσαντος τὰ κατὰ τὸν πλοῦν.

---

1. *σταπίδα*] Puto legendum *στιβάδα*. Vide paulo post v. *Βωμοί*. *Küst.* Praeceperat Vossius in Hesychium. *τὴν σταπίδα οἱ Λ.* MS. Coisl. 177. 3. *ἐπήκοα*] Priores editt. habent *ἐπήκοος*. At in MSS. Pariss. [et *V.] exaratum est *ἐπήκοα*, quam lectionem vulgatae praetuli. Significat autem *ἐπήκοα λέγειν*, talia dicere, quae procul a circumstantibus exaudiri possunt. *Küst.* 4. *Κράτης ἀπολύει*] Idem de Cratete refert Nonnus in expositione Historiarum, quarum meminit Gregorius in priori Invectiva contra Iulianum Imperatorem. Verba eius haec sunt: *Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἔρριψε τῷ δήμῳ, κηρύξας οὕτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα.* *Küst.* Menag. in Laert. VI, 87. addit Gaisf. Vide potissimum Boissonadum in *Notices et Extr.* T. X. p. 163. sqq. et v. *Κράτης*. Zon. p. 414. *Κράτης ἐλευθεροῖ τὸν Κράτητα*, diversos secutus auctores. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 933. Vide etiam infra v. *Θύρασιν*. *Küst.* 8. *βάσεις*] *ἐμβάσεις* legi iubet Vossius in Hesych. *Hemst.* Desunt quaedam ante *στιβάδες*. 9. *Βῶν. ἀσπίδα*] Vide Scholiastam Homeri in Il. *μ'*. 105. et 137. *Küst.* Adde Schol. Il. *η'*. 238. et Regul. Prosod. ap. Herm. 127. *Ἀργεῖοι*] *Ἀργεῖον* E. 11. *Βῶνος*] Vid. Menandri Exc. p. 101. ed. Paris. Suidam infra in *Ἐπιδουπῆσαι*. *Gaisf.* Bonum haud semel commemoravit Menander. Suidas tamen Agathiam I, 19. descripsit, ubi *Βόνον* extat, deinde *πρὸς τῷ Ἴστρῳ*. In epitomen coegit Zon. p. 413. 15. *Βώνυσοι. ἄποικοι. βουκ.*] Vide Etymologum v. *Βωνίτης*. *Küst.* *ἄποικοι*] An *ἀπόχοιτοι*? Vid. Berkel. ad Stephan. in *Αὐλή* n. 49. *Hemst.* *βουκόλοι* cum Zon. p. 413. ignoret, L. Dindorfius id satis speciose referebat ad gl. *Βωνίτης*. Supersunt tamen in hac glossa quae lucem interpretationis desiderent. 16. *Βῶξ*] *Βῶξ* a *βόαξ* contractum, pisciculi nomen est certi, cuius meminit et Aristoteles in Nat. Anim., atque hoc genus vocem edere, unde nomen sit ductum. Meminit piscis et Aristophanes. Etymologicum frigida quaedam dicit. *Haloand.* Adde Bekkeri Anecd. p. 1200. *Βῶξ: εἶδος ἰχθύος* MS. Coisl. 177. *Gaisf.* V. Regul. Prosod. 126. et Boisson. in Herodian. p. 9. Gl. om. vulg. Firmat *V. 17. *Βῶρος*] Gl. om. V. C. Vid. Il. *ε'*. 44. *π'*. 177. quorum locorum admonet Albertius in Hesychium. Mox *Βῶρος. ὀφθαλμός* E. repugnantibus Hesychio et Zon. p. 413. 19. *Βῶς*] Vide supra v. *Βῶν*. 20. *Βωσόμεθα*] Zon. p. 415. Contulit Gaisfordus Hom. Od. *α'*. 378. *Ἐπιβώσομαι*, ubi Schol. *ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλέσομαι*. Similia congessit Bergk. in Anacr. fr. 59.

1. *βοήθησον*] Lege *Βόησον*. *Küst.* Sic Hesychius, adversante Zonara. 2. *Ἀριστοφάνης*] Lysist. 686. 5. Vide Etym. M. sive Zon. p. 414. 6. *Βωτεῖν*] Vide Hesychium v. *Βοωτεῖν*. *Küst.* Et Zon. p. 416. Glossa non suo loco posita. 7. *Βωτιάνειρα*] Il. *α'*. 155. *βόσκουσα* *V. 8. *Βώτορες*] Glossa Homerica. Continuum *βοήτορες* scribendum fuit *βοτῆρες*: omisit Zonaras. *νομεῖς*] *καὶ δώτορες* addunt B. *V. C. Med. *καὶ δότορες* E. Vide gl. *Δώτωρ*. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Leonidae Tar. VI, 1. 2. 4. Anthol. Pal. VI, 262. 15. *Βώχανος*] *Βωχάνος* in v. *Βόσπορος*. 18. *Βραβεύει*] Multa de h. v. congessisse Dorvillium in Charit. p. ~~404~~ = 445. monuit Gaisf. Adde Hasium in *Notices* T. IX. p. 178. sq. Cf. Etym. M. p. 210. extr. *δοτικῇ* libris agnosci miror. 19. *Καλῶς γάρ*] *καλῶς δὲ* dedi cum A. B. E. Neutram particulam agnoscunt C. V. *τὰ κατὰ*] *τὰ* om. B. E. Med.

---

abhorreret. **Βωμόν.** Lacones sic vocant stragulam. **Βωμός.** Ara. item locus excelsus, unde dicentes exaudiri possint. talem in locum cum ascendisset Crates dixit: *Crates dimittit ea, quae sunt Cratetis.* Et Aristophanes: *Ara enim foris parata est.* **Βωμοί.** Sic etiam vocantur gradus et lecti. **Βῶν.** Argivi clipeum ita vocant. dictum pro *βοῦν*, i. e. pellem bubulam. **Βῶνος.** Bonus, dux Mysiae Istro fluvio adiacentis, vir acutissimus et prudentissimus, et rerum tam civilium quam militarium peritissimus. vixit sub Iustiniano. **Βώνυσοι.** Coloni, bubulci. **Βῶξ.** **Βῶρος.** Nomen proprium. **Βῶροι.** Oculi. **Βῶς.** Pellis bubula, clipeus. **Βωσόμεθα.** Vocabimus, testabimur. **Βῶσον.** Clama. Cratinus. **Βωστρεῖν.** Vocare, clamare. Aristophanes: *Efficiam ut verberibus egregie depexus popularium opem implores.* **Βώτιον.** Locus quidam. **Βωτεῖν.** Arare. Lacones. **Βωτιάνειρα.** Viros pascens. **Βώτορες.** Pastores. In Epigrammate: *Pascua et stabula boum et pastores laedentem, nec latratum canum formidantem ... occidit, et ex hac pinu suspendit.* **Βώχανος.** Nomen proprium. hic Turcorum dux fuit, qui sub Iustiniano Bosporum vastavit. quaere sub v. *Βόσπορος*. **Βραβεύει.** Dativo iungitur: decernit, dispensat. *Cum iis navigatio, deo annuente, ex voto successisset.*

Βραβευτής. διοικητής, κριτής, ὁριστής. Καὶ Βραβεῖον, ἐπινίκιος ἀμοιβή.

453 Βραβεῖς. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. Σοφοκλῆς·

Ὅσον γὰρ εἰςεκήρυξαν βραβεῖς
δρόμων διαύλων πένταθλ', ἃ νομίζεται.

Βραγχίδαι. ὅτι οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες Ξέρξῃ χαριζόμενοι τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν· καὶ ἐσυλήθη τὰ ἀναθήματα πάμπλειστα ὄντα. δεδιότες οὖν οἱ προδόται τὴν ἐκ τῶν νόμων καὶ τῶν ἐν ἄστει τιμωρίαν, δέονται Ξέρξου μισθὸν λαβεῖν τῆς κακίστης ἐκείνης προδοσίας, μετοικισθῆναι ἐν χώρῳ τινὶ Ἀσιανῷ. ὁ δὲ πείθεται, καὶ ἀνθ' ὧν εἶχε κακῶς καὶ ἀσεβῶς, ἔδωκεν αὐτοῖς οἰκεῖν, ἔνθεν οὐκ ἔμελλον ἐπιβήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος ἔτι, ἀλλ' ἔξω τοῦ δέους ἔσεσθαι τοῦ κατειληφότος αὐτοί τε καὶ τὸ ἐκείνων γένος. κᾆτα λαχόντες δὴ τὸν χῶρον, ἐν οἰωνοῖς οὐδαμῇ χρηστοῖς πόλιν ἐγείρουσι, καὶ τίθενται Βραγχίδας ὄνομα αὐτῇ, καὶ ᾤοντο μὴ μόνους ἀποδρᾶναι Μιλησίους, ἀλλὰ καὶ τὴν δίκην αὐτήν. οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Ἀλέξανδρος γὰρ ὅτε τὸν Δαρεῖον νικήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, ἀκούσας τὰ τολμηθέντα καὶ μισήσας αὐτῶν τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, ἀπέκτεινε πάντας, κακοὺς εἶναι κρίνων τοὺς τῶν κακῶν ἐκγόνους, καὶ τὴν ψευδώνυμον πόλιν κατέσκαψε, καὶ ἠφανίσθησαν.

Βραδύς. ὁ μὴ ἀγχίνους.

Κἀπιλήσμων καὶ βραδύς·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.

Βράκανα. ἄγρια καὶ δύςπλυτα λάχανα.

1. Uberiora Lex. Bachm. p. 181. ubi deinceps ἐπινίκιον. ἀμοιβή: repugnante Zon. p. 407. qui conferendus p. 403. 3. Σοφοκλῆς] Electr. 690. sq. Unde legendum Ὅσων. 6. δρόμον] δρόμων A. V. C. E. Mox πένταθλες A. πεντάεθλ' E. πένταθ' C. Post h. v. addunt V. C. Βραβεῖον: βρέβιον δέ. Quae recurrunt post v. Βραχυφεγγίτης. Subsequebatur gl. Βράβηλα. τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Θεόκριτος (VII, 146.)· Ὄρπακες βραβήλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν φησι, Σέλευκον ὀνομάζειν κοκκύμηλα καὶ βράβηλα καὶ μάδρυα. εἴρηται δὲ βράβηλά τινα ὄντα, τὰ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα. ἔστι δὲ μαλακτικὰ τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ καὶ μάδρυα, οἱονεὶ μαλόδρυά τινα ὄντα. Δαμασκηνὰ δὲ λέγεται κατ' ἐξοχήν, διὰ τὸ ἐν Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργούμενα εὐθαλέστερα καὶ καλλίονα εἶναι. Βράβυλα. τὰ καλούμενα] Confer cum hoc loco Athenaeum lib. II. p. 49. 50. cuius vestigia Noster secutus est. Küst. Βράβηλα B. E. Edd. ante Küster. Etym. M. Quam scripturam βράβιλα potius quam βράβυλα tueri monet Schweighäuser. Deest haec gl. A. V. C. Et uncinis circumdedi, utpote ex Etym. M. descriptam. Gaisf. Equidem maioris superstitionis quam modestiae esse putabam, ut annotationem ferremus cum Etymologici verba diligenter repetentem, tum ab instituto Suidae vehementer alienam. Ceterum in Theocrito pro βραβύλοισι habent βραβήλοισι B. E. item mox βράβηλα E. Paulo infra βορὰ βηλὰ B. βορόβηλα E. Ubi legendum erat vel cum Zon. p. 407. βοράβηλα. 7. Βραγχίδαι. οἱ ἐν] Totum hunc articulum de Branchidis ex libro Aeliani de Providentia, qui hodie intercidit, depromptum esse existimo; eademque est sententia Kühnii, qui locum hunc inter fragmenta Aeliani rettulit. Küst. Branchidis erat oraculum Apollinis, dicti Βραγχίδου, Herodot. I, 159. 160. Apollinis ἐν Βραγχίδαις τῆς Μιλησίας meminit Pausan. in Achaic. p. 210. et Arcad. p. 275. Reines. ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Sed praestat copulari Βραγχίδαι οἱ ἐν Δ. Διδύμοις] Διδήμοις A. Δινδύμοις V. Id quod recipiendum fuisse vicit etiam quae olim extitit gl. Δινδύμοις. Tum Μιλησίας A. 13. χώρᾳ] χώρῳ A. V. 14. Ἀσιανῇ] Ἀσιανῷ A. B. V. μετοικισθῆναι τῶν Ἀσιανῶν E. 17. αὐτούς] αὐτοί A. B. V. E. αὐτός Med.

1. κᾆτα λαχόντες] κάτα λ. A. κάτω λ. V. Cum utroque addidi δή. Tum τῶν χώρων V. 3. ὄνομα] ὄνος A. (eadem confusio v. Βούπαλος) ὄνομα αὐτῇ Βραγχίδας E. 6. Ἀλέξανδρος] Plutarch. II. p. 557. B. Strabo XI. p. 787. quem vid. XIV. p. 941. XVII. p. 1168. ed. Amstel. Gaisf. τῆς Περσῶν] ὅτε τῆς Περσῶν E. 8. τὴν τοῦ γένους] τὴν om. A. V. Lege τοῦ γένους τὴν διαδ. 10. κατέσκαψε] κατέκαυσε V. 11. ἠφάνισε] ἠφανίσθησαν A. V. Utrumque probavit Gronov. Em. p. 95. Sequebatur glossa ab Aldo invecta, quam ignorant B. E. Med., post seq. articulum collocarunt A. C. post v. Βράκανα *V. Βράγχη. πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διάῤῥοια. Cf. v. Κραῦρα, coll. Hesych. in Βράγχος. Ceterum βράγχη nemo praeter Suidam videtur usurpasse. 12. Βραδύς] βραδύτητι τῆς λαλιᾶς Plutarch. in Sertorio p. 334. sed l. βραχύτητι. Toup. MS. 13. καὶ βραδύς] B. l. om. E. additis post Νεφέλαις, γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδύς. 14. Νεφέλαις] V. 129. 16. καὶ νωθὲς] Hic locus descriptus est ex Schol. Aristoph. Nub. 120. ubi legitur, ἀνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας. Sed Suidae lectio verissima est. Quod miror Küsterum fugisse. Eleganter dicitur τὸ νωθὲς τῆς διανοίας: Ingenii tarditatem. Hesych. Νωθής, βραδύς, ἀμβλύς. Suidas: Νωθής, βραδύς. Νωθέστερος, βραδύτερος. Lex. Rhetor. MS. Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ νωθέστερον. Ita scribendus iste locus, de quo Ruhnkenius in Histor. Orat. Graec. p. 85. Schol. in Nicand. Theriac. 31. Μῶλυς δέ, βραδὺς καὶ νωθής. Toup. νωθεῖς καὶ βραδεῖς iunxit Rhetor in Rh. Graec. Vol. VIII. p. 706. δηλοῦν] λέγειν V. C. 17. Βράκανα] Vid. Schol. Luciani Lexiph. 2. Tetigit Hesychius.

Βραβευτής. Moderator, iudex, dispensator. Et Βραβεῖον, praemium victoriae. Βραβεῖς. Certaminum moderatores. Sophocles: Ex omnibus enim certaminibus, quae ludorum moderatores per praecones solito more indixerant. Βραγχίδαι. Branchidae, qui Dindymis Milesiorum habitabant, Xerxi gratificantes templum Apollinis, qui istic colebatur, barbaris prodiderunt, quod tunc donariis quam plurimis spoliatum est. proditores vero leges civiumque suorum ultionem veriti, hunc pessimae proditionis mercedem a Xerxe petunt, ut in aliquem Asiae locum transportentur. ille annuit, et pro sacrilegiis dedit sedes inhabitandas, unde nunquam in Graeciam redituri essent, sed a timore, quo tenebantur, et ipsi ipsorumque posteri immunes degerent. itaque regio cum illis obtigisset, urbem malis avibus condunt et Branchidas vocant. quo facto iam non Milesios tantum, sed ipsam etiam Nemesin se effugisse putabant. verum dei providentia ne tum quidem dormivit. Alexander enim, devicto Dario, Persarum potitus imperio et inaudiens perpetratum facinus, odioque habens posteros illorum, omnes interemit, ipsos existimans malos esse, qui ex malis essent orti, et falsi nominis urbem evertit et solo aequavit. Βραδύς. Hebes, bardus. Aristophanes Nubibus: [Cum senex sim] obliviosus et hebes. Non enim de motu corporis vocabulum hoc nunc dicitur, sed ingenium hebes et stupidum significat. Βράκανα. Olera agrestia, quae non fa-

Βράσσει. ζέει, ἀναβάλλει.

Βρασίδας, ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατηγός, Μεθώνην ἀποστᾶσαν πρὸς Ἀθηναίους πολεμήσας ἀνεκαλέσατο. ἠρίστευσε δὲ καὶ περὶ Πύλον στρατηγῶν, πρῶτος τῆς νηὸς ἐκπηδήσας· οὗ καὶ ἐτρώθη, καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν· ἐπὶ τού- 434 τοις σπονδαὶ ἐγένοντο ἐνιαύσιοι, ἃς Ἀθηναῖοι λύειν ἤρξαντο. περὶ δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἅγνωνος ἐπεγράψαντο. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέχρι τῆς Βρασίδου καὶ Κλέωνος τελευτῆς ἔτη ἐπέσχε δέκα. ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος.

Αἰτίας δὲ περὶ αὐτοῦ προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.

ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βρασμὸς γῆς. ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήματος· ἐκτιναγμὸς δέ, ὅταν ἀναῤῥιπτῆται.

Βραυρών. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοετηρίδα.

εἴρηται δέ, διὰ τὸ διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. ἔστιν ἐν τῷ Ἄρκτος.

Βραχίων. τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δαβίδ· Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται.

Βραχμάν. βασιλεύς, ὁ καὶ τῇ χώρᾳ δοὺς τὴν προσηγορίαν. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἰδίᾳ διαλέκτῳ.

Ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἀκτήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦν, καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ χριμάτων κληρωσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ παραγενόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ στήσας στήλην ἐπέγραψεν· Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου. ἐν ᾗ νήσῳ κατοικοῦσιν οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ρν' ἔτη διὰ τὴν πολλὴν κα-

---

1. *Βράσσει*] Eadem Hesychius. Cf. Zon. p. 409. 2. *Βρασίδας, ὁ Τέλλ.*] De hoc eiusque rebus gestis legendus est Thucydides. *Küst.* Pausan. Lacon. 14. matrem eius *Ἀργιλεωνίδα* vocant Plutarch. in Lacon. Apopth. p. 240. et Arsenius. *Reines.* Immo *Ἀρχιλεωνίδῃ* Arsen. p. 151. *Λακεδαιμόνιος*] *Λακε* A. 6. *καὶ τὴν ἀσπίδα*] Vide Tzetzem Chil. XII. cap. 408. *Küst.* 8. *τὴν δὲ Ἀμφίπολιν*] *Ἀμφιπολῖται Βρασίδᾳ θύειν ἠξίουν ὡς ἥρωι καὶ οἰκιστῇ, ὅτι αὐτοὺς Ἀθηναίων ἀπέστησεν*, Aristid. Orat. Fun. super Alexandr. T. I. p. 151. *ἐν Ἀμφιπόλει* sepultum esse dicit Schol. Theocrit. VII, 11. Pausan. Lacon. c. 14. *Reines.* Locus hic est mutilus, quem sic supplendum puto: *περὶ δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἱ Ἀμφιπολῖται οἰκιστὴν* etc. *Küst.* *περὶ δὲ Ἀμφ.* A. V. *καὶ Θρᾴκην*] Vid. v. *Ἐπεγράψαντο. Hemst.* Perperam infra *ἀπεγράψαντο* B. E. 10. *Βρασίδου*] *Βρασίδα* B. V. et E m. sec. 11. *Ἀρχιδάμιος*] Vide supra v. *Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Küst.* *Ἀρχιδάμιος* E. 12. *Αἰτίας*] Aristoph. Pac. 641. ubi *αἰτίας ἂν προστιθέντες.* *περὶ αὐτοῦ*] *αὐτῷ* E. 13. *φρονεῖν τὰ Βρασίδα*] Aristoph. Vesp. 473. *ξυνὼν Βρασίδᾳ.* Vid. supra v. *Ἄκουρον. Reines.* *φρ. τὰ Βρα* sic *V. 14. *ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων*] Lege, *ἀντὶ τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων. Küst.* Sic Schol. Aristoph. *ἂν* A. 15. *Βρασμός*] Vid. v. *Ἐκτιναγμός. Hemst.* Ubi legitur *ἀναβρασμὸς γῆς.* Gaisf. ascripsit Casaubonum in Strabon. IV. p. 277 = 251. 16. *ἀναριπτῆται* *V. cum Zon. p. 404. 17. *Βραυρών*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 874. 18. *ἤγοντο*] Leg. *ἠγόν τε. Hemst.* Repugnat Schol. Aristoph. 19. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 863, 64. Desideratur tamen versus superior, *Ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες.*

2. *ἔχεις*] *ἔχει* A. C. *V. *πρωκτηετηρίδα*] *πρωκτοετηρίδα* A. V. E. C. (non quam Gaisf. addit Med.) *πρωκτοπεντετηρίδα* Aristoph. 3. *διὰ τὸ*] *διὰ* om. A. B. Utrumque om. E. Mox *χρόνους* A. 4. *ἔστιν . . Ἄρκτος* om. *V. Subsequebatur glossa, parum apte ex v. *Χλιδῶνας* confecta, quam A. habet in marg. *Βραχιόλια. ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν βραχιόλια χλιδῶνες καλοῦνται.* *Βραχιόλια* prius om. V. C. E. Med. Quae supersunt post v. *Βραχίων* coniecit *V. Reliqua diversitas scripturae haec est: *βραχιόλια*] *βραχιόνια* V. *βραχιόλια* E. *τὰ δὲ π. ἡ. βραχιόνια* C. Mox *χλιδόνες* cum Zon. p. 407. A. C. *V. Tandem *καλοῦνται* A. B. C. V. E. ubi *ὀνομάζονται* Edd. vett. 6. *Βραχίων. τροπικῶς*] Haec descripta sunt ex Theodoreto in Ps. XXXVI, 18. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 12. *Ὅτι οἱ* addidit Gaisf. cum A. V. *Βραχμᾶνες ἔθνος*] Omnia quae hic de Brachmanibus referuntur, *αὐτολεξεὶ* paene apud Palladium de Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio consuluit. *Küst.* Infra in *Κάλανος: ἐκ τῶν Βραχμάνων· οὕτω δὲ πάντα σοφὸν οἱ Ἰνδοὶ προσαγορεύουσιν. Reines.* 14. *καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ χρ. κληρ.*] Palladius p. 7. *Ἔλεγεν οὖν οὗτος, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν οὐκ ἀποτασσόμενον ἀπὸ προαιρέσεως, ὡς οἱ μοναχοί, ἀλλὰ λαχὸν τὸν κλῆρον τοῦτον ἄνωθεν καὶ ἐκ θεοῦ κριμάτων* etc. *Küst.* 16. *στήσας στήλην*] *στήλην στήσας* E. 17. *ὁ βασιλεύς*] *ὁ* omisi cum A. *V. *Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων* Palladius. Neuter satisfacit; Suidae quidem detrahendum videtur *μέγας*.

---

cile lavari possunt. *Βράσσει.* Fervet, eiicit. *Βρασίδας.* Brasidas, Tellidis filius, dux Lacedaemoniorum, Methonen, quae ad Athenienses defecerat, bello recuperavit, et dux ad Pylum strenue rem gessit, cum primus ex navi in terram desiluisset: ubi et vulneratus est et clipeum amisit. post haec foedus annuum ictum est, quod Athenienses violare coeperunt. Amphipolitae vero, cum praeclare de civitate et Thracia mereretur, loco Agnonis conditorem urbis eum asciverunt. bellum autem illud, usque ad Brasidae et Cleonis obitum gestum, decem annos duravit, et Archidamium appellatum est. *Crimen admoventes, quod is Brasidae faveret.* id est, Lacedaemoniis. *Βρασμὸς γῆς.* Terrae motus, quo terra ita quatitur, ut aquae instar subsultet. *Ἐκτιναγμὸς* vero, cum terra in altum iactatur. *Βραυρών.* Brauron, locus Atticae, in quo Dionysia celebrabantur, et homines ebrii multa scorta rapiebant. Aristophanes: *O domine, quantam habet proctopenteterida.* hoc ideo dictum, quod Dionysiorum spectacula quinto quoque anno celebrabantur. Vide sub v. *Ἄρκτος.* *Βραχίων.* Brachium tropice potentia vocatur, quoniam brachio homines opus peragere solent. David: *Peccatorum brachia conterentur.* *Βραχμάν.* Brachman, rex, qui etiam regioni nomen dedit. scripsit leges Brachmanum, et de eiusdem gentis republica, lingua vernacula. *Βραχμᾶνες.* Brachmanes gens est religiosissima, nullasque opes possidens, et habitans in insula Oceani, quam deus velut sortem illis attribuit. eo cum pervenisset Alexander Macedo, columnam erexit, cui haec verba inscripsit: *Ego Magnus Alexander rex hucusque perveni.* in hac insula homines longaevi habitant. vivunt enim annos centum et quinquaginta, propter in-

*θαρότητα καὶ εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος· παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομή, οὐ πῦρ, οὐ χρυσός, οὐκ ἄργυρος, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐ κρεωφαγία· ἀλλὰ ἔχοντες τὸν ὑγρὸν καὶ γλυκὺν καὶ εὔκρατον ἀέρα καὶ πάσης ἀῤῥωστίας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ σμικρᾶς ὀπώρας καὶ διειδεστάτου ὕδατος ἀπολαύοντες σέβονται γνησίως θεόν, καὶ ἀδιαλείπτως προςεύχονται. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προςπαροικοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐντεῦθέν εἰσι τοῦ Γάγγου, παραῤῥέοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας. οἱ οὖν ἄνδρες περῶσι πρὸς τὰς γυναῖκας Ἰουλίῳ καὶ Αὐγούστῳ μηνί· παρ' οἷς ὑπάρχουσι ψυχρότεροι, τοῦ ἡλίου πρὸς ἡμᾶς καὶ βοῤῥᾶν ὑψωθέντος. οἵγε καὶ εὐκαρπότεροι γινόμενοι πρὸς οἶστρον αὐτοὺς κινεῖν λέγονται. ὅπερ δὴ καὶ τὸν Νεῖλόν φασιν οὐ κατὰ ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς πλημμυρεῖν, ἀλλὰ μεσοῦντος τοῦ θέρους ἐπικλύζειν τὴν Αἴγυπτον, ὥς τοῦ γε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτέραν διαθέοντος ζώνην, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν παρενοχλοῦντος ποταμοῖς καὶ συγκρύβοντος, τούτου δὲ πλεῖστον ἀπέχοντος. καὶ ποιήσαντες μετὰ τῶν γυναικῶν ἡμέρας μ', πάλιν ἀντιπερῶσι. τῆς δὲ γυναικὸς δύο παῖδας γεννησάσης, οὐκέτι ὁ ἀνὴρ ἀντιπερᾷ πρὸς αὐτήν· οὔτε μὴν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλῳ, διὰ πολλὴν εὐλάβειαν. εἰ δὲ συμβῇ στεῖραν ἐν αὐταῖς εὑρεθῆναι, μέχρι πενταετοῦς διαπερῶν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς καὶ συγγινόμενος αὐτῇ, ἐὰν οὐ τέκῃ, οὐκέτι πλησιάζει αὐτῇ. διὰ τοῦτο οὐδὲ πολυάνθρωπός ἐστιν αὐτῶν ἡ χώρα, διὰ τὴν ὀλιγοδείαν *. καὶ τὸ πληθυντικὸν βραχμᾶνες, καὶ βραχμᾶσι.*

Βραχυμυθίας. βραχυλογίας. Καὶ Βραχέσιν, ἀντὶ τοῦ εὐτελέσι.

Βραχυτελῆ. σύντομον, μικρόν.

Βραχυφεγγίτης. ὁ ὀλιγοφαής.

Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βρέβιον. βραβεῖον δέ.

Βρέγμα, καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

Πλήξας αἰγανέῃ βρέγμα κυναγέτιδι·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

---

1. *παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργ.*] Palladius p. 8. *παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδον ὑπάρχει, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομή, οὐ πῦρ, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐχ ἱμάτιον, οὐκ ἄλλο τι τῶν εἰς ἐργασίαν συντελούντων ἢ ἀπόλαυσιν συντεινόντων. ἔχουσι δὲ ἀέρα λιγυρόν τε καὶ εὔκρατον καὶ πάνυ κάλλιστον, σεβόμενοι τὸν θεόν, καὶ γνῶσιν μὲν ἔχοντες, οὐχ οὕτως δὲ λεπτήν, μήτε δὲ διευκρινεῖν* [*διακρίνειν* MS. Paris.] *οὕτω τοὺς τῆς προνοίας λόγους δυνάμενοι, ὅμως εὔχονται ἀδιαλείπτως* etc. *Küst.* *τετράποδόν ἐστιν οὐ* om. B. *οὐδὲν γεώργ.* E. Mox servarunt *οὐ πῦρ* A. B. V. E. Med. et Parisinus Brequignii p. 15. Küstero neglecta, qui custodivit in Latinis. 4. *ἔχοντες* om. A. Mox *ἀέρα καὶ εὔκρατον* E. 6. *σμικρᾶς*] *μικρᾶς* A. E. 8. *θεόν*] *τὸν θεόν* B. V. E. *καὶ οἱ μὲν ἄνδρες*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud modo laudatum Palladium p. 9. *Küst.* *λλ'* 12. *Ἰουλίῳ*] *Ἰουλίου* V. *ἰου* E. 13. *ψυχρότεροι*] Supplendum e Palladio *οἱ μῆνες.* 14. *βοράν* Med. *ὑπὲρ βοῤῥᾶν* Pallad. 15. *εὐκαρπότεροι*] Palladius habet *εὐκρατότεροι*, quod magis arridet. *Küst.* 16. *λέγουσιν*] *λέγονται* E. cum Palladio: quod recipiendum sensus evicit. *ὅπερ*] Scribe *ὥςπερ.* *Küst.* Hiat oratio, male cum praegressis vincta. 17. *ταυτὸ*] *ταὐτὸν* cum A. E. Med. 19. *ὥςτε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτ.*] Emendo, *ὅτε πᾶσαν τοῦ ἡλίου τὴν βορειοτέραν* etc. *Küst.* *ὡς τοῦ γε παντὸς* A. B. V. E. Id interim recipiendum duxi.

1. *συγκρύπτοντος*] *συγκρύβοντος* dedi cum A. B. V. E. Adde hoc exemplis Lobeckio collectis in Phryn. p. 317. sq. 3. *γυναικῶν αὐτῶν*] *αὐτῶν* omisi cum A. et Palladio. 7. *πενταετοῦς*] Lege cum Palladii libro Parisino *πενταετίας.* 8. *ἐὰν δὲ* Pallad. *αὐταῖς*] *αὐτῇ* A. *συγγενόμενος*] *συγγινόμενος* scripsi cum A. B. V. E. et Palladio. 10. *ὀλιγογονίαν*] *ὀλιγοδείαν* A. V. Id minime negligendum fuit, cum etiam Palladii locus, *διὸ οὐδὲ εἰς πλῆθος πολυάνθρωπον ἐκτέταται αὐτῶν τὸ ἔθνος, διά τε τὴν δυςζωίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ἐγκράτειαν τῆς γενέσεως,* alterum membrum arguat excidisse. Sub finem *καὶ τὸ πληθ. κτλ.* omissa Küstero firmat *V. 12. *Βραχυμυθίας*] Dio Exc. Vales. p. 68. *Toup.* MS. 14. *Βραχυτελές* Zon. p. 407. item Hesychius. Illud tamen Albertius enotavit e Sapient. XV, 9. 15. *ὀλιγοφαής*] *ὀλιγοφαῶς* V. — *φάως* *V. 16. *βραχυφεγγίτου*] Philippi Thessal. XI, 5. Anthol. Pal. VI, 251. 17. *Βρέβιον*] H. gl. delevit Küsterus, nec frustra. Vide supra post v. *Βραβεῖς.* Solum *Βρέβιον* *V. Cf. Boisson. Anecd. I. p. 410. 18. *βρεγμός*] *βρεγμόν* A. B. V. Med. *βρεχμόν* Apollonius Lex. p. 199. et Zon. p. 407. respicientes ad Il. *ε.* 586. *ὑπερμετώπιον*] Sic Zon. p. 404. *ὑπερμέτωπον* B. *ὑπὲρ τὸ μέτωπον* E. 19. *Πλήξας*] Antipatri Sidon. XVIII, 4. Anthol. Pal. VI, 115. 20. *ἐν Ἐπιγράμμασι* *V.

---

signum puritatem et temperiem aeris. apud hos nulla quadrupes est, non ager, qui colatur, non ferrum, non aedificium, non ignis, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non carnis esus: sed cum habeant liquidum et suavem et bene temperatum aerem et ab omni morbo et corruptione immunem, paucis pomis et aqua limpidissima fruentes deum sincere colunt, et continenter preces fundunt. ac viri quidem in parte, quae Oceano vicina est, habitant. mulieres vero ultra Gangem degunt, qui fluvius in parte quadam Indiae in Oceanum se exonerat. viri igitur ad uxores traiiciunt Iulio et Augusto mensibus, qui apud illos sunt frigidiores, sole ad nos et septentrionem ascendente. iidem etiam cum magis temperati sint, vehementem veneris appetitum in illis excitare dicuntur: quemadmodum ferunt Nilum non ceterorum fluminum more exundare, sed media aestate Aegyptum aquis obruere; eo nimirum tempore, quo sol zonam borealem peragrat, et reliquos quidem fluvios aestu suo urit et exsiccat, ab hoc vero quam longissime distat. postquam igitur XL. dies apud uxores exegerunt, in insulam suam rursus traiiciunt. uxor vero cum duos peperit infantes, vir ad eam non amplius accedit; neque illa cum alio viro concumbit, propter pudicitiae apud eas summam religionem. quod si contingat sterilem inter eas reperiri, maritus per quinque annos ad eam traiicit eiusque consuetudine utitur; posthac si non pepererit, ad eam non amplius accedit. quapropter illorum regio non abundat hominum numero, per prolis paucitatem. *Βραχυμυθίας.* Breviloquentiae. Et *Βραχέσιν*, vilibus. *Βραχυτελῆ.* Compendiosum, brevem. *Βραχυφεγγίτης.* Exiguum lumen praebens. *Et splendor lucernae tenue lumen praebentis.* *Βρέγμα*, et *βρεγμός.* Sinciput. In Epigrammate: *Cum sinciput iaculo venatorio percussisset.*

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. ἐφύμνιον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. μίμημα φωνῆς βατράχων.

Βρέμει. ταράσσει, ἠχεῖν ποιεῖ.

Βρενθύεσθαι. διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο. Καὶ Βρενθύεται, ἐπαίρεται. βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. Καὶ Βρενθύῃ, σεμνύνῃ, καὶ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑαυτῷ. οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες ἑαυτοῖς σοβαρῶς τε βαδίζουσιν· ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

βρενθύῃ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλῃ.

ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, ἢ ἀλαζονικῶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ βρενθείου μύρου. Καὶ Βρενθυόμενος, ἐπαιρόμενος, μέγα
436 φρονῶν. Ἀγαθίας· Οἱ δὲ μειζόνως ἤπερ ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς φθάσασι βρενθυόμενοι τῶν ἐν ποσὶ κατολιγώρουν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπορεύετο ἐξωγκωμένος καὶ μάλα βρενθυόμενος.

Βρέτας. εἴδωλον, ἄγαλμα· παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι.

Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας.

πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἱκέτας γενέσθαι.

Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Καὶ ὑποβεβρεγμένος, ὁ μεμεθυσμένος.

Βρῆννον. Ὡς οὖν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ῥώμης ἐπανῆλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τοὺς περὶ τὸν Βρῆννον βαρβάρους ἀνεῖλεν, εἰς κρίσιν ἀγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέδειξε πάντων γεγονέναι τῶν πεπραγμένων αἴτιον τὸν Φεβρουάριον.

Βριάρεω.

Βριαροί. βαρεῖς, ἄγριοι, στερεοί, φοβεροί.

Βριθομένη. βαρυνομένη διὰ πλῆθος ὧν ἔφερεν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

---

2. *Βατράχοις*] V. 210. Cf. Zon. p. 410. 3. *Βρέμει*] Gl. extat in Lex. Seg. p. 222. cum parte sequentis. Adde Hesychium, Etymologicum, et Lex. Bachm. p. 181. 4. *Βρενθύεσθαι*] V. Schol. Luciani Tim. 54. *αἰτιατικῇ* quamquam *V. firmatum continuo delevi cum Küst. 5. *Ὁ δὲ σοβαρευόμενος*] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 117. *Küst.* Est Theophylacti Hist. I, 3. *Hemst.* Qui de eo monuit in Luciani D. Mortt. X, 8. p. 369. 9. *ἑαυτῷ*] *αὐτῷ* A. *οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες*] Ut hic locus intelligatur, adeundus est enarrator Comici in Nub. 361. ex quo confuse et exiguo iudicio Suidas haec excerpsit. *Küst.* *ἐπιδεδωκότες* Schol. Mox *τε* delendum. 11. *μόνον*] *ἡμῖν* A. B. C. V. E. Med. *μόνον* e Schol. Aristoph. reddendum monuit Portus. 12. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 361. Cui quae praemitti solebant *Σοὶ δὲ ὅτι* delevi cum A. B. V. C. 13. *ταῖσιν ὁδοῖς*] *ταῖς ὁσὶ* C. *ταῖς ὁσῖ* V. *ταῖσιν ὁδοῖσι* Med. 14. *παραβάλλῃ*] *παραβάλλεις* E. 15. *σεαυτὸν*] *σεαυτῷ* C. *σεαυ* sic *V. Statim *ἐν* addendum e Schol. 16. *βρενθείου*] *βρενθύου* B. E. *βριθείου* *V. *βρένθιον* sic dictum explicat Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 181. sive 123. sq. Nihil mutandum docet Lex. Seg. p. 223. sive Etym. M. 17. *Βρενθυόμενος*] Vid. Timaeus p. 64. ibique Ruhnk. 18. *Ἀγαθίας*] Lib. V. (16.) p. 161. *Küst.* *ἤπερ*] *εἴπερ* A. C. Mox scribendum *φθάσασι πόνοις*, ac sub finem *κατολιγωροῦσιν*.

1. *Ὁ δὲ εἰς τὴν βασ.*] Locus, quod Abreschius vidit, Menandri Exc. Legg. p. 104. sive 291. ubi Niebuhrius Suidae ignarus vulgatam scripturam *ἐξογκώμενος* non ea qua par fuit via refinxit. *μάλα*] *μέγα* V. C. 3. *Βρέτας*] Cf. Lex. Seg. p. 223. et Etym. M. Suidas haec sumpsit a Schol. in Aristophanis versum infra positum Equ. 31. Ubi nihil erat cur tentaretur *ποι* (cf. Plat. Rep. VII. p. 525. D.), quamquam videtur paulo reconditior Ravennatis scriptura *θεῶν . . του πρὸς βρέτας*. Haec subsequebantur: *Βρεντήσιον. χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ οὕτως, ὅτι λιμένας ἔχει κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάπιοι.* Glossam Gaisf. cum A. V. C. delevit. 8. *Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ*] Haec ex Athenaeo hausit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. I. p. 23. *Küst.* Vide Hemsterh. in Luciani D. D. XXIII, 2. 9. *ὁ μέθυσος* Zon. p. 409. 10. *Βρῆννος*] *Βρῆννον* A. *Βρῆν* Edd. ante Küsterum, cui viam Portus praeierat. *Βρηεννὸν* ut videtur *V. *Ὡς οὖν*] Suidam videri iussit in v. *Φεβρουάριος*, ubi haec plenius leguntur, deque h. l. egisse Wesselingium Probabil. p. 253. sq. Gaisfordus monuit, comparans in Addendis Scriptt. Vatic. ab Maio ed. Vol. II. p. 563. Nemo tamen paulum versatus in fraudibus lectorum magistrorumque, qui variis glossis inter se contendendis Suidam locupletarunt, ambigat ex posteriore loco nostrum esse decerptum. 11. *περὶ*] *παρὰ* A. 15. *Βριάρεω*] *Βριάρεως* *V. Addit E. *ἰσχυροῦ, στερεοῦ.* Vid. Hesiod. Theogon. 617. Schol. Platon. p. 228. Gl. om. Küster. *Gaisf.* Hesiodus quidem detrahendus, cui debetur scriptura *Ὀβριάρεῳ*. Sed huius in locum succedat Parthenii fragmentum ap. Schol. Dionys. Perieg. 456. quod post luculentissimam etiam Hermanni curam medicum expectat. 16. *Βριαροί*] Lex. Rhet. p. 223. 17. *Βριθομένη*] Lex. Rhet. p. 223. Gl. refertur ad Il. θ'. 307. 18. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V. haec usque ad *παλάμης* cum Med. praemittens voci *Βριθομένη*) Theaeteti Scholast. I, 8. Anthol. Pal. VI, 27.

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Est imitatio vocis ranarum apud Aristophanem in *Ranis*. *Βρέμει.* Fremit, sonitum edit. *Βρενθύεσθαι.* Ira tumere, vel iram simulare. *Ille vero multo magis fastu se efferre coepit.* Et *Βρενθύεται*, fastu effertur. *βρένθος* enim genus est unguenti, quo cum mulieres se unxerunt, fastum animo concipiunt. Et *Βρενθύῃ*, gravitatem affectas, magnifice de te sentis. Aristophanes *Nubibus*: *Quia superbe per vias incedis et torvum cernis.* qui enim multum sibi arrogant, superbe solent incedere. [Hoc autem Comicus dicit, ut significet] Prodicum sapientem esse virum, Socratem vero falsam et inanem sapientiae gloriam consecutum. figuram duxit ab unguento brenthyio. Et *Βρενθυόμενος*, fastu se efferens, superbiens. Agathias: *Praeteritis laboribus plus aequo gloriantes praesentia contemnebant.* Et alibi: *Ille vero superbia tumens et fastu elatus regiam urbem adiit.* *Βρέτας.* Effigies, simulacrum. sic dictum, quod simile sit *βροτῷ*, i. e. homini. *Adorare nescio quod simulacrum.* vel delubrum, vel statuam, vel simulacrum deorum supplices accedere. *Βρέχειν.* Significat bibere. Et *ὑποβεβρεγμένος*, bene potus. *Βρῆννον.* *Cum igitur Camillus capta Roma rediisset, et barbaros, qui cum Brenno erant, occidisset, causam in iudicium vocavit, ostenditque Februarium auctorem esse omnium quae acciderunt.* *Βριαροί.* Graves, saevi, robusti, formidabiles. *Βριθομένη.* Gravata onere eorum quae portabat. In Epigrammate: *Cum infirma senectute manus esset gravata.*

Βρῖθος. βάρος. Τοὺς πύργους ἀμήχανον ἑλεῖν, μήτε ἀνατραπῆναι ῥᾳδίως διὰ τὸ βρῖθος, μήτ' ἐμπρησθῆναι διὰ τὸν σίδηρον. Καὶ αὖθις·

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

Βρῖθον. ἀντὶ τοῦ ἔβριθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε καὶ ὅπλων βρῖθον.

Βρίθων. γενικῇ καὶ δοτικῇ. εὐθηνῶν, ἢ βαρῶν.

Βριμάζων. τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.

Βριμήσαιο. ὀργισθείης.

Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακίνδα
νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν.

ἀντὶ τοῦ, εἰ βουληθείης αὐτὸν ἐξορίσαι, τὰ σιτοφυλακεῖα κατάσχοιεν.

Βριμούμενος. ὀργιζόμενος. Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ Ὕπατος τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βριμούμενος. Καὶ Βριμοῦται, ἀπειλεῖ. Καὶ Βριμουμέναις, ἦχον ἀποτελούσαις. Μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι. ὁπότε οὖν οἱ ἄνω στρατιῶται τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρχοντο, τότε κἀκεῖνοι ἔσειον τὴν μύλην· ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμουμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν.

Βρόγχος. καταπότης, ὁ λάρυγξ.

Βρόμιος. ὁ Διόνυσος· ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βορὰ βόριμος, καὶ ὑπερθέσει βρόμιος.

Βρόμος. ἦχος πυρὸς κυρίως. 457

Καὶ κούφοιο βαρὺν τυμπάνου βρόμον·

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ αὖθις·

Οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν.

Βροντή. νεφῶν ψόφος ἐκ παρατρίψεως, ἢ ῥήξεως. Ἔστι δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βρον. τεῖον. ὑπὸ τὴν σκηνὴν δὲ ἦν ἀμφιφορεὺς ψηφίδας ἔχων θαλαττίας· ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλουν ἐοικότα βροντῇ.

Βροτόεντα. ᾑμαγμένα.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίναις.

Βροτολοιγός. ὁ ὀλέθριος, ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄρες βροτολοιγέ,
σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς διαφθείρων. Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολοιγὼ ἤστην.

---

2. *ἐμπρησθῆναι*] *ἐμπρισθῆναι* A. 4. *Σιδηροβριθές τ'*] Aristoph. Ran. 1422. 5. *Βρῖθον*] Explicatio non scriptoris incerti congruit exemplo, sed Hom. Od. *ι*. 219. Itaque locum ad v. *Βρίθων* placet transferri. 7. *γενικῇ καὶ δοτικῇ* om. vulg. repugnante *V. *ἢ βαρῶν*] Hae duae voces desunt in editt. prioribus, quas ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Agnoscunt etiam *V. Lex. Seg. p. 223. et Lex. Bachm. p. 182. Cf. Soph. Ai. 130. 8. Item Hesychius. 9. Zon. p. 409. 10. *Ὥστ' εἰ σὺ*] Aristoph. Equit. 851. *Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα, Νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.* Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* 15. *Βριμούμενος*] Cf. Phrynich. Seg. p. 30. *Οὐ μὴν ἐθέλγετο*] Fragmentum hoc addito Aeliani nomine repetitur infra v. *Ἐθέλγετο*. *Küst.* 17. *Βριμωμέναις*] *βριμουμέναις* restitui cum A. item in exemplo. 18. *Μύλη γάρ*] Principium huius fragmenti petendum ab v. *Ἄλφιτα*. 20. *ὑπὸ γὰρ ταῖς*] Hanc loci partem servavit Schol. Aristoph. Equ. 850. 22. *ἐλάνθανεν*] *ἐλανθάνετο* Schol. Aristoph.

1. *ὁ καταπότης*] ὁ om. A. B. V. E. Med. 3. *παρὰ τὸ βορὰ*] Haec inepta sunt et pueris digna. Vide Etymologum, qui probabiliorem epitheti huius etymologiam reddit. *Küst.* 4. *Βρόμος. ἦχος*] Ex Scholiasta Homeri in Il. *ξ*'. 396. *Küst.* Adde Schol. Il. *α*. 356. et quos protulit Goeller. in Dionys. p. 103. 5. *Καὶ κούφοιο*] Phalaeci Ep. III, 5. Anthol. Pal. VI, 165. *τυμπάνου*] Metri gratia scribendum est *τυπάνου*, ut recte legitur in Antholog. *Küst.* *τυμπάνω* A. 7. *Οὐκέτι κοιμάσεις*] Versus Antipatri Sidon. LXVII, 3. Anthol. Pal. VII, 8. *κοιμάσεις — χαλάζης*] *κοιμίσεις* A. *κομίσεις* C. *κοιμήσεις* B. *κοιμίσεις* V. E. Med. *χάλαζαν* A. C. V. *χαλάζων* *V. *κοιμάσεις — χάλαζαν* Anthol. 9. *Βροντή. νεφῶν*] Haec sunt verba Laertii in Zenone, segm. 153. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* 10. *Ἔστι δὲ καὶ μηχ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 294. *δὲ* om. *V. *μηχάνημά τι*] *τι* om. A. 12. *ἀμφορεὺς*] *ἀμφιφορεὺς* A. V. C. 14. *ἐοικότα*] *ἐοικυῖαι* E. Continuo versum onirocriticum Astrampsychi, *Βρονταὶ καθ' ὕπνους ἀγγέλων εἰσὶν λόγοι*, cum V. C. delevi. Habet A. in marg. Statim A. in marg. *Βροντὰς ζήτει ἐν τῷ Χθονίας βροντάς. ζήτει ἐν τῷ Ψόφος.* Similiter B. E. Med. *Βρονταί. ἐν τῷ χθ. βροντάς. καὶ ἐν τῷ Ψ.* 15. *Βροτήεντα*] *Βροντήεντα* E. C. Med. *Βροντόεντα* A. Hinc Gaisfordus effecit *Βροτόεντα*, coll. Il. *ζ*. 480. et al. Accedit Zon. p. 408. diserteque *βροτόεντα* *V. Tum *ἠγμαμένα* A. 17. *τοὺς βροτοὺς*] *τὰ βροτὰ* C. *ὁ ὀλέθριος — βροτολοιγός* om. B. 18. *ἐν Ἐπιγράμματι — τοὺς βροτοὺς διαφθ.*] Haec omnia in prioribus editt. desiderantur, quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* 19. *Ἄρες βροτολοιγέ*] Versus Thallí Milex. II. extr. Ex Anthol. Pal. VI. 91. 22. *Ὥσπερ οἱ ποιηταί*] Ex Procop. Histor. Arc. cap. 12. *Küst.*

Βρῖθος. Pondus. *Turres neque expugnari facile, nec propter pondus et molem everti, nec poterant incendi propter ferrum.* Et alibi: *Et ferro grave cepit dextra lignum.* *Βρῖθον.* Onerabant. *Murus viris et armis gravatus.* *Βρίθων.* Binis casibus aptum. abundans, vel gravans. *Βριμάζων.* Leonis instar rugiens. *Βριμήσαιο.* Irascaris. *Quare tu si irascaris et ostracismum mineris, illi clam noctu clipeos corripiant, et granaria nostra occupent.* id est, si illum ex urbe pellere volueris, occupabunt loca, in quibus frumenta condita sunt. *Βριμούμενος.* Fremens. *Consul tamen ira fremens in ministros mitigari non poterat.* Et *Βριμοῦται*, minatur. Et *Βριμουμέναις*, strepitum edentibus. *Mola enim ibi erat. cum igitur milites superiores idem facere inciperent, item illi molam circumagere coeperunt. nimirum multis molis strepentibus unius strepitus aegre exaudiebatur.*

Βρόγχος. Guttur, gula. *Βρόμιος.* Sic appellatur Bacchus, quasi fruges ex terra producens. a *βορὰ* enim fit *βόριμος*, et per litterarum transpositionem *βρόμιος*. *Βρόμος.* Proprie crepitus, quem ignis edit. In Epigrammate: *Et levis tympani gravem strepitum.* Et iterum: *Non amplius ventorum strepitum, nec grandinis impetum sedabis.* *Βροντή.* Tonitru fragor est, quem nubes vel attritae inter se vel ruptae edunt. Erat etiam machina quaedam, *βροντεῖον* vocata, quae erat amphora calculos marinos continens. hi calculi in aereum lebetem immittebantur, in quo volutati strepitum tonitrui similem edebant. *Βροτόεντα.* Sanguine cruenta. *Βροτοειδέσιν.* Humanis. *Βροτολοιγός.* Perniciosus, qui mortales perdit. In Epigrammate: *Mars, hominum pernicies, fac ut ab hostibus spolia semper reportemus.* *Βροτολοιγός.* Homines perdens. *Ut poetae dicere solent, erant hominum pernicies.*

... ἄνθρωπος. Βρότος δέ, τὸ ... ταῦτα ἐπενόησε Ῥῶμος, ἐπειδὴ ... ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥῆμος ἐκ πορνείας γε- ... ἐκθρέψασαν, καὶ παρὰ γυναικὸς ἀνετρά- ... ὄνειδος δὲ ἦν Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτρίων ... ἕκαστος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸ ἴδιον βρῶμα καὶ πόμα ἐκόμιζεν, πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγοι. οὗ δὴ χάριν ἐπενόησε Ῥῶμος τὰ Βρουμάλια, εἰρηκὼς ἀναγκαῖον εἶναι τρέφειν τὸν βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ά ἕως τοῦ ώ, κελεύσας καὶ τὴν σύγκλητον καλεῖν τοὺς στρατιώτας. καὶ μέλλοντες οἱ στρατιῶται ἀπιέναι ηὔλουν ἀφ' ἑσπέρας, πρὸς τὸ γνῶναι ὅπου τραφήσονται. καὶ τοῦτο ἐπενόησε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὕβρεως αὐτοῦ ὁ Ῥῶμος, καλέσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου Βρουμαλιούμ, ὅ ἐστι Ῥωμαϊστί, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τραφῆναι.

Βροχή. ζήτει περὶ ὄμβρου τοῦ ἐπὶ προῤῥήσει Ἀναξαγόρου γενομένου ἐν τῷ Ἀναξαγόρας.

Βρόχος. τὸ τῆς ἀγχόνης σχοινίον. Ὁ δὲ ἤδη μεμηχανημένος ἀγχόνην, τὸν βρόχον ἐνδεδυμένος. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀσεβοῦς μίξεως ἀλλαξαμένη βρόχον.

Βρόχοις. σχοινίοις. Οἱ μὲν οὖν βρόχοις τισὶν ἐνάψαντες νύκτωρ ἀπὸ τοῦ περιβόλου καθῆκαν. Καὶ αὖθις· Διὰ τῶν βρόχων ἐς τὰς ἐπάλξεις ἀνέβαινον. [Καὶ Βρόχον ἀψάμενοι, αἰτιατικῇ, εἰ καὶ τὸ ἅπτομαι μετὰ γενικῆς συντάσσεται.]

Βρούτιδες. γυναῖκες οὕτω καλούμεναι. οἱονεὶ Σίβυλλαι καὶ προφήτιδες. πάσας δὲ τὰς ἐνθουσιώσας Σιβύλλας ἐκάλουν.

Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπιστολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τοῦ ἱστορικοῦ βίβλων ἐπιτομήν. θαυμάζεται δὲ εἰς τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἤγουν χαρακτῆρα.

Βροῦχος. ἡ κάμπη.

Βρωμᾶσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνον. Καὶ Βρῶμα, ἡ φωνή. Καὶ Βρωματίζω, αἰτιατικῇ.

Βρώμης. βρώσεως, τροφῆς.

Βρωτόν. βρῶσιν, τροφήν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ

---

1. Βρότος δέ] Ex Scholiasta Homeri in Il. ή. 425. *Küst.* Cf. Zon. p. 405. et Hesychius. φθαρτός] φθαρτόφθαρτος A. B. ὁ φθαρτόφθαρτος E. Vid. Schol. Il. β'. 248. cod. D. apud Bekkerum. *Gaisf.* 3. Βρουμάλια. ταῦτα] Omnia quae Suidas de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hausta sunt, quoniam nihil illis est ineptius nec falsius, sive historiam sive etymologiam spectes, ut viri docti iam ante monuerunt. *Küst.* Eadem iisdemque fere vocibus Malalas p. 179. Ῥῶμος] Ῥῶμ° A. et infra: Ῥωμύλος ubique praeferendum, quod ipsum extabat in gl. Ῥῆμος καὶ Ῥωμύλος, olim hinc derivata. Mox γινόμενοι Med. 7. δι' ὃ ἕκαστος] δι' ὃ quae libris invitis tacite Küsterus addidit, eiicienda duxi, cum incerta sit orationis complendae via. καὶ ἴδιον] τὸ ἴδιον A. B. V. E. 8. ἀλλοτριόφαγος] ἀλλοτριοφάγοι A. *V. 10. τὸν βασιλέα τρέφειν *V. 11. ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου] οὐ πόλεμός ἐστιν V. 15. ἑσπέρας] ἀφ' ἑσπέρας dedi cum V. et Malala. 17. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ A. Tum ὁ om. B. E. 20. Βροχή] Haec om. Küsterus, recte; siletque Gronovius.

1. Βρόχος] Vid. Lex. Seg. p. 220, 21. et Zon. p. 405. 3. Καὶ αὖθις] Haec omnia usque ad συντάσσεται nescio quo consilio om. Küsterus. ἀλλαξαμένη] Hoc dubitamus an de fortunae nescio qua mutatione possit intelligi. Sed scribendum ἀναψαμένη sive ἀψαμένη: quo referri puto tanquam interpretationem novissima καὶ Βρόχον ἀψάμενοι (ἀψαμένη, opinor) . . . συντάσσεται, quae Gaisfordus tradit abesse ab A. V. C. Itaque notavi. 6. ἀπὸ τοῦ] ἐκ τοῦ C. *V. 10. Βρούτιδες] Vid. Malalam p. 224. *Wass.* Tetigit Zon. p. 406. Βρούτας quasdam Romanorum mulieres vocat Io. Lydus de mensibus p. 180. 14. Πολυβίου κ. τ. λ.] Plutarch. in Bruto p. 985. F. *Toup.* MS. 15. θαυμάζεται] Marcianus Criticus eum propemodum Platoni et Demostheni praetulit, et inde Philostr. Ep. ad Aspasium: Ep. 1. [v. Olearii Annotationem] de quo Phot. c. 158. e lib. X. παρασκευῆς ῥητορικῆς Phrynichi. *Reines.* Sub finem cum *V. sustulimus ἐν τῷ Δήμαρχοι, quibus utcunque perversis Gaisf. praefixit ζήτει. 17. Βροῦχος] Amos VII, 1. Ioel. I, 4. *Toup.* MS. ζωΰφιον φθαρτικόν MS. Coisl. 177. Cf. Etym. M. p. 216. ἡ κάμπη om. V. 18. Βρωμᾶσθαι] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 615. Monuit Abreschius. Adde Pierson. in Moerin p. 98. qui mox βρώμημα vel βρώμησις pro Βρῶμα. *Gaisf.* Ceterum collegit quaedam Boisson. in Herodian. p. 9. post Tittmannum in Zon. p. 410. ὄνον] ὄγκον E. 19. καὶ Βρ. αἰτ. tacite Küsterus delevit, haud iniuria. Silet Gronovius. 20. Βρώμης] Vid. Od. κ'. 177. Cf. Zon. p. 407. 21. Βρωτόν – τροφήν] Βρωτὸν δὲ ἡ βρῶσις E. Mox τροφὴν pro τρυφὴν tacite Küsterus ex emendatione Porti. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. IV. [5, 8.] p. 330. ut Portus observavit. *Küst.* Qui locus erat in v. Βουλιμιᾶν interpolatus. Sequebantur: Βροῖσις. ὄνομα πόλεως. Ea delevi cum V. C. Gaisfordus: „Βροῖσις A. Scribendum videtur Βροῦσις. Conf. Steph. Byz."

Βροτός. Homo mortalis. *Βρότος* vero, sanguis pulvere mixtus. Βρουμάλια. Brumalia instituit Romulus, quoniam ipse cum fratre Remo ex meretrice natus, et expositus, et a muliere quadam nutritus fuerat. turpe autem apud Romanos habebatur aliena quadra vivere. quamobrem unusquisque illorum proprium potum et cibum ad convivia afferebat, ne cui exprobraretur, quod alienis cibis vesceretur. hac igitur de causa Romulus Brumalia excogitavit, dicens, necesse esse ut rex Senatum suum aleret tempore hiemis, cum a bellis vacarent, auspicatus a primo ad ultimum. iussit etiam a Senatu vocari milites, qui abituri tibia vesperi canebant, ut cognoscerent, ubi cibum sumpturi essent. hoc autem Romulus ideo instituit, ut ab ignominia liberaretur, convivium illud vocans *Brumalium*, quod apud Romanos significat, ex alieno vivere. Βρόχος. Laqueus, quo quis suspenditur. *Ille vero excogitata ratione se strangulandi laqueo fauces induit.* Et alibi: *Illa vero pudore nefasti coitus laqueum sibi nectens.* Βρόχοις. Funibus. *Illi igitur funibus innexi de muro se demiserunt.* Et alibi: *Funibus usi in propugnacula escenderunt.* [Et: *Funem cum nexissent*: accusativo aptum: quamquam ἅπτομαι solet genitivo iungi.] Βρούτιδες. Mulieres quaedam ita vocatae, ut Sibyllae et fatidicae. omnes autem mulieres fatidicas Sibyllas vocabant. Βροῦτος. Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit Epistolas et Epitomen Historiarum Polybii. eius stilus epistolaris valde probatur. Βροῦχος. Species locustae. Βρωμᾶσθαι. De asino dicitur, qui fame urgente rudit. Et βρῶμα, asini rudentis vox. Βρώμης. Cibi, alimenti. Βρωτόν. Edulium, cibum. Xenophon: *Ille vero ad iumenta*

παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴτι που ὁρῴη βρωτόν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι.

Βρυάζει. πάλλει, τρυφερῶς διάκειται, θάλλει, εὐφραίνεται.

Βρυγμός. τρισμὸς ὀδόντων, ἢ μυλῶν ἀκόνησις.

Βρύει. δοτικῇ. Δέδοικα μὴ βρύων ἕλκεσιν εἰσάγῃς τὸ ἀνιάτρευτον. Καὶ μετὰ γενικῆς· Βρύει φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Βρύει. ἀνθεῖ, τέθηλε. Ὁ δὲ εὐθὺ Λιβάνου τοῦ ὄρους ἀνέδραμεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον στάχυσι βρύον τοξεύει πυρί, καὶ τὸ λήιον πᾶν τέφραν ᾤετο γεγονέναι.

Βρύχοντα. τρώγοντα, κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.

Βρύχουσα. τοὺς ὀδόντας τρίζουσα.

Εἶπεν ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνή.

Βρύχουσα. ἐσθίουσα, δάκνουσα παρὰ τὴν βοράν, οἱονεὶ βορύχουσα.

Βρύχουσ' ἀπέδεσθαί φησί μου τοὺς δακτύλους·

Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. καὶ ἀλλαχοῦ·

Βρύχουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαλμήσω.

Βρύλλων. ὑποπίνων· ἀπὸ τοῦ τοῖς παιδίοις λεγομένου. Ἀριστοφάνης·

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην.
τοῦτον δ' ὅταν ᾖ πλέως,
ταπεινώσας ἐπάταξα.

ἀντὶ τοῦ ὅταν γένηται φαεινός· τουτέστι πλήρης· ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ καὶ μέγας εἶναι, τοῦτον ταπεινὸν ἐποίησα. τουτέστιν, ἐάσας πλουτῆσαι, δημεύσω.

Βρυώδης. δυσώδης.

Βρύσις. 450

Βρύτια. τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα, ἅ τινες στέμφυλα λέγουσιν.

---

3. πάλλει — θάλλει] Vocabulum prius corruptum est, cuius loco cum doctus aliquis librarius legendum animadvertisset θάλλει, vocem illam ad marginem ascripsit, quae postea in textum recepta fuit, manente itidem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus est Suidas infra v. Καταστρυφή, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere isto interpolationis a nobis dicta sunt. *Küst.* MS. Coisl. 177. πάλλει, τρυφᾷ, θάλλει. Lex. Seg. apud Bastium πάλιν τρυφᾷ, διάκειται, unde Bachmannus p. 182. eruit πάνυ τρυφᾷ. Zon. p. 409. θάλλει καὶ τρυφᾷ. Iacobsius in Anthol. T. IX. p. 300. coniectabat βακχεύει: equidem assentior Küstero. 5. Βρυγμός. τρισμός] Eadem habent Etymologus et Hesychius. *Küst.* Adde Zon. p. 405. et Bekk. in Etym. M. p. 796. τρισμὸς B. E. 7. Βρύει] Glossam e commentariis de syntaxi profectam arguit fides librorum V. C. a quibus abest. μὴ βρύων] μὴ om. A. relicto spatio. Mox εἰσάγεις A. B. Edd. vett. Correxit Portus, qui etiam τὸν pro τό. Spectat auctor anonymus versum Euripidis qui in proverbium abiit: vid. infra in Εὐριπίδειον ἔπος. *Gaisf.* Idem alterius constructionis exemplum attulit Sophocl. Oed. Col. 16. Tertiam, quae accusativi est, firmavit Boissonadus in Anecd. II. p. 350. 8. Βρύω] βρύει A. βρύων B. E. 10. Βρύει — τέθηλε] τέθηλεν, ἀνθεῖ Zon. p. 410. τὸ βρύει οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνθεῖ, τέθηλε E. Ὁ δὲ] Initium fragmenti servavit v. Κατὰ σπουδήν: unde cognoscimus et superioris membri formam esse mutatam et infinitivum libris oblatum minime librariorum ab errore profectum. 12. τοξεύει] τοξεύειν B. E. C. Mox τέφρα E. 15. Ἄρτι κατ.] Leonidae Tar. LI, 3. Anthol. Pal. VI, 263. Versus non tutior hac in sede quam in v. Εὐθηλήμονα. καταβρύχοντα] καταβρύοντα V. C. 16. τρύζουσα] Sic Zon. p. 410. τρίζουσα A. *V. ab Valcken. in Ammon. p. 32. excitatus: quod Reinesius optabat. 17. Εἶπεν ὀδόντα] Versus Tymnis Ep. IV, 3. 4. (ipse ut opinor inculcatus) Anthol. Pal. VII, 433. Cf. v. Θηκτόν. ὀδόντα] ὀδόντος C. 19. Βρύχουσα. ἐσθίουσα] Ex Schol. in versum illum Aristophanis Av. 26. Unde correxi vulgatam distinctionem, δάκνουσα. παρὰ τὴν β. Id si volebat grammaticus, dicendum fuit παρὰ τὸ βορά.

1. μου φησὶ Med. cum *V. 4. Βρύχουσα] βρέχουσα V. C. πλεύμονας mendum vulg. πέλμονας B. E. 5. ἐξαλμήσω] Scribe ἐξαμήσω, ut apud Aristophanem Lysist. 367. *Küst.* Adde v. Ἐξαμήσω. 7. Ἀριστοφάνης] Equ. 1131 — 35. 12. ταπεινώσας ἐπάταξα] Apud Aristophanem hodie legitur ἄρας ἐπάταξα: quae lectio ob metri legem praeferenda est. *Küst.* Id unde fluxerit docet Schol. ταπεινὸν ἐποίησα. 13. ἀντὶ . . . πλήρης] Pessimas turbas dedit nomen interpretis, ab librariis male perceptum. Lege cum Schol. Φαεινός. ἀντὶ τοῦ, ὅταν γένηται πλήρης. *V. omisit γένηται. 17. Βρυώδης] Similiter fere Hesychius. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in Βρύος. *Gaisf.* Subsequebatur post Βρύσις versus, quem cum V. eiecimus: Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύει λύπας. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui apud Astrampsychum legitur, nihil facit ad vocem βρύσις, nisi quatenus πηγὴ et βρύσις affinem habent significationem." Habet A. in marg. 19. Βρύτια. τὰ τῆς σταφ.] Apud Athenaeum lib. II. p. 56. unde haec descripsit Suidas, legitur βρύτεα et ἐκπιέσματα. *Küst.* βρυττία Hesychius; πιέσματα etiam Zon. p. 408.

...rgens, *si quod edulium videret, dabat esurientibus.* Βρυά...ι. Delicate vivit, floret, laetatur. Βρυγμός. Stridor den...ium. vel strepitus molae, dum acuitur. Βρύει. Dativo iun...tur. *Vereor ne scatens ulceribus introducas malum insa...bile.* Item genitivo. *Plantis et floribus abundo.* Βρύει. ...oret, plenus est. *Ille vero recta in Libanum montem ascen..., et in subiectam planitiem spicis florentem ignem immisit, ...ttem segetem in cinerem redactam esse putans.* Βρύχον... Edentem, comedentem. *Illum qui nuper devoraverat vi...tum bene pastum.* Βρύχουσα. Dentibus stridens. *Dixit ...o dente stridens, ut Lacaena mulier.* Βρύχουσα. Comedens, morsu cibum appetens, quasi dicas βορύχουσα. Aristophanes *Avibus: Dicit se digitos meos admorsos comesuram.* Et alibi: *Pulmones et intestina tua morsu lacerabo.* Βρύλλων. Subbibens. ductum ab voce, qua nutrices alloquuntur infantes. Aristophanes: *Genio indulgere quotidie, furemque libet alere unum ex iis, qui populo praesunt: qui ubi plenus fuerit, verberibus caedam in sublime elatum.* Sic Phainus: id est, cum pinguis evaserit, et multum crevisse visus fuerit, tunc eum humilem reddam. postquam enim ditescere sivero, eius bona publicabo: Βρυώδης. Male olens. Βρύσις. Βρύτια. Uvarum expressarum reliquiae, quas quidam στέμφυλα vocant.

Βρυτίδαι. ὄνομα γένους Ἀττικοῦ.

Βρύχιος. βυθιζόμενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Καὶ Ἔμβρυον, τὸ ἐγγάστριον βρέφος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον ἐρυσινηΐδα.

Ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως σ´ χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Βοίδιον. βοΐδιον.

Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις.

Βοιωτία. καὶ Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγινομένων.

Βοιωτία ὗς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων.

Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. Καί, Βύας ὤφθη. Καὶ βύαι ὤφθησαν. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἐν τέρατος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαίνεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ συμφοράς.

Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου· ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανός· Κελεύει τὸν μὲν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου τετρακοσίων χρυσῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἀεὶ προσεπιτιμᾶν καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσίου προστιθέντα, ἕως ἂν ἀπειπὼν δῷ ὅσον ἂν αἰτηθεὶς τύχῃ τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ. Καὶ παροιμία·

Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν μέγαν.

ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς,

---

1. Βρυτίδαι] Lege Βρυτιάδαι, ut apud Demosth. oratione in Neaeram [p. 1365, 8.]. *Küst.* Βρυττίδαι E. 4. ἐν Ἐπιγρ.] Philippi Thessal. V, 1. Anthol. Pal. VI, 90. 5. Ἄγκυραν] ἄγκυρον B. E. 6. Ἐπὶ Ἡρακλείου] Haec et quae sequuntur leguntur etiam infra v. Ἡράκλειος. *Küst.* τοῦ ante βασιλέως omisi cum A. *V. B. E. et altera glossa. 8. χρήματα] χρώματα B pr. καὶ ἄργυρον] καὶ om. A. 10. Post hanc glossam extabant: Βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων. Omisi cum V. C. Habet A. in marg. Quod Gaisf. contulit v. Πρίων, ibi quidem scribitur βρύχων. 11. Βοίδιον] Lege Βοΐδιον; quod poetice dici pro βοΐδιον Suidas lectorem hic docere vult. *Küst.* Suidas vulgarem pronunciandi formam expressit; item ut Phrynichus p. 86. ubi v. Lobeck. 12. Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγ.] Scribe, Βοίδιον δὲ καλεῦμ' ἐγὼ ὡς τότε, νῦν δὲ Χάρητος εὐν. cum Epigr. adesp. CLXXXV, 7. Anthol. Pal. VII, 169. καλεύμην] καλεύμαν A. καλεύμων E. καλοῦμαι C. V. Tum ἐγὼ τότε E. χάριτος A. C. *V. εὐνέτης C. E. Dein addunt B. E. τὸ Βοίβη καὶ Βοιβηὶς λίμνη, cum Edd. ante Küst., nisi quod hac scripserant ζήτει καὶ τὸ B. κτλ. 15. Βοιώτιος νόμος] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius; quem vide. *Küst.* 17. ἐπιγινομένων] Zenobius II, 65. ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων: unde Gaisfordus coniecturam duxit ἐπιτεινομένων. Praestat ἐπιγινομένων cum Arsen. p. 145. Continuo cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. Βοῖπις. ἡ βουνώδης γυνή. Βοῖπις γῆ βουνώδης Theognostus Crameri p. 19. γύη malebat Hemsterhusius.

1. Βοιωτία ὗς] Vide Scholiastam Apoll. Rhod. III, 1241. *Küst.* Adde Arsen. p. 145. et Themist. p. 403. Βοιωτιάς A. C. 3. V. Lex. Bachm. p. 182. 4. Verba καὶ βύαι ὤφθησαν agnoscunt omnes MSS. cum Zon. p. 410. omittunt Edd. ante Gaisf. Apparet his διττογραφίαν contineri. Δίων] Vid. Dion. Cass. XL, 17. ed. Reimar. 6. λέγει] λέγων V. C. 7. Βύβλις. ὄνομα] De Byblide et Cauno vide Parthenium in Erot. cap. 11. et Ovid. Metamorphos. lib. IX. Infra suo loco pro Καῦνος male scriptum est Κάννος, ut ibi lectorem monemus. *Küst.* ἀδελφὸς Κάννου Zon. p. 410. ἀδελφὴ] ἀδελφὸς *V. E. ἀδελφοὶ B. Med. Sequebatur glossa temere inculcata, quam expunxi: Βύβλινος οἶνος. ἐκ Βύβλου πόλεως. Βύβλινος οἶνος. ἐκ Βύβλ.] Hoc vinum alii rectius vocant Βίβλινον, per ι. Stephanus Byzantius: Βιβλίνη, χώρα Θρᾴκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος. Vide etiam Athen. lib. I. p. 31. et Holstenium in Stephanum v. Βιβλίνη, itemque Suidam supra v. Βίβλινος. *Küst.* Deest gl. A. B. C. V. E. Vid. Mazochium in Tab. Heracl. p. 200. *Gaisf.* 9. Κελεύει τὸν μὲν ἀποδιδόσθαι] Vide infra v. Φάκελλον, ubi rectius legitur, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον. *Küst.* ἀποδόσθαι A. V. C. 11. ἐθέλῃ] θέλῃ B. E. 13. αἰτηθεὶς] αἰτηθῇς E. 15. Βύβλου δὲ] Est versus Aeschyli Supplicibus 768. a quo eum mutuati sunt Zenobius, Suidas et alii. Vide Scaligerum in Guilandinum p. 12. *Küst.* οὐ κρατεῖ] Sic habent MSS. Pariss. itemque Aeschylus loco laudato. At in prioribus editt. male excusum est οὐκ αἰτεῖ. *Küst.* 17. οὐ δυναμένων] μὴ δυναμένων C.

Βρυτίδαι. Nomen familiae Atticae. Βρύχιος. Aquis submersus. Et ἐμβρύοικος ἄγκυρα, ancora sub aquis latens. Et ἔμβρυον, infans utero conclusus. In Epigrammate: *Et ancoram in musco marino latentem, navesque retinentem.* † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Isaurico perierunt. Imperator vero Heraclius magnam pecuniae vim, item aurum et argentum et lapillos pretiosos misit, quae omnia sub Sergio Patriarcha mari submersa perierunt. Βοίδιον. Bucula. *Tunc autem Bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor.* Βοιωτία. Et, *Cantilena Boeotica.* proverbium, de illis dictum, qui initio quidem quieti sunt, postea vero vehementes se praebent. Βοιωτία ὗς. Boeotica sus. de stupidis et indoctis. Βύας. Avis nocturnae genus. Et: *Bubo conspectus est.* Dio in Historiis Romanis saepe memorat Romanis apparuisse bubonem, idque portentum significasse calamitates. Βύβλις. Byblis, nomen proprium, soror Cauni: qui ambo infelices fuerunt. Βύβλον. Papyrum. Aelianus: *Ille vero fasciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi iubet: quod si eum tanti emere recusaret, aucto semper pretio plus auri postulare, donec victus tantum daret, quanti fasciculus ille postremo iudicatus esset.* Et proverbium: *Fructus papyri non fert magnam spicam.* dicitur de iis qui bonis suis uti non

παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βίβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζάντιον. ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν πύργοι πρὸς τὴν θάλασσαν καθήκοντες. τούτων δὲ ἤν τις τῷ πρώτῳ ἐνεβόησέ τι ἢ λίθον ἔῤῥηξεν, αὐτός τε ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου, καὶ οὕτως διὰ πάντων ἐχώρει.

Βύζην. ἀθρόως, πυκνῶς, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως. Ἀῤῥιανός· Κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. — Ὁ δὲ τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ βύζην ἐνέπλησε.

Βυθίζω. αἰτιατικῇ.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὗρε Μωυσῆς. ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλογὴν ἐχρῶντο. τῇ δὲ συνελθεῖν ἀρχάς.

Βύουσι. φράττουσι, καλύπτουσιν. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης·

Ἐρῶ δέ σοι νῦν, εἴπερ οὐ βύειν θέλεις.

Βυρσαίετος. ὁ Κλέων. συντέθειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀετοῦ. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα καὶ ὡς κλέπτην καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν. ἁρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ ἀετός. σκυτοδέψης, Ἀττικόν· βυρσοδέψης δὲ Ἀσιανόν. Ἢ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείοσιν ἡμέ-

---

3. *Βυζάντιον*] *Βύζας ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ τὸ Βυζάντιον* E. qui mox om. *τοῦ* cum *V. et Zon. p. 412. *ὅτι* Gaisf. cum *V. *τὸ Βυζάντιον*] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione descriptum esse patet ex epitomatore eius Xiphilino, apud quem in Severo p. 515. priora huius fragmenti verba *αὐτολεξεὶ* leguntur. *Küst.* Vide Fabric. in Dion. Cass. in Severo p. 1251. *Toup.* Qui docet priora sumpta esse ex Herodiani III, 1, 6. posteriora vero e Xiphilino sive Dion. LXXIV, 14. Ceterum Suidas emendatius scripta dedit, si recesserimus ab voce *ἦν*. 4. *Ῥωμαίων* om. V. Mox *ἐτετείχιστο* E. 5. *πεποιημένῳ μυλίτῃ*] Lege, *πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετράγωνον εἰργασμένου*, ut recte apud Xiphilinum loco laudato. *Küst.* Mox *μηλίτῃ* E pr. Idem mox *εἰργασμένον* m. pr. 6. *ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν*] De turribus his vocalibus, quae olim Byzantii fuerunt, vide etiam Hesychium Milesium in Origg. Constant. p. 46. et Codinum itidem in Origin. Constantinopol. num. 4. *Küst.* *τῶν* om. *V. 8. *πρώτῳ*] *τῷ πρώτῳ* A. V. *ἔῤῥιψεν*] *ἔῤῥηξεν* A. B. V. E. Edd. ante Küst. Sub finem cum V. ap. Gaisf. delevi: *ἐν τῷ Σεβήρος περὶ Βυζαντίου πλατύτερον.* Quae habet A. in marg. praefixo *ζήτει.* 12. *πεπυκνωμένως*] *πεπληρωμένως* Coisl. sive Lex. Bachm. p. 182. Omisit E. neque habet Hesychius aut Zon. p. 412. 13. *Ἀῤῥιανός*] Lib. I. (19.) p. 56. *Küst.* *τὸ στόμα*] *τὸ* om. B. V. E. Med. Mox *στενώτατων* E. 15. *φορυτοῦ*] *φορήτου* B. E. Mox *ὕλῃ* om. B. E. Edd. ante Küst.

1. Om. vulg. Silet Gronovius. 2. *Βυκάνη*] Polyb. p. 669. *βουκανᾶν.* p. 912. *βυκάνην.* p. 163. *βυκανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν.* Scribend. *βυκανιτῶν.* Hesych. *Βυκνισταί, εἰκασταί*: lego: *Βυκανισταί, ἠχηταί. Toup.* MS. 3. *Ἐγένοντο δύο*] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. III. cap. 11. (12, 6.) *Küst.* Huic etiam ascribenda, quae praecedunt similiter scripta, *εὗρε δὲ καὶ βυκάνης τρόπον, ἐξ ἀργ. ποιησάμενος.* Reliqua negligenter sunt compendifacta. Post hanc glossam *V. *[Β]ύρσα λέγεται ἡ Καρχηδών.* Vide sub finem v. *Βυρσαίετος.* 6. *φράττουσι*] *σφαλίζουσι, φράττουσι* Lex. Coisl. MS. Vid. infra in *Ἐβύνουν. Gaisf.* Nihil in his mutat Zon. p. 412 7. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 69. 9. *βύειν*] Suppleri licet *τὰ ὦτα.* 10. *Βυρσαίετος. ὁ Κλέων*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 197. 11. *ἀετοῦ*] *αἰετοῦ* B. E. Med. Schol. *αὐετοῦ* V. *ἅμα μὲν*] *ἅμα δὲ* Schol. Apparet indicium alterius membri periisse: *ἅμα μὲν . . . Κλέωνα, ἅμα δὲ ὡς κλέπτην . . . κοινῶν.* Item apud Hesychium videntur quaedam intercidisse. Qui quod servavit in altera glossa, *Βυρσόκαππον. τὸν Κλέωνα*, Comicus ut videtur simili fabrica Cleonem dixit coriaciam campen, ad *κάπτειν* alludens. 13. *τὸ ζῷον* om. V. C. 15. *Ἢ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τ.*] Haec et quae sequuntur referenda sunt ad locum illum Aristoph. Equ. 44. *Ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα.* Vide ibi Scholiastam, ex quo locus hic Suidae sic emendandus et scribendus est: *συμβαίνει δὲ τούτους ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα καὶ πλείοσιν ἐᾶν ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένους ἄχαρι ὀδωδέναι. Küst.* Saltem expellendum istud *Παφλαγών.* 16. *ἐμβρέχειν*] *βρέχειν* V. C.

...sunt, quod papyrus ut infirma magnum fructum ferre non ...test. *Βυζάντιον.* Byzantium sub Severo Imperatore ...manorum muro egregio et firmo, qui ex quadrato lapide mo...i constructus erat, munitum fuit. nam a portis Thraciis ad ...re usque septem stabant turres: in quarum primam si quis ...more sonum immisisset, vel lapidem iecisset, et ipsa reso...bat, et eundem sonum secundae et ceteris omnibus per ma...s quasi tradebat. *Βύζην.* Confertim, dense, spisse, or...o constipato. Arrianus: *In faucibus portus, qua spatium ...t angustissimum, triremes ordine densato collocarit. ...lle vero puteos quisquiliis et quavis materia temere con...ta penitus replevit.* *Βυθίζω.* Aptum accusativo. *Βυκάνη.* Instrumentum musicum. *Buccinam argenteam Moses excogitavit. fuerunt autem duae: quarum altera signum dabatur, et plebs ad concionem convocabatur, altera magistratus convenire iubebantur.* *Βύουσι.* Obturant, claudunt. hinc etiam dicitur *ἀκρόβυστος*, cuius summa membri pars tecta est. Pisides: *Nunc vero tibi dicam, si modo os claudere nolis.* *Βυρσαίετος.* Sic vocatur Cleo, voce composita ex *βύρσῃ* et *ἀετός*. simul enim ut coriarium perstringit Cleonem, ut furem, ut aerarii depeculatorem. aquila enim animal est rapax. *Σκυτοδέψης* Atticum, *βυρσοδέψης* vero Asiaticum. solent autem coriarii pelles aqua macerantes easque per plures dies in lixivio relinquentes, ut humorem penitus imbibant, ob aquae et pellium

ραις ἐὰν αὐτὰ εἰς τὶ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχαρι ὀδωδέναι. διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. ἄλλως τε καὶ τὴν εὐτέλειαν δεικνὺς Κλέωνος, ἀφ' οἵας τύχης ὁρμώμενος πρωτεύει τῶν Ἀθηναίων.

Βυρσοδέψης. σκυτοτόμος, ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.

Βυσαύχην. ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Βύσσινον. βύσσῳ βεβαμμένον.

Δέξαι βύσσινον εἷμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγανᾶς
. . . ὕφαινε.

Βυσσοδομοῦντες. ἐκ βάθους σκεπτόμενοι. Καὶ βύσσωμα.

Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον
φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς.

Βυσσόν. βάθος. ὀξυτόνως. βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφύρας. Καὶ βυσσός, βυθός, παρὰ Ἡροδότῳ.

---

3. *ἄγρις*] *ἄχρι* V. Hinc reposui *ἄχαρι*. *Gaisf.* 4. *δεικνὺς*] *ἀντιδεικνὺς* A. C. *τι δεικνὺς* V. *ὅτι δεικνὺς* *V. 6. *Ἀθηναίων*] *Ἀθηνῶν* E. Statim addit A. in marg. *ἡ χαρχιδ ἡ καὶ ἄφρι βύσσα λέγεται. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀφρικανός.* Et sic fere B. E. Edd. ante Küst., nisi quod in his extat *καί ἐστιν ἐν* —. De *V. vide post v. *Βυκάνη*. 7. *Βυρσοδέψης*] Cf. Schol. Platon. p. 378. coll. v. *Βυρσαίετος*. *ὁ* om. *V. 9. *Βυσαύχην*] Obstipae cervicis homo. Quae collegerunt interpretes Hesychii, iis Gaisfordus exemplum addidit Xenarchi ap. Athen. II. p. 63. F. *συνέχων* Zon. p. 411. 11. *Βύσσινον. βύσσῳ βεβαμμένον*] Hanc interpretationem non probo, quoniam *βύσσος* non est coloris, sed lini genus. *Küst.* Videndus ille sub v. *Βυσσόν*. Similiter *τὸ κόκκινον* Zon. p. 411. item paulo supra: *ἔστι δὲ βύσσος εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ τὰ ἀπ' αὐτῆς βαπτόμενα βύσσινα λέγονται.* Hesychius *πορφυροῦν*. Reprehendit etiam Stephanus grammaticos, qui quod in usu lini conspicuum esset et maximi habitum, id ad proprietatem coloris transtulisse videntur.

1. *Δέξαι*] Nossidis Ep. II. 3. Anthol. Pal. VI, 265. Cf. v. *Εἷμα*. *τὰ* mendum vulg. 2. *ἀγανοῦ* *V. 4. Zon. p. 412. *σκεπόμενοι*] Cum Porto legere malim *σκεπτόμενοι*. *Küst.* *ἐγείροντες* MS. Coisl. 177. *σκεπτόμενοι* firmat Lex. Bachm. p. 183. 6. *Θύννων εὐκλώστοιο*] Maecii Epigr. VII, 3. Anthol. Pal. VI, 33. Cf. v. *Ῥόμβον*. *εὐκλώστοιο*] *εὐκλώστοις* B. E. 7. *φράξαντες*] *βράξαντες* V. C. *πελάγους*] *πελάγευς* A. V. *πελάγεσιν* C. 9. *βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφ.*] Immo aliud est *byssus*, et aliud *purpura*, ut ex veteribus scriptoribus satis constat. Male ergo ista Suidas hic confundit. *Küst.* Herodianus Epimer. p. 10. *βυσσὸς ὁ βυθός· βύσσος τὸ κόκκινον.* 11. *Ἡροδότῳ*] Vid. Gloss. in II, 28.

---

foetorem male olere. quare Cleonem ut male olentem perstringit, et simul obscuritatem hominis ostendit, a quam tenui fortuna ad summum fastigium Athenis ascenderit. *Βυρσοδέψης.* Coriarius, qui coria praeparat. *Βυσαύχην.* Cui cervix est brevis et obstipa. *Βύσσινον.* Bysso tinctum. *Accipe byssinam vestem. quam tibi cum filia illustri texuit.* *Βυσσοδομοῦντες.* Alto pectore condentes. Et *Βύσσωμα.* *Thynnorum agmina profundis et bene textis retibus capientes in aequoribus caeruleis maris.* *Βυσσόν.* Profunditatem: cum acuto scribitur. *Βύσσος* vero, cum habet gravem, tincturam purpurae significat. Et *βυσσὸς* pro *βυθὸς* apud Herodotum.

Γ.

Γαβαώ. πόλις. Καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας.

Γαβίνιος. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

Γαβριήλ. ὄνομα κύριον. Καὶ Γαβριηλᾶς, ὄνομα κύριον.

Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπηχυς τὸ μῆκος, τὴν δὲ ὥραν οἷος οὔπω τις ἀνθρώπων· ποταμοῦ δὲ Γάγγου παῖς. τὸν δὲ πατέρα τὸν ἑαυτοῦ, τὴν Ἰνδικὴν ἐπικλύζοντα, αὐτὸς ἐς τὴν Ἐρυθρὰν ἔτρεψε, καὶ διήλλαξεν αὐτὸν τῇ γῇ. ὅθεν ἡ γῆ ζῶντι μὲν ἄφθονα ἔφερεν, ἀποθανόντι δὲ ἐτιμώρει. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλέα Ὅμηρος ἄγει μὲν ὑπὲρ Ἑλένης ἐς Τροίαν, φησὶ δὲ αὐτὸν δώδεκα μὲν πόλεις ἐκ θαλάττης ᾑρηκέναι, πεζῇ δὲ ἕνδεκα, γυναῖκα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρεθέντα εἰς μῆνιν ἀπενεχθῆναι, ὅτε δὲ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι· σκεψώμεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. πόλεων μὲν τοίνυν ἑξήκοντα οἰκιστὴς ἐγένετο, αἵπερ εἰσὶ δοκιμώταται τῶν τῇδε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅστις εὐκλεέστερον ἡγεῖται τοῦ ἀνοικίζειν πόλιν, οὐκ ἔστιν. Σκύθας δὲ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον στρατεύσαντάς ποτε ἐπὶ τήνδε τὴν γῆν ἀπώσατο. τὸ δὲ ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει.

Γάγγρα. πόλις.

Γάγγραινα. εἶδος πάθους.

Γάδειρα. τόπος κατὰ τὴν ἑσπερίαν μοῖραν, ἀποτελεύτησις τῆς θαλάσσης, καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠκεανόν, ἣν διεκπλεῦσαι οὐκ ἐνῆν βραχώδη καὶ σκοτοειδῆ τυγχάνουσαν. Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν δειρήν, ὅ ἐστι τράχηλος. μέχρι τούτων ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ δυνάμενος διελθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων λαβὼν ἱδρύσατο, δηλῶν δι' αὐτῶν, [b] ἄχρι τῶν τῇδε βατὴν εἶναι τὴν γῆν καὶ τὴν 462 θάλασσαν.

---

1. *Γαβάω* vulg. Glossa parum comperta. 3. *κύριον* om. B. *ἑβραϊκὸν καὶ ὄνομα κύριον* E. Post h. gl. Gaisf. delevit *Γάβιοι, πόλις Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται καὶ Γαβῖοι*: quae nesciunt A. B. C. V. E. 5. *κύριον* om. Med. 6 *Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπ.*] Totum hunc articulum de Gange descripsit Suidas ex Philostr. de Vita Apoll. lib. III. cap. 6. (20.) ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* *Γάγγης — παῖς, ὡς ὁ μῦθος* Eudocia p. 95. 7. *οἷος* om. C. 8. *ποταμοῦ δὲ*] *δὲ* om. C. 12. *ἀποθανόντι*] Sic tacite Küsterus, Portum secutus: *ἀποθανόντα* Edd. vett. 16. *ἀπενεχθῆναι*] *ἀχθῆναι* B. E. *ἀπενεχθέντος* C. *ὅτε δὲ*] Sic etiam habet Philostratus. Sed legere malim *ὥστε καὶ* etc. *Küst.* Satis est refugi *ὅτε δή*, quod legit Olearius. 17. *Ἰνδὸν*] *Ἰνδῶν* A.

2. *πόλιν* om. E. 5. *ἑαυτῶν*] *ἑαυτοῦ* A. B. E. C. Med. 6. *τοῦ δουλείαν*] *τὴν δουλείαν* C. Sub finem habet A. in marg. *Ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἐκεῖθέν εἰσι τοῦ Γάγγου ποταμοῦ. αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν ἔνθεν· καὶ ζήτει ἐν τῷ Βραχμᾶνες.* 8. *Γάγγραινα δὲ*] *δὲ* om. A. B. C. Med. Sequebatur gl. e Zon. p. 419. petita: *Γάδαρα, πόλις Κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς. καὶ Γαδαρίς, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα.* Quam Gaisfordus delevit cum A. B. C. V. E. 9. *Γάδειρα*] Vide Schol. Gregor. Naz. apud Creuzeri Melet. T. 1. p. 90. seq. *Gaisf.* 10. *καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλ. θάλ. τὸν ὠκεανόν*] Haec non satis sana sunt, quae sic potius legenda puto, *καὶ οἷον ἐκροὴ τῆς παρ' ἡμῖν θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τουτέστι τὸν Ὠκεανόν* etc. *Küst.* Nihil sane mutat Nonnus Creuzerianus. Ceterum *ἀπὸ* tollendum videtur. 11. *εἰς τὴν*] *καὶ τὴν* A. E. C. Med. *ἐπὶ τὴν* Nonnus, qui *τὸν ὠκεανόν* praetermisit. 12. *ἣν*] *ὃν* E. Med. quod extitit etiam in lacinia gl. *Ὠκεάνειον ῥεῦμα* assuta. *βραχώδη*] *βραγχώδη* E. Aristoteles Meteor. II, 1. *τὰ δ' ἔξω στηλῶν βραχέα μὲν διὰ τὸν πηλόν, ἄπνοα δ' ἐστίν, ὡς ἐν κοίλῳ τῆς θαλάττης οὔσης.* Cum seqq. comparetur Eustath. in Dionys. 64. 13. *Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν*] Nugas agunt grammatici, qui originem vocis huius in lingua Graeca quaerunt, cum etymologia eius a lingua Phoenicia repetenda sit. Vide Bochartum in Geograph. Sacra [II, 1, 34. sqq.]. *Küst.* Mox *τούτου* Gaisfordus, quasi conspirantibus libris praeter edd. vett. 16. *αὐτῶν*] *αὐτῆς* C pr. 17. *ἄχρι τῶν τῇδε*] Hinc Graeci, cum significare volunt, se in aliqua re ulterius pergere non posse, proverbio hoc utuntur: *Οὐ γὰρ περάσιμα (φασὶ) τὰ τῶν Γαδείρων πέρα.* Pindarus Nem. Od. IV. 112. idem proverbium sic effert: *Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν.* i. e. *Quae ultra Gades ad occasum sita sunt, inaccessa sunt. Küst.*

Γαβαώ. Gabao, urbs. Gabaonitae autem dicuntur illius regionis incolae. *Γαβίνιος.* Nomen proprium Romanum. *Γαβριήλ.* Nomen proprium. item Gabrielas. *Γάγγης.* Ganges, rex Aethiopum (quem interfecit Alexander), decem cubitos longus fuit, et formae praestantia reliquos mortales longe superavit. fuit filius Gangis, patremque suum Indiam inundantem in mare rubrum avertit, et terrae reconciliavit. unde terra viventi largam frugum copiam produxit. mortuum vero ulta est. cum vero Homerus Achillem narret Helenae causa expeditionem Troianam suscepisse, et mari XII. terra vero XI. urbes cepisse, et erepta sibi ab Agamemnone concubina graviter indignatum, quando quidem durum et crudelem se praebuerit: Indum cum eo conferamus. is igitur LX. urbes, eius regionis primarias, condidit. nemo vero dixerit gloriosius esse urbes vastare quam condere. deinde Scythas, qui ultra Caucasum habitant, regionem ipsius invadentes repulit. longe autem praestat, in liberanda patria virum fortem se praebere, quam urbem in servitutem redigere. *Γάγγρα.* Gangra, urbs. *Γάγγραινα.* genus morbi. *Γάδειρα.* Gades, locus in parte orbis occidentali, finis maris et velut ostium, per quod nostrum mare in Oceanum Atlanticum se effundit. is Oceanus navigari non poterat, utpote vadosus et tenebricosus. *Γάδειρα* vero compositum est ex vocibus *γῆ* et *δειρή*, quasi dicas terrae collum. hucusque progressus Hercules, cum ulterius pergere non posset, columnas ab indigenis acceptas illo loco erexit, significans, eousque terram et mare transiri posse.

Γαδαρηνός. ἀπὸ τόπου.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, Ἰθησαυροφυλάκιον. γάζα γὰρ θησαυρός. Πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικήν· ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν· Διόδωρός φησι.

Γαϊανός, Ἀράβιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἀψίνου τοῦ Γαδαρέως. ἦν δὲ ἐπί τε Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ. Περὶ συντάξεως βιβλία έ, Τέχνην ῥητορικήν, Μελέτας. ἐσοφίστευσεν ἐν Βηρυτῷ.

[**Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ,** ὁ πρῶτος μοναρχήσας. οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκῶς, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου.]

Γάιος Καῖσαρ, ὃς ἐπεκλήθη Καλλιγόλας. Ῥητορικὴν τέχνην Ῥωμαϊκῶς.

Γάιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρόνως διεῖπε τῆς βασιλείας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθηκόντως ἐχρῆτο. μετὰ δὲ δύο χρόνους ἐκστὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ ἀνδριάντα ἑαυτοῦ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεσπίσας νέου Γαΐου ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. κἀντεῦθεν δεινὴ συμφορὰ κατειλήφει τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, τῶν οἰκετῶν μεγάλαις τιμωρίαις ὑποβαλλόντων τοὺς δεσπότας. ἕκαστος γὰρ ἀμύνεσθαι ἐβούλετο τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑπὲρ ὧν παρ' αὐτοῦ βασάνων προέπασχεν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπεὶς ἄθεσμον στολὰς γυναικείας ἠμφιέννυτο, καὶ τὴν κόμην πλοκάμοις καὶ πλοκῇ τινι περιστέλλων, καὶ γυναικιζόμενος, καὶ πᾶσαν αἰσχρουργίαν διαπραττόμενος, τελετὰς ἐπενόει καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. καὶ δὴ λαβών ποτε τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τοὺς κόλπους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν ἔφη, σὺ ταύτην γεγέννηκας, καὶ πατὴρ αὐτῆς ἔννομος ὑπάρχεις.

Οὗτος μιαρώτατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο, καὶ τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειληφὼς ἐπεκάλυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα. ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιεποιήθη, οὗτος ἐν

---

1. ἀπὸ τούτου] Lege, ἀπὸ τόπου. Vide Stephanum Byzantium v. Γάδαρα. *Küst.* Sic V. C. E. Med. Ceterum glossa aut adulterina aut perverse collocata. 2. Γάζα] ὄνομα πόλεως addit E. omisso statim καί. Cf. Zon. p. 419. θησαυροφυλάκιον] Zon. p. 421. θησαυροφυλάκειον A. 3. γάζα γάρ] ἐπειδὴ καὶ γάζα ὁ E. 4. ἀργυρίου] ἀργύρου C. Deinde numerus est ambiguus, γ' an ,γ sit signandus. 5. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλ. γάζαν] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. a F. Ursino editis, cap. XXXII. p. 329. *Küst.* Sive Ed. Wessel. T. II. p. 629. Dein τὰ βασιλέως E. Sequebantur duae glossae: Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος. Γάζακα. πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν Γαζακηνός· ὡς Μάζακα, Μαζακηνός. Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. 8. Γαϊανός] Eadem *Eudocia* p. 100. nisi quod scripsit ῥήτωρ καὶ σοφιστής. Ἀψίνου] Αὐλίνου B. V. E. 9. Μαξίμου] Lege Μαξιμίνου. Vide quae diximus supra in vocem Ἀψίνης. *Küst.* 12. Horum pleraque leguntur in v. Καῖσαρ, recteque distincta, excepto qui vulgaris fuit de Arateis errore; sed nostro loco tam importune sunt constipata, ut mihi facile persuadeam ista malum pedem intulisse. Quae cum *V. ignoret, uncos admovi. 16. Καλλιγόλας] γόλας *V. 20. μετὰ δὲ δύο χρόνους] μετὰ δὲ χρόνον *V.

4. δουλοκρατίαν] δημοκρατείαν V. δουλοκρατείαν *V. 5. αὐτῶν εἰδεῖεν] εἰδοῖεν αὐτοῖς A. V. αὐτοῖς εἰδοῖεν E. B. αὐτοῖς εἰδεῖεν Edd. ante Küst. συνειδεῖεν Porti coniectura. 6. συμφορὰ om. B. E. mox κατείληφε B. Infra ταραχὴ inserit E. post πᾶσαν. 8. ὑποβαλλόντων] ὑποβαλόντων V. 10. προέπασχεν] προεπάσχετο V. προέσχετο *V. οὐ μὴν δὲ] Vide nos in extremam partem gl. Λουκιανὸς ὁ μάρτυς. 16. θυγατέρα post αὐτὴν inserit A. 17. αὐτὴν θέμενος *V. 19. Οὕτω μιαρώτατός] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antioch. quae leguntur in Collectaneis Constant. ab Valesio editis, p. 802. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Vid. Dio Cass. LIX, 3. sq. Οὗτος A. B. *V. (qui omisit τέ) E. Superiorum quaedam repetuntur in v. Ὁρμαθός. 20. ἐπεκάλυψε] ἔκρυψε gl. Ὁρμαθός. 21. μειονεκτήματα] πλεονεκτήματα A.

Γαδαρηνός. Ab loco sic dictus. Γάζα. Et γαζοφυλάκιον, locus thesauris asservandis. γάζα enim thesaurus est. *Magnam autem invenit cibariorum copiam et gazam barbaricam, argentique talenta tria.* Diodorus: *Ptolemaeus vero per regiam eum circumducens, reliquam ostendit ei gazam regiam.* Γαϊανός. Gaianus, Arabs, sophistes, discipulus Apsinis Gadarensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, scripsitque de constructione libros V. item Artem Rhetoricam, et Declamationes. idem eloquentiam Beryti docuit. [Γάιος Ἰούλιος Κ. C. Iulius Caesar, primus Romanorum Imperator, scripsit metaphrasin Phaenomenorum Arati, et Artem Grammaticam Latine; item de vita sua.] Γάιος Καῖσαρ. Gaius Caesar, qui cognomento Caligula vocatus est, Artem Rhetoricam Latine scripsit. Γάιος. Gaius, Romanorum Imperator, principio quidem magno animo imperium administravit, et erga omnes subiectos benignum se praebuit. biennio vero exacto humanae naturae oblitus, et exemplum patris imitatus divinos honores sibi arrogavit, et simulacrum suum in omnes urbes misit, idque in templis collocari iussit, ne templo quidem Hierosolymitano excepto, quod Iuvenis Gaii templum appellari praecepit. servis etiam lege lata eam licentiam dedit, ut dominos accusarent, si quod crimen ab iis admissum scirent. haec autem res innumeris malis orbem opplevit, cum servi acerbis suppliciis dominos subiicerent. unusquisque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpessus fuerat. quin etiam eo insaniae processit, ut vestes muliebres indueret, comam cincinnis ornans artificiose nectens, mollitie cum feminis certans, omnique flagitiorum obscenitate sese polluens sacra quaedam excogitaret et peregrina mysteria perageret. idem aliquando filia sua in gremio simulacri collocata, tu, inquit, hanc genuisti, et pater eius es legitimus. Gaius impurissimus ac scelestissimus fuit, ac tantam vitiorum colluviem collegerat, ut Tiberii dedecora obscuraret. nam et opes, quascunque Augustus multos per annos collegerat, ipse omnes unius diei spatio ex-

μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτήσατο. μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γυναῖκας ἡρμοσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. τήν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμήσας ἀνοίας ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου κατέστησεν. ἐχρῆτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ παρανόμων ἐκοινώνει μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γονῆς ἐκ μιᾶς αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκεύαζε. τοιούτῳ αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ Γαΐου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνῳ παρήνεγκαν.

Οὗτος μετὰ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομαζόμενος.

Γάιος Λαιτώριος, Μάρκος ἐπίκλησιν. ἐκ τούτου δείκνυται τὸ μισοπόνηρον τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸ πρὸς τοὺς παραβαίνοντας τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀμείλικτον. οὗτος γὰρ χιλίαρχος ἀποδειχθεὶς ἐν τῷ Σαυνιτικῷ πολέμῳ, νεανίαν τινὰ τῶν ὁμοσκήνων διαφέροντα τὴν ὄψιν ἑτέρων μέχρι μέν τινος ἔπειθεν ἑαυτῷ χαρίσασθαι τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἑκόντα. ὡς δ' οὔτε δωρεαῖς οὔτ' ἄλλῃ φιλανθρωπίᾳ τὸ μειράκιον ἡλίσκετο, κατέχειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀδύνατος ὢν βίαν προςφέρειν ἐπεβάλετο. περιβοήτου δὲ τῆς ἀκοσμίας τοῦ ἀνδρὸς ἅπασι τοῖς ἐπὶ στρατοπέδου γενομένης, κοινὸν ἀδίκημα τῆς πόλεως εἶναι νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, γραφὴν ἀποφέρουσι κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἁπάσαις ταῖς ψήφοις τοῦ ἀνδρὸς κατέγνω, τίμημα δίκης ὁρίσας θάνατον· οὐκ ἀξιῶν εἰς ἐλεύθερα σώματα καὶ προπολεμοῦντα τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας ἀρχαῖς ὑβρίζειν τὰς ἀνηκέστους καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἄῤῥεσιν ὕβρεις. Ἄλλο θαυμασιώτατον, καίτοι περὶ δοῦλον σῶμα γενομένης τῆς ὕβρεως. ἑνὸς γὰρ τῶν παραδόντων Σαυνίταις τὸ στρατόπεδον χιλιάρχων, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὑπελθόντων Ποπλίου υἱὸς ὤν, ἐν πολλῇ καταλειφθεὶς πενίᾳ, δάνειον ἠναγκάσθη λαβεῖν, ὡς ἐρανισθησόμενος ὑπὸ τῶν συγγενῶν. διαψευσθεὶς δὲ τῆς ἐλπίδος ἀπήχθη πρὸς τὸ χρέος, τῆς προθεσμίας διελ-

---

1. *ἀπεκτήσατο*] *ἐπεκτήσατο* B. et E m. sec. 3. *τιθήνην*] Immo *τίτθην*, hoc est *τήθην*. *ἐπιτιμήσασαν*] *ἐπιτιμήσας* A. V. cum Excerptis. 5. *ἐχρῆτο*] *ἐχρῶτο* Exc. *καὶ παρανόμων*] *τῶν* om. A. V. Exc. 7. *μιᾶς τ. ἀδ.*] *μιᾶς αὐτῷ τῶν ἀ.* Excerpta, *μιᾶς αὐτ̃ ἀδ.* A. *μιᾶς αὐτῶν τῶν ἀδ.* *V. E. *αὐτῶν* post *ἀδελφῶν* addunt A. B. V. Dein *ἀποχυηθείσης* Exc. Satius igitur fuit reponi *ἐκ μιᾶς αὐτῶν ἀπογ.* 8. *γίνεσθαι*] *γενέσθαι* A. 9. *τοιούτῳ αὐτοκράτορι*] *τοιοῦτο αὐτοκράτορ* A. *τοιούτῳ τότε αὐτοκράτορι* Exc. 11. *τὰ Γαΐου*] *τοῦ Γαΐου* E. *τὰ τοῦ Γαΐου* Exc. 12. *ἐκείνου*] *ἐκείνῳ* A. B. E. Edd. ante Küst. Lege *παρ' ἐκεῖνα παρενεγκεῖν* cum Dione. 15. *Γάιος Λαιτώριος*] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli huius leguntur in Excerptis ex Dionysio Halicarnass. ab Valesio editis p. 537. [Dionys. Maii XVI, 8. 9.] unde Suidas ea descripsit. Ceterum pro *Λαυτώριος*, ut priores editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius scriptum est *Λαιτώριος*, quam lectionem in hac editione secutus sum. *Küst.* *Λαυτώριος* V. E. *Μάρκος ἐπίκλησιν*] In Excerptis modo laudatis rectius legitur *Μέργος*. A Romanis enim Laetorius hic cognominabatur *Mergus*, ut patet ex Valer. Max. lib. VI. cap. 1. qui eandem de eo historiam refert. *Küst.* Leg. *Μέργος* et *Λαιτώριος*. C. Laetorius Mergus trib. mil. a. u. 427. Valer. Max. VI, 1, 11. Laetorium Mergum appellat, et a tribuno pleb. Cominio, qui fuit a. u. 434. in ius vocatum et condemnatum dicit. *Reines.* 17. *πρὸς*] *τὸ πρὸς* A. V. 19. *Σαβιτικῷ*] In Excerptis ab Valesio editis legitur *Σαυνιτικῷ*, i. e. *Samnitico*, uti et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* *Σαυνιτικῷ* A. V. 20. *ὁμοσκήνων*] Valer. Max. l. l. *cornicularium* vocat. *Reines.*

1. *χαρίσασθαι*] *χαρίζεσθαι* A pr. 4. *ἀδύνατος*] *ἀδυνάτως* A. 5. *ἐπεβάλετο*] *ἐπεβάλλετο* A. 6. *ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου*] *ἐπιστατοπε*[δ] A. Delevi *τοῦ* etiam cum *V. *κοινὸν*] *καινὸν* A. 7. *νομίσαντες*] *εἶναι νομίσαντες* A. B. V. E. Exc. 9. *τίμημα*] *τίμημα δίκης* A. V. cum Excerptis. 11. *τῆς τῶν*] *τῆς* om. A. 13. *Ἄλλο θαυμασιώτερον*] *ἔτι δὲ τούτου θαυμασιώτερον ἔπραξαν οὐ πολλοῖς πρότερον χρόνοις, καίτοι* Excerpta. 15. *Σαυνίταις*] *Σαυρίταις* B. E. Med. *Σαυινίταις* V. 17. *Ποπλίου*] *Πουπλίου* B. E. *καταλειφθεὶς*] *καταληφθεὶς* E m. sec. Med. et Excerptorum liber. 18. *ἠναγκάσθη λαβεῖν*] Adde ex Excerptis ante laudatis, *εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός*. *Küst.* 20. *παρελθούσης*] *διελθούσης* A. et Exc.

---

hausit; et adulteriis inquinatissimus, mulieres partim desponsas aliis, partim nuptas abstraxit. aviam suam vecordiae insimulans ad voluntariam mortem compulit. cum sororibus suis stupri consuetudinem habuit, et ex earum una etiam nefariam prolem sustulit. praeterea se ipsum templis ac sacrificiis perinde ac deum coli iussit. huiusmodi principi tunc populus Romanus regendus est traditus: adeo ut Tiberii facinora, quanquam gravissima visa essent, tantum ab Gaio superarentur, quantum ab Augusti virtutibus Tiberius afuerat. — Hic qui post Tiberium imperavit Caligula dictus est. *Γάιος Λαιτ.* C. Laetorius, cognomine Mergus, documentum omnibus dedit, quantum populi Romani adversus improbos fuerit odium, quantaque severitas adversus eos, qui sanctissima naturae iura violarent. hic enim bello Samnitico tribunus militaris creatus adolescentem quendam ex suis contubernalibus, formae decore praestantem, principio quidem donis et similibus delenimentis solicitavit de stupro. sed postquam nulla eum arte capi posse animadvertit, superatus libidinis impotentia vim inferre adolescenti instituit. cuius sceleris fama cum celebris ac pervagata in exercitu fuisset, tribuni plebis hanc publicam civitatis iniuriam esse rati Laetorio diem ad populum dixerunt, eumque populus Romanus universis suffragiis capitis damnavit, haudquaquam arbitratus ferendum esse, ut ingenui homines, qui pro reliquorum civium libertate in acie starent, foedo ac pudendo viris iniuriae genere violarentur. Verum aliud longe admiratione dignius extat exemplum punitae iniuriae, tametsi servili corpori illatae. adolescens quidam, Publii filius, unius e tribunis militaribus, qui se exercitumque omnem dediderant Samnitibus et sub iugum missi fuerant, in maxima egestate derelictus, pecuniam fenori accipere coactus est,

Θούσης, κομιδῇ νέος ὢν καὶ τῇ ὄψει ὡραῖος. οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ὑπηρετῶν, ὅσα δούλους δεσπόταις νόμος ἦν, ἠνείχετο· τὴν δὲ τοῦ σώματος ὥραν χαρίσασθαι κελευόμενος ἠγανάκτει, καὶ μέχρι παντὸς ἀπεμάχετο. πολλὰς δὲ διὰ τοῦτο μαστίγων λαβὼν πληγὰς ἐξέδραμεν ἐς τὴν ἀγοράν, καὶ στὰς ἐπὶ μετεώρου τινὸς τήν τε ἀκολασίαν τοῦ δανειστοῦ διηγήσατο, καὶ τῶν μαστίγων τοὺς μώλωπας ὑπέδειξεν. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ δήμου καὶ δημοσίας ὀργῆς ἄξιον ἡγησαμένου τὸ πρᾶγμα, κατηγορούντων τὴν εἰσαγγελίαν τῶν δημάρχων, ὦφλε θανάτου δίκην. καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ πάθος ἅπαντες οἱ δουλωθέντες πρὸς τὰ χρέα Ῥωμαῖοι νόμῳ κυρωθέντι τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν ἐκομίσαντο.

Γαλαθηνός. ὁ ὑποτίτθιος, ἤγουν ὁ ὑπομάζιος.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φῶς, ὅπερ ἐστὶν ἀντανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ σπάνια γὰρ (φησὶ) καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν·

ὥςτε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

τουτέστιν, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι μέλλετε·

οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Δώσομεν ὑμῖν
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν, — εἰρήνην,
νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας,
γάλα τ' ὀρνίθων,
ὥςτε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

Γαλάται. ὅτι ἐπὶ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ καὶ Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου Ῥωμαῖοι Γαλάτας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατεστρέψαντο. οὗτοι δ' ἦσαν τῶν ἑσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναστάντες γάρ ποτε τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἅμα Βρέννῳ στρατηγῷ προῆλθον εἰς λ' μυριάδας ἀριθμούμενοι. ἐντεῦθεν διακριθέντες οἱ μὲν ἐπὶ τὴν εἴσω Πυλῶν Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θρᾴκην καὶ τὴν Ἀσίαν ἐτράποντο, ἀμφὶ τὰς δύο μάλιστά που μυριάδας ...

---

6. μετεώρου τινός, ἔνθα πολλοὺς ἔμελλε τῆς ὕβρεως λήψεσθαι μάρτυρας Excerpta. 7. ἐξηγήσατο] διηγήσατο A. ... 8. μαστίγων] τῶν μ. A. V. Exc. 10. ἡγησαμένου] ἡγησαμένων E. κατηγορούντων] καὶ τὴν κρίσιν κατηγορούντων Excerpta: quam scripturam Reiskius ad interpretis annotationem rettulit. 13. τὴν ἀρχαίαν] τὴν om. A. B. E. Med. Glossam proximam in edd., **Γαλααδῆτις.** χώρα, delevi cum A. V. C. Γαλααδότης B. Γαλααδῖτις E. [Γαλααδίτις *V.] Hoc repetitum monuit Schweighäuserus [Opusc. II. p. 205.]. Nomen apud Iosephum saepius obvium. *Gaisf.* 15. **Γαλαθηνός**] Γαλαθηνός B. E. Eundem errorem tractarunt interpretes Hesychii. ὑποτίτθιος] Unus MS. Paris. habet ὑποστήθιος. *Küst.* Sic ... Vide tamen Lex. Rhet. p. 229. ἤγουν ὁ ὑπομ. om. V. C. 18. Glossa Herodotea. γάλα] τὸ γάλα V. 19. φῶς] ... τοῦ κύκλου E. Mox ἀνάκλασις A. et Zon. p. 415. Tum φωτὸς ἡλιακοῦ ἀντανάκλασις E. ὅπερ ἐστὶν] Sic etiam habet Laertius in Anaxagora segm. 9. unde Suidas haec descripsit. Sed Aldobrandinus in Laertium recte monuit locum istum sic legendum esse, Γαλαξίας ἀντανάκλασίς ἐστι τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἄστρων. Rationem emendationis ... ipsum lege. *Küst.* 22. **Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν**] Ex Schol. Aristoph. Av. 734.

1. φησὶ] γάρ φησι V. C. E. οὖν φησι Schol. Mox *V. δυσεύθετα omisso καί. 3. ὥςτε παρέσται] Haec usque ad πλουτήσετε πάντες parum faciunt ad propositum. ὑμῖν] ἡμῖν B. E. Med. 7. πλουτήσετε] πλουτήσατε B. E. Qui subsequuntur versus integriores extant in v. πλουθυγίειαν. 10. Πλουθυγίειαν] πληθυγίειαν B. E. Scripsi πλουθυγιείαν. 11. θαλίας] ... γάλα τῶν A. item γάλα τῶν C. *V. 13. ὥςτε παρέσται] ὡς ἔσται C. ἔσται *V. Continuo versus eieci, ex Astrampsycho petitos, quos A. in marg. habet: **Γάλα** σχεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας. **Γάλα** γαληνῶν πρόξενον πέλει τρόπων. 15. **Γαλάται. ἐπὶ τοῦ**] Hunc articulum ex Polybii libris deperditis a Suida descriptum esse non dubito. *Küst.* ὅτι Gaisf. tacite ... *V. qui τοῦ omisit. 16. Καρχηδονίου] Καρχηδόνος B. V. Καρχηδονίων E. 20. προςῆλθον] προῆλθον A. 23. καὶ ... μυριάδας] μυριάδας καὶ αὐτοὶ A. ὄντες μυριάδες affertur ex *V. Mox rariorem usum μικροῦ Gaisfordus non ferens ... δεῖν putabat.

---

sperans propinquorum liberalitate se propediem hoc aere alieno liberatum iri. verum spe sua frustratus, cum dies cessisset, abductus est in nexum, iuvenis forma haud invenustus. is cum ministeria, quaecunque servos dominis praestare ius erat, creditori exhiberet, ferebat id moderate; sed cum stuprum iuberetur pati, tum vero indignari coepit, et flagitium prorsus aspernatus est. cuius rei causa verberibus a creditore laceratus proripuit se in forum; stansque in sublimi loco libidinem feneratoris conquestus est, vibices verberum ostentans. plebs igitur atrocitate iniuriae commota, cum id facinus publica indignatione prosequeretur, accusatum a tribunis plebis creditorem capite damnavit. atque post hunc casum cuncti, qui ob aes alienum nexi erant, lege lata soluti pristinam libertatem recuperarunt. *Γαλαθηνός.* Lactens, subrumus. *Γαλακτίων.* Nomen proprium. *Γαλακτοπότης.* Qui lac bibit. *Γαλαξίας.* Circulus lacteus, qui est refractio luminis solaris, cum astra non illuminantur. *Γάλα ὀρνίθων.* *Lac gallinarum.* dicitur de hominibus fortunatis et omnium rerum copia abundantibus. vel de raris. Bona, inquit, rara et minime obvia vobis praebebimus *adeo ut copia bonorum vos lassatura sit.* hoc est, omni bonorum genere ad satietatem usque abundabitis: *adeo divites omnes eritis.* Aristophanes *Avibus: Dabimus vobis divitiae sanitatem, felicitatem, pacem, iuventutem,* risus, *choros, convivia, et lac gallinarum: adeo ut nimia bonorum satietatem vobis allatura sit.* *Γαλάται.* Scipione duce Romanorum et Hannibale Carthaginiensi, Romani Galatas in Asia, qui occidentalium Gallorum pars erant, debellarunt. olim enim Galli Brenno duce ad trecenta millia patria sua degressi, diviso bifariam exercitu, pars Graeciam quae intra Pylas est, pars Thraciam et Asiam petierunt, ... rum numerus viginti circiter millia implebat. hi gentibus ...

αὐτοὶ ὄντες. καὶ κρατήσαντες τῷ πολέμῳ πάντων μικροῦ τῶν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου Ἀσιανῶν γενῶν τοὺς μὲν ἄλλους ὑποτελεῖς ἐποιήσαντο φόρου, αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν χωρία κατασχόντες ἐνέμοντο τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' οὓς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κοινωνήσαντας Ἀντιόχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιπύλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς περὶ πόλιν Ἄγκυραν, Μαλίου σφῶν ἡγουμένου, μυρίους μὲν τῆς μαχίμου ἡλικίας καταβάλλουσι, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποκύψαι σφίσιν, ἀποστάντας ὧν ἦρχον ἐθνῶν, κατηνάγκασαν.

Γαλάτεια. ὄνομα θεᾶς. Γαλατία δὲ χώρα. Καὶ Γαλατίας, ὄνομα κύριον.

Γαλλαίῳ. τῷ τῶν Γάλλων.

Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε Θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθῦς. Καὶ Γαλεός, ὁμοίως.

Γαλεάγρα. ὄργανον τιμωρητικόν. Καὶ τελευτῶντες εἰς γαλεάγραν ἐμβάλλοντες περόναις σιδηραῖς διειργμένην πᾶσαν, ἐν δυσχωρίαις ἐκύλιον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐν γαλεάγρᾳ σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κύριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἑκατέρως. ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλῆ. τὸ ζῷον. καλεῖται δὲ πρός τινων κερδὼ καὶ ἱλαρία. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκη καὶ γαλῆ· ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτῶν σύγκειται γραμμάτων. Καὶ γαλῆ Ταρτησία. ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πρὸς τῷ ὠκεανῷ, ἔνθα μέγισται γίνονται γαλαῖ.

Γαληνῶ ἢ Γαληνιῶ.

Γαληνιᾶν. γάννυσθαι, χαίρειν, διαχεῖσθαι.

---

1. *τῷ* om. *V. 3. *φόρου* om. V. item *ποταμόν* ignorans. 6. *κοινωνήσαντας*] *κοινωνήσαντες* Gaisf. temere cum A. E. Med. 8. *Μανλίου*] *Μαλίου* A. B. E. Med. hoc est *Μαλλίου*, ipsum vero Mallius perinde habitum ac Manlius docet Santenius. 11. *κατηνάγκασαν*] *ἠνάγκασαν* A. 12. *θεᾶς*] *Νηρηΐδος* addit E. 14. *τῷ*] *τὸ* B. E. 15. *Γαλλαίῳ*] Rhiani fr. IX, 3 — 6. Anthol. Pal. VI, 173. *Γαλαίῳ* supra *V. hic omisit; idem *Κυβέλλης*. 17. *Θεῇ*] *θεῆς* A. V. C. Mox *δικλείδι* B. E. C. Edd. vett.
1. Inter utrumque distinxit Aelianus N. A. XV, 11. 2. *Γαλεάγρα*] Cf. Zon. p. 419. Lex. Seg. p. 227. *Γαλεάγρα. ἡ τῶν θηρίων ὑποδοχή.* Adde Rhetor. Gr. T. V. p. 560. *Καὶ τελευτ.*] Haec ad Regulum pertinent crudelissimo supplicio a Carthaginiensibus affectum. *Hemst.* 5. *Ὁ δὲ*] Cf. Athen. XIV. p. 616. C. et Strab. VI. p. 273. 7. *Γαλεώτης*] *Γαλεώδης* E. *Γαλεώδης κύριον* sic *V. Dicit gentem sacerdotalem. 9. Novissima *ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης* om. *V. 10. *Γαλερόν*] Cf. Lex. Seg. p. 229. quaeque disseruit Valckenarius in Lucam p. 142. 11. *Γαλῆ. τὸ ζῷον*] Interpretes vocem Graecam *γαλῆ* nunc *felem* nunc *mustelam* reddunt. Sed vocabulum illud mustelam potius quam felem significare erudite docet Iacobus Perizonius in Aelian. Var. Hist. lib. XIV. c. 4. quem vide. *Küst.* Similiter intpp. Antonini Liber. c. 29. 12. *ἱλαρία*] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota sequente indicabimus. Non dubito tamen quin scribendum sit *αἴλουρος*: quo nomine felem a Graecis appellari notissimum est. Vocabulum autem *ἱλαρία* pro *γαλῆ* etiam adhiberi nusquam alibi me legisse memini. *Küst.* *ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον*] Haec Suidas descripsit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. III. cap. 28. p. 176. Sensus autem huius loci, quem Portus non fuit assecutus, est, vocabula *δίκη* et *γαλῆ* eundem numerum continere: quod verum esse unusquisque facile deprehendere poterit. Si enim utriusque vocis litteras ad calculos revocaveris, par inde summa XLII. redibit: quod ipsum Graeci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos versus esse *ἰσόψηφα*. Ceterum in praecedentibus editt. post *γαλῆ* additur *ἀργή*: quam vocem esse supervacaneam et a loco hoc alienissimam non solum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deest, sed etiam ex sensu. Falsum enim est *ἀργὴ* vocibus *δίκη* et *γαλῆ* esse *ἰσόψηφον*, quoniam longe maiorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui singulas litteras ad calculum vocare voluerit. Quare certum est, pro *ἀργὴ* initio apud Suidam scriptum fuisse *ἀλγή*, ut in 2 MSS. Pariss. et in codice Florentino legitur. Sed cum vox illa voci *δίκη* quidem sit *ἰσόψηφος*, at mendo laboret, et ad sensum loci huius nihil faciat, peritus aliquis librarius, inspecto forsan Artemidoro, eius loco *γαλῆ* legendum esse animadvertens, emendationem illam ad marginem annotavit, quae postea in textum irrepsit, corrupta voce itidem manente; quod et aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. *Καταστροφή*. *Küst.* Horum partem praecepit Kühn. in Aelian. V. H. XIV, 4. *Hemst.* Vim v. *ἰσόψηφα* declaravit Scaliger in Euseb. p. 408. *Gaisf.* *τὸ ὄνομα*] *τὸ* om. B. E. *καὶ γαλῆ*] *γαλῆ ἀλγή* A. *ἄλγη γαλῆ* V. *ἄλγη* C. *γαλῆ ἀργή* B. E. Edd. ante Küsterum, quem iam apparet vere sensisse: *ἄλγη καὶ γαλῆ* MS. Coisl. 177. 13. *τῶν αὐτῶν γὰρ*] *γὰρ τῶν αὐτῶν* A. V. E. *γὰρ* om. Med. 14. *Καὶ γαλῆ Ταρτησία*] Aelianus Var. Histor. XIV, 4. *Ὅτι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς* etc. Vide ibi doctos interpretes. *Küst.* *Ταρτησσία* clam Gaisf. *Ταρσία* et mox *Ταρσὸς* Lex. Rhet. p. 229. Deinde *ἡ δὲ Ταρτησσὸς* E. 17. Om. vulg. Silet Gronov. *γαληνῶ* vox est nihili. Alterius verbi antiquissimus auctor, quem usus ille decet, Epicurus est in Epicteti fr. 52. 8. Zon. p. 422. *γάνυσθαι* V.

---

ticis; quae cis Taurum sunt, paene omnibus devictis, ceteras quidem tributarias fecerunt; ipsi vero locis circa Halyn fluvium occupatis in regione inter Bithyniam et Cappadociam sita consederunt. His bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipylum opem tulissent; cum iisque duce Manlio prope Ancyram urbem congressi, viginti millibus qui militari aetate erant occisis, reliquos sibi parere coegerunt, adempto iis imperio in gentes, quae ipsis ante subiectae erant. *Γαλάτεια.* Nomen Deae. *Γαλατία* vero regio. Et *Γαλατίας*, nomen proprium. *Γαλλαίῳ.* Gallis proprio. *Quae saepe more Gallorum Cybeles sacra celebrantium gravem auribus ululatum edidit, has comas deae montanae ad bifores valvas suspendit, postquam ab insano discursu cessare coepit.* *Γαλέα.* Nomen piscis. Et *Γαλεός*, itidem. *Γαλεάγρα.* Instrumentum hominibus torquendis. *Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis undique munita inclusum per aspera loca volutarunt.* Et alibi: *Ille vero in cavea ferrea inclusum interfecit.* *Γαλεώτης.* Nomen proprium. *Γαλεώτης.* Idem quod *ἀσκαλαβώτης*: de quo vide v. *Ἀσκαλαβώτης.* *Γαλερόν.* Nitidum. *Γαλῆ.* Nomen animalis: quod nonnulli *κερδὼ* et *ἱλαρία* vocant. vocabula autem *δίκη* et *γαλῆ* eundem continent numerum, quoniam ex iisdem litteris composita sunt. Et, Mustela Tartesia. Tartesus est urbs extra columnas Herculeas ad Oceanum sita, ubi maximae nascuntor mustelae. *Γαληνῶ.* *Γαληνιᾶν.* Laetari, gaudere, laetitia diffundi.

Γαληνός, ὁ διασημότατος ἰατρός, Περγαμηνός, γεγονὼς ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτίνακος τῶν Καισάρων ἐν Ῥώμῃ, υἱὸς Νίκωνος γεωμέτρου καὶ ἀρχιτέκτονος, πολλὰ συντεταχὼς ἰατρικά τε καὶ φιλόσοφα· ἔτι τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικά· ἅτινα διὰ τὸ πᾶσιν εἶναι γνώριμα καταλέγειν ἄκαιρον ἡγησάμην ἐν τῷ παρόντι. ἐβίω ἔτη ό. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡσύχιον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπου.

Γαλῇ χιτών. αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται καὶ μηδὲν ἀνιέντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

Γαλιλαία. κατακλυστὴ τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ. διὸ καὶ γέλγελ ὁ τροχὸς ὀνομάζεται.

Γαλιψός. ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ πόλις τῆς Θρᾴκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης.

Γαλλογραικία. ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται.

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπόκοπος. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Γάλλος ὁ χαιτήεις ὁ νεήτομος, ὅς ποτε Τμώλῳ
Λυδιὸς ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος.

Καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπόκοποι. Γναῖος ὁ ὕπατος Ῥωμαίων διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποταμόν, τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον· καὶ παρ' αὐτὸν τὸν ποταμὸν στρατοπεδευσάμενος, παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου τῶν ἐ[illegible]

---

1. Γαληνός] Galeni medici Constantinopoli tempore Zenonis imper. meminit supplem. Origg. Constantinop. Codini e cod. [illegible] bibl. c. *Περὶ ἀρτοπωλείων*. Fors. fuit idem cum eo, quem cum Firmo scribit audivisse Maximum Damascius in Vita Isidori ap. Phot. p. 1070. *Reines.* 3. *Καισαρέων* Med. 4. *πολλά*] *καὶ πολλὰ* V. Mox *τε* om. E. 5. *γραμματικὴ καὶ ῥητορική* [illegible] 6. *ἅτινα — παρόντι* om. V. 8. *ἡσύχιον*] *ἥσυχον* V. 9. *τόπου*] *καὶ ὄρος ἐγγὺς Ἐφέσου* addit Zon. p. 421. 10. *Γαλῇ χιτών*. *ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶν, ὁμοία τῇ οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν. τὸ δὲ ἀπέδυ τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ, ἐπὶ τῶν ἀφαιρέντων τὰ [illegible] καλυψάντων ἅπερ πρότερον ὑπεκρίνοντο· φασὶ γὰρ οἱ μυθόλογοι, γαλῆν κροκωτῷ κοσμηθεῖσαν καὶ καλλωπιζομένην τῷ [illegible] καὶ μετὰ σεμνότητος καὶ αἰδοῦς προσισταμένην, εὐθὺς ταῦτα ἀπορρίψαι, καὶ πρὸς μῦν ἐκδραμεῖν ἀναφανέντα.* Bast. [illegible] Coisl. 177. ap. Gaisf. Cum Suida bis Arsenius p. 155. altero quidem loco testem adhibens Eudemum. 11. *καὶ μηδὲν ἀνιέντων*] Quid verba ista hoc loco significare possint, non video. Quare in versione [*et alienas vestes induentibus*] secutus [illegible] interpretationem Diogeniani, quem consule. *Küst.* Fallitur vir doctissimus. Locus integerrimus est. Dicitur hoc proverbium de hominibus iniustis et maleficis, et qui curatura nihilo meliores evadunt: quod *μηδὲν ἀνιέναι*, *nihil remittere* vocat [illegible]. Haud dissimile proverbium: *Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ*. Rem optime explanat Zenobius II, 93. *Ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυΐ*. Fabula nota est. *Toup.* Cf. Babrium Knoch. p. 151. [illegible] Haec olim sub glossa singulari *Οὐ πρέπει* repetebantur. Item novissima praetermisit *V. Statim cum A. *V. glossam [illegible] *Γαλῆ κροκωτόν. ἐν τῷ Κροκωτός.* Quae infra depulimus ab v. *Κροκωτός*. 13. *Γαλιλαία. κατακ.* om. *V. 14. [illegible] Immo potius *γίλγελ*, vel *γέλγελ*. Hebraei enim rotam vocant גלגל. *Küst.* *γὲλ γέλ* A. V. *γελγέλον* C. *γελγὲλ* Zon. p. 413. [illegible] terea scribendum foret *ὅτι καὶ* pro *διὸ καί*, nisi hoc ipsum fraudem argueret. Subsequebantur, quae cum V. removi: [illegible] *λιλαῖοι* (*καὶ* ante *Γαλ.* cum A. B. E. reiecit Gaisf.), *οἵτινες ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ ἐν τῷ Ναζηραῖος* (vel potius [illegible] *ραῖος*). Ea fortasse propter aliquem animadversionis usum servari poterant, nisi glossam *Ναζηραῖος* ipsam lectorum [illegible] infersisset. Reinesius: „Valentini verba ista citat Eulogius apud Phot. c. 220. *Τῶν Γαλιλαίων ἐπὶ Χριστοῦ δύο φύσεις [illegible] πλατὺν καταχέομεν γέλωτα.* — *Γαλιλαίους* ut *Μεριστάς*, *Γενιστάς*, *Ἑλληνιανούς*, *Φαρισαίους*, *Βαπτιστάς* inter sectas [illegible] rum nominat Iustin. Dial. cum Tryph. p. 307." Ceterum edd. vett. *οἱ ἀπὸ ταύτης ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοί*. [illegible] *τινες ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ* A. *οἱ ἀπὸ ταύτης* om. E.

1. Γαλιψός] Stephanus Byzantius, Etymologus, Hesychius, Harpocratio et alii rectius *Γαληψός* scribunt per η. Küst. [illegible] *ληψος* B. E. item *Γαλήψου* V. E. Hoc si probandum, etiam manifestius apparet v. *Γαλιλαία* recens accessisse, quippe [illegible] ex v. *Γέλγελ*. Tum *ἔστι δὲ καὶ* B. V. E. Med. 2. *Θάσου*] *Θάψου* Harpocr. Pal. Infra *τοῦ* om. B. E. Modo *ἐκ* servat [illegible] Harpocrationis ad unum omnes, Etym. M. et Zon. p. 415. 4. Zon. p. 419. Vide Constant. de Them. I, 6. 7. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Erycii II. pr. Anthol. Pal. VI, 234. 8. *Τμώλῳ Λύδιος*] *τμωλυδιὸς* vel *τμωλυδιὸς* A. B. E. Med. *δμωλυδιορχησ[illegible]* *δμωλυ διὸς ὀρχηστὸς* C. *εἰποτυμώλου* Anthol. Pal. quod nunc quidem reliquis suspicionibus praeferendum videtur. 9. [illegible] *μάκρ°* A. *μάκρος* V. C. B. E. Med. *μάκρ'* Gaisf. cum Anthol. 10. *Γναῖος — ὑπεδέξατο*] Valesius fragmentum hoc [illegible] puto Polybio [vid. XXII, 20, 4.] tribuit. *Küst.* 11. *ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον*] Livius lib. XXXVIII. (c. 18.) eandem [illegible] verbis expressit: *Transgressis ponte perfecto flumen Sangarium, praeter ripam euntibus Galli matris Magnae a Pessinunte occurrere cum insignibus, vaticinantes fanatico carmine Deam Romanis viam belli et victoriam dare.* 1[illegible] 13. *ποταμόν*] *ποτὲ* V. Item infra. *στρατοπεδευσάμενος*] *στρατοπεδευσάμενον* B m. sec. *στρατοπεδευσάμενος ἦν* [illegible] *δὲ* E. *στρατοπεδευσαμένῳ* dedit Schweighäuserus, qui *στρατευσαμένου* coniecit in annotatione, Porto praeeunte. 14. [illegible] *δος*] *Ἄττιδα* B pr. et E. *Βαττάκου*] Vid. Wesseling. Addend. in Diodor. Sic. [T. II. p. 537.] Tewater. in Iablonski [illegible] T. III. p. 67. *Gaisf.*

Γαληνός. Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui sub Marco, Commodo et Pertinace Imperatoribus Romae vixit: Niconis geometrae et architecti filius. multa composuit medica et philosopha; item grammatica et rhetorica; quae cum omnibus sint nota, in praesentia recensere supervacaneum duxi. vixit annos LXX. *Γαληνός* etiam significat tranquillus. *Γαλήσιον*. Nomen loci. *Γαλῆ χιτών*. *Feli tunica.* dicitur de hominibus iniustis, nec de more suo quicquam remittentibus. proverbium hoc simile est illi, *Non decet felem crocota.* *Γαλιλαία*. Lingua Graeca idem significat quod est devoluta. quod gelgel Hebraice rota vocatur. *Γαλιψός*. Nomen proprium. est autem urbs Thraciae, sic vocata de Galipso Thasi et Telephes filio. *Γαλλογραικία*. Gallograecia, Bucellariorum regio, qui et Gallograeci vocantur. *Γάλλος*. Nomen fluminis. *Γάλλος*. Castratus. In Epigrammate: *Gallus ille comatus recens exsectus, qui quondam in monte Tmolo Cybelen saltans ululavit.* Et *Γάλλοι*, evirati. *Cnaeus, consul Romanorum, fluvium Sangarium, qui profundus omnino et transitu difficilis erat, ponte iunctum traiecit. cum autem ad ipsum fluvium castra posuisset, Galli ab Attide et Battac[illegible]*

Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύπους, φάσκοντες προςαγγέλλειν τὴν θεὸν νίκην καὶ κράτος. οὓς ὁ Γναῖος φιλανθρώπως ὑπεδέξατο. Καὶ αὖθις· Ἀπέστειλε νεανίσκους, διασκευάσας εἰς Γάλλους, μετ' αὐλητῶν ἐν γυναικείαις στολαῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους, ἐπὶ τοὺς προκαθημένους τῆς χώρας. — Ὅτι Γάλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ Γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.

Γαλόῳ. γάλως, γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο γαλόῳ· ἀνδραδέλφῳ. Καὶ γαλοώνη ὁμοίως, ἡ ἀνδράδελφος.

Γάμβρειος στολή.

Γάμβορος. ὁ ἀμέτοχος.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. ὁ Βοῤῥᾶς. τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκτεται Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Γαμέτης. ὁ ἀνήρ, ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ κουριδίῳ γαμέτῃ ἐς Ἔφεσον ἦλθεν.

Γαμηλία. ἡ διδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις. ἢ τῶν γυναικῶν ἡ εἰς τοὺς φράτορας εἰςαγωγή. οὕτως Δίδυμος ὁ γραμματικός. [Καὶ παροιμία· Γαμηλίαν εἰςενεγκεῖν. ὅταν τις ἠγάγετο γυναῖκα, πρὶν γενέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυράμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς γάμους ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. καὶ τοῦτό ἐστι γαμηλίαν εἰςενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ· Καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰςενήνοχε μεμαρτύρηται.] 467

Γαμηλιῶνος. τοῦ μηνός.

Γαμησείειν. Ἀττικοί φασι.

Γαμφηλή. ἡ σιαγών.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίκαμψις.

---

1. *Πισσινοῦντος*] *Πεσσινοῦντος* Wolfius. 2. *πρὸς τῇ ἰδέᾳ*] Valesius in notis ad fragmenta Polybii p. 36. legendum monuit *προστηθίδια*, quae emendatio non minus ingeniosa est quam vera. Infra enim v. *Προστηθίδιων* Suidas aliud incerti cuiusdam auctoris fragmentum adducit, in quo itidem *τύποι* et *προστηθίδια* coniunguntur et Gallis tribuuntur. *Küst.* 3. *θεὸν*] *θεῶν* B. E. Med. 8. *Ὅτι Γάλλοι*] Ex Diogen. Laert. IV, 43. petitum docuit Gaisf. Statim delevit Küsterus: *Γάλλους τί τεμεῖν. Γάλλοι δὲ οἱ ἀπόκοποι ἐπὶ τῶν . . .* Quae verba agnoscunt B. E. omittunt A. V. C. 10. *Γαλόῳ*] Vide Etymologum. *Küst.* Glossa refertur ad Il. γ'. 122. sive χ'. 473. *καὶ* om. *V. Med. 11. *ἀνδραδέλφου* tacite Küsterus, Portum secutus. Infra *Γαλαώνη* tacite Stephanus in Thesauro, *γαλοώνη* diserte Zon. p. 419. 13. *Γάμβρειος στολή*] Athenaeus lib. I. c. 23. p. 30. inter munera Themistocli a rege Persarum data etiam *γάμβριον στολὴν* recenset: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Appellatur autem ab Athenaeo *γάμβρειος στολὴ* vestis pretiosa, qualem reges Persarum dare solebant generis suis, vel etiam iis, quos eodem honore, quo generos, afficere volebant. *Küst.* 14. *Γάμβορος*] Scribendum est *γάμμορος*. In multis enim vocibus errore eorum, qui veteres codices describebant, β positum est pro μ, et vice versa; quoniam in quibusdam MSS. hae duae litterae adeo sibi similes sunt, ut aegre interdum discerni possint. Recte Hesychius: *Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι.* Dictum est autem *γάμμορος* pro *ἄμμορος*, ut apud eundem Hesychium *γανδάνειν* pro *ἁνδάνειν*, *γέαρ* pro *ἔαρ*, *γέλουτρον* pro *ἔλυτρον*, *γισχὺς* pro *ἰσχύς*, *γοῖνος* pro *οἶνος*, et alia. *Küst.* Aliud mendum non percepit Küsterus. Scribendum enim non *γάμμορος* sed *γ' ἄμμορος*, relatione facta ad Euripid. Hec. 421. Vid. Censur. Edinens. XIX. p. 81. *Gaisf.* De hac glossa nutat iudicium. Nam Küsteri ratio cadit in Hesychium, a cuius causa Noster multum abhorret; Elmsleius vero quam sumpsit sive glossae fabricam *Γ' ἄμμορος* sive fraudem a perversa lectione subnatam, ea talis esse videtur, ut stuporem infimi subsellii vehementer excedat. Zon. p. 416. *Γάμβορος, ἢ γάμμορος. ὁ ἀμέτοχος.* 15. *τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν*] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii in lib. I. v. 211. Scholiastam Homeri Odyss. ξ'. 533. Scholiastam Sophoclis in Antig. 980. Philostratum de Vita Apoll. p. 178. 179. itemque supra v. *Ἀφέται*. *Küst.* Vide potissimum Herod. VII, 189. *γὰρ* om. V. C. 16. *τίκτεται*] *κτίζεται* B. E.

1. *Ἡ δὲ*] *Ὁ δὲ* A. V. C. Nihil cognosci licet e loci particula sub v. *Κουρίδιον*. Toupius comparavit Polybium apud Athen. X. p. 439. *ἡττηθεὶς οὖν* (Antiochus) *τῷ πολέμῳ ἔφυγεν ἐς Ἔφεσον μετὰ τῆς νεογάμου.* 3. *Γαμηλία. ἡ διδομένη*] Vide Harpocrationem, Pollucem, Etymologum et Petitum de Legibus Attic. p. 151. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 228. 233. et Taylorum in Demosth. p. 968. item Schömannum in Isaeum p. 263. *Γαμήλια* *V. cum Zon. p. 422. 4. *ἢ ἡ τῶν γυναικῶν*] *ἢ τῶν γυναικῶν ἢ* A. B. E. *V. Med. *καὶ τῶν γυναικῶν ἢ* V. *τῶν γ. ἡ* C. Gaisfordus tacite Pal. Harp. secutus est, probante Meiero de gentil. Att. p. 18. 5. *οὕτως Δίδυμος*] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. cum Harpocr. Pal. Orationem satis indoctam notare visum est. Nam Demosthenis memoria, ne quis fallatur, pendet ab eodem Harpocratione. 6. *παροιμία*] Haec vox ab inepta manu adiecta videtur, quoniam cuilibet facile patet, *γαμηλίαν εἰςενεγκεῖν* proverbium esse non posse. *Küst.* 7. *μαρτυράμενος*] *μαρτυρόμενος* A. 10. *γαμηλίαν*] *γαμήλια* A. *Δημοσθένης*] P. 1320, 12. 14. *Γαμηλιῶνος*] Lex. Rhet. p. 228. *Γαμηλιών. μὴν Ἀθηναίων ἕβδομος.* *τοῦ μηνός*] Sic A. B. C. V. E. *μηνὸς τοῦ Ἰανουαρίου* edd. ante Gaisf. *ὄνομα μηνός* Zon. p. 416. 15. *Γαμησείειν*] Vide Bergler. in Alciphron. I, 13. p. 82. Ceterum *Γαμησείην* A. *Gaisf.* 16. *Γαμφηλή*] *Γαμφίλῆ* A. Vid. Aristoph. Equ. 198. et intpp. Hesychii. 17. *Γαμψωλή*] Zon. p. 420. *Γαμψόλα* sic Hesychius.

---

tris deorum sacerdotibus Pessinunte missi venerunt, imagines et simulacra pectoribus affixa gestantes, et deae iussu victoriam et felicem successum Romanis nunciarunt: quos Cnaeus humaniter excepit. Et alibi: *Ad milites praesidiarios istius regionis misit adolescentes, Gallorum insignibus ornatos vestibusque muliebribus indutos, et cum tibiis tympana imaginesque ferentes.* † Galli quidem ex viris fiunt, ex Gallis vero nequaquam viri fiunt. *Γαλόῳ.* A nominativo *γάλως* fit *γάλῳ*, et inserta littera ο *γαλόῳ*. Et *γαλοώνη*, itidem mariti soror. *Γάμβρειος στολή.* *Γάμβορος.* Qui non est particeps. *Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος.* Erechthei gener, Boreas. is enim Orithyiam eius filiam uxorem duxit, ex qua nati sunt Zetes et Calais. *Γαμέτης.* Vir, maritus. *Illa vero cum iuvene marito Ephesum venit.* *Γαμηλία.* Epulum nuptiale quod curialibus praebebatur. vel uxorum ad curiales introductio. ita Didymus grammaticus. [Et proverbium: Epulum nuptiale praebere. cum aliquis uxorem duceret, antequam ei nasceretur infans, nuptias testibus adhibitis professus epulum nuptiale curialibus praebebat. id vocabant *γαμηλίαν εἰςενεγκεῖν*. huius rei meminit Demosthenes in oratione adversus Eubulidem: *Testatum enim est patrem meum secundum leges uxorem duxisse, et curialibus epulum nuptiale praebuisse.*] *Γαμηλιῶνος.* Mensis Ianuarii. *Γαμησείειν.* Atticorum dictio. *Γαμφηλή.* Maxilla. *Γαμψωλή.* Inflexio.

Γαμψώνυχος. ἐπικαμπεῖς ἔχοντος τοὺς ὄνυχας. Καὶ Γαμψώνυχα ζῷα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷός ἐστιν ἀετός, ἱέραξ, κεγχρηὶς ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμψόν. ἐπικαμπές.

Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ' ἱππείῃσι πεδηθὲν
ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης.

Καὶ αὖθις·

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας.

Γαμψούς. τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας, ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας. γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τὰς ὄρνιθας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Γάνδειρον. ὄνομα τόπου.

Γανόων. λελαμπρυσμένος.

Γάνος. ὁ οἶνος.

Πὰν ἀγέλην· Νύμφαι πίδακα· Βάκχε γάνος.

Καί·

Γάνος ἀμπέλου, (ὁ οἶνος)
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.

Γάνος δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος Γάνος.

Γάνος καὶ Γανιάδα. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά.

Γαννυμένη. χαίρουσα. γάννυμι γὰρ ὁ ἐνεστώς. καὶ Γάννυσθαι, φαιδρύνεσθαι, χαίρειν. καὶ διαχεῖσθαι.

Γαργηττός. ὄνομα κύριον τόπου.

Γαργαλίζει. κινεῖ, ὑποσημαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει.

Ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου (τοῦ μέλους)
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος·

Ἀριστοφάνης. Γαργαλίζει δέ, ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ στόματος, ὥστε ἐμέσαι.

Γαργαρισμός.

Γάρμος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κακὸν φώνημα Γάρμῳ.

---

1. ὄνυχας] Addit E. ἐστι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ γαμψώνυχος. 2. Γαμψώνυχα ζῷα] Haec partim debentur Aeliani N. A. XII. Eadem recoquuntur sub v. Ἐπιρυγχίδα. 3. ἐπιρυγχίδα] ἐπιφρυγχίδα V. C. ἐπιφορυγχίδα *V. Ceterum hunc locum ... ravit lector studiosus in v. Ῥύγχος. ὑπὸ] ἐπὶ E pr. 4. τὰ μὴ πίνοντα] Aristot. Hist. An. VIII, 3. Ἔστι τὸ τῶν ... γένος πᾶν μὲν ὀλιγόποτον· οἱ δὲ γαμψώνυχες καὶ ἄποτοι πάμπαν, εἰ μή τι ὀλίγον γένος καὶ ὀλιγάκις. μάλιστα δὲ ... κεγχρίς· καὶ ἰκτῖνος ὀλιγάκις μέν, ὦπται δὲ πίνων. *Gaisf.* 6. Καὶ γαμψὸν] Archiae Ep. X, 3. 4. Anthol. Pal. VI ... 9. Γαμψόν τε] Antiphili Ep. IV, 3. Anthol. Pal. VI, 95. Γάμψοντες A. 12. Γαμψὰς] Philippi Thessal. XIV, 2. Anthol. Pal. ... 104. δρεπάνας] δραπάνας A. 13. Γαμψούς. τὰς] Ex Schol. Aristoph. Nub. 336. 14. γαμψοὺς γὰρ] ... 16. ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Pariss. legitur ὄνομα τόπου. *Küst.* Sic etiam cum A. scribendum fuisse vicit ... nominis. Statim addunt B. E. Edd. vett. Γάνιος sine interpretatione. 17. Γανόων] De propria vocis huius signific... vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 6. *Küst.* Adde Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 359. sq. 19. Πὰν ἀγέλην] Ex Epigram... Sabini in Anthol. Pal. VI, 158. Haec olim male percepta transierant in v. Νυμφαιπίδακα.

3. βότρυος ἕλικα παυσίπονον] Versus est Aristoph. Ran. 1356. (1327.) cui praecedens οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου addi debeat ... enim ad institutum Suidae pertinet. *Hemst.* Iussit etiam Albertius in Obss. Misc. T. IX. p. 144. distingui, quae tenorem ... petuum coierant. 4. Γάνος δὲ] Γάννος δὲ οὐδετέρως ἡ χαρά· καὶ γάνος E. omissis ἡ Γάνος sub finem glossae. ... careas. 6. Γάνος καὶ] Γάνος οὖν καὶ E. qui mox om. ἐστι. Atque Med. haec superioribus adiungit. Γάνιδα *V. 8. ... νυσθαι] Sic Schol. Platon. p. 312. cf. v. Γαληνιᾶν. 10. Gl. om. V. C. Γαργητός Gaisf. tacite. τόπου om. B. E. ... 11. δοτικῇ post Γαργαλίζει delevi cum *V. ὑποσημαίνει] Apud Etymologum et Phavorinum rectius legitur ὑποσαίν... *blanditur, adulatur.* *Küst.* Nihil mutat Lex. Bachm. p. 183. Utrumque iunxit Zon. p. 423. 13. γ' om. *V. 15. ... στοφάνης] Thesmoph. 138. sq. Γαργαρίζει] Γαργαλίζει A. B. V. E. Ceterum de h. v. legatur Bakii disputatio in Cler... p. 431. sq. *Gaisf.* Cf. Hemst. in Thom. M. p. 179. sq. γαργαρίζει servat Zon. p. 423. omisso ὥστε. ἀπὸ τοῦ στόματος ... scribendum esse ἐπὶ τοῦ στόματος. *Küst.* ἀπὸ τοῦ στόματος servat Etym. M. p. 221, 25. 17. Om. vulg. nec Gronov... tradixit. Omisi tamen cum V. C. quae A. in marg. habet: Γάργαιρε. ἐν τῷ Ψαμμοχοσιογάργαρα. Item Gaisfordus ... cum omnibus MSS. Γάργαρα. πόλις Τρῳάδος ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς καὶ Λαρισ... ἐκ τῆς Λαρ. Küsterus, collato Steph. Byz., mox τῆς ἐν σικελίας Med.) τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γαργαρεύς. 18. ... μος. ὄνομα κ.] Regis Babylonis, Iambl. ap. Phot. c. 94. *Reines.* Plenius in v. Φάσμα. *Hemst.* Monuit etiam Rochette ... T. I. p. 76. Sed haud ambiguum quin ex inferiore glossa haec annotatio profecta sit. ταῦρος om. B. E.

Γαμψώνυχος. Aduncos ungues habentis. Et Γαμψώνυχα ζῷα dicuntur, volucres, quae rostrum inflexum et aduncum habent, ut aquila, accipiter, cenchreis, aliae non bibentes. **Γαμψόν.** Incurvum. In Epigrammate: *Et aduncum hamum, setae equinae alligatum, quo piscibus insidiae struuntur.* Et denuo: *Curvamque falcem, qua spicae secantur.* Et alibi: *Curvas falces, quibus frumentum colligitur.* **Γαμψούς.** Sic Aristophanes *Nubibus* vocat nubes curvatas et obliquas, vel avium rostris similes. aves enim vocant γαμψούς. **Γάνδειρον.** Nomen loci. **Γανόων.** Splendidus. **Γάνος.** Vinum. *Augete semper, Pan, gregem; Nymphae, aquam fontanam: Bacche, vinum. Uvae capreolum curas pellentem.* Γάνος vero genere fem... vocatur mons in Thracia. **Γάνος** et Γανιάδα. Loca Thraciae. **Γαννυμένη.** Gaudens. praesens est γάννυμι. Γάννυσθαι, laeto esse vultu, gaudere, laetitia ... **Γαργηττός.** Nomen loci. **Γαργαλίζει.** Titillat, voluptate movet, excitat, irritat. Aristophanes: *Ad... cum carmen illud audirem, podicem ipsum subiret titil...* Γαργαλίζει vero de ore dicitur, significatque vomitum ... **Γαργαρισμός.** **Γάρμος.** Nomen proprium. ... *vero taurus mugiens mali ominis vocem Garmo* ...

Γαριζείν. ὄρος.

Γάρος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι δὲ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών.

Γαστήρ. ἡ κοιλία. Ὅμηρος διαπαντὸς γαστέρας καλεῖ, οὐ κοιλίας. Καὶ παροιμία·

Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων·
ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη, κενὴ δὲ βαρεῖα.

ἐπὶ τῶν γαστριμάργων. Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμεῖον ἐκάλεσεν. Ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Γαστρίζεσθαι. λαμπρότερον τρέφεσθαι.

Γαστρίζομαι. τύπτομαι εἰς τὴν γαστέρα. Ἀριστοφάνης·

Ὦ πόλις, ὑφ᾽ οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία. καὶ Γαστρίμαργος, ὁ ἄπληστος. Καὶ Γαστριμάργως, ἀπλήστως.

Γάστρις. ὁ περὶ γαστέρα ἀκρατής. καλοῦσι δ᾽ οὕτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα.

Γαῦλος. ὁ εὐαπάτητος. ἢ πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοινικικόν, ἢ ἄκατος. γαυλὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. Ἡρόδοτος· Γαυλούς τε ἐνταῦθα καταδύσας. ἢ Γαυλός, ὁ τοῦ φρέατος ἀντλητήρ. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον, ἣν Ἰταλοὶ μαγγάναν ὀνομάζουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν γαλακτοδόχων ἀγγείων.

Γαυλούς τε γλαγοπῆγας·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.

Γαυριᾷ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροειδής. ὁ ὑπερήφανος.

Γαῦρον. στεῤῥόν, μέγα, ἀκλινές, ἀκατάπληκτον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ᾽ ὡς Ἡρακλῆς.

Ἀγαθίας· Ὁ δὲ Βελισάριος τὴν ἐγχείρησιν μείζονα

---

1. *Γαριζείν*] Deest gl. V. C. Ioseph. A. I. V, 1, 19. et al. contulit Gaisf. Cf. Zon. p. 422. 2. *λέγεται*] *λέγει* B. E. *ἔστι δὲ οὐδὲν*] Artemidorus 1, 68. (66.) *Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιν σημαίνει. ἔστι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών.* Ex hoc loco Artemidori (quem et a Pearsono observatum esse video) Suidae verba deprompta esse manifestum est. *Küst.* Zon. p. 416. 4. Zon. p. 420. 6. *Γαστέρα*] Diogen. IV, 85. *Gaisf.* Immo Diogenianus libro III. *προφέρεις*] *προφέροις* V. C. 8. *κενή*] *κενά* Gaisf. cum A. B. V. E. Edd. ante Küst. Illud servavi cum Arsenio p. 156. *κενὴ* Diog. Item supra malim *ἢ πλ.* 9. *γαστριμαργούντων*] *γαστριμάργων* reposui cum Diogeniano, Arsenio et *V. C. *Γαστέρα δὲ ὁ Δαβίδ*] Hanc notam excerpsit Suidas ex Theodoreto in Psalm. XXX. p. 510. *Küst.* Ubi *γαστέρα* pro *ταμεῖον* C. 13. *Γαστρίζεσθαι*] V. Lobeck. in Phryn. p. 93. *λαμπροτέρως* Zon. p. 423. *λαβρότερον* Hesychius et Schol. Luciani Epp. Saturn. 38. Itaque promptum est reponere *λαμυρώτερον.* 15. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 273. Exciderunt quaedam apud Zonaram. Menagium in Diog. Laert. VII, 172. laudat Gaisf. 16. *καὶ δῆμ᾽* post *πόλις* eieci cum A. B. V. C. E. Med. In fine *γαστρίζομεν* A. 18. *Γαστριμάργως, ἀπλήστως*] *γαστριμάργων ἀπληστότερος* E. *καὶ* neglexit vulg. Tum *ζήτει ἐν τῷ Δαιτρός* A. marg. et sic fere B. E. Cf. v. *Μάργης.*

1. *Γάστρις*] Aristoph. Av. 1603. Necnon infra (citante Toupio) in v. *Συβαριτικαῖς. Gaisf.* Adde Hemsterh. in Thom. M. p. 181. Zon. p. 417. *καλοῦσι δ᾽ οὕτω*] Vide Hesych. v. *Γάστριδες. Küst.* Eadem observatio Lex. Rhet. p. 230. 3. *ὁ εὐαπάτητος*] Ante *ὁ εὐαπάτητος* vulgo leg. *ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν, ἤ.* Quae delevi cum omnibus MSS. Habet ea Hesychius. *Gaisf.* *ἢ πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοιν.*] Confer cum hoc loco enarratorem Comici in Av. 599. *Küst.* Adde gl. Herodot. III, 136. et Lex. Rhet. p. 230. 5. *Ἡρόδοτος*] Locus Herodoti extat lib. VI. c. 17. at ubi *γαυλὸς* non significat *mulctrale*, ut Portus Suidam secutus existimabat, sed *genus quoddam navigii.* Adi ipsum Herodotum. *Küst.* Recte haec disposuit Zon. p. 418. 6. *γαύλους*] *γαυλοὺς* reduxi cum *V. Med. et Zonara. *ἐνταῦθα*] *ἐνθαῦτα* E. *Γαυλός, ὁ τοῦ*] Gl. Herodot. VI, 119. 8. *μαγγάναν*] Vid. *Μαγγάνα* et *Μαγγάναν. Hemst.* Adde Salmasium in Hist. Aug. T. II. p. 53. 10. *Γαυλούς τε*] Leonidae Tar. XXXIV, 5. Anthol. Pal. VI, 35. *γλαγοπῆγας*] Unus MS. Paris. habet *γλαγόπηγας.* Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur *γλαγοπῆγας*, quod in hac editione secutus sum, cum ante male legeretur *γλαγόπηδας. Küst.* *γλαγόπηγας* A. *γαλαγόπηγας* Zon. *γαυλοπῆγας* V. *γαυλόπηγας* C. *τλαγόποδας* B. E. 11. *ἐν Ἐπιγράμμασι* cum *V. 12. *Γαυνάκας*] Vide infra v. *Καυνάκης. Küst.* Ubi vide quae ascripsimus, addito Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 124. Repetiit Zon. p. 418. 13. *Γαυριᾷ*] Hinc *γαυρίαμα.* Vide Bos. in Isai. LX, 18. *Toup. MS.* Vid. Antiatt. p. 87. Est glossa sacra, quam ad Iobi c. 39, 21. 23. referebat Ernestius. Continuo delevi *δοτικῇ* cum *V. et Zon. p. 423. 15. Zon. p. 422. Cf. Lex. Rhet. p. 230. *ἀκατάπληκτον*] *εὐκατάπληκτον* A. 16. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 283. 18. *Ἀγαθίας· Ὁ γάρ*] Locum hunc corrupit et mutilavit Suidas, cuius veram lectionem et integrum sensum lector petere debet ex ipso Agathia lib. V. (15.) p. 160. *Küst.* Aliqua tamen culpae parte liberandus Suidas, siquidem *περιχαρής*, quod interpres quidam tertio destinarat exemplo, locum vocis *ἀσμενεστάτην* invasit. *Ὁ γάρ*] *ὁ δὲ* A. B. C. E.

αριζείν. Mons. *Γάρος.* Est generis masculini. garus autem nihil aliud est quam putredo. *Γαστήρ.* Venter. Homerus ventrem ubique *γαστέρα* vocat, non autem *κοιλίαν.* Et proverbium: *Ventrem mihi obiicis, omnium probrum pulcherrimum: qui plenus quidem levis est, vacuus vero gravis.* dicitur de hominibus gulae deditis. David vero *γαστέρα* vocavit locum, in quo cogitationes tanquam in promptuario reconditae sunt: *Turbatus est ira oculus meus, anima mea, venter meus.* *Γαστρίζεσθαι.* Lautius vivere. *Γαστρίζομαι.* In ventrem verberibus caedor. Aristophanes *Equitibus: O civitas, quales bestiae ventrem meum caedunt.* *Γαστριμαργία.* Et *Γαστρίμαργος*, gulosus. Et *Γαστριμάργως*, insatiabiliter. *Γάστρις.* Intemperans. gulosus. sic etiam vocant eum, qui vermibus laborat. *Γαῦλος.* Qui facile decipitur. vel navigium quoddam onerarium, quale erat Phoenicum, vel acatus. *γαυλὸς* vero, cum acuto, vas pastorale, quo lac excipitur. Herodotus: *Navibus vero ibi demersis.* Vel *Γαυλός*, situla, qua hauriunt aquam ex puteo. item, vas vinarium ligneum, quod Itali manganam vocant. de mulctrali vero accipitur in hoc Epigrammatis loco: *Et mulctralia, in quibus lac coagulatur.* *Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.* *Γαυριᾷ.* Sese iactat, fastu se effert, ferocit. *Γαυροειδής.* Superbus. *Γαῦρον.* Durum, magnum, contumax, ferox. Aristophanes *Ranis: Nihil enim est adeo ferox ut Hercules.* Agathias: *Belisarius vero tam rem,*

ἔδειξε καὶ γαυροτέραν, καὶ περιχαρής γε τὴν νίκην. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ γαῦρος ὥςπερεὶ κινούμενος.

Γαῦρος. Ὁ δὲ γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος, καὶ στρατείαις ὡμιληκὼς καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος, τὸ ἐν ἀνθρώποις τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ τι βούλοιτο κεχρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων εἰς ὀλιγωρίαν διατριβῶν, ἀποῤῥήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἀνέστρεφε. Τιμάσιος· οὗτος ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἤγαγεν.

Γαῖα χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ.

Γαίειος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός.

Γαιήιος. ὁ γήϊνος.

Γαιήοχος. ὁ Ποσειδῶν.

Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαιών. ὄνομα ποταμοῦ. Γαιὼν καὶ Φεισὼν ὀνόματα ποταμῶν. [Καὶ Γαιῶν, γηΐνων πραγμάτων.]

Γαιοῦχος. ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

Γαῖσα, καὶ Γαισός. κοντός, εἶδος ἀμυντηρίου, οἷον δόρατος.

Γεγανωμένος. λελαμπρυσμένος, ἐσκεπασμένος. Τὸ περιέχον τῷ κονιορτῷ γεγανωμένον ἐν χώρῳ βοτανώδει. τουτέστι λελευκασμένον.

Γεγαννυμένος. ἐπαγαλλόμενος. Πῶς δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγαννυμένος, δίαιτάν τε λαχὼν βαρβαρωτάτην, οὕτω διατεθῆναι.

Γέγειαι βόες. αἱ ἀρχαῖαι. [καὶ ἀρσενικῶς γέγειος.]

Γέγηθε. χαίρει.

Γεγηροτροφηκώς. ἐν γήρᾳ θρέψας.

Γέγονεν ἐν καλῷ. καλλίστως ἔσχε.

Γεγράψομαι. δεήσομαι.

Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι·

Σοφοκλῆς φησι.

---

2. *Καὶ αὖθις . . . κιν.*] Delevit Küsterus. Solum *καὶ αὖθις* enotavit Gronovius. *κινούμενος*] *κοινούμενος* A. 3. *Γαῦρος* lemma nescit *V. *Ὁ δὲ γαῦρός*] Vide infra v. *Τιμάσιος*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* Ubi codices *ἀνὴρ ὤν*. Est Eunap. Fr. 37. sive ed. Nieb. p. 113. 4. *καὶ τοῦτο* usque ad *ἀνέστρεφε* (usque ad *ἤγαγεν* *V.) om. V. Mox legendum *τῶν ἐν ἀνθρώποις.* 6. *ἐπικλύζοντα* omisit Küsterus. 7. *καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην* Edd. Scribendum *διά τε μέθην.* 9. *ἥλιον*] Supplendum *καθορᾶν.* *δὲ οὐρανῷ*] *καὶ οὐρανοῦ* A. B. E. Med. Restitui vetustam scripturam, quamvis obscura sententia. *μετάκλησιν*] *μετάκλυσιν* A. Post hanc vocem probabiliter in altera glossa distinguitur. 13. *Τιμάσιος· οὗτος*] Leg. *Τιμάσιος· οὗτος ἦν.* Vid. infr. *Τιμάσιος. Hemst.* Sic Med. 15. *Γαῖα χάνοι*] Ex Schol. Homeri in Il. ζ. 282. *Küst.* *καταπίῃ* A. Statim addunt B. C. V. E. *Γαζέτης. τοπικόν.* 16. *Γαίειος. ὄνομα*] Homerus Odyss. η. 324. Tityum vocat *γαιήϊον υἱόν*, id est, *terrae filium.* Scholiasta in eum locum: *Γαιήιον· τὸν τῆς γῆς υἱόν.* Huc noster respexit: sed qui crasso errore *γαίειος* (pro quo Ionice dicitur *γαιήιος*) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum sit adiectivum a voce *γαῖα*, *terra. Küst.* *ὄνομα κύριον* opinor ad *Γάιος* referri, cuius *κτητικὸν* fuit *Γαΐειος.* *ὁ τῆς γῆς υἱός* om. V. C. 18. Sub finem *Γεοῦχος δὲ* cum V. C expunxi, quippe e comparatione gl. *Γεοῦχος* nata, quam eadem fraus insederat. 19. *Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπ.*] Vide Etymologum v. *Γαιοδόται. Küst.* Adde Herod. Epimer. p. 209. et Tittm. in Zon. p. 417.

1. *ποταμοῦ Γαιών*] *τόπου· Γεών* A. *τόπου* *V. *ὡς καὶ φείσσων* E. omissis *ὀνόματα ποταμῶν.* Vid. Genes. II, 11. et 13. et interpretes Hesychii. *Καὶ Γαιῶν* cum seqq. om. V. C. notavi: quae vix locum suum possint tueri. *πραγμάτων*] *πράγματα* B. et E m. sec. 4. *Γαῖσα*] Vid. Wesseling., quem Gaisf. laudat, in Diod. Sic. XIII, 57. et Boisson. in Herod. p. 12. Toupius citat Agathiam p. 140. 6. *λελαμπρυσμένος*] Sic Schol. Platon. p. 402. *ἐσκεπασμένος* suspectum: *κεκαλλωπισμένος* Etym. M. Nisi forte cogitabimus de stannatura: v. Valck. in Schol. Phoen. 115. f. 7. *περιέχον*] *πενέχον* A. 9. *ἐπαγαλλόμενος*] Sic recte habet editio princeps Mediolanensis, quam hic secutus sum. In ceteris autem editt. male excusum est *ἐπαγγελλόμενος* quod longe aliud significat. *Küst.* *Πῶς δὲ ἀνὴρ*] Locum hunc suo more interpolavit et mutilavit Suidas, qui apud Agathiam lib. II. p. 67. sic legitur: *Πῶς δὲ ἂν ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, δίαιτάν τε λαχὼν ἐς ὅ τι βαρβαρικωτάτην καὶ πρὸς πολέμους ἀεὶ καὶ τάξεις ὁρῶσαν, πῶς δὴ οὖν ὧδε βαιὸς ἔμελλε μέγα τι καὶ λόγου ἄξιον ἐν τοῖσδε ἀπεκνᾶσθαι διδάγμασι καὶ ἐνασκηθῆναι.* Loquitur ibi Agathias de Chosroe Persarum rege. Patet autem hinc Suidam pro *γεγανωμένος* in codice suo scriptum repperisse *γεγαννυμένος*, quoniam fragmentum hoc voci illi subiecit. Sed praeferendum est *γεγανωμένος*, quod hodie codices Agathiae exhibent. *Küst.* Illud repetitur v. *Χοσρόης.* 13. *Γέγειαι βόες*] Vide Etymologum. *Küst.* Zon. p. 427. Cf. Bentl. in Callim. fr. 103. *καὶ ἀρσ. γέγ.*] Om. V. C. eaque notavi. 16. *γήρᾳ*] *γήρει* A. B. *V. 17. Hinc explicanda glossa Hesychii male posita: *Γέγωνεν ἐν καλῷ καλλίστῳ.* 20. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 411.

---

quam aggrediebatur, maiorem et illustriorem reddidit, quam victoriam laetiorem. Et alibi: *Is autem ferociens quasi qui subsultaret.* Γαῦρος. *Ille vero, homo ferox et superbus, et in castris multum versatus, summa mortalium bona ducebat, honoribus eminere, gloria clarum esse; itemque opibus affluere, et suo arbitratu libere vivere, et per temulentiam diei noctisque discrimen ignorare, ut solem neque orientem neque occidentem unquam videret: cum pro coelesti haberet imperio, quod ab ignara vita et in omnes delicias remissa revocabatur, cum se quasi avellisset, et animum in gloriae cupiditatem intendisset, ex Pamphylia gravis reversus est.* haec de Timasio dicuntur, quem Eutropius arcessivit. Γαῖα χάνοι. Terra dehiscens eum absorbeat. Γαίειος. Nomen proprium. terrae filius. Γαιήιος. Terrestris. Γαιήοχος. Epithetum Neptuni. Γαιοδότης. Qui terram vendit. Γαιών. Nomen fluvii. Gaeon et Phison, nomina fluviorum. [Et γαιῶν rerum terrestrium.] Γαιοῦχος. Qui terram continet. Γαῖσα et γαισός. Genus teli, gaesum, hasta. Γεγανωμένος. Splendidus, tectus. *Coelum pulvere tectum in loco herboso.* Γεγαννυμένος. Qui aliqua re gloriatur. *Quomodo vero vir ab annis puerilibus regio fastu et vana adulatione inflatus et vitae genere maxime barbaro educatus, doctrina excultus esse queat?* Γέγειαι βόες. Boves antiqui. [et γέγειος genere masculino.] Γέγηθε. Laetatur. Γεγηροτροφηκώς. Qui in senectute aliquem aluit. Γέγονεν ἐν καλῷ. Praeclare se habuit. Γεγράψομαι. Indigebo. Sophocles: *Neque enim Creontis patroni unquam vocabor cliens.*

Γεγωνέναι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκουστον βοῆσαι.

Γεγωνοκῶμαι. γυναῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλᾶσαι βοήσεων.

Γεγωνόν. ἐξάκουστον, λαμπρὸν φθέγμα. Καὶ Γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. Καὶ Γεγωνότερον, τρανότερον. Καὶ Γεγωνώς, βοήσας.

Γεγώς τις.

Γεδεών, στρατηγὸς τῶν Ἑβραίων. Μαδιανίταις σὺν τοῖς Ἄραψι καὶ Ἀμαληκίταις μέλλοντος πολεμεῖν, ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ἐπιστὰς περὶ μέσην ἡμέραν, ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος ὄντος ἀγαγεῖν τὸν στρατὸν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ τοὺς μὲν κατακλιθέντας καὶ οὕτω πίνοντας εὐψύχους εἶναι ὑπολαμβάνειν· ὅσοι δ' ἂν ἐσπευσμένως καὶ μετὰ θορύβου πίνοιεν, τούτους δὴ νομίζειν ὑπὸ δειλίας τοῦτο πάσχειν, καταπεπληγότας τοὺς πολεμίους. καὶ εὑρέθησαν τ' ταῖς χερσὶ τεταραγμένως πίνοντες.

Γεδεών, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐπάταξε τὸν Μαδιὰμ μετὰ τῶν λαψάντων ἐν τῷ πίνειν, καὶ τὸν Ὠρὴβ καὶ Ζὴβ καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμωνᾶ, τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· τόν τε πύργον τοῦ Φανουὴλ κατέστρεψε, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἠλόησεν ἐν ταῖς ἀκάνθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ζ'.

Γέεννα. ἡ καταδίκη.

Γεηρόν. τὸ γήινον.

Γελγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. Καθάπερ οὖν ἐξ ὄρους ὑψηλοῦ τοῦ σωτηρίου στόματος προενεχθέντα ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχοῦ κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβαπτίσθησαν πάντες κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις. διὸ καὶ Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ.

Γελάδας. ἀγαλματοποιός, διδάσκαλος Φειδίου.

Γέλα καὶ Καμάρινα πόλεις Σικελίας.

Γελασείοντα. γελαστικῶς ἔχοντα, γελᾶσαι θέλοντα.

Γελασείω. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν.

---

1. Γεγωνέναι] Γεγονέναι A. Illud reiiciendum opinor. 2. Γεγωνοκῶμαι] Γεγωνοκόμαι B. E. C. ἐμπιπλῶσαι] Sic edd. vett. cum Etym. Zon. p. 427. et Eustath. (sive Schol. μ'. 337.) in Il. μ'. p. 909,7. ἐμπιπλᾶσαι A. C. *V. ἐμπιπλῆσαι E m. sec. 4. Γεγωνόν] Vid. Albert. in Hesychium et Dorvill. Vann. Critt. p. 150 — 52. ἐξάκουστον βοῆσαι Lex. Bachm. p. 184. 5. Γεγωνίσκειν] Vid. intpp. Thucyd. VII,76. 6. Γεγωνότερον] Agathias p. 103. Toup. MS. Γεγωνώτερον E. τρανώτερον] τρανότερον A. E. C. βοήσας γεγωνόν τι] Sic emendavi, cum ante legeretur βοήσας γεγωνός τις. Küst. F. γεγωνός τι. Vide Philostrat. V. Apoll. p. 195. ubi γεγωνῶς leg. sive γεγωνός. Dio Cass. p. 639. καὶ γεγωνὸς βοήσας. Hesych. v. Ὄσσον. Toup. γεγώς τις A. B. C. E. Itaque Küsteri commentum aspernatus, id quod Gaisfordus suadebat, singularem glossam effeci Γεγώς τις. Cf. Antiphanes ap. Athen. III. p. 112. C. Γεγονώς quidem interpretatio quo casu perierit apertum est. 9. Μαδιηνίταις *V. 10. Ἀμαληκίταις] Ἀμαλικίταις A. E. 11. ὁ Θεὸς συνεβούλευεν] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. V. c. 8. (V,6,3.) ut Pearsonus etiam monuit. Küst. συνεβούλευσεν E. 14. οὕτω] οὔπω E. οὕτως Ioseph. 16. δὴ om. Ioseph. Malim δέ. 17. καὶ καταπεπληγότας] καὶ om. A. B. V. E. Med. Tuetur Ioseph. 18. τεταραγμένως] τεταραγμένοι A. B. E.

1. λαψάντων] λαμψάντων Edd. vett. Correxit Portus. 2. Ζὴβ] βὴβ V. Σαλμωνᾶ] Σαλμωναν A. Σαλμῶ V. Σαλμῶναν E. Σαλμανὰν Iosephus. 3. αὐτῶν] αὐτοῖς A. Mox θλίψαντα E. 6. Γέεννα vulg. Deinde cum A. B. E. *V. delevi: Γεζίτης. τοπικόν. Item post γήινον cum A. V. glossam Γεθσημανή. Cui χώρα addit E. 8. Γελγέλ] γὲλ γέλ A. γὲλ E. γέλγελον V. Cf. Zon. p. 430. Hinc manavit gl. Γαλιλαία. Ceterum hanc et continuam glossam vel ordo litterarum redarguit. 12. κατὰ ἔθνη] καὶ τὰ ἔθνη V. Tum καὶ κατὰ πόλεις Edd. Delevi κατὰ cum A. B. V. διὸ καὶ cum seqq. om. V. 13. Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγ.] Eadem leguntur supra v. Γαλιλαία. Küst. 14. Γελάδας] Ita Tzetzes Chil. VIII. c. 129. et Schol. Aristoph. Ran. 504. [ubi Ἐλάδου] Argivus a Plin. XXXIV,8. vocatur Agelades. Pausan. Phoc. p. 526. Achaic. p. 231. Messen. p. 142. Eliac. p. 186. Ἀγελάδας ὁ Ἀργεῖος. Vid. Meurs. de Popp. Att. p. 78. Reines. Lege Ἀγελάδας cum I. Meursio Pirae. IV. p. 20. Est vero patronymicum ab Ἄγελαος, quod occurrit supra. Recte igitur penultimam producit Columella. Porson. Adde Iunium in Catal. vv. Ageladas, Eladas, Geladas. Gaisf. Qui in Addend. subiicit Müller. de Vita Phid. p. 13. sq. 16. Γέλα — Σικελίας] Sic omnes MSS. cum v. Καμάρινα. Cuius admonuit Küsterus: „In MSS. Pariss. haec tantum leguntur, Γέλα ... Σικελίας. Unde apparet reliqua a librariis ex Stephano huc translata esse.” Nimirum interpolarat editor Med. e Steph. Byzantio: Γέλα. πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ παράκειται ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται οὕτως, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ. ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. ἢ ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου. τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, οὐ Γελῷος. Hemsterhusius ascripsit Sirmond. in Ennod. VII. Ep. 21. 17. Γελασείοντα] Ex Schol. Plat. p. 379. 19. γελᾶν] γελᾶσαι E.

Γεγωνέναι et γεγωνεῖν. Clara voce clamare. Γεγωνοκῶμαι. Mulieres vicos clamoribus replentes. Γεγωνόν. Quod clare auditur, vox clara. Et Γεγωνίσκειν, clam vocem edere. Et Γεγωνότερον, clariore voce prolatum. Et Γεγωνώς, vociferatus. Γεγώς. Γεδεών. Gedeon, dux Hebraeorum. hunc cum Midianitis, quibus se adiunxerant Arabes et Amalecitae, proelium commissurum Deus monuit, ut sub meridiem sole maxime fervente exercitum ad fluvium duceret, et qui procumbentes biberent, viros eos fortes duceret; siqui vero trepide et tumultuarie potum sumerent, eos metu hostium perterritos id facere existimaret. tum inventi sunt trecenti, qui trepide et tumultuarie aquam manibus haustam biberent. Γεδεών. Gedeon, iudex Israelis, ope illorum, qui aquam lambendo hauserant, prostravit Midianitas et Oreb et Zeb et Zebee et Salmona, illorum principes. turrim etiam Phanuel evertit, et principes eorum, qui Israelem per septem annos afflixerant, spinis caesos necavit. Γέεννα. Condemnatio. Γεηρόν. Terrenum. Γελγέλ. Sic vocatur rota. *Haec igitur verba ex Servatoris ore prolata et tanquam de excelso monte rotae instar devoluta totum terrarum orbem percurrerunt, adeo ut omnium nationum et urbium homines baptizarentur. hinc etiam Galilaea vocatur, quod est in lingua Graeca* κατακυλιστή. Γελάδας. Geladas, statuarius, Phidiae magister. Γέλα. Gela et Camarina urbes Siciliae. Γελασείοντα. Ridere gestientem, ridere cupientem. Γελασείω. Ridere cupio.

Δαμάσκιος· Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος.

Γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίην.

Γελαστής. ὁ ἐπεγγελῶν.

Οὔθ' ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

ὁ Κρέων φησί.

471 Γέλγιθες. σκορόδων κεφαλαί.

Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἠδέ τε ὄγχναι,
δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια.

Γελίμερις. ὄνομα κύριον.

Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα. αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε. καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δέ, τὸν γέλωτα. Καὶ Γελῶ σε.

Γελῷος. ἐθνικόν. Καὶ Γελώων, ἐθνῶν. Καὶ Γέλως, ἡ χαρμονή.

Γέλως Μεγαρικός. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἀώρως, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

Γέλως πλατύς. Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλάκει φρυάγματος, ὡς γέλωτα τῶν ἀγγελλόντων καταχέειν πλατύν· Σιμοκάτης φησί.

Γέλως συγκροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος.

Γέλοιος. ὁ καταγελαστότατος. προπαροξυτόνως. γελοῖος δέ, ὁ γελωτοποιός. Καὶ παροιμία Γελοιότερον ἀπεργάζῃ τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορεύειν ἐπιχειρούντων· ἢ καθάπερ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Καὶ ἑτέρα πα-

---

1. *Δαμάσκιος*] In Damascii verbis imitationem Platonis agnovit Wyttenb. Ep. Crit. p. 41. 3. *Γελασίνοις*] Vid. Bergl. ad Alciphr. p. 191. [p. 255. ed. Wagn.] *Hemst.* Zon. p. 427. 4. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Rufini II,3. 4. Anthol. Pal. V,35. 7. εὐαφίην] εὐαφίην A. B. (duo Pariss. ap. Küst.) V. E. C. cum Anthol. Subsequebantur quaedam ex v. Δημόκριτος repetita: Δημόκριτος ὁ Αὐδηρίτης ἐπεκλήθη Γελασῖνος, διὰ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. Delevi cum *V. Subest glossae Γελαστής. 8. ἐπιγελῶν] ἐπεγγελῶν A. V. C. E. Zon. p. 424. 9. *Οὔθ' ὡς γελαστής*] Sophocl. Oedip. R. 14... 12. *Γέλγιθες*] Γέλγηθες A. 13. *Καὶ πότιμοι*] Versus Crinagorae VI,5. Anthol. Pal. VI,232. ue sub v. Ἐπεισόδια e... dem castigatius perscripti. ὄγχα *V. 16. *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*] Vide Zenobium III,3. sive Grammat. ... p. 608. 18. *ἀώρους θ. ἰ.*] Ap. Lesbios. Sappho in hanc rem citatur. Vid. Allatii Tr. de quibusdam Graecorum ... p. 116. sqq. *Reines.* Pro ἀώρους θανάτους Toupius reponebat ἀωροθανάτους. ἀώρους θανάτου C.

2. *καὶ Γελῶ σε*] καὶ Γελῶσαι A. Om. vulg. Silet Gron. Ἀττικῶς addit E. Statim cum *V. delevi versum: Γελῶν καθ' ... δυσφόρους ἕξεις τρόπους. Ubi Küsterus: „Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφ.] Versus hic oneirocriticus, qui depromptus est ex ...psycho, in uno eoque antiquissimo MS. Paris. deest; in altero vero ad marginem scriptus legitur: unde patet eum a ...ribus Suidae insertum esse. Idem etiam de omnibus aliis versibus oneirocriticis, qui passim apud Suidam leguntur, dicendum. 3. *Γελώων ἐθνῶν*] ἀπὸ τῆς γέλας, καὶ γελώων πληθυντικῶς E. ἐθνῶν equidem pro corruptione vocis ἐθνικόν habeo. 5. *Γ. Μεγ.*] Proverb. Vatic. I,46. [Diogen. III,88.] Mox pro ἀώρως legendum videtur ἄκρως. *Hemst.* Fugit hunc, quod ...strat Paroemiographorum comparatio, perperam ἀώρως e praegresso membro ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων irrepsisse ...ius in locum sufficere licet cum Arsen. p. 158. ἐπὶ χρόνου. Cf. Schol. Aristoph. Vesp. 57. 8. *Ὁ δὲ Πέρσης*] Haec sunt ... Theophylacti Simocattae lib. II. c. 2. *Küst.* 10. *καταχέειν*] καταχέας V. C. Supra τῶν ἀγγελιῶν *V. τῶν ἀγγελόντων ... τὸν τῶν ἀγγελλόντων A. Mox Σιμοκράτης A. Med. 11. *Γέλως συγκροτούσιος*] Diogenianus et Zenobius habent συγκρούσιος: lectione quidem diversa, sed sensu eodem. *Küst.* ἄσεμνος] ἄκοσμος MS. Coisl. 177. et Zenobius: ... Arsen. p. 158. 14. *Γέλοιος — προπαροξυτόνως* γέλοιος Edd. vulgg. προπαροξυτόνως cum superioribus iungit Med. ...rexit in Addendis Gaisf. Nam quae in contrariam partem tradit Zon. p. 424. Γελοῖος, ὁ καταγελαστότατος, προπαροξυτόνως. γέλοιος δέ, γελωτοποιός, προπαροξυτόνως, ea repugnant Etym. M. p. 224. Lex. Herm. 61. aliis. Quamquam ... de significatu certant: v. Valck. in Ammon. p. 36. et Ruhnk. in Tim. p. 66. ὁ καταγέλαστος Herodianus Epimer. ... 15. *δὲ γέλοιος*] γελοῖος (vel γέλοιος) δὲ A. B. C. V. E. Med. 16. *Γελοιότερον — τέχνῃ*] Locus hic apud Iulianum Or. ... p. 208. [p. 111. sq.] unde cum Suidas descripsit, sic legitur: Καὶ εἰ μετὰ πλείονος τὰ τοιαῦτα διηγεῖται, λέξει δὲ ἡδίστῃ ... καὶ ἐπιλεαίνων τὸ φαῦλον καὶ ἀγεννές, γελοιότερον νομίζει τῶν ἀποτορεύειν τὰς κέγχρους ἐπιχειρούντων· καθάπερ, οἶμαι ... τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. *Küst.* Idem monuit Iunius Catal. Artif. in *Myrmecides*. *Hemst.* ...petitur sub v. Φειδίας: eademque olim redibat in v. Μυρμηκίδην. 17. *ἐπιχειρούντων*] ἐγχειρούντων E pr. Statim ... gendum. 18. *Φειδίου τέχνῃ*] Addit MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. Φειδίας γὰρ ἄριστος ζωγράφος, Μυρμηκίδης δὲ κάκιστος.

Damascius: *Huius vero rei exitus etiam illi, qui a risu omnino alienus est, ingentem risum extorqueat.* Γελασίνοις. Lacunis quae inter ridendum existunt. In Epigrammate: *Et illa ridens curvis insignita lacunis, candidaque a clunibus mollitiem coruscabat.* Γελαστής. Derisor. *Neque veni, Oedipe, ut te deriderem, neque ut mala praeterita tibi exprobrarem.* sic Creon inquit. Γέλγιθες. Alliorum capita. *Et ad potum invitantia alliorum capita, et agrestia pira, quorum esu bibones vini potum frequenter distinguere solent.* Γελίμερις. Nomen proprium. Γελλοῦς παιδοφ. *Puerorum amantior quam Gello.* haec immatura aetate obiit: cuius spectrum ad pueros quique immatura morte obibant, accedere putabatur.

Γέλων. Nomen proprium. item accusativus, ut sit, ... Γελῷος. Gelous. Nomen gentile. Et Γελώων, Gel... Et Γέλως, risus. Γέλως Μεγαρικός. Risus Megaricus. Megarica enim comoedia floruit, quam Athenienses ... excipiebant. Γέλως πλατύς. Simocatta: *Persa eo insolentiae progressus est, ut nuncios effuso risu ...ret.* Γέλως συγκροτούσιος. Risus immodestus et ...rilis. per translationem ductam a risu, qui cum manuum pedumque complosione editur. Γέλοιος. Risu dignus. ... acuto in antepenultima. Γελοῖος vero, qui aliis risum movet. Et proverbium: *Magis ridicule facis quam qui ... torno polire aggrediuntur: quod Myrmecidem fecisse ... cum adversus Phidiae artificium contenderet.* Et alio ...

ροιμία· Γελοιότερον Μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, κατὰ ταυτὰ τῷ Ἀμφιστείδῃ. [τοῦτον δέ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ παθόντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ πέρα μηκέτι δύνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι. φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ. ὁ δὲ Ἀμφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.]

Γελοῖον. γέλωτος ἄξιον.

Γεμίζω. τὸ ἀντλῶ.

Γεμίνιος. ὄνομα κύριον.

Γέμω. τὸ πλήθω. Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφιδοῦν γέμειν ἀργίας καὶ στάσεως καὶ τρυφῆς, ἔφη, μὴ κρατήσειν πολεμίων, πρὶν κατασχεῖν τῶν ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γεννάδας. γενναῖος, εὐγενέστατος.

Γεννάδιος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νύκτωρ εἰςελθὼν εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον προςεύξασθαι, εἶδέ τι φάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε κράζοντος, ὡς αὐτοῦ μὲν ζῶντος ἐνδίδωσιν, ὕστερον δὲ κρατήσει πάντως τῆς ἐκκλησίας.

Γενάρχου. πατρός.

Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. Καί, Γενναῖος εἰ ἐκ βαλαντίου, ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων. — Ὅτι χρημάτων κρείττων ὁ γενναῖος ἀνήρ.

Γενναιότατος. Ὤμοι τάλαινα, ὡς κακῶς διάκεισαι, γενναιότατος περὶ ἐμὲ γενόμενος, καὶ θανάτου με ῥυσάμενος.

Γενεά. κατ' ἐνίους μὲν ἔτη ζ. ὅθεν καὶ λέγουσιν οἱ ἰατρικοὶ τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν· τὸν τεσσαρεςκαιδέκατον λέγοντες, ὡς ἔτι προςδεόμενον αἵματος καὶ οὐδέπω ἔχοντα περισσὸν αἷμα. κατ' ἐνίους δὲ λ'. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βούλονται ἐνενηκονταετῆ γεγονέναι.

---

1. Μελιτίδου] Μελιτι^ου A. V. E. C. 2. Μελιτίδης γάρ] Vide supra v. Βουταλίων, itemque Tzetzem Chil. IV. v. 838. *Küst.* His simillima sunt, quae grammatici promiscue tam de Coroebo quam de Margite fabulantur: v. Eust. in Od. κ'. p. 1669. Μελιτίδης γὰρ ἀνήρ] πίδης γὰρ V. C. 4. Ἀμφιστείδῃ] Amphistides magno labore didicit numerare usque ad quaternarium, nec progredi ulterius potuit. Voss. de scient. mathemat. c. 7. *Reines.* τοῦτον δὲ cum sequentibus om. V. C. Quae tam accurate conspirant cum argumentis v. Μαργίτης, ut inde videantur aut derivata fuisse aut ad illorum exemplar conficta. Nunc satis habui notasse. 6. μή] μηκέτι E. 8. ἐτέχθη] MS. Coisl. 177. addit ἐκ πατρὸς ἢ μητρός. 9. Sub finem addit E. καὶ γελοίως ἐπιῤῥηματικῶς. 10. Γεμίζω. γενικῇ. ἔστι καὶ αἰτιατικῇ] γενικῇ — αἰτιατικῇ omisi cum V. C. Ubi ἔστι δὲ Schaef. in Bos. p. 656. „Vide Abresch. Diluc. Thucyd. p. 702." *Gaisf.* 12. Γέμω. γενικῇ] γενικῇ delevi cum *V. Ὁ δὲ Σκιπίων] Locum hunc negligenter admodum excerpsit Suidas ex Appiano, apud quem in Iberic. p. 516. (c. 84.) rectius sic legitur: Πάντας δὲ ἐς τετρακιςχιλίους γενομένους παραδοὺς ἄγειν ἀδελφιδῷ Βουτέωνι, σὺν ὀλίγοις αὐτὸς προεξώρμησεν ἐς Ἰβηρίαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, πυνθανόμενος αὐτὸ γέμειν ἀργίας καὶ στάσεων καὶ τρυφῆς· εὖ εἰδώς, ὅτι μὴ κρατήσει πολεμίων etc. Hinc apparet longe alium esse loci huius sensum apud ipsum Appianum, quoniam quae Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per insignem ἀβλεψίαν ad Scipionis ex fratre nepotem refert. *Küst.* Haec verba Appiani esse docuit Pricaeus in 1. Ep. Timoth. III.5. *Gaisf.* 15. ἐγκρατῶς] ἐγκαρτῶς A. 16. Γεννάδας] Id ad Platon. Phaedr. p. 243. C. Gaisfordus referebat; quamquam frequenter etiam Aristophanes usus sit. Zon. p. 425. εὐγενέστατος ἢ γενναιότατος. εὐγενέστατος] εὐγενής E. 17. Γεννάδιος, πατριάρχης] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ paene etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. I. p. 555. *Küst.*
1. νύκτωρ] ὃς νύκτωρ E. 3. ὕστερον δὲ] om. V. Mox πάντα B. E. 5. Γενάρχου] Γενάρχου B. V. E. Hesych. (ubi v. Albert.) et Zon. p. 425. Alterum vel poetarum usus refutat. 6. Γενναῖος] Cum Timaeo, ubi vid. Ruhnk. p. 67. Γενναῖος εἰ] V. Zenob. II, 88. Diogen. IV, 6. Arsen. p. 159. 12. Γενεά. κατ' ἐνίους] Haec et quae sequuntur sunt verba Artemidori lib. II. c. 75. (70.) p. 157. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Similiter Lex. Rhet. p. 231. ἔτη ζ.] Hac significatione apud Iambl. Vit. Pythag. I, 36. ἑπτὰ γενεαὶ sunt quadraginta novem anni. *Reines.* ξ *V. 13. ἰατρικοὶ] ἰατροὶ E. τῶν δύο γενεῶν] Haec corrupta sunt, quae apud Artemidorum loco laudato rectius sic leguntur, τῶν δύο γενεῶν μηδένα φλεβοτομεῖν, τὸν τεσσαρεςκαιδεκαετῆ λέγοντες etc. *Küst.* Itaque cum Artemidori liber itidem praebeat μὴ δεῖν, apud Suidam reponendum μηδένα, δεῖν expulso. Ceterum τὸν δύο C. 15. προςδεόμενον — ἔχοντα] προςδεομένου — ἔχοντος A. V. C. 16. βούλονται] Artemidorus: βούλονταί τινες ὑπερβαίνειν τὰ ἑξήκοντα ἔτη. εἶναι δὲ ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ καὶ εἰς ἐνενήκοντα ἔτη γεγονέναι. His adhaerebat observatio ex v. Τριγέρων ducta, Καὶ τριγέρων· ὁ τρεῖς γενεὰς βιούς· τουτέστιν, ἐνενηκοντούτης. Νέστωρ ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων. Quam delevi cum V. C. Nimirum motus et Nestoris memoria et aevi nonagenarii quidam glossam delibavit, ut ipsius consilio satis aptam, ita huic loco parum convenientem. Ceterum pro ἐνενηκονταέτη habent ἐνενήκοντα ἐτῶν E. ἐνενηκονταετῆ Med. Sub finem ἔχει τριτογέρων A. B. E. Med. Versus ex Anthol. Pal. VII, 144. petitus.

---

verbium: *Magis ridicule quam Melitides.* dicitur in homines fatuos et stultos. Melitides enim ob stultitiam ab Comicis perstringebatur; item ut Amphistides. [hunc enim aiunt magno cum labore ad quinque usque numerare didicisse, nec ulterius progredi potuisse. idem quam duxerat uxorem, nunquam attigit, metuens ne ab ea apud matrem accusaretur. Amphistides vero ignorabat, ab utro parentum in lucem editus esset.] Γελοῖον. Ridiculum. Γεμίζω. Impleo. Γεμίνιος. Nomen proprium. Γέμω. Plenus sum. *Scipio vero cum audiret totum exercitum ignaria, seditione et luxu corruptum esse, negavit se unquam hostium victorem fore, nisi prius suos ictu disciplinae in officio continuisset.* Γεννάδας. Generosus, nobilissimus. Γεννάδιος. Gennadius, Patriarcha Constantinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad sacra altaria processisset, spectrum quoddam daemoniacum vidit, quod in haec verba exclamans audivit: Se ipso quidem superstite quiescere, postea vero tota Ecclesia potiturum esse. Γενάρχου. Patris. Γενναῖος. Nobili genere natus. Et, *Nobilitatem habes a crumena.* dicitur in eos qui propter divitias nobiles sibi videntur. † Vir generosus pecunia corrumpi nescit. Γενναιότατος. Generosissimus. *Heu me miseram, ut male habes, qui optime de me meritus es, et a morte me liberasti.* Γενεά. Aetas. secundum quosdam est spatium septem annorum: quo sensu medici dicunt, ei qui sit duarum aetatum, non esse incidendam venam; intelligentes adolescentem quattuordecim annorum, quod sanguine adhuc egeat, necdum superfluum habeat sanguinem. secundum alios vero spatium est XXX. annorum. unde etiam Nestorem volunt nonagenarium fuisse.

Γενεαῖς γενεῶν. τουτέστιν, ἀπείροις τισὶ γενεαῖς.

Γένεθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Καὶ Γενεθλιαλογία, μαντεία περὶ τῆς γεννήσεως.

Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστῖνος ἐκ Πετρῶν, σοφιστής, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντιπαιδεύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν ἀκροάσει. τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κή. ἔγραψε δὲ λαλιάς, ἤτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας, ὧν ἐστιν Ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους Δᾳδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικούς.

Γενέσια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τὴν γένεσίν τε πλανᾶται λήθῃ βαρούμενος καὶ κακίᾳ.

Γένεσις. ἡ τοῦ παντὸς διακόσμησις. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπτύων τὴν γένεσιν ἀεὶ πρὸς θεὸν ἵστατο τὴν ψυχήν. καὶ οὐδὲν ἦν ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι φθεγγόμενον ἢ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Γένεσις. γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. Ἔστι δὲ πρεσβύτερον τῆς γενέσεως ἔννοια καὶ αὐτεξουσιότης. Γένεσις καὶ ἡ ἀρχή. Αἰλιανός· Ἔνθεν οἱ καὶ τὸ ἀῤῥώστημα ἦν τὴν γένεσιν λαβόν.

Γενέτειραν. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενετή. πάτρια. ἢ γενέσια.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετυλλίς. δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὀνομασμένος. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γένεσιν. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασι τῶν τοκετῶν ἐφόρους, καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον
καὶ μανδαλωτόν.

---

1. Γενεαῖς] Γενεᾶς B. E. C. [*V. Med.] Mox τισι inserui cum A. B. C. V. E. [et Zon. p. 427. τρισὶ Med.] Respicere[illegible] detur Exod. III, 15. vel alium quendam locum S. S. *Gaisf.* Immo referenda videntur ad Luc. I, 50. ut praestet Γενεᾶς [illegible] 4. Γενέθλια] Vid. Lex. Rhet. p. 231. Schol. Platon. p. 388. et infra laudati sub v. Γενέσια. 6. γενέσεως] γεννήσεως [illegible] 7. Γενέθλιος] Haec paucis omissis *Eudocia* p. 100. ἐκ Πετρῶν] Meursius in Hesychium Milesium p. 135. legit [illegible] τρῶν. *Küst.* Perperam. Ad hunc quasi studiorum sodalem, si Valesius recte coniecit, Menander librum de encomiis [illegible] 9. ἀντιπαιδεύσας] Hinc usque ad fin. gl. omnia om. V. 11. ἐν ἀκροάσει] Scribe ἐν μιᾷ ἀκροάσει, ut recte legitur apud [illegible] sychium Milesium. *Küst.* ἐν ᾱ ἀκρ. Meursius. 12. κή] ἢ καὶ κ' A. ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν E. 13. ἄπολις] ἄπολιν A. [illegible] 14. Προπεμπτικὸν] Προπεμπικὸν B. προπομπικὸν E. 15. Δᾳδοῦχον] Δᾳδοῦχος B. E. Med. 16. Πανηγυρικούς] [illegible] Eudocia. 17. Γενέσια] Vid. Lex. Seg. p. 86. 231. Schol. Plat. p. 77. (388.) ubi τεθνεῶτος pro τεχθέντος: et [illegible] sius in Phrynichum, contra quem disputat Lobeckius p. 104. Valesii notam in Excerpta e Dion. Cass. p. 109. indicavit [illegible] pius. *Gaisf.* Equidem non dubito qui τοῦ τεχθέντος aberrarit ex v. Γενέθλια. Ceterum cf. Lex. Bachm. p. 184. 21 Ἰσίδωρος] Ex Damascio. *Küst.*

1. διαπτύων] ὁ διαπτύων C. 3. τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν] περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ V. C. Alludit ad formulam Socratis[illegible] μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν. Vide Heindorf. in Plat. Gorg. 101. Deinde, nisi quaedam prae[illegible] sunt, delendum ἤ. Tum αὐτῆς B. *V. C. E. pro ἀρετῆς. 5. ἡ εἱμαρμένη] ἡ om. A. 6. πρεσβυτέρα Zon. p. 428. [illegible] τρία Lex. Bachm. p. 184. 12. Γενετικόν] Γενητικὸν Med. 13. Γενετυλλίς] De qua dixit Bergler. in Alciphr. [illegible] tetigit etiam Lobeck. Aglaoph. p. 630. περὶ] παρὰ A. 14. ἀπὸ τῆς γενέσεως] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. [illegible] μασμένος] Scribe ὠνομασμένη. Γενετυλλὶς enim est nomen Deae. *Küst.* ὠνομασμένη citat Bentleius in Horat. Carm. [illegible] 16. τοὺς τῶν τοκ.] Cum Porto legere malim τὰς τῶν τοκ. *Küst.* Sic etiam Bentleius: interim expuli τοὺς cum A. E. [illegible] Luciani Pseudolog. 11. φασι τὸν τοκετὸν E. αὐτὰς τῶν τοκετῶν Schol. Thesmoph. 17. πάλιν περὶ τὴν γένεσιν] Haec [illegible] delenda sunt, utpote nullum sensum hic habentia, et a librario procul dubio, nescio quid somniante, in textum intrusa. [illegible] Forsan leg. καὶ πάλης περὶ τὴν γ. luctus sive doloris in partu. Nisi malis ad Venerem referre, et intelligi κλινοπάλης [illegible] Musaei v. 197. πάλην τοῦ ἔρωτος. — Sed illa καὶ πάλιν saepius habet Suid. ut v. Ῥοθιάζουσιν. *Toup. MS.* παρὰ τὴν [illegible] cum Schol. Arist. ut correxit Bentleius. Remanet tamen offensio Küsteri, quam firmat etiam interpretatio Bentleii: *ab* [illegible] σις, *ut antea, appellatas.* 17. Ἀριστοφάνης] Thesmophor. 136 — 138. 19. Ὡς ἡδὺ] ὡς om. A. B. E. Med.

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis aetatibus. Γένεθλα. Liberi. Γενέθλια. Anniversarium festum natalicium. Et Γενεθλιαλογία, praedictio natalicia. Γενέθλιος. Genethlius, Genethlii filius, Palaestinus ex urbe Petris, sophistes, Minuciani et Agapeti discipulus, qui docuit Athenis, celebris illius Callinici aemulus. hic ingenio optimo praeditus fuit, et declamationem integram semel auditam memoriter aliquando recitavit. obiit iuvenis, annos XXVIII. natus. scripsit allocutiones et declamationes, inter quas est exul se ipsum vendens post Thebarum excidium. Propempticum ad amicos suos Daduchum et Asclepiadem. Orationes Panegyricas [quinque.] Γενέσια. Denicalia, quae quotannis in alicuius memoriam celebrantur. Γένεσις. Mundus. *Per mundum vagatur oblivione et vitiis oneratus.* Γένεσις. Mundus. *Isidorus vero mundum hunc contemnens [illegible] semper erat in deum intento: neque quicquam aliud [illegible] vidisses aut audisses loquentem, quam eadem de iisdem [illegible] virtute et vitio.* Γένεσις. Sic etiam fatum [illegible] *Mens autem et voluntas libera fato antiquiora sunt.* [illegible] σις etiam originem significat. Aelianus: *Hinc etiam [illegible] eius originem duxit.* Γενέτειραν. Matrem. [illegible] Γενετή. Patria. vel natalicia. Γενέτης. Pater. [illegible] νετικόν. Generatio. Γενετυλλίς. Genetyllis, [illegible] neris comes, generationis auctor, a puerorum generatione appellata: quoniam nomen illud ab voce γένεσις ductum [illegible] vero dicunt deas partus praesides circa Dianam sic [illegible] Aristophanes: *O venerandae Genetyllides, quam suave [illegible] carmen, quam molle, et illecebris plenum, et* [illegible]

Γενειάς. αἱ τρίχες. Γένειον, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
χρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

Γεννητική. ὅτι κρείσσων πασῶν καὶ τιμιωτέρα τῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν δυνάμεων ἡ γεννητική· δεύτερον δὲ ἡ αὐξητική· καὶ τρίτον ἡ θρεπτική. τῆς μὲν γὰρ θρεπτικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος. μέχρι γὰρ τοσούτου σωζόμεθα, ἕως ἂν τρεφώμεθα. τῆς δὲ αὐξητικῆς τὸ εἰς τέλειον καὶ κατὰ φύσιν μέτρον ἀγαγεῖν· εἰς ὃ γενόμενα τά τε ζῷα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ τὴν γεννητικὴν δύναμιν, παραγίνεται. οὗτος γὰρ τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός, διὰ τὴν ἔφεσιν τῆς ἀϊδιότητος, τοῖς θνητοῖς ζῴοις ἐπισκευαστῆς τῇ διαδοχῇ γινομένης. ὥστε ἡ μὲν αὐξητικὴ ὕλης ἐπέχει λόγον πρὸς τὴν γεννητικήν· πρὸς δὲ τὴν αὐξητικὴν ἡ θρεπτική.

Ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν ἀρχήν. ψεῦδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει.

Γενησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γέννησιν. τὴν τῶν Ἀφροδισίων μῖξιν.

Γεννηταί. οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φρατρίας. οὗτοι δέ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῦς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη· τὰς μὲν φυλὰς τέσσαρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς δ' τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττῦς ιβ', καθάπερ οἱ μῆνες. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέραι τξέ.

Γεννῆται. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. καὶ γὰρ διῄρηντο κατὰ μέρη οἱ τῶν Ἀθηναίων πολῖται· καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη φυλαὶ ὠνομάζοντο. ἑκάστη δὲ φυλὴ πάλιν εἰς τρία διῄρητο· ὧν ἕκαστον μέρος τριττὺς καὶ φρατρία ὠνομάζετο. πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη εἰς γένη διῄρητο τριάκοντα· ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. Καὶ Γεννῆται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ

---

1. *Γενειάς*] Zon. p. 429. 3. *Ἐκ δὲ δασκίου*] Soph. Trach. 13. 4. Sub finem eieci cum *V. *Ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω πάππος.* Quattuor priores voces sustulerat Küsterus: quas cum seqq. sic continuant libri quidam: *ἐστιν ἐν τῷ ἀπόνοια ἢ τοῦ* B. E. *ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι* Med. Hoc quidem loco habet A. in margine, sed paulo infra in ipso contextu. Similis in v. *Μύστακα* irrepsit annotatio. 5. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 7. *τρίτον*] *τρίτη* E. 10. *τῆς δὲ αὐξητικῆς*] His gemina habet Philoponus in lib. II. Aristot. de Anima H. 5. quem confer. *Küst.* Cf. v. *Κόσμος.* 13. *οὗτος*] *οὕτω* B. V. E. Med. *οὕτως* *V. 19. *Ὅτι Μέλισσος*] Vid. Aristot. Nat. Ausc. 1,3. et comment. in eum locum. *Gaisf.* Vide Brandis. Comm. Eleat. p. 188.

2. *Γέννησιν*] Respexit Platonis illud *τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν*, de quo vide Etym. M. in v. *Τροφή. Toup.* MS. 3. *Γεννηταί*] Malim *γεννῆται*, cum circumflexo in penultima, ut paulo post. *Küst.* Sumptus locus ex Schol. Platon. p. 41. [382. ubi *γεννῆται*] Vid. Lex. Seg. p. 185. 227. 231. Schol. Platon. p. 7. 253. [465.] Herald. adv. Salmas. p. 83. 94. Taylor. Demosth. p. 1023. (Reisk.) Ruhnken. Tim. p. 66. *Gaisf.* Adde Schol. Bav. Demosth. c. Macart. T. II. p. 111. *οὐχ οἱ*] *οὐχὶ* B. C. et inter vss. E. 4. *συνεμημένων* Med. *συννενεμημένων* Edd. vulgg. Correxi cum Schol. Plat. et *V. 5. *φατρίας* ac similiter in seqq. Edd. ante Gaisf. 6. *τινὶ*] *μὴ* V. C. 8. *τριττῦς*] *τριττοί* A. E. *V. et unus MS. Schol. Plat. ap. Gaisf. *τριττῆς* B. *τριττοῖς* V. C. *τεσσάρων* cum seqq. om. V. C. 9. *τὰς μὲν φυλὰς*] *τὰς μὲν φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας ιβ', οἷον μῆνας* Schol. Plat. 12. *ἐν ἑκάστῃ*] *ἐν* om. A. B. E. Med. 13. *αἱ ἡμέραι*] *ἡμέρας* Schol. *τξέ*] Sic etiam habent MSS. Pariss. et omnes editt. praecedentes. Sed cum divisio quattuor antiquissimarum tribuum Atticarum in *φατρίας* et *γένη* ad imitationem anni facta esset, ita ut ipsae quidem tribus anni temporibus, *φατρίαι* mensibus, et *γένη* diebus numero responderent: apparet utique pro *τξέ* hic apud Suidam scribendum esse *τξ'*, quoniam quattuor illae tribus CLX. tantum *γένη* habebant, ut ex iis, quae Suidas hic tradit, manifeste patet. Plura hac de re disputat Maussacus in Harpocrationem v. *Γεννῆται*, quem consulat lector. *Küst.* Ipsum *τξ'* habet Schol. Plat. additis *δωδεκάκις γὰρ λ', τξ'.* 14. *Γεννῆται. οἱ τοῦ*] Sic Harpocratio. Item Schol. Bav. Demosth. c. Eubul. T. II. p. 115. *τοῦ αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* om. V. C. 16. *τὰ μὲν*] *μὲν* om. B. E. 18. *φρατρία*] *ἔθνη καὶ φ.* E. 20. *ἑκάστοις*] *αἱ ἑκάστοις* scribendum cum Harpocr. 21. *ἐκληροῦντο*] *ἐκληροῦνται* V.

Γενειάς. Pili barbae. at *γένειον*, mentum, sive pars corporis. *Ex umbroso autem mento eius fontes aquae manabant.* *Γεννητική.* Vis generatrix est omnium facultatum naturalium animae praestantissima et dignissima. secunda ab ea est facultas auctrix; tertia, facultas altrix. huius enim officium est speciem conservare: tamdiu enim conservamur, quoad nutrimur. auctricis vero officium est, animalia ad perfectam et naturalem mensuram perducere: ad quam postquam animalia et plantae pervenerunt, primarium naturae finem, id est facultatem generatricem, consequuntur. is enim est primarius naturae scopus, propter appetitum aeternitatis, quam animalibus mortalibus via continuae propagationis tribuit. quamobrem facultas auctrix materiae vicem obtinet ad facultatem generatricem; item altrix ad auctricem. † Melissus putabat, quod natum non esset, id carere principio: quod falsum est. multa enim, quae generata non sunt, principium habent. *Γενησαρέτ.* Nomen loci. *Γέννησιν.* Coitum venereum. *Γεννηταί.* Sic vocantur, non qui cognatione et sanguine iuncti sunt, sed qui sunt membra familiarum civilium, in quas curiae distributae sunt. hi vero lege societatem quandam inter se habent, ut populares et curiales. *γένος* triginta habet viros, *φρατρίαι* vero vocabantur etiam *τριττῦς.* cum enim quattuor essent tribus, singulas in tres partes diviserunt. et quattuor quidem tribus fecerunt, ut imitarentur quattuor anni tempora; *φρατρίας* vero et *τριττῦς* duodecim, ut numerum duodecim mensium aequarent. singulae vero curiae habebant *γένη* triginta: ita ut in unam summam collecta implerent numerum CCCLX. quot dies annus habet. *Γεννῆται.* Sic vocabantur, qui erant eiusdem familiae civilis. cum enim cives Athenienses in certas partes distributi essent, earum maximae vocabantur tribus. harum tribuum unaquaeque in tres divisa erat partes, quarum singulae appellabantur *φρατρία* vel *τριττύς.* rursus singulae *φρατρίαι* divisae erant in XXX. *γένη*, ex quibus sacerdotia, quae ad singulos pertinebant, sorte legebantur. Et *Γεννῆται* vocabantur, qui erant ex eadem familia, et quidem

πρώτου γένους τῶν τριάκοντα γενῶν· οὓς καὶ πρότερόν φησι Φιλόχορος ὁμογάλακτας καλεῖσθαι. Ἰσαῖος μέντοι τοὺς γεννήτας ἁπλῶς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς ὀνομάζει.

[**Γενικαὶ ἀρεταὶ** δ΄. φρόνησις, ἀνδρία, σωφροσύνη, δικαιοσύνη. καὶ ζήτει τὰς ἀντικειμένας αὐταῖς [κακίας] ἐν τῷ Ὑπερήφανος.]

Γεννικῶς. γενναίως, ἰσχυρῶς.

Γενόμενα καὶ γινόμενα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἀποβαίνει ἢ οὔ.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. φυγών, ἀποδράσας. Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν αὐτὸς εἶχε τἀπίχειρα τῆς ἀγνοίας. **Γεννώμενος** δὲ διὰ δύο ν̄, ὁ τικτόμενος.

Γεννούστης. οἷον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον.

Γένωμαι· γενικῇ, αὐθυπόταχτον. Γεννῶ δὲ αἰτιατικῇ.

Γέντα. τὰ μέλη.

Γέντα βοὸς μέλδοντες·

Καλλίμαχος.

Γέννς. τὰ γένεια.

Γέννς. εἶδος πελέκεως.

Ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.

Γέννσι. σιαγόσιν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Χὠ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.

Γεοῦχος. ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν ἔχων.

Γεωγραφία. ἡ περιήγησις.

Γεώδης. ὁ ἐκ τῆς γῆς.

Γεώλοφον. ὀρεινόν, ὄρος, ὕψωμα γῆς. καλοῦσι δ᾽ οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον.

Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

---

2. Φιλόχορος] Ed. Siebelis p. 41. Eius orationem servavit v. Ὀργεῶνες. Hinc originem duxit gl. Ὁμογάλακτας. 3. ἁπλῶς ἐκ Schömannus in Isaeum p. 356. parum probabiliter. 5. *Γενικαὶ ἀρ.*] Glossae talis est color, ut citius ab lectoribus quam ab lexici conditore putes esse profectam. Eam notavi, cum ignorent V. C. Ubi ἀνδρεία A. B. Mox καὶ δικαιοσύνη tacite Gaisf. Sub finem κακίας om. A. B. E. Med. Cf. glossae Ἀρετή ea particula, cuius exordium est τέσσαρες ἀρεταί. Contra quae subsequebantur: *Γενικός*, ὅτι (hoc addidit Gaisf.) Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται: ea cum appareat furtim propter antiquitatem vocis γενικὸς fuisse compilata, non dubitavi cum iisdem V. C. sede depellere. Küsterus: „Ἀρτέμιος, ὁ καὶ] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur supra v. Ἀρτέμιος." Ceterum de Genico sive Comite sacrarum largitionem dixit Ducangius Constant. Christ. II. p. 154. 8. *Γεννικῶς*] Themist. p. 7. ed. Hard. ἀνδρῶδές τι καὶ γεννικόν. Sed l. γενικῶς. Vid. in v. Πρόκωπον. Lucian. I. p. 510. et Hemsterh. in p. 9. Suid. v. Ὀλκῇ. *Toup.* Γεννικῶς cum A. V. Gaisfordus, allato Albert. in Hesych. h. v. et v. Γενικαί. Praeceperat Hemsterh. in Luciani Somn. 7. Mox γενναίως om. B. E. firmatum Lex. Bachm. p. 184. 9. Eadem recurrunt sub v. Γινόμενα. 12. *Γενόμενος ἐξ ὀφθ.*] Formulam Herodoteam (V, 105.) Aelianus ut opinor imitatus est. 13. Ὁ δὲ γενόμενος] Haec verba in editt. praecedentibus desiderantur, quae ex MSS. Paris. revocavi. Eadem etiam verba Pearsonus in codice quodam MS. se repperisse testatur. *Küst.* Non vera rettulit. Sed γενόμενος . . . ὀφθαλμῶν om. Med., φυγών, ἀποδράσας suppleverat Aldus. Hoc quidem in Suida ferendum, quod praeter alios bene multos (v. Lobeck. Phryn. p. 737.) posuerat Dio Chrys. T. I. p. 195. 14. ν̄ν̄ ut solent Edd. 16. *Γεννούστης*] Hanc cum gl. Γέντα post vv. Γένυς coniecit *V. Vid. Schol. Platon. p. 382. unde supplendum ὢν post ἔγγονος. Cf. Lex. Seg. p. 231. 18. Gl. om. vulg. *Γένωμαι*. αὐθυπόταχτον agnoscit *V. eaque sola concesserim.

2. Βοὸς] βοῶν Suid. v. Μέλδοντες. *Toup.* 3. *Καλλίμαχος*] Fr. 309. Καλλιμάχῳ A. καλλιμά E. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. *Γέντο.* ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἕλω, ἑλῶ, εἷλον· ὁ β΄ ἀόριστος, εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο, καὶ ἕλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ Δωρικῶς τοῦ λ̄ εἰς ν̄ ἕντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ γέντο. Cf. Zon. p. 433. 4. τὰ γένεια] τὰ γέννα καὶ ἡ σιαγὼν καὶ εἶδος πελεκέως E. omissa gl. seq. 5. πελέκεως] καὶ πόλεως interposuit *V. 6. Ὅτε σοὶ παγχάλκων] Haec sunt verba Sophoclis Electr. 196. ut Portus monuit. *Küst.* ὅτε σὺ Med. σοὶ Edd. vulgg. 7. ὡρμάθη] ἁρμόδη A. V. C. ὡρμήθη B. E. Post πλαγά addit E. καὶ τὸ γένειον. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Alcaei Messen. VIII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 218. Cf. v. Τένοντας. 9. Χὠ μὲν] ἢ ὅτι C. marg. 12. V. Zon. p. 425. Sub finem delevi Γαιήοχος δέ cum V. C. Cf. supra v. Γαιήοχος. 15. *Γεώλοφον. ὀρεινόν*] Eadem habet Etymologus v. Γαῖα. *Küst.* Idem: „ὀρεινόν] Haec vox ut supervacanea delenda est: nec agnoscit eam Etymologus." Agnoscit tamen Lex. Bach. p. 185. cum Zon. p. 426. Novissimam partem firmat Aelius Dionysius apud Eust. in Il. ν΄. p. 962. 18. Πέπατο γὰρ] Diodori Zonae Ep. II, 5. 6. (cf. vv. Λυπρῇ et Πέπατο) ex Anthol. Pal. VI, 98. πέπταται B. E. Med.

---

primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus ὁμογάλακτας olim appellatos tradit. Isaeus tamen γεννήτας consanguineos simpliciter vocat. [*Γενικαὶ ἀρεταί.* Virtutes cardinales sunt quattuor, prudentia, fortitudo, temperantia, iustitia. vitia his opposita quaere sub voce Ὑπερήφανος.] *Γεννικῶς.* Generose, fortiter. *Γενόμενα* et γινόμενα differunt. nam γενόμενα dicuntur, quae omnino praeterierunt. γινόμενα vero, quae vel eveniunt vel non. *Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν.* Qui ex conspectu se subtrahit, qui aufugit. *Cum autem aufugisset, ipse ignorantiae mercedem accepit.* Γεννώμενος vero, per duo ν̄, qui generatur. *Γεννούστης.* Gentilis, vel cognatus, vel genus ab aliquo ducens. ultimo sensu vocem hanc accipere praestat. *Γέντα.* Membra. Callimachus: *Membra bovis coquentes.* *Γένυς.* Gena. *Γένυς.* Securis genus. *Cum tibi adversus ictus aereae securis inflictus est.* *Γένυσι.* Maxillis. In Epigrammate: *Et ille quidem caedis sitientem rictum clausit, et fanatico cervicis iactatione iubam rotabat.* *Γεοῦχος.* Qui terram continet. epithetum Neptuni. *Γεωγραφία.* Terrae descriptio. *Γεώδης.* Terrenus. *Γεώλοφον.* Mons, collis, tumulus. sic etiam hominem crassum et stupidum vocant. *Possidebat enim exiguum hoc praedium, in sterili colle situm.*

Γεωμέτρης. ὁ τὴν γῆν μετρῶν.

Γεωμετρία. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητοῦ ἢ ὑποληπτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑποληπτὰ καὶ τὰ ὧν ἐστιν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Γεωμόριον. γεώργιον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἐφ' αἷς πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Γεωμόρος. ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν.

Γεωπεῖναι. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν ἔχοντες γῆν. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι.

Γεωπείνης καὶ Γεωπόνος, ὁ τὴν γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος.

Γεωπός. ὁ γεωργός.

Γεώργιος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλην Πισίδης. Ἑξαήμερον δι' ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχίλια, εἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, ἔτι τε Ἀβαρικά, καὶ καταλογάδην Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον.

Γεωργῶ. αἰτιατικῇ.

Γεῶρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. χωρίον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γεράνεια. πόλις.

Γέρα. οὐδετέρως, τιμαί. Ἐπειδὴ κεκάθαρτο τῷ βασιλεῖ ὁ στρατός, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νενέμητο ἑκάστοις, τηνικαῦτα ἔγνω ἐξελαύνειν ἐπὶ πόλεμον.

Γέῤῥα. παρὰ Σικελοῖς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. 476

---

1. Alterum γεωμετρία dedit Gaisf. cum *V. τοῦ ἐπιστητοῦ] τοῦ om. A. V. C. Mox ὑποληπτά E. 5. ἀπλέτου] Valcken. in Herodot. II, 109. ἀστάτου. Male. Toup. MS. Non Valckenarii fuit illa coniectura, sed Wesselingii, qui de geometriae primordiis agit etiam in Diod. I, 81. De verborum emendatione nondum constat; quamquam agros ab Nilo irrigatos memorari debuisse colligimus vel e Schol. Aeschyli Prom. 27. 8. ἐν Ἐπιγράμμασι cum *V. Supra τὸ γεώργιον. καὶ γεωμόριον Zon. p. 431. 9. Ἐφ' αἷς πολὺν] Adaei in Anthol. Pal. VI, 258. Integrum distichum servatur in v. Ἀντλία, unde refinxi scripturam κριθῶν. 11. Γεωμόρος] Vid. Schol. Platon. p. 457. Herodiani Epimer. p. 209. Ruhnken. in Tim. p. 67. 12. Γεωπεῖναι] Usque ad γῆν praebet Timaeus p. 68. ubi vid. Ruhnkenius. Post λυπρὰν Zon. p. 426. addit καὶ ὀλίγην. Mox λιπαρὰν B. E. Deinde *V. ἔσχον τὴν γῆν. 13. Ἡροδότῳ] Vid. Gloss. II, 6. ἀπορούμενοι] ἄποροι E. 15. Γεωπείνης om. vulg. Γεωπόνος] Addit B. καὶ γεηπόνος. πονῶν] πεινῶν A. B. E. Med. Falsa G. Dindorfius in Thesauro de Suida tradit, qui nihil praeter vocis notationem spectavit. Post h. v. addit E. Γεώμορον ἡ κοινῶς μορτή.

1. Γεωπός] Vocem hanc suspectam habeo, quae forsan ex γεωπόνος corrupta est. Küst. Recte Küsterus Γεωπόνος. Agathias p. 50. Γεηπόνος. Etymol. M. Γεωπόνος ὁ γεωργός. Toup. MS. Praeierat Portus: ac firmat compendium *V. γεωπ. ὁ om. V. C. 2. Γεώργιος, διάκονος] De hoc Georgio multa congessit Leo Allatius in Diatriba de Georgiis, quem consulat lector. Küst. Ante h. gl. in B. E. Med. Γεώργιος ὁ ἀλλόκοτα δογματίσας. ἔστιν (καὶ ζήτει Med.) ἐν τῷ Ἀπολιναρίος. 3. Ἑξαήμερον δι' ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχ.] Extat et hodie opus illud Pisidis, sed quod tantum versus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis nec principium nec finis ei desit, ut Pearsonus etiam monuit. Reliqua vero opera Pisidis, quae Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel saltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent. Küst. Copiose de his exposuerat Reinesius. Sed δισχίλια coniecit Fogginius in praef. ad Pisidae opera (in Corp. histor. Byz. nov. append.), Rom. 1774. p. X. qui videatur etiam in monito p. 332. 4. εἰς Ἡράκλειον] Ex eius de Heraclii gestis rebus sunt versus illi, quos habet Suidas in Νυμφίος. Vales. in Amm. Marcell. XVIII. p. 160. et duo illi, quos habet Cedrenus p. 337. Georg. Pisid. de gestis Imperatt. Constantinop. est in Bibl. S. Mariae a Vallicella, in urbe. Conf. Voss. de Hist. Gr. et de Poet. Gr. Tzetz. in Lycophr. 1467. e Piside docet, cur sol λοξῶς zodiacum emetiatur, duobus versiculis. Reines. 5. ἔτι τε Ἀβαρικὰ καταλογάδην] In MSS. Pariss. [A. V. ap. Gron. p. 69. et E.] locus hic ita legitur et distinguitur, ἔτι τε Ἀβαρικά· καὶ καταλογάδην ἐγκώμιον etc. Hanc lectionem, quam veram esse puto, si amplectamur, Abarica scripta fuerint versibus; Encomium vero Martyris Anastasii oratione prosa. Küst. καὶ καταλογάδην Fabricio B. Gr. VII. p. 694. probante cum sequentibus coniunxi. 6. εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον] Ab hac lectione omnino discrepat MS. Paris. A. qui sic habet, εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. Cogitet lector et inquirat, utrum lectio ista vulgatae praeferenda sit. Küst. Sic etiam V. Ceterum ex A. nihil enotavi praeter μέγαν. Orationem in Anastasium e MS. Florent. edidit Fogginius p. 305. Gaisf. 8. Om. vulg. Silet Gronov. 9. Γεῶρες] Glossa sacra. Vid. Hesychii v. Γηώρας. 10. Γεωφάνιον. χωρίον] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. Confer etiam Etymologum. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 224. (ubi εἶναι editum pro ἦν) et v. Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου. De voce disseruit Schneid. in Theophr. de lapid. 61. p. 587. 11. πόλις] Statim Gaisf. delevit cum A. V. καὶ Βιστονία, ἐπίθετον τῆς γεράνου. καὶ ἔστιν ἐν τῇ Βιστονίᾳ. 12. οὐδετέρως] οὐδέτερον V. C. Καὶ ἐπειδὴ] καὶ om. A. B. V. E. C. 13. σὺν δίκῃ] ξὺν δ. E. 14. τὸν πόλεμον] τὸν om. A. E. Med. 15. Γέῤῥα] In Epicharmo notat hanc vocis vim Schol. Luciani in Anach. p. 32. [c. 32.] Hemst. Vid. notas in Hesych. Tenendum παρὰ Σικελοῖς — αἰδοῖα deesse A. Gaisf.

[Γ]εωμέτρης. Terrae mensor. *Γεωμετρία.* Geometria [es]t scientia eius, quod sub scientiam vel opinionem cadit. talia [en]im sunt ea, circa quae geometriae scientia versatur: quam [in]venerunt Aegyptii, eamque litteris mandarunt, cum ob va[st]am camporum planitiem et agrorum dividendorum necessita[te]m arti huic operam dedissent. *Γεωμόριον.* Ager, qui [co]litur. In Epigrammate: *In qua magnum hordei acervum Cri[th]o trivit, et pinguem vidit messem.* *Γεωμόρος.* Agricola. *[Γε]ωπεῖναι.* Qui exiguum et sterilem habent agrum. apud He[ro]dotum vero sic appellantur, qui agro indigent eiusque inopia [lab]orant. *Γεωπείνης.* et *γεωπόνος.* Agricola. *Γεωπός.* Agricola. *Γεώργιος.* Georgius, Magnae Ecclesiae Diaconus et Chartophylax, cognomento Pisides. scripsit de opificio mundi: quod opus tribus fere millibus versuum iambicorum constat. De Heraclio Imperatore et bello Persico. ad haec Abarica, et oratione soluta Encomium Anastasii Martyris. *Γεωργῶ.* Aptum accusativo. *Γεῶρες.* Terrae custodes. *Γεωφάνιον.* Locus, in quo metalla nascuntur. *Γεράνεια.* Gerania, urbs. *Γέρα.* Est generis neutrius, significans honores. *Rex lustrato exercitu, et praemiis pro meritis cuique distributis, ad bellum proficisci decrevit.* *Γέῤῥα.* Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέῤῥα. Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέῤῥα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέῤῥον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ περικαλύμματα ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέῤῥα καλῶν, ἐμπίπρασθαι λέγει. λέγοιτ' ἂν ὁμοίως γέῤῥα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα.

Γεῤῥάδια. στρωτηρίδια.

Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ ὅτι μὴ δεῖν τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γεράνεια. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γέρανος. τὸ ὄρνεον. ἐπίκοινον τῷ γένει. Βάβριος·

Λίβυσσα γέρανος ἡ δὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην.

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων. αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν, καὶ αἴσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἤκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν Ἀριστοφάνης·

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.

Γεραρόν. ἔντιμον, ἢ πρεσβύτερον.

Γέρας. ἀμοιβαί, τιμαί, ἀνταποδόσεις.

Γεργέριμον (τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν)

πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκήν,

τουτέστι, τὴν συνθλασθεῖσαν καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν,

εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖος. ἀπὸ τόπου. Καὶ Γεργεσηνός.

---

1. *Γέῤῥα. Περσικά*] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo inferius v. *Γέῤῥοιν*. *Küst.* Conf. Lex. Seg. p. 33. 227. Schol. Plat. p. 322. *Περσικά ἐστι μὲν κυρίως ὅπλα*] Verum id esse ex Herodoto constat, quem vide lib. IX. c. 61. *Küst.* Qui cum Med. edidit *μέν ἐστι κυρίως*. Schol. (praeter alterum in Luc. de Gymnas. 32.) et vid. Hemsterh. in Lucian. Dial. Mortt. XIV, 2. qui contulit etiam exemplum v. *Ἀντιστοιχοῦντες*. 2. *δὲ*] *δὲ καὶ* A. B. C. V. E. Med. Zon. p. 431. et Harp. *ἦτε* bis Harp. Pal. 4. *Δημοσθένης*] P. 284, 24. 5. *περικαλύμματα*] *παρακαλύμματα* A. et Harpocr. 6. Scribe *λέγοιτο δ' ἂν* cum Harp. Pal. 8. Agnoscit Hesychius cum Zon. p. 431. Post hanc gl. Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. *Γεράνδρυον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγηρακός. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς καὶ ἐξηραμμένον. εἴρηται παρὰ τὴν δρῦν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν γενέσθαι δρῦς. ὅθεν δρυμοὺς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἐξ οἵων δή ποτε ὄντας φυτῶν. καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιφραγμούς.* Quae Med. deprompserat a Zon. p. 431. nec dissimilia leguntur in Etym. M. Ceterum Hesychius quod praebet *Γεράνδρυς*, ei sufficienda scriptura *Γεράνδρυα*, quae sub finem pro varia lectione extat; item corrigendum *Γέρανδρυς* apud Phrynichum Seg. p. 32. 9. *Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον*] Legendum ex Zenob. III, 1. et Arsen. p. 159. *μεταφυτεύειν*. Quod *Γεράνδρυον. πᾶν φυτευόμενον* Med. habet, id fluxit e glossae olim interpositae vocibus (*πᾶν*) *παλαιὸν φυτόν*. 10. *μὴ δεῖ*] *μὴ δεῖν* A. V. C. Med. *οὐ δεῖ* E. 11. *προσάγειν*] *προάγειν* Zenob. 12. *Γερανία*] Sic Harp. Pal. *Γερανεία* A. E. cum optimis Harp. libris. Id Gaisf. posuit; sed praeferendum *Γεράνεια*, quod et auctorum fides et ratio vocabuli confirmat: cf. Steph. Byz. v. *Ἀγέμεια*. 13. *Βάβριος*] Vid. Tyrwhitt. p. 42. et 51. Knoch. p. 155. 15. *ὁ δὲ*] *ἡδὲ* vel *ἡ δὲ* A. B. C. V. E. Hoc Gaisfordo, prius editoribus Babrii placuit; quamquam illud est perversissimum, *ἡδὲ* in tali narratione venustissimus poeta recusavit. Adde quod damnum superest numerorum, cui tollendo non sufficit *τὶς* insertum. Nec Porsonum decet, quae in huius Aristoph. p. 141. extat coniectura *ὁ δὲ ταὼς ὅδ' εὐπήληξ*. Sed in promptu positum, quod Babrius haud aegre agnoscat, *Λίβυσσα γέρανος, σὺν δέ τε* (ὁ) *τ. εὐπήληξ*. Duas novissimas voces annotavit v. *Ταὼς εὐπήληξ*. 16. *βόσκοιτο*] *βόσκοντο* A. V. *βόσκοντος* B. *βωσκοιτο* E. 17. *καταπεπωκυῖαι*] *καταπωκυῖαι* A. Aliam explicationem tradit Arsenius p. 159. sq. 18. *προνοητικῶς*] *προηγητικῶς* V. C. *αἱ γὰρ γέρανοι*] Ex Schol. Aristoph. Av. 1137.

4. *πότερον — ἢ*] *πρότερον — ἢ ἐπὶ* B. C. *θάλατταν*] *θαλάττης* E. Edd. ante Küst. et Schol. 9. *Γεραρόν*] V. *Χέρης Περγαμηνός*. *Hemst.* Il. γ'. 170. 10. *ἀμοιβαί*] *ἀμοιβή, τιμή, ἀνταπόδοσις* MS. Coisl. sive Lex. Bach. p. 184. Recte vero Zon. p. 431. haec ad gl. *Γέρα* rettulit. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. *Γέρασα. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολίτης Γερασηνός.* Praebuit Zon. p. 429. 11. *Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπ.*] Locus hic est mutilus, quem sic lego et suppleo: *Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Καλλίμαχος· Γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα. τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν* etc. Confer Athenaeum lib. II. p. 56. ex quo discimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum esse. *Küst.* In Callimacheis (fr. L.) ea tantum opus fuit distinctione, versus ut exordiretur a *γεργέριμον*. Deinde *δὲ* removendum. Ceterum explicationem firmat Zon. p. 429. „Vid. *Δρυπέπης* et *Ἐλάα*." *Hemst.* Item hinc fluxerat annotatio gl. *Φθινόπωρος* subiecta.

Γέῤῥα. Proprie sic vocantur scuta Persica. abusive vero quodvis tegumentum, sive ex pellibus, sive ex alia aliqua materia confectum, sic appellabatur. quamobrem etiam Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte scenarum tegumenta et vela, quae *γέῤῥα* vocant, ea incensa esse dicit. *γέῤῥα* etiam dici possunt scenarum septa. *Γεῤῥάδια.* Parvae crates. *Γεράνδρυον μεταφ.* *Vetustam arborem transplantare.* dicitur de eo quod fieri non potest. monet autem proverbium, munera iuniorum non esse senibus iniungenda. *Γεράνεια.* Geranea, mons Megaridis. *Γέρανος.* Grus. generis epicoeni. Babrius: *Libyssa grus et pavo pulchra crista decorus tempore hiemis viridi semper pascebantur herba.* *Γέρανοι λίθους καταπ.* Grues lapillos deglutientes. dicitur de iis qui prudenter agunt. grues enim quod in sublimi volant, et recto itinere velociter pergunt, quae infra sunt cernere nequeunt: quae ratio est, quare lapillos gestent, quos volando lassae abiiciunt, ut cognoscant, suprane terram an mare ferantur. quod si lapis in mare deciderit, iter coeptum continuant; sin in terram, requiescunt. hoc voluit Aristophanes: *Grues, quae lapillos deglutiverunt.* *Γεραρόν.* Venerabile. vel antiquius. *Γέρας.* Remuneratio, honor, praemium. *Γεργέριμον.* *Olivam sponte decidentem* (id est, quae in arbore maturuit) *et vilem, quamque reposuit,* ut in *muria nataret, albam autumnalem.* id est, olivam contusam, et sic repositam. appellat autem eam, quam alii *κολυμβάδα*. *Γεργεσαῖος.* Gergesaeus. item Gergesenus.

Γέργηθες. ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τύρβη, καὶ οἱ χειρώνακτες οὕτω καλοῦνται παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβολῇ. τουτέστι, τοῖς πλουσίοις.

477 **Γέρδιος.** ὑφάντης. [καὶ παρ' ἡμῖν ἡ γερδία.]

Γεραία. ἡ γραῦς. Καὶ Γεραιαί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερώμεναι γυναῖκες.

Γεραιός. ἔντιμος, καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλεως. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα.

Καὶ αὖθις·

Ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Γεραίρειν. τιμᾶν, δοξάζειν. Καὶ Γέραιρε, δόξαζε, τίμα. Καὶ παροιμία· Γέραιρε σαυτόν. ἀντὶ τοῦ, εὔφραινε σαυτὸν μεγαλοῤῥημονῶν.

Γεραιστός. ὄνομα λιμένος.

Γεραίτερος. παλαιότερος.

Λόγος γέ τοί τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων,
ὅσ' ἀνόητα χ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

Ποσειδῶν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἡττηθέντα δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταράσασθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτόν, ὅτι γένοιτο τοὺς Ἀθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλεύεσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν τῆς κατάρας προσθεῖναι, ὅτι κακῶς βουλεύεσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν.

Γερήνιος. ἔντιμος γέρων. ἢ ἐν τῇ Γερήνῃ.

Γέρης. ὄνομα πένητος καὶ φαλακροῦ, ἔθνους Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;

οὐκ ἔστι δὲ παρὰ τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φράγγος.

Γέῤῥον. ὅπλον. Ξενοφῶν· Γέῤῥον ἐς τὴν ἀριστεράν, κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ γέῤῥα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόινα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Γέρων γέροντος. ἡ κλητικὴ ὦ γέρον. καὶ παροιμία·

Γέροντι μηδὲν μή ποτε χρηστὸν ποίει.

παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

---

1. *Γέργηθες. ὄνομα πόλεως*] Immo *Γέργις* vel *Γέργιθος*. Vide Stephanum Byzantium. *Küst.* Vid. *Τύρβη*. *Hemst.* Non dubium quin per observationem ex altera utra glossa repetitam vetus illud *Γέργιθες* (cf. Strab. XIII. p. 589.) interciderit. Nihil mutat Zon. p. 425. 2. *παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβ.*] Vide Athenaeum lib. XII. p. 524. et infra v. *Περιβολή*. *Küst.* 4. *Γέρδιος. ὑφάντης*] Vide infra v. *Γηώρας*. *Küst.* *καὶ παρ' ἡμ. ἡ γ.* om. V. C. notavi; quamquam servat Zon. p. 425. Vid. Albert. in Hesychium et Ducang. Gloss. 5. *Γεραιαί*] Leg. *Γεραραί*. Vid. Hesych. *Hemst.* *Γεραραί* Valcken. ex Harpocrat. Plura collegit Taylorus in Demosth. c. Neaer. p. 1369. Apparat. Reisk. p. 1025. *Γεραιαί* tenet Harpocr. MS. Pal. *Gaisf.* Cf. Apollonii Lex. p. 205. *Διονύσῳ*] *Διονυσίῳ* A. B. 8. *Ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XX, 1. Anthol. Pal. VI, 102. 11. *Οἷς ὁ γ.*] Simonidis Ep. LI, 9. Anthol. Pal. VII, 24. *ἧς ὁ γερ.* repositum cum v. *Λαρόν* et A. B. C. V. E. Tum *λαμπρότερον* V. C. 13. *Γεραίρειν*] Vid. in *Ἐξευκασμένον*. *Hemst.* *τιμᾶν. ὑμνεῖν, δοξ.* Zon. p. 433. 16. *Γεραιστός*] Schol. Thucyd. III, 3. *Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας, ἔχον λιμένα*, ubi vid. Wass. et Duker. *Gaisf.* Cf. Schol. Arist. Equ. 558. 18. *Λόγος γέ τοί τίς*] Aristoph. Eccles. 471. (494 — 96.) Versus antem secundus tam hic apud Suidam quam Aristophanem luxatus est, cuius metrum Portus sic in integrum recte restituit, *Ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα*. Vide etiam supra v. *Ἀθηναίων δυσβουλία*, et infra v. *Μωρα*. *Küst.* *γέ τοι*] *γε τι* B. E. *τε τοι* C. 21. *Ποσειδῶν*] Horum pars olim abiit in gl. *Ἀττική*, pars in v. *Ἀθεσίαν*.
1. *Ἀττικῆς*] *Ἀθηνᾶς* E. qui mox *νικησάσης αὐτῆς* pro *νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν*. *ἡττηθέντα δὲ*] *δὲ* om. B. *V. C. E. 2. *λυπηθέντα*] *δὲ* add. *V. 4. *κακῶς βουλεύεσθαι*] Hinc supplendus est Scholiasta Aristophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legitur. *Küst.* *κακῶς λέγεσθαι* *V. 5. *προσθεῖναι*] *προσθῆναι* A. *βουλεύσασθαι*] *βουλεύεσθαι* A. B. C. E. V. Schol. 7. *Γερήνιος*] Vid. vel Schol. Il. *β'*. 336. et Zon. p. 425. 8. *Γέρης — μαλακίαν*] Ex Scholiasta Aristoph. in Acharnens. 603. et in Ecclesiaz. 927. male consarcinata. Nam *ἔθνους Χαόνων* nemo non videt ad Aristophanis verba *τοὺς δ' ἐν Χάοσι* referri. 8. *ὄνομα κύριον*] *κύριον* om. A. Tum *ἦν δὲ πένης καὶ φαλακρὸς* E. pro *πένητος καὶ φαλακροῦ*, cum Schol. Arist. posteriore. 9. *διεβάλετο*] Correxi cum Schol. Acharn. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 963. 13. *ὁ Φράγγος*] Sic Zon. p. 425. *φράγκος* V. Totam gl. om. C. Satis habui quae subiiciebantur ex v. *Κελτοί* transcripta, *οἱ Γερμανοὶ* (*δὲ* add. E.) *Κελτοὶ λέγονται, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσι*: cum A. V. removere. 14. *Ξενοφῶν*] Cyrop. II, 1, 9. 15. *κοπὶς*] *ἦν δὲ κοπὶς* E. 16. *Οἱ δὲ γέῤῥα*] Xenoph. Anab. IV, 7, 22. unde reponendum *δασέων*. *ὠμοβόινα*] *ὠμοβοΐνα* A. *ὠμοβότινα* E. Qui subsequebatur versus, *Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἕξεις γέρας*, in marg. A. servavit. Delevi cum *V. Küsterus: „Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychum." Horum loco praestiterunt A. B. *V. C. E. *Γέρων, γέροντος*: nam continua *ἡ κλ. ὦ γέρον* unus neglexerat Küsterus. 17. *γέρον*] *γέρων* A. 20. *ἀκρίτως*] *ἀκαίρως* Arsenius p. 160.

Γέργηθες. Nomen urbis. item vilis turba operariorum et opificum sic a divitibus Milesiis appellabatur. *Γέρδιος.* Textor. [et apud nos vocatur *γερδία* textrix.] *Γεραιά.* Anus. Et *Γεραιαί* appellabantur mulieres Bacchi sacerdotes. *Γεραιός.* Honoratus. item rugarum plenus. In Epigrammate: *Malum Punicum flava tunica vestitum, et rugoso cortice circumdatas ficus.* Et alibi: *Quam senex suavius molli spiravit ex ore.* *Γεραίρειν.* Honorare, laudare. Et *Γέραιρε*, lauda, honora. Et proverbium: *Honora te ipsum.* id est, iactando te ipsum oblecta. *Γεραιστός.* Nomen portus. *Γεραίτερος.* Antiquior. *Dictum est seniorum, omnia etiam stulta et temeraria consilia nostra felicem eventum habere.* cum enim Neptunus et Minerva de Attica contenderent, victoria penes Mivervam stetit. Neptunus igitur se victum esse dolens Atheniensibus imprecatus est, ut mala semper consilia caperent. qua imprecatione audita Minerva addidit, ut mala quidem consilia caperent, sed voti tamen compotes fierent. *Γερήνιος.* Honoratus senex. vel civis urbis Gerenes. *Γέρης.* Nomen proprium pauperis et calvi, qui per mollitiem male audiebat. Aristophanes: *Tibi vero quis amicus alius praeter Gerem?* non est autem deductum a nomine *γῆρας*. *Γερμανικός.* Francus. *Γέῤῥον.* Scutum. Xenophon: *Scutum in sinistra, et securis vel sagaris in dextra.* Et iterum: *Illi vero scuta ceperunt circiter viginti, ex crassis et crudis pellibus bubulis confecta.* *Γέρων.* Vocativus *γέρον*. Et proverbium: *Nullum unquam beneficium in senem conferas.* quo monemur, ne temere cuiquam benefaciamus. *Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλ.*

ἐπὶ τῶν διὰ χρόνων πλῆθος ἐμπείρων καὶ δυςαλώτων. Καί, Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν, ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ,
ἁλίσκεται μέν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται.

ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

478 Γερούσιον. ἔντιμον.

Γέῤῥοιν. ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὔπολις. καὶ Δημοσθένης· Τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. Καὶ οἱ τόποι οἱ παραπεφραγμένοι· καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων. καὶ γέῤῥα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί. τινὰ δὲ δερμάτινα σκεπάσματα, καὶ Περσικά, οἷς ἀντ' ἀσπίδων ἐχρῶντο. σημαίνει δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον. καὶ αὖθις Ἡρόδοτος. Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν, κατέλιπε μόνον τὸ συνὸν τοῖς στρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι. — Καὶ γεῤῥοφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων, σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

Γεσάται. ἐθνικόν.

Γέσιος. ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος ἐπὶ τέχνῃ ἰατρικῇ, Πετραῖος τὸ γένος. καθελὼν δὲ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τοὺς ἑταίρους πρὸς ἑαυτὸν μεταστησάμενος ὀλίγου πάντας, πανταχοῦ ἐγνωρίζετο, καὶ μέγα κλέος εἶχεν, οὐ μόνον ἰατρικῆς ἕνεκα παρασκευῆς, τῆς τε διδασκαλικῆς καὶ τῆς ἐργάτιδος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης παιδείας. φιλότιμος γὰρ καὶ φιλόπονος ὢν ὁ ἀνὴρ ἄλλην τε πολλὴν ἐν πολλῷ χρόνῳ μελέτῃ καὶ οὐ φύσει προςπεριεβάλετο δοξοσοφίαν, καὶ τὴν τῶν ἰατρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκριβεστέραν τῶν καθ' ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν κατώρθωσε τέχνην. βραδέως δὲ ἀρξάμενος ἐπιδεικνύναι δημοσίᾳ τὴν ἐπιστήμην, ταχέως ἀνέδραμέ τε

---

1. χρόνου] χρόνων recepi cum V. C. Vide nos in v. Ἀσσύριοι. 3. καθαρῶς] Male. Scribe καθ' ὥραν, ut habent Zenobius et Diogenianus. *Küst.* Et sic Gaisf. dedit cum A. V. C. et Arsenio. ἐπὶ τῶν τελευτώντων καὶ λύπην μὴ παρεχόντων MS. Coisl. 177. 4. Verba οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ Gaisf. inseruit cum A. B. C. V. E. et Arsen. p. 161. Ex Diog. Laert. Vita Heraclidis V, 93. petita docuit Toupius. Mox ἅπαξ om. V. C. cum v. Πίθηκος, ubi eadem proverbii species recolitur. 7. Γερούσιον] Il. δ'. 259. Vide Apollon. Lex. p. 205. et Zon. p. 425. Glossa sedem invasit alienam. 8. ἀπὸ σταυροῦ] Etymologus v. Γέῤῥα habet ἐπὶ σταυροῦ, ut et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* ἀποσταυροῦν C. ἀπὸ σταυροῦ MS. Etym. Dorvill. 9. Δημοσθένης] De Cor. p. 284, 24. 10. περιπεφραγμένοι] παραπεφραγμένοι dedi cum A. V. C. Nos similiter, *Verschlag*. 11. τὰ σκεπάσματα — ἐχρῶντο] Ex Schol. Platon. p. 322. quocum legas τινὲς δὲ δ. σ. τινα. Cf. Herodiani Epim. p. 12. 14. Ἡρόδοτος] Vid. Wesseling. in IX, 61. Praegressa καὶ αὖθις alteri exemplo Καὶ γεῤῥοφόροι debuerant praefigi. Κῦρος περιελών] Ex Xenoph. Instit. Cyri lib. II. p. 42. [II, 1, 21.] quod et recte observavit Wesselingius. Atque hinc Noster non uno loco emendandus est. Quae sequuntur, Καὶ γεῤῥοφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο, sunt verba Xenophontis in Expedit. Cyri lib. I. p. 264. [I, 8, 9.] ubi res haud paulo melius administrata est. *Toup.* 15. πολεμίων] πολεμικῶν C. E. V. Tum κατέλιπε δὲ V. C. Ceterum oratio sic fere erat conformanda: κατέλιπε μόνον αὐτοῖς [τοῖς στρατιώταις] τὸ σὺν μαχαίρᾳ κτλ. 17. ἐχόμενοι] μαχόμενοι C. Orationem turbavit repetitum ἐχόμενοι: atque videtur etiam praescriptum fuisse καὶ Γεῤῥοφόροι, cui adhaereret Xenophontis exemplum, Ἐχόμενοι τούτων γεῤῥοφόροι, ὁπλῖται δὲ ἐχόμενοι κτλ. Mox ξυλινοῖς B. In fine Ξενοφῶν addit E.

3. Γεσάται. ἐθνικόν] Vide Bochartum in Chanaan lib. I. cap. 42. *Küst.* 4. Γέσιος] Totum hunc locum de Gesio ex Damascio descriptum esse patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1073. quaedam eorum, quae Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur, ut Pearsonus recte observavit. Ceterum Gesii huius meminit etiam Stephanus Byzantius v. Γέα, qui eum περιφανέστατον ἰατροσοφιστὴν vocat. *Küst.* Prior haec observaverat Valesius in Socrat. H. E. VII, 13. p. 359. *Hemst.* Ad eum scripsit Aeneas Gazaeus Epp. 18. et 19. Vid. Zachar. Mitylen. Dial. de Opif. mundi p. 179. qui eum vocat ἰατροσοφιστὴν et αὐχοῦντα τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Stephan. ad Γέα: Ἐν Πέτραις ἐπιχωριάζει κύριον ὄνομα τὸ Γέσιος. ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς ἰατρῶν σοφιστὴς ἴσως ἐντεῦθεν κεκλημένος. *Reines.* Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. XIII. p. 170. Iacobs. Animadv. in Epigr. Anthol. T. X. p. 232. *Gaisf.* Haec in compendium redegit *Eudocia* p. 99. sq. ἐπὶ τέχνῃ] ἐπὶ om. V. qui post ἰατρικῇ addit σφόδρα ὡς πάντας νικῆσαι. 5. καθελὼν δὲ] οὗτος καθεῖλε V. 6. καὶ τοὺς] καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε V. omissis ceteris. 7. ἑταίρους] ἑτέρους B. E. 8. πανταχῇ Eudocia. καὶ μέγα κλέος — παιδείας] Haec etiam αὐτολεξεὶ leguntur apud Photium loco laudato. *Küst.* 9. ἕνεκα] ἕνεκεν E. 12. πολλῷ χρόνῳ] πολλοῦ χρόνου E. 13. προςπεριεβάλετο] προςπεριεβάλλετο E. 14. τε καὶ] τε om. E. 16. βραδέως δὲ] δὲ om. B. E. 17. ἀνέδραμε] Imitatio Herodot. I, 66. notante Valckenario VII, 156. *Gaisf.* Adde Boisson. in Eunap. p. 153. sq.

Vetula vulpes non capitur laqueo. dicitur de iis qui per peritiam longi temporis usu acquisitam difficulter capiuntur. Et, *Senex bos non lugetur domi.* de iis dicitur qui tempestive moriuntur. Γέρων πίθηκος ἁλ. *Vetula simia capitur quidem, sed sero capitur.* de iis dicitur, qui semel in infortunium incidunt. Γερούσιον. Honoratum. Γέῤῥοιν. Sic vallos vocat Eupolis. et Demosthenes: *Scenarum tegumenta incenderunt.* item loci circumsepti, clipei etiam Persici ex viminibus contexti vocantur. item quaevis tegumenta apud Atticos; porro tegumenta quaedam ex pellibus confecta, quibus Persae clipeorum loco utebantur. significat etiam partem genitalem utriusque sexus. Herodotus: *Cyrus autem, cum reliqua arma militibus ademisset, iis tantum reliquit gladium, cetram et thoracem, quibus pugnarent.* Et iterum: *Hos sequebantur milites cetrati; hos scutati, cum clipeis talaribus et ligneis: qui vocabantur Aegyptii.* Γεσάται. Nomen gentis. Γέσιος. Gesius, Petris oriundus, sub Zenone arte medica clarissimus fuit. cum enim Domni Iudaei praeceptoris sui gloriam penitus obscurasset, eiusque discipulos paene omnes ad se traduxisset, magnam ubique famam et nominis celebritatem consecutus est, non solum per artis medicae peritiam, quam et in docendo et in morbis curandis ostendebat, sed etiam per ceteras omnes disciplinas. cum enim vir esset honoris cupidus et laboris patientissimus, longi temporis studio, non naturae beneficio id consecutus est, ut et in ceteris doctrinis excellere videretur, et tam morborum curandorum peritia, quam ratione disserendi praeter omnes sui temporis medicos et iatrosophistas laudem subtilitatis compararet. quamvis autem sero artem suam ostendere et profiteri publice coepisset, celeriter tamen crevit et multum valuit, homo

καὶ εὐθήνησεν ἐπ' αὐτῇ, πομπικὸς ὢν καὶ ἐπιδεικτικός, φιλοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἥκων, ἰατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεῖστον. ὅθεν καὶ χρημάτων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιωμάτων οὐ τῶν τυχόντων. ἀποδέχομαι δὲ τὸ ἀνδρεῖον παράστημα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς. τόν τε γὰρ Ἡραΐσκον ἐπιζητούμενον ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως οἴκῳ τῷ ἰδίῳ κατέκρυψε, παραβαλλόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ σώματος, εὖ τε περιστείλας καὶ τὰ νομιζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ ἀποσταλεὶς Βασιλικὸς Ἀγάπιον καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους κατασχὼν εἰς τὸ ἀρχεῖον ἀπήγαγε.

Γεσοί. Οἱ Ῥωμαῖοι πήξαντες τοὺς γεσοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες, φαντασίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. ἔστι δὲ ὅπλον. [Ὅτι ὁ γέσος ἐστὶν μακροκέντης ἢ κοντός. Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Γεύομαι. γενικῇ.

Γευστὴ γλῶττα. ζήτει ἐν τῷ Γλῶττα.

Γεφυρίζων. χλευάζων, ἐξευτελίζων. Πολύβιος. Ὁ δὲ Σύλλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ διὰ τὰ σκώμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέῤῥιπτε τὴν πολιορκίαν.

Γεφυρίς. ξένη καὶ ἐπείσακτος. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπήλυτοι ὄντες Ἀθήνησιν ᾤκησαν. οὕτως Ἡρόδοτος.

Γειναμέναις. γεννηθείσαις.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ τότε γειναμέναις.

Γείνατο. ἐγέννησε. Καὶ Γείνεται, γεννᾷ.

Γειοχόμον. τὸ γειτνίαμα.

Γειῶραι. οἱ τὴν γῆν φυλάσσοντες.

Γειωρῆσαι.

---

1. εὐθήνησεν] εὐθύνησεν E m. sec. 13. Γεσοί] Rectius γαισοί, per αι diphthongum. Vide supra v. Γαῖσα. *Küst.* 14. τούτοις] τούτων B. φαντασίαν] φαντασίας A. B. C. V. E. Med. 16. Ὅτι ὁ γέσος] Exhibuit haec, quae uncis notavi, Gaisfordus secutus A. qui mox κρείτων. Omnia post ὅπλον absunt B. C. V. E. Ἔστι δὲ ὅπλον ἢ κοντός. μακρόθεν κεντοῦν ἢ κυντὸς κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γ. Med. ἔστι δὲ ὅπλον μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τοῖς Γετικοῖς tacite Küsterus, qui fragmentum illud ad Critonem transtulit. Novissima olim sub voce singulari Κρίτων recoquebantur.

1. γενικῇ] Sic A. αἰτιατικῇ B. E. Med. Om. vulg. neque Gronovius obloquitur. Item cum V. C. delevi: Γεῦσις. ζήτει περὶ ποιοτήτων γεύσεως ἐν τῷ Φαιὸν καὶ ἐν τῷ Αἰσθήσεις πέντε. Ubi τῶν γεύσεων Küst. γεύσεως Gaisf. cum A. γεύσεων E. Med. De v. Γευστὴ γλῶττα nihil proditum inveni: quam ipsam Küsterus omisit. 3. ἐξευτελίζων] γράφεται καὶ γεφυρῶ add. Zon. p. 433. Πολύβιος] Recte Casaubonus in Polybium p. 1530. monuit, mendose hic laudari Polybium, quoniam in fragmento, quod subiungitur, mentio fit Syllae, qui post Polybii aetatem vixit. *Küst.* Quod fecit hic Suidas, ut alium pro alio laudaverit, fecit non semel. Id vero summae oscitantiae atque ἀλογίας est, Polybium de rebus Syllae, qui longe posterior fuit, agentem introducere. Miror autem Küsterum non vidisse legendum ὁ Ἀριστίων, *Aristio.* Ita enim eum uno ore omnes appellant. Egregie hunc hominem depinxit Plutarchus in Sylla: Δεινὸς γάρ τις ἄρα καὶ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν (Σύλλαν) ἔρως ἑλεῖν τὰς Ἀθήνας, εἴτε ζήλῳ τινὶ πρὸς τὴν πάλαι σκιαμαχοῦντα τῆς πόλεως δόξαν, εἴτε θυμῷ τὰ σκώμματα φέροντα καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε γεφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀριστίων, ἄνθρωπος ἐξ ἀσελγείας ὁμοῦ καὶ ὠμότητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχήν, καὶ τὰ χείριστα τῶν Μιθριδατικῶν συνεῤῥυηκότα νοσημάτων καὶ παθῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνειληφώς. Eadem quoque leguntur in Excerptis ex Dion. p. 649. ed. Vales. [Addas Excerpta in Auctoribus Maii Vatic. II. p. 564.] De Aristione vero illo consulendi etiam Strabo, Pausanias, et praeter ceteros Appianus in Mithridaticis, qui πολιορκίαν hanc omnem fuse describit. *Toup.* I. p. 104. Qui in annott. MSS. existimabat Plutarchum sua e Diodoro hausisse. Cf. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 71. 4. Σύλας] Σύλλας dedi cum A. 7. ὅλην] ὅλων V. C. 9. Γεφυρίς] Diligentius haec ex Eleusiniorum instituto Hesychius explicavit, cuius oratio, ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων συγκαλυπτόμενον ἐξ ὀνόματος σκώμματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδόξους πολίτας, facili opera sic refingatur, ἀλλὰ ἄνδρα, ἐπεὶ καθεζόμενον [ἐπὶ] τῶν ἐν Ἐλ. κτλ. 10. ἐπήλυτοι] ἐπίλυτοι A. ἐπήλυδες Zon. p. 430. 11. Ἡρόδοτος] Lib. V. c. 57. Cf. Ruhnk. in Vellei. I, 4. 12. Γειναμέναις] Immo γεινομένοις cum ipso libro Palat. Id quod in versu praestat etiam A. 13. Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ] Diog. Laert. III, 30. Anthol. Pal. VII, 99. 14. ἐπέκλωσαν] Sic Portus: ἐπεκλώσαντο A. B. C. V. E. Med. 15. Γείναται] γείνεται dedi cum A. C. *V. Tum γεννῶν A. Apparet falsam esse interpretationem. 16. Γειοχόμον] γειοχόμενον *V. Γειοχόμον, γεωργόν Hesychius. 17. Γειῶραι] Vide paulo ante v. Γειῶρες, et infra v. Γηῶραι. *Küst.* Vid. intpp. Hesychii, Zon. p. 426. Boisson. Anecd. T. IV. p. 370. et Herod. Epimer. p. 215. 18. Γειωρῆσαι] Γειωρίσαι A. B. C. V. E. Glossa prorsus incerta. Statim Gaisf. delevit cum A. V. C. Γειοτόμον. τὸ ἄροτρον. Quae ex Etym. M. sive Zon. p. 431. irrepserunt.

---

stentationis amans et scientiam suam venditans, qui in ilosophia quidem exiguos fecerat progressus, in arte vero edica maximos. hinc et magnas sibi comparavit divitias, et l honores non vulgares in republica Romana pervenit. cerum virilem eius animum et generosum affectum laudo. cum im Heraiscus iussu Zenonis Imperatoris ubique quaererer, eum non solum domi suae occultavit, spreto periculo, cui exponeret; sed eidem etiam in fuga ex morbo defuncto ius persolvit honorifice. Basilicus vero missus Agapium ceosque philosophos comprehensos in praetorium abduxit. σοί. Gaesa. *Romani autem, cum gaesa humi defixisit, iisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem praebuerunt, quasi in colle adhuc versarentur.* est autem γεσὸς telum. Γεύομαι. Aptum genitivo. Γευστὴ γλῶττα. Γεφυρίζων. Deridens, dicteriis incessens. Polybius. *Sulla vero expugnatis Athenis parum afuit quin urbem funditus everteret, iratus ob convicia, quae Aristio toto obsidionis tempore in eum iactaverat.* Γεφυρίς. Mulier peregrina et advena. Gephyraei enim Athenis habitantes erant peregrini et advenae. sic Herodotus. Γειναμέναις. Natis. *Hecubae et Iliacis mulieribus, simulac natae essent, Parcae lacrimas et luctum destinarunt.* Γείνατο. Generavit. Et Γείνεται, generat. Γειοχόμον. Vicinia. Γειῶραι. Terrae custodes. Γειωρῆσαι.

Γείσιον, καὶ γεῖσος. τὸ ἄκρον τοῦ τείχους. ἢ στεφάνωμα οἴκου. Καὶ Γεῖσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ Γεῖσος, ὁ γεωργός.

Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστι, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα. γεισιποδίζειν δὲ τὸ ποιεῖν τοῦτο.

Γειτνιάζω. δοτικῇ.

Γηγενέτης. ὁ γηγενής.

Γηγενεῖς. οἱ ἐκ τῆς γῆς | γεγονότες Ἀδὰμ καὶ Εὔα, ἐπεὶ οὐκ ἐκ συνουσίας ἐγένοντο, κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ πᾶς ἄνθρωπος.

Γηγενεῖς. ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· διὰ τοὺς Γίγαντας. οὕτω διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιά,
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

Καὶ Γηγενεῖ φυσήματι, ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστοφάνης. λέγονται καὶ Γηγενεῖς οἱ τὰ γήινα φρονοῦντες.

Γήδιον. μικρὰ γῆ. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἄγροικος πένης, γήδιον λεπτὸν κακῶς γεωργῶν.

Γῆ ζώντων. ὁ προσδοκώμενος βίος, ὡς τοῦ θανάτου κεχωρισμένος καὶ ἐλεύθερος λύπης. Δαβίδ· Ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι γῆν.

Γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν. ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

Γήθειν. χαίρειν.

Γηθοσύνη. χαρά. Καὶ Γηθοσύνως, μετὰ χαρᾶς.

Γηθόσυνοι. χαίροντες. Καὶ Γήθω ῥῆμα.

Γηθυλλίς. λάχανον πράσῳ ὅμοιον, ὅ τινες ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

Γήινος. ὁ φθαρτός.

Γῆ κληρουχική. οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πολεμίαν πόλιν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες, πολίτας ἑαυτῶν ἀποστέλλοντες κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον.

ων

1. *γεῖσος*] *γεῖσος* B. *καὶ γείσων καὶ γεῖσον* addit E. *τοῦ τείχους*] *τοῦ* om. A. E. *τοῦ τεῖχος* C. *τοῦ τείχου* Med. 2. *ἄκρα*] Vide Ruhnken. in Tim. p. 65. sq. Cf. Lex. Rhet. p. 231. In eodem Lexico p. 227. quod fertur, *γεῖσα δέ ἐστιν ἡ στεφάνη, δι' ἧς δῆλον ὅτι παραντῶν ὑδροῤῥόη ἐφέρετο*, reponendum videtur *παρὰ ὑετόν*. 4. *Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιπ.*] Ex Harpocratione. Adde Lex. Rhet. pp. 227. 231. Zon. p. 429. 5. *τὸ ἐξέχον — γεισιπόδισμα* om. A. 8. *Γειτνιάζω*] Om. vulg. Silet Gronov. Inserunt post h. v. A. V. C. *Γίγαρτον. τὸ ἔνδυμα τῆς σταφυλῆς.* Statim cum V. abieci glossam ex v. *Δημήτηρ* petitam: *Γῆ. ἐπεὶ ἕδρα πάσης πόλεώς ἐστιν ἡ γῆ, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος.* Ubi Küsterus: „Eadem leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 14. et infra v. *Δημήτηρ*." Habet A. in marg. legens etiam *τῆς πόλεως*. 9. *Γηγενέτης*] Zon. p. 433. Eurip. Phoen. 130. 10. *Γηγενεῖς*] *καὶ Γ.* A. *Γηγενεῖς δὲ* E. Mox *τῆς* om. V. C. Küsterus: „Nota haec referenda est ad verba illa Psalmi XLVIII, 2. *Οἵ τε γηγενεῖς καὶ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.* Theodoretus in illum locum: *Τινὲς γηγενεῖς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ἐκάλεσαν, ὡς ἐκ γῆς διαπλασθέντας, καὶ οὐκ ἐκ συνουσίας φύντας* etc. Hunc ipsum locum Theodoreti Suidas ob oculos habuisse videtur. 11. *ἐγένοντο*] *γίνονται* C. 13. *Γηγενεῖς. ὠχροὺς — θεομ.*] Ex enarratore Comici in Nubes 851. *Küst.* 17. *ἄρτι* om. A. B. V. C. habet E. 18. *Γηγενεῖ φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγ.*] Ex Scholiasta Aristophanis in Ran. 845. Vide etiam infra v. *Σεισμός*, ubi eadem repetuntur [nunc cum libris expulsa.] Ceterum in prioribus editt. (excepta Mediolanensi) locus hic est mutilus, quippe in quibus ante *φυσήματι* desideratur vox *γηγενεῖ* [immo *καὶ γηγ.*]: quod cum Porto non suboleret, falso existimavit, notam hanc non pertinere ad vocem *γηγενεῖς*, sed alibi esse collocandam. *Küst.* 19. *τῷ ὑπὸ* Med.

1. *λέγονται* et seqq. om. V. C. Albertius referebat ad Proverb. II, 18. Cf. v. *Ἀληθινὸς ἔρως*. 3. *Γήδιον*] Excerpta ex Dion. p. 578. ed. Vales. *τό τε γήδιον αὐτοχειρίᾳ τότε γεωργοῦντα.* Xenoph. Inst. Cyr. VIII. p. 468. *μάλα μικρὸν γήδιον.* Toup. MS. *γῆ*] Post h. v. *γήδιον* iterant A. B. C. *V. E. Edd. vett. 5. Zon. p. 435. 6. *Δαβίδ*] Psalm. XXXVI, 34. *Küst.* Haec potius ad Ps. XXVI, 13. referri monuit Ernestius. Nomen om. *V. 5. *τὴν γῆν*] *τὴν* omisi cum B. C. V. E. Med. 8. *Γῆ θάλ.*] *Γῆ καὶ θάλαττα οὐρανομήκης* Arsenius p. 161. *θάλαττα* *V. 11. *Γηθοσύνως*] Zon. p. 436. qui superiores etiam glossas agnoscit. 13. *καὶ γήθω ῥῆμα* neglexit Küsterus, servat *V. *γηθῶ* Med. Statim quam glossam e Zon. p. 435. Mediolanensis interpolarat, *Γήθουσα. πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Γηθουσαῖος, ἢ Γηθούσιος, ἢ Γηθουσίτης*, cum B. C. E. V. (siletur A.) delevi. 14. *Γηθυλλίς*] Zon. p. 435. Vid. Piers. in Moer. p. 113. et intpp. Hesychii in v. *Γήθυα*. 19. *αὐτῶν*] *αὐτοῖς* A. C. Schol. Aristoph. Nub. 203. unde gl. pendet.

Γείσιον, et *γεῖσος*. Summa muri pars. vel lorica domus. Et *Γεῖσα*, pinnae murorum. Vel *Γεῖσος*, agricola. *Γεισίπους*. Prominens trabis pars, quae suggrundium sustinet, vocatur *γεισίπους* et *γεισιπόδισμα*. Et *Γεισιποδίζειν* dicitur trabem suggrundiis supponere. *Γειτνιάζω*. Aptum dativo. *Γηγενέτης*. Terrae filius. *Γηγενεῖς*. Terrigenae. sic proprie vocantur Adam et Eva, quoniam praeter concubitum orti sunt. abusive autem quilibet homo. *Γηγενεῖς*. Pallidos et mortuis similes. vel impios et cum diis pugnantes, gigantum instar. sic Aristophanes *Nubibus* philosophos exagitat: *Haeccine tu tam praeclara huc ingressus modo ab istis terrae filiis didicisti?* Et *Γηγενεῖ φυσήματι*, flatu ita magno, ut terram concutiat. vetus enim est opinio, terram ab ventis, qui visceribus eius inclusi sunt, concuti. Aristophanes. *Γηγενεῖς* etiam vocantur, qui terrena sapiunt. *Γήδιον*. Parvus ager. *Excepit ipsos pauper rusticus, tenuem agellum colens.* *Γῆ ζώντων*. Terra viventium, id est, vita futura, a morte immunis et nullis doloribus obnoxia. David: *Extollet te, ut terrae possessionem consequaris.* *Γῆ θάλατταν συναν.* *Terram mari miscet.* proverbium dicitur de iis qui valde irascuntur. *Γήθειν*. Gaudere. *Γηθοσύνη*. Gaudium. Et *Γηθοσύνως*, cum gaudio. *Γηθόσυνοι*. Gaudentes. Et *γήθω* verbum. *Γηθυλλίς*. Olus porro simile; quod quidam ampeloprasum vocant. *Γήινος*. Corruptioni obnoxius. *Γῆ κληρουχική*. Athenienses cum urbem aliquam hostilem cepissent, incolis inde expulsis cives suos in eam mittebant, quibus agrum sorte distribuebant.

Γήλοφος. ὁ ὑψηλὸς τόπος.

Γήμας. ὁ ἀνήρ. Καὶ Γήμω αἰτιατικῇ.

Γῆμ' ἐπῆρε. γῆμαι ἀνέπεισε. κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν ἀντὶ τοῦ ἐχαύνωσε καὶ ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα, οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι, μὴ οὕτως ἐχούσης. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γηών. ποταμός.

Γηῶραι. ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τόπων.

Γήπαιδες. ὄνομα ἔθνους.

Γήπεδον. τὸ χωρίον. ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

Γηραλέα. ἡ γραῖα. Καὶ Γηραλέος, ὁ γέρων. [Καὶ γηραλέον, οὐδετέρως.]

Γηρᾶναι. γηράσαι. καὶ παροιμία·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

Γηραιός. παλαιός, προβεβηκώς. Ὁ δὲ γηραιός τε ὢν ἤδη καὶ ἐκ πλείστου ἄμφω τὼ πόδε πεπηρωμένος, καὶ οἷος μὴ ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι, ὅμως ὥσπερ τις νεανίας ῥωμαλεώτατος οὐκ ἀπηγόρευε πρὸς τοὺς πόνους, ἀλλὰ φοράδην εἰς τὰς παρατάξεις ἐφοίτα.

Γήρειον. τόπος. 481

Γηροβοσκῶ. γηροτροφῶ. Σοφοκλῆς·

Ὅπως γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεί,
μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.

---

1. γειόλοφος δὲ διφθόγγως subiicit Zon. p. 433. 2. ὁ γυναῖκα λαβὼν ἀνήρ] γυναῖκα λαβὼν om. A. B. V. C. Novissima καὶ Γήμω αἰτιατικῇ om. vulg. silente Gronovio: saltem abesse debebat αἰτιατικῇ. 3. ἀντὶ τοῦ γῆμαι] ἀντὶ τοῦ om. A. B. E. C. *V. κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχ.] Ex Schol. Aristoph. in Nub. 42. Vide etiam infra vv. Ἐπάρας et Ἐπῆρεν, itemque Harpocrationem v. Ἐπαιρόμενος, qui idem fragmentum Aristophanis citat, quod et a Suida hoc loco adducitur. *Küst.* ἀνεχαύνωσεν Schol. 4. ἐπῆρεν] ἐπῆρας V. C. 6. οἰκουρὸν] Leg. καὶ οἰκουρόν. Atque hinc supple Aristoph. Schol. *Toup.* MS. Absunt a Schol. οἰκουρὸν — ἐχούσης. 8. τὴν σὴν] σὴν om. A. V. C. 9. Γῆν ἰλλομένην] Platonis est in Tim. p. 1053. C. ubi non εἱλουμένην, ut nunc editur, sed ἰλλομένην veteres legerunt. Vid. Procl. in Tim. p. 281. *Hemst.* εἱλομένην B m. s. et E pr. Glossa ex Timaeo descripta est, ubi vid. Ruhnkenius [p. 69.]. Insignem locum huc pertinentem ex Simplicii in Aristot. de Coelo comm. MS. ipse dedi in Append. ad Poet. Gr. minor. Vol. I. p. XLVI. *Gaisf.* καὶ περιειλημμένην om. Zon. p. 435. 11. Γηών] Vide supra v. Γαιών. *Küst.* Post h. gl. delevit Gaisf. cum V. C. E. et sine dubio cum A. quae debentur Zonarae p. 434. Γηώρας. ὁ ἀλλότριος. τοῦ Ψελλοῦ· Γηώρας, ὁ ἀλλότριος, καὶ γέρδης, ὁ ὑφάντης. Ubi haec annotavit Küsterus: „Τοῦ Ψελλοῦ] Pessime Portus existimabat vocem hanc *balbum* vel *blaesum* hic significare, cum sit nomen proprium Michaelis Pselli. Senarius enim politicus qui hic subiungitur, depromptus est ex opusculo quodam Pselli inedito, brevem synopsin omnium scientiarum continente, et versibus politicis scripto, quod MS. extat in Bibliotheca regia Parisiensi, cod. 1837. fol. 184. et seqq. Ex eadem synopsi Pselli et alia apud Suidam loca excerpta leguntur, ut alibi lectorem monemus. Ceterum ex hoc loco aetas Suidae colligi posse videtur, quoniam, si ipse Suidas notam hanc excerpsit, oportet eum utique vixisse post Psellum; sed ante Eustathium, quippe qui primus Nostri meminit. Vixit autem Psellus seculo XI. Eustathius vero saeculo XII.: inter quos proinde Suidas medius collocandus esse videtur, ita ut vixerit sub finem saeculi undecimi, et initium duodecimi. Sed cum totus hic locus in MSS. Pariss. desit, apparet eum a recentioribus collectaneis hisce insertum esse: quod ideo moneo, ne quis forte aetatem Suidae hinc colligi posse putet, qui Psello utique antiquior fuit." Pselli versum edidit Boissonadus in Anecd. III. p. 216. sic perscriptum: Γηώρας ὁ ἀλλότριος. Γέρδιος ὁ ὑφάντης. 13. Γήπαιδες] Γ. οἱ Λογγίβαρδοι Zon. p. 434. Γήπεδες B. γήποδες E. Vide Boissonadum in Herodiani Epimerism. p. 14. 14. Γήπεδον] Cum Harpocratione et Etym. M. Diversa Steph. Byz. v. Γῆ et Phrynichus Segu. p. 32. secuti sunt. Ceterum haec recoquebantur in v. Οἰκόπεδον.

1. γηραλαῖος Med. 2. Καὶ γηραλέον] Hinc omnia usque ad finem om. V. C. Itaque haec notavi, extrema vero, Νῦν γηραλέαι ἐναγκαλίζονται etiam cum A. delevi, ubi γηραλέαις habet E. 3. Γηρᾶναι] Sic Hesychius, conf. Piers. in Moer. p. 115. praesertim Soph. Oed. C. 870. 4. Γηράσκω δ'] Vid. Schol. Platon. p. 384. Cf. Solonis fr. IX. ἀεὶ Med. 6. Ὁ δὲ γηραιός] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae de Mermeroe, duce Persarum, lib. II. (22.) p. 60. Vide etiam infra v. Φορά. *Küst.* τε Agathiae reddendum. 8. ὅμως] ὅμηρος C. 9. ῥωμαλεώτατος] ῥωμαλαιότατος B. E. Mox ἀπηγόρευσε C. Agathias: ὅμως ἐμόχθει ὥσπερ τις ν. ῥ. καὶ οὐκ ἀπηγόρευεν. 12. Γήρειον] Voluit, opinor, Γήρειαν, de quo vide Steph. Byz. τόπος] Statim delevi καὶ γήρειον ἔτος, τὸ παλαιόν, cum A. V. C. Tum Γηρίνειος βοῦς, cum omnibus MSS. Pro Γηρίνειος Hemsterhusius correxerat Γηρυόνειος, quomodo etiam Boissonad. in Herodian. p. 15. *Gaisf.* Vide Zon. p. 434. 13. Γηροβοσκῶ] Ante h. v. Γηροτροφῶ inserunt A. C. *V. Med. Γηροτροφῶ. γηροβοσκῶ ταυτόν (ut fere Zon. p. 436.) E. qui in hac gl. omisit γηροτροφῶ. Sed consentit Hesychius. Σοφοκλῆς] In Ai. 570. apud quem prior versus sic legitur, uti et hic apud Suidam legendus est: Ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί. *Küst.* Meliora praebet v. Μυχός. 14. αὐτοῖς εἰς ἀεί] αὐτοῖς om. A. B. C. *V. E. Mox ἂν om. *V. item in gl. inferiore.

λοφος. Locus excelsus. Γήμας. Maritus. Γῆμ' ἐπῆρε. Persuasit mihi, ut uxorem ducerem. proprie vero ἐπῆρε gnificat, vana spe iactavit et implevit, dicens mulierem ingen dotem allaturam esse, eamque domisedam semper fore, m tamen res secus sese haberet. Aristophanes: *Quae me inxit, ut matrem tuam uxorem ducerem.* Γῆν ἰλλομέν. Terram constrictam et conclusam. ἰλλάδες enim sunt vina. Γηών. Geon, fluvius. Γηῶραι. Homines mixti ieris, locorum custodes. Γήπαιδες. Nomen gentis. Γήδον. Fundus. ut οἰκόπεδον dicitur area, in qua aedificia extruuntur. Γηραλέα. Anus. Et Γηραλέος, senex. [Et genere neutro γηραλέον.] Γηρᾶναι. Consenescere. et proverbium: *Senesco semper multa discens.* de iis dictum qui longa aetate rerum peritiam consecuti sunt. Γηραιός. Senex, aetate provectus. *Ille vero, quamvis et senex esset et iam pridem utroque pede claudus, ita ut ne equo quidem vehi posset, tamen perinde ut robustissimus adolescens ad labores non deficiebat, sed in aciem lectica gestatus prodibat.* Γήρειον. Nomen loci. Γηροβοσκῶ. Senem alo. Sophocles: *Ut eos in senectute semper alat, donec ad Plutonis descenderint penetralia.*

Γηρωκομεῖον. γηροτροφεῖον δέ.

Γῆρυν. φωνήν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόχον, οἷσι φυλάσσει
αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων.

Γηρυόνεια δένδρα. καὶ Γηρυόνειον νῆμα.

Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης·

Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ἀντὶ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ τὴν τοῦ Λαμάχου περικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν· ἀπὸ τῶν περικειμένων αὐτῇ πτίλων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· βούλει πρός τινα ἀκαταμάχητον μάχεσθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης τρικέφαλος ὢν πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Γηρυῶνος. ὄνομα κύριον.

Γῆρυς. ἡ φωνή.

Γῆς ἄγαλμα. γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει.

Γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. Καὶ ἑτέρα παροιμία, Γῆς ἔντερα, ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Γῆς ὀμφαλός. ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων.

τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον καὶ ἀπροςπέλαστον αὐτοῦ νεών.

Γήσεια. κρόμμυα.

Γήτεια. εἶδος βοτάνης παρεοικὸς πράσῳ.

Γήτειον. τὸ ἀμπελόπρασον. Ἀριστοφάνης·

Τύπτε τοῦτον γητείῳ.

Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψεκάδας.

καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ·
εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς; πότερον ἐπὶ τυραννίδι;

ζήτει ἐν τῷ Βασανίσας.

Γιγαντιᾷ. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ. Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει.

---

1. *Γηροχομεῖον*] *Γηρωκομεῖον* reposui cum Herod. Epimer. p. 205. sq. (cuius refingatur locus p. 237. coll. Theodosii Grammat. p. 68.) Zon. p. 435. et B. Vid. Lobeck. in Phryn. p. 692. 2. *Γῆρυν. φωνήν*] Sic Hesychius. Vide Aristoph. Av. 231. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Iuliani Aegypt. XI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 68. 3. *ἄγγος*] *ἀγνος* B. E. 6. *Γηρυόνεια δένδρα*] V. Philostrati V. Apoll. V, 5. Mox *μνῆμα* Phavorinus, repugnante Zonara. 7. *Ἀριστοφάνης*] Acharnens. 1081. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Ubi quaedam paulo aliter leguntur: *αἰνίττεται εἰς τὴν — ὃ δὲ θέλει εἰπεῖν, τοῦτό ἐστι· βούλει πρὸς δυςκαταγώνιστόν τινα μ.* Horum compendium dedit v. *Βούλει διαμάχεσθαι.* 10. *τρεῖς λόφους*] *γωλόφους* A. 13. *τρικέφαλος*] Cum rex esset duarum ins. Balear. et Ebusi, dictus est tricorporis: Dalechamp. Athen. VIII. p. 346. *Reines.* 15. *Γηρυῶνος*] Agnoscit omisso *ὄνομα* Zon. p. 434. Formam suspectam G. Dindorfius in Thesauro refingebat *Γηρυών, όνος.* Sed istam laciniam *ὄνομα κύριον* cum et iusto frequentius et temere constet assui solitam, praestat solum *Γηρυόνος.* 16. *Γῆρυς*] Il. δ'. 437. 17. *Γῆς ἄγαλμα*] Totidem fere verbis habet Codinus de Origg. Constant. p. 15. *Gaisf.* 18. *τυμπάνων* Med. 20. *Γῆς βάρος*] Hom. Il. σ'. 104. *ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.* Od. υ'. 379. *ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.* Heliodorus quoque Aethiop. V. senem *ἄχθος* vocat, *ὁ δὲ πρεσβύτης*, inquit, *ἄχθος μὲν ἄλλως* etc. Schottus p. 391. Zon. p. 433. 21. *γῆς ἔντερα*] *Vermes* Lex. Seg. p. 230. Vid. Leopardi Em. V, 20. *Gaisf.* Plura Buhlius in Arat. 959. 22. *ἀξίων*] Proverbium agnoscunt Diogen. III, 91. et Arsen. p. 161. Addit MS. Coisl. 177. *τὰ γὰρ τῆς γῆς ἔντερα σκωλήκων εἶδός ἐστι φαυλοτάτων.*

1. *Γῆς ὀμφαλός*] Vid. Albert. in Hesychium. 2. *Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πρ.*] Sophocl. Oedip. R. 895 — 898. 9. *Γήσεια*] *Γήσια* A. *Γήτια* vel *γήτεια* maluit Albertius in Hesychium, *γήσειον* contra Dindorfius Philemonis fragm. p. 297. redditurus erat. Glossa vitiosa. 10. *Γήτεια. εἶδος — πράσῳ*] Haec sunt verba Scholiastae in Aristophanis Vesp. 494. *Toup.* 11. *ἀμπελόπρασον*] Vid. supra vv. *Βασανίζειν* et *Γηθυλλίς.* τὸ om. Med. et Küst. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 637. 13. *Δῶρα δέ σοι*] Meleagri Ep. CXII, 7. Anthol. Pal. VII, 195. *ἀειθαλὲς*] *ἀληθὲς* E. 15. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 517. sq. (495.) 16. *θατέρῳ*] *θάτρῳ* B. E. 19. Om. vulg. silente Gronovio. *ἔστιν* pro *ζήτει* Med. 20. *Πισίδης*] Heracl. Acroas. I, 30. Fragm. Foggin. v. 70. 22. *καὶ* om. Med.

Γηρωκομεῖον. Contra *Γηροτροφεῖον.* *Γῆρυν.* Vocem. In Epigrammate: *Cum calamis atramentarium, quibus aevum voces defunctorum ad posteros propagat.* *Γηρυόνεια δένδρα.* Et *Γηρυόνειον νῆμα.* *Γηρυόνης.* Nomen proprium. Aristophanes: *Vin' cum Geryone quattuor pinnis cristato pugnare?* id est, quadricipiti. alludit ad Lamachi galeam, tres cristas habentem, propter pennas, quibus distincta erat. sensus autem hic est: an cum eo pugnare vis, qui vinci non potest? Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii facessivit. *Γηρυῶνος.* Nomen proprium. *Γῆρυς.* Vox. *Γῆς ἄγαλμα.* Terrae simulacrum. Vestam fingunt mulierem tympanum gestantem, quia terra ventos intra se continet. *Γῆς βάρος.* *Terrae onus.* dicitur de hominibus qui ad nullam rem utiles sunt. Aliud proverbium: *Terrae intestina*; quod dicitur de nullius pretii hominibus. *Γῆς ὀμφαλός.* Terrae umbilicus, id est, Apollinis templum. *Si enim huiusmodi facinora in honore habentur, quid oportet me choreas celebrare? Ego venerabundus sanctissimum terrae umbilicum non amplius adibo.* id est, non amplius ad Apollinem proficiscar, nec sanctissimum, venerabile, inaccessum templum eius adibo. *Γήσεια.* Cepae. *Γήτεια.* Herbae genus porro simile. *Γήτειον.* Ampeloprasum. Aristophanes: *Verbera hunc gethyo.* [Et in Epigrammate:] *Dona matutina tibi semper dabo, porrum semper virens et roris guttas, quae ore tuo dividantur.* Et iterum Aristophanes: *Quae olera vendit oculo torvum cernens dicit: Dic mihi, gethyum vero poscis? tyrannidemne affectans?* *Γιγαντιᾷ.* Gigantum more superbit. Pisides de Chosroe: *Gigantum more superbit et tyrannidem affectat.*

ω Καὶ Γιγαντιαῖον ὄνομα, τὸ μέγα. Καὶ Γιγαντολέτειρα, ἡ τοὺς Γίγαντας ὀλοῦσα. Καὶ Γιγαντολέτις, ὁμοίως θηλυκῶς. Καὶ Γιγαντολέτωρ.

Γιγαντώδης. Ἐδόκει γὰρ τό τε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχίνοιαν τῶν συλληστευόντων ἁπάντων πολυπλοκώτερος.

Γίγαρτα. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός. Ἀριστοφάνης·

Ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας.

οἱ γὰρ ἀγροῖκοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχάδων ἤσθιον.

Γίγις, Γίγιδος. ὄνομα κύριον.

Γιγλισμός. κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας, οἵαπερ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα συμβολή.

Γίγνω καὶ γιγνόμενος. καὶ γίνομαί σοι Μωυσῆς δοτικῇ.

Γιεζῆ. ὄνομα κύριον.

Γίνεται. ἐπὶ τοῦ τελειοῦται, διὰ τοῦ ῑ, ἐπὶ δὲ τοῦ γεννᾶται διὰ διφθόγγου.

Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ᾿ οἰκονομίαν, κατ᾿ εὐδοκίαν, κατὰ συγχώρησιν.

[*Γινόμενα* καὶ Γενόμενα διαφέρει. Τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἀποβαίνει ἢ οὔ.]

Γινώσκω. αἰτιατικῇ· γνωρίζω. Ἤδη γάρ σε γινώσκω, καὶ ὧν εἶπας ἀκούσασα καὶ τὴν ὄψιν ἰδοῦσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

---

4. Γιγαντώδης Byzantinis scriptoribus haud infrequens; notabilius vero γιγαντοειδής auctore Constant. de Them. I, 36. Ἐδόκει γάρ] Inter Eunapii fragm. p. 116. relatum. τέ om. Zon. p. 437. 5. θηριώδης] καὶ θηριώδης A. 8. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός] τῆς σταφυλῆς Schol. Aristoph. τῆς σταφυλῆς τὸ ἔνδον Hesych. cum Zon. p. 437. Ἀριστοφάνης] Pac. 635. 10. φίλων *V. 11. ἄγροικοι κόπτοντες] ἀγρικόπτοντες V. C. Scripsi ἀγροῖκοι. 13. Γίγγις] Ancilla Parysatidis, Plutarch. Artax. 19. *Reines.* Γίγις A. Γίγης Zon. p. 437. 14. ἀπὸ χειρῶν γέλως] Sic habent libri et MSS. et editi [cum Zon. p. 436.]: sed procul dubio mendose. Fortasse enim scribendum est ἀχρεῖος γέλως: quae est coniectura eruditissimi Bentleii, quem de hoc loco consului. Est autem ἀχρεῖος γέλως risus indecorus vel stolidus, ut qui fit ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam supra v. Ἀχρειόγελως. Apud Homerum etiam legitur ἀχρεῖον δ᾿ ἐγέλασσεν: sed quod grammatici aliter interpretantur. Vide Hesychium v. Ἀχρεῖον. *Küst.* Illa ἀπὸ χειρῶν minime sunt sollicitanda, sed transponendae tantummodo voces γέλως et γαργαλισμός, hoc modo: Γιγλισμός, κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γαργαλισμός, γέλως. Hoc enim voluit dicere Suidas, quod γιγλισμός vel κιχλισμός sit *titillatio quae fit manibus*, et inde *risus*. Sententiam nostram firmabit Hesychius, qui Γιγλισμός, γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως. *Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148. Risus intelligi videtur titillatione manuum excitatus. *Hemst.* Recte Suidas, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Hesych. Γιγλισμός. γαργαλισμός. ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ita distinguendus est iste locus. Suidas supra: Γέλως συγκροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γινομένου γέλωτος. Zenobius et Diogenianus γέλωτα συγκρούσιον vocant: quod perinde est. Clemens Alexandrinus γέλωτα μνηστηριώδη. Quod novum et suspectum. Verba Clementis leguntur Paedag. lib. II. p. 196. Ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἔκλυσις εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνοιτο, κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός. εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός. γέλως ἐστὶν οὗτος μνηστηριώδης καὶ ἐξυβρίζων. Locus elegantissimus, sed qui doctissimum Hemsterhusium in Hesychium minus faventem expertus est. Verba Hemsterhusii sunt: „Risus autem immoderatus ille et petulans, sive, ut ait Clemens Alexandrinus, μνηστηριώδης καὶ ἐξυβρίζων, qui Pottero connivente vertitur, *risus insolens ac proterrus ac procis conveniens*, tam lepidus est et incongruens, ut a Clemente removi debeat: scilicet emendandum facili mutatione κνηστηριώδης. Fefellit librarios vox insolentior: *pruritum ridendi titillationemque continuam* significat, quae saepe in cachinnos effusos prorumpit." Haec ille. Sed, quod virum doctissimum fefellit, respexit Clemens ad Homeri Odys. σ΄. 99. — Αὐτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. Sic Γέλως μνηστηριώδης, *risus procax, proterrus, et non sine gesticulatione quadam*, qualis procorum Penelopes fuit. Nihil suavius, nihil verius. Huc referendus Hesychius: Μασχάλην αἴρειν. ἀντὶ τοῦ, κωδωνίζειν καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν. οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρ᾿ Ὁμήρῳ· Χεῖρας ἀνασχόμενοι. *Toup.* II. p. 507. Nihil insulsius commentis Toupianis. Cum Hemsterhusio facit Boissonad. in Herodian. p. 13. Ceterum Γιγλισμός. καὶ κιχλισμός Med. 16. Γίγλυμοι] Tractavit Hemsterh. in Pollue. X, 22. Cf. Lex. Rhet. p. 232. γιγλύμου πολυστροφώτερος Toupius attulit ex v. Διονυσίων. Γίγλυμοι non Γίγγλυμοι suo MS. firmat H. Steph. Ind. Thesauri.

1. ἡ om. *V. βραχίονα] τὸν βραχίονα A. C. Med. Zon. p. 437. et Lex. Bachm. p. 185. 3. Gl. om. vulg. γιγνόμενος] γιγνώμενος A. Γίγνω ἄχρηστον, ὡς καὶ γίνω. γιγνόμενος δὲ καὶ γίγνομαί σοι μωυσῆς δοτικῇ E. Γίγνω καὶ om. Med. repugnante *V. Referebat Gaisf. ad Genes. XLVIII, 5. 5. Γιεζῆ Herodian. Epim. p. 13. Vid. Regg. IV, 4. 6. ἀντὶ δὲ τοῦ γ. E. 7. γεννᾷ] Scribendum est γεννᾶται, ut Portus etiam monuit. *Küst.* γεννᾶται recepi cum Zon. p. 438. (sive Etym. M. p. 232.) et E. γενν^{ᾶ} A. 8. Τὰ δὲ γινόμενα] Eadem etiam leguntur infra v. Πρόνοια. *Küst.* Irrepserant etiam in v. Οἰκονομία. 9. καὶ κατά] καὶ delevi cum A. C. καὶ συγχώρησιν *V. 10. Eadem observatio recorrit in v. Γενόμενα et leni verborum immutatione apud Zon. p. 437. Cum V. sileatur, haec notanda duxi, quae delevit Kūsterus. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. Eadem Zon. p. 438. 16. Γιώρας] Zon. p. 437. Γιόλ E pr.

---

t Γιγαντιαῖον ὄνομα, nomen magnum. Et Γιγαντολέτειρα, igantum perditrix. Et Γιγαντολέτις, item generis feminii. Et Γιγαντολέτωρ. *Γιγαντώδης*. *Videbatur enim corpore Giganti esse similis, et animo ferino, et ingenii ertia dolisque reliquos latrones socios suos longe surare.* *Γίγαρτα*. Fructus uvarum. Aristophanes: *Sed uvis carens et amans aridas ficus.* rustici enim grana inorum vinaceorum cum aridis ficubus contusa edebant. *Γίγις*. Gigis, nomen proprium. *Γιγλισμός*. Risus petulans, titillatio quae manibus fit, cachinnus. *Γίγλυμοι*. Commissura qua unius ossis caput in alterius cavitatem conditur. talis est commissura cubiti et brachii. *Γίγνω*. *Γιεζῆ*. Nomen proprium. *Γίνεται*. Cum significat, id quod est perficitur, per ῑ scribitur. cum vero, generatur, per diphthongum. Quae vero fiunt tribus modis fiunt: vel secundum oeconomiam, vel approbationem, vel permissionem. *Γινώσκω*. Cognosco. *Iam enim te cognosco, et auditis quae dixisti, et conspecta facie tua.* *Γιώρας*. Nomen proprium.

Γίσχαλα. ὄνομα τόπου.

Γλάγος. γάλα. Καὶ Γλαγερῶν, ἀντὶ τοῦ λευκῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων.

Γλάμων. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων, ὡς Χάρων.

Γλάμων. ὁ ἀκάθαρτος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ ὀρνέου·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

κἈρχέδημος ὁ γλάμων.

[Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας.

εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας ὑπ' ἀλαζονείας τῶν βοτανῶν ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπόν· Σμυρναϊκόν. διαβόητος δὲ ἦν ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, παρὰ Λάκωσιν εὑρισκόμενον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν λημώντων τοὺς ὀφθαλμούς.

"Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; ω

οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης. γλάμων δέ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας.]

Γλάνις. εἶδος ἰχθύος. καὶ χρησμολόγος, Βάκιδος ἀδελφός.

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων· ἐπειδὴ τὸ ζῷον τοῦτο σφόδρα ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις. Καὶ Γλαύκειον ᾠόν.

Γλαυκός. λευκός, κυάνεος. Γλαῦκος δέ, ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος, πύκτης, πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ Ὀλυμπιάδι στεφανωθείς, καὶ Πύθια τρίς, Ἴσθμια δεκάκις, γενναῖος ὅλῳ τῷ σώματι.

Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου γῆν ἐργαζομένου, ἐπειδὴ συνέβη τὴν ὕνιν ἐκ τοῦ ἀρότρου πεσεῖν, καθήρμοσε τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δὲ τὸ ποιηθὲν

---

1. *Γίσχαλα*] Γιχάσλα καὶ praefigit Zon. p. 437. 2. *Γλάγος*] V. Il. β'. 471. Γλαγερόν — λευκόν] Γλαγερῶν — λευκῶν A. V. C. γλυκερός et γλυκερῶν Zon. p. 438. τοῦ om. *V. 3. ἐν Ἐπιγράμμασι] (sic *V.) Antipatri Sidon. XVII, 8. Anthol. Pal. VI, 109. 5. *Γλάμων. ὁ λημῶν*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Ran. 595. ex quo locus hic supplendus est. *Küst.* Deest gl. V. C. Cf. Lex. Bachm. p. 185. 6. ὡς Χάρων male superioribus adhaerent, quae Callistratus apposuisse fertur, ut fabricam quasi nominis proprii Γλάμων illustraret. 7. Σοφοκλῆς] καὶ Σοφοκλῆς A. B. V. C. E. καὶ ὁ Σοφ. Zon. p. 438. ordine diverso. 8. ὀρνέου] ὄρνισι *V. ὀρνῦσι C. Σοφ. ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων Schol. Aristoph. ἐπιορῶν Zon. Saltem ὀρνέου corruptum est. 9. Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν] Fragmentum hoc, cuius sensus est obscurus, non pertinet ad vocem γλάμων, sed γλαμυρός. *Küst.* κατὰ φορβάν om. Schol. Rav. Ceterum γλάμων et γλαμυρός similiter coniunxit Schol. Il. ω. 192. 10. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 595. 11. Ἀρχέδημος] ὁ χαρχέδημος Zon. p. 438. χάρχέδημος B. E. Med. Hoc restitui motus glossa Κάρχέδημος. Vulg. Schol. Il. ω. 192. tuetur. Haec usque ad finem glossae om. *V. quem secutus horum pleraque notavi. Nam cum superiora pendeant temere et ab argumento glossae discedant, praesertim omissis Νεοκλείδης ὁ γλάμων post τοὺς ὀφθαλμούς, tum comparatio glossarum Ἰατρός et Τιθύμαλλος arguit ista copiis adventiciis esse locupletata. 12. Σκορόδων ὁμοῦ] Aristoph. Ecclesiaz. 425 — 27. ὀπῷ] ἀπῷ A. 15. εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βοτ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* 16. τῶν βοτανῶν ὑπ' ἀλαζονείας] ὑπ' ἀλαζονείας τῶν βοτανῶν A. E. ὑπ' ἀλαζονείας πατρίδας ὀν. τῶν βοτ. glossae inferiores, καὶ ἐκ πατρίδος ὑπ' ἀλαζονείας τὰς βοτάνας ὀ. Schol. addens καὶ post ὀπόν.

3. Τί δ' ἦν Νεοκλείδης] Aristoph. Eccl. 255. λοιδορεῖ Med. 7. *Γλάνις, εἶδος ἰχθύος*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1000. Alia dederunt intpp. Hesychii. χρησμολόγος] χρησμομπορίας ἀγόντων mediis omissis A. 9. *Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας*. ἐπὶ τῶν ἀχρ.] Cum hoc loco conferri merentur, quae habet Scholiasta Aristoph. Av. 302. *Küst.* MS. Coisl. 177. Ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινά, εἰς ἀφθονίαν προυπαρχόντων, καὶ ἀλυσιτελεῖς ἐμπορείας ποιούντων, ἐπειδὴ etc. Γλαῦκα [Med. et *V.] C. E. Vid. Hemsterhus. in Lucian. Nigrin. init. *Gaisf.* Glossa non suo loco reposita. 13. Καρύστιος] Vid. Lex. Seg. p. 227. 232. Pertinet gl. ad Demosth. de Cor. p. 331, 2. *Gaisf.* Principium tenet Harpocratio. De Glauco Carystio vide locos ab Solano collectos in Luciani Action. extr., adde praeconium hominis a lyrico quopiam confectum, quod idem attigit Lucianus pro Imagg. 19.
δ
14. Ὀλυμπιάδι] Ὀλυμπίοις V. Ὀλυμπιάσι E. 16. *Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Pausaniam lib. VI. (10.) p. 361. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* 17. ὕννιν] ὕνιν A. B. C. E. Med.

Γίσχαλα. Nomen loci. *Γλάγος*. Lac. Et Γλαγερῶν, candidorum. In Epigrammate: *Et rete candidarum gruum guttur stringens.* *Γλάμων*. Qui oculos habet lippientes et humore manantes, ut Charon. *Γλάμων*. Impurus. Sophocles γλαμυρὸς de ave dixit: *Voraces in pastu.* Aristophanes *Ranis*: *Archedemus ille lippiens.* [Idem *Ecclesiazusis*: *Alliis cum silphio tritis et tithymallo Laconico iniecto, vesperi palpebras tuas unge.* solebant medici ostentationis gratia patrias etiam herbarum nominare, velut dicebant succum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbae valde acris apud Lacedaemonios. hoc autem dicitur de iis quorum oculi lippiunt. *Quid vero, si Neoclides ille lippus conviciis te insectetur?* hic ab comicis carpebatur ut sycophanta, et peregrinus, et fur. Γλάμων vero, qui oculos habet sordium plenos.] *Γλάνις*. Piscis genus, item vates, Bacidis frater. *Γλαῦκα εἰς Ἀθ.* *Noctuas Athenas.* dicitur de iis qui merces inutiles important. siquidem hoc animal Athenis valde frequens est. Et Γλαύκειον ᾠόν. *Γλαυκός*. Albus, caeruleus. Γλαῦκος vero, nomen proprium pugilis, genere Carystii, qui Olympiade XXV. coronatus est, et Pythia ter, Isthmia vero decies vicit, homo corpore valde robusto. *Γλαῦκος*. Glaucus Carystius. hic cum terram araret, vomer aratro forte excidit: quem is manu pro malleo usus in pristinum locum reposuit. id

ὁ πατὴρ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκτεύσοντα. ὁ δὲ ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων, ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ἀπαγορεύειν ἔμελλεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. ὁ δὲ βιαιότερον ἐπενεγκὼν πρὸς τὸν ἀνταγωνιζόμενον εἶχε τὴν νίκην. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος χειρονομεῖν.

Γλαὺξ ἵπταται. ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γλαῦκες Λαυριωτικαί, ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα. ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν. [λέγεται δὲ ἡ γλαὺξ χαλκίς.]

Γλαφυρόν. ἡδύ, κοῖλον, βαθύ, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν.

Γλεῦκος. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ. καὶ ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος·

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς.

Γλήναια. ἀξιοθέατα.

Γλήνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἢ ὄρη· παρὰ τὸ ὁρᾶν. Γλίνη δὲ ὁ ῥύπος, διὰ τοῦ ῐ.

Γληχώ. θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὴν ὀρίγανον. οἱ δὲ βληχώ φασι. λέγεται δὲ καὶ γλήχων, γλήχωνος. Γλίχων δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῖ. 464

Γλίσχρον. τὸ λαίμαργον καὶ ἡδύ, ἢ κολλῶδες. Καὶ Γλίσχρος, φειδωλός, σκνιφός, πάνυ

---

1. πυκτεύσοντα] πυκτεύοντα A. πυκτίσοντα V. πυκτίωντα C. 2. ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων] μὴ ἐμπείρως V. C. qui mox βοήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς pro καὶ ἀπαγορεύειν — βοῆσαι. 4. παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου] Apud Pausaniam hodie legitur, ὦ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου: quod praetulerim. *Küst.* Vulg. redibat infra sub v. Παῖε. ἀρότρῳ *V. Infra Pausanias: οὕτω βιαιοτέραν ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγήν. 6. σκιαμαχοῦντος — χειρονομεῖν om. V. C. 7. ὅτι] καὶ E. om. B. ἐπιτηδειότερος] Rectius Pausanias ἐπιτηδειότατος. Et sic MS. Vatic. Pearsono teste. *Küst.* Item A. 9. Γλαὺξ ἵπταται. ἡ πτ.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 1091. Huc spectant verba eiusdem Comici Vesp. 1081. Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτατο. Vide in eum locum Scholiastam. *Küst.* ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν οἰωνῶν MS. Coisl. 177. Plura Lex. Seg. p. 232. Vid. Wesseling. in Diodor. Sic. XX, 11. *Gaisf.* Scripsi Γλαῦξ: scribendum etiam ἔπτατο. Arsenius tamen p. 164. διίπταται. Diversam instituit rationem Aelianus N. A. X, 37. 11. Γλαῦκες Λαυριωτικαί] Aristophanes Av. 1106. Γλαῦκες ὑμᾶς οὔ ποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί. Huc Suidas respexit. *Küst.* 12. ἐν Λαυρίῳ] Laurii huius meminerunt Pausanias principio operis sui, Plutarchus Tom. II. p. 113. itemque alii scriptores. *Küst.* Λαυρείῳ A. B. E. Schol. 13. χρύσεια] χρύσια A. χρυσᾶ Schol. ἀργυρεῖα Hesychius. γλαῦκας] γλαῦκα E. 14. Γλαύκου τέχνη] Vide Petavium in Iuliani Orat. II. p. 261. *Küst.* Vid. Apostol. VI, 27. et quae ibi e Marcello Ancyrano ap. Euseb. l. 1. *Reines.* Vid. Schol. Platon. p. 12. Heindorf. in Phaedon. p. 108. D. *Gaisf.* 15. ῥᾳδίως] εὐμηχάνων καὶ ῥᾳδίως MS. Coisl. 177. Immo μὴ ῥᾳδίως cum Arsen. p. 162. Haud rectius se habet explicatio v. Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη.

1. Γλαύκου τινὸς Σαμίου] Hunc Glaucum Herodotus, Athenaeus et Pausanias Chium faciunt, non Samium: quorum potior est auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. Αἰθάλη a Suidae stat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet. *Küst.* Vid. Σιδηρείαν Toup. 2. ἐξεῦρεν] εὗρε, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐμμέθοδα ἐτεχνάσατο MS. Coisl. 177. λέγεται cum seqq. om. V. C. recte, opinor. Rem doctius exposuit Schol. Aristoph. Av. 262. adde v. Χαλκίς. 3. Sic Zon. p. 441. et Schol. Luciani D. D. VII, 4. 5. ἀποστάλαγμα] ἀπόσταγμα [cum Hesychio et Lex. Segu. p. 227.] Coisl. ubi post πατηθῇ additur m. sec. λέγεται [δὲ] καὶ πρότροπος ἢ πρότροπος. *Gaisf.* V. Lex. Bachm. p. 185. 6. ἡ τραγῳδία] Sophocles in Aiac. 966. Αἴαντος] Ἀγαμέμνονος A. B. V. C. E pr. 7. τεθνηκὼς *V. ἢ κείνοις] ὡς κείνοις V. ap. Gaisf. 8. Γλήναια] Alii rectius γλήνεα, absque diphthongo. Vide Hesychium, Etymologum et Eustathium. *Küst.* Item Zon. p. 441. Spectat ad Il. ω'. 192. 9. Γλήνη] Vid. Lex. Seg. p. 233. cf. Schol. Il. θ'. 164. ἡ κόρη E. Tum ὀφθαλμῶν C. ἢ ὄρη, παρὰ τὸ ὁρᾶν] Haec sic scribenda et per parenthesin legenda sunt, οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὁρᾶν. His enim verbis etymologiam vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit. *Küst.* ὄρος E pr. ὄπη Wakefieldus in Lucret. V, 486. Küsterus si putavit ὄρη pro notatione vocis γλήνη venditari, quam grammatici diversis explicavere commentis, mirifice dormitavit. Sed probabilem ille fecit emendationem, modo hoc quicquid est additamenti ab otioso homine profectum opinemur, qui nomen κόρη ludibundus illustraret. 10. γλίνη ὁ ῥύπος Herodian. Epim. p. 15. cum Zon. p. 440. et Eust. in Il. ω'. p. 1344. 11. τὸ ὀρίγανον] τὴν ὀρίγανον A. C. *V. Zonaras. Koenius in Gregor. p. 40. reponit, Γληχώ, θηλυκῶς, τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ β. φ., coll. v. Βλήχων, recte, opinor. Dissentit Gaisfordus: „Sed rectam scripturam praebere videntur MSS. Suspicor autem in capite glossae Ὀρίγανον non Γληχώ debuisse collocari." 12. βληχώ] γληχώ V. C. Mox post γλήχωνος delevi, ἐν τῷ Βληχωνία βοτάνη, cum A. C. V. Quorum *V. etiam novissima nescit. 13. Γλίχων] V. Arcad. p. 16. et Zon. p. 439. Sed Γλίχωνος B. E. Med. Statim Γλία. ἡ κόλλα, cum omnibus MSS. om. Gaisf. Quae gl. ex Etym. M. sive Zon. p. 440. manavit 14. Γλίσχρον] Vid. Lex. Seg. p. 233. 15. σκνιφός] Sic Zon. p. 439. et Hesychius: σκίφος A. C. Med. σκιφός V. Cf. Hemst. in Arist. Plut. p. 190.

---

onspicatus pater Olympiam cum duxit, ut pugilatu cum aliis ertaret. cum vero Glaucus artis illius penitus imperitus esset, t ab adversariis vulneraretur, verberumque dolores ferre mplius non posset, patrem clamasse ferunt: *Ictum infer, ualem aratro.* ille igitur cum maiore nisu adversarium percussisset, victoriam est adeptus. statua eius prae se fert speiem hominis ludicris gestibus pugnantis, quoniam manus iaare optime norat. Γλαῦξ ἵπταται. *Noctua volat.* noctuae olatus victoriae signum habebatur. Et aliud proverbium: *Noctuae Laurioticae*; quod dicitur de iis qui magnam pecuniae m possident. in Laurio enim loco Atticae auri metalla erant: ummos autem aureos noctuae imagine signabant. Et aliud proverbium: *Glauci ars*; dictum de iis qui facile rem aliquam conficiunt: a Glauco quodam Samio, qui primus ferruminationem invenit. [Dicitur vero noctua etiam chalcis.] Γλαφυρόν. Iucundum, cavum, profundum, sapiens, peritum, accuratum, clarum. Γλεῦκος. Liquor ex uvis stillans, antequam calcentur. et Tragicus de Aiace inquit: *Mors eius mihi acerbior fuit, quam illis iucunda.* Γλήναια. Res spectatu dignae. Γλήνη. Pupilla oculi. Γλίνη vero per ῐ sordes. Γληχώ. Attici genere feminino sic vocant origanum. alii vero dicunt βληχώ. dicitur etiam γλήχων, γλήχωνος. Γλίχων vero, per ῖ, nomen est proprium. Γλίσχρον. Gulosum, suave, vel glutinosum. Et Γλίσχρος, parcus, avarus, valde

ῥυπαρός. Ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυςαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίσχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. — Κατέβη ἐκ χωρίων γλίσχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. τουτέστι, τροφῆς σπανιζόντων.

Ὅτι τὸ γλίσχρον ἐπὶ δυστυχίᾳ ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἐπιθυμητά· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. πρὸς Ἑρμῆν ὁ λόγος. καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥςπερ κυνίδια.

Καὶ Ἀῤῥιανός· Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο. ἀντὶ τοῦ φειδομένως.

Γλίσχρος. ταπεινός, κόλαξ.

Γενοῦ
γλίσχρος, προςαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδη.

[Λιπαρῶν· τὸ λῖ μακρόν.] Καὶ Γλίσχρων, ὁ ἐπιθυμητής· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. Καὶ Γλίσχρως, ὀλισθηρῶς.

Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρῖψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.

Γλίχεται. λίαν ἔχεται, ἐπιθυμεῖ. Καὶ Γλιχόμενος, ἐπιθυμῶν. [κατ' αἰτιατικὴν δέ. Καὶ ταῦτα ἦν, ἃ ἐγλίχετο.]

Γλουτόν. τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης.

Γλώνυς. ὄνομα κύριον.

Γλωσσαλγίαν. ἀργολογίαν.

Γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὁρῶ βροτοῖς
γλῶσσαν οὐχὶ τἄργ' εἰς πάνθ' ἡγουμένην.

---

1. ῥυπαρός] Addit MS. Coisl. ἢ ἐπιπόνως ταλαίπωρος, ἀκριβής. 2. γλίσχρως] γλίσχρος C. *V. τῆς αὐτῆς ἀληθείας] ταύτης τῆς εὐηθείας Portus coniectabat. De proverbio ὄναρ πλουτήσας Platon. Theaet. p. 208. B. comparavit Gaisf. 3. Κατέβη] κατέβην C. 6. Ὅτι Gaisf. cum *V. 7. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] V. 192. Notandum autem est, duo priora verba fragmenti, quod subiungitur, apud Aristophanem hodie tribui personae Mercurii, Trygaeum alloquentis; cum potius assentiar Suidae, qui ea hic ad Trygaeum refert. Secundum eum enim Trygaeus, carnes quas attulerat Mercurio ostendens, eum vocat γλίσχρωνα, quasi qui vorandi cupidus esset et carnium nidori inhiare soleret; id quod plus habet ioci et salis comici, quam si Mercurius Trygaeum sic appellet. Solebant enim veteres comici aliique scriptores deos mythicos ridere ut γλίσχρους et carnium, quae ipsis immolabantur, nidorem avide appetentes; id quod vel ex ipso Aristophane patet, apud quem in Avibus v. 1515. Prometheus miseram condicionem exponens, ad quam dii ob recens aedificatam avium urbem redacti sint, inter alia sic ait: Θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι Θεοῖσιν, οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο Ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου. Ἀλλ' ὡςπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν Ἄνευ θυηλῶν. Huc etiam spectat insignis locus apud Lucianum de Sacrificiis p. 185. cuius verba brevitatis gratia hic non describam. *Küst.* Cf. v. Μιαροί. Debuerunt haec glossae posteriori subiungi. 11. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] V. 485. sq. 12. Ἕλκουσι Edd. 15. φειδομένως] φειδόμενος Med. Schol. Platon. p. 185. Γλίσχρως. πάνυ ῥυπαρῶς, καὶ μετὰ φειδωλίας. Exemplum ex Xenoph. Hellen. VII, 2, 17. citavit Toupius. *Gaisf.* 17. Γενοῦ γλίσχρος] Aristoph. Acharnens. 451. (427.) ex quo pro Εὐριπίδη scribendum est Εὐριπίδην. *Küst.*

1. Λιπαρῶν (Λιπαρὸν Med.) τὸ λῖ μ. delevit Küsterus: quippe quae rectius quadrent in v. Λιπαρεῖ. Neque Gronovius librum suum opposuit. 4. Glossa male collocata. 5. Hinc emendabimus Schol. Aristophanis: ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίας (ἀντιλογίαν ἔχοντος Glossa) πεποιημένου (l. καὶ ἐπιτρίπτου πεποιημένον), τοῦ καὶ δυναμένου (l. ἀντὶ τοῦ δυν.) ἐπιτρῖψαι. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1004. 8. περὶ πραγματίου] Sic recte habent MSS. itemque Aristophanes loco laudato. At in prioribus editt. περὶ omissum est, et pro πραγματίου minus recte legitur γραμματίου. *Küst.* 10. Γλίχεται] Schol. Luciani Action. 1. γενικῇ post Γλίχεται delevi cum V. C. quod post ἐπιθυμεῖ habet Med. Structuram annotavit Zon. p. 442. Quo sublato debet etiam illud constare, quae sub finem extat, annotationem syntacticam ingratiis Suidae accessisse. Quam cum omiserint V. C. eam saltem circumscripsi. 11. κατ' αἰτιατικὴν] κατ' αὐτὴν B. E. Καὶ ταῦτ' ἦν ἃ ἐγλίχετο] καὶ ταῦτα ἦν ἃ ταῦτ' ἐγλίχετο A. B. E. sed καὶ om. E. Porsonus: „Demosthenes, ut videtur, Philipp. V. p. 42, 27. ubi ὧν μάλιστα ἐγλίχετο." Quem locum annotavit Lex. de Synt. p. 131. 13. Γλουτόν] Vid. Schol. Il. έ. 66. 14. Γλώνυς] Γλῶνε B. Γλῶνς E. Nomen suspectum. 15. Γλωσσαλγίαν] Euripid. Med. 525. 16. Γλῶσσαν μὲν ἀργόν] Sophocl. Philoct. 96—99. Quibus versibus cur priora quasi castigatius scripta denuo subiiciantur non apparet. Neglexit Küsterus novissima οὕτω γραπτέον κτλ. sed libris invitis. ἐργάτιν] ἐργάτην A. V. E. 18. γλῶσσαν οὐχὶ τἄργ' εἰς π.] Versus hic apud Sophoclem loco laudato rectius sic legitur: Τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην. *Küst.*

---

sordidus. *Ego vero difficulter ab eiusmodi rebus avelli me patiebar, et tenaciter adhuc eidem veritati adhaerebam, ut qui in somnis vere ditatus est.* † *Descendit ex locis sterilibus, et quae ne tempore quidem pacis incolas suos alere possent.* Γλίσχρον apud Atticos infelicitatem denotabat. † Aristophanes *Pace: Gulose, vides me non amplius tibi videri scelestissimum.* ubi γλίσχρων significat concupiscens; a γλίχεσθαι, quod est concupiscere. his autem verbis Mercurium alloquitur. et iterum Aristophanes *Pace: Trahunt tamen macie confecti rictuque diducto renidentes catulorum instar.* Et Arrianus: *Res ad victum necessarias exercitui parce praebebant.* Γλίσχρος. Humilis. Adulator. *Age fias humilis, mendicans et suppliciter orans Euripidem.* Et Γλίσχρων, concupiscens. ab verbo γλίχεσθαι. Et Γλίσχρως, lubrice. Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. Nomen hoc compositum est ex vocibus γλίσχρον, ἀντιλογία et ἐπίτριπτον, i. e. quod conterere potest. Aristophanes *Nubibus: Neque in ius rapieris ob damnosam litem de levi negotio.* Γλίχεται. Valde optat, cupit. Et Γλιχόμενος, cupiens. [Item cum accusativo. *Et haec erant quae concupiscebat.*] Γλουτόν. Clunes. Γλώνυς. Nomen proprium. Γλωσσαλγίαν. Inanem loquacitatem. Γλῶσσαν μὲν ἀργ. *Lingua quidem utebar otiosa,* manu

οὕτω γραπτέον·

> Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, χαὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
> γλῶσσαν μὲν ἀργόν,

καὶ τὰ ἑξῆς.

Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρέψουσα; ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

485 Γλώσσαργον ἦθος. ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλον.

Γλῶσσα ταμιείου. ἣν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως.

[Γλωσσηματικά. εἶδος διαλέκτου.]

> Γλώσσῃ σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
> δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.

οἷον, βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

Γλωσσόκομον. θήκη λειψάνων ξυλίνη. Ὁ δὲ Φῆστος ὁ ἀνθύπατος πέμπεται ἐς Ἀσίαν, ὃς τὴν βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. ἤκμαζεν περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος.

Γλῶττα. ὅτι αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων χυμῶν ὑγραίνεται· ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρα γίνεται· ὡς ὑπὸ πεπέρεως καὶ ταρίχου καὶ μυρίων ἄλλων, καίτοι γευστῶν ὄντων, ξηραίνεται· οὐχ ὡς ἔγχυμα, ἀλλὰ διά τινα ἁπτὴν ποιότητα, οἷον ξηρότητα, ἢ θερμότητα. οὐδὲ γὰρ ὁ ξηρὸς ἄρτος ξηραίνει, ἢ εἰ τύχοι τρωγάλια, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ τῷ ξηρὰ εἶναι ἢ θερμὰ ἐξικμάζει τὴν ἐν τῇ γλώττῃ ὑγρότητα.

Σημεῖον δὲ τοῦ δεῖν τὴν γλῶτταν δυνάμει μὲν ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργείᾳ δὲ οὔ· ὅσοι τὴν γλῶτταν ἀμέτρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν ἢ ὑγράν, οὗτοι οὐκ ἀντιλαμβάνονται τῶν γευστῶν. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀντιλαμβάνεται ἡ λίαν ὑγρὰ γλῶττα τῶν χυμῶν, διότι ἡ ἐν αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμος οὖσα, καὶ πρώτη αὐτῇ προσβάλλουσα, γίνεται γλώττης ἁφή, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτῃ οὐκ ἐῶσα ἀντιλαβέσθαι τῆς ἔξωθεν. σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι οἱ προγευσάμενοι ἄλλου χυμοῦ, καὶ μάλιστα σφο-

---

5. *πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρ.*] Hunc locum ex 2 MSS. Pariss. supplevi, quem priores editt. mutilum sic exhibent: *Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καταστρέψουσα. Küst.* Ad sententiam tamen necessaria est emendatio *ἢ πόλιν καταστρ.* Repugnant paroemiographi; quorum Zenobius II, 99. (ut fere Arsen. p. 164.) *ὀρθώσουσα καὶ πάλιν.* Praeterea his interrogationis signum adieci. Post *πορεύῃ* inserit A. *ἀπόκρισις*, C. *ἀπόκρινε*, *V. *ἀπόκριν* (ϊ). 8. Zon. p. 442. 10. *Γλῶσσα — βασιλέως*] Philostratus Vitt. Sophist. II, 29. de Quirino: *προσφυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν.* Ad hunc locum respexit Suidas. Eadem quoque fere leguntur infra v. *Κυρῖνος. Toup.* Ubi glossam expulimus. Adde locum sub v. *Γλωσσόκομον* distractum. 12. *Γλωσσηματικά*] Priores editt. [et A. E.] habent *γλωσσημαντικά*: cuius loco scribere malui *γλωσσηματικά*, quod 2 MSS. Pariss. exhibent. *Küst.* Deest articulus V. C. quem post *Γλώσσῃ σὺ δ.* A. collocavit. Interim notavi. 13. *Γλώσσῃ σὺ δεινός*] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem in Oedip. Colon. 806. ut Portus monuit. Ceterum exemplum hoc non pertinet ad vocem *Γλωσσηματικά*, sed *γλῶσσα. Küst.* *οὐδὲν* Med. 14. *λέγει*] *λέγοι* E. 15. *δοκεῖν δίκαια*] Inter haec verba lacunam habet A. Quamquam nihil deesse Schol. Sophoclis ostendit. 16. *Γλωσσοκόμον*] Lex. Bachm. p. 186. Vide Lobeck. in Phryn. p. 99. Post *Γλωσσόκομον* (sic enim cum Med. refinxi) inserunt B. E. *τι σημαίνει.* *Ὁ δὲ Φῆστος*] Eunapii locus, quem pleniorem profert Suidas in *Φῆστος*, adiungi debuerat post *Γλῶσσα ταμιείου. Hemst.* Eunapii fr. 17. sive ed. Nieb. p. 110. Hanc autem particulam ex glossa posteriore decerptam opinor. Gaisfordus attulit Leichii Diatrib. in Photii Bibl. p. XLIX. 18. *ἐπὶ τῶν χρόνων*] *ἐπὶ τοὺς χρόνους* A. B. E. Edd. vett. Dedi *περὶ τοὺς χρόνους* cum Suida infra in *Φῆστος*. Tacite amplexus est Küsterus coniecturam Porti. *Gaisf.* Qui haec *ἤκμ. κτλ.* ipsis Eunapii verbis asseruit.

1. *αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων*] Haec omnia descripta sunt ex Ioanne Philopono in librum II. Aristot. de Anima *M.* 7. *Küst.* Ubi locus sic legitur: *Ὅτι δὲ οὐ πάντως ὑπὸ τῶν χυμῶν ὑγραίνεται τὸ γευστικὸν αἰσθητήριον ἡ γλῶττα, ἀλλ' ὑπ' ἐνίων καὶ ξηροτέρα γίνεται, εἶπον ἤδη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· οὔτε γοῦν πέπερι, οὔτε ταρίχη, οὔτε ἄρτος ξηρός, οὔτε ἄλλα μυρία τοιαῦτα ὑγραίνει τὴν γλῶτταν, καίτοι γευστὰ ὄντα· ξηραίνει δὲ μᾶλλον οὐχ ὡς ἔγχυμα κτλ.* Ὅτι Gaisf. cum *V. 3. *πεπέρεως*] *πεπέρεως* A. *V. *πεπε* (ρ) E. 4. *οὐχ ὡς ἔγχυμα*] Legendum est *οὐκ ἐγχύμων*, quoniam praecedentia per genitivum efferuntur. *Küst.* Sic Portus. 6. *ἢ θερμότητα*] Hae duae voces desiderantur in prioribus editt., quas ex MSS. Pariss. et Philopono revocavi. *Küst.* 8. *ξηρὰ*] *ξηρῷ* A. Mox *καὶ θερμὰ* E pr. Tum *ἐξηκμάζει* V. 8. *γλώττῃ*] *γλώσσῃ* E. 11. *ὅτι ὅσοι*] *ὅσοι δὲ* A. V. *ὅσοι* E. Med. Legendum videtur *ὅσοι γάρ.* Interim *ὅτι* removi. 13. *γευστῶν*] *ῥευστῶν* *V. *χυμῶν* inter versus E. omissis *καὶ — χυμῶν.* 15. *ἔγχυμος*] *εὔχυμος* Philop. 17. *ἀντιλαβέσθαι*] *ἀντιλαμβάνεσθαι* Philop. 18. *τῶν ἔξωθεν*] *τῆς ἔξωθεν* A. B. E. Philop.

...men strenua. nunc autem experientia cognosco, in dictis non factis praecipuum rerum momentum mortalibus positum esse. ...ῶσσα ποῖ πορ. *Lingua quo vadis? urbem instauratura ...urbem eversura?* proverbium de iis dictum qui verbis vel pro...nt vel nocent. Γλώσσαργον ἦθος. Ingenium promptum ...loquax. Γλῶσσα ταμιείου. Arca aerarii: cuius cura ...rino Sophistae ab Imperatore commissa erat. [Γλωσσηματικά. Dialecti genus.] *Lingua promptus es. neminem vero ...i iustum, qui de causis omnibus recte dicat.* vel, qui ...per videri velit iusta loqui. Γλωσσόκομον. Arca li...a supellectili reponendae. *Festus vero Proconsul mittitur ...Asiam, cuius fidei regius fiscus erat commissus.* is floruit Valentis temporibus. Γλῶττα. Lingua plerisque saporibus humectatur; a nonnullis vero siccior redditur. a pipere enim, salsamentis, aliis infinitis, quamvis ea sint gustabilia, siccatur; non ut aliquo sapore praeditis, sed ob tactilem qualitatem, cuiusmodi est siccitas vel calor. neque enim siccus panis siccat, aut si forte bellaria, et similia; sed quia sicca sunt aut calida, humorem qui est in lingua consumunt. Linguam autem oportere facultate quidem humidam esse, non autem actu, inde constat, quod qui linguam nimis siccam aut humidam habent, gustabilia non percipiunt. hac etiam de causa lingua nimis humida sapores non percipit, quod humor, qui linguae inest, cum sit sapidus, eam primum afficit et attingit: quo ipse se gustan-

δροτέρου, οὐκέτι τῶν δευτέρων ὁμοίως αἰσθάνονται.

Ὅτι τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἡ φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν εἰς τὸ εἶναι συμβάλλεται τοῖς ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶν ἡ γεῦσις καὶ κρίσις ἡ περὶ τοὺς χυμούς· τὸ δὲ εἰς τὸ εὖ εἶναι, οἷον πρὸς τὴν διάλεκτον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ εἶναι· πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐντὸς θερμοῦ κατάψυξιν συμβάλλεται· τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εὖ εἶναι, οἷον διάλεκτον. τῆς δέ, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ διαμονῆς αἴτιον. φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον φύσις· ὀργανικὸν δὲ τραχεῖα ἀρτηρία. οἷον γὰρ αὐλός ἐστιν. ἀμέλει οἱ μὲν νέοι εὐφωνότεροί εἰσιν, ὡς λείαν ἔχοντες αὐτήν· οἱ δὲ γέροντες κακοφωνότεροι, ὡς τραχυτέραν αὐτὴν ἔχοντες. τελικὸν δὲ ἡ σημασία. τέλος γὰρ τῷ ζῴῳ τῆς φωνῆς τὸ σημαίνειν δι᾽ αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. 496 τῆς διαλέκτου ὕλη μὲν ἡ φωνή· ποιητικὸν δὲ αἴτιον ἡ λογικὴ ψυχή· ὀργανικὸν δὲ γλῶττα καὶ ὑπερῷα καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἡ σημασία τῶν νοημάτων. ὄργανον δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ.

Ὅτι τῶν πτηνῶν ὅσα παραπλησίαν ἔχει τὴν γλῶτταν καὶ τὴν τῶν γενύων διάθεσιν τοῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖσθαι διάλεκτον, οἷον κίτται καὶ ψιττακοὶ καὶ τὰ ὅμοια.

Γλώττῃ πολεμίζων. οὐκ αὐτῇ τῇ γλώττῃ πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλώττῃ καθάπερ ὅπλῳ χρώμενος.

Γλωχῖνας. γωνίας. Ὑπὸ τὴν ἔνδον παρατεινομένην τῆς θαλάσσης γλωχῖνα ὡς εἰς ἐνέδραν καθορμίσας τὰς ἐπακτρίδας ἐνέκρυψε.

Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ,
ὅς τε τὸν αἰγιβόταν, Πάν, κατέχεις σκόπελον.

Γλωττοστροφεῖν. τὴν γλῶτταν στρέφειν, καὶ ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι· ἢ ἐκστρέ-

1. δευτέρων] δευτέρων ὁμοίως A. V. Philop. δευτέρως E. 3. Ὅτι τὴν γλῶτταν] Haec paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in Aristot. de Anima M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidae conferendus est. *Küst.* Hic locus (Gaisfordus inquit) plane intelligi nequit, nisi cum ipso Philopono componas. Quo magis indignor, nullam mihi conferendi Philoponi copiam adesse. 6. οἷον πρὸς] οἷον om. E. 10. τῆς δέ, ὅπερ ἐστὶν] Haec nec cum iis quae praecedunt, nec quae sequuntur, cohaerent, nec apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab aliquo intrusa esse. *Küst.* τῆς δὲ iungendum cum φωνῆς, quae autem interposita sunt, nescio quis in marginem ea videtur coniecisse, praegressa scilicet πρός, γάρ . . . συμβάλλεται illustraturus. 11. διαμονῆς] διὰ μόνης B. E. Med. Mutavit Portus post Wolfium. 12. φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπν.] Scribe et supple ex Philopono, ἡ γὰρ φωνὴ ὕλη τῆς διαλέκτου· τῆς δὲ φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀὴρ etc. *Küst.* ποιητικὸν δὲ] δὲ om. V. 14. εὐφωνότεροι] εὐφονώτεροι A. 15. λείαν] λίαν B. Med. 16. κακοφωνότεροι] ἀφωνότεροι E. τραχεῖαν α. ἔ.] λίαν ἔχοντες αὐτὴν τραχεῖαν E. τραχυτέραν α. ἔ. dedi cum A. *V. 17. δὲ ἡ] δὲ καὶ ἡ B. V. Med. καὶ ἡ Ald. ἡ σημασία] Adde ex Philopono, τῶν νοημάτων. *Küst.* Atqui iis caret Philoponus. *Gaisf.* 18. σημαίνειν] σημαῖνον B. E.
1. ὀργανικὰ] ὀργανικὸν scripsi cum A. *V. Philop. Mox ὑπέρω Med. 4. Ὅτι τῶν πτηνῶν] Ex Philopono in Aristot. de An. II. M. *Gaisf.* Qui praefixit Ὅτι. τὴν γλῶτταν] τῆς γλώττης Philop. qui mox διάθεσιν τοῖς ἀνθρώποις, μὴ πάνυ διαφορίαν, μιμεῖσθαι διάλεκτον δύνανται οἷά εἰσι κτλ. 6. τὴν τούτων διάλεκτον] τὴν τούτων delevi cum A. B. V. E. Philop. Tum διαλέκτους V. 7. καὶ inseruerunt ante ψιττακοὶ A. V. Philop. 8. Γλώττῃ πολεμίζων] Zenob. Vatican. [App. Vatic. III, 23.] οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· οὐ βλασφημήσω. Γλωσσάσπιδας vocat Hesychius τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλῳ χρωμένους ὥσπερ ἀσπίδι. Ut vates regius Ps. XIII, 3. *Venenum aspidum sub labiis eorum*, Ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν, non in LXX. interpp. sed apud Paulum Rom. III, 13. Heraclitus quoque Ep. ad Hermodor. Ephesios τὰ ὅπλα ἐν ταῖς γλώτταις ἔχειν scribit, ut in Proverbiorum Συμμίκτοις notatum ab I. A. Brassicano. *Schott.* in Proverb. p. 392. Glossa refertur ad Aristoph. Nub. 418. 11. Ὑπὸ τὴν ἔνδον] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae lib. V. (22.) p. 168. *Küst.* Desinit Zon. p. 440. in v. ἐνέδραν. παρατεινομένην] παρατινομένην A. Mox καθορμίσαι E. 13. ἐκπατρίδας A. 14. Καὶ σὺ τετράγλωχιν] Leonidae Tar. XXXV. 3. 4. Anthol. Pal. VI, 334. πέτρα γλωχίνης μηλοσσὸρ A. πέτρα γλώχινες B. V. (nam quod πέτρα γλώχιν ab Iacobsio profertur, natum ab neglecto vocis compendio) E. C. πετετράγλωχιν sola Med. Dein ἕρμα *V. Tum μηλοσσόμεναι C. et (siquidem μηλοσσομεν eodem redit) *V. μηλοσσὸς E. μηλοσσὸ sola Med. ubi v. seq. om. Πάν. Cf. v. *Maia*.

dum praebens impedit, ne externi sapores lingua percipiantur. huius autem rei argumentum est, quod qui alium saporem prius gustarunt, praesertim vehementiorem, posteriorem non neque gustatu percipere possunt. † Natura ad duas functiones linguam fecit; quarum una confert ad vitae condicionem, nimirum gustatus et facultas discernendi sapores; altera vero ad bonam vitae condicionem, id est, sermo. sic eadem respirationem quoque ad duos nobis usus dedit: partim ad vitam, sive ad interni caloris refrigerationem; partim ad bonam vitam, velut ad sermonem. vocis autem materia est aer, qui exspiratur; causa efficiens, natura; instrumentalis, aspera arteria, quae fistulae similis est. hanc igitur quod adolescentes laeviorem habent, magis vocales sunt: senes vero quod eandem habent asperam, minus clare loquuntur. finis autem est, eorum quae cogitamus significatio. vox enim animali ideo data est, ut per eam sensa animi declaret. sermonis autem materia est vox; causa efficiens, anima rationis particeps; causae instrumentales, lingua, palatum et dentes; finis denique, cogitationum declaratio. instrumentum vero vocis sunt fauces. † Aves quae linguam et mandibulas habent humanis similes, sermonem hominum imitari possunt, ut picae, psittaci et his similes. *Γλώττῃ πολεμίζων.* Non significat cum lingua bellum gerens, sed, lingua ut telo pugnans. *Γλωχῖνας.* Angulos. *In maris angulo interius recedente naves actuarias velut in insidiis collocatas occultavit.* [In Epigrammate:] *Et tu quadrate ovium custos, Maiae fili, Mercurique sedem habes in rupe Pan, in qua caprae pascuntur.* *Γλωττοστροφεῖν.* Versatilem habere linguam, et in dicendo versutum esse. vel, negotia pervertere, et copia ver-

φειν τὰ πράγματα, καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθάνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν καὶ οὗτος εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵν' ὥςπερ διολισθάνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο δὲ τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ φρονοῦντας καὶ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. Ἄλλως. ἐπὶ τοῦ μιαροῦ καὶ ῥυπαροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγύς πώς ἐστι τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον.

Γλοιώδης. ὁ ῥυπαρός.

Γλυκέρα. ἑταίρα τις.

Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος. ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. Καὶ Γλύκιον, τὸ γλυκύ.

Γλυκυδερκής. ἡδὺς ἐν τῷ ὁρᾶν.

Γλυκύθυμος. ἁπαλόψυχος.

Γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντος καὶ κεχηνότος πρὸς τὴν ᾠδήν, ἐμβαλών τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε.

Γλυκὺς ἀγκών. οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι· γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος·

---

1. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 791. Addo v. Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. Haec breviter Zonaras. Subsequebatur glossa, quae Zon. p. 442. sive Etym. M. debebatur: Γλοιάζειν. τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμένοντα μυκτηρίζειν. Delevi cum omnibus MSS. Γλοιάζει Med. Post μυκτηρίζειν addit Lex. Seg. p. 233. καὶ κακοηθεύεσθαι. οἱ δὲ διαγελᾶν, similiterque Etym. M. 5. Γλοιός. τὸ αὐτὸ] Ex Schol. Aristoph. Nub. 448. Cf. v. Μάσθλης. εἴρηται] εἴληπται A. B. *V. C. E. Schol. 7. διολισθαίνειν] διολισθάνειν A pr., qui eandem scripturam mox exhibet cum V. C. 9. καὶ φεύγειν] πέφυκε A. 10. δεῦρο δὲ] Malim δεῦρο δή. Schol. quidem καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο: ut praestet δὲ removeri. 11. σταθηρὸν] σταθερὸν A. 13. πράττοντας] πράσσοντας A. V. C. φρονοῦντας καὶ interciderunt apud Schol. 15. ἐπὶ τοῦ ῥυπαροῦ καὶ μικροῦ καὶ μικρολόγου Schol. Cui nolim μιαροῦ obtrudi, cum probabiliter tollantur ista καὶ μικροῦ, ab interpretibus an ab socordia librariorum repetenda. Cf. v. Μοχθηρία.

1. τὸν μοχθηρὸν] τὸ μ. A. Sed v. Zon. p. 439. 3. Post hanc gl. delevit Kūsterus: Γλυκαινόμενον. δοτικῇ. Quam cum ignorent A. V. C. nolui cum Gaisf. eam revocare. 4. Γλυκέρα] Scortum et psaltria Argiva: Tatian. c. Graec. Glycera Thalassidis filia, vixit in palatio Harpali, amata Menandro et Philemoni. Vid. Athen. XIII. p. 586. 594. 596. Eam Thespiensem fuisse et Cupidinem a Praxitele sculptum in sua patria dedicasse dicit Strabo IX. p. 410. quod tamen de Phryne verum est. (cf. ibi Casaub.) Glycerae mater Thalarchis, Argiva, Hyperid. Or. c. Mantitheum. *Reines.* Adde Meinek. in Menand. p. 39. Deinde cum A. V. C. expunxi Γλυκεῖαν ᾠδήν: quae respiciunt ad Aristoph. Av. 750. Vide v. Φρύνιχος καὶ Λέξις. 5. Γλυκεῖ' ὀπώρα] De sensu huius proverbii vide quae disputat Henr. Stephanus in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 33. *Küst.* 6. μόχθου] καὶ ἀφόβως Diogenianus III, 95. Subsequebantur illa: Γλυκηρά. Τρώγων γλυκηρὰ πικρίας ἕξεις τρόπους. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. ad marginem legitur, ex Astrampsycho depromptus est." Habet A. in marg. Delevi cum B. V. C. Omnino lemma Γλυκηρά nescit Med. Ibidem Küsterus posuit γλυκηρά. „Sic in 2 MSS. Pariss. legitur. At priores editt. habent γλυκερά: quod metrum respuit." 7. γλυκίδιον praecepit Zon. p. 441. et Choeroboscus qui fertur in Cram. Anecd. II. p. 189. γλυκύ] γλυκὺν A. αὐτό] γλυκύ A. B. V. C. Continuo Gaisf. ex A. recepit, quae olim legebantur post v. Γλυκυσίδη: Ὅτι τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἁλμυροῦ ψυχρότερον. Qui meminisse debebat eiusdem observationis in v. Ἁλμυρόν prolatae. Horum autem loco vett. editiones, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικοῦ. Neutram sententiam habent B. C. V. E. 9. Glossa Aristophanea. 10. Γλυκὺ μέλι καὶ πν.] Phavorinus [cum Zon. p. 441.] paulo aliter: Γλυκὺ ἤτω, καὶ πνιξάτω. At Scaliger ἐν Στρωματεῖ lectionem Suidae sequitur. *Küst.* MS. Coisl. 177. Τέρπανδρος γὰρ σῦκα ἐσθίων ἐπνίγη. ἢ γλυκὺ ἤτω. Τερπάνδρου] Τερπανδώρου B. E pr. 11. ἐμβαλών τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπ.] Hoc mortis genere extinctum esse Terpandrum testatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. I. cap. XXXVIII. p. 77. [Anthol. Pal. IX, 488.] ubi tamen Τέρπης legitur pro Τέρπανδρος. *Küst.* Unde apud Suidam Τέρπου reponit Iacobsius p. 577. 14. Γλυκὺς ἀγκών. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, ὡς εἴ τις εἴποι ὦ γλυκὺς πῆχυς, παρόσον οἱ εὐφραινόμενοι καὶ ἐρῶντες τὸν ἀγκῶνα τιθέασιν. ἐναντία δὲ ταύτης τό, ψυχρὸν παραγκάλισμα. (Soph. Ant. 650.) λέγεται καὶ γλυκὺς ἀγκὼν ὁ πικρὸς κατ' εὐφημισμόν, ἀπὸ τόπου Ἀγκῶνος καλουμένου περὶ τὸν Νεῖλον γλυκέος, δυςχεροῦς ὄντος. MS. Coisl. 177. οὐ κατ' ἐναντίωσιν] Κατ' ἐναντίωσιν tamen vel κατ' ἀντίφρασιν proverbium hoc dictum esse volunt Zenobius, Auctor anonymus Vaticanae Appendicis, Hesychius et Eustathius in Il. κ'. p. 791. quos vide. *Küst.* Similiter Schol. Platon. p. 316. Pluribus de proverbio reconditissimo disputavit Heindorf. in Platonis Phaedr. 86.

---

um abundare. Aristophanes *Nubibus*: *Perii enim, nisi linguam versatilem adeptus sim.* Γλοιός. Idem significat ac μάσθλης. translatio ducta est ab oleo balneorum spissato, quod ... lubricum sit, manus comprehendentium fallit. simile igitur ...rium et iste sibi optat, ut eludere et effugere feneratores ...sit. iam ad hunc usque diem homines ancipiti ingenio levique ...te praeditos, et aliud quidem verbis prae se ferentes, aliud ... cogitantes et agentes, propter lubricum et perfidum animum γλοιούς vocamus. Aliter. Γλοιός hominem detestabilem, sordidum et avarum significat. sordidus enim propter exercitationem affinis est lubrico. ad animum vero translatum accipitur de homine improbo, levi et mutabili. Γλοιώδης. Sordidus. Γλυκέρα. Glycera, meretrix quaedam. Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλ. *Dulce pomum custode absente.* dicitur de iis qui sine labore fruuntur alienis. Γλυκίδιον. Dulce. Et γλύκιον, idem. Γλυκυδερκής. Dulcis aspectu. Γλυκύθυμος. Suavi animo praeditus. Γλυκὺ μέλι καὶ πν. *Dulce mel vel suffocet.* Terpe canente ficum in eius fauces iniecit eumque suffocavit. Γλυκὺς ἀγκών. Proverbium hoc non est dictum per antiphrasin, sed sensus est, o *dulces mores.* profertur autem cum exclamatione. sic proverbio usus est Plato Comicus in fabula *Phaone*, in qua senem introducit amore tibicinae percus-

Ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκών.
ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

Γλυπτόν. παρὰ τῷ Δαβὶδ τὸ εἴδωλον.

Γλυφεῖον. ἐκ τοῦ γλύφω.

Γλυφίδας. τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι.

· *Γναθαινία.* ὄνομα κύριον. Καὶ Γναθαίνιος, ὄνομα κύριον.

Γνάθους.

Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος [ἐξαίφνης] ἐγένετο τὰς γνάθους.

Γναθωνίδης. πατρωνυμικόν.

Γναμπτή. ἡ καμπτή.

Γνάφαλοι. Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων. πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ κ. κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. παρὰ τὸ κνῶ, ὅ ἐστι ξύω.

[*Γνάψις.* τὸ αὐτό. παρὰ τὸ γανόν, ὅ ἐστι λαμπρόν.]

Γνόφος. σκότος βαθύ.

Γνόντες. γνωρίσαντες.

Γνῶθι σαυτόν. ἀπόφθεγμα Χίλωνος. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὅ εἰσι κομπαζόντων.

Γνῶθι σαυτόν, καί, Τὸ νόμισμα παραχάραξον. παραγγέλματα Πυθικά. τουτέστι, τῆς τῶν

1. *τοῖσιν ἐμοῖς*] An *ἐν τοῖσιν ἐμοῖς ἐντρυφερεύουσα τρόποις? Hemst.* Locus videtur mutilus; ideoque a coniecturis praestat abstinere. Apparent tamen, ni fallor, metri anapaestici vestigia. *Gaisf.* Quem occupavit Meinekius Quaest. Scen. II. p. 26. alterum versum ab *ὦ τοῖσιν* exorsus. Dativi tamen nullum admittunt explicatum: quamquam Hermannus iungebat *ὦ τοῖσιν ἐ. τρ. τρόποις γλυκὺς ἀγκών.* 4. *Γλυκὺς ἀπείρῳ*] Vid. Pindar. Stobaei L,3. Schol. Venet. Il. λ'. 227. *Gaisf.* *ἀπείρων* male Diogenian. III,94. *ἀπειρίας*] Pergit MS. Coisl. 177. *ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς πόλεμον καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. λέγεται καὶ οὕτως γλυκὺς πόλεμος ἀπειράτοις.* 5. *προθυμουμένων*] *προθυμούντων* A. E. Quae subsequebantur, *Γλυκυσίδη. ἥτις καὶ Παιωνία καλεῖται. ἔστι δὲ ῥίζα φαρμακὸς κατὰ ἰατροὺς χαλαστική*: omisi cum V. C. Ubi Küsterus: „Vide Paulum Aeginetam lib. VII. p. 234. qui herbam hanc plenius describit." Hanc gl. sequenti postposuit A. Idem quae adhaerebant, *Τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἁλμυροῦ ψυχρότερον*, retraxit post v. *Γλυκίδιον.* 6. *Γλυπτόν*] Exempla dedit Schleusner. Lex. V. Test. Om. glossam *V. 8. *Γλυφίδας*] Lex. Bachm. p. 185. f. coll. Zon. p. 440. Vid. Hesychius. 11. *Γναθαινία*] An *Γνάθαινα?* ap. Athen. XIII. p. 567. et 583. *Reines.* Rescribe meo periculo: *Γνάθαινα — Γναθαίνιον.* *Gnathaena* et *Gnathaenium* scorta fuere celeberrima: de quibus Athenaeus lib. XIII. p. 583. *Toup.* I. p. 105. Plutarch. in Aemil. Paul. c. 8. dicitur legitima mater Persei, regis Maced. *Γναθαινία* Argolica. *Müller.* Huic tamen obstat eiusdem Plutarchi locus, qui est in Arati vita extrema. Adde quod *V. posterius *ὄνομα* nescit. Quocirca scribendum: *Γνάθαινα. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνιον.* 14. *Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι*] Aristoph. Vesp. 981. (940.) 16. *ἐξαίφνης* om. MSS. et edd. ante Küst.

1. *Γναθωνίδης*] Extat apud Lucianum. Deinde cum A. *V. delevi: *Γναῖος. ὕπατος Ῥωμαίων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γάλλος.* 2. *Γναμπτή*] Sic habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. [cum B.] *γναπτή. Küst.* 3. *Ἔδοξέ τις — ἄῤῥεν*] Haec sunt verba Artemidori lib. V. (c. 8.) p. 254. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Post *γναφάλων* delevi cum A. V. C. *καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄῤῥεν*, quae summatim ex Artemidoro petita sunt, infra sub v. *Τύλη* libris defensa. *καὶ — κειμένων* habet E. in marg. 4. *πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμ.*] Verba haec litura digna sunt, quoniam nec cum praecedentibus cohaerent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur. *Küst.* Non sane delenda: exponunt enim vocem *γναφάλων. Hemst.* Nihil hic vidit Küsterus. Rem optime perspexit et explicavit Bos. in Suidam [Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148.]; sed in eo lapsus est, quod *πίλων* pro *πτίλων* reposuerit. Cervicalia enim sive pulvinaria *πτιλωτά*, i. e. *plumis sufferta*, in usu erant etiam veteribus: ut ex Eubulo liquet apud Polluc. VI, 10. *Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα ἐβέβαλλον, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ διδάσκει. καὶ πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζεται.* Confer etiam Pollux. X, 38. ubi gemina leguntur. Hinc Clemens Alexand. Paedag. II, 9. *Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιψόγῳ τῆς ἡδυπαθείας, ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, καθάπερ εἰς ἀχανὲς καταπιπτόντων τῶν σωμάτων διὰ τὴν μαλακίαν τῶν στρωμάτων.* Quare recte omnino Suidas *γναφάλων* interpretatur *πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων. Toup.* I. p. 106. *ὑπὸ ταῖς γνάθοις* *V. 5. *Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ.*] Ex Scholiasta Aristoph. Plut. 166. Vide etiam infra v. *Κναφεύς*, et Hesych. v. *Ἐπικνάφων. Küst.* Haec observatio una cum v. *Γνάψις* ex inferiore glossa satis temere descripta est. Sub finem post *ξύω* delevi cum V. C. *καὶ ἐκ τούτου κναφεύς*, quorum loco Gaisfordus cum A. dedit *καὶ ζήτει ἐν τῷ Κναφεύς.* 8. *τὸ αὐτό*] Duae hae voces delendae sunt, tanquam supervacaneae et ab hoc loco alienae. Non enim *γνάψις* idem significat quod praecedens *γναφεύς*, sed actionem fullonis vestes polientis. *Küst.* Glossam notavi. *παρὰ τὸ γανόν*] Haec etymologia inepta est, quam Suidas mutuatus est a Scholiasta Aristoph. in Plut. 166. *Küst.* *παρὰ τὸ γάνος* Harpocr. et Schol. 10. *σκότος βαθύ*] In prioribus editt. post vocem *βαθύ* haec adduntur: *συννέφεια. ἢ ὁ ζοφώδης ἀήρ. παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι· κνόφος, καὶ γνόφος.* Sed MSS. Pariss. eadem ignorant: unde colligo ea a librariis ex Etymologo huc translata esse. *Küst.* Praebuit Zon. p. 443. *βαθὺ* om. V. C. 12. *Γνῶθι*] Vid. vel Schol. Platon. p. 383. ubi scriptum *τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων*, et Albert. in Hesychium. Addit Gaisf. Ruhnkenii Auct. in Hesych. T. I. p. 843. 15. *Γνῶθι σαυτόν, καί, τὸ νόμισμα παρ.*] Vide Iulianum Orat. VII. p. 394. Paulum Leop. Emendd. lib. XVII. c. 15. et Menagium in Laertium Diogene, segm. 20. *Küst.*

sum: *O aurea villa! o deliciis meis conspirans! o dulcis cubitus!* *Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλ.* *Dulce bellum inexperto.* dicitur de iis qui pericula non experti cupidius iis se committunt. *Γλυπτόν.* Sic apud Davidem vocatur idolum. *Γλυφεῖον.* Ab verbo *γλύφω.* *Γλυφίδας.* Sagittae crenas, quibus nervum admovemus. ab verbo *ἐγγεγλύφθαι*, i. e. excavatum esse. *Γναθαινία.* Nomen proprium. item Gnathaenium. *Γνάθους.* *At idem ei videtur malum accidisse, quod olim Thucydidi, cum in iudicium vocaretur: buccas nimirum subitus stupor invasit.* *Γναθωνίδης.* Patronymicum. *Γναμπτή.* Curva. *Γνάφαλοι.* *Visus est sibi quidam in culcitra triticum pro tomento habere.* pulvinaria dicens subter caput locata. *Γναφεύς.* Communiter quidem per γ scribitur; Attice vero per κ. *κνάφος* vero est quoddam spinae genus, quo vestes poliuntur. id pendet a *κνῶ*, quod significat rado. [*Γνάψις.* ab *γανόν*, quod splendidum significat.] *Γνόφος.* Profunda caligo. *Γνόντες.* Qui cognoverunt. *Γνῶθι σαυτόν.* *Nosce te ipsum.* Apophthegma Chilonis: quod dicitur in eos qui plus aequo se iactant. *Γνῶθι σαυτόν.* *Nosce te ipsum*, et, *Numisma adultera*, praecepta Pythica. id est, opinionem vulgi

πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνῶμα. Ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκηνῆς χωρίον τι ὥςπερ ἀγορὰ ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ γνῶμα προςηγορεύετο. ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι καὶ αἱ ἀγγελίαι καὶ ὅλα ἐγίνοντο.

Γνωματεύων. διακρίνων, διαγινώσκων ἀκριβῶς. ἢ Γνωματεύω, τὸ βουλεύομαι. Ἕτερα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.

Γνώμη. ἡ συνείδησις.

Γνώμη. σκέψις, ποιά τις διάθεσις. Καὶ Γνώμων, ὁ συνετός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν, καὶ δὴ καὶ τι σχῆμα γεωμετρικόν, καὶ διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμας ἔλεγον καὶ τὰς δημηγορίας.

Ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας,
ἢ σύ.

Γνώμη. ἡ βουλὴ καὶ ἡ προαίρεσις. Ὅτῳ θεία μὲν ἡ γνώμη περιόντι, εἰς θεοὺς δὲ ἡ μεταχώρησις· Ἀῤῥιανός. Γνώμη καὶ τὸ σκέμμα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθην
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

καὶ τὴν δημηγορίαν ὁ αὐτός.

Γνώμην ἐμήν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν.

Γνώμη. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ·

Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς
ἐπ' ὄμμασι.

χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυςφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν, ὥςτε μὴ ὁρᾶν· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύςφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα· τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.

---

3. *Γνῶμα. ὀλίγον ἐξωτ.*] Vide quae de hoc loco disputat Salmasius in Solinum p. 472. qui ex Hygino ostendit, pro γνωμα hic scribi debere γρώμα. *Küst.* Adde Schelium in Hyginum Grom. p. 55. Γνῶμα cum A. E. bis scripsi. Suspicionem vero quodammodo firmat *V. glossam Γνωματεύων praefigens. 4. ἀπεδέδεικτο] ἀποδέδεικτο A. 5. ἐκεῖσε δὴ *V. 7. *Γνωματεύων*] V. Schol. Platon. p. 413. et Lex. Bachm. p. 186. cui deest ἀκριβῶς. Cf. Ruhnkenius in Tim. p. 72. 8. Ἕτερα — γνωματεύουσι] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 80. [Exc. Legatt. p. 285.] *Toup.* Qui in annott. mss. addit Themist. p. 188. ed. Hard. Agathiam p. 15. Philostrat. p. 83. 9. γνωματεύματα γνωματεύουσι Zon. p. 445. 10. συνείδησις] Addit E. ἡ βουλὴ καὶ ἡ προαίρεσις, quae Zonaras praestat, comparandus ille p. 443. sq. praeter Lex. Bachm. p. 186. 14. διοπτρικοῦ] διοπτρικῆς C. διοπτρικαῖς V. δὴ καί] ἔτι E. 16. λαμβανόμενον] περιλαμβανόμενον Coisl. Huc vero cum A. C. *V. retraxi, quae supra post v. Γνῶμα exhiberi solebant, Γνώμας — ἢ σύ. Quamquam nemo non intelligit his olim suam sedem fuisse post verba, καὶ τὴν δημηγορίαν ὁ αὐτός. 18. Ἀπὸ τοῦ νῦν] Haec sunt verba Aristophanis Nub. 431. Apud Aristophanem tamen pes hodie redundat, quippe apud quem versus hic ita legitur: Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Delendum est μεγάλας, ut versui modulus constet. *Küst.* τοῦ νῦν] τουδὶ restituimus cum v. Ἀπὸ τουδί, cui auctoritas libri E. accessit, qui in fine addit Ἀριστο^φ^ νεφ^λ^.

2. μεταχώρησις] μεταχείρησις A. 4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 170. unde legendum ἀφῃρέθη. 5. δέ γε] γε om. A. B. V. C. Med. 7. Post αὐτός eieci haec: *Γνώμη.* Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ. Ubi Küsterus: „Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχ.] Quid hoc fragmentum ad vocem γνώμη?" Facit omnino hoc fragmentum ad v. Γνώμη: nam hac pericopa voluit auctor docere vocem Γνώμη etiam usurpari pro *sententia*, sive eleganti dicto morali, atque adeo hoc exemplum subiunxit, quod continet huiusmodi γνώμην. *Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 149. Sumptus locus ex Dion. Cass. LXI, 1. Deest gl. A. V. C. et male huc videtur translata ex v. Δικαίωμα. *Gaisf.* Qui verissime sensit: nam Bosium apparet lusisse, qui fetum lectoris cuiuspiam pro doctrina Suidae venditarit. Cf. v. Γνώμη. παρὰ Σοφ. 8. *Γνώμην ἐμήν*] Ex Aristoph. Eccles. 349. Ubi eadem quae Suidas, habet Scholiastes. *Toup.* Vid. Phrynich. Bekkeri p. 32. Aristoph. Vesp. 1018. Pac. 232. 10. Σοφοκλεῖ] Addunt statim γνώμη A. B. *V. Med. Ubi quod iterum inculcatur γνώμη (v. Boisson. in Nicet. Eugen. p. 67. sq.), vehementer arguit hanc quoque glossam per fraudem accessisse. In seqq. Scholia Sophoclis descripsit Suidas, quibusdam tamen parum callide mutatis. 12. Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χ.] Locus hic est mutilus et turbatus, qui apud Sophoclem in Ai. 52. rectius sic legitur: Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυςφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. *Küst.* Error librariorum, qui fines versuum saepius distraxerunt.

---

ontemne, et non veritatem, sed nomisma adultera. *Γνῶμα.* Locus quidam haud procul a praetorio distans et fori usum achens γνῶμα vocabatur. illic et legati et nuncii audiebantur, omniaque negotia expediebantur. *Γνωματεύων.* iudicans, accurate dignoscens. Vel γνωματεύω, delibero. *liud loquuntur, alud sentiunt.* *Γνώμη.* Conscien-. *Γνώμη.* Consideratio, quaedam animi affectio. Et ώμων, prudens, peritus. dicitur etiam γνώμων regula quaem mechanica, item figura geometrica, et dioptrici astronicique instrumenti pars, praeterea stilus in instrumentis omonicis. *Γνώμας* etiam vocant conciones. *Ab hoc pore nemo pluribus concionibus vincet quam tu.* *Γνώ-.* Consilium, sententia. Arrianus: *Qui vivens, mente erat divina, ad deos autem ex vita migravit.* Γνώμη etiam significat rem quam meditamur. Aristophanes *Nubibus*: *Nuper etiam rem magni momenti animo meditans turbatus est a stellione.* Idem etiam γνώμην vocat concionem. *Γνώμην ἐμήν.* Secundum meam sententiam et opinionem. *Γνώμη.* Sophocles *Aiace flagellifero*: *Ego vero crudele eius gaudium irritum reddidi, falsa rerum specie oculis eius obiecta.* gaudium illud dicit, quod Aiax ex imaginaria caede Graecorum conceperat. huius igitur gaudii fructu eum privavi, inquit, efficiens ut falsa rerum species oculis eius obversaretur. non enim, inquit, visum ademi, quo nihil prorsus cerneret; sed mentem insania affeci, ut putaret se videre, quae non videret. id autem non tam oculorum vitium est, quam mentis.

Γνώμην ἐμοί. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Γνωμίδιον. τὸ μικρὸν ἐνθύμημα.

Γνωμοδοτῶ. γνώμην δίδωμι.

Γνωμοτυπικῶς. γνωμολογικῶς.

Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον· ὅπερ εὗρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων.

Γνώμονα ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα τῷ ὄνῳ, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.

[*Γνωρίζω.* δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Ἵνα μή τι ἄλλῳ ἢ ἐξ ὧν εὐεργετῇ γνωρίσῃς Θεόν.]

Γνωρίζω. γινώσκω, ἱστορῶ. Εἰ γὰρ ἐγώ σοι τὸν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος.

Γνωριμώτερον. τοῦτο διχῶς λέγεται· ἢ ἁπλῶς, οἷον τὸ πρότερον τοῦ ὑστέρου, ἢ ἡμῖν ὃ ἐστι τῇ φύσει ἔσχατον, τουτέστι τὸ σύνθετον.

Γνώριμοι. φοιτηταί. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλεῖον ἢ ἑξακοσίους.

Γνώσῃ δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ μαθητάς·
τούτου μὲν Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης.

δούλων ὀνόματα.

Γνῶσις. Ὅτι πάντων ἡ γνῶσις ἢ ὁμοιότητί τινι καὶ ταυτότητι γίνεται, ἢ ἀνομοιότητι καὶ ἑτερότητι. τὸ γὰρ λευκὸν καὶ τῇ τοῦ λευκοῦ παραθέσει γνωρίζομεν, διότι ὅμοιον, καὶ τῇ τοῦ μέλανος. τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ μέλανι λευκόν. καὶ τήν γε φύσιν τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν τῇ συστάσει ταύτης μεμῖχθαί φασι.

Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.

Γνῶσις. Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικοῖς· Περὶ Παρθαμασίρου δὲ οὐχὶ Ἀξιδάρου εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν· ὅτι πρῶτος παραβαίνων τὰ ξυγκεί-

---

1. *Γνώμην ἐμοί*] Male positum ἐμοί pro ἐμήν animadvertit Koenius in Gregor. Dial. Att. 6. p. 31. 2. *Γνωμίδιον*] Zon. p. 445. Vid. Aristoph. Nub. 320. Equ. 100. 3. *Γνωμοδοτῶ*] Zon. p. 445. Γνωμοδόται B. E. Mox διδόναι A. 4. *Γνωμοτυπικῶς*] γνωμοτυπικός Aristoph. Equ. 1384. Adverbium tuetur Zon. p. 446. 5. *Γνώμων. τὸ ἐν*] Eadem repetuntur infra v. Ἡλιοτρόπιον, ubi vide quae diximus. *Küst.* ἡλιτρόποις *V. 7. σκιοθήρων] σκιοθήγων A. σκιοθύρων B. E m. s. Observatio debetur Diogeni Laert. II, 1. 8. *Γνώμονα ἔλεγον τὸν βαλλ.*] Vide quae notavimus supra in v. Ἀβολήτωρ. *Küst.* 11. *Γνωρίζω*] Observationem syntacticam, *V. omissam, notavi. Praeterea scribendum erat δι' ἄλλο. 12. ἢ ἐξ] ἢ om. B. E. V. Med. 13. Zon. p. 445. γινώσκω] γνώριμον ποιῶ addit E. 14. παροιμίας] Locum Platonis Rep. VIII. p. 564 attulit Gaisfordus, qui fragmentum integrius sub v. Ταυτὸν πέπονθα in Add. monuit extare. 16. *Γνωριμώτερον*] Hanc gl. om. Küsterus. Ea sumpta videtur ex Alexand. Aphrodis. vel Philopono. *Gaisf.* Agnoscit Zon. p. 445. sub finem additis ἤτοι τὸ μερικόν. 18. τουτέστι] ὅ ἐστι *V.

2. πλείους] Sic Zonaras p. 443. praetuli tamen πλεῖον cum A. B. V. eandemque scripturam reduximus in v. Πυθαγόρας. πλείους ἔσχε γνωρίμους E. Gaisfordus addit Menag. in Laert. VIII, 3. 3. *Γνώσῃ δὲ τοὺς*] Locus hic apud Aristoph. Ranis 994. rectius sic legitur: Γνώσει δὲ τοὺς τούτου γε κἀμοῦ γ' ἑκατέρου μαθητάς. Τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης. *Küst.* καθηγητάς Med. pro μαθητάς. Cf. v. Μεγαίνετος. 8. ἀνομοιότητι] ἀνομοιότητί τινι E. 12. τοῦ ταὐτοῦ] τοῦτ' αὐτοῦ V. C. quod mirifice praedicavit Gronov. Em. p. 96. 12. ταύτης] Immo ταύτῃ. 14. *Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημ.*] Ex Harpocratione, cuius libri praeter Pal. ὡς ignorant. 15. Ἀριστογείτονος] P. 778, 17. 802, 8. 16. *Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικοῖς*] Locus hic est obscurus, et procul dubio mutilus; qui quomodo integritati suae restituendus sit, constare nobis posset, si hodie Arriani *Parthica* extarent. *Küst.* Nihil in his obscurum. Traianus enim Parthamasirim Armeniorum regem armis expulsum, deinde supplicem sibi factum nefarie, si Frontoni p. 248. credimus, iussit trucidari: cuius facinoris causam noluit in Axidarem, Armeniae praefectum (vide v. Ἀμφίλογον), derivari. Περὶ] παρὰ E. Πάρθου] παρ A. πάρ *V. πάρθενου C. Μασείρου] Μασίρου δὲ A. V. E. δὲ addunt etiam B. C. Hinc lenissima feci mutatione Παρθαμασίρου, cuius nominis vestigia extant vel disertiora sub v. Παραβαλών. *Parthamasiri regis* etiam Fronto, qui aliis dicitur Παρθαμάσιρις: v. Salmas. in Hist. Aug. T. I. p. 48. Deinde scribendum ἀλλὰ ἑαυτοῦ τὴν γν. 18. ὅτι suppleverunt A. V. C.

Γνώμην ἐμοί. Ut mihi videtur. *Γνωμίδιον.* Sententia brevis. *Γνωμοδοτῶ.* Consilium do. *Γνωμοτυπικῶς.* Solertiâ sententiarum. *Γνώμων.* Sic vocatur stilus, qui in solariis figitur. hunc invenit Anaximander, et in horologiis sciothericis erexit. *Γνώμονα.* Sic vocabant dentem, cuius indicio aetatem asini cognoscebant. eundem κατηρτυκότα appellabant. [*Γνωρίζω.* Dativo iunctum; item accusativo. *Ut Deum ex nulla alia re cognoscas, quam ex beneficiis, quibus afficiaris.*] *Γνωρίζω.* Cognosco, notum facio. *Si enim eum tibi notum facere conor, id accidit mihi, quod proverbio dicitur, ut tuum tibi somnium narrem.* *Γνωριμώτερον.* Id duplici sensu dicitur: aut simpliciter, velut quod posteriore sit prius, aut quod nobis sua natura postremum est, velut compositum. *Γνώριμοι.* Discipuli. *Pythagoras Samius discipulos habuit plures quam sexcentos.* *Γνώσῃ δὲ τοὺς τ.* *Dignosces vero etiam utriusque nostrum discipulos: huius quidem Phormisius et Megaenetus servus.* haec autem sunt servorum nomina. *Γνῶσις.* Res omnes cognoscuntur vel ex similitudine et convenientia, vel ex dissimilitudine et diversitate. album enim vel ex albi collatione cognoscimus, quod utrumque est simile; vel ex collatione nigri. album est enim contrarium nigro. omnino naturam convenientiae et diversitatis ex utriusque societate conflatam volunt. *Γνῶσις.* Iudicium. sic Demosthenes in oratione contra Aristogitonem. *Γνῶσις.* Crimen, causa. Arrianus in Parthicis: *Quod autem attineat ad Parthamasirum, hanc non esse Axidari, sed suam ipsius sententiam. ille enim cum pri-*

μενα ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντὶ τοῦ τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμήν.

Γνωσιμαχῆσαι. μετανοῆσαι, μεταγνῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον. ἢ τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο. Ἀῤῥιανός· Εἴ πη Χοσρόης γνωσιμαχήσας ὑποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Γνωστοί. φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. Καὶ Γνωτή, ἀδελφή.

Ὦ φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
προςήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσοῦντες ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅςτις ἐξίσου νοσεῖ.
400 *τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται*
μόνον καθ' αὑτόν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
δέχνυσο Πάν.

Γνύξ. ἐπὶ γόνατα.

Γογγύλιον. στρογγύλον. Καὶ Γογγυλίζει, ἀντὶ τοῦ μεταστρέφει. Ἀριστοφάνης·

Ὥςπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.

αἱ γὰρ γυναῖκες ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσαι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. ὄνομα κύριον. καὶ μήν.

Γοερόν. θρηνῶδες, λυπηρόν, κατανυκτικόν. Καί,

Γοεροῖο γόοιο.

Γόης, γόητος. κόλαξ, περίεργος, πλάνος, ἀπατεών.

Γοητεία. μαγεία.

---

3. *Γνωσιμαχῆσαι*] Lex. Seg. p. 33,15. 228,27. 233,20. [Lex. Bachm. p. 186.] Semel h. v. usurpasse Arrianum in secundo *τῶν μετ' Ἀλέξανδ.* tradit idem p. 131. *Gaisf.* Antiatticistes: *ἅπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀῤῥιανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ κτλ.* Ubi miramur grammaticum, tametsi usus infrequentiam praeter suum consilium (nam multum abhorret p. 173.) et rei veritatem annotarit, structurae tamen nullam habuisse curam. Sed compendium vocis peperit *ἅπαξ*, quod explicandum erat *αἰτιατικῇ*. *ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι*] *ἀντὶ τοῦ* om. A. B. V. E. Item delevi praegressum *αἰτιατικῇ* cum *V. 4. *ἢ τὸ γνῶναι*] Simili sensu vocem hanc exponit enarrator Comici in Av. 556. *Γνωσιμαχῆσαί ἐστι τὸ γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι.* *Küst.* Sumpta haec ex Gloss. Herodot. III,25. Cum Suidae scriptura edita Zon. p. 445. 6. *ἐγνωσιμάχουν*] Scribendum, *ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν.* Quomodo recte legitur hic locus supra v. *Ἀναφρονήσαντες*. *Toup.* 7. *Εἴ πη Χοσρόης*] Fragmentum auctius legitur supra v. *Ἀπείρατον*, unde minus diligenter esse ductum videtur, nisi quod accessit nomen Arriani. Hunc autem res Osroae (legendum enim *Ὀσρόης*), quem debellavit Traianus, in Parthicis explicasse credibile est. 10. *Γνωτός*] *Γνωστός* Coisl. *Γνωτοί, ἀδελφοί*] *Γνωτή, ἀδελφή* A. V. C. *Γνωστὴ ἡ ἀδελφή* Coisl. Cf. Zon. p. 444. 11. *Ὦ φίλ' Οἰδίπους*] Haec et quae sequuntur sunt verba Sophoclis Oed. R. 58. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus versus ita legitur: *Ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ* etc. Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* *Οἰδίπους* ut Suidas assolet opinor versibus Oedipi Regis esse praefigendum, resectis istis *Ὦ φίλ'*. Neque repugno, siquis probet Dobraei coniecturam, *Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.* 13. *νοσούντων* E. 15. *ἕν'*] *ἓν* C. Med. 16. *αὐτὸν — ἄλλον*] *αὐτὸ — ἄλλο* E. Med. *κοὐδέν'*] *οὐδὲν* V. C. *οὐδέν'* *V.

1. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Iuliani Aegypt. IX. pr. Anthol. Pal. VI,12. Ceterum haec *ἐν Ἐπιγράμματι — Πάν* tacite collocavit Küsterus ante versus Sophoclis. 4. *Γνύξ*] Zon. p. 446. Glossa Homerica: vide vel Il. *ι*. 68. *γόνατα*] *γόνυ* Apollon. Lex. p. 209. *τὰ γόνατα* Hesych. et Coisl. Statim cum V. C. removi glossam ex v. *Ἀνάχαρσις* mendose repetitam, *Γνύρου. ὅτι Ἀνάχαρσις υἱὸς ἦν Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος.* Alteram gl. *Γόγγρος. εἶδος ἰχθύος, ὃς ἐσθίει τῶν πολυπόδων τοὺς πλοκάμους*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. 5. *Γογγύλιον*] Leg. *Γογγύλον*. Vid. Platon. Cratyl. p. 427. C. Bekkeri annot. crit. p. 284. *Gaisf.* Accedit Tittmannus, ubi Zon. p. 448. idem mendum recepit. *Γογγυλίζειν — μεταστρέφειν*] Sic etiam Schol. Aristophanis: *Γογγυλίζει — μεταστρέφει* A. V. Zon. p. 449. Vid. Aristoph. Thesm. 61. 6. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 28. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 7. *μεμαγμένην*] *μεμαγμένη* B. C. V. E. 11. *μηνός*] In MSS. [B. E. *V.] in casu recto legitur *μήν*. *Küst.* Glossa sacra. 12. Zon. p. 448. 14. *Γοεροῖο γόοιο*] Sic legitur in 2 MSS. Pariss. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearsonus usus est. At priores editt. corrupte exhibent *γοεροῖο μόνοιο.* Fortasse respexit grammaticus noster ad Homerum Il. *ω*. 524. ubi legitur *κρυεροῖο γόοιο.* *Küst.* *γοεροῖς γόοις* A. 15. *Γόης*] Vid. Piers. in Moer. p. 113. et Ruhnken. in Tim. p. 73. 17. *Γοητεία. μαγεία*] Hanc gl. edidi cum MSS. *Gaisf.* Addit eam nominatim *V. quo auctore cum Med. *καὶ* post alterum *Γοητεία* delevi.

...s *pactis non steterit, debitas eum poenas luisse.* *Γνωσιμαχῆσαι*. Poenitentia duci, mutata sententia sequi iustum ... decorum. vel suam infirmitatem, hostium vim agnoscere. ... *amobrem plerique agnita virium suarum imbecillitate sen...tiam mutarunt.* Arrianus: *Si forte Chosroes agnita vi...m suarum imbecillitate iustis Romanorum postulatis cedere ...let.* *Γνωστοί*. Amici. *Γνωτός*. Frater. Et *Γνωτή*, ...or. *O miserandi filii, quid petentes ad me accesseritis ...ad ignoro. scio enim vos omnes morbo laborare, neque ta...a, quamvis omnes laboremus, vestrûm est, qui aeque mi...sit atque ego. vester enim dolor ad unum tantum et singulos vestrum, non ad alium quemquam pertinet; meus autem animus et civitatis et meam ipsius et tuam simul vicem dolet.* In Epigrammate: *Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe.* *Γνύξ*. Genibus flexis. *Γογγύλιον*. Rotundum. Et *Γογγυλίζει*, convertit. Aristophanes: *Velut subactam mulieri massam rotundam.* mulieres enim ne videantur edaciores esse, massas rotundas faciunt, quo praebeant aliis opinionem, se parum edere. *Γοδολίας*. Nomen proprium. item nomen mensis. *Γοερόν*. Luctuosum, triste, animum vellicans. *Et tristis luctus.* *Γόης*. Assentator, ardelio, praestigiator, impostor. *Γοητεία*. Magia.

Γοητεία. μαγεία, καὶ φαρμακεία διαφέρει· ἅπερ ἐφεῦρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν οὖν ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ὥςπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκρὸν δι' ἐπικλήσεως. ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων τῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένων. Φαρμακεία δέ, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼγ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. Καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί. Καὶ Γοητεύω, αἰτιατικῇ.

Γολγοθά. τόπος.

Γολιάθης. οὗτος Παλαιστῖνος ἦν ἀνὴρ παμμεγεθέστατος, πηχῶν τεσσάρων καὶ σπιθαμῆς, ὅπλα τῇ φύσει τοῦ σώματος ἀναλογοῦντα περικείμενος.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

[*Γολάσσης.* ὁ Νομάδων βασιλεύς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀσδρούβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρου Ἑβραϊκοῦ.]

Γόμορα. τόπος τῶν Σοδόμων.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφίους. ὀδόντας, κλειδώσεις. Καὶ Γομφιόδουπα " χαλινά, ἐν Ἐπιγράμματι, τὰ εἰς τοὺς γομφίους κτυποῦντα· τουτέστι, τὰς σιαγόνας.

Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας.

Ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούσας,
μή μοι χαρίζου φησί.

Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα. περὶ Αἰσχύλου Ἀριστοφάνης.

Γόμφοι. μύλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα, σύνδεσμοι ὀδόντων.

Γόνατον. Καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.

---

1. *Γοητεία. καὶ μαγεία, καὶ φαρμ. διαφ.*] Huc spectant verba Nicephori in Synesium de Insomn. p. 363. *Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία, καὶ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων καὶ κακοποιῶν δαιμόνων ἐστὶν εἰς προςκαλουμένη. ἔσχε δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ὡς θρήνων ἄξια πράττουσα. Μαγεία δέ ἐστ' ἡ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων, ἀΰλων τε καὶ ἐνύλων ἐνεργοῦσα. Φαρμακεία δέ, ἡ διὰ βρώσεως ἢ πόσεως. Küst.* Similiter et Schol. Hermog. T. IV. p. 26. ubi mendose legitur *ἐνεροῦσα* (addo T. VI. p. 18.), et Nonnus in Gregor. Naz. p. 150. quem Küsterus in gl. *Μαγεία* eadem repetenti prodit. Ad hunc fontem redit etiam v. *Φαρμακεία.* 2. *ἅπερ . . . Πέρσαι*] Vide v. *Μαγική.* 3. *ἐπίκλησις*] ἐπίκλεις E m. sec. 4. *τὰ τοῦ*] *τοῦ* om. E. 6. *νεκρούς*] *νεκρὸν* dedi cum A. B. E. C. *τὸν νεκρὸν* Zon. p. 448. A Suida paulum recedit *Eudocia* pp. 41. 284. *γοητεία δέ ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους εἰλουμένων ἐπὶ κακοῦ τινος σύστασιν. γοητεία δὲ ἤκουσεν* (λέγεται) *ἀπὸ τῶν γόων κτλ.* 10. *Μαγεία δὲ — οἱ αὐτοί*] Haec olim in vv. *Ἀστρονομία, Μαγὼγ* et *Πέρσαι* repetebuntur. 10. *Μαγουσαίων* Med. 12. Novissima *καὶ Γοητεύω, αἰτιατικῇ* om. vulg. Siletur *V. 14. *Γολγοθά. τόπος*] Locus hic ex historia passionis Dominicae satis notus est. *Küst.* 17. *τῇ φύσει*] *τῆς φύσεως* A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit scripturam Iosephi A. Iud. VI, 9. Habet tamen suam analogiam genitivus, v. Hasium in Leon. Diac. p. 187. Sub finem glossae cum A. V. delevi, *ὁ αὐτὸς Γολιὰθ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ.*
2. *Γολάσσης*] *Γολέσσης* E. Deest gl. V. eamque notavi. 4. *Γομόρ*] Deest gl. A. Habet Zon. p. 447. Cf. intpp. Hesychii. 5. *Γόμορα*] *Γόμορρα* E. Vide v. *Κραυγὴ Σοδόμων.* *τόπος τῶν Σοδόμων*] Legendum est procul dubio *τόπος τις ἐγγὺς τῶν Σοδόμων. Küst.* 6. *συγκλασμός*] Sic Zon. p. 447. *ὀδόντων*, praeeunte Sopingio, ex Cyrilli Lex. subiungi iussit Albertius in Misc. Obss. Vol. IX. p. 144. f. *ὁ αἱμωδιασμὸς τῶν ὀδόντων* Herodianus Epim. p. 16. 7. *Γομφίους ὀδόντας. κλειδ.*] Potius legerim, *Γόμφους. ὀδόντας γομφίους. κλειδώσεις. Küst.* *Γομφοὺς* C. Distinctionem leviter refinxi. Nescio an gl. respiciat Aristoph. Thesm. 430. *Gaisf.* *κλειδώσεις* interpres verterat, *septum dentium.* Aliter hoc explicari iubet *τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως* apud Schol. Aristoph. Av. 1159. Vesp. 155. Ceterum v. Zon. p. 447. *Γομφιόδουπα*] *γομφιόδου τὰ* E. Dictum Q. Maccii VI, 1. Anthol. Pal. VI, 233. 10. *Γομφίους*] Vid. *Ἄλλοις μὲν γλῶττα. Hemst.* 11. *Ὁ δ' ὠχριάσας*] Versus Babrii p. 37. Tyrwh. p. 157. Knoch. *ὠχριήσας* A. V. 13. *Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 843. 14. *περὶ Αἰσχύλου*] *παρὰ Αἰσχύλῳ φησίν* V. 15. *Γόμφοι*] *Γόμφιοι* Etym. M. p. 237. ubi haec leguntur totidem verbis. Sed recte Suidas cum Zon. p. 447. quamquam abesse malim *μύλοι.* *δεσμοί* Lex. Bachm. p. 186. contra Hesychium aliosque. 17. *Γόνατον*] Immo rectus singularis est *γόνυ* vel *γόνας*: a quo deducitur plurale *γόνατα*, non vero a *γόνατον. Küst.* Idem mox: „Vide paulo inferius v. *Γονύων*, ubi fragmentum hoc Xenophonti tribuitur." Illud *γόνατον* nihili est. Rescribendum *Γονάτων*, vel, quod exemplo subiecto magis convenit, *Γόνατα.* Est autem depromptum hoc fragmentum ex Xenoph. Cyri Exped. IV, 5, 19. [26.] *Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια καὶ οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, γόνατα οὐκ ἔχοντες. Toup.* I. p. 109. Locus ab imperitis hominibus invectus, id est, glossae *Γονύων* olim in margine ascriptus et consilio an temere sub speciem novae annotationis coactus. 17. *ἐνέκειντο*] *ἐνέκαντο* B. E.

Γοητεία, μαγεία et *φαρμακεία* differunt: quae tria Medi et Persae invenerunt. *Μαγεία* est enim evocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa: qualia sunt Apollonii Tyanensis oracula. *Γοητεία* vero est, per quam animae defunctorum ab inferis evocantur. itaque dicta est ab voce *γόος*, i. e. ab lamentis et eiulatibus, qui circa sepulcra audiuntur. *Φαρμακεία* vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia per amorem praebentur. Magia vero et astrologia a Magusaeis orta est. Persae enim ab indigenis Magog vocantur. Et Magusaei sunt iidem. *Γολγοθά.* Locus sic vocatus. *Γολιάθης.* Goliathes fuit Palaestinus, maxima corporis statura praeditus, quattuor cubitorum et spithamae longitudinem implens, et arma corporis proceritati respondentia gestans. *Γολόη.* Nomen loci. [*Γολάσσης.* Gulussa, Numidarum rex. de eo vide v. *Ἀσδρούβας.* *Γομόρ.* Genus mensurae Hebraicae.] *Γόμορα.* Locus prope Sodoma. *Γομφιασμός.* Confractio dentium. *Γομφίους.* Dentes molares, dentes clavium. Et *γομφιόδουπα χαλινὰ* in Epigrammate vocantur frena circa maxillas equorum resonantia. *Γομφίους.* Anteriores dentes. *Ille vero pallescens et dentes collidens, ne mihi, inquit, gratificare.* *Γομφοπαγῆ ῥήματα.* Valde accurata verba et ex multis vocibus composita Aeschylo tribuit Aristophanes. *Γόμφοι.* Dentes molares, cunei, vincula; articuli, dentium series. *Γόνατον.* Genu. *Inerant etiam crateribus calami, geniculis*

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. τοὺς καὶ μέχρι γονέων ἀγνώμονας παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Γονεία. ἡ γέννησις.

Γονοῤῥυής. ὁ ** νοσῶν.

Γόνυ, γόνυος.

Γονυκλινής. ἐπὶ γόνυ πεσών. Τήν τε γυναῖκα τοῦ βαρβάρου γονυκλινὴς ὢν ἐθεράπευσεν.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προςήκουσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

Γονύων. γονάτων. Ξενοφῶν· Ἐνῆσαν δὲ καὶ κάλαμοι, γόνατα οὐκ ἔχοντες.

Γονυπετῆσαι. προςκυνῆσαι.

Γόον. θρῆνον.

Γόρβορα. τόπος τις.

Γοργίας, Χαρμαντίδου, Λεοντῖνος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ἐμπεδοκλέους, διδάσκαλος Πώλου Ἀκραγαντίνου, καὶ Περικλέους, καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου· ὃς αὐτοῦ καὶ τὴν σχολὴν διεδέξατο· ἀδελφὸς δὲ ἦν τοῦ ἰατροῦ Ἡροδίκου. Πορφύριος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς π' Ὀλυμπιάδος τίθησιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν πρεσβύτερον αὐτὸν εἶναι. οὗτος πρῶτος τῷ ῥητορικῷ εἴδει τῆς παιδείας δύναμίν τε φραστικὴν καὶ τέχνην ἔδωκε, τροπαῖς τε καὶ μεταφοραῖς, καὶ ἀλληγορίαις, καὶ ὑπαλλαγαῖς, καὶ καταχρήσεσι, καὶ ὑπερβάσεσι, καὶ ἀναδιπλώσεσι, καὶ ἐπαναλήψεσι, καὶ ἀποστροφαῖς, καὶ παρισώσεσιν ἐχρήσατο. ἔπραττε δὲ τῶν μαθητῶν ἕκαστον μνᾶς ρ'. ἐβίω δὲ ἔτη ρθ', καὶ συνεγράψατο πολλά.

Γόργια. παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑποκριτῶν προςωπεῖα, τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

Γοργόνες. τρεῖς γυναῖκες, αἳ τοσοῦτον εἶχον φοβερὰ τὰ πρόςωπα, ὡς τοὺς ὁρῶντας θνήσκειν· 492 ὧν μίαν ἀνελεῖν λογχοδρεπάνῳ τὸν Περσέα.

---

2. Ἀποστόλῳ] Paul. ad Rom. I, 30. 3. Eadem Herodian. p. 17. Vocis auctor incompertus. 4. Γονοῤῥοίης] Γονορρυης E. Γονοῤῥυής, quae vox pertinet ad LXX. interpretes, reposui cum Hesychio et Herodiano Epimer. p. 16. unde verborum defectus sic resarciendus, ὁ γονὴν σπέρματος νοσῶν. Quae sub gl. finem extabant, οὗ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως καὶ ἐκρέει, e Zon. p. 447. descripta removi, cum A. B. C. V. E. 5. Gl. om. vulg. Servat *V. 8. Γόνυ κνήμης] Proverbio hoc utitur Theocrit. XVI, 18. ubi vid. Schol. Adde Aristot. Eth. Nic. IX, 8. *Gaisf.* ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων] ἑαυτῶν μᾶλλον ἢ ἑτέρους C. ἢ ἑτέρους etiam MS. Coisl. 177. ἑαυτῶν etiam A. B. E. Edd. vett. Tum ἑτέροις B. ἑτέρους E. Med. ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἑταίρων Zenobius III, 2. Tacite Küsterus emendationem Porti, sive Diogeniani III, 78. et Arsenii p. 168. scripturam expressit. 10. προςήκουσιν] μᾶλλον προςήκουσιν ἢ τοῖς ξένοις. ὅμοια· καὶ τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους, καὶ τῶν οἰκείων τοὺς οἰκειοτέρους MS. Coisl. 177. 12. Ξενοφῶν] Anab. IV, 5, 26. Vide supra v. Γόνατον. Negligenter haec protulit Zon. p. 449. 14. αἰτιατικῇ post Γονυπετῆσαι delevi cum *V. Nescit Zon. p. 449. 17. Γοργίας] De eo vide Philostratum de Vitis Sophist. lib. I. *Küst.* V. Ἰσοκράτης. *Hemst.* Vide Eudociam p. 100. Philostrat. Ep. 13. Clinton. Fast. Hellen. a. 459. 427. et p. 377. *Gaisf.* Χαρμαντίδου] Aelian. V. H. I, 23. Philolai filius. Sed Pausan. Eliac. Post. 17. Γοργίας πατρὸς ἦν Χαρμαντίδου. Conf. Ciceron. Or. I, 22. et Voss. de natura et constit. rhetor. c. 14. *Reines.* 18. μαθητής] Conf. Schol. Platon. p. 107. Laert. VIII, 2. in Empedocl. Γοργίαν αὐτοῦ γενέσθαι μαθητήν. *Müller.*

2. Ἐλεάτου] Immo Ἐλαΐτου. Patriam enim Alcidamas habuit Elaeam, cuius gentile est Ἐλαΐτης. Vide quae diximus supra v. Ἀλκιδάμας. *Küst.* Ἐλεάτου A. V. E. Ἐλαιάτου B. 3. ἀδελφὸς — αὐτὸν εἶναι om. V. 6. πρῶτος om. Med. δύναμίν τε] τε om. V. (item alterum τε om. *V.) qui mox om. καὶ ὑπαλλαγαῖς. Supra τέχνης Med. 9. ἀναδιπλώσεσι] ἀναδιπλάσεσι B. 11. ἔπραττε] πέπραττε V. cui desunt omnia post μνᾶς. καὶ post δὲ add. *V. 12. μνᾶς ρ'] Consentit Diodorus XII, 53. ἔτη ρθ'] Annos centum et octo ei tribuit Philostratus de Vitt. Sophist. itemque Lucianus in Macrobiis p. 917. *Küst.* Pausan. l. l. βιῶσαι ἔτη Γοργίαν πέντε φασὶν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Val. Max. VIII, 13. Ext. CVII. Plin. H. N. VII, 48. centum et octo. *Reines.* Adde Foss. de Gorg. p. 10. συνεγράψατο] συνέγραψε E. 14. Γόργια] Scribendum est γοργεῖα, ut apud Etymologum. *Küst.* Adde v. Μορμολύκεια. 15. τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγ.] Lege, τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικῆς, vel τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν. *Küst.* Omnia sana sunt. Οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς eleganti locutione, qua praepositio cum suo casu loco adiectivi apponitur substantivo, dicuntur *scenici*. Sic mox in v. Γοργών Suidas similem habet locutionem, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος pro *urbano* vel *civi*. Sic Athen. lib. I. οἱ ἀπὸ παιδείας sunt *viri docti*, eodem modo quo Lat. dicitur *servus ab ergastulo, homo de foro, homo de villa et rure*. Vide Vechneri Hellenolex. p. 139. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 149. Qui causam suam vicisset, nisi τραγῳδῶν adesset, quod praeter morem subiicitur. Nunc ἐπὶ contemni nolim: v. Schaef. Melett. p. 27. Ignorat tamen hoc additamentum Zon. p. 449. 16. Γοργόνες τρεῖς] Ex Nonno in Greg. Naz. I, 76. p. 153. ult. *Gaisf.* Γοργόνες... εἶχον τὰ πρόςωπα φρικτὰ καὶ φοβερά, ὡς .. θνήσκειν Eudocia p. 99. et Zon. p. 448. 18. λογχοδρεπάνῳ] λογχοδρέπανον A.

---

carentes. Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. Sic apud Apostolum vocantur, qui erga ipsos etiam parentes sese contumaces praebent. Γονεία. Generatio. Γονοῤῥυής. Qui seminis fluxu laborat. Γονυκλινής. Qui in genua procumbit. *Barbari vero coniugem genibus flexis veneratus est.* Γόνυ κνήμης ἔγγιον. *Genu crure propius.* de iis dicitur qui se ipsos magis quam alios diligunt. nonnulli vero intelligunt de iis qui propinquis suis officium praestare potius tenentur. genu enim sura propius est. Γονύων. Genuum. Xenophon: *Inerant autem et calami geniculis carentes.* Γονυπετῆσαι. Adorare. Γόον. Luctum. Γόρβορα. Locus quidam. Γοργίας. Gorgias, Charmantidae filius, Leontinus, rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli Agrigentini, Periclis, Isocratis, Alcidamantis Elaitae, eius qui in schola ipsi successit. fuit idem frater Herodici medici. quamvis autem Porphyrius eum ad Olympiadem LXXX. referat, intelligi tamen licet eum antiquiorem esse. hic disciplinae oratoriae primus et apparatum elocutionis tribuit et artis formulam, tropisque, et translationibus, et allegoriis, et hypallagis, et figuratis notionibus, et traiectionibus, et reduplicationibus, et repetitionibus, et apostrophis, et vocibus pariter desinentibus usus est. idem a singulis discipulis centum minas exigebat. vixit annos CIX. et multa scripsit. Γόργια. Apud Dorienses ita vocantur larvae histrionum, qui tragoedias in scenis agunt. Γοργόνες. Tres mulieres, quae vultu erant adeo terribili, ut qui eas aspicerent, morerentur. harum unam Perseus hasta falcata interfecisse di-

Γοργόνες Τιθράσιαι. Τίθρασος ποταμός, ἢ τόπος Λιβύης, ἔνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

Γοργόνη. Ἀριστοφάνης·

Καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. οἴδημα ἐποίησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρ' ὑπόνοιαν. θέλων γὰρ εἰπεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κορδύλην ἐποίησεν, ἔφη, Γοργόνα ἐξήγειρε. Καὶ Αἰλιανός· Καὶ ἐνέκειντο αὐτῷ, τὴν ἐξ αὐτοῦ προσφέροντες καὶ προσιόντες, ὡς εἰπεῖν, Γοργόνα, κατεσίγασαν ἄλλως πρόλαλον ὄντα καὶ ἰταμόν. λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθηναίου, ὃς νόμον εἰσήνεγκε, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα νύκτωρ τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ τὸν νόμον ἐπάγουσι. διὰ τοῦτο λέγει, προσιόντες Γοργόνα. καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον φησί, Γοργόνες, ἀντὶ τοῦ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.

Γοργόνειον. ἀντὶ τοῦ προςωπεῖον. Καὶ Γοργόνη, ἡ Γοργώ.

Γοργολόφας. ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα, ἡ Ἀθηνᾶ.

Γοργόνωτον. περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.

Γοργός. ἀντὶ τοῦ φοβερός. Ἀμάχιος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἤκμαζεν, ἄρχων μικρᾶς πόλεως, Ἕλλην γοργός.

Γόργος, ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτερος Μεσηνίων πλούτῳ καὶ γένει· διὰ δὲ τὴν ἄθλησιν κατὰ τὴν ἀκμὴν πάντων ἐνδοξότατος ἐγεγόνει τῶν

1. Γοργόνες Τιθράσιαι] Aristophanes Ran. 480. *Διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Habet ille *Τιθράσιος* (repugnante etiam gl. *Τίθρασος*), caretque vocibus *ποταμὸς ἤ*, quae ex scripturae varia diversitate sunt repetendae. Huc pertinet conclusio glossae *Γοργόνη.* 3. *Γοργόν*] *Γοργόνη* A. B. C. V. E. Med. Vossiani. Aldus hanc scripturam, quam postulat litterarum series. Formam aetatis labentis attigit Valck. in Schol. E. Phoen. 459. *Γοργόν' ἐξήγειρεν*] Acharn. 1143. (1180.) 5. *ὡςεὶ ἔλεγεν*] *τουτέστιν* V. C. omissis *παρ' ὑπόνοιαν.* *οἴδημα ἐποίησεν*] *οἴδημα ἀνέστησεν* Schol. Ubi ὅτι ἀπὸ pro *καὶ ἀπό.* 7. *κονδύλην*] *κορδύλην* reposui cum V. C. Med. *κορσύλην* E. Correxerat Portus e Schol. 8. *ἐνέκειντο αὐτῷ*] *αὐτῷ* om. B. E. Edd. ante Küst. „Habent, ni fallor, A. C. V." *Gaisf.* 9. *προσιόντες*] Vox haec mendo laborat, cuius loco scribendum est *προσείοντες*, ut Portus recte monuit. *Küst.* Cui assentitur Kühnius in Fragm. Aeliani. *Hemst.* Vide Hemsterh. in Timaei Lex. p. 139. Et sic quoque emendandus Aelian. de Animal. 17, 22. *θέλγοντα ἀοιδῇ τινι γαμικῇ, προσείοντα Σειρῆνας.* Sed et leg. *καὶ κατεσίγασαν ἄλλως πρ.* Demosth. c. Neaer. p. 566. *προσιόντων.* Ita legit Toup. MS. 10. *κατεσίγασαν. ἀλλ' ὡς πρόλ.*] Probo coniecturam doctissimi Perizonii in fragmenta Aeliani, qui sublata στιγμῇ locum hunc sic legendum esse monet: *κατεσίγασαν πρόλαλον* etc. *Küst.* Iungi debere recte vidit Perizonius. Lege praeterea *κατεσίγασαν τἄλλως* etc. ut patet ex v. *Πρόλαλος.* *Hemst.* Admonuit etiam Toupius Append. in Theocr. p. 25. *κατεσίγησαν* B. E. C. *V. *λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθην.*] Vide infra vv. *Διοπείθης* et *Ὠψίσθη.* *Küst.* Recte Gaisfordus monet etiam sequentia esse Aeliani, sed cum grammatici verbis confusa. 11. *Διοπείθους*] *Διοπείθου* V. C. 12. *Πειραιεῖ*] *Πειραιοῖ* E.

1. *καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσ.*] Haec verba de Aristophane intelligenda sunt, et proinde collocanda ante fragmentum Aeliani. Vide Scholiastam Aristoph. Pac. 810. *Küst.* 2. *Γοργόνες. ἀντὶ τοῦ φοβεροί*] Haec referenda sunt ad locum illum Aristoph. Pac. 810. *Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι* etc. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Haec a superioribus divulsa pro singulari glossa venditabantur. Sed deest orationi facilitas. *ἀντὶ τοῦ* addunt A. V. C. 4. *Γοργονεῖον* libri. *Γοργόνη*] *Γοργώνη* B. C. E. 6. Γοργολόφας] Scribendum est *γοργολόφα*, ut Portus etiam monuit. Aristophanes Equ. 1178. *Ἡ γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν.* Huc respexit Suidas: sed qui *σ'*, quod eliso *ε* dictum est pro *σέ*, male cum *γοργολόφα* coniunxit, et sic vocem *γοργολόφας* inde effinxit. Dicitur quidem etiam *γοργολόφας*, unde vocativus *γοργολόφα* legitur apud Aristophanem Acharn. 566. sed id cum sit masculini generis, non potest esse epithetum Minervae, de qua Aristophanes hic loquitur. *Küst.* Glossam perperam esse insertam docet litterarum lex. 8. Γοργόνωτον. *περιφραστικῶς*] Haec nota referenda est ad locum illum Aristoph. Acharn. 1123. *Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.* Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* *περιφρ. τὴν γοργόνα τ. ἀ. τ. ἔ. γοργόναν* Med. 10. Γοργός] Plura Antiattic. p. 86. 11. *ἄρχων μικρᾶς πόλεως*] Supra v. *Ἀμάχιος* plenius legitur *ἄρχων μικρᾶς πόλεως Φρυγίας.* Sed fallitur Suidas, quoniam Amachius totius Phrygiae praeses fuit. In errorem eum induxerunt verba haec Socratis Histor. Eccles. lib. III. c. 15. *Ἐν γοῦν τῇ Μηρῷ πόλει τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας ἄρχων ἦν Ἀμάχιος, τὸ ἤδη ἱερὸν ἀνοιχθῆναι προστάξας* etc. Locum enim hunc ita intellexit Suidas, ac si Amachius Meri tantum urbis praeses fuerit; deceptus procul dubio a vocula peccante *ἦν*, quae vel delenda est, vel mutanda in *ὤν*, ut Valesius recte monuit. Sensus enim illorum verborum est, Amachium praesidem Phrygiae in urbe istius provinciae Mero templum aperiri iussisse etc. Porro ex hoc loco etiam colligitur, Suidam initio forsan scripsisse *ἄρχων Μηροῦ πόλεως*: sed librarii postea *Μηροῦ* in *μικρᾶς* mutasse videntur. *Küst.* 13. Γόργος, *ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur in Excerptis ex Polybio ab Valesio editis p. 13. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Polybius VII, 10, 2. *Γόργος ὁ Μ. ἀθλητής, στεφανίτης καὶ ἀριστεύς* V. omissis *διὰ δὲ τὴν ἄθλ.* et sequentibus usque ad finem articuli.

---

citur. Γοργόνες Τιθράσιαι. Tithrasus, fluvius vel locus in Africa, ubi Gorgones degebant. Γοργόνη. Aristophanes: *Et Gorgonem excitavit ex clipeo.* perinde est ac si dixisset, tumorem fecit in capite. praeter expectationem dicta. cum enim dicere vellet, ictu tuber excitavit: ait, *Gorgonem excitavit.* Et Aelianus: *Et instabant ei, suam sibi obiicientes et intentantes, prope dixerim, Gorgonem, et ita homini temere garrulo et impudenti silentium imposuerunt.* loquitur de Diopithe Atheniensi, qui legem tulerat, ut civi in Piraeeo pernoctare capitale esset. sed cum ipse aliquando invitus vespera deprehensus esset et in Piraeeo mansisset, inimici eum ex ipsius lege capitis accusarunt. propterea dicit, *Gorgonem obiicientes.* Idem etiam Morsimum et Melanthium ridens dicit, *Γοργόνες*, quo homines valde gulosi describuntur. Γοργόνειον. Larva. Et *Γοργόνη*, idem quod *Γοργώ.* Γοργολόφας. Sic dicitur Minerva, caput Gorgonis pro galea in capite gestans. Γοργόνωτον. Sic periphrastice clipeum vocat, qui Gorgonem habet. Γοργός. Terribilis. *Amachius Iuliani tempore floruit, urbis parvae praeses, et religionis gentilium assertor acerrimus.* Γόργος. *Gorgus Messenius opibus ac generis splendore Messeniorum nulli secundus, quod ad athleticam vero laudem attinet, in adolescentia omnium, qui in gymnicis lu-*

περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων. καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λοιποῦ βίου προστασίαν, ἔτι δὲ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν καθ' αὐτόν. καὶ μὴν ὅτε καταλύσας τὴν ἄθλησιν ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ πράττειν τὰ τῆς πατρίδος ὥρμησε, καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἐλάττω δόξαν ἐφέρετο τῆς πρό-
493 τερον ὑπαρχούσης αὐτῷ· πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν.

Γοργῶπις. γοργόφθαλμος.

Γοργωπὸν ἕδραν. φοβερὰν καθέδραν.

Γοργύνη. δεσμωτήριον ὑπόγειον. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος.

Γόργυρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι.

Γορδίειον. πόλις. Καὶ Γορδιηνός, ὄνομα κύριον.

Γορπιαῖος. μήν, ὁ Σεπτέμβριος, κατὰ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις. Καὶ Γορτύνιος, ἀπὸ τόπου.

Γόρτυς. ὄνομα νήσου.

Γοτθοί.

Γουνάσομαι. λιτανεύσω, παρακαλέσω.

Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
κλαύσομαι.

Γοῦνδας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γουνδίον.

Γώβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

Γωνία. ἡ τοῦ οἴκου. Καὶ Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος· Κάμψαντι, φησί, τοῦ τείχους, ὦ βουλή, ἐστὶ γωνια-

---

1. περὶ τοὺς] τοὺς om. B. E. Med. 3. δὲ καὶ] καὶ delevi cum A. et Exc. 5. ἐπὶ τὸ — καὶ τὸ] ἐπὶ τῷ — καὶ τῷ E. 9. τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας] Scribendum τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀναγωγίας. Quae vox significantissima est. Glossae vett. Ἀναγωγία. *Imperitia*, *Rusticitas*, *Petulantia*. Suidas: Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε, τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Demetr. Phaler. Περὶ Ἑρμηνείας §. 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἡ περὶ τὰ ὀνόματα ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ἀναγωγίαν. *Toup*. III. p. 47. Cui assentitur Schweighäuserus. τῆς om. Med. 12. Γοργῶπις] Est epithetum Minervae apud Sophoclem in Ai. 450. ut Portus monuit. *Küst*. 13. Γοργωπὸν ἕ.] Euripid. Rhes. 8. Eadem Hesychius leviter affectus. Nominativos habet Zon. pp. 447. 448. 14. Γοργύνη] Scribe γοργύρη: quae vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. III. Vide etiam Eustath. in Homerum p. 1688. *Küst*. Emendavit Iungermannus in Polluc. IX, 45. quae suspicio iam Stephani fuerat in Ind. Thes. Ling. Gr. *Hemst*. Gloss. Herod. III, 145. Γοργύρη. δεσμωτήριον ὑπόγαιον: ubi ipsum Γοργύνη MS. Sangerm. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπρ.] Haec non pertinere puto ad vocem Γοργύρη, sed alio referenda esse. *Küst*. Verissime haec rettulit Grotefendus in *Zeitschr. f. Alterthumsw*. 1835. p. 303. ad gl. Γοργόνες Τιθράσιαι, de quo non sinit dubitare coll. v. Τίθρασος. 16. Γόργυρα] Ex Harpocratione. Γόργυρα posui cum *V. et libris vett. Vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 693. E. Sic etiam Zonaras et Lex. Seg. p. 233. οὕτω ut solet cum Aldo vulg. 17. Ἡρόδοτος] Εἰρήναρχος B. E. Mox οἱ ἄλλοι V. C.

1. Γορδίειον] Γόρδειον E. qui mox Γορδιανός. Γόρδιον praecipitur in Cram. Anecd. II. p. 197. 3. Γορδιαῖος] Γορπιαῖος A. B. C. V. Zon. p. 447. Hesych. v. Ἄβ. Tum ὁ perperam Gaisf. om. cum A. B. C. V. Mox κατὰ Μακεδόνας om. V. C. Voluit Suidas, ut solet in mensium appellationibus: μὴν κατὰ Μακεδόνας· ὁ Σ. Vide Wesselingii Probab. p. 258. et Clint. F. H. III. p. 360. 5. Γορτύνη] Sic Zon. p. 448. Forma nominis ad aetatem inclinatam pertinet. Post πόλις quae adhuc edebantur, Κρήτης· ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος, ea delevi cum A. *V. et partim B. E. quorum B. tenet Κρήτης, E. ἐν Κρήτῃ. Tum Γορτύνιος ἐξ αὐτῆς E. 7. Γοτθοί.] Sic dedi cum V. Nam subiecit Gaisf. ζήτει τὴν συναλοιφήν cum edd. ante Küst. et A. ubi tamen συναλιφήν. Γοτθοί. ἔθνος τὴν σ. E. Glossam om. Küsterus. 9. Οὐκέτι γουνάσομαι] Epigr. adesp. LVI, 5. Anthol. Pal. V, 2. τὴν βάρβαρον] τὸν βάρβαρον E. et Zon. p. 449. 12. Γοῦνδας. τὸ παρ' ἡμῖν] Vide Meursium in Glossario v. Γοῦνα, qui pro γοῦνδας et γουνδίον hic legendum putat γούνας et γουνίον. *Küst*. Sed v. Ducangium in Γοῦνδαι. Deest gl. V. C. silente Gronovio. Statim quae Med. a Zon. p. 447. petierat, Gaisf. cum omnibus MSS. delevit; Γουνῷ ἀλωῆς. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ χωρίῳ τῆς γῆς. Vide Schol. Hom. Il. ι. 530. 13. Γώβαρις] Γωβάρης ἢ Γώβαρις Zon. p. 461. 14. Γωβρύας] Mardonii pater. Pausan. Att. c. 1. Lacon. c. 11. Boeot. 1. *Reines*. 15. Γωνία] ἡ τοῦ σπιτίου Herodian. Epim. p. 17. γωνιασμός. Λυσίας] Eadem habet Harpocratio: sed brevius. *Küst*. 16. εἰ ἔστι γνήσιος] Ἔστι δὲ libri Harp. copiosiores: ut hinc Lysiae fragmentum exordiantur.

---

s coronae studio decertant, celeberrimus fuit. nam et rmae dignitate, et totius vitae exteriore cultu, praerea etiam coronarum numero nulli aetatis suae concedebat. in etiam postquam relictis certaminibus gymnicis ad remblicam et negotia patriae tractanda se contulit, hac quoe ex parte non minorem quam ex anteacta vita gloriam tulit. nam et plurimum abesse videbatur ab illo stupore, athletas fere comitari solet; et ad res gerendas gnavisnus ac prudentissimus in republica habebatur. Γοργῶπις. Torva oculos. Γοργωπὸν ἕδραν. Terribilem lem. Γοργύνη. Carcer subterraneus. [vel a pago quom Atticae improbo.] Γόργυρα. Locus sub terra fodiendo excavatus. sic Dinarchus, Herodotus, alii. Γορδίειον. Gordieum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium. Γορπιαῖος. Mensis September apud Macedones. Γορτύνη. Urbs. Et Gortynius, nomen a loco deductum. Γόρτυς. Insulae nomen. Γότθοι. Γουνάσομαι. Genibus flexis orabo, suppliciter precabor. *Haud amplius supplicibus precibus orabo inhumanam puellam, neque sortem meam deplorabo.* Γοῦνδας. Idem quod apud nos dicitur γουνδίον. Γώβαρις. Nomen proprium. Γωβρύας. Nomen proprium. Γωνία. Angulus domus. Et Γωνιασμός, curvitas anguli. Lysias in oratione contra Lysitheum, si modo is verus eius auctor est: *Flectenti, Senatores, apparet muri vastus angulus ad*

σμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολύς. Καὶ Γωνιασμούς, ἀποφυγάς, ἀπαγωγάς. Ἀριστοφάνης·

Ἔδειξα τουτουσὶ λεπτῶν κανόνων εἰςβολὰς
ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπό τινος περανθῆναι.

Γώνυμος. ὁ φερώνυμος.

Γωρυτός. θήκη τόξων. Καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρηρτημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμάς, οὐκ ἀποδέοντες δὲ δοράτων μέγεθος. Καὶ αὖθις· Καὶ γωρυτοὺς πλήρεις διστῶν.

Γράμματα. Ὅτι τὰ γράμματα Φοίνικες ἐφεῦρον πρῶτοι· ἔνθεν καὶ Φοινίκεια ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι. ἰατρικὴν δὲ ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ηὔξησε τὴν τέχνην.

Γραμματεύς. οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται.

Γραμματεύς. ὁ νοτάριος. Τὸν τῶν ἀποῤῥήτων γραμματέα ἀσηκρῆτις καλοῦσι τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς, γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς οὗτοι κύριοι, ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματείδιον, καὶ γραμματεῖον. τὸ συμβόλαιον. Γραμμάτιον δέ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἔνθεν μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον καὶ γραμματεῖα βασιλικά, τὴν τῶν πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.

Γραμματεῖον. διδασκαλεῖον. Ἅτε προηγμένος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει.

Γραμματίας. ἐξαριθμήσεις. Δαβίδ· Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματίας· ὅμως εἰςελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

Γραμματιστής. ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδά-

---

1. *εὐρυχωρίᾳ π. πολλῇ*] *εὐρυχωρία π. πολύς* Harpocr. Pal. *πολύς* etiam *V. Dativos in edita scriptura quomodo tuear non invenio; neque probatur *εὐρυχωρία πάνυ πολλή*, si contendatur cum exquisito *πολύς*. Hoc igitur recepi, quod hyperbato quodam (v. de Synt. Gr. p. 431.) ab *γωνιασμὸς* distractum est. Ceterum *ὅτι* B. E. pro *πάνυ*. 2. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 985. sed ubi locus hic paulo aliter legitur. *Küst.* 3. *τουτοισί*] *τουτουσί* A. B. E. Zon. p. 461. Id redit ad Aristophanis scripturam *ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα*. 5. *ἀπορθῶσαι*] *ἀπορθοῦσαι* E. Parum hanc ut videtur comicam glossam Suidas percepit. Subest enim obscena figura, quasi puellae ad normam exigendae vel, ut ait Appuleius, dedolandae. *Γωνία* autem de norma sive regula post Platonem dixit Plutarchus Marc. 19. 7. *Γώνυμος*] Corruptio vocis *Ἐπώνυμος*, monente Valckenario post Salmasium: in qua consentiunt Hesychius et Zon. p. 461. 8. *τόξων*] *τῶν τόξων* B. E. *Καὶ κατὰ — μέγεθος*] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum de Bello Iud. lib. III. (5, 5.) p. 836. *Küst.* Mox *παρηρτημέναι* B. E. *V. *παρήρτηνται* Ioseph. 12. *Ὅτι* Gaisf. tacite cum *V. 15. Cf. v. *Ἄπις*. 17. *Γραμματεύς. οὗτος πράξ.*] Confer Harpocrationem h. v. itemque Petitum de Legibus Attic. p. 257. *Küst.* Horum partes extant in Lex. Rhett. pp. 185. 226. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 1253.

1. *ἀπὸ τοῦ γράφειν*] Immo *ἀπὸ τοῦ ἀντιγράφειν*. *Küst.* Obest dictio *καὶ οὗτος*. 3. *Τὸν τῶν ἀποῤῥήτων γραμματέα. ἀσηκρ. καλοῦσι τὸ ἀξ. Ῥωμ.*] Procopius de Bello Pers. lib. II. c. 7. *Ἐτύγχανε γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς Ἰωάννην τε τὸν Ῥουφίνου καὶ Ἰουλιανὸν τὸν τῶν ἀποῤῥήτων γραμματέα πρέσβεις παρὰ Χοσρόην στείλας. Ἀσηκρῆτις καλοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. σήκρητα γὰρ καλεῖν τὰ ἀπόῤῥητα νενομίκασιν.* Ex hoc loco Suidae verba deprompta esse apparet. *Küst.* 5. *κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμ.*] Haec et quae sequuntur de scribis veterum Atheniensium intelligenda sunt: quod ideo moneo, ne quis forte haec ad instituta Romanorum, quorum mentio proxime praecedit, referenda esse putet. Solet enim saepe Suidas excerpta de rebus diversissimis absque ulla nota distinctionis uni voci subiicere: quae res incautum lectorem facile decipere potest. *Küst.* 6. *οὐδενὸς*] Vid. Lex. Seg. p. 226. 8. *Γραμματείδιον*] V. potissimum Etym. M. p. 241. 9. *γράμμα*] ι subiicit Zon. p. 455. *ὥσπερ καὶ πραγμάτιον* addit E. Cf. Theodosii Gramm. p. 70. f. et Herodian. Epimer. p. 268. *Ἔνθεν*] Exemplum incertae fidei, quippe quod post v. seq. ponat A. omiserit autem V. *Ἔνθα* B. E. 12. *Γραμματεῖον*] Vox in hoc sensu occurrit apud Athenaeum p. 527. ubi male *γραμματίοις*. Dicitur *γραμματεῖον*, ut *χουρεῖον*, *ἰατρεῖον*. Toup. *γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα* iungit Pollux IX, 41. *προηγμένος*] *προηγούμενος* B. E. Med. Zon. p. 455. 14. *ἐπέπνει*] *ἐπίπνει* V. C. 15. *Γραμματίας*] Tuetur Zon. p. 452. *Γραμματίας* A. E. V. C. quod scribi postulabat litterarum series. Mox *Δαβίδ* om. V. *Δαβίδ*] Psalm. LXX, 16. ubi vide Theodoretum. *Küst.* Ibi vulgo legitur *πραγματείας*. 18. V. Zon. p. 450. et Phrynich. Segu. p. 32.

---

sinistram et locus valde spatiosus. Et *Γωνιασμούς*, effugia, fallacias, fraudes. Aristophanes: *Docui eos subtilium regularum usum et verborum fallacias.* *Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι.* In angulo ab aliquo subigi. *Γώνυμος.* Qui vere nomen gerit. *Γωρυτός.* Pharetra. *Et ex pharetra tria vel plura iacula dependent, quae latas habent cuspides, nec magnitudine differunt ab hastis.* Et alibi: *Et pharetras plenas sagittis.* *Γράμματα.* Litteras Phoenices primi invenerunt (unde etiam Phoeniciae dictae sunt); easque Cadmum in Graeciam primum intulisse ferunt. Apis vero Aegyptius artem medicam invenit: quam Aesculapius auxit. *Γραμματεύς.* Scriba. hic ipse quidem nullius negotii publici administrandi potestatem habebat, sed Senatui et populo praelegebat ea quae gerebantur. item alius *ἀντιγραφεὺς* vocabatur, quod acta Senatus scriptis mandabat. *Γραμματεύς.* Notarius. *Scribam arcanorum Romani a secretis vocant.* † Tres erant scribae, qui sorte creati acta publica scribebant. his nullius rei gerendae potestas erat data, praeterquam scribendi et praelegendi. *Γραμματείδιον*, et *γραμματεῖον*. Tabula contractus. *Γραμμάτιον* vero, littera parva. *Inde vero et aurum et argentum et diplomata regia, quibus Patriciorum dignitas conferebatur.* *Γραμματεῖον.* Ludi litterarii. *Magnum prae se ferebat fastum, utpote qui praeter spem ex ludo litterario et similibus institutis prodierat.* *Γραμματίας.* Enumerationes. David: *Quamvis iis omnibus enumerandis impar sim, tamen in potentia Domini intrabo.* *Γραμματιστής.* Litterator prima elementa do-

σκων. γραμματικὴ δέ ἐστιν ἐπιστήμη τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ὁ δὲ ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχεῦσιν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκὼς στοιχεῖα. Καὶ αὖθις· Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι.

Γραμματοκύφων. ἀντὶ τοῦ ταπεινὲ γραμματεῦ. κυρίως γὰρ κύφων τὸ ξύλον καλεῖται. Δημοσθένης καὶ ἄλλα σκώπτει τὸν Αἰσχίνην, καὶ γραμματοκύφωνα, ὃν καὶ υἱὸν εἶναί φησιν ὄνομα μὲν Τρόμητος, διδασκάλου δὲ τῶν πρώτων γραμμάτων.

Γραμμή. γραμμή ἐστιν ἐπιφανείας πέρας· ἢ μῆκος ἀπλατές, τὸ μῆκος μόνον ἔχον. καὶ ἡ ἀρχή, ἡ ἀφετηρία, ἡ βαλβίς. Ἀριστοφάνης·

Γραμμὴ δ' αὑτηί.

ἀντὶ τοῦ ἀρχή, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν δρομέων.

Πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.

Γραός.

Γράσος. ἡ δυσοσμία τῶν τράγων. Καὶ Γράσων ἄνθρωπος, ὁ δύσοσμος. Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου.

Γρατιανός. οὗτος ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτήν, αὐτίκα πρὸς τὴν ἑῴαν Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος περὶ τοὺς χριστιανοὺς ὠμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλεῖτο, οὐσίας τε" αὐτοῖς ἀποδιδοὺς καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσί τε νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀδηρίτως ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις συνάγεσθαι· μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἴργεσθαι Εὐνομιανούς, Φωτεινιανούς, Μανιχαίους.

Ὅτι ἐν τῷ περιπάτῳ ἔφιπποι στῆλαι ἵσταντο Γρατιανοῦ, καὶ Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Θεοδοσίου, καὶ κυρτοῦ Φιρμιλιανοῦ πρὸς γέλωτα.

Γραῦς. καὶ ἡ ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἀνώτατος ἀφρὸς ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρια γινόμενος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

---

1. *γραμματικὴ*] Vid. locum Gregorii Naz. Heraldo citatum adv. Salmas. p. 610. ubi multa de dignitate grammatices. *Gaisf.* Vide vel Schol. Dionys. Thr. p. 658. 2. *Ὁ δὲ ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχ.*] Procopius de Bello Pers. lib. II. c. 6. *Ὁ δὲ Παῦλος οὗτος ἐτέθραπτό τε ἐν γῇ τῇ Ῥωμαίων, καὶ εἰς γραμματιστοῦ παρ' Ἀντιοχεῦσιν ἐφοίτησεν.* Hinc Suidae verba deprompta sunt. *Küst.* 3. *Καὶ αὖθις* usque ad finem articuli om. V. C. *Οὐδὲ τὰ πρ.*] Dictio Ioannis Antiocheni in Excerptis Valesianis p. 841. 4. *ἐκμεμαθηκὼς*] *ἐκμαθὼν* E. 5. *Οὐ γὰρ ἄλλο*] Haec sunt verba eiusdem Procopii de Ioanne Cappadoce, lib. I. de Bello Pers. cap. 24. p. 70. Vide etiam infra v. *Ἰωάννης ὁ Καππαδ.* ubi hic ipse locus repetitur. *Küst.* 8. *Γραμματοκύφων*] Vid. infra in *Κύφωνες*. *Reines.* Lex. Seg. p. 228. et Etym. M. p. 240. de quo v. Pierson. in Moer. p. 114. In marg. habet B m. s. *γραμματοεισαγωγεῖς οἱ παιδευταί*: cf. Zon. p. 450. *ὦ* ante *ταπεινὲ* Zon. p. 451. 9. *κύφη* Lex. Bachm. p. 186. *κύφον* *V. *Δημοσθένης*] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respicit, extat in oratione pro Ctesiphonte p. 343. (297, 22.) *Küst.* 10. *γραμματοκύφωνα*] Ita etiam Lamponem, qui erat praesidi ab actis, vocat per contumeliam Philo in Legat. ad Caium. *Reines.* Statim omisimus *αὐτὸν καλεῖ* cum A. B. V. C. *αὐτὸν* om. E. *ὄνομα* om. E. *μὲν* addiderunt A. V. C. 12. *δὲ* om. E. 13. *γραμμή — μῆκος μόνον ἔχον*] Haec sunt verba Laertii Zenone, segm. 135. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Haec breviavit Zon. p. 452. 15. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 458. Hinc usque ad *βαλβίς* omnia om. E. qui infra *ἀπὸ μεταφορᾶς*. Poterat ipsum Comici senarium delere. Ceterum inde proverbium fluxit *ἐκ πρώτης γραμμῆς* (quod nobis est *beim ersten Anlauf*), apud Nicetam qui fertur Wilkenio editum Bell. Cruc. Append. T. V. p. 17. et quos collegit Boisson. in Anecd. III. p. 32.

1. Om. vulg. Servat *V. Vide Aristoph. Plut. 1208. et Hesych. 2. *τράγων*] Alia docet Phrynichus Bekkeri p. 33. *Γράσος ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων γινόμενος ῥύπος* B m. s. et Lex. vetus H. Stephani in Thesauro (cf. Zon. p. 451.). Synesius Ep. 121. Toupio citatus, *τῶν κωδίων ὁ γράσος.* 3. *Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου*] Fragmentum hoc depromptum est ex Marc. Anton. lib. I. [immo l. V.] §. 28. sed ubi legitur, *Τῷ γράσωνι μή τι ὀργίζου*, i. e. *Num succenses ei qui hircum olet? Küst.* 4. *Γρατιανός. οὗτος — Μανιχαίους*] Haec leguntur in Excerptis ex Ioanne Antiocheno ab Valesio editis p. 846. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* *Οὐάλεντος*] *Ἄλεντος* A. 6. *τῆς τοῦ*] *τῆς* om. V. Cum eodem et Exc. *τῆς* ante *περὶ* omisi. 8. *ἐξορισθέντας*] *ἐξωρισθέντας* E. 10. *πᾶσι δὲ*] *πᾶσί τε* A. V. Exc. 11. *μόνους δὲ*] *μόνους καὶ* V. 12. *Εὐνομιανούς*] *Μανιχαίους καὶ Εὐνομιανούς* omisso *Φωτεινιανούς* V. 14. *Ὅτι*] *ἐστιν* E. om. V. Haec repetuntur sub v. *Στήλη σταυροῦ*, inculcata etiam in v. *Φιρμιλιανός*. 15. *Γρατιανοῦ, καὶ*] *Γρατιανοῦ* Med. Cum eadem vulgatum inde ab Aldo *Οὐαλεντιανοῦ* refinxi. 16. *κυρτοῦ*] *σκορτοῦ* V. 17. *καὶ ὁ ἀνώτατος ἀφρός*] Vide Scholiastam Nicandri in Alexiph. p. 47. (v. 91.) *Küst.* Adde Phrynich. Bekkeri p. 33. *ἀνωτάτω* Schol. Aristoph. 18. *ὑπερζεῖν*] *ὑπερζῆν* B. E. 19. *Πλούτῳ*] V. 1205. Versus parum apte ad rem prolatus: cui subiungenda fuerant, *ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω*, eaque E. in locum illorum *Πολὺ — ποιοῦσι* sufficit.

---

ns. grammatica vero est legendi et scribendi scientia. *Ille vero* ud *Antiochenses ludum litteratoris frequentavit.* Et alibi: i *ne prima quidem elementa apud litteratores didicerat.* Et o loco: *Ludum enim litteratoris frequentans nihil aliud dicit, nisi litteras easque male pingere.* *Γραμματοκύφων.* lis scriba. proprie enim *κύφων* appellatur collare ligneum. mosthenes cum aliis dicteriis Aeschinem insectatur, tum *γραμματοκύφωνα* vocat: quem etiam filium esse dicit Trometis cuiusm litteratoris. *Γραμμή.* Linea est superficiei finis; aut gitudo, solam sine latitudine habens longitudinem. item prinium, carceres, locus unde cursores emittebantur. Aristopha: *Progredere nunc, mi anime: hi enim sunt carceres.*

Γράσος. Foetor hircorum. Et *Γράσων ἄνθρωπος*, homo male olens. *Hircum olenti ne irascaris.* *Γρατιανός.* Gratianus. hic audita Valentis patrui morte protinus Constantinopolin petiit, damnataque saevitia, qua adversus Christianos ille usus fuerat, primum quidem cunctos ab Valente in exilium missos celeriter revocavit, bonaque iis restituit, ac damna resarsit. deinde vero lege lata omnibus permisit, ut secure ac libere conventus in Ecclesiis propriis agerent. solis tamen Eunomianis, Photinianis ac Manichaeis conventicula ademit. † In porticu erectae erant statuae equestres Gratiani, Valentiniani, Theodosii, et Firmiliani gibbi risus gratia. *Γραῦς.* Anus, item spuma quae in summa olla leguminibus bullientibus cernitur. Aristophanes *Pluto:*

Πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι.

ποιητικῶς δὲ γρῆυς λέγεται.

Ἡ γρῆυς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
πύστιν κάτ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
ἦλθεν πόθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ.

Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον
ἕξεις.

ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα πασχόντων· παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται καὶ ἐμβάλλονται.

Γραῦς σέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρουραίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι γραῦν σερίφην καὶ μάντιν.

Γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. Καί, Γραῶν ὕθλοι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

Γραφάς. δικαστήρια, κατηγορίας.

Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταυτόν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

Γράφεται. ἀντὶ τοῦ γράφει, ἢ κατηγορεῖ.

Γραφεύς. ὁ ζωγράφος.

Ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. Καὶ Δημοσθένης γράφειν τὸ ζωγραφεῖν.

Γραφείδιον καὶ Γραφεῖον.

Γράφειν ἐς τάχος. οὕτω λέγεται κατὰ διαστολήν. Προκόπιος· Τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν.

Γραφή. ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵτινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.

Γραφή. δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται· ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῖς ῥήτορσιν.

---

3. *ποιητικῶς γὰρ* Med. 4. *Ἡ γρῆυς*] Philippi Thessal. Ep. IX. pr. Anthol. Pal. VI, 203. 6. *ἦλθεν πόθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.*] Idem senarius legitur infra v. *Διεσκήριπτε*. *Küst.* Iunge *ποθερπύζουσα* i. e. *προσέρπουσα* vel *προσερπύζουσα*. *Hemst.* 7. *Γραῦς ἀνακροτήσασα*] Diogen. III, 97. Arsen. p. 169. *Γρῆυς ἀνακροτέουσα* Scaliger in Stromateo. 10. Diogen. III, 96. Arsen. p. 168. 15. *Γραῦς σέριφος*] Apud Hesychium et Zenobium (II, 94.), necnon in Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur *Γραῦς ἔριφος*; quod Erasmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, *Anus hoedus*. Sed lectionem Suidae recte defendit Leopardus Emendatt. lib. V. cap. 21. quem vide. *Küst.* Redeunt haec sub v. *Σέριφος*. Cf. v. *Ἀρουραία μάντις*. 18. *Γραῦς βακχεύει* Zenob. II, 90. cum Arsen. p. 168. 20. *Γραῶν ὕθλοι*] Sic Arsenius: *Γραῦν ὕθλοι* B. E. *γραῦν ὕθλον* Med. *Γραῶν ὕθλος* Plato Theaet. p. 176. B. cum Zenob. III, 5.

1. *Γραφας*] Schol. Aristoph. Acharn. 674. *Abresch.* 3. *γραφόντων*] Addit MS. Coisl. 177. *τὸν γὰρ Λευκαῖον γραφῇ τις ποιήσας ἀνόμοιον ἐποίησε. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως ἀκούεσθαι, ὅτι οὐχὶ αὐτὴ φύσις γραφῆς, καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος.* 4. Zon. p. 456. 6. *Ὃς τοῖς*] Aristoph. Eccles. 987. (1031.) *τὸν τῶν γραφέων ἄριστον. Οὗτος δ' ἐστὶ τίς; Ὃς τοῖς κτλ.* Ubi Schol. *τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τ. μ. ἔ.* Monuit Toupius. Exciderunt tamen praegressae Aristophanis voces, *τὸν τῶν γραφέων ἄριστον*, quae plus ad demonstrationem valerent. Compara v. *Λήκυθος*. 7. *Δημοσθένης*] In Aristog. p. 786, 13. 9. Om. vulg. Servat *V. Haec ex indicibus Epimerismorum esse petita docet Theodosii Gramm. p. 71. Protulit aliquoties Etym. M. 10. *Γράφειν*] Vid. *Ἐς τάχος γράφει. Ἀρχεῖα. Hemst.* Copiosiorem locum praestat v. *Ἀρχεῖα*. E Xenophontis quasi Historiis attulit Schol. Bav. in Demosth. p. 54. *τοὺς δὲ υἱέας περιῆγεν εἰς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχεῖα διακονίας.* Ceterum usurpat istam formulam Libanius T. II. p. 216. 217. Ep. 136. Adde Theoph. Simoc. VIII, 13. *ἄνδρα τινὰ τῶν ἐς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνηθείᾳ φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη*, aliosque apud Lobeck. in Phryn. p. 123. *Λέγεται κατὰ διαστολήν*] i. e. pro *ταχυγραφεῖν*, quod ante Küsterum monuit Portus. 12. *Γραφή*] Vid. Heraldus Animadv. in Salmas. p. 222. et seqq. *Gaisf.* 13. Expungo *τῶν* cum Lex. Bachm. p. 187. Cf. Lex. Rhet. p. 185. 15. V. Lex. Rhet. p. 244. 17. *Γραφή. δημοσίου — ῥήτορσιν*] Ex Harpocratione. *Küst.* 19. *παρανόμων*] *παράνομον* Harp. Pal. *ἀποφέρεσθαι*] *ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι* B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. *ἀπογράφεσθαι καὶ γράφεσθαι* A. Item omnes addiderunt *πολλοῖς* post *ἄλλοις*.

Ollae hae longe aliter comparatae sunt quam aliae. Poetice vero dicitur *γρῆυς* *Anus paupercula, curvos habens pedes, ad celebrem famam aquae Paeoniae baculo querno innixa et aegre reptans aliquando accessit.* *Γραῦς ἀνακροτ.* *Anus subsultans multum pulveris excitat.* de iis qui propter usum rerum magnas turbas excitant. *Γραῦς ὥς τις ἵππ.* *Anus velut equus in torrente sepulcrum habebis.* dicitur de iis quibus merito pessimus vitae exitus contingit. equi enim senio confecti in torrentes et fossas praecipitantur. *Γραῦς σέριφος.* *Anus seripha* dicitur, quae in virginitate consenuit. per translationem ductam ab agresti locusta, quam anum seripham et mantin vocant. *Γραῦς χορεύει.* *Anus saltat.* de iis dicitur qui praeter aetatem suam agunt. adolescentulas enim decet saltare. Et, *Nugae aniles.* proverbium, de iis qui temere nugas effutiunt. *Γραφάς.* Iudicia, accusationes. *Γραφή τε καὶ Λευκ.* *Scriptura et Leucaeus non sunt idem.* de iis dicitur qui dissimilia scribunt. *Γράφεται.* Scribit, vel accusat. *Γραφεύς.* Pictor. *Qui mortuis lecythos pingit.* huiusmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et Demosthenes *γράφειν* dixit, ut esset pingere. *Γράφειν ἐς τάχος.* Sic dicitur per diastolen. Procopius: *Munus celeriter scribendi.* *Γραφή.* Accusatio criminum publicorum et aliorum delictorum. instituuntur autem accusationes ob leges et decreta, quae perperam lata videntur: quae actiones *παρανόμων* vocantur. *Γραφή.* Actionis publicae nomen. non solum autem cum quis decretum aut legem aliquam accusat, *παρανόμων* iudicium instituere dicitur; sed nomen hoc de aliis etiam criminibus publicis dicitur. frequens autem vocis usus est apud oratores.

Γραφή. ζωγραφία, κατηγορία, καὶ ἡ ἐπὶ γράμματος.

Ἀπορῶ, γράφω.

Γράφω μὲν ἀντὶ τοῦ καταγράφω ἢ ζωγραφῶ, ἐπὶ τῆς γῆς ξὺν τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι.

Γραφὴ καὶ ἐγκλήματα. κατηγορία καὶ ἐγκλήματα.

[*Γράφω.* τὸ ἐπιστέλλω. δοτικῇ. ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφορον σημασίαν διάφορον ἔχει καὶ τὴν σύνταξιν. καὶ εἰ μὲν γράφω σοι ἐστί, δοκεῖ σημαίνειν τὸ ἐπιστέλλω σοι· εἰ δὲ γράφω σε, σημαίνει τὸ ἐκτύπωμά σου ποιῶ· ὡς τό, Οἱ τὰς μορφὰς γράφοντες καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ γράφομαί σε, σημαίνει τὸ κατὰ σοῦ ἐγγραφὰς ποιῶ, εἰς δικαστήρια ἐκτίθεμαι· ὡς τό, Γράφομαί σε φόνων καὶ παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.]

Γράψαι. κοιλᾶναι, διασκάψαι.

Γράψομαι. κατηγορήσω. Ἀριστοφάνης·

Γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Γραῖα. ἡ παλαιά.

Γραικοί. οἱ Ἕλληνες. ἀπὸ κώμης τινός, ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος. ἐκ τοῦ Γραὶξ Γραικός.

Γραιοσόβαι. ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραΐδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν· ἢ γραΐσι συγκοιμώμενοι. σοβάδες γὰρ αἱ πόρναι.

[*Γραιούδια.* οἱ παρ' ἡμῖν ἑφθοὶ ὄμφακες.]

Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκοπος· σταθμὸς δέ ἐστιν οὗτος Καππαδοκίας· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ἀναγκαῖος δὲ φίλος Βασιλείου τοῦ τῆς Καισαρείας ἐπισκόπου, τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιός, ἀλλὰ πολλῷ πλεῖον καὶ εἰς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην πολλά. εἰς γὰρ τρεῖς μυριάδας στίχων τὰ συντάγματα αὐτοῦ συνέθηκεν· ἀφ' ὧν εἰσι τάδε. Περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρίου, Ἐπιτάφιος εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Ἕτερος εἰς τὴν ἀδελφὴν Γοργονίαν, Περὶ φιλοπτωχίας, Ἐπαίνους τῶν Μακκαβαίων, Ἐπαίνους Κυπριανοῦ, Ἐπαίνους Ἀθανασίου, Ἐπαίνους Ἥρωτος φιλοσόφου, Κατὰ Ἰουλια-

---

1. *ἐπιγράμμασιν*] Portus legendum putat *ἐπίγραμμα*: quod non aspernor. *Küst.* ἡ ἐπιγράμμ^α A. ἡ ἐπὶ γράμμα V. (ap. Gronov. p. 97.) ἡ ἐπὶ γράμμασιν [sic Gaisf.] vel ἡ ἐπιγράμμασιν ceteri cum Med. Sumpta est gl. ex Schol. Thucyd. I, 129. ubi ἡ ἐπὶ γραμμάτων. Recte interpretatur Dukerus in eum locum: *dicitur etiam de litteris* vel *de scriptura. Gaisf.* Itaque scribendum fuit non invitis optimis libris, ἐπὶ γράμματος: item expellendum videtur ἡ (id est καὶ) cum Aldo. 3. Ἀπορῶ, γράφω] Aristophanis Acharn. 31. Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Compara v. Ἀπορῶ. 5. ξὺν τῷ δακτύλῳ. καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι] Locum hunc sic emendabis: Ξύων τῷ δακτύλῳ, καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας. *Küst.* ἀπὸ τῆς γῆς ξύων τῷ δακτύλῳ ἤ τινι τοιούτῳ παιδιᾶς τινος Schol. Sed reddendum Suidae ξύω — παιδιάς τινας ex superiore glossa. 7. *Γραφὴ καὶ ἐ.*] καὶ ἐγκλήματα in capite gl., mox καὶ Küsterus delevit tacite. 9. Deest gl. V. C. eamque notavi. Haec breviter Zon. p. 456. ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφ. σημ. διάφ.] Eadem paene habet Etymologus. *Küst.* Adde Crameri Anecd. II. p. 354. ἰστέον δὲ E. 14. γράψαντες] γράφοντες A. γράφομαι] γράψομαι A. 16. φόνων] νόμων B. E. 18. *Γράψαι*] Zon. p. 456. 19. Zon. p. 456. *Γράψωμαι* Med. Ἀριστοφάνης] Pac. 106.
2. *Γραικοί. οἱ Ἕλληνες*] Vide Stephanum Byzantium v. Γραικός et ibi Berkelium. *Küst.* Cf. Zon. p. 451. Ἕλληνες] Κατὰ Λατίνους addit E. ubi manus recentior in marg. οὐδὲν λέγεις. De h. v. Ducangium in Gloss. Gr. conferri iussit Gaisf. 4. *Γραιοσόβαι*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 812. 5. γραυσὶ] γραΐσι A. B. E. *V. Zon. p. 451. γραίσι Med. γραῒ Schol. γραυσὶ H. Steph. Ind. Thesauri. Tum συγκοιμωμένη B. V. E. C. 6. σοβάδες] σωβα^δ A. Tum οἱ πόρναι B. E. 7. οἱ παρ' ἡ.] Leg. παρ' ἡμῖν οἱ ἑ. ὄ. *Hemst.* Deest gl. V. C. eamque notavi. 8. *Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκ.*] Confer Hieronymum de Scriptor. Eccles. eiusque interpretem Sophronium, apud quem nonnulla eorum, quae Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ quoque leguntur. *Küst.* Mox *V. σταθμὸς δὲ αὕτη Καππ. 10. ἀναγκαῖος] ἀναγκαῖος δὲ A. ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος — πᾶσι γνώριμοι om. V. Καισαρίας Med. 11. οὗτος — ἀμφιδέξιος] Eadem extant in v. Ἀπολινάριος. 17. Καισαρείου] Καισαρίου B. Med. et Sophronius. Cf. v. Καισάρειος. 18. Ἕτερος εἰς] Ἕτερον εἰς E. 20. Ἔπαινοι] Ἐπαίνους A. B. E. Edd. vett. Item in seqq. Sic etiam Sophronius. Mutavit tacite Küsterus, Porto monitus. 21. Ἔπαινοι Ἥρωνος φιλ.] Aliter Hieronymus in Catalogo Scriptt. Eccles. Cuius verba adducam: *Laudes Maximi philosophi, post exilium reversi, quem falso nomine quidam Heronis superscripserunt, quia est et alius liber, vituperationem eiusdem Maximi continens; quasi non licuerit eundem et laudare et vituperare pro tempore. Küst.*

αφή. Pictura, accusatio. item scriptura. *Langueo, scri-* γράφω hic significat describo, vel digito aut aliquo alio inamento in terra ludicra quadam pingo. *Γραφὴ καὶ* . Accusatio et crimina. [*Γράφω.* Litteras ad aliquem ibo. dativo iungitur. sciendum est, verbum γράφω pro disa significatione diversam etiam habere constructionem. nam icas, γράφω σοι, significat, litteras ad te scribo. sin γράφω imaginem tuam pingo. ut: *Qui imagines et litteras pinunt.* at γράφομαί σε, te accuso, in ius voco. ut: *Te caedium egum perperam latarum accuso coram Rhadamantho.*] ψαι. Sculpere, effodere. *Γράψομαι.* Accusabo. Arihanes: *Accusabo eum, tanquam Graeciam Medis proden-* *Γραῖα.* Vetula. *Γραικοί.* Graeci, vocati ab op- quodam, vel ab aliquo, cui nomen erat Graecus. deducitur a Γραὶξ Γραικός. *Γραιοσόβαι.* Qui vetulas a piscibus arcent, ne eos emant. vel, qui cum vetulis concumbunt. σοβάδες enim vocantur meretrices. [*Γραιούδια.* Sic apud nos vocantur coctae uvae immaturae.] *Γρηγόριος.* Gregorius, Episcopus Nazianzenus (est autem Nazianzus statio Cappadociae), vir celeberrimus, et Basilii Caesareae in eadem Cappadocia Episcopi familiaris amicus. hic non solum grammaticus et poeta excellens, sed etiam multo magis philosophus insignis et orator peritissimus fuit. idem oratione soluta multa scripsit, operaque eius circiter XXX. millia versuum continent: ex quibus haec sunt. De obitu fratris Caesarii. Oratio funebris in patrem suum. Altera in sororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabaeorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanasii. Laudes Heronis philosophi. Contra Iulianum

νοῦ τοῦ βασιλέως λόγοι δύο, Κατὰ Εὐνομίου λόγοι β', Περὶ θεολογίας ά, Περὶ Υἱοῦ λόγοι β', Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λόγος εἷς, Πανηγυρικοὶ λόγοι δέκα· καὶ ἕτεροι πλεῖστοι καὶ πᾶσι γνώριμοι.
497 *ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τοῦ Λαοδικέως, τοῦ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρνῃ· ὃς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος. ἐγράφη δὲ αὐτῷ καὶ ἑτέρα βίβλος δι' ἑξαμέτρων, παρθενίας καὶ γάμου καθ' ἑαυτοὺς διαλεγομένων· καὶ εἰς ἑτέρας ὑποθέσεις ἐν παντοίοις καὶ διαφόροις μέτροις, ἅτινα συνάγονται εἰς ἐπῶν μυριάδας τρεῖς. Τοῦ δὲ Γρηγορίου τούτου καὶ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ μνήμην πεποίηται, καί φησι· Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππαδοκίας· καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Ἀπολινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προύμαχον κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας· ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Γρηγόριος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολιναρίου μὲν ἁδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὡρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ᾕρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος, καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὤν ἔγραψεν. Ἔτι γοῦν περιὼν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ὁ Γρηγόριος ἐπίσκοπον καταστήσας ἐν τῇ λαχούσῃ αὐτὸν ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀγρῷ τινι βίον μοναδικὸν ἀπηνέγκατο. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα, Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγοντος, καταλύει τὸν βίον, ἀνάξιον τοῦτο τῆς αὐτοῦ*

---

1. *βασιλέως*] *παραβάτου* B. E. *Κατὰ Εὐνομίου — υἱοῦ λόγοι β.* inseruerunt A. et Parisinus Brequignii p. 15. 3. *λόγος εἷς*] *λ, ʹά* E. 5. *ἠκολούθησε*] *οὗτος παντάπασιν ἄριστος γεγονὼς ἠκολούθησε* V. 6. *γέγονε* *V. 7. *ἐγράφη — μέτροις*] *συνεγράψατο δὲ βιβλία διάφορα* V. 9. *γάμου*] *γάμους* E. *διαλεγομένων*] *διαλεγόμενος* B. Med. 11. *συνάγονται*] *συνάγεται* V. 13. *μνήμην*] *μνῆμα* V. Mox *Γρηγόριος δὲ* E. 14. *Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρ. — ἁλίσκεσθαι δυναμένους*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* leguntur etiam supra v. *Ἀπολινάριος*. *Küst.* Item in v. *Βασίλειος Καισαρείας*. 15. *σταθμὸς — Καππαδοκίας* om. *V. 16. *τῆς Καππαδοκίας* om. V. 17. *Ἀπολλινάριος*] *Ἀπολινάριος* B. E. Med. Eosdem libros deinceps consentire credibile est. Mox *τῇ* om. *V. 18. *τρεῖς δὴ οὗτοι*] Hinc usque ad *μοναδικὸν ἀπηνέγκατο* omnia om. V. *μακρῷ πάντας — ἀπηνέγκατο* om. *V. *δὴ οὗτοι τότε ἄνδρες*] *δὲ ἄνδρες οὗτοι τότε* E. *δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε* A. *V. 24. Lege *παρεληλύθεισαν*.

4. *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* A. *αὐτοῦ* E. 14. *ὁρῶντο*] *ὡρῶντο* dedi cum A. E. 22. *ἐπηνέγκατο*] *ἀπηνέγκατο* A. B. E. Med. sola et Sophronius. *περὶ τὰ*] *τὰ* om. B. E. *ἐννενήκοντα*] *ϟ* Med. Dedi cum A. *ἐνενήκοντα*. Mox post *ἐπέκεινα* V. inserit *ὁ Γρηγόριος*. *Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγ.*] Immo, ut Pearsonus recte observavit, decessisse potius videtur anno Theodosii undecimo: quod colligi potest ex verbis his Hieronymi in Catalogo Scriptt. Eccles. *Decessitque ante hoc ferme triennium sub Theodosio principe.* Scripsit autem Hieronymus catalogum suum anno Theodosii XIV. ut ipse in praefatione operis illius innuit. *Küst.* 24. *ἀνάξιον τοῦτο παθὼν ἀποκρουσθῆναι τῆς καθέδρας* *V. *αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* E. Tum *ἀρετῆς καὶ* om. V.

Imperatorem orationes duae. Contra Eunomium I. II. De theologia liber singularis. De Filio orationes duae. De Spiritu S. oratio una. Orationes panegyricae decem: aliae plurimae, quae omnibus notae sunt. secutus est autem genus dicendi, quo usus fuit Polemo Laodicensis, qui Smyrnae eloquentiam docuit, et Aristidis Rhetoris praeceptor fuit. scripsit etiam alium librum versibus hexametris, in quo virginitas et coniugium inter se colloquuntur. item de aliis argumentis diverso et vario genere versuum, quorum numerus XXX. millia circiter implet. Huius Gregorii Philostorgius Arianus quoque in historia sua mentionem facit his verbis: *Floruit illis temporibus Gregorius Nazianzi (est autem Nazianzus statio Cappadociae), et Basilius Caesareae in Cappadocia, et Apollinaris Laodiceae in Syria. hi tres viri tunc pro Homousio contra Heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem haeresis illius defensores fuerunt: adeo ut Athanasius cum iis collatus puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quantum ad lectionem et promptam memoriam referretur, in sacris litteris insigniter versati erant; praesertim vero Gregorius. accedebat quod unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Basilius vero in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii tamen cum utroque comparati oratio magis erat solida. nam et Apollinare in dicendo erat uberior, et Basilio gravior. cum autem tanta essent et dicendi et scribendi facultate praediti, iis etiam fuere moribus, quibus oculi plebis maxime allicerentur. itaque et aspectu et oratione et scriptis passim editis in suam familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Haec de iis Philostorgius, quamvis Arianus, in transcursu scripsit. Gregorius autem superstes adhuc alium Ecclesiae suae episcopum in locum suum substituit, et ipse ruri vitam monachi egit. decessit anno decimo tertio Theodosii Imperatoris, annos amplius XC. natus, haud dignum virtutis suae

παθὼν ἀρετῆς, τὸ τῆς καθέδρας ἀποκρουσθῆναι τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων, καὶ προκριθῆναι μᾶλλον τοὺς φαυλοτέρους, ἢ τὸν ἐπ' ἀρετῇ καὶ λαμπρότητι βίου πάντων μᾶλλον ὑπερανέχοντα.

Γρηγόριος, Νύσσης ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Καισαρέως, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, καὶ πάσης ὑπάρχων παιδείας ἀνάπλεως· προςκείμενος δὲ μᾶλλον τοῖς τῇ ῥητορικῇ χαίρουσι. καὶ γοῦν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ γεγένηται καὶ λαμπρός, εἴ τις ἄλλος τῶν πάλαι ταύτῃ γεγενημένων. οὗτος συνέταξε κατ' Εὐνομίου λόγον ἐξαίρετον, καὶ τεῦχος θαυμάσιον εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευήν· ἄλλας τε πυκνὰς καὶ συνεχεῖς ὁμιλίας. εἴς τε τὰ Ἄισματα τῶν ᾀσμάτων, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Μακρίναν μακρόν τινα καὶ περικαλλῆ περὶ ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γεγραφήκει· καὶ τὸν πολυθαύμαστον ἔπαινον τοῦ πρώτου τῶν μαρτύρων Στεφάνου. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρηγορίου τοῦ ἐν θαύμασι διαλάμψαντος.

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἐπίσκοπος, νέος κομιδῇ διὰ τὴν παίδευσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτόν, κἀκεῖθεν εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνοδώρῳ ἀδελφῷ· οὓς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰςάγειν Ὠριγένης ζηλωτὰς ἰδίους κατέστησεν. ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτοῦ παιδευθέντες ἐνιαυτοὺς πρὸς τὴν πατρίδα ἀποπέμπονται· ἀφ' οὗ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὠριγένει ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὠριγένους παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅςτις ἄχρι τοῦ παρόντος ὑπάρχει· ἔγραψε δὲ καὶ μετάφρασιν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, ἐλάχιστον μὲν πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον· καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολὰς καὶ λόγους συνεγράψατο, ποιήσας τε σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἡνίκα ἐπίσκοπος ἐτύγχανεν, ἐτελεύτησεν ἐπ' Αὐρηλιανοῦ.

Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλοσόφου· ὃς ἅπαν τοὐναντίον ἦν τῷ Ἑρμείᾳ, ὀξύτατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν καὶ εὐκίνητος ἐπί τε τὰς ζητήσεις καὶ τὰς μαθήσεις· ἄλλως δὲ οὐχ ἡσύχιος, οὐδὲ γαλήνην ἐν τοῖς ἤθεσι φέρων τινά, ἀλλά τι καὶ παρακεκινηκός. ἐπεὶ δὲ Ἀθήνηθεν ἧκον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὕστερον ὁ Γρηγόριος ἑάλω τῇ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλέον,

---

1. καὶ τῆς] τὸ τῆς A. E. 2. προκριθῆναι μᾶλλον] μᾶλλον om. V. et mox ἢ τὸν — ὑπερέχοντα. 4. ὑπερέχοντα] ὑπερανέχοντα A. B. ὑπανέχοντα E. 5. Νύσης *V. 6. Βασιλείου] Addit V. ῥήτωρ λαμπρός, ἐτελεύτησεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, omissis ceteris. 10. γεγενημένων] Immo συγγεγενημένων: nisi quis malit haec ταύτῃ γεγενημένων tollere. 13. ἄλλας] ἄλλως Edd. vett. Correxit Portus. 14. τὰ ᾄσματα] τὸ ᾆσμα E. τῶν neglexit vulg. 15. Μακρίναν] Codex Vatic. habet Μακρίναν, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. At editio princeps Mediolanensis Μακαρίαν. Küst. Μακρίναν firmant A. B. E. Μακαρίναν invexit Aldus. Ipsum sermonem, de quo monet Gaisfordus, edidit Wolfius Anecd. T. II. p. 284. 20. Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκ.] Haec et quae sequuntur ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas descripsit. Küst. 22. νέος κομιδῇ] Hinc usque ad finem omnia nescit V.

10. ὅςτις καὶ] καὶ om. A. Sophronius. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε δὲ καὶ A. Sophronius. Mox λόγον om. E. 13. καὶ λόγους om. Ald. et Küst.: neque habet Sophronius. 14. ποιήσας τε] τε om. Küst. ποιήσας σημεῖά τε καὶ Sophronius. 16. ἐπ' Αὐρηλιανοῦ] Sic habent 2 MSS. Pariss. cuius loco in prioribus editt. pessime legitur ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Diu enim ante Iulianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex historia ecclesiastica constat. Vide Gulielmum Cave in Histor. Litter. Scriptor. Ecclesiastic. Küst. ἐπὶ Ἰουλιανοῦ B. E. Statim omisi cum A. V. C. Γρηγόριος καὶ Ἀθηνόδωρος συναίμονες· ἀλλ' ὁ μὲν τερατουργός, ὁ δὲ σοφιστής· ἔγραψε δὲ καὶ περὶ σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγον. Ubi pro συναίμονες B. E. ὁμαίμονες. Deinde malebat Küsterus περὶ ἐνσαρκώσεως. 17. Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1044. ut Pearsonus quoque observavit. Küst. 18. ἦν τοὐναντίον] τοὐναντίον ἦν A. ὀξύτατος μὲν] μὲν om. V. omissis etiam καὶ εὐκίνητος — μαθήσεις. 20. γαλήνην] ἔχων addit *V. 21. ἐν τοῖς] ἔχων τοῖς V. qui mox om. reliqua inde ab φέρων. παρακεκινηκός] Malim παρακεκινηκώς, ut legitur apud Photium loco laudato. Küst. 22. ἧκεν] ἧκον A. B. E. i. e. Hermias et Gregorius.

---

praemium consecutus, ut qui sedem urbis principalis non obtinuerit, cum deteriores essent viro praelati, qui virtute et vitae claritate omnibus antecelleret. *Γρηγόριος*. Gregorius, Episcopus Nyssenus, frater Basilii Caesariensis, vir et ipse clarissimus et omni doctrina refertus; eloquentiae tamen studio magis deditus, cuius laude adeo floruit, ut nulli veterum cederet. hic eximiam orationem contra Eunomium scripsit, et opus admirabile de fabricatione hominis, aliasque Homilias plurimas. item in Cantica Canticorum, et in Ecclesiasten, et ad sororem Macrinam prolixam et perelegantem orationem de anima. denique scripsit alia multa; item admirabile illud encomium Stephani primi martyris; et vitam Gregorii, qui miraculis claruit. *Γρηγόριος*. Gregorius, qui et Theodorus dicitur et Thaumaturgus, Neocaesareae quae in Ponto est episcopus, valde adolescens ob Graecarum et Romanarum litterarum studium e Cappadocia Berytum, inde Caesaream Palaestinae se contulit una cum fratre Athenodoro. hos Origenes ad fidem Christi paulatim traduxit, et sui sectatores reddidit. cum igitur annos quinque ab eo eruditi in patriam remitterentur, Gregorius discedens orationem panegyricam, in qua Origeni gratias agit, scripsit, eamque omnibus indigenis convocatis, ipso quoque Origene praesente, recitavit; quae etiamnum extat. scripsit etiam metaphrasin in Ecclesiasten, brevissimam illam, sed admirabilem: multasque alias et varias epistolas ac sermones. idem sub Aureliano decessit, clarus multis miraculis, quae iam episcopus edidit. *Γρηγόριος*. Gregorius, frater Hermiae philosophi, qui Hermiae plane dissimilis fuit, supra modum acutus et ad quaestiones et disciplinas expeditus; ceteroquin inquietus, nec moribus placidis, sed mentis nonnihil emotae. cum vero Athenis Alexandriam venisset, morbo vehementer correptus est, qui cor-

ὥστε δύσχρηστον αὐτοῦ καὶ πολλαχῇ παραλλάττον γενέσθαι τὸ ὄργανον. οὕτω φησὶ Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν.

Γρήνικος. ποταμός.

Γρίος. ὄνομα κύριον.

Γριπεύς. ἰχθύων θηρευτής.

Γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δῶρα φέρει.

Καὶ γριπηὶς τέχνη.

Ἑρμῶναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε γριπηίδι τέχνῃ
εἷλκε τὸν ἐκ πελάγευς ἰχθυόεντα βόλον.

Γρῖφος. τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκολος καὶ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν ἑαυτῷ μὴ φαινόμενον.

Γρῖφος. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

Ἴῳ ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον
ἤχαχον, ἐκ Μουσῶν γρῖφον ὑφηνάμενοι.

Καὶ γριφώδης λόγος.

Γρομφίς. ὗς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. [Τὰς ὗς δὲ πληθυντικῶς.]

Γρώνη. πέτρα.

Γρύ. βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ
γρύ.

τινὲς παρὰ τὸν γρυλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων· ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· ἢ τὸ τυχόν, τὸ μικρότατον. ὅθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυτοπώλης· ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. Καὶ παροιμία· Τὸ Δίωνος γρύ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

Γρύζω. θρηνῶ.

Γρύλλος. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Καὶ γρύλλος, ὁ χοῖρος.

[Γρυκτόν.

Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;

τουτέστιν, ἆρα γρύξαι ὀφείλετε, ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;]

Γρυμαία. ἡ σκευοθήκη.

Γρύξαι. φθέγξασθαι, κράξαι.

---

1. δύσχρηστον] Neglexit Suidas τοῖς λογισμοῖς. 4. Post hanc glossam delevi cum A. B. V. C. E. Γρῆτος. ὁ βυρσεύς. Ubi Hemsterhusius: „Γριντίς: βυρσεύς Hesych. Legendum est Γριντὴς γρῖνος. Sic enim analogia postulat et Eustathius ex Herodiano in Od. χ'. p. 1926, 56. quanquam ibi γρίντης ὁ γριπεύς. Multo corruptius in Etymol. p. 241, 46. γρίντις ὁ σέρατός." His similia dederunt viri docti in Hesychium. Ceterum Γρῆτις Med. Γρήτης Zon. p. 451. 5. Glossa suspecta. 7. Γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δ.] Ex Iuliani Aegypt. Ep. VI, 7. Anthol. Pal. VI, 28. 9. Ἑρμῶναξ δ' ἐκ.] Versus Antipatri Sidon. Ep. XIV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 223. item in v. Ἑρμῶναξ inculcati. Scripsi Ἑρμῶναξ. 11. Γρῖφος] Horum partem dedit Schol. Luciani Vitt. Auct. 14. Γρίφος B. E. 12. ὁ συμπεπλεγμένος] ὁ om. A. B. E. et Lex. Bachm. p. 187. πάθος] ἦθος, improbante Gaisfordo, Toupius. Significatur mirifica rei natura, portentis verborum involuta. De quo universe tradunt Athenaeus X. p. 448. Schol. Aristoph. Vesp. 20. alii. 15. Ἴῳ ἐνὶ παῖδες] Versus Alcaei Messen. VII. pr. Anthol. Pal. VII, 1. Adde v. Ἤχαχον. 17. V. Herodiani Epim. p. 16. Id referendum ad locum Gregorii Naz. Or. XXXIV. p. 543. C. 18. Γρομφίς] Γρομφάς Hesychius, ubi v. intpp. cum Ducang. Gl. Gr. in Σκρόφα. Mox τὰς ὗς δὲ πλ. delevit Küsterus, recte, neque obstrepente Gronovio. Simile quiddam observationis extabat in v. Ὗς.

1. Γρώνη] V. Eust. in Il. ζ'. p. 633. aliisque in locis. „Legitur haec vox apud Lycophr. 20. indicante Heringa Obss. p. 270. Adde Nicand. Alex. 77. Anthol. Pal. VII, 736. [Vide v. Φύστη.] Statim delevi Γρώνια. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γρωνεύς. cum A. B. C. V. E." Gaisf. 21. Γρύ. βραχύ] Ex Scholiasta Aristophanis in versum mox allatum Plut. 17. Γρῦ Edd. ante Gaisf. τὸ ἀπὸ] τὸν ἀπὸ A. B. E. *V. C. Med. Zon. p. 455. ὑπὸ habent Philemo p. 299. Theognostus Cram. p. 19, 20. alii; ὁ ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπος Hesychius. Adde Lex. Rhet. p. 228. 6. γρυλλισμόν] γρυλισμὸν dedi cum V. C. Vide vel Phrynich. p. 101. Mox τῶν φωνῶν E. 8. γρυτοπώλης] γρυτόπωλις A. V. Med. γρυτόπολις B. E. 9. ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτ.] Locus hic ex Scholiastu Aristoph. sic emendandus et supplendus est: ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥωποπώλης. Küst. ῥωποπώλης malebat Hemsterhusius cum H. Stephano. Denuo ἀλλὰ γρυτόπωλις A. V. Med. ἀλλὰ γριτόπολις (vel γριτόπωλις) B. E. 10. Τὸ Δίωνος] Vid. Stobaeus XIX, 17. Wyttenbach. in Plutarch. II. p. 10. C. Gaisf. Vide v. Τὸ Δίωνος γρύ. 11. θρηνῶ ἢ φωνῶ] ἢ φωνῶ omiserunt A. B. V. C. θρηνῶ ἢ ὅπως δήποτε φθέγγομαι E. Cf. Zon. p. 456. 12. υἱός] υἱοὶ A. V. C. Harpocr. Hanc gl. sic exhibet E. Γρύλλος ὄνομα κύριον· ὁ πατὴρ Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ. Καὶ γρύλλος ὁ χοῖρος. Sequentem gl. Γρυνοί. κορμοὶ δρύινοι. κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ̄ εἰς γ̄. ἢ τὰ τῶν γεράνδρυων ξύλα, e Zon. p. 452. derivatam, delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Vid. Etym. M. v. Γρουνοί. 15. Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;] Aristoph. Lysist. 657. Om. hanc gl. V. C. quae cum ordini repugnet, nunc eam notavi. Sed verendum ne lectores inculcarint ex v. Ἆρα γρυκτόν. 18. Γρυμαία] Haec vox legitur apud Photium p. 1072, 48. ut Pearsonus observavit. Küst. Item Theognostum Cram. p. 19. Gaisfordo legendum videbatur Γρυμέα, coll. intpp. Phrynichi p. 230. Interim reposui cum Zon. p. 454. Γρυμαία. 19. βραχύτατον φθ. Lex. Bachm. p. 187.

---

poris eius usum inutilem paene reddidit et valde immutavit. Sic Damascius tradit in *Historia Philosophorum*. Γρήνικος. Grenicus, fluvius. Γρίος. Nomen proprium. Γριπεύς. Piscator. *Piscator, Mercuri, haec tibi dona fert.* Et Γριπηὶς τέχνη. *Hermonax autem nactus est, postquam arte piscatoria ex mari traxit rete piscibus plenum.* Γρῖφος. Rete piscatorium. sic etiam dicitur oratio obscura et perplexa, et aliquid reconditum in se habens. Γρῖφος. Oratio obscura. *In insula Io pueri divinum Homerum vexarunt, griphum ingeniosum texentes.* Et Γριφώδης λόγος. Γρομφίς. Sus, scropha senex. Γρώνη. Saxum. Γρῦ. Minimum. quidam vero sic vocant sordes unguium. Aristophanes *Pluto*: *Praesertim vero cum ne minimum quidem respondeat.* sunt qui γρῦ dictum volunt a grunnitu porcorum; alii minutum quendam nummum; vel quidvis exiguum. hinc etiam dictum est γρύτη, i. e. scruta; et γρυτοπώλης, scrutorum venditor: quod tamen apud veteres non dicitur, sed ῥωποπώλης. Et proverbium: *Gry Dionis*: quod dicitur de re vili et parva. Γρύζω. Lugeo. Γρύλλος. Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus et Diodorus. Γρύλλος etiam porcum significat. [Γρυκτόν. *Num hiscere audetis?* id est: vosne libere loqui audetis?] Γρυμαία. Theca vasorum. Γρύξαι. Loqui, clamare.

Γρύττος. τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ διαβαλλομένων οὗτος ἦν. οἱ δὲ Γρύπον λέγουσι, διὰ τοῦ π· ὃς ἦν καταπύγων. Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύπον ἐξαλείψας.

Γρυπάνιον. Γρυπαίνειν τὸ γρυποῦσθαι λέγουσιν· οἷον ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν ξυλυφίων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἀντιφῶν δέ φησιν ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ· Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν καὶ συντήκων γρυπάνιον ποιεῖ. Καὶ Μελάνθιος· Σεισμὸς φησὶ γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ.

Γρυπός. ὁ καμπυλόῤῥιν.

Γυῖα. μέλη, ἢ πόδες τοῦ σώματος.

Γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
μέμφεται ἀστρέπτου κάλλεϊ θηλυτέρης.

Γύαλον. τὸ κοῖλον.

500 **Γύγης, Λυδός.** ἐσέβαλε μέν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος, ἐπεί τε ἦρξεν, ἔς τε Μίλητον καὶ Σμύρνην, καὶ Κολοφῶνος τὸ ἄστυ εἷλεν· ἀλλ' οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἔργον ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυοῖν δέοντα μ' ἔτεα. τοῦτον μὲν παρήσομεν [τοσαῦτα] ἐπιμνησθέντες. Ἄρδυος δὲ τοῦ Γύγεω μετὰ Γύγην βασιλεύσαντος μνήμην ποιήσομαι. οὗτος Πριηνέας τε εἷλεν εἰς Μίλητόν τε ἐσέβαλεν. ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος Σαρδίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀπίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην, καὶ Σάρδεις πλὴν τῆς ἀκροπόλεως εἷλον. Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, ἐξεδέξατο Σαδυάττης ὁ Ἄρδυος, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Σαδυάττεω δὲ Ἀλυάττης. οὗτος δὲ Κυαξάρῃ τε τῷ Δηιόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίης ἐξήλασε, Σμύρνην τε τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν ἐξεῖλεν, εἰς Κλαζομενάς τε ἐσέβαλεν. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐχ ὡς ἤθελεν ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ προςπταίσας μεγάλως. ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα τάδε. ἐπολέμησε Μιλησίοισι, παραδεξάμενος τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ πατρός. ἐπελαύνων γὰρ ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον τρόπῳ τοιῷδε. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρός, τηνικαῦτα ἐς-

---

1. Γρύττος] Γρύττος καὶ Γρύπον A. B. γ. καὶ γρύττον E. De his eo incertius est iudicium, quod alienum locum glossa obtinuit. Arguunt tamen indicia librorum, pro lemmate Γρῦπον vel consimilem scribendi formam esse positam pro diversitate lectionis Γρύττον. 2. Γρύπος] Γρύπον A. B. V. C. E. id est, Γρύττον. 3. καταπύγων] ἤτοι λάγνος addit A. Ἀριστοφάνης] Equ. 884. 4. τοὺς βινουμένους] Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur τοὺς κινουμένους. Sed lectio Suidae praeferenda est. Vide etiam supra v. Βινεῖν. *Küst.* 6. Γρυπαίνειν. τὸ γρυποῦσθαι] Eadem habent Harpocratio et Etymologus. *Küst.* Qui Γρυπάνιον neglexerat. γρυμπάνειν, ἐπικάμπτειν Theognostus p. 19. γρυποῦσθαι] γρυποιεῖσθαι V. γρυπᾶσθαι E. λέγουσιν] οἱ Ἀττικοί addit C. 7. ξυλυφίων] ξυλυφίων A. *V. Harpocr. Pal. 9. Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν καὶ συντ.] Sensus fragmenti huius est mutilus et obscurus. *Küst.* καίνων E. Mox ἦν om. Zon. p. 456. Etym. M. et Harpocr. Pal. καῖον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον Harp. libri plerique. 11. ἔγρυπεν] ἄγρυπεν V. C. 12. καμπυλόῤῥιν] καμπυλόριν V. C. καμπυλόνυξ A. καμπυλόῤῥις Hesychius. Γρυπόν. καμπυλόῤῥινον Zon. p. 455. 13. Γυῖα Med. πόδες] πόδας A. 14. Γυιοτακὴς δὲ] Pauli Silentiar. Ep. XLI, 9. 10. Anthol. Pal. VI, 71. Γυροτακὴς V. γυρτακὴς C. In versus initio praetermissum φεῦ φεῦ. 16 Γύαλον] Vid. vel Schol. Il. ζ. 99. sive Apollonii Lex. p. 211. Gl. om. *V. Quae sequebatur gl. Γύαρος. νῆσος μία τῶν Σποράδων. λέγεται δὲ ὅτι ἐν ταύτῃ διατρώγουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον, e Zon. p. 458. fere petitam, Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. Ubi sic Küsterus: „Idem refert Antigonus Caryst. Histor. Mirab. cap. 21. et ex eo Stephanus Byzantius v. Γύαρος: in quem vide Holstenium." Addit Reinesius Aristot. Mir. Ausc. 24. Plin. VIII, 29. 57. Aelian. H. Anim. V, 14. Theophrast. Animal. p. 474. ed. Heins. 17. Γύγης, Λυδός. ἐσέβαλε] Totus hic locus de Gyge legitur apud Herodotum lib. I. c. 14. unde Suidas eum descripsit. *Küst.* Addit Reines. Aristid. Or. Plat. T. III. p. 94. Ptolem. Hephaest. apud Phot. p. 483. μέν νυν] μέν νυ A. B. *V. 19. οὐδὲν] οὐδὲν γὰρ Herod.

1. τοῦτον — ἐπιμνησθέντες om. V. τοσαῦτα om. A. E. et sola Med. 2. Ἄρδυος — προςπταίσας μεγάλως sequenti articulo subiicit V. quorum loco hic habet, οὗτος ἐπολέμησε καὶ Μίλητον ἔτη ιά. Rectius autem hunc Gronovius tradit neglexisse quae extent post ἄλλα δὲ ἔργα. 3. οὗτος] Adde δέ. 4. εἰς] εἰς τε E. Med. Scribendum ἐς Μ. τε. Mox τυραννεύσαντος ut videtur E. 5. Κιμμέριοι] Κιμέριοι E. mox om. ὑπὸ Σκυθέων. 6. ἀφίκοντο] ἀπίκοντο B. E. ἀπικέατο Herod. 9. Σαδυάττης] Σαρδυάττης B. Mox post Ἄρδυος om. τὴν ἀρχὴν A. B. V. E. 11. Δηιόκου] Δηιόκεω A. V. Δηιόκρω B. Med. Δηιόκρω E. Hinc olim profecta gl. Δηιόκεω. Tum τοῦ ἀπογόνῳ V. 14. ἐσέβαλεν] ἐσέβαλλεν B. V. Med. Illud firmat gl. Κλαζομενάς τ' ἐσέβ. μέν νυν] μέν νυ A. B. *V. 15. ἔθελεν] ἤθελεν B. E. *V. 19. ἐπολιόρκεε] ἐπολιόρκει B. E. 20. ἐσέβαλε] ἐσέβαλλε dedi cum A. B.

Γρύττος. Hic unus erat ex iis, qui per mollitiem male audiebant. alii vero Γρύπος scribunt per π: qui impudicus erat. Aristophanes: *Compescui cinaedos, et Grypi memoriam abolevi.* **Γρυπάνιον.** Γρυπαίνειν idem quod γρυποῦσθαι: quod dicitur de teneris virgis, quas ubi incurvavimus, e manu rursus dimittimus. Antiphon autem libro secundo *de Veritate* inquit: *Terram enim incendens et liquefaciens excavat.* Et Melanthius: *Quassatio*, inquit, *contigit*, *et terra concussa est.* **Γρυπός.** Aduncum nasum habens. **Γυῖα.** Membra, vel pedes corporis. *Amore tabescens, symbolis his comessationum relictis, de inexorabilis puellae pulchritudine conqueritur.* **Γύαλον.** Concavum. **Γύγης.** Gyges, Lydus. hic regno suscepto cum exercitu Miletum et Smyrnam invasit, et Colophonem urbem cepit. postea vero nullum memorabile facinus amplius edidit, quamvis annos XXXVIII. regnaverit. hunc igitur leviter memoratum missum faciamus. Ardyis vero Gygis filii et successoris mentionem faciam, qui et Prienenses subegit et Miletum oppugnavit. hoc Sardibus regnante Cimmerii a Scythis Nomadibus sedibus suis eiecti in Asiam transierunt, Sardesque praeter arcem ceperunt. cum autem Ardys annos undequinquaginta regnasset, successit ei filius Sadyattes, regnavitque annos duodecim. Sadyattae successit Halyattes, qui cum Cyaxare Deiocis nepote et Medis bellum gessit, Cimmerios ex Asia expulit, Smyrnam a Colophone conditam evertit, et Clazomenas invasit: unde tamen re infeliciter gesta et magna clade accepta rediit. is cum alias res, dum imperavit, gessit; tum has memoratu maxime dignas. bellum cum Milesiis gessit, a patre ipsi traditum. Miletum autem exercitu adversus eam ducto ita

ἔβαλλε τὴν στρατιήν. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλοῦ γυναικηίου τε καὶ ἀνδρηίου. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οὐ κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρη, οὔτε θύρας ἀπέσπα, ἔα δὲ κατὰ χώρην ἑστάναι· ὁ δὲ τά τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο ὀπίσω. τῆς γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥςτε ἐπέδρης μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῇ στρατιῇ. τὰς δὲ οἰκίας οὐ κατέβαλλεν ὁ Λυδὸς τῶνδε εἵνεκα, ὅκως ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχοιεν οἱ Μιλήσιοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργαζομένων ἔχοι τι καὶ σίνεσθαι ἐςβάλλων. ταῦτα ποιέων ἐπολέμεεν ἔτεα ἕνδεκα. ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηίῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγου δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν εὑρὼν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥςτε κατὰ τὰς στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι καὶ μή. δι' αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν.

Γύης. μέρος ἀρότρου. Καὶ παροιμία· Γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυλιαύχενας. τοὺς μακροτραχήλους.

Γύλιος. πλέγμα στρατιωτικόν, σκευοφόρον, ἐπιμήκες, εἰς ὀξὺ λῆγον, πρὸς τὸ μὴ κατάγνυσθαι· ἐν ᾧ κατετίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἡ λεγομένη στρατιωτικὴ ὀψοθήκη. ἔστι δὲ καὶ ζῷον ὁ καλούμενος χοιρογρύλλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος. ὄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τοῦ Νυμφαίου τοῦ ἐν Πόντῳ χωρίου προδοσίᾳ ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σκυθίαν ἔγημε. δύο δὲ ἔχων θυγατέρας ἔπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλοχάρης, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεόβουλος.

Γυμνασία. ἡ τριβή.

Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρήσιμος· πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐντεύξεις, πρὸς τὰς κατὰ φι-

---

3. *ἀφίκοιτο*] *ἀπήκοιτο* A. *ἀπίκοιτο* B. E. Mox *οὔτε κατ.* Herod. 4. *ἐνεπίμπρα*] *ἐνεπίμπρη* A. B. E. 5. *ἀπέσπα*] *ἀνέσπα* B. E. *εἴα*] *ἔα* A. B. E. 6. *ἐν τῇ*] *τὸν ἐν τῇ* A. 8. *ὥςτε καὶ*] *καὶ* omisi cum B. E. et Herodoto: quocum etiam *τε* fuit expungendum. 10. *κατέβαλεν*] *κατέβαλλεν* dedi cum Herod. et B. (qui mox *ὅπως*) Med. 12. *ἔχοιεν οἱ*] *ἔχοιεν* om. A. B. E. Nimirum id retrahi debuit post *ὅκως*. 13. *ἔχοι*] *ἔχῃ* E. Tum *τε* B. E. 14. Novissima redeunt sub v. *Διφάσια*: item apponebantur in gl. *Τρώματα*. 15. *Λιμενηίῳ*] *ἐν λιμενηίῳ* A. B. E. Med. Quod Gaisfordus nollem reduxisset, invitis vel glossis inferioribus. *τῆς* post *χώρης* addit A. 18. *Γύγου δακτύλιος*] Conf. Plato de Rep. II. p. 359. *Reines.* Diogenianus III, 99. consentit fere cum Arsenio p. 170. Cf. Nonnus in Gregor. p. 145. a Gaisf. memoratus. Haec uberius tractat *Eudocia* p. 99. breviter edidit Zon. p. 456.

1. *δι' αὐτοῦ*] *καὶ δι' αὐτοῦ* E. qui mox *Μυρσίλον* pro *πρὸ αὐτοῦ*. 4. *ἔνεστ' αὐτῷ*] *ἔνεστ' ἐν τούτῳ* MS. Coisl. 177. ut fere Arsenius p. 170. 6. *Γυλιαύχενας τοὺς μακροτρ.*] Aristoph. Pac. 788. Carcini tragici filios *γυλιαύχενας* vocat: ad quem locum Suidas respexit. *Küst.* Zon. p. 457. 7. *Γύλιος. πλέγμα στρατιωτ.*] Confer Scholiastam Aristoph. in Pac. l. cit. *Küst.* *Γυλιός* Harpocratio, Lex. Seg. p. 228. et Etym. M. p. 244. 10. *ἔστι καὶ τὸ*] *ἔστι δὲ καὶ* A. B. E. C. V. Med. *ἔστι καὶ* V. *ἔστι τὸ καὶ* Ald. 11. *χοιρογρύλλιος*] Vid. infra *Reines.* Drus. Fragm. Vett. intt. Gr. p. 1005. *Hemst.* Addit Gaisf. Schleusner. Lex. Vet. Test. in v. Ceterum mireris haec in v. *Γύλιος* inserta. 12. *Γύλιος*] Fors. *gulosus*. *Reines.* Agnoscit etiam Theognostus, et qui *Γύλλιος* scribit Hesychius. 13. *Γύλιππος*] De eo legendus est Thucydides libro VII. *Küst.* Reinesius citat Iustin. l. IV. Diodor. XIII. Plutarch. Nicia c. 18. Meurs. Lacon. II, 6. Annotavit etiam Harpocratio. 14. *Γύλων*] Sumpta ex vetusto enarratore Aeschinis in Ctes. p. 78, 14. *Hemst.* Vel ex Harpocratione, cum plenior quam nunc est extaret. *Gaisf.* Addens ille etiam Meier. de bonis damn. p. 11. 17. *τὴν μὲν*] *μὲν* om. V. 18. *Φιλοχάρις*] *Φιλοχάρης* A. *Διοχάρης* V. (ap. Gron. Em. p. 97.) *Δημοχάρης* corrigit Meursius Att. Lectt. VI, 29. quam probans Wesselingius Probabil. p. 255. etiam seqq. sic emendat certissime, *τὴν δὲ ἑτέραν Κλεοβούλην Δημοσθένης*. Adde locos apud Vömel. in Vit. Demosth. p. 7. 20. *Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Aristot. p. 16. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.*

---

obsedit. cum fruges in agro maturuissent, tunc exercitum adversus hostem ducebat, expeditionem faciens ad cantum fistularum et fidium tibiaeque tam muliebris quam virilis. cum autem in agrum Milesiorum pervenisset, aedificia quae in iis erant non diruebat, neque incendebat, neque fores effringebat, sed illa omnia intacta sinebat; arboribus tantum frugibusque vastatis domum redibat. cum enim Milesii imperium maris tenerent, non licebat copiis diu in obsidione haerere. aedificia autem Lydus ideo non diruebat, ut Milesii in illis habitantes terram serere et colere possent; ipse vero, cum ager esset cultus, haberet quod popularetur et perderet. hac ratione bellum annos undecim produxit: quo temporis spatio Milesii duas ingentes clades acceperunt, unam in pugna ad Limenium, qui est locus regionis ipsorum; alteram in planitie Maeandri. *Γύγου δακτύλιος.* Gygis annulus. dicitur de hominibus valde versutis et callidis. Gyges enim pastor, cum terrae motu humus discessisset, cadaver invenit annulum habens, quem ei detraxit, tali vi praeditum, ut pro conversione palae et cerneretur et non cerneretur. huius annuli beneficio regem, qui tunc regnabat, interfecit, eiusque regnum occupavit. *Γύης.* Pars aratri. Et proverbium: *Dentale ipsi non inest.* dicitur de iis qui ad aliquid sunt inutiles: per translationem ab aratro ductam. *Γυλιαύχενας.* Gracili collo praeditos. *Γύλιος.* Sporta militaris, vas oblongum, et in acutum desinens, ne confringatur: in quo reponebant caseum et olivas et cepas. id est opsotheca militaris. est etiam animal, quod vocatur *χοιρογρύλλιος*, erinaceus. porro dicitur Hercules Gylius. et *γύλιον*, vas ex viminibus plexum. *Γύλιππος.* Nomen proprium. *Γύλων.* Gylo cum proditionis Nymphaei, castelli in Ponto, accusaretur, in Scythiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas suscepit filias; quas cum in patriam misisset, unam earum Philochares, alteram Cleobulus uxorem duxit. *Γυμνασία.* Exercitatio. Dialectica est utilis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia, ad philosophiae disciplinas. exercitationem autem vocat eam, quae fit

λοσοφίαν ἐπιστήμας. γυμνασίαν δὲ λέγει, ἤτοι τὴν γινομένην ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρός τινας. δεχόμενοι γάρ τινα προβλήματα παρὰ τῶν προςδιαλεγομένων, πειρῶνται τούτοις συμπαρίστασθαι, δι' ἐνδόξων τὰς ἐπιχειρήσεις ποιούμενοι. ἢ γυμνασίαν λέγοι ἂν τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἦν δὲ σύνηθες τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν λόγων τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰς συνουσίας τὰς πλείστας τοῦτον ἐποιοῦντο τὸν τρόπον, οὐκ ἐπὶ βιβλίων ὥςπερ νῦν· οὐ γὰρ ἦν τότε τοιαῦτα βιβλία· ἀλλὰ θέσεώς τινος τεθείσης, εἰς ταύτην γυμνάζοντες αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις εὑρετικόν, ἐπεχείρουν, κατασκευάζοντες καὶ ἀνασκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καί ἐστι βιβλία τοιαῦτα Ἀριστοτέλει τε καὶ Θεοφράστῳ γεγραμμένα, ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδόξων ἐπιχείρησιν. πρὸς δὴ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν χρήσιμον εἶναί φησι τὴν διαλεκτικήν· μέθοδον γάρ τινα εὑρετικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχοντες, αὕτη δέ ἐστιν ἡ τῶν τόπων γνῶσις, ῥᾷον ἐπιχειρεῖν δυνησόμεθα. ὡς γὰρ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς γυμνάσμασιν οἱ διαιρεῖν δυνάμενοι τὰ προβλήματα καὶ τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων συνορῶντες ῥᾷον ἐπιχειροῦσιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς οἱ τὴν μέθοδον εἰδότες ῥᾷον ἐπιχειρημάτων εὐποροῦσι πρὸς τὰ προκείμενα. χρήσιμος δὲ ἡ τοιαύτη γυμνασία, ἡ κατὰ τοὺς λόγους, πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων τε καὶ ἀληθῶν· προπαρασκευάζει γὰρ τὴν ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν. ὡς γὰρ τὰ τοῦ σώματος γυμνάσια γινόμενα κατὰ τέχνην εὐεξίαν περιποιεῖ τῷ σώματι· οὕτω καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις γυμνάσια, κατὰ μέθοδον γινόμενα, τὴν οἰκείαν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς περιποιεῖ. οἰκεία δὲ εὐεξία ψυχῆς λογικῆς ἡ δύναμις, καθ' ἣν εὑρετική τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ κριτικὴ γίνεται. — Δεύτερον τρόπον τῆς ὠφελείας ἐκτίθεται πρὸς τὰς ἐντεύξεις· καὶ ἔστιν ἐν τῷ ε στοιχείῳ περὶ ἐντεύξεως.

Γυμνάσια. ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρά.

Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς· Ἀκαδημία, Λύκειον, Κυνόσαργες.

Γυμνάσιος, Σιδώνιος, σοφιστής, ἐπὶ τῶν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψε Μελέτας, καὶ εἰς Δημοσθένην ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα τινά.

Γυμνῆται. ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης, καὶ οἱ γυμνῆται. τάξις πεζῶν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Χειρίσοφος ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐτόν, τοὺς γυμνῆτας ἅπαντας. οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος ἐδόκει εἶναι. Καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

Ὅς ποτε θυμῷ
ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον.

---

1. *λέγει*] *λέγειν* B. 2. *γενομένην*] *γινομένην* A. E. Mox *διαλέγεσθαι* om. B. E. 4. *τούτοις*] *τούτων* B. E. 7. *τὸ τοιοῦτο*] *τὸ τοιοῦτον* A. *τοιοῦτον* B. E. Med. 8. *τοῦτον*] *τοιοῦτον* E. 9. *βιβλίων*] *βιβλίῳ* A. 11. *πρὸς ἐπιχειρήσεις* *V. 12. *καὶ ἀνασκευάζοντες*] Duae hae voces in prioribus editt. [et V.] desunt: quas ex MSS. Pariss. et Alexandrino Aphrodisco revocavi. *Küst.* 14. *τοιαῦτα* om. E. qui mox om. *τε* et infra pro *γεγραμμένα* habet *πεποιημένα*. De libris illis videndus Theo Progymn. 2. p. 165. ed. Walz. 20. Vide Theonis Progymn. c. 12. p. 249.
2. *προπαρασκευάζει*] *προςπαρασκευάζει* A. 3. *ὡς τὰ*] *ὡς γὰρ τὰ* A. *V. 5. *περιποιεῖν* Med. sola. 7. *περιποιεῖται* *V. 8. *καθ' ἣν*] *καθ' ἣν εὐεξίαν* A. B. E. *V. Med. 11. *καὶ ἔστιν*] *ζήτει* *V. 13. *Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς*] Vide Ulpianum in Demosthenis orat. contra Timocratem p. 266. *Küst.* *Τρία δὲ* E. Vide v. *Ἀκαδημία* et Zon. p. 460. 15. *ἐπὶ τῶν*] *ἐπὶ τοῦ* A. 18. *ἡ εὐθεῖα — ἦν δὲ* om. V. C. *καὶ οἱ γυμνῆται* om. E. *ἦν δὲ* om. A. B. Itaque probandum nihil nisi *τάξις πεζῶν*. Saltem *ἦν δὲ* reiecimus ante *τάξις* inculcatum. Breviter Zon. p. 457. *Γυμνῆται καὶ γυμνῆτες. τάξις πεζῶν.* 19. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. (1, 6.) p. 316. ut Portus observavit. *Küst.* Inde *καὶ* revocandum ante *τοὺς γυμνῆτας*. 22. *γυμνήτης*] *γυμνίτης* V. *γυμνῆτις* C. 23. *Ὅς ποτε θυμῷ*] Antipatri Sidon. LXXX. pr. Anthol. Pal. VII, 65. 24. *γυμνήτην*] *γυμνίτην* V. *γυμνῆτιν* E. *γυμνίτιν* C.

---

disserendo cum aliquibus. qui enim problemata aliqua accipiunt ab illis, quibuscum disserunt, conantur illis rem propositam demonstrare, probabilibus argumentis utentes. vel exercitationem dixerit argumentationem in utramque partem. erat autem huiusmodi genus sermonum veteribus familiare, et in colloquiis eam plerumque rationem disserendi sequebantur; non libris utentes, ut nunc (tunc enim huiusmodi libri non erant) sed cum thesin posuissent, in ea facultatem suam inveniendorum argumentorum exercebant, rem propositam argumentis probabilibus confirmare et refutare conantes. huiusmodi libros Aristoteles et Theophrastus scripserunt, in quibus docent rationem probabiliter in utramque partem disserendi. ad huiusmodi igitur exercitationem utilem dicit esse dialecticam. si quam enim methodum habeamus argumentorum inveniendorum (ea est autem locorum dialecticorum cognitio), facilius argumentari poterimus. ut enim in exercitationibus oratoriis, qui dividere quaestiones norunt et ordinem capitum perspiciunt, facilius argumentantur: sic etiam in dialecticis, qui methodum norunt, iis uberior argumentorum copia ad institutum suppetit. itaque prodest huiusmodi exercitatio, qua in disputationibus utimur, ad inventionem tam eorum, de quibus quaeritur, quam veritatis. praeparat enim animum ad philosophiam; ut exercitationes corporis, quae secundum artem fiunt, corpori robur conciliant. sic etiam exercitationes animi, quae secundum methodum fiunt, animo suum robur praestant. proprium autem animi ratione praediti robur est facultas, qua verum invenit et iudicat. Alterum deinde usum exponit, quem dialectica in colloquiis habet: de quo vide in littera E v. Ἔντευξις. **Γυμνάσια.** Loca, in quibus athletae se ungebant. vel balnea. vel lavacra. — Tria erant Athenis gymnasia, Academia, Lyceum, Cynosarges. **Γυμνάσιος.** Gymnasius, Sidonius, sophistes, Imperatoris Constantini temporibus vixit. scripsit declamationes, et commentarium in Demosthenem, et alia quaedam. **Γυμνῆται.** A recto singulari *γυμνήτης*. fuit genus quoddam peditum. Xenophon: *Chirisophus erat in fronte exercitus cum copiis suis et omnibus expeditis militibus. nihil enim periculi esse videbatur.* Et **Γυμνήτης,** nudus. *Qui quondam animo robusto frugalem egit vitam.*

Λέγεται καὶ γυμνὴς γυμνῆτος. ὁπλίτου. Καὶ αὖθις· Εἵποντο δὲ καὶ γυμνῆτες ἐς υ̕ ἀποκεκριμένοι, ὡς ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς διατελῶ.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε. τουτέστιν, ὅσους γυμνούς.

Γύμνις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. ἡ παλαίστρα, ᾗ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζε. Καὶ Γυμνοπαιδία, χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυραιαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν. Καὶ Ἰώσηπος· Τόπος δ' ἐπὶ τῆς πόλεως οὐδεὶς γυμνὸς ἦν, ἀλλὰ πᾶς λιμοῦ νεκρὸν εἶχεν ἢ στάσεως.

Γυμνοπόδης. ὁ ἀνυπόδητος. Καὶ Γυμνοποδῶ, γυμνὸς βαίνω.

Γυμνοῤῥύπαροι. οἱ σοφισταί. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνοῤῥύπαροί τινες.

Γυμνοσοφισταί. παρὰ Βαβυλωνίοις οἱ φιλόσοφοι, καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις.

Γυμνότερος Ἰαλέμου. ὁ Ἰάλεμος ἐπίῤῥημα θρήνου. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν. Καί, Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης δὲ

---

1. γυμνὴς om. V. C. γυμνῆτ^{ο} A. B. γυμνῆτ^{ος} E. Quae si recte interpretor, γυμνὴς omnino reiiciendum est. ὁπλίτου] Puto legendum esse, διαφέρει δὲ ὁπλίτου. Notum est enim γυμνῆτας apud veteres scriptores appellari milites leviter armatos, ὁπλίτας vero graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest. *Küst.* Respexisse videtur Xenoph. Anab. IV, 1, 6. *Ξενοφῶν δὲ σὺν τοῖς ὁπλίταις εἵπετο οὐδένα ἔχων γυμνῆτα.* Quare legerim, οὐχ ὁπλίτου. Vel Xenophontis locum male accepit Suidas, quippe qui γυμ. et ὁπλ. confuderit. *Toup.* MS. Missis criticorum suspicionibus haud optimis censebimus ὁπλίτου forte fortuna irrepsisse. 4. Γυμνητεύω] γυμνιτεύω V. 5. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἠγεν. *Küst.* Vid. Vales. in Ammian. Marcell. XXIV, 6., p. 440. *Hemst.* Sententiam optime Valesius explicavit. 6. τουτέστιν, ὅσους γυμνούς] Sensus huius loci clarus est; at verba corrupta et mutila: quae proinde lector pro lubitu refingat et emendet. *Küst.* ὅσους γυμνούς om. V. C. sed in lacuna: quae videntur ad Xenophontea sub v. Γυμνῆται esse revocanda. 9. Γυμνοπαιδεία] Γυμνοπαιδία E. 10. ἠνάγκαζε] Videtur hic excidisse vox γυμνάζεσθαι, vel simile quid, quoniam oratio non est integra. *Küst.* Recte vir doctissimus. Oratio autem facile redintegrari possit ex Suida v. Λυκοῦργος: *Οὗτος καὶ γυμνάσια παρθένων ἐνομοθέτησε — καὶ τὴν γυμνοπαιδείαν, ᾗ τοὺς ἐφήβους ἠνάγκαζε διὰ παντὸς μὴ ἔχοντας χλανίδα γυμνασίοις προσκεῖσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας.* Quod miror virum diligentissimum non animadvertisse. Scribendum autem, uti recte monuit Küsterus, Γυμνοπαιδία et Γυμνοπαιδίαν. Quomodo locuti sunt Herodotus, Thucydides, Xenophon, Pausanias, alii quam plurimi. *Toup.* Γυμνοποδία] Lege γυμνοπαιδία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδία non solum ex hoc loco Suidae, sed etiam ex aliis grammaticis et scriptoribus constat. Vide Meursium in Orchestra et Graevium in Lucian. [de Saltat. 12. ubi Gesnerus adeundus] Tom. I. p. 994. [II. p. 275.] *Küst.* Γυμνοπαιδεία *V. Γυμνοπαιδία V. C. MS. 177. Lex. Rhet. p. 234. Zon. p. 458. Cf. Timaeus p. 73. cui haec debentur. Scaliger in Euseb. a. MCCCXLVII. p. 80. a Gaisf. appositus: „Γυμνοποδία legit Hieronymus, quomodo legitur apud alios scriptores, pro Γυμνοπαιδεία, vel ut est in Graecis Eusebii Γυμνὴ παιδεία. Igitur Γυμνὴ παιδεία, composita, erat chorus puerorum nudorum, quod et etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum Γυμνοποδία legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed causae tempus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait Γυμνοπαιδείαν institutam in laudes eorum, qui ad Pylaeam occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidae ad Pylas longe posterior Thyreatica. Quocunque nomine et quandocunque hoc institutum fuerit, constat Γυμνοπαιδείαν chorum puerorum fuisse Apollini dicatum. Falsum enim quod scribit Suidas: Γυμνοπαιδεία ἡ παλαίστρα, ᾗ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζεν. . . . Supplendum, ἀλλήλους τύπτειν. Hoc satis confutat Hesychius v. Γυμνοπαιδεία, et Pausanias III, 11, 7. Vide Plutarchum lib. de Musica. Apud Thucydidem lib. V. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοποδίας. Glossae: ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν ᾗ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο. Idem quod Suidas." Adde Gl. Herodot. VI, 67. 12. Θυραιαῖς libri cum Arsen. p. 169. qui Γυμνοποδίαις χαίρει formulam explicat.

1. Ἰώσηπος] Lib. VII. de Bello Iud. p. 965. [VI, 7, 2.] ut Pearsonus observavit. *Küst.* Iosephus recte, *ἀλλ' ἅπας ἢ λιμοῦ νεκρὸν .. στάσεως*, quibus quae subiiciuntur: *καὶ πεπλήρωτο νεκρῶν ἢ διὰ στάσιν ἢ διὰ λιμὸν ἀπολωλότων*, ea dudum ut interpretum commenta debuerant notari. 4. Γυμνοποδῶ Herodianus Epim. p. 18. qui praegressum etiam γυμνοπόδης, scriptoribus illud incognitum, annotavit p. 212. 6. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορ.] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 16. *Küst.* δὲ om. B. E. Subsequebatur versus: Γυμνὸς καθεσθεὶς σῶν ὑπεκστῇς πραγμάτων. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. margini ascriptus est, legitur apud Astrampsychum." Delevi cum V. 8. Γυμνοσοφισταί] *Ἐπὶ τοὺς τῶν Αἰγυπτίων γυμνοὺς φιλοσόφους* Euseb. c. Hieroclem de Apollonio extr. Γυμνοὶ Aegyptii sapientes, Philostrat. VI. Apollon. p. 246. et VIII. p. 263. 379. Idem tamen eosdem X, 2. etiam γυμνοσοφιστὰς appellat. Vanum igitur est distinguere γυμνοὺς a γυμνοσοφισταῖς, quod facit Scheffer. de Philos. Italica c. 4. p. 16. 17. et corrigit inde interpretes Philostrati VI. et VIII. *Ἰνδῶν οἱ γυμνοσοφισταὶ ἄχρι νῦν ἐμπίμπρανται.* Philo I. de Abrah. p. 293. *Reines.* καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις om. Zon. p. 457. 10. Γυμνότερος Ἰαλ.] V. Arsen. p. 169. 11. Γυμνότερος ὑπ. καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφ.] Vide Zenobium [II. 95.], ex quo Suidas locum hunc descripsit. *Küst.* MS. Coisl. 177. *Γυμνότερος λεβηρίδος: ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων· λεβηρὶς γὰρ τὸ σῦφαρ καὶ ἡ ἐκδυμία (sic) τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος. κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. λέγεται δὲ παρά τισι γυμνότερος ἰαλέμου, ἐπὶ τῶν πάνυ οἰκτρῶν· οἱ δὲ λέγουσι κενότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ τυφλότερος, ἄλλοι δὲ γυμνότερος ὑπέρου.* Adde v. Λεβηρίς, et quae olim interpolata ferebantur in v. Ὑπέρου περίτροφον. Ceterum *γυμνοτέρους ὑπέρου· λόγος παλαιός φησιν*, posuit Eustathius Opusc. p. 330. ὑπέρου καὶ om. *V. qui λεβαιρίδου. Ἀριστοφάνης] Fragm. 102.

Dicitur etiam γυμνὴς γυμνῆτος. Et alibi: *Velites autem ad CD. delecti sequebantur, qui per loca inaccessa iter patefacerent.* Γυμνητεύω. Nudus dego. Γυμνικοὶ ἀγῶνες. *Iulianus autem cum esset in Persia, ludos gymnicos celebrarit.* Γύμνις. Nomen proprium. declinatur Γύμνιδος. Γυμνοπαιδεία. Palaestra, in qua Lycurgus adolescentes nudos se exercere cogebat. Et γυμνοπαιδία, chori puerorum, qui Spartae in Laconica hymnos deorum canebant in honorem Spartanorum, qui ad Thyreas obierant. Et Iosephus: *In urbe vero nullus locus vacuus erat, sed omnia plena erant mortuis, qui vel fame vel seditione perierant.* Γυμνοπόδης. Qui nudis pedibus incedit. Et Γυμνοποδῶ, nudis pedibus incedo. Γυμνοῤῥύπαροι. Sophistae. *Erant autem circa eum nudi quidam et sordidi homines.* Γυμνοσοφισταί. Gymnosophistae apud Babylonios et Assyrios philosophi vocabantur. Γυμνότερος Ἰαλέμου. *Nudior Ialemo.* Ialemus est vox lugentis, quae dicitur de hominibus miserabilibus. Et: *Nudior pistillo et leberide.* Aristophanes vero di-

τυφλότερος. ἔστι δὲ τὸ σῦφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. κυρίως δέ, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλότερος, κενότερος, καὶ γυμνότερος.

595 Γυμνότερος παττάλου. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν, διὰ τὰ ἀναγκαῖα.

["Ὅτι τὸ γυμνῶ μετὰ γενικῆς. μετὰ αἰτιατικῆς δέ, ὡς τό, Γυμνώσαντες αὐτὸν ἐξήγαγον ἔξω. καί, Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.]

Γύνανδρος. κίναιδος. Ὁ γύνανδρός τε καὶ μάλθων τύραννος: ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος.

Γυναικεία φύσις. Γυναικίας δὲ ἀνήρ, ὁ θηλυμανής, διὰ τοῦ ῑ. Καὶ γυναικιζόμενος, ὁ θηλυνόμενος.

Γυναίκισις. ἡ γυναικεία μίμησις.

Πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικοϊέρακες. οἱ περὶ ἔρωτας ἐπτοημένοι. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοϊέρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας εὑρίσκειν ἐς ἄγραν τῶν θηλειῶν.

Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο. ἀντὶ τοῦ, ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης. παρ' Ὁμήρῳ.

Γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο. Καὶ Γυναικὸς πυγή. ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

Γυναικωνῖτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐνούχων Οὐάλεντος.

Γυναιμανής. ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ὁ ἀκόλαστος.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ. πρὸς τοὺς ἀναξίους τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ. Καί, Γυνὴ στρατηγεῖ. ἐπὶ τοῦ παραδόξου.

[Γυνὴ μεγάλη. διαβάλλει Ἀριστοφάνης τὸν Παναίτιον μάγειρον, μικροφυῆ ὄντα, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.]

---

1. τυφλότερος] τυφλότερος φησίν E. Cf. v. Τυφλότερος λεβηρίδος. Continua per fraudem irrepserant in v. Σῦφαρ. Ceterum σύφαρ Edd. 3. ᾧ] ὃ B. Med. 6. κενότερος] Zenobius habet νεώτερος. Sed lectio Suidae praeferenda est, ut patet ex Hesychio h. v. quem vide. Küst. κενώτερος E. 7. σφόδρα ἀπορωτάτων] σφόδρως $\overset{\text{ἀπορω}}{\text{ἀτοπωτάτων}}$ E. σφόδρα ἀπόρων Diogen. III, 98. et Arsen. p. 170. Addit A. γρ. καὶ ὑπέρου. 9. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις] MS. Coisl. 177. (quem ex parte Hesychius adiuvat) ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν ἀναγκάζεσθαι. οἱ γὰρ ἐν Ἀργινούσαις ἡττηθέντες Λακεδαιμόνιοι καὶ γυμνοὶ καὶ ἄποροι φυγόντες, Ἐτεονίκου παρακελευομένου αὐτοῖς φυλακὰς ἔχειν, ἵνα μὴ λάθωσιν αὐτοῖς ἐξαίφνης ἐπιπεσόντες Ἀθηναῖοι, ἀπεκρίναντο, ὅτι δεῖ τοὺς γυμνοὺς ἐξ ἀνάγκης ἀγρυπνεῖν διὰ τὸ ῥῖγος. 12. Ὅτι τὸ cum seqq. om. V. C. Interim notavi recentis aevi annotationem. Ὅτι Gaisf. tacite. 13. ὡς dedit A. Mox ἐξήγαγον A. B. E. pro ἐξήγοντ'. 14. γυμνῶ B. E. 16. ἀντὶ τ. ἐκλ. om. V. C. Id quod arguit exemplum istud cum interpretatione sua de gl. Μάλθων esse derivatum. 17. Γυναικίας] γυναικείας V. C pr. Sed v. Zon. p. 457. et Herodiani Epim. p. 18. 18. θηλυνόμενος] ὁ θηλυνόμενος A. 21. Πρὶν τῆς ἑτέρας] Aristoph. Thesm. 870. πρὸς τῆς B. E. Tum γυναικίσεως δίκην δοῦναι A. E. C. Med. et Zon. p. 459.

2. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικ.] Locum integrum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Λογγῖνος. Küst. Ubi legitur ἐφευρίσκειν. 4. Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο] Homerus Il. θ'. 163. Küst. ἀντετέτυξο V. et inter versus E. Hesychio reddendum γεγένησο. 6. V. Arsenius p. 170. 7. δεινῶς] δειναῖς A. 8. ἀργῶν] ἀργῶς καθημένων, παρόσον αἱ γυναῖκες οἴκοι κάθηνται MS. Coisl. 177. 10. Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐν.] Vide infra v. Θλαδίας, ubi fragmentum hoc longe auctius legitur. Küst. 12. Γυναιμανής] Vid. Il. γ'. 39. ἐπὶ] ὁ ἐπὶ Zon. p. 457. ὁ ἀκόλαστος] μαλακός, ἀσελγής Lex. Bachm. p. 187. ὦ γύναι addit A. item in margine Ὅτι αἱ γυναῖκες, ut supra in v. Γογγύλιον. 15. τῶν πράξεων] τινῶν πράξεων MS. Coisl. 177. 16. στρατηγεῖ] στρατηγεῖται A. V. στρατηγεῖ καὶ γυνὴ στρατηγεῖται B. E. C. *V. Addit MS. Coisl. 177. ἢ στρατεύεται, unde explicatur istud στρατηγεῖται. ἐπὶ τοῦ] ἐπὶ τῆς A. καὶ ἐπὶ τοῦ Med. 18. διαβάλλει Ἀριστοφάνης] Ex Schol. Aristoph. Av. 441. petita monuit Küsterus. Deest gl. V. C. id quod arguit hoc loco non tutiorem esse glossam quam in v. Παναίτιος: quippe repetitam ex v. Διαθήκην διαθώμεθα. Quamobrem notavi. 20. γυναῖκα] $\overline{\text{μεγα}}$ E.

---

xit, *Caecior leberide.* est autem pellicula, quam serpens et cicada exuit, sic dicta ab voce λεπίς. proprie vero sic appellatur membrana, qua fetus vaccae circumdatur. est enim ea omnino caeca, quippe sola habens oculorum foramina. tribus autem modis proverbium hoc effertur, *Leberide caecior, inanior, nudior.* Γυμνότερος παττάλου. *Nudior paxillo.* dicitur de hominibus valde egenis. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. *Nudo mandas custodiam.* dicitur de iis qui per necessitatem imperata exsequi non possunt. [Γυμνῷ. Genitivo iungitur. item accusativo: ut, *Vestibus eum nudatum foras eduxerunt.* et: *Obsignata aperiens.*] Γύνανδρος. Cinaedus. *Semivir ille et mollis tyrannus.* Γυναικεία φύσις. Γυναικίας vero, vir effeminatus, per ῑ scribitur. Et Γυναικιζόμενος, qui feminarum mores imitatur. Γυναίκισις. Feminarum simulatio. *Priusquam dederis poenas prioris fraudis, cum feminam mentireris.* Γυναικοϊέρακες. Qui amoribus feminarum admodum dediti sunt. *Feminarum enim aucupes ingeniosi sunt in excogitandis causis speciosis, quibus feminas captent.* Γυναικὸς ἄρ' ἀντ. *Mulieris enim similis es factus.* Homerus. Γυναικὸς ὄλεθρος. *Mulieris interitus.* dicitur de iis qui miserabili morte pereunt. multi enim a mulieribus crudeliter interfecti sunt. Et: *Mulieris podex.* dictum de hominibus otiosis. vel quod mulieres oportet domi manere. Γυναικωνῖτις. Conclave mulierum. *Muliebrem gregem eunuchorum Valentis.* Γυναιμανής. Insano mulierum amore flagrans, libidinosus. Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. *Mulier Herculis fanum non intrat.* dicitur de iis qui res se indignas faciunt. Hercules enim Omphalae serviit. Et: *Mulier imperat.* dicitur de re inusitata. [Γυνὴ μεγάλη. Aristophanes Panaetium coquum, qui parva corporis statura erat, et uxorem suam in adulterio deprehenderat, carpit. illa enim, utpote magna, virum sibi parere cogebat.]

Γύννις. ἀνδρόγυνος, μαλακός.

Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα;

Κακὴν σοφίαν μετιών. καὶ τοῖς ἀθέοις Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, κἀκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

Γυῶ. ἐξ οὗ καὶ τό,

Γυώσει μὲν σφῶϊν.

Γυπαρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ στενοῖς χωρίοις. Κράτης δέ φησιν ὅτι πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν γῦπας ὠνόμαζον. Ἀριστοφάνης·

Οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Καὶ Γυπαιετούς.

Γυπὸς σκιά. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Γύργαθος. καὶ παροιμία· Γύργαθον φυσᾷς. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. γύργαθος οὖν κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι.

Γυρίης. περιφεροῦς.

Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρίης.

Καὶ Ὅμηρος·

Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος.

περὶ Ὀδυσσέως.

Γυρόν. κυρτόν, στρογγύλον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς.

Γυρῶν. περιφερῶν, κεκαμμένων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

---

1. *Γύννις*] Athen. X. p. 435. A. Theodoret. H. E. III. p. 128, 32. et Vales. *Hemst.* Philostrat. p. 619. Theodoret. 505, 1, 144, 47. Clemens 97, 43. *Anon.* Ex Nostro v. *Εὐνοῦχος* laudat Reinesius. Addendus Eust. in Od. λ'. p. 1680. quosque laudarunt Fabricius in Dion. Cass. XLVI, 22. et intpp. Thom. M. p. 64. Hoc quidem loco nullus ut videtur codex *γύνις*, quod supra extat in v. *Ἄῤῥεν*, praestatque Zon. p. 457. addito *γυναικώδης*. 2. *Ποδαπός*] Aristoph. Thesm. 143. *Toup.* *πατρίς* Med. 3. *Κακὴν σοφίαν*] Fragmentum hoc ad Aelianum refert Kühnius. Vide etiam infra v. *Χλούνης*. *Küst.* Vid. v. *Ἀφθεγκτεῖ*. *Toup.* *τοῖς ἀθέοις*] τοῖς om. V. C. *Ἐπικούρου*] *Ἐπικούρους* B. 4. *καὶ τῆς* B. E. Infra ὕμνει om. V. C. *χλούνης*] Vid. Stanl. in Aeschyl. Eum. 188. *Hemst.* 6. *Γυῶ*] *Γυῶ* A. B. E. V. C. Med. Iidem *γυώσει* pro *γυιώσει*, quod postulat litterarum series. Similiter Apollonius. Vulgatum tuentur Zon. p. 460. et Hesychius. Interpretationem *βλάπτω*, *χωλῶ* omisi cum A. B. C. V. E. *Ἐξ οὗ καὶ τό, Γυιώσει μὲν σφῶϊν*] Recte monuit Portus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. θ'. 402. *Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.* Hinc ergo Suidas supplendus est. *Küst.* Seqq. om. A. suspicatur Gaisf. 8. *Γυπαρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν φωλ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 790. Tetigit Zon. p. 460. 9. *Κράτης*] Apud Scholiastam Comici hodie legitur *Κρατῖνος*. Sed ambiguum est utra lectio praeferenda sit, quoniam tam Crates quam Cratinus grammaticus apud veteres memoratur. *Küst.* Is mutata sententia in Schol. Equitum: „Suidas v. *Γυπαρίοις* recte habet *Κράτης δέ φησιν*. Intelligendus hic enim est Crates grammaticus." 10. *γῦπας*] Apud eundem Scholiastam Comici rectius hodie legitur *οὕτως*. *Küst.* Sed tuetur vulgarem scripturam Hesychius. *Γύπας* cum E. *ὠνόμασαν*] *ὠνόμαζον* A. B. E. Med. *ἐνόμαζεν* C. *Ἀριστοφάνης*] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur: — *Ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις, Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις* etc. *Küst.* *Καὶ Ἀριστ.* V. C. 12. *πιθάκναις*] *πιθάχναις* V. *πυθάκναις* C. 14. *καὶ Γυπαιετούς* om. vulg. invito *V. Vocabulum incertae fidei.

2. *Γύργαθος*] Deest gl. V. C. Margini Gronovius ascripsit *καὶ κλίνη*. *Γύργαθον φυσᾷς*] Vocem *γύργαθος* in proverbio hoc *rete* significare recte monuit Henricus Steph. in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem vocem *lectum paralyticorum* hic interpretatur: quem Erasmus sequitur. Equidem cum Menagio in Laertium VII. 15. statuerim, vel Suidam hic scripsisse, *γράβατος δ' ἦν κλίνη* etc. vel ita, *γύργαθος καὶ ἡ κλίνη*. Posterius magis placet, quoniam Suidam duas vocis *γύργαθος* significationes hic tradere voluisse videtur: alteram nempe notam et communem, qua pro *reti* capitur, ut in proverbio adducto: alteram vero minus notam, qua pro lecto paralyticorum accipitur. *Küst.* De proverbio Gaisf. conferri iussit intpp. in Aristaenetum Boissonadi p. 723. sq. 5. *Γυρίης*] Zon. p. 459. 7. *Ὅμηρος*] Odyss. τ'. 246. Scripsi *ὤμοισιν*. 8. *γυρὸς ἔην*] Leg. ἐν cum codd. aliis. Male autem addit *περὶ Ὀδ.* neque enim de Ulysse, sed de Eurybate loquitur. Sed leg. opinor, *π. Ὀδ. ἑταίρου* ex Od. τ'. 248. *Toup.* Dicendum erat *περὶ Ὀδυσσέως κήρυκος*. Sed pari negligentia Etym. M. v. *Οὖλος*. Ceterum *γυρὸς ἐν* A. C. *V. Sequentem gl. *Γυρῖνοι. οἱ μικροὶ βάτραχοι. Ἄρατος· Πατέρες βοόωσι γυρίνων*, cum A. B. C. V. E. delevit Gaisf. Ubi haec annotavit Küsterus: „*Διοσημείοις* v. 215. in quem locum Scholiasta: *Γυρῖνοι δὲ λέγονται οἱ ἀδιάπλαστοι βάτραχοι, τουτέστι, τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. ἀδιάπλαστα γὰρ τίκτονται καὶ ἄποδα.*" Adde Schol. Platon. p. 360. et Zon. p. 458. Memorabilis vero scriptura Med. *Ἀριστο. οἷον πατέρες βοῶσι γ.* et Ald. *Ἄρατος. οἷον π. βοόωσι γ.* 10. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silentiarii 1, 1. Anth. Pal. VI, 64. 11. *μόλιβον*] *μόλιβδον* A. C. *μόλυβδον* E. 12. *κεκαμμένων*] Deest in editt. praecedentibus: at legitur in 2 MSS. Pariss. *Küst.* *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XXII, 2. Anthol. Pal. VI, 5. 14. *Γυρῶν*] *γυρτῶν* B. Tum τ' om. B. E. Mox *ἀγκίδας* E. Statim *Γυρῶσαι. φιλῶσαι, περιφράξαι* (*παραφράξαι* et infra *παραφράσσειν* Med.). *παρὰ τὸ γῦρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν*, Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit, ut sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 461.

Γύννις. Semivir, mollis. *Cuias est hic semivir? quae eius patria?* † *Malae sapientiae dans operam, et impiae effeminataeque Epicuri philosophiae studens, et voluptate, quam semivir ille et molliculus laudibus efferebat, fascinatus.* *Γυῶ.* Unde Homericum: *Claudos vobis reddet.* *Γυπαρίοις.* Lustris, nidis, angustis locis. Crates vero dicit quodvis angustum latibulum sic appellari. Aristophanes: *Habitantem in doliolis et angustis latibulis et turriculis.* *Γυπὸς σκιά.* Vulturis umbra. dicitur de rebus nullius pretii. *Γύργαθος.* Proverbium: *Rete inflas.* dicitur de iis qui frustra laborant. *γύργαθος* etiam significat lectum, in quo paralyticos et daemoniacos versant. *Γυρίης.* Rotundae. *Postquam vero ad paludem rotundam accesserunt.* Et Homerus, ubi praeconem Ulixis describit: *Gibbis erat humeris, nigra cute, crispo capite.* *Γυρόν.* Curvum rotundum. In Epigrammate: *Rotundum plumbum, quo nigra signatur linea.* *Γυρῶν.* Rotundorum, aduncorum. In Epigrammate: *Et aduncorum hamorum fauces mordentia spicula.*

Δ.

Δάα.

Δάβαινα. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ Δαβαινίτης.

Δαγίσθαιος. ὄνομα κύριον.

Δαγών. εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, ᾧ τὴν κιβωτὸν λαβόντες ἀνέθεσαν.

Δᾶδες. λαμπάδες. Καὶ δᾳδίον παρὰ πολλοῖς.

Δᾳδουχεῖ. φαίνει. Καὶ δᾳδουχήσας Ἀθήνησιν. Ὡς Ἀθηναίων φασὶν οἱ ταῦτα ἀκριβοῦντες δόκιμοι· εὔξαντο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ Κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. Καὶ Δᾳδουχήσας, λαμπαδηφορήσας. Ὁ πρὸ Στρατοκλέους Ἀθήνησι δᾳδουχήσας, ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

505 Δᾶερ. ἀνδράδελφος. ἐπὶ κλητικῆς. ἡ δὲ εὐθεῖα δαήρ.

Δάειρα. ὄνομα κύριον.

Δαημονέστεροι. ἐμπειρότεροι.

Δαημονέστατος. ἐμπειρότατος. Ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι δαημονέστατος. — Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν ἀμφότεροι δαημονέστατοι. Καὶ Δαημονεστάτων, ἐμπείρων, ἐπιστημόνων. Οἷα δὴ δαημονεστάτων τὰ πολέμια. — Πέμπει δὲ πρεσβευτὴν τῆς τε Ἑλλήνων φωνῆς δαήμονα καὶ τῆς Ῥωμαίων οὐ πάντη ἀνήκουστον, ὡς καὶ τοῦ πολίτην Ῥωμαίων κατὰ ποίησιν γενέσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.

Δαΐ. τῇ μάχῃ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

Δαΐαν ὁδόν. ἀγωνιστικήν, ἢ ἔμπειρον. ἀπὸ τοῦ δαῆναι, ὅ ἐστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. Ὁ δέ, καίτοι δράσας κακὸν δάιον, ἐλεγχόμενος ὅμως ἦγε τὴν ἡσυχίαν.

Δαΐζων. διακόπτων· ἢ παρὰ τήνδε τὴν μάχην καταμαχόμενος.

---

1. Δάα] Scribendum esse Δάαι et alii iam ante monuerunt. Vide Stephanum Byzantium v. Δάαι. Küst. Potuit leniore conatu Δᾶ. 2. τὸ ἐθνικὸν] καὶ V. E. Om. A. qui ὁ Δαβαινίτης. Statim Gaisf. omisit Δαβήρ. τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, cum A. B. C. V. E. Ubi Küsterus: „Est ipsa vox Hebraica דגון, quam LXX. Interpp. in versione sua retinuerunt." 3. Δαγαίθιος] Δαγαίσθιος B. Δαγαίσθης E. Δαγίσθαιος A. V. 5. λαμβάνοντες] λαβόντες A. Spectat gl. 1 Samuel. V, 2. Gaisf. 6. δᾳδίον παρὰ πολλοῖς] Vide infra v. Δαλίον. Küst. Aristoph. Pac. 949. Idem Equ. 928. restituit Porsonus. 7. Ἀθήνησιν] Huic subiungendum erat Aeliani dictum, Ὁ πρὸ — καὶ γύννις: quae autem interposita sunt, καὶ Δᾳδουχήσας, λαμπαδοφορήσας, ea haud scio an debeant post φαίνει retrahi. 8. Ὡς] ὧν B. E. Tum Ἀθηναῖοι B. 9. καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ Κόρῃ] Haec ab editoribus aequo animo potuisse consociari miror. Non dubitandum vero quin refingendum sit τῇ Βουλαίᾳ, sive intelligimus Vestam (vide v. Βουλαία), sive Minervam, cui sacellum in Atheniensium Senatu dedicatum fuisse tradit Antiphon p. 146. Nam Δήμητρος Βουλαίας adhuc nullam deprehendi memoriam. 11. λαμπαδοφορίσας *V. Ὁ πρὸ Στρατοκλέους] Ὁ πρὸς Στρατοκλέα habet v. Χλοῦναι. Fuit cum in mentem veniret tentare Ὁ πατὴρ Στρατοκλέους. 12. ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλ. τε καὶ γύννις] Haec verba desunt in editt. Basiliensi et Genevensi: reperiuntur autem in editt. reliquis, itemque MSS. Paris. Confer etiam Suidam infra v. Χλοῦναι. Küst. Vid. v. Γύννις. Toup. 13. χλούνης] χλοῦνις E. 14. Δαέρ] Sic A. V. C. et fere B. Δᾶερ ἐπὶ κλητικῆς ἀνδράδελφε. ἡ εὐθεῖα ὁ δαὴρ E. Δαὴρ. ἀνδράδελφος καὶ ἐπὶ κλητικῆς δᾶερ. ἡ δὲ εὐθεῖα δαὴρ Med. Tacite Küsterus, Δαήρ. ἀνδράδελφος, καὶ ἐπὶ κλητικῆς δᾶερ. Scripsi Δᾶερ cum Schol. Il. ζ. 355. cf. 344. Sed ἀνδράδελφος etiamnum sedem tenet alienam. 16. Δάειρα] Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατέρος καὶ Ἑρμοῦ παῖς Ἐλευσίνιος ἥρως, Pausan. Att. 38. Δάειρα, Δαΐρα i. q. Περσεφόνη Schol. Apollon. Rhod. III, 847. Reines. Vide Vales. in Harpocr. p. 36. 18. Ἦν δὲ ὁ] Locus Arriani Exp. VII, 28. quem integrum Suidas excerpsit in v. Ἀλέξανδρος: unde petendum στρατιάν.

2. Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν] De quibus verba haec fragmenti intelligenda sint discere poterit lector ex ipso Suida infra v. Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος. Küst. 3. καὶ ἐπιστημόνων] καὶ om. A. V. 9. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.) Antipatri Sidon. XI. pr. Anthol. Pal. VI, 159. 10. Ὁ πάρος V. C. 12. εἰράνας C. E. Med. Tum νομὸν B. νομὴν E. 13. Δαΐαν ὁδόν — φιλόνεικον] Ex Schol. Aristoph. Ran. 924. Partem habet Zon. p. 467. 15. καί τοι] καί τι C. E. 17. Δαΐζων] Vid. Il. ή. 247. Cf. Apollon. Lex. p. 216. κατακόπτων Hesychius: similiter in v. Δαΐξας. παρὰ τήνδε] περὶ τήνδε C. *V. Locum hunc Etym. M. p. 244. emendatum praestat sic: ἢ παρὰ τὴν δάιν, τὴν μάχην, ὁ καταμαχόμενος. Cf. Zon. p. 471.

Δάα. Δάβαινα. Nomen loci. hinc gentile Dabaenites. Δαγίσθαιος. Nomen proprium. Δαγών. Dagon, idolum apud Philistaeos cultum, cui captam arcam foederis dedicarunt. Δᾶδες. Faces. Et δᾳδίον apud multos. Δᾳδουχεῖ. Facem gestat. *Ut probati inter Athenienses auctores, qui accurate hac de re scripserunt, tradunt: a Bulaea et Proserpina per hierophantas et daduchum salutem sibi precati sunt.* Et Δᾳδουχήσας, qui daduchus fuit. *Qui ante Straloclem Athenis daduchus fuit, ex voluptate illa, quam semivir ille et effeminatus laudibus ferebat.* Δᾶερ. Vocativus, ab nominativo δαήρ, levir. Δάειρα. Nomen proprium. Δαημονέστεροι. Peritiores. Δαημονέστατος. Peritissimus. *Alexander autem exercitus et instruendi et armandi peritissimus erat. — Ambo autem cerimoniarum sacrarum erant peritissimi.* Et Δαημονεστάτων, valde peritorum. *Utpote qui rerum bellicarum peritissimi essent.* † *Mittit autem legatum, et linguae Graecae peritum nec Latinae prorsus ignarum, adeo ut non videretur indignus, qui iure civitatis Romanae donaretur.* Δαΐ. Proelio. In Epigrammate: *Quae funestum antea classicum in bello cecini, tuba, et dulce in pace modulatus sum carmen.* Δαΐαν ὁδόν. Rationem certandi. vel, peritam artis. a δαῆναι, quod significat discere. vel contentiosam. *Ille vero, quamvis redargueretur, quod facinus hostile perpetrasset, tamen quierit.* Δαΐζων. Dis-

Δαϊκταμένοις. ἀναιρουμένοις.

Δαΐμονος. τοῦ δαίμονος.

Δαΐξας. διακόψας.

Δαΐς. ἡ μάχη.

Δαΐς.

Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς καίεται.
Δαὶς ἥδε; Δαὶς δῆτ᾽· οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;
Τί δαί; τὸ μέλαν τοῦτ᾽ ἐστὶν αὐτῆς ἐν μέσῳ;
Ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

Δαΐφρονος. συνετοῦ, ἢ πολεμικοῦ.

Δάκες. οἱ νῦν Πατζιναχῖται λεγόμενοι.

Ἡ εὐθεῖα δάκος, τῷ δάκει· δάκη καὶ δάκετα, θηρία ἰοβόλα ἑρπετά.

Δάκῃς. αὐθυπότακτον.

Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος, ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων κατεσθιόμενος. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προςέζευκται κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. ἔστι δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὅ δὲ ἵππος, καὶ ἁ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημίων. τὸ δὲ δακνόμενος εἶπεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν στρωμάτων.

Δακία χώρα. ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρίοις κατῴκισε. καὶ ταύτην Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυριῶν τε καὶ Μυσῶν χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσεσθαι τὴν πέραν ἐν μέσοις τοῖς ποταμοῖς ἀπειλημμένην διασώζεσθαι. ἐξαγαγὼν οὖν τοὺς ἐκεῖσε Ῥωμαίους ἀπῳκισμένους ἔκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν· ἣ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ᾽ ἀλλήλων.

Δακρῦσαι. αἰτιατικῇ.

Δακρυόεντα. μεστὰ δακρύων.

Δακτυλήθρα. ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη. Καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν᾽ ὡς θερμότατον ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.

Δακτύλιος. ἡ σφραγίς. Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου ἀποθανόντος, ἐπιστὰς τῷ σώματι αὐτοῦ, ὡς εἶδε

---

1. *Δαϊκταμένοις*] Vid. Il. φ'. 146. 2. *Δαΐμονος*] *Δαήμονος* V. C. Haec vereor ut integra sint. Nam videntur ab vetere scriptura fluxisse: *Δαίμονος. τοῦ δαήμονος.* Cf. Plat. Cratyl. p. 398. B. et Apollon. Lex. p. 214. 3. *Δαΐξας*] Aeschyl. Cho. 396. *διακόψας, φθείρας*] *φθείρας* omiserunt A. B. C. V. E. et Zon. p. 472. Schol. Il. β'. 416. *Δαΐξαι. διακόψαι.* 4. *Δαΐς. ἡ μ.*] Commentum grammaticorum, qui soli nominativum in hoc significatu tradiderunt. 6. *Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δαΐς κ.*] Aristophanes Vesp. 1412 — 15. (1363.) *ἐν ἀ. τῶν θεῶν καίεται δαΐς* E. Scripsi *δᾲς κ.* 7. *Δαὶς ἥδε*] Hunc et seqq. vss. om. Küsterus, ab Gronov. p. 97. exagitatus. *ἥδε οὐ δαΐς δῆτ᾽* *V. 9. *καομένης*] *καιομένης* Med. *καομένη* *V. *καθημένοις* E. 10. *Δαΐφρονος*] Hom. Il. β'. 23. et alibi. Similiter Hesychius. 11. *οἱ νῦν Π. λεγ.* om. V. item reliqua nescit *V. *Πατζιναχῖται*] De illis vide Cedrenum p. 775. *Küst.* *οἱ Πατζινάκαι* Zon. p. 464. Patzinaritas identidem affert Constantinus de Admin. Imperio. 12. *δάκος*] *ὁ δάκης ἢ δᾲξ δάκη* E. Haec cum Zon. p. 469. erant sic componenda: *δάκος καὶ δάκετα, θηρία l. ἑρπετά.* Sub finem delevi *καὶ* (hoc om. Med.) *δακέτας ὁμοίως* cum V. C. 14. Habet *V. quocum *αἰτιατικῇ* post *Δάκῃς* abieci. Om. vulg. 15. *Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 12. *αἰτιατικῇ* post *Δακνόμενος* Med. Gaisf. Infra *κατεσθιόμενος* addendum Scholiis. 16. *δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν — ἐπιζημίων*] Totus hic locus repetitur infra v. *Ἵππος.* Vide etiam supra v. *Ἀμβολὰς γῆ.* *Küst.* *εἶναι* om. C. 18. *τοῦτο*] *καὶ τοῦτο* Schol. 19. *Λακεδαιμόνιοι*] *Λακεδαίμονες* B. E. Med. Tum *μερίδι* E. 20. *Οἰκοδομάσαι* *V. *ὅ τε ἵππος*] *ὁ δὲ ἵππος* A. B. E. *V. C. Med. Fortasse *ἰδὲ ἵππος.* 21. *γυνά τοι*] Leg. *γυνά τεῦ* i. e. *tua. Reines.* Sic Meurs. Miscell. Lac. II, 8. *γυνάτος* E. *ἔχοι*] *ἔλοι* B. E. *ἔχει* C.
4. *Δακία χώρα*] Confer Eutropium in Breviario: ex quo totus hic locus versus videtur. *Küst.* Locus est IX, 15. *Τραϊανὸς*] *Τραϊνὸς* A. 5. *κατῴκισε*] *κατώκησε* B. *κατώκεισε* E. qui mox *Αὐρηλιανός.* 7. *Μυσιῶν*] *Μυσῶν* A. *V. E. Med. 12. *δύο Μυσιῶν κειμένην*] *ιβ μυσικειῶν μένη* V. 14. Om. vulg. silente Gronovio. 15. *μετὰ*] *μεστὰ* V. C. Id cum Gron. p. 98. probavi: v. Hesiodi Theog. 227. Vulgatum cum Lex. Bachm. p. 188. quodammodo defenderetur, si Hom. Il. ἑ. 737. tangi opinaremur. 16. *δακτύλου σφενδόνη*] Si verum *σφενδόνη*, reponendum fortasse *δακτυλίου.* Expectarem tamen potius *δακτύλου θήκη. Gaisf.* Incertum perierintne quaedam post *δακτύλου* an *σφενδόνη* rariore significatu dicatur de fascia vel involucro. 17. *Καὶ δακτυλήθρας — γλώττῃ*] Haec sunt verba Athenaei de Pithyllo helluone, lib. I. cap. 6. p. 6. ut Portus etiam monuit. Vide etiam infra vv. *Περιγλωττίς* et *Πίθυλλος. Küst.* In fine gl. addit E. *ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀργάνου τιμωρητικοῦ.* 19. *Ὁ δὲ Ἀννίβας*] Fragmentum hoc legitur apud Appianum ***De bellis Annibalicis*** (c. 50.) p. 589. quamvis principium de suo addiderit Suidas. *Küst.*

---

secans, vel proelio vincens. *Δαϊκταμένοις.* Interfectis. *Δαΐμονος.* Daemonis. *Δαΐξας.* Qui dissecuit. *Δαΐς.* Pugna. *Δαΐς.* ***In foro diis fax accenditur. Haeccine fax? Fax vero: nonne vides distinctam? Quo tandem valet niger iste locus in medio? Pix hercle ab accensa defluit.*** *Δαΐφρονος.* Prudentis, vel bellicosi. *Δάκες.* Iidem qui nunc Patzinacitae vocantur. At δάκη (a recto δάκος) et δάκετα, serpentes venenosi. *Δάκῃς.* Subiunctivus absolutus. *Δακνόμενος.* Qui vexatur, qui curis conficitur ob sumptus equorum alendorum. sumptuosum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulae suae imprecandi inseruerunt, quae talis est, ***Amor aedificandi te capiat et procrastinandi, et equorum, et uxor tua adulterum habeat.*** haec enim omnia sunt sumptuosa et damnosa. dixit autem δακνόμενος, quod stragulis esset involutus. *Δακία.* Daciam regionem Traianus trans Istrum sitam coloniis habitandam concessit; sed Aurelianus eandem omisit, vastato Illyrico et Moesia, desperans eam retineri posse, utpote trans Istrum sitam et fluviis interclusam. Romanos igitur illic habitantes ex urbibus et agris eduxit, et in media Moesia collocavit: eamque regionem Daciam appellavit, quae nunc in medio utriusque Moesiae sita alteram ab altera separat. *Δακρῦσαι.* Aptum accusativo. *Δακρυόεντα.* Lacrimosa. *Δακτυλήθρα.* Digitale. ***Et digitalia habens cibos edere dicitur, ut eos quam calidissimos linguae tradat.*** *Δακτύλιος.* Annulus signatorius. ***Hannibal Carthaginiensium dux Marcello Consule mortuo,*** *cadaveri eius*

τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἐπῄνεσε μὲν ὡς στρατιώτην, ἐπέσκωψε δὲ ὡς στρατηγόν· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελὼν ἐτύπωσεν ἐπιστολήν. — Σούχινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξίν εἰσι σύμφοροι.

Δάκτυλοι. παρὰ πολλοῖς οἱ βάλανοι τῆς φοίνικος. Καὶ παροιμία· Δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

Δάλδις. πόλις Λυδίας.

Δαλίον. οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ.

Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω.

ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι.

Δαλός. λαμπάς, ἢ ξύλον ἀπόκαυμα, ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. Καὶ παροιμία· Δαλὸς εἰς πῦρ.

[*Δαμαλίτης*. ὄνομα κύριον.]

Δάμαλις. ζῷον.

Δάμαρτος. γυναικός.

Δαμασίφρων. ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. Πίνδαρος·

Δαμασίφρονα χρυσόν.

Δαμασκηνός. ἀπὸ τόπου.

Δαμάσκιος, Στωικὸς φιλόσοφος, Σύρος, Σιμπλικίου καὶ Εὐλαλίου τῶν Φρυγῶν ὁμιλητής· ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. γέγραπται αὐτῷ Ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ Περὶ ἀρχῶν, 507 καὶ Φιλόσοφος ἱστορία.

---

1. τάδε τραύματα Med. 2. Novissima decerpsit Zon. p. 464. 4. *Σούχινοι καὶ ἐλεφάντινοι*] Verba haec ad somniorum interpretationem pertinent, quae leguntur apud Artemidorum lib. II. cap. 5. *Küst.* Eadem inculcata sunt gl. *Σούχινοι*, item post *Ἐλέφαντος*. 6. *αἱ βάλανοι* A. B. V. E. Med. et Zon. p. 464. Vid. quos Gaisf. attulit, Artemidorus V,89. *αἱ τοῦ φοίνικος βάλανοι αἱ σπουδαῖαι δάκτυλοι καλοῦνται*, et Salmas. in Solin. p. 929. 7. *Δακτύλου*] *Δατύλου* Zenob. III,10. *Δακτύλου* Diogenian. IV,13. [*Δακτύλιος* Arsen. p. 176.] Vid. Casaubon. in Athen. XI,8. sive apud Schweighäuser. in p. 430. D. Interpretes Hesych. in *Δατύλλου ἡμ. Gaisf.* 9. *μεγίστων*] *μέγιστον* V. Post h. v. habet A. in marg. *Δακίβιζα ὄνομα τόπου. καὶ ζήτει ἐν τῷ οὐ ἄλης.* 10. *Δάλδις. πόλις Λυδ.*] Hinc Artemidorus dictus est Daldianus. Vide supra v. *Ἀρτεμίδωρος*. *Küst.* 12. *Φέρε δὴ τὸ δαλίον*] Aristoph. Pac. 959. (949.) *Φέρε δὴ τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.* Neutram quidem harum lectionum vel sensus vel metrum respuit (duae enim istae voces affinem habent significationem, et syllaba prima tam in voce *δαλίον* quam *δᾳδίον* longa est), attamen video veteres, cum de more hoc lustrandi loquuntur, voce *δαλίον* vel *δαλός* potius uti solere. Euripides Hercule Furente v. 928. *Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος.* Versum posteriorem adducit etiam Athenaeus lib. IX. p. 409. ubi, quod obiter moneo, pro *Ἀλκμήνης τόκος* legitur *Ἀλκμήνης γόνος*. Subiungit ibidem Athenaeus: *Ἔστι δὲ (χέρνιψ) ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἀπετέλουν. καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον.* Hesychius: *Δαλίον, δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιίαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν.* Hinc igitur et apud Aristophanem loco ante laudato *δαλίον* potius quam *δᾳδίον* scribendum esse existimo. *Küst.* Cf. supra v. *Δᾷδες*. *ἐμβάψω*] *ἐμβάψαν* B. E. In fine addit A. *ἢ δαλιδᾶς, τῆς δαλιδᾶ.* 13. *ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν*] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri potest, *ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν, εἰς ὕδωρ ἀποβάπτοντες δαλόν, ὃν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐλάμβανον.* Brevius complementum praebet Schol. Venetum: *ἐδόκουν γὰρ τὸ ὕδωρ καθαίρειν ἀποβάπτοντές τι τοῦ πυρός.*

1. *ἢ ξύλον καιόμενον* Zon. p. 464. *ξύλων* d. Lex. Bachm. p. 188. 2. *Καὶ παροιμία* etc. om. V. C. Post *πῦρ* addit Med. *ἐπὶ* cum lacuna. Sed continuo delevi cum A. V. C. quae ex v. *Δημοσθένης* originem traxerunt, *Δαμάγητος. ὄνομα κύριον. Ἡρακλεώτης.* Servari tamen Gaisf. monet libris E. et ut putat B. e quo nihil enotatum reperiat. „*Ἡρακλεώτης*] Hanc vocem ex optimo MS. Paris. A. addidi, quae in prioribus editt. desideratur. Damageti autem huius mentionem fecit ipse Suidas infra v. *Δημοσθένης Θρᾷξ*, ubi eum expresse Heracleotam vocat." *Küst.* 3. *Δαμαλίτης*] *Δαμαλήτης* A. B. V. E. Sed editum tuetur *τὸν Δαμαλίτην Βόσπορον* Tzetzae Chil. I,886. Deest gl. C. eamque notavi, cum repugnet etiam ordini litterarum. 5. *Δάμαρτος*] *Δάμαρ, δάμαρτος τῆς γ.* E. *τῆς γαμετῆς* Hesychius. 6. Zon. p. 464. *Πίνδαρος*] Olymp. XIII,111. 8. *χρυσόν*] *θυμὸν* E pr. 10. *Δαμάσκιος*] De Damascio vide Larduerum T. IX. p. 74. seqq. *Gaisf.* Et Koppium in praef. libri de principiis. *Στωικὸς* item dictus Zon. p. 464. *Σύρος*] Damascenus: inde Severianum T. II. p. 722. Damascenum dictum apud Phot. c. 242. p. 1072. vocat civem suum, qui sub Zenone vixit. *Reines.* 11. *Εὐλαλίου*] Sic habet MS. Paris. A. At MS. alter *Ἐλαμίου*: quam lectionem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsono. Idem etiam in alio quodam codice MS. se repperisse testatur *Εὐθαλίου*. Priores editt. omnes exhibent *Ἐλαμίτου*. At veram lectionem esse eam, quam ex MS. Paris. A. in textum recepimus, patet ex ipso Suida infra v. *Πρέσβεις*, ubi idem philosophus recte *Εὐλάλιος* vocatur: quamvis apud Agathiam, unde locum istum a Suida depromptum esse infra monemus, hodie legatur *Εὐλάμιος*. *Küst.* *Ἐλαμίου* A. V. *ἐλαμίτου* B. E. et *Eudocia* p. 134. Omnes MSS. v. *Πρέσβεις* in *Εὐλάλιος* consentiunt, e quo articulo, non ex Cod. MS., hunc locum emendasse videtur Küsterus. *Εὐλάμιος* offensioni non fuit Wesselingio Obss. I,28. Deest articulus C. *Gaisf.* 13. *περὶ ἀρχῶν*] Opus hoc in diversis Europae Bibliothecis hodie adhuc MS. extat, et ipse id Oxonii in Bibliotheca collegii Corporis Christi vidi, satis spisso volumine constans. *Küst.* 14. *φιλόσοφος ἱστορία*] Huius operis partem fuisse vitam Isidori philosophi, ex qua prolixa apud Photium excerpta leguntur, recte viri docti coniecerunt. Supra enim v. *Γρηγόριος ἀδελφ.* Suidas fragmentum ex Damascii Historia Philosophica adducit, quod *αὐτολεξεὶ* quoque legitur apud Photium in Excerptis ex vita Isidori philosophi, ut lectorem ibi monemus. *Küst.* Vid. infra *Δῶρος*. *Reines.* *καὶ ἄλλα πολλά* subiecit Eudocia, quae ab inferiore glossa repetenda videntur.

---

astans, cum omnia vulnera adversa videret, laudarit quidem ut militem, sed vituperarit ut ducem; annuloque eius detracto epistolam obsignarit. — *Annuli ex succino et ebore confecti mulieribus conducunt.* *Δάκτυλοι*. Sic vulgo glandes palmae vocantur. Et proverbium, *Dactyli dies*, de hominibus fortunatis dictum. Dactylus enim Athenis maximos honores adeptus est. *Δάλδις*. Urbs Lydiae. *Δαλίον*. Sic Comici per λ scribunt. *Age, torrem hunc immergam.* putabant enim aquam lustrari, si torris mergeretur. alii vero *δᾳδίον* scribunt. *Δαλός*. Lampas, vel lignum adustum, vel torris. et proverbium: *Torris in ignem.* [*Δαμαλίτης*. Nomen proprium.] *Δάμαλις*. Vitulus. *Δάμαρτος*. Uxoris. *Δαμασίφρων*. Qui decipere potest. Pindarus: *Fallax aurum.* *Δαμασκηνός*. Damascenus, ab loco sic dictus. *Δαμάσκιος*. Damascius, philosophus Stoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii Phrygum familiaris: floruit sub Iustiniano. scripsit commentarios in Platonem, et de Principiis, et Historiam Philosophorum.

Δάμασος, Ῥώμης ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιίαν εὐφυής, πολλὰ καὶ σύντομα ἡρωικῷ μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀγδοηκοντούτης ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

Δαμάστης, Σιγειεὺς ἀπὸ Σιγείου τῆς Τρωάδος, Διωξίππου υἱός, γεγονὼς πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν, σύγχρονος Ἡροδότῳ, τῶν πλουσιωτάτων, ἱστορικός. γέγραφε περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων, Περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία δύο, Ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων, Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν· καὶ ἄλλα συχνά. γέγονε δὲ Ἑλλανίκου μαθητής.

Δαμάτειρα. ἡ δαμάστρια.

Δαμαίων. κύριον.

Δαμέντα. δαμασθέντα, ἢ φονευθέντα. Καὶ Δαμῆναι, δαμασθῆναι.

Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφιστής· ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἐνεγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σευήρου, καὶ Βιθυνίας ἦρξε, καὶ τὴν στοὰν τὴν ἐκτὸς Ἐφέσου ἀποτεινομένην εἰς τὸ ἱερὸν θολικὴν κατεσκεύασε.

Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ προςφιλοσοφήσας ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὧν κοινωνῆσαι καὶ αὐτός φησι, καὶ γνώμας καὶ λόγους καὶ ὁπόσα ἐς πρόγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἧκεν εἰς Νῖνον. προςεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος, καὶ συνῆν αὐτῷ, ὅ τι μάθοι μνημονεύων. φωνὴ δὲ ἦν τῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως πράττουσα. τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἅτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις· διατριβὴν δὲ ἀναγράψαι καὶ ξυνουσίαν, καὶ ὅ τι ἤκουσεν ἢ εἶδεν ἀνατυπῶσαι, καὶ ὑπομνήματα τοιάδε ξυνθεῖναι σφόδρα ἱκανὸς ἦν.

Οὐ μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελῆσαι τούτοιν, τῆς τε ἀνδρίας, ᾗ χρώμενος Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρβαρα ἔθνη καὶ λῃστρικά, οὐδ' ὑπὸ Ῥωμαίοις πω ὄντα· τῆς τε σοφίας, ᾗ τὸν Ἀράβιον τρόπον ἐς ξυ-

---

1. *Δάμασος, Ῥώμης*] Haec descripsit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide p. 142. [p. 192. ed. Fabr.] 5. *Δαμάστης Σιγιεύς, σύγχρονος Ἡροδότου, χρονογράφος. γέγραφε — μαθητής* Eudocia p. 127. *Σιγιεύς* A. V. *τῆς*] Haec vox supervacanea est: nec agnoscit eam vocem codex Vatic. teste Pearsono. *Küst.* *γῆς* om. A. B. V. E. *γεγονὼς* om. A. 7. *Ἡροδότου*] *Ἡροδότῳ* A. B. V. E. *Ἡροδότου* Eudocia. *τῶν πλουσιωτάτων*] Sic habent MSS. Pariss. que editt. Mediolanensis et Veneta. Quare miror unde editt. Basileensis et Genevensis suum *παλαιοτάτων* hauserint. Hanc tamen lectionem, levi utcunque seu nulla potius auctoritate nixam, adoptat vir doctus in Museo Crit. Cantab. p. 108. *Gaisf.* Neutrum neque ad sententiam neque verborum positu satisfacit: ut facilis sit suspicio haec olim de demota fuisse. Iam in continuis liber *περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων* cum argumentum aut obscurum ostendat aut placet inscriptionem sic resarciri: *περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων ἀρχαιοτάτων* [*γενῶν* vel *ἐθνῶν*]. Atque haud scio an posita *Ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων* huc retrahenda sint. 9. *Περὶ γονέων . . . στρατευσαμένων*] Librum ad Polum buxdam esse relatum docet v. *Πῶλος*. 10. *καὶ πόλεων*] *καὶ* om. E. 13. *δαμάστειρα*] Duo MSS. Pariss. habent *δαμάστρια*. *Küst.* Sic A. B. E. *V. Cf. Anth. Pal. XI, 403. 14. *Δαμαίων*] Id nomen videtur cum eo, quod Herodianus memoravit, *Δαμὴν* ita componi posse, ut *Ἀλκμὰν* constat ab *Ἀλκμαίων* nihil differre. Huic finitimum *Δαμέωνα* tradit Paus. 20, 8. 15. *Δαμέντα*] Il. ε. 653. 17. *Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφ.*] De hoc plura lege apud Philostratum de Vitt. Soph. lib. II. p. 901. *Küst.* Philostratum compilavit Eudocia p. 130. 18. *ὑπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* B. V. (ap. Gron. p. 99.) *Σεβήρου* A. E.

1. *ἐκ τῆς Ἐφέσου*] *ἐκτὸς Ἐφέσου* A. B. V. E. 3. *Δάμις. ἀνὴρ — εἶπεν*] Haec sunt verba Philostrati lib. I. de Vit. Ap. cap. 3. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Meminit Euseb. c. Hierocl. c. 2. *Δάμις ὁ τὰ πολλὰ ξυνδιατρίψας τῷ Ἀπολλωνίῳ, ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίων γῆς ὁρμώμενος, αὐτόθι πρῶτον ἐπὶ τῆς ἰδίας χώρας αὐτῷ ξυμμίξας τὴν ἐξ ἐκείνου μετὰ τοῦ ἀνδρὸς γενομένην ξυνουσίαν ἱστόρηκεν. Reines.* 4. *Νῖνον*] Addit V. *Ἀπολλωνίου μαθητής, ὃς καὶ τὰς τῶν ζῴων ἠπίστατο φωνὰς μαθὼν διὰ τῶν Ἀραβίων* (*Ἀῤῥαβίων* *V.) *παιδόμενος*, omissis reliquis. 7. *πρόγνωσιν*] *λόγους* B. E. 8. *προςεφοίτησε — ἦν*] Haec itidem sunt verba Philostrati lib. I. cap. 13. (19.) *Küst.* 9. *ὁ Νῖνος*] *ὁ Νίνιος* hic perinde atque in Philostr. legendum esse monuerunt Holsten. et Berkel. in Stephanum in *Νῖνος*. Vid. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. Tyan. p. 5. 10. *αὐτῷ Ἀσσυρίῳ*] *τῷ Ἀσσυρίῳ* A. B. E. Philostr. 12. *ἀναγράψαι*] Sic Küsterus, Portum tacite secutus: *ἀναγράψαι* vett. 14. *σφόδρα* om. E. 15. *Οὐ μὴν ὡς — πορευόμενος*] Haec leguntur apud eundem Philostratum lib. I. de Vit. Ap. cap. 14. (20.) ut itidem Pearsonus observavit. *Küst.* Quae hanc narrationem cum praegressis vincirent, Suidas intercepit. 16. *ἀνδρείας*] *ἀνδρίας* dedi cum A. 17. *Ῥωμαίοις* male Philostr. editus. 18. *Ἀραβίων* Philostr.

Δάμασος. Damasus, Episcopus Romanus, qui versus eleganter composuit, multa eaque brevia carmina metro heroico scripta edidit, et octogenarius sub Theodosio Imperatore mortuus est. scripsit et alia multa. *Δαμάστης.* Damastes, Sigeensis e Sigeo urbe Troadis, Dioxippi filius, vixit ante bellum Peloponnesiacum, aequalis Herodoti, itemque historicus. scripsit de rebus in Graecia gestis antiquissimis. De parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros duos. Gentium et urbium catalogum. De Poetis et Sophistis; et alia multa. fuit autem Hellanici discipulus. *Δαμάτειρα.* Domitrix. *Δαμαίων.* Nomen proprium. *Δαμέντα.* Domitum, vel interfectum. Et *Δαμῆναι*, domari. *Δαμιανός.* Damianus Ephesius, sophistes, ab Imperatore Severo inter consules relatus est, et Bithyniae praefuit, et porticum, quae ab urbe Epheso ad templum usque pertinet, tholis ornavit. *Δάμις.* Damis, non indoctus, veterem incolens Ninum. hic apud Apollonium philosophatus, eius peregrinationes descripsit, quibus se quoque interfuisse scribit; item eius sententias, sermones et praedictiones. Apollonius enim Antiochia Ninum venit: ad quem Damis iste Ninius accessit, eiusque consuetudine est usus, memoriae mandans, quicquid ex eo didicisset. Dictio hominis Assyrii mediocris fuit. orationis enim elegantia, utpote apud barbaros institutus, carebat; at disputationes memoriae mandare sermonesque familiares, et quicquid audisset vel vidisset stilo exprimere, et huiusmodi commentarios conscribere satis commode poterat. † Verumtamen non haec duo praetermitti: primum fortitudinem, qua fretus Apollonius barbaras et latrociniis infestas nec Romanis subiectas gentes peragravit; deinde sapientiam, qua more

εσιν τῆς τῶν ζῴων φωνῆς ἦλθεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο διὰ τουτωνὶ τῶν Ἀράβων πορευόμενος.

Δάμνα. ἐδάμαζε.

Δάμνημι. δαμάζω.

Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β', Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησιν ὅτι χρυσῆν
508 ὄνου κεφαλὴν [ii] προσεκύνουν, καὶ κατὰ ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, καὶ οὕτως ἀνῄρουν.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.

Δαμόστρατος, ἱστορικός. Ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· καὶ Περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς· καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.

Δαμόφιλος, φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανὸς ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως ὕπατος· γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις· Φιλόβιβλος, πρῶτος περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, Περὶ βίου ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.

Δαμώματα. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα. Ἀριστοφάνης·

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν.

Δάμων. ὄνομα κύριον.

Δαμοίτης. κύριον.

Δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλίμαχος·

Δανὰ ξύλα κεάσαι.

τουτέστι, σχίσαι.

Δανάη. ὄνομα κύριον. ἡ Ἀκρισίου. Κρίθητι καὶ σύ· οὐχ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς

3. *Δάμνα*] Il. π'. 103. 4. Zon. p. 472. 5. *Τακτικὰ*] ἔγραψε Τακτ. *Eudocia* p. 128. 6. *Ἰουδαίων*] Seqq. loco habet Eudocia, *Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, καὶ ἄλλα.* Ceterum τῶν Ἰουδ. *V. *ὅτι χρυσῆν ὄνου*] Eadem repetuntur infra v. Ἰούδας. *Küst.* De fabella vide vel intpp. Taciti Hist. V, 4. et Paulum Comm. in N. T. III. p. 152. sqq. 7. *κατὰ τριετίαν* inferior gl. 10. *Δαμόξενος*] Nihil nisi tres priores voces agnoscit *Eudocia* p. 131. quae solet testimoniis ab Athenaeo petitis abstinere. 12. *τρίτῳ*] P. 101. F. 13. *ἑνδεκάτῳ*] P. 468. F. δεκάτῳ *V. 14. *Δαμόστρατος*] Eadem *Eudocia* p. 128. *Ἁλιευτικά*] Ex hoc opere nonnulla in sextum librum Excerptorum suorum transtulerat Sopater, teste Photio cod. 161. p. 339. *Küst.* Vid. Vossius de Hist. Gr. p. 351. *Gaisf.* 17. *Δαμόφιλος*] Damophilum hunc Bithynum fuisse discimus ex Iuliano, qui eius meminit in *Misopogone* [p. 358. C.] ut observavit Valesius in Histor. Eccles. Euagr. lib. VI. c. 1. *Küst.* 19. *ὕπατος*] A. U. 928. M. Salvius Iulianus. *Reines.*

1. *Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξ.*] Locum hunc, deleta voce πρῶτος, sic legendum puto, *Φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκτήτων βιβλ.* Quid enim vox πρῶτος hic sibi velit, non video. Ceterum similis argumenti librum olim etiam scripserat Telephus Pergamenus, inter cuius opera Suidas infra et hoc recenset: *Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ'· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία.* His addi potest Philo Byblius, quem itidem Suidas περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων scripsisse suo loco refert. *Küst.* F. ά περί, scil. liber unicus. *Toup.* MS. Sic Fabricius B. Gr. T. VI. p. 444. ed. Harl. πρῶτός τε ἀξ. V. (ap. Gron. p. 99.) Sed *Eudocia* p. 134. *Δ. φιλόσοφος καὶ σοφιστής. γέγραφε περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων, περὶ βίων ἀρχαίων κ. ἑ. π.* Itaque πρῶτος e compendiaria scribendi ratione profectum opinamur, cui lenissime sufficiatur ἢ vel ἤγουν. 3. *Περὶ βίου ἀρχαίων*] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. excusum est περὶ βίων ἀρχ., quae lectio quamvis sensum non mutet, malui tamen fidem MStorum sequi. *Küst.* Damophilus scripsit *ὁμοιώματα ἢ βίου θεραπείην καὶ γνώμας Πυθαγορικάς*, h. e. *similitudines*, et gnomas morales, quas Gr. Lat. edidit L. Holsten. 1639. Lugduni; qui ipse est hic Damophilus. Inscriptio libri movet aliquam suspicionem. 5. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 790. sqq. Unde confecta est gl. *Καλλικόμος*. 11. *Δάμων*] Atheniensis, musicus, vid. Athen. XIV. p. 628. et Plutarch. de Mus. p. 1136. E. Galen. 5. de dogm. Hippocr. c. 10. [V. Sinten. in Plut. Pericl. 4.] Damon qui scripsit περὶ Βυζαντίου, Athen. X. p. 442. et Aelian. V. H. III, 14. *Reines.* φυλοδάμων V. C. 13. Eadem fere Zon. p. 470. *Καλλίμαχος*] Immo Homerus, apud quem Odyss. ό. 322. rectius sic legitur: — *Ξύλα δανὰ κεάσσαι.* Vide ibi Eustathium. *Küst.* Ernestius in Callim. Fr. 289. opinabatur Callimachum, quod ab Homero petisset hemistichium, id suos in usus convertisse, non repugnante Nākio in Musei Rhen. Vol. III. p. 547. Sed hoc quoque loco videtur usu venisse, ut Callimachi versus intercideret. 15. *κάσαι* V. C. 17. *ἡ Ἀκρισίου* vereor ne ex continuis irrepserint. *Κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δαν.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀκρισία*. *Küst.* Narratio Luciani Demon. 47. Ceterum apophthegma quamquam parum venuste repetitur, nullam tamen fraudem opinor subesse. Sed *ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ* B. E. omissis reliquis; *ταύτης* cum seqq. om. V. C. ut fere Zon. p. 468. Itaque nisi liber A. obstaret, probabile sane foret haec e Demonacteis adiecta fuisse. 20. *σοφὸς*] *σοφῶς* A.

bum voces animalium intellexit. id quod didicit, cum per Arabiam iter faceret. *Δάμνα.* Domabat. *Δάμνημι.* Domo. *Δαμόκριτος.* Damocritus, historicus. scripsit Tacticorum libros duos. item de Iudaeis: in quo opere tradit eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne eius minutatim dissecta. *Δαμόξενος.* Damoxenus, Atheniensis, comicus. ex fabulis eius sunt *Syntrophi*, ut Athenaeus ait libro tertio *Dipnosophistarum*; porro *Seipsum lugens*, ut idem ait libro XI. *Δαμόστρατος.* Damostratus, historicus. scripsit *Halieuticorum* libros XX. item de divinatione per aquam: et alia historica varii argumenti. *Δαμόφιλος.* Damophilus, philosophus et sophistes, alumnus Iuliani, qui sub Marco Imperatore Consul fuit. scripsit multa: inter quae in bibliothecis haec a me reperta sunt. Philobiblus, sive de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: et alia plurima. *Δαμώματα.* Carmina quae publice canuntur. Aristophanes: *Talia Gratiarum pulchricomarum munera sapientem poetam canere decet.* *Δάμων.* Nomen proprium. *Δαμοίτης.* Nomen proprium. *Δανά.* Arida ligna: syllaba δα producta. Callimachus: *Ligna arida findere.* *Δανάη.* Nomen proprium: Acrisii filia. Tu *quoque subeas iudicium. non enim es Danae Acrisii filia.* cum enim mulier ista aegre posset adduci, ut in iudicio se sisteret, philosophus quidam his verbis eam allo-

αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα.

τουτέστιν, ὁ χρυσός.

Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων.

Δανάκη. τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδεύοντες,

Νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.

Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα τῷ πορθμεῖ διδόντες.

300 [*Δανεῖσαι*. τούτου τὸ χρῆσαι αἱρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανεῖσαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Καὶ Δανειστής, ὁ δανείζων.]

Δανότατα. ξύλα ξηρότατα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας παύσασθαι ἱπτάμενον.

Δάοχος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

Δαπανᾶν. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ· οὕτω Δημοσθένης. καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανᾶν φησιν, ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Δάπεδον. ἔδαφος. Ὅμηρος·

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς ...

---

1. καὶ τὰ ἑξῆς] οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ A. 3. Καὶ Δανάης] Pauli Silentiar. XVI, 7. Anthol. Pal. V, 217. ... γωσεν. 5. Sub finem cum V. C. delevi: καὶ ζήτει παροιμίαν (sic A. B. nam ἔστι παροιμία Edd. ante Gaisf.) ἐν τῷ ... 6. *Δανάκη*] Vid. infra Καρχάδοντα et Μελιττοῦτα. Hesych. Δανάκη et Ναῦλον. Polluc. IX. p. 486. τὴν δανάκην ... φασι νόμισμα Περσικόν. Vid. Salmas. de Usur. c. 15. p. 426. seqq. *Reines.* Praeter Etymologum v. Δανάκης confer ... dam infra vv. Καρχάδοντα et Πορθμήιον, itemque Casaubonum in Theocrit. cap. 4. et Bentleium in Fragm. Callim. ... Adde Hemsterh. in Lucian. D. M. XXI. fin. et Naekium in novissima parte disputationis de Hecale. 8. εἰς Ἀχερουσίας ... θρον] Respexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. Δανάκης: ubi poeta δανάκην vocat ... ροντείας ἐπίβαθρον, i. e. *mercedem pro nave Acherontica conscendenda.* Hodie quidem vulgo editur νεὼς Ἀχερουσίας ... θρον: sed cum Ἀχερουσίας metrum versus respuat, Is. Casaubonus loco ante laudato recte Ἀχεροντείας eius loco ... mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam Ἀχερουσίας, quod in dicto fragmento Callimachi est epithetum navis, ... ludis nomine hic accepisse; cum Graeci naulum, sive mercedem quae pro traiectu solvitur, non appellent ἐπίβαθρον ... σης vel λίμνης vel ποταμοῦ, sed ἐπίβαθρον νεώς, ut ex scriptoribus veteribus constat. Fuit equidem olim palus quae Ἀχερουσία nomen erat, ut veteres geographi docent: sed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam respexisse ... certum est Ἀχερουσίας, sive malis Ἀχεροντείας, esse epithetum navis, non vero paludis. *Küst.* νεὼς Ἀχερουσίας ... 10. προειρημένον] προφερόμενον E. Hinc autem interpolatio fluxit gl. Ἀχερουσία. Iam post διδόντες expuli cum V. C. ... χωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικόν, ᾧπερ χρῶνται (ᾧ παραχρῶνται A. E.) εἰς μικρὰς πραγματείας ... Küsterus: „Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντ.] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem Δανάκη, sed Δανικόν, quam ... articuli initium esse oportebat. Ceterum eadem verba desunt in antiquissimo MS. Paris. A." Habet A. post ... item Zon. p. 472. Porro idem Küsterus: „Συρίας] Sic recte etiam habet edit. Mediolanensis. At in ceteris editt. ... σοφίας, quod Portus tamen bona fide in versione sua expresserat." 12. *Δανεῖσαι*· τούτου τὸ χρ.] Vide quae ... disputat Salmasius de Usur. cap. 2. *Küst.* Addit Gaisfordus Herald. adv. Salmas. p. 174. Deest gl. V. C. ... quippe quam homines studiosi ex v. Χρήσασθαι repetierint. Item δοτικῇ removi, quod Gaisf. tacite inculcarat. ... νότατα] Vid. Florens in Aristoph. Pac. 1133.

1. *Δαξισμός*] Pro ὀδαξισμός vel ὀδαξησμός. Vid. Hesych. in Ὀδαχτάσαι. *Hemst.* Occuparat H. Stephanus in Thesauro ... durius Pierson. in Moerin p. 40. „Δαξισμός sua quidem serie legitur apud Suidam, sed putidus istius hominis ... Δαξισμός solum posuit Zon. p. 466. Δαξυσμός *V. Interim recte Δαξησμός Toupius, coll. v. Ὀδαξησμός. δὲ post ... Sed desideratur particula post τινός. 3. *Δάοχος*. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν πρ.] Ex Harpocratione. *Küst.* 5. ... Pricaeus in Luc. XV, 14. *Hemst.* Qui σπαταλᾶν legebat pro σπαθᾶν, frustra. Gaisfordus opposuit Schol. Aristoph. ... Statim αἰτιατικῇ reieci cum Küstero. Haec breviavit Zon. p. 472. 6. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν] Duo MSS. Pariss. ... νᾶν τῇ ἀσωτίᾳ: quod aspernandum non est. *Küst.* Sic A. B. (Parisini ap. Bast. Ep. Crit. p. 198.) C. V. E. MS. Coisl. ... οὐσίαν inter vss. V. ap. Gaisf. 7. Δημοσθένης] C. Boeot. p. 1023. τούτῳ] οὕτως A. B. C. V. E. Med. Mox ... σματι B. E. 8. Θουκυδίδης] IV, 3. Similiter δαπανηθεὶς Isocr. Antid. 156. 225. 11. Ὅμηρος] Il. δ΄. pr. ... δας] MS. Coisl. 177. Δάπιδες τὰ ἐπεύχια (sic cum Zon. p. 468. l. τὰ ἐπιβόλαια). δάπις δάπιδος, λέγεται δὲ καὶ τάπης ... κρεῖττον δὲ δάπις. οὕτως οἱ Ἀττικοί.

---

cutus est: *Subi tu quoque iudicium*, et quae sequuntur. † *Et Danaes animum aurum flexit.* *Δαναΐς*. Danais, Danaidis, et Danaidum. *Δανάκη*. Est nomen nummi, quem olim cum mortuis sepeliebant, *naulum navis Acherusiae.* Acherusia autem palus est apud inferos, quam mortui traiiciunt, ante dictum nummum portitori dantes. [*Δανεῖσαι*. Huic praeferendum est χρῆσαι, quod inter amicos tantum locum habet; δανεῖσαι vero inter quosvis. Et Δανειστής, fenerator.] *Δανότατα*. Ligna maxime sicca. *Δαξισμός*. *Sed propter lassitudinem aliquam et cordis dolorem ab* ... *cessasse.* *Δάοχος*. Hic unus est ex iis, qui ... rum Philippo prodiderunt. *Δαπανᾶν*. Non ... gnificat sumptus facere, sed splendide vivere et ... et bona dilapidare. Ita Demosthenes et reliqui oratores ... voce usi sunt. apud Thucydidem vero significat, in ... ptus conficere. *Δάπεδον*. Pavimentum. ... *vero apud Iovem sedentes consultabant aureo in* ... *Δάπιδας*. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes ...

δας λέγουσι. Καὶ Δάπισι, τοῖς τάπησιν. οὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν.

Δάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος·

Καὶ σπλάγχνα δάπτων.

Δαρδανεύς. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Δαρδάνιοι.

Δαρδάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω.

Δαρετίου.

Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Δαρεικός. νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν. — Ὅτι Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένου Ἀριστείδου, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς αὐτῷ διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος.

Τούτου τοῦ Δαρείου ἠριθμήθη ὁ στρατός, καὶ εὑρέθησαν μυριάδες, χωρὶς τοῦ ναυτικοῦ, σὺν ἱππεῦσιν ἑβδομήκοντα. νέες δὲ ἑξακόσιαι συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

Δαρεικοῦς. εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοί· ἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσοῦς. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι· ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

Δαρεῖος. ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αἰτεῖται εἰς διαλλαγὴν ἐλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν.

Ὅτι αὐτὸς Δαρεῖος ὑπὸ τοῦ ἰδίου σατράπου

3. *Οὐδ' ἐν δάπισιν*] Hinc emendandus Aristophanes Plut. 527. apud quem invito metro hodie legitur *ἐν τάπησιν*. Olim tamen in quibusdam exemplaribus recte scriptum fuisse *ἐν δάπισιν*, non solum probat hic locus Suidae, sed etiam expresse testatur Schol. Aristoph. Vesp. 674. his verbis: *Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι, καὶ δάπισι, τοῖς τάπησιν. ἐν δέ τισι τῶν ἀντιγράφων δάπισιν εὕρηται ἐν τῷ Πλούτῳ· Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. ἀντὶ τοῦ τάπησιν. Küst.* Etiam hic *ἐν τάπησι* E. *ἐνδάπησιν* Ox. *τάπησι δὲ ἦτα* addit Zon. Ceterum refingas *οὔτ' ἐν δάπισιν*: nam e superiore versu revocata sunt *ἔσται καταδαρθεῖν*. 4. *Δάπτω. τὸ μετὰ*] Huc spectant verba Athenaei lib. VIII. p. 363. *Ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι. Küst.* 5. *Βάβρις* *V. 6. *δαρδάπτων*] *δάπτων* A. B. V. E. C. Praecepit Toupius II. p. 20. (cum Porsono ap. Gaisf. in Hephaest. p. 265.) usus v. *Πανθοίνην*. Vide Babr. p. 143. Knoch. Continuo glossam cum A. V. C. removimus, ex v. *Διήνεγκαν* descriptam: *Δάρας. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν.* Ubi Küsterus: „*Προκόπιος*] De Bello Pers. lib. I. c. 18. p. 52. ex quo locus hic, quem Suidas suo more interpolavit, sic scribendus est, *ἄρχοντες δὲ ἱππέων ἦσαν, οἳ τὰ πρότερα* etc." 7. *Δαρδάνειοι*] *Δαρδάνιοι* A. B. V. *Δαρδαδάνειοι* *V. 8. *Δαρδάπτω*] Inseruit hanc gl. Gaisf. cum omnibus MSS. Cf. Zon. p. 473. Quamquam suspiceris eam ex v. *Δάπτω* confectam esse. *στεναγμοῦ* V. C. pro *σπαραγμοῦ*. 10. *Τὸν τρίποδ'*] Simonid. fr. XXXIX, 2 — 4. Anthol. Pal. VI, 214. *τὸν τρίποδα δ'* Med. *ἀνθέμεναι*] *ἀνθέμεθα* E. 12. *τᾶς δεκάτας*] *τᾶς δεκάτας δεκάτας* V. C. *δεκάτας δεκα* A. 13. *Δαρεικός*] *Δαρεικοὺς* B. C. 14. *Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβ. Ἀριστείδου*] Scribe, *Ξέρξου ὡς Ἀριστείδην πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχ.* Vide supra v. *Ἀριστείδης. Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. observationi praefixit, ab studiosis hominibus invectae: quorum socordia vel in servatis *ὡς αὐτὸν* deprehenditur. 16. *ἀποστρέφεσθαι* *V.
2. *εὑρέθησαν*] *εὑρέθη* E. qui *μυριάδες* collocat post *ἑβδομήκοντα*. 3. *νῆες*] *νέες* A. E. Id reposui, siquidem Suidas Herod. IV, 87. descripsit. Med. *νῆες*. Mox *συνελέγησαν οὗτοι* E. 5. *εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατ.*] Haec et quae sequuntur desumpta sunt ex Schol. Aristoph. Eccles. 598. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem leguntur. *Küst.* Vid. in *Κερματίζει. Ἔγκειται. Hemst.* Cf. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 23. *χρυσοῖ* om. V. C. 7. *χρυσοῦς*] *χρυσός* (quod Gaisf. recepit) A. B. E. C. Med. Schol. Aristoph. Harpocr. Pal. teste Bastio, idemque *Δαρείου δέ*, mox *παλαιτέρου* cum *V. C. Ceterum *ὠνομάσθησαν* om. E. ubi Harpocratio meliore conformatione, *ἐκλήθησαν δὲ Δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν ἀπὸ Δαρείου — βασιλέως. οὐκ ἀπὸ Δαρείου*] De h. l. vid. Wesseling. Obss. II, 22. *Gaisf.* 9. *λέγουσι*] Vid. Lex. Rhet. p. 237, 17. *δύνασθαι τὸν*] *τὸ* C. *τὸν* *V. 10. *δραχμὰς*] *δραγμὰς* A. C. quod mireris Gaisfordo probatum. 13. *ὅτι* Gaisf. cum *V. *Μακεδόνων βασιλεὺς*] *Μακεδὼν* A. *βασιλεὺς* om. A. B. V. E. Adde v. *Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου*, unde haec sunt derivata. Ceterum errare Suidam in nomine Darii filiae cum sponte appareat, tum docet Loccenius in Curt. VIII, 4. a Gaisf. allatus. 15 *Ὅτι* praefixit etiam post *κοινωνίαν* cum A. *V. 16. *Ῥοξάνην*] *Ῥωξάνην* A. 17. *γάμου κοινωνίαν*] *γάμον* V. 18. *ὁ αὐτὸς*] *αὐτὸς* A. V. E. Mox *σατραπίου* *V.

σι, tapetibus. sic enim Attici. Aristophanes *Pluto*: *Neque tapetibus dormire licebit.* *Δάπτω.* Avide devoro: quod ...um *δαρδάπτω* dicitur. Babrius: *Et viscera avide devorans.* ...ρδανεύς. Nomen gentis. Et Dardanii. *Δαρδάπτω.* ...m aviditate devoro. *Δαρετίου.* *Tripodem dedicasse ...atum librarum et quinquaginta talentorum auri Daretii ...o decimis.* *Δαρεικός.* Daricus, nummus aureus, quem ...rius primus cudi iussit. Cum Xerxes legatos ad Aristidem ...tteret, eique tria millia Daricorum offerret, Aristides respon... se non curare Persicas divitias, dum tali victus genere ute...ur. forte autem pane cibario vescebatur. † Cum huius Darii exercitus numeraretur, inventa sunt DCC. millia hominum, praeter copias navales, cum equitibus. sexcentae autem naves adversus Scythas collectae erant. *Δαρεικοῦς.* Darici sunt aurei stateres: quorum singuli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. neque vero a Dario Xerxis patre, sed ab alio quodam antiquiore rege nomen acceperant. quidam autem dicunt daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque darici valeant minam argenti. *Δαρεῖος.* Alexander Macedo bellum Dario Persarum regi intulit, eumque devicit. Darius autem pacem ab Alexandro petiit, oblatis ei nuptiis filiae suae Roxanae. — Idem Darius a Besso quodam

[illegible] καὶ προςάγει τὴν κεφα- [illegible]

[illegible] τε ἐν δᾳσὶ καὶ φακέλλους [illegible] κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνά- [illegible]· Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βε- [illegible] ἁβραῖς, καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ [illegible] κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δᾳσὶν [illegible]ζούσαις τῷ πυρὶ καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν [illegible]. κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.

Δάσασθαι. διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος· Ἐς τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.

Δασέως καὶ *Δασεῖα.*

Δάσιος. ὁ δασύς.

Δάσκιος. ὁ πολύσκιος.

Δασμολογία. φορολογία. Καὶ Δασμολόγοι, φορολόγοι.

Δασμολογῶ. συνάγω. Πλάτων μὲν ἀτελεῖς φόρων τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμολογεῖς, καὶ παρ' ἑκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις.

Δασμός. μερισμός, φόρου ἀπαρχή. Ξενοφῶν· Εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. Καὶ αὖθις· Ἀθηναῖοι δὲ δείσαντες τὸν Μίνωος στόλον, ὑπέστησαν δασμὸν οἴσειν εἰς Κρήτην, ὅντινα ἂν ἐκεῖνος δικαώσειεν.

Δάσονται. διασπάσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται καὶ μεριοῦνται.

Δασπλῆτα. τὴν ἐπὶ κακῷ προςπελάζουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν, οἷά τε πικρὴν
νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.

δασπλῆτις γὰρ ἡ Ἐριννύς.

---

1. ᾧ Βέσος] Βέσος A. βέσω V. βέσιος *V. Sed cum Arrian. III, 21. scribendum Βῆσσος. 2. τῷ Μακεδόνι om. V. E. Addit A. ζήτει παράνω ἐν τῷ Δαρειχούς: et in marg. ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀλέξανδρος, καὶ ζήτει ἐν τῷ Δημοκήδης. 3. φακέλους] φακέλλους dedi cum V. C. 4. κεχρισμένους] κεχρημένους B. E. 5. Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλ.] Fragmentum hoc esse Aeliani discimus ex v. Ὑπερήφανος, ubi pars huius loci addito nomine Aeliani repetitur. Vide etiam v. Ὕφει. Küst. βεβλημένα] βεβλιμένα A. βεβλημμένα E. 7. ἐπιτιθέντες] ἐπιθέντας A. *V. cum v. Ἁβραῖς, et ut videtur B. C. ὑπὸ δᾳσὶν] In v. Κερτόμιος haec postrema paulo plenius afferuntur; unde talem in modum fere restituenda colligas: ὑπὸ δᾳσὶν ἐκ. τῷ π. ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χ. γ. τε καὶ κ. καὶ τὸν ὑμ. ᾀδ. γυναικῶν. Hemst. Ex v. Ὑπὸ δᾳσὶν peti malim ἐκέλευσεν: porro ἐκκομισθῆναι. Atque haud scio an praestabilior sit altera scriptura ἐνακμαζούσαις, satis illa pigmentis Aelianeis consentanea: v. Iacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 9. μετὰ] κατὰ E. 11. Ἡρόδοτος] VII, 121. Expellendum ἐς. 14. Δασέως] Δασέος Med. Glossam delevit Küsterus. 15. Δάσιος] Scribendum est Δάσιος, eaque vox suo loco restituenda. Δ enim et Δ propter affinitatem scripturae saepe confunduntur, cuius generis σφάλματα apud Hesychium non pauca occurrunt. Küst. Huic glossae quamvis non multum tribuam, ita tamen opinor vindicandam, ut ὁ δασύς ad argumenta superioris articuli revocemus, Δάσιος pro nomine hominis ducamus, quem Livius cum aliis rerum Romanarum scriptoribus tradidit. 16. Δάσκιος] Vide Schol. Hom. Il. ό. 273. Toup. MS. 17. δασμολόγοι] ἀπαιτηταί Zon. p. 465. μερισταί Hesychius et MS. Coisl. addunt.

1. Δασμολογῶ] Exemplum ex Isocrate posuit Lex. de Syntaxi p. 135. Continuum αἰτιατικῇ expunxi cum Küst. Item post συνάγω omisi δασμούς cum A. B. V. C. et Zon. p. 473. quod habet E. Πλάτων μὲν ἀτελεῖς] Fragmentum hoc legitur apud Laertium [IV, 2.] Speusippo, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 5. φόρου ἀπαγωγή] MSS. Pariss. itemque codex Vatic. teste Pearsono habent φόρου ἀπαρχή. Sed lectio vulgata praeferenda est. Küst. ἀπαρχή B. C. V. (ἀπαγή *V.) E. et, additis εἰςφορᾶς ἀπαρχή, Lex. Bachm. p. 188. quibus obtemperandum duxi. Ξενοφῶν] Expedit. Cyri lib. IV, 5, 18. [24.] p. 331. Καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κωμάρχην· καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἑπτακαίδεκα. Hinc Arrian. Expedit. Alexand. lib. I. p. 73. Πεντήκοντα δὲ τάλαντα κελεύει τῇ στρατιᾷ δοῦναι αὐτοῖς ἐς μισθὸν καὶ τοὺς ἵππους, οὓς δασμὸν βασιλεῖ ἔτρεφον. Ubi legendum videtur ex Xenophonte, quem lubenter imitatur Arrianus, οὓς ἐς δασμόν. Toup. Rectius in Xenophonte praepositionem delebat Porsonus. 7. Ἀθηναῖοι δὲ] Locus ad eundem scriptorem referendus, cui debetur v. Μίνως, id est, ut videtur, ad Nicolaum Damascenum. 9. ἐκεῖνος δικαιώσειεν] ἐκεῖνοι δικαιώσειαν A. B. C. E. et *V. ap. Gron. p. 100. Continuo cum A. V. delevi: Δασμοφορῶ. δοτικῇ. 11. διασπάσονται] διασπῶνται A. V. C. Glossam ad Il. χ'. 354. pertinere monet Albertius in Hesychium. 14. ἐν Ἐπιγράμματι] P. Silentiar. XXXIX, 3. 4. Anthol. Pal. V, 241. 17. καταπτήσσω] καταπτύσσω A. 18. δασπλῆτις] Sic Od. ό. 234. et Euphorio Schol. Soph. Oed. C. 681. Adde Ruhnk. in Callim. h. Del. 125.

Satraparum suorum occisus est; qui caput eius ad Alexandrum attulit. *Δᾴς.* Lampas. *Ignemque in facibus et fasciculos pice unctos ferentes, palmulam remi incendunt.* Et alibi: *Frusta lectis admodum delicatis et stragulis magnifica quadam textura ornatis imposita, sub splendentibus igne facibus et mulieribus hymenaeum canentibus, cum nuptiali et fescennina chorea portari iussit.* *Δάσασθαι.* Divisisse. Herodotus: *Xerxes toto pedestri exercitu in tres partes diviso.* *Δασέως.* *Δάσιος.* Hirsutus. *Δάσκιος.* Umbrosus. *Δασμολογία.* Tributorum exactio. Et *Δασμολόγοι*, tributorum exactores. *Δασμολογῶ.* Tributa colligo. *Plato quidem discipulos suos nulla accepta mercede gratis docebat; tu vero tributa exigis, et tam ab volentibus quam invitis accipis.* *Δασμός.* Distributio, tributi pensio. Xenophon: *Invenerunt autem etiam XVII. equuleos, qui alebantur, ut regi tributi loco darentur.* Et alibi: *Athenienses autem metuentes classem Minois promiserunt se tributum in Cretam laturos esse, quodcunque ille postulasset.* *Δάσονται.* Dilacerabunt, in frusta dissectum devorabunt et divident. *Δασπλῆτα.* Cuius accessus malum alicui affert. In Epigrammate: *A te enim separari mali gravissimi instar mihi est, quod non minus metuo quam tristem mortem.* *Δασπλῆτις* enim epithetum Furiae.

Δασύπους. λαγώς. καὶ παροιμία·

Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.

ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

Δασύπους χρεῶν ἐπιθυμεῖ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.

Δατεῖσθαι, καὶ δατηταί. δατεῖσθαι μὲν τὸ μερίζεσθαι· δατηταὶ δὲ οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν εἶδός ἐστι δίκης. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μή, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δατηταὶ κυρίως οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.

Δᾶτις, Πέρσης· ὃς ἐπετήδευσεν ἑλληνίζειν. ὃν λέγουσι φάναι, χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καί ἐστι Δατισμός.

Δᾶτις. οὗτος εἶδεν ὄψιν ὀνείρου, καὶ ἥτις ἦν ἡ ὄψις, οὐ λέγεται. ὁ δέ, ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέλαμψεν, ζήτησιν ἐποίεε τῶν νεῶν. εὑρὼν δὲ ἐν Φοινίσσῃ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπυνθάνετο, ὁκόθεν εἴη σεσυλημένον. πυθόμενος δὲ ἐξ οἵου ἦν ἱεροῦ, ἔπεμπε τῇ ἑωυτοῦ νηὶ ἐς Δῆλον, καὶ κατατίθεται εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἄγαλμα, καὶ ἐντέλλεται τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὃς ἑλληνίζειν βουλόμενος εἶπεν, ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ εὐφραίνομαι.

Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες, μετὰ τὴν καθαίρεσιν Μαρδονίου ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καταπειράσοντες τὰς πόλεις, καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν. Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες τοὺς πρεσβευτὰς ἐξεκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφότερα δώσειν ἐπηγγείλαντο· καὶ ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέατα καὶ καταχώσαντες ἀπεφήναντο δεδωκέναι τὴν τῶν αἰτουμένων χάριν.

Δατόν. παρὰ Ῥωμαίοις σημασία τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καιροῦ, ὅτε τις ἢ ἐκ πόλεως ἢ ἔκ τινος τόπου ἀποσταλῇ. [μήποτε τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν συνήθως λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ ζάκανον.]

---

1. Horum ope refingenda glossa *Πρότερον χελώνη*: partim etiam Arsen. p. 175. 4. *ἐπιθυμεῖ*] *ἐπιθυμεῖς* C. V. E. Conferunt H. Stephanus et Schottus Terentianum Eun. III, 1, 36. *Lepus tute es, et pulpamentum quaeris.* *λέγεται ἐπὶ τοῦ*] Diogenianus proverbium hoc sic exponit: *ἐπὶ τῶν περὶ ἄλλων* (lege *παρὰ ἄλλων*) *ἐπιζητούντων, ἃ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι.* Vide et alios paroemiographos. *Küst.* *παρ' ἄλλων* etiam Boisson. in Anecd. T. I. p. 390. idque Suidae restituendum; nisi malumus cum Arsen. p. 176. *παρ' ἄλλου γενέσθαι.* 7. *δατεῖσθαι μὲν*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Küst.* 9. *δίκης ἐστὶν εἶδος*] *εἶδός ἐστι δίκης* A. C. *V. *εἶδος δ. ἐστίν* Harp. Pal. 12. *εἰς δ. αἵρ.*] His praemittendum ex Harpocratione *προκαλούμενοι*: quamquam om. Pal. 15. *Δᾶτις, Πέρσης· ὃς ἐπετ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 288. quae repetebantur sub v. *Χαίρομαι.* *ἐπετήδευσεν*] *ἐπετήδευεν* Gaisf. cum A. repugnante Zon. p. 465. 16. *φάναι*] *φῆναι* A. 18. *Δᾶτις. οὗτος — ἄγαλμα*] Haec sunt verba Herodoti lib. VI. c. 118. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur. *Küst.* *οὗτος δὲ*] *δὲ* omisi cum V. *οὗτος ὁ Δᾶτις εἶδεν ὄ.* E. 20. *ἐποίεε*] *ἐποίησε* A. *ἐποίει* V. Mox post *Φοινίσσῃ* quod ex Herodoto fuerat inculcatum, *νηὶ* omisi cum A. B. E. *V. (qui interposuit *ἧς νηὶ*) Med.

2. *ὁπόθεν*] *ὁκόθεν* A. V. 3. *ἑαυτοῦ*] *ἑωυτοῦ* A. Mox *τὸ ἱερὸν ἄγαλμα* V. 5. *ἀπαγαγεῖν*] *ἀπαγεῖν* V. His novissima de Datismo temere sunt assuta: quae plenius exponuntur in v. *Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν'.* 8. *Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγ.*] Confer Herodotum lib. VI. c. 94. et seqq. *Küst.* *Δάτης* glossa appellatur in v. *Ἀρταφέρνης.* *καθηγεμόνες καὶ στρατηγοὶ Δαρείου*] *καὶ στρατηγοὶ Δαρείου* delevi cum A. B. V. *καὶ στρατηγοὶ — Μαρδονίου* om. E. 9. *Μαρδονίου*] *Μαρδωνίου* A. 10. *καταπειράσοντες — αἰτήσοντες*] Malim *καταπειράσοντας* et *αἰτήσοντας*, casu quarto, ut referatur ad legatos. *Küst.* *καταπειράσοντας* A m. sec. 11. *οἱ δὲ*] *καὶ οἱ μὲν* E. *ἐμβαλόντες — φρέατα*] Vid. Valcken. in Herodot. VII, 133. *Gaisf.* 15. *τὴν*] *τὸ* *V. 16. *ἀπαιτουμένων*] *αἰτουμένων* dedi cum A. *ἀπαιτούντων* E. 17. *Δατόν. παρὰ Ῥωμ.*] Vide Meursium in Glossario. *Küst.* 18. *τις ἢ*] *ἢ* om. V. et Zon. p. 471. 19. *μήποτε*] Haec cum seqq. om. V. et Zonaras: *σημ μήποτε* A. i. e. *σημείωσαι μήποτε.* Interim haec notavi.

Δασύπους. Lepus. Et proverbium: *Citius testudo leporem cursu praeverterit.* dicitur de re quae fieri non potest. *Δασύπους χρ.* *Lepus pulpamentum concupiscit.* dicitur de eo, qui quae penes ipsum sunt, ab aliis impetrare velit. *Δατεῖσθαι* et *δατηταί.* *δατεῖσθαι* significat dividi; *Δατηταί* vero, qui suam cuique portionem distribuunt. at *εἰς δατητῶν αἵρεσιν* est species iudicii. cum enim quidam sociorum res communes dividi vellent, alii vero nollent: qui volebant, actionem communi dividundo contra nolentes instituebant. sic Lysias et Aristoteles. *Δατηταί* proprie vocabantur, qui res communes nolentibus dividebant. *Δᾶτις.* Datis, Persa. hic cum Graece loqui conaretur, *χαίρομαι*, ut aiunt, pro *χαίρω* dixit: unde Datismus nomen accepit. *Δᾶτις.* Datis cum somnium noctu vidisset (quod quidem cuiusmodi fuerit non traditur), sub primum statim lucis exortum naves perscrutatus est, inventoque in navi quadam Phoenicia simulacro Apollinis aurato, sciscitatus est, e quo templo id ablatum esset. quod ubi cognovisset, in Delum navigans simulacrum illud in templo deposuit, Deliosque id asportare iussit. hic Graece loqui volens, *ἥδομαι* dixit, et *χαίρομαι*, et *εὐφραίνομαι.* *Δᾶτις καὶ Ἀρταφ.* Datis et Artaphernes Persarum duces, post abrogatum Mardonio imperium in Graeciam miserunt legatos, qui urbes tentarent terramque et aquam ab iis postularent. et insulani quidem omnes dederunt. Athenienses vero indignati legatos per praeconis vocem excedere iusserunt. at Lacedaemonii cum utrumque se daturos promisissent, legatos in puteum coniectos terra obruerunt, dicentes se postulatis ipsorum satisfecisse. *Δατόν.* Apud Romanos sic appellatur ascriptio diei et temporis, cum quis ex urbe vel ex alio quo loco litteras scribit. [Videndum autem ne hoc sit idem, quod vulgo dicitur, *τί δατὸν ἔχεις*? alii vero id vocant *ζάκανον.*]

Δατός. πόλεως ὄνομα. Καὶ Δατὸς ἀγαθῶν, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα.

Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· Δατὸς ἀγαθῶν. ταύτην δὲ τὴν πόλιν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι.

Δατοῖς. δόλοις, πανουργεύμασιν. Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προρρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔθος ἐνεχώρει γενήσεσθαι, διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο.

Δαυίδ, προφήτης, προπάτωρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὃς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ Κύριος παντοκράτωρ ἦν μετ' αὐτοῦ. εἶχε δὲ δυνατοὺς ἄνδρας λζ΄. ὥστε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ρ΄, τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυνατοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι πρὸς τοὺς ἐναντίους, θυρεοὺς αἴροντες καὶ δόρατα μέγιστα, κοῦφοι τοῖς ποσίν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων τρέχοντες. ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἔκπληκτος· τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τοὺς δὲ πολεμιστὰς οὓς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτοῦ, μυριάδες τλβ΄, καθὼς ἠριθμήθη ὑπὸ Ἰωὰβ τοῦ ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ· καὶ τοῦτο πονηρὸν ἐφάνη ἔναντι Κυρίου, καὶ ἀπέστειλε Κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβίδ, καὶ εἶπε· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἔκλεξαι σεαυτῷ γενέσθαι σοι ἓν τῶν τριῶν, ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῇ, ἢ μῆνας τρεῖς φεύγειν ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῇ σου. καὶ εἶπε Δαβίδ· Στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία· πλὴν ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας Κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ὥρας ἀρίστου χιλιάδες ο΄. καὶ εἶπε Δαβίδ· Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὗτοι τὰ πρόβατα· γενέσθω δὴ ἡ χείρ σου ἐπ' ἐμοί. καὶ παρακληθεὶς ὁ Κύριος ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ συνέσχεν ἡ θραῦσις, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Δαβὶδ θυσιαστήριον.

Δαυίδ, βασιλεὺς Ἰσραήλ. διώκοντος αὐτὸν τοῦ Σαούλ, ἐμπεσόντος δὲ τοῦ Σαοὺλ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαβὶδ καὶ ἅπαξ καὶ δίς, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος,

---

1. *Δατός. πόλεως — Δάτος πόλις*] Scribendum utrobique *Δάτος*. Vide Harpocrat. in v. et Valesium in locum. Egregie hoc facit Appianus de Bell. Civil. IV. (c. 105.) p. 1040. *Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστίν, ἣ Δάτος ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κρηνίδες ἔτι πρὸ Δάτου· κρῆναι γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ ναμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὐφυὲς ἐπὶ Θρᾷκας χωρίον ὠχύρωσέ τε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Φιλίππους προσεῖπεν. ἔστι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφου περικρήμνου, τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὅσον ἐστὶ τοῦ λόφου τὸ εὖρος. — Φιλίππων μὲν οὖν ἐστιν ἕτερος λόφος, οὐ μακράν, ὃν Διονύσου λέγουσιν, ἐν ᾧ καὶ τὰ χρύσειά ἐστι, τὰ Ἄσυλα καλούμενα.* Quae utrumque lexicographum, Suidam et Harpocrationem, illustrant eximie. *Toup.* I. p. 112. Adde Wesseling. in Diodor. XVI, 8. *καὶ Δατὸς ἀγαθῶν*] Post *μέταλλα* tacite posuit Küsterus, Portum secutus. Id cum per se haud improbandum sit, praestat tamen istas voces expungi, quippe de continuis inculcatas. Mox *χρύσια* A. pro *χρύσεια*. 3. *Δάτος, πόλις*] Ex Harpocratione: qui plura habet. *Küst.* 4. *Δατὸς ἀγαθῶν*] An potius *Θάσος ἀγαθῶν*. Vide Zenobium Centur. IV. Adag. 34. et infra v. *Θάσος*. *Küst.* Inconsideratam coniecturam vel fide Harpocrationis et Eustath. in Dionys. 517. (ubi vide nostra p. 919.) reiecit Bosius Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 150. *ταύτην γὰρ*] *ταύτην δὲ* A. B. V. E. 7. Zon. p. 465. 9. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* A. 12. *Δαβὶδ* ut solet Med. *κυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν*] Sic A. B. *V. *Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ* Edd. vett. 13. *ὃς μετὰ — μετ' αὐτοῦ* om. V. *ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Cedrenum p. 86. 87. *Küst.* 15. *εἶχε δὲ*] *δὲ* om. V. Mox *τὸν* om. V. 16. *ποιεῖν*] *μέγαν ποιεῖν* V. qui mox omisit *ἄνδρας — ἐναντίους*. 17. *δὲ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἦσαν*] *καὶ ἀκαταγώνιστοι* dedi cum A. B. 18. *θυρεοὺς*] *θυραιοὺς* A. *μέγιστα*] *μέγιστα ὡς ἀντία ὑφαινούσαις* V. 19. *ὀρέων*] *ὀρνέων* B. E. 20. *αὐτῶν ἔκπληκτος*] *ἔγκλητος* V. Idem mox, *οἱ δὲ πολεμισταὶ τοῦ Δαβὶδ πάντες μυριάδες λβ*.

2. *μυριάδες τλβ΄*] Cedrenus loco laudato habet, *μυριάδες σλβ΄*, i. e. ducentae triginta duae myriades, sive bis millena ter centena et triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit summam, quae exprimitur 2 Sam. cap. ult. quem locum confer. *Küst.* *τῶν δὲ πολεμιστῶν — ἦν ἀριθμὸς μυριάδες* Cedrenus. *μυριάδας* vulg. *λβ* *V. qui mox *ἠριθμήθησαν*. 3. *καὶ τοῦτο π. ἐ. ἐ. Κ.* καὶ om. V. qui mox *κύριος ὁ θεὸς* (*διὸ ὁ θεὸς* *V.) *τὸν προφήτην Γάδ*. Sed *Δὰδ* *V. margo. 10. *πάντοθεν* om. V. 12. *μέχρις*] *μέχρι* A. Mox *ὥρας* om. V. 14. *πρόβατα*] *ἄβατα* A. Mox *δὴ* om. V. 15. *ἀπέστρεψε*] *ἀπέστειλε* *V. 16. *συνέσχεν*] *ἔστη* V. 17. *Δαβὶδ*] *ὁ δὰδ* A. 18. *Δαυίδ, βασιλεὺς*] *Τὸν δὰδ τοῦτον τὸν βασιλέα* E. Mox *Ἰσραὴλ* om. V. Ceterum his similia Cedrenus p. 85. *αὐτὸν τοῦ*] *αὐτὸν* om. E. *τοῦ* om. *V. *αὐτὸν τὸν* A. 19. *καὶ ἐμπεσόντος*] *καὶ* om. A. B. V. *δὲ τοῦ Σαοὺλ* om. E. *τὰς χεῖρας*] *τὰς* om. A. *τοῦ Δαβὶδ*] *αὐτοῦ* V. E. Tum *καὶ ἅπαξ καὶ δὶς* om. B. qui habet in marg.

Δατός. Urbis nomen, in qua sunt auri fodinae. Et *Datus bonorum.* **Δάτος.** Datus, urbs Thraciae, valde opulenta: quae etiam proverbio locum dedit, *Datus bonorum.* hanc autem urbem et adiacentem regionem tam feminino quam masculino genere efferunt. **Δατοῖς.** Dolis, fraudibus. *Conati sunt primo verbis scriptis eos testari; sed cum id simpliciter fieri non posset, neque ut moris erat, propter metum regis, dolis non sine calliditate instructis usi sunt.* **Δαυίδ.** David, Propheta: a quo Dominus et Deus noster genus duxit. hic suscepto regno magis magisque crevit, eiusque a partibus stabat Dominus omnipotens. idem secum habebat viros fortes XXXVII. quorum minimus centum, maximus vero mille viris par erat. hi erant robusti, nullaque hostium vi superabiles, gestantes scuta hastasque maximas, levitate pedum capreis montanis pares; armatura terribiles, vultu leonibus similes. bellatores vero et milites Davidis ter millena ter centena et triginta duo millia implebant, secundum calculum, quem summus belli dux Ioab inierat. id autem valde displicuit Domino; qui prophetam Gad ad Davidem misit, haec renunciaturum: Haec dicit Dominus Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus his eligas, aut ut terra per triennium fame vexetur, aut ut per tres menses hostes tuos fugias, aut ut tres dies pestis in regno tuo grassetur. cui respondit David: Tres durae sane mihi proponuntur condiciones; sed incidam in manus Domini. itaque cum pestilentiam elegisset, a tempore matutino usque ad tempus prandii LXX. millia perierunt. tum dixit David: Ego sum pastor, qui peccavi; hi vero oves. manum ergo tuam in me verte. placatus vero Dominus manum suam avertit, et lue cessante David altaria eo in loco extruxit. **Δαυίδ.** David, rex Israelis. hunc Saul persequens, semel atque iterum in manus eius incidit, nec tamen ulla ab eo iniuria affectus est. quare ei-

ἔφη Δαβὶδ ὁ πρᾳότατος πρὸς Σαοὺλ τὸν ἀπανθρωπότατον· Ἵνα τί καταδιώκεις, ὦ βασιλεῦ, τοῦ καταλαβεῖν τὴν ψυχήν μου; δικάσαι Κύριος ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἐκδικήσει με ἐκ χειρός σου. ἡ δὲ χείρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· καθὼς λέγεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ παραβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐκραταιοῦτο· ὁ δὲ οἶκος Σαοὺλ ἐπορεύετο καὶ ἠσθένει. εἶτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαοὺλ ἐστρατοπεδευκότων, τοῦ δὲ πρὸς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπελθόντος, καὶ τὴν ἀπόφασιν δεξαμένου, προθύμως εἰςῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοξευθεὶς τὰ ὑποχόνδρια ἐτελεύτησεν.

Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν, καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο. ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα πιεσθεὶς θείαις ἐπαιδεύετο μάστιξι. πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλως τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετανοίαις καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν.

Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ ἐνάρετος καὶ ἀνδρεῖος, ὡς οὐκ ἄλ- 513
λος τις. ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὥρμα, τῷ πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακελευόμενος τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ προστάττειν ὡς δεσπότης· νοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν περὶ τὰς τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἐνεστηκότων οἰκονομίας ἱκανώτατος· σώφρων, ἐπιεικής, χρηστὸς πρὸς τοὺς ἐν συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτὼν εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς οὔτε Ἑβραίων οὔτε ἄλλων ἐθνῶν.

Ὅτι ὁ Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.

Δαυίδειος σορός. καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβίδ.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον.

Δαυλόν. τὸ δασύ. Καὶ Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. τουτέστιν, ἡ δασεῖα.

Δαφίδας, Τελμισεύς, γραμματικός, γεγραφὼς περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ

1. ἔφη Δαβὶδ ὁ πρᾳότατος] φάναι τὸν πρᾳότατον E. omisso Σαοὺλ. 2. καταλαβεῖν] λαβεῖν B. V. E. 4. ἐκδικήσει] ἐκδικήσοι E. ἐκδικῆσαι *V. 5. χείρ] ἡ χεὶρ *V. ἐν τῇ] ἐν om. B. E. ἡ ἀρχαία παραβολή V. 8. ἐπορεύετο καὶ om. V. ἐξησθένει] ἠσθένει A. V. et Cedrenus. 9. ἐστρατοπεδευκότων] ἐστρατευκότων V. probante Gronovio in Herodot. p. 903. 14. Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν — ἐθεράπευσεν] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis, p. 781. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Οὗτος ἐν πολέμοις] Ὁ Δαβὶδ εἰς τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων πρῶτος ὥρμα κτλ. V. omissis mediis. 15. τοὺς πολεμίους] πολέμους B. E. Med. 17. μάστιξι] μάστιγξι B. E. 18. μικροῦ δεῖν] δεῖν om. E.
6. Ἦν δὲ ὁ Δαβίδ] Sequentia, Gaisfordo monente, sunt ex Iosephi A. I. VII, 15, 2. mutata paulum oratione pristina: Οὗτος ἄριστος ἀνὴρ ἐγένετο, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων ἣν ἔδει τῷ βασιλεῖ καὶ τοσούτων ἐθνῶν σωτηρίαν ἐγκεχειρισμένῳ προσεῖναι. ἀνδρεῖός τε γὰρ κτλ.

2. ἀγῶσι — ὥρμα] ἀγῶσι et ἐπὶ τοὺς κινδύνους om. V. et mox τῷ πονεῖν — Οὐρίου γυναῖκα. 4. παρακελευόμενος] παρακαλούμενος coni. Wyttenbachius Bibl. Crit. p. X. p. 20. [sive in Iulian. p. 179. Schaef.] cui non suboluerat locum ex Iosepho desumptum esse. *Gaisf.* Satis fuit soloecismum aspernari. 6. τὰς τῶν] παρὰ τὰς τῶν A. περὶ τῶν B. E. περὶ τὰς τῶν Med. καὶ περὶ τῶν μελλόντων καὶ τῆς τῶν ἐνεστ. Iosephus, qui post ὑπάρχοντας quaedam inseruit τῶν ante ἐνεστηκότων addidit etiam A. 8. ταῖς συμφοραῖς] ταῖς om. A. Ioseph. 10. κατέλιπε δὲ] ὃς κατέλιπε V. ὃς καὶ κατέλιπε *V. καὶ add. Ioseph. οὐκ ἄλλος] οὐδεὶς ἕτερος E. 11. οὔτε Ἑβρ.] οὔτε Ῥωμαίων οὔτε Ἰουδαίων οὔτε V. Mox τῶν ἄλλων E. 12. Ὅτι — ἐχρίσθη om. V. silente Gronovio. ὁ tacite Gaisf. 13. Zon. pp. 469. 471. σωρός *V. 16. Δαυλόν] Sic Zon. p. 471. Δαῦλον Hesychius, ubi v. Albert. Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδ.] Plenius Zenobius Centur. III, 14. Δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συστῆναι. οἱ δὲ ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσιν. δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. *Küst.* Similiter Hesychius cum Etym. M. 18. Δαφίδας] Vid. Hesych. Illustr. περὶ σοφιστῶν. Strab. XIV. p. 647. et Valer. Max. I, 8. Ext. 8. *Reines.* Eadem Meursius collegerat in Hesychium: adde Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 881. Δαφίδας — Ἴλιον Eudocia p. 132. Τελμισεύς] Τελμισσεύς A. Τελμινσεύς E. 20. ἐψεύσατο — ἐπὶ Ἴλιον] οὐκ ἐστράτευσαν Ἀθηναῖοι ἐπὶ Ἴλιον, καὶ ψεύδεται τοῦτο λέγων E.

tissimus David inhumanissimum Saul sic allocutus est: Cur, rex, vitam meam appetis? Dominus sit iudex inter me et te; qui me ex manu tua eripiet. manum vero meam in te non armabo. ut enim vetere proverbio dicitur, ab iniquis orietur iniquitas. et domus Davidis magis magisque invalescebat; Sauli vero paulatim decrescebat. deinde Saul, exteris gentibus bellum ei inferentibus, feminam fatidicam consuluit: a qua accepto responso alacer proelio se commisit, et sub praecordiis sagitta ictus periit. — David rex vir fuit et in bello praestantissimus et legum observantissimus, hostesque omnes in ditionem redegit. nonnullis tamen calamitatibus quasi quibusdam flagris a Deo correptus atque admonitus est. parum enim afuit quin a filiis suis regno pulsus, hostibus derisui esset. sed haec postea poenitentia et lacrimis emendavit. — David si quis alius cum aliis virtutibus, tum fortitudine excelluit. bella enim pro subiectorum salute gerens primus discrimina adibat, laboresque tolerando et pugnando milites suos ad rem fortiter gerendam incitabat, neque domini instar imperiis cogebat. idem optime excogitare et perspicere norat rationem res tam futuras quam praesentes prudenter administrandi: vir modestus, aequus, benignus erga calamitosos, nulliusque criminis reus, nisi quod illicito Uriae uxoris amore impulsus commisit. divitias vero tantas reliquit, quantas nullus alius aut Hebraeorum aut aliarum gentium rex. † David rex tertium unctus est. *Δαυίδειος σορός.* Et *Δαυίδειον μέλος*, carmen Davidis. *Δαυίδης.* Nomen proprium. *Δαυλόν.* Densum. Et *Δαυλία κορώνη*, luscinia. id est, densas habens pennas.* *Δαφίδας.* Daphidas, Telmisensis, grammaticus Homerum eiusque poesin mendacii

[illegible] καὶ μέ- [illegible] καὶ Ἄτταλον [illegible] τοῦτο ἔχειν αὐτῷ [illegible] Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ [illegible] ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι, [illegible] χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὑρή- [illegible] διαθρυλῆσαι τοῦτο, ὅτι [illegible] μηδὲ ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα [illegible] Ἄτταλος ἐπέταξε καταχρημνισθῆ- [illegible] τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἵππος [illegible] πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι [illegible] οὖν ἐνυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.

[illegible] φορῶ βακτηρίαν. τοῦτο λέγειν [illegible] ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον [illegible] ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

[Δ]αφοινόν. τὸ πάνυ φοινίσσον.

Σῶμα τόδε φθιμένου μενεδαΐου εἴσατο Δᾶμις
ἵππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης
τύψε.

Δάψατο.

Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίτην.

Δαψιδων. Πολύβιος· Οἵων γὰρ ἂν δέκα συμβαίνῃ τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων δώδεκα δεήσει τὰς κλίμακας δαψιδων ὑπάρχειν.

Δαψιλέστατος. πολυτελέστατος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχούντων.

Δαψίλεια. ἡ πολυτέλεια. Καὶ Δαψιλής, ὁ πολύς.

Δαιδάλεον. τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος
ὄζει.

Καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος.

Δαίδαλον. ποικίλον κατασκεύασμα. ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας διάφορα μηχανήματα γέγονε περιβόητος. Οὐκοῦν διαλαθὼν ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἃ ἐπήγετο.

1. μέχρι] μέχρις A. B. V. Med. 2. θεῶν] ἐθνῶν A pr. καὶ] Leg. ὥστε καί. *Hemst.* Videtur potius verbum abesse. Aliter haec V. conformavit: *καὶ διὰ τοῦτο ἐπεβούλευεν αὐτῷ Ἄτταλος βασιλεὺς Περγάμου. οὗτος εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθών ποτε εἰρωνευόμενος καὶ διαπαίζων ἤρετο εἰ εὑρήσει τὸν ἵππον δῆθεν ἀπολωλεκώς, καὶ εἶπεν αὐτῷ εὑρήσειν ταχέως. ὁ δὲ ἐξελθὼν* (καὶ add. *V.) ἐκωμῴδει καὶ διεγέλα ὡς μήτε ἔχων ἵππον μήτε ἀπολέσας. Ἄτταλος δὲ συσχὼν αὐτὸν ἐκρήμνισε, καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος ἵππος. καὶ οὕτως ἔγνω ὡς οὐκ ἐψεύσθη τὸ λόγιον.* 5. ἐρεσθαι Edd. 7. διαθρυλλῆσαι] διαθρολῆσαι A. B. 12. ἐφυβρίσας] ἐνυβρίσας A. E. Mox καλῶς E. 13. Δαφνίνην] Zenob. III, 12. *Hemst.* φορῶ] ὁρῶ B. E. φέρω V. C. 15. ἀλεξίκακον φάρμακον] ἀλεξιφάρμακον A. Zenob. et Arsen. p. 176. 17. Σῶμα] σᾶμα A. E. μνᾶμα Anyte Ep. XV. Anthol. Pal. VII, 208. Mox μενεδίου libri: μενεδαΐου praebuit Suidas in v. Μενεδάιος ἵππος. Item refinxi scripturam editam εἴσατο Δᾶμις. τόδε] τῇδε mendum vulg. 18. στέρνων] στέρνον A. B. C. V. E. Med. Anthol. et inferior gl.

2. Ἡ μεγάλα] ἁ μεγάλα A. B. E. cum Antipatro Sidon. Ep. XCIX, 5. Anthol. Pal. VII, 241. Sed deest gl. V. C. id quod arguit per fraudem istud scitamentum illatum esse. Ceterum Küsterus: „Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in obitum Ptolemaei, quod extat Anthol. lib. III. cap. 7. p. 317. Deceptus est autem Suidas, cum haec excerperet, corrupto codice Anthologiae, nec observavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentleius a me consultus sic emendandum esse felicissime coniecit: Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν. Impuri enim librarii ω in voce praecedenti ἑὰν male coniunxerunt, et deinde λ mutarunt in δ, errore proclivi et in veterum libris frequentissimo, quoniam duae hae litterae valde sibi sunt similes, si maiuscule, id est more prisco, scribantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc non ad δάψατο, quae est vox nihili, sed ad ὠλόψατο, vel ὀλόπτειν, quod *vellere* significat, a Suida referri debuisse. Vide etiam infra v. Ἑανῷ, ubi locus hic aeque mendose repetitur." Assentitur Ernest. in Callim. h. Dian. 77. 3. Δαψιδων. Πολύβ.] Apud Polybium lib. IX. cap. 19. unde locum hunc deprompsit Suidas, pro δαψιδων, quae est vox nihili et corrupta, rectius hodie legitur δαψιλῶν. Consule ipsum Polybium, ex quo sensus huius loci petendus est. *Küst.* δέκα τινῶν] τινῶν ab edd. vulgg. inculcatum ignorant A. B. E. *V. Med. συμβαίνῃ] συμβαίνει A pr. συμβαίνοι E. 4. τείχους] τοίχους E. Mox τὰς κλίμακας om. E. In fine nudum τουτέστιν, quod frequenter accidit, A. B. C. V. Med. addunt. 6. Lex. Bachm. p. 189. 7. ῥευμάτων] Sic quoque Hesych. Fort. ῥημάτων. *Toup.* Item Tittmannus in Zonaram p. 466 cui recte τῶν deest. 8. Δαψίλεια] Attigit hoc et praegressa Hemsterhusius in Lucian. D. M. XXX, 2. πολυτελής] πολύς A. C. V. Δαψιλέστατος, πολύς Hesych. 10. Δαιδάλεον] V. Il. θ'. 195. Adde Apollon. Lex. p. 213. 11. Κεκρύφαλον] Versus Nossidis Ep. V, 2. Anthol. Pal. VI, 275. Σαμύθας] Σαμύδας V. 15. ἀπὸ — διάφορα] καὶ Δαίδαλος ὁ μηχανοποιὸς καὶ ποικίλος τὴν μηχανήν, κατασκευάσας γὰρ ποικίλα E. In brevitatem contraxit Lex. Bachm. p. 187. 16. κατασκευάσας — γέγονε] κατεσκεύασε — γέγονε δὲ C. V. 18. κατέπηξεν ἐν τῷ βωμῷ E. Sub finem ἀπήγετο Edd. vett.

arguit, negans Athenienses Iliacae expeditioni interfuisse. idem adeo maledicus fuit in omnes, ut ne ipsis quidem diis parceret. quapropter Attalus rex Pergami ei insidiatus est. ad Pythiam autem aliquando profectus oraculum derisit, rogans per lusum, num equum reperturus esset. responso igitur dato, celeriter esse reperturum, passim iactavit, equum se neque habuisse neque amisisse. cum autem revertentem eum Attalus comprehendi et praecipitem dari iussisset eo in loco, qui Equus appellabatur, moriturus intellexit, oraculum non fuisse mentitum. sic igitur ille per impietatem suam male tandem periit. Δαφνίνην φορ. *Laureum gesto baculum.* hoc dicere consueverunt, quibus insidiae struuntur: quod laurus vim habet arcendi mala. Δαφοινόν. Valde cruentum. *Monumentum hoc defuncto bellisque subacto equo posuit Damis, postquam pectus eius cruentus Mars percussit.* Δάψατο. *Magna vero Aegyptus suam vulsit comam.* Δαψιδων. Polybius: *Qualium enim partium decem est muri altitudo, talium duodecim large sumptarum scalas esse oportebit.* Δαψιλέστατος. Sumptuosissimus. dicitur et de fluviis et de viris magnificis. Δαψίλεια. Magnificentia. Et Δαψιλής, magnificus. Δαιδάλεον. Artificiose fabricatum. *Reticulum hoc accipere Samythae. pulchre enim elaboratum est, et suavem quendam nectaris odorem spirat.* Et Δαιδαλόεις, affabre factus. Δαίδαλον. Opus eleganter fabricatum. a Daedalo quodam machinarum fabro, qui cum varias machinas fabricasset, celeberrimus evasit. *Clam igitur in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat.*

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαίσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος.

Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ
ἄνθετο.

Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος.

Δαιδάλου πτερά. ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν προςθήκης χρωμένων παρελκύσει.

Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν, ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρός φησιν·

Ὃς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐίσας.

Δαιδάλλω. ῥῆμα.

Δαίει. καίει. Καὶ Δαιομένη, μερίζουσα. διαιροῦσα. δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαιτυμών· καὶ δαὶς δαιτός, ἡ εὐωχία.

Δαίμονα. ἐκστατικόν. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμονάς εἶναί τινας ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας.

Δαιμονᾶν. ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. Καὶ Δαιμονήσας. Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον

---

1. ποικίλα] ποικίλος V. C. repugnante Zon. p. 463. 3. Δῆρις ὁ] Leonidae Tar. XXVIII. pr. Anthol. Pal. VI, 204. unde legendum Θῆρις. 6. ἀκαμπῆ] ἐγκαπῆ B. E. 6. Ἦν δὲ] δὲ om. V. C. Deinde λαχνία *V. 8. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 1008. (965.) Adde v. Θρύψις. 9. χρυσοδαίδαλτον] χρυσοσάνδαλον E. 11. προςθήκης] Vox haec in prioribus editt. deest, quam ex uno MS. Paris. revocavi. Apud Diogenianum [et Arsen. p. 175.] legitur, ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προςθήκῃ παρελκούσῃ: quod magis placet. *Küst.* Similiter MS. Coisl. 177. προςθήκῃ χρωμένων παρελκούσῃ, probante Toupio. Quod recte factum usus evincit vocis προςθήκη, ab Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 218. sq. diligentissimo commonstratus. Deest προςθήκης etiam B. E. 12. Δαιδάλου ποιήματα] Aristot. de Anim. I, 3. refert e Philippo Comico, Daedalum Veneris signum fecisse, quod infuso argento vivo moveretur. Diodor. Sic. V. Daedali statuae ambulare et spirare creduntur. Plato in Menone aufugere solitas statuas, ni vincirentur, scribit. Vives in Augustin. de Civ. Dei XVIII, 13. Schol. Eurip. Hecub. 838. Ἀγαλματοποιὸς ὁ Δαίδαλος, ποιῶν ἀγάλματα οὕτω κάλλιστα, ὡς ἱστορηθῆναι περὶ τούτων τοῖς ποιηταῖς, ὅτι φωνὴν ἠφίεσαν καὶ ἐκινοῦντο — καὶ πτερά, ὅτε ἐβούλετο, περιετίθει sqq. Apollod. III. p. 180. c. 12. Παλλάδιον διπετὲς ἦν τῷ μεγέθει τρίπηχυ, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. *Reines.* Vid. Schol. Platon. p. 367. et praeter alios a Gaisfordo laudatus Petav. in Themist. p. 535. ed. Hard. Continua olim in v. Δημιουργοί per sedulitatem hominum studiosorum repetebantur. 14. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ] Notum est ex veteribus scriptoribus, sub initia artis statuariae simulacra effingi consuevisse oculis clausis, manibus ad latera agglutinatis, pedibusque indiscretis et iunctis: adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Daedalus artem illam expolivit, oculosque statuarum aperuit, et manus a lateribus separavit, pedesque discrevit et diduxit: quae res rudibus illis temporibus tantam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Daedali in proverbium abiret, et de quovis perito et ingenioso artifice diceretur. Diodorus lib. IV. (c. 76.) p. 276. Πρῶτος δὲ (Δαίδαλος) ὀμματώσας καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διατεταμένας ποιῶν, εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Plura hanc in rem veterum scriptorum loca collegit Scaliger in Euseb. Num. DCCXXXVII. quem vide. *Küst.* Tollius in Palaephatum, Anthol. IV. 479. Liban. 2. p. 480. ubi leg. οὗτος ὁ φόβος τῶν Δ. χειρῶν, ὃν ὁ Φειδίας. *Toup. MS.* συμμεμυκότας] συμμεμυκότα A. qui mox ὄνους pro ὀφθαλμούς.

1. καὶ τοὺς πόδας διέστησε] Simulacra igitur ante Daedalum erant συμβεβηκότα τοῖς ποσί, ut veteres scriptores loquuntur; i. e. *pedibus iunctis et indiscretis*: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phrasin illam Graecam male pleromque reddiderunt. Apollodorus III, 2. Palladium dicit fuisse συμβεβηκὸς τοῖς ποσί: ubi interpres male, *pedibus ita compositis, ut ambulare videretur.* Tu verte, *pedes habens iunctos et indiscretos.* Philostratus de Vit. Apoll. VI, 3. statuam Memnonis describens inter alia ait, ξυμβεβηκέναι δὲ τὼ πόδε ἄμφω: quod interpres infeliciter reddit, *atque utroque pede solum attingens.* Vertendum est, *ambos eius pedes fuisse iunctos et indistinctos.* Sic etiam intelligendus est Hesychius v. Αἰγινητικά· Αἰγινητικὰ ἔργα, τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας. Contrarium est, σκέλη διαβεβηκότα, i. e. *crura divaricata et diducta*, ut in loco Diodori, quem paulo ante adduximus. *Küst.* 2. Ὅμηρος] Il. ε. 60. ubi poeta de Harmonide verba facit. *Küst.* Corrigendum ἐπίστατο. 7. Gl. ab Aldo invectam om. vulg. Δαιδάλου ῥῆμα *V. 8. Δαίει] Deest haec et seq. gl. B. E. Med. Introduxit Aldus: qui mox δαιομένη. 9. γὰρ καὶ] καὶ om. V. quod tuetur Apollon. Lex. p. 213. 11. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμ.] Haec sunt verba Laertii Zenone, segm. 151. *Küst.* 14. ὑπὸ δαίμονος] δαίμονας V. καὶ μαίνεσθαι nescit Zon. p. 471. Mox δαιμονίσας bis Med. 15. Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμ.] Fragmentum hoc Polybii [XXXI, 11.] legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris, ab Valesio editis, p. 145. unde id Suidas deprompsit. *Küst.* ἐξέλιπε] ἐξέλιπαρά A.

Δαιδαλόχειρ. Qui artificiosa et eximia opera manibus fabricat. *Deris ingeniosus ille artifex Palladi normam dedicavit.* Et Aelianus: *Candelabra autem ex argento admiranda arte erant fabricata.* Et Aristophanes: *O aureum meum desiderium, et Veneris soboles.* Δαιδάλου πτερά. Daedali alae. dicitur de iis qui per inopiam consilii rebus utuntur asciticiis. Δαιδάλου ποιήματα. Daedali opera. de egregiis artificibus dicitur. antiqui enim statuarii simulacra clausis oculis fingebant; Daedalus autem eos aperuit pedesque diduxit. itaque Homerus: *Qui artificiosa quaeris opera manibus fabricare norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. hic etiam Alexandro naves aequales fabricavit.* Δαιδάλλω. Verbum. Δαίει. Urit. Et Δαιομένη, partiens, dividens. δαίω enim significat partior: unde δαιτυμών conviva: et δαὶς δαιτός, convivium. Δαίμονα. Mente motum. *Dicunt vero philosophi daemones esse quosdam, qui hominum affectibus tangantur.* Δαιμονᾶν. A daemone possideri et insanire. Et Δαιμονήσας. *Ille vero insania cor-*

δαιμονήσας, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου, διὰ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν.

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμονίᾳ. δαιμονίως. Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ιή γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν· ὃς ἀπὸ τέγους πεσὼν παραχρῆμα ἐτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμόνιος ὁρμή. τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ θεοῦ.

Δαιμονίως. παραδόξως. Ἐθεραπεύθη δὲ ἔφη δαιμονίῳ τρόπῳ. — Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερφυῶς.

Δαίμων. ἡ ἑκάστου τύχη. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περιερχομένου, καὶ τὰ νέρθεν γῆς φησὶν ἐρευνῶντος, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεων ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι, καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. Θεραπεία δὲ αὐτοῦ, καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φίλα διὰ συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τρόπον τινὰ δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐλάττων ἡ πώρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

Δαίνυ. εὐώχει. Ὅμηρος·

Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Καὶ Δαινύμενος, εὐωχούμενος.

Δαῖον τέρας. πολεμικόν.

Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Δαίρω. τὸ τύπτω.

Δαίς. ἡ εὐωχία. Καὶ Δαῖτα θάλειαν ὅτι φη...

---

2. διὰ τὴν] κατὰ τὴν Excerpta. 3. *Δαιμόνιε*] Vide vel Schol. Il. β'. 190. 4. δαιμονίας] δαιμονίως A. E. V. ... (sic) Med. δαιμονίας Aldus. Itaque refinximus etiam in capite Δαιμονίᾳ editum: compara Pindaricum Ol. IX. extr. ... γάμεν. Neque huc pertinet exemplum Damascii. Ἀδελφῆς υἱός] Supple, Ἰσιδώρου ἀδελφῆς υἱός etc. Verba enim ... genda sunt de Isidori philosophi ex sorore nepote, ut discimus ex ipso Suida infra v. Ἰσίδωρος, ubi fragmentum hoc ... tur. *Küst.* 6. τέγους] στέγους V. 8. Δαιμονίη ὁρμή Herod. VII, 18. 10. Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια] Haec sunt ... copii Histor. Arc. cap. 12. *Küst.* 11. ὑπερφυῶς] Bergler. et Wagner. in Alciphr. I. p. 170. laudat Gaisf. μεγάλως ... tione dedit Lex. Bachm. p. 188. Cf. Zon. p. 474. 13. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] Ipso principio. 17. Σοφοκ... Col. 76. 18. ἰδόντι] ἰδόντα E. 19. Οὐδὲν ἀθλιώτερον] Ex Marc. Antonin. lib. II. cap. 13. ut Pearsonus etiam ... vit. *Küst.* Unde petendum ἐκπεριερχομένου. 20. νέρθεν γῆς] νέρθε γῆς φησίν V. C. et sic fere A. τά τε γᾶς ... darus Platonis Theaet. p. 173. E.

1. πλησίον] πλησίων E. 2. τεκμάρσεως] τεκμάρσεων A. V. 5. εἰκαιότητος] εἰκότητος B. E. εἰκαχότητος Med. ... 7. τὰ μὲν γὰρ — μέλανα] Locus hic est mutilus, qui ex Marco Antonino sic suppleri debet: τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσ... την· τὰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων φίλα διὰ συγγένειαν· ἔστι δὲ ὅτε [adde καὶ τρόπον τινὰ] ἐλεεινά, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ ... ἐλάττων δ' ἡ πήρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τοῦ διακρίνειν τὰ λευκὰ καὶ μέλανα. *Küst.* γὰρ om. *V. 9. πώρω... σις A. πήρωσις Marcus. 11. Ὅμηρος] Il. ι. 70. Item glossa Homerica est Δαινύμενος. 14. *Δαῖον τέρας*] Leg... per diaeresin, ut apud Hesychium. *Küst.* Respexit ad Euripidis Phoeniss. 1030. Μιξοπάρθενος δάιον τέρας. Quod ... annotavit vir doctus in Hesychium. Ceterum corrigendum hac occasione lexicon ineditum in Bibl. Coisl. p. 232. [... v. Δαΐαν ἐδόν.] *Toup.* Δαίας Zon. p. 469. Reduxi δαῖον, quod litterarum ordo postulet; quamquam apparet id ... fectum fuisse. 15. V. Etym. M. p. 272. 16. ἐπειδὴ] ἐπεὶ E. Mox κω A. E. *V. pro σκω. 17. οὐ θέλουσι] ... 19. Sub finem cum V. C. removi: δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω. Eadem inculcabantur post v. Δέρτρον. Habet Zon. p. 473. ... ὅτε A. V. E. C. ὅτι φησὶ στοιχείου μεταθ.] Locus hic est mutilus, qui ex Athen. lib. I. p. 24. unde cum Suidas ... sic supplendus est: Ὅτι Σέλευκός φησι, τὴν παρ' Ὁμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοιχείων μεταθέσει δίαιταν εἶναι etc. *Küst.* ... medium pararunt post δίαιταν addito φασὶ A. B. V. E. C. Med. Statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. delevit: Δαισε... σάνη, ἀπὸ τοῦ σίτου ἑψημένου ἑψηθεῖσα. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δαίσασθαι. τὴν γὰρ πρώτην τροφὴν πρὸ τῆς εὑρέσεως ... οὕτως ἐποιοῦντο. Quae interpolata sunt e Zon. p. 468. ἐπτισμένου pro ἑψημένου Etym. M.

---

reptus vitam finiit, quod signa quaedam irae divinae ipsi apparuerant propter violatum templum. **Δαιμόνιε.** Beate. **Δαιμονίᾳ.** Divinitus. *Nepos eius ex sorore, octodecim annos natus, qui statim a puero divinam quandam ingenii vim ostendebat, de tecto delapsus subito vitam finiit.* **Δαιμόνιος ὁρμή.** Impetus divinus. **Δαιμονίως.** Modo admirabili. *Illum vero dicebat admirabili quodam modo sanatum esse.* † *Ille vero in venerem supra modum proclivis erat.* **Δαίμων.** Cuiusque hominis fortuna. Aristophanes *Pluto: Fortuna enim ius in corpus ei, cuius id est, non concedit, sed qui emit domino.* Et Sophocles: *Generosus, si quis intueatur, modo recesseris ab fortuna.* † *Nihil homine illo miserius est, qui omnia ubique pervagatur, et quae subter terram sunt scrutatur quaeque in animis alienis, coniectura nititur indagare; neque intelligit sufficere sibi, ... quem intra se gerit, genio versetur, eumque legitime ... let autem, si praestet a temeritate alienum, ... rebus, quas vel dii vel homines egerint. quae ... virtutis nomine veneranda sunt; quae homines, ... tionem amica; sed interdum etiam miseranda, ... malorumque ignorationem: nec sane caecitas haec ... ea, per quam alba et nigra internoscere ...* **Δαίνυ.** Convivium praebe. Homerus: *Convivio ... res.* Et Δαινύμενος, epulans. **Δαῖον τέρας.** ... bellicum. **Δαίω.** Disco. futurum δαίσω: unde ... abiecto ι δάσκω (verba enim in σκω desinentia diphth... spuunt); et per reduplicationem διδάσκω: unde ... **Δαίρω.** Verbero. **Δαίς.** Convivium. Et Δαῖτα ...

στοιχείου μεταθέσει δίαιτάν φασι λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπο τοῦ δαίσασθαι λέγειν, βιαιότερον.

516 *Δαιταλεῖς.* *δαιτυμόνες, καὶ θιασῶται, καὶ συμπόται, καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον ὁ βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥςπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ᾽ ἐδείκνυε.*

Δαῖτας. *εὐωχίας.*

Φοῖβε,
δέξαι πλωτήρων μάζης χεριφυρέα δαῖτα.

Καί· Οἵους Ἡσίοδος παρειςάγει τοὺς
Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἠύτε δαιτί.

Δαιτή. *ἐπ᾽ εὐθείας διὰ τοῦ η, ἡ εὐωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς δαιτί, τῇ εὐωχίᾳ. ἐκ τοῦ δαὶς δαιτός, δαιτί.*

Δαιτὸς ἐίσης. *ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησιν· ἐπειδὴ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἷς δὴ οὐ παρῆν ἄφθονος ἡ τροφή, βίᾳ ἥρπαζον καὶ ἀφῃροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μετὰ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φόνοι· ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. ἐν γαρ ταῖς θαλίαις ἡμάρτανον τὰ πρῶτα οἱ ἄνθρωποι. ὕστερον δὲ διένεμον, καὶ ἦλθεν εἰς κόσμον τὰ δόρπα. ἔνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαὶς ἡ εὐωχία. καὶ δαιτυμόνες. ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαίς· ἐπὶ δὲ θηρίων οὔ.. ἀγνοῶν δὲ Ζηνόδοτος τῆς φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν ἔφη·*

Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε δαῖτα.

Δαιτρόν. *μεριστήν, μάγειρον.*

Δαιτυμόνες. *ἀρισταί, εὐωχούμενοι.*

Δαιτρεύειν. *μερίζειν.*

Δαιτρός. *προςδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἑστιωμένοις· οὕτως γὰρ εἱστιῶντο, μεριζόμενοι τά τε πρόβατα καὶ τὸν πότον. παρὸ καὶ λέγει·*

Δαιτὸς ἐίσης.

ἰσομοίρου τροφῆς. ἢ Δαιτρός, ὁ διαιρῶν καὶ διανέμων τὰ κρέα.

Ὅτι Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν.

---

4. *οὕτως Ἀριστοφάνης*] Respexit Suidas ad fabulam Aristophanis *Δαιταλεῖς* inscriptam: de qua Athenaeus, Etymologus, Suidas, alii. Quae sequuntur sunt verba Theophylacti Simocattae Histor. V, 5. atque hinc Suidas corrigendus est. *Toup.* Theophylactus in novissimis, *θανάτῳ τοῦτον ἐκδίδωσιν.* Huius ignari Rankius et Fritzschius iocularem in errorem inciderunt, cum ipsas Aristophanis voces se deprehendisse putarent: quorum posterior in Monito ad Daetalenses non satis habuit fragmentum ad metri leges exegisse, *Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν Τοῖς δαιταλεῦσιν ὥςπερ ἄξιον λόγων χαριζόμενος . . τοῦτ᾽ ἐδείκνυε*, sed collegit etiam memoriam instituti cuiusdam in Atticorum re scenica satis mirabilem. Mox *ὁ* inseruerunt ante *βασιλεὺς* A. B. V. E. et qui locum negligenter decerpsit Zon. p. 464. 8. *Φοῖβε, δέξαι*] Philippi Thessal. XI, 3. Anthol. Pal. VI, 251. Adde v. *Χεριφυρέα*. 9. *χεριφύρεα*] *χειφύρεα* A. 10. *Καὶ οἵους*] Polybius IV. p. 489. *Hemst.* Sive lib. V. c. 2, 6. *Ἡσίοδος*] Fr. XLIX. Sequentem gl. *Δαιτίς. τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ Λυδὸν κάπηλον αὐτόθι κατοικήσαντα παρέχειν τὰς δαῖτας τοῖς ἐπιξενουμένοις. ἦν δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἔφεσος· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πόλις*, ignorant A. B. C. V. E. quam Med. petiit ab Etym. M. sive Zon. p. 467. 12. *Δαιτή*] Apud Homerum paroxyt. *δαίτη*. *εὐωχία*] *ἡ εὐωχία* A. B. E. C. *V. Dein post *τῇ εὐωχίᾳ* addit E. *διὰ τοῦ ι*. 15. *Δαιτὸς ἐίσης. ἐξ ἴσου*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Athenaei lib. I. p. 12. ex quo Suidas supplendus est. *Küst.* 16. *φησὶ* Edd. 20. *φόνοι*] *φόροι* A.

1. *θαλείαις*] *θαλίαις* A. C. Ath. *πρῶτα* A. B. C. E. cum Athenaeo. 2. *ἦλθον*] *ἦλθεν* dedi cum V. et Ath. Novissima sunt Suidae communia cum Herodiani Epim. p. 19. 3. *ἔνθεν δαιτρός* *V. 4. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 5. *θηρίων δὲ*] *δὲ θηρίων* A. C. V. *δὲ θηρίου* B. E. 6. *ἔφη*] Immo *γράφει*. 9. *μεριστήν*] *μεριστόν* Edd. ante Küsterum, qui Porti coniecturam tacite adoptavit. Atqui si *μεριστὸν* accipiatur pro *μεμερισμένως*, retineri debet ea vox relatione facta ad Il. δ'. 262. Et sic sane Schol. Victor. Ceterum hanc gl. post *Δαιτυμόνες* collocat A. *Gaisf.* Editam scripturam quodammodo tuetur Zon. p. 464. Utrumque Hesychius agnovit. 10. *Δαιτυμόνες*] Od. δ'. 621. *εὐωχηταί* Zon. p. 463. 11. *Δαιτρεύειν*] Il. λ'. 705. 13. *ὁ προςδιαιρῶν* Lex. Bachm. p. 188. 13. *τά τε πρόβατα*] Malim, *τά τε κρέατα*. *Küst.* In Etym. M. p. 252, 6. ubi editum *τά τε βρώματα*, MS. Dorvill. praebere *τά τε πρόβατα* monet Gaisf. 15. *πότον*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] cuius loco in prioribus editt. male legitur *τόπον*. *Küst.* Sic etiam C. *τὸ ποτὸν* Etym. M. *λέγει*] Homerus Il. ι. 225. 18. *Τίμαιός φησι*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 57. [sive Polyb. XII, 24.] unde Suidas ea excerpsit. *Küst.* *Ὅτι* add. Gaisf. cum *V. 19. *διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν*] In Collectaneis Constantini loco laudato legitur, *διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμόν*. Sed et sic locus est obscurus propter vocem *ὑπεράνω*, quam corruptam esse existimo. *Küst.* Hunc locum non intellexit Küsterus. *Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοί, alicuius rei frequens laudatio, nimia quanta commemoratio.* *Toup.* II. p. 510. 19. *ὑπεράγαν* certatim corrigunt Hemsterhusius, Reiskius et Dobraeus.

...erus convivium dicit splendidum, per litterarum transposi... ...m putant pro *δίαιταν* dictum esse. nam quod ab verbo *δαί-...σθαι* vocem deducunt, id nimis est coactum. *Δαιταλεῖς.* ...vivae, sodales, compotores. sic Aristophanes. *Post coe-... rex ut conviviis quasi memoratu dignum spectaculum ...ificaretur, hoc ostendebat.* *Δαῖτας.* Epulas. *Phoebe, ...pe placentam nautarum manu subactam, quae epuli loco ...offertur.* Alibi: *Quales Hesiodus introducit Aeacidas, ...lentes bello ut convivio.* *Δαιτή.* In recto casu per η ...itur, significans convivium. in dativo vero per ι *δαιτί*, ...ivio: a *δαὶς δαιτός*, *δαιτί.* *Δαιτὸς ἐίσης.* Coenae ae-...iter divisae. Zenodotus vero interpretatur, bonae: quod ... homini sit bonus. primi autem mortalium, cum exiguam ...ent victus copiam, rapto viventes aliis per vim sua eripiebant: ex qua praedandi licentia caedes oriebantur. hinc dictam esse *ἀτασθαλίαν*, quoniam homines in conviviis sibi iniuriam primum inferre coeperunt. postea vero singulis portiones diviserunt: quae res ad modestiam coenas revocavit. hinc etiam dictus est *δαιτρός*: ipsa coena *δαίς*: convivae *δαιτυμόνες*. de hominibus tantum dicitur *δαίς*, non etiam de feris. quare Zenodotus vocis huius vim ignorans scripsit: *Eos praedam fecit canum, et alitum cibum.* *Δαιτρόν.* Distributorem, coquum. *Δαιτυμόνες.* Convivae, qui epulantur. *Δαιτρεύειν.* Dividere. *Δαιτρός.* Qui convivis portiones suas distribuit. sic enim coenabant, et carnes et potum singulis distribuentes. hinc etiam Homerus, *δαιτὸς ἐίσης*, coenae aequaliter divisae. vel *δαιτρὸς* vocatur, qui carnes distribuit. *Timaeus dicit poetas et historicos nimia rerum commemora-*

[illegible] πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον [illegible]. τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ἀδηφάγον εἶναι καὶ λίχνον, τὸν δὲ Διονύσιον τὸν τύραννον κλινοκοσμοῦντα καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας καὶ ποικιλίας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον ποιεῖσθαι διάληψιν, καὶ δυσαρεστεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν.

Δέ. ἀντὶ τοῦ γάρ.

Μισθοφορεῖ δέ.

περὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

[*Δεβελτός.* πόλις Θρᾳκική.]

Δεββώρα. ὄνομα κύριον. ἡ προφῆτις καὶ ἀῤῥενόφρων.

Δεδαϊγμένος. ἀνῃρημένος.

Δέδασται. μεμέρισται. Καὶ δεδαίαται, μεμέρισται.

[*Δέδεμαι.* δοτικῇ.]

Δέδειεν. φεύγει, ἢ φλέγει.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεδειχότας. δείξαντας. Δεδηχότας δέ, δακόντας.

Δέδηγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὅμηρος·

Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.

Καί,

Θυμοδακὴς μῦθος.

καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς

Στῆθος πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ,
τέτλαθι κραδίη,

φάσκων.

Δεδημευμέναι. ἀπηγορευμέναι.

Δέδηε. φλέγει.

Δεδήσεται. δεθήσεται.

Δεδηχότας. δακόντας.

---

2. ὀψαρτύοντα] Aristot. semel tantum, nimirum Ethic. Nic. III, 12. nominat τὰ ὄψα ἀρτύοντας. *Reines.* Legendum ex altero Polybii loco (vide gl. Ἀριστοτέλης) ὀψαρτυτήν. De quo eo minus dubitandum, quod hanc ipsam vocem ex glossa nostra probare iubemur sub v. Ὀψαρτυτής. 4. τύραννον] τὸν τύραννον A. V. Hinc petita gl. Κλινοκοσμοῦντα Διονύσιον. Mox τῶν om. V. 5. ἐξεργαζόμενον] Leg. opinor περιεργαζόμενον, *curiosum esse circa. Toup. MS.* Ἐξεταζόμενον e cod. Lugd. Bat. protulit Gronovius Em. in Suid. p. 100. cui sane aptius quam vulgatae lectioni ἐξεργαζόμενον respondet Valesii *inquirere.* Verum sive Polybii sive Timaei mentem vir magnus minime perspexit: nam ut δαιτρεύειν Homerus dicitur, quia mensas apparate instructas saepe suis in carminibus commemorat; Aristoteles ὀψαρτύειν, quia frequentem artis coquinariae mentionem facit: sic pari modo Dionysius tyrannus κλινοκοσμεῖν καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργάζεσθαι συνεχῶς, quod in tragoediis, quas confecerat, tapetes sternendis lectis textorumque varios colores ac figuras ambitiose descripsisset; unde colligi poterat, eum huius elegantiae valde fuisse studiosum. Hinc simul constat scripturam libri Lugd. Bat. non esse dignam cuius ratio habeatur. *Hemst.* Haec ita comprobamus, ut tamen καὶ ante τὰς expungi praestet. 6. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον] Locus hic est mutilus, quem Valesius sic supplet: ἀνάγκη τοίνυν περὶ Τιμαίου τὴν ἀκόλουθον etc. *Küst.* Longe plura videntur desiderari. 10. ἐν Ὄρνισι] V. 587. ubi vid. Schol. 11. *Δεβελτός*] Δηβελτός A. ubi gl. extat post Δαιτρός. Gl. agnoscit Zon. p. 479. (alterius etiam scripturae admonens p. 499.) om. V. C. eamque notavi. Eadem infra sub v. Δηβελτός. 13. ἀῤῥενόφρων lexicis accedat. 14. *Δεδαϊγμένος*] Il. τ΄ 319. Δεδαϊσμένος B. E. 15. *Δέδασται*] Il. ά. 125. δεδαίασται E. δεδέαται *V. μεμέρισται] Gaisf. praeferebat μεμερισμένοι εἰσὶν cum Schol. Od. ά. 23. Sed expungendum posterius μεμέρισται. 17. Om. vulg. silente Gronovio. 18. Δέδιε] Δέδειεν A. δέδειε V. [ap. Gron. p. 101.] C. δείδιε B. E. Edd. ante Küst. In fine gl. E. addit ἢ φοβεῖται. Litterarum ordini repugnat tam δείδιε quam δέδιε, quare δέδειεν reposui cum optimo MS. Ea tamen vox corrupta videtur ex δέδηε, quae legitur infra. *Gaisf.* ἢ φλέγει] Haec interpretatio non convenit voci δέδιε, sed δέδηε. *Küst.* Retinet Lex. Bachm. p. 189. Locus omnino perturbatus; accedit etiam glossa Δέδηε infra perperam collocata. Mihi quidem sub v. Δέδασται (cf. Zon. p. 486. sq. et Etym. M. p. 252. sq.) varia videntur congesta fuisse, quae cognatas voces aut copularent aut ad doctrinam epimerismorum exigerent. Itaque reiectis φεύγει ἢ ex diversitate scripturae subortis, nisi fingimus olim extitisse Δέδιε δέ, φεύγει, sequitur ut reponamus saltem glossam Homericam (Il. ν΄. 736.), Δέδηεν. φλέγει.

1. *Δέδευκε*] Deest gl. V. C. Agnoscit Zon. p. 487. 2. V. Zon. p. 485. Ceterum post v. Δεδήσεται *V. inseruit Δεδηχότας. δακόντας. 4. *Δέδηγμαι τὴν καρδίαν*] Nota haec referenda est ad locum illum Aristoph. initio Acharnensium: Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 5. Ὅμηρος] Il. έ. 493. 8. Θυμοδακής] Od. θ΄. 185. 10. παρ' Ὁμήρῳ] ὡς καὶ παρ' Ὁμ. Schol. 12. Στῆθος] Στῆθος δὲ πλ. Od. ύ. 17. 13. Lege τέτλαθι δή. 15. ἀπηγορευμέναι] Exemplum addit Zonaras p. 486. ἡμέραι δ' ἦσαν δεδημευμέναι. Ibi Tittmannus: „Locum hunc operae pretium fuerit quaerere: dicitur enim ibi δημεύειν sensu plane singulari. Fallor an Synesii est locus." 16. Δέδηε Edd. vulgg. Vide supra dicta in v. Δέδειεν.

---

tione ingenia sua prodere; itaque Homerum, quod verbo δαιτρεύειν saepius utatur, heluonem sese ostendere. Aristotelem quoque, qui passim obsonia condiat, obsonii appetentem et catillonem fuisse. item de Dionysio tyranno iudicari, qui lectos ornet diligenter et in velorum bonitatem et varietatem studiose et assidue inquirat. his consentaneum ut Timaeum existimemus ingenio fuisse moroso. *Δέ.* Enim. *Mercedem enim accipit.* sic de Apolline Aristophanes *Avibus.* [*Δεβελτός.* Urbs Thraciae.] *Δεββώρα.* Nomen proprium prophetissae et viraginis. *Δεδαϊγμένος.* Interfectus. *Δέδασται.* Divisus est. Et Δεδαίαται, idem. [*Δέδεμαι.* Aptum dativo.] *Δέδειεν.* Fugit. vel ardet. [*Δέδευκε.* Miscuit.] *Δεδειχότας.* Qui monstrarunt. Δεδηχότας autem, qui momorderunt. *Δέδηγμαι τὴν καρδίαν.* Dolore et tristitia animi affectus sum. Homerus: *Momordit autem oratio animum Hectoris.* Et: *Oratio animum mordens.* καρδίαν vero dixit, quod irae et voluptatis sedes est in corde. velut apud Homerum Ulixes *percusso pectore cor suum his verbis increpuit. Perfer, cor, et obdura.* *Δεδημευμέναι.* Interdictae. *Δέδηε.* Ardet. *Δεδήσεται.* Vincietur. *Δεδηχότας.*

Δέδια. φοβοῦμαι.

Δέδιθι. φοβήθητι.

Δεδιξάμενοι. φοβηθέντες.

Δεδίξεσθαι. ἐκφοβῆσαι, διῶξαι. Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.

Δεδιότες. καὶ δεδιώς, φοβούμενος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τοῖς οἰκείοις δεδιότες ἐνταῦθα πρῶτον ἠξίουν ἰέναι.

Δεδίσσω. ἐκφοβῶ. τὰ δὲ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἓξ φωνήεντα παραλαμβάνει. ᾱ. ἄλλος, ἀλλάσσω. ε. πῦρ πυρός, πυρέσσω. η. πτήσσω. ῑ. δεδίσσω καὶ δειδίσσω καὶ δεδίττω. Καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν. ῡ. ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ. τὸ γὰρ ὄσσω ἐκ τοῦ ὄπτω ἐστὶ μετηλλαγμένον. ω. ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω.

Δεδιττόμενος. ἐκφοβῶν.

Δεδμήμεθα. ὑποτετάγμεθα.

Δεδμημένοι. δεδαμασμένοι. Καὶ δέδμηνται. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἱ δὲ χαλινοὶ
στοιχηδὸν ξεστοί τ' ἀμφίβολοι χάμακες
δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι.

Δεδοχημένος. ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεύων, δοκεύων, καὶ ἐπιτηρῶν.

Δεδοκιμασμένα. κεκριμένα. Ἔγραψε δὲ 518 Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.

Δεδοξοποιημένον. δόξῃ κοσμούμενον. Πολύβιος· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις δουλεύει· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξασμένον, οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Δέδορκεν. ὁρᾷ, βλέπει.

Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.

Δεδουπώς. πεπτωκώς, τεθνηκώς.

Δεδραγμένος. πεπραγμένος.

Δέδοικα. φοβοῦμαι.

Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκῃ· πῶς γάρ; εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται.

---

1. *Δέδια*] Vid. vel Aeschyl. Prom. 189. 4. *Δεδίξασθαι*] Δεδίξεσθαι A. B. E. Med. Sic item v. Ἐπιδουπῆσαι. Δεδήξεσθαι C. Δεδήξασθαι *V. qui infra δεδίξεσθαι. Ἦχον ἐγεῖραι] Verba haec esse Menandri historici discimus ex Suida infra v. Ἐπιδουπῆσαι, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* 11. τὸ ἐκφ.] τὸ omisi cum A. V. τὰ δὲ διὰ δύο σσ ῥήματα ἓξ φων.] Eadem leguntur apud Etymologum voce Ἀγρώσσω. *Küst.* τὰ δὲ διὰ τοῦ δύο σσ *V. τὰ δὲ δύο σσ Med. cum Etym. Scripsi partim cum Leid. διὰ τοῦ σσ. 13. δεδίσσω καὶ δηδίσσω Med. καὶ δειδίσσω a Piersono in Moer. p. 119. praeceptum firmant B. E. *V. Mox καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν apparet male irrepsisse. δεδισσόμενος E. 15. ῡ. ἀφύσσω — ἐκφοβῶν om. V. C. τὸ γάρ] ὃ τὸ γὰρ A. (qui ἥσσω) B. E. Med. Etym. M. ὀνειρώσσω ἀγρώσσω τὸ ω. ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ō, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ· τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν. 16. ὄπτω] ἵπτω A. Mox ω om. Med. 18. *Δεδιττόμενος*] Vid. in Ἀθρους. *Hemst.* 19. *Δεδμήμεθα*] Il. ἐ. 878. 20. *Δεδμημένοι*] Il. ζ. 245. 21. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tar. XXIV. Anthol. Pal. VI, 131.

1. χάμακες] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. et Anthologia Epigrammatum revocavi: cuius loco in prioribus edit. inepte excusum est μάκαρες. *Küst.* 2. ὁμῶς ποθέουσαι Med. 4. Παλλάδι] Παλλαδίου A. B. C. V. E. Med. 5. *Δεδοχημένος*] Il. δ. 730. 8. ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα] Haec summatim decerpta sunt ex v. Εὐσέβιος. 9. Πολύβιος] Lib. XVII. cap. 13. (15, 16.) Vide etiam supra v. Ἄνθρωπος, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* 12. προσδεδοξασμένον] Lege προσδεδοξοποιημένον, ut apud Polybium loco laudato. *Küst.* προσδεδοξασμένον per interpretationem a grammaticis adiectum effecisse, ut germana glossa periret, opinabatur Schweighäuser. in Arriani Diss. Epictet. I, 28, 27. p. 318. Qui bonis paratis uti noluit: cum in oculos incurrat emendatio, de qua monitum in v. Ἄνθρωπος, καίπερ δεδοξοποιημένον. 14. *Δέδορκεν*] Il. χ'. 95. Sophocl. Oed. R. 389. et alibi. 15. *Δέδοται*] Zenob. II, 31. Diogen. IV, 34. Arsen. p. 176. 17. *Δεδουπώς*] Il. ψ'. 679. 18. *Δεδραγμένος*] Ex interpretatione huius vocis apparet scribendum esse δεδρασμένος. *Küst.* δεδραμένος Portus et Porsonus. Sed nihil mutandum. Πεπραγμένος eo accipiendum est sensu quo πεπράχαμεν supra v. Ἀριστοφάνης. Nescio an gl. respiciat Il. ν'. 393. et al. *Gaisf.* Nihil mutat Zon. p. 486. aut Lex. Bachm. p. 189. Malim tamen cum criticis haec refingere quam interpretationem istam adoptare. 20. Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πλ.] Sophocl. Ai. 278 — 280. 22. ἢ νοσῶν] ὁ νοσῶν A. V. C.

Δέδια. Metuo. *Δέδιθι*. Metue. *Δεδιξάμενοι*. Metuentes. *Δεδίξεσθαι*. Terrere, persequi. *Dissonum et trucem clamorem tollere, et cum ululatu tympana pulsare, ut Romanos terrerent, iisque metum inculcerent.* *Δεδιότες*. Et δεδιώς, qui metuit. *Illi vero suis metuentes eo primum ire statuebant.* *Δεδίσσω*. Terreo. Verba quae per duplex σ scribuntur, sex vocales assumunt. α. ut ἄλλος, ἀλλάσσω. ε. πυρέσσω. η. πτήσσω. ι. δειδίσσω et δεδίττω. υ. ἀφύσσω, haurio. nam verbum ὄσσω ex ὄπτω formatum est. ω. ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω. *Δεδιττόμενος*. Terrens. *Δεδμήμεθα*. Subacti sumus. *Δεδμημένοι*. Domiti. Et δέδμηνται. In Epigrammate: *Frena vero et hastae utrimque vulnerantes, quae equos pariter virosque desiderant, Palladi ordine suspensae sunt.* *Δεδοχημένος*. Expectans, insidians, observans, captans. *Δεδοκιμασμένα*. Probata. *Eusebius vero etiam alios probatos commentarios scripsit.* *Δεδοξοποιημένον*. Opinionibus imbutum. Polybius: *Cetera enim animalia solis cupiditatibus corporis serviunt; at genus humanum, quamquam instructum est ratione, non minus per inconsiderantiam quam per naturam peccat.* *Δέδορκεν*. Videt, spectat. *Δέδοται καὶ κακ.* *Ignaris etiam obtigit praeda.* dicitur de iis quibus praeter meritum res succedunt. *Δεδουπώς*. Qui cecidit, mortuus. *Δεδραγμένος*. Factus. *Δέδοικα*. Metuo. *Vereor ne divinitus plaga quaedam inflicta sit. quid enim? cum a morbo liberatus nihilo magis laetetur quam si eo adhuc teneretur?*

ἀντὶ τοῦ, πᾶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει.

Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή. ὅτι κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.

Δέδοιμι. οἰκοδομοίην.

Οἰκίον εὖτε δέδοιμι.

Δέδυκα. ὑπεισῆλθον. δέδυκε δέ, εἰσῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὁριστικὸν δηλονότι. δέει δέ, φόβῳ. Ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντὶ ἦν δέει.

Δεεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

Ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα.

Δεῆσαν. χρείας γενομένης.

Δεήσεις. ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν Ἀληθείας πρώτῳ.

Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος. δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες, ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας.

Δεκαδαρχίαι. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδάρχην κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐῤῥήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθείρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου δεκάζεσθαί φα- 519
σιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. Καὶ Δεκάζειν, διαφθείρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός· Πολλοὺς διέφθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν. Καὶ δεκάζων. τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ

---

4. Ὡς ὧδ' et seqq. clam delevit Küsterus, recte. 6. *Δέδοιμι*] Scribendum est *δέμοιμι*, idque suo loco ponendum, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Praeceperat H. Stephanus in Indice Thesauri. *Δέδοιμι* etiam Zon. p. 487. item 486. 7. *Οἰκίην*] *οἰκίον* A. V. C. 8. *δέδυκε*] Schol. Il. ι. 811. ab Albertio laudatum: *Δέδυκεν. ὑπεισῆλθεν, ἐκρύβη. καὶ δέδυκε* E. omissis *δὲ εἰσῆλθε.* 12. *Δεεινός*] Habet Choeroboscus Bekk. p. 1368. 14. *Ὡς γελοῖον, ὦ θεοί*] Aristoph. Acharn. 1026. (1057.) 15. *τῆς νύμφης*] *τῇ νύμφῃ* E. 16. *Δεῆσαν*] Sic Zon. p. 488. *Ἀττικῶς* addit E. Utitur Plutarchus. 17. *Δεήσεις*] Ex Harpocratione. *Hemst.* 19. *Δέκα, καὶ Δεκαδοῦχος*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 235. 20. *καταστάντες*] Lege *κατασταθέντες*. *Küst.* Cui praecepta technicorum vulgaria Bosius opposuit, cum deberet ad solam Isocratis adv. Callim. p. 372. fidem provocare. Ceterum ex Lex. Seg. MS. *οὓς ἀθηναῖ* (sic) *εἵλοντο μετὰ τὴν τῶν λ' κατασταθέντες*, protulit Gaisfordus, coll. Meier. de bon. damn. p. 188. Sufficit de his adisse annotatt. in v. *Μόλπις*.

1. *ὡς δηλοῖ Λυσίας*] Locus Lysiae, ad quem Suidas respicit, extat apud Harpocrationem v. *Μόλπις*. *Küst.* 3. *Δεκαρχίαι*] Ante legebatur *δεκάρχαι* [et *δεκαρχίας*], cuius loco reposui *δεκαρχίαι*, auctoritate 2 MSS. Pariss. Apud Harpocrationem, ex quo locus hic Suidae depromptus est, legitur *δεκαδαρχίαι*, ut etiam in uno MS. Paris. *Küst.* *Δεκαδαρχίαι* A. C. V. Harpocr. Item in seqq. Illud quidem etiam Etym. M. p. 254. et restitui iusserat Albertius. De argumento Gaisfordus excitavit Wesseling. in Diod. XIV, 13. et Valcken. Or. de Philippo p. 261. 6. *δεκάρχην οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἕκτῳ Φιλ.*] Scribe et supple, *δεκαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τετραρχίας.* Vide Harpocrationem. *Küst.* Qui clam negantem vocem inseruit Porto praeeunte. Verissime quidem, si sententiam tenemus; sed repugnat et omnium librorum fides (adde Harpocr. Pal. et Etym. M.), et auctoritas quam lexicographi suos in usus pertraxerunt Demosthenis (Philipp. II. p. 71.): denique particularum *καὶ μέντοι* conformatio. 8. *Δεκάζεσθαι*] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 75. et nostra in Eratosth. p. 214. sq. *ἐῤῥέθη*] *ἐῤῥήθη* A. B. C. V. E. *ἠρέθη* Med. *κατὰ δέκα*] *δεκάδα* V. *δέκα* C. 13. *μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου*] Paul. Leopardus Emendd. lib. XVI. cap. 19. optime monuit, legendum hic esse *μὴ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου*, i. e. *artibus minime bonis*, vel *mala ratione.* Hanc enim significationem phrasis ista apud Graecos scriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonstrat lib. I. cap. 21. *Küst.* Leg. *ἀπαιτοῦντος*. Sed forsan rectius Leopard. *Toup.* MS. 13. *δεκάζεσθαι*] *δικάζεσθαι* B. E. Ex continuis fabricata est gl. *Ἐριθεύεσθαι*: quae quidem agnoscit etiam Etym. M. p. 254. 15. *τοῦ μισθοῦ*] *τοῦ* om. A. 17. *Δεκάζειν*] Vid. Lex. Rhet. p. 236. sive Etym. M.

---

id est, necesse est malum, quod Aiaci accidit, a deo inflictum esse, siquidem ab insania liberatus maiore animi dolore afficitur. *Δέδοιμι.* Aedificem. *Cum domum aedificem.* *Δέδυκα.* Subii. *δέδυκε* vero, intravit. *Δέει.* Oportet, est indicativi modi. *δέει* vero, metu, dativus. *Nicomachus vero, utpote in facinore deprehensus, in magno erat metu.* *Δεεινός.* Gravis. *Δέημα.* *Quam ridicula res est, pro dii, quam sponsa haec enixe a me petit.* *Δεῆσαν.* Cum oportuerit. *Δεήσεις:* Indigentiam. Antiphon libro primo *De Veritate.* *Δέκα* et *Δεκαδοῦχος.* Decemviri post XXX. Tyrannos creati reipublicae praeerant: quorum unusquisque appellabatur *δεκαδοῦχος*, ut docet Lysias. *Δεκαδαρχίαι.* Decadarchias ab Lacedaemoniis in singulis urbibus constitutas saepe memorant historici. atque Philippus etiam in Thessalia constituit decadarcham, ut ait Demosthenes in sexta Philippica. *Δεκάζεσθαι.* Verbum hoc dictum est inde, quod deni muneribus corrumpi solerent. illi enim qui magistratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus suis starent. igitur qui munus accipiebat, ut alterius commodum minime bonis artibus promoveret, *δεκάζεσθαι* dicebant. huic autem simile est *ἐριθεύεσθαι*: nam *ἐριθεία* dictum ab mercede danda. *Δεκάζεσθαι.* Donis corrumpi. Et *Δεκάζειν*, pecunia vel donis corrumpere. Aelianus: *Multos Numidarum pecunia corruptos ad proditionem solicitavit.* Et *Δεκάζων*, donis corrumpens. verbum autem inde originem duxit. Lycus est heros,

τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφὴν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία, Λύκου δεκάς. ἐξ οὖν τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναιαῖον. δέκα μνᾶς. Σκόπας Αἰτωλῶν στρατηγός, ὃς ἀποτυχὼν τῆς στρατείας νόμους ἔγραφε. καὶ ὀψώνιον ἐξέθηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναιαῖον, τοῖς δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις μναιαῖον. ἀλλ᾽ ὅμως οὐκ ἠρκέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. ἑκατὸν δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί.

Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, οὐδ᾽, ὑποτηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ᾽ ἧς οἱόντε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει.

Δεκάπουν σκιάν. Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

περὶ ἡλιοτροπίου φησί. τουτέστι, τοῦ ἡλίου ἡ σκιὰ ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν, ἤγουν ὅτε γίνεται ὀψινόν.

Δεκάσκαλμος ναῦς.

Δεκαταῖος. δέκατος.

Δεκατεύειν. δεκάτην δοῦναι. Ἐφ᾽ οἷς οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν, καὶ δεκατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ.

Ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει.

τὴν δεκάτην γὰρ εἱστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ

---

1. *Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφ.*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem et Etymologum. Vide etiam infra vv. *Ἡ Λύκου δεκὰς* et *Λύκος. Küst.* Harum glossa posterior hinc transcripta est. Adde Schol. Aristoph. Vesp. 388. 4. *ἔνθα*] *ἔνθεν* B. E. repugnante Harp. Pal. 5. *τῆς δεκάδος τὸ δεκάζεσθαι* Med. *τό τε*] *τὸ* A. B. C. V. E. mox omisso *τὸ* post *καί*, quod servat Pal. Harp. 7. *Δεκαμναιαῖον*] V. Lobeck. in Phryn. p. 553. *Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατ.*] Totum hoc fragmentum legitur in Excerptis ex Polybio [XIII, 2.], quae Valesius edidit, pag. 61. unde id Suidas descripsit. Vide etiam infra v. *Σκόπας*, ubi locus hic ex iisdem Excerptis auctior exhibetur. *Küst.* Ac potest ex inferiore glossa perspici, quantum damni fecerit sententia verbis maligne contractis. *Αἰτωλῶν*] *ἐτῶν* A. 8. *στρατηγός*] *στρα* A. *στράτωρ* B. E. *τῆς στρατείας*] In Excerptis modo laudatis rectius legitur *τῆς ἀρχῆς. Küst.* *στρατίας* V. C. *στρατηγίας* Portus. 9. *αὐτῷ ἐξέθηκεν*] *ἐξέθηκεν αὐτῷ* tacite Gaisf. 13. *ἑκατὸν ... μνᾶν*] Observatio male assuta, quam praestat v. *Μνᾶ.* *δραχμαὶ*] *δραγμαὶ* Gaisf. (ut supra in v. *Δαρεικούς*) cum A. 15. *Δεκάπαλαι*] Aristoph. Equ. 1159. Id exemplis firmat Porsonus *Tracts* p. 240. 17. *Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν*] Ex Schol. Aristoph. Eccles. 648. Lex. Rhet. p. 242. *Δωδεκάπους σκιά. ἡ τῆς σκιᾶς παρασημείωσις τῆς ὥρας, ἐφ᾽ ᾗ τοὺς κεκλημένους ἐπὶ δεῖπνον ἔδει ἀπιέναι καὶ τοὺς κεκληκότας ἐκδέχεσθαι τοὺς κεκλημένους.* Adde Menandrum Meinek. p. 129. *οἱ καλοῦντες*] *οἱ* om. A. V. C. Schol. Aristoph. *οἱ* duplex Arsenius p. 177.

2. *οὐδ᾽ ὑποτηρήσεως*] Locum hunc corruptissimum sic recte emendat Casaubonus in Athen. lib. VI. c. 10. *οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ᾽ ἧς* etc. *Küst.* *ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, ἐφ᾽ ἧς κτλ.* mediis omissis Arsenius. 3. *ἐφ᾽ οἷς*] *ἐφ᾽ ἧς* A. B. C. V. Schol. 4. *ὥρας*] *ὥ* (vel *ὥ*) A. V. C. *ὥρας* margo A. 5. *Δεκάπουν σκιάν*] Ex exemplo, quod subiungitur, patet scribendum hic esse *δεκάπουν στοιχεῖον. Küst.* Praeierat Salmasius in Hesychium. Apparet vero haec ad superiorem glossam ita retrahenda fuisse, ut subiiceretur observatio *τὸ παλαιὸν — προήκει.* Ceterum *Δεκάσπουν* A. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 678, 79. 8. *ἐπὶ δεῖπνον*] *ἐς δεῖπνον* A. B. C. *V. E. *εἰς δεῖπνον* Med. 9. *περὶ ἡλιοτροπίου*] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cum ante minus recte legeretur *περὶ ἡλίου τροπάς.* Intelligenda enim sunt haec verba Suidae de horologio sciotherico, in quo stilus erectus umbra sua horas et tempora diei indicabat. Vide infra v. *Ἡλιοτρόπιον. Küst.* *π[illegible]τρο* A. *ἡλίου τροπὴν* B. *ἡλίου τροπῆς* C. *V. quae Porti fuit coniectura. Itaque videndum ne praestabilior sit scriptura Mediol. 11. *Δεκάσκαλμος ναῦς*] Vide v. *Ἐπίκωπος.* 12. Om. vulg. silente Gronovio. 13. *Ἐφ᾽ οἷς*] *Ἐφ᾽ οὓς* Valckenarius in Herodot. VII, 132. vulgatum non recte defendente Schweighäusero. Rettulit dudum hoc fragmentum ad historiam belli Persici Wesselingius in Diodor. XI, 3. 14. *δεκατεύσειν*] *δεκατεύειν* A. 16. *Ἐς δεκάτην*] Haec sunt verba Aristoph. Av. 494. ex quo metrum huius loci ita supplendum est: *Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει.* Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic excerpsit. Ceterum de more veterum Graecorum infantibus die septimo vel decimo nomina imponendi vide quae praeter alios viros doctos observarunt Meursius Exercitt. Critt. part. 2. lib. III. cap. 33. et Maussacus in Harpocrationem v. *Ἑβδομευομένου. Küst.*

---

formam lupi habens: cuius simulacrum Athenis ante loca iudiciorum collocatum erat. iuxta hoc qui muneribus se corrumpi sinebant, deni versabantur: unde proverbium ortum est, *Lupi decas.* a *δεκὰς* igitur et *δεκάζειν* et *δεκάζεσθαι* dicta sunt. **Δεκαμναιαῖον.** Decem minas. *Scopas Aetolorum praetor, frustratus principatu, leges scripsit. rex autem in singulos dies decem minas stipendii nomine ei dedit; cum ceteris in inferiore gradu constitutis mina daretur. neque his tamen contentus fuit; donec premente eum invidia auro simul ac spiritu privatus est.* nempe centum drachmae faciunt minam. **Δεκάπαλαι.** Iam dudum ante, apud Atticos. **Δεκάπους σκιά.** Olim et qui ad coenam invitabant et qui invitabantur umbram observabant; itaque illi quidem invitatos expectabant, hi vero statuto tempore convivia adibant. nondum enim aliud indicium habebant, ex quo conlicere liceret, quota esset diei hora. **Δεκάπουν σκιάν.** Aristophanes: *Tibi vero curae erit, cum umbra decem pedum fuerit, ut ad coenam festines.* loquitur de heliotropio. id est, cum solis umbra erit decem pedum, sive cum advesperascet. **Δεκάσκαλμος ναῦς.** **Δεκαταῖος.** Decimus. **Δεκατεύειν.** Decimam dare. *Contra quos Graeci iurarunt, si vicissent, omnes expeditionem suscepturos, et Apollini rerum captarum decimas daturos esse.* [Aristophanes:] *Ad diem pueri lustricum invitatus paulo largius bibi in urbe.* decimo enim die ob natos in-

[illegible] τοῖς[a] παισίν. Εὐρι- [illegible] δεκάτᾳ τόκου ὠνόμαζεν; [illegible] ταῖς ζ̄ φησὶν ἐπιτίθεσθαι [illegible] οὕτως· Πλεῖστα δὲ ἀναι- [illegible] διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τί- [illegible]

[illegible]ειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι [illegible]γεῖν. τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα [illegible] θεοῖς. διὸ κυρίως δεκατεῦσαι τὸ [illegible]σαι· κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην [illegible] λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκατευτάς. τοὺς τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας καὶ συλλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. Καὶ δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.

Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Ὡς εὐθὺς τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγους. τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.

Δεκάτην ἑστιᾶσαι. ἔθος ἦν παίδων γεννωμένων τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς τῇ δεκάτῃ τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς οἰκείους καὶ τοὺς ἐγγυτάτω φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τά τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς· ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ δεκάτη. Καὶ δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τό· Ὁ λαμβάνων δεκάτας δεδεκάτωται.

Δεκασμός. δωροδοκία.

Δεκάχοια. δεκαπλάσια.

Δεκέβαλος. ὁ τῶν Δακῶν βασιλεύς.

Δεκέλεια. τόπος.

Δεκελεικός. ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δεκέτης. ὁ δεκαετής. θηλυκῶς δὲ δεκέτις, διὰ τοῦ ῑ.

---

3. *Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τοῦ τόκου ὠνόμ.*] Versus hic Euripidis est omnino mendosus, sive verba sive metrum spectes: quem Maussacus in Harpocrationem v. *Ἑβδομευομένου* post Scaligerum sic in integrum restituendum esse censet: *Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκου.* *Küst.* *Τί* Scaliger habet Coni. ad Varron. p. 160. Vide quae notavi in Schol. Aristoph. Av. 494. *Hemst.* Verba Euripidis metri iambici nullam speciem habent. Et ex melicis petita esse crediderim, propterea quod Dorismi haud obscura in *μᾶτερ* [*μάτερ* Med.] et *δεκάτᾳ* vestigia appareant. *Porson.* Append. in Toup. p. 441. Anapaestos investigasse sibi visus est Matthiae. Saltem *τί* cum Schol. reponendum. *τοῦ* ante *τόκου* om. A. V. C. 4. *Ὁ δὲ*] *ὁ γὰρ* V. C. *ἐν ταῖς*] *ἐν τῇ* C. 5. *οὕτω* Ald. vulg. *Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται*] Apud Aristotelem libro VII. Hist. Anim. c. 12. locus hic ita legitur: *Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ.* Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* *Τὰ πλεῖστα δὲ — τίθενται, ὡς πιστεύοντες μᾶλλον τότε τῇ σωτ.* Schol. 6. *διὸ καὶ*] *καὶ* om. V. C. 8. *Δεκατεύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπρ.*] Ex Harpocratione. *δεκάτευλις πράττεσθαι* A. *δεκάτας εἰσπρ.* Zon. p. 489. 12. *ὁπωσοῦν*] *ἀπὸ σοῦ* B. E. 13. *Δεκατευτάς. τούς*] *Δ. ἀντὶ τοῦ* Harpocrationis libri plerique. 14. *καὶ συλλέγοντας* inseruerunt A. B. C. V. (ap. Gron. p. 101.) E. Mox *οἱ αὐτοί* om. V. C. repugnante Harpocr. 17. *Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβ.*] Vide Paul. Leopard. Emendd. lib. XVI. cap. 3. *Küst.* 18. *καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον*] Depromptum est hoc fragmentum ex Agathiae lib. V. (c. 12.) p. 151. ubi legitur: *καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσῃ* (*πορθήσει*) *δεκατευτήριον.* Erat autem *Δεκατευτήριον* locus *δεκάταις* sive decimis exigendis atque adeo reponendis assignatus. Angl. *a custom house.* Pollux VIII, 132. *Καὶ Δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν, καὶ Δεκάτη τὸ τέλος ἦν.* Ubi respexit, ut videtur, Pollux ad Xenoph. Hist. Graec. I. 1, 14. *Ἐντεῦθεν δὲ ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν ἐτείχισαν αὐτήν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων.* *Toup.* Cf. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 350. sqq.

1. *Δεκατηλόγους*] Vid. Lex. Rhet. p. 239. coll. Lex. Bachm. p. 190. 3. *Δεκάτην ἑστιᾶσαι*] Vide paulo ante v. *Δεκατεύειν.* *Küst* Vid. Lex. Rhet. p. 237. *γεννωμένων*] *συγγενομένων* E. *συγγεννωμένων* B. Med. 4. *Ἀθηναίων*] *Ἀθηναίοις* A. C. 6. *ἐγγύτατα*] *ἐγγυτάτω* A. V. E. 9. *ἦν*] *ἐστιν* A. B. V. E. C. 10. *Ὁ λαμβάνων*] Ep. ad Hebr. 7, 9. 11. *δεδεκάτωται*] *δεκάτωται* A. V. C. In marg. scripsit A. *τῆς τῶν συρακουσίων δεκάτης πολὺ προτιμότερόν σε ποιούμενος*, quibus imposuit m. sec. *ἐξήγησις.* 13. *Δεκάχοια*] Vocem hanc suspectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Hesychium legi. *Küst.* Item apud Zon. p. 482. *Δεκάχοα* H. Stephanus in Indice Thesauri, *Δεκάβοια* Valckenarius. 14. Sub finem cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. *ἐστιν* (*ζήτει* A.) *ἐν τῷ Δεινός.* 15. *τόπος*] *δῆμος Ἱπποθοωντίδος* Lex. Rhet. p. 240. 16. *Δεκελεικός. Πελοποννησ.*] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. *Ἀρχιδάμιος*, et Scaligerum in Olymp. XCI, 4. *Kust* *ὁ Πελοποννησιακός* A. C. V. Harpocr. Cf. Lex. Rhet. p. 234. et Zon. p. 474. 17. *ἀπὸ τοῦ μέρους* C. *V. 18. *Δεκέτης*] V. Piers. in Moer. p. 123. et Lobeck. in Phryn. p. 407. *θηλυκῶς*] *θηλυκοὺς* A. *δεκέτις*] Apud Aristoph. Lys. 644.

---

fantes convivium celebrabant, cum iis nomina imponerent. Euripides *Aegeo*: *Quod nomen tibi decimo die mater imposuit?* Aristoteles vero tradit, septimo die nomina pueris imponi, sic scribens: *Plerique ante diem septimum moriuntur. quae ratio est, cur illis nomina tunc imponant.* *Δεκατεύειν.* Decimam exigere et praedas agere. rerum enim ex hostico captarum decimae diis consecrabantur. unde *δεκατεῦσαι* proprie significat consecrare. per translationem vero, decimam quamcunque accipere et exigere. *Δεκατευτάς.* Publicanos, qui decimam exigentes sunt et colligentes. sic Antiphon. Et *Δεκατηλόγοι*, iidem. dicitur etiam genere feminino *τὴν δεκατηλόγον.* *Δεκατευτήριον.* Portorium quod Abydi pendebatur. *Se Abydum illico vastaturum esse, et decateuterium, quod ibi institutum erat.* *Δεκατηλόγους.* Decimam colligentes. itaque significat idem quod *δεκατευταί.* *Δεκάτην ἑστιᾶσαι.* Mos erat civium Atheniensium, ut natis pueris nocte ab nativitate decima cognati paterni et materni et amici proximi convocarentur, illisque praesentibus nomina pueris imponerentur, et peracto sacrificio epularentur, qui convenerant. id appellabatur *δεκάτη.* Et *Δεκατῶ*, decimo. ut: *Accipiens decimas decimatus est.* *Δεκασμός.* Munerum largitio. *Δεκάχοια.* Decupla. *Δεκέβαλος.* Decebalus, Dacorum rex. *Δεκέλεια.* Loci nomen. *Δεκελεικός.* Sic vocatur bellum Peloponnesiacum, ab eius ultima parte. *Δεκέτης.* Decennis. *δεκέτις* vero, genere feminino, per ῑ scribitur.

Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, καὶ τοὺς οὐ θεοὺς προςκυνεῖν ἠνάγκαζε.

Δεκτέον. δεῖ δέχεσθαι.

Δεκτῆρες. ὑποδοχεῖς.

Δελεάζοντες. ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, την πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.

371 **Δέλεαρ.** ἀπάτη, δόλος. Τοῦ δὲ προθύμως συγκαταθεμένου, δελέατος προςετίθει τὸ ἀκόλουθον, παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσμασι.

Δελέαστρα. παγίδες.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δέλτα παρατετιλμέναι.

Δέλτος. πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.

Δέλφακας καὶ δελφάκιον. τοὺς μεγάλους χοίρους· οἱ δὲ καὶ τοὺς μικρούς. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμώεσσι πάρεστι
χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ἀρῶνται.

Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένη
ἕξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν (κέρκον).

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀριστοφάνης·

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

τοῦτο εἴρηκεν, ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι.

Δελφίνιον. ἔστι μέν τι χωρίον ἐν Χίῳ, ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

---

1. *Δέκιος — ἠνάγκαζε*] Haec leguntur in Excerptis ex Ioanne Antiocheno ab Valesio editis p. 834. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* *Φιλίππου*] *Φίλιππος* A. 3. *τοὺς θεοὺς*] *τοὺς οὐ θεοὺς* A. cum Excerptis, *οὐ θεοὺς* V. C. 7. *Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμ.*] Haec sunt verba Iosephi lib. II. de Bello Iud. p. 814. (II, 18, 3.) *Küst.* 8. *ἠρέμησαν*] Item Zon. p. 490. *ἠρέμουν* E. 9. *δελεάζοντες*] *ὑποκρύπτοντες* E pr. 10. *κοιμώμενον*] *κοιμώμενοι* A. V. C. *κοιμωμένους* Iosephus, qui novissima praebet integriora. 11. *Τοῦ δὲ προθ.*] Oratio nisi fallor Polybii. Ceterum refinxi vulgatam distinctionem *συγκαταθεμένου δελέατος, προςετίθει κτλ.* 14. *καὶ δελεάσμασι* om. V. C. Cf. Aristoph. Equ. 789. 15. Sic Zon. p. 482. Sed *δελεάστρα* Pollux X, 156. Deinde cum V. C. omisi, quae A. in marg. habet: *Δελεάζω. αἰτιατικῇ. Καὶ δελήτιον* (sic A. et Zon. p. 482. nam legebatur *Δελητήριον*), *τὸ δέλεαρ.* 16. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. B. Med. 18. *Δέλτα παρατετιλμ.*] Aristoph. Lysist. 151. Vide etiam infra v. *Παρατίλλεται.* *Küst.* Delevit statim Gaisf. *Δέλιθες. τὰ σφηκία*, cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 478. 19. *τιτλάριον* etiam Lex. Bachm. p. 190. Om. Zon. p. 480.

1. *Ζήνων ὁ Κιττιεὺς Κλεάνθην*] Haec sunt verba Laertii Zenone, VII, 37. *Küst.* *Κιτιεὺς* scripsi cum B. C. V. E. Med. 2. *δέλτοις*] *ἀδέλτοις* A. Deinde cum Küstero vel potius cum V. C. reieci, quae habet A. in marg. *Δελτωτόν. ζήτει* (hoc add. Gaisf.) *ἐν τῷ Ἔμβολον.* 4. *Δέλφακας. τοὺς μεγάλους*] Schol. Aristoph. Acharn. 739. *Δέλφακας. παρ' ἡμῖν τοὺς μικροὺς σῦς, οὓς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος· Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι, Χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν. Ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησι· Νεαρὰ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένη* etc. Ex hoc loco discimus porcos minores ab veteribus appellatos fuisse *χοίρους*, grandiores vero *δέλφακας*: quod etiam confirmat Athenaeus lib. IX. p. 375. qui cum hoc loco Suidae conferendus est. *Küst.* Qui *καὶ δελφάκιον* tacite delevit, repugnante *V. 5. *Ὅμηρος*] Od. ξ. 80. 81. *μεγάλους — μικροὺς*] *μικροὺς — μεγάλους* E. 7. *χοίρε'*] *χοίρει'* B. C. E. 9. *Δέλφακος — ἀρῶνται*] Contulit Toupius III. p. 40. Platonem comicum ap. Ath. XIV. p. 657. cui *δέλφακα δ' ὡραιότατον* restituebat, et *ἱερὰν δέλφακα* dictionem Theopompi ap. Ath. p. 657. 11. *Νέα γάρ*] Aristoph. Acharn. 752, 53. Cuius dialectum Suidas interpolavit, posito etiam *κέρκον*, ubi *χοιροθρὰν* erat ponendum. 12. *ἕξει* *V. 13. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 244. *Ἀριστοφάνης δὲ* E. omissis *Δελφάκιον — χοῖρος.* 14. *γενήσομαι*] *γέγονα* A. B. C. V. E. 15. *ἀφευθεὶς*] A. in marg. *ἀντὶ τοῦ λογισθεὶς*: id est, *φλογισθείς*, quod inter vss. habet C. diserteque *V. *ἀντὶ τοῦ φλογισθείς.* Cf. v. *Ἀφευθείς.* 17. *Δελφίνιον. ἔστι μέντοι*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Harpocrationem et enarratorem Comici in Equ. 759. *Küst.* *μέν τοι*] *μέν τι* B. E. Mox *ἐν τῇ Χίῳ* E. Vide intpp. Thucyd. VIII, 38. 18. *Ἀθήνησιν*] Sic Schol. *ἐν Ἀθήνησιν* A. B. V. Harp. Pal. ap. Gaisf. (nam Bekk. *ἐν Ἀθήναις*) qui adhibuit Wyttenbach. in Plutarch. p. 549. A. sive de S. N. V. p. 16. dudum illum a Bastio Ep. Crit. p. 189. allatum: et Harpocrationis quidem omnes libri sub v. *Ἑρκεῖος Ζεὺς* addicunt. „Aelian. V. H. V, 15. ibi iudicabatur *περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως.* Vid. Pausan. Att. p. 28. Polluc. VIII, 10. ibi de tribunali *τῷ ἐπὶ Δελφινίῳ.* Meurs. de Areopago." *Reines.* 19. *τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστ.*] Vide infra v. *Ἐπὶ Δελφινίῳ.* *Küst.* *ἐν Δελφινίῳ* B. E. Edd. ante Küst.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi successor, edicto Christianos omnes morte multavit, et falsos deos adorare vi coegit. *Δεκτέον.* Accipiendum est. *Δεκτῆρες.* Qui aliquos excipiunt. *Δελεάζοντες.* Inescantes. *Scythopolitae vero duos dies quieverunt, fidem eorum quasi inescantes; at tertia nocte, captata temporis opportunitate, dormientem interfecerunt.* *Δέλεαρ.* Fraus, dolus. *Illo vero prompte assentiente, id quod consequens erat fraudi addidit, hortans ut ad Demetrium navigaret.* *Δελεασμός.* Et *δελεάσμασι.* *Δελέαστρα.* Decipulae. *Δέλτα.* Delta, quarta littera. significat etiam genitale muliebre. *Genitalibus depilatis.* *Δέλτος.* Tabellae, titularium, pugillares. *Zeno Citieus Cleanthem successorem suum comparabat tabellis duriore cera obductis, quae difficulter quidem scripturam admittunt, sed scripta diu conservant.* *Δέλφακας.* Maiores porcos, quidam minores esse porcos tradunt. Homerus: *Comede nunc, hospes, carnes suillas, quae servis apponuntur; at pingues porcos proci comedunt.* Porci maris caput lapide percutientes diras imprecantur. *Iuvencula enim est; at cum ad porcae aetatem pervenerit, habebit magnam et rubram caudam.* *Δελφάκιον.* Porcellus. Aristophanes: *Hei mihi infelici! porcellus fiam.* hoc dicit, dum podex eius aduritur. porcelli enim mactati igne aduruntur, ut pilis nudentur. *Δελφίνιον.* Locus in Chio. item Athenis templum Apollinis, in quo erat dicasterium *ἐν Δελφινίῳ* vocatum.

Δελφίς. πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὅθεν καὶ δελφινοφόρον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ φησίν· Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον.

Δελφίς. ὁ ἰχθῦς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν ἢ μολύβδινον. Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου, πρότερον
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον
παραβαλοῦ.

δελφίν, σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολύβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δελφινοφόρος τε ἡ ναῦς. τὴν ἄκατον δὲ παραβάλλου· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμον ποίει, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτὴν ἐμβησόμενος.

522 *Δελφὸς ἀνὴρ* στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δὲ ἀπόλλυται. ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱερᾶσθαι τῷ θεῷ ἐστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀποροῦντες οὐκ ἀπαλλάσσουσι.

Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ἐκεῖ εὑρεθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δέ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. Καὶ Δελφίς, ἡ Δελφικὴ ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται. Καί, Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων· διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.

Δελφύς. μήτρα. ἔνθεν ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μήτρας.

Δέμνια. ἐγκοίτεια στρώματα. Καὶ φυγοδέμνιος, ἡ παρθένος.

---

2. Θουκυδίδης] VII,41. 7. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Equ. 758. locus hic ita legitur et distinguitur: — *Καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι (προσικέσθαι), πρότερος σὺ Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Verba Schol. habet Scheffer. de Mil. nav. II,5. p. 136. et Salmas. Exc. Plin. p. 571. *Reines.* 8. Πρὶν] πρὸ E. 11. δελφὶν — μολύβδινον] ἦν δὲ E. Rectius δελφὶς Zon. p. 476. μολύβδινον] μολίβδινον V. C. item supra Schol. 12. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφ.] Huc spectant verba Scholiastae Thucyd. VII,41. Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσί. οἷον ἐμπίπτοντες αὐταῖς διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν, καὶ κατέδυον. *Küst.* 13. εἰς τὰς] εἰς τὰς ναῦς E. Mox post πολεμίων delevi νῆας cum A. B. V. E. C. Med. Nimirum excidit in praegressis αἱ ναυμαχοῦσαι, quod praestat Schol. 14. ναῦς] ναῦς ἐκαλεῖτο E. Mox παραβαλοῦ V. E. C. 16. ἐμβησόμενος] Sic Schol. ἐμβησομένοις A. B. V. E. Med. 17. δίψει δ' ἀπόλλυται] Metri gratia scribendum est vel, δίψει δ' ἀπόλωλεν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [et Arsen. p. 178.]; vel, δίψει δ' ἀπολωλώς, ut habet Schol. Aristoph. Equ. 531. qui eundem versum proverbialem adducit. *Küst.* ἀπόλωλεν etiam Libanius Epist. 208. Adde v. Κοννᾶς. Non sine mendis hoc in proverbia rettulit Georgius Lecapenus Matth. p. 58. Nihil iuvant V. C. scribentes δίψῃ δὲ ἀπόλληται. 18. ἱερῶσθαι] ἱερᾶσθαι scripsi cum A. B. C. E. ἱεροῦσθαι Arsen.

1. ἐστεφανωμένοι] Scribe, ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι, ut habet Diogenianus; vel, ἐστεφανωμένοι περιίασιν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [I,59.]. *Küst.* ἀποροῦντες] ἀπορροῦν A. ἀποροῦν V. E. C. δίψει δ' ἀπόλλυνται, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀναγκαίων ἀποροῦσι Arsenius. οὐκ ἀπαλλάσσουσι] οὐ καταλλάσσουσιν MS. Coisl. 177. 3. *Δελφοί*] Zon. p. 476. qui infra ἐκεῖσε. οὕτω δὲ ἐκλήθη om. E. qui mox Δελφίνην. De quo nomine disseruimus in Dionys. Perieg. 442. 4. εὑρεθῆναι] Id est, habitasse. Significatum rariorem olim attigimus in Eratosth. p. 121. ubi quae collecta sunt, iis accedant Charito p. 154. et Proclus in Hesiod. ἔ. 753. 5. Πυθὼ] Vid. Schol. in Il. ἰ. 405. et Hymn. in Apoll. 373. 6. Δελφικὴ] Vid. Soph. Oed. R. 464. Gaisfordus laudat Salmas. in Aeliani Spartian. p. 150. τοῦ] ἡ τοῦ A. C. 8. Δελφὶς] Anthol. Pal. VII, 154. 5. 6. Δελφὸς B. E. Med. Qui v. seq. ἐκείνου. 11. *Δελφῖνα ν.*] Vide intpp. Aristaeneti p. 625. ed. Boisson. διδάσκεις] κελεύεις E pr. Mox ἐπεὶ A. 12. τινάς] τινὰ A. B. C. *V. E. Med. Arsen. pp. 177. 178. et, ex quo Gaisfordus recepit ἤσκηται, MS. Coisl. 177. 13. Δελφῖνα πρὸς τ.] Arsen. p. 177. 15. ἡ μήτρα] ἡ om. A. B. C. iidemque statim deleverunt ἡ γάστηρ cum E. Veteres scripturas tuetur Zon. p. 480. Ceterum his legitur haec gl. in Med., et ante v. Δελφῖνα et eam excipiens; item utramque glossam transposuit *V. Apparet vero haec ordini litterarum repugnare; neque dubitamus quin proverbiorum memoria sit inculcata. 15. ἔνθεν] ἔνθα B. E m. sec. et priore loco Med. ὅθεν E pr. 16. δελφύος] μήτρας A. B. C. *V. E. et priore loco Med. Utrumque Zon. p. 478. 17. ἐγκοίτεια] ἐγκοίσια A. ἐγκοίτια E. cum Zon. p. 483. probabiliter. Extat etiam ἔγκοιτος apud Schol. Aeschyli Prom. β'. 895. 17. φυγοδέμνιος] Vid. Anthol. Pal. VI, 10. Nostrum infra in v. Nonnus Paraphr. Euang. Ioann. II, 11. de Virgine Maria utitur voce φυγόδεμνος. *Gaisf.*

Δελφίς. Instrumentum bellicum, cuius in navali pugna usus erat. hinc Thucydides libro VII. navem δελφινοφόρον vocat: *Deinde antennae navium onerariarum, ex quibus delphines pendebant, portus ostio imminentes eos prohibuerunt.* *Δελφίς*. Delphin, piscis. item instrumentum nautarum ferreum vel plumbeum. Aristophanes: *Priusquam ille te aggrediatur, ex malo suspende delphines, et lembum paratum habe.* δελφὶν instrumentum ferreum vel plumbeum, delphinis figuram habens, quod ex antennis mali in hostium naves deiiciebant, ut eas demergerent. hinc δελφινοφόρος ναῦς vocatur. at ἄκατον παραβάλλου significat, scapham paratam habe, ut in eam ingrediaris, si quod periculum ab ventis impendeat. *Δελφὸς ἀνὴρ στέφ. Delphus vir coronam quidem gestat, at siti perit.* hi enim, ut Apollinis sacerdotes, coronati quidem sunt, at cum inopia perpetua conflictantur. *Δελφοί*. Templum Apollinis, sic vocatum, quod Apollo draconem Delphynen illic habitantem interfecit. Pytho vero, quod illic computruit. Et *Δελφίς*, Delphica. *Delphicum enim oraculum pronunciavit, ut essem illius sponsae monumentum et historia.* *Δελφῖνα νήχεσθαι διδ. Delphinum natare doces.* in eos dictum qui iis rebus instituunt, in quibus alii sunt exercitati. Et, *Delphinum cauda ligas.* dicitur de rebus, quae fieri nequeunt: quoniam cauda huius est maxime mobilis et lubrica. *Δελφύς*. Uterus. unde ἀδελφός, qui ex eodem utero prodiit. *Δέμνια*. Strata cubilia. Et φυγοδέμνιος, epithetum virginis.

Δέμας. σῶμα.

Δέμας πυρός.

λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς πυρ.

Δέμω. οἰκοδομῶ.

Δεννάζων. βλασφημων.

Κακὰ δεννάζων ῥήματα.

Δενδίλλων. τοῖς ὄμμασι νεύων.

Δένδρει. τῷ δένδρῳ.

Δενδροκόμους. τὰς κομώσας τοῖς δένδροις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Δενδροκόμους κορυφάς.

Δενδρότης. ἡ τῶν δένδρων αὔξησις.

Δενδρυάζειν. εἰς δρῦς καταδύεσθαι κυρίως. ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.

Δεντάτος. ὄνομα κύριον.

Δεξαμενή. Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἴσχυσε. τουτέστιν, ἡ τράπεζα ἡ τὰ θεῖα δεχομένη.

Δεξάμενος. ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος. 533

Δεξιὰ Κυρίου. ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ.

Δεξιὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ συνετά· ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά. Σοφοκλῆς·

Οὔποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.

Δεξιάς. συνθήκας. Ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον, δεξιὰς τῷ Ἰωσήπῳ δοῦναι κελεύσας.

Δεξίδωροι. δωροδόκοι.

Δεξιάν τ' ἐνέβαλεν αὐτῷ. σύνταξις.

Δεξικράτης. οὗτος Ἀθηναῖος κωμικος. δράματα αὐτοῦ εἰσιν, Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμε-

---

2. *Δέμας πυρός*] Glossa Homerica: vide vel Il. σ'. 1. Gaisfordus adiri iussit Heynium in Il. λ'. 595. cf. Apollon. Lex. p. 219. 4. *αἰτιατικῇ* post *Δέμω* et sub finem *ἐξ οὗ καὶ ἐδείματο* omisi cum V. C. ubi *ἐδήματο* B. E. *οἰκοδομῶ*] *ὡς δομῶ* E. 6. *Κακὰ δεννάζων ῥήματα*] Sophocl. Ai. 243. 7. *Δενδίλλων*] Vide quae de hac voce observat eruditus enarrator Apoll. Rhod. III, 281. *Küst.* Glossa ad Il. ι. 180. referenda. 8. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi versum Astrampsychi: *Ξηρῶν φανέντων δενδρέων, κενοὶ κόποι.* 9. *Δενδροκόμους*] *Δενδροκόμη* V. C. 10. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 279. *Ἀριστοφάνης κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους* E. ut solet e scriptoris libris interpolatus. 12. *Δενδρώτης*] *Δενδρότης* B. E. Edd. ante Küst. Neutrum verisimile: Schneiderus *δένδρωσις*. 13. *Δενδρυάζειν*] Confer Etymologum. *Küst.* 14. *πρὶν*] *πρὸς* *V. C. E. 15. *δύεσθαι*] *κρύπτεσθαι* E pr. cum Etym. sive Zon. p. 490. 17. *Δέντατος* Gaisf. cum Med.

1. *Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας*] Haec sunt verba Procopii Histor. Arcan. cap. 3. ubi Photium quendam, ab Iustiniano in custodiam missum et fuga inde elapsum, primo ad sacram mensam in Virginis Deiparae templo et deinde *ἐς τὴν δεξαμενὴν* in templo Sophiae supplicem confugisse refert. *Τὰ μὲν πρῶτα*, inquit Procopius, *ἐς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἱκέτης καθῆστο. — τὸ δὲ δεύτερον ἐς τῆς Σοφίας τὸ ἱερὸν ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισε, ἥνπερ μάλιστα πάντων νενομίκασιν οἱ Χριστιανοὶ σέβειν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἴσχυσε.* Hoc loco Suidas *δεξαμενὴν* interpretatur *mensam sacram*, *τὴν τράπεζαν τὴν τὰ θεῖα δεχομένην*: errore nimis supino; cum Procopius duo ista expresse a se invicem distinguat, et Photium, ut diximus, primo ad mensem sacram, et deinde *ἐς τὴν δεξαμενὴν* supplicem se recepisse scribat. Suidae *παρόραμα* advertit Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, sed in aliud non minus crassum incidit ipse, dum *δεξαμενὴν emissarium* interpretatur, et pro *cloaca* accipit, hoc est, pro conceptaculo illo, in quod aquae, postquam usui sacro inservierant, defluebant. At quis cloacam illam *sacram*, immo *divinam* appellet? aut quis apud Christianos eam in maxima veneratione esse dicat? Quare tam Suidae quam Alemanni interpretatione valere iussa, probo sententiam Gatakeri, qui in Marc. Antonin. VII, 3. p. 259. hunc ipsum locum Procopii excutiens *δεξαμενὴν* interpretatur *fontem sacrum*, alias *βαπτιστήριον* et *κολυμβήθραν* a scriptoribus Ecclesiasticis dictum; quae significatio loco huic optime convenit. *Küst.* Cui praeierat Reinesius. Chrysost. apud Phot. Bibl. p. 1520. annotavit Toupius. 3. *αὐτὸν*] *αὐτὴν* A. B. E. C. Edd. ante Küst. Supra *ἐφελκεῖν* C. 5. *Ἡρόδοτος*] Vid. Herod. III, 54. IX, 5. 6. *Δεξιὰ Κ.*] Ps. 88, 14. 117, 16. Habet Zon. p. 480. 8. *Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνετά. ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 183. *Küst.* Vide v. *Ἀριστερά*. *δὲ* om. A. B. V. E. Deinde *καὶ* om. A. B. V. E. *Δεξιὰ συνετὰ ἔλεγον οἱ παλ.* Zon. p. 483. *τὰ ἐπιτήδεια ἢ συνετὰ* E. qui deinceps *ὡς Σοφοκλῆς*. 11. *ἔβας*] *ἔβης* A. B. V. Med. 12. *Ὁ δὲ πέμπει*] Ioseph. de Bell. Iud. III, 8, 1. *Hemst.* Attulit Zon. p. 480. 13. *Ἰωσήπῳ*] *Ἰωσήππῳ* B. E. 14. Agnoscit Zon. p. 476. 15. *Δεξιάν τ'*] Haec delevit Küsterus. Vid. infra in *Δεξιός*. Pro *σύν*, lectione MStorum [*V.], edd. praebent *σύντομα*. Atqui *σύν* grammaticorum est, seu potius librariorum compendium pro *σύνταξις* sive *σημείωσαι τὴν σύνταξιν*. Deest ea vox C. E. *Gaisf.* Qui compendium reliquit: de quo cum alibi dictum, tum in v. *Λειπόμεθα*. Ceterum manifestam, si quo in loco, tenemus Byzantinorum hominum operam, qui copias rhetoricas omni studio conquirerent: nimirum subsequitur locus ille, unde formulae et commendatio et in glossam redigendi opportunitas pararetur. 16. *κωμικός*] *ἦν κωμικός* E. 17. *δράματα αὐτοῦ εἰσιν*] Lege, *δρᾶμα αὐτοῦ ἐστι*. *Küst.* Haud infrequens apud Suidam in dicendo negligentia.

Δέμας. Corpus. Et: *Instar ignis.* deest *ὡς*: ut sit, tanquam ignis. *Δέμω.* Aedifico. *Δεννάζων.* Maledicens. *Convicia effutiens.* *Δενδίλλων.* Oculis nictans. *Δένδρει.* Arbori. *Δενδροκόμους.* Arborum comis abundantes. Aristophanes *Nubibus*: *Montium vertices arboribus opacos.* *Δενδρότης.* Arborum incrementum. *Δενδρυάζειν.* Proprie quercus subire. prisci enim mortalium ante inventa domicilia quercubus pro tectis utebantur. item aquam subire, sese occultare. *Δεντάτος.* Nomen proprium. *Δεξαμενή.* *In templum Sophiae confugiens, in ipso sacro fonte repente supplex consedit. verum etiam inde eum abstrahere potuit.* ubi mensa dicitur res sacras recipiens. *Δεξάμενος.* Qui accepit. Herodotus. *Δεξιὰ Κυρίου.* Sic in S. Scriptura vocatur nutus divinus et potentia numinis. *Δεξιὰ* veteres vocabant prudentiam et iudicium rectum; *ἀριστερὰ* vero stultitiam. Sophocles: *Nunquam enim, fili Telamonis, a sana mente desciscens ad stultitiam deflexisses.* *Δεξιάς.* Pacta. *Ille vero tribunum militum mittit, cui praeceperat ut Iosepho fidem daret.* *Δεξίδωροι.* Qui donis corrumpuntur. *Δεξικράτης.* Dexicrates, comicus Atheniensis: inter cuius fabu-

νοί, ὡς Ἀθηναιός φησιν ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμήλων θεῶν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα.

Δεξιολάβος. παραφύλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Δεξιός. εὔνους, ἀγαθός, ἐπιτήδειος. Καὶ Δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. Καὶ τούτων ὅςτις δεξιώτερος καὶ φιλοικτίρμων θαῤῥεῖν ἐπεκέλευε.

Δεξιοὺς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον.

Ζητῶν δεξιὸς εἶναι·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ. καὶ δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἑστιᾶν ἔμελλεν. Καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ ἐζήτει ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν, ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατευμένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους, τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ εὐχερής. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθήμενος κέρδη αἰσχρὰ ἐπορίζετο ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει ἐκκρούων· δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τύχῃ ἐκυρίευσε Ῥώμης. — Ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίως. Καὶ Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβάς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.

Δεξιός. ὁ εὐπαίδευτος. Καὶ Δεξιοί, οἱ εὐπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ
πρὸς τὸ μαλθακώτερον, 324
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους.

οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἦν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης οὗτος δι-

---

1. τῶν Δειπνοσοφ.] τῶν omisi cum B. V. E. Athenaei locus est III. p. 124. B. 3. θεῶν] Id referebatur ad interpretationem. Recte Zon. p. 476. Addunt V. (ap. Gron. p. 102.) C. βωμῶν κυριώτερον. Eadem verba habet A. in marg. a pr. m. Haud inscita observatio, quam Euripidis usus confirmet. Vide interpretes Hesychii. 5. Δεξιόλαβος] Scribe δεξιολάβος, cum acuto in penultima. Vide interpretes in Actor. cap. XXIII, 23. *Küst.* Sic Portus. Reposui cum Lex. Bach. p. 190. adversante Zon. p. 476. 6. εἰς ποδονίπτραν] Rectius εἰς ποδόνιπτρον, ut habet Zenobius. *Küst.* ποδάνιπτρον Brunckius Aristoph. Fr. inc. 87. ποδάνιπτρα Helladius ap. Phot. p. 533. b. Ceterum ad Aristophanem grammaticum haec referebat Dindorfius in fragm. 291. probabiliter: nam etsi Comicus per irrisionem versus hexametros haud raro lusit, ὑποδήμαθ' tamen, quod fuerit necessarium, sensui repugnat. 10. δεξιώτερος] δεξιώτατος E. 11. ἐπεκέλευε] ἐκέλευε C. *V. 14. Νεφέλαις] V. 427. γέγονε] Id minus accurate dictum haud scio an refingendum sit γεγόνει. 15. δεξιάν] δεξιὰς A. Sed vide gl. Δεξιάν τ' ἐνέβ. 18. Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοί] Ex Scholiasta Aristoph. Ran. 1145. *Küst.* ἐστρατευμένους] ἐστρατευομένους V. C. 20. φιλοδίκους] Scribe φιληδόνους, ut habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Indidem petendum etiam τὰς στρατείας. καὶ] εἶναι Schol. 21. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος — δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. 22. quae etiam leguntur infra v. Θεόδοτος. *Küst.* 22. τις ἦν] τις om. E. Βαρσύμης] Βαρσίμης B. E. Med. Βαρσίμης V. Βαρσίμους *V.
1. οἷον ἐπὶ *V. 2. χαλκοῦ om. V. C. 4. καὶ τοὺς] καὶ om. B. E. Med. 5. τάχει δακτύλων] δακτύλων invitis libris Kusterus tacite inseruit ex v. Θεόδοτος. 7. ἐκυρίευσε] ἐκηρύευσε V. πρώτῳ] πρῶτον C. *V. Observatio quondam repetita sub v. Πόπλιος. 8. ἀμοιβῇ] ἀμοιβῆς A. B. V. C. E. Edd. ante Küst. δεξιῶς] δεξιᾶς A. 9. τοῦ om. *V. 10. Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀπεχώρησε, et infra vv. Μάννου et Πατήσας. *Küst.* Haec vero glossa reliquarum fuit annotationum fons. Ὁ δὲ παραμείνας E. Μάννου *V. quod extitit etiam in illa quasi glossa Μάννου. 11. βασιλεῖ] βασιλεὺς E. Edd. ante Küst. 13. εὐπαίδευτος] ἀπαίδευτος A. et similiter mox. 14. Ἀριστοφάνης] Ran. 542 — 45. Seqq. om. V. C. 19. οὗτος ὁ Θηραμένης] Haec et omnia quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Haec olim magnam partem extabant post v. Ἀργέου υἱός. Post Θηραμένης E. addit Ἀθηναῖος ἦν, omisso quod sequitur quodque Schol. ignorat ἦν. 21. διδάσκαλος] διδάσκαλος ἦν E.

---

las est, *Se ipsos decipientes*, ut ait Athenaeus *Dipnosophistarum* libro tertio. Δεξιμήλων. Sic vocantur dii, quod pecudum accipiant sacrificia. Δεξιολάβος. Satelles. Δεξιὸν εἰς ὑπ. *Dextrum in calceo, sinistrum in pelluvio.* Aristophanes. dicitur de iis qui rebus apte uti norunt. Δεξιός. Benevolus, bonus, aptus. item Δεξιώτερος. *Et horum quisquis erat benignior et misericors, eos bono animo esse iubebat.* Δεξιοὺς etiam vocabant homines eruditos. Aristophanes *Nubibus: Doctus esse cupiens.* † *Ille vero ut amicus ipsi factus erat, dextram ei porrexit, convivio eum excepturus.* Et ἐπὶ δεξιᾷ, sub foedere. Iosephus: *Ille autem foederis ineundi causa descendere cupiebat.* Δεξιούς. Veteres eos, qui militarant, rerum peritos et laude dignos censebant: at militiam qui aufugerant, voluptatum amantes et sycophantas. Δεξιός. Expeditus. *Iustiniani temporibus fuit Petrus quidam Barsymes cognomine, qui ad mensam aerariam sedens turpi quaestu opes corradebat, artem obolorum solertissime furandorum exercens, quique cum ipso contraherent, celeritate digitorum eos semper decipiens. artem enim furandi optime callebat.* Et alibi: *Ille vero secunda usus fortuna Romae regnum adeptus est.* † Primo Publio corona ex gramine viridi praemii loco a Romanis data est, quod prudenter insidias hosti struxisset. Et Arrianus: *Ille vero a Manno discessit, violata fide, quam regi dederat, et spreto iureiurando, quo se obstrinxerat.* Δεξιός. Eruditus. Et Δεξιοί, eruditi. Aristophanes: *Ad mollius vero latus semper se convertere, hominis est cati et plane Theramenis.* hic Theramenes erat unus illorum, qui negotia civilia tractabant. cum perstringit ut hominem inconstantem et temporibus inservientem. idem fuit Isocratis

δάσκαλος Ἰσοκράτους, Ἄγνωνος παῖς, Στειριεὺς τῶν δήμων. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένους, καὶ ἡ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως τῆς τελευτῆς ἔτυχεν. ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἀπεκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τοῦ πιστοῦ προτάσσων· ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἁρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ οὗτος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγνωνος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ.

Δεξιοῦται. προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖται.

Δεξίωσις. ὑποδοχή.

Δέξιππος, Δεξίππου, ὁ Ἐρέννιος χρηματίσας, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Αὐρηλιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῶος, ἰατρός, Ἱπποκράτους μαθητής· ὃς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑκατόμνου τοῦ Καρῶν βασιλέως, ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἀπογνωσθέντας Μαυσωλὸν καὶ Πιξώδαρον, ἐπὶ ὑποσχέσει ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κᾶρας τότε αὐτῷ ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν Ἰατρικὸν βιβλίον α', καὶ Περὶ προγνώσεων β'.

Δεξιοί. οἱ εὐπαίδευτοι.

Δέομος. νόμος, ἢ δεσμός.

[Δέομαι. γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ. Τοῦτο τοίνυν ἐροῦμεν, ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀντιβολῶ.]

Δέον. Ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι, τὸν σπουδαῖον πολιτεύεσθαι, χρὴ διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυ-

---

1. *Στηριεὺς*] *Στιριεύς* A. B. E. *Στειριεύς* in Schol. Aristoph. reposuerunt Meursius de Popp. Att. in v. et Portus. Tum *τῶν δήμων* A. B. Med. *τὸν δῆμον* cum Porto, ut solet, e Schol. Küsterus interpolarat. Cf. Gaisf. in v. *Ἀλκίμαχος*. 3. *ἥ τε τῶν ἐν Ἀρ*(ου)*γινούσαις* (ου) *στρατηγ. ἀπαγ.*] Historia est apud Xenophontem *Ἑλληνικῶν* lib. I. *Küst.* 4. *Ἀργεν* E. *Ἀργενν* A. Tum *στρατιᾶς* E. *αὐτῷ* Schol. 5. *Καλλιξένους*] Scribe *Καλλιξένου*, a recto *Καλλίξενος*. Sic enim appellatur a Xenophonte et Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* 7. *ἐπαξίας* Schol. 8. *Κριτίου*] *Κριτίνου* A. Horum particulam olim repetiit glossa spuria *Κριτίας*. 9. *φασι καὶ*] *καὶ* om. B. E. Ceterum v. Wessel. in Diod. XIV, 4. 11. *Κόθορνον ἐπεκάλουν*] Vide quae notavimus infra v. *Θηραμένης*. *Küst.* *ἐπεκάλουν*] Id firmat v. *Θηραμένης*: sed *ἀπεκάλουν* A. *ἐκάλουν* Schol. 14. *ἑαυτοῦ*] *ἑαυτῷ* A. B. Ambigua est lectio in E. qui mox *πι*(ς). 17. *δεσμεύεσθαι*] Sic rescripsi ex Scholiasta Aristophanis, cum ante male legeretur *δημεύεσθαι*. *Küst.* 20. *Θουκυδίδης*] *ἐν πρώτῳ* addit Schol., quod *ἐν ὀγδόῳ* (VIII, 68.) correxit Dukerus. Post *ἐπαινεῖ* MSS. et Edd. ante Küsterum praebent *καὶ διαβάλλει αὐτοὺς ὡς ἅρπαγας*.

1. *προσάγεται* agnoscit Hesychius, ignorat Zonaras. *ξενοδοχεῖ*] Vox haec in prioribus editt. deest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Recte Küster. Hinc Laertius in Anaximene *ἐπιδεξιούμεθα*, *we are entertained*, *excepti sumus hilariter*. Quem locum non intellexit Casaub. *Toup.* Deest *ξενοδοχεῖ* B. E. firmat Lex. Bachm. p. 191. *ξενοδοχεῖται* Zon. p. 490. 4. *Δέξιππος*] Alium ab hoc puto esse Dexippum, cuius Excerpt. Legationes hodie adhuc extant: quamvis Meursius in Bibliotheca Attica secus statuat; quem vide. *Küst.* Fallitur Küsterus. In *Αὐρηλιανοῦ* substitit *Eudocia* p. 130. *Δεξίππου*] *Πτολεμαίου* in Corp. Inscr. Gr. 380. 5. *Βαλεριανοῦ*] *Βαλλεριανοῦ* B. E. (mox omisso *καὶ* post *δευτέρου*) et Med. 6. *Γαλλιήνου* *V. 8. Haec olim repetebantur sub v. *Πιξώδαρος*. 9. *ὃς — πόλεμον* omisit *Eudocia* p. 129. 13. *αὐτοῖς*] *αὐτῶν* B. E. *αὐτῷ* dedi cum *V. (adde v. *Πιξώδαρος*) et Med. Tum *ἐνεστηκότα* E. *συνεστῶτα* recte Küsterus in posteriorem glossam. *Ἰατρικὸν βιβλίον α'*] Scribe *Ἰατρικῶν βιβλίον α'*. *Küst.* 15. *Δεξιοί*] Vide glossam primam *Δεξιός*. 16. *Δέμος*] Vox est suspecta, de qua amplius cogitandum censeo. *Küst.* Lego *Δεόμενος*, *νόμιος ἢ δέσμιος*. Et sic corrigendus Hesych. in v. *Δεόμενος*. Sed Valckenarius [*Δέομος*, id est] *Δεθμός* Ep. ad Rover. p. 48. *Toup.* IV. p. 355. *Δέομος* A. E. C. *V. quod litterarum ordinem vidit postulare Valckenarius. 17. *Τούτῳ*] *τοῦτον* A. B. E. Med. *τοῦτο* Lex. de Syntaxi p. 132. ex Demosth. c. Aristocr. p. 626, 20. ubi *ἀξιῶ* pro *ἀντιβολῶ*. Gl. om. V. C. notavi. 20. Post *χρὴ διελομένους* apparet orationem interpellari.

---

magister, filius Agnonis, et pago Stiriensis. cuius cum alia multa sunt iniuste facta, tum duo haec maxima et gravissima: ducum qui ad Arginusas pugnaverant damnatio, cuius ipse cum Callixeno auctor fuit; et XXX. tyrannorum ad evertendam populi libertatem constitutio. quamobrem is dignum instituto suo finem vitae habuit, ab ipsis quippe XXX. interemptus, Critia eum damnante. quidam aiunt eum ab ara Vestae, quo supplex confugerat, abstractum fuisse. hic ob ingenium anceps et leve *Cothurnus* appellatus est, quod, cum respublica duas in factiones esset divisa, utrique sese adiunxit, temporibus semper inserviens et maiorem utilitatis quam fidei rationem habens. nam etiam cothurnus tam virorum quam feminarum pedibus aptus est. idem etiam trium horum suppliciorum auctor fuisse videtur, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. videtur autem ex insula Ceo oriundus, neque Agnonis filius naturalis sed adoptivus fuisse. hunc Thucydides laudat. Δεξιοῦται. Data dextra salutat, hospitio excipit, comiter observat. Δεξίωσις. Susceptio. Δέξιππος. Dexippus, Dexippi filius, Erennius cognomine, rhetor, Atheniensis, vixit temporibus Valeriani, Galieni, Claudii secundi et Aureliani, Imperatorum Romanorum. Δέξιππος. Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qui arcessitus ab Hecatomno Carum rege, ut ipsius filios Mausolum et Pixodarum desperato morbo laborantes curaret, eos sub condicione sanavit, ut bellum, quod tunc adversus Coos parabat, omitteret. scripsit de Re Medica librum unum, et de Praecognitionibus duos. Δεξιοί. Eruditi. Δέομος. Lex vel vinculum. [Δέομαι. Genitivo iungitur, item accusativo: ut, *Huic dicemus, quae peto et rogo.*] Δέον. Si ponatur, virum bonum rempublicam administrare oportere, diversae vocis *δέον* signifi-

τοῖς, ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν, πᾶν τὸ γενόμενον δέον εἶναι καὶ φθαρῆναι· τὸ δὲ
525 συμφέρον, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι περιπάτοις χρῆσθαι ἢ διαίτῃ τοιαύτῃ· τὸ δὲ καλόν, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι τὰ δίκαια ποιεῖν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἢ τοῖς γονεῦσι. τρία οὖν σημαίνει. δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή.

Δέον.

Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα.

Περικλέης Ἀθηναίων στρατηγός, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ ἁρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλου, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί· πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστοάνακτα δὲ πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκήσαντας αὐτοὺς φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, οὕτως αἰνίξασθαι.

Δέον. τὸ πρέπον· ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή. Προκόπιος· Μίαν πηγὴν οὖσαν, οὐ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.

Δέοντο. ἐδεσμεύοντο.

Δέος. φόβος.

Δέω μικροῦ. μικροῦ γε ἔχομαι.

Δέπας. τὸ ποτήριον. Καὶ δεπάεσσι, σὺν τοῖς ποτηρίοις.

Δεραγχέας πάγας. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

Δέρας. τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ ἦν οὐχ ὡς ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον

---

1. *καὶ συμφέρον* vulg. 2. *τὸ μὲν ἀναγκαῖον* om. V. C. 7. *δέον δὲ λέγεται*] Haec etymologia vocis *δέον* legitur apud Laertium VII, 99. unde eam Suidas mutuatus est. *Küst.* Vide potissimum Plat. Cratyl. p. 418. D. Haec infra post ... male repetuntur. *δέον οὖν* E. 10. *Ὥσπερ Περικλέης*] Aristophanes Nub. 857. *Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.* Suidas respexit, sed qui metro neglecto et sensus tantum rationem habens pro *ἀπώλεσα* scripsit *ἀνάλωσα*. *ἀπώλεσα* ... captandi gratia et *παρ' ὑπόνοιαν* Comicus dixit, ne quis putet, eum metri tantum gratia voce illa pro *ἀνάλωσα* usum ... *ἀνάλωσα* (cuius loco praebent *ἀνάλωμα* C. V.), quae Gaisfordi sententia est, videtur Synesio deberi in Dion. p. 59. D. ... *ρικλέης Ἀθην. στρατηγός*] Similia his leguntur apud Scholiastam in modo indicatum locum Aristophanis, quem ... etiam infra vv. *Ἔφοροι*, *Εἰς δέον*, *Εἰς τὸ δέον*. *Küst.* *Περὶ Κλέωνος* V. C. *λόγον*] *καὶ λόγον* E. 13. *ἐπὶ προδοσίᾳ* ... gratia addendum est *διδομένων*, vel simile quid. *Küst.* *ταῦτα δοὺς* addit E. Sufficit unum *δούς*. 14. *οἱ δὲ ἄλλως* — ... om. V. C. 16. *ἀνάλωσε*] *ἀνήλωσε* E. *ἠνάλωσε* Schol. 17. *πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς*] *τάλαντα εἴκοσιν ἁπλῶς* ... *δοὺς* om. Med. *εἶπεν*] *εἰπεῖν* A. B. V. E. C. Med. Schol. Iam cum *φασὶ δὲ ὅτι* narrationem temere conturbent, ... oratio melius procedet sic: — *τὰ πλεῖστα ἀναλῶσαι. ὅτι καὶ λογισμοὺς . . . εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι.* ... *ταῦτα* cum seqq. om. V. C. 19. *Κλέανδρον*] *Κλεανδρίδην* A. Schol. *Κλεανδρίδαν* in v. *Εἰς τὸ δέον.*

1. *Πλειστιάνακτα*] *Πλειστοάνακτα* A. E. Med. *πέντε*] *ιέ* Schol. Mox *αὐτοὺς* om. E. 6. *ὅτι συνέχει — χρή*] Repetita ... periore glossa. *Προκόπιος· Μίαν πηγὴν*] Apud Procopium de Bello Pers. lib. II. c. 7. locus hic rectius ita legitur ... *γὰρ οὔσης ἐνταῦθα πηγῆς, ἵππων τε καὶ ἡμιόνων καὶ ζῴων ἑτέρων, οὐ δέον, αὐτὴν ἐκπεπωκότων, ἀποξηρανθῆναι* ... *ξυνέβη.* *Küst.* 7. *ἐκπεπωκότων*] *ἐκπεπτωκότων* V. C. 9. *Δέοντο*] Il. σ'. 553. 12. *δεπάεσσι* glossa Homerica ... *τοῖς* om. E. 14. *Δεραγχέας πάγας*] Philippi Thessal. Ep. VIII, 4. Anthol. Pal. VI, 107. *ἀγχούσας*] *καὶ* ... dit Zon. p. 480. 17. *παραγενόμενοι ἔλαβον*] *παραγενόμενος ἔλαβε* E. 18. *τοῦτο δὲ*] *τοῦτο δὲ ἦν* A. 19. *ἀλλὰ* ... *ἐν δέρμασι γεγρ.*] Eadem est sententia Characis apud Eustathium in Dionysium Perieg. 689. quem vide. *Küst.* Ex ... tiochensi sumptum monet Salmas. in Solin. p. 772. B. Vid. Ol. Borrichii Herm. et Aegypt. sapient. ab Herm. ... vindicatum p. 87. *Hemst.* Reinesius attulit etiam v. *Χημεία*, Bastius vero scriptorem de Incredib. p. 86. ed. ... doc. p. 108.

---

cationes distinguendae sunt, quae tres sunt. nam et honestum significat et utile et necessarium. necessarium, ut cum dicimus, quicquid natum est, oportere interire. utile, ut cum dicimus, oportere nos uti ambulationibus vel certa victus ratione. honestum, ut cum dicimus, oportere nos iuste facere, et legibus vel parentibus obtemperare. tria igitur significat. *Δέον* autem inde dictum est, quod nos in officio continet. *Δέον. Ut Pericles in res necessarias pecuniam impendi.* Pericles dux Atheniensium cum rationem exigeretur pecuniae, quam Cleandro harmostae Lacedaemoniorum proditionis causa dederat, id non aperuit, sed dixit in res necessarias se impendisse. alii vero rem sic narrant. cum magna pecuniae vis in arce condita esset, Pericles maximam eius partem in bellum impendit; et cum L. talentorum expensorum rationes redderet, simpliciter dixit in res necessarias se impendisse. postea vero Lacedaemonii re cognita Cleandri bona publicarunt, Plistonacta vero quinque talentis multarunt, putantes eos muneribus corruptos reliquae Atheniensium terrae pepercisse, et Periclem, cum aperte dicere nollet, se pecuniam istam Lacedaemoniorum regibus dedisse, oblique respondisse. *Δέον.* Quod decet. dictum, quod homines in officio continet. Procopius: *Unus qui illic erat fons, tot equis mulisque ex eo bibentibus, quod praeter opinionem accidit, exaruit.* *Δέοντο.* Ligabantur. Metus. *Δέω μικροῦ.* Parum absum. *Δέπας.* Poculum. Et *δεπάεσσι*, poculis. *Δεραγχέας πάγας.* Laqueos collum stringentes. *Δέρας.* Aureum vellus, quod Iason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus accepit, et pariter Medea Aeetae regis filia. hoc autem non ita, ut fabulae ferunt, sed liber in membranis scriptus, docens quomodo arte chemica conficiendum esset aurum. merito igitur

ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.

526 Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω.

Δέραια. ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Δεραιοπέδη. τὸ ἰξευτικὸν λίνον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τῶνδε πετηνῶν
ἄῤῥηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδην.

λέγεται δὲ καὶ Λαιμοπέδην.

Δέρη. τράχηλος. λέγεται καὶ δειρή.

Δεῤῥίδιον. σκιάδειον δερμάτινον.

Δέῤῥις. δέρμα, βύρσα· ἢ τρίχινον παραπέτασμα.

Δέρκειν. βλέπειν. Καὶ δερκομένων, βλεπόντων.

Δερκυλλίδας. ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων.

Δερματικόν. Λυκοῦργος λέγει τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.

Δέρμη. πόλις.

Δερμιστής. Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι· Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐσθίων ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος.

Δερμόπτερα ζῷα. οἷον νυκτερίς· ἥτις μόνη τῶν πτητικῶν ζῴων καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς καὶ θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον.

Δερμύλλοντα.

Δέρος. αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἤτοι Ἰωνικαί εἰσιν ἢ Δωρικαί· δέρος, κῶος. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποίηνται.

Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ δὲ διαῤῥήσσουσιν ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. καί ἐστι τὸ ὄνομα

---

1. *γίνεσθαι*] *γενέσθαι* E. 2. *χημείας*] *χημίας* Zon. p. 484. *χυμείας* V. C. Anon. de Incred. Eudoc. et Portus, sed v. *Χημεία* repugnante. Cf. v. *Διοκλητιανός*. Mox *ὠνόμαζον οἱ τότε χρυσοῦν* E. omisso *αὐτό*. Subsequentem gl. *Δερβιστήρ. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος δεριστήρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον, ἀντὶ τοῦ ὀλάχνιον, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπετίθουν τὰς οὐλάς*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. petita e Zon. p. 477. sive Etym. M. Cf. v. *Ἀλιβδύειν* et intpp. Hesychii v. *Ἔβασον*. 3. *δέρας*] *τὸ δέρας* C. 5. *Δέργμα*] Vid. Eurip. Med. 186. *τὸ βλέπω*] *καὶ δέδεργμαι παθητικοῦ παρακειμένου* E. 6. *Δέραια*] Vide Hesych. *Δέραινα* A. 7. *λίνον*] *κλίνον* V. C. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antipatri Sidon. Ep. XV, 3. Antholog. Pal. VI, 14. 9. *Τῶνδε*] *τάνδε* *V. B. E. Med. *πετεινῶν*] *πετηνῶν* A. B. V. Med. Anthol. *πετεινὸν* E. 10. *Πίγρης — γεραιοπέδην* V. C. 11. *λεμοπέδην* *V. 13. *σκιάδιον*] Sic Zon. p. 484. *σκιάδειον* B. Med. 14. *Δέῤῥις*] Lex. Seg. p. 240. *τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα*. Vid. Schleusner. Lex. Vet. Test. in v. Sequentem gl. *Δερκευνέος. τοῦ λαγωοῦ· ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα. Πολλάκι δ' ἢ σκύλακος δερκευνέος*, delevi cum omnibus MSS. Ex parte saltim descripta est ex Etym. M. Vide Schneider. in Nicand. Alex. 66. *Gaisf.* Debebantur Zon. p. 477. Ceterum *τρύχινον* *V. *βύρσα* om. Zon. p. 480. qui supra *Δέρις*. 18. *Δερκυλλίδας*] De eo vide Athenaeum lib. XI. p. 500. *Küst.* *Δερκυλίδας* Harpocr. Pal. qui mox *βασιλέως*. Tum *Μακεδόνων* B. *ὃς ἦν στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων* E.

1. *Δερματικόν. Λυκοῦργος*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Δερματική* E. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 70. 3. *Δέρμη*] An *Δέρβη*? Vid. Steph. Byz. Saepe autem μ et β confundi quis nescit? Lexicon tamen Regium MS. *Δέρμη καὶ Δέρβη. ὀνόματα πόλεων*. *Albert.* in Obss. Misc. IX. p. 145. 4. *Δερμιστής*] Harpocratio, ex quo notam hanc descripsit Suidas, habet *δερμηστής* per η. *Küst.* Cum Lex. Rhet. p. 240. *Δερμαιστής* Harpocr. Pal. Lysias breviatoris negligentia dictus, cum afferendus esset Didymus. 6. *δέρματα*] *τὰ δέρματα* Harpocr. Pal. (cui tribuit etiam *καλούμενον* Gaisf.) *τέρματα* A. 8. V. Aeliani N. A. XI, 37. 9. *ζῴων*] *ζωοτοκεῖ* addit Zon. p. 484. 10. *θηλάζει*] *θηλάζει εὐθέως* A. C. V. ap. Gron. p. 102. 11. *Δερμύλλοντα*] Interpretationem *αἱμοποτοῦντα· ἢ ἐκδέροντα*, ignorant A. B. C. V. E. Vid. Hesych. Etym. M. Zon. p. 490. et Schol. Aristoph. Nub. 732. 12. *Δέρος*] Eadem fere habet Etym. M. p. 258, 8. sive Zon. p. 484. Vide Porsonum et Elmsleium in Euripid. Med. 5. quaeque congessit editor Lipsiensis Strab. XI. p. 408. 13. *γάρ* om. Lex. Bachm. p. 191. 15. *Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δ.*] Nota haec referenda est ad locum illum Homeri Odyss. λ'. 577. *Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες*. Confer Etymologum. *Küst.* Eadem Lex. Bachm. p. 191. Ceterum haec ut ordini serviant, debent aliquo vinculo cum proximis copulari. 17. *τὸ ῥάμφος. δέρτρον.*] Tolle damnosum istud *δέρτρον* cum Zon. p. 484. *δέρειν*] *δέῤῥειν* C. V. Mox *ὅ ἐστι* E. et Zon. 18. *τούτῳ*] *οὕτω* V. C.

---

brum illum vocarunt aureum vellus, propter artem eo comprehensam. *Δέργμα*. Aspectus. a *δέρκω*, video. *Δέραια*. Ornamentum colli. *Δεραιοπέδη*. Vinculum aucupatorium, dictum etiam *λαιμοπέδη*. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres dedicarit.* *Δέρη*. Collum, dicitur etiam *δειρή*. *Δεῤῥίδιον*. Umbella ex pellibus confecta. *Δέῤῥις*. Pellis, corium, vel velum ex pilis confectum. *Δέρκειν*. Videre. Et *Δερκομένων*, videntium. *Δερκυλλίδας*. Nomen proprium regis Lacedaemoniorum. *Δερματικόν*. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venum datis redactam. *Δέρμη*. Urbs. *Δερμιστής*. Lysias vermem sic appellari tradit, Aristarchus vero serpentem. at videtur potius sic appellari, qui pelles corrodit, quoniam is significatus ad notationem vocis propius accedit. *Δερμόπτερα ζῷα*. Horum animalium est vespertilio: qui solus inter volucres et lac habet in mammis et fetum suum novellum lactat. *Δερμύλλοντα*. *Δέρος*. Huiusmodi casus recti vel Ionici sunt vel Dorici: *δέρος* et *κῶος*. nam a *δέρας* et *κῶας* formantur. *Δέρτρον*. Omentum. Aristarchus vero sic vocari tradit pellem et omnem membranam, quae sit ante iecur. praestat tamen interpretari rostrum: quo sensu *δέρτρον* est ab verbo *δέρειν*, quod significat tundere. vultures enim rostro tundentes frangunt, quicquid edunt. est autem nomen

ῥηματικόν. ὡς παρὰ τὸ πλήσσω πλῆκτρον· οὕτω καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον.

527 Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. ἀντὶ τοῦ ἐκδερῶ σε, ὥστε ἀπὸ τοῦ σώματος θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλεμμάτων.

Δέσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ μήν, ὁ Ἰούνιος.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλέβες καὶ αἱ ἀρτηρίαι καὶ τὰ νεῦρα. ὅταν δὲ καθ' ἑαυτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς πρὸ τοῦ λόγου καὶ τὰ ἔργα.

Δεσμωτήριον. ἡ φυλακή.

Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ Δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί. οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.

Δεσπόζω. γενικῇ.

Δεσποτεία. ἡ κυρίευσις.

Δεσπότου κεκαρμένου. πενθοῦντος.

Δεσπόσυνος. παῖς τοῦ δεσπότου.

Δέοιτο. χρῄζοι.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεύειν. φυρᾶν. ἔστι δὲ καὶ τὸ φυρᾶν Ἑλληνι[κόν]

Δευθέντα. βραχέντα. Καὶ Δευόμενος, ὑγ[ραινόμενος]χόμενος. Αἰλιανός· Αἵματί τε δευόμενοι οἱ τοῖ[χοι] τῶν δωματίων, καὶ ἐκ τῶν δαπέδων ἀνέβρυε λύθρο[ς] καὶ πάντων τὰς διανοίας ἐξέπληττον.

Δευκαλίων. ὄνομα κύριον.

Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων [Νό]μων ζ'· Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρ' ἀεὶ διεληλύθαμεν. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὧδι τιθέασι.

Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός· ἀντὶ τοῦ ταχύτερον ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

Δεῦρ' ἴθι. Ἀριστοφάνης·

Δεῦρ' ἴθ', ἵνα κλάῃς.

---

2. Huic gl. olim subiiciebantur: Δέρτρου. τοῦ ἐντέρου τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης. φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τοῦ δὲ ἐν[τέρου τὸ] λεπτὸν κατονομάζει δέρτρον, delevi cum A. B. C. V. E. Pselli dictum evulgavit Boissonadus in Anecd. T. III. p. 22[…] ceps removi glossam, quam ordini litterarum parum consentaneam introduxit Aldus: Δέρω. τὸ ἐκδέρω. Καὶ δέρει[…] Δαίρω δέ, τὸ τύπτω. Habet A. in margine, om. B. C. V. E. Cf. supra v. Δαίρω. In fine addit A. καὶ δέρεις, Αλ[…]ρεις. 3. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς] Haec sunt verba Aristoph. Equ. 369. ubi vide Scholiastam. Küst. 4. δέρ[…] σώματος A. V. C. σώματός σου Schol. δέρματος B. E. Mox τῶν ante κλεμμάτων omiserunt A. V. C. κλέμματος Schol. [… Δέ]σιος] Cf. Clint. F. H. III. p. 360. παρὰ Μακεδόσιν om. V. C. ὁ ante Ἰούνιος inseruerunt A. V. C. E. Prius tamen […]dum. Breviter ὁ Ἰούνιος μήν Zon. p. 477. 7. Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium […] Pythagorae segm. 31. Küst. Suo modo haec conformavit Zon. p. 485. 8. ὅταν δὲ καθ' αὑτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίν.] […] Laertio, ὅταν δὲ ἰσχύῃ, καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. Küst. […] psi cum A. B. E. *V. 9. τὰ ἔργα] καὶ τὰ ἔργα B. V. E. Addunt statim Edd. vett. cum E. Δεσμεύω. αἰτιατικῇ. […] αἰτιατικῇ. 11. Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 105. ut Pearsonus recte observavit. Küst. […] ὁ B. E. Med. Mox καὶ αὐτὸς ὁ δεσμῶν E. 14. οὐ πολλῷ χρόνῳ Schol. 15. καταπιττουμένην] Subagitatam. V[…]sterh. in Aristoph. Plut. p. 413. Toup. καταπιπτουμένην V. C. 16. Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί] Hesychius Δεσμοὶ […] Idem tamen suo loco recte, Τυῤῥηνοὶ δεσμοί. Küst. Arsenius p. 178. 17. κακουχίας] Addit Coisl. 177. λέγεται […] δεσμευθέντων ἀφύκτως. 18. Om. vulg. silente Gronovio.

2. Δεσπότου κεκαρμένου. πενθ.] Vide Artemidorum lib. I. cap. 23. Küst. Vid. Hesych. v. Δεσπότην κεκαρμέν[ον …] θοῦντος] ἀπενθοῦντος A. B. C. V. E. Med. 3. Δεσπόσυνος] Appian. (B. C. IV, 44.) p. 988. Toup. MS. […] erat Iungerm. in Polluc. III, 73. Hesychius: Τρόφιμον. ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. Vid. Olear. in Philostr. p. 558. […] ἐστίν] ἐστίν om. A. E. C. et Zon. p. 477. ἐστιν ἐν τῷ Med. ἐστιν Aldus. Id monuit Gronovius p. 102. in V. non leg[…] vocis inter δεσπότου et δέοιτο interpositae vestigia, cuius litterae duae ετ supersint erasa prima littera. ἐστιν et […] alterius gl. in B. 4. χρῄζοιτο Lex. Bachm. p. 191. 5. Hanc glossam apparet in continua ponendum fuisse. […] Ἑλληνικόν delevit Küsterus, silente Gronovio. 9. δαπέδων] δαπίδων B. 10. ἐξέπληττε] ἐξέπληττον A. B. E. […] ante Küst. ἐξέπληττεν Kühnius tacite in Aeliani fr. Oratio parum cohaerens, de qua nihil possit affirmari. Interim […]των suspicor esse tollendum. Statim καὶ Δεύομαι. τὸ στερίσκομαι, omiserunt A. B. C. V. E. 11. κύριον] Addit […] φασὶ τὸν κατακλυσμὸν γενέσθαι. 12. Δεῦρ' ἀεί] Eurip. Med. 670. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἕως χρόνου τούτου. P[…] ubi v. Valckenar. Aristoph. Lys. 1137. Schol. Aeschyl. Eum. 599. ubi v. Stanley. Toup. De his diligenter Por[son …] Or. 1679. Νόμων ζ'] P. 811. C. ubi vulgatum δεῦρο δή, Porsono comprobante: δεῦρ' ἀεί Lex. Bachm. […] τοῦτο μὲν δεῦρο ὧδε· τὸ δὲ [δεῦρ'] ἀεί που καὶ Εὐριπίδης· (Aristoph. Lys. 1137.) εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεί […] Coisl. ap. Gaisf. sive Lex. Bachm. p. 191. 15. Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδ.] Sophocl. Oedip. Colon. 890. ut Porso[nus] servavit. Pro ἦξα autem ibi scriptum est ᾖξα, ab ἀίσσω. Küst. 18. Ἀριστοφάνης] Nub. 58.

---

verbale. ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: sic a δέρω δέρτρον. Δερῶ σε θύλακον κλ. Id est, excoriabo te, ut ex pelle tua faciam saccum, in quo res furtivae reponantur. Δέσιος. Desius, mensis apud Macedones, qui nobis est Iunius. Δεσμὰ τῆς ψυχῆς. *Animae vincula sunt venae et arteriae et nervi. cum autem sui iuris facta quiescit, vincula eius sunt orationes et opera.* Δεσμωτήριον. Custodia. Δεσμώτης. Sic dicitur tam ipse vinctus, ut *Prometheus vinctus*; quam qui vincit. De carceris custodibus Cratinus in *Pytine*: *Videbis enim ipsam non multo post tempore apud carceris custodes pice illitam.* Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί. Vincula Tyrrhena: quibus tunc temporis Tyrrheni utebantur ad vexandos captivos. Δεσπόζω. Aptum genitivo. Δεσποτεία. Dominatus. Δεσπότου κεκαρμένου. Domino raso: id est, lugente. Δέοιτο. […] Δέδευκε. Miscuit. Δεύειν. Miscere. neque […] φυρᾶν. Δευθέντα. Rigata. Et Δευόμενος […] Aelianus: *Et sanguine irrigati fuerant parietes […] et ex pavimentis cruor ebulliit, quod omnium […]culit.* Δευκαλίων. Nomen proprium. […] Huc usque. Plato *Legum* septimo: *Ad sermones […] orta ad hoc usque tempus enarravimus.* quidam […] ut sit hic. Δεῦρ' ἦξα θᾶσσ. *Citius huc propere […] pedibus gratum esset.* id est, celeriori gradu […]bat. Δεῦρ' ἴθι. Aristophanes: *Huc accede […]*

ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τινα ἐπισπωμένων. τὸν παῖδά φησιν πλησίον ἐλθεῖν τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνθάδε· ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ δεῦρο ἀεί, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλθέ.

Δεῦρό νυν πρόσελθε.

ἀντὶ τοῦ, πλησίασον, ἐγγὺς ἐλθέ. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Δεῦρ' ἴθι.

λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ταχέως ἥκειν
528 ὡς ἐμὲ δευρί, καὶ μὴ μέλλειν.
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
μὰ τὸν Ἀπόλλω . . .
. . . κατὰ γῆς ἀποπέμψω.

Δεῦρο. τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Καὶ παρασχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ. Καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων Κατηγορίᾳ· Ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν κατάγειν δεῦρο. Καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους· Περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καί μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. Καὶ Δημοσθένης· Ἀπόκριναι γάρ δεῦρο ἀναστάς μοι. Καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεύσας. βρέξας. Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους προσέγραψεν.

Δευσοποιός. βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυςαπόπλυτον. *Δευσοποιός.* κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Καὶ δευσοποιὸς πονηρία. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἧς οὐχ οἷον ἦν περιγενέσθαι.

Δεύτατος. ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν.

Δεῦτε. παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα.

Δευτεριάζειν.

Ἐγὼ ἤδη διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι.

---

2. ἐλθεῖν πλησίον] πλησίον ἐλθεῖν A. C. *V. Sequentia videntur e Scholiis uberioribus esse petita, quae iam desiderantur. 4. Lex. Bachm. p. 191. 5. δὲ καὶ] δὲ om. A. 7. Δεῦρο] Aristoph. Equ. 8. Scribebatur Δεῦρο νῦν. 8. πλησίον] πλησίασον A. B. V. E. C. Schol. Rav. Ὁμήρῳ] Il. γ'. 130. et alibi. 10. δὲ καὶ] δὲ om. A. παρὰ Ἀριστοφάνει] Ran. 1529. sqq. Cf. v. Συμποδίσας. 13. κἂν] ἐὰν V. C. 14. Ἀπόλλωνα] Ἀπόλλω A. 15. κατὰ γῆς] Supplendum ταχέως. 16. Δεῦρο — χρῶνται] Eadem observatio Lex. Rhet. p. 185. et 241. 18. κατὰ Τιμάρχου] P. 24, 39. ed. Steph. 19. παρασχεῖν] περιστῆσαι Aeschines. Neque locus Antiphontis ab labe mansit immunis: nam ut unum afferam, Ναυμάχους parum convenit sententiae. 20. ἐν τῷ] ἐν τῇ A. Mox Λεωχᾶ E.

1. Δημοσθένης] καὶ Δημοσθένης B. E. C. V. Med. Locus est de Fals. Leg. p. 378, 3. 3. τῷ αἵματι] τοῦ αἵματος A. B. C. E. Med. quod Gaisf. firmat ex Eurip. Phoen. 678. αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν. 6. ἔμμονον καὶ δυςαπ.] Ex Timaeo p. 75. ubi plura Ruhnkenius. Adde Schol. Platon. p. 403. *Δευσοποιός.* κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφ. — πολυχρόνιον] Ex Harpocratione: qui praeterea ad confirmandam vocis δευσοποιός significationem citat Platonem lib. V. de Legg. [immo de Rep.] Sed memoria, ut puto, eum decepit; quoniam locus, ad quem grammaticus ille respexit, extat apud Platonem lib. IV. de Legibus [Reip. IV. p. 429. E.] p. 449. *Küst.* 11. δευσοποιὸς πονηρία] Vid. Lex. Rhet. p. 237. 12. καταβεβαμμένων] κατεβαμμένων B. E. δὲ τὸ] δὲ καὶ τὸ A. 13. χρώματος] σώματος V. C. 14. βούλονται] βούλωνται A. B. V. E. C. Mox δυσύνεται Med. pro δύναται. 16. οἷον ἦν] οἷόν τε E. ἦν om. V. C. Tum περιγενήσεσθαι E. 18. *Δεύτατος*] Il. τ'. 51. Od. ά. 286. 22. Ἐγὼ ἤδη διαπρ.] Apud Aristophanem Eccles. 630. (661.) locus hic rectius ita legitur: Ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. *Küst.* παραδῶ ἀεὶ *V. 24. τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι] ἤγουν ὕστερον πράττειν (διαπράττεσθαι m. sec.) E. Hanc explicationem Aristophaneis praemisit Zon. p. 491.

---

dicitur de iis qui aliquem arcessunt, ut cum male mulceant. iubet igitur propius ad lectum accedere puerum, in quo iacebat dominus, verbera ei minans. *Δεῦρο.* Huc. dicitur de tempore praesenti. Et Δεῦρο ἀεί, ad praesens usque tempus. significat etiam veni. *Huc iam accede.* id est, propius accede. Et apud Homerum: *Huc veni.* dicitur etiam δευρὶ apud Aristophanem: *Ut celeriter ad me accedant, neve cunctentur. quod nisi celeriter venerint, ego, per Apollinem, infra terram eos amandabo.* *Δεῦρο.* Hoc adverbium quidam de tempore dici putant. oratores autem omnes utuntur de loco; ut Aeschines in oratione contra Timarchum: *Et effecturum se ut reus bono animo esse possit, cum ipse huc accesserit.* Et Antiphon in accusatione rerum contra leges factarum: *Qui proelio navali interfuerunt, huc accedere iubeantur, ut causam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem: *De misero Didymo nunc apud vos dicam. quare ad me huc ipsius filiolum voca.* Et Demosthenes: *Responde mihi huc accedens.* et sic alii. *Δεύσας.* Qui rigavit. *Ille vero cum digitos sanguine madefecisset, haec ascripsit.* *Δευσοποιός.* Tinctor. significat etiam colorem permanentem et elui difficilem. proprie haec vox dicitur de purpura, cuius color non sit evanidus, sed permanens. per metaphoram vero dicitur etiam de aliis omnibus, quae colorem habent permanentem et diuturnum. Et Δευσοποιὸς πονηρία. metaphora ducta est a lanis, quae tinctae sunt colore tali, qui diu duret, nec facile possit elui. quod si scriptores aliquid stabile et firmum significare volunt, hanc vocem etiam ad res aliis transferunt. δευσοποιὸς πονηρία igitur significat improbitatem summam et quae a nullo vinci possit. *Δεύτατος.* Ultimus. ab verbo δεύεσθαι, quod est indigere. *Δεῦτε.* Adverbium cohortandi. *Δευτεριάζειν.* Secundo loco aliquid facere. *Cum ipse rem fecero, eius tibi post me faciendae potestatem faciam.*

Δεύτερος πλοῦς. ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ.

Δέφεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς δὲ . . . . θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς,
ἐν τοῖς προθύροις δέφεσθαι.

ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.

Δέφειν. τὸ τοῦ αἰδοίου τινὰ ἅπτεσθαι. Καὶ Δεφόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον.

Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται. ἢ ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν μηδένα προσιεμένων.

Δεῖ. πρέπει. δ' ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ
520b χρή. καὶ ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστί. Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσμεῖ· καὶ δέει ἐν διαλύσει. ἀντὶ τοῦ ἀπέχει. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δεῖ, ἀντὶ τοῦ δῆσον.

Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, καλούμενος οὕτως. Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστὶ τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους.

Δεῖγμα. τόπος ἦν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλογοποίουν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ διαβάλῃ τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους·

Οἵων ἀργαλεωτάτων
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων.

Δεῖγμα καὶ ἡ ἔνδειξις. Ἀριστοφάνης·

Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλλε δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν
πτερά.

οἷον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερὰ τιλθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν προέβαλλε.

---

1. *Δεύτερος πλοῦς*] Eustath. Il. ή. *Δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον* etc. Lego eundem Od. β'. e Pausania. Proverbium adhibet Aristoteles Ethic. Nicom. II. *ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπόν, κατὰ τὸν δεύτερον φασὶ πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν.* Affine illud, e diverso tamen fonte, *δευτέρων ἀμεινόνων*, de quo multa erudite Erasmus I,3. et his verbis: *Δευτέρων ἀμεινόνων. παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀφθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι, λέγοντες, Δευτέρων ἀμεινόνων.* *Schott.* in Proverb. p. 399. V. Schol. Platon. p. 381. Ruhnkenius apud Heusdium Spec. Crit. p. 23. Heind. in Phaedr. 110. Boisson. in Anecd. II. p. 445. Meinek. in Menandr. p. 84. Accedat Walz. in Arsen. p. 179. 3. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 735 — 37. (703.) 5. *διαφόρου*] *διφόρου* C. *V. 7. *τὸ* om. Zon. p. 491. 9. *δεφόμενος*] Aristoph. Equ. 24. Pac. 289. 10. *Ἀλήτης*] Interpretes vulgo vocem hanc exponunt *erro*, quasi sit nomen appellativum. [Item Arsen. p. 177.] At ego existimo esse nomen proprium viri, cuius meminit Pausanias in Corinthiacis (c. 4.). *Küst.* Vid. Schol. Pindar. Nem. VII,155. Schotto in Zenob. III,22. allatum. *ἀλέτης* A. Statim *αἰτιατικῇ* inserunt A. B. E. Med. 11. *τάττεται*] *τάττεσθαι* E. 12. *μηδένα προσιεμένων*] Sensus requirit, ut scribatur *πάντα προσιεμένων*: ut habet Michael Apostolius. *Küst.* *μηδὲν προϊεμένων* Toupius probabat, quod dicendum fuit *προϊεμένων*. Post h. gl. *Δέψα. βύρσα. Δεψῆσαι. ἁπαλῦναι*, cum A. B. C. V. E. omissa sunt. 13. *δ' ἔχει*] Similia Schol. in Gregor. Nazianz. Stelit. p. 44. ed. Montac. monente Albertio in Hesychium, qui quadruplicem posuit significatum. 14. *χρή. καὶ*] *πρέπει* E. Post *ἐστί* Coisl. sive Lex. Bachm. p. 189. inserit *οἷον*, E. *ὡς τό*. *Δεῖ δὴ*] *Δεῖ δὲ* A. V. Locus est Demosth. Olynth. p. 15,2. *καὶ ἄνευ — δεόντων, καὶ* om. E. 15. *οὐδέν ἐστι*] *ἐστι* om. A. V. C. 16. *δέει ἐν διαλύσει*] Scio quid sit *διάλυσις τοῦ δεῖ*. Sed opinor hoc esse exemplum ex auctore aliquo petitum, ita legendum, *καὶ δεῖ ἐν ἁλύσει*, nisi malis *καὶ δεῖ ἐν δυσὶ ἁλύσεσι* ut Act. Apost. 12,6. *Toup.* MS. Qui remisit etiam ad v. *Θρήνους*. Vani sane conatus; quamquam *δέει* nullam habere videtur auctoritatem. Nam recentiorum scriptorum licentia (v. Lobeck. in Phryn. p. 220.) rarior est, quam ut in censum possit venire. Etym. M. p. 250. quidem facit ut malimus *ἔδει*. Ceterum *καὶ ἀντὶ τοῦ ἐλλείπει, ὅπερ καὶ ἐν διαλύσει δέει εὑρίσκεται. παρὰ Ἀριστ.* E. 16. *καὶ ἀντὶ*] *καὶ* om. A. B. V. C. E. Med. Schol. Greg. 17. *δεῖσον* *V. 18. *Ὀπίσω*] Lysistr. 435.

1. *Δεῖγμα. κυρίως*] Ex Harpocratione. *Küst.* Addit Gaisf. Wesseling. in Diod. XIX,45. (cf. id. II,49.) et Iungerm. in Polluc. IX,34. Mox *ἐφ' ἑκάστου* Med. 2. *ἔστι δὲ καὶ τόπος*] Vid. Lex. Rhet. p. 237. Quem significatum unice a grammaticis quibusdam fuisse concessum tradit Antiatt. p. 89. 3. *ἐμπορίῳ* Timaeus p. 74. *ἐκομίζοντο*] *ἐκομίζετο* A. V. C. Harpocr. Pal. 4. *Ἀττικὸν δὲ ἔθος*] Sic Attice dicebatur *ἰχθύες* pro *ἰχθυοπωλεῖον*, i. e. *forum piscarium*, ut apud Aristophanem Vespis et Athen. lib. III. p. 104. *τοὖψον* pro *τὸ ὀψοπωλεῖον*, ut apud Aeschinem orat. contra Timarchum p. 179. *κρόμμυα* pro *κρομμυοπωλεῖον*, teste Hesychio; *χύτραι* pro *χυτροπωλεῖον*, teste eodem; multaque alia huius generis. Vide Isaac. Casaub. in Charact. Theophr. cap. *περὶ ἀναισθησίας*, et praecipue Graevium Lection. Hesiod. cap. XIX. in v. 312. *Küst.* Haec cum seqq. usque ad Ὅμηρος om. V. C. 6. *Δεῖγμα. τόπος*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 975. Cf. Timaeus p. 74. 9. *διαβάλλῃ*] *διαβάλῃ* scripsi cum A. E. 10. *οἷον*] *οἵων* A. B. E. Tum *ἀργαλεώτην* E. Omnes autem traiecerunt *ἤκουσ'* post *ἀργαλεωτάτων*. 13. *Δεῖγμα*] *Δείγματα* B. E. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 986. ubi locus hic rectius ita legitur: *Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.* Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* 15. *πτερὰ ἃ . . τυθέντων*] *πτερὰ τυθὲν καὶ τυθέντων* B. E. Med. *ἃ* om. etiam A.

Δεύτερος πλοῦς. Altera navigatio. id est, cum quis vento secundo destitutus remis navigat. *Δέφεσθαι.* Aristophanes: *Vos autem foliis bis fructus ferentis ficus sumptis in vestibulis penem subigetis.* nimirum ut folium pruritum in eis excitet. *Δέφειν.* Penem nudare et subigere. Et *Δεφόμενος*, penem nudans. *Δέχεται καὶ β. Accipit et glebam Aletes.* dictum de iis qui omnia in meliorem partem accipiunt. vel simpliciter de iis qui omnia admittunt. *Δεῖ.* Decet. quattuor habet significationes, primum oportet. deinde opus est. *Opus est pecunia, sine qua nihil eorum fieri potest, quae oportet.* tertio, vincit. dicitur etiam nulla contractione *δέει*. quarto, abest. apud Aristophanem *δεῖ* est liga. *Manus a tergo liga.* *Δεῖγμα.* Proprie sic vocatur specimen rerum, quae prostant. erat etiam locus quidam Athenis in foro sic vocatus, in quem specimina rerum venalium deferebantur. Atticorum autem est, locis nomina imponere a rebus, quae in iis extent. *Δεῖγμα.* Locus in Piraeeo, quo multi peregrini et cives convenire et sermones inter se conferre solebant. vocem vero *δικῶν* addidit Aristophanes, ut Athenienses tanquam litium amantes perstringeret. *Senes quosdam vel morosissimos in Conventu litium audivi verbis inter se contendentes.* *Δεῖγμα.* Argumentum. Aristophanes: *Proiecit foras pennas, quo victus eius indicium extaret.* id est, avium convivii causa vulsarum et mactatarum pennae, quas ante fores proiecit, signum sunt epularum, quibus domi fruitur.

Δειδέχατ' ἀλλήλους. Ὅμηρος.

Δειδία. ἡ σκοτία νύξ. Δείδια δέ, φοβοῦμαι. Καὶ δείδιεν, ἐφοβεῖτο. δείω, δεδίω· ὡς πείθω, πεπίθω. δεδίω, δέδια· πλεονασμῷ τοῦ ῑ δείδια. Καὶ δείδιθι, φοβήθητι. Καὶ δειδιώς, φοβούμενος.

Δειδίσκω. δεικνύω.

Δειδίσσω. ἐκφοβῶ.

Δείδω. τὸ φοβοῦμαι.

Δειελινόν. τὸ δειλινόν. Καὶ δείελον. τὸ δειλινόν.

Δείκελον. εἴδωλον, ἄγαλμα· ἢ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰςορόων.

Δείκηλα. μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δεῖ δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.

Δεικνύντα καὶ Δεικνύμενον καὶ Δεικνῦσα.

Δειλάκρα. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

σκώπτει καπρῶσαν τὴν γραῦν. δειλάκρα δέ, ἄκρως ἀθλία. Καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός, ὁ ἐλεεινός, ὁ ταλαίπωρος· ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης·

Ὦ δειλακρίων.... Ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο, ὡς λίχνος. χρεα- 530
δίων γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατήρχετο αὐτίκα.

Δειλανδρία. καὶ δειλανδρῶ.

Δείλαιος. ἄθλιος.

Δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἄριστον. Ξενοφῶν· Ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός. καὶ κλίνεται δείλης.

Δείλης πρωΐας, καὶ δείλης ἑσπέρας. οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Δειλία. ὁ φόβος.

Δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ περὶ τάδε τινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρίᾳ καὶ τῇ θρασύτητι. καὶ κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμμετρία· περὶ δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρίᾳ· κατὰ δὲ τὸ ἐν ἐνδείᾳ περὶ τάδε εἶναι, τῇ θρασύτητι. οὔτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἡ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι· κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτου· οὔτε τῇ ἀνδρίᾳ, κατὰ

---

1. Ὅμηρος] Il. δ'. 4. 2. Δειδία. ἡ σκοτία νύξ] Confer Etymologum et Eustathium. *Küst.* Et Zon. p. 479. Idem mendum Herodiani Epimer. p. 22. adde Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. Δέδια B. bis. 3. Δείδιεν] V. Il. σ'. 34. δεδίω] δεδείω A. 4. δεδίω] δεδία E. qui in fine gl. om. φοβούμενος. 7. 8. Zon. p. 489. 10. Δείελον] V. Od. ρ'. extr. δειλινόν] τὸ αὐτό E. 14. Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰς.] Pauli Silentiar. XXXIV, 2. Anthol. Pal. V, 260. εἰςορόων] εἰςοράων A. B. C. V. E. Med. Illud autem v. Πυργοφόρος. Deinde cum Küstero praetermisi, Δείκνυμί σοι, καὶ δεικνύω σοι, δοτικῇ. Quae tum demum sedem suam obtinerent, si cum V. C. gl. Δείκηλα recte expungeretur. Agnoscere videtur *V. 16. κυρίως τὸ ὁμοίωμα] Idem docet Scholiasta Apollonii Rhodii I, 746 Δείκηλον κυρίως τὸ τῷ Διὶ ἐοικὸς ἄγαλμα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα. *Küst.* Vid. Porphyr. ap. Euseb. Praep. III. p. 101. C. 106. A. 115. B. *Gaisf.* Item Etym. M. p. 260. Haec male repetuntur sub v. Δίκηλα. 18. δεικνύναι καὶ δεικνῦσαι Med. subiiciens haec glossae Δείκνυμί σοι. 19. Δείλακρα bis Med. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 974. 20. Ἐγὼ δὲ] ἐγὼ καὶ V. 21. σκώπτει] σκώπτει δὲ ὡς E. 22. ἄκρως] ἤγουν ἄκρως E. δειλός] ὁ ἄθλιος addit Zon. p. 475. omisso ἢ.

1. Ἀριστοφάνης] Pac. 193. sq. Supplendum priore in versu πῶς ἦλθες; 4. εἶναι] εἶναί σοι restitui cum C. *V. 5. δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο] Scribe, γλίσχρων ὁ Ἑρμ. Apud Aristophanem enim loco laudato Trygaeus Mercurium vocat γλίσχρωνα, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddit. Vide quae notavimus supra v. Γλίσχρος. *Küst.* Nihil mutavit, qui particulam istam post v. Κρεάγρα supposuit. Cf. v. Μιαροί. 7. δειλανδρῶ] Ioseph. de Maccab. p. 511. *Toup.* MS. καὶ δειλανδρῶ om. V. C. 8. ἄθλιος] ὁ ἄθλιος B. V. E. 9. Δείλη ὀψία] V. Ruhnk. in Tim. p. 75. δείλη πρωΐα Procop. p. 369. Artemid. p. 14. [1, 8.] *Toup.* MS. V. Moeris p. 132. 10. Ξενοφῶν] Anab. I, 8, 8. 11. καὶ κλίνεται] κλίνεται δὲ E. Habet Zon. p. 479. 13. δείλης ἑσπέρας] Non ex Atticis ista dictio profertur, sed ex Herodiani Hist. III, 12. 14. Ἀττικοί] οἱ Ἀττικοί A. 17. ἀνδρεία] ἀνδρία cum A. Item deinceps ἀνδρία scripsi bis. 19. κατὰ δὲ] δὲ om. V. C. Mox ἐν om. B. V. E. quod addidit tacite Küsterus, a Porto monitus. Ceterum τὸ μὴ ἐνδεία Med. 22. αὐτῇ] αὐτὴ B. E.

Δειδέχατ' ἀλλήλους. Homerus: *Se invicem invitarunt.* *Δειδία.* Nox obscura. *Δείδια* vero, metuo. Et *Δείδιεν*, metuebat. a *δείω* fit *δεδίω*, ut a *πείθω*, *πεπίθω*. deinde a *δεδίω* formatur *δέδια*, et inserto ῑ *δείδια*. Et *Δείδιθι*, time. Et *Δειδιώς*, timens. *Δειδίσκω.* Ostendo. *Δειδίσσω.* Terreo. *Δείδω.* Metuo. *Δειελινόν.* Vespertinum tempus. Et *Δείελον*, idem. *Δείκελον.* Idolum, simulacrum, effigies. In Epigrammate: *Rheae turriferae simulacrum intuens.* *Δείκηλα.* Effigies, simulacra. syllaba δεῖ per diphthongum scribitur. proprie quidem *δείκηλον* est simulacrum Iovis, quasi *Διὶ εἴκελον*: abusive vero quaelibet effigies. *Δειλάκρα.* Aristophanes *Pluto*: *Ego vero pruritu amoris misera vexor.* ridet anum, ut libidine prurientem. *δειλάκρα* vero est summe misera. Et *Δειλακρίων*, summe miser, miserabilis, aerumnosus, vel multis laboribus obnoxius. Idem Aristophanes: *O miser. O gulose, vides me non amplius tibi videri scelestissimum?* hic Mercurius vocatur *γλίσχρων*, tanquam catillo. cum enim carnes ei ostenderentur, illico descendit. *Δειλανδρία.* Et *Δειλανδρῶ.* *Δείλαιος.* Miser. *Δείλη ὀψία.* Tempus vespertinum, quo sol ad occasum vergit. Et *δείλη πρωΐα*, tempus ante prandium, vel post prandium. Xenophon: *Circa tempus vespertinum nubes pulveris apparuit.* *Δείλης πρωΐας.* et *δείλης ἑσπέρας.* Sic Attici dicunt. *Δειλία.* Timiditas. Timiditas est vitium, quod in defectu quorundam affectuum versatur, contrarium illud fortitudini et audaciae. et quatenus quidem est vitium, est quaedam inconcinnitas; quatenus vero circa affectus versatur, contraria est fortitudini; denique quatenus est defectus, contraria audaciae. neque enim timiditas contraria est audaciae, quatenus est vitium (id enim utrique commune est); neque fortitu-

τὸ ἐνδεία εἶναι κατὰ τάδε. οὐ γάρ ἐστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάδε ἐνδεὲς τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.

Δειλινήσας. δείλης τοῦτο ποιήσας. Καὶ δειλινόν, δείλης.

Δειλοκομπήσας. ἐξαπατήσας. Ἕρμιππος.

Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις ἐγένετο δειλός, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Δειλότερος Πεισάνδρου.

Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.

δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

Δείλοψ. ὄνομα ἔθνους.

Δεῖμα. φόβος. Ἀῤῥιανός· Τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα ὡς προσαγόντων δεινῶν κατέσχεν, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀποστῆσαι τῆς ἐκπλήξεως.

Δειμαλέος. εὐλαβής, καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Δειμάμενοι. οἰκοδομήσαντες. Καὶ δείμασθαι, οἰκοδομεῖν. Καὶ δειμᾶν, ὁμοίως.

Δειματώδης. ὁ φοβερός.

Δειματῶν. φοβῶν. Καὶ Δειματοῦται, φοβεῖται.

‖Δειμαίνει. φοβεῖται. Προκόπιος· Οὐδέ τι ἐπὶ πρὸς τοῦ ξυνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, οὔτε αἰδῶ τινα ἔργου ἐλάμβανε πώποτε. — Πάντες δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν ἐξεστήκεσαν, καθάπερ οἱ μνηστῆρες τὸν Ὀδυσσέα γυμνωθέντα τῶν ῥακέων ἰδόντες. Καὶ Δειμαίνοντα, φοβούμενον. Οἱ δὲ μάλιστα μὲν καὶ ὡς ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες, χώραν περιβεβλημένῳ πολλήν.

Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ Κυδοιμός, ὑπηρέται τοῦ

---

3. Δειλινήσας] Hesychius δειελιήσας. Et sic Homerus Odyss. ρ. 599. ubi vide veterem enarratorem. Küst. Δειλινήσας A. 4. Δειλινός] Δειλινόν A. B. V. E. C. Med. Attulit H. Stephanus Exod. 29, 39. 5. Δειλοκομπήσας] Hesychius δειλεκοπήσας. Küst. Repugnante Zon. p. 489. 6. Δειλότερος] Vid. v. Ῥηγῖνος. Toup. MS. 7. ἀνὴρ γάρ οὗτος ἐγ. Arsenius p. 177. οὕτως ἐγένετο δειλός, ὡς π. MS. Coisl. 177. οὕτως — ὥστε Zenob. 8. καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα] Priores editt. [cum B. V. E. C.] plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα [ἀπελιθώθη, καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής. φοβούμενος γὰρ τὸν Ἡρακλέα,] κατέδυ etc. Sed verba duobus uncis inclusa in hac editione praetermisi, quoniam non solum in optimo et antiquissimo MS. Paris. desunt, sed etiam sensum inconcinnum reddunt. Non enim cohaeret, si dicas, virum aliquem timidum, cum ex spelunca prospectaret, et Herculem videret, in saxum diriguisse: et de eodem postea affirmes, eum metu Herculis in speluncam se abdidisse, ibique mortuum esse. Quare existimem duplicem hic misceri historiam, dicique debuisse, virum illum timidum secundum nonnullos quidem viso Hercule in lapidem mutatum fuisse: secundum alios vero in speluncam se abdidisse et prae metu mortuum fuisse. Küst. A librario ob easdem voces repetitas male omissa eiicere propterea contextu non debuit Küsterus. Agnoscit eadem Zenobius III, 32. Valck. Contra Gaisfordus sensit Küsterum recte indicasse duasque historiolas a librariis male confusas esse, quorum in errorem etiam Zenobius incurrerit. Sed errorem dici nolim, quae fuerit duplex narrandi forma, simplex altera, quam Suidas expressit, argutior illa, quam complures libri sequuntur, item qui proverbium hoc illustrat Apostolius VI, 91. sive Arsenius, quamque credibile videtur in marginem esse coniectam. ἰδὼν] ἰδὸν A. 9. τὸ ante σπήλαιον cum A. V. et Zenobio delevi. 10. Δειλότερος Πεισάνδρου] Vide infra vv. Εἴ τι Πεισάνδρου et Πεισάνδρου. Küst. 11. Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθ.] Ex Aristophanis Av. 1543. sqq. 15. Δείλοψ] Δόλοψ Valckenarius. Δείλοψ. ἐθνικὸν E. 17. τῶν δεινῶν] τῶν delevi cum A. B. E. C. *V. Med.

3. Κέρβερε] Iuliani Aegypt. LIX, 1. Anthol. Pal. VII, 69. 5. δείμασθαι] δειμάσασθαι V. 6. οἰκοδομεῖν] οἰκοδομῆσαι E. omisso ὁμοίως. Sed videtur cum Hesychio Δεῖμαι esse reponendum. Nam δειμᾶν adhuc in deterrimis tantum scriptoribus est repertum. 8. Δειμάτων. φόβων] Item Hesychius. Ex MS. SGerm. sive Lex. Bachm. p. 190. reponendum Δειματῶν. φοβῶν docuit Bastius in Gregor. p. 176. δειματοῦται] Sic MSS. Pariss. [cum Hesychio.] At priores editt. corrupte exhibent δειμᾷ τοῦτον. Küst. 10. Προκόπιος] Histor. Arc. cap. 1. ubi historicus illo de Antonina Belisarii uxore verba facit. Küst. 12. Πάντες δειμ.] Oratio prodit Eunapium. 13. ἐξεστήκεσαν] ἐξειστήκεισαν E. 15. ῥακέων tacite Gaisf. cum Odyss. χ. 1. ῥακίων Edd. 16. Οἱ δὲ] Delevit hoc exemplum Küsterus. περιβόλῳ] παραβόλῳ B. Mox περιβεβλημένων A. 18. Δεῖμος. καὶ φόβος — ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως] Aliter Artemidorus II, 4. (II, 39.) qui Δεῖμον et Φόβον filios Martis facit: cui suffragatur Scholiasta Homeri Il. δ'. 440. Küst. Immo Artemidor. II, 34. p. 124. et 44. p. 139. At Suidam iuvat Aeschyli Schol. Sept. c. Theb. 46. ubi diserte legitur, Φόβος δὲ καὶ Δεῖμος θεράποντες Ἄρεως. Albert. in Obss. Misc. IX. p. 145. (qui repetiit in Hesychium.) Sumptus est hic locus ex Schol. in Gregor. Naz. Or. IV. p. 127. D. Vid. Elias Creteus. p. 468. A. Gaisf.

---

dini, quatenus in defectu rerum certarum. defectus enim affectuum non est contrarius eorum medio. Δειλινήσας. Qui aliquid tempore vespertino fecit. Et Δειλινόν, vespertino. Δειλοκομπήσας. Qui decepit. Hermippus. Δειλότερος τοῦ παρακ. *Timidior es eo, qui corpore inclinato prospectat.* dicitur in homines valde meticulosos. fuit enim vir quidam timidus, qui ex spelunca prospectans cum Herculem conspiceret, in eam se abdidit, et metu mortuus est. Et aliud proverbium: *Timidior Pisandro. Illuc et Pisander venit, cupiens videre animam, quae viventem illum deseruerat.* erat enim supra modum timidus. Δείλοψ. Nomen gentis. Δεῖμα. Terror. Arrianus: *Tantus enim metus quasi malis iam appropinquantibus eos occuparat, ut a consternatione se recolligere non possent.* Δειμαλέος. Timidus. item qui metum ac timorem incutit. *Cerbere, qui terribilem mortuis latratum reddis, iam terribilem tu quoque mortuum metue.* Δειμάμενοι. Qui aedificarunt. Et Δείμασθαι, aedificare. Et Δειμᾶν, idem. Δειματώδης. Terribilis. Δειματῶν. Terrens. Et Δειματοῦται, metuit. Δειμαίνει. Timet. Procopius: *Nec maritum verebatur, neque ullius flagitii eam pudebat.* † *Omnes Eutropii eunuchi nomen metuentes, terrore perculsi erant, ut proci Ulixem pannis exutum conspicati.* Et Δειμαίνοντα, timentem. *Illi vero vehementissime etiam de muro soliciti, qui multum regionis coerceret.* Δεῖμος καὶ Φόβ. Metus et Terror et Tumultus Martis ministri, bellique

Ἄρεος, υἱοὶ τοῦ πολέμου· οἳ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασι τῷ Ἄρει, τοῦ Ἡφαίστου αὐτοὺς μὴ φοβηθέντος.

Δείμωμεν. δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν.

Δεῖν. δεσμεύειν. Καὶ δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ δεῖσθαι·

Δεῖν δ' ἔοικε.

καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλειν. Καὶ μικροῦ δεῖν, ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον ἐνόμισα.

Δεινά.

Οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονί.

ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Σοφοκλῆς·

Γνοὺς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει.

ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος.

Δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσ-
σει σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφά-
σκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ'
ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω.

δοκοῦντα δὲ καὶ ἀποφάσκοντα, οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα.

Δείναρχος. Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστόρηται. γράψας κατὰ μέν τινας λόγους τοὺς πάντας ρξ, κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ, τοὺς πάντας δικανικούς· ὧν οἱ μέν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ ἰδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος, ἐπιμελητὴς Πελοποννήσου καταστὰς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντος.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησίν, Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.

Δεινιάδαι. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.

Δεινίας. ὄνομα κύριον.

Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρό-

---

4. *Δείμωμεν. οἰκοδομῶμεν*] *Δείμωμεν, δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν* A. B. Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus scripturam Hesychii est, *Δείμωμεν. οἰκοδομήσωμεν. Δ. δειμώμενοι οἰκοδομοῦμεν* V. C. *Δείμωμεν, δειμάμενοι, οἰκοδομήσαντες* E. Haec quo referam non reperio praeter Il. ή. 337. 5. V. Herod. Epimer. p. 270. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 618. *ἀντὶ δεῖσθαι* *V. 10. *Δεῖν ᾠήθ.*] Vid. infra post *Δεινός*. *Hemst.* Significat horum repetitionem olim post v. *Δεῖνος* factam. Glossae tamen *καὶ* praefigendum. Eadem Lex. Bachm. p. 190. Etym. M. et, qui *ἀναγκαῖον ἐλογισάμην*, Hesychius. *εἶναι* om. B. E. Med. 13. *Οὐχὶ δεινά*] Aristoph. Ran. 625. 14. *Σοφοκλῆς*] Electr. 731, 32. Scribendum *οὐ'ξ*. 16. *περισπᾷ* *V. item ut extat in v. *Περισπᾶν*. 17. *ἔμπειρος*] *ὁ ἔμπειρος* E. 18. *Δεινὰ μὲν οὖν*] Sophocl. Oed. R. 483. *ταράσσει*] *ταράσσομαι* A. B. E. Med. 20. *δοκοῦντ'*] *δοκοῦντες* A. C.

3. *δοκοῦντα* omisit Küsterus. 5. *Δείναρχος*] Vide Photii Bibl. p. 217. Plutarch. Phocion. p. 757. Alius fuit Dinarchus, poeta, qui de Baccho atque eius rebus gestis scripsit. Vide Cyrill. c. Iulian. p. 341. Bentl. Ep. ad Mill. p. 72. Worth. in Tatian. p. 34. *Toup.* MS. *Δ. ῥήτωρ, εἷς τῶν . . ἐγκριθέντων. συνέθηκε λόγους δικανικούς, ὧν — ἰδιωτικοί, ἑξήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν* Eudocia p. 130. 6. *υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστ.*] Immo Plutarchus in Vitt. X. Oratt. tradit Dinarchum hunc filium fuisse Sostrati, vel, secundum alios, Sophoclis. *Küst.* Item Dionysius iud. de Din. 2. 3. Haec cum seqq. om. V. 8. *μόνους ξ'*] Orationes LXIV. Photius et qui Vitas oratorum conscripsit, LX. germanas concessit Dionysius iud. 10. 12. 10. *ἐπιμελ. Πελοποννήσου*] Narratio prorsus nova. 14. *ἰσχυρότερον*] *ἰσχυρώτερον* MS. Coisl. 177. qui pergit: *ἐπὶ τῶν δι' ἀνάγκην καὶ τὰ παρὰ φύσιν ἢ μὴ καθήκοντα ποιούντων. καὶ ἄλλη· δεινὰ τὰ δεινά, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν, καὶ ἕτεροι οὕτως· δεινὰ τὰ δεινὰ καὶ δεινότερα τῶν δεινῶν.* Pro *ἰσχυρότερον* Gaisfordus monet apud Eurip. Helen. 522. extare *ἰσχύειν πλέον*. 15. *Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι*] Schottus in Zenobium recte monuit legendum esse, *ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι*. *Küst.* Suidas dictum Platonis Legg. V. p. 741. summatim ascripsit: cf. v. *Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται*. 16. *βιάζεσθαι*] *βούλεσθαι* A. 17. *Δεινιάδαι*] An *Δειπνιάδαι*? Steph. in *Δειπνιάς*. *Hemst.* *Δειλιάδαι* V. *Δειδιάδαι* B. E. 19. *Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii [XXIV, 5.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 114. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* 21. *τὸν δὲ πραγμ.*] Hinc usque ad finem omnia om. V.

---

filii: qui etiam simul cum Marte vincula passi sunt, cum Vulcanus eos non formidaret. *Δείμωμεν.* Aedificemus. *Δεῖν.* Ligare. Et *δεῖν* Aristophanes posuit de necessitate: *Iam vero necesse esse videtur.* item pro debere. Et *Μικροῦ δεῖν*, parum abest. *Δεῖν ᾠήθην.* Existimavi oportere, necessarium putavi. *Δεινά.* Indigna. *Nonne indignum facinus est hunc verberare? Δεινός*, peritus. Sophocles: *Peritus autem ille Atheniensis auriga, hoc conspicatus, ad latus exterius deflectit et cursum inhibet.* [Idem:] *Graviter enim, graviter sane me turbat sapiens augur, cum nec fidem habere neque repugnare audeam. quid autem dicam nescio. sed incerta spe feror, nec praesentia cernens nec praeterita.* *Δείναρχος.* Dinarchus, Corinthius, unus ex X. illis oratoribus, qui cum Demosthene probati sunt. cuius vero filius fuerit non traditur. scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenses: quarum aliae sunt publicae, aliae vero privatae. hic obiit, Peloponnesi praeses ab Antipatro constitutus, per insidias a Polysperchonte post Antipatri obitum ei structas. *Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχ.* *Gravi necessitate nihil est potentius.* nam necessitas ipsos deos cogit. itaque Plato dicit: *Necessitas ne a diis quidem potest superari.* *Δεινιάδαι.* Nomen urbis vel loci. *Δεινίας.* Nomen proprium. *Δεινοκράτης.* Dinocrates, Messenius, non usu tantum, sed etiam natura aulicus erat et militaris; prudentiam vero in rebus gerendis specie qui-

πον ἐπέφαινε μὲν τέλειον· ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διάθεσιν, ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρά τε τὰς συνουσίας
537 εὐτράπελος καὶ πολιτικός, ἅμα δὲ τούτοις φιλέραστος· περὶ κοινῶν δὲ ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἀτενίσαι καὶ προϊδέσθαι τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ παρασκευάσασθαι καὶ διαλεχθῆναι πρὸς πλῆθος, ἐς τέλος ἀδύνατος. καί ποτε κεκινηκὼς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ᾤετο ποιεῖν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τοῦ βίου, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. βραχεῖάν τέ τινα τῆς περιστάσεως ἔμφασιν ὁ Τίτος αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρὰ πότον ἐν μακροῖς ἱματίοις ὀρχούμενον, παραυτὰ μὲν ἐσιώπησε· τῇ δ' αὔριον ἐντυγχάνοντος αὐτοῦ, καί τι περὶ τῆς πατρίδος ἀξιοῦντος, Ἐγὼ μὲν ὦ Δεινοκράτη πᾶν, ἔφη, ποιήσω τὸ δυνατόν· ἐπὶ δὲ σοῦ θαυμάζω, πῶς δύνῃ παρὰ πότον ὀρχεῖσθαι, τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεκινηκὼς ἐν τοῖς Ἕλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχύ τι συσταλῆναι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοίκειον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. πλὴν τόγε παρεῖναι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Τίτου, πεπεισμένος ἐξ ἐφόδου τὰ κατὰ τὴν Μεσσήνην χειρωθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν.

Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος κωμικός. ἦν ἐπὶ τῆς ογ' Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου· ὡς δέ τινες, μαθητής. ἐδίδαξε δράματα ιδ' Δωρίδι διαλέκτῳ.

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. Καὶ Δεινόμαχος ὄνομα κύριον.

Δεινόν.

Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤ-
δη κακόν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν.

τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερῆ· ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος·

Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;

Ἀριστοφάνης·

Δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

1. ὑπέφαινε] ἐπέφαινε dedi cum A. et Excerpt. MS. Quamquam repugnat v. Ῥωπικός. 4. κατ' ἰδίαν] κατιδίοις B. E. [illegible] θυμος] πρόχειρος A. Exc. Qui statim παρά dederunt, cum olim ederetur περί. 7. ἅμα δὲ] δὲ om. A. 8. κοινῶν [illegible] om. B. E. Med. δὲ κοινῶν Exc. Sed infra ἀτενίσαι δὲ A. B. E. Med. 9. ἐμφρόνως] ἀσφαλῶς Excerpta. ἐπι δὲ [illegible] B. E. 14. δὲ γὰρ] δὲ om. Med. γὰρ om. B. E. et Excerpta, ubi omissa sunt προορώμενος — μελλόντων. 14. κωθωνιζόμενος] Vid. in Κωθωνίσαι et Schol. Aristoph. Pac. 1094. *Hemst.* 16. βραχεῖάν τε] βραχεῖαν δὲ Excerpta. 17. ἰδών — [illegible] πησε] Vid. Plutarch. in Flaminino p. 378. *Reines.* 20. καί τι] καί τοι A. περὶ] ποτε B. E. Med. τῆς om. Exc. [illegible] τον] πόντον E. Med. πότου MS. Exc.

3. παρεῖναι] παρῆν Excerpta, ubi τότε Valesius pro τόγε. 5. χειρωθήσεσθαι] χειρισθήσεσθαι Excerpta, ἐγχειρι[illegible] Schweigh. 7. Δεινόλοχος. Συρακ.] In epitomen haec redegit *Eudocia* p. 131. 8. ἐπὶ τῆς om. Med. 9. μαθη[illegible] lian. Hist. Anim. VI, 51. Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστὴς Ἐπιχάρμου. Eum citat Hesych. in Ἄδος, Μυρμήκια, et Ὀλβάσι[illegible] Et Phot. v. Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, et Athen. III. p. 111. vid. ibi Schweigh. *Müller.* 11. Δεινόμαχος] Philoso[illegible] renaicus, Cic. de Fin. V, 8. Offic. III, 33. Lact. III, 7. *Reines.* 12. ὄνομα κύριον] ὁμοίως E. 14. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι [illegible] Oedip. Col. 510. sq. „Huc respexit Liban. 2. p. 562. κακὸν εὗδον ἀνεγείρειν. Vid. Tollius in Longin. p. 37." [illegible] 16. τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. *Küst.* Iusto copiosius [illegible] scripta. Verum haud accuratius in glossam conveniunt Aristophanica; verendumque ne studiosorum hominum [illegible] istum ditarit. πάλαι συμβάντα] συμβάντα πάλαι E. 18. Καλλίμαχος] Fr. 273. 20. Ἀριστοφάνης] Acharn. [illegible] (351.) 21. Δεινὸν γὰρ] Δεινὸν μὲν γὰρ A. B. V. E. Med.

dem omnibus numeris absolutam praeferebat, re ipsa autem adumbrata quaedam et fucata civilis prudentiae imago in ipso inerat. nam in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, et in ipso pugnae discrimine erat conspicuus. similiter, quod ad reliquam vitae rationem attinet, in commerciis quidem venustus promptusque, in consuetudine autem et convictu urbanus atque civilis, neque ab amore alienus. in rebus autem publicis et civilibus animum intendere, et futura prudenter providere, seque praemunire et ad populum verba facere prorsus non poterat. qui cum maximorum causas malorum in patria excitavisset, nullius momenti esse arbitrabatur quae ageret, sed idem vitae institutum tenebat, nihil in futurum prospiciens, sed amoribus ac poculis de die indulgens, ac symphoniacorum cantibus aures commodans. tandem vero Titus ad statum, in quo res essent, leviter attendere eum coegit. conspicatus enim hominem talari veste in convivio saltantem, tacuit tum quidem, postridie vero cum adisset eum Dinocrates, et nescio quid patriae causa rogaret: Equidem, inquit Titus, quod in me erit praestabo; ceterum [illegible] Dinocrates, quo pacto in convivio tibi saltare [illegible] tantos motus in Graecia excitaris. tum quidem paullisper redisse visus est atque cognovisse, argumentum [illegible] stituto ingenioque suo abhorrens ab se susceptum [illegible] tunc temporis inter Titi comites in Graeciam venerat, [illegible] sus res Messeniorum ex ipsius arbitratu quamprimum [illegible] tuendas esse. Δεινόλοχος, Dinolochus, Syracusanus [illegible] Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. filius [illegible] aut, ut quidam tradunt, discipulus. docuit fabulas [illegible] rica dialecto scriptas. Δεινομάχη. Nomen proprium [illegible] Dinomachus, nomen proprium. Δεινόν. Grave [illegible] *spes, malum iam olim sopitum rursus excitare.* [illegible] quidem est, quae olim acciderunt, eorum memoriam [illegible] sed tamen caecitatis causam cognoscere cupio. et Callimachus [illegible] *Quid lacrimam dormientem excitas?* Aristophanes [illegible] *est enim, adeo moroso homines esse animo,* ut [illegible] *petant et clamitent, nihil autem ex aequo* [illegible]

ἀντὶ τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. οὕτω δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ οὔπω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὥριμον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς·

Καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας.

Ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον· ἀντὶ τοῦ, δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ αὖθις· Ἀνθρώπους ἐσθίειν βλέποντας, καὶ δεινοὺς
533 κατὰ γαστέρα· λέγω δὴ Κλεισόφους τε καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιρεφῶντας.

Δεινοπαθεῖ. δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει.

Δεινόπους ἀρά. ἡ διὰ ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Δεινός. πανοῦργος, ἱκανός, ἀκολάκευτος, σοφός, ἔμπειρος.

Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.

ὁ νοῦς· σὺ μὲν δεινὸς ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Δεινός. ὅτι Δεκέβαλος ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς δεινὸς μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολέμια, δεινὸς δὲ καὶ πρᾶξαι καὶ ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς μὲν νίκῃ χρήσασθαι, καλῶς δὲ ἧτταν διαθέσθαι ἠπίστατο. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

[Δεινὸς λέγεται καὶ κατὰ τὴν τῶν λόγων δύναμιν.]

Δεῖνος. προπερισπωμένως, ὁ ψηκτήρ, ὃ παρ' ἡμῖν ψηκτρίον λέγεται.

Δεινότητα. τήν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ τήν τε πανουργίαν.

Δεινουμένην. πατουμένην.

Δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα.

Δείνων. ὄνομα κύριον

---

1. ἀντὶ τοῦ ὠμὸν] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Quae rectius collocata sunt sub v. Ὀμφακίαν, minus tamen plene descripta. μεταφορικὸν E. 6. σχάσασθαι] σχάσασθε A. m. sec. B. E. *V. σχαλάσασθε C. τὰς ὄμφακας] Huc respexit Phrynichus Segu. p. 56. 7. Ἴσον δὲ] δὲ om. V. C. 10. ἐσθίειν βλέποντας] Infra v. Κλείσοφος, ubi fragmentum hoc repetitur, rectius legitur ἐσθίειν εἰδότας. *Küst.* Immo probabilior est scriptura βλέποντας, ad comicam rationem efficta. 13. δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει] δεινὰ πάσχει, δεινῶς ἔχει, ἤγουν χαλεπῶς E. Similia Hesychius. χαλεπὰ πάσχει om. Zon. p. 489. 14. Δεινόπους ἀρά] Explicatio Schol. Sophocl. Oed. R. 418. supra proposita in v. Ἀμφιπλήξ. ποδῶν] τῶν ποδῶν B. *V. C. E. Med. cum gl. superiore. 15. Δεινός] Lex. Rhet. p. 234. ἱκανός, ἢ δέους ἄξιος καὶ δέους ποιητικός, ἢ πανοῦργος, ἀκολάκευτος, σ. ἐμπ. 17. Λέγειν σὺ δεινός· μανθ.] Sophocl. Oed. R. 545. sq. δεινός] δεινὸς εἶ V. C. Id ad inferiorem versum σὺ μὲν δεινὸς esse referendum demonstrat glossa hinc, opinor, petita Λέγειν σὺ δεινός.

3. Ὅτι Δεκέβαλλος] Fragmentum hoc legitur apud Xiphilinum vel potius Dionem in Domitiano p. 330. 331. *Küst.* Apud Dion. Cass. LXVII, 6. Novissima repetuntur v. Ἀνταγωνιστής. Δεκέβαλλος] Δεκέβαλος A. B. *V. 6. Legendum ἐνεδρεῦσαι cum v. Καίρια. 7. διαθέσθαι] Hinc emendanda Dionis lectio vulgaris διαθεῖναι. 10. Cf. praeter alios Demetrius de elocut. 75. et Schol. Plat. p. 329. κατὰ τὴν — δύναμιν] καὶ ἡ — δύναμις A. B. E. Quam interpretationem potius ad v. Δεινότης spectare vidit Gaisfordus; accedit quod observationem omittunt V. C. Itaque suspectam glossam notavi. 12. Δεῖνος. προπερισπ.] De significatione huius vocis vide Athen. lib. XI. p. 467. *Küst.* Adde Schol. Aristoph. Nub. 380. ψηκτήρ] ψυκτὴρ E. in seqq. firmans vulg. ψυκτρίον. Iam cum ψηκτὴρ etiam Hesychius et Etym. M. praebeant, id ut in re evidenti reposuit Gaisfordus, itemque ψυκτρίον, ubi ψηκτήριον codex Zon. p. 475. Praeierat ψυκτὴρ et ψυκτήριον reponens Toupius II. p. 395. Verum haec utut mendosa servanda duxi, cum fideliter ea nescio quis ad v. Ψῆκτρα traduxerit. Sequebantur Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον, quae cum A. B. C. V. E. omissa sunt, quippe rectius supra post v. Δεῖν collocata. 14. Δεινότητα] Δεινότητος B. E. 17. Δεινουμένην] Vox haec corrupta est, cuius loco Portus putabat scribendum esse δινομένην. Sed quid hoc? Omnino et sensus et metrum requirunt, ut legatur θεινομένην, a θείνω, *tunde*, vel *verbero*: sed quae vox alio loco ponenda est. *Küst.* Δεινουμένην bis Zon. p. 449. Δεινομένην ex Etym. M. probavit Bentleius Callim. Fr. 51. Adde Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 179. et Naekium in Rhen. Musei Vol. III. p. 543. Iam etsi litterarum ordo demonstrat, Suidam in capite gl. Δεινουμένην repperisse, parum tamen referre videtur, δεινομένην an δινομένην probetur. Ceterum δεινωμένην περὶ βουσὶν gramm. in Cram. Anecd. II. p. 376.

---

hic ὀμφακίαν significat immitem et durum: per translationem ductam ab uvis acerbis et immaturis. contra vero quod est maturum, molle est et suave. dicitur autem genere feminino τὰς ὄμφακας. Plato Comicus in fabula Ἑορταῖς: *Supercilia subducite uvasque immaturas.* Ἴσον ἴσῳ φέρον autem est iustum et aequum: per metaphoram ductam ab vino, quod cum pari aquae portione miscetur. intelligit autem aequam dicendi et audiendi potestatem. Et alius: *Homines cibis inhiantes et ventri maxime deditos, Clisophos dico et Therones et Struthias et Chaerephontes* Δεινοπαθεῖ. Graviter vexatur, molestias patitur. Δεινόπους ἀρά. Dirae pedibus terrorem incutientes. Δεινός. Callidus, promptus, qui nullis blanditiis flectitur, sapiens, peritus. *Dicendi tu quidem peritus es; at ego parum idoneus ad te audiendum. inimicum enim et gravem mihi te expertus sum.* id est: ipse quidem facundus es; at inimicum mihi aequis te auribus audire non possum. Δεινός. Decebalus, Dacorum rex, in rebus bellicis tam intelligendis acutus, quam in gerendis strenuus erat; idemque hostem prudenter aggredi, opportuno tempore recedere, insidias struere, proelium inire, victoria recte uti, acceptamque cladem resarcire optime norat. quamobrem Romanis diu formidabilis extitit adversarius. [Δεινός. dicitur etiam de eo qui facultate dicendi pollet.] Δεῖνος. Cum circumflexo in priore syllaba idem significat quod ψηκτήρ, sive, ut apud nos dicitur, ψηκτρίον. Δεινότητα. Et facultatem dicendi significat et calliditatem. Δεινουμένην. Calcatam. *Calcatam a bobus meam custodiebam aream.* Δείνων. Nomen proprium.

Δείνωσις. δεινότης, σκότωσις.

Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί.

Δεινοί. φοβεροί, ἔμπειροι, σοφοί. Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλοιν ὠμοσάτην, ὅσοι δὴ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τῶν ἐς τὸν ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ Ὅμηρος·

Δεινὸς ἀήτης.

ὡς.

Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

Δείξαντες. Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι τῷ τάγματι, καὶ διὰ τῆς φάραγγος δείξαντες προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.

533 b *Δείξεις.* Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, συχνοῖς τε ἐπήρκει καὶ συνηράνιζε.

Δειπνητός. ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός.

Δειπνίζω ἕτερον· δειπνῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ δειπνεῖν. Καίτοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. Καὶ αὖθις· Ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δείπνισον.

Δειπνολόχον. κλεπτοτρόφον.

Δεῖπνον. τὸ πρωινὸν ἄριστον, ὅπερ ἀκρατισμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν τρίτην ἄριστον· παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ δεῖπνός, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἑσπερινὸν δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Δειπνεῖν με δίδασκε.

ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.

Δειπνοσοφισταί. βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπιγραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα), ὃ

---

1. *σκότωσις*] Etiam Lex. Bachm. p. 190. „Haec interpretatio referenda est ad vocem *δίνωσις*, non *δείνωσις*: quarum illa ducta est a *δίνη*, haec vero a *δεινός*." *Küst.* Similiter Küsterus Hesychium restituit. 2. *Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. Δεινοί. ἐμπ.*] Sic locum hunc ex MSS. Pariss. supplevimus et distinximus, qui in prioribus editt. ita legitur: *Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. ἔμπειροι* etc. Excidit ibi nimirum vox *Δεινοί*, et cetera quae sequuntur praecedentibus invito sensu continuantur: quam confusionem auctoritate MStorum ex hoc loco sustulimus. *Küst.* Cf. Zon. p. 475. *Δεινοποιοί* C. Vide Hesiodi Scut. 250. 3. Uberius Lex. Bachm. p. 190. *φοβεροί* neglexit vulg. *Διὸ ἄμφω ἅπαντας*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 2. eiusque pars repetitur infra v. *Καταπροήσεσθαι*. *Küst.* 4. *ἅπαντες* A. B. E. *V. Edd. ante Küst. *ἀλλήλων*] *ἀλλήλω* B. C. E. cum MSS. in v. *Καταπροήσεται*. 6. *τῶν ἐς*] *τὸν ἐς* A. 8. *πλέκειν τάς*] Mendum ut videtur Küst. a Gronov. Em. p. 103. exagitatum: nam *πλέκειν τοι* A. B. V. E. C. Med. Schol. in Aristoph. Nub. 1128. et Theocr. XV.48. 9. *κακουργούντων*] *κακουργοτάτων* A. V. Zenobius III, 37. 10. *Ὅμηρος*] Il. ό. 626. *Küst.* Non convenit exemplum, nisi legerit in Homero *δεινὸς ἀήτη*, feminino genere. *Hemst.* Sine dubio reponendum *ἀήτη* ex Schol. Ven. Adde Ruhnken. praef. Hesych. T. II. p. VIII. Nec reticendum veram lect. Portum perspexisse. *Gaisf.* 13. *Κλυτός*] Il. β'. 742. *κλειτὸς* B. E. 14. *Δείξαντες*] Lego *ἀΐξαντες*. Error ortus ex similitudine *Α* et *Δ*. Hesych. *Ἀΐξας. ὁρμήσας*. Vel *διεξαΐξαντες*. Theocrit. Id. XIII, 23. *Ἀλλὰ διεξάϊξε*. *Διαΐξαντες*. *Toup.* MS. *Διήξαντες* Valckenarius. *Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθ.*] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert; qui etiam recte monuit, pro *δείξαντες* hic scribendum esse *διήξαντες*. Nam alteram lectionem sensus omnino respuit. *Küst.* 15. *φάραγγος*] *φάρυγγος* V. C. 17. *Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος*] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. IV. segm. 38. *Küst.* *δὲ* om. E. Infra *συνεράνιζε* *V. *ἐς τὰς ἀργυρικὰς δ.*] Loci huius sensum optime exponit Salmasius de Foen. Trapezit. p. 547. 548. quem vide. *Küst.* Significatus vocis est omnino singularis.

3. *Δειπνητός*] An *δειπνηστός*? Nicand. Ther. 761. *Toup.* MS. Ibi tamen e duobus MSS. *δειπνητὸς* edidit Schneiderus. Cum Suida Zon. p. 475. Tum Gaisfordus: „*Δειπνηστὸς* Hom. Od. ρ'. 170. et sic Etym. M. Dorvill. Eustathius p. 1814, 37. *Ἔστι δὲ δειπνηστὸς ἢ δείπνηστος ὁ τοῦ δείπνου καιρός· ἄλλως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν δειπνητὸς ὀξυτόνως, αὐτό φασι τὸ δεῖπνον. βαρυτόνως δὲ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.* 5. *Καίτοι τὸν Ἀγαμ.*] Ex Athenaeo I. p. 9. A. *Gaisf.* Adde v. *Ὅμηρος*. 8. *Δειπνολόχον*] Hesiod. Opp. et D. 721. Atque hinc corrige Etym. M. qui habet *Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος*. *Toup.* MS. Si quidem ad Hesiodum respexit Suidas, Gaisfordo videbatur reponendum *Δειπνολόχου. κλεπτοτρόφου*: quod praebet Zon. p. 479. Deinde cum V. C. delevi: *Δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. ζήτει ἐν τῷ Ἀκκιζόμενος.* Quae habet A. in marg. Addunt A. B. *ζήτει περὶ τῶν πολιτικῶν δείπνων ἐν τῷ Βιτέλλιος.* Sed omisso *τῶν* praebet *Βιτέλλιος* Med. haec subiiciens gl. *Δεῖπνον*. 9. *Δεῖπνον. τὸ πρωινὸν*] Vide Scholiastam Homeri in Il. ω'. 124. et Athen. lib. I. cap. 9. *Küst.* Adde Zon. p. 482. *ἄριστον*] *ἄριστος* E. 11. *προέρχεσθαι*] *προσέρχεσθαι* A. Sed vide gl. *Ἄριστον*. 13. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 107. 15. *ἀδδηφάγων*] *ἀδηφαγῶν* A. C. *V Med. Schol.

Δείνωσις. Indignitatis exaggeratio, vertigo. *Δεινωποί.* Terribiles, formidabiles. *Δεινοί.* Terribiles, periti, sapientes. *Quare iuramentis omnibus, quae apud Christianos sanctissima habentur, adhibitis alter alteri fidem suam astrinxit, non deserturos esse invicem, etsi supremum vitae discrimen subeundum esset.* *Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχ.* *Aegyptii callidi sunt fraudum artifices.* dicitur de hominibus admodum improbis. tales enim sunt Aegyptii. Homerus: *vehemens ventus.* dictum est ut *κλυτὸς Ἱπποδάμεια*. *Δείξαντες.* *Illi vero repente legionem invadunt, et cum vallem transiissent, in Romanos impetum faciunt.* *Δείξεις.* *Arcesilaus vero ad mensas argentariorum primus accedebat, plurimisque suppeditabat sumptus, et pecunia collaticia eos adiuvabat.* *Δειπνητός.* Tempus prandii, secundum nostram rationem. *Δειπνίζω.* Alterum coena excipio. *δειπνῶ* vero coeno. *Quamquam Homerus Agamemnonem facit coena excipientem principes.* Et alibi: *Hospitio et coena nos excipe.* *Δειπνολόχον.* Furem ciborum. *Δεῖπνον.* Cibus, quem mane sumebant, quique nunc vocatur *ἀκρατισμός*. deinde circa horam tertiam *ἄριστον*: ita dictum, quod eo sumpto ad *ἀριστείαν*, i. e. strenue pugnandum exirent. inde *δεῖπνος*, prandium, quo sumpto laborandum esset. denique *δόρπος*, coena, sic dicta, quod tunc hasta quiesceret. Aristophanes: *Coenare me doce.* dicitur de hominibus voracibus. *Δειπνοσοφισταί.* Liber sic inscriptus, valde utilis, cuius Athenaeus auctor est.

ἐστιν ἐπωφελές. Ὅτι Οὐλπιανός, εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτούκειτος ἐκλήθη, διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου, καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός, εἰ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος, σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀποτρώγειν, πρὶν εἰπεῖν, κεῖται ἢ οὐ κεῖται.

Δειπνοφόροι. αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.

Δειρά καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν.

[Ὁ δὲ δείσας μὴ περὶ τῶν ὅλων ** τὴν χώραν ἐκλείπειν ἔγνω. καὶ αὖθις·]

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον.

Δειρατιώτης. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειρατιώτης.

Δειραχθές. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγῦνον.

Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πετεινῶν.

Δειρή. ὁ τράχηλος.

Δεῖσα. ἡ ὑγρασία.

Δεισαλέα. κοπρώδη. δεῖσα γὰρ ἡ κόπρος.

Δείσαντες. φοβηθέντες. Καὶ Δείσας, φοβηθείς. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. Καὶ Ἀππιανός· Δείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι, ὑπέστρεψεν εἰς τοὐπίσω. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δείσας περί τε οἱ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

Δεισιδαιμονία. εὐλάβεια περὶ τὸ θεῖον, 535 δειλία, ἀμφιβολία περὶ τὴν πίστιν. Καὶ Δεισιδαίμων, οἱονεὶ δεδοικώς. Ὁ Ἀπόστολος· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. Καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν· Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ δεισιδαιμονίαν καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς μεγάλων ἤδη ἐφίενται. Καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησίν· Οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ἐπιφαίνει δεινότητα καὶ τόλμαν· ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσε-

---

1. *Οὐλπιανός, εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτ.*] Haec et quae sequuntur sumpta sunt ex prooemio, quod libris Athenaei praefixum est; eademque repetuntur infra v. *Κειτούκειτος*. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. Libri tametsi hanc observationem agnoscunt, ipsa tamen species arguit eam ab lectoribus ascitam fuisse, qui glossae opportunitatem cupidius arriperent. *Δειτούκειτος* Med. 3. *προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τ.*] Sic locum hunc ex MSS. supplevi, qui in prioribus editt. ita legitur, *προβάλλειν κεῖται ἐπὶ τοῦ τῆς* etc. *Küst.* *εἰ κεῖται*] *εἰ* om. A. B. V. E. Med. *ὥρα*] *ὥρας* B. E. om. Med. Mox *ἐπὶ* E. pro *κατά*. 4. *ἡ μήτρα*] *εἰ μήτρα* A. B. *V. (qui mox *δρώματος*) cum libris glossae posterioris. Supplendum etiam *καί*. 6. *εἰ κεῖται*] *οἰκεῖται* A. In extremis habet A. in marg. consentiens fere cum B. E. Med. *Κειτούκειτος. ζήτει* (*τὸ δὲ δειτούκειτος ζήτει* Med.) *ἐν τῷ Ἀθήναιος περὶ ὧν μνημονεύει ἀνδρῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως δοξάντων ἑστιᾶν· περί τε ἀλεξάνδρου καὶ ἀλκιβιάδου καὶ ἐμπεδοκλέους ἀκραγαντίνου* (*ἀκραγαντίνων* Med.) *καὶ τῶν λοιπῶν*. Vide ipsam v. *Ἀθήναιος*. 9. *Δειπνοφόροι. αἱ φερ. τοῖς κατακ.*] Plenius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurs. Graec. Fer. v. *Ὀσχοφόρια*. *Küst.* Copiosius etiam Lex. Rhet. p. 239. cuius narratio fere consentit cum Plutarchi Thes. 23. unde discimus istud institutum ad religiones Oschophoriorum pertinuisse. Ceterum etsi *κατακεκλειμένοις* et sententia requirit et plerique Harpocrationis libri firmant, alterum tamen Palatini fide stabilitur. 13. *Ὁ δὲ — καὶ αὖθις* delevit Kūsterus, haud frustra: cum appareat ea sub extremam gl. *Δείσαντες* revocari debuisse. Monuit etiam Gronovius Rec. mutilatt. p. 42. Ceterum post *ὅλων* interciderunt pauca quaedam: velut supplere licet, *ἀναῤῥίψειε κίνδυνον*. 15. *Τὸν πάρος Ὀρβηλ.*] Antipatri Sidon. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 115. Vide vv. *Μεμυκότα* et *Ὀρβηλοῖο*. 17. *Δειρατιώτης*] Scribe *Δειραδιώτης*, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas. *Küst.* Adde Steph. Byz. et Plut. Alcib. 25. Cum Suidae tamen libris concordat Harpocr. Pal. 18. *Δειραχθὲς*] Archiae Ep. VIII, 3. Anthol. Pal. VI, 179. Attulit haec etiam Zon. p. 482. 20. *πετεινῶν*] *πετηνῶν* V. C. Cf. v. *Δειμαιονέδη*.

. *Δεῖσα*] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. 3. *Δεισαλέα*] *Γήινα καὶ δεισαλέα* Clemens Al. Protr. p. 49, 24. *Hemst.* Addit Wassius *δεισαλέαις τροφαῖς* ex Paedag. III. p. 297. Cf. Schol. Clem. pp. 116. et 135. et Zon. p. 479. 5. *Ἡρόδοτος*] VII, 163. 6. *ὑποβαλέσθαι* *V. 7. *Ἀππιανός*] Ed. Schweigh. T. I. p. 91. *τῷ Κικέρωνι*] *τὸν Κικέρωνα* E pr. 8. Vide nos sub v. *Δειρά*. 12. *δεδοικώς*] *δεδοικὼς τοὺς δαίμονας* E. *ὁ δεδιὼς τοὺς δαίμονας* Zon. p. 475. *Ἀπόστολος*] Act. Apost. XVII, 22. 14. *Κρίτων*] *Κρῖττον* A. *κρεῖττον* C. 16. *δεισιδαιμονίαν*] *καὶ δεισιδαιμονίαν* V. C. Mox *ἐργασάμενοι* V. C. *ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὁμόνοιαν*] *καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς* dedi cum A. 18. *Οὗτος γὰρ — ἐστὶ πλήρης*] Fragmentum hoc Polybii [XII, 24.] legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris ab Valesio editis p. 57. unde id Suidas deprompsit. *Küst.*

---

anus est unus Dipnosophistarum, qui *Κειτούκειτος* appbatur, quod crebro quaestiones iactare solebat: velut an de parte diei positum inveniretur; an *μέθυσος* de viro ; an *μήτρα* de edulio; an *σύαγρος* de apro; omninoque sibi legem indixerat, ut priusquam de cibo comederet, et, *κεῖται ἢ οὐ κεῖται*. *Δειπνοφόροι*. Mulieres in Minervae templo inclusis coenam ministrabant. ρά. Et *δειράδες*. Iuga montium. *Taurum, qui olim rbeli iugis mugierat.* *Δειρατιώτης*. Dirades pagus tribus Leontidis: cuius popularis dicitur Diradio- *Δειραχθές*. Quod collum stringit. *Vinculum nibus aptum aviumque collum stringens.* *Δειρή*. m. *Δεῖσα*. Humor. *Δεισαλέα*. Stercoδεῖσα enim stercus est. *Δείσαντες*. Metuentes. Et *Δείσας*, metuens. Herodotus: *Ille vero metuens, ut Graeci barbaros possent superare.* Et Appianus: *Caesar Ciceroni metuens reversus est.* Et alibi: *Ille vero et sibi ipsi et civitati metuens.* [Et alibi: *Ille veritus ne discrimen totius reipublicae subeundum esset, regionem deserere statuit.*] *Δεισιδαιμονία*. Metus numinis, superstitio, dubitatio de fide. Et *Δεισιδαίμων*, metuens numinis. Apostolus inquit: *Viri Athenienses, vos enim video nimis esse superstitiosos.* Et Crito in *Geticis* ait: *Reges vero Getarum, cum impostura et praestigiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna iam animo agitant.* Et Polybius Megalopolitanus de Timaeo inquit: *In aliorum vitiis obiurgandis magnam ille solertiam et audaciam ostendit; in suis vero narrationibus ipse so-*

σιν ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ τερατείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης. — Ὅτι Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν καὶ εὐσεβής· καὶ τὰ μὲν πρῶτα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβὴς οὕτω σφόδρα, ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι, μήτε τινὸς ἀποῤῥήτου μηδενὸς ἀκούειν. οὐ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ διαζῆν ἡγουμένων. — Ὅτι ἡ εὐσέβεια μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. — Ὅτι δεισιδαιμονία ἡ ἄκαιρος παῤῥησία. — Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσεφόνης, ἐπισκώψας ἔφη· Ἡ ἄκαιρος θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστί, καὶ τὸ συλλέξαι πλοῦτον ἄπονον εὐβουλία.

Δεισιδαίμων. θεοσεβής· ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. Καὶ Δεισιδαιμονίας, ἀντὶ τοῦ θεοσεβείας, εὐλαβείας περὶ τὸ θεῖον· ἢ δειλίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας.

Δεῖ σοι. πρέπει.

Δεῖται. προςδεσμεύεται· ἢ χρήζει.

Δή. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν.

Δηβελτός. πόλις Θρᾳκική.

Δήετε. εὑρήσετε.

Δηθά. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηθάκις. πλειστάκις.

[Δηθαίωνες. οἱ μακρόβιοι.]

Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προςποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ θεν ὡς παραπληρωματικόν. Ὁ δὲ Σερτώριος παρῄνει, ὡς δῆθεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὴν πόλιν. — Ὁ δὲ Κῦρος ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οὓς στρατεύειν προεφασίζετο. Καὶ αὖθις· Προέτεινε τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν. Καὶ αὖθις· Ἄλλως δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν.

Δηθύνω. ἐγχρονίζω, βραδύνω.

Δήεις. εὑρήσεις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γραψάμενος δήεις.

Δηία. καταπεπολεμημένη, κατακεκαυμένη· ἢ 536.

3. Ἀσκληπιόδοτος] Ex Damascio. *Küst.* Ὅτι cum. *V. 5. εὐλαβὴς] εὐσεβὴς B. E. οὕτως sola Med. 7. τῆς γενέσεως] τῆς om. E. In novissimis sive ἡγουμένων labem duxit sive quaedam interciderunt, aliquid licet ad sententiam desiderare. 9. ἡ εὐσ.] Ὅτι praefixum cum *V. 11. παῤῥησία] Scribendum εὐσέβεια vel θεοσέβεια sensus loci suadet. *Küst.* Verendum sane ne hisce summa verborum ex Appiano laudatorum contineatur. Supra δεισιδαιμονίας Med. Ὁ Πύῤῥος γὰρ] Haec sunt verba Appiani, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 554. *Küst.* Ed. Schweigh. T. I. p. 70. 12. Περσεφόνης] Φερσεφώνης A. 18. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Ed. Schweigh. T. V. p. 82. 20. μεταθεῖναι τὰς τοῦ] μεταθῆναι τοὺς A. 22. Δεῖ σοι] Gl. om. V. C.

2. Νεφέλαις] V. 700. 6. Δηβελτός] Vide supra v. Δεβελτός. *Küst.* Zon. p. 499. Continuam glossam Δήγγρες. οἱ στρουθοί, e Zon. p. 492. derivatam, omiserunt A. B. C. V. E. 7. Δήετε] Il. ί. 418. 8. Δηθά] Il. β. 435. et alibi. 9. Δηθάκις] Zon. p. 504. De hoc Schol. Oppiani Hal. V, 48. contulit Gaisf. 10. Δηθαίωνες] Deest gl. B. C. V. E. Notavi, cum haec ipsa credibile sit a Zon. p. 492. irrepsisse. 11. Δῆθεν] Vid. Schol. Thucyd. I, 92. III, 11. Sophocl. Trach. 382. Apollon. Rhod. I, 998. III, 354. Adde v. Τῷ λόγῳ. *Gaisf.* Adde Tittm. in Zon. p. 504. 13. Ὁ δὲ — τὴν πόλιν] Oratio parum consentanea. 15. ἐπὶ Πισιδίας] Lego ἐπὶ Πισίδας. Sic saepius Xenophon, cum de hac re ageret. Cyri Exped. I. p. 6. 7. 8. Sed Diodor. Sic. ὡς ἐπὶ Πισιδίας. Miror unde haec hauserit Suidas. Vide v. Πισιδία. *Toup.* MS. Πισίδας A. V. C. et infra in glossa iam castigata Πισιδία. Haec autem in brevitatem coacta debentur gl. Ξενοφῶν. 17. Καὶ αὖθις· Ἄλλως] Et sequentia delevit Küsterus. 19. Δηθύνω] Vid. vel Il. ά. 27. 20. Δήεις] Glossa Homerica: vid. Il. ν́. 260. et alibi. Glossam supra debuisse collocari manifestum; ac mireris etiam Δηθά vocesque sequentes hanc sedem obtinuisse. ἐν Ἐπιγράμματι] Dioscoridis XIV, 4. Anthol. Pal. VI, 126. 22. Δηία. καταπεπολ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 784. cum Zon. p. 499. Καταπολεμημένη A. B. Deinde cum Schol. legendum κατακεκομμένη.

mniis et prodigiis refertus est et fabulis ab omni fide remotis, ac summatim degeneri ac muliebri superstitione. † *Asclepiodotus religiosus erat et pius et initio superstitiosus adeo, ut neque sacrificare sustineret, neque arcanum ullum audire. neque enim haec mundo digna esse censebat, sed coelo et iis qui se in coelo vivere existimarent.* † Pietas media est inter impietatem et superstitionem. † Superstitio est intempestiva religio. † *Pyrrhus enim cum templum Proserpinae expilaret, cavillans dixit, intempestivam religionem esse superstitionem; pecuniam vero nullo labore capere, viri esse prudentis.* *Δεισιδαίμων.* Religiosus, vel in fide dubius et quasi timidus. Et *Δεισιδαιμονίας*, superstitionis, religionis, vel metus. *Ille autem videns prodigia militum animis religionem iniecisse, commento singulari et arte metum multitudinis in fiduciam vertere studebat.* *Δεῖ σοι.* Decet te. *Δεῖται.* Ligatur. vel indiget. *Δή.* Nunc. Aristophanes *Nubibus*: *Meditare nunc et dispice.* haec Socrates ad senem dicit. ubi δὴ idem valet ac νῦν. *Δηβελτός.* Urbs Thraciae. *Δήετε.* Invenietis. *Δηθά.* Diu. *Δηθάκις.* Saepe. [*Δηθαίωνες.* Longaevi.] *Δῆθεν.* Scilicet. haec vox speciem habet veritatis, at vim mendacii. syllaba vero θεν assumitur ut particula expletiva. *Sertorius vero suadebat, ut ipsis urbem scilicet dederet.* † *Cyrus vero prae se ferebat, quasi Pisidiam petere, et expeditionem adversus eos suscipere vellet.* Et alibi: *Manus protendebat, quasi supplex.* Alibi: *Sed qui ceteroqui nostra republica simulet se oblectari.* *Δηθύνω.* Diu maneo, cunctor. *Δήεις.* Invenies. In Epigrammate: *Cum pinxeris, invenies.* *Δηία.* Bellis vexata, combusta. vel,

δηία, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία· Ἀττικῶς, δύστηνε. Σοφοκλῆς·

Ὦ δηία Τέκμησσα, δύσμορον γένος.

Δηιάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηιδάμεια. ὄνομα κύριον.

[Δηιονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηιοπίστης. ὄνομα κύριον.]

Δήιος. ὄνομα κύριον.

Δηιοτῆτος. μάχης.

Δηιώ. ὄνομα κύριον.

Δηίων. διακόπτων.

Δηίπυλος. ὄνομα κύριον.

Δηίπυρος. ὄνομα κύριον.

Δηίφοβος. ὄνομα κύριον.

Δηλαδή. φανερῶς.

Δηλαϊστή. ἐλεεινή, ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κατήγορος. καὶ δηλάτωρες. Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατωρίας πάθος τιμωρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατωρίαι. αἱ τῆς καταστάσεως τοῦ δημοσίου φόρου ἀποδείξεις παρὰ Ῥωμαίοις, αἱ εἰςαγγελίαι.

Δήλεια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίου κολυμβητοῦ. τοῦτο ἐῤῥήθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, διὰ τὸ δυςνόητον, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας· οἱ δὲ Περὶ φύσεως· Διόδοτος δὲ Ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου· ἄλλοι Γνώμην ἠθῶν. Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως· Δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ Σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής. ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

Δηληγατίων. κατὰ Ῥωμαίους ἡ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου καὶ ἡ ἀννονῶν μεταχομιδή.

Δήλημα. βλάβη.

---

1. δαΐα Τέκμησσα] δηία Τέκμησα C. δηία A. V. 5. Post v. Δηιδάμεια quae inculcata erant ex v. Γύγης, Δηιόκεω. ὅτι Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηιόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε, καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε (ἐξέλασε B. Med.): reieci cum V. C. Ponit exemplum sine lemmate A. post Δηιονεύς. Δηϊόκεω Edd. ante Gaisf. 6. Δηιονεύς om. V. Item continuam gl. om. V. C. Utramque notavi. 7. Δηιοπίστης] Immo Δηιοπίτης. Vide Homerum Il. λ'. 420. Küst. Tum habent A. *V. Δηΐλεια: et Δηΐμαχος. ὄνομα κύριον. Deinde ὄνομα κύριον non dubito quin irrepserint in v. Δήιος. 9. Δηιοτῆτος] Il. ἑ. 348. 11. Δηίων] Immo δηιόων: vide vel Il. σ'. 195. Δηΐουν: διέκοπτον, ἐτίτρωσκον Lex. Bachm. p. 192. Cf. v. Δῃοῦν. Δηιώσας. διακόψας Zon. p. 502. qui cum Suida sive Hesychio facit p. 503. 13. Δηίπυρος] Eius meminit Homerus Il. ἑ. 83. Küst. Item Deipyli ἑ. 325. Hanc et praecedentem gl. om. A. 15. V. Zon. p. 504. 16. Δηλαϊστή] Refertur ad Ezechiel. V, 15. Habent Lex. Bachm. p. 192. Zon. p. 500. et Hesychius. ἀθλία om. B. C. E. 18. Ἀναστάσιος] Ὅτι Ἀν. cum *V. De re v. Endlicher. in Priscian. p. 36. sq. 20. τοῦ δημοσίου — εἰςαγγελίαι om. A.

1. Distinguebatur ἀποδείξεις, παρὰ Ῥωμ. αἱ εἰς. Meliora Zon. p. 500. 3. Δήλεια] Lege Δήλια. 4. Δηλίου κολυμβητοῦ] Haec leguntur apud Laertium Heraclito, segm. 12. unde Suidas. Küst. ἐῤῥέθη] ἐῤῥήθη A. V. E. C. Med. βίβλον] βιβλίον *V. βίον E. Med. 6. δεῖσθαι] δεῖσαι A. 7. αὐτό] αὐτῷ A pr. 8. στάθμην] σταθμὸν Buttmannus, parum probabiliter. 9. Γνώμην ἠθῶν] Malim Γνώμονα ἠθῶν, i. e. Indicem morum. Küst. Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus et distinguendus est: Κόσμον τρόπων. Ἕνα ἀντὶ ξυμπάντων. i. e. Ornamentum morum. Unum instar omnium. Videtur enim liber Heracliti praeter alios titulos splendidos et ambitiosos etiam hunc habuisse, Εἷς ἀντὶ ξυμπάντων: quasi liber iste esset unus instar omnium, et qui eum legeret, reliquis carere facile posset. Haec est mea de loco isto coniectura, quam tamen non ita probo et amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit. Küst. Toupius Indebat, κόσμον τρόπων· αἶνος (sive αἶνον) τῶν ξυμπάντων. Aliorum conatus indicabit Hübneriana Diogenis. 11. Σωκράτει] Σωκράτους B. E. Vide Diog. II, 22. 15. Novissima εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ Suidas adiecit an homines studiosi. Nec dubium quin continua sint ad eundem fontem revocanda. 18. Δηλιγατίων Zon. p. 493. qui infra ἀννόνας. κατά] παρά B. E. Tum Ῥωμαίοις E. Mox σιτοπομπίου E. Novissima traducta sunt in v. Ἀννονῶν μεταχομιδή.

---

quae mala passa est. communiter ita vocatur hostis; Attice vero infelix. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.* Δηιάνειρα. Nomen proprium. Δηιδάμεια. Nomen proprium. [Δηιονεύς. Nomen proprium. Δηιοπίστης. Nomen proprium.] Δήιος. Nomen proprium. Δηιοτῆτος. Proelii. Δηιώ. Nomen proprium. Δηίων. Dissecans. Δηίπυλος. Nomen proprium. Δηίπυρος. Nomen proprium. Δηίφοβος. Nomen proprium. Δηλαδή. Manifeste. Δηλαϊστή. Miseranda, misera. Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτωρες. *Anastasius Imperator Romanorum praeter alia etiam delationis crimen ultus est.* Δηλατωρίαι. Indicia quae deferuntur de solutione publici tributi. apud Romanos ita vocantur accusationes. Δήλεια. Et Δηλιάς. Δηλίου κολυμβητοῦ. De libro Heracliti, qui valde difficilis erat intellectu, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergeretur. hunc librum alii inscribunt, *Musas*; alii *de Natura*; Diodotus vero *certam vitae dirigendae rationem secundum normam*; alii *Regulam morum*; alii *Ornamentum morum.* vel sic: *Delii natatoris.* dicebatur de natandi peritissimis. Euripides enim cum Heracliti Σκοτεινός vocati librum Socrati legendum dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? illum vero respondisse: *Quae quidem intellexi, praeclara sunt; puto item, quae non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet qui in iis non suffocetur.* Et proverbium: *Delius natator.* dictum de iis qui sunt natandi peritissimi. Δηληγατίων. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariae et annonae transportatio. Δήλημα. Damnum.

Δηλήμων, ὁ βλαπτικός.

Δηλήσεται, βλάψει, διαφθερεῖ. Καὶ Δή-
837 λησις, ἡ βλάβη. Ληστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τῶν βοῶν Θεσπιάδου.

Δηλητήριον. φάρμακον.

Δηλιάς, ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.

Δηλιασταί. οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτω Λυκοῦργος.

Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δῆλος γὰρ ἡ νῆσος τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δηλονότι.

Δήλων. ὁράσεων. καὶ δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύπνια.

Δημαγωγεῖ. στρατηγεῖ, ἄρχει τοῦ δήμου.

Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας·
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ.

τουτέστιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς φράτορας. Καὶ αὖθις· Ἐκδημαγωγηθέντας εἰς παῤῥησίαν.

Δημαγωγικός. στρατηγικός. Πολύβιος· Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἱκανός, κατὰ δὲ τὴν αἵρεσιν δημαγωγικὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἑαυτῷ περιποιησάμενος, ἀνῃρέθη παρά τινων. Καὶ αὖθις·

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔστιν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν·

Ἀριστοφάνης φησί.

Δημαγωγός. Ἀνδρὸς δημαγωγοῦ μεταπείσαντος αὐτόν. τουτέστι, τοῦ δήμου ἄρχοντος. Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, πρὸς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὐφυής.

Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής· πρότερον ναύτης ὤν.

---

2. *Δηλήσεται*] Il. ξ. 102. 3. *Ληστὰς ἐ. ἐπὶ δηλήσει*] Apparet imitatio Herodoti I, 41. 5. *Δηλητήριον φάρμακον* dempta interpunctione maluit Albertius in Hesychium, repugnante Boisson. in Herodiani Epimer. p. 21. Subiiciendum δίλδριον cum Zon. p. 501. 6. *Δηλιάς. ἡ ναῦς*] Haec navis etiam dicebatur Θεωρίς. Vide infra v. Θεωρίς. *Küst.* De triremibus Athen. et earum nominibus cf. Meurs. Att. Lectt. II, 7. Vid. infra Θεωρίς et Πάραλος. *Reines.* Nicocharis Deliadem memoravit Aristot. Poet. 2, 5. Semi librum cognominem Athenaeus. 8. *Δηλιασταί. οἱ εἰς*] Ex Harpocratione. *Küst.* Zon. p. 493. πεμπόμενοι Hesychius. Athenaeum VI. p. 234. addit Reinesius. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 59. 10. Sic etiam Zon. p. 493. Sapiunt haec recentius aevum: v. Herodiani Epimer. p. 21. 12. *Δηλονότι* om. vulg. 13. *Δήλων. ὁράσεων*] Hoc sensu vox ista accipitur apud LXX. Interpretes, ad quos Suidas respexit. *Küst.* Vid. Zon. p. 493. et annotatt. in Hesychium. δῆλοι] δῆλοι δο A. 17. *Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφ.*] Aristoph. Ran. 418. 419. 18. *νυνὶ — φράτορας* om. V. C. Ipsa horum explicatio fraudem aliquam arguit ab iis commissam, qui testimonium Aristophanis ornarent studiosius. Cf. v. Φραστῆρες.

1. *Καὶ αὖθις*] Cum seqq. om. Küsterus. 3. *Πολύβιος· Μολπαγόρας*] Fragmentum hoc Polybii [XV, 21.] legitur in Excerptis ab Valesio editis p. 65. unde id Suidas deprompsit. Confer etiam infra v. Μολπαγόρας. *Küst.* 5. *κατὰ δὲ — Ἀριστοφάνης φησί* om. *V. Ac profecto versus Aristophanis recentem sapiunt accessionem. *αἴτησιν*] In Excerptis modo laudatis legitur αἵρεσιν, uti etiam hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Dedit αἵρεσιν A. quod coniecerat Portus. 8. *Ἡ δημαγωγία*] Aristoph. Equ. 191 — 93. Dedit Gaisf. γὰρ cum B. E. pro δέ. Deinde legendum ἔτ' ἐστίν. 12. *Δημαγωγός. ὁ ἄρχων τοῦ δήμου* Zon. p. 494. 13. *Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 80. eiusque pars repetitur infra v. Ὄχλου. *Küst.* Haec transierunt in gl. Φλαμίνιος. 15. *χειρισμόν*] χειρισμῶν A. 17. *Δημάδης*] Sext. Empir. p. 291, 25. et Fabric. *Hemst.* Firmatur locis ibi collectis, quod Küsterus infra repetiit, Demadem ab remis in tribunal prosiluisse. *Δ. Ἀθ. ῥήτωρ. ἔγραψεν — παίδων. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δημάδης Λαχιάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ* Eudocia p. 131. 18. *καὶ εὐτυχής*] Haec et seqq. ut nunc extant satis mendosa sic restituebat Ruhnkenius Hist. Oratt. Gr. p. LXXII. *καὶ εὐφυής· πρότερον ναύτης ὤν. ἔγραψεν ἀπολογισμὸν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. τελευτᾷ δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα ρια ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας, καὶ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε.* Novissima quidem aliorsum pertinere infra monebimus; reliqua propter speciosam verborum compositionem placerent, si leniter isti conatus procederent. Nunc omnia quantum fieri licet servabimus; modo referamus *Ἱστορίαν περὶ Δήλου κτλ.* ad Hyperidis auctoritatem, quem tametsi miramur rebus Demadis implicari, constat tamen eum κατὰ Δημάδου orasse. 18. *πρότερον ναύτης ὤν*] Idem testatur Syrianus in Hermogenem: *Οἷον Δημάδου, τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος.* Et Quintilianus lib. II. c. 17. *Ad cuius rei confirmationem afferunt Demadem remigem et Aeschinem hypocriten oratores fuisse.* Haec duo loca etiam ante me observasse video Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.*

Δηλήμων. Qui laedit. *Δηλήσεται.* Laedet, corrumpet. Et *Δήλησις*, damnum. *Latrones aggressos, ut Thespiadis boves sublegerent.* *Δηλητήριον φάρμ.* Venenum. *Δηλιάς.* Navis Deliaca. est etiam epithetum Cereris. item nomen proprium. *Δηλιασταί.* Sic vocabantur legati, qui sacrorum causa in Delum insulam mittebantur. ut Lycurgus. *Δήλιος.* Qui est ex Delo. Delus enim erat insula Apollini sacra. *Δηλονότι.* *Δήλων.* Visionum. et *δῆλοι*, visiones, somnia. *Δημαγωγεῖ.* Est populi dux, populum regit. *Qui cum septennis esset, non edidit tribules; nunc vero orator est apud populum gratiosus.* id est, in album tribulium relatus non est. Et alibi: *Sollicitatos ad licentiam.* *Δημαγωγικός.* Qui multum apud populum valet. Polybius: *Molpagoras erat vir ad dicendum agendumque promptus, et ex vitae instituto popularis orator et supra ceteros eminere studens. qui cum regiam potestatem sibi comparasset, a quibusdam interfectus est.* Et alibi: *Reipublicae enim praeesse non iam hominis est liberaliter educati, nec moribus probi; sed res ista ad viros indoctos et flagitiosos recidit.* Aristophanes inquit. *Δημαγωγός.* Orator popularis. *Cum vero orator popularis eum a sententia dimovisset.* † *Flaminius quidem erat plebicola, et populi favorem quovis modo aucupabatur; sed ad rem bellicam administrandam et vera certamina ineptus erat.* *Δημάδης.* Demades, Atheniensis, orator et plebicola, homo callidus et fortunatus: qui ante nauta fuerat.

ἔγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης ὁ καὶ δημαγωγὸς ἀπὸ αὐλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημέου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπώλετο ῥιφεὶς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ Κασάνδρου πατρὸς καὶ διαδόχου. * μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε.

* Δημέου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτός, ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. ἀποστὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ἦν προδότης, καὶ ἐκ τούτου εὔπορος παντός, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν· Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίοις, ἐψηφίσατο ἐπίτιμον εἶναι [538] καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς, θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπών, ἐστὲ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἱπποτρόφει δὲ καὶ ἠγωνίζετο Ὀλυμπίασι, καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος ἀφείθη, καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὓς ἀνῆκε Φίλιππος. δὶς δὲ παρανόμων ἑάλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.

Δημάρατος, Προκλέους ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Εὐρυσθέως ἀπογόνου, ὃς Ἱππίαν καθεῖλε συμβασιλεύων, ἐκβέβληται ὡς νόθος· διότι τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ ἀγγελθέντος Ἀρίστωνι τῷ πατρί, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμων χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα, οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς, ἔφη. ἐκπεσὼν δὲ εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος

---

1. *ἔγραψεν ἀπολογισμόν*] Huius orationis fragmentum hodie adhuc extat inter orationes veterum oratorum Graecorum. *Küst.* 3. *τῆς Λητοῦς*] *τῆς* om. A. V. 4. *τελευτᾷ*] A Cassandro una cum filio necatur, quod Antigono Macedoniam prodere voluisset, Plutarch. in Phoc. (30.) p. 755. et in Demosth. extr. *Reines.* Accedat Arrianus ap. Phot. Bibl. p. 70. 8. *ἀπὸ αὐλητρίδος*] Philemonis Lex. v. *Φῦσαι* p. 191. *διὸ Δημάδει* (fortasse, *καὶ δὴ ὁ Δημάδη*) *τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος Δημέας, καὶ φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης εἰπών, Οὐ σιωπήσῃ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα.* Quae Gaisfordus monuit ex Athen. XIII. p. 591. F. esse petita. 9. *Δημαίου*] *Δημέα* A. *V. *Δημέου* B. E. V. (suprascr. ap. Gaisf.) 10. *Ἀμφιπόλεως*] *Ἀμφίπολιν* V. 11. *Δημάδης. μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε*] Haec verba oscitantia librariorum loco movit, quae collocanda sunt post vocem ultimam articuli praecedentis, et sic legenda, *ὃς μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. Küst.* Totam igitur periodum sic refingi volebat Küsterus: *τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε.* Atqui Thebas restituit non Antipater, sed Cassander, triennio fermo post Antipatri mortem. Aliud mendum subesse puto, non nisi meliorum librorum ope tollendum. Interim codicis hodie praestantissimi A. auctoritatem sequi malui, qui verba *Μετ' Ἀντίπατρον — ἐπ' Ἀλεξάνδρου*, omisso lemmate *Δημάδης*, collocat statim post *καὶ διαδόχου*, ita ut praecedenti articulo cohaereant. Vulgo *Δημάδης, μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας* etc. post *Δημάδης, Ἀθηναῖος — τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου* leguntur. Ceterum v. infra in v. *Δημελέητος. Gaisf.* Ubi quam laciniam assuit idem A. satis commonstrat, quantum olim in hoc loco sit titubatum. Equidem non dubito quin priori narrationi debeant subiungi, *πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς . . . γέγονεν. ὃς καὶ ἀπώλετο . . . λίμνην ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου πατρὸς διαδόχου* (num ista perperam fuisse disiecta manifestum opinor), *ὃς μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θ. ἀνέστησε.* Nec magnopere dissentiam, si quis universam sententiam alterius glossae *Δημέου ναύτου — ἐπ' Ἀλεξάνδρου* sub finem reponere malit. Ceterum post *ἀνέστησε* plenam feci distinctionem; cui consequens est ut posteriorem memoriam inchoasse videatur *Δημάδης*. 13. *Δημαίου*] *Δημέου* A. B. V. E. Quod Baiterus in Lycurg. p. 85. miratur ab ipso libelli *περὶ δωδεκαετίας* §. 7. scriptore Demadem tanquam patris nomen afferri, perinde haec habebantur. *αὐτὸς καὶ ναυπηγός*] *καὶ αὐτὸς ναυπηγός* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. *εὔπορος παντός*] *παντός* om. V. probabiliter.

2. *πρόξενον Ἀθηναίων* infra v. *Πρόξενος.* Sed mallem extare *ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίων.* *λόγους δὲ — Ἀλεξάνδρου* om. V. *λόγον* E m. sec. 3. *ἑαυτῶν*] *ἑαυτὸν* A. E pr. 9. *καὶ πρεσβευτής*] Huius rei ipse Demades meminit in ante laudata oratione *ὑπὲρ δωδεκαετίας* p. 179. *Küst.* 10. *ἀνῆκε*] *ἀνῆκεν ὁ* E. 11. *ἑάλω*] *ἥλω* A. 12. *Πατροκλέους*] *Προκλέους* A. V. (ap. Gron. p. 103.) 13. *Ἱππίαν*] *Ἱππείαν* B. E. 14. *ἐκβέβληται ὡς νόθος*] Historia est apud Herodotum lib. VI. *Küst.* c. 61. sqq. *νόθος*] *νόθος τῆς ἀρχῆς* E. 16. *γάμου*] *γάμων* dedi cum A. 17. *οὐκ ἐμὸς παῖς οὗτός ἐστιν*] *οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς* restitui cum V. *οὐκ ἐμὸς παῖς ἐστιν οὗτος* E. 18. *ἀνῆλθε*] *ἀπῆλθε* V. qui infra om. *αὐτόν.*

---

scripsit orationem ad Olympiadem, in qua duodecennii sui rationes reddit. item historiam Deli et de ortu liberorum Latonae. idem iudicia et certamina oratorum sustulit, et sub Antipatro obiit. *Δημάδης.* Demades, Laciades, Atheniensis, orator: quem superior Demades, qui et demagogus fuit, ex tibicina natum adoptavit. fuit ipse pater Demeae oratoris. periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Cassandro, qui successerat Antipatro patri Thebasque restituit, coniectus est. [*Δημάδης.*] Demeae nautae filius, et ipse nauta et naupegus et portitor: sed qui eo instituto vitae relicto ad negotia publica se contulit, et ob venalem fidem opulentissimus evasit, cum Philippus ei possessiones in Boeotia donasset. hic contra Demosthenem Olynthiorum causam agentem dixit, et Euthycratem Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit, et publicum Atheniensium hospitem effecit. cum autem magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum urbe cessit, *neque ipsi vestrum*, inquiens, *nec mei estis domini*. scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. idem etiam equos aluit, et in ludis Olympiacis certans vicit. decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parerent. idem in pugna Chaeronensi captus est, dimissus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. bis decretorum contra leges factorum reus peractus est. rem publicam etiam sub Alexandro gessit. *Δημάρατος.* Demaratus, a Procle oriundus, dolo Cleomenis (qui ab Eurystheo genus ducebat, et Hippiam regni socius potestate regia privavit) ut spurius patria eiectus est pater enim eius Aristo cum eum natum esse audisset, negavit hunc esse filium suum, quod subducta ratione temporis deprehendisset, nondum X. menses a nuptiis effluxisse. eiectus igitur ad Persas se contulit, et Xerxi, quem defuncto

Δαρείου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημάρητος. ὄνομα κύριον, οἱονεὶ Δημάρατος.

Δημαρχία. ὅτε δῆμος ἄρχει. καὶ ὄνομα ἀξιώματος.

Δήμαρχος. ἑκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δήμαρχος ἐλέγετο. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δεήσειε, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχύραζον δὲ οὗτοι.

Δήμαρχοι. ὅτι ὁ δῆμος εἰς τὴν προτέραν ἐπανελθὼν εὐκοσμίαν δημάρχους εἵλετο Σικίννιον καὶ Βροῦτον, οἳ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιστάμενοι, ἐνιαυτῷ τε ταύτην καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγώγουν τὸ πλῆθος τοῖς καθ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν.

Ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρώην ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἐξῆν ἐνεχυράζειν. καὶ Φερεκράτης·

Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες. οὗτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δημελέητος. ἐλεεινός.

Δημεύσας. δημοσιεύσας.

Δημηγόρος. ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν. 339

Δημήτηρ ἐστὶν ἡ γῆ, οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Καὶ αὖθις· Ὤικουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα, καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δήμητρα. ὄνομα θεᾶς.

Δημήτρειος καρπός. ὁ τῆς Δήμητρος.

Δημήτριος, Φανοστράτου, Φαληρεύς· Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὃς τὸ πρῶτον Φανὸς ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φι-

---

1. τῷ Ξέρξῃ εἰς τὴν βασιλείαν *V. 3. Δημάρητος] Idem quod Δημάρατος. Demaratus Rhodius: Aelian. V. H. I, 25. Plutarch. Phoc. 18. Demaratus, rex Lacedaemoniorum: Sext. Empir. adv. Math. c. 16. Demarâtus Corinthius: Plutarch. Alex. 9. Seneca de Benef. VI, 31. *Reines.* Delevit gl. Küster. Agnoscunt MSS. 5. ὁ δῆμος] ὁ om. A. B. C. V. E. Med. et Zon. p. 499. 8. κατάρχων] ὁ κατάρχων A. B. C. V. E. Med. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Schol. Aristoph. Nub. 37. apud quem eadem leguntur. *Küst.* Adde *Eudoc.* p. 108. et Lex. Rhet. p. 237. coll. Meiero de bon. damn. pp. 89. 202. 204. 9. χωρίων] χρεῶν suspicabatur Leopardus Em. VII, 19. motus scriptura Schol. Aristoph. Hanc tamen erroris redarguit Böckhius *Staatsh. d. Ath.* II. p. 47. 12. ἐνεχυρίαζον] ἐνεχύραζον, quod reposui, C. V. Harpocr. Pal. aliique libri, ἐνεχειριάζον Med. 14. ὅτι praefixum cum *V. 16. οἳ τοῖς ὑπ. cum seqq. om. V. Narrationem mire detortam iudicari licet e Dionys. VI, 89. 20. Ὄνομα δὲ πολιτείας] Ἀρχή τις Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐνέχυρα λαμβανόντων παρὰ τῶν ὑποχρέων, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδιδόναι (l. ἀπεδίδοσαν) τὸ χρέος: Lex. Rhet. p. 242. Similiter Hesychius.

2. ἐνεχυράζειν] ἐνεχυριάζειν E. Tum καὶ Φερεκράτης om. B. E. 3. Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθ.] Fragmentum hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam sensus eius est omnino mutilus et imperfectus. *Küst.* Melius videtur ὑπέδυσε. *Hemst.* Verbum illud quo pertinuerit nolim curiosius exquiri, modo teneamus χορόν (χο̄ Med.) dici scholam sive διδασκαλεῖον chori, quod Pollux tradidit IX, 41. εἰς λόγους per fraudem E. 5. Παναθηναίων] Ἀθηναίων B. Memorabilis haec de demarchis memoria. 6. Δημαίνετος] Ex Harpocratione. 7. Δημελέητος] Zon. p. 493. ἤγουν ἐλεεινός *V. Post h. gl. addit A. Δημαίας· ἰδημάδης· ὁ μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας· Θήβας ἀνέστησε. Δημαίου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτὸς ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. 9. Δημηγόρος] Addit A. καὶ Δημηγορῶ δοτικῇ. 10. Δημήτηρ. ἡ] Δημήτηρ ἐστὶν ἡ A. Γημήτηρ] Vid. Menag. in Laert. VII, 147. *Gaisf.* 11. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα — πυργοφόρος] Eadem leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. p. 14. *Küst.* Supra in v. Γῆ. *Toup.* MS. δὲ om. *V. 13. οἶνόν τε] τε om. A. B. C. V. E. οἶον ἡδὺν Med. 16. Δήμητρα] Zon. p. 500. Vide vel Coraën in Plutarch. T. II. p. 365. 17. Δημήτρειος] Id firmat etiam Zon. p. 499. Sed probandum est unice Δημήτριος. Deinde cum V. C. reiecimus appendicem ex v. Ἀπολλώνιον invectam: Ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον), καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα (πάντα ταῦτα Med.) ὁμώνυμα (ὀνόματα E.) τοῖς ἀνθρωπικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων. In novissimis ut solet Gaisf. Δωριαῖον cum A. 18. Δημήτριος, Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium (V, 75.). *Küst.* Adde Clint. F. H. III. p. 478. Deinde Φάληρον . . . Ἀττικῆς irrepserant olim in v. Φαληρεύς. 19. ὃς τὸ] τὸ om. E.

Dario in obtinendo regno adiuverat, persuasit, ut Graeciae bellum inferret. Δημάρητος. Idem nomen quod Demaratus. Δημαρχία. Imperium quod est penes populum, item tribunatus. Δήμαρχος. Cuiusque pagi Attici princeps vocabatur δήμαρχος. hi agros et loca ad singulos pagos pertinentia describebant, tabulas lexiarchicas custodiebant, pagosque, cum res postularet, convocabant, et in suffragia mittebant. iidem etiam pignora capiebant. Δήμαρχοι. Populus Romanus seditionibus compositis tribunos plebis creavit Sicinnium et Brutum, qui potestate consulibus aequati, et annuum magistratum gerentes, certis artibus plebem arbitratu suo gubernabant. Δήμαρχοι, nomen magistratus apud Athenienses, antea naucrari vocati: quibus pignora capere licebat. Et Pherecrates: *Dimisit eum demarchus quidam chorum accedens.* sic autem appellabantur singulis pagis praefecti. hi festum Panathenaeorum curabant. Δημαίνετος. Nomen proprium. Δημελέητος. Miserandus. Δημεύσας. Qui publicavit. Δημηγόρος. Qui ad populum verba facit. Δημήτηρ. Tellus, quasi dicas Γημήτηρ. *Quoniam autem terra omnes urbes sustinet earumque fundamentum est, fingitur turrifera.* Et alibi: *Incolebant autem terram beatam frugumque feracissimam, et vini suavissimi copia abundantem.* Δήμητρα. Ceres, nomen deae. Δημήτρειος καρπός. Fructus Cerealis. Δημήτριος. Demetrius, Phanostrati filius, Phalereus (Phalerum autem est portus Atticae), ante Phanus appellatus, philosophus Peripateticus: qui philoso-

λόσοφά τε καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ καὶ πολιτικὰ καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνὰ βιβλία. οὕτω δὲ ἦν σφόδρα εὐπρεπής, ὡς καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος νέος ὤν, καὶ προςαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἀρθεὶς δόξης καὶ ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ φθόνου κατεστρατηγήθη, καὶ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ παρὰ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ διατρίβων, δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε. καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ, πλησίον Διοςπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι.

Τοῦ πατρὸς δὲ ἤδη γεγηρακότος, αἱ τῆς βασιλείας [ἐλπίδες ἐς τὴν τούτου διαδοχὴν ἦγον ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ὄχλων εὔνοιαν. ἦν δὲ τῷ κάλλει καὶ μεγέθει διάφορος· ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν ὑπεροχὴν καὶ κατάπληξιν, δι' ἧς εἰς ἐλπίδας ἁδρὰς ἦγε τοὺς πολλούς. πρὸς δὲ τούτοις πρᾳότης τις ἦν περὶ αὐτόν, ἁρμόζουσα νέῳ βασιλεῖ, δι' ἧς εἰς προθυμίαν ἐξεκαλεῖτο πάντας, ὥςτε καὶ τοὺς ἐκτὸς τάξεως συνδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συναγωνιῶντας τῇ νεότητι καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει διὰ τῆς παρατάξεως.

Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μέν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα· ἕτεροι δέ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥςπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ πολλὰ περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀντωνυμιῶν· Εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαῖος ὡμολόγησαν φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπ' ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλή-

---

1. καὶ ῥητορικὰ] Haec ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Desunt enim in prioribus editt. [et B. E.] *Küst.* ῥητορικὴν καὶ πολιτικὴν V. 2. περὶ ποιητῶν] Huius operis luculentam dictionem servarunt Eustathius et Schol. in Od. γ'. 267. ἠκροάσατο — βιβλία om. V. qui pro seqq. haec sola habet, οὗτος σφόδρα εὐειδέστατος ἦν (quae commendarat Gronov. p. 103.) καὶ ἐκαλεῖτο Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρος — διεβλήθη ἐρασθῆναι παρὰ Νέρωνος. 3. συχνὰ] πολλὰ E. 5. νέος ὢν] MSS. Pariss. habent Νέωνος. Sed legendum est Κλέωνος, auctoritate Laertii, qui lib. V. segm. 76. testatur Demetrium nostrum a Cleone in deliciis habitum fuisse. *Küst.* Νέωνος E. 6. προςαγορευθῆναι ὑπό τινων] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenaeus lib. XIII. p. 593. *Küst.* τινων] τινος E. 8. φθόνου] φόνου E. 12. τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι] Vide Wesseling. in Hierocl. Synecd. p. 726. *Toup.* MS. Eundem indicavit Hemsterhusius. 13. Ὅτι τοῦ πατρὸς ἤδη] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Diodori Siculi lib. XIX. (cap. 81.) p. 721. *Küst.* Non suo loco proposita homines studiosi marginibus commiserant, nulla Demetrii significatione: nam quae post γεγηρακότος extabant Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, delevi cum A. Supra Τοῦ πατρὸς δὲ ἤδη A. B. E. 13. βασιλείας] βασι A. 15. ὄχλων] Sic ex Diodoro Siculo rescripsi, cum antea male legeretur ὅπλων: quam vocem miror Wolfium et Portum de mendo suspectam non habuisse. *Küst.* ὅπλων A. B. E. 17. κατάπληξιν] κατάληψιν E pr.

5. Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξ.] Ixiona ἐν λέξεσι citat Suidas in Λακοποδιάσθαι. Athen. III. 74. et IX. 398. An est Demetrius pugil, quem ἐν τῷ περὶ διαλέκτου laudat Etymologus in Μώλωψ? *Reines.* Laertius lib. V. segm. 84. varios Demetrios recensens, etiam Ixionis huius meminit his verbis: Δημήτριος, Ἀδραμυττηνός, γραμματικός, ἐπικληθεὶς Ἰξίων, διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. Vide ibi Menagium. Hesychius Milesius: Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Ixionem hunc ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι citat enarrator Comici in Av. 1568. et Athenaeus lib. IX. c. 11. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου: et lib. III. c. 1. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων. Praeterea absque nomine operis idem laudatur a Scholiasta Aristophanis Ran. 310. et ab Eustathio in Il. ε'. p. 518, 18. *Küst.* Plura Clint. F. H. III. p. 550. Haec in brevitatem redegit *Eudocia* p. 132. sq. 6. Ἀτραμυττηνός] Ἀδραμυττηνός A. V m. sec. Ἀδραμυττινός V pr. 10. ἀπεσύλησεν om. E. 11. Ἰξίονα] Ἰξίωνα A. B. E. Haec apertis erroribus permixta dubites quo pacto sint expedienda. 12. ἀντήρισεν] ἀντέρισεν A. 13. αὐτὸν τοῖς θεοῖς] τοῖς θεοῖς αὐτὸν E. 14. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε δὲ πολλὰ A. δὲ om. V. qui in fine om. εἰς τὸν Ἡσίοδον ὁμοίως. 15. περὶ ἀντωνυμιῶν] Cuius libri specimina servat Apollonius de Pronom. pp. 362. 374. 18. ὡμολόγησαν] ὡμολόγησεν E. φιλίαν] Vid. v. Ἐπιμαχεῖν. *Hemst.*

---

pha, historica, rhetorica, politica, item de poetis scripsit. Theophrastum audivit, et orator popularis Athenis fuit, pluresque libros scripsit. idem adeo formosus fuit, ut male audiret, quasi in adolescentia impudicus fuisset, et a quibusdam Lampeto et Charitoblepharus vocaretur. ad magnam postea gloriam et potentiam evectum invidi artibus suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Aegyptum venit, et apud Ptolemaeum Soterem degens, morsu aspidis periit, et in praefectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est. [Δημήτριος ὁ Πολιορκ.] Cum pater Demetrii Poliorcetae iam consenuisset, spes regni, quod successionis iure ad hunc pertinebat, benevolentiam populi ei conciliavit. nam egregia forma et statura praeditus erat, et cum armis regiis ornatus esset, maiestatem quandam imperatoriam prae se ferebat, quae intuentes percellebat, et simul in spem praeclaram erigebat. adhaec clementia, rege iuvene digna, in eo elucebat, quae in omnium animis alacritatem quandam excitabat, adeo ut magno studio concurrerent ad eum audiendum, solliciti de ipsius adolescentia et futuri conflictus eventu. Δημήτριος. Demetrius, cognomento Ixio, grammaticus, Adramyttenus, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, et secundum quosdam Ixio ideo vocatus est, quod deprehensus esset in furto, quo aureas bracteas simulacro Iunonis Alexandrinae surripere conabatur. ut tamen alii dicunt, quod Euripideo Philotimo Ixionem fabulam abstulisset; aut ut alii, quod cum Aristarcho magistro contendisset: quemadmodum Ixio adversus deos, qui beneficiis ipsum affecerant, se ingratum praebere non dubitarit. scripsit de Verbis in μι. De Pronominibus. Commentarios in Homerum et Hesiodum. Δημήτριος. Demetrius, Antigoni filius, et Ptolemaeus amicitiam et foedus inter se pepigerunt, quo cautum erat, ut Graeciam totam in liberta-

λων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν αὐτοῖν, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων οὐ διὰ σχολαιότητος ἀφικνεῖται, καὶ τήν τε εἰς Μουνυχίαν οὖσαν φρουρὰν ἐκβάλλει, καὶ Διονύσιον τὸν ἐπιτεταγμένον αὐτῇ κτείνει, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθήνησιν ἦγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι καθότι πάτριον Ἀθηναίοις τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε, φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσιν ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἅτε διαφερόντως τρόπου πρᾳότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἔργοις δηλώσας, ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τοῦ ἐλευθεροῦσθαι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπὶ μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφολκὰ τῶν λόγων καὶ ὧν ἔπραττε θαρσεῖν ἐποίει, πιστεύοντας ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερώσει καὶ οὐκ ἀρχῆς ἐπιθυμίᾳ τὰ πραττόμενα γίγνοιτο. αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀφίησι, καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε, κελεύων οἷα ἐπ' ἐλευθερώσει θαλλοφοροῦντας θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια. ἄρας δὲ ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν ἐπ' Αἰγύπτου, Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ἐπιστήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς Ἀγαθοκλέους περὶ Σικελίαν ἀναιρεθέντος δόλῳ. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. δημόσιον.

Δημιόπρατα. ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει, τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα ἐκ δημεύσεως, καὶ τῶν δημευομένων διὰ Κλέωνα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.

Δήμιος. ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ. Καὶ Δημιουργία.

Δημιουργός. χειροτέχνης, ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν δημώδη ἐργαζόμενος.

Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος.

Καὶ μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ' ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. — Ἑαυτόν τε παρέχων ὑπόδειγμα, ὥσπερ οἱ πλαστικώτεροι τῶν δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφὴν ἐκτείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι.

Δημιουργοί. οἱ κεραμεῖς, οἱ σκευοποιοί.

1. αὐτοῖς] αὐτοῖν A. B. E. *V. ἀμφοῖν in gl. Ἐπιμαχεῖν. 2. τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπ.] ἐμπεδώσει τὰ δόξαντα V. ἔργῳ ca[...] 4. εἰς Μουνυχίαν] εἰς om. A. B. V. E. Mox εἰς τὴν B. E. pro οὖσαν. 6. ὃς δὴ] ὡς δὴ τὰ Ἀθ. ἢ γενέσθαι V. 8. [...] καὶ *V. 9. φυλάττειν — νόμιμα om. V. τῆς εἰς] τοῦ εἰς B. qui mox νόμισμα. 11. ἔργοις δηλώσας om. V. 1[...] A. B. V. E. Edd. ante Küst. ἐπεὶ καὶ — γίγνοιτο om. V. 15. σαφεῖ] σαφῆ A. 17. τε δὴ — ἀφίησι] τε τὰς [...] Ἑλλανίδας ἀφῆκε V. cuius scripturam indiligenter protulit Gaisf. 18. ἐπήγγελε] ἐπήγγελλε B. E. Med. Mox [...] Ἕλληνας V. 19. θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια] εἰς τὰ Ἴσθμια παραβάλλειν V. Idem mox εἰς Αἴγυπτον καὶ Λιβύης πάσης [...] Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑ. ἀ. ἐ. omissis Ὀφέλλα — δόλῳ. 21. ἐπ' Αἴγυπτον] ἐπ' Αἰγύπτου A. B. E. Edd. ante Küst.

1. πρὸς Ἀγαθοκλέους] Immo in Africa caedes illa Ophellae contigit, ut testatur Diodorus Siculus lib. XX. p. 779. quem [...] Horum pars olim post v. Ὀφέλες inculcabatur. 4. ξυμβάσεως] ἐκβάσεως V. omisso πέρι. 5. Δήμιον] Vid. [...] δ'. 314. 6. Δημιόπρατα] Ex Schol. Aristoph. Equ. 103. Principium habet Zon. p. 502. Rem tractavit [...] damn. p. 211. 7. ἐκ δημεύσεως — Κλέωνα om. Küsterus. Addit Schol. Aristoph. θυσιῶν, ubi οὐσιῶν reposuit [...] 10. Δήμιος] E Plutarch. Artax. c. 15. et 17. patet, etiam Persarum regibus fuisse δημίους, qui novacula capita [...] putarent. Reines. Vid. Lobeck. in Phryn. p. 476. 11. Δημιουργεῖ] Item Hesychius. Habent Plato Soph. p. [...] alii. Continuum αἰτιατικῇ cum Küstero removi: qui neglexit καὶ Δημιουργία, repugnante *V. 13. ὁ τὰ δημώδη [...] A. B. C. V. E. Med. 15. Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος] Sic habent MSS. Pariss. itemque Sophocles Ai. 1035. unde [...] Suida deprompta sunt. In prioribus vero editt. totus hic locus corrupte sic legitur: Δημώδη ἐργαζόμενος εἴδη. [...] ἄγριος. Küst. V. Ἄγριος., Hemst. 16. Καὶ μηκέτι δέχεσθαι] Sententia minus diligenter e Thucyd. I, 56. collecta [...] in V, 47. 17. Ἑαυτὸν] ἑαυτὸν V. (ap. Gron. p. 104.) C. Tum τι pro τε V. C. B. E. 19. τὸν χαλκὸν] Cf. v. [...] 20. ἐκτείνουσι] ἐντείνουσι V. C. et libri v. Ἀειδέστερον. 22. Δημιουργοί. οἱ κερ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. [...] Lex. Rhet. p. 243. et Zon. p. 495. Gl. Herod. VII, 31. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.

tem assererent, et alter alteri in bello opem ferret. itaque cum certamen inter eos esset, uter maiore studio exequeretur ea, quae inter ipsos convenerant: rex Macedoniae sine cunctatione in Atticam profectus praesidium Munychia eiecit, cum Dionysium ei praefectum interfecisset; et Demetrium Phalereum, qui summam rerum Athenis ad pauciores transferre studebat, urbe expulit, patriamque Atheniensibus et Megarensibus libertatem restituit, iisque permisit, ut legibus suis et maiorum institutis uterentur. Ptolemaeus vero cum insignem clementiam et humanitatem re ipsa demonstrasset, in maiorem etiam libertatis spem Graecos erexit. verbis enim blandis et factis popularibus efficiebat, ut Graeci optimam de rebus suis spem conciperent, persuasi, palam eum omnia, quae ageret, Graeciae liberandae causa, nulla imperii cupiditate impulsum facere. quare plerasque urbes Graeciae libertate donavit, foedusque Isthmiacum promulgavit, et Graecos ob libertatem recuperatam ramos olivae manibus tenentes Isthmia spectare iussit. Aegyptum navigavit, postquam Leoniden Graeciae praefecit, totaque Libya potitus est, Ophella Cyrenaeo dynasta ab Agathocle in Sicilia interfecto. ceterum Demetrius et Ptolemaeus non diu steterunt condicionibus foederis, quod pepigerant. *Δήμιον.* Publicum. *Δημιόπρατα.* Quae populus vendit, quae publice per venditionem [...] Cleone. Aristophanes: *Aspersa placentis condimenta pessimus ille lingens.* *Δήμιος.* Publicus minister puniens. *Δημιουργεῖ.* Qui creat. Et *Δημιουργός.* Opifex, qui facit ea quae non sunt, [...] ra fabricat. *Orcus crudelis opifex.* † *Praecipientes* [...] *plius reciperent Corinthiorum Epidemiurgos, qui* [...] *ad ipsos mitti solebant.* † *Se ipsum praebens* [...] *quemadmodum peritiores statuarii, qui aes rude* [...] *fingunt et formant.* *Δημιουργοί.* Figuli, [...]

δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας· τουτέστι τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους, ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Καὶ δημιουργικῶς, ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς. δημιουργοὶ γὰρ οἱ τέκτονες.

Δημοβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

Δημογέροντες. οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι.

[*Δημοδόκος.* ἀοιδός. ζήτει ἐν τῷ Ἀοιδός.]

Δημόθοινα, καὶ Δημοθοινία. τοῦ δήμου εὐωχία, ἢ θυσία.

Δημοκήδης. Καλλιφῶντος, ἱερέως ἐν Κνίδῳ γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἰατρός· ὃς ἐν Αἰγίνῃ ἰάτρευσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον ἰάτρευσεν ἐπὶ χρυσίου ταλάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου μετεπέμφθη, καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον.

Ὅτι Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρῃ θηρῶν. ἀποθρώσκων ἀπὸ ἵππου, ἐστράφη τὸν πόδα, καὶ κως ἰσχυροτέρως· ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων. νομίζων δὲ καὶ πρότερον περὶ ἑωυτὸν ἔχειν τοὺς δοκέοντας Αἰγυπτίων εἶναι πρώτους τὴν ἰατρικήν, τούτοισιν ἐχρῆτο. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα κακὸν μεῖζον ἐργάζοντο. ἐφ' ἑπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃσιν εἴχετο. τῇ δὲ δὴ ὀγδόῃ ἡμέρῃ ἔχοντί οἱ φλαύρως, παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Κροτωνιήτεω Δημοκήδεος τὴν τέχνην, ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ. ο δὲ ἄγειν μιν τὴν ταχίστην παρ' ἑωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσιν Ὀροίτεω ἀνδραπόδοισιν ὅκου δὴ ἀπημελημένον, παρῆγον εἰς μέσον, πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἠρώτα ὁ Δαρεῖος, τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέκετο, ὀῤῥωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τοπαράπαν τῆς Ἑλλάδος ᾖ ἀπεστερημένος. κατεφάνη τε τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος· καὶ τοὺς ἀγαγόντας αὐτὸν ἐκέλευσε μάστιγάς τε καὶ κέντρα παραφέρειν εἰς τὸ μέσον. ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν ἐκφαίνει, φὰς ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύ-

2. *τὴν παρεστῶσαν*] Lege, *τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας*, ut habet enarrator Comici loco laudato. *Küst.* 3. *καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός*] Improbat Meinekius p. 45. istam interpretationem, tituli rationem ad copias et observationem Athenaei IV. p. 172. referens, *τοὺς δὲ τὰ πέμματα, προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας, οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν.* Adde Hesychium et v. *Ἀνάστατοι*, ubi quam posuimus coniecturam, ea testimonii utriusque fide comprobatur. Nondum tamen Scholiastae rationem ausim repudiare, quae cum melius in comicum argumentum conveniat, tum nullum apud Menandrum video titulum extare, ab coquis vel sordidis vitae generibus petitum. 5. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. B. E. *Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ*] V. 296. 6. *δημιουργικῶς*] Aristoph. Pac. 428. ubi similiter Schol. 7. *οἱ τέκτονες*] In prioribus editt. post vocem *τέκτονες* haec adduntur: *Οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀναπέτασιν αὐτούς, καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρός φησιν· Ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν.* Sed verba ista hic inducenda putavi, tum quoniam in uno MS. Paris. desunt, et in altero margini ascripta sunt; tum quia eadem *αὐτολεξεὶ* leguntur supra v. *Δαιδάλου ποιήματα*, et proinde eorum repetitio hic est supervacanea. *Küst.* Habent A. in marg., in textu B. E. om. V. C. 8. *Δημοβόρος*] Hom. Il. ά. 231. 9. *Δημογέροντες*] Hom. Il. γ'. 149. V. Creuz. in Plotin. T. III. p. 361. *ἐντιμότεροι* Hesychius. 10. *Δημοδόκος*] Vid. ex Hom. de eo testimonio Aristid. in I. Platon. Poema cuiusdam Demodoci laudatur *ἅλωσις Ἰλίου* apud Hephaest. VII, 15. in Photii Cod. CXC. *Reines.* *Δημόδημος* B. E. Glossam om. *V. recte. Saltem notavi. 11. *Δημοθοινία*] Schol. Luciani Phalar. I, 3. Item Hesychius, ope Suidae castigandus. Attigerunt intpp. Aristaeneti p. 312. de vocis fabrica dixit Lobeck. in Phryn. p. 499. *ἡ* ante *τοῦ* om. A. et Etym. M. p. 265. bis posuit Zon. pp. 500. 502. 13. *Δημοκήδης*] *Δημοκίδης* apud Phot. Bibl. p. 1141. *Toup.* MS. Vid. Athen. XII. p. 522. *Reines.* *Eudocia* p. 129. breviter: *Δημοκήδης, ἰατρὸς Κροτωνιάτης, ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία δέκα.* 14. *γενομένου*] *γενομένῳ* V. 17. *τοῦ Πέρσου* om. V. 18. *ἔγραψεν* et seqq. usque ad finem gl. om. V. 20. *Ὅτι Δαρεῖος*] Herodoti III, 129. narratio.

1. *ἰσχυροτέρως*] Addendum *ἐστράφη*. 3. *εἶναι πρώτους*] *πρώτους εἶναι* E. 5. *εἰργάζοντο*] *ἐργάζοντο* A. Med. 7. *ἀγρυπνίῃ συνείχετο*] *ἀγρυπνίῃσιν εἴχετο* A. E. *τῇ δ'*] *τῇ δὲ δὴ* scripsi cum B. E. et Herod. 9. *Δημοκήδου*] *Δημοκήδεος* A. 12. *Ὀροίτεω*] *Ὀρείτεω* B. E. 15. *ἀπεδέχετο*] *ἀπεδέκετο* A. B. E. *ὑπεδέκετο* Herod. Tum *ἀῤῥωδέων* E. ex Herod. 20. *ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν*] Herodotus habet, *ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὢν ἐκφ.*, quae lectio praeferenda est. *Küst.* 21. *ἰητρῷ*] *ἰατρῷ* E.

δημιουργοὺς etiam vocabant feminas eas, quae nunc *ὑπονυμφίδες* appellantur, id est, mulieres sponsae astantes. unde Menander inscripsit fabulae *Δημιουργός.* pleromque autem *δημιουργοὺς* vocabant eos, qui publica opera faciebant. interdum architectos: ut Aristophanes in *Pace.* Et *Δημιουργικῶς*, more periti artificis. *δημιουργοὶ* enim dicuntur artifices. *Δημοβόρος.* Qui bona populi devorat. *Δημογέροντες.* Qui in populo sunt honoratiores. [*Δημοδόκος.* Cantoris nomen. quaere sub voce *Ἀοιδός.*] *Δημόθοινα* et *Δημοθοινία.* Epulum publicum, vel sacrificium publicum. *Δημοκήδης.* Democedes, filius Calliphontis (qui Cnidi Aesculapii sacerdos fuit), medicus, Crotoniates, Aeginae artem medicam exercuit, et uxorem duxit. idem Polycratem Sami tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit; et a Dario Persa arcessitus diu cum illo fuit. scripsit librum medicum. — Darius rex, in venatu ex equo desiliens, graviter distorsit pedem, ut talus ex iuncturis emoveretur. existimans igitur se dudum medicos Aegyptios praestantissimos secum habere, eos adhibuit. at illi pedem torquentes et violentius tractantes malum exasperarunt: adeo ut septem noctes totidemque dies prae cruciatu insomnes exigeret. tum octavo die cum male affectus esset, quidam ei facit indicium, qui Sardibus ante de peritia Democedis Crotoniatae audisset. Darius igitur hominem quamprimum ad se adduci iussit. quem cum nescio ubi inter Oroetae mancipia neglectum repperissent, in medium produxerunt, vinctum compedibus et laceris vestibus indutum. eum astantem Darius rogat, an artem medicam nosset? negat ille, veritus, ne si se prodidisset, reditu in Graeciam omnino privaretur. verum cum Darius animadversa eius dissimulatione iussisset eos, qui ipsum adduxerant, flagra et stimulos in medium proferre: tunc se quidem accurate artem illam non scire, sed cum medico versatum exiguam eius notitiam se habere di-

*ρως ἔχειν τὴν τέχνην. μετὰ δὲ ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλ-
843 ληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ προςάγων, ὕπνου τε μεταλαγχάνειν ἐποίεε καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ὄντα ἀπέδεξεν, οὐδαμὰ ἔτι ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσεσθαι. οὕτω φησὶν Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός.*

Ὅτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνή, ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔσχε φῦμα· μετὰ δὲ ἐκραγὲν ἐνέμετο πρόσω. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζεν οὐδενί· ἐπεί τε δὲ ἐν κακῷ ἦν, μετεπέμψατο τὸν Δημοκήδην, καί οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγιέα ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἦ μέν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο, ὃ ἂν αὐτῆς δεηθῇ· δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ᾐτήσατο τὴν εἰς Ἑλλάδα ἄφιξιν.

Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχούς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς.

Δημοκοπεῖν καὶ Ἑλληνοκοπεῖν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀνανεωσάμενος Ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο. λέγεται καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον.

Δημόκομπος. ὁ στωμύλος.

Δημοκρατία. ὅτι Πολύβιός φησιν, ὡς δημοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας, οὐκέτι μισθοφόροις τηρεῖ τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν.

Δημόκριτος, Ἡγησιστράτου· οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου ἢ Δαμασίππου· γεγονὼς ὅτε καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, κατὰ τὴν οζ´ Ὀλυμπιάδα· οἱ δὲ κατὰ τὴν π´ φασίν· Ἀβδηρίτης ἐκ Θρᾴκης, φιλόσοφος, μαθητὴς κατά τινας Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου· ὡς δέ τινες, καὶ Μάγων καὶ Χαλδαίων Περσῶν. ἦλθε γὰρ καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους, καὶ τὰ παρ' ἑκάστοις ἐπαιδεύθη σοφά. εἶτα ἐπανῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνῆν Ἡροδότῳ καὶ Δαμάστῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, διὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν τιμηθείς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ διαφανὴς ἐγένετο Μητρόδωρος ὁ Χῖος· οὗ πάλιν ἀκροαταὶ Ἀνάξαρχος καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία ὁ Δημόκριτος, καὶ Γελασῖνος δὲ διὰ τὸ γελᾶν πρὸς

---

1. *Ἑλληνικοῖσι ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχ.*] Apud Herodotum rectius legitur, *Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ πρ. Küst.* *ἰήμασι* A. et mox *ἠπιάματα*, quod propius accedit ad Herodoti scripturam *ἤπια μετά*. 4. *ἀπέδειξεν*] *ἀπέδεξεν* A. Mox *οὐδαμὰ* A. non *οὐδαμᾶ!* 7. *Ὅτι καὶ Ἄτοσσα*] Locus Herodoti III, 133. Horum partem assumpsit gl. *Ἄτοσσα*. 11. *τε δὴ*] *τε δὲ* scripsi cum E. et Herod. 12. *ἐπέδειξεν*] *ὑπέδειξεν* E. 13. *ἢ μέν*] *ἦ μὲν* A. B. E. Med. 14. *δεήσεσθαι δὲ*] *δὲ* om. E. mox *ἐς* om. B. E. 16. *Ἑλλάδα*] *τὴν Ἑλλάδα* E. 17. *Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχ.*] Vide Hesych. v. *Δημοκλεῖδαι. Küst.* 19. *Δημοκοπεῖν*] Hinc *δημοκοπικὸς* Aristid. Vol. I. p. 319. *δημοκόπος* Philo II. p. 520. *Toup.* MS. Lex. Rhet. p. 221. *Βουλοκοπίδαι οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες.* Accedat potissimum Phrynichus Segu. p. 57. *Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεύς*] Fragmentum hoc Polybii [XXVI, 5.] legitur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 125. unde id Suidas deprompsit. Vide etiam infra vv. *Καταχαλῶν* et *Περσεύς. Küst.* 21. *ἐπεβάλλετο*] *ἐπεβάλετο* scripsi cum utraque glossa et C. V. ubi desunt seqq.

1. *ἡ δοξοκοπία*] *καὶ δοξοκοπία* A. Vid. infra v. *Δοξοκοπία*. *Ὑπάτους αἱρ.*] Ex Appiani B. A. VII, 17. Exemplum repetitur in v. *Δοξοκοπία*. Deinceps utitur ipse Appianus v. *δημοκοπίας*: de quo dixit Wytttenb. in Plut. T. VI. p. 634. 4. *Δημόκομπος*] Zon. p. 494. Scribendum *Δημοκόπος*. 5. *ὅτι Πολύβιός φησιν*] Lib. XI. c. 11. *Küst.* *δημοκρατία*] *δημοκρατίας* V. C. 6. *ἐπανελημένη* E. 7. *ἑαυτῆς*] *ἑαυτοῦ* C. V. *ἑαυτοῖς* E. 10. *κατὰ τὴν οζ´*] Ita Thrasyllus apud Laert. IX, 41. Sed posteriorem rationem praetulit Clintonus Fast. Hellen. ad ann. 460. Haec usque ad *φασίν* om. V. *κατὰ π*] *κατὰ τὴν π´* B. E. Med. 11. *Ἀβδηρίτης*] *Αὐδηρίτης* E. (qui mox om. *φιλόσοφος*) Med. (item postea) 12. *κατά τινας* om. V. *κατά τινος* B. 13. *Περσῶν — Δαμάστῃ* om. V. Ante *Περσῶν* supplendum videtur *καί*. 16. *Δαμάστῃ*] *Δαμάσῳ* Menag. in Laert. IX, 39. item Sturz. de Hellanico p. 15. *Δαμόστῃ* B. E. 17. *ἦρξε δὲ*] *ἦρξε δὲ καὶ* B. E. Med. Tum *Αὐδήροις* E. Mox *διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, οὗ ἀκροατὴς καὶ μαθητὴς Μητρόδωρος ὁ Χ.* V. Dein *τοῦ δὲ πάλιν* *V. 20. *Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός*] Falsum id esse de Hippocrate Coo monet Reinesius. 21. *Δημόκριτος*] *ὁ Δημόκριτος* A. V. B. E. Med. *ὁ Δημ. Σοφία* *V. Mox *δὲ* addidit A. Quae sequuntur olim irrepserant in v. *Γελασῖνος*.

---

xit. postea facta ei potestate curandi, Graecis medicamentis utens, et remedia super violenta adhibens quae leniendi vim haberent, et somnum regi conciliavit, et sanitatem brevi tempore restituit, non amplius speranti se pedibus integris usurum esse. haec narrat Herodotus historicus. † Atossa, Cyri filia, Darii uxor, tuber in mamma habuit: quod cum erupisset, latius serpebat. et quamdiu quidem id minus erat, rem pudore dissimulavit, neque ulli indicavit. cum vero malum cresceret, Democedem arcessivit, eique tuber ostendit: qui se illam sanaturum pollicitus obtestatur, ut vicissim ipsi gratificetur in eo, quod petere velit. nihil autem se petiturum, quod turpe sit. petiit igitur reditum in Graeciam. *Δημοκλείδας*. Democlidas, id est, peregrinos et adulteros. talis enim erat Democles. *Δημοκοπεῖν* et *Ἑλληνοκοπεῖν*. Polybius: *Perseus vero renovata cum populo Romano amicitia Graecos sibi conciliare coepit.* Dicitur et *δημοκοπία* et *δοξοκοπία*. *Consules eligunt, Lucium, bellicae fortitudinis laude celebrem; Terentium, qui apud populum gratiosus erat.* *Δημόκομπος*. Garrulus. *Δημοκρατία*. Polybius ait: *Respublica, insidiatoribus sublatis, non amplius mercenariis militibus libertatem suam servat.* *Δημόκριτος*. Democritus, Hegesistrati, vel ut alii tradunt Athenocriti vel Damasippi filius: vixit eodem tempore, quo Socrates philosophus, Olympiade LXXVII. vel secundum alios LXXX. Abderita Thrax, philosophus, ut quidam tradunt discipulus Anaxagorae et Leucippi; ut alii, Magorum et Chaldaeorum et Persarum. adiit enim et Persas et Indos et Aegyptios, et singulorum sapientiam didicit. deinde domum reversus, cum fratribus Herodoto et Damaste vixit. praefuit Abderitis, qui honorem propter sapientiam ipsi habuerunt. discipulus eius illustris fuit Metrodorus Chius: cuius vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates medicus. idem cognominatus est Sapientia, et Risor, quod inania hominum studia ridere solebat.

τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο· ὅ τε μέγας Διάκοσμος καὶ τὸ Περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιστολάς.

Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τῷ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προελόμενος.

Ὅτι ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα, καὶ θεασάμενον τὸ γάλα 143 *εἰπεῖν* b *αἰγὸς εἶναι πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ τὴν κόρην τὴν μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι οὕτω· Χαῖρε κόρη, τῇ δὲ ἐχομένῃ, Χαῖρε γύναι. καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι· τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξεσθαι, καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτὴ οὐ ποιήσειν· τὸν δὲ θαῤῥεῖν εἰπεῖν, καὶ κελεῦσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκράτησεν ἑαυτὸν τὴν ἑορτήν. ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο.*

Δημόκοινον. *δημόσιον, τὸ τοῦ δημοσίου. Καὶ Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστής, ἢ ὁ δήμιος.*

Δημονιάδης. *ὄνομα κύριον.*

Δημοποίητος. *ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς καὶ γεγονὼς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην μὴ εἶναι, οὐ μετὰ μακρὸν τοὺς γνησίους ἀποβαλών, ἄκων καὶ στένων καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον καὶ ἀσχημονήσας ἐλεεινῶς ἅμα καὶ μισητῶς ἔτυχεν ὧν ἠβούλετο. ὅμως γε μὴν ἀντιβολοῦντος καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐντεῦθεν ζῶντας, ὀψὲ καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα τὸν ἐξ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐποίησε*

1. *γνήσια δὲ*] *δὲ* om. V. et mox *εἰσι.* 3. *δὲ καὶ*] *δὲ* om. V. 4. *Δημόκριτος. Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Laertio. *Küst.* *Ὅτι Δημ. κτλ.* cum *V. 6. *λαβεῖν δόξαν*] *δόξαν λαβεῖν* A. 7. *προελόμενος*] *βουλόμενος* E. 8. *ἐλθόντα Ἱπποκράτην*] Constructio requirit *ἐλθόντος Ἱπποκράτους*, ut legitur etiam apud Laertium. *Küst.* Non infrequens ista stribliginis forma variis in partibus, quas ab lectoribus esse profectas suspicere. Cf. v. *Ἀνάθημα.* Firmat *ἐλθόντος . . . καὶ κελεύσαντος.* Arsenius p. 192. Et *ἐλθόντος Ἱπποκράτους* E. Suidae scripturam nescio quo pacto defendit Hemsterh. in Lucian. Halc. 8. Ceterum *Ὅτι* cum *V. Tum *τὸν Δημόκριτον* B. E. 13. *ἀσπάσασθαι*] *προσειπεῖν ἀσπάσασθαι* V. *προσειπεῖν* *V. 14. *ἐχομένῃ*] *ἐχομένη* A. Laert. *Eudoc.* p. 135. Arsen. p. 193. *ἑπομένῃ* Reinesius. 16. *τῷ καταστ.*] *τὸ καταστ.* B. E. Deinde *οὖν* om. E. 17. *Θεσμοφορίων*] *Θεσμοφόρων* A. et Arsenius. 18. *μέλλει*] *μέλλοι* A. Laert. Eudoc. et Arsen.

προσ

1. *αὐτὴν οὐ ποιῆσαι*] *αὐτῇ* (*αὐτὴ* Eud.) *οὐ ποιήσειν* A. Eudoc. Laert. edd. vett. Hanc scripturam, in qua nihil offendat praeter *καὶ* particulam, Suidae restitui, eamque Diogeni servandam censeo. *ποιήσειν* item V. qui *αὐτὴν* om. ap. Gron. p. 104. *ποιήσας* B. *ποιῆσαι* Med. *αὐτῇ μὴ π.* E. *τὸν δὲ θαῤῥεῖν*] *θαῤῥῆσαι* E. 2. *προσφέρειν αὐτῷ* *V. *προσφ. ἄρτους αὐτῷ* Arsen. *θερμοὺς*] *ξεστοὺς* V. *ζεστοὺς* *V. 3. *τούτους δὲ* *V. *διεκρατ.*] *διεκαρτέρησεν εἰς τὴν τρίτην ἑαυτὸν* Arsenius. 4. *εἰς τὴν ἑ.*] *εἰς* om. A. Laert. *ἐπεὶ*] *ἐπειδὴ* scripsi cum A. *V. et Arsen. 5. *τρεῖς δὲ*] *δὲ* om. V. qui mox *ἀλυπότατον* V. similiterque Arsenius. 8. *Δημόκοινος, δημόσιος*] Ex Harpocratione. Vide etiam Helladium apud Photium p. 1589. *Küst.* Antiph. Or. I. p. 113, 32. attulit Toupius. Plura Lobeck. in Phryn. p. 476. *δημόσιος*] *ὁ δημόσιος* Harpocr. Pal. desinens in *βασανιστής. δῆμος* *V. 9. *Δημονιάδης*] *Δημονιώδης* B. E. Scribendum erat *Δημωνίδης*: quamquam *Δημονίδης* extat in Plutarcheis de aud. poett. p. 18. D. 10. *Δημοποίητος*] Ut Castor et Pollux ab Aphidno adoptati cives facti et initiati sunt Eleusiniis, Plutarch. Thes. c. 33. *Reines.* Cf. Hemsterh. in Plut. p. 368. *ὁ ὑπὸ*] Sic etiam Zon. p. 494. *ὁ ξένος ὁ ὑπὸ* C. V. qui omittunt *Περικλῆς* et seqq. usque ad finem. 11. *Περικλῆς ὁ Ξανθ.*] Hic locus ex Aeliani libro deperdito, quem toties excerpsit Suidas, Gaisfordo sumptus videbatur. Aelianus tamen in eo loco, quem Küsterus excitavit, diversa tradit. 12. *νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπ.*] Huius legis meminit etiam Aelianus Var. Hist. VI, 10. *Περικλῆς, στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστοῖν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας.* Lege ibi et sequentia. Item XIII, 24. *Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν.* Vide in utrumque locum Perizonium. *Küst.* Adde Plutarchi Pericl. 37. *ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην*] Scribendum esse *ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν πολίτην* recte monuit Petitus de Legg. Att. p. 138. et ante eum Wolfius. *Küst.* 13. *κατὰ*] *μετὰ* A. B. E. Med. Tum *μικρὸν* B. E. 14. *ἄκων δὲ*] *ἄκων καὶ* A. Particulam om. E. Huic consequens est ut refingatur *καταλύσας*. 15. *ἐλεεινὸς — μισητὸς*] *ἐλεεινῶς — μισητῶς* B. E. Med. Id reposui, quo constaret oratio. 16. *ὅμως γε μὴν* superioribus cum sint contraria, videtur aut corrigendum *ἀπέτυχεν* aut vox negantis excidisse. *ἀντιβολοῦντος — δεκάσαντος*] *ἀντιβολοῦντα — δεκάσαντα* E. 18. *ἐξ*] *τὸν ἐξ* A. B. E. Med.

germani eius libri sunt duo: *Magnus Diacosmus* et *de Natura Mundi.* scripsit etiam Epistolas. — Democritus Abderita non adiit Athenas, sed tantam urbem contempsit; ut qui non ab loco gloriam mutuari, sed loco gloriam conciliare vellet. — Cum Hippocrates ad Democritum venisset, iussit afferri lac: quod conspicatus dixit esse caprae nigrae, quae primum peperisset. Hippocrates igitur accuratam eius cognitionem admiratus est. idem puellam, quae cum Hippocrate venerat, primo die ita salutavit: *Salve puella.* postridie vero, *Salve mulier.* noctu enim stuprata fuerat. idem cum senio iam confectus et morti vicinus esset, sororem moestam conspicatus, quod Thesmophoriis obiturus esset, ipsa vero debitum officium deae praestare non posset: eam bono animo esse iussit, et quotidie panes calentes sibi afferri praecepit: quibus ad nares admotis vitam per festum produxit. postea vero quam tres illi festi dies praeterissent, placide vitam finiit. *Δημόκοινον.* Publicum, quod ad rempublicam pertinet. Item *Δημόκοινος*, publicus tortor, vel carnifex. *Δημονιάδης.* Nomen proprium. *Δημοποίητος.* Qui a populo in civitatem ascriptus et civis factus est. Pericles enim Xanthippi filius cum legem tulisset, ne quis civis esset, nisi qui utroque parente cive natus esset, non multo post legitimis liberis amissis, invitus et dolens legem suam solvit, et indigna se faciens miserabiliterque simul et odiose ea impetravit quae volebat. cum enim et humiliter orasset et muneribus corrupisset eos, qui ex illo quaestu vivebant, sero tandem et aegre effecit, ut filius nothus, quem ex Aspasia Milesia susceperat,

δημοποίητον. Δημοποίητος οὖν ὁ φύσει μὲν ξένος, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονώς.

Δῆμος. παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆσος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον.

Ἕκτῳ σ' ἔτει προςεῖπον ἐς
τὸν δῆμον ἐλθών.

Δημός. τὸ λίπος.

Δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.
σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις· τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τῶν δήμων Παιανιεύς· ἐπιμελὴς μᾶλλον ἢ εὐφυής, ὡς Ἕρμιππος ἱστορεῖ· καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκόλαστος, ὡς καὶ τοῦτό φησιν ὁ αὐτός. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλήθη, ὡς καὶ γυναικείᾳ ἐσθῆτι πολλάκις χρησάμενος· Ἀργὰς δὲ μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας τελέσαι, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα ὄφεως. ἐπεθύμησε δὲ ῥητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα. διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους μαθητοῦ, καὶ 544 *τοῖς λόγοις ἐχρῆτο Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, σοφιστεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ Πολυκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος, τοῦ Γοργίου μαθητοῦ, καὶ αὐτοῦ μέντοι Ἰσοκράτους. συνεφιλολόγησε δὲ Αἰσίωνι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ, καὶ Πλάτωνος. ἐτελεύτησε δὲ φυγὼν εἰς Καλαυρίαν ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προςενεγκάμενος φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἑξήκοντα.*

Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν γνῶναί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθείη, δυνατώτατος γενόμενος. ὅθεν καὶ δεινότατος ἔδοξε τῶν καθ' αὐτόν· οἷα δὴ ἱκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι, καὶ τὸ γνωσθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέγειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, καιρῷ μὲν ἐπιτηδείῳ οὐ μάλα ἐχρήσατο ἐς δόξαν τῶν δημαγωγούντων. πλεῖστα δὲ εἷς ἀνὴρ οὗτος τῶν καθ' αὐτὸν Ἀθηναίων τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παῤῥησίᾳ ἀντειπὼν παρὰ τοῖςδε ἀδωρότατος ἔδοξεν εἶναι. ὅτε δὴ συνέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα δὴ τῶν κερδῶν ἐφιεμένους μᾶλλον τοῦ ἐς τὸ κοινὸν

1. *Δημοποίητος οὖν*] Ex Harpocratione, qui scripsit *ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει.* *φύσει*] *φύσει μὲν* E. quod ab Harp. Pal. firmatum probavi. 2. *ὑπὸ τοῦ δήμου δὲ*] *ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου* A. Harpocr. 3. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] Acharn. 255. *ἡ νῆσος*] Spectavit opinor huiusmodi locos, qualis est Hesiodi *Θ.* 477. *Κρήτης ἐνὶ πίονι δήμῳ.* 8. *Δημοῦ βοείου*] Aristoph. Equ. 950. Vide etiam infra v. *Θρῖον. Küst.* 11. *Ἀθηναῖος*] *ῥήτωρ* subiicit *V. quam vocem post *Κλεοβούλης* inter versus ponit. 12. *τῶν δήμων*] *τῶν δήμων* A. V. 14. *καὶ τὰς*] *καὶ πρὸς τὰς* A. V. *αὐτός φησιν*] *καὶ τοῦτο φησὶν ὁ αὐτός* A. Accedit Idomeneus ap. Ath. XIII. p. 592. F. 15. *ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλ.*] Aeschines *ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ.* p. 260. *Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (Δημοσθένης) ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος Ἀργὰς ἐκλήθη.* Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam supra v. *Βάταλος. Küst.* *βάτταλος* E. 16. *ὡς γυναικείᾳ*] *ὡς καὶ γυναικείᾳ* A. *Ἀργὰς*] Vide supra h. v. *Küst.* 17. *ἄνδρας*] *ἄνδρα* A. 18. *θεασάμενος τὸν ῥήτορα*] *τὸν ῥήτορα θεασάμενος* E. *Ὠρωπίων*] V. Ruhnk. H. Cr. Oratt. p. 59. sq. Eundem Hermippum adhibuit Gellius III, 13. 19. *Ἰσαίου*] *τοῦ Ἰσαίου* B. Med. *τοῦ Ἡσαίου* *V. *τῶν Ἰσαίου* V. 20. *Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου*] Eandem rem narrans Plutarchus pro *Ζωίλου* scribit *Ζήθου.* Sed mendum in codices Plutarchi irrepsisse recte monuit Reinesius Varr. Lectt. lib. III. p. 328. quem vide. *Küst.* Müllerus addit Perizon. in Aelian. V. H. XI, 10. qui quidem Zoili tempora perspexit ab studiis Demosthenis iuvenilibus esse remotiora.

2. *Γοργίου*] *Γρηγορίου* V. qui mox om. *καὶ αὐτοῦ — Ἰσοκράτους.* 3. *συνεφιλοσόφησε* *V. *Αἰσίωνι*] Huius quidem olim post v. *Αἴσιος* extabat memoria. 4. *φιλοσόφῳ*] *τῷ φιλοσόφῳ* B. *τῷ φιλοσόφῳ τῷ Χίῳ* E. *διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλ.*] Idem testantur Laertius II, 108. et Appuleius in Apologia. Posterioris verba haec sunt: *Ita ille summus orator cum a Platone philosopho facundiam hausisset, ab Eubulide dialectico argumentationes edidicisset* etc. *Küst.* 6. *ἐτελεύτησε*] *ἐτελεύτησε δὲ* A. Mox *Καλαβρίαν* B. E. 7. *διὰ τὸν*] *διὰ τὸ τὸν* E. 10. *Δημοσθένης*] *Ἦν δὲ οὗτος* E. omisso quod sequitur *ἦν*. Horum principium *V. infra posuit post *ἀπέθανε.* 11. *δυνατώτατος*] *δυνατώτατος γενόμενος* A. B. E. Med. Observavit Gaisfordus imitationem Thucydid. VIII, 68. 13. *οἷα δὴ*] *οἷα δὲ* E. *τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι*] Et hic locus colorem duxisse videtur ex Thucyd. I, 138. *Gaisf.* Cf. Dionis fr. Vat. 67. 14. *καὶ ἐν οἷς* usque ad *Δημοσθένους ψηφίζονται* om. V. 18. *καὶ τοῖς*] *καὶ* om. A. 19. *ὅτε*] *ὅτι* B. E. 20. *μᾶλλον τοῦ*] *μᾶλλον ἐκ τοῦ* A. B. E.

iure civitatis a populo donaretur. *Δημοποίητος* igitur est, qui ortu quidem peregrinus est, sed a populo civis factus. *Δῆμος.* Apud Aristophanem pagus. vel insula. significat etiam populum Atheniensium. *Sexto nunc anno te alloqui libet, cum ad vicum meum redii.* *Δημός.* Pinguedo. *Pingue bubulum in folio ficulneo assatum.* erat edulium quoddam, quod cum cerebro parabatur in foliis ficus. *Δημοσθένης.* Demosthenes, Atheniensis, Demosthenis et Cleobulae filius, orator, pagi Paeaniensis: qui maiore studio quam ingenii felicitate praeditus fuit, ut auctor est Hermippus. idem intemperans et libidinosus fuit, ut itidem Hermippus tradit. quare, cum adolescens esset, Batalus vocatus est, quod muliebri veste saepe uteretur. cum vero ad aetatem virilem pervenisset, Argas: quod est nomen serpentis. ad studium eloquentiae animum appulit, cum Callistratum pro Oropiis dicentem vidisset. audivit Isaeum, Isocratis discipulum; ususque est orationibus Zoili Amphipolitae, qui Athenis eloquentiam docuit, item Polycratis, et Alcidamantis, Gorgiae discipuli, et ipsius Isocratis. in eloquentiae studio socios habuit Aesionem Atheniensem, et Theopompum Chium philosophum. praeterea audivit Eubulidem Dialecticum, et Platonem. decessit in Calauria, quo metu Antipatri Macedonis fugerat, hausto in aede Neptuni veneno, quod in annulo circumferebat. vixit annos LXII. *Δημοσθένης.* Demosthenes, orator, vir fuit et iudicio singulari, et in dicendo, quae animo cogitasset, eloquentia summa praeditus. quare omnium etiam aetatis suae oratorum praestantissimus habitus est, cum et in rebus obscuris coniectura assequendis mire sagax, et in exponendis consiliis admodum esset facundus. alieno autem tempore et eloquentiam et operam suam reipublicae navare coepit, cum oratorum esset sinistra apud populum fama. ceterum unus hic vir omnium Atheniensium maxime Macedonum regibus dicendi libertate restitit, nulla ab iis munera accepisse visus: cum reliquarum civitatium oratores, lucri sui maiorem habentes rationem quam publicae utilitatis, largitione pecuniae corrupti,

λυσιτελοῦντος, ἐξωνηθέντας χρημάτων δόσει, τὸ κατὰ σφᾶς ὡς ἐδόκουν ἐν τῷ παραυτίκα κέρδους τοῦ σφετέρου εἵνεκα πρὸ τοῦ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὅθεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ᾐτιάθη συγγνόντες οἱ Ἀθηναῖοι κατεδέξαντό τε αὖθις καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευτὴ γενναία ἐπιγενομένη μάλιστα ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς οὐκ ἀφανῆ τῶν γνωσθέντων. οὐ πολλῷ γοῦν ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην, μετεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέει τῶν Μακεδόνων μᾶλλον ἢ γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ ἔκριναν, καὶ ἀτέλειάν τε τῷ πρεσβυτάτῳ γένους τοῦ Δημοσθένους ψηφίζονται, καὶ χαλκοῦν στῆναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγεῖον τῇ βάσει τοῦ ἀνδριάντος ἐπέγραψαν·

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Δημοσθένης, μαχαιροποιός, Παιανιεύς· οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, ὃς ὀρφανὸς καταλειφθεὶς ἐπιτρόπους ἔσχε τρεῖς, Ἄφοβον, Δημοφῶντα, Θηριππίδην. ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, αὐτὸς αὐτὸν ἐνεχείρισε διδασκάλῳ Ἰσαίῳ. φιλόπονος δὲ οὕτως ἦν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἴκοι καθείρξαντα ἑαυτοῦ ξυρῆσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε προΐοι, μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἷλε τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἐπιτρόπους. σοφιστεύειν βουληθεὶς ἀπέστη, διαβληθεὶς ἐπὶ Μόσχῳ μειρακίῳ τῶν εὐγενῶν. λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδοὺς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίωνι. καὶ τούτου οὖν ἀποστὰς ἤρξατο πολι- 545
τεύεσθαι. τραυλὸς δὲ ὢν καὶ τὸν ὦμον ἀπρεπῶς ἐκίνει, καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενής, καὶ τὸ πνεῦμα οὐ διαρκής· ἅπερ ἀσκήσει διωρθώσατο. τήν τε ὑπόκρισιν οὐκ ὢν ἄκρος, ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτην ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ καὶ ἐτριηράρχησε, καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο, καὶ θυγατέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου, τρισχιλίαις ὥς φασιν ἐπείσθη. Καὶ Δημαίνετον ἀνεψιὸν γραψάμενος τραύματος, ὥς φασιν, διελύσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίου τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιτεύσατο δὲ κατὰ Φίλιππον. οὗ Θηβαίοις ἐπιόντος πείθει συμμαχῆσαι· καὶ κατὰ Χαιρώνειαν ἡττῶνται, χιλίων ἀποθανόντων καὶ μ', καὶ δισχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ σχὼν θυγατέρα, τελευτήσασαν ἐπένθει· καὶ ἑβδομαίου τοῦ πάθους ὄντος, ἀγγελθέντος ἀνῃρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυ-

---

1. δόσεις Med. 4. ᾐτιάθη] ᾐτιάσθη E. 5. κατεδέξαντό τε] τε om. E. 7. ἐπιγενομένη] ἐπιγινομένη A. 12. πρεσβυτάτῳ γένει] πρεσβυτα[τ] γεν[ους] A. γένους B. E. 13. καὶ χαλκοῦν] οἱ δὲ Ἀθηναῖοι χαλκοῦν V. qui inserit ἔκριναν post ἀγορᾷ, et mox scripsit ἔγραψαν pro ἐπέγραψαν. 14. ἐλεγεῖα Edd. vett. ἐλεγεῖον tacite Küsterus. Nihil e MSS. enotatum reperio. ἐλεγεῖον Photius Bibl. p. 1477. *Gaisf.* Recepit Iacobsius in Anthol. Pal. II. p. 809. n. 159. 17. Δημοσθένης — καταλειφθεὶς om. V. οὗ Δημοσθένης — Ἰσαίῳ om. *V. 18. ὀρφανὸς] ὃς ὀρφανὸς A. B. E. 19. Θηριπίδην] Θηριππίδην A. E. 20. ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσ.] Hinc cum ad aetatem adultam pervenisset Demosthenes, dicam tutoribus suis scripsit: quo nomine eum reprehendit Aeschines ἐν τῷ περὶ παραπρ. p. 206. *Küst.* 22. οὕτως] οὗτος V. ἑαυτὸν — καθείρξαντα] αὐτὸν — καθίσαντα V.

1. προΐοι] προΐῃ V. πρόοι E. παιδευθεὶς — ἤρξατο πολιτεύεσθαι om. V. 7. ὢν] ἦν V. 9. διαρκής] διαρκῶς V. τήν τε — ἐξήσκησεν om. V. 10. ἄκρος] ἄκρως B. Med. 12. καὶ θυγατέρας — κατῆλθε κληθεὶς om. V. usque ad πέμψας om. *V. συνεξέδωκεν] ἐξέδωκεν E pr. 16. Χαυρίου] Χαβρίου A. et sic infra. 18. κατὰ Φιλίππου Porti coniectura. 20. καὶ δισχιλίων om. B. E. 22. ἐπένθησε] ἐπένθει A.

---

ut rei privatae scilicet in praesens consulerent, emolumentum proprium reipublicae commodo praeferrent. quamobrem Athenienses illis etiam delictis, quorum postea accusatus est, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, et consiliis eius in omnibus usi sunt. ac postea mors, quam generoso animo sibi consciverat, effecit, ut eos decretorum suorum non obscure poeniteret. paulo enim post allatum de morte eius nuncium poenituit eos sententiae, quam metu Macedonum potius quam suo iudicio et pro meritis viri tulerant: eamque ob causam natu maximo filiorum Demosthenis immunitatem decreverunt, et ipsi statuam in foro erigendam censuerunt, his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes, habuisses, nunquam Macedones armis Graeciam subiugassent.* Δημοσθένης. Demosthenes, gladiorum faber, Paeaniensis, cuius filius fuit Demosthenes orator. hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem et Therippidem: qui cum et ipsum et patrimonium eius negligerent, ipse se Isaeo erudiendum tradidit. idem adeo studiosus fuit, ut domi se concluderet, capitisque partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quemquam ad se admitteret. litteris institutus tutores male administratae tutelae reos peregit. rhetoricam docere cum vellet, instituto illi renunciavit, sinistro rumore ob Moschum nobilem adolescentem de se sparso. post orationes scribere aggressus, cum denuo male audire coepisset, quasi Apollodoro et Phormioni contrarias orationes edidisset, eo etiam studio relicto rempublicam capessivit. quamvis autem esset balbus, humerumque indecore moveret, et minus acute audiret, et spiritus eum dicentem cito deficeret, ea tamen omnia exercitatione correxit. cumque actionem et pronunciationem haberet non optimam, eam quoque exercuit, Andronico usus magistro. fuit etiam choragus et trierarcha, et captivos redemit, et aliorum filias, cum elocarentur, dote instruxit. cum choragus esset, ab Midia verberatus, ter mille drachmis ut aiunt placatus est. item cum Demaeneto consobrino, quem vulneris inflicti accusaverat, in gratiam rediit. idem cum Chabriae ducis uxorem ambiisset, eo mortuo Ctesippi filiam duxit. rempublicam gessit sub Philippo: quo Thebanis bellum inferente auctor Atheniensibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. iis tamen ad Chaeroneam victis mille et XL. interfecti, bis mille capti sunt. filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, septimo post obitum eius die cum nunciaretur Philippum a Pausania

σανίου, μετημφιάσατο, καὶ τοῖς θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ κατὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. οὗ Ἅρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα, ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν καὶ Δημοσθένης εἰληφέναι μέρος ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροιζῆνα. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατῆλθε κληθείς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῶν Ἑλλήνων πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. ἐκδόντων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαυρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκριτὴς ἀποσταλεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου βίᾳ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ὃ ἦν ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγῖδι φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανε.

Δημοσθένης Θρᾷξ. οὗτος ἔγραψε Μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ, Ἐπιτομὴν τῶν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου, Περὶ διθυραμβοποιῶν, Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Δημοσιεύων. δωρεὰν ἐργάζομαι. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. οἷον, οὐ κοινῇ ἐσπεισάμην, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ, καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι.

Δημόσιον. τὸ τοῦ δήμου.

Δημόσιος. δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους.

Δημοσίων πραγμάτων διοικητής. οἷον φροντιστὴς χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων. ἰδίως δέ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. Ἀπεχθάνῃ δέ, διότι οἱ ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.

Δημοσιώνης. εὐτελής. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον· οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοτελῆ. δημοσίαν. Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων, καὶ τῶν ὀργεωνικῶν καὶ τῶν γενικῶν.

---

5. Τροιζῆνα] Τροιζῆναν A. 7. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας] Ἀντιπάτρου ἄρξαντος V. οὗτος praemisit *V. 8. πέμψας ἐξαιτεῖ] καὶ αἰτήσαντος V. π. ἐξαιτεῖται E. πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας] Vide quae diximus supra in v. Ἀντίπατρος. *Küst.* 9. ἐκδόντων] ἐκδιδόντων E. ὁ Δ. εἰς Καλαβρίαν ἔφυγεν] ἔφυγεν εἰς Σικελίαν V. om. ὁ Δημοσθένης. Καλαβρίαν] Σικε A. Σικελίαν B. E. καλαυρίαν Med. 10 Ἀρχίας δὲ] δὲ om. V. Mox ὑπόχριτος A. 12. ὁ δὲ ὑπὸ — ἀπέθανε] Haec redeunt sub v. Μυζήσας. 14. Μετάφρασιν Ἰλιάδος] Immo Μεταβολὰς Ὀδυσσείας, docente Valckenario Opusc. II. p. 116. 15. Ἐπιτομὴν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυρ.] Pearsonus testatur se in codice quodam MS. locum hunc absque distinctione sic scriptum repperisse, Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου περὶ διθυρ. Eius ergo codicis si sequenda est auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis dithyrambicis scripserit, idque opus Demosthenes Thrax in compendium redegerit: quod mihi admodum fit verisimile. *Küst.* τῶν Δαμαγήτου A. *V. et Parisinus Brequignii p. 16. τοῦ Δαμ. B. V. Med. Hinc olim confecta est gl. Δαμάγητος. De Demageto nihil constat nisi diversum eum fuisse ab hoc quem tenemus Epigrammatum artifice 18. Δημοσιεύω] Δημοσιεύων A. B. C. et Zon. p. 503. αἰτιατικῇ continuo delevi cum Küstero et ut videtur cum *V. αἰτιατικῇ συντάσσεται Zonarae libri quidam post τυγχάνω. Ἀριστοφάνης] Acharn. 998. (1029.)

1. τυγχάνω] ἐργάζομαι E pr. 3. ἐσπεισάμην] ἐπείσαμεν A. ἐσπείσαμεν B. E. Med. 4. καὶ μόνῳ] καὶ om. A. B. V. (ap. Gron. p. 105.) E. C. ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐμαυτῷ μόνῳ Schol. 7. Δημοσίους ἔλεγον] Ex Harpocratione, *Küst.* λέγουσι A. V. C. Harpocr. Plura Lex. Rhet. p. 234. et Lobeck. Phryn. p. 476. Sequebatur observatio: Ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὥσπερ κηδεμονίας (κηδεμονίαν A.) τιμᾶν. Omittunt V. C. habet A. in margine: quippe petitam ex v. Βασιλεία. 9. Δημοσίων πρ.] Vid. Schol. Aristoph. Plut. 908. *Hemst.* Eundem locum indicavit Toupius I. p. 90. διοικητὴς profectum ab interpretatione vocis ἐπιμελητής. 11. ἰδίως δὲ] Lege cum Schol. ἰδίων δέ. τῶν καθ' ἕκαστον. 12. Ἀπεχθάνῃ] Sensus et constructio requirunt, ut scribatur ἀπηχθάνετο. *Küst.* Qui Schol. Pluti (v. 911.) non recordabatur. διότι] διότι οἱ A. B. C. V. E. 14. Δημοσιώνης] Dubium: Δημοσιώνητος potius. *Reines.* Falsam esse interpretationem docuit Wesseling. in Diod. T. II. p. 531. quem fugit Diodori sui sermo in Excerptis p. 607. servatus. Monitum in Parisina Stephaniani Thesauri editione. 15. εἶναι] γεγονέναι Diodorus. δημοσιώνης παρεθεωρεῖτο om. A. 17. Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφ.] Ex Harpocratione. Docte Hesychius: Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερά. (Sic enim apud eum scribendum est) καὶ δημοτελῆ μέν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις· δημοτικὰ δέ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι. *Küst.* Disertius etiam Lex. Rhet. p. 240. 18. ἱερὰ] ἱερεῖα malit Meierus Hist. Iur. Att. p. 103. cum Lex. Seg. Contra in grammatico Seg. ἱερὰ reponendum putat Ruhnkenius Auct. Em. Hesych. T. I. p. 933. *Gaisf.* Eum posthac Meierus de gentil. Att. p. 27. imitabatur. Adde Buttm. in Demosth. Mid. p. 37. et Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 228. Nec dubitare patitur Orat. adv. Neaer. p. 1374.

---

caesum esse, veste mutata diis sacrificavit. in gerenda republica adversatus est etiam Alexandro Philippi filio; cui qui magnam pecuniae summam surripuerat Harpalus, ad Athenienses confugit. huius pecuniae partem Demosthenes quoque accepisse putabatur, eiusque rei causa Troezenem exulatum abiit. sed revocatus est in patriam, Alexandro Babylone mortuo. postea Antipater cum in Graecia regnare coepisset, legatos misit ad deposcendos X. oratores, quos cum Athenienses dedidissent, Demosthenes in Calauriam fugit: ad quem comprehendendum Archias histrio ab Antipatro missus est. is ex aede Neptuni quamvis ibi supplices violare nefas haberetur, vi eum abstraxit. tum veneno, quod in annulo circumferebat, exsucto obiit. Δημοσθένης Θρᾷξ. Demosthenes Thrax. hic scripsit Metaphrasin Iliadis, oratione soluta. Epitomen Damageti Heracleotae. De poetis dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniae Hesiodeae. Δημοσιεύων. Operam gratis navo. Aristophanes: *Sed o miser non sum publicus minister.* medici enim publice electi aegrotos gratis curabant. sensus igitur est: Non omnibus, sed mihi soli foedus pepigi, cuius te participem non faciam gratis. Δημόσιον. Publicum. Δημόσιος. Publicus. Δημοσίους vocabant servos publicos. Δημοσίων πραγμ. Qui publicas res administrat; velut choragiam, trierarchiam, et similes. privatarum vero, si quis eum, a quo iniuria fuerat affectus, in ius vocaret, eiusque rei curam gereret. *Invisus* autem *es*, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi solent. Δημοσιώνης. Homo contemptus. *Ceteri quidem cum honore excipiebantur: ille vero quod publicanus fuisse videbatur, contemptus est.* Δημοτελῆ. Publicam. Sacra publica et paganica et inter sese differebant, et ab orgeonicis et gentiliciis.

Δημοτελῶς. παντὶ τῷ δήμῳ.

Δημοτευόμενος. μετὰ τῶν δημοτῶν. φησὶ Δημοσθένης. *Δημοτεύεσθαί* ἐστι τὸ τοῦδέ τινος δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.

Δημότης. πολίτης.

Δημοτικά. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα.

Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους·
ὁρᾶτε μέν με σωτηρίας δεόμενον.

Δημοῦσθαι. δημοκοπεῖν, καὶ ἀντιπαίζειν.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Δημόφιλος, ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πόλεως, ἄνθρωπος ἦν, οἷος ἐμπεσὼν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμῳ φορᾷ, καθάπερ ἄτακτος χειμάῤῥους, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὡς εἴσεταί τις ἐκ γοῦν τῆς ἐν τοῖς ἔτι σωζομένοις ὑπομνήμασιν αὐτοῦ γεγονυίας δημηγορίας, ἔνθα καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαι τινά, ὡς ἐγγράφοις μνήμαις ἀναλαμβανομένων τῶν λεγομένων. ἐν τούτοις γοῦν ἄλλα τε πολλὰ διείλεκται ἄναρθρα. διαῤῥήδην τε ἐν τοῖς περὶ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ λόγοις. φησὶ γάρ· Υἱὸς μὲν Πατρὸς θελήσει γεγέννηται μόνου, ἀχρόνως, ἀμεσιτεύτως, ἵνα διάκονος γένηται καὶ ὑπηρέτης τῶν βουλημάτων τοῦ Πατρός. ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς ἃ ἔμελλε πράττειν ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκρατήτου τάξεως τοῦ μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν Θεοῦ ἐν τῷ γενέσθαι μέλλοντα· ἢ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα θεοὺς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τοῦ ποιοῦντος, καὶ ἐκ τούτων ἔμελλον εἶναι θεοί, ἢ ἔδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὥσπερ κηρὸν πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον· γέγονε μὲν οὖν μεσίτης τῶν τε ἐσομένων καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν Θεοῦ ὁ Υἱός, ἵνα συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς 547
γινομένοις ἀποτελέσειε τὸ βούλημα τοῦ Πατρός, καὶ μεσίτης γεγέννηται τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε δὲ διὰ τούτων τοῦ τε Θεοῦ τῶν ὅλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν καταψευδόμενος, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων ἀποφαίνων καταδεέστερον. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἂν ἦν κατὰ Δημόφιλον, εἰ βουληθεὶς ἔπειτα ἀπόρως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρήσασθαι. φθόνου δ' οὐκ

---

1. *παντὶ τῷ δήμῳ*] Sic Zon. p. 504. *μετὰ παντὸς τοῦ δήμου* E. 3. *Δημοσθένης*] Adv. Leoch. p. 1092, 11. Eubulid. p. 1314, 8. 1315. extr. *Δημοτεύεσθαί ἐστι*] Ex Harpocratione. Lex. Rhet. p. 186. *Δημοτεύεσθαι. τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο.* Sic Lysias p. 166. et quem Gaisf. ascripsit Plato Legg. VI. p. 753. C. 5. *Δημότης*] Vid. Lex. Seg. p. 236. et Zon. p. 494. 6. *Δημοτικά*] Sic Hesychius et Zon. pp. 502. 504. 7. *Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λ.*] Metrum huius fragmenti prorsus est solutum et turbatum, quod ex Aristoph. Eccles. 411. (432.) unde id Suidas deprompsit, sic in integrum restituendum est: *Κᾆπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας.* Küst. Aristophanis locus deest V. C. Vide v. *Τετραστατήρου*. 9. *ἀντιπαίζειν*] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim est, *ἀντὶ τοῦ παίζειν*. Grammatici enim *δημοῦσθαι* etiam interpretantur *παίζειν*, ut vel ex Hesychio constat. Küst. Adde Timaeum p. 78. Schol. Platon. p. 360. consentientes etiam in v. *δημοκοπεῖν*, et Zon. pp. 502. 503. qui non modo Kústeri emendationem firmat, sed arguit etiam *δημοκοπεῖν* perperam esse intrusum. 11. *Δημόφιλος, Ἐπίσκοπος*] Integrum hunc locum de Demophilo ex Philostorgio descriptum esse suspicatur Valesius, qui proinde eum inter fragmenta Philostorgiana refert. Küst. *Ἐπίσκοπος Κωνστ.* an. 370. factus. Vid. Philostorg. IX, 10. 14. et ibi Gothofr. *Reines.* 12. *ἄνθρωπος ἦν*] Hae duae voces a prioribus editt. [et B. E.] absunt, quas ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Easdem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsono; nec praetermisit eas Suidas infra v. *Οἷον*, ubi locus hic repetitur. Küst. *ἄνθρωπος δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς ἄτακτος χ.* V. *ἤγουν οἰκονομεῖν δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς* *V. 13. *φύρειν*] *φέρειν* A. Receptum tuentur cum Philostorg. IX, 14. et inferior glossa, tum usus verbi legitimus, quem illustrat Wytt. Philom. III. p. 103. sq. 14. *πολὺν*] *ὅλον* ed. Vales. *ὡς εἴσεται*] Seqq. om. V. *ὡς εἴσεταί τις. ἐν γοῦν τοῖς ἔτι* Med. Item *τῆς ἐν* om. B. E. Tum *τῶν ἔτι σωζομένων ὑπομνημάτων* E. 17. *ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα*] Longin. sect. 16. Athenaeus p. 534. B. nisi ibi leg. *καρτερίαν καὶ ἀφέλειαν*, quod puto. Vide Nepot. in Alcib. sub finem. *Toup.* MS. *ἀσφαλίας* A. 18. *μνήμαις*] Abest a prioribus editt. [et B. E.], sed legitur in 2 MSS. Pariss. Küst. 19. *ἄλλα τε*] *ἄλλα δὲ* A.

2. *γεγένηται* E. 3. *βουλευμάτων*] *τῶν βουλευμάτων* A. E. 4. *ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων θεὸς ἃ ἔμελλε πρ.*] Lego cum Porto, *ἐπειδὴ γὰρ ἃ ὁ προγ. Θεὸς ἔμελλε πρ.* Aliter enim constructio huius loci erit manca et mutila. Küst. *ὅτι ἃ ἔμελλε* ed. Vales. 8. *τούτων*] *τούτου* E pr. Mox *ἢ* om. Med. 10. *προσαγόμενον*] *προσαγόμενα* B. Med. 11. *γεγεννηκότος*] *γεγενηκότος* E. 14. *γένηται*] *γεγένηται* A. Scripsi *γεγέννηται*. 15. *ἐλάνθανε δὲ*] *δὲ* om. A. B. E. Med. *τοῦ*] *τοῦ τε* A. *τοῦ τὸν* B. E. Ignorat Med.

Δημοτελῶς. Publicis impensis. *Δημοτευόμενος.* Qui cum popularibus versatur, sic Demosthenes. *δημοτεύεσθαι* est pago cuipiam accenseri, et ab eo nuncupari. *Δημότης.* Popularis. *Δημοτικά.* Quae populo iucunda sunt. *Ille vero verbis maxime popularibus usus est: videtis me salutis egentem.* *Δημοῦσθαι.* Vulgaria tractare, ludere. *Δημοφάνης.* Nomen proprium. *Δημόφιλος.* Demophilus, episcopus Constantinopolitanus, vir fuit, qui inconsiderato et temerario impetu ruens, omnia misceret, et rapidi torrentis instar plurimum luti in sermonibus suis veheret: ut quivis facile deprehendet ex ea quam habuit concione, quaeque in commentariis eius adhuc extat; quamquam in concione par fuit eum curam ac diligentiam maiorem adhibere, cum sermones ad memoriam posteritatis propagentur. in iis igitur commentariis multa disserit confusa atque indistincta, et de Patre ac Filio loquens disertis verbis ita pronunciat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore, nullo sequestre, ut iussorum Patris minister sit ac famulus. praevidebat enim Deus, quae facturus erat, non posse ea consistere, quippe quae puri et impermixti ordinis futura essent, perinde atque ipse Deus, qui ea fecerat. nam prorsus necesse erat, ut vel omnia dii essent, iuxta dignitatem opificis: ex quo eventurum erat, ut omnia dii essent; vel necesse erat, ut facta dissolverentur, perinde atque cera ardenti igni admota: idcirco Filius inter creaturas, quae condendae erant, et inter Patrem, ex quo genitus erat, medius extitit, ut sese demittens et socians iis quae creanda erant voluntatem Patris impleret, essetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, his verbis se summo omnium Deo infirmitatem et invidiam falso affingere, et Filium deterioris condicionis facere

ἀπήλλακτο ἄν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ θεοὺς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχῃ τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δέ γ' αὖ παιδὸς οὐκ ἦν τῶν κτισμάτων οὐδὲν ὃ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἄν, εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἔτυχε γεγονώς, ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τούτων γενέσεως. ἅπαν γάρ τοι τὸ δι' ἑτέρων γινόμενον χρείαν ἔλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκη, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐληρώδει πολλά.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοχάρης. ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους. Περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν· ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τίμαιον· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. οὐδ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρὸς, κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἠξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης καὶ στρατηγίας παρ' Ἀθηναίοις καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέδραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι.

Δημώ. ὄνομα κύριον. Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ. Δημῷ δέ, τῷ λίπει.

Δημωδέστερος. ἀσχημονέστερος. διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.

---

2. *ταύτης*] Immo *τῆς αὐτῆς*. 5. *ἐκεῖνον*] *ἐκεῖνος* A. Mox *γεγονός* Med. 7. *ἅπαν γε*] *ἅπαν γὰρ* A. B. E. Med. 9. *ἐληρώδει* Edd. 11. *ἀδελφιδοῦς*] Athen. VI. p. 252. *ἀνεψιός*. Auctor vitae Aeschinis eum vocat *ἀδελφιδοῦν Δημοσθένους*, et sic Polyb. XII, 1. Plut. in Vitt. Rhetor. Aelian. V. H. III, 7. Cicero Brut. 83. Erat autem Lachetis filius, Demosthenis pago Leuconoensis, vid. Plutarch. in Demetr. c. 24. Demosthenes ait amitam nuptam fuisse Demochari Leuconoensi (p. et 836, 3. ed. Reisk.). Democharem *ἐν τοῖς διαλόγοις* citat Harpocrat. in *Ἴσχανδρος*, item auctor vitae Aeschinis. Scr. logiam pro Sophocle, Amphiclidae filio, Athen. XIII. p. 610. et V. p. 187. Euseb. Praep. Ev. XV, 2. *Reines.* Vid. praeter Ruhnken. in Rutil. Lup. p. 7. sqq. *Περὶ οὗ Τίμαιός φησιν*] Ex Excerptis Polybii [XII, 13.] ab Valesio editis p. 33. Suidas descripsit. *Küst.* Horum omnium nihil servavit V. praeter haec, *οὗτος δὲ ἠξιώθη καὶ στρατηγίας* (*οὗτος ἐξ.* … *καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν· ἄλλως δὲ ἦν ἀτυχής*, ubi *εὐτυχής* Gaisf. Verendum sane ne testimonium de Demochare aliis … sit insertum: cf. v. *Ἔμφασις*. 12. *ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς*] Intelligit *τὸ τῷ στόματι μολύνεσθαι*: quam obscenitatem vulgo vocant *αἰσχρουργίαν* vel *ἀρρητοποιίαν*: cuius infamia praeter alios etiam Aristyllus olim flagrabat. Vide supra … 13. *τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν*] Vide infra v. *Ὡι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ.* *Küst.* 15. *Φιλαινίδος*] Inter scriptores obscenos celebre men Philaenidis, quae olim de schematis Veneris scripserat; uti etiam Elephantis et Astyanassa, teste Suida supra … *νασσα*. Philaenidem tamen ab hoc probro vindicat Aeschrion apud Athenaeum lib. VIII. quem vide. *Küst.* V. Lam… gam. Socr. p. 155. sqq. *τὰ* ante *Φιλαινίδος* A. Mox *ἀναισχυντότερα γράφων* A. E. Med.

3. *πεπαιδευμένος*] *πεπεδωμένος* B. E. Med. 4. *ἀπὸ τέγους*] Sic ex 2 MSS. Pariss. rescripsi, cum antea pessime legeretur *τέλους*. [Sic B. E.] Significat autem *τέγος lupanar*, sive cellam, in qua mulieres impudicae prostant: et *αἱ ἐπὶ τέγους στῶσαι* vocantur meretrices. Eustathius in Il. *ι*. p. 741, 28. *Ἀντιφάνης χασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν*, i. e. *cem, quae in lupanari prostat*. Suidas infra: *Κασαλβάδες. ἑταῖραι. τουτέστιν αἱ ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος προεστῶσαι γυναῖκες*. Eusebius Histor. Eccles. lib. II. c. 13. feminam, quae corpore quaestum fecerat, et publice in lupanari prostiterat, *ἀπὸ τέγους σταθεῖσαν* vocat. Vide ibi Valesium. *Küst.* Praeierat Leopardus Em. VII, 25. Ex altera glossa Toupius … lecturam, *ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος εἰργασμένων οὐδείς*. Vid. v. *Ἔμφασις*. Recte tamen Polybio reddidit Valesius, *τέγους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων*: nam Peirescii codex *ἀπὸ τέγους*, inferior glossa *ἀπὸ τοῦ τέγους*. 5. *οὐδ' ἵνα*] … est *ὁ δ' ἵνα*. *Küst.* Sic gl. *Ἔμφασις*. 6. *προςκατέψευσται*] *προκατέψευσθαι* A. 7. *κωμικόν τινα μάρτυρα*] … est Democlides, ut discimus ex iis, quae leguntur apud Suidam infra v. *Ὡι τὸ ἱερὸν πῦρ φ.* *Küst.* Repugnat Ruhnk. Rutil. p. 8. Recte: nam Polybius allusit ad dictionem *κωμικὸς μάρτυς*. 12. *Δημώ*] *Δημὼ ἡ Κία ἢ Κυμαία*, … aut Cumanis nummum formavit, Polluc. IX. p. 486. *Δημὼ ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς* Pausan. Phoc. c. 12. *Reines.* … *σεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ*] Locum hunc emendavimus et illustravimus supra v. *Βαβώ* ante v. *Βάβρας*: quo lectorem … mus. *Küst.* *Βαυὼ* A. *Βαθὼ* Med. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 822. 14. *Δημωδέστερος*] Eadem Etym. M. p. … Bachm. p. 193. Breviter Zon. p. 495. copiosius vero, mutata paulum scriptura, p. 500. Saltem *διὰ τὸν δῆμον*, … Hesychio, videntur esse secernenda.

---

quam reliquas creaturas. nam Pater quidem infirmus foret ex Demophili sententia, qui cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuisset; ab invidia autem nequaquam alienus, qui, cum liceret cunctas creaturas deos efficere, ipse studiose caveret, ne creaturae eiusdem cuius ipse condicionis essent. iam vero Filio nulla existeret creatura quae non potior ac beatior iudicaretur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob propositum atque usum creaturarum factus fuisset. quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius sit necesse est iis, quorum causa factum est. multa quoque alia huiusmodi proferebat deliria. *Δημοφῶν.* Nomen proprium. *Δημοχάρης.* Demochares, Demosthenis ex sorore nepos. Hunc Timaeus scribit superioribus corporis partibus impudicum fuisse, neque dignum, qui ignem sacrum flatu accenderet; eundemque Botryis ac Philaenidis aliorumque huiusmodi lasciviorum commentarios obscenitate sua superasse. Timaeo Polybius ita respondet: *Istud vero convicium atque turpitudinem non modo paulo humanior protulerit, sed … quidem ex iis, quae in fornice quaestum corpore faciunt … rum ut obscenis suis atque impudentibus maledictis … conciliaret, mendacium quoque adversus eundem … finxit, comico quodam nullius nominis teste … vero Demochares hic non solum praetura, sed … honoribus ab Atheniensibus ornatus est: quorum … lum adeptus esset, si huiusmodi probris contaminatus esset.* *Δημώ.* Nomen proprium. *Babo Cererem hospitio excepit.* *Δημῷ* vero, pinguedine. *Δημωδέστερος.* Inhonestior. ideo quod in omnium conspectu fiat, et …

Δημῶναξ. ὄνομα κύριον.

Δημωφελής. δῆμον ὠφελῶν.

Δήν. ἐπίῤῥημα.

540 *Δηνάριον*. εἶδος ἀργυρίου, ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν.

Δηναδίπτρα. κατὰ Ῥωμαίους δωρεὰ βασιλικὴ στρατιώταις.

Δηναιόν. τὸ ἐνιαύσιον, τὸ μακροχρόνιον. καὶ δηναιόν, ἐπὶ πολὺν χρόνον. δήνεον δέ, τὸ βούλευμα.

Δήομεν. εὑρήσομεν.

Δηοῦν. πολεμεῖν, πορθεῖν. Δῄουν δέ, διέκοπτον, ἐτίτρωσκον.

Δηώ. Δηοῦς κλίνεται. ἡ Δημήτηρ.

Δηώσας. πραιδεύσας, ἀνελών, κατεκτονώς.

Δήπου. ὡς δή.

Δήπουθεν. δηλονότι, ἢ ἔκ τινος τόπου. Καὶ χρὴ πείθεσθαι δήπουθεν. — Καὶ τὴν σχολὴν δήπουθεν ἐκείνην ἐπαινῶν.

Δηριάασθον.

Δηριγευόμενος. ἀφικευόμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Δῆρις, δήρεως, δήρει. Καὶ δῆριν, μάχην, ἢ φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Μέλλον ἄρα στυγερὰν κἀγώ ποτε δῆριν Ἄρηι
ἐκπρολιποῦσα, χορῶν παρθενίων ἀΐειν.

Καὶ αὖθις·

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ μάτηρ.

Δηρόν. ἐπιπολύ.

Δήσαντες. δεσμεύσαντες.

Δῆτα. οὕτως.

Δηφενσίων. ὁ ἔκδικος χάρτης. Καὶ Δηφένσωρ, ὁ ἔκδικος.

Δήφηλα. πόλις παρὰ Ἰωσήπῳ.

Δῖ. ἐπέκτασις.

Δία. τὸν Δία. Δῖα δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ δῖος ὁ ἔνδοξος.

Διαβάλλεται. χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν. Ἄρχιππος·

---

1. *Δημῶναξ*] Cyprius, philosophus, quem vidit Lucianus, eiusque vitam peculiari libello descripsit. Demonax *Κυρηναίων* legislator [Herod. IV, 161.] Theodor. *Θερ. Ἑλλ. π.* IX. Demonax, Seleuci et Antiochi regum dux, transcendit cum amnem (Iaxarten, quem Scythae Silyn vocant: Alexander eiusque milites Tanain putavere esse), quem maxime sequimur in iis: Plin. VI, 16. Colligo hinc, Demonactem illum descripsisse loca ea, quae in istis expeditionibus peragraverant. *Reines.* Scripsi *Δημῶναξ*. 2. *Δημωφελής*] V. Tittm. in Zon. p. 494. 3. Sub finem cum A. B. C. V. E. reiecimus interpretationem (vid. Schol. Il. *ἀ*. 512. Hesych. et Herod. Epimer. p. 270.) *ἐπὶ πολὺν χρόνον*. 4. *ὁλοκοτίνου*] De hac voce vide Dufrenium in glossario Graeco. *Küst.* *ὁλοκοτίνου ἰδίαν* A. 5. *ἔχων*] *ἔχον* dedi cum V. E. C. 6. *Δηναδίπτρα*] *Δηναδήϊπτα* e gl. MSS. Colbert. protulit Ducangius, qui non magis se quam Meursius expedivit in Gloss. Gr. Barb. Matth. Sladus in notis ad Meursii Gloss. MSS. *Δηναριόριπτα* coniectat. *Hemst.* Om. gl. C. 7. *στρατιώταις διδομένη*] *διδομένη* om. A. B. V. E. et ut videtur Zon. p. 500. 8. *Δηναιόν*] V. Albert. in Hesychium. *καὶ δηναιόν, ἐπὶ*] *καὶ δη..... ἐπὶ* A. 9. *Δήνεον*] *Δύνεον δὲ* A. a quo *δὲ* accepi. Cf. Zon. p. 502. qui rectius posuit *δηναιά* et *δήνεα*. 11. *Δήομεν*] Vid. Od. *δ'*. 544. *ὡρήσομεν* *V. 12. *Δῄουν*] Il. *ί*. 452. *διέκοπτον*] *διεκόπουν* E. Vide v. *Δηίων*. 14. *Δηοῦς κλίνεται* om. *V. 15. *Δηώσας*] Vid. Il. *θ'*. 534. coll. Hesych. (sive Zon. p. 504.) in v. *Δῃώσαντες*. *κατεκτονώς*] *κατακαύσας* Lex. Bachm. p. 193. 16. Plura Lex. Bachm. p. 193. 17. *Δήπουθεν*] V. Timaeus p. 79. Apud Hesychium deleto *Δήποθεν* erat scribendum: *Δήπουθεν. δηλονότι. λέξις συναπτικὴ ὡς καὶ τὸ δήπου.* *ἢ ἔκ τ.*] *καὶ ἔκ τ.* V. C. *τόπου*] Sic Zon. p. 504. *πόρου* Gl. in Aristoph. Plut. 140. In B. V. C. E. *καὶ χρὴ* et seqq. desunt. 19. Post *ἐπαινῶν* addit A. *ἀντὶ τοῦ δηλονότι ἢ ἔκ τινος τόπου.* 20. *Δηριάασθον*] Il. *μ'*. 421.

1. *Δηριγευόμενος*] Sic recte habet codex Vatic. teste Pearsono: cuius loco in prioribus editt. [inde ab Aldo] legitur *δηριγεύομενος*. Meursius in glossario scribendum putabat *δηριγευομονός*, a *δηριγεύειν* et *μονή*: sed quam coniecturam merito reiicit Dufrenius in glossario Graeco. *Küst.* *Δηριγευόμενος* A. E. Med. cum Zon. p. 503. *Δηρηγευόμενος* Dufresnius in CP. Christ. I. p. 30. explicans istud *ἀφικευόμενος* de eo qui in comitatu prosequatur. Deest gl. V. C. 3. *Καὶ δῆριν*] *Καὶ* om. B. E. V. 4. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Niciae II. pr. Anthol. Pal. VI, 127. 8. *Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.*] Palladae Ep. XCIX, 1. Anthol. Pal. IX, 397. 11. *Δήσαντες*] Il. *χ'*. 443. Zon. p. 504. 12. *λοιπὸν ἢ οὕτως* Zon. p. 504. 13. *Δηφενσίων*] *Δηφένσωρ* Ducangius gl. Gr. v. *Δεφένσωρ*, repugnante Zon. p. 499. Saltem refinxas *Δεφένσωρ*. 15. *Δήφηλα*] Reland. Palaest. III. 735. putat esse *Σίφηλα* regionem, non urbem. *Hemst.* Item Zon. p. 501. 16. *Δῖ*] V. Eust. in Il. *ά*. p. 45, 6. 17. *καὶ δῖος ὁ ἔ.* om. V. *καὶ δῖος ὁμοίως* E. 19. *Διαβάλλεται. χρῶνται*] Ex Schol. in Aristoph. Av. 1647. qui versus posteriore loco est ascriptus. Cf. Schol. Thesm. 1214.

Δημῶναξ. Nomen proprium. *Δημωφελής*. Qui populo prodest. *Δήν*. Adverbium. *Δηνάριον*. Denarius, genus nummi, holocotino par habens pretium. *Δηναδίπτρα*. Donativum, quod Imperator militibus dabat. *Δηναιόν*. Annuum, diuturnum. item *δηναιόν*, diu. *Δήνεον* vero, consilium. *Δήομεν*. Inveniemus. *Δηοῦν*. Bellum inferre, vastare. *Δῄουν* vero, dissecabant, vulnerabant. *Δηώ*. In genitivo *Δηοῦς*. Ceres. *Δηώσας*. Praedatus, populatus, qui interfecit. *Δήπου*. Utique. *Δήπουθεν*. Videlicet. vel ex aliquo loco. *Et parere utique oportet.* † *Et illud otium scilicet laudans.* *Δηριάασθον*. *Δηριγευόμενος*. Qui in pompis praecedit. est vox Latina. *Δῆρις*. Declinatur *δήρεως*, *δήρει*. et *δῆριν*, pugnam, proelium. In Epigrammate: *Et ego aliquando, inviso bello Marti relicto, choros virgineos auditura eram.* Et alibi: *Lacon olim ex proelio fugiebat, cum mater obviam ipsi venit.* *Δηρόν*. Diu. *Δήσαντες*. Qui ligarunt. *Δῆτα*. Sic. *Δηφενσίων*. Defensio. Et *Δηφένσωρ*, defensor. *Δήφηλα*. Urbs apud Iosephum. *Δῖ*. Syllaba vocibus addi solita. *Δία*. Iovem. *Δῖα* vero, illustris. et *δῖος*, illustris. *Διαβάλλεται*. Hoc verbo scriptores utuntur, ut sit etiam decipere. Archippus:

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Διαβάλλειν. τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης ά, καὶ Κράτης. Καὶ διαβάλλειν τὸ πέλαγος, τὸ διεκπερᾶν. Ἐντεῦθεν ἐνόει διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος, καὶ λῃστεύειν τὰς νήσους. Καὶ Ἀῤῥιανός· Αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν. Καί· Διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν. ἀντὶ τοῦ περᾶν. Καὶ διαβάλλω, αἰτιατικῇ. Διαβάλλει τὸν ἀεὶ προτετιμημένον.

Διαβάσης. ἐπελθούσης. Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως ἐπ' αὐτοὺς διαβάσης.

549 Διαβασιλίζεται. τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

Διαβάσκει. περιέρχεται, περιέπει.

Διαβηνός. ὄνομα κύριον.

Διαβησείοντας. ἐρωτικῶς ἔχοντας διαβῆναι. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπείρξειν ... Ῥωμαίους διαβησείοντας.

Διαβήτης. ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης, εὔχρηστος τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρεοικώς, τούτου τὸ ἓν μέρος ἐντιθέντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες κύκλους ποιοῦσι. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παραστατικόν.

Διαβούλιον. ὁ διαλογισμός. Δαβίδ· Συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίοις, οἷς διαλογίζονται. Καὶ διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων παίγνια.

Διαβούλομαι. ἀναπείσω. Θουκυδίδης.

Διὰ βραχέος. ἐν συντόμῳ.

Διάβροχος. οἰνωμένος. Ὡς δὲ ἐμέθυε πορνοβοσκός, καὶ διάβροχος ἦν πάνυ, τί μέλλει ἔφη.

---

1. διαβαλοῦμεν] διαβαλοῦμαι A. V. Ox. (ap. Gron. p. 105.) E. et Zon. p. 528. Ex iisdem καὶ Ἀριστοφάνης accessit. ... 4. Διαβάλλειν. τὸ ἐξαπατᾶν] Hunc sensum Herodotus sequitur V, 50. et aliis in locis. Nam fallitur Suidas Thucydidem ... ferens, cuius oratio III, 109. aliorsum pertinet; atque verendum etiam ne Cratetis nomen corruptioni debeatur. ... ζεσθαι] χαρίζεσθαι E pr. Modo καὶ omiserat *V. τὸ ἐξαπατᾶν καὶ om. Zon. p. 529. 6. τὸ πέλαγος] τὸ om. E. ... περᾶν] τὸ διεκπερᾶν A. τὸ om. B. E. Cum exemplo sequenti iunge fragmentum v. Ναύλοχον. 8. Καὶ Ἀῤῥιανὸς ... addit φησὶν Ἀῤῥιανός infra post Ἀλεξάνδρῳ. Αὐτόν τε] Arrian. Exped. I, 11. Alterum fragmentum legitur ibid. III ... quod extat διαβαίνειν, non διαβάλλειν, hoc Arriano restitui iussit Boissonadus in Eunap. p. 270. 9. Καὶ Διαβάλλειν ... runt A. B. V. E. C. Quorum Leid. Gronovius p. 106. Oxoniensem Porsonus Aristoph. p. 188. attulerunt ad lacunam ... dam; suosque libros addicere postmodum ipse confessus est Kūsterus Diatr. p. 29. 11. Καὶ διαβάλλω cum seqq. ... Διαβάλλει] Ex Dion. Cass. XLVI, 8. Plenius citat Lex. Seg. p. 134. *Gaisf.* Ubi scriptum, διαβάλλεις τὸν προτε... 13. Zon. p. 529. 15. Διαβασιλίζεται] Item Lex. Rhet. p. 241. Zon. p. 542. et Etym. M. p. 266. 17. Διαβάσκει ... stophanes Av. 486. Zon. p. 542. Διαβιβάσκει V. C.

1. Διαβηνός] Id G. Dindorfius repetiit ab integro Ἀδιαβηνός, recte. 2. τοῦ διαβῆναι] τοῦ delevi cum B. V. E. Med. et ... 3. Ἀγαθίας] Lib. II. (4.) p. 39. *Küst.* 5. Διαβήτης. ἐργαλεῖον] Ex Schol. Aristoph. Nub. 178. εὔχρηστος] ... Schol. 6. παρεοικός] Sic Zon. p. 505. et Schol. παρεοικώς A. B. C. V. Med. Mox τὸ ἓν τιθέντες Med. 7. ... Scholiastes: καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου. 8. σημαίνει δὲ ... καιροῦ παραστ.] Quid haec verba sibi velint, dicant alii. Ego enim sensum illorum me ignorare fateor. *Küst.* ... γνώμονα καιροῦ παραστατικόν. Intelligit autem gnomonem solarii, qui formam litterae Λ sive διαβήτου quodammodo ... sentat, et *tempus* sive *horas diei* indicat. Haec est mens Suidae, quae viros doctissimos fefellit. Plutarch. Plat. ... p. 1006. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλ' ἑστῶτες, ὄργανα καὶ χρόνου ... Recte etiam καιροῦ παραστατικόν. Ita locutus est Apollon. Alexand. de Syntax. lib. III. Εἰσὶν οὖν τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παρα... στατικά. *Sunt etiam adverbia quae optationem indicant.* Euseb. Eccles. Hist. III, 7. Ταῦτα δ' ἂν εἴη δίκαιον ... ἃ γένοιτ' ἂν παραστατικὰ φιλανθρωπίας τῆς παναγάθου προνοίας. *Illa vero adiicere aequum fuerit, ad divini ... mentiam ac providentiam indicandam.* *Toup.* I. p. 120. Potuit etiam ὄργανον καιροῦ. Deinde cum V. C. delevi, ... cit in marginem: Διάβολος. ζήτει ἐν τῷ Σατανᾶς. Ὅτι Διάβολος διὰ τοῦτο, ὡς δυνάμενος διαβάλλειν, καὶ ἐχθροὺς ... φίλους. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δύναμις. Ubi ζήτει et ὅτι Gaisf. posuit; idemque βάλλειν editum mutavit cum A. E. ... Psalm. IX, 23. Δαβίδ om. V. C. Locos quosdam Polybii, qui vocis extat auctor vetustissimus, Toupius ascripserat ... οἷον] οἷον om. A. B. V. E. C. Vide Etym. M. p. 267. et Lex. Bachm. p. 194. λογισμῶν] Zon. p. 523. ... quod haud scio an probandum sit cum Gronov. p. 106. 13. Διαβούλομαι] Glossa mendosa. Διαβουλεύσω ... vel διαζητῶ, legendum suspicabatur Abresch. Diluc. Thucydid. p. 160. 14. βραχέων] βραχέος A. B. C. V. E. ... Ald. βραχέων tacite Küsterus. Sub finem Zon. p. 555. βραχέως δὲ μέγα: item p. 535.

Senem enim decipiam hodie. Et Aristophanes: *Decipit te patruus, o miser.* Διαβάλλειν. Decipere et fallere. Thucydides lib. I. et Crates. Et διαβάλλειν τὸ πέλαγος, mare traiicere. *Hinc mare quod erat in medio traiicere, et insulas latrociniis infestare statuerat.* Et Arrianus: *Et ipsum qui navem praetoriam gubernabat traducere.* Et alibi: *Oxum traiicere volenti Alexandro.* Et διαβάλλω, accusativo iungitur. *Semper criminatur eum, qui ipsi praefertur.* Διαβάσης. Traiiciente. *Cum exercitus Romanus fluvium traiecisset, ut eos invaderet.* Διαβασιλίζεται. Regnum sibi vindicat. Διαβάσκει. Circumit, curat. Διαβηνός. Nomen proprium. Διαβησείοντας. Traiicere cupientes. *Ille vero turres aedificavit, quae Romanos traiicere arcerent.* Διαβήτης. Circinus, instrumentum ... artes utile, et litterae Λ simile: cuius alteram partem tenentes, alteram vero circumagentes circulos ... dicitur etiam instrumentum horis indicandis. Διαβούλιον. Consilium. David: *In consiliis, quae animo ... prehenduntur.* item mala, quae ipsi sibi absurdae ... arcessunt. Διαβούλομαι. Persuadeo. Thucydides. Διὰ βραχέος. Breviter. Διάβροχος. Vino madidus. *... ebrius esset, et vino prorsus madidus, quid, inquit ...*

Διαβιασάμενος. παραναγκασθείς. Πολύβιος· Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ, παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν.

Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.

Διαγεγονότος. παρελθόντος. Μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς διαγεγονότας. Διαγινώσκειν δέ ἐστι, τὸ δι' ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς τὸ πρᾶγμα εἴσεσθαι μετὰ προλαβοῦσαν γνῶσιν.

Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνῄρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη.

Διαγγέλλων. δοτικῇ. Καὶ διαγγελλομένους, παρακελευομένους. Ξενοφῶν· Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους, καὶ διαγγελλομένους. ἢ ἀντὶ τοῦ φανερουμένους, δήλους γινομένους.

Διαγελῶ. αἰτιατικῇ.

Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε. περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος.

Διαγκωνισάμενος. ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας;

Διαγνώμη. διάγνωσις, καὶ διάκρισις. ὥς- 550
περ καὶ καταβοή. ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου.

Διαγνώμων. διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἱερῶν ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐπιτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραΐσκου τῇ φύ-

---

1. *Διαβιασάμενος*] Sic Zon. p. 538. Glossa male collocata; neque convenit passivum *προςαναγκασθείς*. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 34. 5. *Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ π.*] Vide infra v. *Διὰ μαχαιρῶν*. *Küst.* Eadem Zenob. III, 19. et Arsenius p. 179. Apparet forma quaedam senarii (cui accesseritne *δεῖ* ambiguum an scribendum sit *ἔδει*), sed ut opinemur sententiam a sequentibus pependisse. 6. *παραβαλλομένων*] *διαβαλλομένων* E pr. 8. *τοὺς διαγεγονότας*] *ἔτους διαγεγονότος* Gronovii coniectura. 9. *Διαγινώσκειν δὲ*] Observatio temere cum superioribus conflata. 10. *μετὰ τὴν*] *τὴν* om. A. B. E. Med. 12. *Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνῄρ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 772. *Küst.* Zon. p. 539. 15. *Νεφέλαις*] *Νεφέλαις* om. E. qui *οἴμ' ὡς ἥδομαι*. 18. *Διαγγέλλων*] *Διαγγέλλω* A. *δοτικῇ* subiunxit Gaisf. cum Med. *Διαγγ. — καὶ* om. V. C. 19. *Ξενοφῶν*] Anab. III, 4, 36. Praestat autem explicatio loci prior; *φανερουμένους* item memorat Zon. p. 540.

1. *Διαγελῶ. αἰτ.*] Om. Küsterus, silente Gronovio. 2. *Οὐδὲ διῆγε*] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque repetitur infra v. *Κατεγλωττισμένον*. *Küst.* Adde v. *Λεπτολογία*. 5. *Διαγκωνισάμενος*] Zon. p. 540. 6. *Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκ.*] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio, quod longe auctius legitur infra v. *Δομνῖνος*. *Küst.* Damasc. apud Photium p. 1054. addit Toupius. Infra tamen extat *ἀποβλέψας*: item vehementer detorta sunt ista *τί ἐκέλευσας*; 9. *Διαγνώμη. διάγνωσις*] Ex Schol. Thucydid. I, 87. *Küst.* *ὥσπερ καὶ καταβοή*] Haec verba ex margine in textum irrepserunt, quae vel delenda sunt, vel collocanda post vocem *Θουκυδίδου*. *Küst.* His omissis Zon. p. 512. *ἡ λέξις Θουκυδίδου*. Cf. Schol. Thucyd. I, 73. His adiungit Lex. Bachm. p. 193. *ἢ καὶ λέγεται δίκη Θουκυδίδῃ*. 11. *Ὁ μὲν δὴ*] *Διαγόρας* V. Totus hic Damascii locus, monente Küstero, legitur etiam in v. *Ἡραΐσκος*. 13. *ζώντων ἀγ.*] *ζώντων ἱερῶν ἀγ.* A. cum inferiore gl. Mox *ἐμβλέπων* E. collocat post *καρδίαν*. 15. *ἀνεπήδα*] *ἀνεπίδα* V. 17. *τοιοῦτον*] *τοιοῦτον δὲ* E. *κινοῖτο τοιοῦτον* Med. Lege *τοιοῦτόν τι* cum altera gl. Deinde *θείας* om. *V. 19. *ὑπὸ τοῦ*] *ὑπό τε* B. E. *ὑπό του* Med. Mox *ὁμοῦ — θεοκρασίαν* om. V.

Διαβιασάμενος. Qui vim attulit. Polybius: *Cum autem infirmitatem vi vicisset, propter superioris temporis consuetudinem, Argis Megalopolin eodem die pervenit.* *Διὰ γὰρ μαχ.* *Per enses et ignem ruere oportet.* dicitur de hominibus inconsulte et temere sese periculis offerentibus. *Διαγεγονότος.* Praeteriti. [*Annos*] *post primam urbis aedificationem praeteritos.* *Διαγινώσκειν* vero est, quam rem ante didiceris, accurate et secundum praecepta artis cognoscere. *Διαγέγραπται.* Erasa est, deleta est ex tabula scribae, in qua scribebantur lites et causae, quae in iudicium introducebantur. Aristophanes *Nubibus*: *Gaudeo quod expuncta mihi est dica quinque talentorum.* *Διαγγέλλων.* Et *Διαγγελλομένους*, cohortantes. Xenophon: *Cognoverant eos abire velle et invicem acclamare.* *Διαγελῶ.* Aptum accusativo. *Διάγειν.* Philostratus Lemnius de Apollonio: *Neque prolixitatem in sermonibus affectabat, neque subtilitati verborum studebat, neque ironice loquentem quisquam audiebat.* *Διαγκωνισάμενος.* Cubito innitens. *Ille vero cubito innitens, et in grabatum reclinatus, oculis in Aesculapii simulacrum coniectis dixit, domine, quid imperas?* *Διαγνώμη.* Decretum et diiudicatio. vox Thucydidi peculiaris: ut etiam *καταβοή*. *Διαγνώμων.* Dignoscens, discernens. *Heraiscus praeter ullam disciplinam animata et inanimata simulacra deorum dignoscere poterat. quamprimum enim ea conspexisset, cor eius quasi vulnerabatur, et ipse extra se raptus animo et corpore exultabat, quasi numine quodam afflatus esset. quod si ea ratione non commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud et divini afflatus expers. sic cognovit arcanum simulacrum Aeternitatis a deo insessum esse, quod Alexandrini sub Osiridis simul et Adonidis nomine colebant, mystica quadam ratione unum numen conflantes. in eiusdem Heraisci natura*

σει καὶ τὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινός, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μυστική. λέγεται γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῖς χείλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσιν Ὧρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν ἐπεὶ οἱ συνεπεφύκει τοῖς χείλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς. καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετμημένος.

Διαγόρας. Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος. φιλόσοφος καὶ ᾀσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οη' Ὀλυμπιάδι. ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζ[ε], ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὃ[ν] παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας [εἰς] Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρε[ψε].

Διαγόρας ὁ Μήλιος. ἐπὶ τῶν ἀθέων [καὶ] ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος γὰρ μετὰ τὴν ἅλωσ[ιν]

2. καί τι gl. inferior. 4. ἀφεδρείας] ἀφέδρας E. Hinc fluxit interpolatio gl. Ἀφεδρείας. 6. ἐπὶ τοῖς] ἐπὶ a Küster [inter]polatum eieci. 10. διέμεινεν] ἔμεινεν V. E. 11. Διαγόρας] De hoc extat Meieri diligentissima narratio in Er[sch.] Encyclopaedia. Τηλεκλήτου male Schol. Aristoph. Ran. 323. Rectius Τηλεκλείτου *V. Μήλιος] Μιλήσιος A. B. V. [E.] 12. σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος E. Mox καὶ ᾀσμάτων ποιητής om. V. ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδ.] Haec et [se]quuntur totidem paene verbis etiam leguntur apud Hesychium Milesium. Küst. 13. Ἀβδηρίτης Med.

2. μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλ.] Scribendum est, κατὰ Πίνδαρον καὶ Βακχ., ut sit sensus, cum Pindari et Bacchylidis [...] fuisse. Paulo post enim additur, Diagoram floruisse Olympiade LXXVIII. in quam aetas Pindari incidit, quippe [qui teste] Suida, natus est Olymp. LXV. et secundum quosdam vitam produxit usque ad Olymp. LXXXV. Bacchylide vero [Diagoras] non fuit posterior, ut potius eo antiquior fuerit: quippe quem Eusebius in Chronicis ad Olymp. LXXXII. refert. [...] Bacchylides etiam ante illud tempus vixisse, et iam Olymp. LXXVIII. inclaruisse, adeo ut cum ratione temporis [non] pugnare, si dicas, Diagoram Bacchylidis aequalem fuisse. Enarrator Comici in Ran. 323. Diagoram hunc non [...] sed Simonidis et Pindari aequalem facit. Ait enim: ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ [...] καὶ Πίνδαρον. Natus autem fuit Simonides Olymp. LVI. vel LXII. teste Suida: obiit vero Olymp. LXXVIII. ut idem [...] Quare Simonidem senem Diagoras adolescens videre potuit. Küst. Vide Clintoni Fast. Hellen. ad a. 466. Μελαν[ιππίδου] πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν οη' Ὀλυμπιάδι] Haec verba absunt a prioribus editt. [et B. V. E.] quae ex 2 MSS. Paris. [...] Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut testis est Pearsonus. Ceterum in uno MS. Paris. scriptum est Μελανιππ[...] lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsono. At in optimo et antiquissimo MS. Paris. eadem vox brevi[ter] est, ita ut lectori integrum sit, pro ratione sensus et constructionis eam in quemcunque casum flectere. Cum igitur [con]structionis genitivum potius quam nominativum requirat, Μελανιππίδου in hac editione excudendum curavi. Neque [...] temporis ratio lectioni huic refragantur, si verba ista de Melanippide iuniore intelligas, quippe qui paulo post Diag[oram] Olymp. LXXXVIII. vel XC. floruit, ut ex Suida colligi potest. Küst. In nostro A. plene scriptum Μελανιππίδης. [...] falsus est Küsterus, aut codicem a nostro diversum pro optimo et antiquissimo habuit. Gaisf. 4. ἐπεκλήθη δὲ] ὁ [...] καὶ ἐπεκλήθη A. διότι — ἀναχώρησιν αὐτοῦ] Inseruit haec Gaisf. cum A. (2 MSS. ap. Küst.) et Vatic. Pearsoni [...] rum, qui monet eadem servasse Hesychium Milesium, ubi mox ὑφελόμενος. Nam Edd. vett. breviter, ἔγραψε τοὺς [...] γους ἔκπτωσιν ἔχοντας κτλ. 10. ἔκπτωσιν] ἔκπτυξιν Hemsterhusius. Nihil mutant glossae hinc depromptae Ἀποπ[υργίζοντες] λόγους et Πυργίσκοι. 12. Διαγόρας] ὁ Διαγόρας A. Om. V. E. Mox κατέστρεψε V. 13. ὁ Μήλιος] Apud Plut[arch.] Placit. Philos. I, 7. Diagoras hic corrupte vocatur Μιλήσιος: quod mendum esse vetustissimum inde patet, quod [Theod.] Therap. III. p. 506. loco isto Plutarchi fretus Diagoram hunc Milesium appellat: ut ante nos etiam observavit Bentle[ius ad] Callim. 86. Küst. Reliquis testibus accedat etiam Schol. Clem. Alex. p. 102. seq. Monuit etiam Fabricius Bibl. Gr. [...] nuper etiam Walzius in Arsen. p. 180. 14. οὗτος δὲ μετὰ] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. [Av.] 1073. Küst. Idem Scholion expressit Eudocia p. 137. γὰρ A. B. V. E. Rem cautius sic tradidit Scholion infer[ius ...] κεκήρυκται μάλιστα ὑπὸ τὴν ἅλωσιν Μήλου. οὐδὲν γὰρ κωλύει πρότερον. Ubi quod Meierus p. 443. tentat, οὐδὲν γὰρ [...] omnia intercedunt quominus id prius accidisse ponamus: vereor ne inauditum Graecis auribus acciderit. Nihil [...] interpres, qui cum ex Avibus fabula paulo post expugnatam Melum edita duceret coniecturam, modeste tamen nega[vit ...] pugnare, qui Diagoram antea putarent Athenas accessisse. Nam dicterium illud Nubium, quas Aristophanes post [...] missionem passim interpolavit et novis auxit scitamentis, Σωκράτης ὁ Μήλιος v. 830. parum eos iuvabat, qui tem[...] definirent. Ceterum apud Suidam refingi nolim κατὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου, quod de ipsis annis expugnatae Meli non [...]

quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturae aversaretur. nam si mulierem aliquam impuram utcunque et undecunque loquentem audisset, confestim caput ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. fuit autem eius etiam ortus vere mysticus. fertur enim in lucem editus digitum silentii indicem labiis compressisse, quemadmodum Aegyptii Orum et Solem natos esse fabulantur. quare cum digitus ille labiis firmiter adhaeresceret, sectione ei opus fuit: et Heraiscus labium incisum semper retinuit. Διαγόρας. Diagoras, Teleclidae vel Teleclyti filius, Melius, philosophus et canticorum scriptor: qui cum esset servus, Democritus Abderites egregio ingenio praeditum cernens decem millibus drachmarum emit, et in discipulo[rum] [nume]rum recepit. hic poesi lyricae operam dedit, P[indaro et] Bacchylidi aequalis, Melanippide antiquior: [floruit] Olympiade LXXVIII. Cognominatus est Athe[us ...] reiecit: postquam aemulus quidam artis apud [...] rat, quasi carmen ab ipso compositum surripuisset, [...] iurando factum erat detestatus, paulo tamen post [...] men publice recitans laudem sibi paravit. [...] Diagoras scripsit orationes Ἀποπυργίζοντας, quae [...] ab opinione de deo cum descivisse. habitavit Co[rinthi ...] que vitam finiit. Διαγόρας ὁ Μήλιος. De [...] infidelibus et impiis hominibus dicitur. hic pos[t ...]

Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις [τινὰ]
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.

Τεθνηκότων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν· ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι· καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηττῆσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες. Καὶ Διαγωνίζω, αἰτιατικῇ.

Διάγραμμα. τὸ μίσθωμα. διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην.

Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὁπόσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινόν, πολέμου ὄντος, τὸ ἑκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομέ-

---

1. *ᾤκει ἐν Ἀθήναις*] Hinc Tatian. c. Graec. cum nominat *Ἀθηναῖον*, qui fuit non *φύσει*, sed *νόμῳ*. *Reines.* *οὕτως* om. V. cui desunt *ὡς πολλοὺς — ἔγραψαν.* 2. *τῆς τελετῆς*] Sic habet MS. Paris. A. et enarrator Comici [*τῆς* omisso] loco laudato: at priores editt. [et B. E.] minus recte *ἀρετῆς*. *Küst.* 3. *ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χ.*] Huc spectant verba Schol. Ran. 323. *ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι, ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς κατεψηφισμένοι, ἀνεκήρυξαν, τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον, τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο.* Vide etiam Meursium in Lycophronem v. 1172. *Küst.* Memorabilis extat dissensus apud Ammon. 56. *οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο* (immo *ἀγάγοιτο*, item supra *ἀγαγόντι*) *Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ.* 4. *τῷ μὲν ἀποκτείναντι*] Constructio requirit ut legatur, *τὸν μὲν ἀποκτείναντα — τὸν δὲ ἄγοντα* [immo *ἀγαγόντα*]: ut recte legitur apud Scholiastam Aristophanis in Aves, loco eo, quem paulo ante indicavimus. *Küst.* Item apud Eudociam. *τῷ μὲν*] *ὃν τῷ μὲν* V. *ὃν τῷ* *V. 5. *λαμβάνειν*] *δώσειν Ἀθηναίοις* (*Ἀθηναῖοι* *V.) *ἐκήρυξαν* V. omissis ceteris. 6. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* A. 9. *ἐν Ὄρνισι*] V. 1068 — 71. 10. *θ' ἡμέρα*] *θ' ἡμέρᾳ* B. E. Med. 11. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* B. E. Med. 13. *τίς τινα*] *τινα* om. A. B. E. Med. 14. *ἀποκτείνῃ καὶ*] Om. E. *καὶ* inseruit vulg. Tum *λαμβάνει* B. Med. „Ioseph. c. Apion. p. 1079." [II, 37.] *Reines.* 16. *τεθνηκότων*] *τεθνηκόσι* A. B. E. Med. 19. *Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ διάφ.*] Ex Harpocratione. Deinde *συλλέγων* Zon. p. 540. 20. *οὕτως*] *οὗτος* A. *τὸ γὰρ ἐναντ.* *V. Quae sequuntur olim inculcabantur gl. *Συμφέρεται.*

2. *διαφωνεῖν*] Inserit E. *Διαγωνισάμενος. ἀγωνισθείς.* 4. *Διαγωνιάσαντες*] *εὐλαβηθέντες* pro interpretatione Zon. p. 540. *Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. c. 30. (c. 32, 5.) ut fac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, *μὴ προηττῆσθαι δόξωσι καὶ καταπεπλῆχθαι* etc. *Küst.* 5. *προηττᾶσθαι*] *προηττῆσθαι* B. V. E. C. 7. *καὶ Διαγωνίζω, αἰτ.* merito delevit Küsterus, silente Gronovio. 8. *διέγραφον δὲ*] *διέγραφον γὰρ* A. B. E. *V. Zon. p. 523. qui hanc glossam continuae subiecit tenore perpetuo. 11. *Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον*] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. *Ἀνασύνταξις.* *Küst.* Vid. Lex. Rhet. p. 236. Latius patet huius vocis significatio: quam perstrinxit Peyronus de Papyr. Taur. II. p. 16. 13. *τὴν τίμησιν* rectius Harpocr. 14. *Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστ.*] Iidem etiam vocabantur *Ἐκλογεῖς*, *Ἐπιγραφεῖς*, et *Ἐπιγνώμονες*, ut docet Suidas infra suis locis. *Küst.* Eadem fere glossa redibat post v. *Διαγράμματα*: *Διαγραφεύς. ὁ καθιστάμενος – εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.* Quam tacite Gaisf. sustulit cum *V. His suum locum Zon. p. 505. concessit. 15. *ἐπὶ τῷ*] *ἐπὶ τὸ* A. E. 17. *εἰσφορᾶς*] *εἰσφορᾶς* B. E. C. Med. 20. *Διαγραφή, ἡ διατύπωσις τῶν πιπρ.*] Ex Harpocratione. Haec cum seqq. usque ad *δίκης λέγεται* in unam glossam conflavit Zon. p. 513.

---

lum Athenis habitavit. et mysteria adeo contempsit, ut multos deterreret, ne sacra susciperent. quare Athenienses eo proscripto voce praeconis pronunciari et aereae columnae inscribi iusserunt, siqui Diagoram occidisset, talentum; qui vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse. hoc autem Athenienses fecerunt propter eius impietatem, quod mysteria omnibus enunciaret, eaque evulgans et despiciens illos etiam, qui sacris initiari volebant, a proposito isto dehortaretur. Aristophanes in *Avibus*: *Hoc quidem die potissimum praeconis voce pronunciatur, si quis vestrum Diagoram Melium interfecerit, talentum accipito; item si quis tyrannorum aliquem mortuorum occiderit, talentum accipiet.* *Τεθνηκότων*, id est, eorum qui capitalis criminis rei sunt. per hyperbolen vero dictum est, mortuos occidere. *Διαγορεύων.* Diversa, neque eadem dicens. sic Isaeus. contrarium vero est *συναγορεύειν*: quemadmodum contraria sunt *συμφέρεσθαι* et *διαφέρεσθαι*, et *συμφωνεῖν* et *διαφωνεῖν*. *Διαγωνιάσαντες.* Vehementer metuentes. *Illi vero vehementer metuentes, ne universo bello iam victi viderentur et penitus perculsi, prima luce copias eduxere.* *Διάγραμμα.* Merces meretricum. aediles enim statuebant, quantum unamquamque meretricem accipere oporteret. *Διάγραμμα.* Statutum tributum, quod unumquemque in Symmoriis conferre oportebat. non enim idem tributum omnibus imperabatur, sed aliis aliud, pro censu facultatum. Et *Διαγραφεὺς* dicebatur ille, qui in Symmoriis constitutus erat, ut statueret, quantum quisque conferre deberet. *Διαγράμματα.* Cum tempore belli tributo in commune collato opus erat, portio pecuniae singulis assignata *διάγραμμα* vocabatur. *Διαγραφή.* Metallorum, quae pro-

νων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται.

Διαγραφή. καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τὴν πόλιν.

652 Διαγραφὴ δίκης. ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἤτοι κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα. Καὶ Διαγράφω σε, αἰτιατικῇ.

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

Διαδέχομαι. αἰτιατικῇ.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, τὸ στέμμα.

Διαδιδράσκει. διαφεύγει. [καὶ Διαδρᾶναι.]

Διαδικασάμενος. ὀνειδίσας, διελέγξας. Ὃς διαδικασάμενος αὐτῷ περὶ τῆς ἀποστασίας, ἐκτεινεν αὐτοῦ τοὺς παῖδας.

Διαδικασία. διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦν-τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁρισθῇ ... λωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

Διαδορατίζω.

Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπαγγελλούσας δόσεις. Λυσίας.

Διαδρᾶναι. διαφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τοῦ δειλούς, ... διδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει ... των. Καὶ ἥ γε ἵππος παρήλασε πρώτη εὐτάκτως τε καὶ σὺν κόσμῳ· εἶτα διηρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες μαχομένων σχῆματα ἐπεδείξαντο. κᾆτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγένοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι.

Διαζεύγνυμι. γενικῇ.

Διαζηλοτυπούμενοι. φθονερῶς διακείμενοι.

---

1. δηλοῦσα om. V. Haec explicari licet ex v. Ἀγράφου μετάλλου δίκη. 3. καὶ τοῦτο] Obscura narratio, fortasse e ... Procopii ducta. 6. ἢ κατὰ] ἢ τὰ κατὰ A. V. C. ἤτοι Gaisf. cum Lex. Seg. p. 186. quod ipsum a Suida supplementum ... 7. τυχόντος] τοῦ ἄρχοντος emendavit Hemsterhusius in Thom. M. p. 212. cui Gaisf. perperam tribuit ἄρχοντος. 8. ... A. Zon. 9. Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβ.] Ex Harpocratione cum Zon. p. 539. Vide praeter alia ... v. Παραγράψαι. Addit Gaisfordus Menag. in Laert. II, 137. καταβαλόντος] καταβάλλοντος V. C. 10. διὰ τραπέζης ... per mensarium. Usitatissimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per mensarium solvere vel numerare: ... batur solutio, quae dicebatur ex arca. Vide Salmasium de Foen. Trapez. p. 30. Küst. 11. ἀριθμήσαντος] ... B. E. Med. 12. Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἐγκλ.] Ex Harpocratione. Item Zon. p. 539. Novissima ... γράφω σε, αἰτ. om. Küsterus, silente Gronovio. 14. Διὰ δακτυλίου] Ex Aristoph. Plut. 1037. Similiter ... pp. 176. 181. qui scripsit γενομένων. 16. Om. vulg. silente Gron. 17. Διάδημα] De diademate, quale fuerit ... potest e Plutarch. Lucull. p. 503. (c. 18.) quia eo se suspenderit uxor Mithridatis; ex Appian. p. 175. (de reb. Syr. ...) Alexander diademate suo vulnus Lysimachi obligarit; item, quod ventus id rapuerit ap. Appian. p. 167. et Iustin. ... 17. ἔνδυμα] ἔνδυμα τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα B. V. C. et, ubi ἔνδυμα bis, Med. διάδημα, τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα E. quae ... tem arguunt scripturae. Dein τὸ στέμμα. τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα A. 18. αἰτιατικῇ quod Zon. p. 540. post ... ignorat, Küsterus expunxit. καὶ διαδιδρᾶναι] Om. C. V. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. διαδρᾶναι E. διαδρᾶναι A. Med. διαφεύγειν ... Vide v. Διαδρᾶναι. Interim dedi καὶ Διαδρᾶναι uncis inclusum. 19. ἐξελέγξας] διελέγξας A. V. E. C. Zon. p. ... ξας Med.

1. τῆς om. Zon. ἀποστασίας] ἀποστάσεως E. 3. Διαδικασία] Diversa habet Lex. Rhet. p. 186. et 236. (coll. ... ed. Bekk. p. 57.) Vid. Meier. de bon. damn. p. 220. seqq. et d. Att. Proz. p. 368. sqq. 6. Διαδορατίζω] Non ... vum, sed quod Polybius et Longinus usurparunt διαδορατίζομαι. 7. Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαιρ.] Ex Harpocratione ... Zon. p. 512. Cf. Demosth. c. Leochar. p. 1091. Addit Gaisf. Heraldum adv. Salmas. p. 416. ἴσης] ἴσας B. E. Med. ... δρᾶναι] Gl. om. E. agnoscunt Zon. p. 538. et Hesychius. Edd. Διαδράναι. 10. Διαδρασιπολίτας] Aristoph. ... Copiose Phrynichus Bekkeri p. 34. ἀποδράσκοντας *V. Sub finem τὴν πόλιν Zon. p. 506. 12. Διαδρομαί] ... tenbach. in Eunap. p. 278. sq. Gaisf. Addas Abresch. in Aesch. I. p. 102. ἐπὶ παρατάξει] Sic Zon. p. 513. ἐπὶ ... omisso πρώτη. 14. διηρέθησαν] διηρέθεισαν A. 17. ἑλελίξεις] ἐξελλίξεις A. C. *V. ἐξελίξεις V. E. Med. quod erat ... λίξαντες. 18. Διαζεύγνυμι. γεν.] Om. *V. Vide Valck. Callim. p. 159. sq. 19. Διαζηλοτυπούμενοι ... p. 540.

---

stant, descriptio, litteris indicans, a quo initio ad quem usque terminum veneant. Διαγραφή. Et hoc sub Instiniano contigit, ut urbs multis afficeretur damnis. Διαγραφὴ δίκης. Cum reus absolvitur, vel actore ius suum remittente, vel iudice litem diiudicante, ita ut non amplius a quoquam accusetur, id litis expunctio vocatur. Διαγράψαντος. Alii vocem hanc accipiunt de eo, qui pecuniam solvit et numeravit. alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere solemus, ex mensa solvit. Διαγράψασθαι. Actionem expungere. Διὰ δακτ. Per annulum te trahi oportet. dicitur de iis qui morbo vel moerore emaciati et confecti sunt. Διάδημα. Ornamentum regium, corona. Διαδιδράσκει. Effugit. Διαδικασάμενος. Qui exprobravit, qui redarguit. Cum defectionem ipsi exprobrasset, liberos interfecit. Διαδικασία. Diiudicatio ... eos, qui choragi munere functuri sunt, cum tempus ... lunt, quo publicum munus ipsis obeundum sit. Διαδορατίζω. Διαδόσεις. Portiones ex aequali distributae. Lysias. Διαδρᾶναι. Effugere. Διαδρασιπολίτας. Timidos, qui negotia reipublicae detrectant. Διαδρομαί. Discursus militum in acie. Equitatus ... composite et ordine praetervectus est; deinde in ... partes et frontibus adversis inter se stantes pugnae speciem praebuerunt: militesque armati discurrere et ... ordines evolvere coeperunt. Διαζεύγνυμι. ... tivo. Διαζηλοτυπούμενοι. Invidentes. ...

νοι. Οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Διάζομαι τὸν στήμονα.

Διάζωμα. τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαζωννύω. αἰτιατικῇ.

Διαειδεται. γνωρίζεται, φαίνεται.

Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

κατὰ τὸν Ποιητήν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

Διαήσει. διαπέμψει. *Διάησι* δέ, διέρχεται, παρ' Ἡσιόδῳ.

Διαθέουσα. διατρέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.

Διάθεσις. ὅτι ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθής·
533 διαβαίνει γοῦν ἐκ τῶν τῆς ψυχῆς κινημάτων ἴχνη πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐκ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχήν. ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τοῦ διανοουμένου, καὶ ἄλλο τοῦ λυπουμένου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἴχνος ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὅθεν καὶ οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν πρόδηλον. ἀλγοῦντι γὰρ συναλγεῖ, καὶ εὐθυμοῦντι συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῇ τὸ σῶμα, τοίως ἢ τοίως διακείμενον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μὴ διέβαινεν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως συμπάθειά τις ἐπὶ τὴν ψυχήν· οὕτως ὡς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθούσης τῆς ὄπισθεν, τὸ μνημονευτικὸν πάσχειν· ἄλλης δὲ αὐτὸ τὸ λογιστικόν· καὶ τοίως μὲν διακειμένου, ἀφάνταστον εἶναι τὴν ψυχήν· τοίως δέ, δυσφάνταστον. καὶ αἱ διάφοροι δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιτηδειότητες καὶ τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε τὰ πάθη ἐπιῤῥεπῶς ἔχειν ἐκ τῆς πρὸς τὸ σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται. ὅθεν καὶ νενομίκασί τινες ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπεσθαι τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Διάθεσις, καὶ διατίθεσθαι. ἑκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ

1. *Οἱ δὲ διαζηλοτ.*] Fragmentum hoc Polybio assignat Valesius. *Küst.* Fr. hist. 61. Similis locus Athen. XIII. p. 588. E. *Σκιπίωνα*] *Σκηπίωνα* V. Deinde *ἐπεβάλλοντο* B. 3. *Διάζομαι*] Vid. Polluc. VII, 32. Suid. v. *Ἄισμα*, Hesych. v. *Ἄττεσθαι*, H. Steph. Ind. Thesauri p. 732. E. suum librum proferens. Gl. om. Küsterus, videndus ille in v. *Προφορουμένω*. 4. *Διάζωμα*] Eiusmodi subligaculo sive velamine partium genitalium utebantur olim athletae, cum nudi in certamen descenderent. Thucydides lib. 1. c. 6. *Τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο.* *Küst.* Zon. p. 523. 5. Om. vulg. silente Gronovio. 7. *Ἔνθ' ἀρετὴ*] Haec sunt verba Homeri Il. ν'. 277. *Küst.* Deprompsit hunc locum Suidas ex Damascio in vita Isidori, ut discimus ex Excerptis Photianis p. 1032. (337. a.) Confer etiam Suid. vv. *Ἄναλκις* et *Φῶτα*, unde hoc fragmentum ampliari poterit. Quod quia elegantissimum est, et apud Photium magnam partem detruncatum, hic non pigebit ascribere. *Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὥς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται· ἀλλ' ὅπου φυγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος, ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν Ποιητήν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.* Perperam apud Photium legitur, *καταλαμβάνει παραβαλλόμενος*. Sed veram lectionem exhibet Suidas cum hic, tum infra v. *Κατάβα*. *Toup.* *μᾶλλον δὲ* cum seqq. Suidas servavit. 8. *ζητεῖται*] *ζητεῖ* B. V. E. C. 10. *δέ* om. Zon. p. 542. 11. *Ἡσιόδῳ*] Opp. 512 — 517. 14. *Ἐπειδὴ οὐκ — ψυχῆς δυνάμεις*] Totus hic locus descriptus est ex Ioanne Philopono in lib. 1. Aristotelis de Anima, E. 4. *Küst.* ὅτι cum *V. 15. *ἀλλὰ συμπαθής*] *καὶ ἀσυμπαθὴς* E. 18. *καὶ ἄλλο τὸ τοῦ* Philop. 19. *ἐμφαίνεται*] *συμφαίνεται* V. Mox *τι ἴχνος* Philop.

2. *δὲ ἐκ*] *δὲ καὶ ἐκ* A. V. Philop. Mox *τοῦ* om. B. 6. *τοίως ἢ τοίως*] *τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε δ. ἢ οὐκ ἐμποδίζει* Philop. 7. *ἐγένετο*] *ἐγίνετο* E. *ἐγεγόνει* Philop. 9. *ἐπὶ τὴν*] *ἐπὶ* om. V. 10. *μὲν* om. E. *ἐγκεφάλου τινὸς μὲν κοιλίας* Philop. 11. *ἄλλης*] *ἄλλως* A. B. E. *V. Med. *τὸ λογιστικόν*] *τὸ λογικὸν* E. *τὸ* om. V. 12. *ἀφάνταστον*] *φάνταστον* V. *εὐφάνταστον* Philop. 14. *τάδε*] *τάδε ἢ τάδε τὰ* A. B. V. E. Philop. *τάδε ἢ τάδε* Med. 15. *σῶμα*] *τὸ σῶμα* A. B. V. E. Philop. 16. *παραγίνεται*] *γίνεται* E pr. 19. *Διάθεσις*] Contulit Gaisfordus simillimum locum Schol. Demosth. Ol. II. p. 14. ed. Paris. *Διαθέσθαι, πωλῆσαι. ἡ λέξις καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσίριδι, ὅταν λέγῃ τὴν διάθεσιν. Ἄλλως. Διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι. Ἰσοκράτης καὶ διάθεσις ἀντὶ τοῦ διάπρασις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκησις, καὶ διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς ἑξῆς. ἑκάτερα δὲ τούτων κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, μετὰ ταύτην — γυναικὶ πεισθείς· παρ' Ἰσοκράτει δὲ καὶ ἐπὶ κτλ.*

Scipioni invidentes res ab ipso gestas elevare coeperunt. *Διάζομαι*. Licia contexo. *Διάζωμα*. Tegumentum partium genitalium. *Διαζωννύω*. Aptum accusativo. *Διαείδεται*. Cognoscitur, apparet. *Ubi virorum virtus et fortitudo perspicitur, secundum Poetam, vel potius, ubi virtutis magnitudo requiritur.* *Διαήσει*. Dimittet. at *Διάησι*, transit, apud Hesiodum. *Διαθέουσα*. Discurrens. *Διαθέσθαι*. Vendere. *Διάθεσις*. Anima ita iuncta est corpori, ut inter ea sit mutua quaedam consensio, et altera ab altero afficiatur. ex motibus enim animi vestigia quaedam ad corpus transeunt, et vicissim ex corpore ad animum. quare alius est vultus cogitantis, dolentis alius: et sic reliquorum etiam motuum animi vestigia quaedam in corpore apparent. hinc physiognomones ex habitu vultus animi affectiones coniiciunt. vicissim ex motibus corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifestum est. cum dolente enim dolet, et cum voluptatem percipit, una laetatur. iam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nullus ignorat. quod profecto non accideret, nisi propter mutuum, quod inter duo ista intercedit vinculum, anima particeps eorum fieret, quae corpus afficiunt. sic cum posterior ventriculus cerebri laesus est, laeditur memoriae vis; at cum anterior, ipsa facultas mentis. et cum hoc vel illo modo corpus affectum est, anima nulla visa concipit; at cum aliter, tristia ei obversantur. item diversae animorum proprietates atque ad hos vel illos affectus propensiones ex coniunctione et consensione cum corpore oriuntur. unde quidam existimarunt animi facultates temperamentis corporis consentaneas esse. *Διάθεσις*. Testamentum. Et *Διατίθεσθαι*, testamentum scribere. Isaeus in oratione ad-

πρὸς Ἀριστογείτονα· Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἑτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. Ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἑκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· ὅς φησιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ· Γνοίη δ' ἄν τις κἀκεῖθεν, ὅσον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν, ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμήσεως.

Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκησις. Καὶ διαθέσθαι, ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης.

Διαθέσεις οὐ μόνον αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταί. ὑπάρχει δὲ τῇ τέχνῃ τὸ φαῦλον καὶ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μέν εἰσι φαῦλαι, αἱ δὲ σπουδαῖαι. τῷ δὲ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης χρῆται κοινότερον. ὑπάρχοι δ' ἂν καὶ τῇ διαθέσει, γένος οὔσῃ τῆς τέχνης, τὸ φαῦλόν τε καὶ σπουδαῖον.

Διαθέσεις λέγονται, ἅ ἐστιν εὐκίνητα, καὶ ταχὺ μεταβάλλονται· οἷον θερμότης καὶ ψύξις, καὶ νόσος καὶ ὑγεία. διάκειται μὲν γάρ πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρόν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. * εἰ μή τις διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη πεφυσιωμένη ἀνίατός ἐστιν ἢ δυσκίνητος· ἣν ἄν τις ἴσως ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. καὶ διαφέρει ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος, ἡ δὲ διάθεσις εὐκίνητος.

Διαθέτης. διοικητής, ἐπιμελητής. Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων.

1. Ἀριστογείτονι Med. 2. ἐκόμισαν διαθήκην] διαθήκην ἐκόμισαν A. C. *V. 4. πῶς δ' αὐτῆς Med. 6. παρανοῶν] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. male excusum est παρανομῶν. *Küst.* εἰ παρῶν Schol. Demosth. γυναικὶ] Sic MSS. Pariss. cuius loco priores editt. [et B. E.] male exhibent γυναικεῖον. *Küst.* ἐχρήσαντο] ἐχρήσατο A. 7. αὐτῷ] αὐτῶν E. 8. δὲ ἐπὶ] δὲ καὶ ἐπὶ *V. ὅς φησιν] ὥς φησιν A. 9. Ἑλένης ἐγκ.] P. 217. 10. ὅσον] ὅτι Schol. Demosth. 12. ἐπὶ γνώμης] Novissima similiter tradit Lex. Rhet. p. 241, 25. sive Etym. M. p. 267. αὐτὸς καὶ] αὐτὸς δὲ καὶ Schol. Demosth. 14. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας] Haec Harpocratio non ad vocem διάθεσις sed διάστασις refert. Sed malim Suidam sequi. *Küst.* Is nescio quo pacto maluit erroris culpam in Suidam quam in librarios vel lectores conferre. Vide infra v. Διάστασις. ἐν τῷ ξ τ. ἀ. Schol. Demosth. 16. Διάθεσις. Ἰσοκράτης] Ex Harpocratione. Isocratis locus est Busir. p. 224. B. πρᾶσις] Vide quae congessit Wyttenbachius in Plutarch. II. p. 297. F. Necnon Hemsterh. Anecd. p. 233. *Gaisf.* 19. τοῦ om. *V. Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης] Apud Harpocrationem legitur Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum est. *Küst.*

1. καὶ αἱ τέχναι om. Küsterus. Articulos ignorat Zon. p. 512. 2. τὸ φαῦλον] καὶ τὸ φαῦλον E. Posterius τὸ cum B. V. E. Med. et Zon. ante σπουδαῖον delevi, item ut abest sub finem. 3. τῶν γὰρ] γὰρ om. A. 5. κοινότερον] καινότερον V. C. 8. Διαθέσεις λέγονται — προσαγορεύοι] Haec sunt verba Aristotelis in Categoriis, cap. (6.) περὶ ποιότητος, p. 15. *Küst.* Nihil magnopere mutat Zonaras. 9. μεταβάλλονται] Apud Aristotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλοντα. *Küst.* 10. κατ' αὐτὴν] Scribe κατ' αὐτάς: ut apud Aristotelem. Refertur enim ad διαθέσεις. *Küst.* 11. εἰς ψυχρόν] ψυχρὸς γινόμενος Aristot. Qui post νοσεῖν sic pergit: ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· εἰ μή τις καὶ αὐτῶν τούτων τυγχάνοι διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη συμπεφυσιωμένη καὶ ἀκίνητος, ἢ πολὺ δυσκίνητος οὖσα, ἣν ἄν τις ὡς ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. 13. ἀνίατός ἐστι καὶ δυσκ. Zon. 15. καὶ διαφέρει] Haec ex Aristotelis sententia summatim derivata sunt. 17. Ἦν δὲ καὶ — διατάττων] Haec verba ex Damascio deprompta esse discimus ex Photio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo scriptore p. 1032. (p. 336. b.) legitur, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 18. διαθέτης] διδαθέτης A.

versus Aristogitonem: *Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant.* Et Lysias in oratione adversus Timonidem: *Cur enim testamentum defuncti negligamus, quod ille neque a sana mente alienus, neque ab uxore corruptus fecit.* Utroque vocabulo etiam usi sunt pro eo quod est vendere. Apud Isocratem significat aliquo modo affectum esse. is enim in *Helenae Encomio* inquit: *Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, e nostris affectionibus erga formosos quivis intelligat.* Antiphon vero vocem διάθεσις accepit de sententia vel cogitatione. apud eundem διαθεῖναι λόγον significat rumorem differre vel divulgare. [Idem in libro secundo *de Veritate* hoc vocabulo usus est de apta rerum dispositione.] Διάθεσις. Isocrati significat venditionem, Antiphonti vero administrationem. Et Διαθέσθαι, administrare. item pacisci: ut apud Hyperidem et Demosthenem. Διαθέσεις non solum sunt litterae et artes, sed etiam virtutes. arti autem inest malum et bonum, quoniam artium aliae sunt bonae, aliae contra malae. Aristoteles vero scientiae nomine communiter artem indicat. dispositioni autem, quae est genus artis, itidem bonum et malum inest. † Dispositiones vocantur, quae facile moventur et celeriter mutantur: ut caliditas et frigefactio, morbus et sanitas. illis enim homo certo quodam modo afficitur, et celeriter ex calido fit frigidus, et ex sano aeger. nisi forte quaedam dispositio propter longitudinem temporis in naturam iam abierit, et ideo vel prorsus non vel difficulter mutari queat: quem quis forsitan iam habitum appellarit. differt autem habitus a dispositione: quod ille difficulter, haec vero facile mutatur. Διαθέτης. Administrator, procurator. *Erat autem et in ceteris prudens administrator rei domesticae, et magnam diei partem in haec impendebat, partim ipse manibus suis opus faciens, partim aliis imperans.*

Διαθείη. διαπράξαι.

[*Διαθηγή.*]

Διαθήκη. δυικῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκόντων, διατάξεως καὶ ἐνταλμάτων χαρακτῆρα φέρουσα· θατέρα δὲ διαθήκη καὶ ἡ Θεοῦ πρὸς Ἀβραὰμ καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διαθήκη ἡ συνθήκη·

Ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί.

Καὶ Διατίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. Δαβίδ· Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. εἴρηκε γάρ, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.

Διαθήκην διαθώμεθα, ἣν διέθετο πίθηκος τῇ γυναικί. ἀντὶ τοῦ συνθήκην. αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος, διέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν, μήτε τύπτεσθαι· μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ τὸν Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὡς καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς εἶναι λέγει αὐτόν. πίθηκον μέν, διὰ τὸ πανοῦργον. μαχαιροποιὸν δέ, τὸν μαχαίραις ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτὸν μαχαιροποιόν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγειρος μικροφυὴς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Διαθλοῦντες. πονοῦντες. Καὶ Διαθλῶ, αἰτιατικῇ 555

Διάθρυπτε.

Διαθρύπτεται. χαυνοῦται, διαλύεται.

Διακαυνίσασθαι. διακληρώσασθαι.

Διακεκαυμένον. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ἀριστοφάνης·

Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Τί δ' ὦ τάλας τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;
Χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

---

1. διαπράξοι] διαπράξαι dedi cum A. διαπράξει *V. Deinde cum A. V. C. delendum videtur *Διαθηγή.* Ubi Küsterus: „Hac voce Democritum philosophum peculiariter olim usum fuisse pro διάταξις docet Suidas infra v. 'Ρυσμός.“ Vid. eiusdem Diatrib. p. 28. 3. δυικῶς] δυιῶς edd. ante Küst. διττῶς Zonaras p. 511. (sic ille pergens post φέρουσα: ἡ δὲ συνθηκῶν ἐπὶ διαλογῇ πολεμίων συνωμοσίαν ἔχουσα, omissis θατέρα δὲ κτλ.) rectius Gaisfordo, qui malebat δοιῶς. Idem Suiceri Thes. Eccl. adiri iubet. 4. χαρακτήριον Lex. Bachm. p. 194. 5. καὶ ἡ] Delendum καί. 7. αὐτὸν *V. 8. παρὰ Ἀριστοφάνει] Av. 442. 10. γ' οἶδε post διαθήκην inculcatum omisi cum A. B. V. E. C. Med. 12. Δαβίδ] Psalm. LIV, 21. ubi vide Theodoretum: cuius interpretationem hic secutus est Suidas. *Küst.* Δαβίδ om. B. C. V. E. 15. ἣν διέθετο] ἣν γὰρ διέθετο V. C. Totum lemma quondam abiit in v. Πίθηκος. Aristophanis Av. 442. sq. oratio in vulgarem formam deflexa: ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἶδε διαθήκην ἐμοί, ἥνπερ ὁ Πίθηκος τῇ γυναικὶ συνέθετο. 16. αἰσχρὸς γάρ τις] Ex Schol. Aristoph. Av. 439. sub finem tamen mutatis quibusdam. 17. διαπληκτιζόμενος] Apud Scholiastam Aristophanis hodie minus recte legitur πλησιαζόμενος. *Küst.* Deinde συνέθετο Schol. infra omissis ὡς αὐτόν.

1. Παναίτιον] Sic Schol. τὸν Παναίτιον A. B. E. C. Med. 3. Παναίτιον] ἀναίτιον B. C. V. E. Med. 11. μικροφυὴς] μακροφυὴς E. Vide v. Γυνὴ μεγάλη, sive glossam nunc expulsam Παναίτιος. 9. ἑαυτοῦ Schol. 10. Mox cum V. C. delevi, quae habet A. in margine: *Διαθλίβειν.* ἔστιν ἐν τῷ Βλιμάζειν. 11. *Διαθλοῦντες*] Iambl. vit. Pyth. p. 30. *Toup.* MS. Deinde καὶ Διαθλῶ, αἰτ. om. Küsterus, silente Gron. 13. *Διάθρυπτε*] Addit E. εἰς μικρὰ τέμνε. Qui statim Διαθρύπτεται δὲ ἀντὶ τοῦ χ. δ. Illud om. Küst. repugnante *V. 14. *Διαθρύπτεται*] Theocritus VI, 15. [adde XV, 99.] quo respexit Suidas. Xenoph. p. 715. *Toup.* MS. Plura Blomfield. Gloss. in Aeschyl. Prom. 919. 15. *Διακαυνίσασθαι.* διακληρ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 1081. ubi legitur [item apud Hesychium et Zon. p. 542.] διακαυνιάσαι, uti et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Etym. M. Διακαυνιάσαι, ubi et haec nota auctior legitur. Quin et ibi emendandus Crates, Ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις; Ἐγώ. Est versus senarius. Dein ὡς Καυνίων etc. deleto isto καί. Sylburgius aliter, quem vide. *Toup.* MS. Sub finem Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit: καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Quae agnoscit Hesychius. 16. ἔχον] ἔχων B. Med. Ἀριστοφάνης] Acharn. 428 — 30. (452.) 18. σπυρίδιον] σπυρίδα C. E. σπυρίδι — λύχνον Med. 19. τάλας γε] γε omisi cum A. B. V. E. Med. Supplendum σε. ἔχει] ἔχῃ τοῦ πλ. A. V. E. Med. sed ἔχθῃ C. *V.

Διαθείη. Confecerit. [*Διαθηγή.*] *Διαθήκη.* Duplici sensu accipitur. primum enim significat supremam voluntatem morientis eiusque mandata; altero vero sensu sic appellatur promissio, qua Deus Abraham et reliquis patribus promisit, ex semine illorum excitatum iri Dominum nostrum et Deum Iesum Christum. Et apud Aristophanem διαθήκη significat pactionem. ***Nisi isti pactionem mecum faciant.*** Et Διατίθεμαι, pactionem facio. *Διαθήκη.* Sic etiam Lex Dei vocatur. David: ***Ipsius legem profanarunt.*** dixit enim: ***Diliges proximum tuum ut te ipsum.*** illi vero ipsi non obtemperarunt. *Διαθήκην διαθ.* ***Pactionem facimus, qualem Pithecus cum uxore fecit.*** διαθήκην enim hic significat, quod συνθήκην. nam homo quidam deformis perpetuo cum uxore rixans et manus conserens, coram amicis hanc cum ea pactionem fecit, ne vel verberaret vel verberaretur; neque per amorem morderet, neve morderetur. ait igitur: Nec tu prehensis testiculis me trahes, neque ego te capillis. apparet autem Panaetium comice perstringi; quem etiam in ***Insulis*** perstrinxit his verbis: ***Relicto Panaetio Simio.*** Ubi coqui filium eundem esse dicit. simium vero illum vocat propter astutiam. μαχαιροποιὸν vero, quod cultris ad artem suam exercendam uteretur, ut coquus. Panaetius enim coquus parva corporis statura praeditus erat: quem Aristophanes perstringit, quod uxorem suam in adulterio deprehendisset. illa enim, utpote grandis statura, virum parere sibi cogebat. *Διαθλοῦντες.* Laborantes. *Διάθρυπτε.* *Διαθρύπτεται.* Luxu enervatur, dissolvitur. *Διακαυνίσασθαι.* Sortiri. *Διακεκαυμένον.* Ignem in se continens. Aristophanes: ***Da mihi sportulam, in qua sit accensa lucerna. Quis sportulae huius usus tibi erit, homo miser? Usus quidem nullus; volo tamen accipere.***

οἱ γὰρ πρεσβύτεροι διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρίδι ἔκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διεφθαρμένη. Καὶ Διακεκναισμένος, ἠμαυρωμένος. εἰ γενοίμην ὠχρὸς ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδετος, καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαίστραις. καὶ ἐν Ἱππεῦσι·

Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

τουτέστι, λιπῶσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπεχθέσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθω. καὶ ἐν Νεφέλαις·

Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

Διακέκοπται. οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκορῆσθαι. διαπεπαρθενεῦσθαι, τμῆσθαι τῇ μίξει.

Διακεκριμένως. [διακεχωρισμένως.]

Διακελεύω. δοτικῇ.

Διακενῆς. ἄνευ τινὸς προφάσεως. Δαβίδ· Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Διάκενος. ἡ κενή.

Διακεχαραγμένος. ξίφεσι πεπληγμένος. ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν, διακεχαραγμένος τὸ σῶμα.

Διακεχείρικε. γενικῇ. Ὥσθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὧν διακεχείρικα ἢ πεπολίτευται παρ' ἡμῖν. Διαχειρίζω δέ, αἰτιατικῇ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτον διεχειρίσατο. — Καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς τὴν οὐσίαν παρέδωκε τοῖς υἱοῖς.

Διακεχρημένον. ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον. Δημοσθένης.

Διακεχυμένοι. ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χαρᾶς. Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς

---

1. ἐν σπυρίδι] ἐν om. E. Deinde cum Schol. leg. κρύπτουσι. 3. Καὶ διακεκναισμένος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 12 quidem Aristophanis orationem studiosi homines annotationi subiecerunt. 4. οὐ γενοίμην Schol. male. 5. ῥυπῶν] 7. ἐν Ἱππεῦσι] V. 583. 9. φθονεῖται *V. Cf. v. Κομᾷ. 11. λιπῶσι] λιμῶσι V. C. commendatum a Gronovio p. irrisit Küsterus Diatrib. p. 18. Mox νεανίσκον B. 12. ἀπεχθέσθαι] ἀπέχεσθαι C. B. E. Med. Scripsi ἀπεχθέσθαι. τῶν] τὰ om. A. B. V. E. C. Med. 15. μετέλθοι] μετέλθω A. B. V. E. C. Med. 16. τλαίην] παλαίην V. παλαίειν C. χρῶμα om. A.

1. τετμῆσθαι τῇ μίξει] Hacc Suidas ideo addit, ut innuat, διακορεῖν proprie significare virginem penetrare et dividere vim praepositionis διά. Sic διαμηρίζεσθαι, quod proprie significat femora dividere, itidem de coitu venereo Apud Latinos quoque vox dividere obsceno sensu interdum accipitur. *Küst.* Adde v. Διακορῆσαι. Similiter Schol. Dial. Marin. VII, 1. οἱονεὶ διέτεμε. 3. διακεχωρισμένως om. B. V. C. κεχωρισμένως Herodian. Epimer. p. 20. silente Gronovio; habetque A. in marg. 5. προφάσεως] ματαίως addit E. id quod voluit Zon. p. 535. diserte Δαβίδ] Scil. Psalm. XXIV, 3. Alexis apud Athen. IV. p. 170. C. διακενῆς δ' ἔστηκ' ἐγώ. Divisis vocibus διὰ κενῆς quod praestat. Cuiusmodi plura ab Wassio collecta in praefat. ad Thucyd. *Albert.* 9. διεσώθη] ἐσώθη B. E. videtur Menandri. 11. Gl. syntacticam om. *V. recte. γενικῇ post Διακεχείρικε om. Küst. Ac Gaisfordus: A. perabsurde. Quasi genitivus ὧν in loco Demosthenis a διακεχείρικεν penderet." Id tamen esse servandum Syntaxi p. 132. item Synt. Etym. Gudiani p. 590. Διακεχείρηκεν (alterum Lex. Διακεχείρηκα), ἀντὶ τοῦ κατεπιστ Διαχειρίζομαι, αἰτιατικῇ· ἑαυτὸν διεχειρίσατο. Ceterum restituatur e Demosthene, ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ρικα ἢ πεπολίτευμαι. Ὥσθ' ἅπαντα] Demosth. de Corona p. 263, 25. 13. πεπολίτευται] πεπόλιται A. ἡμῖν] ἡμῶν A. B. E. Med. ὑμῶν Lex. Synt. Legendum ὑμῖν. Διαχ. δὲ αἰτ.] V. Lex. de Synt. p. 134. 16. Διακεχρημένον] Scribendum potius est διακεχρησμένον, ut monuit etiam Salmasius de Modis Usur. p. 191. *Küst.* Harpocratione: nec quicquam mutandum. 17. Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respexit, orat. 1. contra Aphobum p. 549. (817.) *Küst.* 18. Διακεχυμένοι] ἐκλελυμένος E. Usum illustrarunt W T. VI. p. 595. et Iacobs. in Philostr. p. 365. ὑπὸ χαρᾶς] ὑπὸ χαρᾶς παίζοντες ἀλλήλοις V. C. omissis mediis. τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς Γάιον, διακεχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. VIII. c. 22. (29, 4) novius observavit. *Küst.*

---

senes enim, quod aegre incedunt, lucernam in sportula occultant, ut ignem servent. *Διακεκναισμένη.* Perdita. Et *Διακεκναισμένος*, vitiatus. In *Nubibus*: *Haud enim possim aspicere equites, adeo pallidus et macie confectus.* si sim pallidus, ut Socrates, et sine calceis incedam, et sordibus squaleam. equites enim bono colore erant praediti, et calceati, et in gymnasiis et palaestris se exercebant. ut in *Equitibus*: *Ne invideatis nobis comatis et tersis nitidisque.* hoc igitur nunc adolescens se metuere dicit, ne in odium incurrat equitum, si neglecto cultu corporis et studio rei equestris, philosophiae operam dare coeperit. *Διακέκοπται.* Adulterinum est. adulterinam enim monetam veteres pertundere solebant. *Διακεκορῆσθαι.* Stupratam esse, coitu quasi divisam esse. *Διακεκριμένως.* [Discrete.] *Διακελεύω.* Aptum dativo. *Διακενῆς.* Sine ulla causa. David: *Erubescant, qui impia facinora patrant.* *Διάκενος.* Inanis. *Διακεχαραγμένος.* Gladiis vulneratus. *Ille vero ad N se recepit, gladiis toto corpore vulneratus.* *Διακεχείρικε.* Aptum genitivo. *Quare confitens totam vitam esse rationibus reddendis earum rerum, quas ego publice apud vos gessi.* Iungitur item accusativo. *interfecit.* Item: *Et quod recte administrarat filiis tradidit.* *Διακεχρημένον.* Pecuniam partes aliis fenori dat. Demosthenes. *Διακεχυμένοι.* dio effusi. *Quidam vero adolescentum Caio et*

556 *Γάιον, " διακεχυμένοι καί τι καὶ προςπαίζοντες ἀλλήλοις.*

Διακλιμακίσας. διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς πάλαισμα ποιόν.

Διακλεισθέντες. ἐξαπορήσαντες, κωλυθέντες, εἰρχθέντες. Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Διακλῶν. διαθρύπτων.

Διακναιόμενος. ξεόμενος, ἢ λυπούμενος. Ἀριστοφάνης·

Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.

Διακναισθήσεται. διαφθαρήσεται. Διακναίειν ἐστὶ κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνήστι.

Διακομισθείς. διελθών.

Διακόνιον. οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας διακόνια τὰ κατὰ τὴν Εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν· τινὲς δὲ μᾶζαν.

Διάκονος. μακρὸν τὸ ᾱ. Ὁ δὲ ἦν ἱερεύς, διάκονος τὴν τιμήν. Καὶ Φιλοκτήτης·

Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.

Καὶ Διακονῶ.

Διακορεῦσαι. διαπαρθενεῦσαι· οἱονεὶ διατεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένους. Ἰδὼν αὐτοὺς διακορεῖς μέθης ὄντας.

Διακορής. μεμεστωμένος.

Διακορῶ. κόρην διαφθείρω.

Διακόσμησις. τοῦ παντὸς ἡ διάθεσις. Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχουσα. μεθ' ἣν τὸ ὕδωρ

---

1. *καί τι*] *καί τοι* A. *καί τι καὶ* dedi cum B. E. Polyb. 3. *Διακλιμακίσας*] *Διακλειμακίσας* V. C. et similiter in seqq. Vide Platonis comici locum a Porsono castigatum sub v. *Ἄχθομαι.* *κλίμακες γὰρ καὶ κλιμακισμοὶ* Hesychius. *κλίμαξ γὰρ* om. Zon. p. 542. 4. *πάλαισμα*] Vid. Schol. Sophocl. Trach. 520. 6. *Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγ.*] Praecedentia huius fragmenti lege apud Suidam infra v. *Ἐδωδίμων. Küst.* Similia de Megarensibus traduntur Atticorum foro interclusis. 9. *Διακλῶν*] Glossa sacra: vid. Threni IV, 4. *θρύπτων* Hesychius. 10. *ξεόμενος*] *ξετόμενος* V. *ξατόμενος* *V. *ἐξατόμενος* C. *φθειρόμενος ξεόμενος* E. 11. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 989. sq. (951.) Aristophanis versus repetuntur sub v. *Ἀτοπίας πλέων πρ.* 12. *ἔγκειταί μοι*] *δὲ* E. *πόθος*] *πόρος* V. C. 14. *Διακναισθήσεται*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 250. Cf. annotatt. in Etym. M. p. 924. *Διακναίειν*] *κναίειν* recte Schol. Mox *ἐστι* om. E. qui infra *ξέειν.* 16. *Διακομισθείς*] Sic Plato Legg. X. p. 905. B. Exempla verbi historicis frequentata. 17. *κρηπῖδα*] Vid. Casaub. Athen. II. 18. *Hemst.* Addit Haloander Coelium Rhodig. Lectt. Ant. XXV, 23. Id ad infusum referebat Lobeck. Aglaoph. p. 1069. 20. *πλάττοντες*] *πλήττοντες* A. V. E. C. Med. *πλάττοντες,* Arsenio p. 180. firmante, emendavit H. Stephanus Thes. II. p. 343. D. qui vulg. ita retineri posse putabat, ut insereretur *φοροῦντες* post *κοτύλην.* Vossium in Melam I, 15. addit Albertius in Hesychium, qui summam huius annotationis exhibuit. *λύραν*] Sic apud Graecos species quaedam *πέμματος* appellabatur. Stephanus Byzantius v. *Πάταρα· Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύραι τε καὶ τόξα καὶ βέλη.* Vide etiam Eustathium in Dionysium (v. 129.) p. 23. *Küst.*

1. *ἄλλα τὰ*] *ἄλλα τινὰ* Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 386. *ἄλλ' ἄττα* quod Dobraeus Collat. Nub. p. 43. (item Osannus in Philem. p. 338.) correxit, dedi cum Arsenio. *κυκλοτερῆ*] *κυκλωτερῆ* E. 2. *Λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς*] Haec procul dubio corrupta sunt, quae sic legenda existimo. *λέγεται δὲ καὶ ἐπί τινος πλακοῦντος.* *Διακόνιον* enim placentae quoddam genus fuisse ex grammaticis constat. *Küst.* Prodigium emendationis. Immo haec ab alia quapiam glossa videntur distracta fuisse: velut ab v. *Διάκονος.* 4. *διακόνια* om. B. E. 5. *πλασσόμενα*] *πλαττόμενα* E. *ζωμὸν*] *ζῶον* E. 9. *Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακ.*] Sophocl. Philoctet. 497 — 499. *τέθνηκας* B. *τεθνήκασ'* V. E. C. *τὸ τεθνηκὸς* Med. 10. *μέρει*] *μέρος* A. V. C. 11. *ποιούμενος* Med. *ἤπειγον*] *ἤγαγον* E. His subiecit, quae Küst. omisit, Med. cum *V. *καὶ Διακονῶ.* Etiam *δοτικῇ* addit Gaisf. 13. *Διακορῆσαι*] *Διακορεῦσαι* A. B. V. C. Edd. ante Küst. cum Lex. Bachm. p. 194. *Διακόρευσιν* ex Aristoph. Thesm. 487. attulerat Portus. 13. *οἱονεὶ διατεμεῖν*] Vide quae notavimus supra ad vocem *Διακεκορῆσθαι. Küst.* 16. *διακορεῖς μέθης*] Dio in Excerptt. Legatt. p. 375. [Fragm. Urs. p. 60.] *διακορεῖς οἴνου.* Toup. MS. 17. *Διακορεῖς, μεμεστωμένοι*] Sic Hesychius, qui *κεκορεσμένοι.* *Διακορής, μεμεστωμένος* dedi cum V. C. et Timaeo p. 83. *Διακορεῖς ἀντὶ τοῦ μ.* E. 18. *διαφθείρω*] *φθείρω* E. 20. *Μέση ἡ γῆ*] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 155. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* *Μέσον* E.

---

gaudio diffusi et inter se nonnihil iocantes. *Διακλιμακίσας.* Qui supplantavit. *κλίμαξ* enim et *κλιμακισμὸς* est quoddam luctae genus. *Διακλεισθέντες.* Ad inopiam redacti, interclusi, prohibiti. *Omni prorsus commeatu cum essent interclusi, non multum aberat quin perirent brevi temporis momento.* *Διακλῶν.* Comminuens. *Διακναιόμενος.* Qui laceratur, aut qui dolore afficitur. Aristophanes: *Vehemens animum meum cepit amor, qui me vexat et molestia afficit.* *Διακναισθήσεται.* Lacerabitur. *Διακναίειν* proprie significat, caseum radula radere. *Διακομισθείς.* Transgressus. *Διακόνιον.* Quidam sic vocant placentae infusum. Menecles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit: „*Athenienses Iresionen sic dictam Apollini parantes, lyram, cotylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt, easque diaconium vocant.* similiter etiam Amerias *διακόνια* vocat placentas, quas in Iresione solebant Apollini conficere. quidam vero ius quoddam intelligunt; alii mazam. *Διάκονος.* Producto ᾱ. *Ille vero erat sacerdos, honoris gradu diaconus.* Et Philoctetes: *Sed vel mortuus est, vel ministri, quos verisimile est conditionis meae exiguam rationem habuisse, domum conscensis navibus properarunt.* *Διακορεῦσαι.* Virginem vitiare, quasi dividere. *Διακορεῖς.* Satiatos. *Videns eos vino ad ebrietatem usque repletos esse.* *Διακορής.* Satiatus. *Διακορῶ.* Virginem vitio. *Διακόσμησις.* Universitatis huius dispositio talis est. Terra habetur media, centri ratio-

σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῇ γῇ· ὥςτε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ ἀέρα ἐσφαιρωμένον. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε.

Διακούω. γενικῇ. Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωυσῆς φησιν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.

Διακουράζεσθαι. ἀτενὲς βλέπειν. διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.

Διακωδωνίζω. διαφημίζω. Καὶ διακωδω-
537 νισθέντες, διαφημισθέντες. ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.

Διακωδωνίσαντες. δοκιμάσαντες. Διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὅ τι βούλει· πρὸς Ἱππόδρομον διαλεγόμενος τὸν σοφιστήν.

Διακωδωνίσω. οἷον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκίμαζον κώδωσιν, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρτίγων. οἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτως δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δ' ἄλλα ἐσχεδίασται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγρηγορέναι κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται. καὶ Ἰάμβλιχος· Ἐπεὶ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων οὐχ οἷός τε ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες.

Διακωχή. διάλειψις.

Διακραδαίνων. σείων.

Διακριδόν. διακεκριμένως.

Διακριθέν. διαχωρισθέν, διυλισθέν. [...] μέντοι διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθ[...]

Διακρίνεται. ἀμφιβάλλει, ἀπιστεῖ, δι[αχω]ρίζεται. καὶ διακρίνομαι, τὸ χωρίζω. δοτικ[ῇ].

Διακρούεσθαι. ἐξωθεῖν· ἢ ὑπερτίθ[εσθαι] καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι. Καὶ Διακ[ρούω,] αἰτιατικῇ.

Διάκτωρ. διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλ[λων.]

Διακυβιστῶ. αἰτιατικῇ.

Διακυκῶσι. διαταράττουσι.

Διαλαβών. διαδεξάμενος. Καὶ διαλα[βόντες] ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶχετο συγχωνεύσα[ντες] Ἢ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός.

---

1. τὸ αὐτὸ κέντρον Diog. 2. ἀὴρ ἐσφαιρωμένος] ἀέρα ἐσφαιρωμένον A. B. V. E. C. Med. 3. κύκλοι δέ εἰσιν] κύκ[λους] A. B. V. E. C. Med. 4. *Διακούω*] Deest gl. V. C. 5. κρίνετε] διακρίνετε E. Supra ἡμῶν Med. 6. [...] Deut. I, 16. Statim addunt B. E. Med. τουτέστιν, post eam vocem spatio relicto. 7. *Διακοράζεσθαι*] Διακορ[...] et Etym. M. Quod seriem litterarum postulare vidit H. Steph. Thes. T. II. p. 377. D. Deinde ἀτενῶς B. E. 8. [...] A. 10. ἐπὶ τὸ πλεῖστον] Sic Hesychius, Zon. p. 537. Arsen. p. 180. τὸ om. A. B. V. Etym. M. p. 267. 1[1. ...]νων] διαπαιζομένων A. V. Hesych. Etym. Lex. Bachm. p. 194. et Arsen. διαπεζομένων *V. C. 13. *Διακωδωνίσ[...]* lostrati Vitt. Soph. II, 27, 5. p. 619, 1. monente Valckenario. 17. διότι τινὰ — ἀντιφθέγγωνται] Ex Schol. Aris[...] Vide etiam vv. Ἀκωδώνιστον, Διεκωδώνισε, Ἐκωδωνίζοντο, Κωδωνίσαι. *Küst.* κώδωνος] διακώδωνος E. 1[...] πεῖς B. E pr. Med. Mox post κώδωσιν lacunam habet A. 20. ὑπομένοντες] ὑπομένοντες ἐπιτηδείως B. E. Med. [...]τηδείως E. 21. μάχην] τὴν μάχην C. ἀγγείων] ἀγγεῖον A. 22. σαθρῶν] Platonis Theaetet. p. 179. D. ([...]dorf.) attulit Toupius.

4. ὅπως ἂν φθέγγ. Schol. Ἰάμβλιχος] Ex Iamblichi Babylonicis. Vid. v. Ὑπεξέπεμψεν. *Toup.* Vid. Rochett[e ...] p. 74. 5. ἕκαστον] ἕκαστος E. 7. *Διακωχή*] Ex Schol. Thucyd. III, 87. Deinde cum Med. repetiit Gais[f.] a Küstero deletam: Διακούω. αἰτιατικῇ. 9. *Διακριδόν*] Vide Il. μ. 108. Callim. h. Del. 57. Apollon. I, 56[...] Vill. in Apollon. p. 223. 10. διυλισθέν] διηυλισθέν V. C. Καὶ μέντοι] Exemplum Artemidori repetitur [...] 12. διαχωρίζεται om. Zon. p. 541. 13. τὸ χωρίζω, δ.] τὸ διαχωρίζω. δοτικῇ A. marg. δοτικῇ om. Küst. Id si[...] videtur ad formulas διακρίνεσθαι μάχῃ, ὅπλοις quodammodo referri posse, quibus diserte Lex. de Synt. p. 1[...] rum om. *V. καὶ . . . δοτικῇ. 14. *Διακρούεσθαι*] Photius Epist. p. 243. ubi interpres non intellexit. Diodo[r...] *Toup.* MS. Eadem habet Hesychius, partim Zon. p. 537. Glossam esse rhetoricam significant exempla Demosth[...] Διακρούω, αἰτ. om. Küst. et ut videtur *V. 17. *Διάκτωρ*] Immo διάκτορος, de quo dudum Hemsterhus. [...] templ. 1. Idem commentum tuetur Hesychius. 18. Om. Küst. silente Gron. 19. *Διακυκῶσι*] Sic Hesych[ius ...] 20. Καὶ διαλαβόντες, καὶ cum Med. om. Küsterus, qui infra om. ἢ καὶ — νυκτός. Ubi ἢ saltem erit abiiciendu[m ...]men perpensis adducor, ut superioribus adiungamus ἐξῆλθον νυκτός, expulsis quae diversitatem scripturae indi[...] λαβόντες vel potius διαβαλόντες. 21. ἀργυρίου] ἀργύρου A. B. C. E. καὶ ante συγχωνεύσαντες om. B. C. V. E[...]

---

nem obtinens. post hanc aqua globosa, eandem quam terra habens figuram: ita ut terra sit in aqua. aquam excipit aer globosus. circulos autem in coelo quinque esse. *Διακούω.* Genitivo iungitur. *Audite causam fratrum vestrorum, et iuste iudicate.* Moses in *Deuteronomio* inquit. *Διακουράζεσθαι.* Intentis oculis intueri. pupillae enim oculi appellantur κόραι. *Διακωδωνίζω.* Sermonibus differo. Et Διακωδωνισθέντες, diffamati. plerumque autem dicitur de iis qui deridentur. *Διακωδωνίσαντες.* Qui explorarunt. *Cum autem ludimagister adolescentes explorasset, Dic, inquit, quicquid vis;* nimirum cum Hippodromo Sophista colloquens. *Διακωδωνίσω.* Explorabo. Aristophanes. aves enim quaedam sono tintinnabuli explorantur. equos itidem tintinnabulis explorabant, an strepitum expavescerent. vel translatio ducta a coturnicibus. harum enim quae sonum tintinnabuli ferre possunt, ad pugnam aptae sunt. quidam vero repetunt ab vasis viti[osis, quae sic] explorari solent. alii vero ab excubiis. praes[tat quod] ab equis et vasis ductum esse. reliqua enim au[tem ...] qui vero excubitores explorabant, an vigilare[nt, ...] signum dabant, ut illi responderent. Et Iamblic[hus: ...] *pastores sciscitaretur, nec ex quoquam audi[re] posset, quinam essent illi pueri.* *Διακ[ωχή ...]* *Διακραδαίνων.* Quatiens. *Διακριδόν.* [...] *[Δια]κριθέν.* Discretum, percolatum. *Cum ante[a ...] percolatum.* *Διακρίνεται.* Dubitat, [...]tur. Et Διακρίνομαι, separo. *Διακρούε[σθαι ...]* vel differre, et identidem procrastinare. [...]ster, nuncius, internuncius. *Διακυβιστ[ῶ ...]*tivo. *Διακυκῶσι.* Confundunt. *Διαλ[αβών ...]*pit. *Cum omnem auream et argenteam supp[...]*

Διαλαβών. προκατασχών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.

Διαλλαγή. εἰρήνη.

Ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε διαλλαγή.

ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρίς ἐστι.

Διαλλαγῆναι. τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. Ἐναλλαγῆναι δέ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαί τινος, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.

Διαλαγχάνειν. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι. [τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.]

Διαλλακτής. φιλιωτής. Ἀριστοφάνης·

Διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε.

ἀντὶ τοῦ φιλιοῦσθε.

Διαλαμβάνει. ὑπονοεῖται. Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, καὶ δεῖται τῶν Καβείρων, τιμωρῆσαι αὐτῇ, καὶ μετελθεῖν τὸν ἐπίορκον. 538

Διαλαμβάνων. ὑπομνηματίζων, συγγράφων.

Διαλλάττειν.

Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσι πιστὸν οὐδέν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.

ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δὲ κεχηνότι ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.

Διὰ λαίλαπος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνουσιάζειν.

Διαλέγουσαν. διοικοδομοῦσαν. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. Καὶ διαλέγου, διορύττου. Θουκυδίδης.

Διαλέγοιντο γυναιξίν. ὁμιλοῖεν, ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἱεροκλῆς.

---

1. Ὁ δὲ διαλαβὼν] Polybius I,18. *Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα φυλακαῖς διέλαβον.* Ad hunc locum vel respexit vel non respexit Suidas. *Toup.* III. p. 51. Immo locum esse Polyb. IV,67,8. iam Gronovius monuerat. 4. Ὦ Κύπριδι] Aristoph. Acharn. 957. (987.) ubi χάρισι A. 7. καὶ ὅτι Schol. Aristoph. 8. *Διαλλαγῆναι.* τὸ] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 120. ut Portus etiam observavit. *Küst.* Repetuntur sub v. Ἐναλλαγῆναι. αὐτοῦ τοῦ] τοῦ om. V. C. ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scribe ex Scholiasta Thucyd. ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ. *Küst.* Scripturam Scholiorum merito praefert Küsterus. H. Stephanus in marg. sui exemplaris Suidae pro τὸ πρότερον scripserat τῷ πρότερον φίλῳ. *Duker.* in Schol. Thucyd. p. 617. 12. *Διαλαγχάνειν — διακληροῦσθαι*] Sic Timaeus p. 80. et Zon. p. 530. Reliqua ex Harpocratione. Procopii Arc. hist. p. 64. ascripsit Toupius. 13. τὸ διαιρεῖσθαι — πρᾶγμα om. V. C. quae cum melius petantur ab v. Διάληξις, ea notanda duxi. 14. *Διαλλακτής*] Plutarch. Arato p. 1033. Appian. Legatt. Ursini p. 358. Aristophanis locus est Av. 1682. (1667.) *Toup.* MS. φιλιωτής] Item Hesychius: φιλώτης A. φιλότης V. C. 17. αἰτιατικῇ post Διαλαμβάνει delevi cum Zon. p. 530. et Küst. Ἡ δὲ εὐμηχάνως] Aeliano haud temere tribuit Lobeckius Aglaoph. p. 1219. qui Cabirorum mentionem iussit observari.

1. Καβήρων *V. 5. Καὶ διαλλάττειν] Aristoph. Lysist. 629. sq. καὶ om. A. V. Med. Iisdem auctoribus reiciendum prius Διαλλάττειν. Διαλλάσσειν πρὸς ἡμᾶς E. 7. οἷσι πιστὸν οὐδὲν] Perfidiam Aristophanes etiam alibi Lacedaemoniis exprobrat. In Acharn. 307. sic de iisdem inquit: *Οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει.* Scholiasta in eum locum: *ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ· Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.* Lege ibi et sequentia. *Küst.* Accedat Schol. Pac. 1068. 10. χαινόντων] χαιρόντων Med. Deinde sustuli cum V. C. quae habet A. in marg. *Διαλλάττω.* δοτικῇ. Ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰτιατικῇ δέ· Διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. Prius exemplum est Matth. V,24. Item iisdem auctoribus continuam glossam, ex v. Ἀπολαχεῖν descriptam: *Διαλαχεῖν.* τὸ διανεμεῖσθαι (διανεμῆσθαι B. E.) οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαχεῖν. Sub finem ἔστιν ἐν τῷ ἐλαχεῖν A. addito τὸ συμβιβάζομαι. 12. *Διαλέγεσθαι*] De re venerea dictum illustrarunt Piersonus in Moerin p. 131. et intpp. Arist. Plut. 1083. Eodem rettulit Gaisfordus, Archilochum Hephaestionis c. 15. Hanc glossam cum v. Διαλέγοιντο conflavit Zon. p. 530. Sub finem delevi cum V. C. Καὶ διαλέγομαι, δοτικῇ. Habet A. in marg. 13. *Διαλέγουσαν.* διοικ.] Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis Lysistr. 721. *Τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπήν.* Scholiasta διαλέγουσαν ibi exponit διορύττουσαν. *Küst.* λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν] Sic etiam Hesychius. Et Suidas infra: Ἐγκατελέγησαν, ἀντὶ τοῦ ἐγκατῳκοδομήθησαν. Et alibi: Λιθολόγοι, οἰκοδόμοι. *Küst.* γὰρ om. V. C. Schol. in Od. σ'. 359. Λέγων] Οἰκοδομῶν ἐκ συλλέκτων λίθων. Et sic fere Apollonius. Atqui λέγων non proprie h. l. significat *aedificare*, sed *materiem ad macerias aedificandas colligere.* Sequentia nondum expedio. *Gaisf.* Expedivit in ed. Parisina Stephaniani Thesauri G. Dindorfius. „Ad Aristophanis locum (inquit) quod annotavit Schol. διορύττουσαν· χαχέμφατον, si cum altera comparetur Suidae glossa, facile intellectu est διαλέγου, διορύττου corruptum esse ex διαλέγουσαν, διορύττουσαν, verba autem οὕτως η Θουκυδίδης ad aliam esse glossam referenda." 14. διαλέγου, διορύττου] διαλέγουσι, διορύττουσι C. addito σ (i. e. σημείωσαι) in marg. Nihil omnino mutat Zon. p. 530. Eadem olim extabant sub finem gl. Λέγω. 16. Sic Lex. Bachm. p. 195.

---

sent, et in massam conflassent. *Διαλαβών.* Qui praeoccupavit. *Ille cum vias praesidiis occupasset.* *Διαλλαγή.* Pax. *O pax, Veneris formosae et Gratiarum amicarum contubernalis.* nuptiae enim et festa tempore pacis celebrantur. vel quia pax est iucundissima et suavitatis plena. *Διαλλαγῆναι.* Ipsi inimico reconciliari et cum eo in gratiam redire. Ἐναλλαγῆναι vero, ab amicitia alicuius transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est. *Διαλαγχάνειν.* Dividere, distribuere, sorte dividere. Et Διάληξις, divisio quae sorte fit. *Διαλλακτής.* Qui aliquos reconciliat. Aristophanes: *Reconciliemini et in gratiam redeatis.* *Διαλαμβάνει.* Suspicatur. *Illa autem facile rem suspicata, Cabiros orat, ut iniuriam ipsi illatam ulciscantur, et poenas a periuro expetant.* *Διαλαμβάνων.* Commentans, conscribens. *Διαλλάττειν.* *Et ut pacem faciamus cum Lacedaemoniis, qui non magis fidem servant quam lupus hians.* hoc proverbium dicitur de iis qui aliena diripiunt. sicut enim lupis nulla inest fides, ita ne istis quidem. κεχηνότι vero dicitur de hominibus, qui vana spe lactantur. *Διὰ λαίλαπος.* *Διαλέγεσθαι.* Cum femina coire. *Διαλέγουσαν.* Aedificantem. λέγειν est enim aedificare. Et Διαλέγου, perfodiaris. Thucydides. *Διαλέγοιντο γυναιξίν.* Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. sic Hie-

Διαλεκτική. ἡ ἀποδεικτική. Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἀψάμενος. Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. τυγχάνει δ' αὐτὴ περὶ σημαίνοντα καὶ σημαινόμενα. ἢ οὕτως· Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ διαλεκτικὴ ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι. τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει.

Ὅτι Διάλογος λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιίας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προςδιαλεγομένων. τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλάτωνος δύο εἰσὶ χαρακτῆρες οἱ ἀνωτάτω.

Διάλεξις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσιν.

τουτέστι, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τουτέστι τὰ
559 νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις διαλέκτου, ὅτι διάλεκτος μέν ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικ[illegible] διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγροικότερον.

Διαλεπτολογοῦμαι. διαλέγομαι. ὥσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτης·

Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας.

Διάλειμμα. διάστημα. Καὶ Διαλείποντα τὰ διαχωρήματα. Ἀῤῥιανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαλείμματος. διαχωρισμοῦ.

Διαλείπουσαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀῤῥιανός· Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον, εἰς τὸ συνορ[illegible] τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς.

Διαλειπούσῃ. διακοπτομένῃ. Ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτο ξυγγνῶναί οἱ βασιλέα.

Διάληξις. διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.

---

1. Ὀλίγα διαλ. ἀψάμενος] Integriorem locum praestat v. Ἀγνόημα. 2. Διαλεκτική ἐστιν] Sic Stoici Dialecticam [illegible] ut patet ex Laert. lib. VII. segm. 42. unde locum hunc deprompsit Suidas. *Küst.* Horum delectum proposuit Zo[illegible] 3. τυγχάνει δ' αὐτὰ ἐπισημαίνοντα] Pearsonus legendum putabat, τυγχάνει δ' αὐτὴ περὶ σημαίνοντα καὶ σημ. [illegible] puto. *Küst.* αὐτὴ A. V. αὕτη *V. περὶ Gaisf. a Pearsono accepit. 4. οὕτω Ald. et vulg. Μέθοδος δι' ἐνδόξων] Lo[illegible] depromptus est ex Alexandro Amphrodisieo in Topica p. 4. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 8. Delevi post ἀποκρ[illegible] A. V. Διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διεξοδικοῦ. Ceterum A. in marg. Διάλεκτος. ζήτει ἐν τῷ [illegible] καὶ ζήτει ἐν τῷ Γυμνασία. Ὅτι διαφέρει κτλ. 9. Διάλογος. λόγος] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii [illegible] segm. 48. ut itidem Pearsonus monuit. *Küst.* Ὅτι cum *V. 10. περί τινος] παρά τινος V. E. Med. 11. πολιτικῶν E. 15. τοῦ δὴ λόγου] Haec cum seqq. delevit Küsterus, intelligens ea praeter rem e Diogene transcripta [illegible] gendum tamen erat δέ cum *V. 16. ἀνωτάτω] κατωτάτω A. V. (hic ἀνωτάτω inter vss.) Diogenes εἰσὶν ἀνωτάτω [illegible] χτῆρες. 18. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 316. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. [illegible] ita retrahenda sunt καὶ νοῦν, ut ante ἡμῖν collocentur. 20. τουτέστι posteriore deleto scribe cum Schol. ὥστε. Zo[illegible] ἐμπειρία λόγων, ἤτοι τὰ ν. φρ. Qui in reliquis Suidam sequitur.

2. Ab his paulum recedit Schol. 4. Διαλεπτολογοῦμαι. διαλ.] Haec sola Zon. p. 530. 6. Ἀεροβατῶ — κάρδαμα [illegible] Aristoph. Nub. 225. unde locum hunc confuse et negligenter excerpsit Suidas. *Küst.* Horum quale consilium fuerit, [illegible] ex ipsis parietinis colligi licet. Nam interpres cum in explicatione verbi διαλεπτολογοῦμαι uteretur finitimis Ἀεροβατῶ [illegible] (v. 1507.), lectores iussit ad superiorem locum redire. Qua opportunitate nescio quis ascripsit v. 234. ἵνα μὴ — κάρδαμα [illegible] solus om. E.): item ut accidit in v. Ἀεροβατεῖν. 9. Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκ.] Aristoph. Nub. 1500. τοῖς δ. Med. [illegible] λείποντα — ἐτετάχατο] Hinc olim erat confecta glossa ridicula Διαχωρήματα. 11. διαχωρήματα] τὰ διαχωρ[illegible] Med. Zon. p. 523. τὰ διαχωρήσαντα V. (ap. Gron. p. 107.) C. quo firmatur διαχωρίσματα Schaeferi in Gregor. p. 543. [illegible] 13. διαχωρισμοῦ] Item Hesychius. Vocem firmat etiam Lex. ab Hermanno ed. 86. 14. Ἀῤῥιανός] Lib. V. (11.) p. [illegible] 17. Ὑφειμένῃ οὖν] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ὑφειμένοι. *Küst.* 18. οἱ ξυγγνῶναι] συγγνῶναί οἱ A. *V. [illegible] tera gl. 20. διαλαγχάνειν] Ex Harpocratione. Cf. v. Λῆξιν δίκης et supra v. Διαλαγχάνειν. Διαλαγχάνει A.

---

rocles. *Διαλεκτική.* Ars argumentis demonstrandi. *Cum dialecticam leviter attigisset.* Dialectica est scientia veri et falsi et neutrius. versatur autem circa ea quae significant et significantur. vel methodus est probabilibus rationibus de qualibet re proposita argumentandi. dicitur vero dialectica a διαλέγεσθαι, i. e. disserere. — Dialogus est oratio, ex interrogatione et responsione constans, de rebus philosophis vel politicis, apte exprimens et imitans mores et affectus personarum, quae colloquentes introducuntur, et argumento quo de tractatur accommodata. dialectica vero est ars sermonis, qua refutamus vel confirmamus. ea autem constat ex interrogatione et responsione disserentium. Platonici vero sermonis geminus est stilus. *Διάλεξις.* Dicendi peritia. Aristophanes *Nubibus*: *Dicendi peritiam nobis suppeditant et intelligentiam.* i. e. facultatem animi sensus exprimendi. differt autem διάλεξις a διάλεκτος. nam διάλεκτος [illegible] forma sermonis genti alicui propria. διάλεξις vero consuetudi[illegible] nis ad sublimius vel plebeium dicendi genus inflexio. *Διαλεπτολογοῦμαι.* De rebus frivolis dissero. ut Socrates [illegible] *Aerem perambulo, et contemplor solem: ne humorem [illegible] in nasturtia.* sic etiam senex: *Cum trabibus domus [illegible] disputo.* *Διάλειμμα.* Intervallum. Et Διαλείποντα [illegible] valla. Arrianus: *Ubi vero fossa deficiebat, custodiae [illegible] tae erant.* *Διαλείμματος.* Intervalli. *Διαλείπουσαι* [illegible] A se invicem distantes. Arrianus: *Modico intervallo [illegible] ctae, ut alteri alteros facile conspicere et audire [illegible]* *Διαλειπούσῃ.* Interruptae. *Submissa igitur et [illegible] rupta voce regem orabat, ut sibi veniam daret.* *Διάληξις.* Διαλαγχάνειν est rem sorte dividere; διάληξις vero [illegible]

Διάληψις. ἐνθύμησις, ἢ γνῶσις. Πολύβιος· Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. — Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. (τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς) ἄρτι γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο προκεχειρισμένοι τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πρᾶξιν ἔχειν τινὰ καὶ τόλμαν, παραχρῆμα μετέπιπτον ἐς τἀναντία ταῖς γνώμαις διὰ τὴν περιπέτειαν. Καὶ αὖθις· Παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰς διαλήψεις ὑπὲρ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτοὺς διδασκούσης. Καὶ Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ ἐς τὰ πρόσωπα, διέφθειραν πάντας.

Διαλογή. διάλεξις, ὁμιλία. Δαβίδ· Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου.

Διαλοιδορεῖται. δοτικῇ συντάσσεται. Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ φιλῶν Πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ τοῖς Ὄρνισι διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. 510

[*Διαλύω.* αἰτιατικῇ. Πνεῦμα μὲν ἐστιν, ἀλλὰ διαλύον ὄρη.]

Διαμαδῶντες. διαβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἡ ἀποτυχία. Καὶ διαμάρτοι, ἀποτύχοι. μέλλοντος σημασία Διαμάρτῃ ἐκεῖνος. αὐθυπόταχτον.

Διαμάρτυραι. βεβαίωσαι. Καὶ διαμαρτυ-

---

1. *Διάληψις*] Eadem interpretatio Hesychii. Vocis usum diiudicavit Valck. de Aristobulo p. 67. 2. *Διὰ γὰρ — κυνηγετεῖν*] Casaubonus fragmentum hoc Polybii pertinere putabat ad historiam de Demetrio obside Roma fugiente, quae habetur Legationum fragmento CXIV. Valesius vero in notis ad Excerpta a se edita p. 28. eadem verba de Scipione intelligenda esse existimabat. Sed uterque vir summus fallitur. Scripsit enim ista Polybius de Philemeno Tarentino, ut patet ex lib. VIII. c. 20. [27.] ubi locus integer extat: quod et ante me recte observavit Iac. Gronovius in notis ad fragmenta Polybii a Casaubono collecta. *Küst.* 4. *τοῦ κυνηγετεῖν*] τοῦ om. E. Vide v. *Προυργιαίτερον*. 5. *Οἱ γὰρ πολλοὶ — διαλήψεις*] Fragmentum hoc legitur in Excerptis Polybianis [XXI, 5.] ab Valesio editis p. 110. *Küst.* 7. *τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς*] Haec verba sunt scholium et interpretatio vocis *διαλήψεις*, sed alieno loco posita, quoniam seriem orationis interrumpunt. *Küst.* Sic solent grammatici. Suidas noster: *Δερκευνέος. τοῦ λαγωοῦ. ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα.* Ubi illud *ἄπεπτα* est nonnisi interpretatio vocis praecedentis. *Toup.* Iusserat voces insiticias ab orationis perpetuitate distingui Meursius Pisistrati c. 2. 8. *προκεχειρισμένοι*] Sic habet MS. Paris. A. cuius loco in prioribus editt. [et V. C.] minus recte legitur *προκεχειρισμένον*. *Küst.* *κεχειρισμένον* E. *Πεισίστρατον*] Hunc Livius Pausistratum vocat lib. XXXIII. initio, et in fine libri XXXVI. et alibi. *Küst.* Id reposuit Schweigh. *Πασίστρατος* MSS. sub v. *Εὐαρμοστότερος*. 9. *πρᾶξιν*] *πράξειν* C. 12. *ὁμοίως* non posse stare vocis arguit collocatio. Legendum enim *ὁμοίας*. 13. *διδασκούσης*] *διδάσκουσα* V. C. *Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ καταφ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. II. c. 33. *Küst.* 14. *καταφορᾶς*] *μεταφορᾶς* C. 15. *διαλήψεως*] Iteravit Polybius XI, 18, 4. et XVI, 33, 3. Continuo restituenda vox *ὀρθαῖς*. *πρακτικοῦ*] *παραστατικοῦ* E. qui mox *παρὰ* inter vss.

2. *τὰ πρόσωπα*] *τὸ πρόσωπον* A. 3. *Δαβίδ*] Psalm. CIII, 34. *Küst.* Zon. p. 511. 5. *Διαλοιδορεῖται*] Procop. Arc. hist. p. 7. *αὐτῇ διαλοιδ.* Euseb. c. Hierocl. p. 440. ed. Olear. *πρὸς τὸν ἐραστὴν — διελοιδορήσατο.* *Toup.* MS. *δοτικῇ συντάσσεται*] *δοτικὴ σύνταξις* V. C. *Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης*] Nub. 359. *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν, Πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα* etc. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Opinor sane e Scholiis vetustis in Aristophanem haec esse derivata. 6. *οὐ τόσον*] *τόσον* om. A. B. V. E. C. Med. Küsterus tacite inseruit ex coniectura Porti, inclusit Gaisf. Mox *ταῦτά φησιν* collocat E. post *Σωκράτην*. 7. *τοῖς*] *ταῖς* mendum vulg. Locus est Av. 693. 9. *αἰτιατικῇ* om. Küst. Glossam V. C. omissam notavi. *Πνεῦμα μὲν*] *μὲν* om. A. *Πνεῦμά ἐστι μέγα* Gaisf. in Addendis. 10. *διαλύων*] Scribe *διαλύον*. Graecus interpres I. Regg. 19, 11. *καὶ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλύον ὄρη.* *Toup.* III. p. 51. *διαλύον* B. E. 11. *Διαμαδῶντες*] *Διαμαδοῦντες* B. *Διαμυδῶντες* Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 543. 12. *Διαμαρτία. ἡ ἀποτυχία*] Plutarch. Pyrrho p. 405. Arrian. Exped. p. 115. Vid. v. *Ἀπενιαυτίσαι*. *Toup.* MS. 13. *σημασία*] *σημαίνειν* C. Haec *μ. σημ.* aut damnanda sunt aut post *αὐθυπόταχτον* ponenda. Cf. v. *Διαμαρτύρομαι*. Statim addunt Edd. vett. *καὶ διαμαρτάνω — διαμαρτάνειν*, quae infra repetebantur ante v. *Διαμαρτύρομαί σοι*. Ubi quae praecedebant, *Διαμάρτῃ ἐκεῖνος. αὐθυπόταχτον*, ibi quidem agnoscit *V. delevit autem Küsterus, verbo *διαμαρτάνειν* subiecit Med. Atqui tam ordo litterarum repugnat, quam *μέλλοντος σημασία* significat aliquo modo his olim *Διαμάρτῃ* adhaesisse. Quamobrem nostram in glossam retraximus *Διαμάρτῃ ἐκ. αὐθυπόταχτον*, expunctis infra *Διαμαρτάνω — διαμαρτάνειν* cum *V. C. Ceterum Zon. p. 540. *Διαμάρτῃ. ἀποτύχῃ.* 15. *Διαμάρτυραι*] Zon. p. 530. ubi Tittmannus contulit Exod. 19, 21. *διαμαρτυρεῖν, τὸ*] Haec interpretatio sumpta est ex Theodoreto in Psalmum LXXX, 9. p. 724. *Küst.*

ληψις. Cogitatio, vel cognitio. Polybius: *Quod enim udio supra modum deditus erat, vulgo omnes opinabanvenatione per omnem vitam nihil ipsum antiquius ha-* † *Plerique homines non ex consiliis, sed ex eventu are solent. cum enim nuper Pisistratum elegissent, ad agendum audendumque strenuus esset, tum re- post illum casum in contrariam sententiam versi sunt.* libi: *Similiter etiam vulgus his consentanea de repusentiebat, ipsa natura ducente.* Et iterum Polybius: *ani vero non caesim feriendo, sed punctim rectis gladiis utendo, qui mucronibus valent, pectora et facies hostium caedentes, plerosque obtruncarunt.* *Διαλογή.* Colloquium, oratio. David: *Ipsi oratio mea placeat.* *Διαλοιδορεῖται.* Iungitur dativo. *Aristophanes enim non tam amans Prodicum haec dicit, quam odio prosequens Socratem. in Avibus enim Prodicum insectatur.* [*Διαλύω. Ventus est ingens, montes resultans.*] *Διαμαδῶντες.* Irrigantes. *Διαμαρτία.* Aberratio. Et *Διαμάρτοι*, aberret. futuri autem significationem habet *διαμάρτῃ*. *Διαμάρτυραι.* Affirma. Et *Διαμαρτυρεῖν*, praedicere con-

ρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν καὶ τῆς εὐπειθείας τὴν ὠφέλειαν.

Διαμαρτυρία, καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις ἦν ἡ διαμαρτυρία παραγραφῆς. πρὸ γὰρ τοῦ εἰςαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰςαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰςαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προὐβάλλετό τινα μαρτυροῦντα, εἰςαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προςαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα, μὴ εἰςαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις. ὥςπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις ἐκεκώλυτο τὸ διαμαρτυρεῖν, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐκέτι.

Διαμαρτύρομαί σοι. ἀντὶ τοῦ βεβαιῶ σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. ὡς ἐν τῷ, Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

Διαμαρτυρομένους. προλέγοντας, ἀποτρέποντας. Ἀπέστειλαν πρεσβευτὰς διαμαρτυρομένους, μήτε τὴν πόλιν οἰκίζειν, μήτε παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν μηδέν. Καὶ Διαμαρτύρασθαι. βεβαιῶσαι. Ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά.

Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν χρή. ἐπὶ τῶν παραβόλως τι ποιούντων.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοπαράπαν θαῤῥήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, οὔτε μὴν ἀντιτάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

Διαμέλλει. ἀναβολῇ χρῆται. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπεριδὼν καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας διεμέλλησε

---

1. ἀπειθείας] ἀπειθείας εἶναι V. C. 3. *Διαμαρτυρία*] Sumpta gl. ex Harpocratione. Breviora Lex. Rhet. p. [illegible] et Appendix Photii p. 666. Plura suppeditabit *d. Att. Proz.* p. 638. sqq. 4. ἦν ἡ διαμαρτυρία] ἦν ἐμμαρτ[illegible] ἡ μαρτυρία A. B. V. C. Med. et Pal. Harp. Emendationem Porti tacite dedit Küsterus, cum plerisque Harp. libris. [illegible] εἰςαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη.] Apud veteres Graecos, antequam actor reo litem intenderet, iudex cognoscebat, utrum [illegible] iudicium introduci posset an non. Haec cognitio dicebatur δίκης ἀνάκρισις. Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις [illegible] infra v. Δίκης ἀνάκρισις. *Küst.* 8. τῷ τὴν] τὸ τὴν V. C. Harp. Pal. corr. ap. Gaisf. 10. τῷ διώκοντι [illegible] βάλλεσθαί τινα Harp. libri plerique. 12. πρὸς αὐτὸν τὸν] Vide Harpocrationem v. Αὐτομαχεῖν. *Küst.* 1[illegible] βάλλοιτο] παραβάλλοιτο V. E. προβάλοιτο Harp. Pal. C. 15. προςαγαγεῖν] προςάγειν B. E. οὐκ [illegible] Mendum opinor Küst. Nam μὴ εἰςαγώγιμον A. B. V. E. C. Med. Harpocr. 17. ἐγίνετο] ἐγένετο E. 1[illegible] μὲν ἐπὶ μὲν A. δὲ ἐπὶ μὲν V. C. Harp. Pal.

1. ἐκεκώλυτο] Dicendum fuerat ἐκεκώλυντο οἱ ξένοι. διαμαρτυρεῖν] τὸ διαμαρτυρεῖν dedi cum Harp. Pal. A. C. *V. [illegible] στασίου] ἀποστασίου Pal. Harp. *V. C. B. E. Edd. vett. Correxit Portus cum edito Harpocr. 3. *Διαμαρτύρομαι* Sic edd. Itaque Portus in exemplo διαμαρτύρωμαι reponebat. Scripsi Διαμαρτύρομαι cum A. B. E. C. Zon. p. [illegible] rum vide nos supra in v. Διαμαρτία. ἀντὶ] καὶ *V. C. βεβαιώσω] βεβαιῶ E. corr. V. C. 4. [illegible] μέλλοντος C. V. ἐπὶ μέλλοντος μέγα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος μικρόν Zonaras. Qui non magis sententiam intellexit [illegible] ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος h. l. interpolavit. Vide v. Μαρτύρομαι. Apud eundem Zon. p. 539. sequitur glossa mendosa [illegible] bus coacta: Διαμάρτωμεν. διαμαρτύρομαι. μικρόν. 5. Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλ.] Psalm. XLIX. [illegible] 8. Ἀπέστειλε] Ἀπέστειλαν A. V. C. Zon. p. 531. διαμαρτυρομένους] διαμαρτυρουμένους C. *V. hic quidem [illegible] pra. 9. μήτε] μετὰ C. V. B. κατὰ E. 12. τοιοῦτον τρ. Zonaras. 13. *Διὰ μαχαιρῶν καὶ π.*] [illegible] pra v. Διὰ γὰρ μαχαιρῶν. *Küst.* 14. παραβόλως] παραβούλως B. E. 15. Οὐδενὸς] οὐδὲν οἱ E. qui [illegible] αὐτοῖς. 18. *Διαμέλλει*] Sic Hesychius. Ὁ δὲ] Partem exempli decerpsit Zon. p. 531.

---

tumaciae poenam, et obedientiae fructum. *Διαμαρτυρία* et *Διαμαρτυρεῖν*. Modus erat quidam exceptionis. nam antequam causa in iudicium introduceretur, cuivis licebat testificari, causam per leges in iudicium introduci posse vel non posse. differt autem ab exceptione, quod διαμαρτυρία non solum fit per reos, sed etiam per actores. et primum quidem actor aliquem producebat, qui testaretur causam in iudicium introduci posse: de qua re primum instituebatur disceptatio adversus ipsum testem, non adversus actorem. sin vero actor nullum testem produceret, tunc reo licebat producere, qui testaretur causam non posse in iudicium introduci: et rursus disceptatio erat adversus ipsum testem. actio autem falsi testimonii tam in διαμαρτυρίαις quam μαρτυρίαις locum habebat. in causa autem ἀποστασίου non videtur licitum fuisse διαμαρτυρεῖν: contra quam in causa [illegible] στασίου. *Διαμαρτύρομαί σοι*. Affirmabo [illegible] futuri significationem habet. per ὁ scribitur. ut in [illegible] *Audi popule mi, et loquar tibi Israel, et serio te* [illegible] *Διαμαρτυρομένους*. Praedicentes, interminantes. [illegible] *runt legatos, interminaturos, ne urbem conderent,* [illegible] *quicquam praeter foedus facerent.* Et Διαμαρτ[illegible] confirmare. *Voluerunt igitur hoc quoque suo quodam* [illegible] *confirmare.* *Διὰ μαχ.* *Per gladios et ignem ruere* [illegible] *tet.* de iis dicitur qui temerarium facinus aggrediuntur. *Διὰ μάχης ἐλθεῖν*. *Cum nemo prorsus pugnam* [illegible] *ipsis committere, neque aciem instructam opponere* [illegible] *ret.* *Διαμέλλει*. Dilatione utitur. *Ille vero* [illegible] *eum neglexisset, nec rem omnino credidisset,* [illegible]

561. *Διαμεμετρημένη ἡμέρα.* μέτρον τί ἐστιν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. ὡς δὴ τούτῳ ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσιν. ἐπισκεπτέον δὲ τῷ παρ' Ἰσαίῳ, ὅς μεμετρημένης ἡμέρας ὁτὲ μὲν χωρὶς ὕδατός φησι γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ πρὸς ὕδωρ.

Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, [ἀπὸ] τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγετο· οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρος. γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Δείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος.

Διαμείνης. αὐθυπότακτον.

Διαμησάμενος. διορύξας. Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὗρε. Καὶ αὖθις· Διαμησάμενος τὴν χιόνα τὴν ἐπ' αὐτῇ, ἐξῳκοδόμει τὸν κρημνόν.

Διαμῆσαι. διακόψαι.

Διαμώμενος. θερίζων. Καὶ Διαμώμενοι. διασκάπτοντες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· Διαμώ-

---

1. *Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τί ἐστ.*] Haec Suidas descripsit ex Harpocratione: cuius interpretes doctissimos miror non adduxisse locum aliquem oratoris Graeci, in quo *λέξις* proposita reperiatur, et ad quem Harpocratio fortasse respexerit. Quod igitur ab illis praetermissum est, a me praestabitur. Demosthenes *ἐν τῷ περὶ Παραπρ.* p. 215. [378.] *Ὃς γὰρ ἀγῶνας καινοὺς ὥσπερ δράματα, καὶ τούτους ἀμαρτύρους, πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν αἱρεῖς διώκων.* Wolfius male, vel saltem ambigue, *ad praefinitam diem.* Sensus est, *ad clepsydram.* Idem in oratione adversus Nicostratum p. 725. [1252.] *Ἡμέραις γὰρ οὐ πολλαῖς ὕστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην* etc. Et hic Wolfius in eundem lapidem impegit. Quoniam igitur *πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν*, sive ad clepsydram, causae in iudiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua flueret, etiamsi quaedam dicenda superessent. Hinc Demosthenes orat. I. contra Stephanum p. 618. inquit: *Πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν, οὐχ ἱκανὸν τὸ ὕδωρ ὁρῶ μοι.* i. e. *Cum multa habeam dicenda, non satis aquae restare mihi video.* Huic autem aquae iudiciali quidam erat praepositus, qui *Ἐφ' ὕδωρ* dicebatur, et sorte ad id munus legebatur. Pollux lib. VIII. cap. 9. (113.) sect. ult. *Ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίγνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας.* Hesychius: *Ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν. λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις.* Suidas infra: *Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.* Hic sub se alios habebat ministros, *κρηνοφύλακας* dictos, qui aquam ex fonte petitam in clepsydram infundebant, ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum et contemptum habebatur, teste Suida infra v. *Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ*, quem consule. *Küst.* 3. *Ποσειδεῶνι μηνί*] Vide infra v. *Ποσειδεών. Küst. Ποσειδαιῶνι* B. C. V. E. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. *ὡς δὴ τούτῳ ἠγ.*] Lege *πρὸς δὴ τοῦτο* (scilicet *ὕδωρ*), ut habet Harpocratio. Sensus enim est, ad aquam, sive ad clepsydram, maioris momenti causas olim peroratas et disceptatas fuisse. Vide Maussacum in Harpocrationem. *Küst.* Sic fere libri sub altera glossa, cuius edita scriptura *ἐν τούτῳ γάρ. τοῦτο* C. Harpocr. Pal. 5. *διενέμετο δὲ εἰς τρία μ.*] Id expresse docet Aeschines in oratione contra Ctesiph. [p. 82.] cuius locum adducit Petitus de Legg. Attic. p. 109. quem vide. *Küst.* *εἰς τρία*] *εἰς* eieci cum B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. 7. *ἐπισκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσ.*] Hunc locum illustrare conatur idem Petitus de Legg. Attic. p. 165. sed meo quidem iudicio *ἥμαρτεν, οὐκ ἔτυχεν. Küst.* *δὲ τὸ*] *δὲ* om. V. *δὲ τῷ* A. B. C. Harp. Pal. *ὅς*] *πῶς* plerique Harp. libri. 8. *χωρὶς ὕδατος*] *ὕδατος χωρὶς* E. qui mox *γενέσθαι*. 10. *Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Lege Hemsterhusii Anecd. p. 233. Wyttenbach. Plutarch. p. 349. D. *Gaisf.* Ceterum *τοῦ* ante *τείχους* V. C. 11. *ἀπὸ*] Hanc vocem tanquam superfluam [cum Harpocr.] dele. *Küst.* 12. *μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα*] *μέσου τούτων* Harpocr. libri copiosiores. 13. *μνημονεύει*] *μνημονεύων* V. C. *Γοργίᾳ*] P. 455. E.

1. *γεωμετρικόν*] Sic reposui ex 2 MSS. Pariss. cum antea [item in B.] male legeretur *γεωργικόν. Küst.* *Εὐνάπιος*] Fr. 63. Ed. Nieb. p. 105. 2. *οὐ κατὰ* B. E. Mox pro *κεχιῶσθαι* cum Porto *κεχιάσθαι* Gaisf. praeferebat, coll. H. Steph. Thes. T. II. p. VII. *κεχρῶσθαι* C. *V. 4. *Δείναρχος δὲ*] Ex Harpocratione: ubi quae Valesius annotavit, repetiit etiam Albertius in Hesychii illa, *τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν.* 6. *Διαμείνης. αὐθ.*] Huc tacite Gaisf. revocavit, quae *V. Med. habent post v. *Διαμησάμενος*. Om. vulg. 7. Partem dedit Zon. p. 531. 10. *Διαμησάμενος*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium III, 55. *Küst.* 12. *Διαμῆσαι*] Sic Zon. p. 531. et copiose Hesychius. Cf. Il. *γ'*. 359. *Διάμησε*, ubi Schol. *διέκοψε, διέτεμε.* 13. *Διαμώμενοι*] Thucydidem imitatus est Arrian. Exped. (VI, 23.) p. 423. *Καὶ τούτους τοὺς ἁλίας ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς διαμωμένους τὸν κάχληκα, καὶ οὐδὲ τούτῳ πάντῃ γλυκεῖ τῷ ὕδατι.* Vide et p. 429. *Toup.* Hunc locum praeter alios exquisita annotatione memoravit Hemsterh. in Hesychium: cf. Elmsleium in Eurip. Bacch. 708. Mox *διασκώπτοντες* vitium Lex. Bachm. p. 195. 14. *Θουκυδίδης*] Lib. IV. c. 26. *Küst.*

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quaedam aquae, ad definitum diei spatium fluens: quae mense Posideone mensurabatur, quod tunc iudicia de causis maximi momenti haberentur. ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una actori, altera reo, tertia iudicibus assignabatur. videndum autem quid sibi velit Isaeus, qui partibus diei ad clepsydram mensuratis interdum sine aqua, interdum ad aquam causas disceptari tradat. *Διὰ μέσου τείχους.* Cum in Attica tres essent muri, Borealis, Australis et Phalericus, medius inter utrumque dicebatur Australis: cuius Plato meminit in Gorgia. *Διάμετρος.* Instrumentum quoddam geometricum. Eunapius: *Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.* Dinarchus vero *διάμετρον* vocat id, quod iustae mensurae deest. *Διαμησάμενος.* Qui effodit. *Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodisset, aquam multam et potui aptam invenit.* Et alibi: *Nivibus effossis in ipso praecipitio viam muniit.* *Διαμῆσαι.* Dissecare. *Διαμώμενος.* Metens. Et *Διαμώμενοι*, effodientes, quaerentes. Thucydides: *Glarea ad*

μενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος, διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

Διαμνημονεύω. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οὓς καὶ διαμνημονεῦσαι καθέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆθος καὶ πρὸς ὄνομα διελθεῖν παρῃτήσατο.

Διαμπάξ. διόλου, διαπαντός.

Διαμπερέως.

Διαμπερές. διόλου διῆκον. Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερὲς μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος.

502 Διαμοιρωμένη. διαιροῦσα καὶ μερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνεται. ἀντὶ τοῦ διαπηδᾷ, καὶ διαῤῥεῖ, καὶ διηθεῖ.

Διαμυλλαίνῃ. αἰσχρῶς πράττεις.

Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός· Ἀριστοφάνης φησί.

Διάνδιχα. διχῶς.

Διανενεύκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν.

Διανεῦσαι. διακολυμβῆσαι. Διανεῦσαι ἐθελήσαντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανεῖμαι. μερίσαι.

Διανείμῃς. αὐθυπότακτον.

Διανηξάμενος. διακολυμβήσας.

Διανίζεται. διανίπτεται, καθαρίζεται.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διηνθισμένας.

Διανοεῖσθαι. τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξοδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνατὸν εἶναι· διανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ διανοούμενος ἕν τι διανοεῖται. ἐν γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους· οὕτως διανοεῖσθαι ἅμα πολλά. λόγος γάρ τις ἡ διάνοια, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' αὑτῆς λεγούσης.

Διανταίᾳ πληγῇ. Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος κατεξανέστη τῶν ἀλγηδόνων.

Διανύω. αἰτιατικῇ.

---

4. *Διαμνημονεύω*] *Διαμνημονεύων* C. E. Cf. v. *Μνημονεύω*. Exemplum deest V. C. 7. *Διαμπάξ*] Xenoph. [illegible] p. 637. *Toup.* MS. Aeschylus vocis auctor vetustissimus. 8. *Διαμπερέως. διαμπερές, διόλου*] Suspicor *Διαμπερέως* [illegible] glossae esse. Vide Timaeum: ubi tamen Ruhukenius contra ex Timaeo *Διαμπερέως* putat excidisse. Dederat Suidas, ut ex *Διαμπερέως* sine explicatione. *Gaisf.* Equidem *Διαμπερέως* tollendum opinor. Lex. Bachm. p. 195. *Διαμπερές*: [illegible] *διόλου*. Item vereor ne Hesychiana glossa, *Διαμπερέως. σαφῶς, τελείως*, e praegressis originem duxerit. 9. *Διαμπερές*] Vid. *Ἐξέσχεν. Hemst.* *Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis e [illegible]cho, cod. XCIV. p. 237. (74. a.) ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 13. *Διαμοιρωμένη*] Zon. p. 531. [illegible] Hesychius. 15. *Διαμυδαίνεται*] *Διαμυδᾷ* Hesych. in *Διαπηδέει*. — *διηθεῖται* Etymol. p. 269, 3. qui *διαπηδᾷ* retinet. [illegible] *διηθεῖται* etiam Lex. Seg. p. 238. repugnante Zonara, qui supra *πηδᾷ*. 18. *Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν*] Aristoph. Vesp. (1306.) *καὶ οὗτος δὴ* Med. Delevit Gaisf. post *δεξιός* cum A. B. C. V. E. *Καὶ διαμυλλαίνειν, τὸ διαμασᾶσθαι τοῖς* [illegible] *ἐσθίειν, καὶ διακόπτειν, καὶ διαστρέφειν τὰ χείλη*. Quae descripta sunt ex Etym. M. Similiter Zon. p. 542. Conf. [illegible] Bekkeri p. 36. 20. *Διάνδιχα*] Glossa Homerica: vide vel Il. *ά*. 189.

1. V. Ruhnk. in Tim. p. 79. *ἐπεράνθημεν*] *ἐπεραιώθημεν* A. B. C. V. (ap. Gron. p. 107.) E. Zon. p. 531. *ἐπεραιώθημεν* ante Küst. 2. *Διανεῦσαι*] Male Hesychius *διαναῦσαι*: pro quo vir doctus scribendum suspicatur *διανύσαι*, [illegible] Vera enim lectio est *διανεῦσαι*, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a *πλέω* deducitur *πλεύσω*, et [illegible] *νέω*, no, fit *νεύσω* et *νεῦσαι*, et addita praepositione *διανεῦσαι*. *Küst.* *καὶ διανεῦσαι*] *καὶ* om. A. B. C. V. E. [illegible] 4. *Διανεῖμαι. δίφθογγον* Zon. p. 539. 5. Om. Küst. repugnante Gronovio. 6. *Διανηξάμενος*] [illegible] p. 113. *Toup.* MS. Plurali numero Zon. p. 538. et Hesychius. 7. *Διανίζεται*] De verbo *διανίζειν* vid. Pierson. [illegible] p. 423. Athen. p. 102. F. *Toup.* MS. Post *διανίπτεται* V. C. inserunt *διαθρύπτεται*, h. e. *διαῤῥύπτεται*. 10. *τοῦτο* [illegible] *καὶ διέξ.*] Haec descripta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima. *Küst.* 13. *ἕν τι*] *ἕν τινι* V. C. 16. [illegible] *τῆς* dedi cum A. C. Mox quae post *λεγούσης* subsequebantur, *Διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων ἀσταθμήτων ἀνθρώπων*, omisi cum A. V. C. ut traducta de v. *Ἄνθρωπος ἀνθρώπου*. Iisdem auctoribus omisi gl. [illegible] *ἐστιν ἐν τῷ Δόξα*. 17. *Διανταίᾳ*] Utitur Diodorus XVI, 94. *Toup.* MS. Vid. Blomfieldi gloss. in Aeschyli Sept. [illegible] 20. *Διανύω*] Dedit Gaisf. cum A.

---

mare effossa aquam, qualem credibile est, potabant. Et alibi: *Illi vero tentoria in nive figebant, effodientes et loca interiecta purgantes.* *Διαμνημονεύω.* Cum accusativo construitur. *Quos singulatim commemorare et nominatim recensere multitudo vetat.* *Διαμπάξ.* Penitus, prorsus. *Διαμπερέως.* *Διαμπερές.* Prorsus. *Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad XXX. stadia penitus erat perfossus, et in altera parte exitum habebat.* *Διαμοιρωμένη.* Dividens et partiens. vel de fato conquerens. *Διαμυδαίνεται.* Transilit, diffluit, percolat. *Διαμυλλαίνῃ.* Turpiter te geris. Aristophanes: *Hic vero deridebat, tanquam homo politus.* *Διάνδιχα.* Bifariam. *Διανενεύκαμεν.* Traiecimus. *Διανεῦσαι.* Enatare. *Cum autem nando traicere vellent, propter* [illegible]*rum submersi sunt.* *Διανεῖμαι.* Distribuere. [illegible]*νείμῃς.* Coniunctivus absolutus. *Διανηξάμενος.* [illegible] enatavit. *Διανίζεται.* Abluitur, purgatur. [illegible]*θίζω.* Flores colligo, et *διηνθισμένας.* *Διανοεῖσθαι.* [illegible]gitare est animae actio et digressio. nam fieri [illegible] ut multa scias; sed fieri nequit, ut multa simul [illegible] quis enim cogitat, de una quadam re cogitat. [illegible] enim fieri non potest, ut quis de multis rebus simul [illegible] multa simul cogitare nemo potest. cogitatio est [illegible] oratio animae secum loquentis. *Διανταίᾳ* [illegible] *enim vulnus adverso ictu brachio inflictum* [illegible] *doloribus fortiter restitit.* *Διανύω.* Iungitur [illegible]

Διανυσθῆναι. τελειωθῆναι.

Διαξαίνειν. ἀναιρεῖν, διακόπτειν. Ὁ δὲ ἑάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς, καὶ διαῤῥήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἀνδρῶν ἀπειπάμενος φύσιν, καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκεῖνος γάμους.

Διαξῆναι. διαλῦσαι. Ἀριστοφάνης·

Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι.

τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν, καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλῦσαι χρή.

Διαπαλαίω. δοτικῇ.

563 ⁿ*Διαπαρατριβαί.* ἐνδελέχειαι.

Διαπαρθενεῦσαι. μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι καὶ διαφυλάξαι παρθένον.

Διαπατταλευθήσῃ χαμαί. ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς. *Διαπατταλευθήσῃ.* ἀντὶ τοῦ ἐκταθήσῃ χαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις καταχρούοντες ἐκτείνουσι.

Διαπαίζω. δοτικῇ.

Διαπεπαρθενεῦσθαι. τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διαπεπονημένης. κατορθωθείσης.

Διαπεράναντες. διακεντήσαντες.

Διαπερᾶναι. τελειῶσαι.

Διαπεσούσης. ἀποτυχούσης. Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τι τὸ κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, καὶ διαπεσούσης καὶ συντελεσθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. Καὶ *Διαπίπτων*, ἀποτυγχάνων.

---

2. *Διαξαίνειν*] Aelian. ap. Suid. vv. *Ἀλῆται* et *Ἰούδας*. *Hemst.* In hoc verbo placuit sibi Aelianus. 4. *πρὸ γῆς*] *πρὸς γῆς* B. E. Deinde *ἀφιέναι* extat in v. *Πρὸ γῆς*, unde licet hoc fragmentum locupletare. 5. *Ὁ δὲ φόνους*] Vid. in *Θεοσυλής*. Haec de Nerone videntur scripta. *Hemst.* 6. *διαξήνας*] *ξήνας* V. *ἀξήνας* C. 7. *γήμας ἀθύτους*] Fragmentum hoc ampliabis ex ipso Suida supra v. *Ἀθύτους*. *Küst.* 8. *ἐκείνους*] *ἐκεῖνος* A. V. B m. s. *ἐκείνους* Med. Illud miror a Gaisfordo contemptum, qui cum libris praetulerit in glossa priore. 9. *Ἀριστοφάνης*] Lysist. 578. unde locus hic ita ampliandus est: *Καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοὺς Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι.* In priore versu pro *θλίβοντας* in codice MS. Isaaci Vossii, in quo Lysistrata Aristophanis cum vetere Scholiasta inedito continetur, legitur *πιλοῦντας*, quam vocem Scholiasta ille exponit *θλίβοντας*: unde suspicor Aristophanem scripsisse *πιλοῦντας*, sed eius loco *θλίβοντας* ex scholiis in textum postea irrepsisse. *Küst.* *πιλοῦντας* alienum ab Aristophane, quamquam aliquis locus huic verbo fuit in sermone figurato: v. Bernard. in Nonn. II. p. 270. Ceterum omnia fere Suidas cum Schol. Aristoph. habet communia, praeter novissima *διαλῦσαι χρή*, quae diversam ad sententiam pertinere docet Scholium praegressum sive Suidas v. *Συνισταμένους*: unde *πιλοῦντας* istud profectum videtur. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 18. *Διαπαρατριβαί*] Hesychius habet *διαπεριτριβαί*. Uterque fortasse respexit ad I. ad Timoth. 6, 5. ubi hodie quidem legitur *παραδιατριβαί*: at Beza annotat, in antiquis codicibus se *διαπαρατριβαί* repperisse Theophylactus tamen vulgatam lectionem *παραδιατριβαί* agnoscit. *Küst.* Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 512. ubi Tittmannus laudat Bosii Exercitt. Philolog. p. 223. *ἐνδελέχειαι*] *αἱ ἐντελέχειαι* B. E.

3. *Διαπατταλευθήσῃ χαμαί*] Aristophanis Equ. 370. ubi confer veterem enarratorem, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Küst.* Priora tamen ab Etym. M. sunt repetenda, nec dubium quin *σημαίνει — ἐπιμελῶς* aliorsum pertineant. Similia quaedam habent Hesychius et Etym. M. p. 269. sub v. *Διαποδίζων*. Ceterum *ἢ* post *ἐπιμελῶς* tacite delevit Gaisf. 4. *δὲ τὸ*] *δὲ καὶ τὸ* E. 7. *συνάγοιντο ἢ*] *συνάγοιντο καὶ* dedi cum Schol. et A. B. E. Med. Compendii fraus effecit Aldinum *συνάγοιν τούς*. 9. *καταχρούοντες*] *ἐκκρούοντες* E. 10. Om. Küst. Siletur ⁿV. ac saltem *δοτικῇ* falsum est. 11. *Διαπεπαρθενεῦσθαι*] V. Pollux III, 43. *τετμῆσθαι τῇ μίξει*] Vide quae diximus supra in vocem *Διακεκορῆσθαι*. *Küst.* Vid. *Πεπαρθενεῦσθαι*. *Hemst.* Nimirum posteriorem in locum haec irrepserant. Item nostram gl. om. V. C. 14. *Διαπεράναντες*] Legend. *Διαπείραντες*, et sic Hesychius. *Toup.* MS. 15. Item Hesychius. 16. *Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφ.*] Hoc fragmentum Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Fragm. gramm. 35. 17. *αὐτῷ* om. B. E. Med. „Edidit Küsterus e MSS. licet ipse taceat; sic enim A. V. C. ut puto, e quibus nihil reperio enotatum ad marg. edit. Küster., qua in conferendis codicibus usus sum." *Gaisf.* Idem similiter: „*ἔχειν τι*] Sic Portus e coni. et, ut ex excerptorum meorum silentio auguror, A. V. [firmat Gron.] C. *ἔχοντι* B. E." adde Med. Tum *τὸ* ante *κοινωνῆσαι* addunt A. V. Mox *τῶν πράξεων* C.

Διανυσθῆναι. Perfici. *Διαξαίνειν.* Interficere, dissecare. *Illum autem captum populus dilaniaturus erat. is tamen non permisit, sed eum in aliam regionem abire sivit.* Et alibi: *Ille vero cum nefarias caedes perpetrasset, legesque violasset et rupisset, et ab humana natura descivisset, infaustas nuptias nullis sacris litatis celebravit.* *Διαξῆναι.* Dissolvere. Aristophanes: *In principiis dissolvere.* lanarum enim vellera habent principia et capita conglobata: quae si vellantur, vellus dissolvitur. utrumque igitur significat Aristophanes, et capita lanae conglobata in vellere et capita malorum hominum, qui in republica consilia ineunt, dissolvenda esse. *Διαπαλαίω.* Iungitur dativo. *Διαπαρατριβαί.* Commoratio diuturna. *Διαπαρθενεῦσαι.* Virginem vitiare. item sic dicebatur virginem alere et custodire. *Διαπατταλευθήσῃ χαμαί.* Per translationem ductum ab iis qui pelles extendunt. significat autem scrutari et studiose quaerere. *Διαπατταλευθήσῃ.* Humi pellis instar extenderis. pelles enim ne ardore solis corrugentur et contrahantur, humi extendi solent, clavis in extremis earum partibus defixis. *Διαπαίζω.* Aptum dativo. *Διαπεπαρθενεῦσθαι.* Stupratam esse. *Διαπεπονημένης.* Bene elaboratae. *Διαπεράναντες.* Qui transfixerunt. *Διαπερᾶναι.* Perficere. *Διαπεσούσης.* Ad irritum cadentis. *Videbatur igitur res periculo non vacare, si conspirationis illius particeps fieret, sive insidiae ad irritum cecidissent, sive ad speratum finem pervenissent.* Et *Διαπίπτων*, voto excidens.

Διαπέσοιμι. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν ἐμῶν
ψευσμάτων ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

Διαπεφώνηκεν. ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε. τουτέστιν, ἀπέθανεν. ὅτε δὲ λέγει ὅτι διαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἷς, περὶ τῆς ὁμοφωνίας τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν φησιν ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. παρὰ προσδοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ· ὁ δὲ εἶπε, διαπεινῶμεν. οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς τὸ πῦρ γίνονται. εἴρηκε δὲ οὕτω διὰ τὸν λιμόν. τουτέστιν, ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδυόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ διὰ τὸ ῥῖγος. ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν· ὃ καὶ βέλτιον.

Διὰ πείρας συχνῆς. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀκρίβειαν. Τοῦτον ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν.

Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμένη. Ὁ δὲ ἐξώρκισεν αὐτήν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐγνωκυῖα ὤμοσεν ἢ διαπειρωμένη αὐτοῦ. ἡ δὲ ὤμοσεν, ἢ μὴν τῷ ὄντι καὶ φρονεῖν ταῦτα καὶ λέγειν.

Διαπηδῶ. αἰτιατικῇ.

Διαπηνηκίσαι. ἐξαπατῆσαι. πηνίκην γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν περιθετὴν κόμην. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρῆσθαι λέγουσιν.

Διαπιθηκίσαι. τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων. φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῷον.

Διαπλέκειν. διαποικίλλειν, διάγειν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν ... βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.

---

2. Ἀριστοφάνης] Equ. 701. *Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ' εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ Ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.* Quam scripturam ... cebat etiam ex v. Ἐνείη restitui. 3. *Εἰ* prius om. A. B. C. V. E. Med. Mox ἐμῶν om. B. E. 5. *Διαπεφώνηκεν*] ... opinor Agatharchidem. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. T. I. p. 208. (III, 41.) Hesych. v. Διαπεφωνήκαμεν, ubi v. ... Diodor. Sic. II. p. 84. Vid. Mangey in Philon. de Ebriet. p. 375. *Toup.* MS. Adde Hasium in Leon. Diac. p. 191. sq. ... V. C. 6. ὅτε δὲ λέγει ὅτι διαπεφ.] Haec videntur referenda esse ad locum illum Numeror. XXXI, 49. *Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς. Küst.* 8. ὁμονοίας] ὁμοιφωνίας A. 10. *Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ.*] Apud Aristoph. Acharn. 751. (717.) locus hic Dorica dialecto sic expressus est: *Διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ.* Megarensis enim ... quens introducitur, qui Dorica dialecto utebatur. *Küst.* Qui deinceps monuit continua esse verba Scholiastae. ... aliquantum discrepant. 11. διαπίνομεν] διαπείνομεν V. Vide sub finem annotationis in v. Διαπιθηκίσαι. 14. ... Schol. 15. ἀποδυόμενοι] ἀποδυόμεθα καὶ B. E. ἀποδύμενοι Schol. 17. ἀντὶ τοῦ ἀκρίβειαν. τούτων ἐπίσταμαι ... ante Küsterum, qui tacite Porti secutus est emendationem. Nihil ex A. enotatum habet Gaisf. Item κατ' om. V. C. ... ἀκρ. *V. qui posterius πείρας omisit. 18. Τοῦτον ἐπίσταμαι] Haec sunt verba Damascii de Asclepiodoto philosopho ... scimus ex ipso Suida supra v. Ἀσκληπιόδοτος. *Küst.*

1. καὶ τοῦ] καὶ τὴν τοῦ A. V. C. 4. *Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμ.*] Locum hunc auctoritate duorum MSS. ... supplevi et a capite reposui, qui in prioribus editt. [et B. E.] omissa voce διαπειρωμένη cum articulo praecedenti, ... sus et reclamante sensu, coniunctus est. *Küst.* 7. λέγειν περὶ αὐτοῦ] περὶ αὐτοῦ om. A. B. C. V. E. 8. Διαπηδῶ ... B. E. Edd. ante Küsterum, qui gl. delevit. Διαπίπτω A. Vide infra v. Διαπιθηκίσαι. 9. *Διαπηνηκίσαι*] Sic ... sychius. At Etymologus scribit διαπηνικίσαι et πηνίκη: quod praestat. *Küst.* Adde v. Πηνίκη. πηνίκην] ... Id saltem cum inferiore glossa reddendum duxi. 10. παραθετὴν] περιθετὴν restitui cum V. C. Etym. M. et ... Bosii Ell. v. Κόμη. Tum κόμην om. B. V. C. et, qui παραθέτιν ἔλεγον, E. 14. φιλοπραγμονέστατον] In editt. ... Genevensi legitur φιλοπαιγμονέστατον: quam lectionem etiam agnoscit Etymologus. At MSS. Pariss. et duae ... editt. Mediolanensis et Aldina exhibent φιλοπραγμονέστατον: quam lectionem in hac edit. secutus sum; quamvis ... sensus aspernetur. Vide etiam infra v. Πίθηκος, ubi itidem φιλοπραγμονέστατον legitur. *Küst.* Male Küsterus, ... legatur v. Πιθῶ. *Toup.* MS. Qui glossam significavit ex nostro loco derivatam. φιλοπαιγμονέστατον etiam Zonaras. ... staret, si nihil nisi ingenium simiarum esset depingendum: nunc cum demagogorum mores in omni genere scurrilis ... et πολυπραγμοσύνης versatissimi perstringantur, quo spectant comica probra (magnam partem ab Meinekio Qu. Sc. ... congesta) πιθηκισμοί, πίθηκοι (Phrynichus ap. Schol. Av. 11.), Σάτυροι (Hermippus ap. Plut. Pericl. 33.), alia. ... quod Heindorfius in Horat. Serm. I, 10, 18. fecit, de foeditate corporis intelligenda: nulla videtur opus esse ... ζῷον] Addunt B. E. *Διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ἔστι παράνω* [εἴρηται ἀνωτέρω E.] *ἐν τῷ Διαπεινῶμεν.* Διαπίπτω ... Brevius Med. *Διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. Διαπίπτω. γενικῇ.* 15. *Διαπλέκειν*] V. intpp. Herod. V, 92. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 755. ex quo loci huius metrum supplendum est. *Küst.* Supplendum ὦ θεαταί. 17. *Εἰ μετ'*] εἰ με τῶν B. C. ... Med. Mox ὁ δὲ Med. pro ἡδέως.

Διαπέσοιμι. Spe frustrer. Aristophanes: *Nisi ego te perdam, si quid modo fraudis antiquae mihi supersit, spe mea penitus frustrer.* *Διαπεφώνηκεν.* Extremam et ultimam vocem emisit. id est, mortuus est. cum vero [Scriptura] dicit: *Horum vero nullus διαπεφώνηκε*, id de consensu quattuor Euangelistarum Chrysostomus intelligit. *Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρ.* *Semper ad ignem esurimus.* praeter expectationem dictum: quasi dixisset, *ad ignem semper potamus.* compotationes enim hieme ad ignem fieri solent. propter famem autem Comicus ista dixit. vel maximam famem sustentamus: adeo ut vestibus carentes ad ignem sedeamus propter frigus. vel, vehementissime et supra modum esurimus: quod probandum. *Διὰ πείρας συχνῆς.* Crebra experientia. *Huius optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique eum, quod ad studium pietatis attinet, patre non multo inferiorem fuisse.* *Διαπειρωμένη.* Periculum faciens. *Ille vero iureiurando adegit, cogniturus, utrum ex animi sententia haec diceret, an ut ipsum exploraret. illa vero iuravit, se non solum sentire ac loqueretur.* *Διαπηδῶ:* Iungitur accusativo. *Διαπηνηκίσαι.* Decipere. πηνίκην enim veteres Attici positiciam comam vocant. item φενακίσαι quidam inde dici volunt. *Διαπιθηκίσαι.* Ludere. ductum ab simiis. animal enim istud maxime curiosum est. *Διαπλέκειν.* Variare, degere. Aristophanes *Avibus*: *Si quis vestrum vult ut cum avibus suaviter in posterum vivat,* ad nos veniat.

Διαπλέων. αἰτιατικῇ.

Διαπληκτίζονται. διαμάχονται.

Διαπλώσας. διαπλεύσας, διελθών.

Ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

Διαπολεμῶ. δοτικῇ.

Διὰ πολλοῦ χρόνου.

Ὁ γὰρ γέρων ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.

Διαπονεῖν. ἀρκεῖσθαι.

Διαπορηθέντες. διαποροῦντες.

Διαπορήσω. ζητῶ, ἀμφιβάλλω.

Διαπορεία. ἡ διαπόρευσις. [Διαπορία δὲ ἡ ἀμφιβολία.]

Διαπορθμεύεται. διακομίζεται, διαπερᾷ.

Διαπορθμεύσων. διαπεράσων, διακομίσων.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατασκευασάμενον.

Διαπρέπειν. διαφαίνεσθαι, διαφέρειν.

Διαπρεπής. ἔκδηλος, ἐπίσημος.

Διαπρήσσει. διανύει, τελειοῖ.

Διαπρύσιον. διὰ παντὸς διεξιόν, μέγα ἐξάκουστον, διαβόητον.

Διαπτύω. αἰτιατικῇ.

Διαπυνθάνεται. ἐρωτᾷ.

Διαπυρώτατος. ὁ θερμός.

Διάρας (διατείνας) τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς.

Διαράμενον. Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. τοὐναντίον μὲν οὖν.

---

1. Διαπλέων] Addidit glossam A. 2. Διαπληκτίζονται] Plutarch. Timol. (14.) p. 242. Sylla (2.) p. 452. *Toup.* MS. Exod. II, 13. quod est διαπληκτιζομένους, Symmachum et Aquilam διαμαχομένους dixisse Müllerus in Reinesiana monet. Subiicit Hesychius φιλονεικοῦσι. 4. Ὦ σὺν ἀοιδᾷ] Antipatri Sidon. LXXII, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 23. βίου in fine Med. Deinde quae extabant: Διαπνεῖν. τὸ ἀποπνεῖν καὶ πέρδεσθαι. εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν, delevi cum A. V. C. ut sumpta ex v. Ἀποψοφεῖν. Ubi pro τὸ ἀποπνεῖν καὶ habent καὶ ἀποπνεῖν τὸ B. E. iidemque sub finem ἀποψοφεῖν. 6. Om. Küst. Siletur *V. 8. Ὁ γὰρ γέρων] Aristoph. Vesp. 1516. sqq. (1467.) ὁ δὲ γέρων V. C. repugnante vel v. Εἰσκεκύκληκεν. Deinde ὡς ἔπος Med. idemque περιχαρεῖς. 11. τἀρχαῖ' ἐκεῖν'] De saltationibus Thespidis vide Bentleium in Dissertatione de Phalaridis Epistolis pp. 264. 265. *Küst.* 12. ἀσκεῖσθαι] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 195. item apud Zon. p. 533. melius distinguendum] cuius loco priores editt. vitiose exhibent ἀρκεῖσθαι. *Küst.* ἀρκεῖσθαι B. C. V. E. Nutat de utraque scriptura iudicium: equidem cum ἀσκεῖσθαι videam non optime cum διαπονεῖν convenire, alterum adducor praeferre, ut sit ἀρκεῖσθαι tolerare. 14. Διαπορήσω] Διαπορῶ. διαπορήσω. edd. ante Gaisf. Διαπορῶ cum A. B. C. E. V. ignorent, tum ordini litterarum id repugnat. Sed tempora male concordant. Similiter tamen Lex. Bachm. p. 195. Διαπορήσων. ζητῶν, ἀμφιβάλλων. 15. Διαπορία — ἀμφιβολία om. B. C. V. E. notavi. Lex. Bachm. p. 197. Διαπόρησις. ἀμφιβολία. Omnino glossa perperam est collocata.

2. διακομίσων om. E. 3. Διαπραξάμενον] Polyb. p. 181. *Toup.* MS. Zon. p. 533. 5. Zon. p. 533. διαφαίνεσθαι — διαπρήσσει om. E. διαφαίνεσθαι, φέγγειν Lex. Bachm. p. 195. 7. Διαπρήσσει] Διαπρέπειν A. διαπρήσει B. διαπρύσει C. Διαπρήσσει (item proximam superiorem glossam) agnoscit Hesychius, aliter tamen interpretans. 8. Διαπρύσιον] Agathias p. 89. 114. *Toup.* MS. δεξιόν] Male. Scribendum enim est διεξιόν. Pari modo, quod obiter moneo, emendandus est Hesychius voce Διαπρύσιον, apud quem idem mendum reperitur. *Küst.* δεξίον Lex. Bachm. p. 195. Dedit Gaisf. διεξιόν, ut in re satis certa et hominum doctorum consensu profligata. Adde Schol. Il. Θ'. 227. διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἦχον: ubi μέγα iungendum cum ἦχον, item ut nostro loco virgulam post μέγα removi. Sed Etymologica ἐξάκουστον καὶ μέγα. 10. Om. Küst. Siletur *V. 11. Item Hesychius. 12. Διαπυρώτατος] Procop. p. 302. *Toup.* MS. Διαπυρέστατος A. Immo Διάπυρος cum Hesychio. 13. Διάρας. διατείνας τὸ ὄ.] Legerem: Διάρας. διατείνας. „Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν." Nam διατείνας est scholium ad Διάρας, nec in ipso fragmento locum habere debet. Phavorinus: Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς. *Boissonad.* in Eunap. p. 221. Optime. Nihil tamen excidisse puto. Glossulam scriptoris verbis immiscuit lexicographus. Locum interpunctione et litterarum discrimine sublevavi. *Gaisf.* 13. οὐρανόν] οὐρανούς A. Id arguit fragmentum esse citerioris aevi. 14. Ὡς οὐκ εἰκός] Est Synesii p. 30. D. *Hemst.* Est autem locus mutilus, atque ita, quod iam moneo, ex Synesii oratione de Regno p. 30. supplendus: Ὡς οὐκ εἰκός γε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ· τοὐναντίον μὲν αἰδεσθῆναί τε καὶ ἐνδοῦναι καὶ τελευτῶντα περιπτύξασθαι. Hinc Suidas hortum suum irrigavit. Non male autem, opinor, reddunt διαράμενον, *sublato vultu.* Horatius *alto vultu*, lib. IV. Od. 9. Idem lib. II. Od. 2. *Oculo irretorto spectare.* Quem locum lyrici in animo habuisse videtur Synesius. Aeschines Dial. III, 17. de morte: Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον (leg. ἐς τόσον) διήρατο μεγεθουργίας, ὥστε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων θηρίων βίας. — Nimirum vox διαράμενος, quae *tollendi* et *se erigendi* notionem habet, vim simul et venustatem orationi conciliat: cuius generis sunt plurimae voces in lingua Graeca, quae nonnullis, qui minus Graece sapiunt, παρέλκειν videntur. Διαράμενον ἀντιβλέψαι est Synesio, *sublato vultu ex adverso spectare.* Toup. I. p. 123. sq. magnopere se iactans in demonstratione verbi haud recondita, quam iterari non placuit. 16. μὲν οὖν] γε μήν E. οὖν quod apud Synesium desideratur, Porsonus comprobat in Toup. IV. p. 442.

Διαπλέων. Iungitur accusativo. Διαπληκτίζονται. Dimicant. Διαπλώσας. Qui navigando traiecit, emensus. *O qui vitam omnem in cantu et amoribus traduxisti.* Διαπολεμῶ. Aptum dativo. Διὰ πολλοῦ χρόνου. *Senex enim, ut post longum temporis intervallum bibens et tibiam audiens, supra modum istis oblectabatur, nec tota nocte saltare desinit saltationes illas veteres, quibus Thespis certabat.* Διαπονεῖν. Sustinere. Διαπορηθέντες. Dubitantes. Διαπορήσω. Quaero, ambigo. Διαπορεία. Transitus. [Διαπορία vero dubitatio.] Διαπορθμεύεται. Transportatur, traiicit. Διαπορθμεύσων. Transportaturus, traiecturus. Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. Libertatis auctorem. Διαπρέπειν. Excellere, praestare. Διαπρεπής. Insignis, excellens. Διαπρήσσει. Perficit, conficit. Διαπρύσιον. Quod per omnia penetrat, quod procul audiri potest, celebre. Διαπτύω. Iungitur accusativo. Διαπυνθάνεται. Percontatur. Διαπυρώτατος. Maxime calidus. Διάρας τὸ ὄμμα. *Qui oculos in coelum sustulit.* Διαράμενον. *Non enim verisimile eum sublato vultu torvisque oculis aurum aspecturum, sed contra.*

Διάργεμοι. πῆ μὲν λευκοί, πῆ δὲ μέλανες.
Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις·
ἕτεροι ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

Διαῤῥαῖσαι. διαφθεῖραι.

Διαῤῥέουσα. τρυφηλή.

Διαῤῥεῖν. διαχεῖσθαι, χαυνοῦσθαι. Οὗ διαῤῥεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τοῦ, εὐφημία γεραίρει.

Διαῤῥήδην. σαφῶς, φανερῶς. Διαῤῥήδην ἀπειπών, μήτε μάχην συνάπτειν μήτε περαιτέρω ἰέναι, μήτε ἄλλο πράττειν μηθέν.

Διαῤῥήξωμεν. διακόψωμεν.

Διαρθρώσας. διατυπώσας.

Διαρκῶς. καρτερῶς, δαψιλῶς. Αἰλιανός· Ὁ δέ, οὐ γὰρ ἐλελήθει τὰ ἔνδον, ὑπερήδετο, καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐλάμβανεν ἐς τὸ κρεῖττον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει.

Δίαρμα. Πολύβιος· Ἅμα δὲ πρὸς τὸν ἀπὸ Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ἱκανὰ εἴκοσι στάδια. τὸ δὲ δίαρμα βραχὺ πλεῖον ξ. καὶ ... τοῦτο ἦν ἀδηλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως. Καὶ αὖθις· Εἶδον ὄψιν γεγεφυρωμένου τοῦ ... τίου διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως Καλχηδόνος.

Διὰ ῥωπήια. τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.

Δίαρσις. ἔπαρσις εἰς ὕψος. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες ἐς τὰς χεῖρας τοὺς ... τοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.

Διαρτᾶν. κυρίως ἀντὶ τοῦ διαιρεῖν. καὶ τὸ ἀρτῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.

Διαρτῆσαι. τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Διαρτίσαι δέ, διὰ τοῦ ῑ, ἀναπλάσαι, καταρτίσαι. διαρτίζω γὰρ πλάττω, καὶ τελειῶ. διαρτῶ δὲ τὸ κρεμῶ.

Διαρτία. ἡ διάπλασις.

Διαρτίζεται. ὁρμᾷ.

1. πῆ δὲ] ποῖ δὲ E. qui mox om. ἀλλ' — μέλανες. 2. Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλ.] Locus hic ita scribendus et distinguendus: Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις· Ἕτεροι δὲ ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη. Sunt enim duo scazontes, quos ex ... Suidam descripsisse non dubito. *Küst.* Vide Tyrwhitt. p. 43. Knoch. p. 158. Ceterum incaute Gaisfordus pro ξανθοὶ ... omni modo numeris repugnat, Babrio redonabat πυῤῥοὶ ex Aesopearum fabularum cod. Bodleiano apud Tyrwhitt. p. 10. ... tum quae sit medendi ratio instituenda: nisi forte transpositionem admittimus, ἕτεροι διάργεμοι δὲ καὶ ξανθοὶ στήθη. ... μὲν V. Deinde scribendum ἡμῶν. 4. Διαῤῥαῖσαι] Il. β'. 473. 6. Locus Aeliani decerptus ex v. Κορνοῦτος. ... ραίρεται] γεραίρει A. B. C. V. E. Med. εὐφημίᾳ γεραίρεται Küst. 9. Διαῤῥήδην] Pertinet ad historiam L. Papirii ... et Q. Fabii magistri equitum, quam refert Livius VIII, 30. *Hemst.* 11. μηδέν] μηθέν A. B. E. 12. Διαῤῥήξωμεν ... τιατικῇ. διακόψωμεν] Διαρρήξωμεν et διακόψωμεν dedi cum A. *V. et Hesychio, ubi confert Albertus Psalm. 2, 3. ... cum *V. delevi αἰτιατικῇ. 15. ἐληλύθει] Kühnius in Fragmenta Aeliani rescribendum censet ἐλελήθει: cuius ... probo. *Küst.* ἐλελήθει A. V. (ap. Gron. p. 107.) C. ἐληλύθη E. 17. ἐνεκαρτέρει] ἐκαρτέρει V. C. et E pr. 19. ... Lib. X. c. 8. ut Iacobus Gronovius observavit. *Küst.*

1. Ἦν μὲν] Ex Polybio. Vid. v. Ὀρθῆς. *Toup.* MS. 2. θάλατταν] θαλάττης B. E. 3. πλεῖον] πλοῖον A. ... 4. καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως] Locum ex 2 MSS. Pariss. [et *V.] emendavi, qui in prioribus editt. pessime sic legitur: ... νουνέχεια τῆς ἐπιφύσεως: ex qua lectione Portum nullum sensum elicere potuisse non miror. *Küst.* τῆς ἐπιφάσεως ... v. Φαῦσις, reponebat satis verisimiliter Toupius III. p. 51. quo alludit ἐπὶ φύσεως B. E. 5. γεγεφυρωμένου] ... B. V. E. C. 6. Καρχηδόνος] Scribendum esse Χαλκηδόνος sensus loci huius clamat. *Küst.* Καλχηδόνος A. et E. ... sus. Hanc scripturam et nummis et optimis libris consentaneam illustravimus in Dionys. Perieg. p. 746. 6. Διὰ ῥωπ.] Recte monuit Pearsonus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. ψ'. 122. — Πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. ... sta: Διὰ ῥωπήια, διὰ τῶν δασέων καὶ θαμνωδῶν τόπων. *Küst.* 7. παρ' ἡμῖν] παρ' ὁμήρῳ E. Vide v. Ῥωπεῖ. ... λύβιος] Lib. II. c. 33. *Küst.* 10. ἐκ διάρσεως] Vid. Toupius allatus in v. Πτεύσας. 11. Γαλατικῆς] Γαλακτικῆς ... γαλαττικῆς E. 13. διαίρειν] F. διαιρεῖν, *dividere.* Plutarch. Timol. p. 248. διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν ... τῶν Συρακουσῶν, *divellentis exercitum.* Et sic legend. apud Hesych. Διαρτᾷ· διαργεῖ. Scribend. διαιρεῖ. *Toup.* III. ... 14. ἐπὶ τοῦ] ἐπὶ τὸ B. C. V. E. 15. Διαρτῆσαι] Zon. p. 533. Lex. Rhet. p. 241. Διαρτᾶν. πλανᾶν, ... v. Διήρτησεν. Μένανδρος] Fragm. inc. 356. 16. καταρτίσαι] καταντῆσαι B. E. 17. πλάττω] τὸ πλάττω E. 19. ... τία] Gaulmin. in Theodor. Prodr. pag. 489. *Hemst.* Quod subiiciebatur exemplum Εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς ... cum A. V. C. 20. Sic Zon. p. 533.

Διάργεμοι. Partim albi, partim vero nigri. *Sed nostrum alii sunt nigri, alii cineracei, alii flavi variique pectoribus.* Διαῤῥαῖσαι. Perdere. Διαῤῥέουσα. Luxu diffluens. Διαῤῥεῖν. Diffluere, laxari. *Cuius nomen celebre est et longe lateque diffusum.* Διαῤῥήδην. Palam, manifeste. *Cum diserte interdixisset, ne pugnam committeret, neve ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret.* Διαῤῥήξωμεν. Dirumpamus. Διαρθρώσας. Qui formavit. Διαρκῶς. Fortiter, copiose. Aelianus: *Ille vero, quem non latebat, quod in urbe acciderat, valde gaudebat, et meliora omnia de praesentibus sperabat, et multo magis in obsidione strenue perseverabat.* Δίαρμα. Polybius: *Simul etiam urbs Carthaginiensibus opportuna erat, sive navigare ex Africa, sive mare traiicere volentibus.* Et iterum: *Nam ab vallo usque ad mare erant centum ... stadia; traiectus vero paulo maior LX. stadiis. ... sus esset obscurus, faces continuo ardebant.* Et alibi: *... fretum a Byzantio Chalcedonem usque ponte stratum.* ... ῥωπήια. Per arbusta: quae apud nos ῥωπάκια ... Δίαρσις. Elatio in altum. Polybius: *Romani ... minus pugnare coepissent, usum armorum hostibus ... merunt, facultate ablata gladios ad caesim feriendum tollendi, qui proprius est Gallorum pugnandi modus ... iam illorum gladii mucrone carent.* Διαρτᾶν. ... pric, separo. et Ἀρτῆσαι, suspendere. Διαρτῆσαι. ... cipere. sic Menander. Διαρτίσαι vero, per ῑ, formare, ... cere. διαρτίζω enim significat, fingo, perficio. διαρτῶ ... suspendo. Διαρτία. Formatio. Διαρτίζεται. ...

Διαρτώμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος, (τουτέστιν ἐξαπατώμενος) οὐδὲν δὲ ἧττον οἰόμενος εἶναι διερευνήσασθαι τὸν χῶρον. Καὶ αὖθις· Πολλαχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα διαρτώμενοι τῇ δοκήσει τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιόντων, μηδεμίαν αἴσθησιν λάβωσι τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς. Καὶ Διαρτῶ, τὸ κρεμῶ. Καὶ Διαρτωμένων, καταρτιζομένων.

566 ***Διάῤῥοια.*** πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον. τρία δὲ εἰσι πάθη, βράγχη, κραῦρα, διάῤῥοια. ἡ μὲν οὖν βράγχη, μέρους τινὸς τοῦ σώματος. ἡ δὲ κραῦρα πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειοῦται δὲ τοῦτο τῷ καταβεβλῆσθαι τὰ ὦτα, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἡ μὲν οὖν διάῤῥοιά ἐστιν ἀθεράπευτος, τὴν δὲ κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. τῆς δὲ βράγχης, περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων.

Διαῤῥυῆναι. φθαρῆναι.

Διασαλακωνίσαι. διαθρύψαι.

Ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

Διασαφηνίζειν. τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν. ** οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.

Διασαφῆσαι. ἑρμηνεῦσαι.

Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων, ἢ μὴ πέπων. ἀντὶ τοῦ ἁπαλὸς καὶ ῥᾳδίως διασεισθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπόνων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων οὐκέτι· οὕτω φησὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο, καὶ διέκρινε τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυςκαταμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.

---

1. *Διαρτώμενος. ἐξαπατώμενος*] Omnes MSS. cum Med. hic quidem omittunt *ἐξαπατώμενος*, sed inserunt exemplo *τουτέστιν ἐξαπατώμενος* post *διαρτώμενος*. *Ὁ δὲ Ἡρακλῆς*] Fragmentum hoc legitur apud Dionysium Halicarnasseum lib. I. (39.) p. 31. ut Portus etiam monuit. *Küst.* 6. *κεφαλῆς*] *τῆς κεφαλῆς* E. 7. *διαρτωμένων*] Scribe *διαρτιζομένων*. *Küst.* Coniecturae verissimae repugnat Lex. Bachm. p. 196. 9. *Διάῤῥοια*] Conf. Aristot. Hist. An. VIII, 21. *Hemst.* Aristotelis locum indicavit Dukerus in Schol. Thucyd. p. 631. *Gaisf.* Zon. p. 514. a Tittmanno negligenter habitus. 10. Hinc petitae gl. *Βράγχη* et *Κραῦρα*. *κραῦρα*] Recentiores *κράβρα*, quam vocem non intellexit Meursius v. *Κράβα* in Gloss. *Hemst.* 11. *τοῦ σώματος*] *τοῦ* om. E. 13. *τῷ καταβεβλῆσθαι*] *τὸ καταβεβλῆσθαι* B. E. Med. *κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα*] *κατηφὴς εἶναι τὸ ὄμμα* A. *κατηφὴς* Gron. ex V. enotavit. 15. *ἐγχυματίζουσι*] Id remediorum genus significat, quod descripsit Schol. Arist. Plut. 313. Cf. Schneid. in Caton. R. R. 96. 16. *σαρκιδίων*] *σαρκίδων* E.

1. *Διαῤῥυῆναι*] Glossa sacra: v. Alb. in Hesychium sive Tittm. in Zon. p. 541. *φθαρῆναι*] *διαφθαρῆναι* E. et Hesychius. 2. *διαθρύψαι*] Immo *διαθρύψασθαι*. *Küst.* Deinde delevi *Ἀριστοφάνης* cum A. B. C. V. E. „*Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1164. (1208.) ad quem locum vide Scholiastam, qui lectu digna habet." *Küst.* 3. *διασαλακώνισον*] *διασαλακωνίσαι* C. V. *διασαλα* A pr. m. cui *κώνισον* addidit rec. Statim Gaisf. delevit, quae petita fuerant ex Etym. M. sive Zon. p. 529. *Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους· ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς* (*ἀκριβῶς* male Etym.) *βαίνειν καὶ οἱονεὶ σύεσθαι·* (legendum *σείεσθαι*) *παρὰ τὸν σάλον*: cum A. B. V. E. Idem quod libris A. C. V. auctoribus . . . *κώνισον* posuit ante vv. *οἱ δὲ νεώτεροι κτλ.*, religioni fuit servare. 4. *Διασαφηνίζειν*] Zon. p. 533. *Διασαφηνίσαι καὶ διασαφηνίζειν* E. 5. Sequentia eo in loco posui quo ea exarata inveni apud A. C. V. Vulgo *οἱ δὲ* [*δὲ* om. *V.] *νεώτεροι — ἀδιαφόρως* post *τὸν σάλον* in v. *Διασαλακωνίσαι* leguntur. Atqui ea non ad v. *Διασαλακωνίσαι* pertinere perspexit Küsterus, [„Haec non pertinent ad vocem *διασαλακωνίσαι*, sed alibi collocanda sunt."] qui ad h. l. tamen nihil e MSS. enotare dignatus est. Excidisse quaedam in principio apertum est, quae ex coniectura restituere satis certo non possumus. Sententiam tamen eorum colligi posse opinor ex Phrynicho, Moeride et Thoma Magistro, docentibus apud veteres in usu fuisse *βιάζεσθαι τὴν κόρην*, non *φθείρεσθαι*. Dixit igitur grammaticus noster, veteribus frequentari hoc sensu *βιάζεσθαι* non *φθείρεσθαι*, recentiores contra utramque vocem indifferenter adhibere. *Gaisf.* Nullo pacto licet in hac glossarum vicinia sedem indagare, cui possimus istam observationem subiungere. Nihil enim profecerit, siquis eam ad gl. *Διαφθορά* nunc sublatam referat. Itaque forte et casu quae margini homines studiosi commiserant, ea censemus temere invecta fuisse. 7. *ἑρμηνεῦσαι*] *ἐρευνῆσαι* E pr. Quae subsequebantur, *Διασαφούσης* (*δησαφούσης* A.). *ἀντὶ τοῦ φωτιζούσης. Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης*: delevi cum V. C. Habet A. in marg. „*διασαφούσης*] Vid. *Ἀσαφεῖς νυκτός*." *Hemst.* Nempe haec fluxerant ab glossa superiore. 8. *Διασείων τοὺς*] Ex Aristoph. Equ. 259. sic scribendus est hic locus: *Πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν, Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων.* *Küst.* Mirum unde Suidas acceperit *διασείων*: quod haud scio an ad diversam orationis formam eamque ab Aristophaneis seiunctam spectarit. 9. *ἀττικῇ* post *πέπων* reduxerat Gaisf. *ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ῥᾳδ.*] Haec et quae sequuntur mire sunt confusa et mutilata, quae in integrum restitui debent ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Nihil in his confusi aut mutili, sed quae novissimum tenent locum, *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κτλ.* in Scholiis minus concinne sunt ad principium orationis retracta. *ἁπλῶς* A. V. C. *ἁπαλὸς* Schol. Aristoph.

Διαρτώμενος. Qui decipitur. *Hercules vero, quamvis vestigia eum deciperent, locum tamen illum perscrutari statuit.* Et alibi: *Velites undique lacessere eos iusserunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte invaderent, averterentur ab iis, qui capitibus ipsorum imminebant.* Et *Διαρτῶ*, suspendo. Et *Διαρτωμένων*, perfectorum. ***Διάῤῥοια.*** Ventris profluvium morbus est porcorum. tres autem sunt morbi, *βράγχη*, *κραῦρα*, *διάῤῥοια*. ac *βράγχη* quidem parti tantum corporis propria est; *κραῦρα* vero febris cum capitis dolore: cuius indicium sunt aures demissae et oculi languidi. ex his *διάῤῥοια* sanari non potest. at *κραῦραν* subulci liquorum infusione curant. in *βράγχῃ* vero putrefactas carnes resecant. ***Διαῤῥυῆναι.*** Diffluxisse. ***Διασαλακωνίσαι.*** Delicias facere. *Huc progressus delicatum mollemque habitum ostende.* ***Διασαφηνίζειν.*** Lingua dilucide explicare. ** Recentiores vero inter *διαφθεῖραι* et *βιάσασθαι* nullum significationis discrimen statuunt. ***Διασαφῆσαι.*** Interpretari. ***Διασείων τοὺς ὑπ.*** *Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur, observans, ecquis maturus sit, necne.* Aristophanes voces figuratas duxit ab iis qui ficus colligunt. sicut enim fructus maturos decerpere et edere licet, secus atque immaturos: sic etiam Cleo, inquit, observabat et discernebat, quis civium calumniis opportunus esset; contra quis durus et expugnatu difficilis. cum autem dicendum esset, *quis pauper, quisve dives*, in metaphora permansit, quasi de ficubus loquo-

Διασείστους. ἐοίκασιν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι.

Διασήθειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.

Διάσημος. ὁ λαμπρός. [καὶ διασημότατος.]

567 ʺ*Διάσια.* ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός· προσαγορεύεται δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Διασκανδικίσῃς. μὴ ἀποδειλιάσῃς, μὴ εὐριπιδίσῃς. μὴ ἀμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ·

Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.

Διασκεδαννύουσι. διασκορπίζουσι. λέγεται δὲ καὶ διασκίδνησιν. Ἰώσηπος· Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει.

Διασκευαζόμενος. Εὔπολις Ἀθηναῖος κωμικὸς ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα διασκευαζόμενος.

Διασκευάσασθαι. ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι. Ἰσαῖος.

Διασκευή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνερχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. ἴσως τέστι, συνθήκην.

Διασκηνητέον. καταλυτέον. Ξενοφῶν

---

1. *Διασείστους*] Intellige ἀστραγάλους. Aeschines orat. contra Timarchum p. 179. *Πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ* ... *διεῤῥίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα.* Hunc ipsum locum ... Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) exponere voluit. Pollux etiam inter aleatoria instrumenta κύβους et ... λους διασείστους recenset. Appellabantur autem tali διάσειστοι, quod in fritillo sive ψηφοβόλῳ prius concuti, et ... turriculam (quam Graeci φιμὸν vel πύργον vocabant) in alveolum mitti solerent: idque ideo, ne fraudi et fallaciae ... ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmasium in Flav. Vopiscum [Procul. 13.], cuius ... compilabo. Confer etiam Valesium in Harpocrationem v. *Φιμοί. Küst.* Conf. Casaub. in Theophr. Char. VI. p. 157. ... Eadem Etym. M. p. 270. 5. *Διασήθειν*] Mendosam hanc gl. vel adversante litterarum ordine sic refingi iussit ... nius in Timaeum p. 81. *Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.* *παράπτεσθαι*] Quomodo haec interpretatio ... διασήθειν convenire possit, non video. *Küst.* Huic subiicit Zon. p. 533. ἢ τὸ κοσκινίζειν. Equidem levissima ratione ... esse corrigendum παραπτάσθαι: nisi quis praetulerit παραῤῥύπτεσθαι vel potius διαῤῥύπτεσθαι. Subsequebantur ... *σηκῶσαι.* ὅτι βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι ... τὴν ὁλκήν. Ubi Küsterus: „Haec nota supra rectius ad vocem βαστάσαι refertur." Glossam ex v. *Βαστάσας* repetitam ... cum V. C. 7. *καὶ διασημότατος* om. V. C. notavi: λαμπρότατος supplebat Albertius in Hesychium. 9. *Διάσια* ... Ex Scholiasta Aristoph. Nub. 407. Vide etiam insignem de hoc festo locum apud Thucydidem lib. I. c. 126. *Küst.* Vid. ... sterhus. in Schol. Luciani Tim. 7. et Piers. in Moer. p. 60. 11. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 861. Exemplum hoc om. V. C. ... Ἀριστοφάνης om. *V. 13. *Διασκανδικίσῃς*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 19. *Διασκανδικήσεις* A. C. *V. ... Tum μὴ ter neglexit Küst. *Μὴ διασκανδικίσῃς ἤγουν ἀποδειλιάσῃς μὴ εὐρ.* E. Schol. tamen διευριπιδίσῃς (cf. Etym. M. ... Hesychius) ac paulo rectius μὴ μεταμελήσῃς.

1. *σκάνδιξ γάρ*] σκάνδιξ δὲ E. Vide v. *Σκάνδιξ.* 2. *λεπτοῦ* om. Schol. Alterum Schol. λάχανον ἄγριον εὐτελές. ... *δικα*] Acharn. 453. (477.) σκάνδιδα A. B. E. C. *V. 4. *Διασκεδαννῦσι* Lex. Bachm. p. 196. *λέγεται γάρ*] ... B. C. V. E. Accedit διασκιδνᾶσιν ex Hesiodi Theog. 875. 5. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. III. (c. 5, 1.) p. 835. ... tarem veterum Romanorum describit. *Küst.* Iosephus ἀπὸ τῆς ἐν ἔθει συντ. 7. *Διασκευαζόμενος*] ... A. (qui deinde διασκευαζόμ) B. E. Edd. ante Küst. Is haec annotavit, non dissimilia iis quae tradiderat in v. ... τος. „διασκευάζεσθαι dicebatur de poetis, qui fabulas suas, quae recto talo non steterant, emendatas et nova ... litas in scena denuo exhibebant, ut erudite docet Casaubonus in Athenaeum lib. III. c. 26. quem consule." Vid. Valck. ... in Hippol. p. 18. Quae tetigit Hemsterh. in Luciani Necyom. 16. spectant ad activum διασκευάσαι. Sed nostrum ... dum ad Eupolidis fabulas conamur transferre, praeter expectationem accidit, quod nullam διασκευῆς significationem ... mus. 9. *καὶ Διασκευάσασθαι* Gaisf. tacite. De notione verbi agit Wesselingius in Diod. XI, 36. 10. *Ἰσαῖος*] ... ex Harpocratione. *Küst.* Cum Iungerm. in Polluc. X, 16. ἴσον. E. C. ἴσως retinet Harp. Pal. 11. *Διασκευή*] ... naei principio η τῆς βίβλου διασκευή contulit Toupius. 12. *ἀνεχόμενος*] Sic Zon. p. 514. ἀνερχόμενος dedi cum C. V. ... structurae saltem ratio constaret. 14. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. (c. 4, 14.) p. 328. ut Pearsonus observat. ... Inde petendum κατὰ τὰς κώμας.

---

retur. *Διασείστους.* Hinc ut apparet tali dicti sunt διάσειστοι, quod prius movebantur et concutiebantur, quam in alveolum mitterentur; quo minus scilicet fraudibus aleatorum essent obnoxii. *Διασήθειν.* Abradere, expungere, cribro excutere. *Διάσημος.* Clarus. [Et διασημότατος.] *Διάσια.* Dies festus Athenis Iovis Milichii: sic dictus, quod Athenienses precibus ἄσας, i. e. calamitates effugissent. et Aristophanes: *Quando Diasiis plostellum tibi emi.* *Διασκανδικίσῃς.* Ne formides, ne Euripidis more agas, ne tergiverseris. perstringit vero Euripidem, ut filium venditricis olerum. est enim σκάνδιξ genus oleris vilis ... *Des mihi scandicem ab matre sumptam.* *Διασκεδαννύουσι.* Dissipant. dicitur etiam διασκίδνησι. ... Iosephus: *Non enim ob disciplinae neglectum ordinibus ... sertis hinc et inde vagantur.* *Διασκευαζόμενος.* ... *Eupolis, Atheniensis comicus,* cum haec, tum etiam alia ... *psit editione retractata.* *Διασκευάσασθαι.* ... colligere. sic Isaeus. *Διασκευή.* Compositio. ... *tibi scripsi, cum ad litteras exarandas vix surge... sem.* *Διασκηνητέον.* Divertendum est. ...

Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς στέγας.

Διασμώμενος. ἐρευνῶν.

Διασμύχων. διαξύων, διακαίων.

Διασπαθᾶν. ἀφειδῶς δαπανᾶν.

Διασπεύσας. διεγείρας, παρορμήσας. Τοὺς μὲν στρατιώτας διασπεύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἅψασθαι τῆς πράξεως.

Διασπείρω. αἰτιατικῇ.

Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. οἱ μέν, διὰ τὸ πολλὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐῤῥίφθαι· οἱ δέ, ἀσπιδοειδοῦς, διὰ τὸ τοῦ πεδίου περιφερές· οἱ δέ, ἀπὸ μήκους.

Διασπώμενος. συντρίβων καὶ κατακλῶν.

Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακόσμησις.

Διαστελλόμενος. διαχωριζόμενος.

Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

Διαστήτην. ἐχωρίσθησαν.

Διαστείχειν. διέρχεσθαι.

Διαστείχοντας. διαπορευομένους. Καὶ Διαστείχουσαν, διερχομένην.

Διαστολή. διαχώρησις, ἐξοχή. Οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. 568

Διασύρω. αἰτιατικῇ.

Διασφάξ. διατομὴ ὄρους. Καὶ Διασφάγες, διεστῶσαι πέτραι.

Διασχών. διελθών, διαστήσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια κατεστρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβὼν τὸν ποταμόν.

Διατάγματα. Ὁ δὲ διατάγματα προθεὶς ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο: ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπταισμένων.

Διαττᾶν. σήθειν.

---

1. Ἐδόκει] Ἐδόκει δὲ E. 3. *Διασμώμενος*] Item Zon. p. 533. *Διαμώμενος* legendum docuit Hemsterhusius in Hesych. v. *Διαμώμενοι*. 4. *Διασμύχων*] *Διασμήχων* B pr. E. hoc et *διαξέων* Lex. Bachm. p. 196. *διαξύων*] *διαξέων* Hemsterhus. in Luciani D. M. VI, 3. extr. usus Hesychio: praeeunte H. Steph. Thes. T. III. p. 891. E. quamquam ibi *διαξέων* extat. Id qui praeter necessitatem factum opinatur, Boissonadus in Aeneam Gaz. p. 454. novam glossam institui iussit: *Διαξέων. διακαίων*, lege litterarum temere neglecta. Aut Hemsterhusius sequendus aut orationem in duas glossas distrahemus: *Διασμήχων. διαξύων. Διασμύχων. διακαίων.* 5. *Διασπαθᾶν. ἀ. δαπανᾶν*] Zon. p. 533. *Διασπαθῶ: ἀ. δαπανῶ* E. 6. *Τοὺς μὲν στρατιώτας*] Polyb. fr. gramm. 36. 9. Om. vulg. silente Gronovio. 10. *Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο*] Homerus Il. λ'. 753. *Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο.* Scholiasta in eum locum: *Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. ἤτοι ἐπιμήκους καὶ μακροῦ· ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος. ἢ ἐν ᾧ τῶν ἀνῃρημένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο.* Confer etiam Hesychium et Etymologum. *Küst.* *διὰ τὸ*] *διὰ τὰς* B. E. 11. *ἐῤῥίφθαι*] *τεθράφθαι* E. 14. *Διασπώμενος*] *Διασπώμεθα* V. C. Mox *καὶ* om. E. 15. *Διάστασις. Ἀντιφῶν*] Ex Harpocratione. *Küst.* Cf. Creuz. in Plotin. T. III. p. 132. Vide supra v. *Διάθεσις*, coll. Zon. p. 514. 16. Gl. cum seqq. habet Zon. p. 533. 17. *Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.*

1. *Διαστήτην*] Il. ά. 6. *διεχωρίσθησαν* Zonaras. Debuerat haec glossa cum proxima post v. *Διαστείχοντας* reponi. 3. *καὶ* tacite Gaisf. revocavit cum *V. Med. 5. *διαχώρισις* legendum cum Zon. p. 514. *Οὐ χρὴ θαυμάζειν*] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. *Küst.* Polyb. XXXVI, 6. 6. *φιλοτιμότερον*] *φιλοτιμώτερον* A. C. 7. *μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν*] De hoc loco afferam verba Casauboni in commentario ad Polybium p. 157. „Heic *διαστολὴ* (inquit vir magnus) est observatio sive disputatio Polybii circa Scipionis dicta, causam et rationes, cur hoc aut illud vir tantus dixerit, explicans. Suidas exponit *διαχώρησις* et *ἐξοχή*, parum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem et veritatis inquisitionem vocat *διαστολήν*: ut libro III. *Ἐγὼ ἐπὶ πλεῖον διαστολὴν πεποίημαι περὶ τούτων.* Et ita saepe. Libro V. *διαστολὰς* appellat idem disceptationem ad pacis condiciones statuendas p. 533." Haec Casaubonus. *Küst.* 9. Glossam tacite posuit Gaisf. cum Aldo. 10. *Διασφάξ. διατομὴ ὄρ.*] Vide Menagium in Laertium lib. VIII. segm. 60. *Küst.* Ex Timaei Lex. p. 83. ubi vid. Ruhnkenius. Plutarch. II. p. 515. *ὄρους διασφάγα* annotavit Toupius, Lycophr. 317. 1062. Müllerus Reinesianorum editor. *Διασφάγες*] Cum Gloss. Herodot. III. 117. et Hesychio. 12. *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 37. 15. *προθεὶς*] *προσθεὶς* E. Edd. vett. *προθεὶς* coniecit Portus. In fine *ἀντὶ τοῦ λ. τ. ἐ.* om. V. C. sed in lacuna. 18. *Διαττᾶν*] V. Ruhnk. in Timaeum p. 80.

Ad vicos et oppida devertendum esse videbatur. *Διασμώμενος.* Scrutans. *Διασμύχων.* Inflammans, exurens. *Διασπαθᾶν.* Luxu dissipare. *Διασπεύσας.* Qui excitavit, qui incitavit. *Cum milites incitasset, et tribunos militum adhortatus fuisset, ut manum operi admoverent.* *Διασπείρω.* Iungitur accusativo. *Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο.* Nonnulli campum sic vocari putant, quod multi clipei in eo sparsi iacerent. alii, quod clipei instar rotundus esset. alii vero ab longitudine. *Διασπώμενος.* Conterens et confringens. *Διάστασις.* Antiphon posuit de apta dispositione. *Διαστελλόμενος.* Distinctus. *Διαστῆσαι.* Conturbare, et quasi invalidum reddere. *Διαστήτην.* Discesserunt. *Διαστείχειν.* Permeare. *Διαστείχοντας.* Per locum euntes. Et *Διαστείχουσαν*, per locum euntem. *Διαστολή.* Distinctio, eminentia. *Mirari nemo debet, si res Scipionis diligentiore studio narramus, et singula eius dicta cum observatione proferimus.* *Διασύρω.* Aptum accusativo. *Διασφάξ.* Montis scissura. Et *Διασφάγες*, rupes hiantes. *Διασχών.* Qui penetravit, qui diduxit. Polybius: *Ille vero cum tria circiter stadia ab hoste distaret, castra posuit, fluvium munimenti loco hostibus obiiciens.* *Διατάγματα.* *Ille vero propositis edictis populum oravit, ut pacem faceret, praeteritarum iniuriarum oblivionem ei pollicens.* *Διαττᾶν.* Cribrare.

Διατατικώτερον. Πολύβιος· Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, τὸ μήτε τῷ καιρῷ μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

Διαταφρεύει. διασκάπτει.

Διατεθώκηται. τεθρόνισται, διεχώρισται.

Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα. οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς.

Διατεθρυμμένος. διακεκλασμένος.

Διατεκμαίρεται. στοχάζεται.

Διατερσαίνω. ξηραίνω.

Διάττειν. ὁρμᾶν, διατρέχειν· ἢ δάκνειν.

Διατείνεται. διαβεβαιοῦται.

Διατίθεται. πράττει.

Διατιμᾶται. δοκιμάζεται.

Διατιμητικός. δοκιμαστικός.

Διατιτρᾶν. διατρυπᾶν. Ἐς τὰ ἀποκρημνό-τατα ἄνω διατιτράντες. Καὶ αὖθις· Μαχαιρίδιο[ις] διατιτρᾶν τοὺς ἀσκούς.

Διατορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπό-βρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι τ[ὴν] γῆν, ὑπὸ τὸν περίβολον αὐτὸν ἐξενεχθήτην. Δια-τορηθῆναι οὖν ἀντὶ τοῦ διακοπῆναι, τρυπηθῆναι.

Διάτορον. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλό-φωνον.

Διατορώτατον. τρανότατον.

Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.

---

1. *Διατατικώτερον*] *Διατατικώτατον* V. C. *Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατ.*] Obscurissimum [...] gmentum, prout potui, verti: de cuius vero sensu certius nobis constare posset, si integer locus Polybii hodie exstaret. [...] Vide Schweigh. Fragm. gramm. 38. Kusteri quidem haec fuit interpretatio, cui ne Toupianam quidem praeferas: *Melius existi[...]mantes esse et prudentiae ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hostes accedere [...] duces pro concione animos illorum orationibus accendissent.* 2. *διατατικώτερον*] Puto scribendum esse *διατακτικώτερον* [...] Probat Toupius; item Fabricius in Sextum adv. Math. I, 45. singulari modo locum interpretans. Quam coniecturam, [...]nente, dudum fecerat H. Steph. Thes. T. III. p. 1263. H. *τὸ μήτε τῷ καιρῷ*] Casaubonus in Polybium locum [...]lum esse existimat, quem sic supplet et emendat, *τὸ μήτε τῶν καιρῶν ἀμελῆσαι.* *Küst.* Saltem participium desideres. [...] *γίνεσθαι*] Quod coniecerat Toupius I. p. 126. probante Abreschio Auctar. Diluc. Thucyd. p. 343. *περιγίνεσθαι* [...] restituit Gaisf. 6. Post hanc gl. omisi, *Διατάχους. ἐπίῤῥημα*, cum A. V. C. In fine *διαταχέως δὲ* addit B. *διαταχ[...]* Edd. ante Küst. Annotavit Gaisfordus: „Ceterum vide Schaeferum in Bosii Ellips. v. **Χρόνων*, Lobeck. Phryn. [...] *ταχέων* pro vulg. *ταχέως* Isocrati Archid. p. 130. b. e cod. Vatic. restituit Bekkerus." 7. *Διατεθώκηται*] [...] *διατεθώκηται διεχώρισται* A. *τεθρόνισται* inter versus C. *τεθρόνηται* E. Gaisfordus: „In contextu scriptoris unde [...] gl. suspicor exaratum esse *διατεθώκηται*, suprascripto *τεθρόνισται* (*διατεθώκηται*) a correctore pro varia lectione [...] emendatricis manus vestigium comparet in Hesychio, ubi deest *τεθρόνισται.*" *διεχώρισται*] Scribe *διακεχώρισται*, [...] Hesychius. *Küst.* Sic Portus. 8. *Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα*] Plato Rep. II. p. 591. F. (358. C.) *Hemst.* [...]*λημένος* A. 11. *Διατεθρυμμένος*] V. Ruhnk. in Timaeum p. 81. 13. *Διατερσαίνω*] Priscus in Exc[...] *Toup.* MS. Zon. p. 539. 14. *τρέχειν*] *διατρέχειν* A. V. C. Etym. M. Lex. Bachm. p. 196. Vid. infra v. *Διατρέχοντες*. [...]*τείνεται*] Xenoph. Anab. p. 554. 776. Procop. p. 308. Dio Chrys. 205. *Toup.* MS. V. Schaef. in Plinii Epp. II. extr.

1. *Διατίθεται*] Vide vel Dorv. in Charit. p. 362. Statim *ἀστιχῇ* inculcavit Gaisf. *πράττει*] Immo *πιπράσκει*. [...] *μητικός. δοκιμαστικός*] *Διατιμητός. δοκιμαστός* E. repugnante Zon. p. 506. 4. *Διατιτρᾶν*] Vid. *Αἰθάλη*. [...]ficat posteriorem locum, qui paulo integrior extat sub v. *Κονιορτός*. 5. *διατιτράντες*] Ex Dione, opinor, ut app[...] philino in Hadriano p. 1161. *διατιτρᾶν τὰς λαπάρας* Menand. hist. p. 148. *Toup.* MS. *διατρῶντες* E. 8. *διατο[...]* Apparet *διατορηθῆναι* male convenire cum *ἐξενεχθήτην* (quod saltem *ἐξηνεχθήτην* scribendum erat): ut dubitare li[...] Suidas negligenter scriptorem suum decerpens tenorem membrorum perturbarit, an librarii quaedam commiserint. [...]cet refingi *Διὰ δὲ τῶν ὀρυγμάτων*, ut orationem Graecam agnoscamus. 10. *διατρυπηθῆναι*] *διατρυπῆναι* B. E. [...]psi cum V. C. 11. *Διάτορον*] Occasione huius vocis obiter emendo Hesychium v. *Διάκτορος*, ubi sic legitur: [...] *ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας. ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος.* Pro *διακτόρως* lege *διατόρως*: quae [...] in mendo cubat apud Scholiastam Homeri Il. β'. 104. ubi itidem male legitur *διακτόρως*. Recte Eustathius in Il. β. [...] *δὲ διάκτορος μὲν ἢ ὁ διάτορος, ὅ ἐστι σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις. τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές.* *Küst.* Vide Wytten[bach] [...] p. 262. sq. *ὀξὺ* omisso *ἐξάκουστον* Zonar. p. 524. *μεγαλόφωνον*] *μεγαλοφωνότερον* E. 13. *τρανότατον*] [...] 14. *τοίχου*] *τείχου* A. *ἀναισθήτως*] *ἀναισθήτων ὡς* V. (ap. Gron. p. 108.) C. repugnante Coll. Prov. Bodl. 342. [...] *τῶν ἀναισθήτων* Diogen. IV, 31. sive Arsen. p. 180.

Διατατικώτερον. Polybius: *Melius existimantes esse et efficacius, ut neque tempori concedentes nec turbulentis concionum affectibus excitati hostes devincerent.* *Διαταφρεύει.* Perfodit. *Διατεθώκηται.* In solio collocatus est, separatus est. *Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα.* Cuius aures crebris aliorum sermonibus obtusae sunt. vel, qui saepius de iisdem rebus eadem audivit. *Διατεθρυμμένος.* Diffractus, comminutus. *Διατεκμαίρεται.* Conicit. *Διατερσαίνω.* Sicco. *Διάττειν.* Impetu ferri, currere, vel mordere. *Διατείνεται.* Asseverat. *Διατίθεται.* Disponit. *Διατιμᾶται.* Prob[at]. *Διατιμητικός.* Vim habens aestimandi. *Διατ[ιτρᾶν].* Perforare. *Cum rupes maxime praeruptas ad su[mmam] partem perforassent.* Et alibi: *Cultris utres perfo[rare].* *Διατορηθῆναι.* Perfodi, perforari. *Cum cuni[culos] niculos admodum profundos egissent, et sub [...] terram perfodissent, intra murorum ambitum [...]* *Διάτορον.* Per aures penetrans, acutum, sonorum. [*Δια*]*τορώτατον.* Valde clarum. *Διὰ τοῦ τοίχου [λαλεῖν].* Per parietem loqui. de iis dicitur qui clam aliquid [...]

ᵘΔιατρέχοντες. οἱ διάττοντες ἀστέρες, οἱ ἀποσπινθηρίζοντες.

Διατριβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ καιρός, καθ' ὃν ἀναστρεφόμεθα περί τι. ἢ διάλεξις φιλόσοφος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν, διαγωγήν, πρόφασιν, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

καὶ ἡ ἀργία. Ἐγίνετο δὲ αὐτῷ ἑκούσιος ἡ διατριβὴ καὶ τῆς ἐφόδου ἡ σχολαιότης, τοῦ τε ἀτάκτου ἕνεκα καὶ τοῦ ἐς τὸ ἀποβησόμενον προμηθοῦς.

Διατροπή. συμπάθεια, οἶκτος. Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν.

Διατοιχεῖ. ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.

Διατυπῶν. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον. Διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον.

Διαυανθῆναι. ξηρανθῆναι.

Διαύγεια. ἡ ἔλλαμψις.

Διαυγία. ὁ Θεολόγος· Μὴ λίθων διαυγίαις. τοῦτο διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ παροξύνεται. προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγραφή. φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Διαυλίζων. βαθύνων, ἢ μηκύνων.

Δίαυλος. ὁ διστάδιος τόπος. ἢ μέτρον πήχεων σ'. δίαυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. Τούτους δὴ τοὺς μακροὺς διαύλους ποιεῖσθαι. Δίαυ-

---

1. ἀστέρες] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. [cum Zon. p. 533.] revocavi. *Küst.* Ex Schol. Aristoph. Pac. 838. *Hemst.* Annotaverat etiam Abreschius, admonens simplicis σπινθηρίζοντες in Basil. T. I. p. 548. C. σκηπτοὶ διατρέχοντες. Novum est ἀποσπινθηρίζοντες. 3. Διατριβή] Similia Schol. Platon. p. 394. 4. ἀναστρεφόμεν Zon. p. 515. 5. σημαίνει δὲ — διατρίβειν] Ex Schol. in Aristophanis versum deinde laudatum Plut. 924. 9. τῷ βίῳ] ἐν τῷ βίῳ B. Med. 10. τὴν ἀργίαν] ἡ ἀργία A. B. C. E. ἡ ἀργὴ ut videtur ᵃV. διατριβὴ δὲ καὶ ἡ ἀργία Zonaras. Ἐγίνετο] ἐγένετο B. E. et Zon. 11. ἀτάκτου] εὐτάκτου B. E. 13. Διατροπή] Vid. v. Λειπόμεθα. Dio Chrys. p. 478. *Toup.* MS. Addit Gaisf. Wesselingium in Diod. XVII, 41. Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum esse existimat Casaubonus in Commentar. ad Polybium p. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim ista leguntur apud Diodorum in Legationum ecloga XXVII. [T. II. p. 627.] ut Pearsonus recte monuit. *Küst.* 15. διατροπῇ μεγάλῃ mendum Zon. p. 515. 16. Διατοιχεῖ] Zon. p. 534. Vid. Lobeck. in Phrynich. p. 161. Pendet explicatio verbi a paroemia πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν, quam attulit Schol. Aristoph. Ran. 540. quamque tetigit Hipponacteum δευτέρου τοίχου fr. X.

2. Καὶ διατυπῶν] Καὶ omisi cum V. C. Zon. p. 534. et Theophyl. μετατάττων] μεταπλάττων A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Med. Zon. et Theophylact. Simoc. III, 12. cuius hunc esse locum docuit Abreschius. Itaque μετατάττων invito Küstero videtur excidisse, qui deinde Parisinos ipse memoravit Diatrib. p. 29. 5. Διαύγεια] Diodor. Sic. II. p. 223. *Toup.* MS. ἔκλαμψις] ἔλλαμψις A. C. V. E. Zon. p. 516. ἔλαμψις Med. 6. Διαυγία] Sic A. B. V. E. Deest articulus C. item ᵃV. om. ἡ ἔλλ. διαυγία. Διαυγία δὲ Edd. ante Gaisf. Zonaras praegressa continuans sic, ὁ ἐν θεολόγοις (sic) Γρηγόριος τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφει. ὁ Θεολόγος] Locus Theologi sive Gregorii Nazianzeni, ad quem Suidas respexit, extat Orat. XVII. in S. Cyprianum p. 275. sed ubi nunc legitur, οὐ λίθων διαύγεια. *Küst.* Sive in Or. XXXIV. p. 555. C. ubi λίθων . . διαυγείας. διαυγίαις] διαυγείαις E. 7. προπαροξύνειν] παροξύνειν V. E. 11. Διαύλειον] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1282. Ceterum verba illa διαύλιον προσαυλεῖ τις apud Comicum κατὰ παρεπιγραφήν, ut Suidas hic ex Scholiasta recte monet, accipienda sunt. Nulli enim personae tribuuntur, nec ad seriem fabulae pertinent, sed obiter iis significatur, tibicinem tunc diaulium accinisse. *Küst.* διαύλιον bis Schol. cum Hesychio. διαυλείαν V. C. 15. Zon. p. 534. 16. Δίαυλος. ὁ διστάδιος] Ex Schol. Aristoph. Av. 293. διστάδιος] στάδιος V. C. ὁ διστάδιος δρόμος Lex. Bachm. p. 194. πήχεων σ'.] Immo potius πήχεων ω', i. e. cubitorum 800. Stadium enim habet pedes sexcentos, definiente ipso Suida: unde conficitur, δίαυλον sive stadium duplicatum habere pedes 1200. At cum cubitus sit mensura pedis unius et semis, mille et ducenti pedes erunt cubiti octingenti. *Küst.* Vid. Palmer. in Hesych. v. Δίαυλος. *Hemst.* Palmerium fere descripsit Küsterus. Sed πηχῶν διακοσίων etiam Zon. p. 506. 17. Τούτους δὴ] Hoc fragmentum legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 12. *Küst.* 18. δὴ τοὺς] διὰ τοὺς A. Δίαυλος. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρ. — πάλη καὶ ἅλμα] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco proximé ante laudato. *Küst.*

Διατρέχοντες. Stellae traiicientes, scintillae instar prosilientes. Διατριβή. Schola, in qua litteras discimus. vel tempus, quo circa rem aliquam versamur. vel disputatio philosophorum. significat etiam institutum, studium, certam rationem vivendi, occupationem, item argumentum, in quo nos occupati studium navaturi sumus. Aristophanes *Pluto*: *Nisi vita nostra in aliquo studio occupata sit.* significat etiam otium. *De industria autem moram nectebat, et lento agmine ad hostem ducebat, partim ut disciplinae militaris haberetur ratio, partim ut caute vitaret omnia pericula.* Διατροπή. Commiseratio, perturbatio animi. *Cum autem Carthaginienses ingentem eiulatum cum lacrimis ederent, vehemens commiseratio Senatum incessit.* Διατοιχεῖ. Modo in dextro, modo vero in sinistro latere navis versatur. Διατυπῶν. In melius fingens. *Quicquid erat rude, in melius formans, et confusa decentem ad ordinem revocans.* Διαυανθῆναι. Exsiccatum esse. Διαύγεια. Splendor. at διαυγία per ῑ scribitur, et acuto in penultima notatur. Theologus: *Non lapillorum splendoribus.* Attice vero cum acuto in antepenultima scribitur. quod si in praesenti loco Theologus Attice locutus est, tertiam acuere debemus, dicentes διαύγειαν, ut ἀμέλειαν. Διαύλειον προσαυλεῖ. Est parepigraphe. aiunt autem διαύλειον vocari, cum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit. Aristophanes *Ranis*. Διαυλίζων. Excavans. vel in longum extendens. Δίαυλος. Locus duo habens stadia. vel mensura ducentorum cubitorum. item longus circuitus. *Longos hos circuitus conficere.* Δίαυλος.

λος. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ἐποίουν τὸν δρόμον. ὁπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μεθ' ὅπλων ἀγωνίζωνται. ὀκτὼ δέ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμή, παγκράτιον, πάλη, καὶ ἅλμα.

Διαυλωνίζειν. τὸ διὰ στενοῦ ῥεῖν.

570 Διαυχενίζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν.

Διαφανές. διαφανές φασιν εἶναι φύσιν τινὰ ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, διαπορθμευτικὴν τῶν χρωμάτων· ἥτις φωτὸς μὲν μὴ παρόντος δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο διαφανές· ἐνεργείᾳ δὲ γίνεται διαφανές, φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ διαφανῆ οὐχ ἀὴρ μόνον καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωμάτων· οἷον φεγγῖται λίθοι, κέρατα, ὕελος, γύψος, καὶ ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ διαφανοῦς ἡ φύσις, ἥτις ἐν πλείοσιν οὐσίαις ὑποκειμέναις ἔχει τὸ εἶναι, ἑτέρα αὐτῶν οὖσα, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων ποιοτήτων ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς διαφανείας καὶ τὸ ἀΐδιον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῦμα τῶν σφαιρῶν. διαφανὲς γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρα διὰ τούτου. καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι· τὰ ἄστρα δὲ οὐκέτι. ὅθεν καὶ ἐπιπροςθοῦσιν ἀλλήλοις. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, ἐπιπροςθουμένου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι.

Διαφανῆ χιτώνια. οὐ τὰ λαμπρά, ἀλλὰ τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαίας ὁ προφήτης· Καὶ τὰ διαφανῆ Λακωνικά.

Διαφανῶς, σαφῶς, ἢ συμφώνως.

Διαφαίνει. διαδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐρίζειν, φιλονεικεῖν. Τότον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπέρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προςπαίζοντος ἄλλως, ἡ δὲ ἠγανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τοῦ τοὐμόν ἐστι.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερώμεθα. φιλονεικήσωμεν.

Διαφέρων. παρασκευάζων. Παρέργως τε πρότερα τὸν πόλεμον διαφέρων Ἰουστινιανὸς ἐς σπουδαιολογωτάτην αὐτοῦ πεποίηται τὴν παρασκευήν. Εἰ

1. διττὸν] διττῶν V. C. Deinde notandum illud πληρῶσαι τὸ στάδιον, cui similia protulit Porsonus in E. Or. 54. Immo ἁπλοῦν. *Küst.* 6. ὀκτὼ] οἱ V. C. δόλιχος] Habet A. in marg. haec: Δόλιχ(ο)ς τὸ ἱππο(δρ)ομ ἀπὸ τοῦ κάμπτειν μακρό. 8. Διαυλωνίζειν] Athenaeus V. p. 189. C. (διαυλωνίζειν φαμὲν τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα χωρίον) Vid. Aristot. Meteor. II, 8. Eudoc. p. 25. et H. Steph. Ind. Thesauri. τὸ ante διὰ neglexit Küsterus, quod servat Zon. p. 534. 9. Διαυχενίζεσθαι] Interpretationem Zon. p. 534. subiecit ὑψοῦ αὐχένα ἔχειν. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα — Eunapio [Fr. 66. Ed. Nieb. p. 105.] Vide supra v. Ἀνηρέθιζε. *Küst.* Et quam Toupius comparavit v. Διηυχενίζετο. 11. Διαφανές φασιν] Omnia quae Suidas hic habet, excerpta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, K. III. b. ut Pearsonus monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur. *Küst.* φύσιν] φύσιν τινὰ dedi cum A. C. *V. 17. διαφανές] διαφανῆς A. E. Med. διαφανῆου ut videtur *V. 20. φεγγῖται] Plin. XXXVI, 22. ascripsit Haloander.

1. τὸ ἄνω om. V. C. 3. ἀπλανεῖ] ἀπλανῆ A. C. *V. 4. τὰ ἄστρα] καὶ τὰ ἄστρα B. E. C. 5. ἀλλήλοις] ἀλλήλοις 6. γοῦν] οὖν E. mox ἡ τοῦ om. V. C. ἐπιπροςθουμένου] ἐπιπροςθουμένη E. 8. Διαφανῆ χιτώνια — γυναικῶν leguntur apud Schol. Aristoph. Lysist. 46. *Küst.* Adde Zon. p. 528. 10. Ἡσαΐας] III, 21. 12. Zon. pp. 535. 536. συμφώνως] συμφῶνος A m. sec. 13. φανεροῖ add. Lex. Bachm. p. 196. 16. ἐδέσματος] ἐδέσματα V. E. προςπαίζοντος A. προςπαίζοντος B. C. V. E. Edd. ante Küst. προςπαίζεσθαι Zon. p. 534. Genitivum si tuebimur, debet iam intercepta referri; non enim placent absoluti genitivi, quorum structuram firmavi Syntax. p. 474. Deinde Toupius tionem supplendam optabat ἄλλως ἔδακνε. 17. ὁ δὲ] ἡ δὲ A. *V. C. quod Portus coniecerat. 18. Διαφέρει] catum docte Hasius illustrat in Leon. Diac. p. 253. ἀντὶ τοὐμὸν] ἀντὶ τοῦ ἐμόν E. ἀντὶ τοῦ ipse non dubitavi reponere Aldus, περὶ τῶν διαφερόντων πλούτων. 21. Zon. p. 534.

Cursus, quo stadium bis decurritur, a carceribus ad metam, et a meta rursus ad carceres. *Δολιχοδρόμοι* vero vocantur, qui septem stadia decurrunt. *Σταδιοδρόμοι* duplicem conficiebant cursum. Cursus vero qui *ὁπλίτης* vocatur, is est quo armati certant. Octo autem sunt certamina, stadium, diaulus, dolichus, cursus in armis, pugilatus, pancratium, lucta, saltus. *Διαυλωνίζειν*. Per angustum fluere. *Διαυχενίζεσθαι*. Elata cervice incedere. *Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adeunda exercitationibus provocabat.* *Διαφανές*. Pellucidum dicunt esse proprietatem quandam naturalem transmittendi colores, quae pluribus corporibus insit. et luce quidem absente tantum potentia pellucidum est; actu vero fit pellucidum, luce praesente. sunt autem pellucida non solum aer et aqua, sed multa etiam ex solidis corporibus, ut lapides phengitae, cornua. vitrum, gypsus, alia. est igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus subiectis suam vim habeat, quamvis ab iis sit diversa: id quod in aliis qualitatibus cernimus. pellucidum etiam est aeternum illud caeleste corpus, ex quo sphaerae constant. omnes enim pellucidae: unde stellas in coelo inerrante per eas cernimus. sphaerae quidem pellucidae sunt; non item astra. alia enim ab aliis obscurantur. quare manifesto apparet, obscurari solem interiecto lunae corpore. *Διαφανῆ χιτώνια*. Vestes non splendidae, sed tenues, ut corpora mulierum transpareant. Esaias Propheta: *Et pellucidae vestes Laconicae*. *Διαφανῶς*. Perspicue, vel cum concentu. *Διαφαίνει*. monstrat. *Διαφέρεσθαι*. Contendere, rixari. *Ea-tur conservus canis ob frustum aliquod cibi, secum contendere putans, cum tamen nihil nisi ludens dignatione motus.* *Διαφέρει μοι*. Ad me pertinet. *Διαφερόντως*. Eximie. *Διαφερώμεθα*. Contendamus. *Διαφέρων*. Apparans. *Iustinianus bellum, quod antea duxerat, nunc summo studio apparavit.* Et

Διαφερόντων, ἀντὶ τοῦ ἐπιλέκτων. Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρῶσθαι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι.

Διαφερούσῃ. πληθυούσῃ. Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν ἐν χώρᾳ, πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ.

Διαφεύγω. αἰτιατικῇ.

Διαφεῖναι. διαλῦσαι. καὶ Διαφείς, ἀντὶ τοῦ
571 a ἀπολύσας, ὁρίσας. Ὁ δὲ διαφεὶς τοὺς ἡγεμόνας ἐκίνει τὴν πρωτοπορείαν.

Διαφημίζω ἀεί.

Διαφθείρω. αἰτιατικῇ.

Διαφθονούμενος. Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν.

Διάφορα. ἀναλώματα. Θουκυδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα.

Διαφορά. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ παραλλαγὴ καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορηθῶ. διασπασθῶ. Καὶ Διαφορηθῆναι, ἀντὶ τοῦ διασπασθῆναι.

Διαφόρημα. τὸ παίγνιον. Καὶ Διαφορήσει, διάφορος γενήσεται.

Διαφορῆσαι. Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορότης. ἡ διαφορὰ παρ' Αἰλιανῷ.

Διάφοροι. ἐχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. Ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἠπί-

---

1. *Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρ.*] Fragmentum hoc extat apud Polybium lib. III. c. 18. ut Iac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen pro ὠχυρῶσθαι legitur ὀχυρὰν εἶναι. *Küst.* 3. εἰς αὐτὴν] ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὴν A. Partem novissimam habet Zon. p. 534. Subsequebatur glossa syntactica: Διαφέρω. τὸ διαλλάσσω. γενικῇ. Τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων. Δοτικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνω. (ἐχθαίρω E.) Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις. Καί· Τίνι διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ. Delevi cum V. C. Post sequentem collocat A. Primum exemplum suppeditat Lex. de Synt. p. 135. secundum idem Lex. p. 132. Quorum in illo pro Τοσοῦτον habet τοσούτων A. τοσούτῳ E. et Lex. Seg. Vulg. confirmat locus Isocr. de Pace p. 170. C. Continua sunt Demosth. de Corona p. 236,4. Tertium Τίνι διαφέρει est Dionysii Thracis Art. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 630. monente Valckenario in Ammon. p. 48. 4. πληθυνούσῃ] πληθυούσῃ A. B. E. *V. Med. Zon. p. 534. 6. Om. Küst. silente Gronovio. 7. Διαφεῖναι] Synes. Ep. 121. *Toup.* MS. καὶ om. Zonaras. 8. Ὁ δὲ διαφεὶς τοὺς ἡγεμ.] Et haec sunt verba Polybii lib. VIII. c. 21. (28.) Vide etiam infra v. Κνίφας. *Küst.* 9. πρωτοπορίαν] πρωτοπορείαν scripsi cum V. E. Zon. et Polybio. 10. Hanc et continuam glossam om. Küsterus; priorem quidem repugnantibus *V. et Zon. p. 536. Vide tamen ne scribendum sit: Διαφημίζω ἀ. Cf. v. Διευφημῶ. 12. Ὁ δὲ] Idem exemplum apud Zon. p. 536. Subsequebatur observatio duplex: Διαφθορά. θάνατος. διάλυσις τοῦ συνθέτου σώματος. φθορά, διαφθορά, καὶ καταφθορά. καὶ φθορὰ μέν ἐστι σωμάτων νέκρωσις καὶ ἀκινησία τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς ἀπὸ τούτου χωρισθείσης. διαφθορὰ δὲ διάλυσις σώματος καὶ παντελὼς (malim παντελὴς cum Zon. p. 1154.) ἀφανισμὸς καὶ σκωλήκων κατάβρωμα. καταφθορὰ δὲ ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ παρανομίαι καὶ παραβάσεις καὶ ἀνομίαι, ὡς τό, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ φθορὰν μὲν ὑπέστη τὸ (ἄχραντον inserit A.) τοῦ Κυρίου σῶμα, διαφθορὰν δὲ οὔ. Horum priora quae continentur illis θάνατος . . . σώματος, quae sola Med. agnoscit, om. A. V. C. Reliqua vero pendent ab auctoritate nescio cuius scriptoris dogmatici, cui similia tradit Zon. p. 1806. sq. Ea ipsa delevi cum B. E. V. C. tuetur A. in margine. Ceterum monet Küsterus: „φθορά διαφθορά, καὶ καταφθ.] Haec et quae sequuntur desunt in edit. Mediolanensi, itemque in 2 MSS. Pariss. in tertio vero ad marginem scripta leguntur: quod arguit notam istam a recentioribus ex scriptore quodam excerptam et collectaneis hisce insertam esse." Primus edidit Aldus, qui horum particulam inculcavit post v. Καταφωτίζω. Sub finem ascripsit Gaisfordus: ὡς φησὶ καὶ ὁ μελῳδὸς Δαβίδ· Οὐκ ὄψεται καταφθορὰν ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας (Ps. XLVIII, 11.) e cod. Reg. 1852. p. 1. 13. Διάφορα. ἀναλώματα] Vide Casaubonum in Charact. Theophr. (c. 10.) p. 229. *Küst.* Item intpp. Hesychii. Consentit Zon. p. 524.

1. 2. Iungit haec Lex. Bachm. p. 197. item Zon. p. 516. 4. Διαφορηθῶ] Aristoph. Av. 355. Διαφορηθῆναι] Aristoph. Av. 338. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diod. Sic. XIII, 62. *Gaisf.* Adde Musgr. in Eurip. Herc. 572. 5. ἀντὶ τοῦ δ. om. Zon. p. 535. 6. Διαφόρημα] Glossa sacra. V. Zon. p. 528. et Hesychius. 7. γενήσεται] γένηται A. V. C. H. Stephanus: „Dubium esse potest utram det voci διάφορος significationem: sed ego crediderim accipi potius pro eo qui dissidet." 8. Διαφορῆσαι] Philostrat. p. 681. *Toup.* MS. Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀνασοβηθείς. Vide etiam paulo post v. Διαφορουμένης. *Küst.* Apparet compendium huius loci perperam in glossam posteriorem irrepsisse: quamquam inde lucramur auctoritatem Arriani. Ceterum eadem recurrit orationis labes, quam servat articulus superior, neque removit Pflugkius in Zimmerm. Annal. A. 1836. n. 36. ἐπί τε τῷ ἀήθει tentans improspere. 11. Διαφορότης] Vide Pierson. in Moerin p. 128. παρ' Αἰλιανῷ] Var. Hist. lib. II. c. 21. *Küst.* 14. Ἐστρέβλωσαν] Eximium hoc fragmentum depromptum est ex Polybio lib. IV. [18, 8.] p. 400. Τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισχηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἐξετοιχωρύχησαν μὲν τοὺς βίους, ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τῶν Κυναιθέων, οὓς ἤλπισαν ἔχειν κεχρυμμένον διάφορον ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων. Hinc Suidas emendandus est. *Toup.* οἷς ἠπίστησαν] Lego, οὓς ἠπίσταντο: vel οἷς ἠπίστησαν μὴ etc. *Küst.* Leg. οὓς ἐπίστευσαν. *Hemst.* ἠπίστησαν defendit Schweighäuserus, ut esset, *suspicabantur*: frustra. Deinde Küsterus Polybii ignarus haec annotavit: „διάφορον] Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius et magis

---

των, delectorum. *Audiens urbem esse munitam, et delecta virorum multitudine refertam.* Διαφερούσῃ. Abundante. *Ille vero castra posuit in regione omnium frugum ferace.* Διαφεύγω. Iungitur accusativo. Διαφεῖναι. Dimittere. Et Διαφείς, qui dimisit, qui solvit. *Ille vero ducibus dimissis primum agmen movit.* Διαφημίζω ἀεί. Semper celebro. Διαφθείρω. Aptum accusativo. Διαφθονούμενος. Invidens. *Ille vero Zenoni invidens quievit.* Διάφορα. Impensae. Thucydides. Διαφορά. Dissidium. Διαφορά. Quod vulgo dicitur differentia et dissimilitudo. Διαφορηθῶ. Dilacerer. Et Διαφορηθῆναι, dilacerari. Διαφόρημα. Ludicrum. Et Διαφορήσει, diversus fiet. Διαφορῆσαι. *Equos autem natura feros, et cum essent vinculorum parum tolerantes, tum onere appenso vehementius incenderentur, eum dilacerasse.* Διαφορότης. Aelianus ponitur de differentia. Διάφοροι. Inimici. sic dicti, quod sententiis discrepant. dicitur etiam διάφορον πρᾶγμα, res pretiosa. *Multos eorum tormentis cruciarunt, quos su-*

στησαν ἔχειν κεχρυμμένον διάφορον ἢ κατασκεύασμα ἤ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.

Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης. Ἀῤῥιανός· Τοὺς δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφρήσετε. διαφορήσετε, διαπέμψετε.

Διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύετο, ἐσκέπτετο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, αὐτῷ γὰρ εἶναι διὰ φροντίδος.

Διαφρυκτοῦν. διαψηφίζειν, διακληροῦν. τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.

Διαχειρίσαι. φονεῦσαι.

Διαχειροτονία. διάκρισίς τις χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. τοῦτο Δημοσθένης.

672 Διαχεῖται. χαίρει, διαχέεται.

Διαχώρους. τὰ διαστήματα τῶν λόχων. Οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τοῦ στρατοῦ τὰς διαχώρους.

Διὰ χρόνου. ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον.

Ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Οὔκ· εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις γληχωνίαν.

καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστύφῃ, γλήχωνα πίνουσιν.

Διάχυσις. χαρά, τέρψις.

Διαψαλάττεσθαι. τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀψάλακτον ἄθικτον. οὕτως Κράτης.

---

ex mente scriptoris anonymi dixisset ἀργύριον, i. e. *pecuniam*. Illo enim sensu vocabulum hoc apud Polybium, Dionys. Halicarnasseum aliosque scriptores Graecos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant." Hanc in sententiam Toup. … alios locos comparavit, tum Suid. v. *Πάνθ' ὅμοια*, cui Diogen. Laert. VI, 9. addit Gaisf.

2. πλείονος] πλειόνως A. 3. Διαφορουμένης] Aristoph. Lysist. 896. Ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων etc. *Küst.* Glossa male nata, cum interpretationes, διαφορουμένης, διασπωμένης in Scholiis essent … Omnia tamen repetiit, δὲ tantum omisso, Zon. p. 535. 4. Ἀῤῥιανός] Vide supra dicta in v. Διαφορῆσαι. 6. Διαφρήσετε. διαπέμψετε] Schol. Aristoph. Av. 193. Διαφρήσετε. διαφορήσετε, διαπέμψετε. Hinc Suidas sua hausit. Küst. … φρήσετε secundum ordinem litterarum reposuit Porsonus, libris addicentibus: Διαφρήσεται. διαφορήσεται A. Διαφρήσεται B. E. Διφρήσετε. διαφ. V. C. Itaque Gaisf. iunxit Διαφρήσετε et διαφορήσετε: et sic Zonaras p. 536. Emendatum … mat et quae olim ferebatur gl. Ὡς Πυθώδ' ἰέναι, ubi scribebatur διαπέμψεσθε: et vv. Οὐ διαφρήσετε et Χάος. 11. Διαφρυκτοῦν. διαψ.] Confer Hesych. v. Διάφρυκτος et Suidam infra vv. Κυαμεῦσαι et Κυαμοτρώξ. *Küst.* Paulo melius … p. 536. Haec perperam repeti solebant sub v. Φρυκτός. 13. ἐφόρουν] ἐκάλουν *V. Dicendum erat ἐλάμβανον … chio. 14. Διαχειρίσαι] Διαχειρῆσαι V. C. Dein αἰτιατικῇ clam posuit Gaisf. 15. Διαχειροτονία. διάκρισις … Harpocratione: ad quem vide Valesium. *Küst.* διάκρισίς τις A. *V. Zon. p. 510. Quos secutus sum aliqua cum dubitatione, ut structurae tamen legibus satisfacerem. Hesychius: ἡ τῆς χειροτονίας διάκρισις ἐν πλ. γ. 16. οὕτω] τοῦτο A. B. C. … ante Küst. et Pal. Harpocratio, cuius reliqui libri id ignorant. Equidem restitui. Ceterum v. Schömann. de com… 17. Διαχεῖται] Vide Hesychium et v. Διακεχυμένοι, coll. Zon. p. 549. Subsequebatur glossa ab hominibus male ind… pilata: Διαχωρήματα. τὰ διαλείποντα. Ἀῤῥιανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα (διαλείμματα E.) τῆς τάφρου … Ubi Küsterus: „Διαχωρήματα] Supra inverso verborum ordine rectius legitur, Διαλείποντα. τὰ διαχωρήματα. Nam … hac nota exponitur vox διαχωρήματα, sed διαλείποντα, quippe cuius gratia locus Arriani a Suida hic adductus est … cum V. C. Post διαλείποντα addit E. καὶ παρ' ἰατροῖς τὰ ἐκκρινόμενα ἐκ τῆς γαστρὸς περιττά.

1. διάχωρος habet Eust. in Od. γ'. p. 1921, 19. 5. Ἄρ' ἂν βλαβῆναι] Aristoph. in Pac. 711 — 713. Eadem pauci… currunt in v. Βληχωνία: ubi codd. Ἄρ' οὖν. βλαβῆναι] βλαβηθῆναι C. διὰ χρόνου] διὰ πολλοῦ χρόνου V. C. E. … ante Küst. 7. Οὔγ' *V. κυκεῶν'] κεκεῶν' C. V. 8. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba … atae in modo indicatum locum Aristophanis: eademque leguntur supra v. Βληχωνία. *Küst.* 9. καὶ οἱ] οἱ om. A. 11. … οἴνου A. B. C. V. E. Edd. ante Küst. τὴν καρδίαν] Immo potius ὀπώραν. *Küst.* Hunc Bosius reprehendit … Scriptt. Gr. p. 151. Neuter vidit istud membrum διὰ τὸ . . . καρδίαν ab continuis seiungendum ad praecedens βλάπτονται … nere. 14. Διάχυσις] Hierocles p. 304. *Toup.* MS. Addit Gaisf. v. Διεσαρδάνισε. τέρψις, χαρά Zon. p. 507. … Zon. p. 536. διαψαθάλλειν et διαψαλλάττεσθαι cum eadem interpretatione Hesychius. 16. ἀψάλακτον] Vide quae … v. Ἀψάλακτον. Mox οὕτως (οὕτω Edd. ante Gaisf.) Κράτης om. E. Κρατῖνος restituendum ex voce superiore.

---

spicabantur pretiosum vel vas vel aliquid maioris pretii occultasse. Διαφορουμένης. *Liciis a gallis gallinaceis discerptis.* Arrianus: *Equos vero turbatos eum distraxisse.* Διαφρήσετε. Transitum concedetis, dimittetis. Διὰ φροντ. Curae ipsi erat, providebat. Aelianus: *Deus vero praecepit, ne de illis curiosius essent soliciti. sibi enim negotium istud curae fore.* Διαφρυκτοῦν. Suffragium ferre, sorte dividere. fabam enim vocabant φρυκτόν: quibus in suffragiis ferendis loco calculorum iudices Atheniensium olim utebantur. Διαχειρίσαι. Interficere. Διαχειροτονία. Suffragiorum quae a populo porrectis manibus feruntur distinctio. sic Demosthenes. Διαχεῖται. Laetatur, gaudio diffunditur.

Διαχώρους. Manipulorum interstitia. *Sic autem … rum interstitia militibus dense collocatis replevit.* … χρόνου. Post longum tempus. *An putas male mihi fore, … mine Mercuri, si post tantum temporis intervallum … subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris …* post longum temporis intervallum multa poma edunt, … nem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo … morum esus valetudini non nocet, si pulegium biberit … rum acri pomorum succo stomachus consumitur. ut … monia aliqua humores astringantur, pulegium bibunt … χυσις. Laetitia, voluptas. Διαψαλάττεσθαι. … ad scrutationem. ἀψάλακτον enim intactum vocatur. …

Διάψαλμα. μέλους ἐναλλαγή.

Διαψᾶν. διορύττειν, διασκαλεύειν. Κελεῦσαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις.

Διαψαίρουσι. διαπνέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαψεύδονται. ἐκπίπτουσιν, ἀποτυγχάνουσιν. Διὸ τοῦ μὲν καλοῦ διαψεύδονται, τοῦ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιτυγχάνουσι.

Διαψήφισις, καὶ ἀποψήφισις. οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται.

Διβητήσια. διαβίκια.

Διγῆρες. οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος. Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.

Δίγνωμος. ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ. 573

Διδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διδάξομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι.

ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον, τουτέστι, διδαχθήσομαι. ἔστι δὲ τῶν μέ-

---

1. *Διάψαλμα*] Vid. intpp. Hesychii et Tittm. in Zon. p. 527. 2. *Διαψᾶν*] Vix dubito quin prava lectio *διαψᾶν* pro *διαμᾶν* Suidam deceperit. Vid. *Διαμησάμενος*. *Hemst.* Tuetur Zon. p. 536. subiungens *καὶ διαψᾶν ἀντὶ τοῦ ὁμαλίζειν*. *διορύττειν*] *ὀρύττειν* V. C. 5. *Διαψαίρουσι*] Vox haec legitur apud Aristophanem Av. 1714. ad quem locum Suidam hic respexisse puto. *Küst.* Zon. p. 530. Eadem et copiosius Etym. M. Paulo clarius Hesych. *καὶ ψαίρειν λέγομεν, ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται τὸ ἱστίον*. 7. Zon. p. 536. *γενικῇ* ante *ἐκπίπτουσιν* clam inculcavit Gaisf. Cf. Lex. de Synt. p. 135. 9. *παρ' αὐτοῖς* etsi fateor defendi posse, tamen suspectum habeo. 11. *Διαψήφισις, καὶ ἀποψήφισις*] Vide omnino Petitum in commentario ad Leges Att. p. 134. et Scaligerum *ἐν Συναγωγῇ* ad Olympiadem XC, 2. itemque Suidam supra v. *Ἀποψηφισθέντα*, et infra v. *Ἔκλειψις*. *Küst.* Breviter haec tradiderunt Lex. Rhet. pp. 186. 236. et Appendix Photii p. 666. Rem qui disseruerint eiusque proprietatem memoravit Schömannus in Isaeum p. 478. sq. Gaisfordus attulerat Meierum de bon. damn. p. 78. seqq. et Clinton. Fast. Hellen. a. 346, 3. 12. *ἕκαστοι*] *ἑκάστοις* A. B. C. V. E. Edd. vett. Latet accurata temporis significatio. 13. *παρεγγεγραμμένων*] *παρεγγραμμένων* C. V. 14. *Ἀχαρνεῖς*] Lacuna post h. v. in A. 15. *Ἐλευσινίων*] *Ἐλευσίνων* V. C. *Ἐλευσίνιοι* (om. *οἱ*, quod abesse debet) *περὶ Ἐλευσινίων* E. 18. *ἀναμφισβητήτως*] *ἀμφισβητήτως* B. E pr. *ἀναμφισβήτως* C. Med.

3. *Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δ.*] Ex Harpocratione. 6. *παρεγγέγραπται*] *παραγέγραπται* B. E. C. Edd. vett. et Zon. p. 517. 7. *Διβητήσια*] *Διαβητησία* B. E. *διαβίκια*] Sic *V. *διβίκια* A. B. et pro glossa Zon. p. 524. *διβύκια* MS. 177. sive Lex. SGerm. apud Bastium post Gregor. p. 921. 8. *Διγῆρες*] *στρουθοὶ* solum pro interpretatione Hesychius sub vv. *Δηγῆρες* et *Δίγηρες*. Vide supra glossam expulsam *Δήγηρες*. 10. *Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν*] Repetitur hic locus infra v. *Σκύθης*. [Quo per fraudem irrepserat.] Decerptus autem est ex Laertio in Anachars. ubi ita legitur: *Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Γνούρου μὲν ἦν υἱός, ἀδελφὸς δὲ Καδουΐδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωττος ἦν. οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπη ὀκτακόσια.* Confer etiam Suid. v. *Ἀνάχαρσις*. Voce autem *Δίγλωσσος* utuntur Graeci ad significandum *interpretem*, sive *qui plures linguas callet*. Usurpatur etiam *δίγλωσσος* in sensu deteriori apud Socratem Hist. Eccles. I, 23. ubi minus honorifice de Eusebio Caesariensi ait: *ἐξ ὧν καὶ διγλώσσου δόξαν ἐκτήσατο, ὅτι τὰς αἰτίας λέγειν ἐκκλίνων, μὴ συνευδοκεῖν τοῖς ἐν Νικαίᾳ συνέθετο.* *Toup.* I. p. 129. Adde Menag. in Laert. I, 101. 11. *δίγλωττος*] *δίγλωσσος* E. cum altera gl. 12. *Δίγνωμος*] Gl. om. E. tenet Zon. p. 506. 13. *Διδαξάμενος*] Sic Timaeus p. 83. et Zon. p. 543. Cf. Schol. Luciani in Somnii principium. 15. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 127. ubi vide Scholiastam, cuius verba hic more suo Suidas descripsit. *Küst.* 16. *τοῖσι*] *τοῖς* B. V. C. Scripsi *τοῖσιν θεοῖς*: nam *θεοῖσι* libri praeter E. qui *θεοῖς*. 17. *ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι* etiam Zon. p. 543. *νῦν μὲν — διδαχθήσομαι* om. C.

Διάψαλμα. Cantus immutatio. *Διαψᾶν.* Perfodere, effodere. *Iussisse omnes effodere arenam, et magnas fossas facere.* *Διαψαίρουσι.* Perflant. *ψαίρειν* enim nautae dicunt, quod est flare. *Διαψεύδονται.* Excidunt, frustrantur. *Quare neque honesti rationem assequuntur, neque eius, quod ipsis utile videtur, compotes fiunt.* *Διαψήφισις,* et *ἀποψήφισις.* Singulorum pagorum cives suis in territoriis conveniunt, ut de iis qui criminis alicuius suspecti habentur, aut in civium album falso relati sunt, clam suffragia ferant: velut Acharnenses de Acharnensibus, Eleusinii de Eleusiniis, et pariter reliqui populares de suis civibus. id vocabatur *διαψήφισις*. Iam qui plura suffragia consequuntur, ius civitatis praeter controversiam retinent; qui pauciora, non amplius censentur cives. id vero appellatur *ἀποψήφισις*. *Διαψήφισις.* Proprie dicitur de exploratione, quam singuli pagi de curialibus suis instituunt, utrum quis revera civis sit et curialis, an peregrinus et civibus falso ascriptus. *Διβητήσια.* Diabicia. *Διγῆρες.* Illustres, vel passeres. *Δίγλωσσος.* Qui duas linguas novit. *Anacharsis erat Scytha, at matre Graeca natus, et ideo bilinguis: qui etiam Scythis leges tulit.* *Δίγνωμος.* Homo ancipitis mentis. *Διδαξάμενος.* Qui magistro pro altero instituendo mercedem solvit. *Διδάξομαι.* Erudiendum me alteri tradam. Aristophanes *Nubibus*: *Sed deos precatus magistro erudiendum me dabo.* hic *διδάξομαι* passive accipiendum est, pro *διδαχθήσομαι*. est autem verbum medium, quod formam

σων· παθητικὸν μὲν γὰρ ἔχει τὸν σχηματισμόν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. εἴποι γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ· διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δυνατὸν οὖν καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἵν' ᾖ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἐμαυτὸν διδάξας, ἔφη, αὐτός, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. Διδασκάλιον δέ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδάσκαλον. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.

Διδάσκω. αἰτιατικῇ

Διδαχή. ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ'.

Δίδημι. τὸ δεσμεύω.

Διδίας. ὄνομα κύριον.

Δίδραχμον. συντέλεσις, εἰςφορά, λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον οὐγγίας ς'· κ' ὀβολοὺς· γράμματα ς'.

Δίδωμί σοι. παρέχω σοι.

Διδυμαῖος.

Δίδυμον ξύλον. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φοῦρκα. Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦς τὸν φθορέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύ-

---

1. καὶ παθητικὸν μὲν] καὶ debetur Küstero. Sed γὰρ post μὲν addunt A. V. C. 2. ἄν τις] τις inculcatum a Küstero [...] nam praestat εἴποις refingi. Schol. breviter, διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν κτλ. 5. δυνατὸν οὖν] δυνατὸν μὲν οὖν E. [...] μέν. Schol. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, quod praeferendum. 7. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρ.] Totum hunc locum [...]stitue et lege: τοῦ δὲ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν, διδάξομαι ἐμαυτόν· ἔφη, διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων etc. Küst. [...]xime Küsterus, nisi quod omisit διδάξομαι post νοούμενον insertum huc revocare. Simili ratione iuvandus Scholiastes [...] Suidam Hermannus neglexit: διδάξομαι, ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ [...]ποντος. ἐπιτρέποντος] ἐκτρέποντος E. 8. διδάξας] διδάξω E. ἔφη] ἔφην B. Tum καὶ ante αὐτὸς delevi cum A. [...] Quo facto superest ut refingamus: ἐμαυτὸν διδάξομαι, διδάξομαι, ἔφη, αὐτός, βαδ. Ac distinxi post αὐτός. βαδί[...]ζων V. E. C. 10. Διδασκάλιον — μάθημα om. C. Vid. Zon. p. 528. Herod. Epim. p. 268. et Theodosii Gram. [...] 12. Διδάσκαλος] Διδάσκαλον A. B. *V. C. E. Edd. ante Küsterum, haec annotantem: „Ex Harpocratione." Huius autem lo[...] rem enarrationem et illustrationem reperiet lector apud Casaubonum in Athen. lib. VI. c. 7. ubi prolixe et docte de sign[...] vocis διδάσκαλος et διδασκαλία disputat." 13. διθυράμβων] διὰ θυράμβων A. 14. τραγῳδιῶν] τραγῳδῶν A. V. [...] Pal. Harp. Vulgatum firmat omnino Etym. M. p. 272. Σοφοκλῆς] Philoct. 387. sq. Deinde glossam ex Etym. M. [...] quam habet A. in margine, delevi cum V. C. Διδάσκαλος. δαίω, τὸ μανθάνω, δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ [...] ἐπεὶ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος. [...] ἀποβολῇ male πλεονασμῷ τοῦ α καὶ ἀποβολῇ E. deinde scribens κατὰ ἀναδιπλασμόν.

3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. Ἡρόδοτος] III, 134. adde V, 58. οὕτως Ἡρόδοτος Zon. p. 517. 6. Δίδημι] Vid. [...] Homer. Od. μ'. 54. Schaefer. in Gregor. de Dial. p. 620. *Gaisf.* 7. Διδίας] Gl. om. C. agnoscit Zon. p. 506. Deinde [...] cum A. V. C. Διδούς. διδόντος, ἢ καὶ διδοῦντος. 8. Δίδραχμον] Pertinet gl. ad LXX. interpretes S. S. Vid. [...] Genes. XX, 16. ad Hesychium citatum, necnon Schleusner. Lex. Vet. Test. *Gaisf.* 9. οὐγγίας ς'] Pessime. [...] enim est ex Hesychio, τὸ τέταρτον τῆς οὐγγίας, i. e. *quartam partem unciae*. Vide rei nummariae scriptores. Küst. [...] ὀβολοὶ A. V. ου γγ ς E. Sed laborat oratio, cui facile subveniamus, Zon. p. 524. viam monstrante, ut ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον [...] novissimum γράμματα ς' revocentur. κ' ὀβολοὺς] Immo potius ιβ' ὀβολούς, i. e. *duodecim*. Tot enim duae drachm[...]ae continebant. Potest tamen lectio vulgata stare, si locus hic accipiatur de drachma Aeginetica, quae X. obolos [...]bat. *Küst.* Vulg. firmavit Gaisf. allato Levit. XXVII, 25. εἴκοσι ὀβολοὶ ἔσται τὸ δίδραχμον: nec dubitare sinu [...] v. Δραχμή. 10. γράμματα] δράχματα C. 11. Διδυμαῖος] Vide vel Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 112. Deinde [...] (qui post Δίδυμοι addunt, Διδυχμίας καὶ ὁ ἀ. ἀ. Ἀσωπόδαρος ἐ. σ. σωμάτων δ. ubi σώματος *V.) delevi glossam ex [...]πόδωρος confectam: Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ σωματ[...]τος διεβέβληντο. 13. Δίδυμον ξύλον] Lipsius in libello de Cruce δίδυμον ξύλον *crucem* significare putat, [...]que Suidam, quod verba ista de *furca* Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidae contra Lipsium [...] Casaubonus adversus Baronium Exercitt. XVI, 77. quem consule. *Küst.* Quem non poenituit eandem annotat[...]quere sub v. Ἰλλοῦστον, quam ex hoc loco propter nominis observationem studiosi homines derivarunt. Ceterum [...]rendum et ambigue dictum apud Theonem Progymn. c. 5. p. 214. ed. Walz. et simillimus sermo Iosuae 8, 29. [...] δὲ Ἰλλοῦστον φθορέα] Locus hic emendatur infra v. Ἰλλοῦστον: quo lectorem remittimus. *Küst.* Non dubitavi [...] refingere Ἰλλοῦς τὸν φθ. εὗρον *V.

---

quidem habet passivam, at actionem significat. magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, quam διδάξω. nam ipse magister dicet διδάξω: at pater et quicunque aliquem in disciplinam alteri tradit, διδάξομαι. itaque hic eodem modo valet, ut sit sensus, me ipse, quoniam filium non potui, docendum tradam. quoniam tamen metrum non permittebat, ut diceret διδάξομαι ἐμαυτόν, dixit tantum διδάξομαι, docendum magistro me dabo ipsum, ludum litterarium frequentans. Διδασκαλεῖον. Schola. Διδασκάλιον vero ipsa disciplina. Διδάσκαλον. Peculiariter διδασκάλους vocant poetas dithyrambicos, vel [...] vel tragicos. Sophocles: *Homines immodesti magis[...] sermonibus mali evadunt.* Διδάσκω. Accusa[...]gitur. Διδαχή. Disciplina. Herodotus libro tertio. [...]δημι. Ligo. Διδίας. Nomen proprium. [...]χμον. Collatio, tributum, pensio publica. habet [...] drachmum quartam partem unciae, obolos viginti, [...]pulos sex. Δίδωμί σοι. Praebeo tibi. [...]ξύλον. Geminum lignum, quod Romani furcam [...] *Cum autem Illus stupratorem invenisset,* eum ex [...]

μου ξύλου. — Οὓς δὲ ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.

Δίδυμος, Ἀτήιος, ἢ Ἄττιος χρηματίσας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β΄· καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικὸς Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τριςχίλια καὶ πεντακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος. Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά· Περὶ ὀρθογραφίας· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, γραμματικός. περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα τινά.

Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός· ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι, καὶ ἐχρηματίσατο· μουσικός τε ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς. Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιέ.

[Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.]

---

1. Οὓς ζῶντας] οὓς δὲ ζῶντας A. C. *V. 3. Δίδυμος] Eadem fere de Didymis *Eudocia*, philosophum tradens p. 135. grammaticos vero p. 133. tandem Georgicorum scriptorem p. 128. Ἀτήιος ἢ Ἄττιος] Platonicus. Scrib. *Αἴτιος*. Scripsit opinor *περὶ τῶν αἰτιῶν*. Notus versiculus *Αἴτιος ὁ γράψ. αἰτ. Καλλίμαχος*. Vid. Euseb. Praep. p. 545. An *Ἀέτιος*? Ionsius p. 318. *Toupii* commenta domestica. Ἀτήιος] Ionsius de Scriptor. Hist. Phil. lib. III. c. 1. pro Ἀτήιος hic legendum censet Ἀρεῖος, fretus auctoritate Eusebii, qui lib. XV. Praep. Euang. c. 15. Didymi cuiusdam Ἀρείου mentionem facit. Sed cum non satis constet, utrum Didymus ille idem sit cum eo, de quo Suidas hic agit, coniecturam hanc in medio relinquo. Praeterea etiamsi daretur, et Suidam et Eusebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Eusebio, an vero Eusebius ex Suida emendandus esset. *Küst.* Cum Ionsio consentit ut par fuit Reinesius. Nam quod sequitur ἢ Ἄττιος, ab Eudocia praetermissum, nihil nisi correctionem affert mendosi Ἀτήιος. 6. Δίδυμος, Διδύμου ταρ.] Hic est celebris ille Didymus, cuius grammatici veteres et enarratores poetarum Graecorum tam crebram mentionem faciunt. Fuit vir singularis industriae et *φιλοπονίας*, scripsitque commentarios in plerosque poetas Graecos: itemque in praecipuos oratores veteres, ut constat ex Harpocratione, qui ὑπομνήματα eius in Demosthenem, Isaeum et Hyperidem laudat. Praeterea ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως citatur a Schol. Aristoph. Av. 769. et Athen. lib. IX. p. 368. Ἐν ταῖς περὶ Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν ab eodem lib. XIV. p. 634. Ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀρχιεύειν καὶ δεκατεύειν [immo περὶ τοῦ δεκατεύειν] ab Harpocratione v. Δεκατεύειν. Ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως ab eodem v. Διρμιστής. Ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν ab Etymologo v. Προσῳδίαι. Ἐν Συμποσιακοῖς a Stephano Byzantio v. Ἠτία, Laertio in Demetrio segm. 76. Etymologo v. Σκολιά, et Clemente Alexandrino Strom. lib. IV. p. 381. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ a Plutarcho in Vita Solonis. Praeterea vocabula comicorum et tragicorum cum collegisse et exposuisse discimus ex praefatione Lexici Hesychiani et Harpocratione v. Ξηραλοιφεῖν. *Küst.* E libris, quos τραγῳδουμένης λέξεως scripsit, aliquid affert de Acheloo ex Euripide Macrob. V, 18. Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς laudatur a Lactantio de Fals. relig. I, 22, 9. Didymus sex libros in Ciceronem composuit, sillographos imitatus, maledicos scriptores, qui tamen libri doctarum aurium iudicio sunt improbati: Politian. Miscell. c. 1. ex Ammian. Marcell. XXII, 16. *Reines.* (Qui nonnulla habet cum Küstero communia.) Adversus eum scripsit Suetonius in libro περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας. Vid. Τράγκυλλος. Ἀπίων Διδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός Suid. *Hemst.* Addo Clinton. F. H. T. III. p. 205. Nec praetereunda glossa Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. 7. Ἀριστάρχειος] ἀριστόχειρ E. Id nomen admonet operae criticae, quam Didymus posuerat in copiis Aristarcheis de scriptura Homeri colligendis diiudicandisque, hoc est, librorum περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, ab Lehrsio de Aristarchi stud. Hom. p. 19. sqq. diligenter explicatorum. Ἀντωνίου] Ἀντωνίνου B. E. Edd. ante Küst. 8. Κικέρωνος] Νικέρωνος B. E. 9. κληθεὶς] ἐπικληθεὶς E. 10. συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τριςχίλια] Idem testatur Athenaeus lib. IV. p. 139. *Küst.* τριςχίλια καὶ] καὶ om. B. V. E. Med.

1. ἔγραψε — ἄριστα] Incerta horum titulorum fides. Nam primum quin Πιθανά ad Didymum Areum debeant redire non ambigimus. Deinde Περὶ ὀρθογραφίας etsi nolim aspernari, περὶ γεωγραφίας tamen scripsit Paris. ap. Brequign. p. 16. Denique καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα quis dubitet Aristarcheo laudatissimo vindicare? accedit quod Eudocia nescit πλεῖστα καὶ ἄριστα. Contra suspicamur totum argumentum, quod gl. Δίδυμος ὁ Κλαύδιος continetur, ad Didymum iuniorem pertinere: cuius memoria his fere finibus, nisi fallor, debuit circumscribi: Δίδυμος ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας· περὶ τῶν ἡμαρτημένων κτλ. Praeterea volumus ab aliis exquiri, Didymusne Heraclidis F. idem qui Claudius fuerit. 3. ὁ om. *V. qui hanc partem postposuit narrationi de Didymo Heraclidis. χρηματίσας om. V. 4. παρὰ τὴν] περὶ τὴν E. 6. Ἐπιτομὴν τοῦ Ἡρακλέωνος] Λέξεις Ἡρακλέωνος scripsit Longinus, teste Suida. *Toup.* MS. τῶν Ἡρακλέωνος A. E. Med. et Eudocia. Cf. v. Δημοσθένης Θρᾷξ. Heracleonem Glauci filium (quem infra Suidas posuit) cum Didymo iungit Steph. Byz. v. Ἀρέθουσα. 7. Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλ.] Eius opinor Heraclidis, qui Didymi Chalcenteri disciplina fuerat usus. Huccine referri possit locus quidam a Bekk. Anecd. p. 1449. decerptus non ausim definire. 8. παρὰ Νέρωνι] Eudocia: ἐπὶ Νέρωνι, οὐ μόνον γραμματικός, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μουσικὸς καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτ. 10. Δίδυμος Ἀλεξ.] V. Fabricii B. Gr. T. XIII. p. 141. Eius Georgica diligenter ab Geoponicorum opifice adhibentur, quamquam abest diligens librorum distinctio. 12. Δίδυμος — Θωμᾶς] Notavi glossam ab V. omissam. Perversum est καὶ ὁ.

---

spendit. — Alios autem viros ex furcis suspendens. Δίδυμος. Didymus, Areius cognominatus, philosophus Academicus, scripsit Probabilium et Sophismatum solutiones libris duobus: et alia multa. Δίδυμος. Didymus, Didymi salsamentarii filius, Alexandrinus, grammaticus Aristarchius, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis usque ad Augustum: Chalcenterus vocatus, propter assiduitatem, qua versabatur in libris. aiunt enim eum plus tria millia et quingentos libros conscripsisse. Δίδυμος. Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae eloquentiam docuit. scripsit Probabilia: De Orthographia: et alia plurima eaque optima. Δίδυμος. Didymus, cognomento Claudius, grammaticus. scripsit de iis quae praeter analogiam a Thucydide commissa sunt. De Analogia Linguae Latinae. Epitomen Heracleonis: et alia quaedam. Δίδυμος. Didymus, Heraclidae filius, grammaticus, qui apud Neronem vixit, et divitias sibi comparavit, et musicus fuit insignis et ad carmina componenda aptus. Δίδυμος. Didymus Alexandrinus. De re rustica libros XV. scripsit. [Δίδυμος. Apostolus Thomas cognominatus est Didymus.]

Δίδυμοι. συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς, ἰδίως οἱ μόνοι· ἢ δισσῶς· καί,

Αὐλοῖσιν διδύμοισι.

Διαίνεσθαι. βρέχεσθαι. διαίνω γὰρ τὸ ὑγραίνω.

Διαίρεσις. ἡ διαχώρισις.

Διαιωνιεῖ. δι' αἰῶνος παραμενεῖ.

Διαιρῶν. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.

Δίαιτα. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τὴν τῶν ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον ἄλλοις.

Διαίταις. ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσεσι. Διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν
375 ἐθὰς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπου ἀποφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἴρειν, καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχων τοῖσιν ὥσπερ οἰκέταις ἀνθρώποις.

Διαιτῆσαι. κρῖναι, γνῶναι. Καὶ Διαιτητής, ὁ κριτής.

Διαιτητάς. τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ἐπιλεγομένους ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες ἐκ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποίουν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαιτηταῖς. ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις δικάζ-

---

1. *Δίδυμοι*] Spectare videtur Il. ψ'. 641. Schol. Ven. v. 638. Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα. Etym. M. p. 272, 31. *Διδύμους*. παρὰ τῷ ποιητῇ ἀκυρολόγως (insere h. v. e. MS. Dorvill. ubi compendiose ἀκ) διδύμους τοὺς διφυεῖς, ὡς αὐλοὶ δίδυμοι· διδυμάονες δὲ διδύμους. *Gaisf.* Afferri debuerat Tollius in Apollon. p. 224. ἰδίως οἱ μόνοι· ἢ δισσῶς· καὶ Αὐλ.] Locus hic corruptus est, quem, si mei arbitrii res sit, sic legerim: ἰδίως Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, οἱ δισσοί. ὡς τό, Αὐλοῖσι διδύμοισι. Apud Homerum enim Odyss. τ'. 227. ubi verba citata leguntur, δίδυμοι sumitur pro δισσοί, vel ut Scholiasta exponit διπλοῖ. Pro μόνοι autem legendum esse Ὅμηρος nemo mirabitur, qui sciat nomen illud, quod breviate plerumque in veteribus codicibus scribi solet, imperitos librarios saepe corrupisse, et nunc in ὅμως, ut infra v. Ἦθος [et v. Γηραιός], nunc in ὅλως, ut v. ... nunc in ὁμοίως, ut v. Ἀχιδνός, nunc in alias voces affines detorsisse. *Küst.* Qui debuit afferre postmodum ab ipso deprehensum ... γουσι μόνον in v. Στήλην natum ex λέγουσιν Ὅμηρος. Mirabilius etiam τὸ οἷον, quod olim fuit τὸ Ὁμηρικόν, apud ... v. Κυλαίνων. Dissentit Toupius, frustra: „Lego (inquit), καὶ οἱ συμφυεῖς δίδυμοι. ἢ δισσοί, ὡς καὶ Αὐλοῖσι ... Vide Hesych. v. Διδυμάονες." Nos assumpta Kūsteri coniectura sic arbitramur satis locum redintegrari: ... ἀδελφοί.] καὶ οἱ συμφυεῖς ἰδίως. Ὅμηρος, ἢ δισσοί, ὡς καί, Αὐλοῖσιν (Αὐλοῖσι Edd.) δ. Apud Apollonium ... δίδυμοι λέγονται corrigendum videtur: Διδυμάονε καὶ δίδυμοι λέγονται ἀδελφοὶ κτλ. Similiter Hesychius iuvandus ... nihil mutat Lex. Bachm. p. 197. Post hanc glossam cum B. C. V. E. eieci: *Δίδυμον τεῖχος.* πόλις Καρίας. ... δυμοτειχῖται. *Δίδυμος.* ὁ μεθ' ἑτέρου τεχθεὶς ἐκ μιᾶς συλλήψεως. Posteriora quidem habet Zon. p. 508. 4. ... 6. διαχώρισις] διαχώρησις A. E. 8. *Διαιρῶν. αἰτιατικῇ. ἀναπτύσσων*] Haec sunt verba Schol. Aristoph. Nub. 740. ... hic obiter castigandus alter Scholiastes: Διαιρῶν. ὡς ἐπὶ τῶν μιμῶν ἐχρήσατο. ὥστε ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐξετάζων ... μων nullum locum hic habet. Scribendum, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων. Nam de *nummis* sive *usuris* hic agitur: v. Aristoph. Ran. 78. *Toup.* Abest Scholio molestum illud αἰτιατικῇ: quod potuit ad gl. Διαιτῆσαι transferri. Nunc ... 10. ἡ καθ'] ἡ om. A. ἡ (ἢ Hesychius) καθημερινὴ τροφή Zon. p. 515. 12. ἄλλοις] ἀλλήλοις C. 13. *Διαίταις*] ... κρίσεσι tacite transtulit Küsterus ante v. Διαιτῆσαι, quo novum gl. efficeret. Recte factum, nisi exemplum videretur ... riore glossa petitum. Ceterum cf. Piers. in Moer. p. 133. 14. *Διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba scriptoris cuiusdam de Zenone imperatore, ut discimus ex Suida infra v. Ζήνων βασ., ubi locus hic repetitur. V. Malchus ed. Nieb. p. 277. τὸ καλὸν ἐκὰς γενόμενον] Infra v. Ζήνων rectius legitur τοῦ καλοῦ ἐκὰς γενόμενος. ... ibi restitutum ἐθάς, quod posui cum V. E. Med. item γενόμενος cum B. V. (non *V.) E. probante Gaisf. in Add. ... φομένην] ἐπιτυφομένην E. ὑποτυφωμένην B.

2. ἀκροβατεῖν] ἀεροβατεῖν inutile Toupii commentum. 3. προσέχων] Lege προσέχειν. 5. *Διαιτῆσαι*] Vox restituta ... esio Epist. 67. p. 260. Vide v. Πυκινή. *Toup.* MS. 7. *Διαιτητάς*] Omnia descripsit Schol. Bav. in Demosth. ... ubi continuo transitus a δικαστήριον factus est ad illa καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε κτλ. ὑπὲρ πεντήκοντα] Sic et Lex. Seg. ... Schol. Plat. p. 239. ἐγένοντο δὲ διαιτηταὶ πάντες Ἀθηναῖοι οἷς ἑξηκοστὸν ἦν ἔτος: quomodo Lex. Seg. p. 235. Vid. ... in Ammon. p. 63. *Gaisf.* περὶ ἑξήκοντα Hesychius. 8. πάσης αἰτίας] πάσης om. E. 9. γραμματείου] γραμματέως C. V. Edd. ante Küst. Tum συγκληρώσαντες E. 11. τοῦτο ἐλθεῖν] Leg. τούτους ἐλθεῖν sc. διαιτητάς. *Hemst.* ... rectio: quae quidem praestet explicationi Hudtwalkeri p. 41. τούτῳ E. Cf. Lex. Rhet. p. 310, 18. δὲ καὶ] ... V. C. 12. διαιτᾶν] δίαιταν vel διαιτηταῖς. *Hemst.* δίαιταν A. *V. C. E. Cf. Hudtwalk. de diaetetis Ath. p. 126. ... τηταῖς. ἕτεροι] Ex Harpocratione. De toto autem hoc loco videndus est Petitus in Commentario ad Leges Att. ... tit. 5. *Küst.* Herald. adv. Salmas. p. 370. addit Gaisf.

Δίδυμοι. Gemini, secundum nostrum usum. singulariter autem Homerus duplices corpore significavit; velut est: *Geminis tibiis.* *Διαίνεσθαι.* Rigari. διαίνω est enim rigo. *Διαίρεσις.* Divisio. *Διαιωνιεῖ.* In aeternum permanebit. *Διαιρῶν.* Explicans, explorans, diiudicans et discernens res, easque quasi dividens. *Δίαιτα.* Quotidianus cibus. item arbitrium. *Iudicium de criminibus permitte aliis.* *Διαίταις.* Iudiciis privatis, extra forum institutis. *Vitae igitur assuescens, quae honestum in voluptate et superbia poneret, et arrogantiam, quam ob spem imperii animo conceperat, vultu ipso prae se ferens, superbe incedere et ... vicem erigere, et ut breviter dicam, omnes pro ... ctare coepit.* *Διαιτῆσαι.* Iudicare, cognoscere. *Διαιτητής*, arbiter. *Διαιτητάς.* Viros quinquagenarios maiores, et nullius probri compertos, ex civium albo ... ctos, controversiarum inter cives arbitros constituebant. Peregrinis vero apud arbitros disceptare non licebat. ... men in arbitrorum sententia non acquiescerent, illis ... cum iudicium provocare licebat. *Διαιτηταῖς.* ... ab iudicibus sunt diversi. hi enim in dicasteriis ...

ζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον· οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες, ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις διῄτων. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προβλήσεις καὶ μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους, καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν.

Διαιτητήριον. ἐν ᾧ διαιτῶνται.

Διαιτῶν. δικάζων.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τουτέστι, τῆς ἐνθουσιαστικῆς.

Διέβαλεν. ἐξηπάτησεν. καὶ Θουκυδίδης οὕτως κέχρηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς.

ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε.

Διεγείρωμεν. παροτρύνωμεν.

Διέγνωκα. κέκρικα.

Διεγγύησιν. ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης.

Διέδριον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἄραντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.

Δίεδρος.

Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χειρί, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα.

Διέζευξε. διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεῦχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.

Διέθει. διέτρεχε.

Διεθρόησαν. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. ἀντὶ τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν.

Διέκδυσιν. διεξέλευσιν. Τῶν δὲ δεσμωτῶν 570 *εἷς ἀποῤῥήξας τὰ δεσμὰ καὶ διεκδὺς εἶτα καταφεύγει ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος πρόθυρα. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξελθών, ἐκφυγών.*

Διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. ἀντὶ τοῦ . . .

Διεκόρησας τὴν παῖδα. διεπαρθένευσας.

1. *ἐφεσίμους*] *ἀφεσίμους* A. B. C. V. E. Pal. Harp. et Edd. ante Kūsterum, qui tacite secutus est Harpocrationem. *ἔκρινον*] *ἔκριναν* E. 2. *ἐπιτρεψάντων*] *ἐπιστρεψάντων* A. V. C. et unus liber Harpocr. 3. *τοῖς κρινομένοις*] Lege *τῶν κρινομένων*, ut apud Harpocrationem. *Küst.* *αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις* A. B. C. V. E. Med. Harp. Pal. Non ausus sum Gaisfordum imitari, qui *τῶν κρινομένων* inseruit ex Harpocr. edito. *διῄτων*] *διῄτουν* Gaisf. cum A. B. E. C. Harpocr. 5. *προβλήσεις*] Harpocratio rectius *προκλήσεις*. *Küst.* V. Hudtwalk. p. 49. sqq. *καὶ μαρτυρίας*] Inserendum *τὰς* vel cum Schol. Bav. 7. *ἑκατέρων*] Deest E. *ἀμφοτέρων* Schol. Tum *ἐκβαλόντες* B. E. Med. *εἰς καδίσκους*] Portus vertit, *in capsulas*. Melius, *in urnas*. *Küst.* *καδδίκους* B. E. *καδδίσκους* Med. *καὶ σημηνάμενοι*] Vide infra v. *Ἐχῖνοι*. *Küst.* 9. *Διαιτητήριον*] Procop. p. 349. *Toup.* MS. 10. *Διαιτῶν. δικάζων*] *Διαιτᾶν. δικάζειν* E. Sub finem cum V. C. reieci: *καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. δοτικῇ.* *Διαιτῶ τὸ ἴσον νέμω* Schol. Bav. 11. *ὀπός*] *ἤγουν φωνῆς ὀπός* C. Haec irrepserant in v. *Ὀπός.* 13. *Διέβαλεν. ἐξηπ.*] Vide supra v. *Διαβάλλειν*. *Küst.* 14. *Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφ.*] V. 1220. 15. *Καὶ διέβαλε*] *καὶ* cum V. C. delevi. 18. V. Zon. p. 544. Apud Hesychium tollendum videtur *διέγνων*. 19. *Διεγγύησιν. ἀντὶ τοῦ κατ.*] Cum Harpocratione et Zon. p. 517. similiterque Hesychius. 20. *Δημοσθένης*] In Timocrat. p. 724,6.

1. *Διέδριον*] Vide infra v. *Ζεῦγος*. *Toup.* MS. Interpretationem *τὸ καθέδριον* omisi cum A. B. C. V. E. ubi pro cap. gl. *ιέδριον*. Agnoscit Zon. p. 524. deinde scribens *διέδριον*. 3. *λεγομένων σχολῶν*] Scholas Palatinas intelligit Valesius Ammian. Marcellin. XIV. p. 38. *Hemst.* XIV,7,9. 4. *Δίεδρος*] Vid. Hesych. Om. Küst. silente Gron. 5. *Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Qui reponebat annotatione in Hesychium *διέτριψε*. Scribe *Διεδοιδύκισε* cum cod. Hesychii et Lex. vet. H. Stephani sive Zon. p. 544. 7. *διεχώρισε*] *διεχώρησε* A. C. 8. *διεζευγμένον . . τετράχορδον*] De quo potissimum conferendus Plutarchus de procreat. an. p. 1029. A. de Mus. p. 1138. E. 9. *συνεζεῦχθαι* attigit Valckenarius in Eurip. Hipp. 1389. Vereor tamen ut eodem Suidas respexerit. 10. *διέτρεχεν, ἢ διήρχετο* Zon. p. 549. 11. *Διεθρόησε*] *Διεθρόησαν* dedi cum V. C. Zon. p. 544. *Θουκυδίδης*] Lib. VI. c. 46. *Küst.* 14. *διεξέλευσιν*] *ἢ ἀπόδρασιν* addit Zon. p. 517. *Τῶν*] *τῶν δὲ* A. B. C. V. E. Gaisfordus suspicabatur v. *Διεκδύς* excidisse, quo pertinuerit exemplum: firmante Zon. p. 544. 18. *Διεκερμάτισε*] Aristoph. Vesp. 785. (820.) *Διακερματίζειν* hic est, monetam argenteam vel auream moneta viliore, puta aerea, permutare: quod facere solemus, cum res vilioris pretii emimus. Vide etiam infra v. *Κερματίζειν*. *Ἐν ἰχθύσιν* vero hic non significat *in piscibus*, ut Portus putabat, sed *in foro piscario*. Attici enim locis nomina imponere solebant a rebus, quae in illis erant vel gerebantur. Sic exempli causa dicebant *ἐν τῷ μύρῳ*, pro *ἐν τῷ μυροπωλείῳ*. *ἐν ταῖς χύτραις*, pro *ἐν τῷ χυτροπωλείῳ*. *ἐν τῷ ὄψῳ* pro *ἐν τῷ ὀψοπωλείῳ*, et sexcenta alia huius generis. Vide nos supra in v. *Δεῖγμα*. *Küst.* Qui delevit *ἀντὶ τοῦ*, ab *V. Med. cum vasta lacuna conservatum. 20. *Διεκόρησας*] Vide supra v. *Διακεκορῆσθαι*. *Küst.* Dictio Luciani D. Mar. XIII,1.

---

et de appellationibus, quae ab arbitris fiebant, cognoscebant. arbitri vero, prius electi sorte, vel litigantium arbitratu, iudicabant. quorum arbitrium si placebat adversariis, lis erat finita; sin minus, crimina, provocationes, testimonia, praeterea et leges et reliquas utriusque partis probationes in capsulas coniiciebant, et obsignatas tradebant causarum auspicibus. *Διαιτητήριον.* Locus in quo iudicant arbitri. *Διαιτῶν.* Iudicans. *Δι' αἰφνιδίου ὀπός.* Per vocem numinis afflatu editam. *Διέβαλεν.* Decepit. sic et Thucydides hac voce usus est, et Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Anus me decepit.* *Διεγείρωμεν.* Incitemus. *Διέγνωκα.* Cognovi. *Διεγγύησιν.* Sponsorum exhibitionem. Demosthenes. *Διέδριον.* *Cum introire ipsis non liceret, eum bisellio impositum in aedes cohortium, quae Scholae vocantur, intulerunt.* *Δίεδρος.* *Διεδοιδύκησε.* Manu descripsit, rotundam eam faciens ut pistillum. *Διέζευξε.* Disiunxit. et apud musicos tetrachordum vocatur *διεζευγμένον*, tonus binis tetrachordis interpositus. et *συνεζεῦχθαι* dicunt in eodem loco esse. *Διέθει.* Discurrebat. *Διεθρόησαν.* Sermonibus distulerunt, vulgarunt. Thucydides: *Atheniensium vero legati divulgarunt, se magnam pecuniae vim vidisse.* *Διέκδυσιν.* Transitum. *Captivorum aliquis ruptis vinculis et fuga elapsus ad Cereris vestibulum confugit.* ubi *διεκδὺς* est qui clam se subduxit, qui aufugit. *Διεκερμάτισε τὴν δρ.* *Drachmam permutavit in foro piscario.* *Διεκόρησας.* Puellam stuprasti.

Διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

κλόνος δὲ στρόφος, ἴλιγξ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκωδώνισεν. ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος.

Διεκπατῆσαι. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν. Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.

Διεκπέσαντες. διεκτρυπήσαντες, διεκπε-μόντες.

Δίεκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαὶ δέ εἰσιν αἱ εἰς τοὐπίσω ὑποχωρήσεις.

Διέκυψαν. Χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἤνθησαν.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί. καὶ Διαμηρίζοιμι, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζοιμι. Ἀριστοφάνης·

Τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ.

Διεμπολᾶν. τὰ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν.

Διενέγκαντες. ὑπερενέγκαντες.

---

2. λαλεῖν] ἠχεῖν MS. 177. ἐμιμήσατο] ἐμιμήσαντο A. V. E. C. Edd. ante Küst. 3. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 386 … Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. ἐν Νεφ. E. 5. αὐτὴν ἐξαίφνης *V. et Zon. p. 544. 8. … σαν] διεταράχθησαν *V. C. et Zonaras. 9. Διεκωδώνισεν] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Ulpiani … mosth. περὶ παραπρ. p. 119. [393.] Διακωδωνίζειν. ἐδοκίμαζεν, ἐπείραζεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώδωνος, οὗ (lege μεθ' οὗ …) γουσιν νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀποπειρώμενοι, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ περὶ τὰς πύλας φυλάττοντες. Vide etiam supra vv. … et Διακωδωνίσαι. Küst. Similiter Lex. Rhet. p. 238. ἐξήτασεν] Male priores editt. [et A. B. C. V. E.] habent … cuius loco scribendum esse ἐξήτασεν vel ex ipso Suida infra v. Κεκωδωνισμένος patet. Küst. 10. περιπολούντων] … λούντων V. C. 11. κώδωσι νυκτὸς] κώδωσιν ἐκτὸς *V. C. Ceterum posteriorem explicatum profert Zon. p. 550. … γουσιν Ἐπιμενίδην] Ex Laertio [I, 112.]: apud quem legitur ἐκπατῆσαι, et χρόνον τινά. Küst. Monuerat H. Steph. … sauri. 15. χρόνον ἕνα] χρόνον α A. *V. χρόνον C.

1. Διεκπέσαντες] Confer paulo post v. Διεξέπεσε. Küst. Leg. Διεκπαίσαντες. Philostrat. p. 732. παντὸς διεκπαίω … gend. etiam Hesych. in v. et Philostrat. p. 881. ubi leg. Ἤδη διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. Sed p. 914. recte … διεκπεσών. Pollux p. 488. Ioseph. B. Iud. p. 221. Illud διεκδραμόντες ad διεκπεσόντες pertinet, de quo vide … p. 256. Diodor. II. p. 181. Agathias p. 117. hinc corrigend. Arrian. Exped. Alex. p. 5. δι' αὐτῶν ἐμπεσεῖν. … σεῖν. Toup. Cuius copiae paulo melius dispositae extant IV. p. 227. 368. adde Iacobs. in Philostr. p. 650. Διεκπαίσαντες … Valckenarius. Sed utrumque occuparat Küsterus in Aristoph. Plut. 805. Contra διεκπεσόντες probat Boissonadus … Heroica p. 543. Sane haec non multum inter sese differunt (v. Wesselingius in Diodor. XII, 56.): sed διεκτρυπήσαντες … ctamus, quamvis et inusitata sit vox et ab Zon. p. 544. praetermissa, debet Διεκπαίσαντες praestabilius videri. … πλοι. τὸ ἐμβάλλειν] Ex Schol. Thucyd. I, 49. apud quem tamen verba illa, καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν … tur. Küst. Transierant e Schol. II, 89. monente Dukero. Vulgatas scripturas firmat Zon. p. 517. διασχίζειν] … 4. τῶν ἐναντίων] ἐναντίαν C. 6. ὑποχωρήσεις] ἀναχωρήσεις V. C. Deinde cum A. delevi glossam cum male … infeliciter fabricatam: Διεκπερδικίσαι. διαδρᾶναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι. ἀπὸ (ἐκ V. C.) τοῦ πέρδικος, … καὶ ἀποδιδράσκοντος. Ubi Küsterus erroris istius parum curiosus annotavit: „Aristophanes Av. 769. Ὡς παρ' ἡμῖν … σχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι. Huc Suidas respexit. Vide ibi veterem enarratorem, qui vocem illam prolixe exponit. … infra v. Ἐκπερδικίσαι, et Hesychium tum eadem voce, tum etiam v. Διαπερδικίσαι." Διεκπερδικῆσαι C. 7. … Zon. p. 545. ubi Tittmannus exemplum pro Suidae explicatione habuit temere. Deinde delevi cum V. C. quae habet … Διελέσθαι. διαμερίσαι. 9. Διέλιπεν] Cf. Zon. p. 549. 10. Διεμήρισαν] Haec sunt verba Aristophanis … In prioribus autem editt. [et E.] pro ἐρασταί, quod non solum Aristophanes, sed etiam 2 MSS. Pariss. agnoscunt, … δικασταί. Küst. Cf. v. Ἀπομώμοκα. Διαμηρίζοιμι] Cf. Schol. Aristoph. Av. 670. 11. Ἀριστοφάνης] Av. 1254. … hic recte sic legitur et distinguitur: — Τῆς διακόνου Πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ Τὴν Ἶριν αὐτήν. Küst. … κόνου] διακόνου A. B. *V. C. E. Tum τὼ σκέλη B. C. V. non τὰ σκέλη. 14. Διεμπολᾶν. τὰ πρ.] Ex Schol. … Acharn. 972. item Zon. p. 545. 16. ὑπερενέγκαντες] Sic Zon. p. 545. nec discedit v. Διήνεγκαν. Lege tamen cum … p. 197. ὑπενέγκαντες.

Διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν significat murmur ventris. imitatus autem est illa voce sonum intestinorum. Aristophanes *Nubibus: Deinde ventre tuo turbato murmur repente ex eo audiri coepit.* κλόνος autem significat dolorem intestinorum, sive tormina. Διεκοσμήθησαν. Dispositi fuerant. Διεκωδώνισεν. Tentavit et exploravit. translatio ducta est vel ab iis qui noctu cum tintinnabulis excubias circumeunt; vel ab iis qui tintinnabuli sono pugnaces coturnices explorant. Διεκπατῆσαι. Ab hominum consortio recedere. *Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus ab hominum consortio recessisse, in herbis legendis occupatum.* … πέσαντες. Qui locum perforarunt; elapsi. … In hostes impetum facere, eorumque ordines perrumpere … ad suos redire, et iterum impressionem facere. … est, cum pedem referimus. Διέκυψαν. *Ex … quam herba prorumpentes floruerunt.* Διέλιπεν … Διεμήρισαν ἄνδρ. *Amatores subegerunt.* Et … ζοιμι, subigam. Aristophanes: *Primus tua ministrae … cens crura subigam.* Διεμπολᾶν. Res ad … necessarias mercari. Διενέγκαντες. Qui …

Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα διήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰςβολάς τε καὶ μάχας. Καὶ αὖθις· Οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον τι κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥςτε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν. Καὶ Διενέγκω, δοτικῇ. Καὶ Διενέγκῃς, αὐθυπόταχτον.

Διενήνοχα. διαφέρω.

Δι' ἐνιαυτοῦ. ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ δι' ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεντέρευμα. τὸ ἐρώτημα.

Διεξάγοντας. διοικοῦντας. Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν.

Διεξέπεσε. Τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε διὰ τῶν πολεμίων. τουτέστι, διήλασε, διῆλθε, διέφυγεν.

Διέξειν. ἀπείρξειν. Οὕτω γὰρ διέξειν τὰς χεῖρας, καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσειν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς.

Διεξῄεσαν.

Διέξιν. διεξέλευσιν.

Διεξιφίσω. διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθὼν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσαντο Δᾶτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτῷ χιλίοις ἀνδράσι, καὶ οὕτω πληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντες.

Διεξοδικούς. περὶ διαλεκτικῆς φησιν ὁ Ἀφροδισιεὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι διαφέρει ἡ διαλε-

1. *Πολλὰ γάρ*] Aristoph. Equ. 599. ubi *ξυνδιήνεγκαν* extat: nec dubium quin haec festinantius ex v. *Συνδιήνεγκαν* repetita sint. 3. *Οὕτω δέ*] *δὲ* om. B. E. Locus obscurus vel affectus. 5. *Εὐνάπιος*] Fr. 64. Ed. Nieb. p. 105. 6. *ὑπὸ τῆς*] *τῆς* om. V. C. probabiliter. *ἔργον*] *ἔργον τι* A. B. C. V. E. Med. 7. *κατετολμήθη*] *κατεπολεμήθη* B. 9. *καὶ Διενέγκω — διαφέρω* om. Küst. Cui *V. repugnat tantum in novissimis *Διενήνοχα. διαφέρω*, quae ipsa nihil nisi disciplinam sapiunt scholasticam. Praeterea *καὶ Διενέγκω, δοτικῇ* post *αὐθυπόταχτον* coniecit Med. Ceterum Zon. p. 549. *Διενήνοχε. παραλλάττει, διαφέρει. ὡς τὸ ἀγήοχε.* 12. *ἀντὶ τοῦ — ἐνιαυτοῦ* om. B. E. Sub gl. finem delevi cum A. V. C. *Διενοχλῶ σοι. καὶ αἰτιατικῇ.* Contulerat Gaisfordus Abreschium in Aristaenet. p. 320. ed. Boisson. 14. *Διεντέρευμα*] Respexit ad locum illum Aristophanis Nub. 166. *Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Zon. p. 525. 15. *Διεξάγονται. διοικοῦνται*] *Διεξάγοντας. διοικοῦντας* A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Zon. p. 545. „Euseb. Eccl. Hist. p. 353. *διεξαγωγή.* Stobaeus p. 591. Polyb. p. 100." *Toup.* MS. Vide potissimum Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 972. sq. *Μεθυσκομένους*] Fragmentum hoc excerpsit Suidas ex Polybii libro IV. c. 57. ubi pro *ῥᾳδίως* recte legitur *ῥαθύμως*. *Küst.* 17. *Διεξέπεσε*] Zon. p. 545. Vide quae congesta sunt in v. *Διεκπέσαντες*.

1. *ἀπείρξειν*] *ὑπάρξειν* A. V. C. E. Zonaras, *ἀπάρξειν* B. *Οὕτω γάρ*] Polyb. Fr. hist. 48. 4. *Διεξῄεσαν*] *διῆλθον* (αι) addit E. *Διέξιν* caput sequentis gl. ad huius interpretationem rettulit Aldus. 5. *Διέξιν*] *Διέξῃ* (imposito *διέξιν*) E. Mox *διέξοδον* ante *διεξέλευσιν* omiserunt A. B. C. V. Zon. p. 517. Contra *διέξιν* om. Med. Cuius loco *Διεξιών* (quod ipsum Hesychius et Zon. p. 550. interpretantur *λέγων, διηγούμενος*) tentabat Toupius; contra quem Gaisfordus: „Equidem suspicor scribendum esse, *Διέξεισιν. διεξελεύσεται.* Hesychius: *Διέξεισι. διέρχεται.*" Tandem *Διέξιμεν* subesse L. Dindorfius in Thesauro putabat. Equidem cum nullam criticorum rationem satis esse probabilem intelligam, haec pro frustis glossarum disiectarum habere malim. Ceterum *Δίεσιν* refingens Lobeckius Phryn. p. 527. fortasse non attendebat ordinem litterarum. 6. *Διεξιφίσω. διεμαχέσω*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 778. 9. *ἐνωρμίσαντο*] *ἐνορμίσαντο* E. *ἐνωρμήσαντο* V. *ἐνωρμίσατο* (?) A. B. C. *ἀνώρμησαν* Schol. Aristoph. *ἐνώρμισαν* Edd. ante Küst. *Ἀρτάβαζος*] *Ἀρταφέρνης* E. recte et confirmante superiore gl. *Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης*, invito tamen Schol. 13. *μόνων*] *μόνον* E. *αὐτοῖς*] *αὐτῷ* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *αὐτοῖς* Schol. ubi mireris ineptam illam additionem, *ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν.* 15. *τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως*] Hae tres voces desunt in prioribus editt. quas ex MSS. revocavi. *Küst.* Ignorat Schol. *καὶ οὕτω — δυνάμεως.* Ac manum interpolantis in hoc loco versatam esse persuadet, quod post *δυνάμεως* inculcabant Edd. *τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιεγένοντο, καί*: sed *τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιεγένοντο* om. V. *δυνάμεως περιεγένοντο καὶ* om. A. B. E. denique *τε* om. A. B E. 16. *αἴτιοι*] *αἴτιον* B. *μόνοι*] *μόνον* B. E inter vss. 17. *Ἑλλήνων πρώτους*] *τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον* A. B. V. E. Schol. Aristoph. 19. *διαφέρει — δίχαι*] Haec omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodisiensi in I. Topic. Aristot. pag. 5. *Küst.*

Qui multas nobiscum molestias pertulerunt, irruptiones hostiles et pugnas. Et alibi: *Cum has molestias integrum mensem tolerassem.* Διενεγκεῖν. Referre. Eunapius: *His temporibus facinus quoddam ab virilis animi muliere patratum et editum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile videatur, si in historias referatur.* Διενήνοχα. Δι' ἐνιαυτοῦ. Per totum annum. Et Δι' ἡμέρας, per totum diem. Διεντέρευμα. Quaestio de intestino. Διεξάγοντας. Curantes. *Ebrietati indulgentes et negligenter admodum custodias agentes.* Διεξέπεσε. Pervasit, evasit, effugit. *Cum arma cepisset, per medios hostes evasit.* Διέξειν. Cohibiturum esse. *Sic enim se manus eius cohibiturum esse ac prospecturum, ne Prusias ullam iniuriam ipsis inferret.* Διεξῄεσαν. Διέξιν. Transitum. Διεξιφίσω. Pugnasti pro patria. in Marathone cum Persis dimicans gladiis contra eos usus es. Marathon autem est locus Atticae, in quem Datis et Artabazus Satrapae Persarum appulerunt, a Dario rege missi, ut Graeciam subiugarent. cum his Athenienses eo loco Miltiade duce congressi, solis Plataeënsibus cum mille viris opem ferentibus, ut numerus exercitus Graeci compleretur, Graecis auctores libertatis extiterunt, cum soli omnium Graecorum principes Persarum occidissent. Διεξοδικούς. Dialecticam Alexander Aphrodisiensis sic ab rhetorica differre ait, quod dialecticae

κτικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῷ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διεξοδικοὺς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῇ), καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινοτέρας τὰς ἀποφάσεις ποιεῖσθαι· τὴν δὲ ῥητορικὴν μήτε περὶ πᾶσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῇ διαλεκτικῇ, (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῶς γε ὡς ἐπὶ τὸ
578 πλεῖστον χρῆσθαι λόγῳ, καὶ περὶ τῶν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν, καὶ πρὸς περιστάσεις καὶ τύχας καὶ καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζειν, ἅπερ ἐν τοῖς καθέκαστά ἐστι. περὶ τοιούτων γὰρ αἵ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικοὺς οὖν ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους καὶ καθολικωτέρους. Διεξῳδηκὸς δὲ τὸ διωγκωμένον.

Διεξοδικῶς. λεπτομερῶς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.

Διέξοδοι. ἐκπνοαί, ἐκκρίσεις.

Λήθουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Δαβίδ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. διέξοδοι οὖν ὑδάτων οἱ ὀχετοί.

Διεπεραιώθη. διειλκύσθη, διῆλθε.

Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

ἀντὶ τοῦ ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.

Διέπεσεν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὴν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Διέπει. ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται.

Διέπτυξε. διεσαφήνισε.

Διεπυνθάνετο. ἠρώτα.

Διεργάζεται. ἀναιρεῖ, κτείνει. Ἰώσηπος· Πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι παραχρῆμα διεργάζεται. Καὶ Διεργασθείς, ἀπολωθείς.

Διερέττοντα. διακωπηλατοῦντα.

Διερευνῶ. αἰτιατικῇ.

Διέρρει. δύο σημαίνει, τὸ διεφθείρετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεφήμιστο. Διέρρει δὲ φήμη, λέγουσα καὶ εὐπατρίδην αὐτὸν εἶναι.

Διερειδόμεθα. στηριζόμεθα.

Διερήν. δίυγρον. Καὶ διερός. ὁ ὑγρός.

Διερικνοῦντο. διεκαμπυλοῦντο.

Διέρριψαν. Τήν τε οὐσίαν καὶ τὰ ὀστᾶ

9. λόγῳ] λόγοις E. 10. μᾶλλον λέγειν καὶ om. E. Item καὶ om. A. B. V. Med. 11. τόπους] πόδας *V. 12. σχηματίζειν] σχηματίζει A. B. E. *V. Edd. vett. 15. καὶ καθολικωτέρους] καὶ om. B. V. 18. λεπτομερέστερον om. Zon. p. 556. [illegible] βάσεις] ἐκκρίσεις A. V. (ap. Gron. p. 109.) C. Zon. p. 517. om. E. relicto spatio. 20. Λέγουσι] Lege λήθουσι, et [illegible] v. Λήθω, ubi fragmentum hoc [per fraudem] repetitur. Deinde pro καὶ ἀνέμων metri gratia scribendum est κἀνέμων: [illegible] Portus monuit. Küst. Fragmentum hoc Sophoclis citat Laertius in Arcesilao: ubi recte legitur λήθουσι. Idem in Ἀδηλοῦσι [illegible] θουσι A. V. C. E. Zonaras. 21. τόκος παρῇ] τόκῳ σπαρῇ A. B. C. V. E. Med. Sed recte inferior glossa. 23. Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουν.] Locus hic est mutilus et confusus, qui ex Theodoreto in Ps. CXVIII, 136. sic supplendus [illegible] nem redigendus est: Διεξόδους ὑδάτων Δαβὶδ τὸ πλῆθος τῶν δακρύων ἐκάλεσε. λέγει γάρ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. ἀντὶ τοῦ, κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Küst. 23. κρουνηδὸν] κρανηδὸν V.

1. διέξοδοι — ὀχετοί om. V. C. 3. Διεπεραιώθη — ἐρυστὰ om. B. E. Med. Prodidit Aldus, sed minus distincte. [illegible] λεῶν ἐρυστὰ διεπ.] Sophocl. Ai. 730. ubi Schol. eadem tradit. ἐρυστὰ] ἐρυσταὶ V. C. Tum ξίφει V. 7. τὴν Βιθίαν] [illegible] Βιθίαν A. V. C. cum v. Βιθίας, quo locus hic irrepsit. 9. καθίσταται] Quae subiungebantur διατάττει, διακοσμεῖ [illegible] A. B. C. V. E. Cf. Etym. M. p. 273. et Zon. p. 548. Item glossam διεπίμπρατο omisi cum A. V. C. Habet A. [illegible] 10. Zon. p. 545. 11. Post hanc gl. omisi cum V. C. Διερά. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν καὶ ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ [illegible] καὶ διερά. Observationem satis imperite repetierunt ex v. Ἄνδηρα. 12. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. (7,35.) [illegible] vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte annotaverat. Küst. Sic Zon. p. 545. Sed Iosephus [illegible] παρ. δ. 16. κωπηλατοῦντα Lex. Bachm. p. 198. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 19. Καὶ διέρρει] καὶ om. A. V. [illegible] p. 545. qui omisit etiam alterum καί. 21. στηριζόμεθα] διεστηριζόμεθα E. 22. Διερήν] Vid. Hesiod. Opp. 458 [illegible] γρος] ὑγρός A. V. C. 23. Διερικνοῦντο] Comicam esse glossam docet Hesychius. Ceterum recte Διερρικνοῦντο [illegible]

facultas circa omne genus rerum versetur, nec perpetua oratione utatur, sed interrogatione et responsione constet (inde enim nomen ipsi impositum esse), et universales generalesque enunciationes fere ponat. rhetoricam vero dicit non in quavis materia versari, ut dialecticam (oratorem enim res civiles magis tractare), perpetuaque et prolixa oratione plerumque uti, et de rebus singularibus potius verba facere, et eventibus, casibus, temporibus, personis, locis et similibus orationem accommodare, quae rerum singularium sunt. in huiusmodi enim rebus et consultationes et laudationes et iudicia versantur. Διεξοδικοὺς igitur significat ampliores et magis universales. Διεξῳδηκὸς vero quod intumuit. Διεξοδικῶς. Oratione prolixa. similiter διεξοδικώτερον. Διέξοδοι. Expirationes, flatus. Sophocles Oenomao: *Latent enim ventorum flatus avem femellam, nisi cum pullos peperit.* Διεξόδους ὑδάτων. Sic David vocat lacrimas ubertim ex oculis manantes: *Oculi mei rivos aquarum fuderunt.* διέξοδοι ὑδάτων sunt rivi aquarum. Διεπεραιώθη. Districtus est, [illegible] ctus est. *Ex vaginis educti fuerunt gladii.* id est, [illegible] dati sunt. nisi enim ensis ad finem usque extrahatur, [illegible] rit. Διέπεσεν. Ad irritum cecidit. *Et spes* [illegible] *Bithia hoc modo ad irritum cecidit.* Διέπει. [illegible] administrat, disponit. Διέπτυξε. Explicavit. [illegible] πυνθάνετο. Percontabatur. Διεργάζεται. [illegible] occidit. Iosephus: *Hasta vero ad imam ventris partem* [illegible] *inguen est, percussum confestim interfecit.* Et Δι[illegible] confectus. Διερέττοντα. Remigando traiicientes. [illegible] ρευνῶ. Accusativo iungitur. Διέρρει. Duo significat: periit, et divulgatus est. *Et fama sparsa erat,* [illegible] *patricium esse.* Διερειδόμεθα. Innitimur. [illegible] Humidam. Et Διερός, humidus. Διερικνοῦντο. [illegible] bantur. Διέρριψαν. *Et facultates et ossa* [illegible]

τοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προαπεχρήσατο, διέῤῥιψαν.

Διερμηνεύω. δοτικῇ

Διεῤῥωγώς. διεσχισμένος. καὶ διεῤῥωγότα.

Διεῤῥύη. διέδραμε, διῆλθε. Τὸ γάρ τοι κλέος τῶν τετολμημένων διεῤῥύη πολύ. Λέγεται
670 καὶ διέῤῥει. Αἰλιανός· Διέῤῥει τοίνυν ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπου κλέος σοβαρώτατον. ἀντὶ τοῦ λαμπρόν, ἐπηρμένον.

Διεῤῥυηκόσιν.

Ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι.

τουτέστι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως· καὶ τοῖς χείλεσι κεχαλασμένοις καὶ κεχηνόσιν, ἀντὶ τοῦ οὐ συνεστραμμένοις.

Διεσαρδάνισε. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷον σαρδάνιον γέλωτα.

Δίεσιν. διαχωρισμόν. καὶ ἡ πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις. Δίεσις λέγεται τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων· ὅπερ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἐναρμόνιον προσαπώλεσεν, ἀγυμνάστου πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολελειμμένης.

Δίεσις. τὸ χώρισμα· ἢ ἄνεσις.

Διεσκαριφησάμεθα. ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης. Σκαριφήσασθαί ἐστι τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διεσκεδασμένον. διατετυπωμένον. Καὶ Διεσκέδασε, διεσκόρπισεν.

Διεσκευασμένην. μετὰ δόλου γεγραμμένην. Πολύβιος· Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ λῃστείαν, δόντες ἐπιστολὴν διεσκευασμένην.

Διεσκήριπτεν. ἐπεστήριζεν.

Ἦλθεν πόδ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.

Διεσκίασται. ἀποκέκρυπται.

Διεσμιλευμένον. διεσχισμένον, ἠκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.

Διεσπαθηκότα. διεῤῥιφότα.

---

3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. *διεῤῥωγότα* glossa sacra: v. Alb. in Hesychium. 7. *τοῦ ἀνθρώπου*] *τῆς ἀνθρώπου* A. B. C. E. 11. *Ἠλίθιον*] Locus Aristoph. Nub. 871. *ὡς ἠλίθιον* E. *ἐφθέγξατο*] *ἐφθέγξω* A. B. C. V. Zon. p. 546. 12. *τοῖς χείλεσι* Edd. Quae sequuntur explicationes, absunt a Scholiis nostris Aristophanicis. 14. *κεχαλασμένοις*] *διακεχαλασμένοις* E. *κεχαλασμένως* B. Med. Infra *τοῦ* om. *V. Statim Gaisf. delevit ex Etym. M. sive Zon. p. 548. petita: *Δίεσθαι: ἀντὶ τοῦ διώκειν. ἀπὸ τοῦ δίω, τὸ διώκω, γίνεται παράγωγον δίημι· τὸ παθητικὸν δίεμαι, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δίεσθαι. οἷον, Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι*, cum A. B. C. V. E. Versus est Apollonii Rhod. 1, 1250. monentibus Toupio et Ruhnkenio. 16. *Διεσαρδάνισε*] Malim *διεσαρδώνισε*, per ω. Vid. infra v. *Σαρδώνιος γέλως*. *Küst.* *Διεσαρδάνισε* Etym. M. *Διεσαρώνησε* Hesychius, *Διεσαρδώνισαν. διεγέλασαν* Zonaras. *διαλχύσει* Med. 17. *σαρδάνιον*] *σαρδώνιον* C. V. E. Zon. 18. *μουσικῆς*] *κατὰ μουσικῆς* V. C. 19. *Τὸ ἐλάχιστον*] Fragmentum hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1053. (344. b.) unde de auctore eius constat, cuius nomen Suidas hic reticuit. *Küst.* 21. *προσαπώλεσεν*] *προσαπώλεσας* B. Edd. ante Küsterum, qui tacite Damascii scripturam reddidit, Wolfio et Porto praeeuntibus. Novissima inde ab *ἀγυμνάστου* omisit Photius.

4. *Διεσκαριφησάμεθα. ἀντὶ*] Eadem Etym. M. et fere Zon. p. 544. Priorem partem agnoscit Lex. Rhet. p. 239. *διελύσαμεν*] *ἐλυπήσαμεν* E. Sequentia olim in glossam *Σκάριφον* transierant. 5. *σκάριον* *V. 7. *Ἰσοκράτης*] Areopag. p. 142. B. *Σκαριφήσασθαί ἐστι*] Eadem Schol. Aristoph. Ran. 1545. cum Harpocratione, cui debetur etiam glossae principium. 10. *Διεσκεδασμένον*] Ex interpretatione voci huic addita patet scribendum esse *διεσκευασμένον*, ut recte legitur apud Hesychium. Apud eundem vero paulo ante male legitur, *Διεσκεδασμένως, διατετυπωμένως*. Scribendum enim est et ibi *διεσκευασμένως*. *Küst.* Vulg. firmat Lex. Bachm. p. 198. *Καὶ Διεσκέδασε διεσκ.* om. V. C. In fine *διεσκόρπησεν* A. 12. *Διεσκευασμένην*] *Διασκεδασμένην* A. item in exemplo. Recte Zon. p. 546. 13. *Ἐκπέμπουσι τῶν*] I. Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Casaub. collecta p. 457. bene monuit, Livium hunc ipsum locum Polybii ob oculos habuisse, cum lib. XXIV. c. 31. haec scriberet: *Et Cretensium quibusdam ad itinera insidenda missis, velut interceptas litteras, quas ipse composuerat, recitat.* *Küst.* 15. *ἐπιστήριξεν* *V. 16. *Ἦλθεν πόδ'*] Fragmentum hoc ampliabis ex Suida supra v. *Γραῦς*. *Küst.* Versus Philippi Thessal. IX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 203. 19. *ἠκριβωμένον* om. Etym. M. p. 273. f. Deinde *καὶ περικεκαθαρμένον* *V. Contra Zon. p. 550. *Διεσμιλευμένων. ἠκριβωμένων, ἐξεσμένων, περικεκαθαρμένων.*

---

runt, *quod se ipse interfecisset.* *Διερμηνεύω.* Iungitur dativo. *Διεῤῥωγώς.* Disruptus. et *διεῤῥωγότα*. *Διεῤῥύη.* Dimanavit, pervasit. *Gloria facinorum eius longe lateque dimanavit.* Dicitur etiam *διέῤῥει*. Aelianus: *Valde illustris de muliere fama dimanavit.* *σοβαρώτατον* enim significat valde splendidum, illustre. *Διεῤῥυηκόσιν.* *Stultum sermonem labris diductis pronunciavit.* id est, stulte et insipienter et indocte, labiisque laxatis, hiantibus, apertis. *Διεσαρδάνισε.* Risit, non ob laetitiam, sed sardonium risum. *Δίεσιν.* Intervallum. item cantus musici principium. *Δίεσις vocatur minima mensura intervallorum harmonicorum: cuius sensum si amittamus, universum etiam genus musicae, quod ἐναρμόνιον dicitur, scientiam nostram fugit, aure ad eam rem inexercitata relicta.* *Δίεσις.* Intervallum. item remissio. *Διεσκαριφησάμεθα.* Dissolvimus. Isocrates. *σκάριφον* est enim festuca et cremium. ea enim facile dissolvuntur et flatu dissipantur. *Σκαριφήσασθαι* est negligenter aliquid agere, neque ea qua par est diligentia. *Διεσκεδασμένον.* Dissipatum. Et *Διεσκέδασε*, dissipavit. *Διεσκευασμένην.* Dolose confictam. Polybius: *Emittunt Cretensium quosdam quasi ad praedandum, quibus fictam epistolam dederunt.* *Διεσκήριπτεν.* Fulciebat. *Venit quondam anus lento gradu incedens, cum baculo querno, quo se vulneratam sustinebat.* *Διεσκίασται.* Obumbratum est. *Διεσμιλευμένον.* Diffissum, elaboratum, scalptum, perpurgatum. *Διεσπαθηκότα.* Qui patrimonium dissipavit.

Διεσπευσάμην. ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην. ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην.

Διεσπλεκωμένη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦ σημαινομένου, ἀλλ' ὁμοίως πολ-
580 λοῖς ᵘ συμβολικοῖς ὀνοματοποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τὸ εὐθυῤῥημονεῖν ἐνίσταται.

Διέστειλεν. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δέ ἐστι. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.

Διεσφαιρίσθη. ὥςπερ σφαῖρα κατηνέχθη.

Διεσφηκωμένον. διαδεδεμένον.

Διέσχε. διῆλθεν. Ἀῤῥιανός· Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα· (ἀντὶ τοῦ διεχώρισαν) τῶν δὲ ὑπερκυλισθεῖσαι αἱ ἅμαξαι ὀλίγα ἔβλαψαν.

Δίεται. διέρχεται.

Διέτεινε. διαῤῥήδην εἶπεν.

[**Διετέτατο.** ἀλλ' οὐ διετέτατο. Ξύλοις τέσσαρσι διατέτατο.]

Διετείνοντο. ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.

[**Διετὴς** διετοῦς. Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω· ὁ Εὐαγγελιστής.]

Διετίτρη. Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποτρέχοντα, διετίτρη τὰς πρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπτεν.

Διευθετῶ. τὸ καλῶς διατίθεμαι.

Διευκρινῆ. σαφῆ. Καὶ Διευκρίνησις, ἡ σαφήνεια.

Διευκρινημένοι. διακρίνοντες. Καὶ Διευκρινήσας, καλῶς διαχωρίσας. Τοὺς ἀλκιμωτάτους τοῦ πλήθους διευκρινήσας.

Διευφημῶ, διαφημίζω δέ.

Διέφερον. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥω-

---

1. Zon. p. 546. 3. *Διεσπεκλωμένῃ*] *Διεσπεκλωμένην* Med. *Διεσπλεκωμένη* A. V. item in exemplo. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 1083. sq. 5. *ἐτῶν γε*] *ἐτῶν τε* A. V. C. *ἐτῶν* Med. 6. *τὸ πλέκειν*] Locus hic ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis sic emendandus est: *τὸ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον* etc. *Küst.* Immo praeter *σπεκλοῦν* petendum *τούτου σημαινομένου* ab v. *Πλεκοῦν*, ubi quondam haec annotatio repetebatur. 9. *εὐθυρρημονεῖν* Med. Gaisf. 10. *Διέστειλεν. ἀντὶ*] Locus hic inverso ordine ita legendus est: *Διέστειλεν. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρ.* etc. Verba autem Davidis a Suida hic citata extant Psalm. CV, 33. in quem locum Theodoretus: *Θυμῷ καὶ λύπῃ περισχεθεὶς (Μωυσῆς) οὐ μετὰ τῆς συνήθους ἁρμονίας τῷ θείῳ προστάγματι διηκόνησεν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν τινὰ τοῖς λόγοις ἀναμίξας τὴν πέτραν ἐπάταξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐξήγαγε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, Διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως τοῖς λόγοις ἐχρήσατο.* Haec lucem fenerantur Suidae, quem sua ex hoc ipso loco Theodoreti hausisse apparet. *Küst.* His levissimas opes subiecit Toupius, quem fugit loci sententia: „Vid. Levit. V, 4. Hesych. *Διεστείλατο. διεσαφήσατο.* Recte. Quare opinor legend. apud Suid. *οὐκ ἀμφιβόλως*, etsi Theodoretus obstat. Liban. Descript. ed. Allatii p. 101. *τὰς ὀφρῦς προςδιέστειλε.*" *οὐκ ἀμφιβόλως*, vel solum *ἀναμφιβόλως* dudum suaserat Portus. 11. *ὁ λόγος*] *ἐστι* A. B. C. V. E. Zon. p. 546. qui omisit *αὐτῶν*. 14. *Διεσφηκωμένον*] Aristoph. Vesp. 1067. (1110.) monente Abreschio. De quo copiose Hesychius. 15. *Ἀῤῥιανός*] Lib. I. de Expedit. Alex. (1, 13.) p. 5. *Küst.* 16. *διεχώρισαν*] *διεχώρησαν* A. Repugnat Zon. p. 546. *ἀσπίδων*] Haec vox in prioribus editt. deest, quam sensus supplendi gratia [post *τῶν δὲ*] ex Arriano addidi. *Küst.* Orationem Arriani hanc, *αἱ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀσπίδων ἐπικυλισθεῖσαι ὀλίγα ἔβλαψαν*, cum Suidas aliquantum immutarit, *ἀσπίδων* ab omnibus libris abhorreus inducendum duxi.

1. *Διέτεινε*] Miram glossam confirmat Zon. p. 546. 2. *Διετέτατο*] Glossam hanc edidi et in eadem sede posui qua eam collocatam repperi in A. Edd. vett. praebent *Διατέτατο ἀλλ' οὐ διετέτατο* etc. statim ante *Δίεται.* Verba *ἀλλ' οὐ διετέτατο* tacite delevit Küsterus. Ad *διατέτατο* scripsit Hemsterhusius, *δίεταο* vel potius *διετέτατο*. Verbis *ξύλοις τέσσαρσι* caret B. Gl. om. V. C. *Gaisf.* Qui parum aut ordini litterarum prospexit aut observationis tenori, cui consentaneum est ut scribatur, *ἀλλ' οὐ διατέτατο. Ξύλοις τ. διετέτατο.* Sed tutius visum incertas nugas notare. 4. *Διετείνοντο*] Ex Harpocratione. *Küst.* Zon. p. 546. *Ἀντιφῶν*] P. 134, 41. ed. Steph. ubi *διετείναντο*. 6. *Διετής*] Caput glossae reddidit Gaisf. ex A. B. E. Ceterum hanc gl. cum exhibeat A. ante v. *Διετείνοντο*, nesciant V. C. eam notavi. 7. *ὁ Εὐαγγελιστής*] Matth. II, 16. 8. *Τῶν Λιβύων*] Haec Casaubonus Polybio tribuit: sed sunt Appiani in Libycis (c. 122.) p. 125. *Küst.* Haec non sine mendo Zon. p. 547. 11. *Διευθετῶ*] Schol. Aristoph. Plut. 621. p. 202. ed. Hemsterh. *Toup.* MS. Uberius tractat Zon. p. 547. 12. *Διευκρινῆ. σαφῆ*] Suspecta glossa. Hesychius: *Διευκρινεῖ. σαφηνίζει. λευκότερον ἢ τρανώτερον διετράνωσεν.* Ubi videtur intercidisse *Διευκρίνησε*, cuius explicatio fuit, *λεπτότερον ἢ τρανότερον διετράνωσεν.* Atque haud scio an similiter Suidas dederit: *Διευκρίνησε. ἐσαφήνισε.* *Καὶ Διευκρίνησις κτλ.* om. V. C. 14. *Διευκρινημένοι*] *Διευκρινημένη* A. Lege *Διευκρινοῦμενοι* cum Zon. p. 547. 15. *Τοὺς ἀλκιμωτάτους*] Locus Theophylacti Simoc. II, 10. monente Abreschio. 17. Gl. om. Küst. *διαφημίζω*] Sic A. C. *V. Zon. p. 547. *διευφημίζω* B. E. Edd. vett. Vide supra v. *Διαφημίζω.* 18. *Ἀππιανός*] Fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14.

Διεσπευσάμην. Festinanter feci, vel sedulo peregi. *Διεσπλεκωμένη.* Aristophanes *Pluto*: *Non consueverim cum anu, quae ab annis decies mille et tribus millibus subagitata sit.* *σπεκλοῦν* ponitur de coitu: non quasi haec sit propria vocis significatio, sed formarunt hoc nomen eodem modo, quo multa alia, quibus obscure res significatur, praesertim siquid aperte eloqui pudor vetat. *Διέστειλεν.* David de Mose dicit: *Et ambiguam orationem pronunciavit.* *Διεσφαιρίσθη.* Tanquam pila delatus est. *Διεσφηκωμένον.* Constrictum. *Διέσχε.* Penetravit. item disiunxit. Arrianus: *Illi enim phalangem diviserunt. at currus per clipeos devoluti parum iis nocuerunt.* *Δίεται.* Transit. *Διέτεινε.* Aperte contendit. [*Διετέτατο*, non *διατέτατο.* *Quattuor lignis distentus erat.*] *Διετείνοντο.* Peculiariter hoc verbo usus est Antiphon, ut sit, constanter et acriter negarunt. [*Διετής, διετοῦς.* Euangelista: *A bienni et infra.* *Διετίτρη.* *Afrorum scaphae, quae parvae erant, Romanas naves subibant, earumque puppes perforabant, et gubernacula detergebant.* *Διευθετῶ.* Apte dispono. *Διευκρινῆ.* Perspicua. Et *Διευκρίνησις*, perspicuitas. *Διευκρινημένοι.* Discernentes. Et *Διευκρινήσας*, qui res bene discrevit. *Cum fortissimos quosque in populo a reliquis discrevisset.* *Διευφημῶ.* Contra *διαφημίζω.* *Διέφερον.* Tenebant, recondebant. Appianus: *Galli vero a*

μαίους τι μήνιμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντὶ τοῦ εἶχον, ἐνεκότουν.

Διέφερον. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ διήνυον ἢ ὑπέμενον ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμένος. τοῦ πρέποντος παρατραπεὶς τὸν νοῦν. Ἤδη γὰρ Ἀντώνιος τῷ Κλεοπάτρας ἔρωτι διεφθαρμένος ἥττων ἦν ἐν πᾶσι τῆς ἐπιθυμίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη, ἀντὶ τοῦ ἐξηνέχθη, ἐξεκομίσθη.

Διεφόρησαν. μετεκόμισαν. Τάς τε καταλειφθείσας ἐν τῷ χάρακι κατασκευάς, πολλαὶ δ' ἦσαν ὡς εἰς χρόνιον πολιορκίαν, διεφόρησαν.

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. ἀντὶ τοῦ, ἐχθρὸς ἔσομαι. Ἀριστοφάνης·

881 Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.

τὸν Αἰσχύλον, σοφόν· ἥδομαι δὲ τῷ Εὐριπίδῃ.

Διέχουσαν. ἀπῳκισμένην οὖσαν. Ἐς Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας ρ' καὶ λ' σταδίους διέχουσαν.

Διεψευσμένοι. ἠγνοηκότες. Πολύβιος· Πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. Καὶ αὖθις· Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, ἐξελὼν τὴν πόλιν.

Διζημένη. καὶ διζήμενος, ζητῶν.

Διειδές. λαμπρόν, διαυγὲς καὶ καθαρὸν ὕδωρ.

Διεῖλεν. ἐχώρισε.

Δίειμι. διέρχομαι.

Διεῖπε. διῴκει, περιήρχετο.

Διειργάσατο. ἐφόνευσεν, ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἑκάτερον διειργάσατο.

[Διείργω. γενικῇ. Οὔτε ἡ ἀρχὴ τῷ ἀρχὴ εἶναι τοῦ ἀνάρχου διείργεται. Αἰτιατικῇ δέ· Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ.]

Διείρεο.

Διείρουσι. τὸ ἐπιβάλλουσι.

Διειρωνόξενοι. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως· οἱ Λάκωνες, παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι· καὶ οὐκ

1. μήνιμα] τι μ̂' μ̂ A. μήνυμα E. Zon. p. 547. qui haec cum seqq. descripsit. 3. ἀντὶ τοῦ διήνυον ἢ — ἐξήνυον] Ex Schol. Thucyd. I, 11. *Küst.* 10. δὲ om. *V. ἄπιστον] ἄπλετον E. Cum libris Zon. p. 548. 12. Διεφόρησαν] Cf. Thucyd. VI, 100. extr. Τὰς δὲ Zonaras. καταλειφθείσας] καταληφθείσας E. Id reponendum esset, si constaret Suidam male explicasse μετεκόμισαν. 14. εἰς χρόνιον] εἰς χρόνον A. ἐγχρόνιον B. E. Ceterum Edd. vulgg. distinguebant, ἦσαν, ὡς εἰς χρ. πολιορκίαν δ. 16. Ἀριστοφάνης] Ran. 1432. sq. 19. δὲ om. edd. ante Gaisf. repugnante *V. Deinde cum *V. C. delevi, quae habet A. in margine: Διεχρήσατο. αἰτιατικῇ. 20. Ἐς Σελεύκειαν] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. de Bello Pers. cap. 11. *Küst.* Procopius σταδίοις διέχουσαν δῆλον. 23. Πολύβιος] Fr. hist. 5.

2. Διεψεύσθησαν] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 16. *Küst.* Cf. v. Κατετάχησε. 4. Διζημένη. ζητοῦσα Hesychius. ζητῶν] ὁ ζητῶν E. 6. ἐχώρισε] ἐχώρησε A. 9. Διειργάσατο] Vide supra v. Διεργάζεται. *Küst.* Exemplum non satis emendatum esse apparet. 11. Διείργω] Gl. syntacticam om. V. C. eamque notavi. 12. Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων] Haec sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. XLIV. p. 714. *Küst.* πλοῦτον μόνον διείργον A. 15. Διείρεο] Il. ά. 550. ἐρώτα explicatio Hesychii. 16. ἐπιβάλλουσι] ἐμβάλλουσι vel διεκβάλλουσι. *Hemst.* Prius convenit in locum Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 10. a Gaisf. ascriptum. Superest τὸ a Suidae more alienum. 17. Διειρωνόξενοι. ἐξαπατ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 622. 18. ὑποκρίσεως] ἀποκρίσεως A. 19. παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς] Aristoph. Av. 1014. Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Adde v. Ξενηλατεῖν. 22. ὀλεῖ] Cum ad hunc locum pervenissem, incomparabilis vir Rich. Bentleius hanc notam mecum communicavit: *In editione Fragmentorum poetarum Graecorum ostendam, veram lectionem esse ἕλοι. Nam ea quae recepta est, ne Graeca quidem est.* Coniectura haec viri doctissimi facile placebit omnibus, quibus non erunt nares obesae. *Küst.* Sic uva uvam, quod aiunt, colorat. Viro autem incomparabili fraudi fuit Clem. Alexandrinus Strom. lib. IV. c. 5. Ἁ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν ἕλοι ἄν. Quem et secutus est Iosephus Scaliger in collectione versuum Graecorum proverbialium. Lectionem veterem satis tuetur Plutarch. Lacon. Instit. p. 239. Ἀλκαμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη· Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ —. Huc facit etiam Plutarch. Ag. et Cleom. p. 799.

longo iam tempore iram adversus Romanos fovebant. Διέφερον. Apud Thucydidem significat, conficiebant, vel sustinebant, vel diligenter perficiebant. *Athenienses vero bellum sustinuerunt.* Διεφθαρμένος. Qui decorum prorsus negligit. *Iam enim Antonius amore Cleopatrae corruptus omnibus in rebus libidini obsequebatur.* Διεφορήθη. Elatum est, exportatum est. *Incredibilis pecuniae vis exportata est.* Διεφόρησαν. Transportarunt. *Et relictas in castris sarcinas, quae magno erant numero, ut ad diuturnam obsidionem tolerandam, transportarunt.* Δι' ἔχθρας γενήσομαι. Inimicus ero. Aristophanes: *Neutrum enim inimicum mihi reddam. nam alterum sapientem iudico, altero vero delector.* Aeschylum scilicet sapientem iudico, Euripide vero delector. Διέχουσαν. Distantem. *Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum et triginta stadiis Antiochia distantem.* Διεψευσμένοι. Ignorantes. Polybius: *Aetolos vero his omnibus in rebus spes frustrata est.* Et iterum: *Sed opinio eos fefellit. Hannibal enim eos antevertit, et urbem exscidit.* Διζημένη. et διζήμενος, quaerens. Διειδές. Clarum, perspicuum, limpidum. Διεῖλεν. Divisit. Δίειμι. Transeo. Διεῖπε. Administrabat, obibat. Διειργάσατο. Interfecit, occidit. *Ille vero et ceterorum utrumque interfecit.* [Διείργω. Genitivo iungitur. *Neque imperium, quatenus est imperium, ab anarchia distinguitur.* Item accusativo: *Non solum divitias ab expetendo illo sinu Abrahami seiungens.*] Διείρεο. Διείρουσι. Exserunt. Διειρωνόξενοι. Qui hospites mendaciis verbisque simulatis decipiunt. tangit Lacedaemonios, apud quos extabat lex de peregrinis Sparta arcendis. eosdem etiam sordidos et avaros fuisse oraculum hoc declarat: *Nimius lucri amor Spartam perdet, nec quicquam aliud.* erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat pere-

ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις.

Διείς. ἐκτείνας, ἁπλώσας. Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτούς.

Δίεισι. διέρχεται.

Διῆγε. παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας· Ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς.

Διηγκυλημένον. τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξε-
582 νοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεήσοι· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. καὶ τοὺς γυμνῆτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλίζειν. Καὶ Διηθεῖται, ἀφυλίζεται. Διήθησις καὶ ἡ διύλισις.

Διῆκαν. διέπεμψαν.

Διήκει. διέρχεται. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιστεύω· πάνυ γάρ σου κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.

Διήκουσαν. διελθοῦσαν, διερχομένην.

Διήκουσεν. ἠκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χωρισμός.

Διήνεγκαν. γενικῇ. ὑπέμειναν, ἐκαρτέρησαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν. τουτέστιν, ὑπερήνεγκαν, ἢ διεπρέψαν. Καὶ αὖθις· Ἐπ' ἐννέα διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.

Διηνέχθη. ἐμαχέσατο.

Διηρέθιζεν. ἀνεκίνει, ἀνετάραττεν, ἐθήγει, ἐρέθιζεν. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει τε καὶ διηρέθιζεν, εἴ που κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Διῆρες πλοῖον.

Μανδροκλείδας καὶ Ἀγησίλαος ἐδέοντο, μὴ δι' ὀλίγους ἐντρυφῶντας αὐτοῖς περιιδεῖν ἐῤῥιμμένον τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης ... τῶν προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ φυλάττεσθαι διακελευομένων. ... cismum autem verbi ὀλεῖ astruendum, quod malae quidem fidei insimulavit vir doctissimus, vel locus Theognidis ... v. 1098. Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα, Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ. Toup. I. p. 1... p. 146. probante Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1213.

1. ἐξῆν] ἐξὸν A. B. C. *V. (quod cum aliis locis possit defendi, tum iis quos in Dionys. Perieg. p. 843. indicavi) sed ... bus E. et Schol. Arist. 3. Διεὶς τὰς] Haec sunt verba Mosis Deuteronom. XXXII, 11. ut Portus etiam monuit. Küst. ... νης. Ἀντίοχος] Locus hic ita scribendus et distinguendus est: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς etc. Significare enim vult ... cum hunc ex Ioanne Antiochensi depromptum esse. In 2 MSS. Pariss. [A.] pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος: sed ... Haec de Fabio Cunctatore dicuntur. Hemst. Toupius item de Fabio Maximo locum esse intelligendum monet, ... βλύνω, unde narrationem istam paulum redintegrare licet. ἰω Ἀντιοχείας V. C. Dicendi formam tetigit Dindorf... p. VII. 9. διατριβαῖς] τοῦ ἔργου τριβαῖς gl. superior. 11. κρατῶν] Potius κρατοῦντα, ut respondeat accusativo ... denti διηγκυλημένον. Küst. Sic Portus. Immo haec ad glossam Διηγκυλημένος spectare Schol. Luciani Iov. Conf. ... cit. Cf. Zon. p. 551. ubi mendose Διηγκυλωμένον. Ceterum Lex. Bachm. p. 198. Διηγκυλημένον. ἐν ἐπιτόμῳ ἔχον. ... φῶν] De Expedit. Cyri lib. V. (2, 12.) p. 347. ubi sic legitur: Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλωμένους ἰέναι etc. Küst. 12. παρήγγειλε] παρήγγελλε B. cum libris nonnullis Xenophontis; παρήγγελε *V. 13. δεήσοι] ... δεῆσον Xenoph. edd. vett. Nam recentiores omiserunt cum codd. 14. νευραῖς, ὡς] νευραῖς, ἢ οὕτως ὡς A. ... 15. δεῆσον] δεήσων B. 16. μεστὰς τὰς] τὰς om. A. B. C. E. 17. Διηθεῖν] V. Ruhnk. in Tim. p. 84. ... *V. C. Immo transponendae voces Διήθησις καί. Vocem habent Plutarchus et Dio Chrysost. Vol. II. p. 3. διύλισις V. Similiter *V. διύλησις pro glossa Διήλυσις. Ceterum haec recoquuntur in v. Διύλισις.

1. Διῆκαν] Soph. Oed. Col. 963. a Porto laudatus, τοῦ σοῦ διῆκας στόματος. 2. ἀλλὰ] ἀλ (sic) A. 3. πάνυ γὰρ ... Soph. Oed. Col. 297. Eunap. in Aedes. p. 48. Hom. Odyss. τ'. 108. Hippocr. Ep. p. 190. Theocrit. in Epigr. in Archiloch. ... v. Διαῤῥεῖν. Toup. MS. 5. Διήκουσεν] Utitur inprimis Plutarchus. ἠκροάσατο om. *V. 6. Διήλλαξεν] ... eratione, cui desunt ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψε: quae servat Zon. p. 551. 7. ἤμειψεν] Addit E. ἢ πρὸς διαλλαγὴν ἦλθε. ... ρισμός] δίοδος, χωρισμός, ἐκδρομή Hesychius. 9. γενικῇ expungendum esse apparet: contra quam res se habet ... Synt. p. 135. Et ignorat Zon. p. 551. 10. Προκόπιος] Lib. I. de Bello Pers. c. 18. ex quo sic apud Suidam scribendum: Ἄρχοντες δὲ ἱππέων μὲν ἅπαντες ἦσαν, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐν Δάρας μάχην διήνεγκαν. Vocem Ῥωμαίων Suidas ... gratia addidit. Vide etiam supra v. Δάρας. Küst. 11. πρότερον] πρότερα A. V. C. Zon. cum ea quae olim fuit ... 12. τουτέστιν ὑπερήνεγκαν om. C. 14. Διηνέχθη] Ex II. Maccab. 3, 4. annotante Albertio in Hesychium. Zon. ... συνεφώνησεν, ἐμαχέσατο. Deinde quam gl. tacite deleverat Küsterus, neque agnoscunt A. V. C. revocavit Gaisfordius ... θισμένας. ἐκ τοῦ διανθίζω, τοῦ τὰ ἄνθη συλλέγω. Vide supra v. Διανθίζω. 17. γένηται suspectum est, quamquam ... venire possit in scriptorem incertum; nec mutat v. Ἄγριον. 18. Διῆρες] Vid. infra vv. Διήρης et Δίκροτα. Scaliger... p. 66. Gaisf.

---

grinis quovis tempore Spartam adire, sed certis et definitis diebus. *Διείς.* Qui expandit, qui extendit. *Alas suas expandens eos suscepit.* *Δίεισι.* Transit. *Διῆγε.* Extraxit. Ioannes Antiochensis: *Qui cum loca munita occupasset, diu bellum extraxit, Hannibalis celeritatem lenta mora retundens.* *Διηγκυλημένον.* Iaculum manibus tenentem. vel sub axilla hastam tenentem. Xenophon: *Ille vero cetratos prehensis iaculorum amentis ingredi iussit, ut, cum signum dedisset, iacula vibrarent; itidemque sagittarios nervis sagittas admovere iussit, ut signo dato sagittas emitterent; velitibus denique praecepit, ut pelles haberent lapidibus plenas.* *Διηθεῖν.* Percolare. Et Διηθεῖται, percolatur. Et Διήθησις, percolatio. *Διῆκαν.* Transmiserunt. *Διήκει.* ...dit. *Ille vero dixit: equidem id credo. gloria enim tuae longe pervasit.* *Διήκουσαν.* Transeuntem. *Διήκουσεν.* Audivit. *Διήλλαξεν.* ... vitam finiit. vel commutavit. *Διήλυσις.* ... *Διήνεγκαν.* Sustinuerunt, tolerarunt. vel ... copius: *Romanorum vero equitatui praefecti erant qui ante ad Daras proelium commiserant.* Et ... *dionem per novem annos sustinuit.* *Διηνέχθη.* ...vit. *Διηρέθιζεν.* Irritabat, commovebat, ... *vero iracundum et ferocem illorum animum irritabat, ...cendit, si forte loco illo potiri posset.* *Διῆρες.* ...

Διήρει. διέτεμε, διεμέριζεν. Ὁ δὲ πρεσβύτης ὢν διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διήρηκε. διεχώρισεν.

Διήρης ναῦς. ὑπὸ δύο ἐρετῶν ἐλαυνομένη.

Διήρησαι. δέδεσαι.

Διηρθρωμένον. δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.

Διήρκεσε. διέμεινε, παρέμεινεν. Αἱ δὲ ἐντολαὶ ἃς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπεσταλμένα τοῖς Κελτοῖς εἰς τοσόνδε διήρκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, ὥστε ἀπέδοσαν μὲν τὰ ἁρπασθέντα. καὶ τὰ λοιπά.

Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ, διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας.

Διιπόλεια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπιτελουμένη Διί.

Διήρτησεν. ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν.

Διήσειν. διαφήσειν. Οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν.

Διηύθυνεν. ἐκώλυσε.

Διηυχενίζετο. ὑψηυχένει. Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο· ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

Διήφυσεν. διέκοψεν. 383

Διηχή. ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἣ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συν-

---

1. *διέτεμε*] Immo *διέτεμνε*. 4. *ὑπὸ*] ἡ *ὑπὸ* E. ἣν καὶ δίκροτον καλοῦσιν Hesychius. 5. *Διήρησαι*] Hesychius *διήρτησαι*. *Küst.* Sub finem *διῃρημένος εἶ* omiserunt A. B. C. V. E. 6. *Διηρθρωμένον*] Ammonius in Porphyr. Ὥσπερ ἡ παρὰ τοῖς γραφεῦσι σκιαγραφία δηλοῖ μὲν τὸ μίμημα τοῦ εἰκόνος, οὐ μὴν διηρθρωμένως, οὕτω καὶ ὑπογραφὴ etc. *Haloand.* Usum quantum satis est exemplis illustravit Creuz. in Porphyrii Vit. Plotini p. 118. sq. 9. *τοσόνδε*] τὸ τοσόνδε E. *εἰς* prius abesse malim. 11. *καὶ τὰ λ.* tacite delevit Küsterus. Cf. v. *Διογενιανός*. 12. *Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ*] Ex Harpocratione. *Küst.* 14. *Διιπόλια*] *Διιπόλεια* A. cum Aristoph. Pac. 419. *Διηπόλια* C. Gl. male praeter seriem litterarum invectam videas infra suo loco. Mox *Ἀθήνησιν* C. *V. pro *Ἀθηναίων*: quod reposui cum Schol. Aristoph.

1. *Οὓς οὔτε δέξεσθαι*] Dio in Excerptis Ursini p. 408. [LXXI, 11.] Οὐ μέντοι καὶ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔτυχον, ἵνα μὴ καὶ οἱ Μαρκομάνοι οἵ τε Ἰάζυγες, οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὀμωμόκεσαν, ἅμα μιγνύωνται σφίσι. Hinc sua excerpsit Suidas, qui et recte, opinor, exhibet: *οὔτε δέξεσθαι οὔτε διήσειν*. *Quos nec recepturos se, nec transire per agrum suum passuros iuraverant. Toup.* *δέξασθαι* A. B. V. Edd. vett. *δέξεσθαι* correctionem Porti Küsterus tacite recepit. 2. *ὠμωμόκεισαν*] *ὠμωμόκεσαν* A. B. C. V. E. Med. 3. *ἐκώλυσε*] Haec interpretatio suspecta mihi est, de qua proinde amplius cogitandum censeo. *Küst.* Vide num huc pertineat Suidae *Διηύθυνεν. ἐκώλυσε.* fort. leg. *Διήρυκεν*. *Albert.* in Hesych. v. *Διήρχθην*. Rescribe meo periculo: *Διηύθυνεν, ἐκόλασε*. *Κολάζειν est corrigere, castigare.* Schol. in Apollon. Rhod. I, 739. *ἐκόλασε τὸν λόγον*. Philostratus de vitt. Sophist. in Aspasio: *Διενεχθέντε γὰρ ὁ μὲν Ἀσπάσιος προσεποίησεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ξὺν εὐροίᾳ, ἐπειδὴ ὁ Φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἐλλογίμως εἶχεν· ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομενοῦντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν.* Quae verba prius emendanda, quam interpretanda sunt. — Nos vero — ita hunc locum iam tandem sanum integrumque praestamus: *ὁ δὲ αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑποκυμαίνοντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν.* *Hic vero e contra* (Philostratus) *suum dicendi genus, quod tum nimis redundabat, ad exactam illius* (Aspasii) *formam castigavit ac repressit.* — Idem autem fere *διευθύνειν τὸν λόγον*. Lucian. in Anacharsi: *Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω· πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον.* *Et fac ut non tanquam legibus his attendas quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas; sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicas statim et meum sermonem castiges. Toup.* I. p. 132. praeeunte Ruhnk. in Tim. p. 126. Quod restituendum vel invito Lex. Bachm. p. 198. Toupius tamen etiam *ἐκόλουσε* proposuit IV. p. 216. 4. *Διηυχενίζετο*] Ex Eunapio. Vide Küster. in v. *Διαυχενίζεσθαι*. *Toup. MS.* Eunapio item tribuunt Hemsterhusius et Boissonadus in Fragm. 40. 70. Desideratur tamen in principio *πρὸς* vel similis orationis forma. 8. *Εὐνάπιος*] Fr. 40. Ed. Nieb. p. 103. 11. *Διήφυσεν. διέκοψεν*] Ex Scholiasta Homeri Odyss. τ'. 450. *Küst.* Quae sub finem extabant, *ἀπὸ τοῦ διαφύσσειν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφύσσεσθαι, ὅ ἐστιν ἀπαντλεῖν. ὁ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον*, omiserunt A. B. C. V. E. Interpolata sunt ex Etym. M. sive Zon. p. 551. Ceterum hanc glossam ut par erat cum *V. post alteram *Διηυχενίζετο* reposui. 12. *Διηχή. ἡ τῶν*] Ex Philopono in lib. II. Aristotel. de Anima. Vide etiam infra v. *Μῆνιγξ*. *Küst.* Unde colligi licet olim extitisse *Διηχῆ*: de qua voce cf. Wytt. in Plut. T. VI. p. 271. 13. *μηνίγγων*] *μηνίγκων* C. qui statim *καὶ τὸ ἔ.* Sub finem expectabam *ἐνεργεῖ*. 15. *Διθυραμβοδιδάσκαλοι*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 820. *περὶ τῶν*] *περὶ* A. quod deinde ante *τῶν νεφελῶν* inserui cum A. V. *νεφῶν* *V. 16. *συνθέτους*] Quae de his Bentleius (Ep. ad Mill. p. 50. sqq.) monuit in notissima disputatione, qua Ionis fragmenta redintegravit, Küsterus posuit in v. *Ἴων*.

Διήρει. Dissecuit, divisit. *Ille vero, quippe senior, carnium portiones distribuit.* *Διήρηκε.* Divisit. *Διήρης ναῦς.* Biremis navis. *Διήρησαι.* Vinctus es. *Διηρθρωμένον.* Explanatum, accurate elaboratum. *Διήρκεσε.* Permansit, suffecit. *Ea vero quae regibus mandaverat et Gallis imperaverat tantum valuerunt ad damna resarcienda, ut res raptas restituerent.* et quae sequuntur. *Διῆρξα.* Ad finem usque magistratum gessi. Lysias. *Διιπόλεια.* Festum apud Athenienses, quod Iovi celebrabatur. *Διήρτησεν.* Decepit, in errorem induxit. *Διήσειν.* Transmissurum esse. *Quibus se neque receptum neque transitum per regionem suam daturos esse iuraverant.* *Διηύθυνεν.* Castigavit. *Διηυχενίζετο.* Cervicem erigebat. *Ob alia vero quaedam non multo minora caput erigebat et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.* *Διηυχενίζετο.* Cervicem erigebat. Eunapius: *Ille autem ad reliqua negotia se praeparans corpore erecto et cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur, eumque interficeret.* *Διήφυσεν.* Dissecuit. *Διηχή.* Facultas sonos transmittendi: cui membranae et aer intra aures conclusus inserviunt. *Διθυραμβοδιδάσκαλοι.* Poetae dithyrambici de rebus sublimibus et nubibus multa dicere solebant, vocibus-

θέτους δὲ λέξεις ἐποίουν, καὶ ἔλεγον ἐνδιαεριαιερινηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ὁ ποιητής. ἐποίησε δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀστέρα μῆνα μὲν
ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον.

παίζων δὲ Ἀριστοφάνης Ἀοῖον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ κωμῳδίας, καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην, καὶ Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκει, οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασι.

Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

Διθύροις. διπτύχοις, διπλαῖς θύραις.

Διιέναι. διέρχεσθαι.

Διιέντα. ἐκπέμψαντα.

Διίεται. διέρχεται.

Διιθύτης. ὁ διευθύνων.

Διιείς. διαπέμψας.

Διίημι. διέρχομαι. καὶ διίησι.

Διιχνείσθω. γενικῇ. φθασάτω. Καὶ Διιχνούμενος, διερχόμενος.

Δίιος ὀργή. καὶ Δίιος βωμός.

Διῖχθαι. διέρχεσθαι.

Διιππασία, καὶ ἀνιππασία. τῶν ἱππέων ἅμιλλα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ ... ἄμφω δηλοῖ.

---

1. καὶ ἔλεγον] Aristophanes loco laudato: — Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι Τὰς ἐνδιαεριαυεριυηχέτους τινάς. Sic etiam ... Suidam legendum est. *Küst.* ἐνδιαεριαιερινηχέτους] οἷον ἐριυηχέτους E. ἐνδιαεριαυεριυηχέτους extat in glossa ... sublata. 2. Ἴων ὁ Χῖος] V. Ionem Nieberdingii p. 54. sqq. ποιητής] ὁ ποιητής A. B. C. V. E. 4. ἀμεροφοίταν ... p. 53. Sed ἠεροφοίταν nihil differt ab ἠέριος, quod est matutinus. ἀστέρα μῆνα μέν] Emenda ex enarratore Com... μείναμεν. *Küst.* Immo habet μείνομεν, quod praeferendum. Ceterum numeri concinnius decurrerent, si abesset ... concesso μείνομεν ad alterum versum referatur. μῆνα μὲν — ἀστέρα om. A. 5. λευκοπτέρυγα] λευκῇ πτέρυγι ... Schol. Eodem spectat λεπτῇ πτέρυγι scriptura B. V. E. C. 6. φησὶ ἀστέρα *V. 8. κωμῳδίας] κωμῳδίαν E. ... ἐπιγράμματα καταλογάδην] Pessime. Quis enim unquam Epigrammata pedestri sermone scripta viderit vel legerit? ... haec sunt ἀσύστατα: nec dubium est quin scribi debeat, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην Πρεσβευτικόν: ut recte ... liasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Monuerat Bentleius p. 64. 9. Σωκράτους] Σωκράτου A. Σωκράτης E. ... λίμαχος] Καλλιμάχου B. E. 13. Διθύραμβος] Sic Timaeus p. 84. Addit Gaisf. Schol. Platon. p. 154. et ... dot. I, 23. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque ... v. Κατεγλωττισμένον. Vide etiam Photium in Bibliotheca p. 1020. *Küst.* Equidem vereor ne particula loci ... Suidae derivati temere sub v. Διθύραμβος sit vocata. Ceterum eundem locum significavit Arsenius p. 493. 14. ... A. E. Med. λόγον C. *V. ἐπήσκει] ἐπίσχει V. C. Sub finem exempli Gaisf. delevit, καὶ διθύραμβος, ὁ ... τὸ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός, cum A. B. C. V. E. Quibus similia ... Etym. M.

1. Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ.] Una syllaba addita versum hunc sic complebis: Καὶ Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα ... enarratorem Comici in Av. 1392. legitur: Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Sed lectioni isti metrum refragatur ... enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti et in Διθυράμβων, longa est. *Küst.* Et tamen istam scripturam Toupius II. p. ... ferre sustinuit, notatus ob eam rem Porsono IV. p. 490. 2. ἀδιανοήτων] διανοήτων V. C. 3. Διθύροις] ... tulerunt editores Bosii p. 90. Sequebatur glossa praeter ordinem litterarum intrusa: Δίθυρσον. Ἀῤῥιανός. ... σον . . . τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν, δτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα. Ubi Küsterus ... „Ἀῤῥιανός] Scribendum est Ἀγαθίας. Verba enim quae sequuntur, decerpta sunt ex Epigrammate Agathiae in ... extat Antholog. lib. VI. cap. 5. [Pal. VI, 172.] ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte sic legitur et ... Καὶ τὸ δίθυρσον Τοῦτο τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον· Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, δτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα." Nimirum ... in nomine Ἀγαθίας commissus aperte monstrabat observationem ex v. Ἀνέδην esse transcriptam, quam expunximus ... 7. Διιθύτης] Hesychius rectius διιθυντής. *Küst.* Glossa male collocata. 8. διαπέμψας] Immo διαπέμπων: ... Διιείς. διαπέμπων, et Διιέντα. διαπέμποντα. Item falsum est in continua glossa διέρχομαι. 10. γενικῇ om. vulg. ... *V. φθανέτω Hesychius. 12. Δίιος] V. Piers. in Moer. p. 186. βωμός] ὁ τοῦ Διός addit E. 13. Zon. p. 552. ... πασία] Διππάσια ἀνιππάσια A. Δ. κ. ἀνιππάσια B. C. Δ. κ. ἀνιπτάσια E. Διιπτασία κ. ἀνιπτασία Med. Reduximus ... Zon. p. 518. ἀνιππασία: nempe hanc glossam apparet esse petitam ex v. Ἀνιππασία. ἅμιλλα] ἅμιλλαι A. ... μοσία om. V. C. E. 16. δηλοῦσι] δηλοῖ A. V. C. E.

---

que compositis utebantur, dicentes exempli causa, *ἐνδιαεριαιερινηχέτους*. talis erat Io Chius poeta, qui poema fecit, hoc initio: *Matutinam Luciferi stellam expectamus, quae solem candidis alis praecurrit.* ideo Aristophanes iocans *Ionem matutinam stellam* vocatum fuisse ait. fuit autem valde celeber, scripsitque comoedias, et Epigrammata, et soluto sermone orationem, quae *Πρεσβευτικός* inscribitur. extat etiam Socratis philosophi in eum oratio. Callimachus etiam in *Choliambis*, ubi mentionem eius facit, multa dicit eum scripsisse. *Διθύραμβος.* Hymnus in Bacchum. *Apollonius vero non utebatur genere dicendi dithyrambico et poeticis nominibus* ... *Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ. Minus mentis habes quam dithyrambi.* dicitur de hominibus inconsideratis. *Διθύροις.* ... gillaribus, geminas fores habentibus. *Διιέναι.* ... *Διιέντα.* Illum qui emisit. *Διίεται.* Permeat. ... *της.* Gubernator. *Διιείς.* Qui transmisit. *Διίημι.* ... meo. et *διίησι.* *Διιχνείσθω.* Aptum genitivo. ... Et *Διιχνούμενος*, permeans. *Δίιος ὀργή.* Et *Δίιος* ... *Διῖχθαι.* Permeasse. *Διιππασία*, et *ἀνιππασία* ... tamen equestre. Sic etiam *διωμοσία* et *ἀντωμοσία* ...

Διιπετέος. τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου.

Διιπόλεια. ἑορτή τις Ἀθήνησι τὰ Διιπόλεια.

Καὶ Διιπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα.

Διιπόλια, τὰ λεγόμενα Διάσια, ἑορτὴ οὕτως ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διὶ ἐθύετο.

Διίπταται. αἰτιατικῇ.

Διισθμήσαντα. τὸν ἰσθμὸν διαβιβάσαντα. Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους διισθμήσαντα.

Διισθμονίσαι. τὸ διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν. ὅπερ ἐποίουν ἐν τῷ Ἰσθμῷ οἱ Κορίνθιοι.

Διιστάς. διαχωρίζων.

Διίσταται. γενικῇ. διαχωρίζεται.

Διίσχω σου, καὶ διισχύω. γενικῇ. τὸ κρατῶ σου, καὶ ἄρχω σου.

Διισχυρίζομαι. ἀνθίσταμαι, ἀμφιβάλλω. Περὶ τούτων οὐδὲν διισχυρίζομαι.

Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον . . .
. . . ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.

οὗτος γὰρ πρότερον πυτινοπλόκος ἦν· ἔπειτα ἐγένετο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.

Διιτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτερά. οὗτος πολυπράγμων ἐγένετο· ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησε. Εὐφρόνιος δὲ τὰ περὶ τῷ τραχήλῳ τῆς πυτίνης κρεμάμενα ἱμαντάρια ἑκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκε. τινὲς δὲ ἐς πένητα εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ἀνυπόκριτον, ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς. οὗτος δὲ ἦν νεόπλουτος καὶ ἅρπαξ καὶ πονηρός. Πλάτων ἐν Ἑορταῖς·

Καὶ ξένον,
τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

πυτίνη δέ ἐστι πλέγμα. ὃς
ᾑρέθη φύλαρχος, ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει, κἄστι νῦν ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. 585

1. *Διιπετέος. τοῦ*] Ex Scholiasta Homeri in Iliadem ῥ. 263. *Küst.* Etiam Sperchium sic dixit π'. 174. Vid. Porphyr. Quaest. Hom. 28. *Reines.* Vide Valck. Diatr. p. 274. et glossas Hesychii. 2. *Διιπόλια*] Διιπόλεια bis A. B. C. V. E. e praecepto Theodosii Gramm. p. 69. Contra Διπολεία tradit Choeroboscus qui fertur in Cram. Anecd. II. p. 192. Adde supra v. Διπόλια post Διήρξα positam. Cf. Lex. Rhet. p. 238. et unde glossa descripta est Harpocratio, qui Διιπόλια. τις — Διιπόλεια] Διὸς ἐν Ἀθήναις E. 3. *Καὶ Διιπολιώδη*] Aristoph. Nub. 980. Ἀρχαῖά γε καὶ Διιπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, Καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων. Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Διιπολιώδη A. B. C. 4. *Διιπόλια*] οἱ Διιπόλια V. C. probante Gronov. p. 109. τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰ διάσια. ἐθύετο δὲ τῷ πολιεῖ Διὶ θυσία ἐν τοῖς Διιπολείοις E. Aliam verborum conformationem habet Zon. p. 518. coll. 525. 5. *Πολιεῖ Διὶ*] Vid. Schol. Aristoph. Pac. 418. *Gaisf.* 6. Om. vulg. silente Gronovio. 7. *Διισθμήσαντα*] Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, scribendum est διισθμίσαντα, per ι, a διισθμίζω. διισθμήσαντα enim est verbum neutrum, ut grammatici loquuntur, a διισθμεῖν: quod huc non facit. *Küst.* Emendationem occupaverat Portus, probante Wesselingio Obss. p. 122. Non mutat Zon. p. 552. 8. *Παρεκάλει αὐτὸν*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. c. 19. *Küst.* 10. *Διισθμονίσαι. τὸ*] Vide infra v. Ἰσθμός, ubi locus Aristophanis affertur, ad quem Suidas hic respexit. *Küst.* Vide Schol. Aristoph. Thesm. 648. Nec dubium quin Suidas reppererit διισθμονίσαι, quod formandum erat διισθμίσαι. 13. γενικῇ om. vulg. cum Zon. p. 552. et Hesychio, silente Gron. 14. καὶ διισχύω γενικῇ om. *V. Vellem omisisset principium glossae: nam δίισχω librarii peccatum non dubito quin acutiores emendaturi fuerint ascripto διισχύω. Una littera minus Zon. p. 552. Διίσχω σου. τὸ κρατῶ καὶ ἄρχω σου. 15. ἄρχω σου] σου om. E. 16. *Διισχυρίζομαι*] V. Pierson. in Moer. p. 463. 17. τούτων] τούτων δὲ E. 18. *Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν*] Cum proverbii speciem miremur ex Aristophanis dicterio extundi potuisse, tum etiam mirabilior mutilus videtur ille et versuum et explicationum habitus. Quod si contendatur v. Πυτιναῖα, ubi pleraque sunt integrius descripta, neminem opinor dubitaturum quin gl. Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν olim suum locum in continua narratione de Diitrephe tenuerit. ἀναπειθόντων] ἀνα *V. 19. Ἀριστοφάνης] Av. 1429. sq. Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Ubi ὁ deleto Διιτρέφης vel Διειτρέφης merito probat Elmsl. in E. Med. 326.

3. οὗτος] ὁ οὗτος A. οὕτως E. πυτινοπλόκος] πυτινοκλόπος B. πυτινοκλέπτος E. πυτινοπλοκῶν inferior glossa. 5. *Διιτρέφης πυτιναῖα*] Aristoph. Av. 799. Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ Ἡρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς Μεγάλα πράττει, κἄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 6. θάλλινα nova vox ex hocce loco sive Schol. Arist. annotata. 8. κρεμώμενα] κρεμόμενα A. V. C. κρεμάμενα Schol. Aristoph. 9. ἱμαντάρια] ἱμαντήρια E. αἱμαντάριαι Schol. 10. τινὲς δὲ] καὶ add. *V. 15. *Καὶ ξένον* exciderunt ex edit. Kūsteri. 17. πυτίνη] πυτίον V. C. πυτίων A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctionem adoptavit. Sunt istae collecticiae quaedam copiae Scholiorum, sed parum diligenter exscriptae.

---

significant. *Διιπετέος.* Qui ab Iove repletur. *Διιπόλεια.* Festum quoddam Athenis ita vocatum. *Et casca Diipoliorum instar et cicadis plena.* *Διιπόλια* autem, quae etiam dicebantur Διάσια, sic appellata sunt, quod Iovi Polieo celebrabantur. *Διίπταται.* Aptum accusativo. *Διισθμήσαντα.* Illum qui Isthmum traiecit. *Hortabatur eum, ut lembis per isthmum traiectis opem ferret.* *Διισθμονίσαι.* Navem per isthmum trahere. id quod in Isthmo Corinthii faciebant. *Διιστάς.* Separans. *Διίσταται.* Separatur. *Διίσχω σου*, et διισχύω σου. Genitivo iungitur. potentia te supero, impero tibi. *Διισχυρίζομαι.* Contendo, affirmo. *De his nihil affirmo.* *Διιτρέφης.* *Diitrephes spe iniecta impulit.* dicitur de iis qui aliquos ad aliquid faciendum inducunt. Aristophanes: *Diitrephes adolescentis mei animo mirificum equitandi amorem iniecit.* hic enim cum ante esset victor, postea factus est phylarchus et magister equitum. *Διιτρέφης πυτιν.* *Diitrephes vimineas habens alas.* hic erat homo negotiosus, et quaestum ex viminibus contexendis faciebat: ex quo cum ditatus esset, phylarchus et magister equitum creatus est. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrimque pendentia alas vocari: hunc autem Diitrephem vimina plexuisse. quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitae genus a simulatione alienum. idem enim est ac si dixisset, nihil aliud habens nisi dolii pedes et ollae umbilicos. hic autem ex paupere dives factus est; idem rapax et improbus. Plato in *Festis*: *Et peregrinum, furiosum, Cretensem, hominem vix Atticum.* πυτίνη vero est vas ex vitilibus plexum. *Qui creatus est phylarchus, deinde magister equitum, postea ex nullo ad res magnas provectus est, et nunc flavus gallus gallinaceus evasit.*

ἀντὶ τοῦ, ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών. ἢ βουλευτής. ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντιμότερος.

Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. καί, Πριήνη δίκη. ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.

Δικάζω. αἰτιατικῇ. τὸ ἐγκαλῶ. Καὶ στρατηγῷ δικάζομεν.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃς.

Δικασπόλοι. δικασταί.

Δίκας πραττόμενοι. ἀντὶ τοῦ, τιμωρίαν ἐπιζητοῦντες.

Δικαιάρχεια. πόλις. δικαιαρχία δέ, ἡ δικαίως ἄρχουσα.

Δικαίαρχος, Φειδίου, Σικελιώτης ἐκ πόλεως Μεσήνης, Ἀριστοτέλους ἀκουστής, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν. Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ΄. οὗτος ἔγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαίμονι, καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἀναγινώσκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων ἀρχεῖον. τοὺς δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ τοῦτο ἐκράτησε μέχρι πολλοῦ.

Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικός, ἀκροατὴς Ἀριστάρχου.

Δικαιογένης. ὄνομα κύριον. ὃς τραγῳδίας καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.

Δικαιοδοσία. Πολύβιος· Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους ἢ

---

4. *Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πρ.*] Vide supra v. *Βίαντος τοῦ Πριηνέως δίκη. Küst.* 5. *Πριήνη δίκη*] Lego Πριηνὶς ... apud Laertium in Biante. *Küst.* Praestat sane Demodocus ap. Diog. I, 84. eam formulam; verum haec glossa cum ... superiore, negligenter ex illis *Βίαντος Πριηνέως δίκη* nostra scriptura videtur esse confecta. 7. *Δικάζω*] Hanc gl. ... ut videtur om. Küsterus, qui haud temere contempsit glossam syntacticam. Mutilam esse demonstrat vel Lex. de Synt. ... Saltem δοτικῇ suppleri iussit, qui Demosthenis locum de F. Leg. p. 449. significari perspexerat, Porsonus in Toup. IV. ... 9. *Τρέχε ἐπὶ τὸ*] Marcus Antoninus IX, 22. *Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, καὶ τὸ τοῦ ὅλου καὶ τὸ τούτου. τὸ μὲν ... ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃ.* *Lego: ποιήσῃς. Hunc locum suum fecit Suidas, cuius et auctoritate Marcum ... mus. *Toup.* ἐπὶ τοῦ B. E. qui mox om. νοῦν cum Med. 10. *δικαϊκόν*] *δικανικὸν* C. *V. 11. *Δικασπόλοι*] ... 13. Post *ἐπιζητοῦντες* cum A. V. C. delevi: *Δικασταὶ αἱρετοί. ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες.* 14. *Δικαιάρχεια*] ... V. (ap. Gron. p. 109.) C. qui mox *δικαιαρχεία.* Vulg. firmat Zon. p. 519. rectius tamen *δικαία ἀρχὴ* Hesychius.

1. *Δικαίαρχος*] De hoc Dicaearcho vide omnino Vossium in egregio opere de Histor. Graecis, qui multa de eo docte et ... ter collegit. Quibus addo, Dicaearchum etiam citari ab enarratore Apollonii Rhodii IV, 272. his verbis: *Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ... δευτέρῳ, καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσογχώσιδι μεμεληκέναι· καὶ νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν ... τέχνην. τοῦτο γὰρ ᾤετο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας.* Haec Dicaearchum in opere *περὶ Βίου Ἑλλάδος* memoriae prodidisse ... dem dubium non est. Et in v. 276. eiusdem libri: *Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον βασιλεῦσαι ... Σεσόγχωσιν λέγει.* Praeterea Dicaearchus *ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων* laudatur a Schol. Aristoph. Ran. 1337. ... *περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων* ab eiusdem comici enarratore in Av. 1403. Plura de eo Ionsius l. l. c. 16. *Küst.* Notae ... tationes Marxii in Creuzeri Melett. Fasc. 3. p. 173. seqq. Naekii in Musei Rhen. Vol. I. et A. Buttmanni; quibus ... locos ab Reinesio congestos adiungi. Eadem paucis mutatis usque ad *Σπαρτιατῶν πολιτείαν Eudocia* p. 135. 3. ... fessio commenticia. *Καταμετρήσεις — ὀρῶν*] Plin. H. N. II, 65. *Dicaearchus, vir inprimis eruditus, regum cura ... sus montes, ex quibus altissimum prodidit Pelion. Reines.* Adde Naekium p. 49. 4. *Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις* ... operis luculentum fragmentum hodie adhuc extat. Primum eius librum citat Stephanus Byzantius v. *Χαλδαῖοι*: ubi ... masius pro *ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου* reponendum putat *ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλίου*, omnino male. ... operis istius fuisse *Ἑλλάδος βίον* non solum ex hoc loco Suidae patet, sed etiam ex Athenaeo, qui Dicaearchum ... *ἐν τῷ περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου* citat. Praeterea Iason etiam *Βίον Ἑλλάδος* olim scripserat, teste Stephano Byzantio ... *ξάνδρεια* et Suida infra v. *Ἰάσων*: quod ideo moneo, ne quis titulum hunc suspectum habeat. *Küst.* Rittershus. ... p. 614. Toupius, eundem in Porphyr. Vit. Pythag. s. 18. Gaisfordus attulerunt. Vide potissimum Naekium p. 45. sqq. ... *καίαρχος, Λακεδ.*] Huius sine dubio sunt hypotheses fabularum Euripidis et Sophoclis, quas Dicaearcho tribuit Sext. ... adv. Rhet. c. 3. Hic est quem de male emendato carmine Alcaei Aristophanes Byz. reprehendit, Athen. III. p. 85 ... De posteriore quidem loco aperte fallitur, cum Athenaeus non semel Dicaearchum Aristotelis discipulum *περὶ Ἀλκαίου* ... tum affirmet; alterum vero qui contenderit cum Ath. XIV. p. 636. C. haud dubitet quin ipse sit referendus ad *Βίον Ἑλλάδος* ... terum Lacedaemonium pariter tradit *Eudocia* p. 133. 11. *Ἀριστάρχου*] Etsi nihil id spectet ad alumnum Aristarchi ... quo obscurior, eo memorabilior est locus Apollonii de Pronom. p. 320. in disputatione de Od. *ν*, 52. *φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρ... ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξασθαι.* 12. *Δικαιογένης*] *Ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένους* Arist... c. 13. *Reines.* Adde Schol. Aristoph. Eccl. 1. Descripta est gl. ex Harpocrat. Palatino: nam reliqui libri, *Δ. τραγῳδιῶν ποιητής. καὶ δ. ἔγρ.* Eadem *Eudocia* p. 131. 14. *Δικαιοδοσία*] Polyb. p. 1193. 1194. *Toup.* MS. Cf. v. *Κατ... νον.* *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 39. *ὅταν ᾖ* Med.

---

id est, non adeo vilis extitit avis, sed senator. gallus enim inter aves est honoratior. *Δικάζεσθαι Βιαντ.* Iudex Biante Prienensi praestantior. Et, Iudicium Prienense, dicitur de iis qui facultate diiudicandi lites excellunt. *Δικάζω.* Iungitur accusativo. *Δικαϊκόν.* *Recurre ad mentem tuam, ut iustitiae amantem eam efficias.* *Δικασπόλοι.* Iudices. *Δίκας πραττόμενοι.* Qui poenas exigunt. *Δικαιάρχεια.* Urbs. *δικαιαρχία* vero, imperium iustum. *Δικαίαρχος.* Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus, orator et geometra. scripsit dimensiones montium Pelop... Vitam Graeciae libris tribus. Rempublicam Spartanorum ... liber ut quotannis in Ephororum praetorio puberibus ... tantibus legeretur, lege sancitum erat apud Lacedaemonios ... longo tempore observatum. *Δικαίαρχος.* Dicaearchus Lacedaemonius, grammaticus, auditor Aristarchi. *Δικαιογένης.* Nomen proprium viri, qui tragoedias et dithyr... scripsit. *Δικαιοδοσία.* Polybius: *Cum ius ... tere licet ab iis, qui iniuriam fecerunt, vel secundum ...*

κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. ἀντὶ τοῦ, εὐλόγους ἀφορμάς.

Δικαιοδότης. ὁ δικαστής.

Δικαιόπολις. πόλις ἐν Θράκῃ, πλησίον Αὐδήρων.

Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρὲξ τῶν προστατιομένων.

Δίκαιον πρᾶγμα. ὅ,τι τῷ νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον καὶ κοινωνίας ποιητικόν.

Δίκαιος. Κατὰ τὸν Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν δίκαιος, "ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλιᾶν τῷ ξυνειδέναι, οὐ δίκαιος ὢν περὶ βασιλέα, ὧν ἐπάξιος τυχεῖν ἦν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.

Δίκαιος. ὅτι ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλους μὲν γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι· ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν. Καὶ ὁ Προφήτης ὡς ἐκ Θεοῦ· Ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ποιῆσαι ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. Καί· Δικαιοσύνη δικαίου οὐ μὴ ἐξέληται αὐτόν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πλανηθῇ.

Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον καὶ εὐλαβητέον καὶ οὐδετέρων.

Δικαιοσύνη οὖν ἡ κοινὴ ἀρετή, καὶ ἡ ἀντιδιαιρουμένη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. διαφέρει δὲ ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος, τὴν ἀρετήν· οἷον, ἄλλως μὲν

---

1. *ἀντὶ τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς*] Perperam. Sensus enim vocis *δικαιοδοσίας* in loco allegato Polybii est *vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarciendae iniuriae. Küst.* Zon. p. 519. *Δικαιοδοσία. ἡ εὔλογος ἀφορμὴ ἡ κατὰ τὸν νόμον.* Ubi Tittmannus Suidam defendit, qui iustas causas agendi ipsis Polybii verbis (1, 72, 1. 11, 52, 3.) significarit. Huic favet explicatio gl. *Δικαιώματα.* 4. *Αὐδήρων*] Sic Harpocrationis, cui glossa debetur, haud pauci libri pro *Ἀβδήρων*: quae vulgaris est scribendi proprietas. 6. *Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.*] I. Gronovius recte monuit, Suidam corruptam lectionem secutum fragmentum hoc sumpsisse ex Polyb. lib. VIII. c. 21. ubi legitur *ἰδιοπραγεῖν. Küst.* Vid. Schweighäus. in VIII, 28, 9. Ceterum *Δικαιοπραγεῖν. δίκαια πράττειν* Hesychius. *μηδὲν*] *μηδενὶ* B. E. C. Med. 10. *Κατὰ τὸν Αἰσχύλον*] Locus Aeschyli, ad quem auctor anonymus, unde fragmentum hoc excerpsit Suidas, respexit, extat in *Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.* v. 598. *Küst.* Locus Damascii apud Phot. Bibl. p. 1032. (337, 4. b.) 11. *θέλων*] *θέλει* E. *θέλω* habet v. *Δοκιμάσας.* 12. Post v. *καρπούμενος* extabant haec: *Ἡ κωμῳδία τὸν δίκαιον οὐ πολιτικὸν οὐδ' ἥμερον καλεῖ.* Ubi Küsterus: „*κωμῳδία*] Intelligit Aristophanem, apud quem haec me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat." Fallitur: nam temere nescio quis annotationem invexerat ex v. *Ἀνασεσυρμένην* petitam, quam omisi cum A. V. C. 14. *οὐ δίκαιος*] *οὐ δίκαιον* B. E. *οὐ δίκαιον ὂν* Med. *δίκαιον ὄντα βασιλέα* Portus, secutus ed. Basil. Vacillat structura, praesertim in vulgata interpunctione *δειλιᾶν, τῷ — ξυνειδέναι ... βασιλέα· ὧν — δειμαίνει*, quorum etiam novissima praefracte recedunt ab membro superiore. Nos mutata distinctione nihil nisi *ὃς* desideramus ante *οὐ* neglectum. *τὸν βασιλέα*] *τὸν* om. A. B. C. V. E. Med. Mox *ὧν* *V. Med. 15. *ἦν τυχεῖν*] *τυχεῖν ἦν* dedi cum A. *V. *πεισόμενος*] *πεισόμενον* C. E.

1. *ὅτι* Gaisf. cum *V. et glossis infra positis. *Ἄλλους γὰρ*] *ἄλλους μὲν γὰρ* A. V. cum glossis inferioribus iam sublatis. 3. *Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν*] Legendum putabam: *Ἄλλους σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Ut alluserit auctor ad illud Matthaei XXVII, 42. *Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.* Sed vulgata lectio verissima est. Dionysius Alexandrinus, vir doctissimus et *κριτικώτατος*, in Epist. ad Novat. apud Euseb. Eccles. Hist. VI, 45. *Εἰ δὲ ἀπειθούντων ἀδυνατοίης, σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Sedes autem huius *ῥήσεως* est apud LXX. in Genes. XIX, 17. *Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξήγαγον αὐτοὺς ἔξω, καὶ εἶπαν· σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Confer etiam Nostrum v. *Ὁσίων* et v. *Σῶσαι.* Locus autem Suidae, qui plane est *ἀπροσδιόνυσος*, sine dubio mutilus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, redintegrandus: *Δίκαιοι δὲ ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτούς· ἄλλους γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι, ἑαυτοὺς δὲ πάντες. Nosmet ipsi vero servare debemus: non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus, sed ut nos ipsi servemus, omnino a nobis exigitur.* Ita locutus est Lysias p. 369. edit. Taylor. *δίκαιοι ἐσμὲν διὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν τοῦτόν τε σῶσαι καὶ ἡμᾶς.* Quem locum in animo habuisse videtur auctor ille nescio quis ecclesiasticus, quem exscripsit Suidas. Elegans autem locutio: *Δίκαιοι ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτούς.* Ita nos Angli, quibus cum Graecis maxima est affinitas: *We ought in iustice to save ourselves. Toup.* I. p. 134. Lepida profecto annotatio, qua si quis paulo iniquior abuteretur, egregia foret coniectura de Toupii iudicio litterarum exquisito. Velut quanti fuit acuminis, dictionem hominis ecclesiastici satis tritam ab imitatione Lysiae derivare! Ceterum Toupius parum concinne scriptorem suum redintegravit, neque tot glossarum recordatus est, quae sub locis quibusdam communibus varios flosculos susceperunt. 4. *Καὶ ὁ Προφήτης*] Ezech. III, 20. *Küst.* Immo Ezech. 18, 24. oratio negligenter allata. Sequens locus est Ezech. XXXIII, 12. De quibus monuit Ernestius. 7. *αὐτοῦ, τοῦ*] *τοῦ* om. A. B. E. Edd. ante Küst. 10. *Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη*] Sic Stoici iustitiam definiebant, ut testatur Laertius VII, 92. *Küst.* 14. *ἀνδρία*] *ἀνδρεία* C. V. et sic mox. Vide v. *Ἀνδρεία.*

---

vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarciendae iniuriae. *Δικαιοδότης.* Iudex. *Δικαιόπολις.* Dicaeopolis, urbs in Thracia prope Abdera. *Δικαιοπραγεῖν.* *Et ne quid nisi ducum iussu proprio consilio facerent.* *Δίκαιον πρᾶγμα.* Quicquid est legi consentaneum et societatem conservat. *Δίκαιος.* *Secundum Aeschylum, non videri iustus, sed esse volens ex profundo mentis sulco fructum capiebat.* *Δίκαιος.* *Ego autem existimo eum per conscientiam sibi metuere; qui cum in regem fuerit iniurius, quam meruit poenam, eam quasi iamiam passurus vereatur.* *Δίκαιος.* Dixit quidam ex sanctis: *Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus; sed ut nos ipsi servemus, id a nobis omnino exigitur.* Et alius: *Animam tuam omni studio serva.* Et Propheta Dei nomine dixit: *Cum iustus ab iustitia sua descivit, ut iniustitiam committat, omnia quae antea iuste fecit oblivioni mandabuntur, et in peccato suo morietur.* Et: *Iustitia iustum non eripiet, quo die a recta via aberraverit.* *Δικαιοσύνη.* Iustitia est scientia rerum expetendarum et fugiendarum et neutrarum. Iustitia igitur est virtus communis, et quae ab aliis virtutibus aequivoce distinguitur. differunt autem fortitudo et iustitia, quamvis sub eodem virtutis genere collocentur. nam aliter

ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἡ μὲν γὰρ δύο κακιῶν, θρασύτητος καὶ δειλίας· ἡ δὲ πλεονεξίας καὶ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἡ ἀδικία. ἐν γὰρ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ περὶ ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία· περὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· περὶ ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη. περὶ γὰρ τὸ ἴσον, τό τε ἐν διανομῇ καὶ τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι. καὶ οὕτω μὲν τὰ ὁμογενῆ.

Δικαιοσύνη. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετή, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη. Δικαιοσύνην δὲ τὴν ἑκάστῃ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκειοπραγίαν ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι. Καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ κερδῶν.

Δικαιοσύνη καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ καὶ ἡ δικαία αἴτησις· ὡς ὁ ψάλλων· Εἰςάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία· δικαιότερος τρυτάνης.

Δικαιούμενος. κολαζόμενος, δίκης τυγχάνων.

Δικαιοῦν. δύο δηλοῖ· τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος. Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι ** τοὺς Σκύθας, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τοὺς ἐνδόντας τὴν ἄκραν ὑπῆρξαν παρασπονδήσαντες. Καὶ αὖθις Ἀππιανός· Συμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιῶσιν. ἀντὶ τοῦ, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰώσηπος· Οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τὴν δικαίωσιν λογιζόμενοι, κατασπάσαντες τῶν ὅπλων πολλὰ ᾤχοντο εἴς τι χωρίον.

Δικαιοῦσαν. αἰτιατικῇ· καταδικάζουσαν. Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ.

Δικαίωμα. ὅτι οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ.

---

6. Cf. Diogen. III, 91. *τῇ διανομῇ*] τῇ omisi cum A. Mox τὸ ante *ἐν τοῖς* dedi cum V. C. Utrumque factum confirmat Zon. p. 518. 10. *Δικαιοσύνην δὲ τὴν*] Locum hunc ita lego: *Δικαιοσύνην δέ φησι τὴν ἑκάστης τῶν λοιπῶν ἀρετῶν* etc. *Küst.* Similiter Portus *καλῶ τὴν ἑκάστης τῶν* etc. Haec scriptoris sunt, qui Platonem suos in usus convertit. Compares Rep. IV. p. 434. C. *χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι;* Deinde p. 443. B. *Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἕκαστον τὰ αὐτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι; — Ἔτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις;* Hinc τε post *ἀρχῆς* supplendum. 11. *ἑκάστῃ*] *ἑκάστην* E. Scripsimus *ἑκάστῃ*. 13. *τῶν κερδῶν*] *τῶν* om. A. B. C. V. E. tenet Zon. p. 518. 15. *Εἰςάκουσον, Κύριε, δικ.*] Psalm. XVI, 1. *Küst.* 17. *Δικαιότερον σταχάνης*] Sic Zenobius III, 16. cum v. *Σταχάνη*. Contra *δικαιότερος* Collect. Bodl. 340. Arsenius p. 180. cum gl. *Τρυτάνη*.

1. *καὶ ἑτέρα παροιμία* om. *V. 3. *Δικαιούμενος*] Timaeus p. 85. ubi desunt *δίκης τυγχάνων*. 4. *Δικαιοῦν*] Vide infra vv. *Ἐδικαίου* et *Ἐδικαιώθησαν*: itemque Paul. Leopardum Emend. lib. V. c. 9. et Gatakerus in Dissertat. de Stylo Nov. Instr. cap. 8. *Küst.* Interpretes Matthaei c. 11, 19. addit Tittmannus. Accedat Blomfieldi gloss. Agam. 384. 5. *νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος*] Perperam vulgo, maiore interpunctione post *νομίζειν* posita, verba ista *οὕτως Ἡρόδοτος* ad sequentia referunt, quasi ea quae subiiciuntur, *Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς* etc. essent Herodoti verba, quae nihil profecto ad Herodotum pertinent. Idem error in Zonarae Lexicon [p. 552.] propagatus est. *Schweigh.* Lex. Herodot. v. *Δικαιοῦν* n. 2. Qui similia monuit in v. *Ἐνδόντα*. *Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς*] Thucyd. II, 67. *Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἷςπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν*. Reliquorum neque apud hunc neque Herodotum extat vestigium. Itaque stellis additis significavimus verba scriptoris incerti cum Thucydideis esse confusa: quo videntur etiam *καὶ αὖθις* ante *Ἀππιανός* pertinuisse. 6. *τοὺς Σκύθας ἀμύνεσθαι*] *ἀμύνεσθαι τοὺς Σκύθας* dedi cum A. *V. 8. *Ἀππιανός*] Ed. Schweigh. T. I. p. 27. 10. *Ἰώσηπος*] Antt. Iud. XVIII, 9, 1. 13. *αἰτιατικῇ* restituit Gaisfordus a Küst. expulsum. Nescit Zon. p. 552. 14. *Ὑπὲρ δὴ τούτων*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀγόνων*. *Küst.* *μετελθεῖν δικαιοῦσαν*] *δικαιοῦσαν* om. MSS. et Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit ex v. *Ἀγόνων*. Ubi extat *αὐτὸν* omisso *τῆς*. 16. *ὅτι οὐδὲν δικαίωμα*] Eadem recitat Suidas supra v. *Γνώμη*. *Küst.* Locus Dion. Cass. LXI, 1. in superiorem glossam inculcatus. 18. Sub finem extabat annotatio ex v. *Ἀρχέλαος* male compilata: *Ἀρχέλαος ὁ Φυσικὸς τὴν αἵρεσιν ἐπικληθεὶς ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ*. Delevi cum A. V. C.

---

fortitudo est mediocritas; aliter vero iustitia. illa enim inter duo vitia, audaciam et timiditatem media est; haec vero inter excessum et defectum, per quem quis vel plus vel minus suo habet, unde pendet origo iniustitiae, in eoque essentia eius consistit. praeterea in aliis versatur fortitudo, in aliis vero iustitia. illa enim in periculis tolerandis versatur; haec in servanda paritate, quae tam in rerum distributione quam in contractibus spectatur. sic comparata sunt quae idem genus habent. *Δικαιοσύνη*. Iustitia, non civilis illa, sed maior virtus; quamvis eodem nomine appelletur. *Iustitiam vero continere cuiusque ceterarum virtutum proprium munus in imperando et parendo.* Iustitia est abstinentia ab lucris. *Δικαιοσύνη*. Iustitia est et perfecta virtus et iusta petitio, ut Psaltes dicit: *Exaudi Domine iustitiam meam.* *Δικαιότερον σταχάνης. Trutina iustius.* de iis qui iustitiam diligunt. Dorienses enim trutinam vocant *σταχάνην*: fortasse a nomine *στάσις*. aliud proverbium: *δικαιότερος τρυτάνης*: quod idem significat. *Δικαιούμενος.* Qui punitur, qui poenas dat. *Δικαιοῦν*. Duo significat: punire et iustum censere. sic Herodotus. *Iustum esse censens, iisdem malis ulcisci ** Scythas, quibus ipsi priores contra foedus affecerant Athenienses illos, qui arcem dediderant.* Et Appianus: *Pacem facere iis condicionibus, quas Gabini iustas esse censuissent.* Et Iosephus: *Illi vero animadversionem contumeliae causa factam esse putantes, armis dereptis ad locum aliquem iverunt.* *Δικαιοῦσαν*. Punientem. *Hac de causa Dianam iratam esse, et terrae sterilitate eos ultam.* *Δικαίωμα*. *Nullum ius armis est potentius. quisquis enim potentia praestat, iustiora semper et facere et dicere videtur.*

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον. Ἐντολὰς δὲ καὶ προςτάγματα πάλιν τὸν αὐτόν, ὡς βασιλικῶς ἐνταλθέντα καὶ προςταχθέντα. Δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον. Κρίματα δέ, ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀντιδόσεις τῶν τε ἐννόμως καὶ παρανόμως βιούντων. Μαρτύρια δέ, ὡς διαμαρτυρούμενον καὶ δεικνύντα, οἵαις ª ὑποβληθήσονται οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ καὶ αἱ κατακρίσεις.

Δικαιώματα. εὐλόγους ἀφορμάς. Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.

Δικαίως κἀδίκως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στίν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

τουτέστι, πάσῃ τέχνῃ.

Δικαίωσις. κατάκρισις. Οὐ γάρ τί που μετὰ μακρὸν ἐκολάσθη δικαιώσει. — Δικαιωθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀρισταίου τοῦ γίγαντος δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην.

Δικαιώσεις. Λυσίας τὰς δικαιολογίας, Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.

Δικαιωτήρια. οἷον δικαστήρια.

Δίκελλα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βουσὶ καὶ δικέλλῃ πορίζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ. Καὶ Δικελλίτης.

Δικέραιον. δύο κέρατα ἔχουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων
σπασσάμενος κούρᾳ θῆκε παρ' ἀγρότιδι.

Δίκη. ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία, καὶ ἧς τὸ τίμημα ὥρισται τοῖς νόμοις. Ὁ δὲ δίκην ἄδικον δικάσας, καὶ διαφυγὼν μὴ ἀπολέσθαι πρότερος, τούτων περιῆν καὶ δίκην 388
γενέσθαι ἄδικον. αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται, αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι, ἤτοι διὰ πολιτι-

1. *νόμον καλεῖ*] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Theodoreto in Psalm. CXVIII, 2. p. 879. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Adde v. *Νόμος. πολυώνυμος.* Brevius descripsit Zon. p. 525. 2. *διὰ τοῦ*] τοῦ om. E. 5. *δυνάμενον*] *δυνάμενα* B. E. 6. *ὑποδεικνύντα*] *ὑπο* ... E. 8. *καὶ ἀνόμως* Zonaras. 9. *ὑποδεικνύντα*] *δεικνύντα* A. B. C. V. E. Zon. Iidem codices om. *ποιναῖς* post *ὑποβληθήσονται* inculcatum. Theodoretus: *δεικνύντα, οἵαις ὑποβληθήσονται τιμωρίαις*, ac similiter inferior glossa. Iam Zonaras cum praebeat, *οἵαις τιμωρίαις ὑποβλ. κτλ.*, defectus indicium feci reiecto *ποιναῖς*. 12. *Δικαιώματα. εὐλόγους*] Deest gl. B. V. Repugnat Gronovius, qui *κεκοινώνηκας* attulerit ex *V. Agnoscit Zon. p. 525. desinens in *μεγάλα*. 16. *κἀδίκως*] Zon. p. 556. *ἀδίκως* A. B. C. V. E. 17. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 231 — 33. 19. *δεῖ*] *δὴ* A. C. *V. Tum *σε χρημάτων* E. *σε* om. A. B. V. C. Med. Mox *σήμερον* A. V. C. 20. *ἀδίκως* A. *καὶ ἀδίκως* *V.

1. *μετὰ μακρὸν*] *κατὰ μικρὸν* B. *μετὰ μικρὸν* *V. E. Edd. ante Küsterum, qui recepit Porti coniecturam. Sub finem aliquid ad notionem vocis *δικαιώσει* definiendam (velut *θείᾳ*) requiro. 3. *δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην*] Vid. in *Λύμη. Hemst.* Attulit Zon. p. 519. qui continua his adiecit paulum mutata. 5. *Δικαιώσεις. Λυσίας*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Θουκυδίδης*] Vid. Schol. in VIII, 66. ibique Duker. Neque alterum significatum (de quo diligenter exposuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 679. sq.) a Thucydide alienum esse docet locus V, 17. Ceterum ascripsit Toupius Plutarch. Artax. p. 1017. *ἦν δέ τις ἐμμέλεια καὶ περὶ τὰς τῶν ἐξαμαρτόντων δικαιώσεις.* 7. *Δικαιωτήρια*] Euagrius p. 260. *Toup.* MS. Gl. spectat Platon. Phaedr. p. 249. A. Ruhnkenio citatum in Tim. v. *Δικαιούμενος* et Abreschio in Hesychium. *ἤγουν*] *οἷον* A. B. C. V. E. *τὰ δικαστήρια καὶ αἱ ἐκεῖθεν κολάσεις* Zon. p. 526. unde restituendus alter eius locus p. 552. 9. *δικέλλῃ*] *δικέλλοις* B. E. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antipatri Sidon. XIX, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 111. 15. *σπασάμενος* Edd. *θῆκε*] *θέτο* A. *θέτο* B. C. V. E. Edd. ante Küst. Tum *ἀγρώδιτι* A. B. C. E. Med. 16. *Δίκη*] Vid. Lex. Rhet. p. 241. et Ulpian. in Demosth. Mid. p. 523. ed. Reisk. Inter alia Schol. Platon. p. 325. *Δίκη, ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων κρίσις· γραφή, ἡ ὑπὲρ δημοσίων.* 18. *δίκην*] *δίκη* B. C. E. 18. *δίκην ἄδικον*] Legendum esse *ἀνάδικον* ex sequentibus patet. Est autem *δίκη ἀνάδικος* iudicium, quod rescissa priore sententia de re aliqua de integro instituitur. Vide Hesychium v. *Ἀνάδικοι* et Harpocrationem v. *Ἀναδικάσασθαι. Küst.* Küstero tam hanc quam posteriorem emendationem praeierat Valesius in Harpocr. p. 10. Deinde malim *πρότερον*. In novissimis pendet infinitivus *γενέσθαι*: nam *περιῆν* nulla causa est cur in controversiam vocetur. 21. *εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι*] Pessime. Scribendum enim est *εἰς ἀκέραιον ἀποκαθ.* Apud Hesychium quoque v. *Ἀνάδικοι* pro *οἱ εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι* scribere praestat *οἱ εἰς ἀκέραιον ἀποκαθιστάμενοι. Küst.*

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. Legem vocat eam, quae per Mosen a Deo data est. Praecepta vero et mandata eandem Legem vocat, ut regio more latam et imperatam. Item *Δικαιώματα*, ut quae iustum reddere possit eum, qui recte facit. *Κρίματα* vero, ut iudicia divina ostendentem et digna praemia eorum, qui vel a criminibus vacuam vel impiam vitam egerunt. *Μαρτύρια* denique, ut interminantem et declarantem, quas poenas subituri sint, qui eam violaverint. *Δικαιώματα* etiam vocantur poenae. *Δικαιώματα*. Iura et privilegia. *Si enim vincamus, magnas apud me causas beneficiorum consequeris, quia maximorum periculorum socius nobis fuisti.* *Δικαίως κἀδίκως*. Id est, quovis modo. Aristophanes *Pluto*: *Haec est enim domus, quam te hodie per fas nefasque pecunia replere oportet.* sive omni ratione. *Δικαίωσις*. Condemnatio. *Haud enim diu post iusta poena affectus est.* † *Cum omnes fratres Aristaei Gigantis dignas [impietatis suae] poenas dedissent.* *Δικαιώσεις*. Sic Lysias vocat causarum disceptationes. Thucydides vero supplicia. *Δικαιωτήρια*. Loca iudiciis exercendis. *Δίκελλα*. Instrumentum rusticum. *Non bobus et ligone, sed equo et gladio victum sibi parantibus.* Et *Δικελλίτης*. *Δικέραιον*. Bicornem. In Epigrammate: *Pellem vero et bina haec cornua a frontibus avulsa Dianae venatrici dedicavit.* *Δίκη*. Accusatio quae de privatis delictis instituitur, et cuius aestimatio legibus definita est. *Ille vero de causa semel iudicata denuo disceptans, cum condemnationem olim effugisset, effecit ut de re eadem denuo iudicium institueretur.* *Δίκαι ἀνάδικοι* vero dicuntur iudicia, quae rescissa priore sententia de integro instituuntur: vel pro-

κὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδοκατηγόρων.

Δίκη. κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην. παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. καί,

Δίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.

ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

Δίκην. τρόπον. Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δίκην, ῥιφεὶς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.

Δίκης. δικαιοσύνης, ἢ τιμωρίας. Ἥξομεν κομιούμενοι παρ᾽ ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ψευδόρκων δίκας. Ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖάν τε εἶναι καὶ ἀκλινῆ καὶ ἄτρεπτον· καὶ τοῦτο ᾄδουσι μὲν πλεῖστοι. ἤδη δὲ καὶ ἀνάγκῃ· φύσιν γὰρ δήπου τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ καὶ μέντοι καὶ ὑπ᾽ εὐνῆς Ἀφροδισίου· αἰνιττόμενος ὅτι μὴ χρὴ δολοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πεισθέντα, μήτε λέχει παρατραπέντα. φησὶ δὲ καὶ μετιέναι αὐτὴν τιμωρουμένην τούτους, οἷςπερ οὖν

ὕβρις μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα.

τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τήν τε γῆν τὰ οἰκεῖα βρύειν φησὶν ἀγαθά, καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα τίκτει καὶ τρέφει μάλ᾽ ἀφθόνως. ἀκούω δὲ αὐτὴν καὶ παρ᾽ αὐτοῦ Διὸς καθῆσθαι θρόνῳ, καὶ κοινωνὸν τῶν ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι· καὶ Ὅμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ, καὶ λέγει, τοῖς ἀτιμάζουσιν αὐτὴν μηνιεῖν τὸν θεόν, καὶ λάβρους καταντλεῖν ὑετοὺς αὐτήν, καὶ χειμάρρους ἐπ᾽ αὐτοῖς ὠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ

---

1. *ψευδοκατηγόρων*] Hanc lectionem, quam etiam agnoscit Hesychius v. *Ἀνάδικοι*, Portus frustra suspectam habet. Uti enim, exempli causa, apud Graecos dicitur *ἁλοὺς κλέπτης*, i. e. *convictus furti*; et *ἁλοὺς μοιχός*, *convictus adulterii*: sic etiam recte dicas *ἁλοὺς ψευδοκατηγόρος*, pro *ψευδοκατηγορίας*. *Küst.* Speciosa disputatio, nisi *μαρτύρων* adesset. Nos expectabamus *ψευδομαρτυριῶν*, quod diserte Suidas posuit in v. *Ἀναδικάσασθαι: ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.* 3. *Δίκη. κρίσις*] Ex Harpocratione: nisi quod *κρίσις* huius libri nesciunt. Adde Zon. p. 519. 7. *παροιμία* om. *V. Huc refertur exemplum ad v. *Δικητροπεῖ* pertractum. *δίκας δίκαις*] Sic Zenob. III, 28. et Arsen. p. 181. *βλάβαις βλάβας* Prov. Bodl. 347. 9. *ὑφέξει*] *ὑφέξειν* A. V. C. *ὄνος*] *ὄνομα* C. 10. *ἐπὶ τῶν ἐπὶ*] *ἐπὶ τῶν μικρὰ πταιόντων καὶ ἀξίων κολάζεσθαι* Prov. MS. Coisl. 177. n. 109. ubi in versu *δάκνῃ*. *ἐπὶ μικροῖς*] Sic Paroemiographi. *ἐν μακροῖς* C. *ἐπὶ μακροῖς* E. Med. 11. *Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δ.*] Videtur fragmentum hoc depromptum esse ex libro Aeliani de Providentia, ex quo non pauca loca Suidam in lexicum suum transtulisse constat. Certe idem Aelianus phrasi hac usus est, Var. Histor. lib. VI. c. 13. ubi sic inquit: *Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγονίαν τυραννίδας μὴ ἄγον, ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρῖβον τοὺς τυράννους πίτυος δίκην* etc. Vide in eum locum interpretes. Eleganter autem illi, qui funditus intereunt, piceae instar extirpari dicuntur, quod arbor illa semel excisa nunquam renasci et repullulare credatur. Eustath. in Il. ά. p. 42. *Τινὲς δὲ ἐχεπευκὲς εἶπον τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα δίκην πεύκης· ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκέτι ἀναβλαστάνει.* Lego ibi et sequentia. Paroemiographi: *Πεύκης τρόπον. αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται.* *Küst.* Infirmo valde argumento usum Küsterum, quo fragmentum hoc Aeliano vindicaret, censet Lennepius in Phalar. p. 48. Valckenarius dubitabat, Aelianine habendum esset an Eunapii. Sed quoniam dictionis fundus est Herodotus VI, 37. a cuius formulis et sententiis totus pendet Aelianus, Küsterum probare placet. 14. *Ἥξομεν κομιούμενοι παρ᾽ ἀνδρ.*] Totum hunc locum Kühnius Aeliano ascribit: sed qui duo diversa fragmenta miscuit et in unam quasi massam compegit. Verba enim illa priora, *ἥξομεν — ψευδόρκων δίκας*, distinguenda sunt a sequentibus, quippe quae ex alio auctore excerpta esse vel saltem novam esse *παρεκβολὴν* non solum sensus, sed etiam particula *ὅτι* declarant. *Küst.* Malim *ἥκομεν*.

1. *δήπου*] *δὴ* C. 2. *Ἡσίοδος*] Opp. 254. 3. *καὶ ἀδιάφθορον*] *καὶ* delevi cum B. C. V. E. 4. *ὅτι* om. V. C. 7. *οἷςπερ οὖν*] *οἷς δ᾽* Hesiod. 236. 9. *τὰ οἰκεῖα*] *καὶ τὰ οἰκεῖα* A. B. V. E. C. Med. Ego Küsterum secutus sum, qui tacito sensu perspexit ordinem verborum *βρύειν τὰ οἰκεῖα ἀγαθά φησι.* Structuram accusativi muniit Boissonadus in v. *Βρύει* laudatus. 11. *τίκτοι* *V. *ἀκούω δὲ — εἶναι*] Vid. Aelian. V. H. XII, 25. Nat. Com. I, 2. Myth. c. 2. e Demosthene de Eunomia. *Reines.* V. Arnaldus de diis paredris c. 23. *αὐτὴν* om. B. E. 12. *παρ᾽ αὐτοῦ*] *παρὰ τοῦ* C. *V. *κοινωνὸν*] *κοινὼν* A. Id est *κοινῶνα*. 13. *Ὅμηρος δὲ*] Il. π΄. 386. seqq. 15. *μηνιεῖν*] Immo *μηνιᾶν*: vide vel exemplum v. *Κότος*. 16. *αὐτὴν*] Sensus requirit *αὐτῶν*: quod et Kühnius monuit. *Küst.*

---

pter caussam civilem, vel testibus falsi testimonii convictis. **Δίκη.** Haec vox cum alia significat, tum peculiariter de privatis criminibus dicitur: ut Demosthenes in oratione contra Cononem declarat. **Δίκη δίκην ἔτικτ.** *Lis litem parit et noxa noxam.* proverbium hoc dicitur in homines contentiosos, quique lites ex litibus nectunt. Et: *Poenas dabit, vel si canem asinus momorderit.* dicitur, siqui de rebus parvi momenti calumniantur. **Δίκην.** Instar. *Ille quidem pinus instar extirpatus est, in mare proiectus, poenasque cum toto genere suo dedit.* **Δίκης.** Iustitiae. vel poenae. *De viris nefariis et periuris poenas sumpturi veniemus.* † *Iustitiam veteres esse dicunt rectam et rigidam et flecti nesciam, id quod et plurimis poetarum vocibus proditum est, et necessitate quadam ita sese habet, cum ius eam naturam sortitum sit. Hesiodus vero dicit virginem eam esse et incorruptam, cum in ceteris rebus, tum etiam ad concubitum venereum: innuens scilicet non oportere nos iustitiam adulterare, neque aliis rationibus inductos, neque amore corruptos. dicit etiam eam ulcisci et punire eos, qui iniuriae et impiis facinoribus studeant. contra qui eam colant, terram iis fructus large producere, et mare abunde suppeditare omnia, quae parit et alit. iam vero audio eam Iovis throno assidere, et optimorum consiliorum esse participem. praeterea Homerus magnam eius potentiam canit, dicens contemptoribus eius deum irasci, violentosque imbres in eos effundere et torrentes immittere, qui urbes, arva et greges illo-*

ποίμνας. καὶ ταύτῃ κολάζεσθαι τῇ τιμωρίᾳ ὕβρεως καὶ ἀτασθαλίας ἔργα ὑπομένοντας πρεπωδέστερα, καὶ ἕτερα ἄττα.

Δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰςάγεσθαι, ἀλλ᾽ ὅταν ὁ φεύγων ἀντι-380 λέγῃ καὶ " παραγράφηται, λέγων εἰςαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Δίκης δικαιότερος. καθ᾽ ὑπερβολὴν ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.

Δίκης ὀφθαλμός. Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

[*Δίκηλα.* μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δει δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.]

Δικηλιστῶν, καὶ μιμηλῶν. εἶδός ἐστι κωμῳδίας, ὥς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.

Δικητροπεῖ. φυγαδεύει.

Ἀλλ᾽ ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει.

ἀντὶ τοῦ καταδίκην.

Δικιδίοις. ὑποκοριστικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικλὶς δικλίδος καὶ δικλίδας. δίθυρον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προςώποις.

Δικοῤῥαφεῖν. δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι.

Δίκορος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκορος ἐλέγετο.

Δίκορσον. δικόρυφον.

Δικραές. δικέφαλον.

Δίκρανα. Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥςτε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προςαγωγήν.

Δίκραιρος.

Δικραίρῳ δικέρωτα· δασυκνάμῳ δασυχαίταν· ἐν Ἐπιγράμματι.

---

1. ποίμνας] πρύμνας V. C. Mox τῇ om. V. C. 2. ἔργα ὑπομένοντας πρεπ.] Locum hunc corruptum vel mutilum esse existimo, quoniam non satis cohaerere mihi videtur cum iis quae praecedunt. *Küst.* Non ambiguum quin exciderint quadam post ἔργα contrariam in partem exposita, sed abrupta in πρεπωδέστερα per formulam cessantis καὶ ἕτερα ἄττα, *et quae sequuntur.* Itaque saltem desideramus τοὺς δὲ ὑπομένοντας πρεπωδέστερα. 4. *Δίκης ἀνάκρισις*] Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, et ibi Valesium: itemque supra v. Διαμαρτυρία. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 185. et Zon. p. 519. 9. *Δίκης δικαιότερος*] Sic Diogen. IV,22. et Arsen. p. 181. 11. Ὡς καὶ πάντας] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 117. *Küst.* Polyb. XXIV,8,3. sive fr. Vat. 1. 12. ἔστι δίκης ὀφθαλμός] Diphilus apud Theodoretum Θεραπ. p. 564. Ἔστι δὲ δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ. Euseb. Orat. de Laud. Constant. p. 661. Καὶ δίκης ὀφθαλμὸν ὑπάρχειν, ἔφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Anthol. lib. III. cap. 6. p. 301. Ὄμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα. Vide etiam Stobaeum in Eclog. Phys. lib. I. c. 7. *Küst.* Vide infra v. Ἔστι τις δίκης ὀφθ. Deinde Arsenius p. 180. ἧς δεῖ μηδέποτε. 15. *Δίκηλα*] Scribe δείκηλα, per ει diphthongum, ut recte supra. *Küst.* Etiam hic Δείκηλα omnes MSS. quos additum τὸ δει δίφθογγον ita confirmat, ut ista sub Δι proponi non debuisse appareat. Itaque glossam notavi. Vide supra v. Δείκηλα. Simplicem vocalem praebat Timaeus p. 85. ubi vid. Ruhnken. 18. *Δικηλιστῶν*] Vide omnino Athenaeum lib. XIV. p. 621. *Küst.*

1. *Δικοτροπεῖ*] Δικητροπεῖ A. B. C. V. E. Agnoscit Hesychius, ubi praeter ordinem litterarum editur δικοτροπεῖ. 2. Ἀλλ᾽ ἔστιν] Cum seqq. delevit Küsterus. Versus est Sophocl. Electr. 1042. Exemplum alienum esse vidit Portus. Ad gl. Δίκη δίκην probabiliter referebat Gronovius p. 110. 4. *Δικιδίοις*] Aristoph. Nub. 1107. 5. δικλίδος καὶ δικλίδας tenet *V. om. Küst. δικλίδας referendum ad Il. μ´. 455. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XXV,1. Anthol. Pal. V,256. Habet etiam Zon. p. 520. 9. *Δικοῤῥαφεῖν*] Voce hac usus est Aristophanes Av. 1435. ad quem locum nota haec Suidae referenda est. *Küst.* Item Nub. 1485. Adde Zon. p. 552. 11. *Δίκορος*] Zonaras Annal. XIV,3. p. 53. ed. Paris. Δίκορος δ᾽ ἐκαλεῖτο ὁ Ἀναστάσιος, ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαιὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐπεχρωμάτιστο. Cedrenus de eodem p. 375. ὀφθαλμοὺς ἔχων χαροποὺς καὶ γλαυκοὺς μετρίως. *Gaisf.* Adde v. Θεοδόσιος βασιλεύς. Mox δίκορα A. 13. *Δίκορσον*] Hanc gl. et seq. (ubi δικρανές Zon. p. 525.) ex lexico rhetorico protulit Eustath. in Il. ν´. p. 947,28. 18. Δικραίρῳ δικέρ.] Agathiae Ep. XXIX,1. Anthol. Pal. VI,32.

---

rum perdant et deleant. et has quidem poenas esse dicit iniuriarum et scelerum; contra qui meliorem instituant rationem, et reliqua. *Δίκης ἀνάκρισις.* Non omnes causae per leges in iudicium introduci possunt, sed cum reus excepit, negans litem ab actore sibi intendi posse, tunc ea de re prius instituitur iudicium, quod δίκης ἀνάκρισις dicitur. *Δίκης δικαιότερος.* Per hyberbolen de hominibus valde iustis dictum. *Δίκης ὀφθαλμός. Adeo ut omnes faterentur, esse quendam, ut proverbio dicitur, iustitiae oculum, quem quidem ab hominibus sperni haudquaquam fas sit.* [*Δίκηλα.* Simulacra, effigies. syllaba prima per diphthongum scribitur. proprie significat simulacrum et imaginem Iovis. abusive tamen quamlibet imaginem.] *Δικηλιστῶν,* et μιμηλῶν. Genus est comoediae, ut ait Sosibius Laco. *Δικητροπεῖ.* In exilium pellit. [*Verum est ubi ius etiam damnum inferat.*] *Δικιδίοις.* Diminutive, liticulis. *Δικλίς.* Fores. In Epigrammate: *Fores Galatea coram me subito clausit.* *Δικοῤῥαφεῖν.* Lites consuere, in iudiciis frequenter versari. *Δίκορος.* Anastasius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur. *Δίκορσον.* Quod geminum habet verticem. *Δικραές.* Biceps. *Δίκρανα. Paratas etiam habebant furcas, quibus scalae muris admotae deiicerentur.* *Δίκραιρος.* In Epigrammate: *Bicipiti bicornem, hirsutis cruribus insigni hirsutam.*

Δίκροτα. διήρη. Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο· τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσιν.

Δικροῖς. διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης·

Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι.

τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ 800 κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

Δικτατωρεία. ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Δικτάτωρ. ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. ὃς παρὰ Ῥωμαίοις δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος. ἢ ὁ μονάρχης πάντων κρατῶν.

Δικτάτωρ. ἐπειδὴ Μάλιος, ἀνὴρ Λατῖνος μὲν γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος χεῖρά τε μισθοφόρων πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς ἀτίμως παρεωσμένοις ἠξίου τῆς δυναστείας, ἡ βουλὴ καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας εὑρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον Δικτάτωρα, ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθείη ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν· ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος. ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὅλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὔγουστος Ὀκταούϊος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν.

Δικταῖον σπήλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἁλιεύς. τῷ δικτυεῖ.

Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων. Καί, Δίκτυον φυσᾷς. ὁμοίως.

---

1. *Δίκροτα*] Vid. Lex. Rhet. p. 240. Polyb. V, 62, 3. Dionis locum descripsit Schol. Luciani Amor. c. 6. prorsus cum Suida conspirans. *Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκρ.*] Fragmentum hoc apud Dionem vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis p. 402. [LXXIV, 11.] paulo auctius sic legitur: *Καὶ πλοῖα δὲ τοῖς Βυζαντίοις πεντακόσια, τὸ μὲν πλεῖστον μονήρη, ἔστι δ' ἃ καὶ δίκροτα κατεσκεύαστο, ἐμβόλους ἔχοντα· καί τινα αὐτῶν ἑκατέρωθεν καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας πηδαλίοις ἤσκητο, καὶ κυβερνήτας ναύτας τε διπλοῦς εἶχεν, ὅπως αὐτοὶ μὴ ἀναστρεφόμενοι* (melius Suidas *μεταστρεφόμενοι*) *καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους καὶ ἐν τῷ ἀπόπλῳ σφῶν σφάλλωσι.* Narrat ibi Dio historiam de urbe Byzantio a Severo imperatore per triennium obsessa, et tandem capta. *Küst.* 2. *κατεσκευάσαντο*] *παρεσκευάσαντο* E pr. *τῆς πρύμνης*] *τῆς* om. A. 4. *μεταστρεφόμενοι*] *ἀποστρεφόμενοι* V. C. 5. *ἐναντίους*] *ἐναντίας* A. 6. *παράπλῳ*] *πρόσπλῳ* A. *προάπλῳ* B. C. V. E. Med. unde *πρόσπλῳ*, Schol. Luciani confirmatum, existere vidit Gronov. p. 110. *παράπλῳ* induxit ed. Bas. 7. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 636. *Τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι.* Scholiasta in eum locum: *Δικροῖς. δικράνοις. ἔδει εἰπεῖν ξύλοις δικράνοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ.* Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* 11. *κεκράγμασι* Edd. 12. *ἔπειθον μὴ*] *ἐπεὶ μὴ* V. *ἐπειδὰ μὴ* C. 13. *Δικτατωρεία*] Sic Zon. p. 520. *Δικτατορεία* B. V. E. Med. 14. *Δικτάτωρ*] Eadem explicatio Hesychii. *ὃς παρὰ Ῥωμαίοις*] Hae sunt germanae nugae et merum Graeculi cuiusdam somnium, qui in historia Romana plane hospes erat. *Küst.* 15. *καὶ δισύπατος*] *καὶ* om. A. B. V. E. et Zon. p. 507. Mox *λέγεται* E. pro *καλεῖται.* In fine *κρατῶν* om. B. E. Sed ponendum cum Zonara *ὁ* post *μονάρχης.* 18. *Μάλλιος ἀνὴρ Λατ.*] Immo *Μαλλίος*, ut ex Livio et Dionysio Halicarnassensi constat. *Küst.* *Μάλιος* A. B. V. E. Med. Eodem lectores nescio quis ablegavit in v. *Μάλιος.* 19. *καὶ μέγα παρὰ — εὑρίσκει γένος* om. A.

2. *μισθοφόρων*] *μισθοφόρον* B. E. Edd. ante Küsterum, qui Portum tacite secutus est. 3. *παρεωσμένοις*] *παρεωραμένοις* V. ap. Gron. p. 110. 4. *νέφους*] *νέφος* E. 6. *Δικτάτωρα*] *Δικτάτορα* B. V. E. Med. *ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κλ. εἰσηγ.*] Inepte. Quid enim commune habet haec interpretatio cum voce *dictator*? *Küst.* 11. *τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρ.*] Eutropius in *Breviario*: *Nec quicquam similius potest dici, quam Dictatura antiqua huic imperii potestati, quam nunc Tranquillitas vestra habet: maxime cum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Caesar sub Dictaturae nomine atque honore regnaverint.* Idem plane dicit, quod hic Suidas. *Küst.* *πρότερος*] *πρότερον* dedi cum A. E pr. 12. *Ὀκταούϊος*] *Ὀκταούνιος* B. 13. *τῷδε*] *τῷδε οὖν* V. Inter *ὑπὸ* et *τῷδε* lacunam Med. Conicias *ὑπὸ τῷ ὀνόματι τούτῳ*. 15. *Δ. σπ. καὶ Δικτυεύς* *V. 16. *τῷ δικτυεῖ* Aldus invexit, revocavit Gaisf. cum *V. 17. *δικτύῳ ἄνεμ. θ.*] Sic Zenob. III, 17. et praeter alios Arsen. p. 181. Adde Boisson. in Anecd. I. p. 394. 19. *ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων*] Scripsi *ὁμοίως* cum V. (ap. Gron. p. 111.) C.

Δίκροτα. Biremes. *Naves, uniremes, quasdam etiam biremes confecerant. nonnullae et a puppi et a prora gubernaculis utrimque instructae erant, ut sine conversione et adnavigarent et recederent, et hostem tum in accessu quam recessu fallerent.* *Δικροῖς.* Bifurcis, bifidis. Aristophanes: *Bifurcis deam expellebant clamoribus.* Pacem intelligit. cum autem dicere oporteret *ξύλοις*, *κεκράγμασι* dixit: ideo quod oratores magno cum clamore in concionibus populo persuadebant, ut ne pacem faceret. *Δικτατωρεία.* Dictatura, qui magistratus nemini rationes reddere tenetur. *Δικτάτωρ.* Dictator, geminum habens magistratum: qui apud Romanos etiam Bisconsul appellatur. is tamen magistratus ad tempus tantum durabat, nec perpetuus erat; idem a rationibus reddendis immunis. quasi monarches imperii absoluti. *Δικτάτωρ.* Cum Manlius, homo Latinus, et apud suos magnae auctoritatis, totum nomen Latinum concitasset, et magnam mercenariorum manum coegisset, ut iniuriam affinibus suis per ignominiam regno pulsis factam ulcisceretur, Senatus hostium multitudine territus novum imperii genus excogitavit, creato tunc primum Dictatore, quasi suasore rerum utilium. hic et consulibus erat superior, et regibus simillimus: quippe qui nemini rationes reddere teneretur, et potestatem haberet per tempus legitimum regiae parem. quamobrem etiam Caius Caesar, et post eum Octavius Augustus, quorum deinceps suis locis mentionem faciemus, sub hoc nomine imperium susceperunt. *Δικταῖον σπήλαιον.* *Δικτυεύς.* Piscator. dativus *δικτυεῖ.* *Δίκτυον.* Proverbium: *Reti ventos venaris.* de iis qui frustra et stulte aliquid faciunt. et, *Rete inflas.* itidem.

Δικτυωτή. χαγκελωτή. Καὶ *Δικτυωτός*, ὁ πολύπλοκος.

Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα· ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις θ', Ἰταλικά, Τρωικοῦ διακόσμου. οὗτος ἔγραψε τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς Ἑλένης, καὶ περὶ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως. *Δίκτυς.* ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων, εὑρέθη ἐν ἑνὶ τούτων τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωικὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφεσθαι.

Δίκυμα. τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.

Δίλημμα. τὸ διστῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματον. διχῶς νοούμενον.

Διλιμνῖται.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.

1. *Δικτυωτή*] Polyb. XV, 30. χαγκελωτή] χαγγελωτή V. C. χαγκελλωτή MS. 177. Zon. p. 520. et Hesychius, ubi v. intpp. De reliquis v. Tittm. in Zon. p. 507. 3. *Δίκτυς, ἱστορ.*] De Dictye historico eruditam dissertationem conscripsit vir de litteris elegantioribus praeclare meritus Iacobus Perizonius: ad quam lectorem remittimus. *Küst.* *Eudocia* p. 128. Δίκτυς Κρὴς Κνώσιος, ὀπαδὸς Ἰδομενέως· οὗτος συντέθεικεν ἐφημερίδα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, παρὼν ὥς φασιν, ἐν βιβλίοις ἐννέα, γράμμασι Φοινίκων, οἷς τότε πᾶσα ἐχρῆτο ἡ Ἑλλάς· διηγεῖται δὲ ἀκριβῶς ὅσα Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐπράχθη. καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἤκουσεν, ὅσα ἐπράχθη ἐκείνου ἀπόντος· τὰ δὲ παρὼν, ὁρῶν καὶ ἀκούων συνέγραψε. τούτου ἱστορία εὑρέθη ἐπὶ Κλαυδίου, οἱ δὲ ἐπὶ Νέρωνος βασιλέως Ῥωμαίων, τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν μνημείων ἀνεωχθέντων, ὧν ἐνὶ εὕρητο βιβλίον γράμμασι Φοινίκων, καὶ μεθερμηνεύθη ἐν τῇ Ἀττικῇ γλώττῃ, πεμφθὲν τῷ βασιλεῖ, οὗ τῷ προστάγματι Σεπτιμῖνός τις Ῥωμαῖος, σοφὸς ἑκατέραν τὴν γλῶτταν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν φωνὴν μετήνεγκεν. Cf. Zon. p. 507. Ἐφημερίδα] Ἐφημερίδας Meursius Bibl. Gr. usus auctoritate Syriani in Hermog. p. 17. T. IV. p. 43. ἔστι δέ] In codice Vaticano, teste Pearsono, legitur ἔτι δέ: quod fortasse verum est. Videntur enim Ἐφημερὶς et Τὰ μεθ' Ὅμηρον opera diversa fuisse. *Küst.* Viri doctissimi Ulricus Obrechtus in notis ad epistolam Septimii et Iac. Perizonius in dicta Dissertat. Sect. VI. Ἐφημερίδα in hoc loco Suidae cum Τρωικοῦ Διακόσμου iungunt, et reliqua inter ea interiecta parenthesi includunt. Adhaec pro Ἰταλικὰ scribendum esse censent Ἰλιακά: quod et ipsum ante eos suspicatus est Leo Allatius de Patria Homeri cap. 4. Sic igitur ex illorum sententia locus hic Suidae constituendus erit: Ἔγραψεν Ἐφημερίδα (ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμ. καταλογ. ἐν βιβλ. θ'. Ἰλιακά) Τρωικοῦ Διακόσμου. Sed, ut verum fatear, parenthesis ista rem non tam expedire, quam intricare mihi videtur. Ea enim si admittatur, Dictys auctore Suida eam tantum belli Troiani partem, quam Homerus non attigit, Ephemeride sua complexus fuisse dicendus est: quod secus est. Dictys enim totius belli Troiani historiam ab initio usque ad finem persecutus est: ut patet ex libris eius hodie adhuc superstitibus, quos de hoc argumento scripsit. Non dubito enim quin illud ipsum opus de bello Troiano, quod hodie adhuc sub Dictyos nomine circumfertur, et *Ephemeris* inscriptum fuisse interpres eius Septimius testatur, Suidas hic intelligat: quamvis is novem libros laudat, cum opus Dictyos modo dictum sex tantum libris constet. Potuit enim a librariis in numero erratum esse. Praeterea pro ἔστι δὲ ex codice Vaticano rescribendum puto, ἔτι δέ: quae lectio si admittatur, Τὰ μεθ' Ὅμηρον opus diversum fuerit ab Ephemeride; nec dicta parenthesis locum hic habere poterit. Quod ad Ἰταλικὰ attinet, eius loco cum viris doctis supra laudatis rescribendum crediderim Ἰλιακά: idque opus idem forsan fuerit cum eo, quod Τρωικὸς Διάκοσμος inscribebatur. Non inepte enim quis existimet, locum hunc duabus voculis insertis sic legendum esse: Ἰλιακά, ἢ περὶ Τρωικοῦ Διακόσμου: quae quidem coniectura si arrideat, nullus in hoc loco nodus supererit. *Idem* in Addend. Sed ἔστι δὲ perspicue A. nec dubito quin Küsterus aliter sensurus fuerit, si tunc Eudociam conferre potuisset. Haec enim cum alia turbata esse demonstrat, tum disiecta duas in partes, quae perpetuo tenore quondam cohaeserant. Praeterea quamquam pristinum ordinem non iam licet revocare, facilis tamen est coniectura, verba hunc in modum coire debuisse: ἔγραψεν Ἐφημερίδα Τρωικοῦ διακόσμου· ἔστι δὲ Ἰλιακὰ τὰ μεθ' Ὅμηρον, καὶ τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς κτλ. 6. Ἑλένης neglexerat Küst. 7. ἔτι Gaisf. cum *V. 9. ἀνεωχθέντων] Forma vitiosa (cf. v. Βεκκεσέληνε) redit ad ἠνεώχθην, quod habet Dio Cassius XLIV, 17.

1. τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δικτ.] Intelligit ipsam illam historiam belli Troiani, quae hodie adhuc extat, et Dictyis nomen mentitur. Nec de alio opere et scriptore accipiendus videtur Eustathius in Il. ὑ. p. 1192. ubi τὸν τὰ Δικτυακὰ μελετήσαντα laudat. [Falli Küsterum monuit Dederich. de Dictye p. XXV. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 381.] Ceterum fabulam de reperta in Creta insula Dictyis historia Troiana Ioannes Malala quoque p. 322. his verbis refert: Τῷ δὲ ιγ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα. ἐν οἷς χρόνοις ηὑρέθη ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτίῳ ἡ Ἔκθεσις τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτυος· καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι, προσήνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι, καὶ γνῶναι, τί ἐστι, μεταγραφῆναι αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτεθῆναι αὐτά. *Küst.* Lepida narrat eandem in sententiam Tzetzes Exeg. in Il. p. 20. sq. 2. περιέχον] περιέχων A. C. Med. 3. *Δικῦμα. τὰ*] Δικύματα C. et liber Zon. p. 526. „Expectarem δικύμονα. Δικύμων scil. ut ἀκύμων Euripid. Andr. 158." *Gaisf.* Scripsi δίκυμα cum *V. Commodum in mentem venit Aeliani N. A. III, 33. Αἱ δὲ Αἰγύπτιαι ἑκάστη πέντε ἀποτίκτει, καὶ αἱ πλεῖσται δίδυμα, qui locus acumen Iacobsii elusit. Mulieres Aegyptiorum cum binos quaternosve liberos eodem partu constet edidisse, merito parere ferebantur earum αἱ πλεῖσται δίκυμα: quod nobis est *Doppelgeburten.* 6. ἔστι δὲ σχῆμα ῥητορικὸν subiicit Lex. Bachm. p. 199. Utramque glossam iunxit Zon. p. 526. 7. *Διλιμνῖται*] Est nomen gentis, de qua vide Agathiam III. (17.) p. 93. *Küst.* *Διλιμνῖται duos portus habentes.* Vid. *Λιμενίτης: Reines.* Διλιμνῖται A. B. E. Med. Agathias. Corrigendus etiam Photius Bibl. p. 26. extr. 8. Zon. p. 520.

Δικτυωτή. Concellata. Et *Δικτυωτός*, multos nexus habens. *Δίκτυς.* Dictys, historicus, scripsit Ephemeridem, id est, rerum post id tempus gestarum, in quo Homerus desinit, libros novem, oratione prosa. res Iliacas. opus quod Τρωικὸν Διάκοσμον inscripsit. tradidit ille de raptu Helenae, et Menelao, et omnibus historiae Troianae partibus. Cum sub Claudio Creta terrae motu quassata fuisset, et multis in locis terra discessisset, in sepulcri cuiusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Troiano repertum est: quod Claudius cum accepisset, describendum curavit. *Δίκυμα.* Oves gemelliparae. *Δίλημμα.* Sententia anceps. *Διλήμματον.* Quod ancipitem habet sensum. *Διλιμνῖται.* *Διλοχία.* Duo manipuli. eorum dux appellatur διλοχίτης.

Διμήτωρ. ὁ Διόνυσος.

[*Δημήτριος.* ὄνομα κύριον.] *Διμίτριος.* ὁ ἔχων δύο μίτρας.

Διμοιρίτης. τοῦτο ἐνίοτε τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχή, ὡς λοχαγός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταὐτό φασι. καὶ διμοιρίτης, καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

[*Διν δύμοις.* ὅτι οἱ ἐν Διν δύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξῃ χαριζόμενοι, τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν.]

Δῖναι. αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Καὶ Δίνης, τῆς συστροφῆς τῶν ὑδάτων.

Δινεύοντες. στρέφοντες.

Δινήεντος. δίνας ἔχοντος, συστροφὰς ὕδατος περιφερεῖς τινας πεποιημένας.

Δινήσας. στρέψας. Ἀῤῥιανός· Δῖναί τέ εἰσιν ὅπη ἀτόπως ἐπιστρέφουσαι, ὡς μὴ πρόσθεν ἐμπίπτειν χρῆναι τὴν ἑπομένην τῇ προπλεούσῃ ναῦν, ἢ τὴν φθάνουσαν τῇ ἄγαν εἰρεσίᾳ ἐκ τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς εὐθὺ τοῦ πλοῦ καταστῆναι.

Δῖνος. ἡ περιδίνησις ἡ αἰθερία, ἡ συστροφή. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

οἱ δὲ ὅτι κεραμεοῦν ἐστιν ἀγγεῖον. τουτέστι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος. Δῖνόν φησιν Ἀριστοφάνης καὶ τὰς νεφέλας θεούς.

Δινωτήν. περιφερῆ.

Δινωτοῖς. λιθοστρώτοις.

Διό. σύνδεσμος.

Διόβλητος. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς. Ὁ δ...

---

2. *Διμίτριος. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δέ, διὰ τοῦ η, ὄνομα κύριον.*] In edit. Mediolanensi ita legitur: *Δημήτριος, ὄνομα κύριον. Διμίτριος δὲ διὰ τοῦ ι ὁ ἔχων δύο μίτρας.* [Sic fere A. V. sed omissis *δὲ διὰ τοῦ ι* *V.] Sed utrovis modo ... pro certo habeo, vocem istam *διμίτριος* spuriam esse et contra Graeci sermonis analogiam. A *μίτρα* enim fluunt *ἄμιτρος, δίμιτρος*, et similia; non *ἀμίτριος, εὐμίτριος, διμίτριος.* Callimach. Hymn. in Dian. 14. *Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.* Quare legendum contendo: *Δίμιτρος, ὁ ἔχων δύο μίτρας.* Videor autem in ipsum locum incidisse, quem ... oculos habuit Suidas; cuius indicio nostra emendatio satis se tueri poterit, et lexicographus noster abunde illustrabitur ... autem apud Plutarchum in Demetrio (c. 41.) p. 909. *Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον, οὐ μόνον ... μενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσίαις διμίτροις* [ubi legendum *διαμίτροις*] *καὶ χρυσοπαρύφοις ἁλουργίσιν, ἀλλὰ καὶ ... ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας.* Legendum: *πεποιημένους ὑποδέμ... δας. Toup.* I. p. 138. Quem fugit, quod vel perversa verborum positio monstrabat, e libris Epimerismorum haec ... nec dubitare sinunt inter se collati Herod. Epimer. p. 265. Etym. Gud. p. 146. Moschop. *π. σχεδ.* p. 79. sq. Itaque ... sae principio reliqua composuimus ad normam Leid. Cf. Zon. p. 507. Ceterum *διμίτριος* inter Bacchi cognomina ... cetas in Creuzeri Melett. p. 21. itemque inter Martis, de quo multus fuit idem Creuzerus p. 36. sq. vulgatum etiam ... rae defendens, sed frustra. 4. *Διμοιρίτης*] Reines. in Inscr. Ant. Cl. I, 25. p. 54. *Hemst.* Cf. Lex. Rhet. p. 24... *ὁ τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβ.* *τοῦτο*] *τούτῳ* Schol. Luciani Dial. Meretr. IX. T. III. p. 304. ubi haec gl. totidem ver... 7. *λοχαγός*] *λόγ°* A. *λόγος λοχαγός* B. V. E. C. *ἀρχὴ ὁ λοχαγός* Schol. Luciani. 9. *οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλ.*] Aelian... cap. 5. *Τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίας ἐκάλεσαν· καὶ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς διμοιρίτην. ὥστε τὸ ἡμιλόχιον καὶ δι... λεῖσθαι· καὶ τὸν ἡμιλοχίτην διμοιρίτην. Küst.* V. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 506. *ταὐτό*] *τοῦτο* E. qui mox om. ... Novissima recurrunt in Appendice Suidae. 11. *διμοιρίας*] *διμοίρας* A. B. 12. *Διν δύμοις*] Notavi glossam ... quam elici praestabat, cum habeat eam A. in marg. Eius fontem indicabant voces sub finem ascriptae, quas dele... *καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βραγχίδαι.* Inter *Διν δύμοις* et *οἱ* lacunam posuit Med. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 15. *Δῖναι.* ... Il. δ'. 541. ed. Bekker. *αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων δῖναι καλοῦνται. Gaisf.* 17. *Δινεύοντες*] Il. ε'. ...

1. *ὕδατος*] *ὑδάτων* E. 2. *πεποιημένας*] Scribe *ποιοῦντος.* Scholiasta Homeri Il. β'. 877. *Δινήεντος. δίνας καὶ συστροφὰς ... τος ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Küst.* Immo *ποιουμένου.* 3. *Δινήσας*] Il. ψ'. 840. *στρέψας, κινήσας* Hesychius. ... Conf. Arr. Exped. Alex. p. 386. et M. Erythr. descr. 164. et 168. F. ex lib. de rebus post Alexandrum gestis. Non ... edd. *Wass.* Exemplum ad superiora retrahendum. *εἰσιν*] *ἐστιν* B. C. *ἐστιν ὅπῃ* apparet recipiendum fuisse. 4. ... *φουσαι*] *ἐπιστρέφουσιν* E pr. 6. *ἢ τήν*] *ἢ* om. A. B. C. V. E. Med. Addidit Bas. *τῇ ἄγαν*] *τῇ* om. V. C. Mox ... 8. *αἰθερία*] *αἰθρία* B. E. Edd. ante Küst. 9. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 379. 11. *ἀγγεῖον*] Cf. supra v. *Δῖνος.* ... ter haec e Scholiis descripta: quo refertur etiam *τουτέστι*, nunc male collocatum. 13. *θεάς*] *θεούς* A. B. C. V. E. ... *νωτήν*] Il. ν'. 407. et Od. τ'. 56. Cf. Zon. p. 520. *στρογγύλην καὶ περιφερῆ* Hesychius. 15. *Δινωτοῖς*] Il. γ'. 391. ... Hesychii vv. *Δινωτήν* et *Δινωτοῖς*, sive Apollon. Lex. p. 226. 17. *κεραυνοῦ*] *κεραυνῷ* V. C.

Διμήτωρ. Bimater, epithetum Bacchi. *Διμίτριος.* Qui duas zonas habet. [*Δημήτριος* vero nomen proprium.] *Διμοιρίτης.* Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. illi enim dimidiam partem drachmae constituunt. *διμοιρίτης* vocabatur etiam dux quidam ordinum militarium, quasi centurio; quod prae ceteris militibus duas stipendii partes accipiebat. alii vero *διμοιρίαν* et *ἡμιλοχίαν* idem esse dicunt. et *διμοιρίτης* vocatur dux dimoeriae, ut *ἡμιλοχίτης*, dux hemilochiae. *Δῖναι.* Vortices. Et *Δίνης*, vorticis. *Δινεύοντες.* Versantes. *Δινήεντος.* Vortices habentis, aquam in gyrum torquentis. *Δινήσας.* Qui contorquet. Arrianus: *Vortices interdum ... rapidissimi, ita ut navis, quae praecedentem sequitur, non prius in eos impellenda esset, quam altera ... remorum vi inde eluctata recto cursu pergeret.* *Δῖνος.* Vortex aetherius, turbo. Aristophanes *Nubibus*: *Sed vortex aetherius.* alii dicunt *δῖνος* significare vas fictile, ... lum profundum. Aristophanes vorticem et nubes deas ... *Δινωτήν.* Tornatam. *Δινωτοῖς.* Tessellatis. ... Coniunctio. *Διόβλητος.* Fulmine ictus. ...

τοῦ τολμήματος ἡγεμὼν διόβλητος γενόμενος, εἶτα κατεπρήσθη.

Διόβλητοι. οὐρανόθεν βαλλόμενοι. Σκηπτοί τε κατωλίσθανον καὶ ἐγίνοντο διόβλητοι ἅπαντες.

Διογενές. εὐγενέστατον.

Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.

Διογενειανὸς Ἡρακλείας ἑτέρας, οὐ τῆς Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστατέον δὲ μήποτέ ἐστιν ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἰατρός. ἦν γὰρ οὗτος παντοῖος λόγοις. οὐ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ· ἀλλ' οὕτω παρά τισι δεδόξασται. ἔστιν αὐτῷ βιβλία ταῦτα· Λέξις παντοδαπὴ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις ε᾽· ἐπι- 592
τομὴ δέ ἐστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε᾽ καὶ τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρειῶν. Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον

3. Σκηπτοί — κατωλίσθανον] σκηπτός — κατωλίσθανεν B. E. 4. ἐγίνοντο] ἐγίνοντο A. B. 6. Διογενής. εὐγενέστατος] Διογενές (Διογενής Ald.). εὐγενέστατον A. B. C. V. Med. Quod Bastius in Gregor. p. 242. cum A. reduci iusserat. Διογενές. εὐγενέστατε, ἡ ἀπὸ τοῦ Διὸς καταγόμενε E. Διογενές. εὐγενέστατε Hesych. „Hoc verum videtur. Vid. Schol. Il. ά. 337. Vulgatum, quod editori Basiliensi debetur, respuit litterarum ordo." *Gaisf.* Vulgatum tenet Lex. Bachm. p. 199. Etsi locus non succurrit, quo possit illud εὐγενέστατον probabiliter referri, vocativum tamen noluimus ab fidei suspectae libro accipere. 8. ἐπὶ Ἀδριανοῦ] Haec et seqq. usque ad γεγονὼς καὶ supplevit idem Bastius cum A. V. Gronovius tamen p. 111. nihil supplevit nisi Ἡρακλείας ἑτέρας οὐ τῆς Πόντου, enotans deinde γεγονὼς καὶ αὐτός. Vulgo tenore continuo, Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς αὐτὸς ἐπὶ Ἀδρ. βασ. Ac similiter Eudocia p. 133. Διογενειανὸς Ἡρακλείας Πόντου γραμματικὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἢ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ, κατὰ Λυσίμαχον. βιβλία αὐτοῦ φέρονται λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις πέντε· ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων πέντε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν et reliqua quae desinunt in πόλεων. Ceterum non dubitamus quin ista de uno Diogeniano sint intelligenda: qui cum ambiguum faceret utram ad Heracleam pertineret, coeptus est in duos grammaticos eiusdem aetatis eosdemque cognomines discerpi. Cf. v. Ὠρίων.

1. ἐπιστητέον] ἐπιστατέον A. i. e. *considerandum*, *videndum*, interprete Schaefero. Id proprie locum habet in toto ἀποριῶν genere, quod cum pervagatissimus usus verbi ἐπιστῆσαι (v. Lobeck. in Phryn. p. 281. sq.) demonstret, tum potissimum Apollonii exempla de Synt. pp. 18. 43. 90. 280. 2. Ἀλβάκης Ἡρ.] Vid. Holsten. Steph. Byz. p. 132. *Hemst.* Ex Heraclea sub Latmo sita. ἢ γὰρ ἦν οὗτος] ἦν γὰρ οὗτος A. B. V. E. et Paris. ap. Brequignium p. 17. 3. παντοίοις λόγοις] Deest πεπαιδευμένος, vel simile quid: ut Portus etiam monuit. *Küst.* Rescribe: παντοίως λόγιος. *Erat enim revera omni doctrinae genere eruditus.* Noster infra: Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς, ῥήτωρ, καὶ παντοίως λόγιος. Nihil verius hac emendatione. Lucas Act. Apost. XVIII, 24. ἀνὴρ λόγιος, *homo eruditus.* Hesych. Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. *Toup.* I. p. 139. παντοῖος λόγ° A. B. παντοῖος λόγος D. (?) E. Videtur παντοῖος λόγους esse refingendum. 5. ἔστι δὲ αὐτοῦ] ἔστιν αὐτῷ V. eleganter: quod praetuli. Vide vel Toupium in Longin. 9, 10. 6. Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχ.] De hoc opere audiendus est Hesychius in epistola ad Eulogium: Διογενιανός δέ τις μετὰ τούτους γεγονώς, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τά τε προειρημένα βιβλία καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν ὁμοῦ πάσας καθ' ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε· λέγω δὴ τάς τε Ὁμηρικὰς καὶ Κωμικὰς καὶ Τραγικὰς τάς τε παρὰ τοῖς Ῥήτορσι κειμένας. Lege ibi et sequentia. Ad hoc opus Diogeniani procul dubio respexit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 15. Διογενιανὸς δὲ χλοάειν, καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν. Item auctor Lexici Rhetorici apud Eustathium in Odyss. ί. p. 1533. Διογενιανὸς οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν ἱμάντες διείρονται. Vide etiam Harpocrationem v. Λειεστώ, et Suidam ead. v. itemque Etymologum vv. Ἀταλαίπωρος et Βρύττειν. *Küst.* Fragmentorum numerum diligenter auxit Rankius de Hesychio p. 35. sqq., qui quae de Diogeniani libris p. 51. sqq. disputavit, ea singulatim expendemus. Recte tamen Welckerus in Musei Rhen. Vol. II. p 293. sqq. negavit Diogeniani Lexicon cum illius libro, qui Περιεργοπένητες erat inscriptus, posse comparari. Ceterum Λέξις παντοδαπὴ A. B. V. E. 8. τετρακοσίων. καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων] Locus hic prava interpunctione laborat, quem Reinesius V. Lectt. lib. II. c. 1. p. 128. sic distinguendum esse recte monuit: τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Non enim Zopyrion Epigrammata scripserat, ut priores interpretes putarunt; sed varias λέξεις a littera ᾱ usque ad δ̄ digesserat; reliquas κατὰ στοιχεῖον usque ad ω̄ Pamphilus adiecerat, teste Suida infra v. Πάμφιλος. Huius igitur operis a Zopyrione inchoati et a Pamphilo absoluti epitomen Diogenianum confecisse, Suidas lectorem hic docere vult: cuius tamen mens propter pravam interpunctionem a plerisque hactenus intellecta non fuit. *Küst.* Numerus vitiatur. Legendum έ καὶ ἐνενήκοντα. Vid. Πάμφιλος, et in scriptorum quos Suidas excerpsit indice Ἰουστῖνος Ἰούλιος. *Hemst.* Error ut solet profectus ab istius numeri compendio. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον] De hoc vehementer addubitans Rankius p. 59. nescio quo pacto delapsus est ad Epigrammata Diogenis Laertii. Verum illius disputatio cum exorta sit ab voce ἀνθολόγιον, cui γνωμολόγιον proxime accedit, facile satisfecerit v. Ὧρος. 9. κρηνῶν] κρημνῶν B. E. Med. et Eud. De fluminibus et reliquis scripsit Diogenianus ad exemplum Callimachi, sed ut grammaticas rationes accommodaret: item ut in Ethnicorum commentario. Similis argumenti librum prodidit Schol. Il. ί. 576. ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων. 10. Περὶ ποταμῶν] Cum ποταμῶν iam ante praecesserit, assentior Andreae Schotto, qui in praefat. ad Paroemiographos a se editos hic legendum censet παροιμιῶν. Extat enim adhuc hodie brevis collectio proverbiorum, a Diogeniano secundum ordinem alphabeticum digesta: quam ipsam Suidam hic designare voluisse puto. Antequam Diogenianum linquam, moneo lectorem, Eusebium de Praepar. Euang.

vero illius dux fulmine ictus postea conflagravit. Διόβλητοι. De coelo tacti. *Et omnes fulminibus, quae e coelo cadebant, percussi peribant.* Διογενές. Nobilissimum. Διογενειανός. Diogenianus, Heracleota Ponticus, grammaticus, qui sub Hadriano vixit. Διογενειανός. Diogenianus, civis alterius Heracleae, non Ponticae, grammaticus, item sub Herodiano principe. videndum autem ne forte sit medicus ille ex Albace Heraclea, urbe Cariae, oriundus. is enim erat omni doctrinae genere eruditus; neque expressis verbis a quoquam traditum repperi, eum esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. libri eius hi sunt. Lexicon plurimorum generum, ordine alphabetico libris V. expositum. est autem epitome vocabulorum, quae Pamphilus et Zopyrio libris XCV. exposuerant. Florilegium Epigrammatum. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, promontoriis. Proverbiorum brevis recensio secundum ordi-

ἐπίτομον ἀναγραφήν. Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων. καὶ τὰ λοιπά.

Διογένης. ὄνομα φιλοσόφου, τοῦ καὶ Κυνός. Τί χρὴ περὶ τῆς ἀνδρίας Διογένους λέγειν, τῆς πραότητος Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους εὐμουσίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητος, Ζήνωνος τῶν αὐστηρῶν καὶ γενναίων τρόπων, Πλάτωνος σεμνότητος, Πολέμωνος ἐγκρατείας· τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ὅςτις οὐ πάντα ἀγαθὸς ὢν διέφερεν ὅμως τοῦ πλησίον καταπολύ. [Φέρεται ἐπίγραμμα εἰς αὐτόν·

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς ἄιδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.]

Διογένης, ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ΄ καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, Σεμέλη.

Διογένης. Ἱκεσίου υἱὸς τραπεζίτου, Σινωπεύς. ὃς φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ τὸ παρακόψαι νόμισμα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἀντισθένει παραβαλὼν τῷ Κυνικῷ, ἠράσθη τοῦ ἐκείνου βίου, καὶ τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν ἠσπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ ὑπεριδὼν οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὢν ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη, καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ παρὰ τῷ πριαμένῳ διέμεινεν, οὐχ ἑλόμενος λυθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων ἢ τῶν οἰκείων καὶ φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς ριγ΄ Ὀλυμπιάδος κατέστρεψε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλος, καὶ θεραπείας ὑπεριδών, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένους ὁμιλητής, ὃς πρῶτος Κλέων ἐπεκλήθη, ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο δέ, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ᾽ ᾧ φυγὼν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. ἐντυχὼν δὲ Ἀντισθένει κατὰ δόξης διαλεγομένῳ ἐφι- 500
λοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταποντιστῶν ληφθεὶς ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰ-

---

lib. IV. cap. 3. ex Diogeniano quodam fragmentum contra *μαντικήν*, et l. VI. c. 8. ex eodem fragmentum de Fato contra Chrysippum producere: qui Diogenianus an idem sit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant eruditi. *Küst.* De Rankii conatu diximus in v. *Διογένης ἢ Διογενειανός.*

1. *ἐπίτομον ἀναγραφήν*] Scribendum est in casu recto, *ἐπίτομος ἀναγραφή*, et deinceps *συναγωγὴ καὶ πίναξ*. Praecesserat enim, *ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα. Küst.* In his non erat cur magnum vitium subodoraretur Rankius p. 53. Si quis enim accusativos velit tueri, Suidam eos frequenter ad *ἔγραψε* referre confessum est, saepius illud suppressum quam adiectum. Idem p. 58. *χρόνων* excidisse putabat ante *ἐπίτομον*. *πίνακα τῶν*] *πίνακα . . . περὶ τῶν* B. E. 2. *τῇ γῇ*] *τῇ* om. A. V. et mox *τά*. 4. *Ὅτι*] *τί* A. B. V. E. *ἀνδρείας*] *ἀνδρίας* scripsi cum A. 5. *τῆς Ἀριστ.*] *τοῦ Ἀριστ.* V. 6. *Ζήνωνος αὐστηροῦ καὶ γενναίου τρόπου*] *Ζήνωνος τὸν αὐστηρὸν καὶ γενναῖον τρόπον* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *Z. τῶν αὐστηρῶν καὶ γενναίων τῶν τρόπων* V. suprasc. (id est, iunctis notis genitivi et accusativi.) 10. *Φέρεται καί*] Haec et seqq. A. in marg. coniecit, recte; duxique notandam istam observationem, quae iusto saepius est inculcata. *καί* delevi cum B. V. E. *Ἐπίγραμμα*] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam apud Diogenem Laertium lib. VI. segm. 79. et supra v. *Ἄγε. Küst.* Adde Anthol. Pal. VII, 116. Repetitur in v. *Ὀδάξ*. 12. *με*] *σοῦ* B. Mox *ἄγριον* om. B. V. E. Med. 14. *Οἰνόμαος*] *Οἰονόμαος* A. 15. *καταλύσεως*] Neque de Diogene Sinop. neque de Oenomao Gadarensi, qui et ipse tragoedias scripsit, hoc verum est, nam hic imperante Adriano vixit. Vid. infra v. *Οἰνόμαος. Reines.* Ineptissimum commentum *γέγονεν — καταλύσεως* ignorat *Eudocia* p. 132. *δράματα — Σεμέλη*] Diog. Laert. in Diogen. VI, 80. has tragoedias tribuit Diog. Sinop. *Σεμέλη* Athen. XIV. p. 636. habet, conf. etiam Iulian. Or. VII. p. 393. et VI. p. 350. Putem haec et alia, quae sub Diogen. nomine laudantur, eius esse, cui cognomen erat Oenomao: Grot. not. ad Excerpt. vett. Trag. p. 445. *Reines.* 17. *Σεμέλη*] Huius fabulae loco *Ἑλένη* habet Diogenes. 18. *Ἱκεσίου*] *Ἱκέσιος* A.

1. *Ἀντισθένει παραβαλών*] Vid. Io. Sarisber. Polycr. IV, 17. de hac cum Antisthene conversatione Diogenis et aliis eius rebus. *Reines.* 4. *ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου*] Vide Menag. in Laert. VI, 74. *Küst.* Hinc erat derivata glossa *Σκίρταλος*. 6. *παρὰ τῷ*] *τῷ* om. V. 7. *ὑπὸ τῶν*] *τῶν* omisi cum A. V. cum iisdemque *καί* ante *φίλων* addidi. 8. *ριγ΄ Ὀλυμπ.*] Meursius Lect. Att. lib. II. cap. 22. legendum monet *ριδ΄ Ὀλυμπιάδος. Küst. ρι. .* (*γ* eraso) V. Clintoni Fast. Hellen. ad a. 323. et Corsini Fast. Att. T. IV. p. 52. contulit Gaisf. 12. *πρῶτος*] *πρῶτον* E. 13. *Κλέων*] Fortasse *Κύων*, inquit Menagius in Laert. lib. VI. segm. 20. *Küst.* 14. *πρωτεύσῃ* *V. *ἐπολιτεύετο γάρ*] *ἐπολιτεύετο δέ* A. B. V. E. *ἐνεπολιτεύετο δέ* *V. qui mox *παραχαράξας*. 16. *φυγών*] *καὶ φυγών* V.

---

nem alphabeticum. Collectio et tabula omnium totius terrae urbium: et reliqua. *Διογένης.* Nomen philosophi, qui Canis est cognominatus. *Quid dicamus de Diogenis fortitudine, de Xenocratis mansuetudine, de Aristotelis varia eruditione, de Theophrasti gravitate, de Zenonis austeris ac virilibus moribus, de Platonis maiestate, de Polemonis continentia? horum enim nemo est, quin quamvis non in omni virtutum genere excelleret, aliis tamen longe praestaret.* [Circumfertur epigramma hoc in Diogenem: *Diogenes, age, dic, quonam correptus fato ad Orcum descendisti? Saevo morsu canis interii.* epigramma hoc syllabis brevibus constat.] *Διογένης.* Diogenes, vel Oenomaus, Atheniensis, tragicus. vixit eo tempore, quo XXX. Tyranni sublati sunt. fabulae eius sunt, *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chrysippus, Semele.* *Διογένης.* Diogenes, Hicesii trapezitae filius, Sinopensis; qui cum monetam adulterasset, ex patria profugus Athenas venit, et Antisthenem Cynicum sectari coepit. cuius vivendi rationem cum probaret, Cynicam philosophiam amplexus est, opibus, quamquam magnas habebat, contemptis. senex vero a Scirtalo pirata captus, et Xeniadae cuidam Corinthio venditus, apud eum permansit, neque ab Atheniensibus neque ab amicis suis et familiaribus redimi volens. obiit Olympiade CXIII. cum curationem cruris a cane admorsi neglexisset: et quidem eodem die, quo Alexander Babylone. *Διογένης.* Diogenes, Antisthenis discipulus, primum Canis cognominatus, in dolio habitavit. huic sciscitanti, quo pacto principatum consequi posset (rempublicam enim gerebat), deus respondit: si numisma adulteraret. is igitur monetam adulteravit, eaque de causa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antisthenem contra gloriam disserentem audisset, ad philosophiam animum adiunxit. idem mare navigans a piratis captus et venditus est. cumque praeco eum venalem pronunciaret, interrogatus, quam artem sciret,

δείη, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θεασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότου γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ὠνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῶν παίδων ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰςεληλυθέναι.

Διογένης. ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, καὶ πικρὸς ὢν πατὴρ οὐ συνεγίνωσκε νέου ῥαθυμίᾳ, ἀλλὰ ἀνείργων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου μᾶλλόν οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπίτασις· ἐξεῤῥιπίζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδὼν ἱσταμένου τοῦ Διογένους, καὶ ἐς τὴν παροῦσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπτετο ὁ νέος. ἧκεν οὖν εἰς Δελφούς, ὡς ἑώρα φιλόνεικον ὂν τὸ κακόν, καὶ δυςανασχετῶν τε ἅμα καὶ περιαλγῶν ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπαυται νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ἡ δὲ ὡς εἶδεν οὐ πάντη φρενήρη γέροντα, οὐδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα·

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κούφῃ νεότητι
Κύπριδος ἱμερόεντι καταφλεχθῇ φρένας οἴστρῳ.
ὀργὴν οὖν πρήυνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν
κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.
ἢν δ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἕξει
φίλτρων, καὶ νήψας αἰσχρᾶς καταπαύσεται ὁρμῆς.

ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως· καὶ ἐν ταὐτῷ βελτίων ἐγένετο ὁ πατήρ, ἡμερωθεὶς τε καὶ πραϋνθεὶς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἵμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν καὶ πικρῷ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ξίφει πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

Διογένης, ἢ Διογενειανός, Κυζικηνός, γραμματικός. ἔγραψε πάτρια Κυζίκου, Περὶ τῶν ἐν τοῖς

---

2. *ἄνθρωπον, καὶ ἄσωτον*] *ἄνθρωπον καὶ* om. A. B. V. E. *καὶ* om. Med. 7. *ὅτι Διογένης εἶχεν*] Totum hoc fragmentum Kühnius ad Aelianum refert; sed qui id male cum alio fragmento coniungit, in quo non de Diogene, sed de Dionysio quodam mercatore agitur. *Küst.* 8. *οὐ συνεγίνωσκε*] *οὖν ἐγίνωσκε* *V. *ῥαθυμίαν*] *ῥαθυμίᾳ* A. teste Bastio, et D. 10. *τοῦ κακοῦ δεινὴ*] *κακοῦ δεινοῦ* V. 15. *ἐρωτᾷ* om. V. *πέπαυται*] *πεπαύσεται* Perizonius. 16. *ποτε*] *ποτε καὶ* A. *ὁ δὲ*] *ἡ δὲ* A. V. (ap. Gron. p. 111.) scil. *ἡ Πυθία.* *πάνυ*] *πάντη* A. V. *πάνη* E.

3. *ἐπιτείνειν*] *ἐπιτείνῃ* V. Sed cf. gl. *Ἀμειδές*, ubi hic versus extat. 6. *ἢν δ' ἐφ'*] *ἢν δέ γ' ἐφ'* Gaisfordi coniectura. Verum ne sic quidem oratio satis probatur. *ἕξεις*] *ἕξει* A. B. E pr. Tum *φίλτρον* Gaisf. cum A. 9. *τὸν μὲν*] *μὲν* om. V. 12. *πατὴρ*] *ὁ πατὴρ* A. B. E. Med. Desideratur vero relatio filii cum patre, post venerem exercitam ad sanitatem restituti; neque habent illa *ἔχων . . . ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως* ut nunc leguntur idoneum explicatum. 13. *τοῦτό τοι*] *τοῦτό τι* A. *τοῦτό μοι* V. *ὁ τραγικὸς*] Sic Plutarch. Vit. Demosth. (29.) p. 859. F. *Burn.* 20. *πατρια Κυζίκου*] Hoc opus septem libris constitisse discimus ex Stephano Byzantio v. *Βέσβικος*. *Küst.* Fefellit ratio cum alios, tum diligentem Cyzici periegeten Marquardtum p. 172. Stephani haec est oratio: *νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς πατρίδος νήσων λέγων.* Ubi cum nemo dubitare possit quin corruptio sit a compendiorum fraude profecta, lenissime corrigemus: *ἐν πρώτῃ περὶ τῶν τῆς π. ν. λέγων.* Ceterum Stephanus tres Diogenis libros *περὶ Κυζίκου* profert: quo minus Rankius de Hesych. p. 55. mihi persuasit sic orationem distingui iubens, ut *νήσων* ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Nam et obest *λέγων*, praeter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulae insolentia, *ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτά*, cuius ad integritatem requirebatur saltem *τῶν εἰς ἑπτά*. Verum longe difficilius ad credendum illud est, quod Diogeni (vel priori Diogeniano, mutata paulum sententia, p. 57.) transcripsit p. 56. libros supra v. *Διογενειανός* commemoratos, *Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον . . . καὶ τὰ λοιπά*, ipso iudice post *Περὶ στοιχείων* exhibendos. Quae coniectura tum demum in censum veniet, cum et tralaticiam eorum verborum sedem demonstratum fuerit ab memoria clarissimi grammatici prorsus abhorrere, et quale sit *ἢ Διογενειανός* explicatum viderimus: nam qui Diogenes Cyzicenus fertur, eundem nemo videtur Diogenianum appellasse. Contra si liberet ariolari, mallem haec grammatici generis opuscula ad Diogenianum Ponticum referri.

---

hominibus se imperare nosse respondit. tum Corinthium quendam, divitem et prodigum, conspicatus, huic, inquit, me vende. domino enim indiget. is igitur eum emptum et Corinthum ductum liberorum suorum paedagogum constituit, dixitque bonum genium aedes ipsius ingressum esse. *Διογένης.* Diogenes filium habebat amantem: cumque durus ingenio pater adolescenti minime indulgeret, sed coerceret eum et ab amore revocaret, morbum magis irritavit. amor enim vehementer auctus quasi flabello incendebatur, obsistente Diogene, et praesentis morbi vis in adolescentis animo vehementius exardescebat. ut igitur vidit malum esse pertinax, Delphos proficiscitur, et indignationis dolorisque plenus interrogat oraculum, an filius suus aliquando desiturus esset hoc morbo laborare. deus autem cum parum cordatum senem videret, neque amatoriis concedentem necessitatibus, haec respondit: *Desinet filius tuus amare, cum in levi iuventute gratis veneris aestibus eius animus conflagrarit. iram igitur tristem tempera, neve prohibendo intende. tuis enim ipse contraria facies cogitationibus. quodsi mitior esse coeperis, celeriter obliviscetur amorum, et resipiscens turpi cessabit a libidine.* his auditis Diogenes iram compressit, et bona spe repletus est, idoneos quippe habens sponsores, filium ad bonam frugem esse rediturum: simulque melior evasit pater, moribus mitior et lenior factus. eiusdem rei etiam Haemo in Sophoclis tragoedia praebuit demonstrationem, Antigones amore flagrans, et cum duro parente Creonte conflictans. nam ille simili modo vexatus gladio morbum abrupit, ut amoris simul et parentis saevitiam effugeret. *Διογένης.* Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus. scripsit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poeti-

βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Διόγνητος. ὄνομα κύριον.

Διοδεία. ἡ διέλευσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. οὗτος ἔγραψεν, ὥς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσὶ δὲ τάδε· Ἑρμηνεῖαι εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν· Γένεσιν, Ἔξοδον. καὶ ἐφεξῆς. εἰς Ψαλμούς· καὶ εἰς τὰς δ΄ Βασιλείας. Εἰς τὰ ζητούμενα τῶν Παραλειπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τίς διαφορὰ
594 θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. Εἰς [ii] τὸν Ἐκκλησιαστήν. Εἰς τὸ Ἆισμα τῶν ᾀσμάτων. Εἰς τοὺς Προφήτας. Χρονικόν, διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων. Εἰς τὰ δ΄ Εὐαγγέλια. Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Περὶ τοῦ εἷς Θεὸς ἐν Τριάδι. Κατὰ Μελχισεδεκιτῶν. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. Περὶ ψυχῆς, κατὰ διαφόρων περὶ αὐτῆς αἱρέσεων. Πρὸς Γρατιανὸν κεφάλαια, Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Περὶ σφαίρας καὶ τῶν ζ΄ ζωνῶν καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας. Περὶ τῆς Ἱππάρχου σφαίρας. Περὶ προνοίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν. Περὶ φύσεως καὶ ὕλης· ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης. Ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μετὰ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν, πρὸς Εὐφρόνιον φιλόσοφον, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου. Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῷον τὸν οὐρανὸν. Περὶ τοῦ πῶς ἀεὶ μὲν ὁ δημιουργός, οὐκ ἀεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεοῦ ἀιδίου ὄντος. Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζῴων καὶ θυσιῶν.

Διόδωρος, ὁ Οὐαλέριος ἐπικληθείς, φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς Πωλίωνος τοῦ φιλοσόφου τοῦ γράψαντος

1. σημείων] Intellige notas criticorum, quales erant *obelus*, *antisigma*, *diple*, *ceraunium*, et similes. Confer cum iis quae diximus supra v. Ἀριστόνικος. *Küst.* 3. Διόγνητος] Diognetus villicus, Grut. Inscr. 5. p. 107. Romae pictor, quo magistro M. Antoninus philos. pingendo operam dedit: Iul. Capitol. in M. Ant. Phil. 4. Diognetus, Cr... gil: Ptolem. Hephaest. lib. I. Narrat. 15. ap. Phot. c. 190. Diognetus, scriptor itinerum Alex. Max. Plin. VI, 17. ... architectus Rhodiorum. *Reines.* 5. Διόδωρος] Vid. Lardner. Par. II. c. 108. T. IV. p. 491. seqq. *Gaisf.* 6. ...σας Ταρσῶν] ἐπίσκοπος Ταρσοῦ E. 10. καὶ εἰς] καὶ delevi cum A. 12. Τίς διαφορὰ — ᾀσμάτων om. V. ...ρίας] Θεωρία hic significat sensum abstrusiorem et mysticum: cui opponitur τὸ ῥητὸν sive sensus litteralis. ...stor. Eccles. lib. VIII. c. 2. de Diodoro nostro: Ὃν ἐπυθόμην ἰδίων συγγραμμάτων πολλὰς καταλιπεῖν βίβλους· περὶ δὲ τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιήσασθαι, τὰς θεωρίας ἀποφεύγοντα. Id est: *Quem accepi multos libros a se scriptos reliquisse, et sacram scripturam ad litteram exposuisse, omisso sensu mystico.* Et Socrates lib. VI. c. 3. ... αὐτῶν ὕστερον ἐπίσκοπος Ταρσοῦ γενόμενος, πολλὰ βιβλία συνέγραψε, ψιλῷ τῷ γράμματι τῶν θείων προσέχων ... θεωρίας αὐτῶν ἐκτρεπόμενος. *Diodorus vero postea ad episcopatum Tarsi promotus, multos conscripsit libros ... tantum atque obvium scripturarum sensum inquirens, mysticam vero earum interpretationem refugiens.* ... quid significet, hinc patet. Ab ea differt *allegoria*, quod haec in inferioribus subsistat, nec in tam sublimi ... setur, quam *theoria*: quae ratio est, quare Diodorus, ut Suidas hic testatur, de differentia *theoriae* et *allegoriae* ...rit. *Küst.* Quae Küsterus hic notat Valesio debentur in Socrat. H. E. p. 311. n. 4. *Hemst.* 15. τὸ σφάλμα ... singulari proferri. 19. Μελχισεδεκιτῶν] Μελχιεδιστῶν V. Μελχισεδεκιστῶν *V. 20. Περὶ ψυχῆς. Κατὰ ... περὶ ψυχῆς, καὶ διαφόρων etc. *Κατὰ* enim cum καὶ et vice versa a librariis saepe confundi solere non ignorant, qui ... critico vel leviter versati sunt. *Küst.*

3. καὶ εἱμαρμένης] Librorum VIII. de Fato censuram egit Phot. Bibl. Cod. 223. Περὶ σφαίρας] περὶ προνοίας addit ... librarii. 8. πεπλασμένης] Priores editt. [et B. E.] habent πεπλανημένης. Sed magis placet πεπλασμένης, quod ... Pariss. repperi. *Küst.* 15. μὴ τὸ θέλειν *V. 18. Διόδωρος] De variis Diodoris egit Meursius in Chalcidium p. ... quem vide. Omisit autem Diodorum Megaricum, cuius mentio extat apud Eustathium in Odyss. α΄. p. 1397, 34. et Diodorum ...stophanium, quem idem laudat in Odyss. δ΄. p. 1480, 24. et Athen. lib. IV. p. 180. *Küst.* His ab aliis adduntur ... apud Schol. Aphthonii T. II. p. 7. et qui Critolai discipulus fuit, memoratus Cic. de Fin. V, 5. Iisdem fermo verbis ... Valerium tradit *Eudocia* p. 136. 19. υἱὸς Πωλίωνος] Vide infra v. Πωλίων. *Küst.*

ca. De Elementis. Διόγνητος. Nomen proprium. Διοδεία. Transitus. Διόδωρος μονάζων. Diodorus monachus, Iuliani et Valentis temporibus vixit, et Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. scripsit varia, ut Theodorus Lector in historia Ecclesiastica tradit. sunt autem haec: Interpretationes in totum vetus Testamentum; Genesin, Exodum, reliqua. In Psalmos. In quattuor libros Regum. In locos difficiliores Paralipomenorum. In Proverbia. Quid inter se differant theoria et allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili in chronologia admissa emendantur. In IV. Euangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Ioannis Euangelistae. De eo quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Iudaeos. De resurrectione mortuorum. De anima, contra diversas de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Astronomos et Astrologos et de Fato. ... Sphaera et VII. Zonis et contrario astrorum motu. ... parchi sphaera. De providentia. Contra Platonem ... et Diis. De natura et materia: in quo opere tractatur ... quod iustum est. De Deo et falsa Graecorum ... turas invisibiles non ex elementis, sed una cum elementis ... nihilo factas esse, ad Euphronium philosophum, per ... rogationem et responsionem. Contra Aristotelem de ... coelesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos qui ... mal esse dicunt. De eo quomodo opifex quidem ... nus sit, opera vero eius non semper extent. Quomodo ... et nolle sit in Deo aeterno. Contra Porphyrium de ... libus et sacrificiis. Διόδωρος. Diodorus, ... Valerius, philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius Polionis philosophi, qui de vocibus Atticis scrip...

Ἀττικὴν λέξιν· γεγονὼς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκή τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις μ΄. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αὐλητρίς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ιβ΄ φησὶν ὅτι καὶ Ἐπίκληρος καὶ Πανηγυρισταί.

Δίοδοι. αἱ ὁδοί, ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. Ἀριστοφάνης·

> Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
> προςπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ τοῦ δείπνου
> τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς,
> ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. πρότερον δὲ Κύινδα ἐλέγετο.

Διοκλῆς, Ἀθηναῖος, ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός. σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. δρά-
505 ματα αὐτοῦ, Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β΄. τοῦτον δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν, ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυλυφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἑταίρας ὄνομά ἐστιν, ὡς Ἀθήναιός φησιν.

Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἐπὶ τούτου καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φρικωδέστατος. προςέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς Χριστοῦ ἐκκλησίας καταστρέφεσθαι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαίεσθαι, τοὺς δὲ Χριστιανοὺς εὑρισκομένους ἀναγκάζεσθαι θύειν τοῖς δαίμοσιν. ἡττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν ἐξέθεντο δόγμα, ὥςτε τοὺς εὑρισκομένους Χριστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· οὐ μόνον διὰ τὸ ὀδυνηρόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄτιμόν τε καὶ πρόδηλον καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· οὓς ἡ θεία δίκη ἐνδίκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε. καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγξατο.

Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπε-

---

3. *Διόδωρος Σικελ.*] Consentit fere *Eudocia* p. 128. 4. τε om. *V. 7. καὶ αὐτὸς quo spectet dubites, quamquam Küsterus, quem offensio quaedam pupugit in v. Ἐπίνικος, id silentio praetermisit. Equidem opinor ad indicem comicorum referri, unde Suidas solebat glossas singulas derivare. 8. ἐν τῷ δεκάτῳ] P. 431. Contra nullam fecit Panegyristarum mentionem. 10. Ἐπίκληρος] Athen. VI. p. 279. *Reines.* Immo p. 239. Corrigendus iste numerus ιβ΄. καὶ Ἐπίκληρος A. V. E. 11. Ἀριστοφάνης] Eccles. 720 — 23. (689.) 14. Eiiciendum τοῦ. 16. μεῖραξ Edd. 17. *Διοκαισάρεια*] Διοκαισαρία B. Ἀνάζαρβα] Hoc vel Ἀναζαρβά Zon. p. 521. Ἀναζάρβου E. 18. Κύινδα] Κύλινδα B. Κύινδος Zon. Sub finem cum *V. delevi, quae servat A. in marg. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα. Ubi Ἀνάζαρβος E. Cf. v. Κύινδα. 19. *Διοκλῆς*] Alium Dioclem Alcidamantis patrem μουσικὰ γεγραφότα memorat in Ἀλκιδάμας. *Hemst.* Alium Haloander annotavit ex Theocr. XII, 29. De comico poeta v. Meinekii Quaest. Scen. II. p. 57. sq. 20. Φιλυλίῳ] Φιλλυλλίῳ B. Φιλυλλίῳ Gaisf. scripsit cum Iungerm. in Pollue. X, 78. 21. Θάλαττα] Huius fabulae meminit Athenaeus [VII. p. 307.]: ut et sequentis Μέλιτται. *Küst.* Dein Μέλιττα, Ὄνειρα Eudoc. Βάκχαι] Haec fabula laudatur a Suida infra v. Κακὰ κακῶν. *Küst.*

1. β΄] δύο V. Nulla huius extat mentio aut fabulae Ὄνειροι. In Θυέστης desinit *Eudocia* p. 132. nec dubium quin reliqua studiosis hominibus debeantur. τοῦτον δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβ.] Vide de hoc loco Casaubonum in Athenaeum lib. V. c. 4. *Küst.* Hinc olim v. Ὀξύβαφον est derivata: cf. etiam gl. Ἁρμονία sub finem. 3. ξυλυφίῳ] ξυλιφίῳ A. V. Hinc restituendum ξυληφίῳ. *Gaisf.* Reduximus vulgatum ex v. Ξυλυφίων, in quam haec observatio transierat. 4. ὡς Ἀθήναιός φησιν] Lib. XIII. p. 567. *Küst.* 5. *Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς βασιλεῖς*] Διοκλητιανὸς βασιλεὺς A. B. V. E. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ] ἐπὶ τούτου A. B. V. E. 7. προςέταξαν] προςέταξε E. et Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit Porti correctionem. 8. κατὰ χώραν καὶ πόλιν] κατὰ πόλιν καὶ χώραν E. τοῦ Χριστοῦ] τοῦ om. A. 15. ἀλλὰ καὶ] καὶ om. B. E. V. Deinde τὸ om. *V. 18. δὲ ἀπήγξατο ut videtur om. *V. 19. μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχ. — πάτρια μετεσκεύασεν] Haec apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis p. 834. legi monuit etiam Küsterus. 20. ἡμέρως] ἡμέρῳ B. E.

---

xit sub Hadriano Caesare. *Διόδωρος*. Diodorus Siculus, historicus, scripsit *Bibliothecam*, quae historiam Romanam et variam libris XL. complectitur. vixit sub Imperatore Augusto et ante illum. *Διόδωρος*. Diodorus, comicus. huius comoediis ab Athenaeo lib. X. *Dipnosophistarum* accensetur *Tibicina*: et lib. XII. *Epiclerus et Panegyristae*. *Δίοδοι*. Viae, per quas itur. ab verbo διοδεύειν. Aristophanes: *Feminae vero in viis occurrentes iis, qui a coena redierint, haec dicent: Huc veni; hic enim adolescentula adest formosa.* *Διοκαισάρεια*. Diocaesarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciae, quae ante Cyinda vocabatur. *Διοκλῆς*. Diocles, Atheniensis aut Phliasius, comicus antiquus, aequalis Sannyrionis et Philyllii. fabulae eius sunt *Thalatta*, *Apes*, *Somnia*, *Bacchae*, *Thyestes secundus*. hunc aiunt invenisse harmoniam quandam musicam, ex sono acetabulorum et vasorum fictilium constantem, quae bacillo percutiebantur. Thalatta autem meretricis erat nomen, ut ait Athenaeus. *Διοκλητιανός*. Diocletianus, Imperator Romanorum. sub hoc et Maximiano ipsius genero atrocissima persecutio contra Christianos exorta est. iusserunt enim in singulis provinciis et urbibus Christi Ecclesias everti, et divinas earum scripturas comburi, et Christianos quotquot invenirentur cogi, ut daemonibus immolarent. sed victi multitudine Christianorum, qui occidebantur, decretum promulgarunt, ut omnibus Christianis, quotquot invenirentur, dexter oculus effoderetur; quod non solum ad dolorem spectabat, sed etiam ad manifestam ignominiam et modum ab moribus Romanorum abhorrentem. sed hos vindicta divina non sivit impunitos, sed merito perdidit. alter enim a Senatu iugulatus est, alter vero se ipse suspendit. † Hic amens et Christi inimicus, infensus Aegyptiis ob tumultum, quem in initiis principatus concitarant.

χρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίοις ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης, μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. ἦν δὲ τὸ ἦθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος· τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἑτέροις ἀνατιθείς. ἐπιμελὴς δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν.

Ὅτι Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν ἀφέντες, τὸν ἰδιώτην μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν ἐς Σάλωνας, πόλιν Ἰλλυρικήν, ὁ δὲ ἐς τὴν Λευκανῶν ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς μεταμέλειαν ἦλθε, Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ καταγήρα ἐν ἔτεσι τρισίν, ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος· τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ' ὅλως ἀποστάς.

Διοκωχή. ἀνακωχὴ χρόνου. Ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διοκωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε.

Διολισθαίνω. καὶ Διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν.

Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

τουτέστι, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν.

Διολκή.

Διόλου. ἐπίῤῥημα. δι' ὅλου τοῦ καιροῦ.

Διόμεια. δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς· ἀπὸ Διόμου [ἐρωμένου] τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστοφάνης·

Ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίνεται.

τὸ δὲ Ἡράκλειον ἱερὸν Ἡρακλέους. Καὶ Διομειαλαζόνας λέγει, ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου· ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου.

Διομήδεια. ἡ νῆσος.

Διομήδειον ἔπος.

---

2. *ἐπῆλθε τ. Αἴγυπτον*] A. U. 1050. Euseb. 2313. *Reines.* *ὅτε δὴ*] *ὅτε δὲ* E. 3. *περὶ χημ.*] Herm. Conring. de Hermet. Medic. cum nesciret ex quo scriptore haec forent derivata, Suidae non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Aegypt. Chemic. Sap. Vind. p. 84. seqq. *Hemst.* *χυμείας*] Lego potius *χημίας*, ut apud Ioannem Antiochenum. Vide etiam infra v. *Χημεία*, ubi locus hic repetitur. *Küst.* Sic etiam Reinesius. *χυμείας* A. *χημίας* B. E. *μοιχείας* V. Vid. supra v. *Δέρας*. 4. *βιβλία*] *βιβλίοις* B. E. 5. *Αἰγυπτίοις*] *τοῖς Αἰγυπτίοις* E. 6. *μήτι* Ear. *αὐτοὺς*] *αὐτῶν* B. E. 11. *ἐπιμελὴς δὴ*] *ἐπιμελὴς δὲ* A. E. Med. 15. *μετεσκεύασεν*] *παρεσκεύασεν* B. E. 17. *βίον* om. Med.

2. *τῆς δὲ — ἀποστάς*] Haec A. in marg. cum epiphonemate, *Οὐαὶ αὐτῷ καὶ μετὰ τὴν ἄσκησιν.* *οὐδ' ὅλως*] *οὐκ* B. V. E. 4. *Διακωχή*] *Διοκωχή* A. E. V. C. ac deinde *διοκωχήν*: quod postulabat litterarum series; item ut apud Hesychium. De quo explicavit Leidensi usus Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 24. Accedit Zon. p. 521. Exemplum habet A. in marg. 7. *Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν*] Aristoph. Nub. 433. ubi vide Scholiastam, cuius interpretationem Suidas more suo hic secutus est. *Küst.* Zon. p. 552. *καὶ* pro *ὥστε* E. ut solet ex libris poetae interpolatus. *διολισθεῖν*] *διεκφυγεῖν διολισθεῖν* B. 9. *Διολκή. ἀνακωχὴ χρόνου* Lex. Bachm. p. 199. 10. *Διόλου*] *Διόλου* unica voce scribitur, at *δι' ὅλου καιροῦ* separatim scribitur. *Portus.* Quae si probabilis esset interpretatio, iure hanc gl. omisisset Küsterus. Equidem non memini me invenire *δι' ὅλου καιροῦ*. Contra si quis saltem v. *Δι' ἐνιαυτοῦ* contulerit, sponte intelligat iustam adverbii *διόλου* explicationem parari. Itaque vulgatam scripturam *δι' ὅλου δὲ καιροῦ* emendavi cum *V. 11. *Διόμεια. δῆμος*] E Schol. Aristoph. Ran. 663. Confer etiam Harpocrationem v. *Ἐν Διομείοις Ἡρ.* et Meursium in Graec. Fer. v. *Ἡράκλεια*. *Kust.* Legendum *Διομεῖς*: item infra *ἀπὸ Διομέων*. Vide vel Ath. VI. p. 260. sive XIV. p. 614. D. nam Stephanum Byz. nihil moror. 12. *ἐρωμένου* libris omissum addidit Küsterus tacite e Schol. Aristoph. 16. *Ἡράκλ.*] Vid. Meurs. de Popp. Attic. p. 28. 64. et 96. De Diomo Atheniensi sacrificanti Herculi ut deo, vid. in Hesych. Meurs. Ath. Att. II, 2. et infra v. *Κυνόσαργες*. *Reines.* Observationem istam apparet nihil ad Aristophanea pertinere. Nimirum quoties daret opportunitas, id genus praecepta librarii inculcabant: velut infra fecit A. in v. *Διονυσιάδης*. Sed requiruntur, quae Schol. habent, *ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι*: quibus lectores asperserunt scitamentum istud, *τὸ δὲ Ἡρ. ἱερὸν Ἡρ.* *Διομειαλαζόνας*] Vox haec legitur apud Aristophanem Acharn. 606. ad quem locum Suidas respexit. Etymologus: *Διομειαλαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης ἀπὸ τῆς Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.* Haec Suidam egregie illustrant. *Küst.* 19. Zon. p. 521. *Διομήδεια* Med. *Διομήδια* Ald. Vid. Eust. in Dionys. 483. et quos indicavimus in annot. p. 650. 20. Sub finem delevi *τὸ τοῦ Διομήδους* cum A. B. C. V. E. *Διομήδειον. ἔπος* Zon. p. 526.

---

victoria acerbo usus est, totamque Aegyptum gravibus proscriptionibus caedibusque foedavit. quando quidem etiam libros ab veteribus Aegyptiis de chemia auri et argenti conscriptos perquisivit eosque igni tradidit, ne ex huiusmodi arte opes et ex opum magnitudine fiducia atque animus ad rebellandum posthac suppeterent Aegyptiis. erat porro Diocletianus versutus et callidus, sed qui sagacitate ac subtilitate ingenii naturae vitia velaret, in alios culpam derivans, si crudelius quoddam facinus esset committendum. idem tamen diligentissimus fuit et solertissimus, et imperialem habitum ac cultum primus ad insolentiorem formam praeter Romanam consuetudinem mutavit. † Diocletianus et Maximianus cum imperio se abdicassent, privatam vitam egerunt: quorum ille Salonas urbem Illyrici se contulit, hic vero in Lucanos abiit. et Maximianum quidem et desiderium imperii et poenitentia facti subiit. Diocletianus vero tranquille consenuit, et per triennium eximiae virtutis specimina dedit: quamvis ethnicae religionis cultor semper permanserit. *Διοκωχή.* Induciae. *Cum ipsos in aliquot proeliis vicisset, inducias dedit, siqui peterent.* *Διολισθαίνω.* Et *Διολισθεῖν*, elabi. *Ut creditores effugiam.* *Διολκή.* *Διόλου.* Adverbium. perpetuo. *Διόμεια.* Diomea, pagus tribus Aegeidis, a Diomo Herculis amasio dictus. Aristophanes: *Cogitabam quando festum Herculis apud Diomenses celebraretur.* ibi vero Herculis fuit sacrum. Idem *Διομειαλαζόνας* vocat, a *Διόμεια*, quod est nomen pagi, cuius nomen petitum a Diomo quodam. *Διομήδεια.* Diomedia insula. *Διομήδειον ἔπος.*

Διομήδειος ἀνάγκη. παροιμία· ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρακός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίσγεσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ, εἶτα ἀνήρει. οἱ δὲ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανῄεσαν. ἑπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης.

Διόμνυται. ὀμνύει.

Διομολογῶ. αἰτιατικῇ.

Δῖον. ἔνδοξον.

Διονύσια. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ παροιμία ἐξ αὐτοῦ·

Σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων.

ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. καὶ αὖθις·

Ὦ Διονύσια·
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος.

εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. [προςδοκῶν εἰρήνης οὔσης τῶν Διονυσίων τὴν πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἥδισται· ἄξιαι τῶν Διονυσίων. Διονύσια οὖν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.]

Διονυσιάδης, Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικός. ἦν δὲ οὗτος τῶν τῆς Πλειάδος, καὶ γέγραπται αὐτῷ μεταξὺ ἄλλων καὶ Χαρακτῆρες, ἢ Φιλοκώμῳδοι, ἐν ᾧ τοὺς χαρακτῆρας ἀπαγγέλλει τῶν ποιητῶν.

Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης, ἐπίσκοπος 598
Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς

---

1. Διομήδειος ἀνάγκη] Meminit huius proverbii Aristophanes Eccles. 1021. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὐστί. Διομήδειά γε. Scholiasta in eum locum: Διομήδεια. ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Küst. Formulam Themistio in Or. XXI. p. 306. reddidit Petavius. 3. μίγνυσθαι] μίσγεσθαι A. Deinde supplendum ante ἀλληγορεῖ ex Eust. in Il. κ'. p. 822. ὁ παλαιὸς λόγος. 4. ἀνήρει] ἀπέκτεινεν E. οἱ δὲ ὅτι Διομ.] Hanc auctor Iliadis parvae, quem Schol. Platon. p. 408. Zenob. III, 8. Conon Narrat. 34. sequuntur; priorem explicationem tradiderat Clearchus apud Hesychium. Utramque fere cum Suida consentiens Arsenius p. 181. sq. 6. Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδυσσεὺς A. et Arsen. 10. τάττεται — πραττόντων Zenobius et interpres Platonis concinnius referunt ad praegressum παροιμία. Sed novissima διὰ τοῦτο λέγει (immo λέγεται) sapiunt annotationem studiosi hominis male collocatam, qui doctrinam ab incredibilium scriptoribus expromptam margini mandarat. Deinceps eiecimus observationem ex v. Βενεβεντός ductam eamque haud semel obtrusam: Ὅτι (Gaisf. cum *V.) Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη· ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν. Servat A. in marg. 13. Διόμνηται *V. 14. Om. Küst. repugnante *V. 16. Διονύσια] Alia tradunt Lex. Rhet. p. 235. et Schol. Platon. p. 407. καὶ παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σχ.] Vide Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 29. et Paul. Leopardum Emendatt. lib. XII. cap. ult. Küst. 17. Ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον] Male haec iungebantur, cum Σχεδὸν τοσοῦτον καὶ ὅσον ἐκ Διον. versus sit Aristoph. Thesm. 754. Item ἔθος — ἀπὸ τῶν Διονυσίων profecta sunt a Scholiis Thesmoph. Ceterum H. Stephanus laudat Alciphronem Ep. I, 39. Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον, ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν, οὐχ ἥκεις.

4. Ὦ Διονύσια· αὗται μὲν ὄζ.] Aristoph. Acharn. 194. Küst. Vide v. Ὄζουσιν. Seqq. sunt e Schol. Acharn. 7. εἴρηται] εἴρηται ... ῶν ... αχῆς ἀξίων B. omissis reliquis: iisdem omissis et quae sunt inter ἔθος et νέκταρος interposita tantum ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων agnoscit Arsenius p. 182. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ..... προςδοκῶν εἰρήνης omissis ceteris E. προςδοκῶν κτλ. om. V. C. Omnia post εἰρήνης om. Med. in lacuna, vulgavit Aldus, qui mox ἥδεσθαι. Notavi molestam explicationem. 9. Διονύσια δὲ Schol. confirmans etiam Ναυπάκτιοι illud, cuius loco expectabamus Νάξιοι. Repetierunt duo codices in v. Διονυσίων σκωμμάτων. 11. Διονυσιάδης] Hunc articulum Gaisfordus inseruit ex A. qui in fine addit, Ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Quattuor primas voces olim repetiit v. Μαλλώτης. Poeta dictus item Διονυσιάδης Scholiastae Hephaest. p. 53. qui Διονυσίδης est Straboni XIV. p. 675. Cf. Clint. F. H. T. III. p. 5. 13. μεταξὺ ἄλλων haud minus inauditum quam φιλοκώμῳδοι vox perversae ut opinor fabricae. 16. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.] Articulum hunc exhibui prout eum scriptum praefert A. Deest enim ceteris MSS. Primus eum dedit Aldus statim post Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, praefixis verbis καὶ ἄλλως, quibus caret Küsteriana editio. Quae sequuntur, praebent B. E. V. Med. sed non agnoscit A. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης (Ἀρεοπ. Med.) Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς· ἀκουστὴς Παύλου [τοῦ Ἀποστόλου E. pergit vero Küst. cum Aldo, πρὸς τὴν τοῦ χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κ. εἰς αὐτὰς Ἀθ. ἐπ.] καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταστὰς [καταστὰς ἐπίσκοπος εἰς Ἀθήνας E.] εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. Οὗτος ὁ Ἀρεωπαγίτης κατὰ τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλήσων. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρνῃ

Διομήδειος ἀνάγκη. Diomedea necessitas. proverbium, ductum vel a filio Tydei vel a Diomede Thrace; qui hospites, postquam eos cum filiabus suis deformibus, quae allegorice equae vocantur, concumbere coegisset, occidebat. alii vero dicunt, cum Ulixes et Diomedes noctu furati Palladium redirent, Ulixem pone sequentem stricto gladio interficere voluisse Diomedem; qui conspecta ad lunam ensis umbra territus Ulixem praecedere coegerit, ense tergum eius verberans. proverbium autem dicitur de iis qui necessitate coacti aliquid faciunt. [hinc orta est fabula, Diomedem habuisse equos, qui homines devorarent.] Διόμνυται. Iurat. Διομολογῶ. Aptum accusativo. Δῖον. Illustrem. Διονύσια. Festum apud Athenienses. et inde proverbium: *Tantum fere temporis, quantum est a Dionysiis.* mos enim erat Atticis, ut annos et dies excedentes a Dionysiis numerarent. Et iterum: *O Dionysia, hae quidem ambrosiam et nectar redolent.* dicitur de rebus vehementer expetendis. [sperans, si pax esset, spectacula Dionysiis celebratum iri. quasi quae iucundissimae sint et Dionysiis dignae. Dionysia festum erat Bacchi, quod Naupactii celebrabant.] Διονυσιάδης. Dionysiades, Phylarchidis F. Mallotes, poeta tragicus ex Pliade: qui cum alia scripsit, tum Characteres sive Philocomoedos, ubi proprietatem et ingenium poetarum describit. Διονύσιος. Dionysius Areopagita, Athenarum episcopus, vir clarissimus, ad summum Graecanicae

παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς, ἀκουστὴς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεὶς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προὐκέκριτο. ἑκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἱρέσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευομένης ἐν πολλῇ καθεστήκει τῇ πείρᾳ. οὗτος ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μετὰ παῤῥησίας τοῖς Ἕλλησιν εὐαγγελιζομένου. καὶ πιστεύσας τῷ Παύλου κηρύγματι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάττεται. κατὰ γοῦν τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἤκμαζεν, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαο-(507)δικεὺς ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότου Χριστοῦ ἄμφω ἤστην ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. μνημονεύει δὲ τούτων ἁπάντων ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης ἐπίσκοπον· ἦν γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἕνεκα διαλοιδορούμενος· καί φησι· Σὺ δὲ φῂς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. καίτοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνες τοῖς θείοις οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρῶνται, διὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. Καὶ μετὰ μικρόν· Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὁσίως τοῖς θείοις ἐπὶ τὰ θεῖα χρῆται. τῇ γὰρ τῶν ὄντων γνώσει καλῶς λεγομένῃ πρὸς αὐτοῦ φιλοσοφίᾳ καὶ πρὸς τοῦ θείου Παύλου 599 σοφίᾳ Θεοῦ κεκλημένῃ πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους. Καὶ μετὰ βραχέα· Ἔδει

διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους ἄμφω ἤστην ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, ἀλλὰ παραδόξως τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης συμπιπτούσης [ἐμπιπτούσης *V. B.] καὶ ἀπὸ τῆς ἕκτης [ἐννάτης B. E. ἐνάτης *V.] ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ [τὴν E.] τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσης. ἦν γὰρ ἡ ἔμπτωσις αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν ἀρξαμένη, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτα ἀναποδίσασα· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἔμπτωσις [ἔκπτωσις Med.] καὶ ἡ ἀνακάθαρσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένη· ἃ οὐκ ἔξεστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ὁρισμῷ καὶ οἰκονομίᾳ μόνου τοῦ παντοδυνάμου. τούτων τῶν ἐκπρεπῶν οὕτω τοτε καινουργηθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης ὥσπερ προφητευσάμενος· Ὦ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. ὁ [ὁ δ' *V.] αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θείων ὀνομάτων βιβλία ιβ'. Περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας, Περὶ τοῦ τίς ἡ τῆς εὐχῆς [ἀρχῆς E.] δύναμις. Περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου, Περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς, Περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν οὔτε ἐξ ὄντων, Περὶ τοῦ ὄντος, Περὶ ζωῆς, Περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως, Περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως, Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος, Περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν. Περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου [χρόνων V.], Περὶ εἰρήνης, Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων [βασιλέων om. Med.], Κυρίου Κυρίων, Θεοῦ Θεῶν, Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, Περὶ τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας, Περὶ μυστικῆς θεολογίας, Περὶ τῶν οὐρανίων ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. οὗτος πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς τῷ [τῶν Med.] τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος. οὗτος, ἡνίκα ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σωτηρίου πάθους μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔφη· Ἄγνωστος πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται. [Vide v. Ἀνέκαθεν.] ὃ καὶ ἐτεκμηριώσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρόν. *Gaisf.*

10. κηρύγματι] κηρύγματα A. 15. Ἀπολλοφάνης] Dionysii ad Apolloph. epistolam recenset Baron. sub an. Chr. 34. n. 48. Meminit etiam eius ep. ad Polycarpum. *Reines.* Deinde verbis olim vulgatis ἄμφω ἤστην *Aly.* — γεγενημένη ascripserat Küsterus: „Haec leguntur apud Michaelem Syncellum in encomio S. Dionysii p. 214. 215. unde Suidas ea descripsit." Banc posteriorem partem glossae ante Gaisf. editae ignorabat ut videtur Parisinus Brequignii p. 7.

4. τούτων ἁπάντων] ἁπάντων om. Küst. ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον] Haec epistola inter opera S. Dionysii hodie adhuc exstat, estque inter reliquas eius epistolas ordine et numero septima. *Küst.* Ubi τὸν Πολ. A.

---

disciplinae fastigium provectus, auditor Pauli, ad Christianismi cultum ab eo adductus et Athenarum Episcopus constitutus. in patria vero Graecarum disciplinarum exercitatione omnibus anteponebatur. unius enim cuiusque, ut summatim dicam, sectae ab ipsis Graecis celebratae magnam habebat peritiam. hic Paulum Athenis concionantem audivit, cum Christum et mortuorum resurrectionem liberrime Graecis annunciaret. tum Pauli praeconio fidem habuit, a quo etiam Athenarum episcopus est constitutus. idem sub Tiberii Caesaris imperio, quando vigebat annis, in Aegyptum abiit, cum illius loci sapientibus colloqui cupiens. cum autem sequebatur Apollophanes ille rhetor, quem Smyrnae Polemo Laodicensis audivit, Aristidis praeceptor. salutaris igitur passionis tempore, quo Dominus Christus patiebatur, uterque fuit in urbe Heliopoli, quae est in Aegypto. cum autem solaris defectus non secundum naturam eveniret (neque enim congressus erat tempus), Apollophanes rhetor haec beato Dionysio dixisse fertur: *O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices.* horum autem idem Dionysius mentionem facit in Epistola ad magnum Polycarpum, Smyrnae episcopum. nam Apollophanes Dionysium propter Christianismum conviciis insectabatur. itaque scribit: *Tu vero dicis, me ab Apollophane rhetore conviciis peti, et parricidam vocari, quod Graecanica doctrina adversus ipsos Graecos impie utar. atqui nobis contra illum verius dicere licuit, Graecos divinis adversus divina non pie uti, quod per divinam sapientiam divinum cultum evertere conentur.* Et paulo post: *Quinetiam ipse Apollophanes divinis adversus divina non religiose utitur. nam per ipsam rerum cognitionem, quae ab ipso philosophia recte vocatur, a divino Paulo sapientia Dei nominatur, ad ipsum auctorem et rerum naturae et cognitionis ipsarum veros philosophos oportebat ascendere.* Et paulo post: *Oportebat*

συνιδεῖν Ἀπολλοφάνην σοφὸν ὄντα μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς οὐρανίας τι παρατραπῆναι τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτὴν καὶ συνοχέα καὶ αἴτιον ἔσχεν εἰς τοῦτο κινοῦντα, τὸν ποιοῦντα πάντα καὶ μετασκευάζοντα, κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον. Καὶ αὖθις μετὰ μικρόν· Εἰπὲ δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιούπολιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, αὖθίς τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστᾶσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν. οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἔμπτωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἑωράκαμεν ἀρξαμένην, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτα ἀναποδίσασαν· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἔμπτωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένην. τοσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατά, τῷ ποιοῦντι μεγάλα καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. ταῦτα εἴ σοι θεμιτὸν εἰπὲ καὶ δυνατόν, Ἀπολλόφανες, ἐξέλεγχε, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι καὶ συνεωρακότα καὶ συναναχρίναντα πάντα καὶ συναγάμενον. ἀμέλει καὶ μαντείας τότε, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ ὥσπερ τὰ γινόμενα συμβάλλων ἔφη ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε, θείων ἀμοιβαὶ πραγμάτων. Τοσαῦτα ὡς κατ' ἐπιστολὴν εἴρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. τῆς δέ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας ἔνδειξις ἀκριβὴς ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφεισῶν βίβλων ἀνυπέρβλητος φράσις. τῇ τε γὰρ παρὰ τῶν ἔξωθεν καλουμένῃ παιδείᾳ τῇ τε θείᾳ καὶ ἡμετέρᾳ, πολλὴν εἶχε τὴν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γάρ τις ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τῶν αὐτοῦ λόγων καὶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων, οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλά τινος ἀκηράτου καὶ θείας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου. καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θείων ὀνομάτων, βιβλία ιβ'. περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν οὔτε ἐξ ὄντων οὔτε ἐν τοῖς οὖσι. περὶ τοῦ ὄντος· ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως,

4. *ἔσχεν*] *ἔχειν* A. Edd. ante Küsterum, qui correxit ex Dionys. p. 90. 6. *Εἰπὲ δὲ αὐτῷ*] Male vertit Portus. Verte: *Dic autem ipsi*, vel *Quaere ex eo, quid sentiat de i. sol. defectu? Reines.* *εἰπὲ* Gaisf. Id infra minus apte repetitur post *ταῦτα εἴ σοι θεμιτόν*, ubi malo *εἴ σοι θεμιτὸν ἔτι*. Hic tamen praestat *εἶπα*. Mox *στρατηγῷ* Ald. pro *σταυρῷ*. 11. *ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας*] Sic etiam legitur apud ipsum Dionysium Tom. II. Oper. eius p. 91. sed minus recte. Scribendum enim potius est *ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας*, propter auctoritatem Euangelistarum, qui tempore passionis Dominicae ab hora sexta usque ad nonam orbi tenebras offusas fuisse referunt. *Küst.* *ἐνάτης* A. Ald. Eadem scribendi diversitas in glossa iam sublata. 17. *ἔμπτωσιν*] Sic non solum in MSS. Pariss. sed etiam apud ipsum Dionysium in epistola ad S. Polycarpum recte legitur. At editt. Basil. et Genev. male habent *ἔκπτωσιν*: quam lectionem Portus secutus locum hunc pessime sic verterat: *Et rursus non ex eodem loco et excursionem et repurgationem, sed ex contrario per diametrum esse factam.* Haec sane nemo intelligat. Quae ratio est, quare iis inductis aliam loci huius interpretationem dederim. *Küst.* *ἔμπωσιν* hic ut supra Ald.

8. *τῇ γὰρ*] *τῇ τε γὰρ* A. *τῇ τῆς γὰρ* Ald. 17. *Περὶ ἡνωμένης — Θεῶν*] Recenset hic Suidas capita operis *de Divinis nominibus*, omisso tamen ultimo, quod est *περὶ τελείου καὶ ἑνός*: ut diximus etiam paulo ante. [Supra enim in glossam pristinam annotarat Küsterus: „*βιβλία ιβ'*] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionysii Areopagitae de Divinis Nominibus, quod et hodie exstat, non quidem XII. sed XIII. capitibus constat; quorum argumenta Suidas hic recenset: omisso tamen argumento capitis ultimi, quod est *περὶ τελείου καὶ ἑνός*."] Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta ista capitum pro titulis integrorum operum accipiat. *Küst.*

igitur Apollophanem, cum sapiens esset, illud perspicere, nunquam quicquam in ordine motuque coelesti temere mutari potuisse, nisi per ipsum eius auctorem et conservatorem id fieret, qui res omnes facit et mutat, ut oracula sacra testantur. Item paulo post: *Quaere autem ex eo, quid sentiat de illo solis defectu, qui in ipsa salutari cruce factus est? nos enim ambo tunc Heliopoli simul eramus praesentes, et simul stabamus, cum praeter omnem explicationem vidimus lunam incidentem in solem (haud enim lunaris et solaris congressus erat tempus), et rursus eandem ab hora sexta usque ad vesperam praeter naturam solis diametro oppositam. aliquid etiam aliud ipsi in memoriam revoca. scit enim congressum nos ab oriente vidisse incipientem, qui cum ad solarem terminum usque progressus esset, deinde recessit; neque ex eadem parte solem obscurari et lucem recipere coepisse, sed locis e diametro sibi oppositis. haec tunc temporis acciderunt praeter naturam, quae solus Christus omnium rerum creatarum auctor facere potuit: unde res magnae et admirabiles existunt, quarum non licet numerum inire. haec, si tibi fas est et ingenium, Apollophanes, apud me redargue, qui tunc tecum fui praesens. tecum vidi, tecum accurate explorari omnia et simul sum admiratus. quinetiam Apollophanes tunc nescio quo instinctu velut vaticinans, et coniectans ea quae fiebant, haec ad me dixit: O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices.* Haec in epistola magnus ille Dionysius ad Polycarpum illum deo plenum scripsit. ipsius vero sapientiae et eloquentiae manifestum est documentum librorum ab ipso scriptorum incomparabilis dictio. nam utriusque doctrinae, tam profanae quam nostrae sive sacrae, valde erat peritus. si quis enim spectet elegantiam ipsius orationum et sententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, sed alicuius coelestis et divinae facultatis fetus iudicabit. eius autem libri sunt: Ad Timotheum Ephesi Episcopum, qui et ipse Pauli erat discipulus, de Divinis nominibus libri XII. id est, de coniuncta et distincta Theologia. de viribus precationis. de beato Hierotheo. de verecundia et scriptione theologica. de bono, lumine, pulchro, amore, ecstasi, zelo; et malum neque esse ens neque ex entibus neque in entibus. de ente: in quo etiam de exemplaribus. de vita. de sapientia, mente, oratione, veritate, fide. de potentia,

δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. Περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων. [Περὶ εἰρήνης,] καὶ τί βούλεται αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι. Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεοῦ Θεῶν. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περιέχουσα κεφάλαια ιέ. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ τῆς οὐρανίου Ἱεραρχίας, περιέχουσα καὶ αὐτὴ κεφάλαια ιέ. Ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος, περὶ μυστικῆς Θεολογίας, περιέχουσα κεφάλαια πέντε. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάιον θεραπευτὴν δ΄, Πρὸς Δωρόθεον λειτουργὸν ά, Πρὸς Σώπατρον ἱερέα ά, Πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης ά, Πρὸς Δημόφιλον θεραπευτὴν ά, Πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστήν, ά. Ἰστέον δὲ ὥς τινες τῶν ἔξω σοφῶν, καὶ μάλιστα Πρόκλος θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιαν ἐκ τούτου λαβεῖν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων, σφετερισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυψαν, ἵνα πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ τοίνυν θεοφάντωρ Διονύσιος, ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς, τῷ [illegible] πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελ[illegible] ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος· ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν [illegible]

Ὅτι εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν [illegible] Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν [illegible] δὲ δι' ἀγράφου παραδόσεως ἢ ἐγγράφως [illegible]φαμεν, ἥκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι [illegible]μενοι. τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος [illegible]καθε πρὸς πατρὸς παιδὶ παραδιδόμενος. [illegible]γας Διονύσιος οὗτος κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου [illegible] καιρόν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος [illegible] ἐπὶ τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς καὶ τὴν [illegible]πείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ [illegible] Ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει θεός, δι' ὃν τόδε [illegible] ἐζόφωται τε καὶ σεσάλευται. καὶ παρατηρ[illegible] χρόνον, καθ' ὃν τουτὶ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο [illegible]ρατούργημα, τεκμηριωσάμενος ἐτήρει παρ' [illegible] τοὐντεῦθεν διαγγελούμενον παραδοχῶν. μέμνηται μέντοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φρικώδους. Ἀπολλοφάνους γὰρ ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν [illegible]σκείαν Ἕλληνος τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ [illegible]δορουμένου τῷ τρισολβίῳ τούτῳ, ὡς ἑταίρῳ [illegible] ὄντι φιλτάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῷα μὲν [illegible]τομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν [illegible]μῶντι καὶ ἀσπαζομένῳ πίστιν, καὶ ταύτης [illegible]

5. *Περὶ εἰρήνης* om. A. et Aldo notavi. Mox *αὐτὰ τὸ αὐτὸ εἶναι* Ald. 20. *Πρόκλος. θεωρ.*] Amelius procemio [illegible] utitur. Vid. Theodor. *Θερ. Ἑλλ. παθ.* II. p. 33. *Reines.* 27. *μακρὸν ἐλάσας χρόνον* nova quidem dictio, sed [illegible] condonanda.
1. *τῶν τοῦ* Ald. 3. *Τραϊανοῦ*] *Τραϊνοῦ* A. *Ἰγνάτιος*] *Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ* A. 5. *εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον*] [illegible] S. Dionysii, a Mich. Syncello conscriptum, hodie adhuc extat, editumque est Tom. II. Oper. S. Dionysii p. 207. [illegible] 6. *Μιχαὴλ Σύγκ.*] Vid. Possevin. Appar. Sacr. II. p. 115. et 172. *Reines.* Hinc olim confecta est gl. *Μιχαὴλ Σύγκ*[illegible] sunt Syncelli p. 213. 9. *τοιοῦτος οὖν — σεσάλευται*] Haec leguntur etiam supra v. *Ἀνέκαθεν.* *Kust.* Ubi [illegible] 22. *θρησκίαν* Ald.

iustitia, salute, redemptione. de magno et parvo, de eodem et alio, de simili et dissimili, de statu, motu, paritate. de Omnipotente, antiquo dierum: in quo etiam de aevo et temporibus. [de pace,] et quid sibi velit per se esse. de Sancto Sanctorum, rege regum, domino dominorum, deo deorum. Alius liber ad eundem Timotheum, de Ecclesiastica Hierarchia, XV. capita continens. Alius liber ad eundem Timotheum, de coelesti Hierarchia, continens et ipse XV. capita. Alius liber ad eundem Timotheum, de Mystica Theologia, continens quinque capita. circumferuntur etiam eius epistolae ad Gaium Monachum quattuor. Ad Dorotheum publicum ministrum una. Ad Sopatrum sacerdotum una. Ad Polycarpum Episcopum Smyrnae una. Ad Demophilum Monachum una. Ad Ioannem Theologum, eundem Apostolum et Euangelistam, una. Sciendum autem est quosdam ex profanis sapientibus, praecipue vero Proclum, saepe theorematis beati Dionysii, et interdum nudis eius verbis usos esse. unde suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, ipsius opera (quorum ipse meminit ad Timotheum scribens) sibi vindicasse, eaque occultasse, ut ipsi divinorum illius sermonum auctores esse viderentur. hic igitur Dei praeco Dionysius, iam aetate provectus et plenus dierum, spiritus martyrio propter Christum consummatur sub Traiano Caes[illegible] tempore etiam ille deo plenus Ignatius immortalitatis [illegible] Romae defunctus est. — Michael Syncellus Hieros[illegible] in magnum Dionysium scripsit encomium, in quo [illegible] *cunque vero per sermones nullis scriptis mandatos [illegible]rum scriptis accepimus, ea vobis audiendi cupidis [illegible]venimus. talis igitur sermo ad nos pervenit, [illegible] patre filiis per manus traditus: magnum illum Dionys[illegible]lutaris passionis tempore, cum sol ipso meridie defec[illegible]raculo illo vehementer attonitum, et humana cogni[illegible]perata, animadvertentem id quod acciderat, [illegible]tus deus patitur, propter quem haec rerum univers[illegible]bris obducta et concussa est. eundem etiam tempus [illegible]digium hoc toti orbi conspicuum accidit, [illegible] memori mente servasse, ut nuncios de rebus [illegible]claret. meminit et ipse in epistola ad Polycarpum [illegible]pra modum horrendae solaris eclipsis. nam cum Apo[illegible] philosophus, religione Graecus, indignaretur et [illegible]mo viro exprobraret, qui carissimus eius amicus [illegible]pularis, quod patrios ritus aversatus Christian[illegible] illis anteponeret et amplecteretur, eamque [illegible]*

στικώτατα προασπίζοντι, καὶ τοῖς Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χρωμένῳ, τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν νέμεσιν ἀνασκευάζειν πειρώμενος, μᾶλλον δὲ ὑποτιθέμενος τῷ Πολυκάρπῳ, πρὸς ὃν καὶ ὁ συστρατιώτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· Σὺ δὲ φῂς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν. καὶ τὰ ἑξῆς.

(597) Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς'· ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ, βιβλία ε'.

598 Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου Τῆρος τοὔνομα κληθείς, Ἀριστάρχου μαθητής, γραμματικός. ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίωνι τῷ προτέρῳ. συνέταξε δὲ πλεῖστα γραμματικά τε καὶ συνταγματικὰ καὶ ὑπομνήματα.

Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικός· ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ, καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προὔστη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ· μαθητὴς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου, ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς, 601
ῥήτωρ καὶ παντοίως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων καὶ Σκυτεύς. Τὴν Διο-

1. προασπίζοντι] Sic ed. Bas. cum Syncell. p. 214. προασπίζειν A. προασπάζειν Ald. 2. τὴν λοιδορίαν] τὴν om. A. Sed posterius τὴν opinor abesse, quod om. Aldus. 8. Διονύσιος] De variis Dionysiis vide Meursium in peculiari libello, quem de hoc argumento conscripsit: et Ionsium de Script. Hist. Phil. III. c. 8. ubi LIV. huius nominis scriptores recenset. Ceterum hic articulus et qui proxime sequitur deest in edit. Mediol. *Küst.* Utrumque dedit Aldus. Carent eo B. V. E. De Dionysiis egit etiam Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 885. qui Dionysio Musico tribuit Hymnos quosdam et Epigrammata. Ceterum Διονύσιος — κληθεὶς. ἔγραψε — Πολιτείᾳ habet *Eudocia* p. 131. 13. ποιητικῶν] ποιητῶν A. Exemplo sit Euages, quem ex libro XXIII. excitavit Stephanus v. Ὑδρέα. Librum XXX. affert Suidas v. Σωτηρίδας, Musicam Historiam universe designans in v. Ἡρωδιανός. 16. βιβλία ἔτι Ald. 17. Διονύσιος Ἀλεξανδρ.] Vide Meursium in Rhodo p. 95. 96. *Küst.* 18. Τήρου Τῆρος] Legendum puto, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου τοὔνομα κληθείς. Τήρης nomen Thracicum. Vid. Fabric. Bibl. Gr. V, 7. T. VII. p. 24. 25. *Hemst.* Hinc in Anecdotis Bekkeri p. 672, 19. Gaisfordus corrigi iussit ὁ τοῦ Τήρου pro ὁ τοῦ πηροῦ, et v. 28. pro ὁ τοῦ Πησοῦ. Nullus videtur locus extare, quo possimus hanc dubitationem de Dionysii natalibus expedire. Quid quod Ἀλεξανδρεύς in suspicionem licet adduci, nisi fingimus olim ut in v. Ἀρίσταρχος extitisse: Ἀλεξανδρεὺς θέσει, φύσει δὲ Θρᾷξ, ἀπὸ τοῦ πατρὸς κτλ. Utut est, recte Hemsterhusius expunxit Τῆρος.

2. ἐν Ῥώμῃ] Leg. ἐν Ῥόδῳ, Rhodi. Athen. XI. p. 489. Eum enim audivit Tyrannio Amisenus Rhodi. Vid. infra v. Τυραννίων. *Reines.* 6. Διονύσιος . . . γραμματικός, ἐπὶ Νέρωνος *Eudocia* p. 133. 8. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. καὶ τῶν] καὶ ἐπὶ τῶν A. V. (ap. Gron. p. 112. qui enotavit etiam ἀπὸ χριμάτων) 10. Παρθενίου] Phocaei, qui Homero fertur obtrectasse: v. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 891. Praeterea tanquam in re satis celebrata Athenaeus XI. p. 467. C. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου. 13. Διονύσιος, Ἀλεξ.] Hic est Dionysius ille Halicarnassensis, cuius historia Romana aliaque nonnulla opera rhetorica hodie adhuc extant: de quo viri docti abunde. *Küst.* Ἁλικαρνασεύς Med. item alibi. 14. παντοίως] παντοῖος B. E. Edd. ante Küsterum, qui secutus est coniecturam Porti. Praestabat παντοῖος λόγους. Ex A. nihil enotatum repperit Gaisf. Vide supra v. Διογενειανός. γέγονεν] γέγονε δὲ A. *V. 16. Ἀττικιστοῦ] Aelii Dionysii Halic. Atticarum dictionum l. V. prioris editionis et totidem posterioris laudat Phot. C. 152. Greg. Nazianz. Ep. 121. appellat κριτικόν, citans eius de Lysia rhetore sententiam quandam. *Reines.* De hoc Dionysio Atticista vide Suidam paulo ante; itemque Photium in Bibliotheca; et Meursium in notis ad Helladii Besant. Chrestomathiam. *Küst.* 17. Μιτυληναῖος] ὁ Μιτυληναῖος Gaisf. cum A. Διονύσιος Μ. ἐποποιός. συνέθηκε τὴν . . . στρατείαν. Ἀργοναυτικὰ ἐν βιβλίοις ἕξ *Eudocia* p. 132. Scribe Μυτιληναῖος. 18. Σκυτοβραχίων] Athen. XII. p. 515. ὁ εἰς αὐτὸν (Ξάνθον τὸν Λυδὸν) τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφὼς Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων. Sueton. de Illust. Grammat. dicit quosdam tradere Dionysii Scytobr. Alexandriae discipulum fuisse M. Ant. Gniphonem, sed tempora non congruere. *Reines.* Vide nostram de Dionys. Perieg. p. 490. disputationem. καὶ Σκυτεύς om. V. E. speciose: nam Σκυτεύς parum distat ab altero cognomine, cuius id afferebat quasi compendium.

ret, et Graecorum rationibus contra Graecos uteretur: ea convicia et crimina refutare studens, vel potius Polycarpo defensionem suggerens, apud quem idem ille, quippe suum commilitonem, convicia ista iactabat, haec scribit: Tu vero dicis, Apollophanem sophistam mihi maledicere, meque parricidam vocare, et quae sequuntur. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς. Dionysius Halicarnassensis, qui vixit sub Hadriano Imperatore, Sophistes, cognomento *Musicus*, quod arte musica valde callebat. scripsit commentariorum rhythmicorum libros XXIV. Musicae historiae libros XXXVI. in quibus tibicinum et citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinae Musicae sive Diatribarum libros XXII. De iis, quae in Republica Platonis musice dicta sunt, libros V. Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς. Dionysius Alexandrinus, Thrax vero ab origine patris Teri cognominatus, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii M. tempore, et Tyrannionis prioris magister fuit. plurima scripsit et grammatica, et disputationes, item commentarios. Διονύσιος Ἀλ. Dionysius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium Imperatorum usque ad Traianum vixit, et bibliothecis praefuit, et ab epistolis, responsis legationibusque fuit. idem etiam Parthenii grammatici magister fuit; discipulus vero Chaeremonis philosophi: cui etiam Alexandriae successit. Διονύσιος. Dionysius, Alexandri F. Halicarnassensis, rhetor, omni doctrinae genere eruditus. vixit sub Caesare Augusto. ex huius posteris fuit Dionysius Atticistes, qui sub Hadriano vixit. Διονύσιος. Dionysius Mytilenaeus, poeta epicus: qui Scytobrachio sive Sutor dictus

νύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατιάν. Ἀργοναῦται ἐν βιβλίοις ἕξ· ταῦτα δέ ἐστι πεζά. Μυθικὰ πρὸς Παρμένοντα.

Διονύσιος Βυζάντιος, ἐποποιός. Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου. Περὶ θρήνων· ἔστι δὲ ποίημα μεστὸν ἐπικηδείων.

Διονύσιος Κορίνθιος, ἐποποιός. Ὑποθήκας. Αἴτια ἐν βιβλίῳ ά. Μετεωρολογούμενα· καὶ καταλογάδην Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκουμένης περιήγησιν δι' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα.

Διονύσιος, Σικελίας τύραννος. ἔγραψε τραγῳδίας, καὶ κωμῳδίας, καὶ ἱστορικά.

Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσαις ταῖς πόλεσιν ἡ Διονυσίου τυραννὶς ἐγένετο.

Διονύσιος, υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιστολάς, καὶ Περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσιος Μιλήσιος, ἱστορικός. Τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις έ. Περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ. Τρωικῶν βιβλία γ'. Μυθικά, Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ζ.

1. στρατιάν, Ἀργοναῦται] Eudocia rectius, συνέθηκε τὴν στρατείαν· Ἀργοναυτικά. Στρατιάν et στρατείαν saepius [illegible] a librariis: at Ἀργοναυτικά ob accus. praeced. στρατιὰν Suidae est restituendum. A Schol. Apoll. Rhod. III,200. cita[illegible] τον τῶν Ἀργοναυτικῶν, at non Mitylenaei, sed Milesii Dionys. Forsan leg. Μιτυλ. pro Μιλησ. *Müller.* in Reinesian[illegible] Portus emendarat στρατείαν, recte. Expeditio quidem illustratur verbis Diodori III,70. ab Hermanno comparatis, [illegible] men adversus Titanas institutum enarrat: διῃρημένης δὲ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν μὲν ἀνδρῶν στρατηγοῦντος Διονύσου, τῶν γυναικῶν τὴν ἡγεμονίαν ἐχούσης Ἀθηνᾶς, προςπεσόντας μετὰ τῆς στρατιᾶς τοῖς Τιτᾶσι συνάψαι μάχην. Sed argumentum [illegible] dicisque finibus circumscriptum a Dionysio pertractatum fuisse eo minus concesserim, quo planius constat vel per Diodori [illegible] que Dionysii commenta repetentis, diligentiam, Bacchicam istam militiam ad unum et singularem Cycli locum pertinuisse. [illegible] gravissima capita sic designat Diod. III,52. Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον [illegible] πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χρόνοις πραχθέντων. Hic enim Mytilenaeus quin Cyclum mythicum, infra v. Διονύσιος Μιλήσιος exhibitum, condiderit nos minime dubitamus (v. Comment. de Dionys. p. 491.) assentiente Welckero der [illegible] p. 75. sqq., nec Lobeckii Aglaoph. p. 990. sqq. variis dubitationibus quicquam inesse videmus quod contrariam in partem [illegible] clinet. Itaque Suidae scripturam apparet mendis laborare, profectis ut opinor ab verborum perturbatione: si quidem [illegible] θικά (nimirum πρὸς Παρμένοντα referemus ad poema Dionysii nisi fallor Corinthii περὶ θρήνων sive θρήνους) et Ἀργ[illegible] et Στρατεία diversis titulis idem opus describunt. Accedit quod vanum est elogium ἐποποιός illud bis nulla probabilitate [illegible] catum. Fingamus igitur: Μυθικά, τὰ κατὰ τὴν Διονύσου καὶ Ἀθ. στρατείαν καὶ Ἀργοναῦται, ἐν β. ἕξ. Quippe [illegible] tum nominativus Ἀργοναῦται servatus A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui Ἀργοναύτας tacite sumpsit a Porto. 4. [illegible] σιν] Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσόπολις. *Küst.* Ἀνάπλῳ Thrac. Bospori usus est Pet. Gillius s. Gyllius, sed [illegible] lum et per particulas in describendo Bosporo. *Reines.* De quo splendidiora quam veriora iactavit L. Holstenius in [illegible] cautior tamen factus in epistola ad Peirescium, ed. Boiss. pp. 36. 46. et alibi. 8. Αἴτια] Plutarch. II. p. 761. [illegible] nit: ὡς ἐν τοῖς Αἰτίοις Διονύσιος ὁ ποιητὴς ἱστόρησε. *Toup.* Vide nostram Comment. de Dionys. p. 495. 8. βιβλίῳ] [illegible] Deinde βιβλίοις τρισί Eudocia, mox post Οἰκουμένης addens καὶ αὐτός. 9. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον] Commentarios [illegible] erudito poeta conscriptos esse fidem excedit. Eos tametsi licet ad Thracem vel alium quempiam de Dionysiorum [illegible] ferre, malim tamen Dionysio Tenuiori vindicare, de quo dixit Maius in Fronton. p. 94. 11. Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ [illegible] stathius in Epistola ad Ioannem Ducam [p. 81.] τῶν Λιθιακῶν auctorem facit Dionysium illum, cuius Περιήγησιν [illegible] tat. *Küst.* Mire studiosi homines aestuarunt, qui triplici vice de Dionysio Periegete sive rumores sive coniecturas [illegible] carunt. Eudocia quidem ignorat illa ταῦτα δὲ εὗρον — οὐκ οἶδα, quorum sententia huc redire videtur, ut operum [illegible] aliquam extitisse notitiam vel tabulam opinemur, qualem etiamnum interpretes Dionysii servant, ubi poemata [illegible] cum Lithicis consociarentur. Hinc titubatio est subnata de Dionysio Periegesis et aliorum ut fingebant carminum [illegible] possetne Lithicorum etiam auctoritatem tueri.

1. Διονύσιος, Σικελ.] Vid. Athen. IX. p. 401. et 404. VII. p. 279. De eius fortuna vid. Iustin. l. 21. Conf. Cicero [illegible] Off. II,3. Ammian. Marcell. XIV,11. Valer. Max. VI,11. *Reines.* De huius poesi tragica vide Meinek. in Euphor. [illegible] qui comoedias explosit merito. Cf. Tzetz. Chil. V,178. sqq. 2. καὶ ἱστορικά. Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' [illegible] σθοφορικὰ καὶ ἕτερα. Ἐτυράννησεν. Ἀλλ' ἡ E. Περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ζήτει περὶ Φιλοξένου τοῦ Διθυραμβοποιοῦ [illegible] Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. A marg. Haec annotatio etiam in v. Τύραννος irrepsit. 4. πόλεσιν] πύλαισιν B. E. [illegible] ραννικὰ B. 6. Διονύσιος, υἱός] *Eudocia* p. 136. 7. Ἐπιστολάς] Athen. VII. p. 279. et XII. p. 546. *Reines.* [illegible] νύσιος Μιλήσιος] Alius est Dionysius Milesius, cuius vitam describit Philostratus lib. I. de Vitt. Soph. *Küst.* [illegible] minit in Ἑκαταῖος. Ad extr. vid. Valesius in Socrat. H. E. III. p. 204,2. [cf. in v. Νύμφαι] ubi vir egregius in [illegible] tur. *Hemst.* Add. Clinton. Fast. Hellen. II. p. 371. Nihil differt *Eudocia* p. 128. sq. Quae olim de hoc Dionysio [illegible] Heynius in Apollodor. T. II. p. 354. seq., paene nullius sunt usus. Μιλήσιος om. Med. Τὰ μετὰ] τοὺς μετὰ B. E. [illegible] σικά] Ex his Cicero Divin. I,23. somnium Cyri de sole ante pedes viso narrat, nisi ibi est legendum Dinon, quem Cornelius [illegible] Conone de rebus Persicis scripsisse tradit. Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 375. Dionysium Milesium audivit in adolescentia [illegible] chus sophista, Philostr. de Vitt. Soph. II,4. *Reines.* Persicorum non magis quam Rerum post Darium gestarum [illegible] buerunt notitiam; quos libros perperam etiam insitivum illud Περιήγησιν οἰκουμένης (vide nos l. l. p. 491. sq.) [illegible] scriptis autem argumenti fabularis supra dictum in v. Διονύσιος Μιτυληναῖος. 12. βιβλίοις ζ] βιβλίοις ἕξ E.

fuit. scripsit Bacchi et Minervae expeditionem. Argonautica libris sex, oratione soluta. Mythica ad Parmenontem. Διονύσιος. Dionysius Byzantius, poeta epicus. Descriptionem navigationis per Bosporum. Threnos, poema refertum epicediis. Διονύσιος. Dionysius Corinthius, poeta epicus. scripsit Praecepta morum. Causarum librum unum. Meteorologica. item oratione soluta commentarium in Hesiodum. Orbis terrarum descriptionem versibus. haec autem repperi etiam apud Dionysium, qui Lithica scripsit. uter tamen horum sit auctor ignoro.

Διονύσιος. Dionysius, Siciliae tyrannus: scripsit [illegible] et comoedias et historica. †*Quamvis autem alii* [illegible] *tyranni, ultimam tamen et maximam vexationem* [illegible] *urbes attulit Dionysii tyrannis.* Διονύσιος. [illegible] filius Siciliae tyranni, et ipse tyrannus et philosophus [illegible] epistolas; et de poematis Epicharmi. Διονύσιος [illegible] sius Milesius, historicus. scripsit Res post Darium [illegible] que libris. Orbis descriptionem. Persica, Ionica [illegible] rum Troianarum libros tres. Fabulas, Cycli historici [illegible]

Διονύσιος Μουσωνίου, Ῥόδιος ἢ Σάμιος, ἱστορικός· ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ἱεροῦ τοῦ Ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς ἐν βιβλίοις ἕξ. Οἰκουμένης περιήγησιν. Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία ι.

Ὑπολαμβάνω ὅτι Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν.

Διονύσιος Ἀλεξανδρείας· οὗ εὗρον ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν Σολομῶντος, λίαν εὐφραδές.

Διονυσίων σκωμμάτων. Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. — Ὃς λοξὰ βλέπων καὶ δεδορκὼς ἄλλο μὲν ἔκευθε φρεσίν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν· οὗ ἀρᾶς καὶ πικρίας καὶ δόλου τὸ στόμα ἔγεμεν· ὃν ἐνδίκως ἡ δίκη δικάσασα κατεδίκασεν· ὃς κατὰ τὸν Ποιητὴν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγχανεν ὤν. ἀλλ' ἐς κόρακας βέβληται, καὶ οἴχεται ἄιστος, ἄπυστος, γιγλύμου πολυστροφώτερος ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος. ἐῤῥέσθω, οἰχέσθω, μηδ' ἐν περιδείπνῳ ἐπαινεθησόμενος, ὁ τρισβδέλυρος, καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα, τὸ Κυκλώπειον τέρας, ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἐμβρόντητος, καὶ πλουτίνδην ᾑρημένος βιῶναι, θεοῦ ὄπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον· ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος· ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος.

Διονυσόδωρος. ὄνομα κύριον.

Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. παρὰ τὸ διανύειν

---

1. *Διονύσιος Μουσωνίου* usque ad *βιβλία ἕξ* om. B. usque ad *περιήγησιν* om. E. *ἢ Σάμιος*] Eustathius in Epistola ante laudata huic Dionysio etiam tribuit *Βασσαρικά*: de quibus Suidas hic tacet. *Küst.* Huius Dionysii fortasse sunt in Laert. Thal. I, 38. *Κρητικά*, ita enim lego pro *Κριτικοῖς*, quia scripsit historias locorum. *Reines.* Probabilius fuerit de somniorum coniectatione eum exposuisse: v. nos de Dionys. p. 495. 2. *τοῦ ἐκεῖσε*] *τοῦ* om. A. Ceterum *ἦν δὲ ... τοῦ Ἡλίου* om. *Eudocia* p. 129. 3. *Ἱστορίας*] *ἱστορικὰ* V. Sed *τοπικὰς* non adducor ut sincerum habeam: cuius loco desiderabam *συμποτικάς*. Interim contulisse iuvabit Diogen. VII, 35. *βιβλία ἕξ*] *ἐν βιβλίοις ἕξ* A. V. 4. *Ἱστορίας παιδευτικῆς*] Eudocia *ἱστορίαν παιδευτικῆς*, quod Müllero placuisse mireris. 5. *Ὑπολαμβάνω ὅτι Διονύσιος ὁ Περ.*] Haec alieno loco posita sunt, et referri debent ad v. *Διονύσιος Βυζάντιος*. *Küst.* Is deinde: „Cum Rhebas Bithyniae fluvius fuerit, ut ex antiquis geographis constat, pro *Βυζάντιος* hic apud Suidam legendum videtur *Βιθυνός*: ut iam olim etiam monuit Vossius de Hist. Gr. lib. II. c. 3. quem consule." Ignorat istam quoque laciniam Eudocia. Vide nostram commentationem de Dionysio p. 497. 6. *διὰ*] *καὶ διὰ* E. 7. *Διονύσιος, ἐξ Ἀλεξ.*] De hoc Dionysio vide Hieronymum in Catalogo. *Küst.* Eusebius Eccles. Hist. lib. VII. passim. *Toup.* MS. *ἐξ* om. A. E. *V. *οὗ εὗρον*] *οὗτος εὗρεν* A. Commentarium hunc inchoasse tantum Dionysium, non autem perfecisse, liquere videtur ex Euseb. Hist. Eccl. VII, 26. et Hieronymo de V. I. c. 69. Vid. Lardner. T. III. p. 95. *Gaisf.* 8. *Σολομῶντα*] *Σολομῶντος* A. 10. *Ποτὲ μὲν βάλλων*] Fragmentum hoc excerptum est ex Synesii Dione, ut monuimus etiam supra v. *Βάλλων*, ubi hic ipse locus auctior legitur. *Küst.* 12. *τὰ Διονύσια*] Addunt V. (ap. Gron. p. 112. qui enotavit *τὰ Διονύσια ἦν*) C. *ἣν ἦγον οἱ Ναυπάκτοι* (sic)· *εἰρήνης δὲ οὔσης ἐτελεῖτο*. Vid. supra v. *Διονύσια*. *Ὃς λοξὰ*] Haec pigmentorum congeries optime videtur Aelianum decere, quem licebit nisi fallor etiam alia quadam via indagare. Scilicet iure dubitabimus, quo vinculo hoc exemplum cum glossae praescriptione copuletur. Nam si quis arbitretur farraginem conviciorum quasi sub locum communem *Διονυσίων σκωμμάτων* esse vocatam, nae ille argutius quam probabilius responderit. Nos quicquid istuc ornamentorum adest, id ex descriptione *Dionysii* mercatoris, quam Aelianus tradidit explicate, putamus delibatum: ut fragmentum, si vera coniectamus, ad superiorem locum debuerit transferri. 13. *ἔκευθε*] *οὐκ εὖθε* A. *οὗ ἀρᾶς — κατεδίκασεν* om. V. C.

1. *τὸν Ποιητὴν*] Il. σ'. 104. 2. *ἐτύγχανεν ὤν*] *ὢν ἐτύγχανεν* V. C. Mox *οἴχεται καὶ βέβληται* C. 3. *ἄπυστος*] *ἄπιστος* A. Mox *ὁ* sequitur ante *γιγλύμου*, ubi *γεγλίμου* E. 4. *ἐν τοῖς πρακτέοις*] Miror tam exilem dictionem in tantis sophisticae disciplinae pigmentis collocari potuisse. Nam quod extat in v. *Διοκλητιανός*, *ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς*, id diversum orationis colorem spirat. Hermannus suspicabatur *ἐν τοῖς πρατέοις*. Interim appellare licet Menandreum *ἀληθῆ τε καὶ πρακτέα* Exc. Legatt. p. 300. cuius sententia fefellit interpretem. 5. *ἐῤῥώσθω*] *ἐῤῥέσθω* A. Praeterea desideramus particulam ad membrorum iuncturam. *μηδ' ἐν περιδείπνῳ*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. male *μηδὲ περὶ δεῖπνον*. *Küst.* Allusit scriptor ad proverbium infra positum *Οὐκ ἐπαινεθεὶς οὐδ' ἐν περιδείπνῳ*. 7. *ἅπαντα ποιῶν*] *ποιῶν ἅπαντα* A. V. C. 8. *εἰδεχθὴς*] *εἰδεχθεὶς* V. 9. *θεοῦ*] *θεῶν* C. Vide Il. π'. 388. 10. *κατεπτηχὼς*] *καταπτηχὼς* B. E. *κατεπτυχὼς* V. C. 13. *Διονυσόδωρος*] Cuius meminit Plato in Euthydemo et Athen. XI. p. 506. Dionysodorus Thurius ad logicam partem delatus est, Sext. Empir. adv. Mathem. 6. Dionys. mathematicus Amisi filius *ὁμώνυμος τῷ Ἴωνι γεωμέτρῃ* Strabo XII. p. 548. et Plin. II, 109. Dionys. Boeotus, cf. Voss. de Hist. Gr. p. 414. Dionysodorum, quod epp. Ptolemaei Lagi collegerit, nominat Lucian. in *Ὑπὲρ πταίσματος* c. 10. eum etiam ceu rhetorem introducit in convivio ceu sibi notum cum aliis sui temporis philosophis. *Reines.* Dionysodorus Alexandr. laudatur etiam in Homer. Schol. Marcian. Vid. Villoisoni Anecd. T. II. p. 184. *Müller.* Admonens etiam Dionysodori, quem de Cabiris scripsisse tradit Schol. Apollonii. Gaisfordus addit Menag. in Laert. IV, 22. 14. *παρὰ τὸ διανύειν*] Locus hic ad somniorum interpretationem pertinet, ut patet ex Artemidoro, apud quem lib. II. cap. 42. (37.) p. 134. ubi de Baccho agitur, inter alia sic legitur: *Ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῖς ἐν περιστάσει τινὶ οὖσι. παῦλαν γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν σημαίνει, δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἔστι γὰρ διόνυσις· παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα· τοῖς δὲ τὸν ἁβρὸν βίον ζῶσι, καὶ μάλιστα παισί, ταραχὰς — σημαίνει.* Hinc Suidas sua descripsit: quamvis sensum et verba Artemidori turbaverit et corruperit. *Küst.*

---

ptem. *Διονύσιος*. Dionysius, Musonii F. Rhodius vel Samius, historicus: qui sacerdos in patria fuit templi Solis. scripsit locorum historias libris sex. Orbis descriptionem. Historicae institutionis libros decem. Existimo Dionysium, qui orbem descripsit, Byzantium fuisse, propter fluvium Rhebam. *Διονύσιος*. Dionysius Alexandrinus: cuius inveni commentarium valde disertum in Ecclesiasten Solomonis. *Διονυσίων σκωμμάτων*. *Modo conviciis et dicteriis de Bacchanalibus incessens.* Bacchanalia autem festum erat. *Qui torvum cernens aliud in ore promptum, aliud in pectore clausum habebat: cuius os imprecationibus et acerbitate et dolo plenum erat; quem ipsa iustitia iusto iudicio condemnarit; qui, secundum Poetam, inutile terrae pondus erat. sed in malam rem abiit et obscura prorsus morte periit: qui in rebus gerendis cardine versatilior fuit. valeat, pereat, impurissimus homo, ne in silicernio quidem laudandus: qui omnia miscuit, confudit, turbavit; Cyclopicum monstrum; homo turpi vultu praeditus et stupidus: qui vitae genus divitiis abundans est sectatus, dei vindictam non curans, neque reformidans inevitabilem Adrastiam; semper scurram agens, et futilia sordide iactans, canibus impudentior, daemonibus saevior.* *Διονυσόδωρος*. Nomen proprium. *Διόνυσος*. Bacchus, Semelae filius. dictus quod

ἑκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

Διοπετές. ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον.

Ὅτι οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὁρῶσιν, ἔφασκον ὅτι τὸ ἄγαλμα ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπτη, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀνάλωτον. ὅθεν καὶ διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ ἀποκτείνοντες ἢ φυγαδεύοντες, ἵνα μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόανον, φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφενακισμένων ἠφίεσαν, ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον. Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν ὀρύξας, καὶ τὸν δόλον κρύψας, ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι· οἳ δειπνοῦντες ἐκεῖσε κατεχώσθησαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι.

Διοπείθης. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται ... ους.

Διοπομπεῖσθαι. ἀποτροπιάζεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Δίοπος. ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων, ὁ τῆς νεὼς ἐπιμελητής. Καὶ Δίοποι, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. διοψόμενος, κατασκοπήσων.

Διοπτῆρα. κατάσκοπον, οἰκονόμον. ...

---

1. ἢ παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τ.] Haec nihil aliud sunt, quam interpretationis praecedentis diversa lectio. *Küst.* Nimirum ... tuit etiam διανύειν reponi cum B. V. C. E. Itaque spectabat additamentum istud, ut corrigeretur praegressum ... 3. Δι' ὀξείας δρ.] Eadem Zenobius III, 13. et Diogenian. IV, 16. quae infra repetuntur sub v. Ὀξεῖα. Quem Gaisford... lit Kühnius in Polluc. V, 20. nihil tractat nisi vocem ὀξεῖα. 6. Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκ.] Haec et quae sequuntur scripta sunt ex Isidori Pelus. lib. IV. Epist. 207. apud quem tamen locus hic plenior sic legitur: Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες, φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον ὅτι ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ κατέπτη, κρείττω πάσης ἀνθρωπίνης χειρός. διὸ καὶ Διοπετὲς αὐτὰ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον. βρέτας δὲ παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. ... τοιοῦτον ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες, ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι, ὅτι χειροποίητόν ἐστι ... ταύτην τὴν φήμην πλανᾶσθαι ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἠφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἀπλάνα πόλιν. διὸ καὶ ... τεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη. τινὲς μὲν οὖν φασιν ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης ... δος. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ τὸ χθὲς καὶ πρώην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ... πρὸς Αἴγυπτον γεγενημένον· Πτολεμαίου γὰρ συναγαγόντος τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι, ... ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι, καὶ στιβάδα μηχανησάμενος, καὶ κρύψας τὸν δόλον, ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνῆσαι ... δειπνοῦντες εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες ἀπέθανον, δικαίαν, ὥς γέ μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, ὅτι πλάττειν ... ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων. ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκποδὼν ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος ... μαζόμενος θεός, ὃν καὶ ἀχειρομίαντον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Locus est insignis et lectu dignus. Vide etiam Photii Bibliotheca cod. CCXV. *Küst.* Isidori locum indicavit Reinesius. Ὅτι Gaisf. cum *V. 8. ἄγαλμα] ἄγαλμα ἐξ ... 9. ὑπάρχον] ὑπάρχων Med. 10. καὶ ἀναλώματος] καὶ ἀνάλωτον A. et Chronicon MS. apud Reinesium, ubi eadem ... καὶ ἀνάλωτος Med. Vulg. dedit editor Basiliensis. Sed ignorant ea B. V. E. C. neque agnoscit Isidorus. 12. ... ἐκήρυττον] ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα· ἀλλὰ A. ἢ ἀποκτείνοντες] ... 13. μὴ λέγοιεν] μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν A. 14. χειροποίητον] χειροποιητόν ἐστιν A. φήμην] καὶ φήμην V. C. ... τὴν] τὴν om. B. E.

1. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἄγαλμα] ὅτι δὲ ἀληθές ἐστιν τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον A. ... λεμαῖος γάρ] ὁ γὰρ Πτολεμαῖος *V. C. ὅταν Πτολεμαῖος V. 3. βόθρον] βαθρον C. 6. καὶ ἀπέθανον om. V. C. ... σθόν] μισθὸν τῆς κακουργίας A. 8. Διοπείθης] Diopithes Locrus, praestigiator, Athen. I. p. 20. Διοπείθης ... pater Menandri comici, Apollod. in Chron. Gell. XVII, 4. Vid. v. Μένανδρος Ἀθην. *Reines.* Accedat Diopithes ... stophane irrisus. κύριον] ὄνομα κύριον dedi cum A. qui addit Ἀθηναῖος post ους. Sequebantur haec: Αἰλιανός ... Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὤφθη ποτὲ ἄκων, καὶ ... τῷ Πειραιεῖ· καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. Eiecimus cum A. V. interpolationem ex v. Γοργόνη ductam: ... redit infra sub v. Ὠφθη. 10. Διοπομπεῖσθαι] Διόπομπος Schol. Pind. p. 472. *Toup.* MS. Verbum posuerunt ... chus Seg. p. 7, 15. Hesychius et Zon. p. 552. Vid. supra v. Ἀποδιοπομπεῖσθαι. 11. ἀποδιοπομπεῖσθαι] ἀποδιοπομπεῖσθαι ... *V. et inter versus E. 12. Δίοπος] Vid. Harpocrat. v. Διοπεύων et Blomfieldi Gloss. in Aeschyli Perss. 44. item ... in Eurip. Hipp. Vel. fr. XV. 14. διοπεῖν] Verbum nihili. Reponendum διέπειν cum Etymologicis. 15. Διοπτεύσων] Il. κ'. 451. κατασκοπήσων] κατασκοπήσας C. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite sequitur emendationem Porti. ... Διοπτῆρα] Il. κ'. 562.

---

hominibus agrestem vitam viventibus omnia expedilt. *Δι' ὀξείας δραμεῖν.* Per hastae cuspidem currere. de iis qui periclitantur. ὀξεῖαν enim vocant hastae cuspidem. *Διοπετές.* De coelo lapsum. Qui apud Graecos simulacra conficiebant, terrorem hominibus ea spectantibus incutere volentes, dicebant simulacrum ab Iove demissum, et omni humano artificio sumptuque praestantius de coelo devolasse. quamobrem id et ab Iove delapsum et coeleste simulacrum vocabant: quod homini simile esset. id autem secus se habebat: immo statuariis vel occisis vel in exilium pulsis, ne simulacrum illud manu factum esse dicerent, famam confictam spargebant per aures hominum falsis rumoribus deceptorum: quae ipsam Ephesiorum urbem fefellit. ... rei argumentum est id quod accidit Alexandriae. Ptolemaeus ... artificibus ad conficiendam Dianae statuam convocatis, iam perfecto magnam fossam fieri iussit, doloque ... tifices in illo loco coenare iussit: qui coenantes illic ... pressi perierunt, dignam mercedem reportantes. *Διοπείθης.* Nomen proprium. declinatur Διοπείθους. *Διοπομπεῖσθαι.* Averruncare et expiari. idem ἀποδιοπομπεῖσθαι. *Δίοπος.* Administrator, inspector, curator navis. et Δίοποι ... verbo διέπειν vel διοπτεύειν. *Διοπτεύσων.* ... exploraturus. *Διοπτῆρα.* Speculatorem. ...

πτὴρ καὶ μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων. ἢ διόπτρα.

Διοπτῆρες. οἱ ἐπιτηρηταί, οἱ προφύλακες. Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐςέτι σκοτώδους, οὐχ οἷοίτε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς.

Διόπτης.

Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ.

ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτρητα ἦν τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.

Διόπτρα. μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις.

[*Διορθοῦμαι.* αἰτιατικῇ.

Διορίζω. δοτικῇ. Διορῶ δὲ αἰτιατικῇ.]

Διορία. προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.

Διορίσκος.

Διοριστέον. διαχωριστέον.

Διορυγή. ἡ ὄρυξις. [διῶρυξ δὲ διώρυγος.]

Δῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ ἔνδοξος. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.

Διὸς ἄνθος. φυτὸν ἀκανθῶδες.

Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρῶμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσημεία. θεομηνία. Παρῆσαν δὲ οἱ χίλιοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημείας, ἤτοι ἀστραπῆς ἢ πρηστῆρος ἢ κεραυνοῦ ἢ σκηπτοῦ ἢ διάττοντος ἀστέρος." ἢ διοσημεία ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. Ἀριστοφάνης·

Διοσημία ἐστὶ· καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην·
οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημείας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημείας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. Καὶ Εὐνάπιός φησι περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως·

---

1. *μηχανικόν τι*] τι om. V. C. *δι' οὗ*] δι' ὃ B. V. E. διὸ Med. δι' ὧν Zon. p. 508. δι' οὗ dedit Küsterus, praeeuntibus Porto et H. Steph. Thes. T. II. p. 1384. F. δι' οὗ — διόπτρα om. C. 2. *τὸ ὕψος τῶν*] εἶδος B. E. τὸ om. V. Med. Contra τῶν ἐπάλξεων τὸ ὕψος Zonaras. *τῶν ἐπάλξεων*] τῶν om. etiam A. V. Med. Quod subiicitur ἢ διόπτρα demonstrat errorem eius, qui διοπτὴρ posuerat, animadversum fuisse et correctum. 3. *Διοπτῆρες*] V. Ὑποκαθίζεσθαι. Toup. MS. Accedat Menander hist. p. 301. cui hoc quoque fragmentum licebit vindicare. *οἱ ἐπιτηρ.*] οἱ οἰκονόμοι praemisit Zonaras. 4. *Καταχεομένου* *V. *τοῦ*] Malim τότε. 6. *διαγνῶναι*] ἐπιγνῶναι B. E. 9. *Ὦ Ζεῦ*] Aristoph. Acharn. 410. (434.) a cuius Scholiis absunt novissima ἀντὶ τοῦ παντ. *κατόπτα*] κακόπτα Edd. ante Küst. 11. *παντεπόπτης* habet etiam Zon. p. 508. 10. *Διόπτρα*] Zon. p. 521. Διόπτα *V. Vide supra v. Διοπτῆρα. 14. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. 71. 16. 17. Glossas ipsa serie parum congruas recte delevit Küsterus. 18. *Διορία*] Διωρία A. Vid. Hesychius, Zon. p. 521. et Herod. Epimer. p. 208. Küst. in v. Διωρία et Lobeck. in Phrynich. p. 26. 20. *Διορίσκος*] Servat *V. Corruptio glossae pro Δορίσκος vel (quod probabilius) Διορισμός, Porto iudice.

2. *διῶρυξ* et seqq. om. V. C. firmat Herod. Epimer. p. 205. Interim notavi. Sed post διώρυγος expunxi καὶ διορωρυγμένος cum A. nec potest dubitari quin glossa repetita sit ex inferiore v. Διῶρυξ. Horum loco E. καὶ διώρυγα μέ. ὁ δὲ ξενοφῶν διώρυχα φησι. 3. Glossae congeries ex incertis observationibus subnata, quam ex librorum vestigiis purgavimus, adhuc his nominibus edi solitam: Δῖος ὄνομα μηνὸς π. Μακεδόσιν. ὁ υἱὸς δὲ καὶ (poterat saltem καὶ optari) ὁ ἔνδοξος. ἡ κλητικὴ ὦ δῖε. σημαίνει δὲ κτλ. Ubi ὄνομα — δὲ καὶ om. V. C. ὁ υἱὸς δὲ καὶ om. A. καὶ ὁ υἱὸς καὶ ἐνδ. habet E. ἡ κλητικὴ et seqq. om. C. *V. 4. *ὄνομα τόπου*] Significat τὸ Δῖον: vide vel Polyb. V, 9. 5. *Διὸς ἄνθος*] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Hist. Plant. lib. VI. p. 667. *Küst.* Item Hesychium. 6. *Διὸς ἐγκέφαλος*] Vid. Clearchus Athenaei XII. p. 514. F. Zenob. III, 41. *Gaisf.* Adde Schottum in Zenobium et intpp. Appuleii Apolog. p. 489. 7. *ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος* recte post βρῶμα collocavit Arsenius p. 182. 9. *Διοσημία*] Unus MS. Paris. habet διοσημεία, per ει. *Küst.* Διοσημεία scripsi cum A. V. C. de quo v. Hasium in Lyd. de Ost. p. 291. Item edebatur διοσημίας. *θεομηνία*] Unus MS. Paris. θεοσημία. *Küst.* Sic B. θεομυνία Edd. ante Küst. Correxerunt Rittersh. in Porphyr. vit. Pythag. s. 25. Iungerm. in Pollux. VIII, 124. *Gaisf.* Addit Hemsterhusius exemplum v. Ἀθύτους. *δὲ οἱ*] Opinor δέ οἱ. *δισχίλιοι*] χίλιοι reposui cum A. V. C. 11. *πρηστῆρος*] στρητῆρος *V. 12. *διοσημία*] διοσημεία dedi cum V. C. 13. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 171 — 73. Seqq. om. V. C. 19. *διοσημίας*] θεοσημείας A. διοσημείας reponendum etiam in v. Καρῖνος. τοῦ Διὸς ἡμέρας Schol. Aristoph. 20. *Εὐνάπιος*] Fr. 4. Ed. Nieb. p. 100.

Διοπτὴρ etiam, vel διόπτρα, erat mechanicum quoddam instrumentum, cuius ope propugnaculorum altitudinem aestimabant. *Διοπτῆρες.* Speculatores, excubitores. *Cum autem imber facticius in Arares effunderetur, et aer nubilosus esset et admodum tenebricosus, excubitores hostes adventantes dignoscere non potuerunt.* *Διόπτης.* *O Iuppiter, qui omnia inspicis et despicis.* haec ideo dicit, quod vestes erant lacerae et foraminibus plenae, per quae omnia cernere licebat. διόπτα igitur quasi omnituens. *Διόπτρα.* Instrumentum mechanicum, cuius ope geometrae ex intervallo propugnaculorum dimensionem aestimabant. Pisides: *Haec multo ante dioptra tua cernis.* *Διορία.* Dies praestitutus. si per ω scribatur, διωρία, significat temporis dilationem. *Διορίσκος.* *Διοριστέον.* Distinguendum. *Διορυγή.* Fossio. [διῶρυξ vero, per ω.] *Δῖος.* Nomen mensis apud Macedones. item illustris. significat etiam nomen loci. *Διὸς ἄνθος.* Planta spinosa. *Διὸς ἐγκέφαλος.* Cibus fuit lautissimus. proverbio hoc Persae utuntur de iis qui delicate vivunt. dicebatur etiam Regis cerebrum. *Διοσημεία.* Ostentum. *Aderant autem illi mille Scythae, omni velociores tempestate vel fulgure vel fulmine vel emicante stella.* vel διοσημεία est tempestas insolita. Aristophanes: *Tempestas mala ingruit, et iam gutta me percussit. Thraces abire iubemus, et adesse tricesimo die mensis. Prytanes enim concionem dimittunt.* dicitur de iis qui rem in aliud tempus reiiciunt. Athenienses enim observabant ostenta, et conciones dimittebant, vel si quid aliud agere decrevissent, cum ostentum ipsis apparuisset. et Eunapius de Carino Imperatore:

Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Διοσκορίδης Ἀναζαρβεύς, ἰατρός, ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντωνίου. καὶ γέγραπται αὐτῷ βιβλία κδ' τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

Διὸς Κόρινθος. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐῤῥέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Διοσκόριος, Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων· ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Διόσκουροι. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· Καὶ μέντοι καὶ Διοσκούρων ἦν ἀγάλματα δύο· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτερος. ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων ἐφημμένην ἑκατέραν· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἠρτημένα, καὶ λόγχας εἶχον παρεστώσας, ἐν αἷς ἠρείδοντο, ὁ μὲν κατὰ δεξιάν, ὁ δὲ κατὰ λαιάν.

Διὸς κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται. θύουσί τε τῷ τε Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διί. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες καὶ ὁ δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.

Δίοσμος. ἡ διαπορθμευτικὴ δύναμις τῶν

---

1. *Καὶ πάντα ἦν*] Locus hic multo auctior legitur infra v. *Καρῖνος*. *Küst.* 3. *Διοσκουρίδης Ἀναζ.*] De variis huius nominis scriptoribus vide Ionsium de Scriptor. Hist. Phil. lib. II. c. 6. Omisit autem Dioscoridem quendam, quem ἐν ... *καὶ μέτροις* citat Tzetzes Chil. XIII. c. 479. *Küst.* Eustach. in Erotiani Lex. Hippocr. Prooem. p. 8. sqq. ed. Franz ... F. H. III. p. 548. laudat Gaisf. *Διοσκορίδης* A. B. *V. cum *Eudocia* p. 129. quae verbis uberioribus eadem tradit. ...dem, si abesset *Ἀναζαρβεύς*, immunis foret criminum, quibus eum obruerunt critici. *ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς*] Confundit ... das duos Dioscorides. Anazarbensis enim Dioscorides, cuius hodie adhuc de Materia Medica et Alexipharmacis scripta ... diversus erat ab eo, qui *Φακᾶς* cognominabatur, ut monuit etiam Ionsius loco laudato, quem consule. *Küst.* Adde Spreng. praef. ad Dioscor. p. VIII. Repetebantur haec sub gl. *Φακᾶς*. 5. *συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντ.*] De aetate Dioscoridis Anazarbensis videndus est Marsilius Cagnatus Var. Observ. lib. II. c. 28. qui recte quidem contra Suidam ostendit, eum ... patrae et Antonii tempora vixisse; sed in eo non habet assentientes eruditos, quod eundem Plinio iuniorem faciat ... paulo eo antiquior fuerit, ut existimat Salmasius in Exercitatt. Plin. vel saltem eodem quo ille tempore vixerit, ... Ionsius loco ante laudato. *Küst.* *γέγραπται*] *καὶ γέγραπται* A. B. E. *γέγραπται* cum seqq. om. *V. Sub finem ... Parisinus ap. Brequignium p. 17. 8. *Διὸς Κόρινθος*] Proverbium hoc fusius enarrat Schol. Aristoph. Ran. ... Adde Schol. Platon. p. 368. sq. Differt explicatio v. *Ὁ Διὸς Κόρινθος*. 9. *παροιμία*] *ἡ παροιμία* E. *ἐῤῥέθη* ... 11. *δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ*] *δυσανασχετοῦντες ἦσαν, ἐπὶ τούτῳ Κορινθίων πρέσβεις* E. ... 12. *Κορινθίων*] *καὶ Κορινθίων* V. C. 13. *προσέχοντος*] Addita negatione *οὐ προσέχοντος* legendum esse sensus ... flagitat. *Küst.* *οὐ* inter versus habet E. Gaisfordus inseruit *μὴ* ex MS. 177. 15. *φασὶν οὖν — λέγειν*] ... *ρεῖς ἐκβάλλοντες αὐτοὺς ἔπαιον λέγοντες* MS. 177. qui in fine gl. addit, *συχνῇ τῇ παλιλλογίᾳ*. 16. Geminandum ... scriptoribus. 17. *Διοσκόριος, Μυραῖος, γρ.*] Haec repetuntur infra v. *Θυάτειρα*: sed loco alieno. *Küst.* ... *κόλαος Μύρων.*

1. *πόλεως*] Sic gl. inferior. *πόλει* B. E. Med. 4. *ἀγάλματα δύο*] *δύο* om. V. C. 7. *ἐφημμένην*] *ἐφημένην* V. C. ... *ραν*] *ἑκάτερος* A. *ἐφημμένας ἑκατέρων* coniecit Kühnius, frustra. 8. *ἠρτημένα*] *ἠρτυμένα* E. *ἐν αἷς*] *καθ' ἃς* A. ... *κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ*] Hesychius in obscura glossa, *οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτέθετο. — ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ... τεθυμένου ἱερεῖον.* Malebat Portus, *τοῦ ἱερείου, ὃ Διὶ τέθυται, κώδιον.* Equidem nihil desidero, modo *ἱερεῖον* de ... cipiatur, quod recte fieri post Casaubonum docet Wytt. in Plut. T. VI. p. 829. 11. *τῷ*] *τῷ τε* A. V. C. Mox ... *Ἱκεσίῳ* Lobeckius Aglaoph. p. 183. altero reiecto, quod ab hoc loco sit alienissimum. 12. *Δία*] *Διὸς* coniecit ... dus, allato Eust. in Od. χ'. p. 1935, 8. *καὶ οἱ τὸ διοπομπεῖν δὲ ἑρμηνεύοντές φασιν ὅτι δῖον ἐκάλουν κώδιον ἱερεῖον ... Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς.* 13. *Σκιροφορίων*] *Σκηροφορίων* B. V. E. 15. *ὑποστρωννύοντες*] ... *ὑποστρωννύντες* V. C. 17. *Δίοσμος*] Vide Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima M. III. b. et Suidam infra ... *χύλη*. *Küst.*

Et omnia quae faciebat quavis tempestate graviora erant, et in medio subiectorum suorum furebat. Διοσκορίδης. Dioscorides Anazarbensis, medicus, qui cognomento vocatus est Phacas, ob lentes quas in facie habebat. vixit apud Cleopatram sub Antonio. scripsit libros XXIV. omnes de re medica eosque celeberrimos. Διὸς Κόρινθος. Corinthus Iovis. dicitur proverbium de iis qui eadem semper inculcant. id inde ortum est, quod Megarenses, cum Corinthiis parerent, imperium illorum iniquo animo ferentes, indignationem suam manifeste ostenderant. de qua re cum legati Corinthiorum Megara missi populum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: *Non feret haec Iovis Corinthus.* aiunt igitur Megarenses legatos expulisse, verberaque iis ingerentes dixisse: *Feri, feri Iovis Corinthum.* Διοσκόριος. Dioscorius, Myraeus, grammaticus, ...ctus urbi et praetorio: qui Leonis Imperatoris filias ... docuit. Διόσκουροι. Castor et Pollux. Aelian...: *autem Dioscurorum duo simulacra, adolescentes ... nudi genas, ambo simili figura, et chlamyde ... humeris constricta. enses etiam gestabant ex ... suspensos; hastaeque iuxta stabant, quibus ... alter ad dextram, alter ad sinistram.* Διὸς ... Pellis victimae quae Iovi immolabatur. Immolabant ... ctimas Iovi Milichio et Ctesio: quarum pelles servant ... vis nomine eas appellantes. his utebantur et qui Sciroph... pompam instruebant, et Daduchus Eleusine, et alii ... strationis gratia substernentes eas pedibus eorum, ... polluti erant. Δίοσμος. Facultas transmitt...

ὀσφραντῶν παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ ἔστι δὲ ἡ ῥὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μαστοειδὴς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόθεσις.

Διὸς φήμη. ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρός, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ὅμηρος·

Διὸς ἄγγελος Ὄσσα δεδήει.

Διὸς ψῆφος. οὕτως καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις·

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε καλοῦται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

Διότι. ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. οὕτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἱεροκλῆς.

Ὅτι κατὰ τρεῖς τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. καθ' ἕνα μέν, τὸ ὅτι τοῦ διότι· σαφέστερον γὰρ ἡμῖν καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχήν, καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μᾶλλον, ἢ τὸ παραχωρῆσαι καὶ ἐπιβάλλειν τῷ λόγῳ τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον, τὸ καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μερικοῦ καὶ διῃρημένου· οἷον τὸ εἰδέναι ἁπλῶς ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοιόνδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον ἢ γήινον ἢ τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε κεκραμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὕστερον δὲ τῇ φύσει. τῶν γὰρ ἁπλουστέρων, ἅπερ ἐστὶ τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τὰ συνθετώτερα γνωριμώτερα.

Διότιμος. ὄνομα κύριον.

Διοτρεφής. ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπολίτης ἦν. ὃς μεγάλην ἕξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, διὰ τὸ πολυχρονίου γεγονότος τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀστυγείτονος, πάντα συνεχῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τεταγμένος, τριβὴν

---

1. *Θεοφράστῳ*] Apud Themist. de Anima II. p. 81. a. ed. Ald. est id, non apud Theophrast. Vid. Voss. de Orig. Idol. III, 30. p. 373. Apud Theophr. autem lib. de Odor. extat vox *διοσμία*. *Reines.* *οὐκ ἔστι δὲ ἡ ῥὶς*] Haec apud Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima, M. 4. a. paulo plenius sic leguntur: *Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ κατὰ τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς αὐτοῦ ἀπόφασις.* Sed pro *ἀπόφασις* legendum est *ἀπόφυσις*: uti etiam hic apud Suidam pro *ἀπόθεσις* rescribi debet. *Küst.* Item in libris invenerat, qui hanc glossam sub v. *Ὀσφραντικὸν* recoxit, scribens ille *ἀπόφυσις ἢ ἀπόθεσις*. *δὲ* om. V. C. 2. *ἐγκεφάλου*] *ἐγκεφαλαίου* E. 4. *ὑποφήτης*] *ὑποφήτης ὢν* E. Vid. Aeschyl. Eumen. 19. et Stanleium in eum locum. Ceterum *ὁ γὰρ Ἀπόλλων* etc. sumpta sunt ex Schol. Soph. Oed. Tyr. 151. ubi *δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς — λαμβάνειν — ἐκφέρειν*. Vid. supra v. *Ἀπόλλων*. *Gaisf.* Qui post *ὑποφήτης* intra uncos adiecit *δοκεῖ εἶναι*: sed infinitivos hoc loco codicibus munitos, cum superior glossa retineat indicativos, opinor ab *ὑποφήτης* pendere. 5. *λαμβάνει*] *λαμβάνειν* A. B. E. C. 6. *ἐκφέρει*] *ἐκφέρειν* A. B. C. *ἐκφέρειν ἐλέγετο* E. *Ὅμηρος*] Il. β'. 93. *μετὰ δὲ σφίσιν Ὄσσα δεδήει, ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος.* 8. *Διὸς ψῆφος. οὕτως καλ.*] Huc spectant ea, quae habet Hesychius v. *Διὸς θᾶκοι*, cuius verba hic ascribam, ut emendem: *Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψήφισιν* (lege *διαψηφίσει*), *ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν, καὶ ὑποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ τοῦ Πολιέως ἱερὸν* (lege *ἱερεῖον*) *πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ βωμοῦ.* *Küst.* *οὕτως*] *οὗτος* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite probavit coniecturam Porti. Mox *διεκρίθησαν* E. *καλεῖται*] Adde *τόπος*. *Küst.* 10. *θῶκος*] *θᾶκοι* A. V. C. 13. *δὲ* om. *V. Cf. Diogen. IV, 36. 15. Sic Lex. Bachm. p. 200. *ἀντὶ τοῦ ὅτι*] V. Schweigh. in Arrian. p. 107. Usus nisi fallor ab aetate Polybii repetendus. 16. *Ἱεροκλῆς*] In fragm. p. 310. *Toup.* 17. *κατὰ τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφ.*] Haec et quae sequuntur apud Alexandrum Aphrod. in Topica me legisse memini; quamvis locus nunc non succurrat. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. Deinde *δὲ* post *τρεῖς* om. A. B. V. E. C.

1. *μὲν γὰρ*] *γὰρ ἡμῖν* A. 3. *νόησιν*] *δόξαν* E. Om. B. cuius m. s. *ἔννοιαν* vel *θέαν* interposuit. *παραχωρῆσαι*] Wolfius recte monuit legendum esse *προχωρῆσαι*. *Küst.* 5. *τὸ καθόλου καὶ συγκεχ.*] Vide Aristotel. Physic. lib. I. cap. 1. *Küst.* *συγκεχυμένον*] *συγκεχυμένου* E. 8. *τοιῶσδε*] *τοιῶς* V. 11. *γνωριμώτερα*] *γνώριμα* B. E. 12. *Διότιμος*] Diotimus Adramyttenus, qui in urbe Troados Gargaro grammaticam docuit, in quem est epigr. Arati Anthol. II, 40. p. 239. cf. Macrob. V, 20. Diotimus nauarchus Atheniensium, Tzetz. in Lycophr. 732. et 733. Diotimus Stoicus, infensus Epicuro Laert. X, 10. et Athen. XIII. p. 611. Diotimi poetae epigrammata sunt in Anthol. Infra v. *Εὐρύβατος* e Diotimi *Ἡρακλέους ἄθλοις* versus laudantur. *Διοτ. Τύριος ὁ Δημοκρίτειος ἀστέρας ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτίζεσθαι* statuit, Stobaeus Ecl. Phys. c. 25. *Reines.* Omittimus alios. Gl. ex Harpocratione. 13. *ὑπὸ Διὸς*] *ἀπὸ Διὸς* B. E. Cf. Schol. Il. α. 176. 14. *Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπ.*] Haec et quae sequuntur leguntur apud Polybium [XXI, 7.] in Excerptis ab Valesio editis p. 110. *Küst.*

---

ares, apud Theophrastum. non est autem ipse nasus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammae instar extuberans. *Διὸς φήμη.* Oraculum Iovis. minister enim Apollo patris est oraculis edendis, et ab illo oracula accepta hominibus reddit. et Homerus: *Iovis nuncia fama percrebescebat.* *Διὸς ψῆφος.* Sic locus vocatur, in quo de Minerva et Neptuno iudicium factum est. Cratinus Archilochis: *Qui locus Iovis magni sedes calculique vocatur.* locus enim, in quo iudicium factum est, Iovis suffragium vocatur. hoc autem proverbium de rebus sacris et non tangendis usurpatur. *Διότι.* Interdum accipitur pro eo quod est *ὅτι*, cum apud alios multos, tum etiam Hieroclem. ⁜ Tribus modis id quod notius est consideratur. primum enim, rem esse, notius nobis est et prius a nobis cognoscitur, quam cur sit. etenim habere nos animam, eamque esse immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus istud confirmatur et demonstratur. deinde res universalis et confusa notior est particulari et distincta: ut scire simpliciter esse corpus, quam esse tale corpus, id est, coeleste, vel terrestre, vel hoc aliove modo temperatum. tertio loco, id quod respectu quidem nostri prius est, natura tamen posterius. nam simplicibus, quae prima sunt natura, composita nobis sunt notiora. *Διότιμος.* Nomen proprium. *Διοτρεφής.* Ab Iove nutritus. *Διοφάνης.* *Diophanes Megalopolitanus fuit, et magno usu rei militaris instructus. bello enim adversus Nabidem tyrannum diuturno et Megalopolitanis finitimo, sub Philopoemenis disciplina assidue mili-*

ἐσχηκέναι τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων ἀληθινήν. χωρίς τε τούτων, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν χρείαν ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρῆτο διαφερόντως.

Διόφαντος. ὄνομα κύριον.

Δι' ὄχλου. ἐπιβαρές. Ἀριστοφάνης·

Κεἰ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.

Διοχλῶ. δοτικῇ. διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ.

Διώβολον, καὶ τριώβολον, καὶ ἡμιωβόλιον ὁμοίως.

Διωγκωμένον. πεφυσημένον.

Διῴδει. ἐφλέγμαινε.

Διῳδηκότα. ἐξωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διῳδηκότα, καὶ βάδισιν ἀσθενῆ τε καὶ νωθῆ. Καὶ Διῳδηκώς, ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀποστρέφετε. Καὶ Διωθούμενοι, ἀνατρεπόμενοι, ἐκβαλλόμενοι.

Δίωκε ἀρετήν. ζήλου, ἐπιτήδευε.

Διώκειν. εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται, ὅταν προυποφύγῃ τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς ἐλαύνειν. Καὶ Διωκόμεθα, ἀντὶ τοῦ κατηγορούμεθα.

Διώκειν. ἐπὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν καὶ κατηγορεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ ὀρέγεσθαι. διώκειν γάρ φαμεν ἀρετήν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. Αἱ δὲ νῆες ἐς φυγὴν καταστᾶσαι πολλοὺς μετεδίωξαν τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν, αἱ δὲ ἄλλῃ.

Διῳκίσατο. διεχώρισεν, ἀπ' ἀλλήλων ἐποίησε. Διῳκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ Θεοῦ ἡ ἀνοσιότης. ὅστις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ ζῶν τυγχάνει παρόντος, καὶ τελευτήσας μετῳκίσατο πρὸς αὐτόν.

Διῳκισμένος. κεχωρισμένος.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. [τὸ δὲ κατηγορῶ γενικῇ. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. Καί, Ἃ μὲν διώκει τῶν ψηφισμάτων, ταῦτά ἐστιν.]

Διωλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· διωλύγιον κακόν, ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον. Οὕ-

---

1. πόλεμον ἔργων] ἔργων om. V. 3. ἦν ὁ ἀνὴρ] ὁ ἀνὴρ om. V. ἦν ὁ προειρημένος ἀνὴρ Polyb. 4. τὸ δὲ κυριώτερον πρὸς δὲ V. In fine addit A. Διοφανοῦς, τῷ διοφαντεῖ. 6. *Διόφαντος*] Praeceptor Libanii Antiocheni sophistae, vid. v. Λιβάνιος. *Reines.* Gl. ex Harpocratione. 7. *Δι' ὄχλου*] Vid. v. Προβάλλεσθαι. Heliodor. p. 340. Lysiae vita a Dionys. Halic. p. 67. *Toup.* MS. Adde Phryn. Seg. p. 36, 25. Ἀριστοφάνης] Eccles. 916. sq. (883.) 8. Κεἰ γὰρ] γὰρ om. ... sterus ut videtur inculcavit. Mox τι τερπνὸν A. E. C. *V. Med. 10. *Διοχλῶ*] Gl. om. Küst. silente Gronovio. ... habet A. Διοχλῶ: δοτικῇ. τὸ μὲν ὅτι τι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς ἐμοῖς, καὶ διοχλεῖς μοι. Διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. Πᾶσαν ... γυναικωνῖτιν. 11. ἡμιωβόλιον] ἡμιώβολον C. 13. πεφυσημένον] τὸ πεφυσσημένον B. E. πεφυσσημένον *V. Med. ... γάρ] Accedat hoc nisi fallor Aeliani exemplum iis quae de notis genitivis familiarum quarundam collegit Tyrwhittus ... Poet. 16. 21. *Δίωκε ἀρετήν*] Euripid. Ion. 440. ἀρετὰς δίωκε. *Gaisf.* ζηλοῦ] ζήλου scripsi cum B. Med. ... ubi vid. Alberti.

1. Sic Zon. p. 554. Sed προυποφύγῃ verbum suspectum, neque dubito quin oratio huius loci quondam plenior ext... καὶ] καὶ om. V. 4. ἀντὶ] ἐπὶ A. C. *V. 11. Καὶ Διῳκίσατο] Καὶ om. A. V. C. διωκήσατο E. De verbo dixit ... Diod. 11, 28. 12. ὅστις] οὕτις E. ἀπάγων participium cum extra structuram sit positum, videntur pauca quaedam ... 16. γενικῇ ante κεχωρισμένος omisi cum *V. et Zon. p. 554. 17. τὸ δὲ κατηγορῶ et seqq. om. V. C. notavi. 18. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψ.] Locus Demosth. de Corona p. 244. ult. Καί, Ἃ μὲν et seqq. delevit Küsterus. Sumpta sunt ex eodem ... apposuit etiam Lex. de Synt. p. 132.) Demosth. p. 244, 5. unde restituas τοῦ ψηφίσματος. 20. *Διωλύγιον*] Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 88. Boisson. in Aen. Gaz. p. 428. coll. Lex. Rhet. p. 238. Accedat locus Themistii Or. 34, 13. Διωλύγιον κακόν ... sius de Providentia p. 106. Typhonis uxorem διωλύγιον κακόν, id est, *immane malum* vocat. Vide etiam Paroemiographos. ... Quid causae fuit cur Erasmus scriberet in Adag. *Diolygium malum*? Apud Suid. referuntur haec ex auctore quopiam ... opinor: καὶ ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία etc. *Hemst.* Vid. in v. Ἴκταρ. *Toup.* MS. 22. Οὕτω δροπαλίζεις διωλ. φλ. ... gmento hoc nil nisi tenebras cerno, quas aliis discutiendas relinquo. *Küst.* δροπαλίζεις E. Suspicor haec Platonis ... p. 162. A. cf. Ruhnk. in Tim. p. 89.] verba esse, insigniter corrupta: οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία. De hoc ...

---

tans. veram bellicarum rerum peritiam collegerat. praeterea ipsa specie et corporis robore conspicuus ac formidabilis erat: quodque est praecipuum, strenuus bellator, et tractandorum inprimis armorum peritus. *Διόφαντος.* Nomen proprium. *Δι' ὄχλου.* Molestum. Aristophanes: *Quamvis enim molestum hoc sit spectatoribus, habet tamen aliquid iucundum et comicum.* *Διώβολον,* et τριώβολον, et ἡμιωβόλιον. *Διωγκωμένον.* Inflatum. *Διῴδει.* Tumebat. *Διῳδηκότα.* Inflatum. *Quotquot enim ab eadem origine procreati sunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, et gressum infirmum et tardum.* Et Διῳδηκώς, inflatus. *Διωθεῖτε.* Propellite. Et Διωθούμενοι, repulsi, eiecti. *Δίωκε ἀρετήν.* Sectare virtutem, stude virtuti. *Διώκειν.* Aliquem in ius rapere. dicitur etiam de eo qui magna contentione aliquem persequitur. Et Διωκόμεθα, accusamur. *Διώκειν.* In iudicium ... cere et accusare. item, concupiscere et desiderare. ... enim διώκειν ἀρετήν. item, transire. *Naves vero ... versae per multa loca transierunt. aliae enim in ... nium, aliae alio enavigarunt.* *Διῳκίσατο.* ... alios ab aliis separavit. *Impietas homines a Deo ... quisquis vero per virtutem et sanctitatem a rebus humanis sese ad ipsum Deum convertit, et ... tia eius fruitur et mortuus ad ipsum commigrat.* *Διῳκισμένος.* Disiunctus. *Διώκω σε.* Persequor te. ... significat accuso, genitivo iungitur. *Ille vero ... eum accusans.* Et: *Quod autem accusat decretorum ... huiusmodi.*] *Διωλύγιον.* Ingens. Et proverbium: Διωλύγιον κακόν. de iis dictum qui magnum aliquod et grave ... sustinent. διωλύγιον enim dicitur magnum et quod longe ...

τως δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. Πλάτων. καὶ Δαμάσκιος· Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι; καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου.

Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γιγνόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία καὶ ἀντωμοσία. ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὀμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωσι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

Διώμοτος. Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους.

Ὅτι ὁ Σιμόκατος ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐχρήσατο τῷ διωμοσίᾳ, λέγων· Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο.

Διώμνυτο. παρατατικός.

Δίων, Ἱππαρίνου, Συρακούσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ προτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ προτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· οὗ πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα καὶ ἄλλους τινάς.

Δίων ὁ Κάσσιος χρηματίσας, ὁ ἐπίκλην Κοκχήιος· οἱ δὲ Κοκκηιανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π'. διαιροῦνται δὲ κατὰ δεκάδας. Περσικά, [Γετικά,] Ἐνόδια, Τὰ κατὰ Τραϊανόν, Βίον Ἀῤῥιανοῦ τοῦ φιλοσόφου.

Δίων, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν. ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορῶν προϊέ-

---

nor dubitabit, qui Zenobium inspexerit III, 34. cuius scrinia compilavit Suidas. *Gaisf.* Zenobius quidem post *δῆχον*: *Οὕτως οὐ μακρὰ καὶ δ. φλυαρία· Πλάτων*, quae quis sibi persuaserit in tantum depravari potuisse? Sed verisimilius videtur Platonis orationem cum imitatoris cuiuspiam esse confusam, qui decantatam illam gemmulam *διωλύγιος φλυαρία* suis verbis insereret. Ubi *δνοπαλίζεις* ortum videtur ex *δνοπαλίζει σε.* Contra Hermannus vulg. defendit ut in compellatione Nugarum dictum. Zonaras quidem p. 558. quid invenerit ambiguum est. Ceterum haec olim inculcabantur sub v. *Δνοπαλίζω.*

1. *Πλάτων δέ*] Plato in Theaeteto p. 122. *διωλύγιος φλυαρία* dixit: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Sed mirum est eum ipsa verba Platonis non adduxisse, absque quibus sensus huius loci mutilus est, nec scias, quid Suidas hic sibi velit. *Küst.* Post *Πλάτων* omiserunt *δὲ* cum A. B. C. V. E. 2. *Δαμάσκιος*] *Δάμους* A. C. et simili compendio *V. *Δάμη* E. Damascii prima verba posuit Zon. p. 526. 3. *κατὰ γραῶν ὕθλον*] V. Boisson. in Aen. Gaz. p. 208. 5. *Διωμοσία*] Gl. Timaei p. 89. ubi paulo infra om. *ἄρα.* Uberius ista persequitur Lex. Rhet. p. 239. 7. *ἐποίησε*] Sic Zon. p. 522. *ἐποίησα* A. B. V. Edd. ante Küst. *ἐποίησεν* Timaeus. 8. *ἀντωμοσία*] Vide supra h. v. *Küst.* Adde Lexica Seg. pp. 186. 408. 9. *ὡς ἀληθῶς — ὀμνύωσι* om. V. C. 11. Sub finem ex loco superiore recoxit Med. *ὡς δὲ διππασία καὶ ἀνθιππασία ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, οὕτω καὶ διππασία καὶ ἀνθιππασία τὸ αὐτὸ δηλοῖ.* Silet Gaisfordus. 12. *Διωμότους συνίστασθαι*] Haec sunt verba Procopii Hist. Arcan. c. 26. *Küst.* 15. *τῷ διωμοσίᾳ*] *τῇ διωμοσίᾳ* E. *V. C. Med. 16. *Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν*] Ad oram Suidae mei hic notaveram, Ex Simocatt. lib. VII. cap. 6. Sed ad Simocattam rediens locum istum ibi non inveni: unde suspicor me in numero libri vel capitis errasse. *Küst.* Immo haec disertis verbis illic (p. 280. ed. Bekk.) perscripta sunt, nisi quod legitur *ποιοῦνται.*

1. Gl. recte delevit Küsterus, servat *V. Idem voluit Hesychius, ubi perverse scriptum, *Διώμνυται. ὀμνύει.* 2. *Δίων*] Huius Dionis vitam prolixe describit Plutarchus, quem vide. *Küst.* Diod. Sic. XVI, 6. vocat Hipparini fratrem, et tamen Aristomachen Dion. coniugem nominat, Hipparini sc. iun. filiam, sororem Dionis. Aelian. V. H. XIII, 10. Aristomachen vocat Aristaenetam, et XII, 47. Areten. *Reines.* Adde Schol. Platon. p. 463. 4. *προτέρου*] *πρότερον* B. E. 5. *ἐκβαλών*] *καὶ ἐκβαλὼν* B. Med. 6. *οὗ*] *οὖν* *V. 7. *Νισαῖος* om. E. relicto spatio. *ἔγραψεν ἐπιστολὰς*] V. Boissonad. in Marin. p. 85. *Eudocia* horum partem tradens p. 137. in novissimis quaedam arguit intercidisse, quippe quae verbis *ἄλλους τινάς* subiiciat, *ἀλλὰ καὶ διαλόγους πολλοὺς κατὰ μίμησιν Πλάτωνος.* Ceterum *ἐπιστολὰς — τινάς* om. B. E. 8. *ἄλλους*] *ἄλλας* Hemsterhusius. 9. *Δίων ὁ Κάσσιος χρ.*] De eo vide Vossium de Hist. Gr. lib. II. c. 15. *Küst.* Paria, nisi quod *ὥσπερ καὶ τοῦ Παταβινοῦ Λιβίου* addit post *δεκάδας*, *Eudocia* p. 129. *Κάσιος*] *Κάσσιος* scripsi cum V. *Κοχήιος*] *Κοκχήιος* A. 10. *Κοκχιανός* *V. 11. *Μαμαίας*] *μαμε* A. 13. *Γετικά*] Immo Dionem Cassium cum Dione Chrysostomo Suidas hic confudit. Posteriori enim Getica tribuenda esse discimus ex Philostrato, qui lib. II. de Vitt. Soph. p. 491. expresse refert, Dionem Chrysostomum de isto argumento scripsisse. *Küst.* *Γετικά* om. E. relicto spatio. Primus edidit Aldus: ut suspectum notavi. De reliquis dixit Reimarus in Dion. p. 1538. *Ἐνόδια*] Interpretem *Ἐνόδια* non cepisse liquet. Intelligo *Librum de signis, quae per viam occurrunt, et auspicium faciunt.* Vid. *Οἰωνιστικὴν* et *Πόλλης. Hemst.* *Ὀνόδια* B. 14. *Τραϊανόν*] *Τραϊνόν* A. 15. *Δίων ὁ Πασ.*] Haec in epitomen redegit *Eudocia* p. 138. quorum pleraque consentiunt cum Photio. 16. *ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος*] Idem testatur Photius in Bibliotheca cod. CCIX. ubi plura de hoc Dione legere licet. *Küst.* 17. *φοροῦντα*] *φορῶν* A.

Sic perterret ingens nugatio. ** Plato. Et Damascius: *Haecine nugae immunes esse videntur? immo non solum anilibus fabulis similia sunt, sed maximam etiam futilitatem superant.* *Διωμοσία.* Iusiurandum de calumnia, quod ab litigantibus iuratur: quorum alter iurat se iniuria affectum esse, alter vero negat se id fecisse. *Διωμοσία* et *ἀντωμ.* Cum actores iurant se bona fide alterum accusare, id vocatur *διωμοσία.* cum vero rei idem iusiurandum iurant, crimina diluentes, id vocatur *ἀντωμοσία.* *Διώμοτος. Oratores litigantium patrocinium iuratos suscipere iussit.* Simocatta *διωμοσία* de iureiurando posuit, dicens: *Maurusii contra Romanos coniurarunt.* *Δίων.* Dio, Hipparini filius, Syracusanus, philosophus Platonicus, Aristomachae uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, qui Siciliae tyrannide potitus est, eiecto Dionysio, Dionysii prioris filio; cuius frater Nisaeus vicissim hunc Dionem eiecit. scripsit epistolas ad Platonem et alios quosdam. *Δίων ὁ Κάσσιος.* Dio, Cassius vulgo dictus, cognomento Cocceius, vel ut alii Cocceianus, Nicaeus, historicus: qui vixit temporibus Alexandri Mammaeae filii. scripsit historiae Romanae libros LXXX. qui in Decades distributi sunt. item Persica; [Getica;] De ominibus inter congrediendum; Res a Traiano gestas; Vitam Arriani philosophi. *Δίων, ὁ Πασικρ.* Dio Pasicratis filius, Prusaensis, sophistes et philosophus: quem Chrysostomum appellarunt. hic gravitatem adeo affecta-

ναι. ἦν δὲ λεπτὸς τὸ σῶμα. καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον παρὰ Τραϊανῷ τῷ Καίσαρι, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι. ἔγραψεν, Εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος, Ἐγκώμιον Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος. Ὑπὲρ Ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα δ'. Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν, η'.

Διώνασσα. ὄνομα κύριον.

Διωναία. ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη. ἡ αὐτή.

Διώνυμον. διαβόητον, ὀνομαστόν, περίφημον. Διώνυμοι ἐν τοῖς Ἕλλησι. — Διώνυμοι κόλακες καὶ κεκηρυγμένοι περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στρουθίαι, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν. καὶ οἱ περὶ τὴν δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμηνότες.

Διωξικέλευθα κέντρα.

Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀντιπορνοβοσκός. Φιλάργυρος. Ἱστοριογράφος. Διαδικαζόμενοι.

Διώξομαί σε δειλίας. ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω σου. Ἐς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν [κατηγορήσαντα] τυραννίδος.

Διώρης. ὄνομα κύριον.

Διωρία. ἀνακωχή. Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.

Διώρθου. ὑπερσυντελικός. Διώρθου ἐκεῖνος τὰ πράγματα.

Διώροφον. τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας.

Διῶρυξ, διώρυγος.

Διωρυχή. διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Διωρυγὴ δὲ ἡ ὄρυξις.

Διωσόμεθα. ἀπωσόμεθα καὶ ἀποπεμψόμεθα.

Διωστῆρσιν. ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβασταγμοῖς.

Δίπαλτος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίως, παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς·

> Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
> χειρὶ φονεύοι.

---

2. *Τραϊανῷ*] *Τραϊνῷ* A. Tum *τῷ* Gaisfordus inserturus erat ante *Καίσαρι* cum A. B. V. E. 3. *ἔγραψεν*] Mirum est [illegible] hic nullam mentionem facere orationum, quas Dio scripsit: quarum argumenta recenset Photius loco laudato. Ceterum [illegible] nibus, quos Suidas hic recenset, diversus fuisse videtur ille, quem noster infra v. *Οὐδὲ Ἡρακλῆς* citat *ἐν δευτέρῳ τῆς* [illegible] *συντάξεως*, et Scholiasta Nicandri p. 29. *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως.* *Küst.* 4. *καὶ Πλάτωνος* om. Eudocia. [illegible] *γους* ante *δ'* et *η'* addit, subiuncta conclusione *καὶ ἄλλα.* 7. *Διώνασα*] Scripsi *Διώνασσα* cum A. *V. Vide [illegible] p. 419. f. *Διωνάσασα* V. 8. *Διωναία. ἡ Ἀφροδ.*] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a *Διωνία*, quae [illegible] Cypri, teste Stephano Byzantio. *Küst.* *Ἀφροδίτης* A. 9. *αὐτή*] *ἀπή* A. 10. *Διώνυμον*] Utitur Ioseph. Bell. Iud. [illegible] Plutarch. Timol. p. 251. *Toup.* MS. Vide Wessel. in Diod. IV, 18. 11. *Διώνυμοι κόλακες περιηχ.*] Fragmentum [illegible] bis ex ipso Suida infra v. *Κλείσοφος.* *Küst.* Id ad Aelianum ab Wyttenbachio aliisque relatum fuisse supra [illegible] 12. *καὶ κεκηρυγμένοι* servarunt A. V. (ap. Gron. p. 112.) C. 13. *καὶ οἱ — μεμηνότες* om. A. Vide tamen v. [illegible] 16. *Διωξικέλευθα κέντρα*] Repetitum ex v. *Κέντρα.* 17. Eadem *Eudocia* p. 132. ubi male *Δέξιππος* editum. *Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλ.*] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenaeus. *Küst.*

1. *Διώξομαι*] Aristoph. Equ. 368. 2. *κατηγορήσαντα*] Delenda vox *κατηγορήσαντα*, nata ex interpretatione [illegible] *σαν.* *Valck.* 4. *Διώρης*] V. Il. *β'*. 622. 5. *Διωρία*] Vide supra v. *Διορία*: ubi oblitus sum monere, [illegible] [p. 26.] *διορία* pro *προθεσμία* prorsus damnare. Verba eius haec sunt: *Διωρία* (scribe *διορία*, per ο) *ἐσχάτη* [illegible] *ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμίαν ἐρεῖς.* *Küst.* Cf. Boisson. in Syntip. p. 177. Deinde scribendum *ἀνοχωχή.* *Δόξαν δ' ἐπανεῖναι*] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. V. c. 9. ubi rectius legitur: *Δόξαν δὲ ἐπανιέναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν* [illegible] 8. *ὑπερσυντελικός*] Sic B. E. *ὑπὲρ συν* A. *ὑπὲρ συντελίας* Edd. ante Küsterum, qui hanc gl. delevit. Incertum *ὑπὲρ* [illegible] ad orationem incerti scriptoris pertrahendum sit an *σύνταξις* ut solet grammaticam significet observationem. Nam [illegible] *λικός* apparet ferri non posse. 10. V. Herodiani Epimer. p. 20. coll. 241. *διώροφος, ὁ ὑψηλὸς οἶκος ὁ τῶν ἀνθρώπων* [illegible] Anecd. T. IV. p. 372. *στέγους* A. 11. *Διῶρυξ, διώρυγος*] Phrynichus: *Διώρυγος, διώρυγα, διὰ τοῦ γ* [illegible] *ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχα.* *Küst.* V. Lobeck. p. 230. Post *διώρυγος* addit E. *καὶ διώρυχ*[illegible] *μένη διωρυγὴ δι' ἧς διέρχεται ὕδωρ.* 12. *Διωρυχή*] *Διορυχή* E. *χωμάτων ἢ πωμάτων* Lex. Bachm. p. 200. *ἢ χ*[illegible] Zon. p. 510. *Διορυγή*] *Διωρυγή* Gaisf. cum A. item Zon. p. 523. *Διαρυγή* E. Vid. Lobeck. in Phrynich. p. 231. [illegible] tamen erat servandum cum glossa *Διορυγή.* 14. *Διωσόμεθα*] Id licet ad scripturam librorum quorundam in [illegible] Cyrop. VII, 5, 39. referre. 15. *Διωστῆρσι*] Pertinere h. gl. ad Exod. XXXVIII, 11. vidit H. Steph. Thes. T. IV. [illegible] 16. *περιδεξίοις*] Lege *περιδεξίως*, ut apud Scholiastam Sophoclis in Ai. 408. unde Suidas haec descripsit. *Küst.* [illegible] V. C. *χερσὶ περιδέξιος, οἷον* Zon. p. 509.

---

bat, ut leonina pelle indutus prodiret. corpore fuit gracili, maximamque aetatis partem apud Traianum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo sederet. scripsit, An mundus interire possit. Encomium Herculis et Platonis. Pro Homero adversus Platonem libros quattuor. De Alexandri virtutibus libros VIII. *Διώνασσα.* Nomen proprium. *Διωναία.* Venus. eadem Dione vocatur. *Διώνυμον.* Celebrem, clarum, famosum. *Celebres inter Graecos.* † *Celebres et pervulgati assentatores nos circumsonant, Clisophi, Struthiae, Therones, quique Dionysii mensam circumstrepuerunt, et circa epulas Alexandri insanierunt.* *Διωξικέλευθα κέντρα.* *Διώξιππος.* Dioxippus, Atheniensis, comicus. eius fabulae sunt *Antipornoboscus, Philargyrus, Historiographus, Litigantes.* *Διώξομαί σε δειλίας.* Timiditatis te accusabo. *Ad iudices* [illegible] *accusarunt, quod tyrannidem affectaret.* [illegible] Nomen proprium. *Διωρία.* Temporis [illegible] *Cum autem obsidionem remittere visum fuisset,* [illegible] *tium deliberandi seditiosis praebere.* [illegible] *Emendabat ille rem publicam.* *Διώροφον.* [illegible] geminum tectum habens. *Διῶρυξ.* Fossa. [illegible] Perfossio parietum et aggerum. *Διορυγή* vero, fossio. *Διωσόμεθα.* Repellemus et amandabimus. *Διωστ*[illegible] Vectibus ad portandum aptis. *Δίπαλτος.* Ambabus manibus, id est, dextre et prompte, totis viribus. Sophocles: *Totus exercitus telis utraque manu coniectis me* [illegible]

ἢ οὕτως· ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.

Διπλασιάσαι. διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν· ἢ ἀριθμὸν αὐτόν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥςτε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δέ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα· ὥςτε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους ἀποδοκιμάζουσι· καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἐπεκτείνοντες, τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Διπλαῖ. τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν.

Διπλόη. ἡ ἀπάτη.

Διπλόη. ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πισίδης·

Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ἠπειγμένην
ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη.

τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.

Διποδία. εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης·

Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε κἀείσω καλὸν
ἐς τοὺς Ἀσαναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.

ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίους.

2. δοράτια] δόρατα E. 3. *Διπλασιάσαι. διχῶς λ.*] Vide Aeliani Tactica cap. 28. 29. *Küst.* Sive Montfauc. Bibl. Coisl. p. 510. et Appendicem Suidae. 5. τὸν ἀριθμὸν] τὸν om. A. B. C. V. E. Append. 6. λόχον Append. Ibidem καὶ κατὰ βάθος. 7. μῆκος — βάθος] βάθος — μῆκος E. 8. μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων] τῶν προυπαρχόντων ἀνδρῶν (λόχων inter vss.) μεταξὺ E. Deinde reponendum bis cum Append. παρεμβάλλωμεν. 9. παρεμπλέκωμεν] Sic habet MS. Paris. A. At priores editt. minus recte παραπλέκωμεν. *Küst.* παρεμπλέωμεν *V. παραπλέωμεν A. V. E pr. παραπλέκωμεν B. E corr. 10. ἄλλους αὐτοῖς] ἄλλοις αὐτοὺς V. B. E. Med. Sed refingendum ἰσαρίθμους. 12. διπλασιάσεως] διπλάσεως V. 14. παρεμπλέκωμεν] παρεμπλέωμεν V. παραπλέκωμεν B. E. παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα A. 18. μετατάττωμεν] μεταπλάττωμεν V. παρεντεθέντες] παρεντιθέντες B. E. Med. ἐξελίξωσι κατὰ βάθος] ἐξελλίσσωσι κατὰ μῆκος· κατὰ βάθος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν (μετατάττωμεν μανότητι Append.), ἢ οἱ παρεντιθέντες ἐξελλίξωσι A. Hinc sumpsi κατὰ μῆκος: nam reliquis nihil nisi superioris orationis quaedam imitatio continetur, cui similem exhibet A. in v. 14. ἐξελλίξωσι ut videtur etiam *V.

1. ἀποδοκιμάζουσι] ἀποδοκιμάζοντες B. E. Addendum διπλασιασμούς. 3. ψιλοὺς] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. male πολεμίους. [Sic B. E.] Vide Arcerium in notis ad Aeliani Tactica cap. 28. *Küst.* τοὺς ἵππους] Potius τοὺς ἱππέας. *Küst.* Cum Appendice. 4. ἐπεκτείναντες] ἐπεκτείνοντες dedi cum App. et A. B. V. E. Sub finem gl. habet A. in marg. ζήτει περὶ τούτου εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἐν διπλασιάσαι. 6. *Διπλαῖ*] Cf. Lex. Seg. pp. 25. 425. Mox cum V. C. omisimus annotationem ex v. Ἁπλᾶ transcriptum: Ὅτι (hoc om. A. B. E.) τὸ ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. Ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμιᾶ (καὶ κεραμιὰ A.), ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν· καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν. Sub finem φοινικιοῦν· συναιροῦνται γὰρ E. 7. *Διπλόη*] Paulo aliter Synes. Dion. p. 36. A. διηγήσασθαι τὴν περὶ τὸν ἄνδρα διπλόην. Schol. Lucian. Phal. II. p. 188. ἀληθευτικὸς τὸν τρόπον καὶ μή τινα διπλόην ἔχων. Basil. Sel. V. Th. II. p. 130. Themist. p. 258. C. Plat. p. 187. A. *Hemst.* Confer Ruhnkenium in Tim. p. 86. Post ἀπάτη pergit Zon. p. 521. καὶ ἡ ἔξωθεν κτλ. 10. αὐτὸν] Praestat αὐτήν: nisi malumus cum Zonara τὸν φίλον. Πισίδης] Fr. Foggin. 72. 11. ὑπηγμένην] ἠπειγμένην A. V. (ap. Gron. p. 112.) C. E. Supra ἡμῶν E. 13. καὶ recte om. Zon. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg. *Διπλοῦν κάππα.* ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καί, Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία. Contra Διπλοῦν κάππα ἀντὶ τοῦ κακά. καὶ διπλῆν ἑορτήν. διπλοῦν ἀντὶ τοῦ δ. κακόν. καὶ τρία κτλ. B. E. Med. 15. *Διποδία*] In prioribus editt. [et B. E. V.] non solum male excusum est δισποδία, sed etiam totus hic articulus alieno loco inter Διοκεύω et Διτάλαντον legitur, unde eum in sedem hanc retraxi, quam duo MSS. recte ei assignant. Pro δισποδία autem scribendum esse διποδία non solum probatur auctoritate MStorum, itemque Pollucis et Hesychii: sed idem etiam patet ex verbo διποδιάζω, quod inde formatum legitur apud Aristophanem Lysistr. 1245. *Küst.* ὀρχήσεως etiam Schol. Arist. et Zon. Λακωνικῆς addit Hesychius. 16. διποδιέξω] Lege διποδιάξω, ut apud Aristophanem loco laudato. *Küst.* δισποδιάξω B. C. V. E. Med. Posterioris versus scripturae peccant in dialectum.

el sic: exercitus me interficiat, correptis hastis, quae utraque anu vibrantur. *Διπλασιάσαι.* Id bifariam dicitur: aut ut pectet ad locum, in quo est phalanx, manente virorum eadem ultitudine, aut ad ipsum numerum. fit autem utrumque bifariam, el manipulatim, vel iugatim: id est, vel secundum longitudinem vel secundum latitudinem. ac secundum longitudinem fit conuplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adsunt, intererimus aut implicamus alios pari numero, eadem servata phaangis longitudine, ut ex ista virorum conduplicatione densitas antum aciei accedat. secundum profunditatem vero, cum inter riora iuga interserimus aut implicamus alia numero eis paria, t in profunditate modo sit densitas. in longitudine vero fit conuplicatio loci, cum supra dictam in longitudine densitatem raritate transferimus: aut cum interpositi secundum longitudinem se explicant. nonnulli vero has formas improbant, praesertim vicinis hostibus. in utroque autem cornu velitibus et equitibus extensis, conspectum conduplicationis praeter perturbationem phalangis efficiunt. *Διπλαῖ.* Femininum pluralis numeri. *Διπλόη.* Fraus. *Διπλόη.* Virtus, quae quidem extrinsecus appareat, sed intrinsecus vitiis sit referta. dicitur etiam de iis qui se amicos quidem aliorum fore pollicentur, sed tamen hostibus eos produnt. Pisides: *Teli vestri clam in me concitati ictum repressit opposita vestis duplicata.* vocabulum etiam de iis dicitur qui moribus sunt dolosis. *Διποδία.* Genus saltationis. Aristophanes: *Ut ego saltem, et pulchrum in Athenienses et nos simul carmen canam.* Ἀσαναίους dictum est pro Ἀθηναίους

Διπτύχια. δύο περιβόλαια ἔχοντα· ὡς τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλῆσθαι.

Δίπυρος ἄρτος. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος παξαμᾶς. Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο.

Δίρκη. ἡ πηγή.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. Καί, Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων. Καί,

Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προςκρούειν λίθον.

ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀτοπήμασι περιπιπτόντων.

Δισκεύων. ἐκδεχόμενος· ἢ κυλίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Δίσκος. ὁ σόλος.

Διστάζω. αἰτιατικῇ.

Διτάλαντον. Καταστήσαντες διτάλαντον πετροβόλον, τὰ μὲν κατέβαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσειον.

Διοιγνύντες. ἀνοίγοντες.

Διοιδούντων. ἐκφυσώντων.

Διοιδοῦσα. ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη.

Διοικεῖν. ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν· ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μόνας.

Διοικίζω. τὸ διαχωρίζω. Καὶ Διοικίζεσθαι, χωρίζεσθαι. Διοικῶ δέ, τὸ τελειῶ.

Διοιμώζειν.

Διοίσασα. διαπεράσασα.

Διοίσεται. διαφορὰν σχῇ.

---

1. *Διπτύχια*] Legendum potius δίπτυχα, ut habet Hesychius; et deinde ἐπιβεβλῆσθαι pro ὑποβεβλῆσθαι. *Küst.* Idem Hesychius τὸν ἐπίπλουν post ὑπεστρῶσθαι. Respiciunt grammatici formulam Homericam Il. ά. 461. Addit Gaisfordus Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 34. 2. Sub finem Lex. Bachm. p. 200. ἀντὶ τοῦ δίπλακα, διπλᾶ. 4. παξαμᾶς] Vide de hac voce Dufresnium in Glossario Graeco. *Küst.* Et ipsam gl. Παξαμᾶς. Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Hist. Arc. cap. 6. idemque repetitur infra v. Σισύρα. *Küst.* Zon. p. 509. 5. διπύρους] διαπύρους B. E. Med. 7. Δίρκη. ἡ πηγή] Aeschyl. S. Th. 258. Δίρκης τε πηγαῖς contulit Toupius. ὄνομα πηγῆς Zon. p. 521. Δίρκης. πηγῆς Hesychius. Θηβαίων post πηγὴ addit E. Contra cum V. C. delevi malum additamentum, καὶ κύριον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιόπῃ. 8. πολύπους] Metri gratia scribendum est πουλύπους. *Küst.* Sic Zenob. III, 24. sive Arsen. p. 183. eumque secutus Erasmus II, 5, 99. Cf. Ath. VII. p. 316. 9. κολάσεως] κολάσεων E. *V. 10. πίων] πέπων Schneiderus in Aristot. H. A. T. IV. p. 178. 11. Δὶς καὶ τρὶς] Ex Schol. Platon. p. 354. ubi rectius ὅτι χρή. Vide Heindorf. in Gorg. 117. et Ast. in Legg. p. 283. sive Scholium in Zenob. III, 33. qui servat οὕτω. Adde Sturz. de Emped. p. 504. et *Notices et Extr.* T. VII. p. 247. Tum καὶ τὸ καλὸν E. 12. λέγειν] ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων πολλάκις γίνεσθαι MS. 177. 12. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες] Locutio proverbialis, cuius meminit Aeschines Socrat. Dial. III, 9. Meminit et Aristoph. Nub. 1419. Ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Ubi vide Schol. et Clement. Alex. Strom. VI. p. 748. Iulian. Ep. Dionys. p. 446. *Toup.* Adde v. Καταγηράσεως et Schol. Plat. p. 465. 15. Δὶς πρὸς τὸν αὐτ.] Senarius hic in legem metri peccat, quem praeeunte Scaligero in Collectione proverbiorum [et Erasmo I, 5, 8.] sic legerim: Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν εἰςκρούειν λίθον. *Küst.* Paulo melius I. Gronovius αἰσχρά. Sed προςκρούειν etiam Zenobius III, 29. Diogen. IV, 19. Arsen. p. 183. Allusit Iulianus Ep. 59. τί καὶ τρίτον ἐπιβῇς, ἐν δέῃ, προςκρούειν; Cf. in v. Μὴ πολλάκις dictum Polybii: unde colligi licet inanem esse speciem senarii iambici, cum olim exstiterit πταίειν. 17. ἀτοπήμασι] Immo ἀτυχήμασι.

1. Zon. p. 553. κυλίων, περικυλῶν, ἢ ἐκδεχόμενος Grammat. Coislin. p. 608. Cf. Hasius in Lydum de Ostentis p. 295. ἐν Ἐπιγράμματι] Rufini XIV, 2. Anthol. Pal. V, 19. Cf. v. Κρόταλος. 4. ὁ σόλος] Editt. Basil. et Genev. inepte habent ὁ στόλος. *Küst.* Is continuam gl. omisit, silente Gron. 8. Post hanc gl. delevi cum A. V. C. Δὶς κράμβη θάνατος. 9. Διοιγνύντες] Item Hesychius et Zonaras. 10. ἐκφυσώντων] ἐκφυσούντων A. φυσσώντων E. ἐμφυσώντων Lex. Bachm. p. 199. 11. Διοιδοῦσα] Διοδοῦσα B. E. Deest gl. V. C. 12. Διοικεῖν] Ex Harpocratione, ubi sub finem κατὰ μέρος. Cum Suida Zon. p. 553. Vid. Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 171. 14. Διοικίζω] Hinc διοικισμὸς Plutarch. Pelopid. p. 288 Synes. Epist. 57. p. 180. ed. Morel. διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους, ubi male Gataker. in Cinno p. 31. legit διώρισεν. Vide Synes. Epp. 19. 121. *Toup.* MS. Vid. Lex. Rhet. p. 239. et v. Μαντινέων διοικισμός. 15. χωρίζεσθαι] διαχωρίζεσθαι E. et Zon. p. 553. 16. Διοιμώζειν] Verbum suspectum. E. addit θρηνεῖν. 18. ἕξει] σχῇ grammaticorum usum secutus (v. Lobeck. Phryn. p. 723. sq.) dedi cum A. V. C. σχεῖν B.

Διπτύχια. Duplicem vestem habentia, ita ut altera sit substrata, altera vero superstrata. *Δίπυρος ἄρτος.* Panis bis coctus: qui apud Romanos paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo discedentes secum tulerant.* *Δίρκη.* Dirce, fons. *Δὶς ἑπτὰ πλ.* Bis septem plagis polypus contusus. de iis dicitur qui poena digni sunt. polypus enim captus saepe caeditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: Bis et ter res pulchras. adeo quod pulchrum est saepe decet iterare. Et, Senes bis pueri. dicitur de iis qui per senectutem simpliciores esse videntur. Et, Bis ad eundem lapidem impingere turpe est. de iis qui in easdem errores iterum incidunt. *Δισκεύων.* Disco ludens, vel volvens. In Epigrammate: *Et nunc discus mihi est crepitaculum.* *Δίσκος.* Globus ferreus. *Διτάλαντον.* *Cum autem catapultam duorum talentorum saxa iaculantem constituissent, muros partim prostraverunt, partim vero concusserunt.* *Διοιγνύντες.* Aperientes. *Διοιδούντων.* Inflatorum. *Διοιδοῦσα.* Inflata. *Διοικεῖν.* Disiunctorum esse: ita ut non in eodem loco omnes habitent, sed separatim et singulatim. *Διοικίζω.* Disiungo. Et *Διοικίζεσθαι*, disiungi. *Διοικῶ* vero, perficio. *Διοιμώζειν.* *Διοίσασα.* Quae traiecit. *Διοίσεται.* Differet.

Διοίσεται. Σοφοκλῆς·

Τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος.

ἀντὶ τοῦ, διάξει, βιώσεται.

Διοίσειν, διαφέρειν. Πίστεις τε ἔδοσαν, ὡς καὶ προθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσοντες. ἀντὶ τοῦ συνδιενεγκόντες. Τὸν πίθον οὔτ' ἐπιεικὲς διοίσειν, οὔτε ἀσφαλὲς καινὸν ὄντα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι. Καὶ παροιμία·

Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν, ἅτε σοφίᾳ συντετηκώς. ὅθεν καὶ Νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.

οὗτος τραγῳδιοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

Διοίσομαι. ἀμφιβαλῶ. Οὐ μὴν κατὰ τοῦτο διοίσομαι οὐδέν.

Δίυγρος.

[*Διύλισις.* ἡ διήθησις.]

Διυπνίζω. ἐξανιστῶ. Καὶ Διύπνισεν, ἐξύπνισεν.

Διφαλαγγία ἀντίστομος. ἥτις μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους, οὓς μὲν ἐν δεξιᾷ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμῳ, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἐν μέσῳ τεταγμένους.

Διφαλαγγίαι. αἱ δύο φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες ὀκτακισχίλιοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης.

Διφασία. ἡ δικαιολογία καὶ δικαιοσύνη.

[*Διφάσια.* Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηίῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.]

Διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων.

---

1. *Σοφοκλῆς*] Ai. 511. 2. *Τροφῆς*] τροφηθεὶς A. B. E. C. Med. τροφηθεὶσου V. 3. *διάξει*] διατάξει V. C. διάξεις B. Contulit Toupius v. *Συνδιοίσεις*. 4. *διαφέρειν*] Cf. Lobeck. Phryn. p. 724. Quae addebantur ἢ διαφορὰν ἔχειν omiserunt A. B. V. E. C. *Πίστεις τε ἔδοσαν*] In hoc exemplo et eo quod proxime sequitur διαφέρειν vel διοίσειν nihil facit ad significationem illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare suspicor duo ista loca non esse ab ipso Suida, sed ab alio, qui ea primum ad oram libri annotaverat: unde postea in textum irrepsisse videntur. Tolle enim ista, et succedet ῥῆσις haec, Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ., in qua διοίσειν ex mente Suidae *differre* significat. Sane exploratum nobis est, Suidam eo quo diximus modo saepissime interpolatum esse, eamque esse rationem, quare ῥήσεις ex auctoribus excerptae tot in locis lexici huius a mente et interpretatione Suidae discrepent. *Küst.* Huius sententiae favet etiam illud, quod συνδιενεγκόντες male convenit voci διοίσοντες. *ἔδοσαν*] ἔδωκαν E. 5. *διοίσαντες*] διοίσοντες A. V. E. Med. 6. *πίθον*] πόθον E. *διοίσειν*] Vel dederat fragmenti auctor διοίγειν vel διοῖξαι. *Abresch.* in A. Soc. Trai. I. p. 223. 9. *Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ.*] Aristoph. Nub. 503. Vide etiam infra v. *Χαιρεφῶν*. *Küst.* Proverbium ex his perperam exsculptum est. 10. *τοιοῦτος*] τοιοῦτος καὶ A. V. C. 11. *ἰδέαν*] εἰδέαν A. *συντετηκώς*] Apud Scholiastam in modo indicatum locum Comici hodie male legitur συνεστηκώς. *Küst.* 12. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 384. 13. *διοίσοντ'*] διοίσοντες A. V. διοίσεις B. 15. *οὗτος*] οὗτος γὰρ E. Tum τραγῳδιοποιὸς C. olim τραγῳδοποιός. 17. *Οὐ μὴν*] οὐδὲν B. E.

1. Interpretationem ὁ ἀσθενὴς omisi cum A. B. C. V. cuius loco habet E. διόλου ὕγρο^τε^ κατεχόμενος. 2. *Διύλισις*] Sic recte MS. Paris. A. At priores editt. male διύλησις per η. *Küst.* Deest gl. V. C. quam notavimus, ut ex v. *Διηθεῖν* transcriptam. 3. *καὶ Διύπνισεν, ἐξ.* om. V. C. 5. *Διφαλαγγία ἀντίστομος*] Confer omnino Aelianum in Tacticis cap. 40. ubi lectori schema διφαλαγγίας ἀντιστόμου exhibetur. Notandum autem est, pro διφαλαγγία ἀμφίστομος ibi legendum esse διφαλ. ἀντίστομος, ut hic apud Suidam. *Küst.* Fugit hunc emendatio ἢ τοὺς μὲν ἡγ. vel ex Appendice petenda: quae potuit Küsterum etiam maioris momenti rem edocere, conflatas in unum esse duarum glossarum, *Διφαλαγγία ἀμφίστομος* et *Διφ. ἀντίστομος*, explicationes: unde fluxit et repetita mentio οὐραγῶν, et quod cumulum affert absurditatis ἐν μέσῳ pro ἔσω. Cf. Montfauc. B. Coisl. p. 512. item 507. 9. *οὐραγοὺς*] οὐρανοὺς B. E. inter versus, item mox. 10. *Καὶ Διφ.*] καὶ delevi cum A. V. et Zon. p. 522. Ceterum recte Schweighäus. Opusc. II. p. 205. corrigebat διφαλαγγαρχίαι, coll. Aeliani Tact. c. 8. et Arriani Tact. p. 31. 11. *ἐνενήκοντα* Edd. vulgg. Numerorum compendia habet Med. 14. *δικαιολογία*] Scribe διλογία: ut recte habet Hesychius. Sequens vero vox δικαιοσύνη prorsus inducenda est, quoniam eam ineptus aliquis sciolus adiecit, qui non videbat, praecedens δικαιολογία corruptum esse. *Küst.* διλογία Zonaras p. 521. Alterum ex v. διαδικασία profectum arbitror. 15. *Διφάσια*] Deest gl. V. C. eaque videtur ex v. *Γύγης* esse invecta. Quamobrem notavi. *Ἐν τοῖσι τρώματα*] Herodot. I, 18. ut Portus observavit. *Küst.* *διφάσια*] καὶ διφάσια E. 16. *Λιμενείῳ*] λιμενηίῳ A. B. E. Med. 18. Huic glossae suberat annotatio, "Ὅτι ἀσκώματα λέγεται (λέγονται A.) τὰ ἐν ταῖς κώπαις (κώπαις om. B. E.) σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν B. E. Med.) γράψας ὁ Θωραχίων ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ. Quam cum sola voce διφθέρας motus nescio quis ex v. *Ἀσκώματα* assumpserit, delevi cum V. C. Ubi Küsterus: „Ὅτι ἀσκώματα λέγ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 365. eademque leguntur supra v. *Ἀσκώματα*. Vide etiam enarratorem in Acharn. 97." Idem paulo post: „*Θωραχίων*] Sic habent MS. Paris. A. a quo leviter discrepat Aristophanes, apud quem Ran. 365. idem vocatur *Θωρυκίων*. Priores vero editt. male habent *Ἑρμίων*." Sed ἑρχίων B. E. Tandem τῷ Λακωνικῷ A.

Διοίσεται. Vivet, deget. Sophocles: *Te nutricio orbatus solus vitam deget.* *Διοίσειν.* *Et fidem dederunt prompte et alacriter cum ipsis bellum se toleraturos esse.* — *Neque aequum est nec tutum, dolium novum aperire.* Et proverbium: *Habitu corporis nihil a Chaerephonte differes.* dicitur de hominibus pallidis et macilentis. tali enim corpore et vultu erat Chaerephon, ut qui studio philosophiae impalluisset. unde etiam Vespertilio appellabatur. et iterum Aristophanes: *Qui nihil prorsus differat ab Heraclidis Pamphili.* hic fuit poeta tragicus, et de fatis Heraclidarum fabulam scripsit. *Διοίσομαι.* Ambigam. *Haud tamen hac de re ullo modo dubitabo.*

Δίυγρος. [*Διύλισις.* Percolatio.] *Διυπνίζω.* Ex somno excito. Et *Διύπνισεν*, expergefecit. *Διφαλαγγία ἀντ.* Phalanx frontibus oppositis. haec cum instruitur, duces in medio collocantur; tergi ductores autem extrinsecus ab utraque aciei obliquae parte, alii quidem ad dextram, alii ad sinistram. *Διφαλαγγίαι.* Binae phalangarchiae, sive viri 8192. idem autem tam *μέρος* a quibusdam appellatur quam *κέρας*: eiusque dux *κεράρχης*. *Διφασία.* Disputatio. [*Διφάσια.* *Quando Milesii binas magnas clades acceperunt, proelio et in Limenio, regionis suae loco, et in Maeandri planitie commisso.*] *Διφθέρα.* Pellicea pastorum vestis.

Διφρεία. ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια.

Διφρηλατῶν. ἁρματηλατῶν. Σοφοκλῆς·

Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμάς, μόρον τ' ἐμόν.

ὁ Αἴας φησί. Καὶ Διφρηλάτης.

Διφρίσκος. τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφεστῶτες οἱ ἡνίοχοι ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε, διὰ τὸ κούφους εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς.

611 *Δίφρον.* Σελλίον, ἅρμα. ἢ καθιστήριον. Καὶ Διφροφόρος, ἡ τὸ σελλίον βαστάζουσα. Ἀριστοφάνης·

Δίφρον διφροφόρει.

ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἠκολούθει τις ἔχουσα. Καὶ Διφροφορουμένους, φορείοις φερομένους.

Διφροφόροι. Στράττις ἐν Ἀταλάνταις.

Διφροφορουμένους. Ἡρόδοτος. παρὰ Πέρσαις, φορείοις φερομένους. Καὶ τεθέντος αὐτῷ δίφρου τινός, ἰζήσας κήρυκας διεπέμπετο, τοῖς ἐν τῷ τείχει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν.

Δίφρος. καὶ τὸ ἅρμα. παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν παραβάτην καὶ τὸν ἡνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρηλάτης.

Διφυᾶ. δύο φύσεις ἔχοντα.

Διφῶν. ζητῶν, ἐρευνῶν.

Δίχα.

Διχαζούσης. κλινούσης. Ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος, καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας.

Διχῆ. διχῶς.

Δίχηλα ζῷα. βοῦς, ἔλαφος, δόρκων· οἷς συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους ἔχειν.

Διχομηνία. τοῦ μηνὸς τὸ ἥμισυ. Καὶ Διχομηνιαία, πεντεκαιδεκαταία τοῦ μηνὸς ἢ τῆς σελήνης.

Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.

Διχοτομία φάλαγγος. ἡ εἰς δύο ἴσα τομή· ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας λέγεται καὶ οὐρά, τὸ δὲ ἕτερον δεξιόν

---

1. V. Tittm. in Zon. p. 522. 2. ἁρματηλατῶν excidit vulg. Σοφοκλῆς Ai. 845 — 848. 4. χθόνα] ἑστίαν B. Med. ca... 7. Καὶ Διφρηλάτης om. V. C. Addit E. ὁ ἐπὶ δίφρου φερόμενος. Vide v. Δίφρος. 8. Διφρίσκος. τὸ σκεῦος] E... Aristoph. Nub. 31. 12. Διφρηφόρος] διφροφόρος A. B. V. E. et Schol. Eccles. 729. cui debetur ἡ . . βαστάζουσα. ... Ἀριστοφάνης· Δίφρον διφροφόρος] Eccles. 729. (762.) ubi tamen non legitur δίφρον διφροφόρος, sed, Ποῦ 'σθ' ἡ διφρο... Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienses pedisequi vel pedisequae, quae viros vel feminas opulentiores seq... bant, sellas plicatiles, quas ὀκλαδίας vocabant, ferentes. Aelianus Var. Hist. IV, 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους ... ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε. Loquitur ibi de Atheniensibus. Küst. δίφρον διφροφόρει ... διφροφόροι C. D. V. δίφρον διφρηφόροι E. Spectat Av. 1539. ubi δίφρον γε διφροφόρει. Seqq. sunt ex Schol. ... 15. σκιάδειον] σκιάδια E. 17. φερομένους] Sic Hesychius: φορουμένους C. *V. 19. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 14... gitur: Τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους. Küst. Herodoti memoria refertur ad superiorem glossam Διφροφο... quod Küsterus intelligens clam scripsit, Ἡρόδοτος· Διφροφορουμένους π. Π. Similiter Etym. M. p. 279. ubi ... διανός.

1. δίφρου τινός] τινος om. B. E. Med. Tum ἱζήσας B. E. τοὺς ἐν τῷ] τοῖς ἐν τῷ B. C. V. E. Edd. ante Küst. ... φρος] Vid. Schol. Il. γ'. 262. MS. Coisl. 177. Δίφρος, ἅρμα, καροῦχα, καὶ τὸ φορεῖον. 4. παραιβάτην *V. C. ... 7. Διφῶν] Il. π'. 747. Glossa male collocata. 8. Δίχα] Vid. vel Lex. Seg. pp. 36. 241. Interpretationem ... runt A. B. C. V. 9. Διχαζούσης] Male, si quid indico, Suidas interpretatur: διχαζούσης ἡμέρας est ipso ... Hesych. in Δίχα νυκτός. Hemst. Consentit Zon. p. 554. 12. Δίχηλα] V. Aelian. N. A. XI, 37. δόρκων] ... Zon. p. 520. quem cf. p. 553. 13. συμβέβηκεν] συμβέβληκεν A. 15. Διχομηνία] Plutarch. Dion. (c. 23.) p. 96... MS. Ubi luna plena significatur; Suidas tamen respexit ad Sirac. 39, 15. Διχομηνιαία per paragogen instar ... liumque vocum formatum. Videndum tamen ne glossa detorta sit ex διχομήνιδα: nisi praestat cum Zon. p. 522. ... πεντεκαιδεκάτη τῆς σελήνης. Mendose Hesychius Διχομηνίεια. 18. Διχοτομία φάλαγγ.] Huc egregie ... Aeliani in Tactic. cap. 7. Διαιρεῖται δὲ ἡ φάλαγξ οὕτως. εἰς μὲν ὁλοσχερῆ μέρη δύο, ἀπὸ τῆς μετώπου διχοτομίας ... βάθους· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλεῖται κέρας καὶ κεφαλή· τὸ δὲ λοιπὸν εὐώνυμον λέγεται κέρας καὶ οὐρά. αὕτη δὲ ... τοῦ μήκους ὀμφαλὸς προσαγορεύεται, καὶ στόμα, καὶ ἄραρος. Pro voce ultima ἄραρος Suidas hic habet ἄραγος: ... ctionum neutra suspicione mendi apud me caret. Küst. 19. ταύτης δὲ Appendix sive Coislin. Montf. p. 507. ... ται] καλεῖται E.

Διφρεία. Aurigatio. *Διφρηλατῶν.* Currum agitans. Sophoclis Aiax: *Tu vero, qui per alta coeli currum agis, Sol, cum patriam meam aspexeris, aureum frenum inhibens calamitates meas et fatum meum nuncia.* Et Διφρηλάτης. *Διφρίσκος.* Locus in curru, cui aurigae insistentes aurigantur. diminutivo vero dixit, quod quibus ad certamina utuntur currus sunt leves et parvi. *Δίφρον.* Sella, currus, sedes. Et Διφροφόρος, mulier sellam gestans. Aristophanes: *Sellam apporta.* canistriferas enim quaedam sequebatur, umbellam et sellam ferens. Et Διφροφορουμένους, qui lecticis gestantur. *Διφροφόροι.* Strattis in *Atalantis.* Et Herodotus, ubi dicit eos qui apud Persas sellis gestabantur. *Cum autem sella quadam ipsi posita sedisset, praeconibus missis iussit eos, qui intra urbem erant, se dedere.* *Δίφρος.* Sic cu... rus dicitur: quod duos vehit, militem et aurigam. ... λάτης, auriga. *Διφυᾶ.* Duas naturas habentia. ... *φῶν.* Quaerens, scrutans. *Δίχα.* *Διχαζούσης* ... gente. *Cum aestus esset maximus, et dies iam ...* *pisset.* *Διχῆ.* Bifariam. *Δίχηλα.* Animalia ... ut bos, cervus, caprea; quae in posterioribus pedibus ... bent. *Διοχομηνία.* Dimidia mensis pars. E... νιαία, dies decimus quintus mensis vel lunae. ... A duabus partibus. *Διχοτομία φάλαγγος.* ... in duas partes aequales divisio. hae autem partes ... nua: quorum alterum quidem sinistrum cornu appellatur ... da, alterum vero dextrum cornu, caput, dextra ...

κέρας καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἄραγος, καὶ ὀμφαλός, καὶ συνοχή, φράγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. Καὶ Διχοτομῶ, αἰτιατικῇ.

Διψάς. εἶδος ὄφεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγωτέρα, ἀποκτεῖναι δὲ ὀξυτέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς ἐξάπτονται εἰς δίψος, ὥστε ῥήγνυσθαι. λευκὴ δέ ἐστι, καὶ ἔχει ἐν τῇ οὐρᾷ γραμμὰς β'. πρηστῆρα δὲ αὐτήν τινες καλοῦσιν. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνεται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον, καὶ ἀμμοάτιν, καὶ κεντρίδα.

Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεῷ γὰρ βούλομαι ἀρέσκειν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν, καὶ τῇ ἐκείνου βου-
612 λήσει ἕπεσθαι, τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου " διψῶν. Καὶ δίψα, ἡ ἐπιθυμία.

Διψώης. εὐκτικόν.

Δμηθέντα. δαμασθέντα, ὑπείξαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Δμῆσις. ἡ δάμασις.

Δμωΐς. ἡ δούλη.

Δμώς. ὁ δοῦλος. καὶ δμωός.

Δνοπαλίξεις. τουτέστι, δια τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις. ἡ εὐθεῖα δνοπάλιξις.

Δνοφερόν. μέλαν, σκοτεινόν.

Ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
ἀνδροφόνοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.

Δοάζω. ἀμφιδοξῶ.

Δόβειρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζει. θεολογεῖ, φυσιοῦται. Δογματίζειν ἐστὶ τὸ δόξαν τιθέναι· ὡς τὸ νομοθετεῖν νό-

---

2. ἄραγος] ὄραγος Appendix: nam Coislinianus caret novissimis. 3. διχοτομία] διστομία B. E. 4. καὶ Διχοτομῶ, αἰτ. om. Küsterus, silente Gronovio. Subsequebatur praeceptum a Suidae disciplina vehementer recedens: Δίψα. τῷ δίψει καὶ τὸ δίψος καταχρηστικώτερον εὑρίσκεται, ὅπερ (ἥπερ A.) ἡ δίψα. δίψη δὲ τότε γράφεται διὰ τοῦ (διὰ τοῦ om. B. E.) η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον αὐτό. ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ δίψει. Habet A. in marg. infra sub v. Διψῶ, scribens Ὅτι καὶ τὸ δίψος. Delevi cum V. C. Ceterum ἐπισυμβαῖνον B. E. omisso θηλυκόν. Deinde αὐτῷ E. Sub finem τὸ δίψει B. E. 5. ἔχεως ὀλιγωτέρα] Suidas in brevitatem redegit narrationem Aeliani N. A. VI, 51. Gaisfordus contulit Schol. Gregor. Naz. in Cantal. MSS. Clark. p. 39. ὄχεως A. 6. δηχθέντες] δειχθέντες A. 8. γραμμὰς β' μελαίνας Aelianus. 9. γίνεται] γίνονται A. V. C. et Zon. p. 522. Tum τῇ Λιβύῃ E. 11. ἀμμοάτιν] ἄμμωνά τε Toupius Emend. Hesych. T. IV. p. 65. ἀμμοβάτιν, item ut in v. Ἀμμοάτιν, Oudend. in Tho. M. p. 270. ἀμμοβάτης habet Aelianus. 12. Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. I. c. 68. p. 56. Τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν. Vide etiam Athen. lib. X. p. 433. qui pluribus exemplis significationem istam verbi διψᾶν confirmat. *Küst.* Adde Boisson. in Eunap. p. 215. Θεῷ γὰρ] Θεῷ δὲ V. C. 13. καὶ πρὸς] Lego, καὶ διψῶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν. *Toup.* MS. Id Graece vix potuit pronunciari. 14. διψῶν] H. l. posui cum B. C. V. E. Vulgo legitur tanquam caput glossae sequentis. *Gaisf.* Praeierat Gronovius p. 113. Vellem structurae rationem ostendisset. Sed cum Edd. post Διψῶ ferrent αἰτιατικῇ, quod cum *V. delevi, Hermannus primum supplebat διψῶν τὸν οὐρανόν. Accusativum quidem mirabile foret tradi, cum genitivum ut par est artis syntacticae magistri praeceperint: v. Lex. Bekk. p. 135. Boisson. Anecd. II. pp. 350. 485. Nam Euangelii vox διψῶντες τὴν δικαιοσύνην diversi est generis. Itaque remotis interpretationibus τῇ ἐκείνου βουλήσει, quas etiam Zon. p. 554. ignorat, iungi malim ἕπεσθαι τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου διψῶν. Cf. Eunap. V. Soph. p. 27. In eandem coniecturam etiam Gaisfordus incidit in Addendis. Ac similiter nunc Hermannus: Θεῷ γὰρ διψῶ ἀρέσκειν . . . ὁρᾶν καὶ τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου ἕπεσθαι. Deinde sub finem delevi cum V. C. quae habet A. in marg. memoravitque Lex. de Syntaxi: Δημοσθένης· Διψῶ τοῦ κωνείου. Demosthenem dicit minorem, hoc est, Libanium. „Verba sunt ex Declam. p. 208. ed. Morelli." *Gaisf.*

1. Om. vulg. Tenent *V. et Zonaras. 2. δαμασθέντα] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. revocavi. *Küst.* Accedit Lex. Bachm. p. 200. Vid. Il. δ'. 99. 3. Δεδμηκότες] Gl. ab hac sede alienam agnoscunt omnes MSS. Saltem καὶ praefixeris. 4. Δμῆσις] Schol. Il. ρ'. 476. Δμῆσιν. καταπόνησιν, ὑποταγήν. 5. Δμωΐς] V. Ἄλοχος contulit Toupius. Idem infra malebat δμωός. Si quid mutandum, expungi malim καί. Deinde cum V. delevi, quae habet A. in marg. Δνοπαλίζω. Οὕτω δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. Vide supra v. Διωλύγιον. 7. Δνοπαλίξεις] Δνοπαλίζεις (item ut supra) C. Δνοπαλίσεις E m. sec. Vid. Od. ξ'. 512. Hesych. et H. Steph. Ind. Thesauri p. 770. A. 8. ἡ δνοπάλιξις] ἡ om. B. V. C. 10. Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμ.] Versus Antipatri Sidon. XCIX, 3. Anthol. Pal. VII, 241. ὠλοφύρατο B. V. C. E. Med. 12. Δοάξω] Δοάζω dedi cum C. quod occuparat Valckenarius Anim. ad Ammon. p. 67. probante Porsono. Vid. intpp. Hesychii v. Δοάζει. ἀμφιδόξω] Potius ἀμφιδοξῶ vel ἀμφιδοξήσω. Praesens enim est ἀμφιδοξέω. *Küst.* Illud reposui. 13. Δόβειρα] Immo Δόβηρον, vel cum Zon. p. 561. Δόβηρα. Vid. Wass. in Thucyd. II, 98. 14. φυσιοῦται] Hoc nihil ad rem facere videtur; nisi forte consequens pro antecedenti positum esse dicas: quod doctores et magistri saepe cum fastu aliquo dogmata sua tradere soleant. Sed et sic interpretatio illa est frigida et ineptae proxima. *Küst.* Venit mihi aliquando in mentem apud Suidam Δογματίζει, θεολογεῖ, φυσιοῦται legendum φυσιολογεῖται. Sed ut φυσιολογεῖται rarius dicitur pro φυσιολογεῖ, ita φυσιοῦται sanum est, nec mutandum: notat enim haec vox dogmatico fastu sese efferentes, quales passim Sextus noster exsibilat, et τετυφωμένους ac περιαυτολογοῦντας vocat sect. 62. φιλαύτους sect. 90. Neque est quod haec expositio erudito Suidae interpreti frigida et ineptae proxima videatur; est enim verissima. Sic paedagogum se gerere dicimus, et Gallico vocabulo *pedantem* vocamus, cum ineptam alicuius perverse docti superbiam ridemus. *Fabric.* in Sext. Empir. p. 6. φυσιοῦται tamen om. Zon. p. 565. 15. δόξαν] δόγμα Diogen. Laert. III, 52. cuius haec esse verba monuit Küsterus. ὡς τὸν Med.

---

tas, dextrum principium. praeterea dimidia illa phalangis pars appellatur etiam ἄραγος, et ὀμφαλός, et συνοχή, et secundum nonnullos φράγμα, vel ut alii στόμα. Διψάς. Genus serpentis, vipera minus, sed celerius necans: a quo morsi tanta siti exardescunt, ut rumpantur. est autem alba, caudam duabus lineis distincta; nasciturque praecipue in Libya et Arabia. eandem alii vocant presterem, alii causonem; item melanurum, et ammoatin, et centridem. Διψῶ. Cupio. *Deo enim placere volo, et illum intueri, eiusque gubernaculum sequi sitiens.* Et δίψα, cupiditas. Διψώης. Optativus. Δμηθέντα. Domitum, cedentem. Δεδμηκότες. Qui domuerunt. Δμῆσις. Subactio. Δμωΐς. Serva. Δμώς, δμωός. Servus. Δνοπαλίξεις. Motiones et agitationes, quae manibus fiunt. casus rectus est δνοπάλιξις. Δνοφερόν. Nigrum, obscurum. *Luxit, manibus bellicosis atrum supra caput pulverem accumulans.* Δοάζω. Ambigo. Δόβειρα. Nomen urbis. Δογματίζει. De rebus divinis disserit, fastuose agit. Δογματίζειν *est dogma proponere: sicut legislatoris est leges ponere. dogma duplici sensu dici-*

μους τιθέναι. δόγματα δὲ ἑκατέρως καλεῖται· τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον πρότασίς ἐστιν· ἡ δὲ δόξα ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προςώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα.

Περὶ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον· καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων αὐτόθι σοφοῖς ὁμιλήσαντες, τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ᾐχοντίσθησαν. ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὠνόμασαν· καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον Ὄσιριν, τὴν δὲ σελήνην Ἶσιν· ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας καὶ θέοντας, θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι.

Δοθιῆνι σκορόδῳ ἠμφιεσμένῳ ἔοικεν.

Δοθιών. φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός. Ἔχουσα δοθιῶνα ὑποφυόμενον ἄρτι.

Δοκεύει. ἐπιτηρεῖ.

Δόκησις. ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὅ ἐστι φαντασία καὶ σκιὰ καὶ ὄναρ.

Δόκησις ἀληθείας. περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δοκησίσοφος. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος. Ἀριστοφάνης·

Νεανίας δοκησίσοφος.

---

1. δόγματα] δόγματα δὲ A. B. C. V. E. Med. Lego δόγμα δὲ cum Laert. 6. καὶ περὶ] μὲν addit Diog. 7. Σωκράτους [illegible] Σωκράτους Τιμαίου C. in lacuna omiserunt. 8. ξένου] Supple ex Laertio τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου. [illegible] τοῦ ἀ^θ ξένου A. τοῦ ἀθηναι^ο ξένου V. τοῦ ἀθηναίου ξένου B. E. τοῦ ἀθηναῖος ξ. C. Ἀθηνοξένου cod. regius ap. [illegible] 10. ἀνώνυμα] ἀντώνυμα B. C. V. E. 11. γεννητόν — ἀγέννητον] γεννητοὶ — ἀγέννητοι V. 12. Ἀναξαγόρας — [illegible] Παραλλήλοις φησίν] Similia his habet Theodoretus Gr. Aff. Cur. II. T. IV. p. 733. seq. ed. Schulz. Iterat haec A. [illegible] v. Αἴγυπτος. Gaisf. 16. Πλούταρχος] Solon. 2.

2. θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελ.] Diodorus Siculus lib. I. p. 10. Τοὺς δ' οὖν κατ' Αἴγυπτον ἀνθρώπους [illegible] λαιὸν γενομένους, ἀναβλέψαντας εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν καταπλαγέντας καὶ θαυμάσαντας, ὑπολαβεῖν [illegible] θεοὺς ἀιδίους τε καὶ πρώτους, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὧν τὸν μὲν Ὄσιριν, τὸν δὲ Ἶσιν ὀνομάσαι. Hunc locum [illegible] ad verbum transcripsit Eusebius lib. I. Praep. Euang. cap. 9. Vide praeterea Diogenem Laertium in Procemio, qui [illegible] Aegyptiis testatur. Küst. 3. καλέσαντες μὲν τὸν ἥλιον *V. 4. ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς] His gemina habet Plato in Cratylo p. 263. [397. D.] quem Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, secutus fuisse videtur. Verba philosophi [illegible] Ἅτε οὖν αὐτὰ (scilicet ἄστρα) ὁρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς [illegible] νομάσαι. Idem etiam verbis Platonis tradit Eusebius Praep. Euang. lib. I. cap. 9. p. 29. Küst. Accedat Menandri [illegible] Oratio tamen male superioribus est vincta, nec ferri potest quod sub finem repetebatur ὠνόμασαν, nisi scribamus [illegible] ordine perpetuo cum illa teneantur, θεοὺς — ὠνόμασαν, ἅτε ὁρῶντες ... θέοντας, novissima θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ [illegible] μασαν ab interpretibus opinor esse profecta. Cf. Plut. Plac. Phil. I, 6. ἰόντας] ἰόντας καὶ θέοντας A. B. V. E. [illegible] θέειν A. B. V. E. Cum iisdem in fine omisi ὠνόμασαν. 6. Δοθιῆνι. σκορόδῳ ἠμφ.] Aristoph. Vesp. 1211. [illegible] nente Küstero: Ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Ὅτῳ; δοθιῆνι [illegible] ἠμφιεσμένῳ. Eadem Zon. p. 558. 7. Δοθιών] Idem quod δοθιήν. Nescio tamen an solius Suidae auctoritas [illegible] vocem istam civitate Graeca donandam: praesertim cum apud enarratorem Comici in Vesp. 1167. unde noster [illegible] psit, legatur δοθιήν. Certo et alii scriptores Graeci id, quod Latinis est furunculus, δοθιῆνα vocant, non [illegible] ex lexicis vulgatis notum est. Hesychius tamen δοθίων pro δοθιήν etiam agnoscit: dummodo locum, ubi vox illa [illegible] mendo prius liberes. Hodie enim apud eum in serie sua sic legitur: Δολίων, ὁ δοθιήν. At certum est δολίων [illegible] borare, eiusque loco scribendum esse δοθίων: quamvis Henricus Stephanus in Thesauro suo mendosam lectionem [illegible] uti saepe alibi, ita et hic, bona fide secutus sit. Ceterum apud eundem Hesychium δοθιήν habes non solum loco laudato [illegible] etiam vv. Ἀμάνορες et Ὀλοφυκτίς. Küst. Sic Zon. p. 558. δοθιών (quod scripsi) ut mendum vulgaris sermonis [illegible] rodianus π. μον. λέξ. p. 17, 22. Sequebatur glossa ex Etym. M. sive Zon. p. 563. descripta: Δόκανα. τάφοι τινὲς ἐν [illegible] μονίᾳ· παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας. Omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Küsterus: „Miror, quo auctore haec Suidas [illegible] Alii enim scriptores δόκανα apud Spartanos vetusta quaedam Castoris et Pollucis simulacra appellata fuisse docent. [illegible] ἐν τῷ περὶ φιλαδελφίας p. 478. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσιν. ἔστι δὲ δύο [illegible] ράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα. Ad hunc locum Plutarchi respexit Eustathius in Il. ρ. p. 1125, 60. Παράγουσι δὲ [illegible] τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκανα, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ Διοσκούρων ἀφιδρύματα, ὡς ἐκεῖνος [illegible] καὶ ἐκφράζει." 9. Δοκεύει] Il. θ. 340. 10. ὄν] ὂν μὲν E. τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον Zon. p. 561. quibus Hesychius [illegible] οἷον φαντασία. 11. φαντασίη] Mendum Küst. Nam φαντασία libri, Lex. Bachm. p. 200. Hesychius. 13. [illegible] 35. Eadem Schol. explicatio. Supra ἡ om. *V. 14. Ἀριστοφάνης] Pac. 44.

---

tur: et id quod opinamur, et opinio ipsa. ex his id quod opinamur est propositio; opinio vero persuasio de aliqua re. itaque Plato, quae percepit, ea enunciat, falsa coarguit, de incertis assensum cohibet. ac de his quidem, quae ipsi vera videntur, quattuor personas loquentes inducit, Socratem, Timaeum, hospitem Atheniensem [et Eleaten.] sunt autem hospites, contra quod quidam putarunt, Plato et Parmenides, sed fictae quaedam personae, quae nomine carent. De dogmatis. Philosophorum alii mundum ortum habuisse dicunt, alii vero negant. item alii animatum, alii inanimatum statuunt. Anaxagoras autem et Pythagoras in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum usi consuetudine, rerum cognitionem ab illis hauserunt. post eos Plato, [illegible] tarchus in Parallelis refert. enimvero Aegyptii [illegible] et lunam deos vocarunt: solem quidem Osirin, [illegible] Isidem nominantes. vocarunt autem θεούς, ab [illegible] θεῖν: quod eos currere et ire viderent. Δοθιῆνι. [illegible] *est furunculo, qui allio vestitus est.* Δοθιών. [illegible] phlyctaenae similis. *Habens furunculum* recens [illegible] Δοκεύει. Observat. Δόκησις. Opinio. id quod [illegible] quamvis esse putetur. hoc est, phantasia et umbra et [illegible] Δόκησις ἀληθείας. Sic Thucydides periphrastice [illegible] dicit veritatem. Δοκησίσοφος. Qui sapiens [illegible] detur. Aristophanes: *Adolescens sapientiae* [illegible]

Δοκίδες. ἀστέρων ὀνόματα.

Δοκιμάσας. κρίνας. Καὶ Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς, κριθείσαις, βεβαιωθείσαις. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταγχοσδρὼ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. [Καὶ Αἰσχύλος φησίν,

Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλω.]

Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μηδ' ἥντινα ἦρχον ἀρχήν. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ τρεῖς δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον γίνεσθαι. καὶ γὰρ μία μέν ἐστιν, ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται· ἄλλη δέ, ἣν οἱ ῥήτορες· τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. τὸ δίκην ἑταιρήσεώς τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἑταιρή- 614
σεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

Δοκιμαστῆρες. οἱ ἐξετασταί. Ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἔν γε Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος, μεῖζον ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ κλέος ἀπήνεγκε.

Δόκιμος καὶ δοκίμων. **Δοκιμώταται** τῶν πόλεων.

---

1. *Δοκίδες*] V. Hasius in Lyd. de Ost. p. 298. Cf. v. *Κομῆται.* *ἄστρων* Zonaras. Scribendum *ἀ. ὄνομα.* 2. *ἀντὶ τοῦ*] *αἰτιατικῇ* Gaisfordus post *Δοκιμάσας* cum A. Delevi cum V. C. *Δοκιμασθείσαις*] Sic Zon. p. 566. *Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς* V. C. 3. *Μαθὼν*] Auctorem fragmenti cum facili negotio liceret odorari, tum easdem fere voces praestat Menander Exc. Legatt. p. 391. *αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις κτλ.* 5. *τὸν Χοσδρῶ*] Lege una voce *Ταγχωσδρώ.* Est enim nomen proprium ducis Persarum, qui Tanchosdro appellabatur. Vide infra vv. *Ἐμβριθῆ* et *Ταγχοσδρώ.* *Küst.* *τάγχοσδρῶ* A. *τὰν χοσδρῶ* B. E. Med. *χοσρόην ταγχόσδρω* C. *χωσρόη ταγχόσδρω* V. quae quamquam nihil nisi callidam reconditi nominis ostendunt interpolationem, Gronovius tamen librum suum commendavit p. 113. Refinxi cum Menandro *τὸν Ταγχοσδρώ.* 6. *Καὶ Αἰσχύλος*] Haec cum seqq. recte delevit Küsterus, quae perperam intrusa sunt, ducta ut videtur ex v. *Δίκαιος.* Quid quod Menandri verbis ante *κατὰ τῆς* gemmulam istam *V. inseruit. Commemoravit Porson. Adv. p. 155. ego notavi. 7. *οὐ γὰρ δὴ* Med. Deinde *θέλων* B. Med. *θέλει* E. *θέλω* A. V. C. 8. *Δοκιμασθείς. Δημοσθένης*] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. *Küst.* Demosthenis locus in Onet. p. 865. *εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς*] Hinc ille, qui nondum in virorum album relatus erat, appellabatur *ἀδοκίμαστος.* Harpocratio: *Ἀδοκίμαστος. δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. καὶ ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος.* Appellationis autem istius ratio est, quod apud Athenienses nemo virorum albo inscriberetur, antequam populares habito examine cognovissent, aliquem parentibus civibus Atticis natum, vel secundum leges adoptatum fuisse. Vide Petitum de Legg. Att. lib. II. c. 4. p. 152. *Küst.* 9. *λέγει δὲ καὶ*] *λέγει γὰρ καὶ* A. B. C. V. Edd. ante Küst. Harpocr. Pal. Scribendum *λέγεται δὲ καὶ* cum Harpocr. edito: quamquam *λέγει* potest ad alterum Demosthenis locum referri, qui est in Eubulid. p. 1306. 10. *ἐλέγετο — δοκιμασθῆναι* om. V. C. 11. *ἦρχον ἀρχήν*] Sic MSS. Pariss. et Harpocratio. At priores editt. *εἶχον ἀρχήν. Küst.* *εἶχον* B. E. cum Harpocr. libris quibusdam; reliqui significant esse transponenda *ἀρχὴν ἦρχον. εἶχεν* Med. 12. *δὲ*] Immo *γὰρ* cum Harpocr.

1. *ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμ.*] De hac Novem virorum apud Athenienses *δοκιμασίᾳ* prolixe agit Petitus in commentario ad Leges Att. p. 237. 238. *Küst.* V. Hermanni enchiridium Antiqu. Gr. §. 148. 2. *ἄλλην δέ, ἣν οἱ ῥήτορες*] Et hunc locum illustrat idem Petitus p. 260. 261. *Küst.* Cf. Schöm. de comitiis Ath. p. 110. Eodem respicit Aristoph. Equ. 884. *ἄλλη* B. V. E. C. Harp. Pal. *ἑτέρα* Harp. ed. 3. *λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ*] Scilicet Lycurgus *ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως*, ut ex Harpocratione constat. *Küst.* 4. *ἱππέων δοκιμασίαν*] Equites olim apud Athenienses examinatos fuisse, discimus etiam ex oratione Lysiae *κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου* p. 140. (523.) *Küst.* Adde Xenoph. Oecon. 9, 15. et Hipparch. 3, 9. *δοκιμασία* E. 5. *Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι*] Vide potissimum Lex. Seg. pp. 241. 256. *τὸ δίκην ἑταιρήσεώς τινα καταγγ.*] At latius patebat actio illa, nec impudicitiam solum persequebatur, sed etiam alia quaedam crimina, ut expresse nos docet Aeschines orat. contra Timarchum p. 174. 175. *Τίνας δ' οὐκ ᾤετο — δοκιμασίαν μὲν φησὶν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οἷς ἔξεστι.* Locus est insignis: ex quo discimus actionem, quae *δοκιμασία* vocabatur, institutam fuisse contra oratores, non solum eos, qui impudici fuissent, sed etiam qui patrem vel matrem verberassent, aut non aluissent, aut tectum ad habitandum non praebuissent: vel qui militiae nomina non dedissent; vel clipeum in proelio abiecissent: vel patrimonium dilapidassent. Haec paucis complexus est Pollux lib. VIII. cap. 6. p. 387. *Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες· ἀτίμους [γὰρ] αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Küst.* Videndus ille etiam in v. *Ἐπαγγελία.* 9. *Δοκιμαστῆρες*] Sic apud Lacedaemonios magistratus quidam appellabatur. Vide infra v. *Χαίρων. Küst.* Extat etiam apud Polybium. *Ὁ δὲ ὢν καὶ*] Hoc exemplum non pertinet ad vocem *δοκιμαστῆρες*, sed *δόκιμος*, quae incuria librariorum excidit. *Küst.* Is tamen *Δόκιμος καὶ Δοκίμων* tacite delevit. 11. *ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ*] *φιλανθρωπίας* E. 12. *Δόκιμος*] Gl. tenet *V. Contra *Δοκιμώταται τῶν πόλεων* om. V. C.

Δοκίδες. Stellarum nomen. *Δοκιμάσας.* Qui exploravit. Et *Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς*, induciis probatis, confirmatis. *Cum intellexisset Romanos non esse contentos foedere a Zacharia iam confirmato, Tanchosdro in ditionem Romanorum immittit.* *Δοκιμασθείς.* Apud Demosthenem significat eum, qui in virorum album relatus est. dicebatur etiam de magistratibus; item de iis qui reipublicae negotia tractabant, etiamsi nullo magistratu fungerentur. horum mores interdum exigebantur. Lycurgus autem dicit ternas explorationes secundum leges fieri solitas: unam, qua novem Archontes; secundam, qua oratores; tertiam, qua belli duces explorarentur. in eadem oratione dicit equites etiam istam censuram subisse. *Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι.* Impudicitiae crimine accusare. actio autem illa impudicitiae non adversus quosvis instituebatur, sed oratores negotia publica tractantes et decreta scribentes. *Δοκιμαστῆρες.* Censores. *Ille vero cum iam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur, maiorem etiam ut par fuit humanitatis gloriam est consecutus.* *Δόκιμος.* *Omnium urbium laudatissimae.*

Δοκός. τὸ μέγα ξύλον.

Δοκοῦντα. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα. Πολλὰ λέγει παράδοξα καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ᾅδου, οὔπω τινὰ ἀκοὴν φέροντι τῷ Ἰσιδώρῳ τοσούτων ἀκουσμάτων.

Δολίωνος. ὄνομα κύριον.

Δολιχά. μακρά, πολλά. Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν. στάδιον δέ, ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Δολιχεύουσι. περιοδεύουσιν. Αἰλιανός· Διονύσιος τοὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς, περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἁδρόν.

Δολιχόν. μακρόν, ἢ πολύ. Ἔχειν δὲ δόρυ, οὐ κατὰ τὸν ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχόν, ἀλλ' ὥστε μόνον τὴν ἐπιδορατίδα ὑπερέχειν ἐς ὕψος.

Δόλιχος. τὸ ὄσπριον. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου προπαροξυτόνως. δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθετον, ὁ μακρός, ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ὁ δόλιχος κ̓ στάδια.

Δολιχόσκιον. τὸ μακροπόρευτον.

Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.

Δολόμητις. δολιόβουλος.

Δόλος. ἡ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ἐπιβουλή τε καὶ μηχανὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Δόλοψ. ὄνομα κύριον.

Δόλων. οὕτω καλεῖται ὁ παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, ὥς φησιν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ παρὰ Ὁμήρῳ, καὶ φυλάττει ω̄.

Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἱστία. Χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ δόλωνας καλοῦσιν, ἕπεσθαι. Καὶ αὖθις δόλωνες. Προβαλόμενος τοῦ παντὸς στόλου ναῦς ὀλίγας, ταύταις τοὺς δόλωνας ἐπαράμενος ἔπλει. — Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.

---

1. V. Herodiani Epimer. p. 23. 2. δοτικῇ Gaisfordus post *Δοκοῦντα.* *Πολλὰ λ.*] Ex Damascio. *Toup.* MS. Damas... est mutilus neque corruptionis expers. Nam et illa *τῶν καθ' ᾅδου* perversam habent sententiam, nisi forte reiecto ... cimus extitisse *δοκοῦντα τοῖς φ. κατὰ τῶν ἐν ᾅδου*, vel, si quidem id servandum sit, addito *δέ*, suspicamur in ... quaedam excidisse; et inique positum *τῷ Ἰσιδώρῳ* arguit membra disiecta fuisse et intercepta, cum placita memora... tum iuveni rudique sapientiae tradita. Hermannus tamen satis fore putabat, ut refingeretur *περὶ τῶν καθ' ᾅδου* ... vel potius *φερόντων.* 4. *φέροντι*] *φέροντα* A. m. sec. *Ἰσιδ.*] *Ἰσιδώρῳ* V. (ap. Gron. p. 113.) C. *Ἰσιδ* E. 6. ... scura. 7. *Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον*] Nescio an haec lector absque censura dimissurus sit. Certe mihi non proba... Vid. supra v. *Δίαυλος.* Coniectabat Toupius *Δολιχόκαμπος.* Ceterum *ἀπὸ τοῦ κάμπτειν* merito nescit Zon. p. 558. 11. ... *νύσιος τοὔνομα*] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Κούφη. Küst.* *πολλάκις πολλοὺς* Zon. p. 567. 12. ... *ται*] *περιβάλλετο* C. 16. *ἐπιδορατίδα*] *ἐπιδορατίδος* A. Probandum videtur *τῆς ἐπιδορατίδος*, quod pendeat ... 17. *Δόλιχος*] V. Cram. Anecd. T. II. p. 294.

1. *κδ' στάδια*] Sic habent omnes editi et unus MS. Paris. At in duobus aliis codicibus MSS. exaratum repperi *κ' στάδ...* ginti stadia. Quomodo autem haec concilies cum iis, quae Suidas habet supra v. *Δίαυλος*, ubi dolicho septem ... tribuuntur? Confer loca et examina. *Küst.* *κ' στάδια* C. [*V.] et ni fallor A. consentiente Schol. Sophocl. Electr. 68... Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in *Δόλιχος. Gaisf.* *ὀκτὼ* Schol. Luciani Demosth. Enc. 3. Dolichum, cuius mensura ... stadiorum, vulgarem, cuius autem viginti quattuor, maiorem vel *ἵππιον* fuisse contendit Böckhius in Corp. Inscr. ... sola ductus coniectura. 3. *τὸ μακροπόρευτον*] Secundum hanc interpretationem *δολιχόσκιον* non fuerit composit... *χός* et *σκιά umbra*; sed ex *δολιχός* et *κίω, eo, vado*: quasi dicas *δολιχόκιον.* Vide Etymologum. *Küst.* Schol. ... *Δολιχόσκιον: μέγα, μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ μακρὰν πορευόμενον.* Adde Zon. p. 563. 4. *Δολλοβέλλας* Med. ... *μητις*] Glossa Homerica. 7. *Ἀποστόλῳ*] I. Petri 2, 1. 3, 10. 8. *Δόλοψ*] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 371. ... *Δόλοπες, ἔθνος Θετταλικόν*, omiserunt A. B. C. V. E. Cf. Herod. Epim. p. 266. et Zon. p. 558. 12. *φυτόν*] ... D. *φύτω* Med. Compendium scripturae Gaisfordus expediit, legens *φυλάττει, ω̄.* i. e. servat *ω̄* in obliquis casibus. ... Etym. M. p. 130, 25. 13. *Δόλωνες*] Vid. Wesseling. in Diod. XX, 61. *Χαλάσαντες — ἕπεσθαι*] Fragmentum ... tur apud Procopium lib. I. Vandal. cap. 17. *Küst.* Ubi legitur *τὰ μεγάλα ἱστία. χαλάσαντας* A. V. cum Procop. ... *νες*] *δόλωνας* A. B. V. C. E. *δὴ* om. *V. 15. *δόλωνες* om. Küst.

Δοκός. Trabs. *Δοκοῦντα.* Placita. *Multa Isidorus dicit relatu mira cognovisse, quae a philosophis de rebus inferis statuerentur, cum illae tales doctrinae eius captum superarent.* *Δολίωνος.* Nomen proprium. *Δολιχά.* Longa, multa. *Δόλιχος*, curriculum, quod est inflexum. Stadium vero cursus est rectus. *Δολιχεύουσι.* Multas regiones obeunt. Aelianus: *Dionysius quidam nomine, mercator, cum multas longasque navigationes saepe confecisset, ingentes divitias sibi comparavit.* *Δολιχόν.* Longum, vel multum. *Habere hastam, non longam, qualem habere solet is, qui ex equo pugnat, sed talem, cuius summa tantum cuspis promineat.* *Δόλιχος.* Nomen leguminis. item nomen cursus, cum acuitur antepenultima. *δολιχὸς* vero adiectivum, longus, habetque accentum in ... continet autem dolichus XXIV. stadia. *Δολιχόσκιον.* Longe se extendens. *Δολοβέλλας.* Nomen proprium. *Δολόμητις.* Dolosus. *Δόλος.* Apud Apostolum ... cantur insidiae et machinae, quae in fratrum pernici... tur. *Δόλοψ.* Nomen proprium. *Δόλων.* Apud Cyzi... cenos ita vocatur muliebris coetus, qui Dianam col... Aelianus. item est nomen viri, cuius meminit Homerus ... vat ω̄. *Δόλωνες.* Parva vela. *Iussit eos maiora ... demittere, et minoribus, quae dolones vocant, ... qui.* Et alibi: *Cum ante totam classem paucas ... obiecisset, cum his praecessit, minoribus velis ...* † *Romani vero cum propius accessissent, dolones ...*

615 ''Δολώνεια. πόλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δομέστικοι. οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, ἢ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλλιγόλᾳ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἴσχιστα καὶ φαυλότατα προστᾶσι τῆς ἡγεμονίας, ἤπερ τῷ πατρὶ καὶ τἀδελφῷ προςεοικὼς τὸν τρόπον. μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίοις χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατὴς ὢν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος, εἰ καί τις ἕτερος. ταχέως γοῦν τὸ πρὸς ἁπάντων μῖσος ἐφειλκύσατο, ὥςτε τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἑκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τάς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τά τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου· οὐ διάδοχος γενόμενος οὐ τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐζήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκ διαμέτρου. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθών, μιαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γενόμενος, ἑαυτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κἀντεῦθεν οὖν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀπόβλητον διὰ τὸ φονικόν τε καὶ θηριῶδες τῆς μιαρᾶς γνώμης ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκείας δυςμενείας κομισάμενος, αἰσχίστῳ μόρῳ τὸν μυσαρὸν καὶ βέβηλον καταστρέφει βίον.

Οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ, τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς τὰ πράγματα Ῥωμαίων διαθεὶς οὐδὲν ὠμότητος, οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς ἐνεργείας ἢ ἑτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἢ σπούδασμα, μετὰ καὶ τοῦ ἀκρατὴς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν,

---

2. Δόμα] Glossa sacra. Deinde delevi cum V. C. quae habet A. in marg. Δόμεν, ὅς κεν δῷ· καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν μὴ δῷ. Ἡσίοδός φησιν. ἀντὶ τοῦ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι. Hesiodi versus est Ἔργ. 352. 3. Δομέστικοι] Vide Ducangium in utroque Glossario. *Küst.* Salmas. in Aelian. Lamprid. [Heliog. 33.] p. 197. b. *Hemst.* οἱ κατὰ] ἢ κατὰ A. B. C. V. E. Zon. p. 559. 5. Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis, p. 817. sq., unde Suidas ista descripsit. Ioannes Antiochenus autem eadem vel ipse ex Entropio vertit, vel, quod potius crediderim, a Graeco aliquo istius scriptoris interprete, qui olim extabat, mutuatus est. Latina enim Eutropii Graecis Ioannis Antiocheni mire respondent. *Küst.* 6. Καλλιγόλα] Καλλιγούλα B. V. Exc. καλλιγώλα E. 8. ἡγεμονίας — δεξιάν] ἡγεμονείας ὅμοιος ὃς σφόδρα πλεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν νοσῶν καὶ μιαιφονίαν οὐδὲ τοῦ συγγενικοῦ ἀπείχετο αἵματος V. Gronovius in lacuna modica haec extare tradit: . . λεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν καὶ μιαιφονίαν . . . χετο αἵματος, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδού . . . χ παραφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Οὗτος καὶ Νέρ . . . βουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυ . . . ρβα συλλαβὼν ἀπέκειρε — δικαστήριον . . . ὁ φιλόσοφος ο. ἐ. ἐπαγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' . . . εις ἀφῆκεν αὐτόν. τότε — ἔπος. πολλώνιον κτλ. τἀδελφῷ] τῷ ἀδελφῷ E. Exc. 12. ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν] καὶ ἀσέλγειαν ἄμετρον B. καὶ ἄτοπον (ἄμετρον inter vss.) ἀσέλγειαν E. 14. πρὸς] τὸ πρὸς dedi cum A. 15. ἐφελκύσατο B. E. τὸ τοῦ B. ὡς τό τε τοῦ Exc. 17. ἐμίαινε] Immo ἐμίανε. 19. αὐτοῦ] αὐτῷ Exc. 20. στάσιν ἐκ] στάσιν ἢ ἐκ cum Exc. restituebant Sylburgius et Reimarus in Dion. Cass. LXVII, 8. Vid. Schaeferi Melett. p. 11.

1. τὴν ἀνοσίαν] τὴν om. B. E. 4. Δομετιανός — καταστρέφει βίον] Haec αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum p. 244. *Küst.* Οὗτος διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ Τίτου γενόμενος, οὐ τὴν E. Δομετιανός — περὶ τὸ σῶμα om. V. 6. ἀρίστην] ἄριστον A. B. Cedren. 10. αὐτὸν] ἑαυτὸν A. E. Med. Cedren. 11. ἅπασι καὶ ἀπόβλητον] καὶ ἀπόβλητον ἅπασι E. 18. πράγματα] τὰ πράγματα A. B. E. Med. 19. ὠμότητος] ὠμότατον E. 21. μετὰ καὶ] καὶ om. A. 22. Νέρβα] Νέρβαν B. E.

Δολώνεια. Urbs. Δόμα. Quod datur dono. Δομέστικοι. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo domestici vocantur. Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natu minor, Neroni et Caligulae et Tiberio, qui turpissime et pessime imperio praefuerant, quam patri aut fratri moribus similior. moderatis enim imperii principiis usus, confestim in plurima et gravissima animi vitia incidit, immoderata habendi cupiditate et libidine laborans, irae impotens, inexorabilis in animadversionibus, inimicitiarum appetens, pecuniae cupidus, si quis alius. celeriter autem omnium odium in se attraxit, ita ut et fratris et patris gloriam extinxerit. nam et caedibus insignium senatorum quotidie urbem polluebat, et divinos honores sectans, non patiebatur alias sibi statuas, quam quae ex auro et argento factae essent, in Capitolio collocari. ac ne a cognatorum quidem caede abstinuit, sed omnibus consanguineis impiam iniecit dextram, neque deos gentilicios, neque iustitiam reveritus, sed simul divina humanaque iura contemnens. Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cuius successor cum fuisset, non patris ac fratris optimam administrandae reipublicae formam est aemulatus, sed Tiberii et Neronis impietatem, recta illis oppositam. quamobrem omne vitiorum genus persecutus, caedibus pollutus, et furore tam mulierum quam virorum amatorum repletus, se ipsum impius ille in deorum numerum rettulit. hinc igitur miser, cum per crudelitatem ingenii caedibus addicti et impurae mentis feritatem se omnibus inimicissimum et execrabilem ostendisset, iure merito praemia sui hostilis animi consecutus, foedissima morte impuram et profanam vitam finiit. — Hic invidia flagrans adversus fratrem eum veneno tollit, et Romanorum res male administrans nullum crudelitatis, nullum avaritiae, nullum sanguinarii facinoris aut alius cuiusquam sceleris genus aut studium praeteriit. adde quod impotens fuit et intemperans in corporis voluptatibus. hic etiam Nervam, ut imperio insidiantem, amovit; et Apollonium Tyaneum, ut Nervae amicum, com-

ὡς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, ὡς φίλον Νέρβα, συλλαβὼν ἀπέκειρε, καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου, ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα a16 παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις αἰσχυνθεὶς διαφῆκεν αὐτόν. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον·

Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμος εἰμί· καὶ ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα.

Οὗτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικοὺς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἤτοι Κόλχοις, βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ εὐβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτηθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς.

Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ παρασκευασαμένους εἰςπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προςπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθημερινὸν πατάξαι μέν, οὐ μὴν καιρίαν, ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου.

Δομέτιος. ὄνομα κύριον.

Δομιτία. ὄνομα κύριον.

Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητής, ὥς φησι Δαμάσκιος. ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνήρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ἐπιπολαιότερος. διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος οἰκείοις δοξάσμασιν διέτρεψε. καὶ διαλυμηνάμενος ἀποχρώντως ὅμως εὐθύνας τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὅλην πραγματείαν, καθαρτικὴν ὥς φησιν ἐπιγραφὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος. ἦν δὲ οὐδὲ τὴν ζωὴν ἄκρος, οἷον ἀληθῶς φιλόσοφον εἶναι. γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τὴν αὐτὴν ἴασιν ἐχρησμῴδει Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ· τούτῳ μὲν αἷμ' ἀποπτύοντι πολλάκις καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα, ἐκείνῳ δὲ οὐκ

4. ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ, αἰσχ.] Duo MSS. Pariss. plenius: ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις, αἰσχυνθεὶς etc. Küst. Sic A. γινόμενα *V. Med. 6. ἀφῆκεν] διαφῆκεν A. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλητον] Confer Philostratum lib. VIII. c. 2. et Cedrenum p. 245. Küst. 8. οὔ τοι] οὔ τι B. E. Med. 9. καὶ ἄφαντον] om. A. B. E. καὶ οὕτως (de his tacet Gron.) ἄφαντον γ. π. τὸν Ἀπολλώνιον V. 11. καὶ] ὁ *V. 12. ἐξορίζεται] ἐξωρίσθη 13. τοῦ γένους] τοῦ om. E. 14. πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ] ἐπ' αὐτοῦ πολλοὶ E. π. ἐπ' αὐτῷ V. Νέρβας δὲ ἀπολύει] Vid. Cedr. p. 247. 15. τὸν Θεολόγον Ἰωάννην] Ἰωάννην τὸν Θεολόγον A. Ἰωάννην om. V. 16. Λαζοῖς] V. Casaub. in Capitol. Pium. 19. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. Tum Ῥωμαίοις Portus. Immo Ῥωμαίων revocandum ad novissima τῆς ἀρχῆς. 20. ποιεῖται] ποιεῖ τε A. 21. τὸ θηριῶδες] τὸ om. A. V. Mox πρὸς τὸν οἰκ. A. 22. οἰκείων] οἰκείων ἀναιρῆται V. reliquis omissis.

1. παρασκευασαμένους] Cum Porto legere malim παρασκευασαμένων, propter praecedens συστάντων. Küst. παρασκευασάμενος E. Continui tamen accusativi persuadent orationem vehementius esse deformatam vel nimio brevitatis studio. 3. τὸ μεθημερινὸν] τῷ μεθημερινῷ A. B. E. 5. ἐκείνου] γοῦν ἐκείνου A. 6. Δομήτιος] Δομέτιος scripsi cum B. V. 7. Δομιτία] Δομίτιος A. 8. Δομνῖνος, φιλόσοφος] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascii Historia Philosophica, ut et stilus et argumentum suadent. Küst. Domni filius fuit Iulianus Caesariensis Cappadox. Vid. infra Ἰουλιανὸς Δόμνου. Cf. v. Μέτριοι. Reines. Δομνῖνος — Δαμάσκιος. ἔγραψε κατὰ τῶν τοῦ Πλάτωνος δοξασμάτων Eudocia p. 136. Δομνεῖνος A. Mirationem faciunt quae sequuntur ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης, ubi expectabamus ἀπὸ τῆς Λαοδικείας ἢ Λαρίσσης. 10. καὶ τοῦ] οὗτος τοῦ V. Rem confirmat Marinus V. Procli c. 26. 11. ἐν μὲν τοῖς — παλαιότερος om. V. παλαιότερος] Vid. in v. Αἰδεσία. Utrobique reponi malim ἐπιπολαιότερος. Hemst. Idem proposuit Toupius I. p. 141. v. Σιλβανός· ὃς ἐπιεικὴς μὲν ἦν — ἁπλούστερος δὲ τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος, quae repetuntur v. Ἐπιπόλαιος. 13. Πλάτωνος] ὃς καὶ πολλὰ τοῦ Πλάτωνος V. δοξάσμασιν οἰκείοις] οἰκείοις δοξάμασιν A. V. 14. διέστρεψε] Sic Paris. A. cuius loco in prioribus editt. legitur ἀνέστρεψε [voluit ἀνέτρεψε], quod minus placet. Küst. διέτρεψε A. (διέτριβε Gron. p. 114. errore typ.) ἀνέτρεψε B. E. καὶ διαλυμηνάμενος om. V. cui desunt reliqua post δέδωκε. 21. Σύρῳ] Πύρῳ A.

prehensum totondit, et vinctum in iudicium adduxit. cum vero philosophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia motus eum dimisit. quando aiunt Apollonium illam celeberrimam vocem fudisse: *Nequaquam me occides, quod non est in fatis, ut a te interficiar.* tum e vestigio ferunt ipsum evanuisse. — Hic philosophos et mathematicos Roma expulit. sub hoc Ioannes Euangelista in Patmum relegatur. idem etiam Davidici generis homines interfici iussit; multique sub eo Christiani martyres facti sunt. sed Nerva Ioannem Theologum illa relegatione liberavit. Hadrianus vero cum multas res emendasset, Lazis etiam seu Colchis regem praefecit. non prudenter tamen Mesopotamiam, a Traiano Romanis partam, Persis orantibus concessit, et imperii terminum Euphraten constituit. — Hic Domitianus cum ob crudelitatem et feritatem omnibus odiosissimus esset, per conspirationem suorum interficitur. nam ex composito immiserant cum pugione Stephanum eius libertum: qui in Domitianum meridianis horis dormientem irruens percussit quidem, at non letali plaga, quod ille statim exsiluit. Δομέτιος. Domitius, nomen proprium. Δομιτία. Nomen proprium. Δομνῖνος. Domninus philosophus, natione Syrus, ex Laodicea vel Larissa, urbe Syriae, Syriani discipulus, Procli condiscipulus, ut ait Damascius. in mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, in aliis autem philosophiae partibus minus accuratus. itaque multa Platonis dogmata suis sententiis pervertit. cumque ea corrupisset, sufficientes tamen poenas Proclo persolvit, qui scripsit adversus ipsum integrum librum, Platonicorum dogmatum (ut fert inscriptio) purgationem. sed ne in ipsa quidem vita fuit adeo perfectus, ut vere philosophus dici posset. nam Aesculapius Atheniensium eandem medicinam praescripsit Plutarcho Atheniensi et Domnino Syro: huic quidem sanguinem saepe exspuenti et hoc morbi nomen ferenti; illi vero, cum nescio quo morbi genere laboraret

οἶδα ὅ,τι νενοσηκότι. ἡ δὲ ἴασις ἦν ἐμπίπλασθαι χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὴ Πλούταρχος οὐκ ἠνέσχετο τῆς τοιαύτης ὑγιείας, καίτοι οὐκ οὔσης αὐτῷ παρανόμου κατὰ τὰ πάτρια· ἀλλὰ διαναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ, Ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν καὶ ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν ἐκέλευσας. ταῦτα εἶπεν.
517 ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος ἐμμελέστατον δή τινα φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θεραπείαν τῷ πάθει. Δομνῖνος δὲ οὐ κατὰ θέμιν πεισθεὶς τῷ ὀνείρῳ, θέμιν τοῖς Σύροις πάτριον, οὐδὲ παραδείγματι τῷ Πλουτάρχῳ χρησάμενος, ἔφαγε τότε καὶ ἤσθιεν ἀεὶ τῶν κρεῶν. λέγεταί που, μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἄγευστος, ἐπιτίθεσθαι τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἀνεπλήσθη. τούτῳ οὖν ἤδη γεγηρακότι νεώτερος ὢν ἐντυχεῖν ὁ Ἀσκληπιόδοτος λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά τι περιττὸν καὶ ἀστεμφές, οὐκ ἀξιοῦντα λόγου πολλοῦ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἰδιώτας ἢ ξένους, ἄλλως τε καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ διαφέρειν αὐχοῦντας. ἀμέλει καὶ ἑαυτῷ προσενεχθῆναι τραχύτερον. ἐπεὶ δὲ περὶ ἀριθμητικοῦ ὅτου δὴ θεωρήματος οὐκ ἠξίου ὁμολογεῖν πρὸς αὐτόν, οἷα δὲ νέος ὢν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν, ἀλλὰ διελέγχειν τὸν λόγον οὕτω θρασέως, ὥστε τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσίεσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.

Δόμνος. ὄνομα κύριον.

Δόμορ.

Δόμος. οἶκος.

Δόνακες. κάλαμοι ἁλιευτικοί, ἢ αὐλοί. ἡ εὐθεῖα δόναξ.

Δονάτος. ὄνομα κύριον.

Δονεῖται. κλονεῖται, σαλεύεται. Ἀριστοφάνης·

> Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
> τῶνδε βοστρύχων.

ἀντὶ τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.

Δόξα. ὑπόνοια, ὑπόληψις. δόξα δέ ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι τῶν οὐκ εἰδότων.

Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυχῆς διαιρεῖται εἰς νοῦν, διάνοιαν, δόξαν. ἡ μὲν οὖν δόξα καταγίνεται περὶ τὸ καθόλου ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. οἶδε γὰρ ὅτι τὸ λευκὸν διακριτικὸν ὄψεως·

---

3. ὑγιείας] ὑγιίας A. 4. ἀλλ' ἀναστὰς] ἀλλὰ διαναστὰς A. Photius p. 1053. sive p. 345, 32. 5. διαγκωνισάμενος] Vide supra h. v. *Küst.* 7. προδρόμῳ τῷ ἱερῷ B. E. 8. τί δὲ] τί δαὶ A. τί δὴ E. 9. ἐκείνῳ] καὶ ἐκείνῳ A. 10. προσέταξας] ἐκέλευσας A. 12. φθόγγον] Deest verbum ἱεὶς vel simile quid. *Küst.* Monuerat Portus: ἀφιεὶς Wolfius. 13. οὐ κατὰ] οὐδὲ κατὰ A. cui Gaisfordus nollem obtemperasset: nam repugnat geminatum οὐδέ. 14. τοῖς Σύροις] τὴν Σύροις B. E. Hoc utendum opinor, deleto θέμιν. 16. λέγεταί που] Displicet particula, cui locus esset post εἰ. Malim vero τότε, nec possumus voce carere membris vinciendis apta. 17. διέλειπεν] διέλιπεν E. 18. ἀνεπλήσθη] ἐνεπλήσθη B. E. 19. γεγηρακότι] προσγεγηρακότι B. E. Med. Ἀσκληπιάδης] Ἀσκληπιοδ' A. unde effeci Ἀσκληπιόδοτος. Huius enim viri diserta vox extat in v. Μέτριοι. Reinesius quidem, deceptus pristina illius glossae scriptura, malebat Ἀσκληπιόδωρος: quem nihil iuvat gl. Ἡραΐσκος. 23. τῷ διαφέρειν] ἐπὶ τῷ διαφέρειν A. B. E. Med. αὐτῷ] ἑαυτῷ A.

1. ἐπεὶ δὲ] Immo ἐπειδή, quod iungebatur praegressis. 2. ὅτου δὴ] ὅτου δὲ B. 3. οἷα δὲ] Legendum οἷα δή. οὐδὲ ἐνδιδ.] Dicendi rationem tetigit Ruhnk. in Tim. p. 102. 5. αὐτὸν] αὐτοὺς B. E. Edd. ante Küsterum, cui praeierat Portus. 6. Δόμνος] In Γέσιος medicus Δόμνος ὁ Ἰουδαῖος memoratur. *Hemst.* V. Salm. in Hist. Aug. T. I. p. 633. et Reimarus in Dion. Cass. LXXIV, 3. 7. Δόμορ] Om. vulg. Tenet ᵃV. Glossa suspecta: nam Hesychianum illud Δόμορτις ex interiore dialectorum notitia haustum ad Suidam nihil valet. 8. οἶκος] ὁ οἶκος V. C. 12. σαλεύεται om. B. E. Ἀριστοφάνης] Eccles. 987. sq. (949.) Huius auctoritas pertinet ad glossam Δονεῖ, quam servavit Hesychius. 15. τῶν σῶν βοστρ.] τῶν σῶν omisi cum A. B. C. V. E. Med. Eadem interpolatio grassata est in v. Βόστρυχος. 17. Δόξα. ὑπ.] Vid. Lex. Seg. p. 242. Schol. Plat. p. 42. *Gaisf.* δέ ἐστιν] δὲ καὶ E. Dein περὶ mendose Zon. p. 561. 20. Δόξα. τὸ λογικὸν] Haec et quae sequuntur sunt verba Philoponi in Prooem. ad Aristot. de Anima, A. 1. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 22. περὶ τὸ] περὶ om. A. B. V. E. Med. Qui nesciunt etiam τὸ ante ἐν: quod eieci. 23. τὸ λευκὸν] πᾶν λευκὸν Philop.

---

dicina vero haec fuit, ut suillis carnibus replerentur. Plutarchus tamen talem recuperandae sanitatis rationem non tulit, quamvis ea non esset ipsi legibus patriis interdicta: sed somno excitatus, ulnis in lectulo diductis, Aesculapii statuam intuens (in templi enim vestibulo dormiebat), O Domine, inquit, tunc Iudaeo, hoc morbo laboranti, istud praescriberes? non enim illi imperasses, ut suillis carnibus se repleret. haec cum dixisset, Aesculapius statim ex statua sonum suavissimum edens, aliam curandi morbi rationem praescripsit. Domninus vero, cum somnio paruisset, non ille observans Syriacae legis, nec Plutarchi exemplum secutus fuisset, tunc suillas carnes comedit, et iis semper vescebatur. fertur autem, si forte diem unum intermisisset, ille morbus ipsum prorsus invasisse, donec iis impleretur. hunc igitur iam aetate provectum Asclepiodotus adolescens convenisse fertur, et vidisse hominem illum habere quiddam eximium et constans: qui cum idiotarum vel peregrinorum non magnam haberet rationem, praecipue tamen illos respuebat, qui se ceteris praestare gloriarentur. quid quod se ipsum ab eo dicebat tractatum asperius, cum de nescio quo arithmetico theoremate non posset illis convenire, ipse vero, ut adolescens, nullo modo cedere vellet, sed eius rationes adeo constanter redargueret, ut Domninus ad colloquium non amplius admiserit. *Δόμνος.* Nomen proprium. *Δόμος.* Domus. *Δόνακες.* Calami piscatorii, vel tibiae. rectus casus est δόναξ. *Δονάτος.* Nomen proprium. *Δονεῖται.* Turbatur, agitatur. Aristophanes: *Plane enim me amor quidam cincinnorum istorum movet.* *Δόξα.* Opinio, gloria. gloria autem est laus, quae a populo tribuitur. si quidem a populo, manifestum est ab imperitis tribui. *Δόξα.* Pars illa animae qua ratiocinamur et intelligimus dividitur in mentem, intellectum, opinionem. et opinio quidem versatur circa universalia sensilia. novit enim et album facillime visu discerni.

καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δίπους. ἔτι γε μὴν τῶν διανοητῶν οἶδεν ἄνευ λόγου τὰ συμπεράσματα. οἷον, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, οἶδε· διὰ τί δέ, οὐκέτι. διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. ὥστε δοξαστά ἐστι τό τε ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου καὶ τῶν διανοητῶν τὰ συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλῶς ὁρίζεται τὴν δόξαν Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτελεύτησιν. τῆς γὰρ διανοίας συλλογισαμένης, ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχή, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἡ δόξα. διανοίας δέ ἐστι τὸ οἷον ὁδόν τινα διανύειν, μεταβαίνουσαν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ οὗ καὶ τὴν κλῆσιν εἵλκυσε.

Δόξα. Σοφοκλῆς·

Τί δῆτα δόξης ἢ καλῆς μοι κληδόνος
618 μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται;
εἰ τάς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σῴζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν·
κἀμοί γε ποῦ ταῦτ' ἔστιν;

Δόξα Θεοῦ. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προσεκύρωσαν εἰδώλοις, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

Δόξαν. ἀρέσαν, βεβουλευμένον. Δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόθι μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, ὁρίσαι. Καὶ αὖθις· Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι. Σοφοκλῆς·

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

οἷον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάριον. δόξα. ὑποκοριστικῶς.

Δοξάσαι. ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. Ἀριστοφάνης·

Δοξάσαι ἔστι κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ.

---

1. καὶ ὅτι] καὶ om. V. μὴν τῶν] μὴν καὶ τῶν Philop. 2. οἷον ὅτι] οἶδε γὰρ ὅτι Philop. omisso οἶδε posteriore. 3. διὰ τί δέ] διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐκ οἶδεν ἡ δόξα, ὅτι διανοίας ἔργον ἐστὶ τοῦτο, δόξης δὲ τὸ ὅτι μόνον εἰδέναι. ὥστε δόξα ... τε γινώσκον τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου Philop. 4. δοξαστά] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα. Sed ... Suidae praeferenda est. *Küst.* 6. συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλ.] In prioribus editt. [et A. B. V. E.] inter voces συμπεράσματα et ὅθεν haec addita leguntur: καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἡ δόξα, γνῶσις. διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐκέτι οἶδεν ἡ δόξα· διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. Sed verba ista, quae nec Philoponus agnoscit, et manifestam ταυτολογίαν continent, tanquam vacanea hic inducenda putavi. *Küst.* De Philopono mire fallitur, cuius auctoritas nobis persuasit, ut conservarem ... διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο, suum in locum retracta. 7. Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. [264. A.] ubi ... verba haec sunt: Οὐκοῦν ἐπείπερ λόγος ἀληθὴς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς ... δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεύτησις, φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν σύμμιξις αἰσθήσεώς τε καὶ δόξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ... ὄντων ψευδῆ τε αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι. *Küst.* ἐν τῷ Σοφιστῇ διαλόγῳ ὁ Ἐλεάτης ξένος Philop. λόγων ... 9. ἡ ψυχή] ἡ om. A. τὸ συμπέρασμα] λαβοῦσα ἡ δόξα τὸ συμπέρασμα τοῦτο μόνον οἶδεν ὅτι ἀθάνατος. διάνοια ... 11. εἰς συμπέρασμα] ἐπὶ συμπεράσματα Philop. 13. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 258 — 263. 14. τί κληδόνος ... λῆς μοι κληδόνος B. C. V. E. Edd. vett. ἢ κληδόνος A. 15. ὠφέλιμα E. Med. 16. τάς] τάς τ' B. C. V. E. Edd. vett. ... hanc gl. delevi cum A. V. C. Δόξα. ἔπαινος. 20. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ] Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. I. [23.] ... 21. προνοητικόν] τὸ προνοητικὸν dedi cum A. *V.

7. Δοξάζων ἑαυτόν] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. III. c. 82. *Küst.* Locus ad inferiorem glossam ... 8. Σοφοκλῆς] Ai. 942. Mox σὺ μὲν V. C. 9. ἐστίν Edd. 13. Δοξάριον] V. Herodiani Epimer. p. 23. Vox ... Stoicis probata, velut Epicteto. Ceterum observandus Eunapii locus V. Soph. p. 115. qui notionem lucelli subiecit. ... στοφάνης] Pac. 118. sed ubi pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν hodie legitur, ἄχθομαι ὑμῖν. *Küst.* Cum Suida Zon. p. 567. 16. ... ρας B. E. 18. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 911 — 13.

---

et omnem hominem esse bipedem. adhaec rerum intelligibilium conclusiones sine ratione novit: velut animam esse immortalem. cur vero sit, non novit. hoc enim pertinet ad intellectum. quamobrem sub opinionem cadunt tam universalia sensuum quam conclusiones intelligibilium. unde Plato in *Sophista* opinionem recte definit, ut sit intellectus conclusio. postquam enim intellectus ratiocinando collegit, animam esse immortalem, opinio solam conclusionem novit. intellectus autem velut iter quoddam conficit, a propositione ad conclusionem transiens: unde etiam appellationem traxit. Δόξα. Sophocles: *Quid tandem mihi gloria aut fama per ora hominum temere vagata prodest? si quidem Athenas dicunt esse religiosissimas, et solas afflictum hospitem servare, eique opem ferre posse: mihi tamen ubinam haec sunt?* Δόξα Θεοῦ. Sic apud Apostolum vocatur vis illa Dei, qua ... creavit, quaque omnibus providet. hanc sub hominum ... lucrum, aliarum rerum specie falsis diis attribuerant. ... ξαν. Cum visum fuisset, cum placuisset. *Cum ... gyptiis placuisset, ut alter quidem illic maneret, ... vero ad vicinas urbes profectus statueret, quibus ... cionibus pax facienda esset.* Et alibi: *Existimans ... versariis contemni.* Sophocles: *Tibi quidem haec ... licet; meum vero est, accuratius ea intelligere.* vel, ... dem ea opinaris, ego vero certo scio. Δοξάριον. ... tive: parva gloria. Δοξάσαι. Opinari, suspicari. ... stophanes: *Conlicere quidem licet, puellae; certi ... affirmare possum.* Et Sophocles: *Faciendum mihi ... ut templa deorum adirem, has corollas manibus ...*

Ὅτι τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι. τουτέστι, ψεύδει μὴ συγκατατίθεσθαι.

Δοξασίας. δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ´· Προςέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ᾑρημένος ἠπείγετο Ἀννίβᾳ συμπλακῆναι. λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον.

Δοξολογῶ σε. ὑμνῶ σε.

Δορά. τὸ δέρμα. [Καὶ Δορὰ ὄνων. Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.]

Δόρατα. λογχάρια.

Δοράτιον. μικρὸν δόρυ.

Δορί. τῷ δόρατι.

Δοριάλωτον. αἰχμάλωτον.

Δορίκλυτος. περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος. 610

Δορίκτητος πλοῦτος. ὁ ἀπὸ πολέμου.

Δόριλλος. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἐφ᾽ ὕβρει τοῦ τραγῳδιοποιοῦ Δορίλλου.

Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκικόν.

Δορκαλίδες. ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι. ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων.

Δορκάς. καὶ παροιμία·

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης.

ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Δόρκων. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.

Δοροδόκος. τὸ ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον.

Δορός. δόρατος.

Ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν,
θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Τέκμησσά φησι γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.

---

1. *τὸν σπουδαῖον*] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 121. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Ὅτι Gaisf. cum *V. *ψεύδει*] ψευδῆ E. 3. Solum *ὑπολήψεως* Zon. p. 562. *Δίων*] Lib. LIII. c. 19. 5. *Δόξης*] V. II. κ´. 324. *Φαβίῳ*] Φαβίᾳ B. E. *ἐκβοήσαντες*] ἐμβοήσαντες V. edd. ante Küst. 8. *τὴν ἀρχὴν*] Scribendum: ἐς τὴν ἀρχήν. Quomodo legitur apud Appianum in Hannibalicis (c. 9. extr.) p. 551. ubi consulendus Henricus Stephanus. Huc facit Iulian. Epist. 49. *Καὶ οἱ μὲν πειθόμενοι κατὰ ἀλήθειαν εἰσὶ θεοσεβεῖς· οἱ δὲ ἀντεχόμενοι τοῦ τύφου δοξοκόποι εἰσὶ καὶ κενόδοξοι.* Quae autem sequuntur apud Suidam mutila videntur, atque ita ex Appiano (c. 17.) p. 559. supplenda sunt: *ὑπάτους τε αἱροῦνται, ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον Αἰμίλιον, τὸν Ἰλλυριοῖς πολεμήσαντα· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον Οὐάῤῥωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους δοξοκοπίας ὑπισχνούμενον. Toup.* 9. *δημοκοπία — ἐκ δὲ* om. A. Vide supra v. *Δημοκοπία*, cui melius convenit haec observatio quam nostro loco. 13. Post hanc gl. extabat *Δοξολογούμενος*, ubi *Δοξούμενος* B. E. Delevi cum A. V. C. 14. *Καὶ Δορὰ* cum seqq. om. V. C. Quae repetita de v. *Ἐμπεδοκλῆς* notanda duxi. *Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσ.*] Vide Laertium Empedocle, segm. 60. et nostrum supra v. *Ἄπνους*. *Küst.* Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς A. 15. *ἐπεκλήθη* om. E. Mox *διὰ τοῦ ἀνέμου* A. 19. *Δοράτιον*] Vox Herodoti.

2. *Δοριάλωτον*] Isocratis Or. *περὶ Ἀντιδόσεως* citat Lex. Seg. p. 90. Sedes gl. est fortasse Soph. Ai. 211. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diod. Sic. XVI,20. *Gaisf.* 3. *Δορύκλητος*] Scribendum esse *δορικλυτὸς* vel coecus videat. *Küst.* *Δορύκλυτος* A. V. C. E. Med. Quod poscit litterarum series, restituit Gaisf. Tum *παρὰ* Med. 4. *Δορίκτητος*] Vid. exemplum olim vulgatum in v. *Δόρυ* et Wessel. in Diod. XII,83. 5. *Δόριλλος*] Scholiasta Aristophanis Ran. 519. scribit *δορίαλος*. At Hesychius *δορύαλλος*. In hoc trivio quae via sequenda sit, difficile dictu est. *Küst.* Haud meliora Etym. M. p. 283. *Δόριλλος* paronymum opinor esse nominis *δόρος* (id est *δορά*), quo paulo pinguius Dorienses rem obscenam significarent. Quod praebet *δώριλλος* Theognostus p. 62. nolim praeferri. 6. *τραγῳδοποιοῦ*] *τραγῳδιοποιοῦ* A. V. C. E. *Δορίλλου, οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις* Schol. Victor. Aristoph. et Hesychius. 7. *Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκ.*] Vide Harpocrationem h. v. et Herodotum lib. VII,25. et al. *Küst.* *Δωρίσκος* (ο imposito)· *διφορεῖται* A. 8. *Δορκαλίδες*] Similia Schol. Gregor. Naz. Stelit. II. p. 111. ed. Montacut. (monente Albertio) vel Scholia Boissonado vulgata in *Notices* T. XI. p. 125. et Cram. Anecd. II. p. 478. 9. *αἱ* om. Zon. p. 562. 12. *τὴν ἰσχὺν*] *τὴν* om. V. C. servat gl. *Μὴ πρὸς λέοντα.* Cf. Boisson. Anecd. IV. p. 235. 13. *καὶ ὁ ἔλαφος* om. V. Gl. ipsam om. C. Ac movet suspicionem illud *τόπου*. 14. *Δοροδόκος*] Vide omnino Valesium in Harpocrationem v. *Στρωτήρ*. *Küst.* Ubi corrigit *Δοροδόχος*. *τὸ ξύλον*] Hae duae voces desunt in prioribus editt. At extant in 2 MSS. Pariss. *Küst.* *τὸ ὑποδεχόμενον ξύλον* B. E. Contra *τῆς οἰκίας* om. Zon. p. 562. 17. *Ἴσως τοι, κεἰ βλ.*] Sophocl. Ai. 963. sq.

Virum probum non oportet opinari. id est, mendacio non assentiri. *Δοξασίας.* Opinionis, coniecturae. Dio Histor. Rom. lib. LIII. *Addam etiam meam hac de re opinionem.* *Δόξης.* *Tum qui cum Fabio erant ingenti clamore sublato non amplius opinionis sed belli opera faciebant.* *Δοξοκοπία.* Affectatio gloriae. *Flaminius vero qui populi favore consulatum adeptus erat, cum Hannibale manus conserere cupiebat.* pro *δοξοκοπία* dicitur etiam *δημοκοπία*. *Consules autem eligunt, Lucium, ut rei bellicae peritum, Terentium vero, ut qui apud populum gratiosus esset.* *Δοξολογῶ σε.* Celebro te. *Δορά.* Pellis. [Et *Δορὰ ὄνων*. Empedocles vocatus est *Κωλυσανέμας*: quod cum vehemens ventus in Agrigentum irruisset, urbi pelles asinorum circumdedit, eumque propulsavit.] *Δόρατα.* Hastae. *Δοράτιον.* Parva hasta. *Δορί.* Hasta. *Δοριάλωτον.* Bello captum. *Δορίκλυτος.* Hasta clarus. *Δορίκτητος πλοῦτος.* Divitiae bello partae. *Δόριλλος.* Pudendum muliebre, vocatum in contumeliam Dorilli tragici. *Δορίσκος.* Oppidum Thraciae. *Δορκαλίδες.* Instrumentum quoddam noxiis torquendis, vel flagella ex caprearum loris confecta. *Δορκάς.* Proverbium: *Ne caprea cum leone pugnam ineam.* dicitur de iis qui viribus sunt impares. *Δόρκων.* Nomen loci, item cervus. *Δοροδόκος.* Lignum quo tectum domus sustinetur. *Δορός.* Hastae. *Fortasse, quamvis viventem non desiderarint, mortuum deplorabunt, urgente belli necessitate.* Tecmessa Aiacis uxor de Agamemnone haec dicit.

Δορπήσας. δειπνήσας.

Δόρπεια. ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ τῶν Ἀπατουρίων. ἡ δ' ἑξῆς Ἀνάῤῥυσις. Κουρεῶτις δὲ ἡ τρίτη. καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια.

Δόρπιστος. δείπνου ὥρα.

Δόρπος. ὁ δεῖπνος. Καὶ Δορπωρή, [ὁ αὐτός. δόρπος οὖν τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ ἐν τῷ Δεῖπνος.]

Δόρυ. τὸ ἀκόντιον.

Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν·

Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος·

ἀκολουθοῦντες βουσίν, ἕως ἂν οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν. ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ τὴν Τάναγραν καλουμένην ὥδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δορυλάειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον, τόπος.

Δορυμέδων. ὄνομα κύριον.

Δορυμήστορος. τοῦ ἐπιστημόνως πολεμοῦντος.

Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, 620 εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθέντας.

Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἔστιν ἑστία.

---

1. Δορπήσας] Δορπῆσαι Hom. Od. η'. 215. et Zon. p. 567. 2. Δορπία (probatum Schweigh. in Herod. II, 49.) et Ἀνάρυσις *V. Malim ἡ ante τῶν abesse. 5. Δόρπιστος] Id diserte praecepit Zon. p. 559. Vid. intpp. Hesychii. Sed Δορπηστὸς ponendum cum Ath. I. p. 11. D. ubi scribebatur δορπιστόν. Δορπορή] δορπωρή A. E. et Zon. ὁ αὐτός] ὁμοίως E. ὁ δεῖπνος A. et marg. *V. Haec usque ad finem cum *V. ignoret, notavi. 7. δόρπος οὖν om. C. 8. παύειν] παίειν A. E. 9. Huic glossae subiecerat Aldus exemplum, quod habet A. in marg. Καὶ δορύκτητον ὄλβον ἐδέξατο. 10. Δόρυ κηρύκειον. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἅμα παρακ.] Locus hic Suidae emendandus et supplendus est ex Eustathio in Iliad. γ'. p. 408. qui eadem plane ex Pausaniae lexico recitat. Verba Eustathii haec sunt: Θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προίσχειν. ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες γάρ φησιν εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν, ὡς Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν, οἱ βόες δηλαδή, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι· πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου. ἐπὶ Τάναγραν ὥδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὁμοιά (lege ἀνόμοια) τινα ποιούντων, λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. Qui haec legerit, vix dubitabit quin et Suidas sua ex eodem Pausaniae lexico descripserit. Ceterum non solum Eustathius loco citato, sed etiam Zenobius et Hesychius proverbium hoc cum copula efferunt, δόρυ καὶ κηρύκειον: quod magis placet. Küst. Suidam fere sequitur Arsenius p. 184. δόρυ καὶ κηρύκιον Zenob. Prov. Coisl. 112. et Hesychius; καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον Polybius a Gaisfordo laudatus in fr. Vat. XXV, 2. 11. οἱ δὲ κατευθέντες] Sic habent omnes editt. sed mendose: cuius loco Portus legendum putabat οἱ δὲ καταχθέντες. At Eustathius loco laudato habet οἱ δεκατευθέντες, i. e. decimati: quae lectio an veritati historiae congruat, propter silentium veterum scriptorum affirmare non habeo. Küst. οἱ δὲ κατευθέντες Med. εἶδε κατευθέντες Ald. Coislinianus: Γεφυραῖοι ὑπ' Ἀθηναίων πεμφθέντες εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ λαβεῖν χρησμόν, ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἔμαθον Ἀθηναίους ὑπὸ Εὐμόλπου πολεμουμένους, καὶ φοβηθέντες οἱ μὲν πρεσβύτεροι ἔλαβον κηρύκεια προηγούμενοι, οἱ δὲ νέοι καθωπλισμένοι εἵποντο. 15. Delendum ἄν.

2. ὑπὸ] ἐπὶ A. B. V. E. Ceterum haec quasi sub eiusdem temporis continuitatem vocata sic opinor esse distrahenda, ut superior pars ad occupationem Tanagrae, posterior ad migrationem Tanagraeorum referatur, de qua v. Valck. in Herod. V, 57. 4. δὲ κατόπιν] δὲ om. V. C. 6. Δορυάλειον] Δορυλάειον Steph. Byz. Strabo, Eustath. in Dionys. Perieg. (815.) Toup. MS. Δορυλάειον A. et Zon. p. 564. δορυλάσειον V. C. Δορύλλειον Choerob. in Cram. Anecd. II. p. 197. Vide quos affert Iacobs. in Anthol. Pal. VII, 330. τόπος] ὁμοίως τόπος E. 8. Δορυμήστορος] Vid. Hesych. et Zon. p. 559. Praestat Δορυμήστορος. 10. Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολ.] Sophocles Electra 46. Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Scholiasta in illum locum: δορυξένων. φίλων. κυρίως δὲ δορύξενοι καλοῦνται οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Huc Suidas respexisse videtur. Pausanias apud Eustath. in Il. γ'. p. 405. Δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Haec ad verbum respondent iis, quae Suidas hic habet. Vide etiam infra v. Ἰδιόξενος. Küst. Adde Valck. in Ammon. p. 198. sq. ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης] Haec verba in prioribus editt. [et A. B. C. V. E.] male collocata sunt post ζωγρηθεῖέν τινες: quae nos loco suo recte restituisse non solum ex sensu patet, sed etiam ex Scholiasta Sophoclis, cuius verba paulo ante adduximus. Küst. 12. δορυξένους ἐκάλουν] Ex Schol. in Sophocl. Oed. Col. 632. cuius oratio subsequitur. 14. Ἀνδρὸς τοιοῦδ'] Supple et distingue ex Sophocle: Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία. Sed versum secundum sensus gratia ita refinxerim: Τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυξένοις. Hanc lectionem in versione secutus sum. Et deinde pro κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν ex Suida rescribendum est κοινὴ παρ' ἡμῖν. Küst. ὅτου] οὕτω V. C. ὅτῳ B. D. E. *V. Edd. vett. Siletur A. 15. παρ' ἡμῖν] παρ' ἡμῶν E. αἰέν ἐστιν] ἔνεστιν C.

Δορπήσας. Qui coenavit. Δόρπεια. Primus Apaturiorum dies. secundus autem appellabatur Anarrhysis; tertius Cureotis. de hac re fusius agitur v. Ἀπατούρια. Δόρπιστος. Coenae hora. Δόρπος. Coena vespertina. item Δορπωρή. [vocatum, quod tunc hasta quiescat. vide v. Δεῖπνος.] Δόρυ. Hasta. Δόρυ κηρύκειον. Proverbium de iis qui precibus minas iungunt. Gephyraei ab Atheniensibus decimati, cum Delphos mitterentur, accepissentque oraculum, *Viro Gephyraeo domus amica*: boves illi sequebantur, ut manerent, ubi hi defatigati fuissent, prout oraculum ipsis praeceperat. Eumolpo tamen Athenienses oppugnante, Tanagram ita dictam profecti sunt, et duci quidem caduceum dederunt, iuventutem vero pone sequentem armarunt. Δορυλάειον, et Δορύλαιον. Nomen loci. Δορυμέδων. Nomen proprium. Δορυμήστορος. Artis bellicae periti. Δορύξενος. Qui ex hoste factus est amicus: ut Glaucus et Diomedes. item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. Δορυξένους etiam vocabant, qui quomodocunque hospitio fuissent excepti. *Quis talis viri benevolentiam reiiciat, cui terra nostra hospitalis semper nobis communis sit sedes?*

ἢ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἣ καὶ πολεμίοις φίλη.

Δορυξός. Ἀριστοφάνης·

Κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

Δορυσσόντων μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. τιμὴν περιποιεῖ.

Δορυφόροι. φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, ὁπλοφόροι, ὑπασπισταί.

Δός. δότε.

Καὶ δός, πᾶς ὁ βίος· λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις.

Δοσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δόσις. ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὑτοῦ διδῷ διὰ τῶν ἀρχόντων.

Δοσοληψία.

Δότε μοι λεκάνην. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ προςποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δότειρα, δοτήρ, δότης. δότης δότου.

Δουλαγωγῶ. αἰτιατικῇ.

Δουλεύω σοι.

Δουλεία. κατὰ τρεῖς τρόπους. τὸν κατὰ τὴν δημιουργίαν· καθά φησιν· Ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά. τὸν παρὰ τῆς πίστεως· ὡς εἴρηται, Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. τρίτον, ἀπὸ τῆς πολιτείας· κατὰ τὸ εἰρημένον· Μωσῆς ὁ θεράπων μου.

Δούλειον ἦμαρ.

Δουλίχιος. νῆσος.

Δουλιχοδείρων. μακροτραχήλων. 621

Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις. ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων· παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. λέγεται καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.

---

3. *Δορυξόος*] *Δορυξός* scripsi cum C. item in exemplo. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 451 — 53. 5. *ἢν ἐμπολῶν*] Scribe *ἵν' ἐμπολᾷ*, ut legitur apud Aristophanem. *Küst.* *ἵν' ἐμπολῷ* A. V. *ἵν' ἐν πολλῷ* B. E. C. *V. 6. *ἐσθίοι*] *ἐσθίει* C. V. *ἐσθίῃ* E. *μόνας*] *μόνον* E. om. C. 7. *Δορυσσόντων μόχθων*] Sophocl. Ai. 1188. 9. *αἰτιατικῇ* ante *τιμὴν* delevi cum *V. Lex. Bachm. p. 201. *περιποιεῖται* Zon. p. 567. 11. *ὑπασπισταί*] *ἐπιστάται, ἐπιτηρηταί* subiecit Lex. Bachm. Delevit statim Gaisf. cum MSS. *Δορύχνιον καὶ Δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις. πινόμενον γὰρ ὑπάρχει τῶν θανασίμων. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν γάλακτι παραπλήσιον. ὅθεν δυςδιάκριτον τῷ πίνοντι, διὰ τὸ εἶναι γάλακτι παραπλήσιον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ οὕτως κεκλῆσθαι διὰ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν.* Descripta sunt ex uberiore loco Etym. M. p. 283. (cuius auctor ipse descripsit Schol. Nicand. Alex. 376.) vel potius e Zon. p. 564. 13. *Καὶ δός, πᾶς ὁ β.*] Scaliger in collectione Proverbiorum metricorum versum hunc ita edidit: *Δός, δότε, πᾶς ὁ βίος. λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσαις.* *Küst.* Novissima quo spectent vehementer dubito. Hermannus de iis interpretabatur, qui fluctibus mersi bona sua mercesque proiicerent et mare quasi invitarent ad accipiendum. Ceterum *καὶ* separandum videtur ab hexametro, cui restituamus *δότε* praegressum. 15. *Δοσίθεος*] De eo vide apud Photium cod. CCXXX. p. 884. *Küst.* Adde v. *Δωσίθεος.* 16. *Δόσις. ἰδίως*] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum et Valesium. *Küst.* *ἰδίως δὲ* V. 17. *διδῷ*] *διαδῷ* A. B. C. V. E. Pal. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit cum Harpocrat.

1. *Δοσοληψία*] Vox citerioris aevi. 2. *Δότε μοι λεκάνην*] Aristoph. Nub. 907. Cf. v. *Λεκάνια.* 4. *δότης*] Dio in Excerptis Ursini p. 382. *δόται ὄντες.* *Toup.* MS. Statim *δώτωρ δὲ* omisi cum V. C. Cf. v. *Βοτήρ.* Deinde *δότος, δότου, δουλεύω σοι* in margine *V. 7. *Δουλεία. κατὰ τρεῖς*] Haec et quae sequuntur sunt verba Chrysostomi Homil. 1. in Epist. ad Roman. p. 5. His apprime consona sunt, quae habet Theophylactus ad cap. 1. Epist. ad Rom. 1. *Πολλοὶ δουλείας τρόποι· ὁ ἀπὸ τῆς δημιουργίας, καθ' ὃν τὰ πάντα δοῦλα σά. ὁ ἀπὸ τῆς πίστεως, καθ' ὃν εἴρηται, ὅτι ὑπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. ὁ ἀπὸ τῆς πολιτείας, καθ' ὃν καὶ Μωσῆς θεράπων Θεοῦ.* *Küst.* Eandem fere doctrinam praebet Cram. Anecd. II. p. 357. *κατὰ τὴν*] *τὴν* om. B. E. *κατὰ δημιουργόν* grammat. Cram. 8. *τὰ σύμπαντα δοῦλα σά*] Psalm. CXVIII, 91. *Küst.* 9. *ὡς εἴρηται*] *ὡς* om. V. C. *Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτ.*] Rom. VI, 18. *Küst.* 11. *πολιτείας*] *ἀποστολῆς* Zon. p. 563. 12. *Μωσῆς ὁ θεράπων μου*] Ios. I, 2. *νόμου* Med. pro *μου.* 13. *Δούλειον*] Scr. *Δούλιον.* Homer. Od. ρ. 323. Vide et Hesych. in v. Sed recte *δούλειον.* Respexit Euripidem Androm. 99. *Toup.* MS. Adde Tittm. in Zon. p. 565. Cf. Eur. Hec. 56. *δούλιον* Theophyl. II. p. 79. 14. *Δουλίχιος*] Immo *Δουλίχιον.* 15. *Δουλιχοδείρων*] Hom. Il. β'. 469. Deinde cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. praefixo Ὅτι: *Δουλοκρατίαν. Γάιος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδοῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. ζήτει τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γάιος.* In novissimis *εἰδεῖεν αὐτοῖς* B. E. Med. Tandem addidit *ζήτει* A. Item cum V. C. sustuli glossam ex v. *Δύη* fabricatam: *Δοῦλος. δυηλίς τις ὤν. δύη γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία.* Ubi Toupius et Hemsterhusius *δύηλος.* 16. *Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις*] Aristophanes Av. 908. 17. *λέγεται δὲ*] *δὲ* om. A. V. C. 18. *δουλότερος*] Velut in proverbio, *Μεσσηνίων δουλότερος*, quod tradit Zenob. III, 39. usurpat Libanius T. II. p. 70.

---

vel sensus est, quae vel hostibus amica sit. *Δορυξός.* Aristophanes: *Et si quis hastarum faber aut clipeorum institor bellum cupit, ut merces suas melius vendat, ab latronibus captus solum hordeum edat.* *Δορυσσόντων μόχθων.* Laborum, qui in bello sustinentur. hosticorum. *Δορυφορεῖ.* Honorem conciliat. *Δορυφόροι.* Custodes, regis ministri, armigeri, satellites. *Δός.* *Date, da, tota est vita. accipe vero, ne in naribus quidem audias.* *Δοσίθεος.* Nomen proprium. *Δόσις.* Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulae testamenti, in quibus quis sua dat alteri, intercedente magistratu. *Δοσοληψία.* *Δότε μοι λεκάνην.* *Date mihi pelvim.* dictum, si qui irascuntur et per iram se vomere simulant. *Δότειρα,* δοτήρ, et δότης. *Δουλεία.* Servitus triplici sensu dicitur. primo quatenus creatura sumus; secundum illud: *Omnia tibi serviunt.* deinde respectu fidei; secundum illud: *Liberati a peccato servi iustitiae facti estis.* tertia servitus est civilis; secundum illud: *Moses servus meus.* *Δούλειον ἦμαρ.* *Δουλίχιος.* Dulichium, insula. *Δουλιχοδείρων.* Longa colla habentium. *Δοῦλος ὢν κόμ.* *Servus comam habes?* dicitur de iis qui indecore faciunt. ingenuorum est enim comam alere. dicitur etiam *δουλότερος* in comparativo. *Δου-*

Δουλοσύνη. Οἱ δὲ Φωκέες περιημέκτεον τῇ δουλοσύνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐδυςφόρουν.

Δουλῷ. δοτικῇ.

Δούλων πόλις. παροιμία ἐν Λιβύῃ. Ἔφορος έ. καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων· ἐν ᾗ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ ά τῶν Κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ περὶ Θρᾴκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς διςχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν ιγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Δοῦλοι πάντες μὲν φύσει Θεοῦ· διαθέσει δὲ οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἱρούμενοι.

Ὅτι δοῦλοι οἱ φαῦλοι τῶν κακῶν, οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν τὴν ἐν ὑποτάξει· καὶ τρίτην ἐν κτήσει τε καὶ ὑποτάξει· ᾗ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὐτή. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.

Δούπησεν. ἔπεσεν, ὥςτε ψόφον ἀποτέλεσαι.

Δοῦπον. ψόφον. καὶ δοῦπος, θάνατος μετὰ ψόφου.

Δούπων. ὄνομα κύριον.

Δουράτειος ἵππος. καὶ δουράτεος.

Δούρειος. ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων. Ἀριστοφάνης·

> Μέγεθος ὅσον ὁ δούρειος,
> ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην, —
> — τὸ δὲ μῆκος — ἑκατοντόργυιον.

Δουρί, καὶ δορί. τῷ δόρατι. 632

Δουρίληπτος. αἰχμάλωτος.

Δοῦρις. ὄνομα ποιητοῦ.

---

1. *Οἱ δὲ Φωκέες*] Haec sunt verba Herodoti lib. I. c. 164. sed ubi pro *περιημέκτεον* legitur *περιημεκτέοντες.* *Küst.* Corrige *Φωκαιέες.* *περιημέκτεον*] *περιημάκτεον* A. *περιμάκτεον* B. V. C. *περιημέκτεον* E. etiam in inferiore glossa, ubi ceteri *περιημάκτεον.* 4. *Δούλων πόλις*] Confer Stephanum Byzantium h. v. et Vaticanam Proverbiorum Append. II, 94. [Bodl. 673.] et ibi Schottum. *Küst.* Vide Hesych. *παροιμία* post *Λιβύῃ* collocat Marxius in Ephori fragm. p. 204. Suspicabatur Gaisfordus *παροικία.* Praestat tamen cum Arsen. p. 184. vocem omitti frequenter inculcatam. 6. *δὲ καί*] *καί* om. V. 8. *Πονηρόπολις*] Cf. Ilgen. in Copam p. 43. 11. *ἄλλους*] *ἄλλως* E. 12. *ἐν τῇ ιγ'*] *τῇ* omisi cum A. V. et Arsen. *αγ'* mendum vulg. 16. *Καὶ δοῦλοι*] *Ὅτι δοῦλοι* A. V. C. *δοῦλοι* B. E. *κακῶν*] Lego *κακιῶν*, id est, *vitiorum.* *Küst.* *τῶν κακῶν* abest a Diogene. 17. *εἶναι δὲ καί*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 121. 122. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 18. *κτήσει*] *κτήσει τε* A. Diog.

1. *ἀντιτίθεται*] *ἀντίκειται* E. 3. *ἡ γὰρ βασιλεία*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At [cum loco iam extincto glossae *Βασιλεία*] priores editt. male *ὁ γὰρ βασιλεύς.* *Küst.* 5. *Δούπησεν*] Glossa Homerica. *ψόφον τινά*] *τινά* om. A. B. E. *V. Zon. p. 567. Tum *ἀποτελέσαι* E. Zon. 7. *Δοῦπον*] V. Zon. p. 560. 9. *Δούπων*] Choeroboscus in Theodos. f. 64. apud Bekkerum sive Theognostus p. 34. *Δούπων Δούπωνος εἷς τῶν Κενταύρων.* 10. *Δουράτεος*] *δουράτεος ὁ ἐκ ξύλων. καὶ δούρειος ὁμοίως* E. *ἵππου δουρατέου* Od. θ'. 493. *δουράτειος* grammaticorum fuit inventum. 11. *Δούρειος*] E corni arboris lignis: Pausan. Lacon. 13. Schol. Theocrit. V, 83. *Reines.* Vid. Eurip. Troad. 14. Lucret. I, 477. Eudocia p. 125. alii. 12. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1128. unde locus hic ita ampliandus et distinguendus est: *Ὥςθ' ὑπεράνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς Καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε, Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος, Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις. Τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ, Ἑκατοντόργυιον.* Sensus est clarus. Scholiasta ad illud, *ὅσον ὁ δούριος· Οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει δούριος ἵππος, ἐπιγραφὴν ἔχων· Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ.* Confer etiam Hesychium v. *Κριὸς ἀσελγόκερως* et Meursium Cecrop. p. 26. *Küst.* Similis perturbatio gl. *Ἐξηκοδέμηται* invasit. 14. *ὑπὸ τούς* V. C. 15. Post hanc gl. *Δουρινεκές. ὅσον δόρατος βολή, ὅσον δόρυ διατεῖναι, ἢ μῆκος δόρατος,* omiserunt A. B. V. C. E. Scribendum *δουρηνεκές* (quod praestat Zon. p. 565.) monuit Küsterus, allato Hom. Il. κ'. 357. 17. *Δουρίληπτος*] Addit E. *καὶ δορίληπτος.* Vid. Porson. in Eurip. Hec. 482. 18. *Δοῦρις*]. Mirum non Samium illum hominem litteratissimum (de quo post Clint. F. H. III. p. 496. sq. exposuit Sinten. in Plut. Pericl. p. 195. sqq.), sed poetam quendam memoriae propemodum intermortuae tradi, de quo vid. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 889.

λοσύνη. Servitus. *Phocaei vero servitutem iniquo animo ferebant.* *Δούλων πόλις.* Servorum urbs. proverbium. erat in Africa sita, ut auctor est Ephorus lib. V. altera, sacrorum servorum urbs, in qua unus erat ingenuus. erat etiam in Creta Dulopolis, ut ait Sosicrates libro primo rerum Creticarum. item quaedam Poneropolis in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, hominibus eo conductis, qui flagitiis infames erant; calumniatoribus, falsis testibus, causidicis, aliis huius generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. XIII. — Omnes quidem natura servi sunt Dei; sed animi voluntate, qui imperio eius se libenter subiiciunt. — Mali sunt vitiorum servi; boni vero liberi. dicunt aliam etiam servitutem esse, quae in subiectione consistat; tertiam, qua mancipia dominis subiecta sint: cui dominatio, quae et ipsa mala est, opponitur. non solum autem viros bonos aiunt esse liberos, sed etiam reges. regnum est enim imperium nemini obnoxium, quod in solos tantum sapientes cadat. *Δούπησεν.* Cum sonitu cecidit. *Δοῦπον.* Strepitum. Et *Δοῦπος*, mors eius qui cum strepitu cadit. *Δούπων.* Nomen proprium. *Δουράτειος*, et *δουράτεος ἵππος.* *Δούρειος.* Ligneus equus Graecorum. Aristophanes: *Duo currus propter muri latitudinem facile se praetereant; etiamsi eum trahant equi, ligneo equo magnitudine pares. longitudo vero centum est orgyiarum.* *Δουρί*, et *δορί.* Hasta. *Δουρίληπτος.* Bello captus. *Δοῦρις.* Poetae nomen.

Δουροδόκης. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.

Δοχμή. σπιθαμή. Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

Δοχμή. ἡ παλαιστή. λέγει δὲ πρὸς τὸν βυρσοδέψην περὶ τοῦ δέρματος.

Δόχμιον. πλάγιον.

Δῶ. κατὰ ἀποκοπήν, δῶμα, ὁ οἶκος.

Δωδεκάβοιον. δώδεκα βοῶν ἄξιον.

Δωδεκαδώρῳ. δώδεκα παλαιστῶν ὄντι. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κυλληνίων ἀνερύσαντες
ἔῤῥεξαν, καί οἱ δωδεκάδωρα κέρα
ἄλλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἐπάξαι.

Δωδεκάκρουνος. κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδίδης Ἐννεάκρουνον.

Δωδεκάκρουνον στόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος.
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρυγγι ἂν εἴποιμι.
εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
κατακλύσει τοῖς λόγοισιν.

Δωδεκαμήχανον. ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις χρωμένων ἤθεσιν. Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑταίρα, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·

Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον.

Καὶ Δωδεκαμήχανος πόρνη, ιβʹ σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τοὔνομα.

Δωδεκατημόριον. ἡ δωδεκάτη μοῖρα.

Δωδεκίδες. θυσίαι δώδεκα ἱερείων· ὡς τριττύς, ἡ ἐκ τριῶν.

Δωδωναῖον χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν μικρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον

---

1. *Δουροδόκης*] Homerus Odyss. ά. 128. *Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐυξόου.* Brevis Scholiasta in eum locum *δουροδόκης* exponit *δορατοθήκης*. *Küst.* *τῆς — δεχομένης*] *ὁ — δεχόμενος* E. Cf. Zon. p. 565. 2. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 318. Apparet utramque glossam confundam fuisse. Cf. Zon. p. 563. *σπιθαμή, παλαιστή* iunxit Hesychius: adde Phot. v. *Σπιθαμή*. 5. *βυρσοδέψην*] *τὸν βυρσοδέψην* V. C. Mallem *ὡς πρὸς βυρσοδέψην*. 7. Vid. Il. ψ'. 116. *πλάγιον*] *καὶ δόχμια* addit E. 8. *Δῶ*] Vid. Schol. Il. ά. 426. Mox *ποιητικῶς τὸ δῶμα* E. *ὁ οἶκος* C. Cf. Zon. p. 589. 9. *Δωδεκάβοιον*] Vid. Il. ψ'. 703. 10. *δῶρον*] Vid. Zon. p. 589. Schol. Il. δ'. 109. sive vv. *Δῶρον* et *Ἑκκαιδεκάδωρα*. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Erycii 1,3 — 5. Anthol. Pal. VI,96. Unde petendum, Porto praeeunte, *Κυλληνίῳ ἀνερύσαντες — ἄλῳ* (*ἄλλω* MS. Pal.) *ἔπαξαν*. 15. *κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδ.*] Lego et distinguo: *κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν Θουκυδίδης* etc. *Küst.* *Κρήνη ἐν Ἀθ.* MS. 177. et Zon. p. 588. Hinc olim confecta erat gl. *Ἐννεάκρουνον*, quae Küsteri suspicionem refutat. *Θουκυδίδης*] II, 15. 16. *Ἐννεάκρουνον*] Sic non solum Thucydides, sed etiam alii scriptores fontem hunc vocant. Quare miror, unde Suidas expiscatus sit, eundem etiam *δωδεκάκρουνον* vocatum fuisse. *Küst.* Meursius in Ceramic. c. 14. labi Suidam dicit, neminem enim veterum hoc dixisse: errorem natum e male intellectis Cratini versibus etc. *Reines.* Meursium probat Dukerus. Suidam iuvat Hesychius. 17. *Δωδεκάκρουνον στόμα*] Utitur Philostr. V. Soph. I, 22, 4. Ceterum glossa ex v. *Ἀφέλεια* est repetita.

1. *Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπ.*] Hi versus Cratini leguntur apud Scholiastam Aristophanis in Equ. 523. unde Suidas eos descripsit. Vide etiam supra v. *Ἀφέλεια*, et Tzetzem Chil. VIII. c. 184. qui tres priores fragmenti huius versus itidem adducit. *Küst.* Locus Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et distinguendus est: *Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων! Καναχοῦσι πηγαί* — *Good God, what a flow of words is here!* De fonte *ἐννεακρούνῳ* vid. Meursius in Ceramico c. 14. *Toup.* *τῶν ῥευμάτων*] *τοῦ ῥεύματος* A. V. C. 2. *καναχοῦσι*] Sic MSS. et ipse Suidas supra v. *Ἀφέλεια*. At priores editt. minus recte *καναχῶσι*. *Küst.* *καναχῶσι* B. E. *δ. τὸ στόμα* cum Reisigio Porsonus, qui deinceps *φάρυγι· τί ἂν εἴποιμί σοι;* 3. *Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρ.*] Hi tres versus male se habent, qui ex Scholiasta Aristophanis sic emendandi sunt: *Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμί σοι; Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.* *Küst.* 4. *ἐπιβύσει*] *ἐπιζύσει* C. *ἐπιβήσει* E. 5. *κατακλύσει*] *καταλύσει* C. 6. *Δωδεκαμήχανον*] *Κυρήνης* addit MS. 177. 7. *ἤθεσι χρωμένων*] *χρωμένων ἤθεσιν* A. C. *V. Arsenius p. 186. *Κυρήνη γάρ*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1363. 9. *τὸ* om. *V. 14. *Δωδεκατημόριον*] Plato Legg. VI. p. 771. B. et VIII. p. 848. C. Cf. Zon. p. 589. 15. *Δωδεκίδες*] Confer Hesychium vv. *Δωδεκάδες* et *Δωδεκηΐδα*. *Küst.* *Δωδεκηΐδες* Eustath. Od. ά. p. 1386, 48. *Hemst.* Adde Schol. Il. ζ'. 93. Hinc extitit interpolatio gl. *Τριττύς*. 17. *Δωδωναῖον χαλκεῖον*] Confer Paroemiographos, et praecipue Stephanum Byzantium v. *Δωδώνη*. *Küst.* *μικρολογούντων*] Immo *μακρολογούντων*: ut Portus etiam monuit. *Küst.* MS. 177. [Prov. Coisl. 116.] *ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως λαλούντων. ἐν Δωδώνῃ γὰρ λέβητες παράλληλοι ἔκειντο, ὧν εἴ τις ἑνὸς ἥψατο, πάντας συνέβαινεν ἠχεῖν. Ἀριστοτέλης δὲ δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς λέβητα, ἐπὶ δὲ θατέρου παῖδα — ἠχεῖν.* Vid. Excerpta ex Strabon. VII. p. 507. ed. Amst. 478. Oxon. *Gaisf.* Similis argumenti Scholium in Philostratum edidit *Osannus* Auctario Lex. Graec. p. 14. 18. *Δήμων φησίν*] Ex Schol. Ven. B. in Il. π'. 233. *Gaisf.* Vide Demonem Siebel. p. 25.

Δουροδόκης. Thecae hastarum. *Δοχμή.* Palmus. Aristophanes. *Priusquam unum diem gestassem, ultra duos palmos soleae discesserant.* haec de corio pronunciantur, utpote ad coriarium. *Δόχμιον.* Obliquum. *Δῶ.* Per apocopen pro δῶμα, domus. *Δωδεκάβοιον.* Duodecim boves antistans. *Δωδεκαδώρῳ.* Duodecim palmorum longitudinem habenti. δῶρον est enim palmus. In Epigrammate: *Cyllenio capite resupinatam immolarunt eique cornua duodecim palmorum longo clavo ad platanum affixerunt.* *Δωδεκάκρουνος.* Fons erat Athenis, quem Thucydides Ἐννεάκρουνον vocat. *Δωδεκάκρουνον στόμα.* Cratinus in *Pytina* se ipse laudavit, sic dicens: *Rex Apollo, quantum orationis flumen! fontes scaturiunt, os duodecim redundat scatebris. Ilissus est in faucibus. quid dicam? nisi quis enim os eius obturarit, omnia haec obruet poematis.* *Δωδεκαμήχανον.* Dicitur de iis qui variis artibus et technis utuntur. Cyrene enim nobilis meretrix δωδεκαμήχανος vocabatur, quod in concubitu duodecim figuris venereis uti soleret. hoc autem expressum est ex illo versu Euripidis in *Hypsipyla*: *In antro duodecim anfractuum.* Et *Δωδεκαμήχανος πόρνη*, meretrix duodecim veneris figuris utens, quae vocabatur Cyrene. *Δωδεκατημόριον.* Duodecima pars. *Δωδεκίδες.* Sacrificia duodecim victimarum: ut τριττύς, sacrificium ex tribus victimis constans. *Δωδωναῖον χαλκεῖον.* Proverbium de iis qui multa garriunt. Demo

ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις, καὶ κρουσθέντος τοῦ ἑνὸς 623 ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας· ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων δύο φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προςκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίδι. * πρὸς Δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἑνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δωδωναῖος. ὁ Ζεύς. παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας ἐτιμᾶτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγίᾳ, ἐν ᾗ ἵστατο δρῦς, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητίδων. καὶ εἰςιόντων τῶν μαντευομένων ἐκινεῖτο δῆθεν ἡ δρῦς ἠχοῦσα. αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεύς. καὶ ἀνδριὰς ἵστατο ἐν ὕψει ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἵστατο· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριὰς τὸν λέβητα· ἐξ οὗ ἦχός τις ἐναρμόνιος ἀπετελεῖτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἀναρθροί εἰσι.

Δωήκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ Δωμάτιον, οἴκημάτιον.

Δωνατική. διάδοσις ἡ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνος ἐν τρίτῃ Πολιτείᾳ.

Δῶρα καὶ δωρεαὶ διαφέρει. δωρεαὶ μὲν γὰρ αἱ σιτήσεις καὶ αἱ προεδρίαι καὶ αἱ ἀτέλειαι καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. δῶρα

---

1. *λέβησιν*] Callimach. Del. 286. nominat *ἀσίγητον λέβητα*. *Reines.* 2. *ἀλλήλους*] *ἀλλήλοις* A. B. V. C. Edd. vett. Schol. Ven. ap. Villoison. *ἀλλήλων* E. *ἀλλήλους* Schol. Ven. apud Bekkerum. 4. *ἠχῆς*] *ψυχῆς* A. Schol. Ven. apud Villoison. *Ἀριστοτέλης*] Stephanus Byzantius hanc aeris Dodonaei descriptionem non Aristoteli, sed Aristidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Eustathius tamen in Odyss. ξ'. p. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidae lectionem confirmat. Et Stephano, qui metaphrasten Polemonis dixit Aristidem, favet Athenaeus paroemiographum laudans Aristidem XIV. p. 641 ... 5. *δύο φησὶ — ἠχεῖν*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Eustathium loco laudato. *Küst.* 7. *κρατοῦντα*] ... nus, quod fateor me parum intelligere. *μάστιγα*] *μάστιγας* C. 9. In *ἠχεῖν* desinunt Schol. Ven. et Arsenius. 10. *Αὐλητρίδι*] *Ἀρρηφόρῳ* Zenob. VI,5. Quae nihil inter se differunt, cum bis ab Athenaeo laudetur *Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι*. *Αὐλητρίσι* V. C. Menandri locus apud Meinek. p. 27. *Δήμωνα*] *Δήμονα* A. Ceterum verba Πρὸς Δήμωνα prioribus seiunxit Küsterus, et reddidit *adversus Demonem*. Pessime verterat Portus, *Menander in tibicina ad Demonem*. Sensus eorum est, Demonis sententiae adversari ipsum proverbium, singulari numero enunciatum. *Gaisf.* Praeierat Crusius ... rus Dionys. p. 46. Mutilam orationem ad auctoritatem nescio cuius adversarii referemus, velut Philochorum infra Suidas ... tra Demonis Atthidem disputasse tradit. Itaque fingamus extitisse fere haec: *Φιλόχορος δὲ ἀντιλέγει πρὸς Δήμωνα· εἰ γὰρ πολλοὶ κτλ.* Stephanus opposuit Polemonem, praemissis vocibus simillimis, *ἡ παροιμία δὲ οὔ φησιν εἰ μὴ χαλκίον ἕν, ἀλλ' οὐ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς.* Sic Coislinianus. 11. *οὐκ ἂν ἑνικῶς*] Sic MSS. Pariss. [et E.] At priores editt. male ... *δυϊκῶς*. *Küst.* *εἰκῶς* B. *ἑνικῶς* correxerat Wolfius. 13. *Θεσπρωτίδος*] *Θεσπρωτίας* A. V. C. E. Vide locum ... 14. *Δωδώνη. πόλις*] Ex eodem Schol. Ven. B. in Il. π'. 233. Adde *Eudociam* p. 127. *Θεσπρωτίδι*] *Θεσπρωτίᾳ* Schol. *Πελασγίᾳ* Gaisf. cum Schol., ubi mox *ἵσταται — γυναικὸς προφήτιδος*. 15. *δρῦς*] Dionys. Halicarn. I,14. *παρὰ ... δρυὸς ἱερᾶς καθεζομένη περιστερὰ θεσπιῳδεῖν ἐλέγετο.* Lucian. Gall. 2. *ἡ φηγός ποτε ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύσατο.* ...

1. *ἠχοῦσα*] *ἔχουσα* A. 3. *ἔπαισεν* *V. 5. *αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναί*] Schol. MS. Clark. in Gregor. Naz. (Catal. p. ...) ... *δὲ καὶ περὶ ἀνδριάντος τινός, καὶ οὗτος δὲ ἐν Δελφοῖς ἦν φωνὴν ἔναρθρον ἀπολύων ἐξ ἐνεργείας δαιμονικῆς· ἄναρθροι ... τῶν δαιμόνων φωναὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄργανα πρὸς διατύπωσιν τῆς ἐξιούσης φωνῆς.* Conf. Nonnus Montacutii p. 161 ... Sive *Συναγ. ἱστορ.* II,12. et Vandal. de Orac. c. 9. 7. *Δωήκ*] Ex 1. Sam. 22,9. *καὶ ὁ Σύρος* *V. 8. *Δῶμα ... καὶ δωμ.*] Ammonius: *Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. δῶμα μὲν γὰρ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δωμάτιον δὲ ... Δωμάτιον ὑποκοριστικῶς ὁ οἶκος, οἱονεὶ δῶμά τι ὂν καὶ οἰκημάτιον* E. *δωμάτιον*] Vid. Casaub. in Theophr. Char. ... p. 111. *Gaisf.* Et Lobeck. in Phryn. p. 252. 9. *Δωνατική*] Vid. Ducangii gloss. utrumque. *ἡ* om. Zonaras. 11. *Πλάτωνος*] Malim *Πλάτωνι*, vel *παρὰ Πλάτωνι*. Locus autem Platonis, ad quem Suidas respexit, extat lib. III. de Rep. p. 435. *Küst.* Sive p. 390. E. ubi *δῶρ' αἰδοίους*, non *καὶ αἰδοίους*. *πολιτείᾳ*] Addit Coisl. Prov. 117. *ὅμοιον τὸ ... σοφοὺς (inter vss. γρ. θεοὺς) παρήπαφεν.* 14. *Δῶρα*] Vid. Goldast. in Dosith. n. 48. qui a reprehendendo Suida ... set, si sciverat haec esse descripta ex Philostrat. de Vitt. Soph. [II,10,4.] p. 589,4. *Hemst.* Locus hic totidem fere ... gitur apud Philostratum in vita Adriani c. 4. ex quo deprompsit Suidas. Legendum autem *αἱ σιτήσεις*, quomodo habet Philostratus. Aeschines contra Ctesiph. *δωρεαὶ καὶ στέφανοι καὶ κηρύγματα καὶ σιτήσεις ἐν Πρυτανείῳ.* Laertius in Socrate: ... *σάντων δὲ τῶν δικαστῶν, ἕνεκα μὲν εἶπε τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως.* ... σεις A. E. pro *σιτίσεις*. Supra *διαφέρουσι* C.

---

narrat Dodonaei Iovis oraculum lebetibus fuisse circumdatum, inter se contiguis; adeo ut uno pulsato reliqui omnes ordine resonarent, diuque duraret circuitus illius soni. Aristoteles vero hoc ut figmentum refutans duas dicit esse columnas, in quarum altera lebes sit, in altera puer, flagellum tenens aereis loris instructum, quae ventis agitata impingant in lebetem, ut pulsatus sonum edat. proverbio hoc usus est Menander in *Tibicina*. valet adversus Demonem, quod, si multi fuissent lebetes, proverbium non efferretur numero singulari. *Δωδωναῖος.* Dodonaeus appellabatur Iuppiter, qui Dodonae urbe Thesprotiae colebatur. *Δωδώνη.* Dodona, urbs Pelasgia in Thesprotia, in qua quercus erat, in eaque mulierum fatidicarum oraculum. intrantibus igitur, qui oraculum erant consulturi, quercus movebatur sonum edens ... tum feminae fatidicae hoc vel illud Iovem dicere aiebant. ... dem etiam statua in loco altiore stabat, virgam tenens: ... proximus erat lebes. is igitur a statua percussus suavem quendam sonum edebat. daemonum enim voces sunt inarticulatae. *Δωήκ.* Nomen proprium. Syrus. *Δῶμα.* Domus. Et *Δωμάτιον*, cubiculum. *Δωνατική.* Donativum, quod militibus ab Imperatore dabatur. *Δῶρα θεοὺς πείθ.* *Dona et deos flectunt et venerandos reges.* Hic versus, quem nonnulli Hesiodi esse dicunt, legitur et apud Platonem lib. III. *de Republica.* *Δῶρα* et ... differunt. *δωρεαὶ* enim dicuntur victus publice praebitus, ... sedes, immunitates, sacerdotia, quivis alii honores ...

δὲ χρυσός, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον. ἀπὸ τοῦ δῶρα οὖν δωρά, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ δωρεά. ἢ οὕτως· δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῆς.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις. ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

Δωρητόν. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳδία·

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
εἰ τῆςδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰςεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

634 *Δωριάζειν.* παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.

Δωριεὺς καὶ *Δωριεῖς.*

Δωρικόν.

Δώριος αὔλησις. μουσική· ὥςπερ καὶ Λύδιος καὶ Φρύγιος. Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικήν, τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἡρμοσμένην. Καὶ παροιμία· ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Οὐ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς φάσεις τῶν νοημάτων εἰς μέσον τιθέμενος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς διαλέξεως εἰς ἐπιστροφὴν μεθαρμόσαιμι, ἀπὸ Δωρίου φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

Δώριος. ὄνομα κύριον. Καὶ Δώριος οἰκονομία. Τήν τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτους καὶ τὸ βάρος, οἱονεὶ Δώριος οἰκονομία. Καὶ Δώριον μέλος.

---

1. ἵπποι] Non recte hi separantur ab honore; nam equus publicus quibus datur, hi certo honorantur. observat Gold. not. ad sent. Adr. p. 37. *Reines.* 2. οὖν] ὃ ἣν A. 4. τιμῇ] τιμῆς A. V. C. E. Edd. vett. et Schol. Aristoph. Av. 510. unde haec inde a δῶρα μὲν τὰ sumpta sunt. 5. *Δωρεά*] δωρεαί B. E. C. Haec irrepserant in gl. Ἀναπόδοτος. 8. *Δωρησάμενος. ἀντὶ τοῦ δ.* Δωρησάμενος χρ. μεγ. Zon. p. 590. 10. ὡς] εἰς Zon. p. 589. ἡ τραγῳδία] Sophocl. Oedip. R. 382. 12. παρ' ἡμῖν] παρ' ὑμῖν dedi cum A. *V. παρ' ἡμῶν E. 13. εἰ τῆςδέ γ'] οἷον τῆςδ' εἰ A. οἷον τῆςδέ γ' B. V. E. C. Med. Sequentia repetuntur sub v. Χειρίζω. 14. εἰςεχείρισε] ἐνεχείρισε E. εἰςεχείρησε *V. οὐξ] οὐκ ἐξ C. 17. *Δωρητός*] Zon. p. 587 Videtur ad Il. ι. 526. respicere. 18. *Δωριάζειν, παραγυμνοῦσθαι*] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium in Il. ξ'. p. 975. qui ea ex Pausaniae lexico se excerpsisse testatur. Confer etiam Hesychium h. v. *Küst.* Adde Schol. Eurip. Hec. 915. et Clementis Alex. T. IV. p. 189. sive p. 129. et Valck. in Herod. V,87. 19. διὰ] παρὰ Zon. p. 590. desinens in ἔχειν.

1. Σπάρτῃ δὲ] δὲ Σπάρτῃ A. *V. Eust. 3. Om. vulg. tenet *V. Item Δωρικόν om. Küst. 5. *Δώριος αὔλησις*] Vide similem observationem sub v. Λύδιον μέλος sive Φρύγιος αὔλησις. 6. Τὴν δὲ — ἡρμοσμένην] Haec verba esse Damascii non solum patet ex ipso Suida v. Ἄθρυπτος, sed etiam ex Photio, apud quem inter excerpta ex illo scriptore p. 1037. (339.) etiam hic ipse locus legitur, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 8. βλακεύουσαν] βακχεύουσαν B. E. 9. τῆς ψυχῆς optimus Photii liber, probabiliter. 11. Οὐ φανοῦμαι] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Encom. Calvit. [p. 66. D.] ut bene monuit Paulus Leopard. Emendatt. lib. V. c. 23. quem de hoc loco vide. *Küst.* στρογγύλλων] στρογγύλων A. B. V. E. Med. Id recurrit sub v. Λογάρια. 12. τὰς θέσεις] Leg. φάσεις. *Reines.* φάσεις A. B. V. (ap. Gron. p. 114.) E. C. 16. *Δώριος*] Δωριέα τὸν ποιητὴν nominat Athen. X. p. 412. e Phylarchi l. 3. hist. auctorem Epigr. de Milone: an fuit Δωρίωνα, Δωρίωνα? Dorion in Γεωργικῷ citatur in Tryphone l. 2. Hist. Plant. ap. Athen. III. p. 78. ἐν τῷ περὶ ἰχθύων III. p. 118. *Reines.* Nolim hoc pro nomine viri haberi. Vide vel Hesych. v. Δωρική. 17. Τήν τε ἀκακίαν] Fragmentum hoc legitur apud Laertium Polemone segm. 19. *Küst.* 18. Δώριος οἰκονομία] Fortasse legendum est Δώριος ἁρμονία: quae olim coniectura fuit Christiani, teste Menagio in modo indicatum locum Laertii. *Küst.* Δώριός τις οἰκ. Diog. Utrumvis probamus, usque laborabit oratio, cui nonnulla videntur ad integritatem deesse. 19. μέλος] μένος B. E. μέλος Δωρικὸν Zon. p. 589.

---

vero, aurum, argentum, equi, mancipia, et quaecunque ad divitias pertinent. a δῶρα igitur fit δωρά, insertoque per pleonasmum ε̄ δωρεά. vel ita: δῶρα dicuntur dona, quibus aliquis corrumpatur; δωρεά vero, quicquid honoris causa tribuitur. *Δωρεά.* Quod ita datur, ut non reddatur. est autem δόσις genus, quo δωρεά tanquam species continetur. *Δωρήκ.* Nomen proprium. *Δωρησάμενος χρ.* Magnis muneribus donatus. *Δωρητόν.* Gratis datum. Sophocles: *Quantus apud vos invidiae locus relinquitur: siquidem huius regni causa, quod mihi civitas ultro nec petenti dedit, Creon, fidus ille a longoque iam tempore amicus, clam me circumventum urbe cupit expellere.* *Δωρητός.* Qui dona accipit. *Δωριάζειν.* Partem corporis nudare. Doriensium enim mos erat, corpus nudum praebere, quod nec zonis utebantur, et tunicas plerumque gestabant; Spartae vero puellae etiam nudae conspiciebantur. *Δώριος αὔλησις.* Dorius cantus, modus quidam musicus: ut et Lydius et Phrygius. *Cibo usus est mediocri et minime delicato, neque propter paupertatem noxio, neque per divitias animum enervante, sed medio et musico, et qui vere Dorio quodam modo temperatus esset.* Et proverbium: a Dorio ad Phrygium. *Non videbor verba calamistris torquere, sed nudos animi sensus in medium proferam; liceat modo linguae tonum a disputatione ad rei propositae considerationem convertere, a Dorio ut aiunt ad Phrygium.* *Δώριος.* Nomen proprium. Et Δώριος οἰκονομία. *Polemo Xenocratis innocentiam et externi cultus neglectum et gravitatem adeo moribus exprimebat, ut modum quasi Doricae vitae referret.* Et Δώριον μέλος, carmen Dorium.

Δωρίς, Δωρίδος, ὦ Δωρί.

[Δωρίσκος. ὄνομα τόπου.]

Δωριστί. τουτέστι δωροδοκιστί. Ἀριστοφάνης·

> Τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρ-
> μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν·
> ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.

Δωρογραφή. ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῇ ἐλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή.

Δωροδοκηθέντα.

Δωροδοκήσαντα. οὐ μόνον δῶρα διδόναι καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν.

> Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
> πλεῖν ἢ μνᾶς ἕξ.

Δωροδοκήσας. δῶρα λαβών.

Δωροδόκος. δῶρα δεχόμενος.

Δῶρον. ἡ παλαιστή. καὶ Ὅμηρος·

> Ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

Δώρων δόκησιν. τὴν δωροδοκίαν. Θουκυδίδης.

Δῶρον ὃ διδοῖ τις, ἐπαίνει.

Δωροξενία. ὅταν τις γραφεὶς ξενίας καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.

Δῶρος. ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας· ὅν φησι Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον Ἱστορίαν δεινότατον ἄνδρα ζητητὴν τῆς ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος ᾐσθάνετο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἅτε ἐκ παίδων ἐν αὐταῖς τεθραμμένον πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ διὰ τὴν ἀήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοπρεποῦς ἐπιστήμης οὐ δυνάμενον ἀναπτῆναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν

---

1. Δωρίς] Doris Locrensis, mater Dion. iun. Siciliae tyranni, Aelian. V. H. IX, 8. *Reines.* Zon. p. 588. Δωρί] διφορεῖται [illegible] dit V. Sed nescio an h. v. ad gl. seq. pertineat ubi Δωρίσκος A. *Gaisf.* Noli dubitare, nam hoc ipsum praebet *V. Eam [illegible] ab E. omissam notavi, quippe per negligentiam ex v. Δορίσκος confictam. 3. Δωριστί. τουτέστι, δωροδοκιστί] Haec non sunt accipienda sensu grammatico, sed comico. Aristophanes enim, ex quo haec sumpta sunt, iocum captat ex affinitate vocum Δωριστί et δωροδοκιστί, tacite perstringens Cleonem tanquam hominem venalis fidei, et qui muneribus se corrumpi sineret. [illegible] ipsum comicum. *Küst.* Repetita sub v. Τὴν Δωριστί. δωρηδοκιστί *V. Debuit δωροδοκηστί. Ἀριστοφάνης] Equ. 985. [illegible] ubi vox ἁρμονίαν deest, quam Suidas [cum Zon. p. 592.] sensus supplendi gratia addidit. *Küst.* Ibi suppleverant ἐν libris repugnantibus: sed videtur μὲν intercidisse. Deinde delevi cum V. quae habet A. in marg. Δωρίχα. ὄνομα κύριον. [illegible] ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. In fine ῥοδάπιδα E. δωρώπιδος A. ῥοδάπιδος Med. 8. Δωρογραφή] Ex Harpocratione: sed [illegible] quem duabus vocibus legitur Δώρων γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum esse litterarum series indicat. *Küst.* [illegible] damnavit Lobeck. Phryn. p. 498. Alterum etiam Lex. Rhet. p. 237. ἔχοι] ἔχῃ B. E. C pr. Zonaras. ἔχει C m. sec. [illegible] Harpocr. vulg. 10. διχῇ] διχῶς Harpocr. libri plerique. δωροδοκίας Meieri de bon. damn. p. 111. coniecturam firmat Lex. Rhet. sic distinguens, σημειωτέον δὲ ὅτι οὐ δωροδοκίας ἡ γραφή, ἀλλὰ δώρων. 11. Δωροδοκηθέντα] Sic unus A. 12. Δωροδοκεῖν] Δωροδοκήσαντα A. B. E. Edd. ante Küst. Zon. p. 590. δωροδοκήσαντες V. C. i. e. δωροδοκήσαντ': de quo Gaisfordus dixit in Hesiodi Opp. 184. 14. Δωροδοκήσαντ'] Haec sunt verba Aristoph. Equ. 831. sed apud quem pro μνᾶς ἕξ legitur μνᾶς τετταράκοντα: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Sic ergo totum hunc versum leges: Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα. *Küst.* 16. αἰτιατικῇ] Id post Δωροδοκήσας additum omisi cum *V. et Lex. Bachm. p. 204. Addit E. δῶρα δούς. καὶ δωροδοκήσας δ. λ.

1. Δωροδόκος] Sic Lex. Seg. p. 234. Zon. p. 587. et Timaeus p. 91. a quo differt Schol. Platon. p. 337. 2. Ὅμηρος] Il. δ. 109. Vide glossam Hesychii et supra v. Δωδεκαδώρῳ. 3. πεφύκει] δῶρα πεφ. Med. 4. Θουκυδίδης] Sequitur complurium librorum scripturam in Thuc. V, 16. δωρηκίαν *V. 6. Δῶρον. ὃ διδοῖ τις, ἐπ.] Metri gratia scribe, Δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις etc. De hoc autem proverbio praeter Zenobium vide etiam Paul. Leopard. Emend. II, 14. *Küst.* ὀρθὸν δ' ὅ τι δῷ τις, [illegible] Strab. VI. [p. 377 = 402.] Casaub. ibi dicit etiam legi posse ἐπαινεῖν. Zenob. [III, 42.] Δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει. *Reines.* Prov. Coisl. 118. Δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῶν τὰ μὲν διδόμενα λαμβανόντων, ἄλλα δέ τινα αἰτούντων. [illegible] etiam B. E. *V. Med. et Arsenius. Legendum certe ὅ,τι δῷ, vel ὅ κε δῷ. 7. γραφῇ] Sic Harpocr. Pal. et Zon. p. 588. [illegible] φῆς A. V. C. γραφεὶς B. E. ξενίας] Apud Hesychium lege ἐπὶ ξενίᾳ. Mox δῶρον B. E. καὶ δῶρα δούς] Haec repetuntur infra v. Παράστασις: sed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίαν, quae lectio et hic reponenda est. *Küst.* Is recte iudicasset, si dictio extaret Lexici Rhet. p. 238. ἵνα φύγωσιν ἀγῶνα ξενίας: cf. ib. 240. 9. Δῶρος] Huius Dori mentionem facit Photius ex Damascio p. 1053. *Küst.* ὅν φησι] οὗ φησι A. E. Med. ὃν debetur ed. Bas. 10. εἰς τὴν φ.] Putabam legend. ἐν τῇ φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. Sed ita loquitur auctor Etym. M. v. Ἀγχαυρον. *Toup.* MS. Id sexcenties alibi fieri Gaisf. monet. Sed [illegible] let Suidas, si perpaucos locos excipimus. 11. ἀληθείας] τῆς ἀληθείας A. 12. μὲν τὴν] Immo τὴν μέν. Porro mirror [illegible] tum ἐπί, quo facile caremus: v. Wessel. in Diod. II, 7. 13. ὑποθέσεσιν] ὑπόθεσιν A. 14. τεθραμμένον] ἐντεθραμμένον [illegible] Mox πορρωτέρω τῆς ἡλικίας om. B. V. E. διὰ τὴν ἀήθειαν] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. [illegible] legitur εὐήθειαν, quod a sensu huius loci omnino alienum est. Portus locum hunc infeliciter vertit. *Küst.* Praeterea [illegible] mus διὰ δὲ τὴν ἀ. 16. καὶ λαμπρὰ τῶν] τῶν αὐτῆς V.

Δωρίς. Doris, Doridis, Dori. [Δωρίσκος. Nomen loci.] Δωριστί. Dorice, quod Aristophanes dicit de homine donis corrupto. *Doricae tantum harmoniae eum semper accommodare lyram; aliam vero nolle discere.* Δωρογραφή. Cum quis eorum, qui rempublicam administrabant, munerum acceptorum accusabatur, actio contra illum instituebatur, duplici nomine appellata, sive δωροδοκία, sive δώρων γραφή. Δωροδοκήσαντα. Non solum dona dare iisque aliquem corrumpere significat, sed etiam dona accipere. *Te ab Mytilenaeis corruptum esse, minis plus quam quadraginta ab iis acceptis.* Δωροδοκήσας. Qui dona accepit. Δῶρον. Palmus. Homerus: *Cornua sedecim palmorum enata erant.* Δώρων δόκησιν. Acceptionem munerum. Thucydides. Δῶρον ὃ διδ. *Quod quis donum dederit, boni consule.* Δωροξενία. Cum quis peregrinitatis accusatus iudices muneribus corrumpendo evadit, id crimen δωροξενία vocatur. Δῶρος. Dorus, Arabs: quem Damascius in Historia Philosophorum ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. hunc Isidorus philosophus initio quidem sensit Aristotelicis opinionibus [illegible] titum, ut qui a puero iis consuesset usque ad aetatem provectiorem, per inscitiam vero magnificae Platonis scientiae parum validum, ut ad illas sublimes et illustres sententias [illegible]

νοημάτων. οὕτω δὲ ἔχοντα καταμαθὼν ἀνεκαλέσατό τε κατὰ βραχὺ καὶ ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας· ὥςτε ἀποσκευασάμενον τὴν τὰ μικρὰ συλλογιζομένην ἀκρίβειαν περιπατητικὴν εἰς τὴν διὰ Προμηθέως τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικήν, αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε καὶ ἐν αὐτῇ εἰςοικίσαι τὰς τοῦ βίου φιλοσόφους ἐλπίδας.

[Δωροῦμαι. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Δωροῦμαί σε χρήμασιν.]

Δώς. ἡ δόσις, ἡ δωρεά.

Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.

Καὶ Αἰλιανὸς Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· Αἱ δεξάμεναι παρὰ Πύῤῥου τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἡ δὼς αὐταῖς πρέπειν καὶ ἀξία εἶναι τοῖ πέμψαντος Πύῤῥου· ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. Καὶ Δωσίδας.

Δωσιδίκους. ἐκδότους τῇ δίκῃ. Περὶ δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχοι τοὺς ἠδικηκότας.

Δωσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δώσων. ὄνομα κύριον.

Δωτίνη. ἡ δωρεά.

Δωτωίς.

Δώτωρ. ὄνομα κύριον.

Δωτύς, δωτύος. τῆς τροφῆς.

Δρᾷ. ποιεῖ, ἢ πορίεῖ.

Δρᾶ. ἀντὶ τοῦ πρᾶττε· προςτακτικῶς. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

Δράγματα. ἀπαρχαί.

Ἡρῶναξ πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, 626
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούςδε
— κάδους.

1. τε ἔχοντα καταμαθὼν] δὲ καταμαθὼν ἀνεκαλέσατό τε Gaisf. cum A. Sed ἔχοντα servandum ad integritatem sensus. 2. ἀνεπέτασεν] Vide de h. l. Hemsterhus. in Luciani Nigrin. c. 4. Heusdii Spec. Crit. Platon. p. 31. *Gaisf.* 3. μέγα] τὸ μέγα A. V. 4. ἀκρίβειαν — φρονήσεως om. V. περιπατητικὴν male collocatum esse apparet. 5. Προμηθέως] προμηθείας E. φανοτάτῳ] φανότητα B. E. Edd. ante Küst. φανότητι πυρὸς male Portus, ignarus ille clarissimi loci, cuius in imitatione toties sese iactavit Damascius, Platonis Philebi p. 16. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις, — ποθὲν ἐκ θεῶν ἐῤῥίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί: quem ab elegantiarum spectatoribus certatim expressum esse, ne hoc quidem loco praetermisso, docuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 6. αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε] αὐτοψίαν τε καθαρώτατον A. αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην B. αὐτοψίαν τε καθαροτάτην νοῦ καὶ E. Horum consensus arguit requiri αὐτοψίαν γε. 7. ἀναδραμεῖν] ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος V. reliquis omissis. 8. φιλοσόφου] φιλοσόφους A. E. Edd. ante Küst. Quod reducendum fuisse vel tirones intelligunt. 10. Δωροῦμαι] MS. 177. Δωροῦμαι, δώροις τιμῶ. Ἐδωρεῖτο δ' ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις. Καὶ δωροῦμαι τὸ φιλοφρονῶ. Cf. Lex. de Syntaxi p. 133. Glossam notavi, quam ignorat *V. 13. Δὼς ἀγαθή, ἅρπ.] Hesiod. Ἔργ. 354. 14. ἐν Ποικίλῃ] ἐν om. A. B. C. V. E. Med. Non extat locus in Variarum libris. 15. παρὰ Πύῤῥου] Plutarchus in huius vita c. 18. (ubi quaedam attulit Bachrius) nihil nisi tradit Romanas mulieres ista munera repudiasse. 16. ἰδεῖν μὲν] εἰ δὼς A. ἡ δὼς B. V. E. C. Verum neque μὲν abiiciendum, neque potest nominativus cum infinitivis conciliari; ac dubitamus priusne αὐταῖς expungendum sit, si quidem πρέπειν debet de splendore vestium intelligi. Locum non expedio; Hermannus coniectabat, ἔφασαν, ἡ δὼς ὅτι δοκεῖ μὲν αὐταῖς πρέπειν, vel quod praestare putat, ὅτι δοκεῖ μὲν ἂν αὐταῖς πρέπειν. 16. ἄξια] ἀξίως B. E. Accentum om. sola Med. Scripsimus ἀξία. 17. ἀνόσιον δὲ] ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς εἶναι A.

1. Δωσίας] Δωσίδας dedi cum A. et Zon. p. 587. καὶ Δωσίας om. V. 2. Περὶ δὲ τῶν] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 4. *Küst.* Aliter Polybius, Ἐὰν μὴ περὶ τῶν τεθνεώτων δοσιδίκους παράσχῃ τοὺς ἠδικηκότας: nam δοσιδίκους retinent codices, item ut apud Herodot. VI, 42. Deinde removimus cum V. C. observationem ab hominibus industriis ex v. Μισῶ sive Ἀφελής pertractam: Δωσίπυγος. Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου. Ubi Toupius: „Haec decerpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 524. ubi ita legitur: Καὶ ἀφελὴς γυνὴ ἡ ἀπόνηρος καὶ δωσίπυγος· ὡς τό· Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. De quo Küsterus in Suidam v. Ἀφέλεια." Gl. post v. Δωτίνη collocat A. Post glossam Δωσίθεος clam inculcavit Gaisf. Vide v. Δοσίθεος. 5. Δώσων] Cognomen Antigoni: de quo multus est Zon. p. 587. posuitque cum aliis conviciis Plutarch. Coriolan. 11. p. 218. E. 7. Δωτωίς] Id conflatum videtur ex duplici scriptura Δωτώ et Δωτίς. Tenet *V. om. Küst. Huc opinor revocandum quod sequitur ὄνομα κύριον (cf. Zon. p. 587.): porro sub finem continuae gl. delevi καὶ βώτωρ cum V. Vide supra v. Βοτήρ et variam scripturam v. Βώτορες. 9. Δωτύς, δωτύος] Scribendum est ἐδητύς, idque suo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἐδητύς, extrito ε, δητὺς vel δωτὺς legebatur: quod dum ille temere et ἀβασανίστως in collectanea sua rettulit, stuporem suum prodit, et dignus est qui pastoricia fistula a grammaticorum corona excipiatur. *Küst.* τῆς om. B. tenet Zon. p. 588. 10. πορίεῖ] Cum gl. seq. sic copulat E: πορίεῖ. καὶ πράττει. καὶ δρᾶ προςτακτικῶς. 11. προςτακτικῶς] προςτακτικὸν V. C. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 1159. 13. αὐτοὶ *V. 15. Ἡρῶναξ πρῶτα] Versus Leonidae Tar. Ep. XVIII, 2. 3. (continuati sub v. Κάδος) Anthol. Pal. VI, 44. ubi πρώτης. 16. ἱρώσατο] ἱερώσατο A. V. C.

hoc igitur eius ingenio perspecto, paulatim hominem inde revocavit, et animi vela in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut reiecta illa Peripateticorum subtilitate, res minutas colligenti, se conferret ad illam, quae per Prometheum quendam cum ignis splendore coelitus demissa est, dialecticam, quae est mentis et prudentiae purissima contemplatio, in eaque philosophas vitae spes collocaret. [Δωροῦμαι. Dativo iungitur. item accusativo. *Dono te pecunia.*] Δώς. Donatio, donum. *Donatio est bona, rapina vero mala et letifera.* Et Aelianus in *Varia Historia* de matronis Romanis dicit: *Quae cum dona a Pyrrho acciperent, dixerunt munus quidem decorum esse, nec Pyrrho, qui misisset, indignum videri; nefas autem sibi esse talia gestare.* Δωσιάδης. Nomen proprium. et Dosidas. Δωσιδίκους. Qui ad poenam traduntur. *Auctores autem delicti, quod in mortuos admissum fuerit, ad poenam tradat.* Δώσων. Nomen proprium. Δωτίνη. Donum. Δώτωρ. Δωτωίς. Nomen proprium. Δωτύς. Cibus. Δρᾷ. Facit. vel praebebit. Δρᾶ. Fac. est imperativus. Aristophanes *Avibus*: *Tu vero fac cetera.* Δράγματα. Primitiae. *Heronax vitis primitias, pro numero trium vinearum, tres hosce dedicavit cados.*

Δραγμὴ χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραγμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραγμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέσκωπτον.

Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσι. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ.

Δράκαινα.

Δρακοντίδης. εἷς τῶν τριάκοντα.

Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιῤῥιψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφάλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις. ἔγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

Δράκων Στρατονικεύς, γραμματικός. Τεχνικά. Ὀρθογραφίαν. Περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων. Περὶ ἀντωνυμιῶν. Περὶ μέτρων. Περὶ σατύρων. Περὶ τῶν Πινδάρου μελῶν, Περὶ τῶν Σαπφοῦς μέτρων, Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.

Δράκων, υἱιδοῦς Ἱπποκράτους, τοῦ διασήμου ἰατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατὴρ δὲ Ἱπποκράτους· οὗ πάλιν γέγονε Δράκων, ἰατρὸς καὶ αὐτός, ὃς Ῥωξάνην ἰάτρευσε συνοικοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Ὅτι δράκων τὸ θηρίον διπλῆν ἔχει τὴν γλῶσσαν, ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ. — Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἁλῷ, εἰς τὴν κεφαλὴν παιόμενος ἀποθνήσκει.

---

1. Δραγμὴ χαλαζ.] Pearsonus ad locum hunc sequentia notaverat: *Non habuit haec Suidas ex Hesychio, qui ordinem alphabeti hic servat; neque ex aliquo, ut opinor, lexico, sed Scholiasta: apud quem perperam scribebatur* δραγμὴ per γ. Sane Suidam δραγμὴ per γ consulto hic scripsisse series litterarum arguit. Sed temere cum corrupti codicis fidem secutum esse Pearsonus recte monuit. *Küst.* Eandem scribendi rationem sustulimus in v. Δαρειχοῦς. Contra Gaisfordo reponendum videtur δραγμῶν Aristoph. Pac. 1200. (1194.) Cf. Etym. Gud. p. 152. et Zon. p. 570. ἐπὶ Διοφάντου] An. 4. [2.] Ol. 96. Pausan. Arcad. 45. Sed Meurs. Att. Lectt. II. ult. an. 2. Vid. Meurs. de Archont. III, 17. *Reines.* τὸ θεωρητικὸν] Totus hic locus ex Zenobio [III, 27.] sic emendandus est: τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. De pecunia autem vel drachma theoretica Suidas plura habet infra v. Θεωρικά. *Küst.* Mendum retinet Hesychius. 2 δραχμή] δραγμή A. B. E. C. Med. 3. δραχμὴν] δραγμὴν A. B. C. Med. δραγμῶν E. ἐπέσκωπτεν] ἐπέσκωπτον A. B. V. E. C. 4. Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπ.] Haec αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum. Confer Meursium Cecropia cap. 20. *Küst.* Δραύκαλος C. Horum partem firmat Hesychius. Τυμπανισταῖς] τυμπανιστής A. ἐπὶ — θυγατράσι] Verte, *quoniam Minerva putatur apud ipsas Cecropis filias draconem habitare fecisse.* Conf. Hesych. et Meurs. Cecrop. c. 20. *Reines.* 6. ὅτι] Om. B. E. Med. item mox. ἢ ὅτι bis Brunckius in Lex. Soph. ex Hesychio. 7. μία τῶν] ἡ τῷ Brunck. 8. τῷ Θεῷ] Scribe τῇ Θεῷ, ut habet Etymologus. Intelligit enim Suidas Minervam Poliadem. *Küst.* τῇ θεῷ 9. Om. Küst. Tenet *V. 10. Δρακοντίδης] De hoc vide enarratorem Comici in Vesp. 157. *Küst.* Ex Harpocratione. 11. Δράκων. Ἀθηναῖος, — ἀπεπνίγη] Haec ad verbum etiam leguntur apud Hesychium Milesium v. Δράκων. *Küst.* Vid. de eo Aelian. V. H. VIII, 11. Aristot. Polit. II. extr. Plutarch. Solon. p. 87. Meurs. Solon. c. 13. p. 42. seqq. *Reines.* 12. εὐφημούμενος] εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν A. et Hesych. Miles. 13. ἐπιῤῥιψάντων] Vide quae de hoc more observavimus supra ad v. Ἀκρόδρυα. *Küst.* Vide, conferente etiam Reinesio, v. Περιαγειρόμενοι. 14. κεφαλὴν] σκευὴν V. Annotavit eandem permutationem Iacobs. in Anthol. Pal. T. III. p. XXXVII. πετάσους] Vid. v. Πέτασος, quae cum his oportet conferri. *Hemst.* 15. ἀπεπνίγει *V. γέγονε δὲ cum seqq. om. V.

1. λθ' Ὀλυμπ.] Clem. Alex. Strom. p. 226. *Reines.* 2. τοὺς νόμους] Magis proprie Suidas dixisset θεσμούς. Sic enim Draconis leges Graeci appellabant: ut Solonis νόμους. Aelianus Var. Hist. VIII, 10. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς (νόμοις) Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι θεσμοί. Etymologus v. Θεσμοθέται: Θεσμὸν γὰρ εἶναι τὸν Δράκοντος· νόμον δὲ τὸν Σόλωνος. Plura de hoc argumento vide apud Meursium in Solone et Menagium in Laert. lib. I, 53. *Küst.* τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὢν] γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις A. 4. Δράκων Στρατον.] Eadem *Eudocia* p. 133. sq. Τεχνικά] Haec fortasse tetigit Herodianus π. μον. λέξ. p. 34. 5. Ὀρθογραφίαν] Allegat ipse Draco de metris p. 17. 6. Περὶ ἀντωνυμιῶν] Ab Apollonio de Pron. p. 280. significatus. Περὶ μέτρων] Videtur ipsum librum indicare ab Hermanno editum. 8. Σαπφοῦς] [illegible] 9. Δράκων. υἱ.] Vid. Ἱπποκράτης Κῷος, et Ἱπποκράτης τέταρτος. *Hemst.* Δρ. — διασημοτάτου ἰατροῦ, ἰατρὸς — τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ *Eudocia* p. 129. 10. πατὴρ] πατρὸς V. 12. Ῥοξάνην] Ῥωξάνην A. τῷ Μακεδόνι] τῷ om. V. 14 ὅτι δράκων τὸ θηρίον διπλῆν ἔχει τὴν γλ.] Artemidorus lib. IV. c. 69. p. 241. Γυνὴ ἔδοξεν, ἐν γαστρὶ ἔχουσα, δράκοντα γεννῆσαι. ὁ ἐξ αὐτῆς γεννώμενος ῥήτωρ ἄριστος καὶ διώνυμος ἐγένετο. διττὴν γὰρ ἔχει τὴν γλῶτταν ὁ δράκων· ὥσπερ καὶ ὁ ῥήτωρ. Eo Suidas respexit, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Ὅτι Gaisf. cum *V. 15. καὶ ὁ ῥήτωρ ὁμοίως] ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ A. V. 16. παιόμενος] τυπτόμενος V. Cum eodem post ἀποθνήσκει delevi, quae habet A. in margine: Ὅτι (praefixit Οὐ[illegible]) δράκων ἐν τῷ Ἰὼβ (c. XL.) ὁ Διάβολος λέγεται. Ψελίῳ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Ubi Ψελίῳ B. E. Med. non ψελλίῳ.

Δραγμὴ χαλαζῶσα. Inde a Diophanto drachma ludorum spectandorum causa persolvebatur. tunc autem cum grando e coelo forte cecidisset, eam per iocum drachmam grandinantem vocarunt. Δράκαυλος. Sophocles *Tympanistis.* fertur enim Minerva Cecropis filiabus draconem contubernalem addidisse. ac possunt serpentes Cecropis, qui biformis fuit, contubernales dici. vel quod illarum una contubernalis est draconis in Arce, totosque dies cum dea consuevit. Δράκαινα. Δρακοντίδης. Unus e XXX. tyrannis. Δράκων. Draco, legislator Atheniensium. hic cum Aeginae in theatro propter leges latas laetis acclamationibus Aeginetarum celebraretur, pluribus petasis et tunicis atque palliis in eius caput iniectis suffocatus est, et in ipso theatro sepultus. vixit autem iisdem temporibus quibus septem Sapientes vel potius fuit illis antiquior. nam grandaevus annis Olympiad. XXXIX. leges Atheniensibus tulit. Praecepta scripsit versuum tribus millibus. Δράκων. Draco Stratonicensis grammaticus. scripsit de Arte grammatica. Orthographiam. De coniugatis Nominibus. De Pronominibus. De Versibus. De Satyris. De Pindari carminibus: De Sapphonis versibus. De Alcaei carminibus. Δράκων. Draco, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis: cuius filius rursus fuit Draco, et ipse medicus, qui Rhoxanen Alexandri Macedonis coniugem curavit. Δράκων. Draco sive serpens linguam habet bisulcam: item et orator. Aiunt draconem captum, si caput eius percutias, emori.

Δρᾶμα. ποίημα, πρᾶγμα. ὡς καὶ δρᾶσαι, πρᾶξαι. λέγεται δὲ δρᾶμα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβουλεύσατο ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατη-
627 κότα. τουτέστι, πράξει. Εὐνάπιος· Καὶ τοῦτο ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Δραματουργήσας. συνείς.

Δράμης. αὐθυπότακτον.

Δράος καὶ *Σάος* ποταμοὶ περιλαμβάνοντες τὴν δευτέραν Παιονίαν εἰς τὸν ποταμὸν Ἴστρον καταφέρονται.

Δραπετεύσας. φυγών.

Δραπέτης. ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πετεύων, ὅ ἐστι φεύγων. δραπέτης, τὸ δρᾱ μακρόν.

Δραπέτης κλῆρος. ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς·

Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς·
— ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.

Καὶ Δραπέτιδι, θηλυκῶς, παρὰ Κρατίνῳ.

Δράπων. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιήσας. [καὶ δρᾶσαι.]

Δρασείεις. δρᾶν διανοῇ.

Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθῶν τὸν λεών·

Ἀριστοφάνης. Καὶ Δρασείοντες ἐπιθυμοῦντες πρᾶξαί τι.

Δρασμός. φυγή.

2. *λέγεται*] *λέγεται δὲ* A. V. C. Lex. Bachm. p. 201. Zon. p. 572. sive Etym. M. ubi mox *δράματα*. *τὸ — γινόμενον*] *τὰ — γινόμενα* A. B. C. V. E. Etym. Paulo post e lexicographis subiicienda fuerant, *καὶ τὰ ἐκ κατασκευῆς καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων δράματα λέγονται.* 5. *Καὶ τοῦτο ὥσπερ δρ.*] Hoc fragmentum repetitur infra v. *Ἐπεισόδιον*. *Küst.* Unde petendum *τούτῳ*. Eunapii fr. 16. sive ed. Nieb. p. 77. 8. *συνείς*] Scribe *συνθείς*: ut Portus etiam ex Hesychio reponendum esse monuit. *Küst.* Mire *συνθήσας* Lex. Bachm. p. 201. *Δραματουργεῖν. συντιθεῖν* Hesychius: qui mox *Δραματούργημα. σύνθημα. συνεὶς* Zonaras. 9. Om. Küst. refragante *V. 10. *Δράος*] Strabo VII. p. 453. (482.) a Gaisf. ascriptus: *Οὗτος (ὁ Κορκόρας) εἰς τὸν Σάον ἐμβάλλει, ἐκεῖνος δὲ εἰς Δράβον, ὁ δὲ εἰς τὸν Νόαρον, κατὰ τὴν Σεγεστικήν. ἐντεῦθεν δὲ ἤδη ὁ Νόαρος πλήθει προςλαβὼν τὸν διὰ τῶν Ἰαπόδων ῥέοντα ἐκ τοῦ Ἀλβίου ὄρους Κόλαπιν, συμβάλλει τῷ Δανουβίῳ κατὰ τοὺς Σκορδίσκους.* Cf. Theophyl. VII, 11. *περιλαμβάνοντες*] *παραλαμβάνοντες* V. C. Zon. p. 568. addens *οἱ* post *Παιονίαν*. 11. *Παιονίαν*] Cum Dravus et Savus sint fluvii Hungariae, olim dictae Pannoniae, forsan erunt qui putabunt mendum in hunc locum irrepsisse, et pro *Παιονίαν* scribendum esse *Παννονίαν*: quod tamen secus est. Solent enim Graeci scriptores Pannoniam passim vocare *Παιονίαν*: quod multis exemplis demonstrare facile mihi foret, si quemquam ea de re dubitare existimarem. Fateor tamen consuetudinem illam primum ortam fuisse ex errore illorum, qui Paeoniam cum Pannonia confundebant, ut discimus ex hoc loco Dionis lib. XLIX. *Τῶν δὴ Ἑλλήνων τινὲς τἀληθὲς ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς* (*Παννονίους* nempe) *προςεῖπον, ἀρχαίου μέν που τοῦ προςρήματος ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης. ὑφ' οὗπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ που καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω.* Locus est notatu dignus: ex quo patet, iam ante Dionis tempora eam quam Latini Pannoniam vocant a Graecis nonnullis scriptoribus *Παιονίαν* appellatam fuisse. *Küst.* Gaisfordus contendit haec Küsterum debere Nic. Lloydii Diction. Histor. v. *Paeones*. *ποταμὸν*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss [et *V.] At in prioribus editt. [et E.] male legitur *ποτέ*: quod mendum ex scripturae compendio natum est. Solet enim vox *ποταμὸς* in libris MSS. breviate saepe sic scribi, *πο*, addito τ super ο: quae captiosa scribendi ratio librarios in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Paris. vocem illam eo quo dixi modo exaratam repperi, non solum hoc loco, sed etiam infra v. *Ἐπὶ τάδε*: ubi priores editt. Suidae itidem *ποτὲ* pro *ποταμῶν* male exhibent, ut lectorem ibi docemus. Idem etiam mendum, quod obiter noto, irrepsit hodie in Stephanum Byzantium v. *Αἰγαῖον πέλαγος*, ubi pro *παρὰ αἶγα ποτέ*, ut vulgatae editt. exhibent, Salmasius in MSS. Palatinis recte scriptum invenit *παρὰ Αἶγαν ποταμόν*: ut Berkelius ad locum illum monuit. *Küst.* 13. *Δραπετεύσας*] Sic Lucianus Somn. 12. 14. *ἀποδρῶν*] *ἀποδρὰς* E. Diversam notationem sequitur Apollonius de Adv. p. 549. 15. *δρᾶν*] *δρῶν* B. E. Med. Deinde legendum *πεττεύων* cum Etym. M. p. 286, 46. et homine studioso qui hanc doctrinam in v. *Πεττεύει* inculcavit, ex qua nos eam expulimus. *πιστεύων* Ety. Gud. p. 152. *ὅ ἐστι*] *ἤγουν* E. Mox *δραπέτης* om. E. *τὸ δρᾱ μακρὸν* Zon. p. 573. subiecit glossae *Δραπετεύσας*.
1. *Δραπέτης κλῆρος*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 1285. *γινόμενος*] *σινόμενος* A. 2. *περὶ*] *παρὰ* A. Quae sequuntur olim in v. *Κρεσφόντης* erant traducta. 3. *πανοῦργος*] Lege *πανούργως* cum Schol. 5. *Μεσήνης* Med. *Σοφοκλῆς*] *καὶ Σοφοκλῆς* E. 6. *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μ.*] Locus hic ex Sophocle sic supplendus et distinguendus est: *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς, Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον· ἀλλ' ὃς εὐλόφου Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.* *Küst.* 7. *ἀλλ' — κουφιεῖν* om. E. 9. *Καὶ Δραπέτιδι* seqq. om. V. Significatur fabula Cratini *Δραπέτιδες*. *θηλυκῶς*] *θηλυκὸν* B. E. Tum *τῷ Κρατίνῳ* A. Deinde delevi cum A. V. C. *Δραπετίνδα. εἶδος παιδιᾶς.* Vid. Etym. M. 10. *Δράπων*] Pro *δραπέτης* usurpatum memorant Arcadius p. 14. Theognostus p. 34. Zon. p. 570. ut suspecta fiant *ὄνομα κύριον*. Subsequitur in A. *Δρεπανηφόρα*. Mox *καὶ δρᾶσαι* om. V. E. notavi. 14. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 61. sed ubi pro *ποθῶν* recte legitur *ποθ' ἡμῶν*. *Küst.* *Δρασείοντες*] Similiter Hesychius. Huius verbi plura exempla collegit Dawesius Misc. Crit. p. 264. *Gaisf.* 16. *ἡ φυγή*] Sic Zon. p. 568. *ἡ* om. Hesychius et A. V. C.

Δρᾶμα. Poema, res. ut *δρᾶσαι*, facere. *δρᾶμα* dicitur etiam fabula, quam histriones in scena agunt. *Ille vero commento lepidiore fallere statuit eum, a quo deceptus fuerat.* Eunapius: *Et tanquam in fabulam aliquam ingentem et tristem hoc episodium Musonii haud exilius deus interpolavit.* *Δραματουργήσας.* Machinatus. *Δράμης.* Unus ex coniunctivis absolutis. *Δράος καὶ Σάος.* Dravus et Savus fluvii, Pannoniam secundam utrimque alluentes, in fluvium Istrum se exonerant. *Δραπετεύσας.* Qui aufugit. *Δραπέτης.* Qui ex servitute aufugit: quasi qui laborem refugiat. syllabam primam producit. *Δραπέτης κλῆρος.* Sors fraudulenta. hoc autem redit ad historiam de Cresphonte et Aristodemi liberis. Cresphontes enim callide glebam madidam in urnam iniecit, cum de Messene sors iaceretur. Sophocles: *Haud demittens in medium sortem fugitivam, sed talem, quae levi saltu ex cristata galea primum exitura erat.* *Δράπων.* Nomen proprium. *Δράσας.* Qui fecit [et *δρᾶσαι.*] *Δρασείεις.* Facere cupis. *O Iuppiter, quid tandem de populo nostro facturus es?* Et *Δρασείοντες*, facere cogitantes. *Δρασμός.* Fuga.

Δράσσομαι. αἰτιατικῇ.

Δρᾶσον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

[Ἀττικῶς.]

Δραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους. ἐπιεικὴς γὰρ ὢν καὶ πρός γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Δραστήριος. ὁ περίεργος.

Δραστηρίοις. πρακτικωτάτοις.

Δραχαρνεῦ. δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δέ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

628 Δραχμή. αἱ ρ' δραχμαὶ ποιοῦσι μίαν μνᾶν. δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου δραχμὰς ι'.

Δραχμή. ἓξ ὀβολῶν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς.

ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν ἢ μυεῖσθαι. ἐπεὶ οἱ μυούμενοι χοῖρον ἔθυον. ἐδόκουν δὲ οἱ μυούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πολεμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κατεσκευασμένα τὸν τρόπον τοῦτον. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον περικεχαλκευμένα δρέπανα· συνέβαινέ τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐμπίπτοντας οἰκτρῶς ἀπόλλυσθαι. ἐλαυνομένων γὰρ τῶν δρεπάνων οἱ μὲν τῶν ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ἐκ τῶν ὅπλων κρατούμενοι ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ καὶ ἀνῃροῦντο.

Δρεπανηφόρος. ξιφηφόρος. καὶ δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν· Τὰ δὴ δρεπανηφόρα καλούμενα εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν, ὅτῳ ἐντύγχανον.

Δρέπεται. θερίζεται, τρυγᾶται, ἀπανθίζεται.

Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ
πλείονες, ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν Ἀφροδίτην.

---

1. Δράσσομαι Med. Δράσομαι Edd. vulgg. αἰτιατικῇ] Sic A. γενικῇ B. E. Med. cum Etym. Gud. p. 590. recte. Sed dissensus librorum suspectam facit glossam. 2. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] V. 54. 5. Ἀττικῶς notavi, om. E. et, qui supra scripserunt Ἀττικῶς τῷ σκέλει, *V. Med. 6. Δραστήριον] Thucyd. lib. I. [Debuit τετάρτῳ: v. IV, 81.] citat Lex. Seg. p. 90. vid. Abresch. Dilucid. Auct. p. 293. Sequens exemplum fragmentis Eunapianis n. 71. inseruit Boissonadus. Plura exempla v. Δραστήριος ad eundem scriptorem p. 192. contulit Wyttenbachius. *Gaisf.* In dictione μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο apparet imitatio Thucyd. II, 63. καὶ τὸ ἥσυχον . . . αὐτοῦ Zon. p. 572. 8. ὅμως] Ὅμηρος V. C. Vide Küst. in v. Ἥδεϲ et supra v. Δίδυμοι. 13. Δραχαρνεῦ] Scribo Δρυαχαρνεῦ, eamque vocem suo loco redde. Vide Hesychium et Etymologum v. Δρυαχαρνεῦ. *Küst.* Adde Zon. p. 569. 14. ἐκωμῳδοῦντο γὰρ] Vide supra v. Ἀγρίους. *Küst.* Adde glossas in paucis servatas Θυμοίτης et Ποτάμιοι, quarum priorem MSS. retinent. 15. Ποτάμιοι — παρεγγράφους] Similia Harpocratio v. Ποτάμιοι. Huc spectavit Ποτάμιοι Strattidis fabula. 18. Δραχμή] Δραχμοί E. Mox ἐστιν ἐν τῷ Τάλαντα omisi cum V. C. 19. δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομ.] Supple ex Hesychio: δραχμὴ χρυσίου, ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον δραχμῶν ι'. Sic recte se res habet. Sensus enim est, aurum ad argentum eandem habere proportionem, quam habet unus ad decem: quod olim quidem ita sese habebat, ut ex veteribus scriptoribus colligere licet. Hodie vero pretium auri crevit, et proinde maior est eius ad argentum proportio. *Küst.* 20. Ἀριστοφάνης] Pac. 373. ubi sic legitur: Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* Horum explicatio differt ab Scholiis nostris. Novissima compares cum v. Μεμυῆσθαι.

2 Post τάττεσθαι cum V. C. delevi versiculum ex v. Ἀράβιος ἄγγελος petitum: Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται. In τῷ Ἀράβιος ἄγγελος. 3. Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ] Haec nec apud Arrianum nec Diodorum Siculum reperio. Quare miror unde ea Suidas sumpserit. *Küst.* Auctorem fragmenti ne Wesselingius quidem indagavit, quem vide in Diodor. XVII, 58. Deest glossa V. C. Supra post Δράπων ponit A. 4. Ἀλεξάνδρου] Ἀλεξάνδρῳ A. 5. τῷδε τῷ τρόπῳ] τὸν τρόπον τοῦτον scripsi cum A. ubi desunt in lacuna τῶν τροχῶν ἦσαν. 7. ἀναιρεῖσθαι] αἱρεῖσθαι A. 8. οἰκτρῶς — ἀνῃροῦντο desunt A. in lacuna. 13. Ξενοφῶν· Τὰ δὴ δρεπανηφόρα καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. I. De Expedit. Cyri [I, 8, 10.] p. 34 ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 15. γῆν] τὴν γῆν E. 16. ἐντύγχανον] ἐτύγχανον B. C. Med. ἐντυγχάνοιεν E. ἐντύχοιεν Xenoph. 17. ἀπανθίζεται, τρυγᾶται] τρυγᾶται, ἀπανθίζεται dedi cum *V. C. E. et Zonara. 19. Ἐφ' ἧς] Lolli patri Sidon. Ep. LXXXIII, 5 — 7. Anthol. Pal. VII, 218. ubi ἐφ' ᾗ. 21. δρεπόμενοι] δρεπτόμενοι A. Anthol.

Δρᾶσον. Aristophanes *Avibus*: *At scin' quid facias? crure tunde saxum.* [Attice dictum.] Δραστήριον. *Modestia et tranquillitas in illo coniuncta erat cum alacritate et fortitudine. nam qui modestus esset et vitae quietae amans, idem tamen, cum necessitate cogente ad negotia accederet, nullo erat inferior eorum, qui in illis assidue versati erant.* Δραστήριος. Curiosus. Δραστηρίοις. Efficacissimis. Δραχαρνεῦ. Id est, stupide. Acharnenses enim ab comicis carpebantur ut agrestes et duri. Potamii vero, quod facile reciperent homines falso in civitatem ascriptos. Thymoetadae vero et Prospaltii, ut litium amantes. Δραχμή. Centum drachmae faciunt minam unam. drachma pondo valet decem drachmas argenti. Δραχμή. Drachma sex obolos continet. Aristophanes: *Ad porcellum emendum mutuo mihi da tres drachmas.* dicitur de iis qui morti sunt proximi, vel qui initia suscipiunt. hi enim porcellum immolabant. initiati autem in piorum numerum referebantur. Δρεπανηφόρα τέθριππα. *Habebat autem Darius, cum Alexander ei bellum faceret, currus falcatos, hoc modo fabricatos. summis rotarum orbibus falces erant affixae: itaque cum currus in hostem emitterentur, obvii quique laceri misere peribant. falcibus enim circumactis alii ex pedibus, alii ex manibus, alii ex armis prehensi et diu raptati tandem necabantur.* Δρεπανηφόρος. Falcifer. et δρεπανηφόροι. Xenophon: *Currus autem falcati dicti falces habebant ab axibus oblique protensas, et sub curruum sellis terram versus directa, ut obvios quosque dissecarent.* Δρέπεται. Metit, decerpit, vindemiat. *Quae plures habebat procos illustres quam ipsa Helena, fruentes eius forma et venali venere.*

[*Δρέπομαι.* γενικῇ· Τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ. Αἰτιατικῇ δέ· Πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καί, Τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας ἄνθη.]

Δρέπου. τρύγα. Ἡρόδοτος· Τῶν δένδρων τὸν φλοιὸν περιλέποντες καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἤσθιον.

Δρεφθῆναι. ἀποδρεπανισθῆναι.

Δρησμός.

Δρῆσος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρῆσται. οἱ οἰκέται.

Δρηστοσύνη.

Δριμέα. τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.

Δρίος. σύνδενδρος τόπος.

Οὐκέτ' ἀν' ὕλῆεν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,
ἠχήσεις, ἀνεὶς γῆρυν ἀπὸ στόματος.

629 *Δρογγίλον.* χωρίον Θρᾳκικόν.

Δρομαῖος. ἐπιῤῥηματικόν, ἐπὶ ἑνικοῦ. δρομαίως δὲ ἐπιῤῥηματικῶς, πληθυντικῶς. ὡς τό, δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνήρ. δρομεὺς δὲ δρομέως.

Δρομιχαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν.

Δρομοκήρυκες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωνι.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας.

Δρόμῳ δ' ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

περὶ Ὀρέστου φησίν. οἷον, οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος καὶ τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. τουτέστιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. πραττόμενα, ἐνεργούμενα. καὶ Δρωμένων, πραττομένων.

Δρώντων. ἀντὶ τοῦ δράτωσαν. χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ σύνταξις· ὥσπερ ποιούντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, φρονούντων ἀντὶ τοῦ φρονείτωσαν, καὶ νοούντων, νοείτωσαν.

---

1. *Δρέπομαι*] Deest gl. V. C. Etsi fontem glossae non licet indicare, spuriam tamen cum plerisque de genere syntactico haberi par est. Infra *πονηρὸν* om. edd. ante Küst. 4. *φιλίας*] *φιλοσοφίας* Ruhnkenius in Homer. Hymn. Cer. 429. Vid. Hüschke Anal. Crit. p. 249. *Gaisf.* 5. *Ἡρόδοτος*] Lib. VIII. c. 115. 6. *φλοιὸν*] *τὸν φλοιὸν* B. V. E. C. Med. Tum *φλοιὸν* A. *περιλέποντες*] *περιβλέποντες* B. C. V. *περιδρέποντες* E. 8. *τρυγηθῆναι, ἀποδρ.* Zon. p. 573. *ἀποδρεπανηθῆναι* *V. Altera vox ipsa nondum reperta. 9. *Δρησμός*] Glossa Herodotea. Om. Küst. repugnante *V. *ὁ δρασμός* addit E. 10. *ὄνομα κύριον*] Il. ζ. 20. 12. *Δρηστοσύνη*] Od. ό. 321. 13. *δριμυτάτη*] Sic Zon. p. 571. *δριμύτης* V. C. Edd. ante Küst. Neutrum satis probatur; sed latere videtur in edita scriptura *καὶ δριμύτης*. Cf. Herodiani Epimer. p. 23. Continuo delevi cum V. C. quas glossas habet A. in margine: *Δριζίπαρος.* πόλις τῆς Θρᾴκης. *Δριμώ.* μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. „*Drizipara* et *Drizupara* in Antonin. Itin. et Hierosol." *Hemst.* 16. *Οὐκέτ' ἀν'*] Simmiae Rhod. IV, 1. Anthol. Pal. VII, 203. *ἂν* Edd. *εὔσκιον*] *εὐσκιόφυλλον* E. 18. *ἀνεὶς* B. C. V. E. Med. 19. *Δρογγύλον*] *Δρογγίλων* A. *V. Harpocrat. Pal. Zon. p. 570. *Δρογγίλον* Harpocr. editus, spectans ad locum Demosthenis p. 100. 20. *Δρομαῖος*] Observatio magistellorum. *ἐπιῤῥηματικόν*] *ἐπιῤῥηματικῶς* C. Neutrum ferendum.

2. *δρομαίως* *V. 3. *Δρομιχαίτης*] Gl. om. *V. Vid. supra v. *Ἀναδρομαί*, Strabon. VII. p. 302. et ibi Casaub. coll. Wessel. in Diod. T. II. p. 559. 4. Lege *Ὀδρυσῶν*. 5. *παρὰ Δίωνι*] In Excerpt. Ursini p. 436. [LXXVIII, 35.] *τοὺς τοῦ Ψευδαντωνίνου δρομοκήρυκας ἀπέκτεινεν. Toup.* Plura Zon. p. 568. et Lex. Seg. p. 239. Ex Aeschine de F. Leg. p. 45, 20. citat Harpocratio. 6. *Δρόμοις*] Vid. Ruhnkenius in Tim. p. 89. 7. *Δρόμῳ δ' ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ πρ.*] Scribe, *Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα*. Sic enim legitur apud Sophocl. Electr. 686. unde locus hic depromptus est, ut Portus observavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem tragici melius mihi assecutus videtur, quam vetus Scholiasta: cuius interpretatio obscurior est ipsis verbis Sophoclis. *Küst.* Nihil iuvat Zon. p. 568. *ἰσῶσαι*] *ἰσώσας* E. *πράγματα*] *τέρματα* A. ex em. primae manus. 8. *νίκης ἔχων ἐξῆλθε*] *εἰσῆλθεν ἔχων* E. 10. *τοῖς τέρμασιν*] Scholiastes: *τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος* etc. 11. *τεθαυμασμένος*] *τεθαυμασμένως* V. 13. *οὕτω* Edd. ante Gaisf. *ἐφάνη*] *ἐφάνης* V. C. *ἐφάνη — ἔργῳ* om. E. *ἀλλ' ἴσος ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνης· ὡς ἐπὶ κτλ.* A. 14. Sub finem versus onirocriticos inseruit Med. *Ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. Τρέχειν καθ' ὕπνους ἀσθενεῖς ποιεῖ τύχας.* 15. *πραττόμενα*] *πανούργως* addit Hesychius. 17. *Δρώντων*] Sic MSS. At priores editt. male *δράτων*. *Küst.* *Δρωτων* A. V. C. *Δράτων* B. E. *χρήσθων*] *ὡς καὶ τὸ χρήσθων* E. 18. *Ἀττικὴ δέ ἐστιν*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 440. *Ἀττικῶς* A. repugnante Zonara. 19. *ποιείτωσαν*] *ποιήτωσαν* A. 20. *νοείτωσαν*] *ἀντὶ τοῦ ν.* E. Tertium exemplum ignorat Schol.

[*Δρέπομαι.* Genitivo iungitur. *Ex eadem qua tu doctrina hausi.* item accusativo. *Malum malae opinionis fructum percipiens.* Et, *Pulcherrimos philosophiae flores decerpens.*] *Δρέπου.* Vindemia. Herodotus: *Cortices arboribus detractos et folia decerpta edebant.* *Δρεφθῆναι.* Falce resecari. *Δρησμός.* *Δρῆσος.* Nomen proprium viri. item fluvii. *Δρῆσται.* Famuli. *Δρηστοσύνη.* *Δριμέα.* Acria. et *δριμεῖα*, acris. *Δρίος.* Locus nemorosus. *Non amplius, agrestis perdix, in densa et opaca silva vocem ore emittes.* *Δρογγίλον.* Oppidum Thraciae. *Δρομαῖος.* De uno dicitur. *δρομαίως* autem adverbium, quod de pluribus etiam dicitur. ut, *Viri cursim venerunt.* et, *Vir cursim venit.* *δρομεὺς* vero, cursor. *Δρομιχαίτης.* Dromichaetes, Odrysarum rex. *Δρομοκήρυκες.* Nuncii, apud Dionem. *Δρόμοις.* Exercitiis secundum Cretenses. *Cum cursus sui terminos aequasset naturae terminis, praemium victoriae cum maximo honore coniunctum reportarit.* Sophocles ubi de Oreste dicit, significat eum non defecisse prope carceres, sed parem esse visum et operibus eandem, quam forma, concitasse admirationem. *Δρώμενα.* Quae geruntur, quae fiunt. et *Δρωμένων*, eorum quae fiunt. *Δρώντων.* Faciant. ut *χρήσθων*, pro *χρήσθωσαν.* sic Attici dicunt: ut *ποιούντων*, *φρονούντων*, *νοούντων.*

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω, τρυγῶ. δρωπτὰ γὰρ τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα.

Δρῶπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν υγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύινος. ξύλινος· ὡς ἂν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται κατὰ τὸ γενικόν. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμοί, καὶ δόρατα, [καὶ δούρειος ἵππος, καὶ δρυπέπεις ἐλᾶαι.]

Δρυΐδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ
τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ,
παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.

Δρύοπες. ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶια ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετῴκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κά-

1. *Δρωπακίζειν*] Gl. om. V. C. 4. *αἰτιῶν*] Lego *περιττῶν*. Vide Petav. in Synes. p. 32. *Toup. MS.* Recte vertit Hemsterhusius: *et ad evacuationem quibusdam in partibus causarum morbosarum, quae eas invaserunt.* Et *αἰτία* quidem morbos significare docent Casaub. in Spartian. p. 79. Intpp. Aristaen. p. 414. sq. et Boisson. in Syntip. p. 178. Haec novissima tamen ignorat Zon. p. 574. *ἀπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* B. E. *μυζᾶν*] Immo *μυδᾶν*. 5. *δρωπτὰ*] *δρωπὰ* *V. C. E. Zon. p. 572. haud scio an recte. 6. *τὰ δρεπτὰ*] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Pariss. At eadem deest in prioribus editt. *Küst.* Agnoscit etiam Zonaras: eorumque correctionem quandam referre videntur *τὰ δρέπανα*. 7. *Δρῶπαξ* Edd. cum Zon. p. 570. *Πολλοὺς — διὰ*] Depromptum est hoc fragmentum ex Synes. Calvit. Encom. p. 75. Ascribam autem integrum locum, quia pulcherrimus est. *Εἰ δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιστον μὲν οὖν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλοὺς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακρούς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένους τῆς νόσου. — οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ταῦτα δυστυχεῖς, οἱ τοὺς καλουμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ καὶ μέσα καὶ τέλος ὁ δρῶπαξ ἐστιν, ὃς ἀκριβέστερον ξυροῦ ταῖς θριξὶν ἐπεξέρχεται.* Hinc mirari subit interpretationem Suidae: *Δρῶπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ.* Nisi forte comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum ludo iocoque ita vocaverit, quia *δρώπακι* scilicet ad formam et mollitiem uteretur. Erat autem *δρῶπαξ* unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura laeviganda atque alias partes corporis depilandas molles et *κίναιδοι* adhibebant De quo consulendi *ἰατρῶν παῖδες*. Martial. X, 65. *Laevis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque.* Hinc *δρωπακίζειν*, *depilare*. Suidas v. *Δρωπακίζειν*. Glossae: *Δρωπακίζω. Philo.* Lege: *Depilo.* Verbo utitur Lucian. in Demonacte: *Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.* Hinc *Δρωπακισμός*, *Depilatio*, et *Δρωπακιστής*, *Depilator.* Glossae: *Δρωπακιστής*, *Dropacista*, *Alipilarius*, *Depilator.* De volsura autem et volsura ista, quae ope *δρώπακος* peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Gell. VII, 12. *Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulet, qui in conviviis adolescentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo vinosus sed virosus quoque sit: eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinaedi facere solent? Toup.* Vid. Phrynich. Lobeckii p. 405. 8. *δρώπακα*] *τὸν δρώπακα* A. B. C. V. E. Statim *Δρώπης. πλανήτης, πτωχός*, omiserunt A. B. C. V. E. Irrepsit e Zon. p. 570. qui *Δρώπτης* cum Hesychio, quod reponebat Hemsterh. in Polluc. X, 120. 10. *Δρωπίδης*] Frater Solonis poeta. Vid. infra *Πλάτων*. *Δρωπίδου, προπάππου Critiae, οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἦν Σόλων*, eiusque meminit *ἐν τῇ* κατὰ Crit. ap. Plat. in Timaeo. *Reines.* Vid. in *Πλάτων*. Philostr. de Vit. Soph. I. p. 501, 22. *Hemst.* Adde Meinekii Quaest. Scen. III. p. 39. 11. *Δρύινος*] V. II. *φ*. 43. In *καλεῖται* desinit Zon. p. 572. qui *καὶ* addit ante *ὡς*, item p. 568. 12. *πᾶν γὰρ ξύλον*] Vid. Küst. in v. *Δρύφακτοι*. *κατὰ τὸ γενικὸν ἀπὸ τούτου* Edd. vulgg. 13. *δρυμοί*] *δρυμοί* A. B. C. V. E. 14. *καὶ δούρειος — ἐλᾶαι* delevit Küsterus, merito damnans auctarium ab lectoribus profectum. Cf. Schol. Aristoph. Equ. *δρυπέπεις*] Sic A. qui in marg. *ἴσως καὶ δρυπετεῖς αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρου πεσοῦσαι. δρυπέπεις οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥυπῶσαι.* Cf. v. *Ἐλάα*. Ceteri *δρυπέτεις* vel *δρυπετεῖς ἐλαῖαι*. In ipso contextu *ἴσως καὶ — πεσοῦσαι* V. C. *αἱ ἀπὸ τοῦ δ. πεσοῦσαι* *V.

1. *Δρυΐδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.*] Laertius in prooemio: *Γεγενῆσθαι παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθέους.* Huc Suidam respexisse puto. *Küst.* Cf. Wessel. in Diod. V, 31. 3. *περὶ παραπρεσβείας*] περὶ om. A. B. V. C. E. Med. cum Harpocratione Pal. Locus est p. 446, 2. 5. *Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.*] Scholiasta Nicandri Ther. *Δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δρῦν. Küst.* *τόπος σύμφυτος καὶ σύνδενδρος* Et. p. 569. ac similiter Hesychius. *σύνδενδρος*] *σύνδρεντος* V. C. *Ἐν τοῖς δρυμοῖς*] Hunc locum addas iis quae congessit Scaliger in Severi Aetnam p. 127. ed. Lindenbruch. *Gaisf.* 7. *ἐντριβομένων*] Immo *συντριβομένων*. 10. *Ἀκρίδι τῇ*] Anyte Ep. XIV, 1 — 3. Anthol. Pal. VII, 190. 14. *Δρύοπες, ἔθνος*] Haec ecloga repetitur infra v. *Κάπρος*. *Küst.* Vid. Heynium in Apollod. Obss. II, 7, 7. Excurs. 2. in Virgil. Aen. IV. Berkelium et Holstenium in Steph. Nostrum infra v. *Ἐρμάνθος*. *Gaisf.* *περὶ*] *παρὰ* A. 15. *Ἡρακλῆς μετ.*] Vide Pausan. lib. IV. p. 283. *Küst.* *ὅπερ ὁ Ἡρ.* in gl. inferiore.

Δρωπακίζειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungere corpus, quo et pilis vulsis cutis glabra reddatur, et causae morbosae illuc irruentes ex parte depellantur. *Δρωπακίζω.* Colligo, vindemio. *δρωπτὰ* enim vel *δρεπτὰ* sunt falces. *Δρῶπαξ.* Vulsus et glaber. *Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere.* *Δρωπίδης.* Nomen proprium. *Δρύινος.* Ligneus. eodem modo formatum quo *λίθινος*. nam omne lignum vocatur *δρῦς*, a genere eius praecipuo. hinc etiam deducta sunt nomina *ἀκρόδρυα, δρύφακτοι, δρυμοί, δόρατα.* *Δρυΐδαι.* Apud Gallos ita vocantur philosophi et Semnothei. *Δρυμός.* Urbs inter Boeotiam et Atticam; cuius meminit Demosthenes in oratione de falsa legatione. *Δρυμός.* Nemus. *In silvis ultro accenditur flamma, arboribus per vehementes ventos agitatis et inter se collisis.* *Δρυοκοίτης.* *Locustae quasi agresti lusciniae, et cicadae arboribus residenti commune hoc sepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrimam.* *Δρύοπες.* Dryopes, gens iniusta circa Pythonem, quam Hercules in alias sedes migrare iussit. cum enim

προν ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

• Δρύοχοι. πάτταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἄρχεται
δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χιανεύει, καὶ λαικάζει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ἔτι θείης
εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου καθ' ἕνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύππα.

Ἅ τ' ἐφιουλκὶς
δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων.

τουτέστιν, ἐλαία καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέπης. ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα.

Τήν θ' ἀλίπαστον
δρύπεπα.

τουτέστιν ἐλαίαν.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρῦς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον, τὸ δρῦ βραχύ.

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
ἄξεις.

καὶ Ὅμηρος·

Ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὑλοτόμος, δενδροτόμος.

---

1. ἔφερεν] Adde εἰς Μυκήνας. *Reines.* Deinde petendum ἐζήτει ab v. Ἐρύμανθος. 4. καταχρηστικῶς δὲ] Inepte. Non enim sola vox δρύοχοι in subiuncto loco Aristophanis ponitur pro προοίμια, sed coniuncta cum ἀρχαί. *Küst.* καταχρηστικῶς δὲ ignorat quidem Schol. Aristoph. Sed quod illic extat, κυρίως δὲ δρύοχοί εἰσιν κτλ., huius additamenti fontem ostendit. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 57. sqq. 6. ἔρχεται] ἄρχεται V. E. Zon. p. 569. et gl. Χιανεύει olim ex his repetita: quod duxi restituendum, ut exprimeretur Aristophaneum μέλλει. 7. δράγματος Med. et mox κάμπτη. 8. ἀψῖδας Edd. ἀψῖδας in v. Λαικαστής. 9. τορεύει] τωρεύει A. Lege τορνεύει. κωλομελεῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλᾶν, *conglutinare. Küst.* κολλομελεῖ A. et inferior gl. κολομελεῖ B. V. E. C. 12. χιανεύει] Scribe χοανεύει, ut apud Aristophanem. *Küst.* καὶ λαικάζει om. Küst. λεκάζει A. B. E. C. Cf. v. Λαικαστής. 14. Τὸν δ' ἔτι] Archiae Ep. VII. extr. Anthol. Pal. VI, 16. 15. πόντῳ] τόπῳ C. πότῳ *V. 16. Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547. *Küst.* Sive p. 81. B. Δρυόχους — νεώς Timaei Lex. p. 88. (ubi vid. Ruhnkenius) et Schol. Platon. p. 428. 17. δρυόχων] δρυόχου A. E. 19. Δρύππα] Sic legitur in Paris. A. cuius loco priores editt. minus recte habent δρύπτα. Δρύππα autem est Latinorum *drupa.* Glossae Graeco-Latinae: Γεργέριμος. Ἐλαία μέλαινα. *Drupa.* Athenaeus lib. II. p. 56. Δρυπεπεῖς τ' ἐλαῖαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. Ceterum vox *drupa* detorta est ex Graeco δρυπέπης vel δρυπεπής: de cuius significatione vide Suidam voce sequenti. *Küst.* Meursius in Glossar. Gr. Barb. v. Δρούππατα. Vid. Suid. in Ἐλάα. *Hemst.* Δρύπτα A. B. E. et Zon. p. 571. Nihil ex V. C. dissensionis cum Küst. enotatum. Δρύππα Anthol.

1. Ἅ τ' ἐφιουλκὶς] Phaniae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 299. 2. δρύππα] δρύψια A. B. C. V. Med. Anthol. Zon. δρυψικυκλιάδων E. 3. ξύσματα] ξέσματα B. C. V. E. Supra ἐλαίας Zon. 4. Δρυπέπης] Sic Paris. A. At priores editt. [et B. E. Lex. Bachm. p. 201.] δρυπέτης: cui lectioni alteram praetuli, ut interpretationi Suidae magis convenientem. Ceteroqui fateor δρυπέτης vel δρυπετής, quod proprie significat *ab arbore decidens*, passim etiam in veterum libris occurrere, et itidem dici de fructibus maturis, quod qui tales sunt ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. II. p. 56. *Küst.* Diligenter Piersonus in Moerin p. 121. cuius exempla eo valent, ut δρυπετής in suspicionem adducatur. Utrumque memorat Zon. p. 569. δρυπέτις ut videtur *V. 5. ἡ ἐπὶ τῶν δένδρων om. V. C. 7. Τήν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα] Longini Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 191. ἀλίαστον B. E. 8. δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπετα. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύππαν, i. e. *drupam*: de qua voce vide quae diximus paulo ante. *Küst.* δρύπεπα etiam Pal. 9. ἐλαίαν] Addit A. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπέπεις. 10. Δρυπολεῖν] Cf. Eust. in Od. p. 1725. et Zon. p. 574. 11. Δρῦς] V. Steph. Byz. et Schol. Nicandri Ther. 460. 12. δρῦ] δρὺς B. V. E. δρῦς Med. 13. Οὐκέτι θελγομένας] Antipatri Sidon. LXVII, 1. Anthol. Pal. VII, 8. Ὀρφεὺς Med. 14. πέτρας] πέτραις V. E. Med. 16. Ὅμηρος] Il. ψ'. 328. 19. Δρυτόμος] Homer. Il. λ'. 86. *Küst.*

Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non impetravit. Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. sic procemia vocat Aristophanes: *Agatho claris fabulae fundamenta ponere instituit. ac novos verborum anfractus curvat, alia tornat, alia concinne glutinat, et sententias format, et antonomasiis utitur, et ex cera fingit et rotundat et conflat et fornicatur.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam praedae compotem reddas in mari; illum in silvis.* Plato in Timaeo δρυόχους vocat statumina sive fundamenta navis. *Dum autem classis navium a fundamentis perpetuo tempore aedificatur, fieri non potest ut res illa lateat.* Δρύππα. Olivae genus. *Et coenae appendix drupa et casei rotundi ramenta.* Δρυπέπης. Maturus arborum fructus; oliva quae in arbore maturuit. item ficus sic dicitur: et δρύπεπα. *Et sale conspersam drupam.* id est, olivam. Δρυπολεῖν. Lignis urbem obsidere. Δρῦς. Urbs in Epiro; item in Thracia. δρῦς, quercus, δρῦ corripit in casibus. *Non amplius, Orpheu, quercus et rupes cantu tuo delinitae te sequentur.* et Homerus: *Aut quercus aut piceae; quod arborum genus non computrescit ab imbre.* Δρυτόμος. Qui ligna caedit, qui arbores caedit.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τετρακοσίας
631 φορτίδας νῆας συσχὼν δρυφάκτους τε ταύταις πηξάμενος ἐν κύκλῳ.

Δρύφη. ξέσματα. *Δρύφοι.*

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δοιά. δύο.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος.

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ χοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλετρίβανος. Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ.

καὶ ἀλετρίβανος.

Δοίημεν. παράσχοιμεν.

Δοιοί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τό,

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Δυάζει. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἣ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. Καὶ αὖθις· Δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τὸ ἢ τό.

Δυερόν. βλαβερόν, ἐπιβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος, δύηλός τις ὤν. Καλλίμαχος·

Δύην ἀπόθεστον ἀλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ.

ἐν Μύθοις·

Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.

---

1. *Δρύφακτοι*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 385. petita: cf. Pierson. in Moerin p. 127. *Δρύφακτοι* E. τὰ] ἢ τὰ libri Küsteri superiores et Zon. p. 569. 2. *περιφράγματα*] περιφράγματα δὲ E. διαφράγματα Zon. p. 572. 3. *τὰ νῦν ταυλωτὰ καλ.*] Scholiasta Aristoph. Equ. 672. τοὺς δρυφάκτους. τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. δρυόφακτός τις ὤν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. *Küst.* ταυλωτὰ] ταβλωτὰ dedi cum A. *V. C. E. B m. s. ταυλωτὰ sic Med. οἰκοδομημάτων] οἰκοδομούντων V. C. 5. *πηξάμενος*] πληξάμενος A. 7. *Δρύφοι*] Addiderunt A. V. C. Hesychius, *Δρυφοί*: ξέσματα. Hoc superioribus adiungendum, καὶ praemisso. 10. *Δοιὰ δὲ*] Ex Hesiodi Opp. 432. Monuit Toupius. 11. *Δοιδυκοποιός*] Plutarch. Phoc. 4. Quae subsequebantur *Δοῖδυξ.* χοχλιάριον. παρὰ τὸ δεδύσσω. ὅ ἐστι ταράσσω, omiserunt A. B. C. V. E. e Zonara descripta. Hesych. in *Δαδύσσεσθαι* advocabat Hemsterhusius. Med. subiecerat etiam καὶ δοιδυκοποιός. 12. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 987 — 990. 13. *γένοιθ'*] γέθ' C. *V. i. e. γένεθ'. 15. *χρησίμω*] χρήσιμα A. χρυσίμω V. C. 16. *δοῖδυξ. καὶ ἀλετρ.*] Apud Aristophanem loco laudato rectius hodie legitur, δοῖδυξ καὶ τορύνη. *Küst.* Saltem post ἀλετρίβανος delevi cum *V. quae A. posuit ante Ἀριστοφάνης: ἔστιν ἐν τῷ Ἀλετρίβανος.

1. *Δοίημεν*] Deest gl. A. 3. *Δοιοὶ γάρ τε*] Est notissimus versus Homericus Il. ω. 527. *Küst.* πίθοιν *V. κείαται Med. 4. *Δυάζει*] Hanc gl. cum priore interpretatione agnoscit etiam Hesychius: qui tamen, ut est minus verborum transformator, pro *Δυάζει*: φλυαρεῖ, mox exhibet *Δυαεῖ*: φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Alibi *Δρυάζειν*: φλυαρεῖν. — Scias, lector, nullam ex his glossis esse veram, sed omnes spurias, ex verbo φλυάζω (quod idem ac φλυαρέω) detortas et corruptas. Nam ex φλυάζω (pro quo apud Hesych. legitur φλοιάζω) omissa littera prima factum est *Λυάζω* (Hesych. ipse suo loco, *Λυάζει*: φλυαρεῖ). ex *Λυάζω*, mutato *Λ* in *Δ* (quae litterae frequentissime permutari solent) ortum est *Δυάζω*: ex *Δυάζω* denique, addito ρ, *Δρυάζω*, et detracto ζ *Δυάω*. *Küst.* Diatr. p. 49. quem vide pluribus de eodem argumento disputantem in Hesychium. *Δοιάζει* Portus. *Δυάζει* Med. *Δυάζειν* agnoscit Etym. M. καὶ τὸ διστάζει addit Zon. p. 584. 5. *Δυεῖν*] Gl. collocat A. post *Δυερόν*. *Δυεῖν* B. *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 40. 8. *Δυερόν*] Deest gl. B. E. Exemplum vide in inscript. apud Walpolii *Travels in the East* p. 562. *Gaisf.* Sive in Corp. Inscr. Vol. I. p. 537. Est mendosa scribendi varietas pro *διερός*. 9. ἡ δυστυχία om. B. E. tenet Zon. p. 579. καὶ praefigit Lex. Bachm. p. 202. Ceterum hinc emerserat gl. *Δοῦλος*. Cf. Etym. M. pp. 284. 291. 11. *Δύην ἀποθέν τ' ἀλ.*] Lege et distingue: *Δύην ἀποθέν τ' ἀπαλάλκοι* Ἣν οὐδεὶς ποθέει. Sic enim legendum esse recte monuit Bentleius in Fragm. Callim. 302. *Küst.* Mirum profecto in Callimachi fragmento nihil mali suspicatos esse viros clarissimos. Primo Suidas habet ἀλάλκοι et ποθεῖ. Deinde copula locum non suum occupat. Porro ἄποθεν veteres non dicunt, sed semper ἄποθεν: Pseud-Orphei enim quisquilias et corruptum Aeschyli fragmentum non moror. Postremo nive frigidiora sunt, ἣν οὐδεὶς ποθέει. Recte et eleganter δύη ἀποθήτη dicitur, inepte et invenuste δύη, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. MS. Oxon. ἀπόθεσθ' ἀλάλκοι. Lege ergo, *Δύην ἀπόθητον ἀλάλκοι.* Si quis autem ex vestigiis MS. ἀπόθεστον praeferat, non refragabor. Alterutrum certissimum est. In Lycophrone ἀπόθεστα pro varia lectione notatur. Ἣν οὐδεὶς ποθεῖ verba sunt grammatici pro interpretamento adiecta. *Porson.* in Toup. IV. p. 489. ἀπόθεσθ' B. V. E. ἀπόθ' ἔσθ' A. Terminationem accusativi scriptura codicum significatam revocavi: nam quod Gaisfordus posuit ἀπόθεστ', id intelligi nequit. 12. *Μύθοις*] μύθῳ E. Cf. Aesopi fab. 337. 15. *Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι*] Anthol. Pal. VII, 209. Antipatri versus repetiti sub v. *Ἀλωάς.* ἅλωνι] ἀλλ' A. 17. *ἐκτισάμαν*] ἐκτισάμην B. E. cum gl. superiore.

Δρύφακτοι. Ligneae loricae, sepimenta, vel cancelli, septa. item quae nunc tabulata vocantur. et prominentia aedificiorum ligna. *Cum autem quadringentas naves onerarias in unum coegisset, easque septis ligneis circumdedisset.* *Δρύφη.* Ramenta. et δρύφοι. *Δρύψαι.* Abradere. *Δοιά.* Bina. *Bina vero aratra quae elaboraris tibi para.* *Δοιδυκοποιός.* Qui cochlearia facit. *Δοῖδυξ.* Pistillum. Aristophanes: *Nisi iste magnus in urbe vir evasisset, nullum in ea usum extitisse duorum instrumentorum, pistilli et cochlearis.* *Δοίημεν.* Praebereamus. *Δοιοί.* Duo. ut, *Duo namque dolia iacent in Iovis atrio.* *Δυάζει.* Nugatur, ineptias loquitur. *Δυεῖν.* Polybius: *Abiisse in urbem, quae duorum dierum spatio aberat.* Et iterum: *Alterum ex duobus elegisse, vel hoc vel illud.* *Δυερόν.* Damnosum, noxium. *Δύη.* Calamitas, infelicitas. unde etiam servus appellatur δοῦλος, quasi dicas δυηλός. Callimachus: *Calamitatem longe propulset.* In *Fabulis*: *Idcirco suam nemo vidit miseriam.* *Δυηπαθής.* Aerumnae patiens. *Hic tibi iuxta aream laboriosa formica, tumulum ex gleba sicca condidi.*

Δῦθι. ἔνδυσαι.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος. καὶ αὖθις, πλείστης ὅσης, κατὰ Ἀττικὴν σύνταξιν, ἀντὶ τοῦ πολλῆς τὸ πλῆθος.

Δύναμις λέγεται καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. Τῷ ἀνὰ τοὺς ἑῴους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις. **Δύναμις** καὶ ἡ ἰσχύς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἷον, ἄν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν ἢ διάβολον ὁριζόμενος λέγῃ, τὸν μὲν διάβολον τὸν δυνάμενον διαβάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην τὸν δυνάμενον λάθρα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' οὐ δρῶσιν αὐτὰ τῷ μὴ προαιρεῖσθαι.

Ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἱρετόν.

Δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ δυνάμει ἐστί, καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ· δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης

1. Δῦθι] Il. π'. 64. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg. et usque ad συμμαχεῖ agnoscit Eudocia p. 143. *Δύμας, ὁ Φρύξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα, ὅθεν Πρίαμος* (sic A. cum Eud. ὁ δὲ Πρ. ceteri) *καὶ Φρυξὶ συμμαχεῖ. Ἤδη καὶ* (ἤδη δὲ B. E.) *Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· Ὅμηρος. Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.* In Homericis Küsterus annotavit: „*Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπ.*] Est versus Homericus Il. γ'. 184. sed qui nihil ad rem facit." Admonuit Toupius v. *Ἑκάβη*, cui suam originem debet haec glossa. Ceterum *Δύμη* gl. solus om. A. Praebuit Zon. p. 580. 2. *στρατός*] *στρατηγός* B. E. C. *V. 3. *ἀντὶ τοῦ*] *καὶ αὖθις* A. B. V. E. C. Med. 4. *ἡ πολλῆς*] *ἀντὶ τοῦ πολλῆς* A. B. C. V. E. Med. Mirabilis librorum consensus, cum observatio syntactica, non collectio variorum exemplorum agatur. 6. *ἰσχύς*] *ἡ ἰσχὺς* A. C. V. E. et *καὶ* omisso Zon. p. 580. 7. *τετράφθαι*] Malim *τετρίφθαι*, i. e. *usu exercitum esse, vel multum in aliqua re versatum esse.* Küst. 8. *Δαμάσκιος*] Huius locus recurrit sub v. *Ἄττα.* 12. *εἴ τις τῶν φευκτῶν*] Seqq. monente Gaisfordo sunt ex Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 175. *Εἰ γάρ τις τῶν ψεκτῶν τινος καὶ φευκτῶν γένος δύναμιν ἀποδοίη, ἀνασκευάσομεν αὐτό· οὐ γὰρ οἷόν τε κακοῦ γένος ἀγαθὸν εἶναι, οἷον, ἄν τις τὸν κ. ἢ τὸν σ. ἢ τὸν δ. κτλ.* 14. *λέγοι*] *λέγῃ* A. B. Alex. *λέγει* C. 15. *βάλλειν*] Cum Porto malim *διαβάλλειν*. Küst. Sic Alex. item E m. sec. et glossa iam expulsa *Διάβολος*. 18. *ἀπὸ φαινομένης*] *ἀποφαινόμενος* E. *οὐδεὶς γὰρ τούτων*] *οὐ γὰρ* B. E. *τούτων* om. Med.

1. *μὲν γὰρ καὶ οἱ*] *γὰρ οἱ* B. E. Med. 4. *Ἔστι δὲ δύναμις*] Alex. Aphrod. p. 176. b. *ἡ γὰρ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθόν. πᾶν δὲ τὸ τοιοῦτον δι' ἄλλο αἱρετόν.* 6. *Δυνάμει* om. E. *ἀντὶ μὲν τοῦ — θεωρεῖν*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* paucis leguntur apud Philoponum in lib. I. Aristot. de Anima, A. 8. a. ut Pearsonus recte observavit. Hinc ergo Suidam sua descripsisse puto. Küst. In Aristotelis verba, *πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελέχειά τις*, sic commentatur Philoponus: *Ἀεὶ προϊὼν κατὰ τὴν διαίρεσιν τὸ ἀληθὲς τῆς διαιρέσεως τμῆμα λαμβάνει, καὶ τοῦτο ὑποδιαιρεῖ. εἰπὼν οὖν πότερον οὐσία ἢ ποσὸν ἢ ποιὸν ἤ τις τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, τὰς μὲν ἄλλας παρῆκεν, ἔλαβε δὲ ὅτι οὐσία, καὶ ταύτην λοιπὸν ἐπιδιαιρεῖ εἴς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀσώματον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν σῶμα καὶ ἀσώματον, εἶπε πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελέχειά τις· διὰ μὲν τοῦ ἐν δυνάμει τὸ σῶμα δηλῶν, διὰ δὲ τῆς ἐντελεχείας τὸ ἀσώματον. πᾶν γὰρ σῶμα καθόλου δυνάμει ἐστί. τὸ δὲ δυνάμει ἢ κατ' οὐσίαν ἐστὶν ἢ κατὰ ποσὸν ἢ κατὰ ποιὸν ἢ κατὰ τὴν εἰς τόπον μεταβολήν. τὰ μὲν οὖν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ πάντα σώματα κατὰ πάντα τὰ τοῦ δυνάμει σημαινόμενα ἐν δυνάμει εἰσί. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ, δυνάμει ψυχροί ἐσμεν, θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα, καθήμενοι. τὰ δέ γε οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει ἐν τῷ μεσουρανήματί ἐστι, κἀκεῖσε γενόμενος ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶν ἐν τῇ δύσει. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων ὡσαύτως. ἐπειδὴ οὖν ἐν πᾶσι τοῖς σώμασι τὸ δυνάμει θεωρεῖται, διὰ τοῦτο διὰ τοῦ δυνάμει τὸ σῶμα ἐδήλωσεν.* 7. *ὁ Ἀριστοτέλης*] *ὁ* om. V. E. C. 8. *τῇ ἐντελεχείᾳ*] *τῷ ἐντελεχείᾳ* A. B. E. Med. *τὸ ἐντ.* V. C. 11. *κατὰ ποσότητα*] *κατὰ* om. B. V. E. C. Id recte deleri monstrat continuum *καὶ τὴν . . . μεταβολήν*. 15. *ψυχροὶ*] Addendum *ἐσμὲν* e Philop. 18. *κινούμεθα καθήμενοι*] *καθήμενοι κινούμεθα* E.

Δῦθι. Indue. *Δύναμις*. Exercitus. *Concto exercitu longe maximo.* ubi *θαυμαστῆς ἡλίκης* in copiae significatione est constructio Attica. *Δύναμις* tam significat potentiam quam exercitum. *Quod in bellis orientalibus copiae Romanorum multum essent versatae.* item vires. Damascius de Isidoro inquit: *Carmina etiam quaedam scribebat, non pro ingenii facultate, sed ut desiderio eius satis esset.* *Δύναμις*. Si quis alicuius rei fugiendae facultatem tradat: ut si quis furem vel sophistam vel calumniatorem definiens dicat, calumniatorem esse illum, qui criminari alios et ex amicis inimicos facere possit; furem, qui aliena clam surripere; sophistam, qui ex falsa sapientiae specie quaestum facere possit. nullus enim horum talis est facultate, sed voluntate. nam etiam boni facultatem habent mala faciendi; neque vero faciunt, quod nolunt. — Est autem facultas instrumentale bonum propter aliud expetendum. Facultate, vel actu, vel perfectione. Aristoteles autem usus est, vocem corpori tribuens; cum *ἐντελέχειαν* incorporeo tribuat, de anima disserens. nam corpora, quae in ortu et interitu versantur, facultate sunt, et substantia, et qualitate, et quantitate, et loci mutatione, quae fit ex uno in alterum. facultate enim sumus homines in semine et menstruo; et facultate, dum pueri sumus, viri magnitudinem habemus. sic etiam in qualitate. facultate frigidi sumus, cum calidi sumus. et cum sedemus, facultate movemur. coelestia vero corpora in sola loci mutatione hanc facultatem habent. sol enim oriens facultate medium coeli spatium occupat; et cum in medio coelo iam est, facultate occi-

αὐτοῦ κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἔστι θεωρεῖν.

Ὅτι αἱ δυνάμεις τῷ χρόνῳ μὲν τῶν ἐνεργειῶν πρότεραι, τῷ λόγῳ δὲ δεύτεραι. πρότεραι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσιν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν δυνάμεων τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἡ ἐνέργεια. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἡ δύναμις. τὸ δὲ οὗ ἕνεκα πρότερον τοῦ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ χρόνῳ ὕστερον, τῷ δὲ λόγῳ πρότερον. προτιθέμενοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, οὕτω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ παρασκευαζόμεθα.

Δυνάμεις γεωμετρικαὶ πέντε. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν
συνάψας ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
τῶν δυστραχήλων ἐξ ὀχῶν τὰ φορτία.

Ὅτι Φίλων ἔφη, δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτήριόν τε καὶ φθοροποιόν. οὐδ' ὄναρ οὗτος τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλος ἄκρατος ἐκ τῆς φθοροποιοῦ ὑπέστη.

Δυναστεύω. τὸ ἄρχω. γενικῇ.

Δυναστεία. ἡ ἰσχύς.

Δυνάστην ἡ θεία γραφὴ τὸν διάβολον ἐκάλεσε. φησὶ γὰρ ὁ Δαβίδ· Ὅτι ἐῤῥύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστι, τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγενημένην τηνικαῦτα Θεοῦ.

Δυνατήν. ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν.

Δῦναι. κατελθεῖν· ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.

Δύνωμαι. γίνεται ἐκ τοῦ δύνημι δύναμαι· τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον προπερισπᾶται. ἱστῶ, ἐὰν ἱστῶμαι. ἐὰν δὲ οὐκ ἔχῃ ἐνεργητικόν, προπαροξύνεται· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὅμηρος·

Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

περιώρικε γὰρ τὸν ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εὔθετον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.

Δυοκαιδεκάτη καὶ δυοκαιδέκατος. δωδεκάτη δὲ καὶ δυώδεκα.

---

3. δυνάμεις] δυνάμεις δὲ E. 4. δὲ λόγῳ] λόγῳ δὲ praebuerunt A. C. *V. 7. δυνάμει ἡ ἐνέργεια] δυνάμεις ἡ ἐνέργεια A. 8. τὸ δὲ] τοῦ δὲ E. τοῦ ἕνεκα] τοῦ οὗ ἕνεκα V. C. 11. οὕτω τὰ] τὰ om. B. E. Med. 13. γεωμετρικαὶ] γεωμετρίαι A. γεωμετρι α' C. *V. His abutuntur intpp. Polluc. IV, 161. parum memores Platonis Polit. p. 266. Πισίδης] Fr. Fogg. 7. 15. συνάψας ὅλην] Metri gratia scribendum est Ὅλην συνάψας, ut Portus etiam monuit. Küst. Laboranti metro optime succurrit Portus, assentiente etiam Küstero. Et sic quoque locutus est Iamblichus de Myster. p. 87. Καὶ ψυχαὶ πλείονες εἰς ὑγρὴν μίαν τὴν ὅλην συμπήγνυνται. Item Sophocles in Philoct. 480. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. Sed veram lectionem tamen vidit. Scribendum: εἰς μίαν ὁλκὴν συνάψας. Hesych. Ὁλκῇ μιᾷ, τόνῳ, δυνάμει. Et sic iam video editum a Commelino in Pisid. p. 158. Quae autem sequuntur, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις Τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία, reddunt: ut machinis quibusdam gravissima onera moverentur. Nimirum is est mos istorum hominum, ut ea non raro Latine reddant, quae non intelligunt. Rescribo: ἐξ ὀχῶν. Sensus est: cum quinque potentias Archimedis in unam quasi vim atque actionem redegisset, ut onera tandem ex plaustris cervices iumentorum gravantibus elevaret. Toup. IV. p. 12. coll. I. p. 145. ἐξοχῶν non dubitavi refingere. Contra Schneiderus olim iniuria δυστραχήλων in corruptionis suspicionem vocavit. 19. οὗτος — ὅλος] αὕτη — ὅλως E.

1. Δυναστεύω] Gl. om. V. silente Gronovio. 3. Δυνάστην. ἡ θεία] Locum hunc excerpsit Suidas ex Theodoreto in Psalmum LXXI. p. 680. ut Pearsonus monuit. Küst. 4. ἐρύσατο Med. 5. τουτέστιν, ἀνθρωπείαν] τουτέστι, τὴν ἀνθρωπείαν scripsi cum Theodor. B. V. E. τὴν ἀνθρωπίαν *V. 7. Zon. p. 579. Ξενοφῶν] Anab. IV, 1, 24. ἡγήσεσθαι δυν' καὶ ὑποζυγίοις κτλ. 9. Δῦναι] Il. γ'. 322. Extrema referebat ad Od. γ'. 30. Tittmannus in Zon. p. 585. 10. Δύνωμαι] Cf. Etym. M. p. 290, 24. γίνεται δύνημι *V. recte. 12. ἐὰν ἱστῶ Med. 14. Ὅμηρος] Il. ξ'. 196. ubi Schol. Ven. ἡ διπλῆ, ὅτι περιώρικε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖ, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατὸν εἶναι πρὸς τελείωσιν. 20. Δυοκαιδεκάτη] Sic Zon. p. 580. δωδεκάτη A. δυωκαιδεκάτη *V. Cf. infra gl. Δυωδεκάτη. Mox καὶ δυώδεκα om. C.

---

dit. ex reliquis etiam ipsius et ceterorum astrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni potest. Facultates autem tempore quidem sunt actionibus priores, ratione vero posteriores. nam actiones doctrina quidem sunt facultatibus priores, et nobis magis perspicuae ad cognitionem, propter perfectionem. actio enim est perfectio illius, quod est facultate. huius enim causa facultas est. illud vero, cuius causa aliquid est, est prius eo, cuius causa illud est. atque adeo rerum omnium finis tempore quidem posterior est; ratione vero prior. finem enim ratione nobis proponentes, quae ad finem illum spectant quaerimus et nobis comparamus. Facultates geometricae sunt quinque. Pisides: *Cum Archimedis quinque facultates in unam vim conflasset, ut onera tandem e plaustris, quae cervices degravant, levaret.* Philo dixit duas facultates in omnem animam convenire: unam quidem salutarem, alteram vero perniciosam. hic tamen ne in somnis quidem illam salutarem sensit; sed totus ac merus ex illa perniciosa conflatus est. Δυναστεύω. Impero. genitivo iungitur. Δυναστεία. Potentia. Δυνάστην. Dynastam sacra Scriptura diabolum appellat. ait enim David *Eripuit pauperem ex manibus dynastae.* id est, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo desertam. Δυνατήν. Quae fieri potest. Xenophon: *Indicaturum se viam talem, qua iumenta ingredi possent.* Δῦναι. Descendere. vel in occasum vergere. Δύνωμαι. Ab verbo δύνημι fit δύναμαι: subiunctivus modus δύνωμαι. omnia autem verba subiunctivi modi, quae ducuntur ab activis circumflexis, circumflexo in penultima notantur: ut ab ἱστῶ, ἱστῶμαι. sin vero carent activo, acuto notantur in antepenultima: ut δύνωμαι, δύνωνται. et Homerus: *Si modo possim hoc perficere et olim perfectum est.* ubi descripsit illum, qui profiteatur idoneum ad perficiendum et simul ipsius rei naturam, ut facile effici possit. Δυοκαιδεκάτη, et δυοκαιδέκατος. at δωδεκάτη et δυώδεκα.

Δύο τοίχους ἀλείφεις. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.

[*Δυωδεκάτη*, καὶ δυωδέκατος.]

Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ὤνητο.

Δυοῖν. ἀντὶ τοῦ δύο.

Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν·
(ἀντὶ τοῦ, ἓν τῶν δύο ποιήσας)
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

Δυῤῥάχιον. πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμνος καλουμένη.

Δυςάλγητος. ἀσυμπαθής.

Δυςαλθές. δυςίατον.

Δυςάλωτον. δύςληπτον

Δυςανάγωγος. δυςχερής, ἀπειθής.

Δυςανασχετοῦσι. βαρέως οἴσουσι, παραιτοῦνται. Δυςανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηιανείρας.

Δυςανασχέτως. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς. Ὁ δὲ δυςανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα.

Δυςάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ.

Δυςαῶν ἀνέμων. τῶν σφοδρῶς πνεόντων. Πνευμάτων ἐπελαυνόντων δυςαῶν αὐτοῖς ἄνδρασι κατέδυσαν.

Δυςάντητον. δυςχερές, δυςαπάντητον.

Δυςαρεστούμενος. μὴ ἀρεσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν τὴν σύγκλητον δυςαρεστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. Καὶ αὖθις·

Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυςαρέστους νουθετεῖν,

---

1. *Δύο τοίχους ἀ.*] M. Caelius Ciceroni Ep. Fam. VIII, 29. [immo Curius l. VII.] *Sed amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, et putare me virum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare.* Schott. *τείχους* Med. 4. *εὐφεγγέας*] Vide infra v. *Εὐφεγγέας*, quam ex hoc loco emendavimus. *Toup.* *εὐφεγγέας* item A. B. V. C. Edd. ante Küst. et Apostolius; sed cum Suida Arsen. p. 185. 5. Gl. om. Küst. Tuetur *V. quamvis ex gl. *Δυοκαιδεκάτη* non suo loco repetitam. Contra Med. post *Δύο* (forsitan *δύω*) *ἐτῶν* posuit *Δυωδεκάτη καὶ δυωδέκατον*. Incertae sedis glossam notavi. 9. *Δυοῖν ἀποκρ.*] Sophocl. Oed. R. 640, 41. 10. *ἀντὶ τοῦ . . . ποιήσας* Küsterus (ab Gron. p. 115. notatus) clam post *λαβών* reiecit. *τῶν δύο* om. *V. 12. *τὸ πάλαι*] *ἡ πάλαι* E. Post *καλουμένη* delevi cum A. V. sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 582. *νῦν δὲ πάλιν καλουμένη Δυῤῥάχιον, κατὰ τὸν τόπον προεχούσης ἄκρας γεωλόφου, ὅπου* (*ὅπου* om. B. E. Med. Etym. *καὶ* Zon.) *τὸ κῦμα προςπῖπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ῥαχίαν* (adde *καὶ τὸ* cum lexicographis) *δύςορμον Δυῤῥάχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.* Initio *δὲ πάλιν καλουμένη* om. E. Supra *καλου* sic *V. 14. *Δυςάλγητος*] Soph. Oed. R. 12. 15. *Δυςαλθές*] Dio Exc. Vales. p. 753. *χρυφίοισι τόποισιν ἔχων δυςαλθέα νοῦσιν.* *Toup.* MS. *Δυςαλθὲς* Axiochus p. 367. B. Cf. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. et Etym. M. p. 291. 16. *Δυςάλωτον*] Vid. Aesch. Prom. 166. et Soph. Oed. Col. 1723. et Schol. Uberiora Lex. Bachm. p. 202. 17. *Δυςανάγωγος*] Exemplum habet Theophylactus IV. p. 188. nec dissentit Zon. p. 576. Sed probandum videtur Albertii iudicium, qui vocem a *δυςάγωγον* deflexam censebat: id quod firmat Lex. Bachm. p. 202. *ἀπειθής*] *δυςπειθής* C pr. *ἀπειθής, δυςχερής* Zon. p. 576.

1. *Δυςανασχετοῦσι*] Vid. *Ἐμβαλόντα*. *Hemst.* Appian. I. 241. *Toup.* MS. *βαρέως*] *βραδέως* A. V. C. Hoc restituendum videtur Diodori fr. Vatic. XXVI, 1. ubi legitur *ἀταράχως καὶ βαρέως ἔφερεν*. *οἴσουσι*] *ὑπομένουσι* E. Non semel recentioribus *οἴσω* pro praesenti habitum. 2. *τῇ συμφορᾷ*] Diodorus IV, 36. monente Gaisf. Hercules *μετὰ τὸν Δηιανείρας γάμον τρισὶν ὕστερον ἔτεσι δειπνῶν παρ' Οἰνεῖ, διακονοῦντος Εὐρυνόμου — ἁμαρτάνοντος δὲ ἐν τῷ διακονεῖν, πατάξας κονδύλῳ, καὶ βαρυτέρας τῆς πληγῆς γενομένης ἀπέκτεινεν ἀκουσίως τὸν παῖδα. περιαλγὴς δὲ γενόμενος ἐπὶ τῷ πάθει, πάλιν ἐκ τῆς Καλυδῶνος ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς Δηιανείρας.* 4. *Ὁ δὲ δυςανασχέτως*] Ex Theophylact. Simoc. *Ἱστ. πρεσβ.* p. 51. ubi *καταδέξασθαι*. *Abresch.* Sive Histor. VII, 15. p. 299. 6. *Δυςάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀν.*] Ex Harpocratione: ex quo pro *δυςάνισος*, ut priores editt. [et B. V. C. cum Zon. p. 576. et Harp. Pal.] male exhibent, reposui *δυςάνιος*. *Küst.* *Δυςάνιδος* E. qui in marg. *ἴσως δυςάντιδες*. 8. *Δυςαήων ἀνέμων* Od. *ν*. 99. 9. *ἐπελαυνόντων*] *ἐπελαβόντων* B. V. (ap. Gron. p. 116.) E. C. *ἐπιλαβόντων*, quod structurae repugnat, extat in v. *Χάρυβδις*, unde scriptorem cognoscimus Priscum. 10. *κατέδυσαν*] F. leg. *κατεδύθησαν*. cf. Diod. XI, 27. *Toup.* MS. Vulg. tuetur inferior glossa. 11. *Δυςάντητον*] V. Ruhnk. Ep. Crit. p. 273. *δυςχερές*] *ἐναντίον, δυςχ.* Zon. p. 683. *δυςχερὲς ἀπαντᾶν* Hesychius. 12. *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι*] Ex Diodori Sic. Exc. Legg. T. II. p. 622. monente Wesseling. *Toup.* Monuit etiam Schäfer. in Dionys. de Comp. p. 124. Diodorus *τῇ τῶν τειχῶν τῶν ἐν Λακεδ.* 14. *τειχῶν* om. B. C. V. E. 16. *Χαλεπὸν*] Aristoph. Eccl. 180 — 82. Indicavit Toupius. Adde v. *Ἑκάστοτε*. Refingendum vero *οἵ τοὺς* et *ἀντιβολεῖθ' ἕκ.*

Δύο τοίχους ἀλείφεις. Dicitur de illis, qui inter duas partes ancipitem animum gerunt, et in inimicitiis vel amicitiis medios se praebent. forsitan ab iis ductum qui duos parietes dealbant. *Δύο ἐτῶν ἐν τ.* *Biennium inter Graecos commoratus iniusti exilii fructum cepit.* *Δυοῖν*. Pro *δύο*. *Cum e duobus malis alterum delegerit* (id est, cum alterum ex duobus effecerit), *ut vel ex patrio solo me eiiciat, vel ipse comprehensum interficiat.* *Δυῤῥάχιον*. Dyrrhachium, urbs olim Epidamnus vocata. *Δυςάλγητος*. Qui nulla miseratione commovetur. *Δυςαλθές*. Sanatu difficile. *Δυςάλωτον*. Captu difficile. *Δυςανάγωγος*. Contumax, inobediens. *Δυςανασχετοῦσι*. Graviter ferunt, recusant. *Illam vero calamitatem iniquo animo ferens Calydone cum Deianira excessit.* *Δυςανασχέτως*. Iniquo animo, gravate. *Ille vero dona regia gravate accipiebat.* *Δυςάνιος*. Antiphon. qui qualibet in re, licet levissima sit et nullius momenti, dolore afficitur. *Δυςαῶν ἀνέμων*. Ventorum vehementer spirantium. *Vehementi vento in eos irruente, naves una cum viris submersae sunt.* *Δυςάντητον*. Difficile, cui difficulter occurri potest. *Δυςαρεστούμενος*. Qui rem iniquo fert animo. *Romani vero dixerunt, murorum Lacedaemonis demolitionem Senatui displicere.* Et alibi: *Molestum enim pro-*

634 ʼεἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δʼ οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθʼ ἑκάστοτε.

Δυσαριστοτόκεια. δυστυχῶς ἄριστον τεκοῦσα. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.

Δυσαύλης. οὗτος αὐτόχθων μὲν ἦν, συνῴκησε δὲ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νῆσαν.

Δυσαχθές. βαρύ, ἀβάστακτον.

Δυσβῆρες, οἱ δύσβατοι τόποι.ʼ

Δυσβουλία. κακοβουλία.

Δυσβράχανος. δυσκατανόητος. βράχανα γὰρ ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

Δυσγάργαλις. δυσυπότακτος. γαργαλίζειν γὰρ τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν καὶ πείθειν.

Δυσγενής. ὁ ἐκ κακοῦ γένους. καὶ Δυσγένεια, ὁμοίως.

Δυσδιάλλακτον. δυσθρήνητον.

Δυσδιάφευκτον. δυσχερῶς λανθάνον.

Δυσδιόρθωτος. ὁ ἀδιόρθωτος.

Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου.

Δυσέκβατον.

Δυσεκλογίστων. δυσαρέστων, δυσδιαγνώστων. Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλυτα. δυσχερῶς λυόμενα.

Δυσέκτων. δυσγνώμων.

Δυσέμβολος. δυσεπιχείρητος. καὶ δυσεμβολώτατον. Φρούριον Ἀρμενίας ἀπόρθητον ὑπάρχειν δοκοῦν, διὰ τὸ δυσεμβολώτατον. — Πρὸς ἄφιππα χωρία καὶ δυσεμβολώτατα πολὺ προελθόντες, οὐδενὸς κωλύοντος τῶν πολεμίων, ἀπεκόπησαν πολὺ τῶν ὁμαλῶν καὶ ὑπτίων.

Δυσέντευκτος. δυσομίλητος.

---

3. Δυσαριστοτόκεια] Usus est hac voce Homerus Il. σʹ. 54. *Küst.* τεκοῦσαν] τεκοῦσα A. B. C. V. E. Dein Hesychius, ἢ τὴν διʼ ἀριστείαν δύστηνον. 5. Δυσαύλης. οὗτος αὐτ.] Ex Harpocratione. *Küst.* V. Pausan. I, 14. 6. δὲ Βαβοῖ] ἐν βαυβοῖ Harp. Pal. C. βαβοιῶν *V. βαυβοιῶν V. Cf. v. Δημώ. δὲ om. B. V. C. 6. Προτονόην A. Νῆσαν] Harpocratio habet Νίσαν. Sed ipse Suidas infra Νῆσσαν, per duplex σ. *Küst.* Nempe haec olim legebantur sub. v. Νῆσσα. Νῆσαν A. 7. Δυσαχθές] Vocabulum aevi recentioris olim legebatur in Aeschyli Eumen. 145. ἀβάστακτον om. Zon. p. 583. 8. Δυσβῆρες] Hesychius: Δυσβηρές. δύσβατον, δυσχερές. Hinc et apud Suidam scribendum puto, Δυσβηρεῖς. οἱ δύσβατοι τόποι. *Küst.* Emendationem Küsteri minus necessariam ducit Abreschius in Hesych. Δυσβηρής Zon. p. 574. ac similiter Etym. M. Cf. v. Δυσῆρες. 9. Δυσβουλία] Vid. vel v. Ἀθηναίων δυσβουλία. 10. Δυσβράχανος] Sic etiam Hesychius. At Psellus in Synopsi inedita, versibus politicis scripta, cuius et alibi mentionem feci, habet δυσβάρχανος. Sic enim ille: Δυσβάρχανος, ὁ δύσληπτος. οἱ δασεῖς, δασυλίδες. *Küst.* Cf. v. Βράχανα. Glossam esse Cratini docet Hesychius. ὁ δύσληπτος, ὁ δυσκατανόητος Zon. p. 574. 12. Δυσγάργαλις] Sic etiam Etymologus [et Zon. p. 575.]. At Hesychius [mendo typ.] δυσγάργαλος. *Küst.* Δυσάργαλις V. C. Phrynichus Segu. p. 37. Δυσγάργαλος ἵππος. ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. „Sic totidem quoque verbis Etym. M. Respexit autem uterque ad trimetrum Aristophanis in Anagyro, quem nobis conservavit Suidas v. Ὀρθοπλήξ. Ὡς δʼ ὀρθοπλὴξ πέφυκε καὶ δυσγάργαλις. Quod miror non animadversum ab iis, qui ad Hesychium scripserunt, apud quem male legitur δυσγάργαλος. Xenophon de Re equestri (3, 10.) p. 937. δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε εἴη. Hinc corrigendus Aelian. Hist. Anim. XVI, 9. Ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χροιὰν καὶ ἄγαν δρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Legendum: δυσλόφους δὲ καὶ δυσγαργάλεις. Libanius Epist. XIV. p. 113. ed t. Wolf. ἵππον δυσγάργαλον. Toup. I. p. 146. 14. κακοῦ] κακοῦ καὶ ἐπιτιμίου E. qui mox ἐπὶ τούτου pro ὁμοίως. 16. Δυσδιάλλακτον. δυσθρ.] Ex interpretatione, quam Suidas huic voci addidit, patet legendum esse δυσαίακτον. Recte Suidas paulo post: Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου. Apud Hesychium pro δυσαίακτον male legitur δυσδιάκτον: ut viri docti iam ante monuerunt. *Küst.* Nihil mutat Lex. Bachm. p. 202.

1. Δυσδιάφευκτον] Praestat Δυσδιάφευκτον cum Zon. p. 583. Quo ducit etiam Hesychii scriptura Δυσδιαφεύκτων. 2. Δυσδιόρθωτον] Vox sermonis ecclesiastici. Cf. Hesychius. 3. Δυσαιάκτου] Glossa sacra: v. Maccab. III, 6, 31. 4. Om. vulg. tuetur *V. Contra delevi statim, quod cum Aldo Gaisf. clam inseruit, Δυσσέβεια: quam gl. Med. posuit post v. Δυσριγότερος. 5. δυσαρέστων om. E. Med. Addidit Aldus, firmatque Zonaras. 8. Δυσέκλυτα] V. Hesych. δυσεκλύτως Aeschyl. Prom. 60. 9. Δυσέκτων] H. Steph. in Indice Thesauri: „Suid. affert pro δυσγνώμων, qua expositione nescio quid sibi velit. δύσεκτος enim esset ὁ δυσκάθεκτος.” Videtur lemma depravatum esse. Nihil mutat Zonaras. 12. Πρὸς ἄφιππα] Hoc exemplum abiecit Küsterus, reprehensus Gronovio p. 116. προελθόντες] προσιόντες B. 13. πολὺ — ὑπτίων] πολὺ — ἱππίων A. πολὺ etiam *V. firmante recepi: nec dubito quin praegressum πολύ, quod supra male locum suum tuetur, pro correctione scripturae πολλοὶ habendum sit. 16. Δυσέντευκτος] Vetustissimus auctor Polybius V, 34. Δυσέντευκτοι. δυσομίλητοι B. E. non Zon. p. 575.

---

fecto est viros morosos monere, qui siqui vos amare volunt timeatis, nolentes autem suppliciter semper oretis. Δυσαριστοτόκεια. Quae malo fato fortissimum peperit, vel propter fortitudinem suam infelicem. Δυσαύλης. Dysaules indigena fuit, et Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen et Nesam suscepit. Δυσαχθές. Grave, quod difficulter ferri potest. Δυσβῆρες. Loca transitu difficilia. Δυσβουλία. Malum consilium. Δυσβράχανος. Difficilis intellectu. βράχανα enim sunt olera agrestia, quae difficulter lavari possunt. Δυσγάργαλις. Refractarius. γαργαλίζειν enim significat risum alicui movere et flectere. Δυσγενής. Ignobilis. Et Δυσγένεια, generis obscuritas. Δυσδιάλλακτον. Difficile reconciliatu. Δυσδιάφευκτον. Quod difficulter vitari potest. Δυσδιόρθωτος. Qui difficulter emendari potest. Δυσαιάκτου. Valde lugubris. Δυσέκβατον. Δυσεκλογίστων. Quae difficulter cognosci et coniici possunt. *Cum casus belli incerti sint et coniectu difficiles.* Δυσέκλυτα. Quae difficulter solvuntur. Δυσέκτων. Malum animum habentium. Δυσέμβολος. Accessu difficilis. et δυσεμβολώτατον. *Castellum Armeniae pro inexpugnabili habitum, quod difficillimum esset accessu. — Cum in locos ad equitandum incommodos et difficillimos accessu longius essent arecti nullo hostium impediente, multum ab aequis et supinis recesserunt.* Δυσέντευκτος. Qui non facile sui conveniendi copiam

Δυσέξιτος. τόπος ἀδιόδευτος.

Δυσέξοιστον. δυσεκκόμιστον.

Δυσεπήβολος.

Δύσεργον. δυσχερές, δύσκολον. Ἐπ' ἄμφω τὰ πλευρὰ τοῦ δόρατος μεταλαμβανομένου, ὃ δὴ δύσεργον ἦν τοῖς ἀῤῥωστοτέραν ἔχουσι τὴν ἑτέραν.

Δύσεριν. φιλόνεικον. παρὰ τὸ δῦς, ὅ ἐστι κακόν, καὶ τὴν ἔριν.

Δυσερμίας. κακῆς ἀποτυχίας. εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσι.

635 Δύσερμος. ὁ δύσελπις.

Δύσερως. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν, ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν. Ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ δυσέρωτος.

Δύσζηλοι. φθονερώτατοι.

Δυσειδής. ὁ ἄμορφος.

Δυσείκαστον. ἀπρεπῶς εἰκασθέν.

Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.

Δυσειρεσία. τὸ κακῶς ἐρέττειν.

Δυσηλεγής. κακόηχος, χαλεπός.

Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον, δυστάραχον.

Δυσηνίους. δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσαγώγους, δυσμετόχους, τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. ἡνίαι γὰρ τὰ λῶρα.

Δυσήνυκτον. δυσκατόρθωτον.

Δυσῆρες. δυσχερές.

Δυσηχής. ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

Δυσίατον. ἀθεράπευτον. καὶ δυσιατότερον ὁμοίως.

Δυσιθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. καί,

Δίκτυα δυσιθάλασσα.

Δυσίτητος.

---

1. Δυσέξιτος] Scribitur et δυσεξίτητος. Diodor. Excerpt. p. 579. Synes. Ep. 104. *Toup.* MS. Adde Wessel. in Diod. III, 44. 2. V. Suiceri Thes. Eccl. ἀδιάδευτος A. 3. Δυσεπήβολος] Δυσεπίβολος E. item in exemplo. Nam subiiciebantur ex v. Ἀγάπιος descripta, quae habet A. in marg. praefixo ὅτι: delevi cum V. C. Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορίων προβολῇ δυσεπηβόλων. Küsterus: „Fragmentum hoc, quod ex Damascio depromptum esse existimo, legitur etiam supra v. Ἀγάπιος." Ubi φιλόσοφος ὠνομάζετο E. Deinde φιλομαθείᾳ A. 5. δόρατος] δώρατος A. μεταλαμβανομένου] μεταλαμβανομένους V. ὃ δὴ] δὴ om. V. E. C. ἢ Zon. p. 582. 6. ἀῤῥωστοτέραν] ἀριστοτέραν B. C. V. E. 7. Δύσεριν] Philostrat. Ep. 39. ὡς δύσερί σοι καὶ φιλόνεικον τὸ κάλλος. Agathias p. 63. *Toup.* MS. Hinc emendes Lex. Bachm. p. 203. Novissima παρὰ τὸ et seqq. neglexit Küsterus repugnantibus *V. et Zon. p. 575. partimque Hesychio. 9. Δυσερμίας] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque Hesychius et Etymologus [adde Zon. p. 580.]. At priores editt. mendose δυσεργίας [et εὐεργίαν]. Dictum est autem δυσερμία, a δῦς et Ἑρμῆς, Mercurius. Deus enim ille sortium praeses habebatur: et proinde, qui eum minus faventem haberent, iis sortes male cadere existimabantur. Hinc igitur factum, ut δυσερμία latiori significatione quemvis infelicem successum denotaret. *Küst.* Qui iussit etiam v. Εὐερμία conferri. 10. ἐπιτυχίαν] ἀποτυχίαν C. 11. ὁ δύσελπις] ὡς δύσελπις A. [*V.] Non est igitur δύσελπις interpretamentum v. Δύσερμος. Hoc dicit grammaticus, eandem rationem habere δύσερμος atque δύσελπις. *Gaisf.* Recte, quod negat δύσελπις aptam interpretationem facere vocis δύσερμος: sed illud quo pacto potuit grammaticus similiter ac δύσερμος formatum pronunciare? Verum apparet δύσελπις optime sociari cum voce Δύσερως, ac locum inferiorem obtinere debuisse. Interim ὁ revocavi cum Zon. p. 575. 12. Δύσερως] Dion. Excerpt. Vales. p. 605. Aristides emend. apud Lysiac. Lectt. Taylori p. 686. ubi leg. δύσερως θεσ. *Toup.* Nota Hemsterhusii disputatio in Luciani Timon. 25. Mox ἢ ὁ — ἐρῶν om. V. C. retinet Zonaras. 13. Ἀποσφαγεῖσαν] Iamblicho tribuit Bochettus Miscell. T. I. p. 85. collato Photio Bibl. p. 245. 15. Δύσζηλοι] Od. η'. 307. 16. ὁ δύσμορφος Zon. p. 576. 17. Δυσείκαστος] Vox Dionysii Halic. ἀπρεπῶς] δυσχερῶς ἢ ἀπρεπῶς E. hominis interpolatio, qui quid sensu conveniret perspexit.

2. Δυσηλεγής] Prior interpretatio pertinet ad Δυσηχής. *Hemst.* 3. Δυσήνεμον] Sic Hesychius, ubi laudat Abreschius Sophoclis Antig. 591. ἔχειν A. δυστάραχον om. Zon. p. 583. 6. δυσμετόχους] δυσκατόχους Hemsterhusius et Bekkerusi in Etym. M. ubi eadem extant: quos occuparat Portus. Ipse conjiciebam δυσμεταχειρίστους. ἐκ] τοὺς ἐκ A. C. V. E. Edd. ante Küst. et Lex. Bachm. p. 203. Sed articulo nullus locus. ἡνία] ἡνίαι dedi cum B. C. E. et glossa inferiore. 8. Δυσήνυκτον] Rectius Hesychius δυσήνυτον. *Küst.* Sic E. et Lex. Bachm. p. 203. Probabilius tamen Δυσήνυστον Zonaras. Δυσήνικτον *V. Vulgatum ipse memorat Hesychius. 9. Δυσῆρες] Zon. p. 583. Vide supra v. Δυσβῆρες. 10. Δυσηχής] Glossa Homerica. Zon. p. 576. 11. Ῥυσαμένη Πύθωνα] Ex Anacreontis Epigr. Anthol. Pal. VI, 141. ubi legitur ῥυσαμένα et δυσαχέος. 13. καὶ δυσ. ὁμοίως unus om. Küst. Sed δυσιατώτερον Med. δυσιατώτατον *V. 17. Δίκτυα δυσιθάλασσα] Philippi Thessal. Ep. XXIII, 2. Anthol. Pal. VI, 38. Abiiciendum καί. 18. Sic etiam *V. Om. vulg.

---

facit. Δυσέξιτος. Locus transitu difficilis. Δυσέξοιστον. Quod difficulter exportari potest. Δυσεπήβολος. Δύσεργον. Difficile factu, difficile. *Cum hasta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile illis, qui alteram manum infirmiorem habebant.* Δύσεριν. Contentiosum. Δυσερμίας. Infelicis successus. εὐερμίαν enim felicem successum vocant. Δύσερμος. Δύσερως. Qui infeliciter amat et nulla spe, vel, cuius amor alteri malum affert. *Ipsam enim ab infelici amatore iugulatam esse.* Δύσζηλοι. Valde invidi. Δυσειδής. Deformis. Δυσείκαστον. Quod difficulter conjici potest. Δυσείμων. Male vestitus. Δυσειρεσία. Difficilis remigatio. Δυσηλεγής. Male sonans, molestus. Δυσήνεμον. Malis ventis expositum, ventis turbatum. Δυσηνίους. Refractarios, contumaces, intractabiles, frenis repugnantes. translatio ducta est ab equis. ἡνίαι enim significat habenas. Δυσήνυκτον. Quod difficulter perfici potest. Δυσῆρες. Difficile. Δυσηχής. Horrisonus. In Epigrammate: *Qui servarit Pythonem horrisono ex bello clipeus, iam in delubro Minervae pendet.* Δυσίατον. Curatu difficile. et δυσιατότερον. Δυσιθάλασσα. Quae in mare demittuntur. *Retia mare subeuntia.* Δυσίτητος.

Δυςθανατῶντα. βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυςθανατῶντα στρατιώτην Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον.

Δύςθεος. ἀσεβής.

Ὦ δύςθεον μίσημα, σοὶ μόνη πατὴρ
τέθνηκε;

Δυςθετήσας. Ὁ δὲ Νάβις δυςθετήσας ταῖς συνθήκαις οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν. ἀντὶ τοῦ, μὴ στέρξας ταῖς συνθήκαις, μὴ ἐμμείνας. Καὶ Δυςθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. Καὶ δυςθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυςπετοῦσι.

Δυςθήρατος. ὁ δυςεύρετος.

Δύςθυμος. κακόβουλος. Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύςθυμος. εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

Δυςκάθεκτον. δυςνόητον, ἀκατάληπτον.

Δυςκελάδου. κακοήχου.

Δυςκίνητε. ἀμείλικτε, δυςμετάθετε.

Ἄιδη δυςκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε
φρένα;

Δυςκλέα. Ὅμηρος κατὰ συστολὴν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα.

Δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι.

καὶ ἀκλέα, ἀντὶ τοῦ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι.

Δυςκλεές. ἄδοξον, ἄτιμον, ἀπρεπές. Μὴ γὰρ οὕτως ὑφ' ἡλίῳ δυςκλεὴς εἴην, ὥςτε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.

Δυςκληδόνιστον. δυςφήμιστον. δυςκλυδώνιστον δέ, δυςέκβατον.

Δυςκολαίνειν. λέγει Ἀριστοτέλης· Δυςκολαίνει γὰρ ὁ μὴ διὰ προςηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείρων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. δυςκολία δ' ἐστὶν ἀπόκρισις παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ φθαρτική.

Δυςκολοκάμπτους ᾠδάς. τὰς κεκλασμένας. Ἀριστοφάνης·

Εἰ δέ τις ἐπικάμψειέν τινα καμπήν,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυςκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

Δύςκωφος. ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.

---

2. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτρ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simocatt. lib. II. c. 6. init. *Küst.* δυςθανατῶντας V. 6. Ὦ δύςθεον] Sophocl. Electr. 289. μόνη Edd. 8. Ὁ δὲ Νάβις δυςθετ.] Casaubonus fragmentum hoc ad Polybium refert. *Küst.* Fragm. hist. 34. 11. Καὶ δυςθετ.] Item Polybii fragmentum, exhibitum illud supra in v. Ἀποδυςπετεῖ: ubi verius ἀποδυςπετεῖν ἀναγκάζονται, observante etiam Hemsterhusio. Ceterum expungendum in principio καί. 13. δυςερεύνητος Hesychius. 14. Σοφοκλῆς] Electr. 549 — 551. 15. μὲν οὖν] οὖν om. A. V. Med. Mox πεπραμένοις A. 16. δέ σοι Edd. δέ οἱ V. C. 17. δικαίαν σχοῦσα] δίκαι' ἔχουσα V. δικαίαν ἔχουσα τοῦ π. A. ἔχουσα C. 19. Δυςκελάδου] Hom. Il. π'. 357. 21. Ἄιδη δυςκίνητε] Ep. inc. DCLX, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 221.

1. Ὅμηρος] Il. β'. 115. Ubi similiter Schol. Ven. ἀκλέα petitum ex Od. δ'. 728. 7. ὑφ' ἡλίῳ] ἐφ' ἡλίῳ A. B. V. E. Edd. ante Küst. 10. δυςέκβατον] Statim διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ omiserunt A. B. C. V. E. 11. Δυςκολαίνει] Δυςκολαίνειν dedi cum A. C. Zon. p. 586. λέγει Ἀριστοτέλης] Sensum non verba Aristotelis Suidas hic rettulit. Verba enim philosophi lib. VIII. Topic. cap. 3. haec sunt: τὸ γὰρ ἄνευ ἐνστάσεως ἢ οὔσης ἢ δοκούσης κωλύειν τὸν λόγον δυςκολαίνειν ἐστίν. Et paulo post: ἔστι γὰρ ἡ ἐν λόγοις δυςκολία ἀπόκρισις παρὰ τοὺς εἰρημένους τρόπους, συλλογισμοῦ φθαρτική. *Küst.* 13. γίνεσθαι om. Zon. 14. παρὰ] Sic recte MSS. Pariss. et Aristoteles loco laudato. At priores editt. [et B. C. E. cum Zon. p. 580.] male περί. *Küst.* 17. Ἀριστοφάνης] Nub. 967. ubi primus versus rectius sic legitur: Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν Vide etiam supra v. Βωμολοχεύσαιτο et infra v. Κάμπτω. *Küst.* Nostram glossam non dubito quin lectores e superiore transcripserint. 18. ἐπικάμψειε Edd. 19. Φρῦνιν] Φρίνιν V. φρήνιν C. Scripsi Φρῦνιν. 21. ἐπετρίβετο] ἐπιτριβέσθω A. B. C. V. 23. Δύςκωφος] Exod. IV, 11. contulit Ernestius.

Δυςθανατῶντα. Qui vitam morte violenta finit. *In quadam autem semitae parte viderunt militem Romanum cum morte conflictantem, cuius corpus quattuor ictibus vulneratum esset.* *Δύςθεος.* Impius. *O scelus diis invisum, tibine soli pater mortuus est?* *Δυςθετήσας.* Qui non acquievit, non perstitit. *Nabis vero cum in condicionibus pacis non acquiesceret, litterarum ad se scriptarum nullam rationem habuit.* Et Δυςθετούμενοι, male affecti. *Casus aegre ferentes animum despondent.* *Δυςθήρατος.* Captu difficilis. *Δύςθυμος.* Quem poenitentia facti subit. Sophocles: *Me quidem eorum quae feci non poenitet. si tamen tibi videor male iudicare, cum recte sentiam, vicinos vitupera.* *Δυςκάθεκτον.* Intellectu difficile, quod comprehendi nequit. *Δυςκελάδου.* Horrisoni. *Δυςκίνητε.* Inexorabilis, praefracti. *Inexorabilis Pluto, quid amabilem amicam rapuisti? anne tuam Venus mentem amore replevit?* *Δυςκλέα.* Homerus huiusmodi nomina corripit: *Inglorium Argos adire.* et ἀκλέα, ignobilem. Attici vero producunt. *Δυςκλεές.* Inglorium, indecorum, infame. *Absit enim ut, dum solem video, infamiae huius reus sim, neque eum qui me servavit non vicissim servem.* *Δυςκληδόνιστον.* Male ominatum. δυςκλυδώνιστον vero, impervium. *Δυςκολαίνειν.* Aristoteles: *Ille vero difficilem in disputando et iniquum se praebet, qui responsionibus instituto non convenientibus syllogismum corrumpit eiusque conclusionem impedit.* δυςκολία vero *responsio est ab more dialectico recedens et syllogismum corrumpens.* *Δυςκολοκάμπτους ᾠδάς.* Cantiones fractas. Aristophanes: *Quod si quis illorum in cantando vocem inflecteret, quales sunt difficiles illae modorum rationes, quas Phrynis introduxit: multis caedebatur verberibus, ut qui artem musicam corrumperet.* *Δύςκωφος.* Surdaster.

Δυςλόγιστον. ὅμοιον τῷ Πρᾶγος ἄσκοπον.

Δύςλοφα. χαλεπῶς φερόμενα.

Δυςλυτότατος. ὁ δύςλυτος.

Δυσμαῖς βίου. τῷ τέλει τῆς ζωῆς.

Δυςμένεια. ἔχθρα, κακόνοια. Καὶ Δυςμενής, ὁ πολέμιος.

Δύςμηνις. βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησίκακος.

Δύςμητις. ὁ κακόβουλος.

Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, ἔπεισε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν.

Δυςμίσητος. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.

Δένδρεα δυςμίσητα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέαν φυλλοχοεῦσι κόμην.

Δύςμορος. δυστυχής, κακοθάνατος.

Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύςμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

Δύςνους. ἐχθρός. Ὁ δὲ ἦν δύςνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.

Δυςξύμβολα. δυςνόητα. 637

Δυςοδία. ἡ κακὴ ὁδός.

Δύςοδος, [καὶ δυςόδης ὁδός.] τραχεῖα, δυςχερῆ διάβασιν ἔχουσα.

Δυςόμοια. ἀνόμοια. Στράττις.

Δύςοργος. ὀξύχολος. Σοφοκλῆς·

Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύςοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.

Σχό. πρὸς οὐδέν, ἀντὶ τοῦ ἀληθές, ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις·

Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύςοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἁ 'ξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο.

Δυςόριστον.

Δυςόρφναια. μέλανα.

Δύςοσμος. δυςώδης.

Δυςώδης. καὶ Δυςωδία, ἡ πνοή.

Δυςώνυμος. κακώνυμος.

Δυςωπεῖσθαι. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας. Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυςωπούμενον, καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὄψων οὐχ ὑφορώμενον. Καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὄψεις. Ὡς ἂν καταλάμ-

---

1. *Δυςλόγιστον*] Ex Schol. Soph. Ai. 40. Tacite delevit Küsterus. 2. *Δύςλοφα*] Aelian. N. A. p. 871. Eurip. Troad. 303. *δυςλόφως.* *Toup.* MS. Tetigit Abreschius in Hesychium. 3. Glossa depravata. *ὁ πάνυ*] *ὁ λίαν* E. *πάνυ* delevi cum A. B. V. C. 4. *Δυσμαῖς βίου*] Vid. praeter Albertium Blomfield. Gl. Aeschyli Perss. 237. Deinde cum V. C. delevi: *Δυςμεναίνω. δοτικῇ. Καὶ Δυςμενῶς ἔχω. δοτικῇ.* Ubi *Δυςμεναίνω* om. A. qui *δυςμενῶς ἔχω δ.* exhibet post gl. seq. *καὶ δυςμ. ἔχων δ.* primus edidit Aldus. Cf. Lex. de Syntaxi p. 134. 11. *ἔπεισε*] Sic 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et B. E.] minus recte *ἐποίησε.* *Küst.* 14. *Δένδρεα δυςμίσητα*] Antiphili Ep. XXXVII, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 141. ubi liber Pal. *δυςμήνιτα.* 16. *φυλλοχοεῦσι* libri: *φυλλοχοοῦσι* vulg. *φυλλοχοεῦντι* Anthol. 18. *Ἢν δὲ θάνῃς*] Palladae Ep. XCIX, 5. 6. Anthol. Pal. IX, 397. 20. *ἐμῇ*] *ἐμοὶ* A. E. 21. *βασιλεῖ*] *βασιλεὺς* E. repugnante Zon. p. 577.

1. *Δυςξύμβολα*] Vid. Pollux V, 150. *δυςεπίγνωστος* Hesychius. 3. *Δύςοδος ὁδός* item apud Polluc. III, 96. *καὶ δυςόδης ὁδός* om. C. V. *κ. δυςόδησις ὁ* B. E. *δυςόδης* merito suspectum fuit Stephano Thes. T. II. p. 1165. G. Interim notavi. Sed videntur grammatici voluisse: *Δύςοδος ὁδός. δυςώδης δέ.* 5. *Δυςόμοια*] *Δυςόμοιρα* A. 6. *Σοφοκλῆς*] Ai. 1017. sq. 9. *Σχό.*] Addiderunt A. V. C. *ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές*] *πρὸς οὐδὲν* om. A. B. C. V. Med. *ἤγουν ἀληθές* E. Immo fuerat eiciendum *ἀντὶ τοῦ.* 11. *Ὁ δ' ἐνθάδ'*] Sophocl. Philoct. 377, 78. 12. *δηχθεὶς* om. A. 13. *Δυςόριστον*] Id copiose Zon. p. 583. interpretatur. 14. *Δυςόρφναια*] Eurip. Phoen. 329. *δυςόρφνια* Hesychius; *δυςόρφνιον* mendose Zon. p. 583. 16. *Δυςώδης καὶ* tacite praemisit Gaisfordus cum *V. *ἡ φαύλη ὀδμὴ καὶ κακὴ πνοή*] *φαύλη — κακὴ* om. A. B. C. V. E. Deinde cum V. C. delevi: *Δυςωδίαν νόμιζε τὴν ἀηδίαν.* Küsterus: „Senarius hic onirocriticus legitur apud Astrampsychum." Habet A. marg. In his sibi placuisse videntur, qui versum inculcarent etiam v. *Ὀσμή.* 17. *Δυςώνυμος*] Hom. Il. *μ.* 116. (cf. *ζ.* 255.) Soph. Ai. 914. 18. *Δυςωπεῖσθαι — ἔχειν* Timaeus p. 90. Conf. Schol. Platon. p. 458. et Lex. Rhet. p. 234. 19. *μεθ' ὑπονοίας* om. E. in lacuna. *σκυθρωπάζειν* adducunt Lex. Bachm. p. 200. et Zon. p. 585. *Ὁρῶν δὲ*] Locus e scriptore quodam ut videtur rerum Romanarum sumptus. 20. *πάντα*] *πάντως* B. E. *ἐπὶ*] *ἔτι* Wassius et Schweighäuserus Opusc. II. p. 205.

Δυςλόγιστον. Ut *πρᾶγος ἄσκοπον.* *Δύςλοφα.* Quae difficulter portantur. *Δυςλυτότατος.* Qui difficulter solvi potest. *Δυσμαῖς βίου.* Fine vitae. *Δυςμένεια.* Inimicitiae. Et *Δυςμενής*, hostis. *Δύςμηνις.* Qui graviter irascitur, iracundus, iniuriarum acceptarum memor. *Δύςμητις.* Qui mala consilia volvit. *Δυσμικῶν.* Occidentalium. *Cum autem occidentalium etiam gentium foedera provide sibi conciliasset, dynastis quibusdam persuasit, ut societatem secum inirent.* *Δυςμίσητος.* Vehementer odiosus. *Arbores invisae si quando murum viderint Troianum, aridam frondem amittunt.* *Δύςμορος.* Infelix, qui mala morte perit. *Si vero manibus meis mortem tibi consciscam, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea salva.* *Δύςνους.* Inimicus. *Ille vero erat inimicus regi et Romanis.* *Δυςξύμβολα.* Coniectu difficilia. *Δυςοδία.* Malum iter. *Δύςοδος.* Via aspera et salebrosa. *Δυςόμοια.* Dissimilia. Strattis. *Δύςοργος.* Iracundus. Sophocles: *Talia vir iracundus et per senectutem morosus dicet, nulla de causa* (hoc est, quae vera sit aut mihi flagitiosa) *bile tumescens.* Et iterum: *Ille autem huc veniens, quamvis natura non iracundus, verbis tamen illis, quibus perstrictus erat, sic respondit.* *Δυςόρφναια.* Nigra. *Δύςοσμος.* Foetidus. *Δυςώδης.* Et *Δυςωδία*, malus odor. *Δυςώνυμος.* Mali nominis. *Δυςωπεῖσθαι.* Suspectum habere, suspicacem esse, cum suspicione formidare. *Videns autem fratrem omnia suspecta habere, et ab nullis non cibis sibi timere.* Dicitur etiam de iis quorum visus a sole perstringitur. *Ut splendore solis oculi*

ποντος τοῦ ἡλίου, δυςωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δέ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.

Δυςωπία.

Δυςωποῦμαι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι.

Δυςωπῶ. ἱκετεύω. δυςωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. Τοὺς Ἰουδαίους ἐλπίσας δυςωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἐξὸν μὴ θέλειν.

Δυςωρήσονται. δυςφυλακτήσουσι.

Δύςωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυςπάλαιστος. δυςκαταγώνιστος. οὕτως Εὐριπίδης. Καὶ Δυςπαλές, δυςχερές, δυςκαταγώνιστον.

Δύςπαρι. ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, οἷον ζήσας ὡς Πάρις, δυςώνυμε.

Δυςπάριτον. δυςπόρευτον. Ξενοφῶν· Ἐρωτώμενος δ', εἰ εἴη δυςπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.

Δυςπέμφελον. δυςτάραχον.

Δυςπαίπαλος. τραχεῖα.

Δυςπετής. δυςχερής.

Δυςπετοῦντα. κακῶς πάσχοντα.

Δυςπειθὴς καὶ Δυςπείθεια.

Δυςπινῆ. τὰ ἐρρυπωμένα, τὰ ῥυπαρά. πίνος γὰρ ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἦ τὰ δυςπινῆ θέλεις πεπλώματα; 638

Καὶ αὖθις·

Εἶτ' ἔδυσε δυςπινεῖς στολάς.

Δυςπλῆτις.

Δυςπόριστον. δυςεύρετον.

Δυςποτμότερον. ἀθλιώτερον. Καὶ Δυςποτμία Οἰδίποδος, ἡ δυςτυχία. καὶ Πολύβιος· Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀῤῥωστίαις δυςποτμοῦσι.

Δυςπρόσιτα. δυςχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυςπροςπέλαστος.

---

1. *δυςωπεῖν*] Malim *δυςωποῦντος*. 2. *εἰ καὶ μὴ*] *καὶ εἰ μὴ* E. *οἱ καὶ μὴ Ἀττικοί, τὸ αἰδεῖσθαι. οὕτως οἱ Ἕλληνες* Lex. Bachm. 5. Om. Küst. 6. *Δυςωποῦμαι. Δημοσθένης*] Cum Harpocratione et Zon. p. 585. Huc spectant Demosth. p. 127, 25. Xenoph. Mem. II, 1, 4. et alii veterum loci apud Lobeck. in Phryn. p. 190. 9. *Δυςωπῶ*] Quod sequebatur *αἰτιατικῇ* delevi cum *V. 10. *Τοὺς Ἰουδ.*] Ioseph. VI. Vid. Küst. in v. *Ἐξόν*. *Toup. Hemst.* Ioseph. B. I. V, 8, 1. 13. *Δυςωρήσονται*] Hom. Il. κ'. 183. Adde Hesychium. 14. *Δύςωρον*] Herod. V, 17. 15. *Δυςπάλαιστος*] Euripid. Suppl. 1108. *Ὦ δυςπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.* Quem locum respexerit Suidas. Xenoph. Hist. Gr. p. 555. *δυςπάλαιστός τίς ἐστιν*. *Toup.* MS. *τύχα δυςπάλαιστος* ex E. Alc. 892. addit Stephanus. 16. *Δυςπαλές*] Pindari locos Pyth. IV, 486. Ol. VIII, 33. affert Albertius in Hesychium. 18. *Δύςπαρι*] Homerus Il. γ'. 39. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. *Δύςπαρις* pro *ἐπὶ κακῷ παρακληθεὶς* legendum est, *ἐπὶ κακῷ Πάρι κληθείς*. *Küst.* *Πάρι* post *κακῷ* delevi cum B. V. E. C. Med. Etym. M. p. 292, 29. et Zon. p. 578. *τουτέστι ζήσας ὡς Πάρις δυςώνυμος* Lex. Bachm. p. 203. Apud Hesychium male distinguitur, *δύστηνε, Πάρι ἐπὶ κ. ὠνομασμένε.* 20. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 1, 25. oratione paulum diversa.

1. *δυςπάριτόν τι*] *δυςπάριτόν τε* C. *V. *δ. τι χωρίον ἢ ἄβατον* Zon. p. 582. 3. *Δυςπέμφελον*] Maximus apud Fabric. B. Gr. VIII. p. 434. Athenaeus p. 364. *Toup.* MS. Spectat fortasse Suidas ad Hesiodi Theog. 440. vel *Ἔργ.* 616. Adde Schol. Il. π'. 748. 4. *Δυςπαίπαλος*] Glossa male collocata: cuius rei causam aperit *δυςπέπαλος* scriptura libri Zon. p. 581. Attulit Gaisfordus poetam ap. Hephaest. XV, 2. Plura apud Abresch. in Hesych. 5. *Δυςπετής*] Soph. Ai. 1046. 6. *Δυςπετοῦντες. κακῶς ἔχοντες, δυςχεραίνοντες* Zon. p. 586. 7. Om. vulg. repugnante *V. 8. *Δυςπινῆ. τὰ ἐῤῥυπ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 425. 10. *Ἀλλ' ἦ*] *ἀλλ' ἤδη* B. C. *V. Zon. p. 582. Scripsimus *Ἀλλ' ἦ* cum Acharn. 401. 12. *Εἶτ' ἔδυσε δυςπινεῖς στολ.*] Sophocl. Oed. Colon. 1597. Pro *ἔδυσε* autem apud Sophoclem legitur *ἔλυσε*, uti et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* 13. *Δυςπλῆτις*] Mendose, opinor, pro *δασπλῆτις*. Tamen *δυςπλήτιδας* [alii libri *δασπλήτιδας*] habet Lycophr. 1452. *Gaisf.* Om. vulg. Tenet *V. 14. *Δυςπόριστον*] Menander p. 112. *Toup.* MS. Plutarchi aliorumque locis accedat Dio Chrys. Or. VII. extr. 15. *Δυςποτμότερον*] Sic Zon. p. 581. id quod tuetur Choeroboscus p. 1287. Praestat *δυςποτμώτερον*. *Δυςποθμήτερον* et *Δυςποθμία* *V. 16. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 41. ubi quod maluit Schweighäuserus *πολυχρονίοις*, id firmavit fragm. Vatic. XXXIII, 2. integrum Polybii locum praestans. 19. *τὰ δυςχερῆ* Zon. p. 583. Deinde p. 586. *Δυςπροσίτως. δυςχερῶς ἐγγισθῆναι.* 20. *Δυςπροςπέλαστος*] Suspicor caput glossae excidisse, i. e. *Δυςπρόςιτος*, cuius *δυςπροςπέλαστος* est interpretamentum. Vel cum Abreschio Obss. Misc. V. p. 106. redde, *Δυςπρόςοιστος: δυςπροςπέλαστος*, cum relatione ad Sophocl. Oed. Col. 1277. ubi vid. Schol. Vel scribe *δυςπροςπέλαστα*, et cum praeced. articulo necte. Ceterum *δυςπροπέλαστος* A. *Gaisf.* Interim valet ad glossam sustentandam Plut. Pomp. 28.

---

hostium perstringerentur. Quidam vero, quamvis non sint ex Atticis, vocem accipiunt de pudore. vulgo tamen est, supplicibus precibus aliquem orare et impetrare. *Δυςωπία.* *Δυςωποῦμαι.* Demosthenes in *Philippicis* et Xenophon in *Memorabilibus* utuntur, ut sit timeo. *Δυςωπῶ.* Suppliciter oro. item, revereor, et verecundia moveor. *Sperans fore ut Iudaeos puderet, quod, cum posset, eos tamen nullis maleficiis afficere vellet.* *Δυςωρήσονται.* Difficulter custodient. *Δύςωρον.* Montis nomen. *Δυςπάλαιστος.* Superatu difficilis. sic Euripides. Et *Δυςπαλές*, difficile, superatu difficile. *Δύςπαρι.* Infauste Pari. buasi qui vixisti ut Paris, male ominatum nomen habens. *Δυςπάριτον.* Difficile transitu, invium. Xenophon: *Interrogatus autem, an locus esset transitu difficilis.* *Δυςπέμφελον.* Tempestuosum. *Δυςπαίπαλος.* Aspera. *Δυςπετής.* Difficilis. *Δυςπετοῦντα.* Male se habentem. *Δυςπειθής* et *Δυςπείθεια.* *Δυςπινῆ.* Squalida, sordida. *πίνος* enim sordes significat. Aristophanes: *An vero sordida vis vestimenta?* Et alibi: *Postea sordidas solvit vestes.* *Δυςπόριστον.* Paratu difficile. *Δυςποτμότερον.* Infelicius. Et *Δυςποτμία Οἰδίποδος*, Oedipodis miseria. Polybius: *Eodem modo affici coeperunt, quo qui cum diuturnis morbis conflictantur.* *Δυςπρόσιτα.* Difficilia accessu. *Δυςπροςπέλαστος.*

Δυςριγότερος. ὁ φρικωδέστατος.

Δυςτέκμαρτον. δυςκατέργαστον, δυςζήτητον, δυςεύρετον, δυςκατάληπτον.

Ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυςτέκμαρτον αἰτίας;

Καὶ Δυςτεκμαρτότερον, δυςκαταληπτότερον.

Δύστηνος. ταλαίπωρος, δυςτυχής, ἄθλιος. τάττεται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτη ἐπὶ τοῦ ἐξωλεστάτη, οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν·

Ἰὼ παῖ δυστανοτάτας
Ἠλέκτρα ματρός.

οὐ γάρ ἐστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.

Δύστηνος. ἐπὶ τοῦ ἀθλίου, παρὰ Σοφοκλεῖ·

Τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἤπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Δυςτόπαστος. κακοϋπονόητος. παρὰ τὸ τοπάζω.

Δυςτοπώτατα. δυςχερέστατα.

Δυςτραπελία καὶ *Δυςτράπελος.* δύςτροπος, ἄμορφος, δυςμετάθετος.

Δυςτράπελος. δυςκίνητος, ἀμετάτρεπτος, δυςμετάθετος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυςτράπελον ὄρυγμα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ, ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς·

Κεῖται ὁ δυςτράπελος
(τουτέστιν, ὁ δύςκολος)
ὁ δυςώνυμος Αἴας.

ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας·

Αἲ αἴ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί,
καὶ τοῖς τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

Δύστρητος. ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.

Δυςτροπία. ἡ κακότροπος γνώμη.

Δύστροπον. σκολιόν, δυςάρεστον. Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλών, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.

Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν [παρὰ Μακεδόσιν.]

Δυςοίκτου. δυςθρηνήτου.

Δύςοιμος. δύςοδος. οἷον ἐπὶ κακῷ ἄγουσα.

Δυςύποιστος. ὁ δυςυποχώρητος.

---

1. *Δυςριγότερος*] Ioseph. p. 406. ed. Haverc. δυςριγής, ubi MSS. δύςριγος. Schol. Aristoph. Plut. 313. *Toup.* MS. Δυςριγώτερος E. B m. s. Δυςριγώτερος C. Nostram scripturam firmat Aristotelis usus. Scribendum tamen cum Zon. p. 578. δυςριγότατος. Ceterum adeas annotat. in v. Δυςέκβατον. 3. δύςληπτον Zon. p. 582. 4. Ποῦ τόδ' εὑρεθ.] Sophocl. Oed. R. 108. Adde Schol. Eurip. Hec. 1035. ποῦ δ' A. B. V. E. C. Med. Tum εὑρηθήσεται A. 8. δὲ καὶ] καὶ om. A. V. C. παρὰ Σοφοκλεῖ] Electr. 121. sq. 9. ἐν οἷς — οἴκτου om. V. C. 10. δυστηνοτάτης] δυστανοτάτας A. B. δυστηνοτάτας E. Sophocles: Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας Ἠλ. ματρός. 13. ἀθλίου] ἀθλιωτάτου B. V. E. C. Edd. ante Küst. παρὰ Σοφοκλεῖ] Ai. 849 — 851. 16. πόλει] τῇ πόλει B. C. V. 17. *Δυςτόπαστος*] Eurip. Tro. 885. κακοϋπονόητος] κακυποτόπαστος ἤγουν κακουπονόητος E. τοπάζω] Addit Zon. p. 578. τὸ ὑπονοῶ. 20. Δυςτράπελος — δυςμετάθετος om. E. 22. *Δυςτράπελος.* δυςκ. — καὶ ἀτράπελον] Ex Schol. Sophoclis in Ai. 913.

1. ἐκφυγεῖν τὸ πάθος] ἐκφυγὴν τῷ πάθει Schol. 2. ὄργημα] ὄρυγμα libri cum Schol. Soph. Vulg. dedit Scholiorum ed. Stephaniana. 3. ἢ ἡ ἀμετακίνητος ὀργή] Lege, ἢ τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ. Sic enim recte habet Scholiasta Sophoclis loco laudato. *Küst.* ἢ ὁ — ὀργῇ A. B. C. V. et Zon. p. 578. qui haec supra collocavit post δυςμετάθετος. ἐν ὀργῇ E. ἢ διαθέσει] ἢ δυςτράπελος ἐν διαθέσει E. 7. τουτέστιν, ὁ] ὁ δυςώνυμος αἴας, τουτέστιν ὁ δύςκολος, καὶ δύςφημον ἔχων ὄνομα E. 8. ὁ δυςώνυμος] δυςώνυμος vulg. Sequentes versus, quos merito delevit Küsterus, homines studiosi propter vocem δυςώνυμος petierant e Soph. Ai. 430 — 33. Vide mox gl. Αἲ αἴ. 13. καὶ τοῖς ante τοιούτοις om. Med. Lege καὶ τρίς. 14. Δύστροπος] Sic habent omnes editt. At in 2 MSS. Pariss. legitur δύστρητος, et in uno δύστριτος: quarum lectionum priorem veram esse censeo. Videtur enim sic appellari margarita ea, quae difficulter perforari vel traiici potest, et eam ob causam inutilis censetur. *Toup.* Δύστρητος A. E. Δύστριτος B. 16. Οἰκέτην] Zon. p. 578. Οἰκέτης E. 19. παρὰ Μακεδόσιν om. V. C. et Zon. p. 578. notavi. Tritum interpolationis genus. Vid. intpp. Hesychii, Sturz. de Dial. Maced. p. 49. Clint. F. H. III. p. 357. 20. Δυςοίκτρου] Δυςοίκτου A. C. *V. Hesychius et Zon. p. 577. 21. κακῷ] κακὸν Hemsterhusius. Sed in vulgatum quadrat Aeschyleum δυςοίμου τύχας. ἄγουσα] Hesychius rectius ἥκουσα. *Küst.* Recte Zon. p. 581. leniter adiuvandus: ἡ ὁδὸς ἡ (l. ἡ δύςοδος, οἷον) ἐπὶ κακῷ ἄγουσα. 22. *Δυςύποιστος*] Gaisfordus contulit Iacobs. in Anthol. Pal. V, 163. Verum ordo litterarum iubet hanc cum glossa propinqua continuari: *Δύςοιστος* καὶ Δυςύποιστος. δυςφόρητος. Nam voci δυςυποχώρητος vereor ut possit idonea fides conciliari.

Δυςριγότερος. Horrendus. *Δυςτέκμαρτον.* Quod difficulter perfici potest, quod difficulter quaeri vel inveniri et comprehendi potest. *Ubi tandem invenietur vestigium istud inventu difficile veteris criminis?* Et Δυςτεκμαρτότερον, quod vix comprehendi potest. *Δύστηνος.* Aerumnosus, infelix, miser. apud Sophoclem δυστηνοτάτη est, exitio dignissima, non autem miserrima, hoc in loco: *O Electra, pessimae matris filia.* non enim dicitur commiserationis gratia. *Δύστηνος.* Miser, apud Sophoclem: *Et miserae nutrici. sane infelix illa, cum famam istam audiet, magnum ululatum per totam urbem edet.* *Δυςτόπαστος.* Difficilis coniectu. ab verbo τοπάζω, coniicio. *Δυςτοπώτατα.* Difficillima. *Δυςτράπελος,* Morosus, deformis, rigidus. *Δυςτράπελος.* Qui difficulter movetur, inflexibilis, rigidus, qui suae calamitatis effugium non invenit. sic etiam vocant δυςτράπελον ὄρυγμα, iram non facile sedatam. vel qui in ira vel affectione vel avaritia sua firmiter persistit. eundem etiam ἀτράπελον vocant. Sophocles: *Cecidit contumax ille et infausti nominis Aiax.* *Δύστρητος.* Inutilis margarita. *Δυςτροπία.* Malignitas animi. *Δύστροπον.* Pravum, contumacem. *Cum saevus esset et implacabilem iram gereret, famulum contumacem in vincula coniecit.* *Δύστρος.* Mensis Martius apud Macedones. *Δυςοίκτου.* Lugubris. *Δύςοιμος.* Cuius adventus malum affert. *Δυςύποιστος.* Intolerabilis.

Δύςοιστος. δυςφόρητος.

Δυςφημία. κακὴ ἀγγελία. Ὁ δὲ στρατηγὸς u39 θεωρῶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυςφημίαν ἐταράττετο.

Δύςφορα. χαλεπά, δυςύποιστα.

> Λέγω γὰρ καὶ τὰ δύςφορ' εἰ τύχοι
> κατ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ὃ ἔστι, καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὖθις·

> Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
> ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
> ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία·
> τί μοι τῶν δυςφόρων ἐφίῃ;

ἀντὶ τοῦ. ἐπιθυμεῖς. τί μοι φησὶ τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἔστιν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους.

Δυςφόραστος. δυςκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν.

Δυςφώρατος. μόλις φωραθῆναι δυνάμενος.

Δυςχερασμάτων. ἀτυχημάτων. Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο, μίσει τῶν ἐν πολιτείᾳ δυςχερασμάτων.

Δυςχέραινε. λυποῦ.

Δυςχέρεια. Εἰ γάρ πού τι καὶ εὑρίσκετο ὕδωρ, ἄποτον ὑπὸ δυςχερείας ἦν. Καὶ Δυςχερής.

Δυςχείμερος.

Δυςχρηστούμενος. κακῶς διατιθέμενος. Ὁ δὲ Ἀννίβας δυςχρηστούμενος ἤδη τοῖς πράγμασι διεπέμπετο ἐς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν περίστασιν διασαφῶν.

---

1. *Δύςοιστος*] Vox Aeschylo et Sophocli (v. Schol. Phil. 508.) probata. V. Valck. Diatr. p. 108. sq. 2. *ἡ κακὴ*] *ἡ* om. A. V. C. *στρατηγὸς*] *στράτος* B. *στράτωρ* E. 6. *Λέγω γὰρ αὐτὰ*] Sophocl. Oed. R. 87. sq. *αὐτὰ* quod Portus interpolarat, om. A. B. C. V. E. Edd. vett. et Zon. p. 582. qui cum Suida *ἐξιόντα* pro *ἐξελθόντα*. Mox *κατ' ὀρθὸν καὶ τὰ χαλεπὰ* E. Supplendum e Schol. Sophocl. *εἰ τύχοι*. 10. *Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων*] Sophocl. Electr. 140 — 144. 12. *οὐδεμία κακῶν*] *κακῶν* delevi cum A. B. C. V. E. Med. 13. *τῶν δυςφ.*] *τῶνδε δυςφ.* E.

1. *Δυςφόραστος*] Vocem hanc suspectam habeo. *Küst.* Prius prave scribitur pro *δυςφώραστος* vel *δυςφώρατος*: altera interpretatio pertinet ad *δυςυφόρατος*. *Hemst.* Huius sententiam ex parte firmat Zon. p. 579. iungens *Δυςφώρατος. ὁ δυςκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ μόλις φ. δ.* Istis autem epimerismi lege relatum opinor *δύςφορος* vel *δυςφορώτατος*, *ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν*: nam *δυςυφόρατος* vereor ut obtineri possit. 5. *Δυςπερασμάτων* *V. *Ὁ δὲ ἐπὶ*] Tangit h. l. Gataker. d. N. I. S. p. 74. *Gaisf.* Monuit Hasius orationem esse Damascii ap. Phot. Bibl. p. 340, 30. Habet Zon. p. 582. 8. *δοτικῇ*] Vid. Schol. in Gregor. Stelit. p. 75. Citavit Alberti in Hesych. *Gaisf.* Adde Lecapenum in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. Sed delevi cum *V. verbum ante *λυποῦ* inculcatum. 9. *Εἰ γάρ πού τι*] Locus Dionis, nisi fallor, alibi prolatus. 10. *Καὶ Δυςχ.* om. Küst. una cum finitima glossa, repugnante *V. 11. Subiicit Aldus: *Δύςχρηστος ὁ κακόμαντις.* Debuit *ὁ κακόχρηστος* cum Herodiani Epim. p. 178. 12. *Ὁ δὲ Ἀννίβας δυςχρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. I. c. 18. *Küst.* 14. *ἐς Καρχηδόνα διεπέμπετο* Zonaras. *περίστασιν*] *παράστησιν* B. E. *V.

Δύςοιστος. Qui aegre ferri potest. *Δυςφημία.* Mala fama. *Imperator autem videns malum nuncium per castra sparsum turbabatur.* *Δύςφορα.* Molesta, intolerabilia. *Dico vel res adversas, si prosperum exitum habuerint, omnino recte sese habituras esse.* id est, dico nos felices fore, si res istae difficiles nobis feliciter successerint. et iterum: *Sed nullum in luctu modum servans, immoderato dolore animum semper conficis, quamvis ex ea re nullum lenimen accedat. quid ita molesto luctui indulges?* quare concupiscis ea, quae hominibus molestiam afferunt, id est, fletum et luctum? *Δυςφόραστος.* Qui difficulter convinci potest. vel qui malam de altero suspicionem fovet. *Δυςφώρατος.* Qui difficulter deprehendi potest. *Δυςχερασμάτων.* Infortuniorum. *Ille autem negotiis relictis ad otium se contulit, pertaesus molestiarum, quae reip. administrationem comitari solent.* *Δυςχέραινε.* Indignare. *Δυςχέρεια.* *Sicubi enim aliquid aquae inveniretur, id propter difficultatem potari non poterat.* *Δυςχείμερος.* *Δυςχρηστούμενος.* Qui cum rerum difficultatibus conflictatur. *Hannibal vero, non idoneum amplius se rebus sustentandis animadvertens, nuncios Carthaginem misit, qui rerum illam necessitatem significarent.*

FINIS VOLUM. I. PARTIS PRIORIS.